Giới thiệu

Giữa vũ trụ Hồng Hoang sơ khai, nơi các vị thần và đại năng tranh đoạt khí vận, nơi định mệnh của vạn vật dường như đã được Thiên Đạo an bài, có một sự tồn tại dị biệt mang tên Lâm Phàm.

Hắn không phải là tiên thiên thánh linh do trời đất thai nghén, cũng chẳng phải hậu duệ của Bàn Cổ mang trong mình căn cơ thượng thừa.

Lâm Phàm chỉ là một linh hồn bình thường từ Trái Đất, vì một cơ duyên không rõ mà xuyên không, nhập vào một khối tiên thiên ngọc thạch vô danh trên Thái Âm Tinh lạnh lẽo.

Căn nguyên của hắn mỏng manh như tờ giấy, tu vi khi hóa hình chỉ vừa chạm ngưỡng Địa Tiên, suýt chút nữa đã trở thành trò cười cho toàn cõi Hồng Hoang.

Thế nhưng, số phận dường như đã ưu ái cho kẻ yếu thế nhất này một con đường sống.

Mặc dù căn cơ yếu kém, Lâm Phàm lại sở hữu một thiên phú thần thông độc nhất vô nhị, một loại năng lực phòng ngự tuyệt đối mang tên "Hồng Mông Đại Na Di".

Thần thông này cho phép hắn miễn nhiễm với mọi đòn tấn công, đồng thời phản đòn lại toàn bộ sức mạnh và pháp thuật của đối phương.

Chính nhờ vào năng lực bá đạo này mà hắn, một Kim Tiên nhỏ bé, đã thu phục được hai vị nữ thần tối cao của Thái Âm Tinh là Hi Hòa và Thường Hi.

Vốn định dùng tài ăn nói để lừa hai nàng làm đạo lữ, nhưng âm mưu bất thành, Lâm Phàm lại trở thành "ca ca" được hai vị Đại La

Kim Tiên hết mực sùng bái và bảo vệ.

Câu chuyện bắt đầu vào thời khắc trọng đại khi Đạo Tổ Hồng Quân chuẩn bị mở Tử Tiêu Cung để thuyết giảng về Đại Đạo lần đầu tiên.

Đây là cơ duyên thành Thánh ngàn vạn năm có một, và sáu chiếc bồ đoàn tím ở hàng đầu tiên chính là chìa khóa dẫn đến Thánh vị.

Biết rõ tu vi của mình không thể tranh đoạt sòng phẳng với những đại năng như Tam Thanh, Nữ Oa, Lâm Phàm đã vạch ra một kế hoạch táo bạo.

Hắn nhờ hai vị muội muội Đại La Kim Tiên dồn toàn bộ pháp lực, biến hắn thành một viên đạn, bắn thẳng vào Tử Tiêu Cung ngay khi cánh cửa vừa hé mở.

Hành động phá vỡ quy tắc này đã giúp hắn chiếm được chiếc bồ đoàn thứ năm, đặt chân vào hàng ngũ những kẻ có khả năng chứng đạo.

Nhưng chiếc ghế này không dễ ngồi.

Ngay lập tức, hắn trở thành cái gai trong mắt các đại năng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn khinh bỉ hắn căn cơ thấp kém.

Tây phương Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, vì đến muộn mất chỗ, đã dùng đủ mọi chiêu trò từ khóc lóc ăn vạ đến vũ lực uy hiếp, ép hắn phải nhường ghế.

Đối mặt với áp lực từ khắp phía, Lâm Phàm đã thể hiện sự xảo quyệt và năng lực kinh người của mình.

Hắn không chỉ vững vàng bảo vệ vị trí, mà còn dùng chính "Hồng Mông Đại Na Di" để biến những kẻ tấn công mình thành quân cờ trong ván cờ hỗn loạn do hắn tạo ra, khiến họ tự tấn công lẫn nhau,

dở khóc dở cười.

Thành công chiếm được Thánh vị cũng là lúc "ngón tay vàng" thực sự của Lâm Phàm – một hệ thống bí ẩn – lần đầu tiên thức tỉnh.

Hệ thống ban thưởng cho hắn những bảo vật kinh thiên động địa: mười giọt tinh huyết của Bàn Cổ, hàng chục triệu điểm công đức và Hậu thiên công đức chí bảo Hồng Mông Lượng Thiên Xích.

Cùng lúc đó, trong buổi giảng đạo của Hồng Quân, Lâm Phàm lại một lần nữa khiến cả Tử Tiêu Cung chấn động khi trở thành người đầu tiên đốn ngộ, dù tu vi thấp nhất, cho thấy ngộ tính của hắn đã vượt xa lẽ thường.

Nhưng vở kịch lớn chỉ thực sự bắt đầu sau buổi giảng đạo.

Hệ thống giao cho hắn một nhiệm vụ không tưởng: đoạt lấy toàn bộ bảy quả hồ lô tiên thiên trên đỉnh Bất Chu Sơn – những bảo vật vốn đã có chủ định cho các Thánh nhân tương lai.

Đối mặt với một dàn đại năng hùng mạnh như Tam Thanh, Nữ Oa, Đế Tuấn, Lâm Phàm đã thực hiện một nước đi điên rồ nhất lịch sử Hồng Hoang.

Hắn ngửa mặt lên trời, lớn tiếng chửi rủa Thiên Đạo, cố tình khiêu khích để dẫn tới Thiên kiếp.

Khi lôi kiếp hủy diệt giáng xuống, hắn dùng "Hồng Mông Đại Na Di" chuyển dời toàn bộ sức mạnh của Thiên kiếp, biến nó thành một đòn tấn công diện rộng quét sạch mọi đối thủ, ung dung thu trọn bảy quả hồ lô cùng cả gốc dây leo.

Trở về Thái Âm Tinh, dù trọng thương sau ván cược sinh tử, Lâm Phàm đã có được thu hoạch lớn nhất.

Hắn bắt đầu luyện hóa tinh huyết Bàn Cổ.

Quá trình này đã thay đổi hoàn toàn căn cơ yếu kém của hắn.

Từ một khối ngọc thạch tầm thường, hắn lột xác, sở hữu huyết mạch Bàn Cổ chính tông, căn cơ thậm chí còn vượt qua cả Thập Nhị Tổ Vu và Tam Thanh.

Tại buổi giảng đạo lần thứ hai, khi đột phá cảnh giới Đại La Kim Tiên, dị tượng mà hắn tạo ra – "hoa khai thập nhị phẩm" – đã chứng tỏ hắn sở hữu nền tảng vững chắc và tiềm năng vô hạn, khiến ngay cả Đạo Tổ Hồng Quân cũng phải kinh ngạc.

Bị ấn tượng sâu sắc bởi tiềm năng và sự táo bạo của Lâm Phàm, Hồng Quân đã phá lệ, nhận hắn làm chân truyền đệ tử duy nhất, địa vị còn trên cả các ký danh đệ tử như Tam Thanh.

Từ một hòn đá nhỏ bé vô danh, Lâm Phàm nay đã có trong tay tất cả: căn cơ đỉnh cao, thần thông vô địch, hệ thống hỗ trợ, sự bảo hộ của Đạo Tổ, và những hồng nhan tri kỷ kề vai sát cánh.

Hắn đã từ một quân cờ trở thành một kỳ thủ, sẵn sàng làm đảo lộn cả bàn cờ định mệnh của Hồng Hoang.

Con đường phía trước đầy rẫy kẻ thù và hiểm nguy, nhưng cũng mở ra vô vàn cơ hội để kẻ phá vỡ trật tự này viết lại lịch sử của cả một thế giới.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 1

"Hai vị muội muội, lát nữa lúc cửa lớn Tử Tiêu Cung mở ra, nhất định phải trợ giúp ta một tay, để ta là người đầu tiên tiến vào Tử Tiêu Cung.

Chuyện này quan hệ đến cơ duyên thành Thánh của vi huynh, được không?" Lâm Phàm vẻ mặt thành khẩn nhìn hai vị mỹ nhân tuyệt thế trước mặt, Hi Hòa và Thường Hi.

"Vâng ạ, ca ca!" Hi Hòa và Thường Hi vẻ mặt sùng bái nhìn Lâm Phàm, gật đầu đồng ý.

Lâm Phàm trong lòng đã yên tâm, ánh mắt lại đặt trên cánh cửa lớn của Tử Tiêu Cung.

Xuyên việt đến Hồng Hoang vô số ức năm, hắn chính là chờ đợi khoảnh khắc này.

Không sai, Lâm Phàm vốn là một nhân vật bình thường ở hậu thế, chẳng hiểu vì sao lại xuyên không đến thế giới Hồng Hoang, trở thành một khối tiên thiên ngọc thạch trên Thái Âm Tinh.

Ngọc thạch trong Hồng Hoang đâu đâu cũng có, chẳng có gì đặc biệt, cũng không nổi bật, căn nguyên nông cạn như tờ giấy.

Vì căn nguyên nông cạn nên hóa hình đặc biệt sớm, từ thuở khai thiên tích địa, trước cả Hung Thú lượng kiếp, hắn đã hóa hình.

Điều khiến Lâm Phàm đau cả trứng là, dường như Thiên Đạo cũng coi thường hắn, đến cả một cái lôi kiếp hóa hình cũng không thèm giáng xuống.

May mà hắn ở trên Thái Âm Tinh, lạnh lẽo vô cùng, vô số năm không người quấy rầy, khiến Lâm Phàm yên ổn vượt qua hết sát kiếp

này đến sát kiếp khác.

Sau này, khoảng thời gian Đạo Ma chi tranh, hai nữ thần trên Thái Âm Tinh là Hi Hòa và Thường Hi hóa hình.

Lâm Phàm có thể coi là người chứng kiến hai nữ thần Thái Âm hóa hình, chứng kiến một cách không thể triệt để hơn, đến nỗi bộ y phục đầu tiên của hai nàng cũng là do hắn làm ra tặng cho họ.

Vốn dĩ Lâm Phàm định lừa hai nữ thần trở thành đạo lữ của mình, kết quả...

âm kém dương sai, hai người lại nhận hắn làm ca ca!

Thôi được, ca ca thì ca ca, dù sao chuyện lớn nhất ở Hồng Hoang là tu hành, chuyện lớn thứ hai mới là tán gái, không phải sao? (Hết cách, gần đây thần thú Hà Giải ra tay, không thể viết bậy...) Có hai muội muội mỹ nữ tuyệt thế vô song bầu bạn tu hành, chẳng phải là một chuyện sung sướng sao?

Nhưng, đối với Lâm Phàm mà nói, quả thực là một sự dày vò.

Mẹ nó chứ, căn nguyên tư chất của hai muội muội này quá tốt, vừa hóa hình đã là Thái Ất Kim Tiên đại viên mãn, tu hành mấy chục vạn năm đã sớm đột phá Đại La Kim Tiên...

Kim Tiên!

Trong Hồng Hoang, cấp bậc tiên nhân phân loại từ thấp đến cao lần lượt là Địa Tiên, Chân Tiên, Thiên Tiên, Huyền Tiên, Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên, Đại La Kim Tiên, Chuẩn Thánh, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên (Thánh Nhân).

Lâm Phàm lúc vừa hóa hình chỉ có tu vi Địa Tiên sơ kỳ, suýt nữa kéo thấp giới hạn dưới của cấp bậc tiên nhân toàn bộ thời kỳ Hồng Hoang.

May mà hắn chăm chỉ tu luyện, cộng thêm vô số năm tháng và linh khí nồng đậm gột rửa, sau khi trải qua vô số vạn năm, cuối cùng cũng đạt tới Kim Tiên đỉnh phong, chỉ còn một bước nữa là tiến vào Thái Ất Kim Tiên.

Tất nhiên, nếu nói hai nữ thần Thái Âm vừa hóa hình đã là Thái Ất Kim Tiên, nay tu vi còn là Đại La Kim Tiên, tại sao lại cam tâm tình nguyện nhận một Kim Tiên nho nhỏ làm huynh trưởng?

Bởi vì tu vi của Lâm Phàm tuy thấp, nhưng lại có một thiên phú thần thông biến thái đến cực hạn.

Chiêu thiên phú thần thông đó tên là 《Hồng Mông Đại Na Di》.

Đây là thần thông mà Lâm Phàm lĩnh ngộ được sau khi hóa hình, thần thông này chỉ có một tác dụng duy nhất: phòng ngự.

Không phải phòng ngự theo ý nghĩa thông thường, mà là loại phòng ngự có thể phản đòn.

Ban đầu, hai nữ thần Thái Âm thay phiên nhau oanh tạc, dựa vào tu vi Đại La Kim Tiên mà hành hạ Lâm Phàm, kết quả Lâm Phàm chẳng hề hấn gì, còn đem toàn bộ công kích của hai người phản đòn Na Di ngược lại, gậy ông đập lưng ông.

Kết quả khiến hai người mặt mày xám xịt, đành phải nhận hắn làm huynh trưởng!

Hồng Mông Đại Na Di thật sự có thể miễn dịch mọi công kích, phản đòn tất cả pháp thuật và sức mạnh, thậm chí cả gió hỗn độn trong Hỗn Độn thổi tới cũng có thể phản đòn đi mất.

Đây cũng là lý do vì sao một Kim Tiên quèn như hắn lại có thể đến Tử Tiêu Cung.

Tất nhiên, tại sao tư chất kém cỏi vô cùng, căn nguyên nông cạn, lại có được thiên phú thần thông trâu bò như vậy, điểm này, Lâm

Phàm cũng trăm mối không thể lý giải.

Hắn đành đổ hết mọi thứ cho thân phận xuyên việt giả: có lẽ vị chúa tể vô hình nào đó thấy hắn quá yếu đuối đáng thương, đến kỹ năng sinh tồn cơ bản cũng không có, nên mới ban cho một ngón tay vàng chăng.

Thực ra đối với Lâm Phàm, ngón tay vàng này quả thực quá hoàn mỹ, đánh không chết có hay không chứ...

Trong Hồng Hoang, tiên nhân thọ mệnh rất dài, đặc biệt một khi đột phá Kim Tiên, liền không còn khái niệm về tuổi thọ.

Về lý thuyết, chỉ cần chịu khó cẩu, là có thể sống vô hạn, cùng trời đất trường thọ, đó chỉ là thao tác cơ bản.

Bây giờ Lâm Phàm có thiên phú thần thông Hồng Mông Đại Na Di, không thể vui sướng hơn được nữa.

"Két....." Đúng lúc này, cửa lớn Tử Tiêu Cung đột nhiên động đậy.

Lập tức, trên quảng trường Tử Tiêu Cung, vô số ánh mắt đồng loạt chuyển hướng, dán chặt vào cánh cửa lớn màu tím hồng kia.

Cánh cửa từ từ mở ra một khe hở.

"Hai vị muội muội, chuẩn bị..." Lâm Phàm thấy Tử Tiêu Cung sắp mở cửa, vội vàng gọi.

Hai nữ thần Thái Âm cũng hít sâu một hơi, mỗi người nắm một cánh tay của Lâm Phàm, sau đó pháp lực tuôn ra.

Thân thể Lâm Phàm dưới sức mạnh của hai nữ thần bắt đầu tích tụ lực lượng.

Bên kia, cửa lớn Tử Tiêu Cung từ từ mở ra, vừa mới mở được một nửa, từ trong cửa liền nhảy ra một tiểu chính thái và một tiểu loli, không cần phải nói, chính là hai đồng tử của Hồng Quân, Hạo Thiên

và Dao Trì.

"Các vị..." "Vút..." Hạo Thiên chắp tay, vừa mới mở miệng được hai chữ, bỗng thấy trên đầu một luồng sáng trắng lóe lên, dường như có thứ gì đó đã tiến vào Tử Tiêu Cung.

Hắn nghi ngờ quay đầu lại, rồi lập tức nổi giận đùng đùng: có người tranh thủ vào trước, thật vô lễ!

Người tranh vào trước đó, tự nhiên là Lâm Phàm.

Được hai vị nữ thần Thái Âm cảnh giới Đại La Kim Tiên dùng đại pháp lực gia trì, tốc độ của Lâm Phàm được đẩy lên đến mức nhanh tuyệt luân, rồi được tống vào trong.

Mọi người trên quảng trường Tử Tiêu Cung thấy có kẻ không tuân quy củ tranh vào trước, thế là ào ào một trận, ai nấy đều hóa thành lưu quang bay vào, hất văng Hạo Thiên và Dao Trì ngã lăn ra đất.

"Vô lễ... vô lễ... quá vô lễ..." Ở phía sau, Hạo Thiên tức đến mặt mày tái mét, nhưng cũng đành bất lực!

"Vút..." Lâm Phàm là người đầu tiên tiến vào Tử Tiêu Cung.

Chỉ với tu vi Kim Tiên, nếu lúc mọi người cùng ùa vào, dù có ra tay trước cũng không thể giành được sáu vị trí đầu tiên.

Dù sao thì, Tam Thanh, Nữ Oa, Hồng Vân, Côn Bằng mấy vị đó tuyệt đối không phải dạng vừa.

Tam Thanh do Bàn Cổ nguyên thần hóa thành, căn nguyên dày dặn thuộc hàng đầu Hồng Hoang; Nữ Oa có Phục Hy là một cuồng ma bảo vệ em gái tương trợ; Hồng Vân vốn là đóa mây đầu tiên giữa thiên địa, tốc độ đó khỏi phải bàn; còn Côn Bằng, một lần vỗ cánh đã bay mấy vạn dặm, không thể so sánh được.

Nhưng nếu có hai nữ thần Thái Âm toàn lực gia trì, lại có kế hoạch từ trước, kết quả sẽ khác hẳn.

Lâm Phàm quả quyết giành được vị trí thứ nhất.

Nhưng sau khi tiến vào Tử Tiêu Cung, Lâm Phàm suýt nữa ngất đi.

Trong ấn tượng của hắn, Tử Tiêu Cung chẳng phải là một cung điện khổng lồ sao, chỉ cần chạy đủ nhanh chắc chắn có thể giành được chỗ ngồi.

Nhưng đợi đến lúc Lâm Phàm tiến vào Tử Tiêu Cung mới phát hiện, bên trong hình như có chút khác biệt so với tưởng tượng của hắn.

Tuy rằng đây là một tòa cung điện, nhưng bên trong cung điện, lại càng giống một vũ trụ.

Trên đỉnh đầu, tinh hà xoay chuyển, vô tận tinh không lấp lánh tỏa sáng.

Dưới chân, tiên vụ lượn lờ, ba ngàn ngọn núi đá đứng sừng sững như biển.

Nơi xa xa có một đài cao chọc trời, trên đài cao trống không, hiển nhiên Hồng Quân chưa xuất hiện.

Trong làn tiên vụ dưới chân, có ba ngàn ngọn núi, mỗi ngọn núi đều như một thanh trường kiếm đâm thẳng lên từ trong mây mù, trên mỗi ngọn núi đều đặt một chiếc bồ đoàn... ba ngàn chỗ ngồi, hóa ra là thế này?

Thôi được, là ta kiến thức nông cạn rồi.

"Vút..." Tuy Lâm Phàm liều mạng bay về phía trước để duy trì ưu thế dẫn đầu, nhưng ưu thế này sắp bị phá vỡ.

Sau khi bay được hai phần ba quãng đường, có ba luồng thanh

quang từ bên trái hắn lướt qua.

Trong luồng sáng đó, một lão, một trung niên, một thanh niên, ba bóng người thần sắc kiêu ngạo, lướt qua như chốn không người.

Ba người lướt qua, biển mây cuộn trào, rạch ra ba đường rãnh sâu hoắm!

Không cần phải nói, dùng mông cũng biết đó là Tam Thanh.

"Vút..." Ngay lúc Lâm Phàm sắp đến đích, lại có một luồng hồng quang từ bên trái hắn lướt qua, lưu quang lóe lên, trong tiên vụ liền cày ra một đường rãnh sâu, gió theo sau cũng thoang thoảng hương thơm.

Là Nữ Oa sao?

May mà, trên người Lâm Phàm có thần lực của hai vị nữ thần Thái Âm gia trì, tuy vào giây phút cuối cùng bị Tam Thanh và Nữ Oa bốn người vượt qua, nhưng vẫn đáp xuống được ngọn núi thứ năm, đặt mông ngồi xuống, vừa vặn chiếm được một chiếc bồ đoàn màu tím.

Cũng ngay lúc Lâm Phàm ngồi xuống, bên phải hắn, một luồng hồng quang đáp xuống đất, chiếc bồ đoàn màu tím cuối cùng liền có chủ, không cần phải nói, đó là đóa mây ngũ sắc tiên thiên đầu tiên, Hồng Vân.

"Ông...

ông ông ông..." Những người phía sau lần lượt đáp xuống các ngọn núi, mọi người ai nấy đều tìm chỗ ngồi, cũng không cố ý tranh giành, dù sao trong ấn tượng của họ, mọi người đều đến nghe giảng đạo, chiếm một chỗ là được rồi, không cần thiết phải giành hàng đầu làm gì.

Họ tự nhiên không thể biết được ý nghĩa mà hàng bồ đoàn màu tím

đầu tiên đại biểu.

Chương 2

Sau khi Hồng Vân đáp xuống, phía sau Côn Bằng, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, hai nữ thần Thái Âm, Trấn Nguyên Tử, Nhiên Đăng, Minh Hà, Đông Vương Công, Tây Vương Mẫu, Phục Hy... lần lượt đáp xuống.

"Ai da..." Lão người tốt Hồng Vân sau khi đáp xuống ngọn núi liền quay đầu nhìn Lâm Phàm, nói: "Đạo hữu, nhanh quá, thật sự quá nhanh, nhanh hơn cả tia chớp, ta là đám mây đầu tiên của trời đất mà cũng đuổi không kịp a!" Mẹ nó chứ ngươi mới nhanh, cả nhà ngươi đều là The Flash ấy...

Lâm Phàm thầm chửi trong bụng!

"Ủa..." Hồng Vân đột nhiên kinh ngạc "ủa" một tiếng, giật mình nói: "Đạo hữu, ngươi... mới có tu vi Kim Tiên?" Tiếng hô này không sao, nhưng cả Tử Tiêu Cung, các tu sĩ ngồi hàng đầu gần như đều nghe thấy, sau đó ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn về phía Lâm Phàm.

Mọi người đều là tu vi Đại La Kim Tiên, một Kim Tiên quèn lại ngồi ở hàng đầu tiên?

Quá không coi các vị xung quanh ra gì rồi?

"Hừ..." Trong Tam Thanh, Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng hừ một tiếng, dường như rất bất mãn với việc một Kim Tiên chiếm mất một chỗ ở hàng đầu.

Ánh mắt Nữ Oa cũng nhìn qua, ánh mắt lạnh lùng, chỉ lóe lên rồi thôi.

Phía sau Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất và những người khác

bắt đầu bàn tán xôn xao.

Có điều, bây giờ mọi người không biết chỗ ngồi có liên quan đến cơ duyên, tự nhiên cũng không thèm ra tay tranh đoạt.

Chẳng mấy chốc, ba ngàn chỗ ngồi trong toàn bộ Tử Tiêu Cung đã được lấp đầy.

Ngay lúc này, có hai bóng người nhếch nhác từ trong Hỗn Độn xông ra, tiến vào cung điện phát hiện trừ mấy chỗ ngồi cuối cùng, hàng trước đều đã bị chiếm hết.

Hai người này không phải ai khác, chính là Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn của Tây phương, vì bị lạc đường trong Hỗn Độn nên đến muộn.

"Ai da..." Hai người bay đến phía trước nhất của Tử Tiêu Cung, nhìn sáu chỗ ngồi phía trước, lập tức gào khóc thảm thiết.

Chuẩn Đề vừa khóc vừa nói: "Tây phương của ta nghèo nàn quá a, vừa không có linh mạch, cũng không có đệ tử căn nguyên sâu dày, khó khăn lắm mới đến được Tử Tiêu Cung nghe Đạo Tổ giảng pháp, lại còn lạc đường trong Hỗn Độn, đến một chỗ ngồi tốt cũng không có.

Lẽ nào sau này Tây phương của ta phải mãi mãi chìm đắm sao?" "Hu hu hu...

Trời không thương giáo phái Tây phương của ta!" Tiếp Dẫn khóc lóc ở bên cạnh.

Nhìn hai người biểu diễn, đa số các đại lão Hồng Hoang đều tỏ vẻ khinh thường.

Lâm Phàm càng khịt mũi coi thường.

Nhưng lão người tốt Hồng Vân lại không ngồi yên được, trong lòng nghĩ, chẳng phải chỉ là một chỗ ngồi sao, cho thì cho, cần gì phải như vậy.

“Chuẩn Đề đạo hữu!” Hồng Vân đột nhiên đứng dậy, nói: “Hay là, ngươi ngồi chỗ của ta đi!” “Vút!” Chuẩn Đề không đợi Hồng Vân nói hết câu, thân hình đã lóe lên ngồi vào chiếc bồ đoàn màu tím mà Hồng Vân vừa đứng dậy, vẻ mặt như thường, nào có nửa điểm bi thương.

Hồng Vân biết mình bị lừa, trong lòng lập tức đại nộ, nhưng gỗ đã thành thuyền, cũng đành thôi.

“Thôi vậy!” Hồng Vân phất tay áo, thân hình lóe lên ngồi xuống bên cạnh Trấn Nguyên Tử.

Hồng Vân nhường chỗ, Chuẩn Đề ngồi xuống.

Tiếp Dẫn vẫn không có chỗ.

Lúc này, mọi người đều cười như không cười nhìn về phía Lâm Phàm.

Bởi vì Lâm Phàm chỉ là Kim Tiên, mọi người đều muốn xem xem, Lâm Phàm làm thế nào mới có thể giữ được chỗ ngồi hiện tại.

“Vô Lượng Thiên Tôn!” Tiếp Dẫn chắp tay làm một cái đạo môn kê thủ lễ với Lâm Phàm, thản nhiên nói: “Vị tiểu đạo hữu này, ngươi tự đi, hay để bần tọa đuổi đi?” Ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía Lâm Phàm.

Lâm Phàm lại cười cười, nói: “Lão già, không phải tiểu gia ta xem thường ngươi, loại rác rưởi như ngươi, có bản lĩnh đuổi ta đi không?” “Hay là, chúng ta đánh cược đi!” Lâm Phàm cười nói: “Nếu ngươi có thể mời nổi ta đi, tiểu gia ta nhường chỗ cho ngươi.

Nếu không mời nổi, ngươi gọi ta ba tiếng ‘gia gia’ thì thế nào?” “Vô Lượng Thiên Tôn!” Tiếp Dẫn không thèm để ý đến chuyện đánh cược của Lâm Phàm, cổ tay rung lên, một cành trúc xanh biếc được tế ra, quét về phía eo Lâm Phàm.

Một luồng pháp lực bàng bạc đánh về phía Lâm Phàm.

“Hừ...” Lâm Phàm không động, nhưng hai vị nữ thần Thái Âm phía sau hắn đã động.

Hai người đồng thời ra tay, trong nháy mắt hóa giải công kích của Tiếp Dẫn thành vô hình.

“Lão già, dám động đến ca ca của ta, cẩn thận cái đầu của ngươi!” Thường Hi lạnh lùng hừ một tiếng.

Hi Hòa cũng thản nhiên nói: “Chỗ ngồi của huynh trưởng ta, tại sao phải nhường cho ngươi, lão già này không nói lý lẽ!” ....

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Tam Thanh, Nữ Oa, cùng rất nhiều đại lão Hồng Hoang, ai nấy đều há hốc mồm: không thể nào, hai nữ thần Thái Âm lại gọi hắn là huynh trưởng?

Ca ca?

Trâu bò vậy sao?

Bản thể không giống nhau, nhưng hai vị Đại La Kim Tiên lại gọi một Kim Tiên là ca ca...

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đều không thể hiểu nổi.

Hơn nữa, hai người Tây phương cũng không chắc có thể áp chế được hai nữ thần Thái Âm.

Phải biết rằng hai nữ thần Thái Âm nổi tiếng xinh đẹp, nhưng thực lực tuyệt đối không kém, tư chất của hai người cùng đẳng cấp với Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn, một âm một dương mà thôi.

“Tiểu huynh đệ!” Chuẩn Đề ngồi trên bồ đoàn mở miệng: “Dựa vào phụ nữ thì có bản lĩnh gì, có giỏi thì đơn đấu một chọi một với sư huynh ta đi?” “Xì... hai tên rác rưởi, ăn không được nho thì chê nho xanh...” Đấu võ mồm, Lâm Phàm đời trước chưa ngán ai bao giờ!

“Hừ...” Lúc này, Nguyên Thủy Thiên Tôn bên phía Tam Thanh

không nhìn nổi nữa, lạnh lùng hừ một tiếng, sau đó cách ngọn núi của Nữ Oa, một ngón tay chỉ về phía Lâm Phàm: "Loài thấp sinh noãn hóa, khoác lông mang sừng, chỉ là một Kim Tiên quèn, có tư cách gì ngồi ngang hàng với bọn ta, cút xuống!" Nguyên Thủy Thiên Tôn, là một trong Tam Thanh do Bàn Cổ nguyên thần hóa thành, căn nguyên sâu dày, tư chất phi phàm.

Lại có tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong, coi trọng nhất là căn nguyên, đối với tu sĩ có căn nguyên kém, căn bản không thèm nhìn.

Mà trong Hồng Hoang, Đại La Kim Tiên có thể nhảy ra khỏi dòng sông thời gian, từ đó chém đi quá khứ vị lai, pháp lực vô cùng vô tận, một Kim Tiên quèn, quả thực không có tư cách ngồi chung một chiếu với Đại La Kim Tiên.

"Vút..." Nguyên Thủy một chỉ điểm ra, sức mạnh bàng bạc khuấy động biển mây, trong đó xen lẫn một đạo Ngọc Thanh Thần Lôi, đánh về phía Lâm Phàm.

Lâm Phàm hít sâu một hơi, trong cơ thể 《Hồng Mông Đại Na Di》 vận chuyển, nói: "Hai vị muội muội, hai người chỉ cần quan sát cho ta là được!" "Vâng!" Hi Hòa và Thường Hi hai người không còn nhúng tay vào!

"Ầm..." Công kích của Nguyên Thủy Thiên Tôn trực tiếp đánh trúng người Lâm Phàm, lôi điện màu bạc bay múa như rắn quấn quanh.

Nhưng cảnh tượng Lâm Phàm hồn bay phách tán cũng không xuất hiện, chỉ thấy hắn vẫn ngồi yên trên bồ đoàn, sau đó cũng duỗi ra một ngón tay.

"Ầm..." Pháp lực mà Nguyên Thủy đánh về phía Lâm Phàm, cùng với đạo Ngọc Thanh Thần Lôi kia, bị Lâm Phàm trực tiếp Na Di, đánh về phía Chuẩn Đề.

“Rắc...” Chuẩn Đề không kịp đề phòng, trực tiếp bị đạo thần lôi đó đánh cho mặt mày xám xịt.

Vốn đã nhếch nhác, bây giờ y phục rách nát, đầu bốc khói, da tróc thịt bong, trong không khí còn lan tỏa một mùi thịt nướng, khiến hắn càng thêm thảm hại ba phần!

“Tìm chết!” Chuẩn Đề ăn phải quả đắng, nổi giận, một quyền đánh về phía Lâm Phàm.

Lâm Phàm không vội không vàng, trực tiếp hấp thu cú đấm đó.

Đại Na Di...

Ầm...

Chương 3

Tặng cho Nguyên Thủy!

“Bốp...

Ầm...

Bốp...” Lâm Phàm, một Kim Tiên quèn, đấu với ba vị Đại La Kim Tiên mà vui vẻ vô cùng.

Mọi người quay lại nhìn, thấy gã này dường như không tốn chút sức lực nào, đem công kích của người này chuyển cho người kia, rồi lại đem công kích của người kia chuyển cho người nọ.

Khiến cả ba người mặt mày tái mét, nhưng lại không có cách nào.

“Thật kỳ lạ...” Lão Tử vuốt vuốt râu, nói: “Trên đời lại có người kỳ lạ như vậy, có pháp môn kỳ lạ như vậy, thật khiến lão phu mở rộng tầm mắt a!” Bên cạnh, Nữ Oa cũng nhìn sâu vào Lâm Phàm một cái.

Ba người cũng lần lượt dừng tay, không đánh nữa.

Cứ đánh như vậy, cũng không có kết quả.

“Yên lặng...” Lúc này, hai đồng tử Hạo Thiên và Dao Trì cuối cùng cũng mặt mày đen sì xuất hiện trước mặt mọi người: “Đạo Tổ sắp đến, các ngươi không được làm loạn, xin hãy nhanh chóng tìm chỗ ngồi, buổi giảng đạo sắp bắt đầu!” Tiếp Dẫn mất chỗ, đành phải ngồi bên cạnh Chuẩn Đề nghe giảng.

Trên mặt Lâm Phàm lộ ra nụ cười chiến thắng.

Cái gọi là thiên định lục thánh, thực ra trong sự hiểu biết của hắn không hoàn toàn đúng.

Thiên Đạo định đoạt, chỉ có bốn người, một là Tam Thanh, hai là Nữ Oa.

Tam Thanh do Bàn Cổ nguyên thần hóa thành, Nữ Oa liên quan đến đại nghiệp tạo nhân.

Cho nên bốn người này bắt buộc phải thành Thánh.

Còn Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn của Tây phương, không phải vì là đệ tử do Thiên Đạo định đoạt, mà là vì năm xưa Hồng Quân và La Hầu đại chiến ở Tây phương, làm đứt cả đại địa Tây phương cùng với tổ mạch, Hồng Quân nợ Tây phương nhân quả, thu Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn làm đồ đệ, chẳng qua là để trả nhân quả mà thôi.

Cho nên, thu Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn không phải là thiên ý, mà chỉ là ý của Đạo Tổ.

Chính vì đoán được điểm này, Lâm Phàm mới dám ở đây tranh giành chỗ ngồi, nếu không, e là sớm đã bị Thiên Đạo kiếp lôi giáng xuống.

Tất nhiên, dù kiếp lôi có giáng xuống, Lâm Phàm cũng không sợ, cùng lắm thì Na Di đi là xong.

Không biết, thần thông Na Di của mình, có tác dụng với Thánh Nhân và Thiên Đạo không nhỉ?

"Đinh... dong..." Ngay lúc này, trong đầu hắn vang lên âm thanh của hệ thống: "Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ chiếm đoạt Thánh vị, đặc biệt thưởng mười giọt Bàn Cổ tinh huyết!" "Đinh... dong... thưởng cho túc chủ một ngàn vạn điểm công đức!" "Đinh... dong... thưởng cho túc chủ một cây Hồng Mông Lượng Thiên Xích!" Nghe thấy âm thanh của hệ thống, trên mặt Lâm Phàm lại lộ ra nụ cười.

Là một người xuyên việt, sao có thể không có hệ thống, chỉ là hệ

thống này tương đối kiêu ngạo mà thôi, bình thường mấy trăm vạn năm cũng không xuất hiện một lần.

Đây là lần đầu tiên hắn hoàn thành nhiệm vụ của hệ thống đó!

"Ông ông ông..." Sau khi Tiếp Dẫn ngồi xuống, giữa thiên địa bỗng nhiên vang lên tiếng oanh minh! từng đạo thiên âm từ cửu thiên buông xuống.

Tinh hà chấn động, tinh không run rẩy.

Từng đạo hà quang bay lượn, vô tận tử khí từ hư không sinh ra.

Trong vũ trụ của Tử Tiêu Cung, vô số linh khí nồng đậm ngưng tụ, kết thành những đóa hoa vàng nhỏ giữa không trung, từng đóa bay lượn, rồi lại ngưng tụ.

Dưới mặt đất, trong làn tiên vụ vốn đã nồng đậm, từng đóa kim liên từ đất trồi lên, nhấn chìm cả biển tiên vụ, trong biển kim liên, chỉ có ba ngàn ngọn núi cao lớn hùng vĩ.

Thánh nhân xuất hiện, tử khí đông lai ba vạn dặm, trời rơi hoa vàng, đất trồi kim liên.

Ba ngàn khách trong Tử Tiêu Cung đều kinh ngạc đến không thể tả.

Sau đó, một thân thể khổng lồ, cao đến ức vạn trượng, từ từ ngưng tụ thành hình trong hư không, ngồi xếp bằng trên đài cao phía trước nhất, đầu đội cửu tiêu, chân đạp biển mây trên đài cao.

Ức vạn tinh hà vây quanh thân, Thái Âm, Thái Dương xoay chuyển hai bên.

"Cao ngọa cửu trùng vân, Bồ đoàn đạo chân.

Thiên địa huyền hoàng ngoại, Ngô đương chưởng giáo tôn.

Bàn Cổ sinh thái cực, Lưỡng nghi tứ tượng tuần.

Nhất đạo truyền tam hữu, Nhị giáo xiển tiệt phân.

Huyền môn đô lĩnh tụ, Nhất khí hóa Hồng Quân.” Thánh nhân giáng lâm, liền có thiên âm ngâm tụng, một khúc vừa thành, vang vọng cửu thiên thập địa.

Hồng Quân?

Đạo Tổ xuất hiện rồi sao?

Trời ơi, đây là uy lực của Thánh Nhân sao?

Tuy Hồng Quân không sử dụng bất kỳ thủ đoạn nào, nhưng cách thức xuất hiện đã đủ để chấn kinh tất cả mọi người.

Ngay cả Tam Thanh, Nữ Oa và Lâm Phàm, cũng kinh ngạc đến không ngậm được mồm.

“Bần tọa...

Hồng Quân!” Hồng Quân vừa mở miệng, lại là tử khí phun trào, hà quang vạn đạo.

Dưới chân, hai đồng tử một trái một phải đứng hầu, so với thân thể cao lớn của Hồng Quân, hai người giống như con kiến dưới chân người khổng lồ.

“Mọi người tham bái!” Hạo Thiên giơ tay cao giọng hô một tiếng.

Sau đó, ba ngàn khách trong Tử Tiêu Cung, tất cả đều hành lễ với Hồng Quân: “Đệ tử bái kiến Đạo Tổ!” “Đại thiện...” Hồng Quân miệng phun kim ngôn, ánh mắt lạnh lùng vô tình, mắt không có vạn pháp, trong mắt không có một tia cảm xúc nào.

Ánh mắt của y lướt qua mọi người, cuối cùng hơi khựng lại, dừng trên người Lâm Phàm.

Nhưng y cũng chỉ nhìn Lâm Phàm một thoáng, liền thu lại ánh mắt, thản nhiên nói: “Bần tọa thay mặt Thiên Đạo, giáo hóa chúng

sinh, để hoàn thiện ý trời đất.

Lần giảng đạo này, tổng cộng chia làm ba lần, mỗi lần ba ngàn năm, cách nhau ba ngàn năm.

Lần thứ nhất, giảng thụ Hóa Sinh chi đạo; lần thứ hai, là Đại La Kim Tiên chi đạo; lần cuối cùng, là Thánh Nhân chi đạo!" "Sau này cũng vậy, dựa theo chỗ ngồi hôm nay, không được tùy ý thay đổi, càng không được làm loạn trong Tử Tiêu Cung!" "Vâng!" Mọi người cúi đầu bái lạy.

Hồng Quân nói: "Lần này, là lần giảng đạo thứ nhất, thời hạn ba ngàn năm, giảng thụ Hóa Sinh đạo pháp.

Cái gọi là Hóa Sinh, vạn vật đều có hóa hình, hóa hình đều có pháp của nó, tu hành cũng như vậy..." Cái gọi là Hóa Sinh đạo pháp, là pháp môn tu hành của một tu sĩ bình thường từ lúc hóa hình cho đến giai đoạn Đại La Kim Tiên, bao gồm áo nghĩa công pháp, tâm đắc cảm ngộ v.v...

Tuy rằng những người có mặt ở đây, trừ Lâm Phàm ra, những người còn lại cơ bản đều đã đạt tới Đại La Kim Tiên, nhưng Đạo Tổ giảng đạo, có thì sửa, không có thì cố gắng thêm, cái gọi là ôn cố tri tân, đối với những Đại La Kim Tiên mà nói, cũng có sự trợ giúp vô thượng.

Chương 4

"Được rồi, bây giờ bắt đầu, giảng thụ Hóa Sinh đạo pháp..." "Ông..." Phía trên, Hồng Quân vừa dứt lời, phía dưới đột nhiên truyền đến một trận cộng hưởng.

Mọi người kinh ngạc không thôi, đều nhìn về phía trước, lại thấy Lâm Phàm đang ngồi ở vị trí thứ năm hàng đầu tiên, đột nhiên bị một quầng sáng màu tím vàng bao bọc, rơi vào trạng thái nhập định.

Ngay cả Đạo Tổ Hồng Quân ở trên cao cũng hơi há miệng, kinh ngạc đến không ngậm lại được.

Không thể nào...

Quá đáng quá rồi, ta còn chưa giảng, ngươi đã bắt đầu đốn ngộ?

Tên nhóc này chẳng lẽ đang diễn cho ta xem sao?

Phía dưới mọi người càng kinh ngạc đến không thể tả, vẻ mặt của ai nấy đều như vừa ăn phải phân.

"..." "Đốn ngộ?" "Không thể nào, Đạo Tổ còn chưa giảng, đã đốn ngộ!" "Không coi người khác ra gì, hoàn toàn không xem chúng ta là người..." Đốn ngộ loại chuyện này, không thể diễn được.

Bây giờ Lâm Phàm đốn ngộ, chứng tỏ hắn thật sự đã đốn ngộ.

Hồng Quân bấm ngón tay tính toán, liền hiểu rõ trong lòng.

Cái gọi là vi ngôn đại nghĩa, lúc Hồng Quân vừa mở miệng, nói bốn chữ "Hóa Sinh đạo pháp", trong ý thức của y thực ra đã bắt đầu truyền thụ áo nghĩa Hóa Sinh đạo pháp.

Người khác chưa nhận ra, nhưng tu sĩ có ngộ tính tốt chắc chắn có thể cảm nhận được.

Nhưng giống như tên nhóc này trực tiếp khai ngộ, thật sự là xưa nay chưa từng có.

Đứa trẻ này, ngộ tính đứng đầu Hồng Hoang, cũng không ngoa.

Hồng Quân thầm than một tiếng.

Tu hành trong Hồng Hoang, trước Chuẩn Thánh, so đo chính là căn nguyên.

Ai căn nguyên sâu dày, người đó tốc độ tu hành cũng nhanh hơn, cũng mạnh hơn.

Ngộ tính có quan trọng không?

Không quá quan trọng.

Nhưng Hồng Quân biết, nếu ngộ tính tuyệt hảo, lại có một cái lợi khác: ngộ đạo.

Đạo ở đây, bao gồm Thiên Đạo, Đại Đạo.

Ngộ tính tốt, đối với việc Chuẩn Thánh đột phá lên tầng thứ Thánh Nhân, có tác dụng to lớn gấp bội.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu căn nguyên quá kém, e là khó mà đạt tới tu vi Đại La Kim Tiên, Chuẩn Thánh, huống hồ là Hỗn Nguyên Đại Đạo?

Thậm chí có những người căn nguyên nông cạn, ngay cả Thái Ất Kim Tiên cũng không thể đạt tới!

Hồng Quân trong lòng một trận tiếc nuối.

Mọi người cũng đều mỉm cười không nói: ngộ tính tốt thì sao?

Cũng chỉ vậy thôi, đợi đến bình cảnh Đại La Kim Tiên, sẽ biết căn nguyên mới là thứ hữu dụng.

Căn nguyên bạc nhược, ngay cả Thái Ất Kim Tiên cũng không thể

đột phá, càng đừng nói đến Đại La Kim Tiên.

Cần gì ngộ tính tốt có tác dụng quái gì?

"Yên lặng!" Hồng Quân nhìn sâu vào Lâm Phàm một cái, sau đó bắt đầu giảng bài: "Lần này ba ngàn năm, thụ Hóa Sinh đạo pháp!" "Đạo khả đạo, phi thường đạo.

Danh khả danh, phi thường danh.

Vô danh thiên địa chi thủy; hữu danh vạn vật chi mẫu.

Cố thường vô, dục dĩ quan kỳ diệu; thường hữu, dục dĩ quan kỳ kiếu.

Thử lưỡng giả, đồng xuất dị danh, đồng vị chi huyền.

Huyền chi hựu huyền, chúng diệu chi môn." "Thiên địa sơ khai chi tiền, hữu vật hỗn thành, tiên thiên địa sinh, tịch hề liêu hề, độc lập bất cải, chu hành bất đãi, khả dĩ vi thiên hạ mẫu.

Ngô bất tri kỳ danh, tự chi viết Đạo, cưỡng vi chi danh viết Đại.

Đại viết Thệ, thệ viết Viễn, viễn viết Phản.

Cố, Đạo đại, Thiên đại, Địa đại, sinh linh diệc đại." "Khổng đức chi dung, duy đạo thị tòng.

Đạo chi vi vật, duy hoảng duy hốt.

Hốt hề hoảng hề, kỳ trung hữu tượng; hoảng hề hốt hề, kỳ trung hữu vật.

Yểu hề minh hề, kỳ trung hữu tinh; kỳ tinh thậm chân, kỳ trung hữu tín." "Đại đạo phiếm hề, kỳ khả tả hữu.

Vạn vật thị chi dĩ sinh bất từ, công thành bất hữu.

Y dưỡng vạn vật bất vi chủ, khả danh vu tiểu; vạn vật quy yên bất vi chủ, khả danh vi đại.

Dĩ kỳ chung bất tự vi đại, cố năng thành kỳ đại.” Thánh nhân giảng đạo, vô tận dị tượng hiện ra.

Tử khí phun trào, hà quang vạn đạo, mây ngũ sắc che lấp cả thế giới tinh hà, một phương vũ trụ; lại có long, phượng, kỳ lân tam tộc xuất hiện trong đó, thụy thú bay lượn không ngừng.

Theo lời giảng đạo của Hồng Quân, phía dưới một mảnh tĩnh lặng, không còn ai bàn tán.

Ngay cả hai đồng tử Hạo Thiên và Dao Trì nhỏ bé như con kiến dưới chân Hồng Quân, cũng đều ngồi xếp bằng xuống đất, bắt đầu chăm chú lắng nghe giáo huấn.

Khi Hồng Quân giảng đạo, người nghe lần lượt tiến vào trạng thái đốn ngộ.

Tất nhiên, tốc độ đốn ngộ không liên quan đến căn nguyên của bản thân, chỉ liên quan đến ngộ tính.

Người đầu tiên tiến vào đốn ngộ không nghi ngờ gì là Lâm Phàm.

Sau Lâm Phàm, tốp đầu tiên là Tam Thanh, Nữ Oa, bốn người có căn nguyên sâu dày nhất.

Tiếp theo là Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, hai nữ thần Thái Âm, Trấn Nguyên Tử...

Sau nữa mới đến Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Đông Vương Công, Tây Vương Mẫu.

Đế Tuấn và những người khác tiến vào trạng thái đốn ngộ, phải mất cả một tháng trời.

Nửa năm sau, lại có thêm nhiều người đốn ngộ.

Một năm sau, một phần ba tu sĩ đã tỏa ra ánh sáng tím vàng bên ngoài cơ thể.

Mười năm sau, ba ngàn khách trong Tử Tiêu Cung, toàn bộ đều tiến vào trạng thái đốn ngộ.

Không biết bất giác, một ngàn năm đã trôi qua.

Lâm Phàm đang trong trạng thái đốn ngộ, đột nhiên cảm thấy trong lồng ngực có động tĩnh.

Ngũ tạng lục phủ dường như đang theo đạo âm nghe được lúc đốn ngộ mà bắt đầu vận động có quy luật.

Chương 5

Trong tâm, can, tỳ, phế, thận, mỗi tạng đều có một luồng sức mạnh kỳ dị, dường như muốn phá đất mà ra, rục rịch chuyển động.

"..." Lâm Phàm hơi kinh ngạc, nhưng trong nháy mắt đã cảm nhận được: hẳn là ngũ khí trong lồng ngực.

Trong Hồng Hoang, mỗi cảnh giới đều có đặc trưng của nó.

Ví dụ như lúc Kim Tiên, có thể nhảy ra khỏi dòng sông vận mệnh, từ đó tuổi thọ không còn bị vận mệnh trói buộc, về lý thuyết sinh mệnh là vô hạn.

Lúc Thái Ất Kim Tiên, ngũ khí trong lồng ngực ngưng tụ viên mãn, ngũ hành sinh hóa, có thể khống chế vạn vật ngũ hành.

Đại La Kim Tiên đỉnh đầu tam hoa nở rộ, liền có thể nhảy ra ngoài tam giới, không ở trong ngũ hành, nhảy ra khỏi dòng sông thời gian, không còn thân quá khứ vị lai, ức vạn chân ngã hợp nhất, sổ sinh tử không có tên, có thể nói là bất tử bất diệt!

Điều Lâm Phàm cảm thấy kỳ lạ là, bây giờ mình cũng chỉ là tu vi Kim Tiên, tại sao ngũ khí trong lồng ngực lại bắt đầu manh động?

Chẳng lẽ, mình sắp đột phá?

Suy nghĩ này vừa nảy ra liền không thể kiềm chế được.

Trong cơ thể Lâm Phàm, khí kim mộc thủy hỏa thổ ẩn chứa trong tâm, can, tỳ, phế, thận chạy loạn khắp nơi, rồi dưới sự dẫn dắt của Lâm Phàm hợp lại làm một, ẩn chứa trong phế phủ.

"Tụ!" Lâm Phàm hét lớn một tiếng, nhưng không hề kinh động đến người khác, khí thế trên người bỗng nhiên động đậy, ngay sau đó, một luồng khí thế sắc bén dao động lan ra, xông về bốn phương tám

hướng.

Hung trung ngũ khí triều nguyên, Thái Ất Kim Tiên, thành!

Thực ra lúc Lâm Phàm tiến vào Tử Tiêu Cung, hắn đã ở Kim Tiên viên mãn rất nhiều năm rồi, lần này dưới sự tưới nhuần của đạo pháp của Đạo Tổ, lĩnh ngộ sức mạnh tu hành, nước chảy thành sông.

Đột phá vào hàng ngũ Thái Ất Kim Tiên cũng là chuyện đương nhiên.

Còn về cái gọi là căn nguyên trong mắt người khác, Lâm Phàm thực sự không coi ra gì.

Thật sự nghĩ rằng căn nguyên của ta kém sao?

Đợi lát nữa tự mình luyện hóa Bàn Cổ tinh huyết, rồi so sánh xem, ai căn nguyên kém hơn?

Sau khi đột phá Thái Ất Kim Tiên, Lâm Phàm tiếp tục đốn ngộ.

Trong Tử Tiêu Cung, người đột phá tự nhiên không chỉ có một.

Ngay cả những tu sĩ cảnh giới Đại La Kim Tiên, sau khi nghe Hóa Sinh đạo pháp, cũng có sở ngộ, ôn cố tri tân, không ít người nhờ đó mà thu hoạch.

"Bốp...

Phụt...

Ầm..." Các loại âm thanh vang lên không ngừng, cứ cách một khoảng thời gian, lại có người đột phá.

Chỉ là, lúc Lâm Phàm đột phá, là từ cảnh giới Kim Tiên đột phá lên Thái Ất Kim Tiên, còn những người kia, chỉ là từ Đại La Kim Tiên sơ kỳ, trung kỳ, đột phá lên trung kỳ, hậu kỳ mà thôi.

Cùng là đột phá, nhưng tính chất lại khác nhau một trời một vực.

Hồng Hoang không tính năm tháng.

Đạo Tổ giảng đạo, ba ngàn năm thời gian thoáng chốc trôi qua.

Thời gian vừa đến, đạo pháp của Hồng Quân cũng vừa truyền thụ xong, tính toán chuẩn xác, bao nhiêu năm cũng không xuất hiện sai sót nào.

Theo tiếng nói của Hồng Quân dừng lại, dị tượng giữa thiên địa cũng dần dần lắng xuống, vô số tu sĩ đang chìm đắm trong đốn ngộ từ từ tỉnh lại.

Có người mãn nguyện, có người đắc ý, có người hối tiếc, có người gào khóc thảm thiết.

"Chỉ một chút nữa thôi, chỉ một chút nữa thôi...

Cho ta thêm trăm năm thời gian, ta có thể đột phá..." những tiếng than vãn tương tự không dứt bên tai.

Hồng Quân nói: "Lần giảng đạo thứ nhất kết thúc, ba ngàn năm sau, các ngươi lại đến!" Nói xong, y phất tay áo, ba ngàn hồng trần khách trong khoảnh khắc bị quét ra khỏi Tử Tiêu Cung, ai nấy đều rơi xuống quảng trường bên ngoài.

Ba ngàn hồng trần khách, toàn bộ đều đáp xuống quảng trường Tử Tiêu Cung, trong nhất thời, cả quảng trường lập tức trở nên huyên náo.

Có người đang oán trách chỉ thiếu chút nữa là đột phá, có người thì vui mừng như điên.

Lâm Phàm bề ngoài bình tĩnh, nhưng trong lòng cũng vui như điên.

Từ lúc hóa hình từ thuở khai thiên tích địa, trải qua vô số năm tháng ở Hồng Hoang, cộng lại cũng không vui bằng hôm nay.

Tại sao?

Bởi vì hệ thống cuối cùng cũng thưởng đồ rồi.

Vô số năm trước, hệ thống đã phát ra nhiệm vụ, yêu cầu hắn giành giật chỗ ngồi trong Tử Tiêu Cung.

Vì cái chỗ ngồi và phần thưởng này, Lâm Phàm không biết đã chuẩn bị bao lâu.

May mà, mọi thứ đều như ý nguyện.

Một ngàn vạn điểm công đức, mười giọt Bàn Cổ tinh huyết, lại còn có một cây Hồng Hoang hậu thiên công đức chí bảo, sát phạt chí bảo Hồng Mông Lượng Thiên Xích, nằm mơ cũng có thể cười tỉnh.

"Ca ca, bây giờ chúng ta đi đâu?" Hi Hòa và Thường Hi nhìn Lâm Phàm, cũng vui mừng cho hắn.

Lâm Phàm nói: "Còn đi đâu được, về nhà tiêu hóa chứ!" Vừa dứt lời, hắn thấy một gã mặt mày sầu khổ gầy như que củi xuất hiện trong tầm mắt, khuôn mặt sầu khổ đó, trong mắt Lâm Phàm trông đặc biệt to.

Tại sao?

Vì đứng quá gần.

"Cút ra...

đồ gay lọ!" Lâm Phàm giật mình nhảy dựng lên, vội vàng lùi lại hai bước.

Sau đó Tiếp Dẫn cười hì hì nói: "Tiểu huynh đệ, là ta đây... nhận ra ta chứ!" Ngươi có hóa thành tro ta cũng nhận ra, hai tên vô sỉ.

"Sao thế?" Lâm Phàm nói: "Đánh nhau à?" "Không không không..." Tiếp Dẫn cười toe toét nhìn Lâm Phàm, nói: "Tiểu huynh đệ, bản tọa biết, ngươi chỉ là tranh giành nhất thời ý khí, nên mới giành chỗ ngồi với bản tọa phải không?" "Hay là thế này, ngươi nhường chỗ ngồi lại

cho ta, để ta và sư đệ ngồi cùng nhau, ta cho ngươi một kiện hạ phẩm tiên thiên linh bảo, thế nào?" Tiếp Dẫn từ từ dụ dỗ.

Lâm Phàm nói: "Vậy không biết, tiên thiên linh bảo ngươi cho ta, là chủ công, hay chủ phòng ngự?" "Đương nhiên là công kích rồi!" Tiếp Dẫn nói: "Phòng ngự của ngươi, quả thực... thôi bỏ đi, ngươi cũng không cần pháp bảo loại phòng ngự, linh bảo này của ta, có thể nói là công phạt vô song!" "Ầm..." Vừa nói, trước mặt tiên thiên bất diệt linh quang lóe lên, Tiếp Dẫn liền lấy ra một thanh bảo kiếm xanh biếc, toàn thân màu xanh lam, vừa nhìn đã biết không phải phàm phẩm.

Là linh bảo, tiên thiên.

Lập tức, trên toàn bộ quảng trường Tử Tiêu Cung, ánh mắt của vô số người đều đổ dồn xuống, thèm thuồng không thôi.

Một kiện tiên thiên linh bảo, đại bộ phận Đại La Kim Tiên cả đời cũng chưa chắc có được.

"Thế nào?" Tiếp Dẫn trong lòng có chút đắc ý: "Tiểu huynh đệ, dùng một cái chỗ ngồi không có giá trị, đổi lấy một kiện hạ phẩm tiên thiên linh bảo, ngươi lời to rồi!" Bên cạnh, hai nữ thần Thái Âm cũng có chút động lòng.

"Vậy sao, để ta thử bảo bối của ngươi xem sao!" Lâm Phàm vẻ mặt hứng thú đi đến trước mặt Tiếp Dẫn, sau đó nhanh chóng tế ra Hồng Mông Lượng Thiên Xích được hệ thống thưởng, nhắm vào thanh hạ phẩm tiên thiên linh bảo Hỗn Nguyên Kiếm của Tiếp Dẫn mà giáng một thước xuống.

"Rắc..." Một tiếng giòn tan vang lên, Hỗn Nguyên Kiếm từ giữa gãy thành hai đoạn.

Chương 6

“Ai...” Lâm Phàm lắc đầu, nói: “Tiếp Dẫn đạo nhân, ngươi thật biết lừa người, lấy hàng giả ra lừa ta, còn bảo là tiên thiên linh bảo...

Kiếm này rác quá, ta coi ngươi là bạn, ngươi lại lấy hàng giả lừa ta, Tiếp Dẫn, ngươi không phải người tốt đâu...

đi thôi, đi thôi...” Vừa nói, Lâm Phàm vừa nháy mắt với Hi Hòa, Thường Hi.

Hai người mỗi người duỗi ra một tay, cùng nhau nhấc chân Lâm Phàm lên, “vút” một tiếng hóa thành lưu quang bỏ đi, để lại một quảng trường đầy ánh mắt ghen tị.

“Trời ơi..., được hai nữ thần ôm đùi... phúc khí thật a...” “Tên này đáng ghét quá...” “Ủa, ta để ý, pháp bảo hắn vừa tế ra không phải bình thường đâu?” Tiếp Dẫn nhíu mày, nhìn thanh kiếm gãy trong tay: không nên thế... của ta không thể là hàng giả được, rõ ràng là hạ phẩm tiên thiên linh bảo mà...

Nếu không phải hàng giả, tại sao lại bị người ta chém đứt?

Hả?

Lúc này Tiếp Dẫn cuối cùng cũng phản ứng lại, tay hung hăng vỗ vào trán, một câu chửi thề văng ra: “Đệt!...

Hồng Mông Lượng Thiên Xích... hậu thiên công đức chí bảo...” Hậu thiên công đức chí bảo... là chí bảo a!

Tiếp Dẫn vội vàng quay đầu lại, đáng tiếc Lâm Phàm và hai nữ thần Thái Âm ba người đã sớm độn đi khỏi quảng trường Tử Tiêu Cung, tiến vào trong Hỗn Độn.

Bên cạnh!

Không xa!

Tam Thanh cũng đều nhíu mày, sau đó Thông Thiên và Nguyên Thủy hai người nhìn về phía Lão Tử, nói: "Đại huynh, khí tức của thứ đó vừa rồi... dường như..." "Không sai!" Lão Tử híp mắt, nhìn về phía Hỗn Độn vô tận: "Quả thực là hậu thiên công đức chí bảo, Hồng Mông Lượng Thiên Xích!

Thật kỳ lạ, đứa trẻ này đức hạnh gì mà có được chí bảo như vậy, chẳng lẽ cũng giống lão phu, là bạn sinh chi bảo sao?" "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào..." Nguyên Thủy trực tiếp xua tay, nói: "Bản thể của hắn chỉ là một khối đá bình thường mà thôi, căn nguyên mỏng như giấy, làm sao có thể có phúc trạch như vậy, bạn sinh ra thiên địa chí bảo, không thể nào!" "Có lẽ vậy!" Lão Tử thở dài một hơi, nhìn Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp của mình, trong lòng cũng có chút không phục.

Hồng Mông Lượng Thiên Xích và Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp có thể nói là một công một thủ, đều là Hồng Hoang công đức chí bảo, uy năng không thua kém bất kỳ tiên thiên chí bảo nào.

Mình có một kiện phòng ngự, Lâm Phàm lại có một vật công kích.

Dựa vào cái gì?

Ta là người đứng đầu Tam Thanh a, do Bàn Cổ nguyên thần hóa thành!

Một khối đá mà cũng có thể ngồi ngang hàng với ta rồi sao?

"Không thoải mái!" "Sao vậy?" "Em muốn được cưỡi cao cao..." "Thôi được rồi!" Hi Hòa và Thường Hi hết cách, đành phải đặt Lâm Phàm xuống.

Quả thực, hai người mỗi người ôm một chân, chắc chắn không thoải mái.

Hi Hòa đi trước, vỗ vỗ lưng, nói: "Ca ca, nhanh lên nào!" "Ừm!" Sau đó Lâm Phàm như một đứa trẻ ba tuổi, leo lên cưỡi trên cổ Hi Hòa, cưỡi cao cao.

Hi Hòa và Thường Hi hai người hóa thành lưu quang, tiếp tục xuyên hành trong Hỗn Độn.

Cũng là chuyện bất đắc dĩ, nếu không, để một Thái Ất Kim Tiên như Lâm Phàm lề mề đi trong Hỗn Độn, e là cho hắn năm trăm năm, cũng chưa chắc đã ra khỏi Hỗn Độn về được đại địa Hồng Hoang.

Lâm Phàm ngồi trên cổ Hi Hòa, pháp lực trong cơ thể vận chuyển, không ngừng phản đòn khí hỗn độn xung quanh ra ngoài.

"Ca ca..." Thường Hi đi phía sau vừa đi vừa hỏi: "Cây thước huynh vừa lấy ra, khí tức trên đó không tầm thường, huynh lấy ở đâu ra vậy?" "Cái này á?" Lâm Phàm vung tay, Hồng Mông Lượng Thiên Xích vung ra, cây thước màu tím rộng hai ngón tay, dài khoảng hơn một mét, trên đó khắc đầy những vạch đo lường dày đặc, nhìn thoáng qua không biết còn tưởng là một thanh kiếm.

"Ầm..." Ngay khoảnh khắc Hồng Mông Lượng Thiên Xích xuất hiện, một luồng sát phạt chi khí ập đến, thổi bay khí hỗn độn trong phạm vi vạn dặm xung quanh.

"Đây là bạn sinh chí bảo của ca ca ta, Thiên Địa Hồng Mông Lượng Thiên Xích!" "Cái gì?" Hi Hòa nói: "Ca ca nói dối, làm gì có bạn sinh chí bảo, đó là hậu thiên công đức chí bảo, không thể nào, huynh chỉ là một bản thể đá tảng thôi mà!" "Không tin thì thôi!" Lâm Phàm ngồi trên đầu Hi Hòa cưỡi cao cao, vừa bay vừa luyện hóa.

Thực ra đối với Lâm Phàm, luyện hóa cây thước này rất đơn giản.

Trong cơ thể hắn vừa hay có một ngàn vạn điểm công đức hệ thống thưởng, tùy tiện lấy ra trăm vạn ném vào cây thước, bốn mươi

tám tầng cấm chế của cây thước, toàn bộ đều được mở ra.

Trong Hồng Hoang, công đức là vô lượng.

Cho nên, công đức là thứ tốt, có thể dùng để luyện hóa cấm chế pháp bảo, có thể dùng để tăng tu vi, có thể dùng để lĩnh ngộ đại đạo.

Có thể ngưng tụ thành công đức kim luân đeo sau lưng, tương đương với thân mang đại công đức, được Thiên Đạo chiếu cố, ngay cả Thánh Nhân cũng không dám tùy tiện ra tay, nếu không sẽ vi phạm thiên ý, bị Thiên Đạo giáng xuống trừng phạt.

Sau khi cấm chế của Hồng Mông Lượng Thiên Xích được mở ra, uy thế của nó ngược lại trở nên nội liễm.

Vì đã được luyện hóa, Lâm Phàm có thể dễ dàng khống chế.

Hơn nữa, Hồng Mông Lượng Thiên Xích là một thứ tốt.

Năm xưa Bàn Cổ khai thiên tích địa, cửu thiên giáng xuống vô biên khai thiên công đức.

Vì Bàn Cổ thân tử, khai thiên công đức liền chia làm mười phần, trong đó ba phần rơi vào nguyên thần Bàn Cổ, hóa thành Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên là Tam Thanh.

Lại có ba phần hỗn hợp với đại địa trọc khí, ô huyết, Bàn Cổ tinh huyết, hóa thành Hồng Hoang Thập Nhị Tổ Vu và Minh Hà Lão Tổ của U Minh Huyết Hải.

Thêm hai phần rơi vào Hồng Hoang, diễn hóa thành vạn tộc Hồng Hoang.

Hai phần cuối cùng còn lại, một phần hỗn hợp với khí huyền hoàng ngưng tụ thành hậu thiên đệ nhất phòng ngự chí bảo Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, một phần hỗn hợp với hồng mông tử khí, ngưng tụ thành Thiên Địa Hồng Mông Lượng Thiên Xích.

Một công một thủ, đều là vật tuyệt thế vô song.

Trừ việc bên trong không có tiên thiên bất diệt linh quang, không thể dùng để trảm thi, uy năng của hai vật này và tiên thiên chí bảo thực ra không có gì khác biệt.

Thoáng chốc, mười năm đã trôi qua.

Hi Hòa và Thường Hi hai người thay phiên nhau cõng Lâm Phàm từ trong Hỗn Độn vô tận, cuối cùng cũng đến được thiên địa Hồng Hoang.

"Haizz, mệt chết ta rồi!" Thường Hi nói: "Lần sau phải tìm cho ca ca một thần thông đi đường, cứ cưỡi trên người em thế này, lúc nào cũng cảm thấy kỳ kỳ!" "Vâng!" Mặt Hi Hòa đỏ bừng.

Lâm Phàm hỏi: "Có gì kỳ đâu, không phải rất tốt sao?" "Hừ..." Hai nàng mặt đỏ bừng, lạnh lùng hừ một tiếng, nói: "Đi thôi, chúng ta về Thái Âm Tinh trước, tham ngộ thêm đạo pháp áo nghĩa của Đạo Tổ, đợi lần giảng đạo thứ hai!" "Đinh... dong..." Ngay lúc này, trong đầu Lâm Phàm đột nhiên vang lên: "Hệ thống lựa chọn siêu cấp, hiện tại phát ra nhiệm vụ, xin túc chủ đưa ra lựa chọn." "Lựa chọn một: Tiên thiên hồ lô trên đỉnh Bất Chu Sơn sắp chín, từ bỏ không đi, thưởng 50 vạn điểm công đức!" "Lựa chọn hai: Tiên thiên hồ lô trên đỉnh Bất Chu Sơn sắp chín, dựa vào cơ duyên để nhận được, thưởng 50 vạn điểm công đức!" "Lựa chọn ba: Tiên thiên hồ lô trên đỉnh Bất Chu Sơn sắp chín, đoạt lấy toàn bộ, thưởng 1000 vạn điểm công đức, có thể thăng cấp linh bảo Vạn Thảo Đồ Phổ một kiện!" Xin túc chủ mau chóng đưa ra lựa chọn!

Sau đó, Lâm Phàm một trận rối rắm: Hệ thống à, mày cũng không đứng đắn gì cả, đoạt hết, ta là loại người đó sao?

Rõ ràng, ta không phải!

Nhưng ta muốn Vạn Thảo Đồ Phổ và năm trăm vạn điểm công đức.

Làm sao bây giờ?

Rối rắm online.

“Ai... thôi thôi, ta chọn ba!” Hết cách, tuy rằng ta là người đứng đắn, nhưng hệ thống không đứng đắn lắm, không thể trách ta được nga!

Chương 7

Đoạt hết... vậy là ta phải đối mặt với Tam Thanh, Đế Tuấn, Hồng Vân, Nữ Oa sáu người, mẹ nó chứ...

Lâm Phàm đếm trên đầu ngón tay, loại trừ từng người một, càng loại, mặt càng đen...

Hệ thống, mẹ nó chứ mày bảo tao đi chết à?

Ai...

được rồi!

Vốn định lấy thân phận người thường để đối xử với các ngươi, đổi lại lại là sự xa lánh.

Thôi được, ta không giả vờ nữa, ta ngả bài đây!

Ta quả thực còn giấu một chiêu cuối chưa dùng!

"Ca ca, đi thôi!" Hi Hòa và Thường Hi nhìn Lâm Phàm, nhíu mày.

Sao lại ngẩn người ra vậy!

"Không được rồi, muội muội!" Lâm Phàm nói: "Có một chuyện, ta vừa cảm nhận được, trên đỉnh Bất Chu Sơn hình như có bảo vật sắp xuất thế, vật này có duyên với ta, là cực phẩm tiên thiên linh bảo!" "Cái gì..." Vừa nghe đến cực phẩm tiên thiên linh bảo, hai người lập tức kinh ngạc.

"Vậy còn ngẩn ra đó làm gì?" Hi Hòa nói: "Nhanh lên ca ca, lên đầu em, em đưa huynh đi nhanh, không thể để người khác cướp mất được!" "Ờ..." Lâm Phàm hơi do dự, nói: "Hai vị muội muội, cực phẩm tiên thiên linh bảo này, tổng cộng có bảy cái, đều có duyên với ta, chỉ là lát nữa e là sẽ có người tranh đoạt!" "Không sao!" Hi Hòa khí

thế trên người bỗng nhiên thu lại, nói: "Cơ duyên của ca ca, ai dám cướp đoạt, chúng ta sẽ cho hắn biết Thái Âm Tinh lợi hại!" "Đúng!" Thường Hi cũng nói: "Tỷ muội hai người chúng ta liên thủ, trong Hồng Hoang sợ ai!" Hay lắm hay lắm!

Lâm Phàm trong lòng mừng thầm: hy vọng lát nữa đừng khóc.

"Đi!" "Vút..." Quy củ cũ, Lâm Phàm ngồi trên cổ Hi Hòa, ba người hóa thành hai luồng lưu quang bay về phía đỉnh Bất Chu Sơn.

Bây giờ Bất Chu Sơn, dưới chân núi đại bộ phận tiên thiên Vu tộc đều đã từ huyết trì hóa sinh, nhưng sau khi bò ra, lại không vội ra ngoài, mà trốn trong Bàn Cổ Thần Điện tiếp tục tu luyện.

Dù sao, bây giờ Thập Nhị Tổ Vu đều là Đại Vu, chưa tấn thăng lên cấp bậc Tổ Vu.

Cho nên trên Bất Chu Sơn không có Vu nhân quản lý, uy áp Bàn Cổ trong Bàn Cổ Thần Điện cũng chưa thống trị toàn bộ ngọn núi, vô số sinh linh trong Hồng Hoang đều có thể tự do bay lượn.

Tất nhiên, đợi đến lúc Vu tộc bá chiếm Bất Chu Sơn, Bất Chu Sơn liền bắt đầu có uy áp Bàn Cổ bao phủ, trở thành cấm địa riêng của Vu tộc, cấm người ngoại tộc ra vào.

Đó là chuyện sau này.

Lúc Hi Hòa, Thường Hi mang theo Lâm Phàm đáp xuống dưới gốc tiên thiên hồ lô đằng trên đỉnh Bất Chu Sơn, nơi đây đã đen nghịt một đám người.

Tam Thanh, Nữ Oa, Đế Tuấn, Hồng Vân, mấy vị chủ nhân hồ lô định mệnh đều có mặt.

Không chỉ sáu người họ, những người khác như Côn Bằng, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy, Trấn Nguyên Tử, Đông Vương Công, Tây Vương Mẫu, Nhiên Đăng, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Minh Hà... vân vân,

một đám đại lão Hồng Hoang gần như không ai vắng mặt.

Ngoài ra, phía dưới còn có cả trăm cái đầu đen nghịt.

"Ca ca..." Sau khi đáp xuống đất, Hi Hòa hít một hơi khí lạnh, nói: "Bảy món bảo vật này, e là hơi khó rồi!" "Không sợ!" Lâm Phàm nói: "Hai nữ thần Thái Âm Tinh chúng ta liên thủ, trong Hồng Hoang sợ ai?" Hi Hòa: "....." Thường Hi: "....." Hai người mặt mày khổ sở.

Lâm Phàm, Hi Hòa, Thường Hi ba người đáp xuống đất, tự nhiên cũng thu hút sự chú ý của mọi người.

Không phải lo lắng họ sẽ cướp đoạt, mà là tư thế đáp xuống đất của ba người thật sự... khiến người ta cảm thấy khó nói nên lời.

"Phụt..." Ngay cả Lão Tử quanh năm mặt như giếng cổ không gợn sóng sau khi nhìn thấy cũng không nhịn được mà phun cả ngụm nước!

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất càng cười ha hả.

Đông Hoàng Thái Nhất nói: "Đại ca, không phải là tên nhóc Kim Tiên đó sao...

Ồ... bây giờ lên Thái Ất rồi à..." "Ha ha ha ha..." "Mẹ nó chứ đang chơi cưỡi cao cao à?" "...

Thật đáng để chiêm ngưỡng!" Mọi người phá lên cười, ai nấy đều vui như thể vừa xem được chuyện khó quên nhất đời.

Tuy rằng Lâm Phàm lúc ở Tử Tiêu Cung tranh đoạt bồ đoàn biểu hiện rất tốt, nhưng lại không thể trấn nhiếp được bất kỳ ai!

Tại sao?

Tu vi rác rưởi, tuy có thể phản đòn, nhưng lão tử không chơi với ngươi, ngươi có thể làm gì ta, chủ động đánh ta?

Xin lỗi, đánh không nổi ta.

Đuổi theo ta?

Không đuổi kịp ta?

Cướp bảo với ta... thôi đi, ngươi chạy không nhanh bằng ta.

Không phải chỉ biết phản đòn thôi sao, có gì to tát!

Đối mặt với tiếng cười của mọi người, Hi Hòa, Thường Hi hai người mặt đỏ bừng: đều tại mình quá vội, quên đặt ca ca từ trên cổ xuống, mới gây ra một màn đỏ mặt thế này.

Nhưng tên nhóc Lâm Phàm lại vẻ mặt không sợ hãi, nghênh ngang đi về phía trước, đứng giữa mọi người, ánh mắt liếc nhìn lên dây tiên thiên hồ lô đằng trên đỉnh đầu.

Dây hồ lô đằng che trời lấp đất mười vạn dặm, giống như một đám mây xanh khổng lồ bao phủ chân trời.

Dưới nó có bảy quả hồ lô, lấp lánh bảy sắc bảo quang, khí thế sắc bén tỏa ra từ trên đó, khiến người ta không dám lại gần.

"Ồ?" Đế Tuấn cười như không cười nhìn Lâm Phàm, hỏi: "Lâm đạo hữu chẳng lẽ cũng có cảm ứng với một trong số đó, không biết đạo hữu có duyên với cái nào?" "Đồ ngu..." Lâm Phàm thản nhiên nhìn Đế Tuấn mắng một câu, quay lại còn bồi thêm một câu: "Não tàn." "Tìm chết..." Đông Hoàng Thái Nhất vung tay, định vỗ vào Hỗn Độn Chung lên cơn, kết quả bị Đế Tuấn giữ lại: "Em trai không vội, bây giờ nhiệm vụ quan trọng nhất của chúng ta là cướp bảo!" "Hừ!" Đông Hoàng Thái Nhất nén giận xuống.

Lâm Phàm nhìn hắn cười lạnh một tiếng: " thiểu năng!" "Mẹ nó chứ... ngươi..." Đông Hoàng Thái Nhất lại muốn ra tay, lại bị Đế Tuấn kéo lại, lần này mặt mày xanh mét, một ngụm máu nghẹn ở cổ họng, suýt nữa phun ra.

"Các vị các vị..." Lâm Phàm đứng trước mặt mọi người, giơ cao

tay, nói: "Các vị, đều nghe ta!" Sau đó gần như tất cả mọi người đều quay đầu, nhìn Lâm Phàm.

Vẻ mặt đầy mong đợi, hy vọng hắn có thể nói ra lời kinh thiên động địa.

Ai ngờ hắn đột nhiên thốt ra một câu: "Các vị rác rưởi, đều có thể cút đi được rồi, bảy quả hồ lô này, tiểu gia ta lấy hết!" "Phụt..." Hi Hòa, Thường Hi phía sau nghe thấy lời hắn nói, ai nấy đều tối sầm mặt, suýt nữa ngã sấp xuống đất!

Ca ca à, huynh chắc là không phải đang muốn chết đấy chứ...

"Phụt..." Phía trước không xa, Đông Hoàng Thái Nhất cuối cùng cũng không nhịn được, một ngụm máu vàng trong cơ thể phun ra, hóa thành mưa máu rơi trên đỉnh núi, máu đó rơi xuống đất, trên đó còn cháy rực Thái Dương Tinh Hỏa.

"Đại ca, đừng cản ta, hôm nay không xé miệng con chó này, mẹ nó chứ ta không mang họ Đông..." Đông Hoàng Thái Nhất tức đến thất khiếu sinh khói: Lão tử lớn đến từng này, mẹ nó chứ chưa thấy ai kiêu ngạo như vậy, tên này quá đáng ghét, quá đáng ghét, đừng ai cản, ta phải xé nát hắn!

"Em trai, bình tĩnh, bình tĩnh..." Đế Tuấn ôm chặt lấy Đông Hoàng Thái Nhất.

Bên cạnh Tiếp Dẫn mặt mày cũng không tốt, y vung tay, lớn tiếng nói: "Mọi người bình tĩnh, đừng trúng kế của tên này, hắn muốn nhân lúc hỗn loạn mò cá, mọi người tuyệt đối đừng manh động công kích, nếu không chúng ta sẽ tổn thất nặng nề đó!" Nghe lời Tiếp Dẫn, những người vốn định ra tay quả nhiên bình tĩnh lại.

Đúng vậy, thần thông phản đòn của tên này quá biến thái, nếu công kích rồi bị phản đòn lại toàn bộ, tên này thì chẳng sao, còn bên

mình chẳng phải gặp xui xẻo sao?

Chương 8

Thế là, mọi người lại bình tĩnh lại, cứ thế nhìn Lâm Phàm.

Lâm Phàm lắc đầu, nói: "Chán quá!" Mưu mẹo nhỏ bị nhìn thấu, đương nhiên không thể tiếp tục mưu đồ.

"Thôi thôi!" Lâm Phàm vung tay, rút ra Hồng Hoang đệ nhất hậu thiên công phạt chí bảo, Thiên Địa Hồng Mông Lượng Thiên Xích.

Cây thước rung lên, uy phong lẫm liệt: "Thứ cho tôi nói thẳng, các vị đừng có hối hận!" "Hừ..." Tiếp Dẫn nói: "Cầm Hồng Mông Lượng Thiên Xích thì sao, không phải chỉ là tu vi Thái Ất Kim Tiên, có thể làm gì được chúng ta?" Nhắc đến Hồng Mông Lượng Thiên Xích, khóe miệng Tiếp Dẫn không nhịn được giật giật hai cái.

Hạ phẩm tiên thiên linh bảo Hỗn Nguyên Kiếm của lão tử, bị thằng chó này dùng Hồng Mông Lượng Thiên Xích chém đứt.

Đáng hận!

"Vậy được rồi, nếu các vị đã chấp mê bất ngộ, vậy thì... vĩnh biệt nhé!" Lâm Phàm hít sâu một hơi, hai chân đạp trên đỉnh Bất Chu Sơn, tay cầm Hồng Mông Lượng Thiên Xích giơ cao lên cửu thiên, sau đó ngẩng đầu, hét lên câu danh ngôn sau này chấn nhiếp Hồng Hoang, khiến vô số đại lão rơi lệ bỏ chạy.

Khí trầm đan điền, hét lớn một tiếng, tiếng như sấm rền!

"Thiên Đạo... bố khinh!" Phía sau!

Hi Hòa, Thường Hi lần này thật sự tối sầm mặt, trực tiếp ngã lăn ra đất: Ca ca à, đừng làm liều nữa.

Phía trước, vô số đại lão kinh ngạc đến không ngậm được mồm... cái gì?

Tên này dám sỉ nhục Thiên Đạo... không sợ bị Thiên Đạo đánh chết sao.

"Gầm..." Trên cửu thiên, phong vân cuồn cuộn.

"Rắc..." Một tiếng sấm kinh thiên, một tia chớp ức vạn dặm xé toạc bầu trời, hóa thành một biển cả mênh mông, vô tận lôi hồ mang theo sức mạnh hủy diệt tất cả, kéo lê trời đất.

"Không ổn, mau chạy!" Lúc này, người phản ứng nhanh nhất là Đế Tuấn, một tay kéo Đông Hoàng Thái Nhất định bỏ chạy.

Nhưng, đã muộn!

"Hồng Mông Đại Na Di..." "Ầm..." Vô tận lôi hải ầm ầm giáng xuống, vừa vặn rơi trên đỉnh đầu Lâm Phàm.

Lâm Phàm dùng hết sức bình sinh, pháp lực vô tận trong cơ thể vận chuyển, tay cầm Hồng Mông Lượng Thiên Xích vung về phía trước, công kích không phân biệt.

"Ầm..." Một tiếng sấm kinh thiên động địa, vạn dặm lôi hải hung hãn gầm thét lao về phía trước.

"Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, mở!" Lão Tử không tránh được, vung tay tế ra hậu thiên công đức phòng ngự chí bảo Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, mang theo Thông Thiên, Nguyên Thủy, ba người trốn vào trong mai rùa.

"Keng..." Hỗn Độn Chung vang lên!

Đông Hoàng Thái Nhất dùng đại chung cưỡng ép bao bọc mình và đại ca Đế Tuấn lại.

"Địa Thư..." Trấn Nguyên Tử tế ra bạn sinh chí bảo, bảo vệ mình và người bạn thân Hồng Vân.

Bạn thân tốt, đi cùng nhau, cả đời, một ly rượu!

“Yêu Sư Cung!” “Nghiệp Hỏa Hồng Liên, mở!” “Thất Bảo Diệu Thụ!” “Linh Đăng, mở cho ta!” Mọi người lần lượt tế ra pháp bảo phòng ngự.

“Rắc rắc rắc...” Sức mạnh Thiên Đạo hóa thành lôi bạc, lấy Lâm Phàm làm trung tâm đột ngột xoay chuyển, oanh kích về phía mọi người.

Mọi người đều tế ra pháp bảo phòng ngự.

Tất nhiên, ai không có pháp bảo chỉ có thể dùng thân thể cứng rắn chống đỡ, có chống được hay không, phải xem tạo hóa của họ.

“Ầm...” Vô tận lôi hải oanh ra, mấy trăm người phía trước tuy đều là tu vi Đại La Kim Tiên, nhưng đối mặt với sức mạnh Thiên Đạo, nhỏ bé như con kiến.

Dưới sự càn quét của lôi hải, trực tiếp bị phun bay xa ức vạn dặm.

Lôi hải điện hồ đó cuồn cuộn ra xa, mãi đến nơi trời đất giao nhau, quét sạch đại địa thương khung.

Sấm chớp qua đi, mọi thứ đều trở nên sạch sẽ.

Vô số người lăn lộn bò trườn bị đánh bay xa mấy chục ức dặm.

Có người căn nguyên phúc trạch nông cạn, trực tiếp thân vẫn tại Bất Chu Sơn.

Tất nhiên, chỉ cần nguyên thần không diệt, có thể lập tức trọng sinh, nhưng một thân bản nguyên, không biết đến khi nào mới có thể bù lại.

Còn những kẻ dưới Đại La Kim Tiên dám đến đây hóng hớt, sớm đã hồn bay phách tán.

“Thoải mái!” Lâm Phàm thản nhiên thu lại Hồng Mông Lượng

Thiên Xích trong tay, sau đó ra vẻ nghi thức chỉnh lại tay áo, xoay người, nói với Hi Hòa, Thường Hi: "Muội muội, dậy đi, dưới đất lạnh!" Hi Hòa và Thường Hi thân thể đờ đẫn, nhìn Lâm Phàm như nhìn một con quái vật.

"Ca ca... là huynh làm?" Lâm Phàm: "Ta chỉ tiện tay chơi chút thôi, không được sùng bái ta đâu nhé, ta chỉ là một huyền thoại!" "Ca ca, lợi hại quá đi!", "A, ca ca, ngay cả kiếp lôi của Thiên Đạo mà cũng đỡ được, cú vừa rồi chắc phải có sức mạnh ngang một đòn của Thánh nhân nhỉ?" Hi Hòa và Thường Hi đứng đó, nhìn Lâm Phàm với vẻ mặt đầy sùng bái.

Lâm Phàm mặt mày khổ sở, lắc đầu: "Không có đâu!" Cú vừa rồi, lực lượng Thiên Đạo hóa thành kiếp lôi vạn dặm, trông thì uy thế kinh người, nhưng tuyệt đối không mạnh bằng một đòn của Thánh nhân, nếu không thì mấy trăm người trước mặt không chỉ đơn giản là bị đánh bay đâu.

"Ong ong ong....." Đúng lúc này, trên đỉnh đầu vang lên một tràng âm thanh.

Ba người đồng thời ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy dưới lớp mây lục vạn dặm, bảy quả hồ lô lấp lánh bảo quang đột nhiên tỏa sáng rực rỡ, một luồng dị tượng ập đến, trên trời sấm vàng cuồn cuộn, ánh sáng lành bừng bừng.

"Chín rồi!" Lâm Phàm vô cùng kích động, định đứng dậy đi hái, nhưng thân thể đột nhiên lảo đảo, suýt nữa cắm đầu xuống đất.

"Ca ca....." Sắc mặt Hi Hòa và Thường Hi kịch biến.

Lâm Phàm nói: "Không sao, đừng làm ầm lên, hai muội lên đi, hái hết bảy quả hồ lô đó cho ta!" "Vâng!" Hai người nhoáng lên một cái đã bay đến dưới giàn hồ lô, tay chân luống cuống, chỉ trong vài hơi thở đã hái hết bảy quả hồ lô xuống.

Bảy quả hồ lô, chia thành màu tím, đỏ, vàng, trắng, xanh, hai màu và màu đen.

Những thứ này đều đã có chủ, nhưng giờ đây lại bị Lâm Phàm hái sạch.

"Ca ca, đi thôi!" Hi Hòa đưa tay ra, cẩn thận bế Lâm Phàm lên, đặt trên cổ mình, lại là tư thế cưỡi ngựa quen thuộc.

Lâm Phàm lại nói: "Đợi đã, còn một việc!" "Ca ca, việc gì vậy?" Thường Hi hỏi.

Lâm Phàm nói: "Đi, nhổ cả giàn hồ lô cho ta, chúng ta mang đi!" Thường Hi: "....." Cũng quá.....

"Nhanh đi, ngẩn ra đó làm gì?" Lâm Phàm đang được cõng trên cao vỗ một cái, nhẹ nhàng rơi xuống đầu Thường Hi.

Thường Hi lè lưỡi làm mặt quỷ, quay người lại, ba chân bốn cẳng nhổ phăng cả giàn hồ lô, sau đó mấy người hóa thành lưu quang, nhanh chóng rời đi.

"Ting...

Chúc mừng ký chủ, hoàn thành nhiệm vụ thành công, hiện thưởng 10.000.000 điểm công đức!" "Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ, thưởng một kiện Vạn Thảo Đồ Phổ có thể nâng cấp!" ...Ở phía sau, cách đó vô số dặm.

Phụt...

Khụ khụ khụ...

Chương 9

Phụt phụt...

Ầm ầm ầm...

Một vùng bụi đất bay mù mịt, mọi người đứng vững, cuối cùng cũng thoát khỏi biển sấm vô biên vừa rồi.

Tam Thanh có chí bảo phòng ngự đệ nhất Hồng Hoang bảo vệ, về cơ bản là hoàn toàn không bị tổn hại, Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn cũng vậy, còn những người như Nữ Oa, Phục Hy không có gì che chắn thì gặp xui xẻo lớn.

"Phụt..." Phục Hy há miệng phun ra một ngụm máu vàng.

Nữ Oa mặt mày đen nhẻm, đầu bốc khói.

"Muội muội....." "Đừng nói nữa, ca ca!" Nữ Oa nói: "Đi, chúng ta mau quay lại....." "Ừ!" Hộ muội cuồng ma không nói hai lời, mang theo muội muội quay về.

Hồ lô có hay không cũng không sao, chỉ cần lấy được giàn hồ lô là được, hồ lô chẳng qua cũng chỉ là một kiện cực phẩm Tiên thiên linh bảo, mất thì thôi, nhưng giàn hồ lô lại là cơ duyên của ta, tuyệt đối không thể mất được.

Hai người hóa thành lưu quang bay đi, khi đáp xuống đỉnh Bất Chu Sơn, họ đột nhiên tuyệt vọng.

Hồ lô... không có!

Giàn hồ lô... một cọng lông cũng không có!

"Lâm Phàm..." Nữ Oa nhìn thung lũng trống không, nghiến răng bạc, dậm mạnh chân nhỏ lên đỉnh núi, mặt đất tức thì nứt ra, một

luồng năng lượng kinh khủng lấy Nữ Oa làm trung tâm truyền ra: "Thằng trời đánh Lâm Phàm, lần sau đừng để ta gặp lại ngươi!" ...

"Hắt xì..." Vừa về đến Thái Âm Tinh, Lâm Phàm liền hắt một cái rõ to: "Không biết mỹ nữ nào đang nhắc mình đây....." "Thôi đi ca ca, còn có tâm trạng đùa giỡn, thật là!" "Ca ca, huynh không bị thương chứ?" Hi Hòa và Thường Hi mặt đầy quan tâm.

Lâm Phàm sắc mặt như thường, nói: "Nói bậy, ca làm sao có thể bị thương, Thiên Đạo có bá hơn nữa, ta vẫn sống nhăn răng!" "Được rồi, đưa mấy quả hồ lô đã hái cho ta!" "Vâng!" Hi Hòa và Thường Hi đưa cả bảy quả hồ lô cho Lâm Phàm.

Lâm Phàm khẽ nhíu mày, đưa tay cầm lấy quả hồ lô màu đen.

Trong Phong Thần, sáu quả hồ lô đầu tiên đều đã xuất hiện, quả hồ lô màu tím được Lão Tử dùng đựng Cửu Chuyển Kim Đan, có công năng thu người, hút người vào trong, lắc một cái là hóa thành máu loãng; màu đỏ tự nhiên là Cửu Cửu Tán Phách hồ lô; màu trắng là Chiêu Yêu hồ lô của Nữ Oa; màu vàng là Trảm Tiên hồ lô của Đế Tuấn; hồ lô hai màu thuộc về Nguyên Thủy; hồ lô màu xanh bên trong ẩn chứa một tia tinh phách kỳ lân, là của Thông Thiên.

Duy chỉ có hồ lô đen là chưa từng xuất hiện.

Người đời sau có nhiều suy đoán về nó, có người nói quả hồ lô thứ bảy chưa thành hình đã chết, có người lại cho rằng hồ lô đen là Hỗn Độn hồ lô, là cực phẩm trong giới hồ lô.

Lâm Phàm cầm lên xem, thần thức lập tức bay vào trong, một lúc sau liền hiểu ra: quả nhiên không sai.

Trong hồ lô đen có một thế giới hỗn độn mỏng manh, tự nhiên chính là Hỗn Độn hồ lô rồi.

"Ầm..." Lâm Phàm trực tiếp lấy ra năm mươi vạn điểm công đức

từ hệ thống, dồn hết vào hồ lô đen, giải khai toàn bộ bốn mươi bốn tầng cấm chế trên đó.

Sau đó, hắn phất tay, rút ra một luồng Hỗn Độn chi khí từ trong hồ lô đen, trải khắp Quảng Hàn Cung, cách ly thiên cơ, phòng người khác dòm ngó.

Phụt...

Trong khoảnh khắc đó, Lâm Phàm không thể nhịn được nữa, lồng ngực rung lên, một dòng máu màu vàng đỏ từ trong miệng phun ra.

Gió thổi qua, áo quần rách toạc, một vết thương dài hình tia chớp trên ngực hiện ra rõ mồn một.

"Ca ca....." Hi Hòa và Thường Hi hai người kinh hãi, cơ thể run rẩy, không nhịn được dùng tay che miệng nhỏ.

Lâm Phàm thở hổn hển mấy hơi, nói: "Không sao, không sao!

Di chứng của việc làm màu quá đà thôi, tạm thời suy dinh dưỡng, không sao đâu, dưỡng một chút là khỏi, ái chà...

đau thật!" Ngực Lâm Phàm nứt ra một vết thương lớn.

Hắn gắng gượng dùng pháp lực phong bế vết thương mới không để máu chảy ra, vết thương này tự nhiên là do khi vận chuyển Hồng Mông Đại Na Di, cưỡng ép đỡ đòn của Thiên Đạo tạo thành.

Lâm Phàm đã tính đến hậu quả của việc này, kết quả này còn tốt hơn hắn tưởng.

Tuy bị thương, nhưng không chết là được phải không?

"Ca ca..." Hi Hòa và Thường Hi nhìn thấy, cơ thể run rẩy, đau lòng đến rơi nước mắt.

Sống cùng nhau vô số năm, tình cảm huynh muội tự nhiên sâu đậm.

“Ca ca, sao lại thế này, không phải huynh đỡ sức mạnh lớn thế nào cũng không bị thương sao!” Thường Hi vừa khóc vừa lấy linh đan diệu dược của Nguyệt Cung cho Lâm Phàm.

Lâm Phàm ăn hai viên, nhưng không có tác dụng gì.

“Haiz... lần này có chút sơ suất, xem ra Thiên Đạo, thật sự không thể khinh nhờn a!” Lâm Phàm kéo áo lại, bình thản nhìn hai muội muội: “Các muội lui ra trước đi, ca ca đi bế quan dưỡng thương, cố gắng trước khi Đạo Tổ giảng đạo lần hai dưỡng tốt thương thế!” “Vâng!” “Đúng rồi, nơi này thiên cơ đã bị che đậy, Hỗn Độn chi khí, tuyệt đối đừng rút đi!” “Biết rồi, ca ca!” “Ca ca, muội hộ pháp cho huynh!” “Ha ha!” Lâm Phàm mỉm cười, nói: “Nha đầu ngốc, ca ca lúc nào cần hộ pháp, đi đi, tự mình tu hành, cố gắng đề cao, đúng rồi, sáu quả hồ lô, mỗi người ba cái, dùng để trảm thi!” Nói xong, Lâm Phàm phất tay ném sáu quả hồ lô ra, mỗi người ba cái.

Sau đó, hắn bước vào đạo trường của mình, đóng đại trận, bắt đầu bế quan.

“Thân thể không đủ mạnh a!” Ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, ánh mắt Lâm Phàm trở nên sáng ngời sắc bén, lần này cưỡng ép đỡ đòn của Thiên Đạo, một là để tấn công mọi người đoạt được bảy quả hồ lô, hai là Lâm Phàm cũng cố ý làm vậy, để thử Thiên Đạo.

Cái thiên phú thần thông này của mình trước giờ vẫn biến thái đến chết người, nếu có thể đỡ đòn của Thiên Đạo mà không sao, vậy thì thật sự là Hồng Hoang vô địch rồi.

Nhưng xem hiệu quả hôm nay, cũng không lý tưởng.

Cú đó của Thiên Đạo, còn xa mới đạt đến cấp Thánh nhân, nói cách khác, với tu vi hiện tại của mình, bất luận là Thiên Đạo Thánh nhân, đều không thể chống đỡ.

Còn Chuẩn Thánh... không rõ.

Độ mạnh của thân thể phải nâng cao, tự nhiên hấp thu tinh huyết của Bàn Cổ là nhanh nhất.

Chẳng phải Thập Nhị Tổ Vu, mỗi người cũng chỉ hấp thu một giọt tinh huyết Bàn Cổ thôi sao, mà đã mạnh mẽ đến thế, chỉ bằng nhục thân đã có thể va chạm với Tiên thiên linh bảo.

Vậy thì... lão tử đây còn có mười giọt bản nguyên tinh huyết của Bàn Cổ cơ mà.

"Hấp thu!" Lâm Phàm trực tiếp lấy ra một giọt tinh huyết Bàn Cổ từ hệ thống, lơ lửng trước mặt.

Một giọt, nhưng một giọt này cũng làm mới nhận thức của Lâm Phàm, mẹ nó chứ, một giọt này rõ ràng là một khối lớn được không, còn lớn hơn cả thân thể Lâm Phàm, bao bọc toàn thân cũng không vấn đề.

Hơn nữa, bản nguyên tinh huyết của Bàn Cổ lại có màu vàng kim, như chất lưu ly, lấp lánh ánh vàng.

Một luồng khí tức nóng bỏng từ trên tinh huyết thổi ra, lan tỏa bốn phương, không gian bốn phía như bị lửa đốt, khẽ vặn vẹo.

Sức mạnh thật cường đại.

Tuy chưa dung hợp, Lâm Phàm đã cảm nhận được một luồng năng lượng mênh mông từ trong đó.

"Dung hợp!" Lâm Phàm không do dự nữa, hiện tại tu vi đã là Thái Ất Kim Tiên, dung hợp tinh huyết Bàn Cổ, chắc không thành vấn đề.

Ầm...

Một khối lớn bản nguyên tinh huyết màu vàng bao bọc lấy Lâm Phàm, năng lượng trên đó lập tức đốt cháy sạch quần áo trên người

hắn, bám chặt vào thân thể, bốn trăm tám mươi triệu lỗ chân lông co giãn, năng lượng trên tinh huyết dường như tìm được lối thoát, từ những lỗ chân lông dày đặc chảy vào trong cơ thể.

Chương 10

"A..." Lâm Phàm không nhịn được hét lớn một tiếng: Mẹ nó đau thật a!

Nhưng, đau thì đau, nhịn được là tốt!

Một hơi thở, hai hơi thở, ba hơi thở!

Một canh giờ, hai canh giờ.

Năng lượng vô tận từ bản nguyên tinh huyết của Bàn Cổ tuôn ra, thông qua bốn trăm tám mươi triệu lỗ chân lông chảy vào cơ thể Lâm Phàm, gột rửa thân thể hết lần này đến lần khác, mỗi một thớ cơ, mỗi một tế bào, đều được năng lượng tinh thuần gột rửa.

Ong...

Cũng không biết qua bao lâu, đột nhiên, ý thức Lâm Phàm mở ra, nguyên thần đến một không gian độc lập đặc thù.

Không gian hỗn độn một mảng, không có đông tây nam bắc, không có trên dưới trái phải.

Trong không gian, có một người ngồi xếp bằng, hình thể người đó và Lâm Phàm cực kỳ tương tự, cũng đang ngồi luyện công, nhưng kỳ lạ là, Lâm Phàm lại có thể nhìn rõ lộ tuyến vận hành công pháp của người đó...

Lâm Phàm lập tức kinh ngạc: Lẽ nào, là truyền thừa của Bàn Cổ ư?

Trong bản nguyên tinh huyết, có truyền thừa?

Không biết thật giả, Lâm Phàm quả quyết làm theo lộ tuyến vận hành công pháp của bóng người trong không gian hư vô đó, bắt đầu tu

luyện huyền công.

Một khắc nào đó, khi pháp lực trong cơ thể vận hành viên mãn theo một lộ tuyến đặc định, một luồng thông tin giống như biển cả mênh mông truyền đến.

Cửu Chuyển Huyền Công!

Lại là Cửu Chuyển Huyền Công, Cửu Chuyển Huyền Công mà Bàn Cổ đại thần tu hành?

Sau khi nhận được thông tin này, Lâm Phàm lập tức mừng rỡ.

Hơn nữa, điều khiến hắn càng vui mừng hơn là, Cửu Chuyển Huyền Công trong cơ thể, sau khi vận hành một lần, liền tự động tuần hoàn, sinh sôi không ngừng.

Nói cách khác, cho dù không cố ý tu hành, nó cũng không lúc nào là không tu hành.

Quá mạnh!

Đương nhiên rồi, tuy cho dù không cố ý vận hành, Cửu Chuyển Huyền Công cũng đang vận chuyển.

Nhưng, nếu chủ động tu luyện, tiến cảnh chắc chắn sẽ nhanh hơn.

Hiện tại Lâm Phàm đang hấp thu năng lượng trong tinh huyết Bàn Cổ, chịu đựng nỗi đau xé da thịt.

Vừa hay tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công, chuyển dời sự chú ý.

Về phần tẩu hỏa nhập ma, điều đó không tồn tại.

Tinh huyết Bàn Cổ và huyền công Bàn Cổ đều là chính tông trong chính tông, tùy tiện luyện cũng không thể nhập ma.

Cửu Chuyển Huyền Công, có tổng cộng chín chuyển.

Mỗi khi luyện được một chuyển, độ mạnh của thân thể sẽ tăng lên

một cấp bậc, đồng thời, sức mạnh cũng sẽ tăng lên theo cấp số nhân.

Huyền công nhất chuyển, chỉ bằng sức mạnh và độ mạnh thân thể, đã có thể đối kháng Thiên Tiên.

Huyền công nhị chuyển, độ mạnh thân thể tương đương Huyền Tiên.

Tam chuyển, tương đương Kim Tiên.

Tứ chuyển, Thái Ất Kim Tiên!

Ngũ chuyển, Đại La Kim Tiên!

Lục chuyển, Chuẩn Thánh!

Thất chuyển, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên (Thánh nhân).

Nói cách khác, nếu Cửu Chuyển Huyền Công có thể tu luyện đến thất chuyển, vậy thì dựa vào sự cường hãn của thân thể, đã có thể chịu được một đòn của Thánh nhân, nhưng không có nghĩa là, huyền công thất chuyển có thể đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Về phần bát chuyển và cửu chuyển, Lâm Phàm hiện tại cũng không biết luyện thành xong sẽ ra sao.

Nhưng có thể đoán, chắc chắn là trên cả Thánh nhân, bá đạo vãi!

Tu hành không có năm tháng, Hồng Hoang không ghi niên đại!

Cùng với việc tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công, thân thể Lâm Phàm ngày càng cường hãn, nỗi đau xé da thịt do hấp thu tinh huyết Bàn Cổ cũng ngày càng yếu đi, không lâu sau liền trực tiếp biến mất.

Chớp mắt một cái, hơn hai ngàn năm đã trôi qua.

Một giọt bản nguyên tinh huyết của Bàn Cổ bên ngoài cơ thể, đã bị Lâm Phàm hấp thu hết sạch.

Đồng thời, qua hơn hai ngàn năm bế quan tu hành, Cửu Chuyển

Huyền Công của Lâm Phàm, cũng từ đệ nhất chuyển, luyện đến đệ ngũ chuyển.

Hiện tại chỉ bằng độ mạnh của thân thể, đã có thể ngang hàng với Đại La Kim Tiên.

"Bây giờ..." Lâm Phàm đứng lên, hít sâu một hơi, tự lẩm bẩm: "Nếu lại gặp phải sức mạnh Thiên Đạo cấp độ đó, có lẽ ta sẽ không bị thương nữa đâu!" Ầm...

Nói xong, khí thế trên người hắn bùng nổ.

Tu hành hai ngàn năm, hấp thu một giọt bản nguyên tinh huyết của Bàn Cổ, lợi ích mang lại cho Lâm Phàm còn xa mới dừng lại ở đó, tu vi của hắn, cũng liên tiếp đột phá, từ Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ, trung kỳ, lại đến hậu kỳ!

Di chứng do mượn sức mạnh Thiên Đạo để lại trước đó, cũng hoàn toàn hồi phục, không để lại một vết sẹo.

Nhưng, tất cả những điều trên, đều không phải trọng điểm!

Trọng điểm là... một giọt bản nguyên tinh huyết của Bàn Cổ, đủ để tạo ra một Tổ Vu, sau khi bị Lâm Phàm hấp thu, căn nguyên của Lâm Phàm đã xảy ra thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Bản thể của hắn là một tảng đá cứng, nhưng lực căn nguyên, lại trực tiếp bùng nổ, đề cao đến tiêu chuẩn ngang cấp với Tổ Vu, Tam Thanh.

Thậm chí còn nhỉnh hơn một chút!

Căn nguyên sâu dày, tốc độ tu hành sẽ nhanh, đối với tu sĩ trong Hồng Hoang, căn nguyên đặc biệt quan trọng.

Mới hấp thu một giọt bản nguyên tinh huyết của Bàn Cổ đã mang lại sự cải thiện và đề cao thân thể như vậy, nếu hấp thu hết cả mười

giọt thì sao?

Lâm Phàm quả thực không dám tưởng tượng.

Nhưng, xem thời gian, cách lần giảng đạo thứ hai của Hồng Quân cũng chỉ còn vài trăm năm, hiển nhiên không đủ để hấp thu thêm một giọt tinh huyết Bàn Cổ nữa, nên Lâm Phàm cũng không tiếp tục, một bước bước ra, rời khỏi đạo trường.

Ngoài Nguyệt Cung, hai bóng hình mặc áo trắng hiện ra trước mắt.

"Ca ca..." Vừa thấy Lâm Phàm ra ngoài, Hi Hòa và Thường Hi mừng rỡ, vội vàng đón lên!

"Ca ca, huynh xuất quan rồi!" "Ừ!" "Vậy, vết thương trên người huynh khỏi chưa?" "Khỏi rồi!" Lâm Phàm thậm chí còn vạch ngực ra cho họ xem, hai người mới yên tâm.

"Ta không phải bảo hai muội đi bế quan sao, ở ngoài này lượn lờ làm gì?" Lâm Phàm nghiêm mặt, như một người lớn trong nhà.

Chương 11

Hi Hòa cười cười không nói.

Thường Hi bĩu môi, nói: "Không phải vì huynh sao, tỷ tỷ sợ có người xông vào, nên hai chúng muội canh gác cho huynh!" "...Giúp ta hộ pháp hai ngàn năm?" Lâm Phàm trong lòng ấm áp, cuối cùng cũng không nỡ trách mắng.

Hi Hòa bất mãn nhìn Thường Hi, nói: "Nhiều lời." Sau đó lại nhìn Lâm Phàm: "Muội cũng chỉ là phòng hoạn vị nhiên thôi, ca ca đừng để ý.

Vả lại, hai ngàn năm nhỏ nhoi đối với chúng muội, chẳng qua chỉ là một cái búng tay.

Trong Hồng Hoang thứ không đáng tiền nhất là thời gian, phải không ca ca!" "Đúng, biết nói chuyện đấy!" Lâm Phàm hít sâu một hơi, trong lòng ấm áp: có hai muội muội quan tâm, thật tốt.

Trọng điểm là... hai cô gái này tuyệt thế phong hoa, phong tư quan cái Hồng Hoang, thật khiến người khác ngưỡng mộ cũng không kịp.

Lâm Phàm đột nhiên nghĩ, đã có đồ tốt, chắc chắn phải chia sẻ với người nhà.

Đợi Hồng Quân giảng đạo kết thúc, quay về cho hai nha đầu mỗi người một giọt tinh huyết Bàn Cổ chơi chơi, ừm... nhưng con gái sức mạnh quá lớn, hình như cũng không phải chuyện tốt nga...

Lâm Phàm lại rối rắm.

"Được rồi!" Lâm Phàm nói: "Bây giờ cách Đạo Tổ giảng đạo lần hai cũng không còn bao lâu nữa, ba chúng ta luận đạo một phen đi, đợi Tử Tiêu Cung mở, chúng ta lại cùng lên Tử Tiêu, thế nào?" "Đại

thiện...” Hi Hòa và Thường Hi hai người mừng rỡ.

Ba người liền quay về Nguyệt Cung, mỗi người mở ra khánh vân trên đỉnh đầu, ba đám mây chồng lên nhau, hòa quyện như nước với sữa, vô tận đạo pháp nhuộm màu, các loại đạo văn đan xen, chiếu rọi cả Nguyệt Cung một vùng huy hoàng!

Vài trăm năm vội vã trôi qua, cuối cùng, thời gian Đạo Tổ giảng đạo lần hai cũng sắp đến!

Trong Nguyệt Cung, ba đóa khánh vân đan xen vào nhau, đạo văn lưu chuyển!

Trong đó, trong khánh vân của Hi Hòa và Thường Hi, mỗi người có ba đóa sen bay ra, lơ lửng trên khánh vân, chậm rãi lay động, chia làm ba hoa Thiên Địa Nhân.

Tam hoa tụ đỉnh, là tượng trưng của cảnh giới Đại La Kim Tiên, căn nguyên càng sâu dày, ba hoa nở ra càng nhiều cánh, trong Hồng Hoang chín là cực hạn, hoa nở chín phẩm là hoa bá đạo nhất Hồng Hoang rồi.

Hi Hòa và Thường Hi là do âm tinh của Thái Âm Tinh hóa thành, căn nguyên cũng sâu dày, hoa nở bảy phẩm.

Hiện tại Lâm Phàm chưa đạt tới Đại La Kim Tiên, nên ba hoa trên đỉnh đầu tự nhiên chưa nở, chỉ có ba nụ hoa nhỏ vùi sâu trong khánh vân, không chút động đậy.

Ba người luận đạo, vô số đạo văn đan xen, hòa quyện như nước với sữa, chớp mắt vài trăm năm trôi qua, thời gian Đạo Tổ giảng đạo lần hai cũng sắp tới.

Các người thu lại khánh vân, Lâm Phàm nói: “Hai vị muội muội, chúng ta đi thôi!” Hi Hòa và Thường Hi tự nhiên không có vấn đề gì, vẫn quy tắc cũ, hai người thay phiên nhau cõng Lâm Phàm, cưỡi ngựa

suốt mười năm, sau khi xuyên qua hỗn độn, trực tiếp đáp xuống quảng trường Tử Tiêu Cung.

Trên quảng trường Tử Tiêu Cung sớm đã đứng đầy người, mọi người vừa thấy kiểu cưỡi ngựa đặc trưng, không ai không đưa mắt nhìn, ánh mắt đầy ẩn ý nhìn ba người Lâm Phàm.

Thậm chí có người còn rụt đầu, nhìn Lâm Phàm như nhìn sát thần, thật sự là lúc ở đỉnh Bất Chu Sơn, câu nói "Thiên Đạo, bố khinh!" kia để lại ấn tượng quá sâu sắc, khắc cốt minh tâm, đau thấu tim gan.

Nữ Oa trong bộ y phục màu hồng phấn, thân hình nhoáng lên một cái lập tức vượt qua đám đông, đáp xuống trước mặt Lâm Phàm ở rìa quảng trường, dung mạo xinh đẹp, tuy so với hai nữ thần Thái Âm kém hơn một chút, nhưng cũng là tuyệt mỹ trong Hồng Hoang.

"Lâm đạo hữu, tại sao không đi về phía trước, lại đứng ở rìa hỗn độn vậy!" Thái độ của Nữ Oa tương đối ôn hòa, dù sao cũng là đến xin cơ duyên.

Lâm Phàm nhếch mép: "Nữ Oa đạo hữu à, chào, chào, ha ha... cá nhân ta tương đối khiêm tốn, không thích hóng náo nhiệt!" ...Mẹ nó khiêm tốn?

Khiêm tốn em gái ngươi...

Nghe lời Lâm Phàm, khóe miệng Nữ Oa co giật dữ dội hai cái, suýt nữa nổi điên tại chỗ.

Nhưng, vì cơ duyên, nhịn, ta nhịn!

"Cái đó...

Lâm đạo hữu à... hồ lô ngươi lấy rồi, tặng cho ngươi cũng được.

Giàn hồ lô kia đối với ngươi cũng chẳng có tác dụng gì, có thể giao cho tiểu muội xử lý không..." "Dựa vào cái gì..." Lâm Phàm như

bị giẫm phải đuôi lùi lại một bước, nói: "Đồ mà Lâm mỗ ta dùng bản lĩnh cướp được, dựa vào cái gì giao cho ngươi xử lý?" "....." Nữ Oa hít sâu một hơi: "Lâm đạo hữu, thứ đó đối với ngươi thật sự không có tác dụng!" "Không sai, không có tác dụng!" Lâm Phàm bình thản nói: "Ngươi muốn cũng được, nhưng ta không thể cho không!" Xoạt...

Nữ Oa phất tay, một vùng bảo quang bay ra, mấy chục kiện Tiên thiên linh bảo hiện ra trước mắt: "Ngươi muốn cái nào, chọn đi!" "Chà, tiểu phú bà nha!" Lâm Phàm lộ ra hai hàm răng trắng bóng, mỉm cười, sau đó đột nhiên nghiêm mặt: "Nữ Oa sư muội sẽ không lấy hàng giả lừa ta chứ, đừng có học theo tên khốn Tiếp Dẫn kia nga....." Cách đó không xa!

Tiếp Dẫn: Phụt...

Khóe miệng Nữ Oa co giật hai cái, nhìn Lâm Phàm lén lút rút ra Hồng Mông Lượng Thiên Xích, trong lòng run lên, vội vàng thu lại tất cả linh bảo, nói: "Lâm đạo hữu, đừng đùa nữa, nói đi, ngươi mới đồng ý đưa giàn hồ lô đó cho ta?" "Làm đạo lữ của ta....." "Đi chết đi!" Trước mặt, ba bàn chân ngọc gần như đồng thời nhấc lên, từ ba góc độ hiểm hóc, đá về phía Lâm Phàm.

"A....." Lâm Phàm đau đớn kêu thảm.

Sau đó, Hi Hòa và Thường Hi đồng thời quay đầu, tức giận nhìn Nữ Oa, không hẹn mà cùng đồng thanh: "Ai cho ngươi đá?" "Ta....." Nữ Oa mặt mày ngơ ngác: hai người không phải cũng đá sao?

Lâm Phàm mặt mày khổ sở: "Haiz, ra chân ác quá...

Thái Âm Tinh chúng ta sắp tuyệt hậu rồi!" "Ca ca... xin lỗi!" "Ca ca, muội không cố ý!" Đúng lúc này, cửa Tử Tiêu Cung kẽo kẹt một tiếng mở ra.

Quảng trường lập tức im phăng phắc!

“Các vị đạo hữu!” Tiểu đồng tử Hạo Thiên bước ra cửa, tuy vóc người nhỏ, nhưng cũng là tu vi Đại La Kim Tiên, giọng sang sảng nhìn mọi người, trong mắt lóe lên vẻ bất mãn: “Lần trước, có người mặt dày mày dạn, tranh nhau tiến vào Tử Tiêu Cung.

Tử Tiêu Cung là nơi nào, là nơi Đạo Tổ tu đạo, đạo trường của Thánh nhân, đoan trang vô cùng, há dung lũ ruồi bọ làm trò hề, lần này, hy vọng mọi người lấy đó làm gương, đừng...

ái u.....” Bốp...

Đang hùng hồn giáo huấn mọi người, Hạo Thiên đột nhiên thấy một vệt sáng lóe lên, định né tránh, nhưng không kịp, bị vệt sáng đó đâm sầm vào người, thân thể bay ngược đập vào khung cửa trên, lại nặng nề rơi xuống đất.

“Ai... mẹ nó là ai...” Hạo Thiên không màng mặt mũi bầm dập nhìn vào trong cửa, nhưng chỉ thấy một luồng sáng dần đi xa, phía sau, có ánh tím lóe lên.

“Đi.....” “Vèo.....” “Vèo.....”...

Phía sau một số đại lão trong Hồng Hoang căn bản không coi Hạo Thiên ra gì, cũng giống như Lâm Phàm bay vào đầu tiên, trực tiếp bay vào!

“Ha ha ha.....” Thậm chí, có người còn mang theo ánh mắt chế giễu nhìn Hạo Thiên đi vào.

“Đáng ghét, đáng ghét!” Hạo Thiên tức đến toàn thân run rẩy, đưa tay ra chặn lại tốp cuối cùng khoảng hơn trăm tu sĩ, nói: “Có ai biết vừa rồi ai đụng phải ta không?” Mọi người đều lắc đầu.

“Thôi vậy!” Hạo Thiên chắp tay, thở hổn hển nói: “Người vừa rồi tốc độ quá nhanh ta không nhìn rõ, chỉ thấy một vệt sáng bay qua, phía sau mơ hồ có ánh tím lóe lên, chắc là một kiện binh khí hình dài màu

tím.

Các vị sư huynh nếu có nhận ra người này, xin hãy giúp ta nhắn một câu, tối nay mười hai rưỡi, núi Thu Danh...

à không... sau khi Đạo Tổ giảng đạo lần hai kết thúc, Hạo Thiên ở quảng trường Tử Tiêu Cung đợi!" "Vèo..." Lâm Phàm hóa thành một vệt sáng, trước tiên tông Hạo Thiên đến không biết đông tây nam bắc, sau đó liền lướt vào trong Tử Tiêu Cung.

Về phần đạo trường của Thánh nhân, đoan trang vô cùng... không tồn tại!

Lão tử đây đến nghe giảng, không phải đến triều thánh.

Chương 12

Vèo...

Hiện tại Lâm Phàm, tu vi Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ, tốc độ so với trước kia đã tăng lên một bậc, hóa thành lưu quang lướt trong biển mây, biển mây mênh mông, lập tức bị cày ra một vệt bạc thật dài.

Biển mây cuộn trào, tiên vụ mờ mịt.

Xung quanh là từng ngọn núi đen cao chọc trời, mỗi một ngọn núi, đều tỏa ra ánh sáng lung linh.

Trên đỉnh đầu, tinh hà rủ xuống, nhật nguyệt xoay vần, ba trăm sáu mươi lăm ngôi sao lớn tỏa ra ánh huy hoàng, còn có vô số ngôi sao nhỏ như cát trong ngân hà, trải đầy trời.

Đạo trường của Đạo Tổ, một tòa cung điện, chính là một phương vũ trụ.

Phía sau Lâm Phàm, lại có vô số vệt sáng ngũ sắc thẳng tắp, song song với vệt sáng của Lâm Phàm lướt qua, kéo theo biển mây vô tận, vô cùng hùng vĩ.

Ngay cả Lâm Phàm bay ở phía trước cũng không nhịn được kinh ngạc: "Nếu lúc này có BGM thì hoàn hảo rồi!" Vèo...

Vèo vèo...

Từng vệt sáng đột ngột dừng lại, lần lượt đáp xuống đỉnh núi.

Trong khoảnh khắc, Tử Tiêu Cung rộng lớn đã được lấp đầy bởi ba ngàn hồng trần khách, lần này đến nghe giảng, phần lớn đều là những người lần đầu tiên, nhưng có một số người sau khi ra ngoài lần đầu, đã không bao giờ quay lại, lại có một bộ phận người mới đột phá bổ sung vào.

Hồng Hoang là một phương thiên địa tràn đầy mộng tưởng, nhưng nguy hiểm cũng ở khắp mọi nơi, cho dù là Đại La Kim Tiên đã siêu thoát khỏi hai dòng sông dài của vận mệnh và thời gian, cũng khó tránh khỏi nguy cơ vẫn lạc.

Mọi người lần lượt ngồi xuống.

Lâm Phàm nghênh ngang ngồi vào vị trí thứ năm, nhìn sang bên trái, giơ tay chào Tam Thanh.

Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt tối sầm, hừ lạnh một tiếng đáp lại, Thông Thiên gật đầu không nói gì, Lão Tử nheo mắt nhìn một hồi, tay vuốt râu dường như đang suy tư điều gì đó.

Nhưng từ góc độ của Lâm Phàm nhìn sang, hắn cảm thấy Lão Tử càng giống như đang cố gắng tìm xem có ai dùng sức giật đứt râu của mình, và bắt kẻ đó ra.

"Hây, mấy tên khốn!" Lâm Phàm nhìn sang Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề bên phải.

Hai người không hổ là cặp bài trùng, hai người ngồi chung một cái bồ đoàn, quá đỉnh.

"Khụ khụ khụ..." Sắc mặt Tiếp Dẫn không tốt: "Lâm đạo hữu, đừng khinh người quá đáng, lão đạo ta là người tốt!" "....." Lâm Phàm mặt đầy khinh bỉ, sau đó ánh mắt chuyển sang Hồng Vân ở hàng thứ hai phía sau, nếu nói là người tốt, vị trí cũng gần như nhau.

Đương nhiên rồi, Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử hai người cùng dùng chung một đỉnh núi, gần như y hệt Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề phía trước, hai cặp gay của Hồng Hoang, thật có một phong vị riêng.

"Lâm đạo hữu!" Nữ Oa bên trái lên tiếng, cố gắng nặn ra một nụ cười tỏ ra có phần ôn nhu, nói: "Điều bản cung vừa nói, ngươi có thể suy nghĩ, thứ đó đối với ta thật sự rất quan trọng!" "Ừ!" Phục Hy phía

sau cũng nói: "Lâm đạo hữu, nếu ngươi đồng ý, làm tiểu đệ của ta Phục Hy cũng nguyện ý!" "Ẹc....." Lâm Phàm làm một biểu cảm buồn nôn về phía Phục Hy.

Ong ong ong...

Đúng lúc này, giữa thiên địa đột nhiên dâng lên một luồng khí cơ huyền diệu, trong tinh hà vô tận trên đỉnh đầu, từng luồng tử khí bay ra, lập tức tràn ngập cả bầu trời.

Kim hoa ngưng tụ, lơ lửng trên thương khung, kim liên mọc lên, trải đầy biển mây.

Ba ngàn đỉnh núi như rừng, sừng sững giữa đám kim liên.

Một lúc sau, thân thể cao lớn của Đạo Tổ ngưng tụ giữa tinh hà, nhật nguyệt vây quanh, thiên hà phiêu đái, lại có uy áp vô tận giáng xuống, bao trùm cả một phương vũ trụ.

"Bái kiến Đạo Tổ....." Ba ngàn người đồng thời hành lễ với Đạo Tổ.

"Đại thiện!" Đạo Tổ vừa mở miệng, lại có vô tận dị tượng sinh ra, long phượng kỳ lân xuất hiện.

"Lần thứ hai giảng đạo này, thời hạn ba ngàn năm, dạy đạo của Đại La Kim Tiên!" "Cái gọi là Đại La Kim Tiên, là ngũ khí trong lồng ngực triều nguyên, tam hoa trên đỉnh đầu ngưng tụ, nhảy ra khỏi ngũ hành, siêu thoát khỏi hai dòng sông dài của vận mệnh và thời gian, ức vạn chân ngã hợp thành một, gọi là: bất hủ!" Cảnh giới trong Hồng Hoang, phân ra Đại La Kim Tiên, Chuẩn Thánh, Thánh nhân.

Thực ra theo nghĩa rộng, ba cảnh giới này, đều là cảnh giới Đại La Kim Tiên, chỉ là theo thứ tự tiến lên, tầng tầng nâng cao mà thôi.

Đại La Kim Tiên và các cảnh giới dưới nó, có sự khác biệt về bản chất.

Tuy tu sĩ sau khi tu hành đến Kim Tiên, đã có thể siêu thoát khỏi dòng sông dài của vận mệnh, tuổi thọ vô tận, nhưng cuối cùng vẫn không thoát khỏi bản thể, gông cùm của thời gian, nhưng Đại La Kim Tiên thì khác.

Đại La Kim Tiên ngôn xuất pháp tùy, có thể chạm đến rìa của Thiên Đạo và Đại Đạo, cho dù thân vẫn, cũng có thể tích huyết trùng sinh, nguyên thần hủy diệt, nhưng cũng không nhập luân hồi!

"Phu đạo giả, đắc chi hồ nội, thủ chi giả ngoại, dụng chi giả thần, vong chi giả khí, thử tư huyền đạo chi yếu ngôn dã.

Đắc chi giả quý, bất đãi hoàng việt chi uy.

Thể chi giả phú, bất tu nan đắc chi hóa.

Cao bất khả đăng, thâm bất khả trắc.

Thừa lưu quang, sách phi cảnh, lăng lục hư, quán hàm dong.

Xuất hồ vô thượng, nhập hồ vô hạ.

Kinh hồ hãn mạn chi môn, du hồ yểu miệu chi dã.

Tiêu dao hoảng hốt chi trung, thảng dương bàng phật chi biểu.

Yết cửu hoa vu vân đoan, trớ lục khí vu đan hà.

Bài hồi mang muội, cao tường hi vi, lý lược uyển hồng, tiễn san toàn cơ, thử đắc chi giả"...

"Đạo giả, tự nhiên chi thủy tổ, vạn thù chi đại tông dã.

Miểu muội hồ kỳ thâm dã, cố xưng vi yên.

Miên mạc hồ kỳ viễn dã, cố xưng diệu yên.

Kỳ cao tắc quan cái hồ cửu tiêu, kỳ khoáng tắc lung tráo hồ bát ngung.

Quang hồ nhật nguyệt, tấn hồ điện trì.

Hoặc thúc thước cảnh thệ, hoặc phiêu trạch tinh lưu, hoặc hỗn dạng vu uyên trừng, hoặc vụ phi vân phù.

Nhân triệu loại vi hữu, thoại tiềm tịch vi vô.”...

“Luân đại u hạ thẩm, lăng thần cực thượng du.

Kim thạch bất năng bỉ kỳ cương, trạm lộ bất năng đẳng kỳ nhu.

Phương bất củ, viên bất quy.

Yên mạc kiến, vãng yên mạc truy.

Càn dĩ chi cao, khôn dĩ chi ti, vân dĩ chi hành, vũ dĩ chi thi.”...

Giọng của Hồng Quân lan tỏa trong Tử Tiêu Cung, từng tầng đạo quang từ trên cửu thiên bay xuống, rơi vào ba ngàn đỉnh núi, được ba ngàn hồng trần khách hấp thu.

Ong ong ong...

Hiện tại Lâm Phàm, đang ở Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ, đối với cảnh giới Đại La Kim Tiên mơ hồ nhìn thấy được một chút cánh cửa, nên hiển nhiên, hắn là người đầu tiên nhập định.

Dưới ánh mắt của vạn người, vừa nghe pháp ngôn của Đạo Tổ chưa đầy mười giây, Lâm Phàm đã đốn ngộ.

“.....” “Xì...

Chương 13

Hắn có hiểu đạo của Đại La Kim Tiên không vậy?" "Haiz, không coi người khác ra gì a!" "Thằng này không coi chúng ta ra gì mà....."...

Vô số người lắc đầu, tỏ vẻ kháng nghị.

Nhưng rất nhanh, họ thoát khỏi sự kháng nghị đó, chuyên tâm bắt đầu nghe đạo.

Mười năm sau, toàn bộ ba ngàn hồng trần khách trong Tử Tiêu Cung, đều đã đốn ngộ.

Thời gian trôi qua từng chút một.

Năm trăm năm sau, trong cơ thể Lâm Phàm vang lên một tiếng nổ, tu vi của hắn từ Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ đột phá đến Thái Ất Kim Tiên viên mãn.

Thực ra lúc ở Nguyệt Cung, sau khi luận đạo cùng Hi Hòa và Thường Hi, Lâm Phàm đã ở bên bờ vực đột phá, hiện tại được tắm mình trong pháp tắc Thiên Đạo, được đạo pháp chân ngôn của Đạo Tổ gột rửa, đột phá tự nhiên là chuyện nước chảy thành sông.

"Hù..." Lâm Phàm hít sâu một hơi.

Tu vi đột phá đến Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, cách Đại La Kim Tiên chỉ còn một bước chân, hiện tại ngũ khí kim mộc thủy hỏa thổ trong cơ thể ngưng tụ, ẩn tàng trong ngũ tạng, thiên hoa trên đỉnh đầu tuy chưa nở, nhưng ba nụ hoa kia lại đang rục rịch.

Từ Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, nhìn vào cảnh giới Đại La Kim Tiên, dường như cũng nhìn thấy rõ ràng hơn.

Đạo pháp chân ngôn giữa thiên địa vô số, Lâm Phàm tự nhiên không dám lãng phí thời gian, sau khi đột phá liền lập tức thu liễm tâm

thần, tiếp tục đốn ngộ nghe đạo.

Đồng thời, hắn thẳng tay xé một khối lớn công đức từ hệ thống ném vào cơ thể, gia tốc đột phá.

Chớp mắt một cái, hai ngàn năm trôi qua.

Đến năm thứ hai ngàn sáu trăm, Lâm Phàm đột nhiên cảm thấy tu vi của mình đã chạm đến bình cảnh, chỉ cần tiến thêm một bước, là có thể đột phá rào cản, tiến vào thế giới Đại La nơi ức vạn chân ngã hợp nhất.

Đại La Kim Tiên, là chuyện mà vô số người trong Hồng Hoang chỉ có thể mơ ước, Lâm Phàm tự nhiên cũng kích động không thôi.

"....." Cắn răng một cái, hắn lại lấy ra 5 triệu điểm công đức từ hệ thống, trực tiếp ném vào người.

Dưới sự gia trì của vô số điểm công đức, lớp rào cản dày cộm kia giờ đây trở nên mỏng như giấy cửa sổ, chỉ cần đâm thủng, mọi chuyện liền có thể mã đáo công thành.

"Ầm..." Lâm Phàm vận chuyển Cửu Chuyển Huyền Công trong cơ thể, mang theo sức mạnh ngút trời, đánh vào lớp rào cản, trong nháy mắt, bức tường cao trước mặt vỡ tan, sau bức tường cao, lại có vô số thế giới rộng lớn mở ra.

Ong ong ong...

Trong Tử Tiêu Cung, vang lên một tiếng động huyền bí.

Trên đỉnh đầu Lâm Phàm, khánh vân vốn chỉ có mười mẫu đột nhiên mở ra, hóa thành trăm mẫu, trong đám mây màu huyền hoàng, có Hồng Mông Lượng Thiên Xích và một tấm Vạn Thảo Đồ Phổ chìm nổi.

Nơi sâu trong khánh vân, đột nhiên vọt ra ba đóa hoa khác nhau,

ầm ầm xuất hiện, trên nụ hoa màu xanh, ba đóa hoa đồng thời lay động.

Tam hoa tụ đỉnh!

Phân ra Thiên, Địa, Nhân!

Thiên hoa màu tím, địa hoa màu vàng, nhân hoa màu huyền.

Trên ba đóa hoa, mỗi đóa đều có chín cánh sen, chín cánh sen đó lần lượt rủ xuống, mang theo một loại huyền quang tạo hóa nào đó, đánh ra một luồng sóng ánh sáng, lan ra bốn phương tám hướng, nơi nó đi qua, những người đang đốn ngộ đều bị kinh tỉnh.

"Khí tức thật mạnh!" "...Có người đột phá Đại La?" "Đại La này có chút gì đó!"...

Thế là, ba ngàn khách trong cả Tử Tiêu Cung, gần như cùng lúc nghĩ đến một khả năng, không ai không đưa mắt về phía Lâm Phàm.

Nhìn một cái, mọi người hơi ngẩn ra.

Sau đó, kinh hãi thất sắc.

"Cửu phẩm....." "Trời ạ, hoa nở chín phẩm, ta đã thấy gì thế này, trong Hồng Hoang, lại có thể có tam hoa chín phẩm!" "Cửu phẩm!" "Hoa nở chín phẩm!" "Trời ơi!"...

Cả Tử Tiêu Cung một phen xôn xao.

Bên trái, Tam Thanh cũng lần lượt mở mắt, mặt đầy không thể tin nổi nhìn Lâm Phàm, ba người đều há to miệng, kiểu nhét một quả trứng gà vào cũng không có phản ứng.

"Sao có thể?" Nguyên Thủy trong lòng chấn động mạnh: bản thể của hắn không phải là một tảng đá cứng sao, căn nguyên không phải cực kỳ kém cỏi sao, tại sao lại hoa nở chín phẩm, làm sao có thể hoa nở chín phẩm?

“Thật kỳ quái...” Lão Tử lại đau trứng bắt đầu vuốt râu.

Nguyên Thủy ánh mắt ngưng tụ, nhìn về phía Lâm Phàm, muốn nhìn cho thấu đáo, làm rõ rốt cuộc là chuyện gì.

Dù sao, Tam Thanh là do nguyên thần của Bàn Cổ hóa thành, là căn nguyên đệ nhất Hồng Hoang chính tông, năm đó lúc đột phá Đại La Kim Tiên, cũng chỉ hoa nở tám phẩm thôi, một tảng đá cứng cỏn con, dựa vào đâu mà hoa nở chín phẩm?

Nguyên Thủy phải xem cho rõ!

“Không... căn nguyên thay đổi rồi, lần trước mỏng manh như giấy, bây giờ sâu dày như núi?” “.....” “Thật kỳ quái...” Lão Tử vuốt râu, nói: “Chưa nghe nói căn nguyên có thể thăng cấp a!” Trên đài cao, Đạo Tổ đang giảng đạo, cũng bị dị tượng bên dưới thu hút, ngừng giảng đạo, ánh mắt chiếu xuống, con ngươi khẽ run: Cửu phẩm?

Lại có cửu phẩm?

Căn nguyên của tên này, tại sao lại thay đổi?

Tam hoa Thiên Địa Nhân nở rộ, Đại La Kim Tiên!

Lâm Phàm dưới ánh mắt của vạn người, chậm rãi thu lại khánh vân, pháp lực nội liễm.

Một luồng ánh sáng vàng, từ trong mắt bay đi.

“Chúc mừng Lâm đạo hữu...” Nữ Oa bên trái mặt còn vương lại vẻ chấn động, vội vàng chắp tay.

“Chúc mừng.....” “Chúc mừng.....” Trái phải phía sau, vô số người chúc mừng Lâm Phàm.

Lâm Phàm ha ha cười một tiếng, nói: “Đa tạ các vị, thật ra cũng chẳng có gì đáng chúc mừng, ta tùy tiện luyện luyện thôi, tùy tiện luyện luyện.....” Phụt...

Khóe miệng mọi người không nhịn được co giật: Mẹ nó tùy tiện luyện luyện?

Mới bao lâu, đã từ Kim Tiên đột phá Thái Ất Kim Tiên, lại từ Thái Ất Kim Tiên đột phá Đại La Kim Tiên...

được rồi, ta thừa nhận, hình như thật sự là tùy tiện luyện luyện!

"Ca ca..." Phía sau Hi Hòa và Thường Hi tự nhiên mừng rỡ.

"Yên lặng!" Ánh mắt Hồng Quân rơi trên người Lâm Phàm, gật gật đầu, lại nói: "Giảng đạo tiếp tục!" Xong, kim hoa bay lượn, kim liên lại hiện.

Ong ong...

Hoàn toàn không nể mặt mọi người, Lâm Phàm lại là người đầu tiên tiến vào đốn ngộ.

Chớp mắt, lại mấy trăm năm trôi qua, Hồng Quân giảng đạo kết thúc.

"Lần giảng đạo này kết thúc, ba ngàn năm sau, các ngươi có thể lại đến!" Ầm...

Hồng Quân phất tay một cái, người trong Tử Tiêu Cung đều bị đưa ra quảng trường bên ngoài.

Nhưng, Hồng Quân lại duy nhất giữ lại một mình Lâm Phàm.

Lâm Phàm nhìn trái nhìn phải, sau đó lại nhìn Hồng Quân: Lão gia này không phải thích gay chứ, giữ riêng mình ta lại, lẽ nào để ý ta rồi.

Chương 14

Tuy, ta thừa nhận nhan sắc ta có hơi cao, không cẩn thận đã đột phá giới hạn của Hồng Hoang, nhưng lão già thối này, haiz... thảm không nỡ nhìn a, lát nữa nếu dùng sức mạnh, ta có đồng ý không, hay không đồng ý nhỉ?

Thôi thôi, cùng lắm ta lùi một bước, nhưng ta cũng là người có giới hạn, ta chủ T, đây là giới hạn của ta!

"Khụ khụ khụ..." Hồng Quân lần đầu tiên phá lệ đi xuống từ đài cao, biến thành kích thước tương đương với Lâm Phàm, một bước hạ xuống, liền lơ lửng trước mặt Lâm Phàm không xa.

"T là thứ gì?" Hồng Quân bình thản hỏi Lâm Phàm.

Sau đó...

Lâm Phàm kinh ngạc không thôi: Vãi chưởng... những suy nghĩ trong lòng ta, ông ta đều biết?

"Cái gọi là Thánh nhân..." Hồng Quân chắp tay sau lưng đứng: "Một niệm biết quá khứ vị lai, một mắt nhìn thấu thiên đạo nhân tâm.

Suy nghĩ trong lòng ngươi, trong mắt bản tọa, tự nhiên bại lộ không sót gì, chỉ riêng việc ngươi vừa khinh nhờn Thánh nhân, bản tọa hiện tại có đập chết ngươi, ngươi cũng phải tâm phục khẩu phục!" "A....." Lâm Phàm trong lòng kinh hãi thất sắc.

Thánh nhân, thật sự có thể nhìn thấy nội tâm của ta, chết rồi chết rồi chết rồi.....

"Nhưng, ngươi dù sao cũng là một kỳ tài của Hồng Hoang, lão phu có lòng yêu tài, cũng sẽ không diệt ngươi!" Hồng Quân nhìn Lâm Phàm, trong mắt lộ ra một tia tán thưởng: "Bản tọa hỏi ngươi, tại sao

căn nguyên của ngươi lại từ không có gì, đề cao sâu dày đến thế?" Câu hỏi này... không dễ trả lời.

Nói dối thì Thánh nhân chắc chắn biết.

Lâm Phàm quyết định nói thật: "Không dám giấu diếm Đạo Tổ, đệ tử do cơ duyên xảo hợp, được một giọt bản nguyên tinh huyết của Bàn Cổ, luyện hóa dung hợp, căn nguyên mới đề cao như vậy!" "Ừm..." Đối với câu trả lời này của Lâm Phàm, Hồng Quân cũng không quá ngạc nhiên, xem ra, ông ta sớm đã biết.

Đương nhiên rồi, Hồng Quân cũng không hỏi Lâm Phàm lấy từ đâu, có hay không những vấn đề vô vị đó.

Rất đơn giản, Hồng Quân một mắt có thể nhìn thấu mọi thứ của Lâm Phàm, biết trên người Lâm Phàm không thể nào còn tinh huyết Bàn Cổ.

Về phần có ở đâu?

Loại chuyện vô nghĩa này, Hồng Quân cũng không thèm mở miệng.

Tinh huyết Bàn Cổ loại thần vật này, chỉ có thể mong mà không thể cầu, có được một giọt, đã sánh ngang cơ duyên trời lớn, có thêm giọt thứ hai, trừ phi nghịch thiên.

Đương nhiên rồi, điều Hồng Quân không biết là, Lâm Phàm có một cái hệ thống, trong hệ thống còn nằm nguyên chín giọt tinh huyết Bàn Cổ.

"Cơ duyên không nhỏ!" Hồng Quân tiếp tục nói: "Một giọt bản nguyên tinh huyết của Bàn Cổ luyện hóa, lúc này căn nguyên của ngươi phải là đứng đầu trong Hồng Hoang, hoa nở chín phẩm, ngay cả những Hỗn Độn Ma Thần trước khi khai thiên tích địa, cũng không bằng ngươi!" Hỗn Độn Ma Thần?

Lâm Phàm trong lòng khẽ động.

Nghe nói, trước khi Bàn Cổ khai thiên tích địa, từng chém giết ba ngàn Ma Thần, lấy bản nguyên của họ, lần lượt khắc trên Tạo Hóa Ngọc Điệp, ghi lại ba ngàn đại đạo, là thật sao?

Vậy Hồng Quân lão tổ, có phải cũng là một trong ba ngàn Ma Thần năm đó không?

"Bản tọa đúng là Hỗn Độn Ma Thần, nhưng không phải là ba ngàn Ma Thần đó!" Ầm...

Trên đỉnh đầu Hồng Quân đột nhiên vọt ra khánh vân vạn mẫu, vô tận pháp bảo lưu chuyển, trên đó lại có ba đóa hoa khổng lồ lay động không ngừng, hoa nở chín phẩm!

Hồng Quân... cũng chín phẩm?

Căn nguyên còn tốt hơn Tam Thanh?

"Thế nào?" Hồng Quân thu lại khánh vân, mặt cười tủm tỉm nhìn Lâm Phàm, hỏi: "Có nguyện bái dưới trướng lão phu, trở thành đệ tử chân truyền của lão phu không?" Mắt Lâm Phàm lập tức sáng lên: Đùi to a!

Hồng Quân a, mẹ nó chứ đây là đùi to đệ nhất trong Hồng Hoang, nếu ôm được rồi, sau này lão tử có thể đi ngang trong Hồng Hoang được không...

Ừm... hình như bây giờ ta cũng có thể đi ngang được mà.

Thật rối rắm, thật đau khổ!

Bái, hay không bái, đó là một vấn đề!

Thôi thôi thôi, ta bái đi, không bái thì lão già thối này vạn nhất ghen ghét ta, mẹ nó ta không cần ra khỏi Tử Tiêu Cung luôn!

"Khụ khụ khụ..." Hồng Quân bất lịch sự mỉm cười một cái: "Nói

lại lần nữa, phỉ báng Thánh nhân, có tội!" "Ẹc....." Còn cho người ta sống không vậy?

"Đệ tử Lâm Phàm, bái kiến sư tôn, nguyện sư tôn thiên thu vạn tuế....." "Cút....." Hồng Quân đột nhiên nổi giận, nhấc chân đá một cái, đá Lâm Phàm cùng với ngọn núi trước mặt bay ra ngoài cửu tiêu vân.

Tôi xỉu... ...Động tí là nổi điên, làm thầy sao lại bạo lực vậy?

Tại sao?

Ta làm gì sai, ta làm sai có thể nói ta, sao phải bạo lực như vậy chứ?

Ong ong ong...

Trong hư không đột nhiên thò ra một bàn tay, tóm lấy thân thể Lâm Phàm, dùng sức một cái lại kéo hắn từ ngoài cửu tiêu vân về.

"Sư tôn!" "Ừ!" "Vừa rồi người đánh con....." "Ngươi chửi ta trước!" "Con chửi người lúc nào, nói bậy?

Con vừa rồi rõ ràng là nguyện sư tôn thiên thu vạn...

ẹc... xin lỗi a sư tôn, con nhất thời lỡ lời....." "Khụ khụ....." Hồng Quân chỉnh lại y phục, nói: "Thôi vậy, niệm tình ngươi vô tâm, nên vi sư cũng không làm ngươi bị thương, lần sau không được tái phạm." "Vâng!" "Thôi, ngươi có thể đi rồi, lần giảng đạo sau, đến cùng họ!" "Cái gì?" Lâm Phàm không chịu: "Sư tôn, người ta bái sư đều có quà bái sư, sao lại đuổi con đi, con vừa rồi dập đầu chẳng phải là dập không sao?" "....." Hồng Quân tức đến râu run lên: "Được được được, ngươi muốn, vi sư có thể thỏa mãn một nguyện vọng của ngươi, nói đi!" "Thật sao?" Mắt Lâm Phàm đột nhiên sáng lên: "Sư tôn, người thật sự có thể thỏa mãn, nguyện vọng nào cũng được sao?" "Cũng gần như vậy!

Trong Hồng Hoang, chuyện bản tọa không làm được... không nhiều." Lời nói của Hồng Quân tràn đầy tự tin tuyệt đối, tuy không phải Thiên Đạo, nhưng từ sau trận chiến Đạo Ma, tiếp quản thiên địa, lại là người phát ngôn của Thiên Đạo, chỉ cần không vi phạm ý chí của Thiên Đạo, thật sự là một lời chín đỉnh.

"Được rồi, cái này đơn giản thôi, sư tôn, con nghĩ kỹ rồi, con muốn chúa tể Hồng Hoang!" Lâm Phàm ưỡn ngực, đại nghĩa lẫm liệt.

Khóe miệng Hồng Quân lại co giật dữ dội, một cái tát vào đỉnh đầu Lâm Phàm: "Lão tử đang chúa tể Hồng Hoang đây, nghịch đồ.....

Nói cái gì đó đáng tin cậy hơn đi!" Mẹ nó, bị nghịch đồ làm tức đến gan phổi đều đau, lão tử chửi thề cũng văng ra rồi, Vô Lượng Thiên Tôn, hình tượng Đạo Tổ của ta a... sớm biết thế, không thu.

"Được, vậy cái cấp nhập môn!" Nghe lời Lâm Phàm, khóe miệng Hồng Quân lại co giật một cái: Đáng đời, sớm biết không khoác lác rồi!

"Đừng lằng nhằng, nói đi!" "Đệ tử muốn tham ngộ ba ngàn đại đạo....." "Ta....." Hồng Quân nhãn trung mạo xuất nộ hỏa, thử thì thử khắc chân nhất ba chưởng bả nhãn tiền đích nghịch đồ cấp phách tử.

"Ấy, sư tôn, ngài là Đạo Tổ a, ba ngàn đại đạo mấy chuyện nhỏ này cũng giải quyết không được à... thôi thôi, cái cấp độ ngốc nghếch đi, con muốn Tạo Hóa Ngọc Điệp, con tự tham ngộ!" Ong ong ong...

Sắc mặt Hồng Quân cuối cùng cũng tốt hơn một chút, phất tay lấy ra một chiếc ngọc điệp hình tròn từ hư không, nhưng đáng tiếc là, ngọc điệp hình tròn lại thiếu mất một nửa nhỏ.

Chương 15

"Ủa, đồ hỏng?" Lâm Phàm bĩu môi: "Sư tôn, lão nhân gia ngài không có thành ý a, cho đệ tử một thứ hỏng, đệ tử sao tham ngộ được a....." "Cút!" Hồng Quân không nhịn được lại văng một câu chửi thề, sau đó phất tay, từ trên ngọc điệp đó lấy ra một phù văn màu vàng, ném cho Lâm Phàm, nói: "Tham thì thâm, ba ngàn đại đạo, mênh mông như biển khói, làm sao tham ngộ?

Đây là phù văn Thời Gian đại đạo, tuy không huyền diệu bằng Lực chi đại đạo, nhưng trên Tạo Hóa Ngọc Điệp, cũng là tồn tại xếp hạng thứ ba, ngươi cầm đi tham ngộ trước đi!" Ba ngàn đại đạo, Không gian vi vương, Thời gian vi tôn, Lực vi vạn pháp chi thủ.

Xếp hạng tự nhiên là Lực chi đại đạo đệ nhất, Không gian đại đạo đệ nhị, thứ ba mới là Thời gian đại đạo.

Về sau nữa, Tạo hóa đệ tứ, Nhân quả đệ ngũ, Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ đồng hạng, từ sáu đến mười!

Đây đều là những kiến thức thường thức, chỉ cần là sinh linh trong Hồng Hoang về cơ bản đều biết.

Lâm Phàm nhận lấy Thời Gian đại đạo, bĩu môi: "Đúng là keo kiệt, Lực chi đại đạo và Không gian đại đạo đều không nỡ cho!" Ta...

Khóe miệng Hồng Quân lại co giật: Mẹ nó ta không có a được không...

"Không hài lòng sao?" "Hài lòng, hài lòng!" Lâm Phàm chắp tay với Hồng Quân, nói: "Đệ tử đa tạ sư tôn hậu tứ, đệ tử chúc sư tôn....." "Câm miệng!" Hồng Quân thật sợ thằng này lại nói thiên thu vạn tuế.

“Có thể lui xuống rồi!” “Không, sư tôn, đệ tử có một chuyện?” “Chuyện gì?” “Sư tôn!” Lâm Phàm nói: “Đệ tử chạy chậm, ở trong Hồng Hoang toàn bị người ta đuổi đánh, lần trước ở đỉnh Bất Chu Sơn, Tam Thanh, Nữ Oa mấy trăm người bắt nạt một mình đệ tử, cho nên, đệ tử cầu một môn thần thông có thể khiến con chạy nhanh hơn!” “Nói không thật lòng!” Hồng Quân hít sâu một hơi: Thằng này thật vô sỉ, rõ ràng là một mình nó bắt nạt cả đám người ta, lại nói người ta bắt nạt nó?

Vô sỉ a!

Ta Hồng Quân đường đường Đạo Tổ, sao lại thu một đệ tử vô sỉ như vậy?

“Thôi vậy!” Hồng Quân nói: “Chỗ bản tọa, có một bộ thần thông “Túng Địa Kim Quang”, liền truyền cho ngươi đi!”.

Hai ngón tay chỉ một cái, một đóa hoa bằng hạt gạo bay ra, dung nhập vào mi tâm nguyên thần của Lâm Phàm.

“Cút.....” Hồng Quân phất tay áo một cái, không đợi Lâm Phàm mở miệng, trực tiếp ném hắn ra ngoài Tử Tiêu Cung.

“Thằng này... sớm biết như vậy, lão tử tuyệt không thu tên đồ đệ này!” Vô Lượng Thiên Tôn, Vô Lượng Thiên Tôn, bình tĩnh, bình tĩnh, ta là Đạo Tổ, ta phải duy trì tôn nghiêm của Đạo Tổ, không thể tức giận!

Ta không tức giận.....

Bốp...

Trên quảng trường Tử Tiêu Cung, Lâm Phàm nặng nề rơi xuống đất.

“Ái u...” Không màng ánh mắt xung quanh, hắn xoa xoa mông đứng dậy, khi quay đầu lại nhìn Tử Tiêu Cung, toàn thân toát mồ hôi

lạnh.

Thánh nhân... quá kinh khủng.

Vừa rồi ở Tử Tiêu Cung, hắn phải gắng sức kiềm chế mọi suy nghĩ trong đầu, không đi nghĩ, không dám nghĩ bất cứ điều gì, không ngừng nói nhảm với Hồng Quân, chỉ để kiểm soát suy nghĩ của mình.

Lâm Phàm có quá nhiều bí mật, tuyệt đối không thể để Hồng Quân biết.

Nếu không thì, thật sự chết không biết chết thế nào, Thánh nhân một mắt có thể nhìn thấu thiên đạo nhân tâm, thật quá kinh khủng.

Hơn nữa, với thực lực hiện tại của hắn, tuy thân thể mạnh hơn trước, nhưng cho dù vận chuyển Hồng Mông Đại Na Di, cũng không thể đỡ được đòn tấn công của Hồng Quân.

Hù... thực lực không đủ, chỉ có thể cẩu, không có cách nào, quay về cố gắng nâng cao tu vi, như vậy dựa vào phòng ngự vô địch, lão tử ở Hồng Hoang còn sợ ai!

"Ca ca....." "Ca ca....." Hi Hòa, Thường Hi căng thẳng tiến lên, đỡ Lâm Phàm dậy, mặt đầy lo lắng: "Ca ca, sao huynh ở trong đó lâu vậy?" "Không sao!" Lâm Phàm cũng không muốn để hai muội muội lo lắng, xua xua tay, ha ha cười một tiếng: "Đạo Tổ nhờ ta giúp làm chút việc, không có gì to tát cả!" "....." Lời này vừa ra, lập tức khiến cả quảng trường Tử Tiêu Cung phải liếc mắt.

Lão huynh, Đạo Tổ nhờ ngươi làm chút việc, mẹ nó không chém gió có chết không?

Trong Tử Tiêu Cung, Đạo Tổ Hồng Quân suýt nữa ngất đi: ...

"Được rồi, đi thôi đi thôi!" Lâm Phàm vừa dứt lời, Hi Hòa liền nhanh nhẹn bế hắn đặt lên cổ, cưỡi ngựa!

“Ẹc... muội muội, không cần như vậy, ta bây giờ, tu vi Đại La Kim Tiên rồi, ta đi được!” “Ồ.....” Hi Hòa đột nhiên cũng ngẩn ra đặt hắn xuống đất, không biết tại sao, trong lòng nàng đột nhiên có một cảm giác mất mát, dường như không thể cõng ca ca nữa, đối với nàng là một loại tổn thất vậy.

“Đi thôi!” Lâm Phàm đi song song với hai muội muội, lúc đi qua bên cạnh Hạo Thiên thì chào một tiếng, nói: “Hạo Thiên lão đệ, bái bai.....” “Lâm huynh đi thong thả!” Hạo Thiên chắp tay hành lễ, cúi đầu thật sâu!

Đối với Lâm Phàm, Hạo Thiên tuyệt đối không dám đắc tội, dù sao, hai lần giảng đạo, Lâm Phàm đã gây cho hắn cú sốc quá lớn.

Đợi đến khi ngẩng đầu lên, lại vừa hay thấy Lâm Phàm hóa thành một vệt sáng rời đi, sau vệt sáng đó, một điểm tử mang lấp lánh không thôi, thật quen mắt...

“.....Thu Danh.....” Phụt...

Hạo Thiên có một cảm giác muốn chết! ...

Trong hỗn độn!

Lâm Phàm vừa đi cùng hai muội muội, vừa tham ngộ pháp thuật thần thông Hồng Quân truyền lại: Túng Địa Kim Quang.

Túng Địa Kim Quang, thật ra cũng chỉ là một thần thông bình thường, tác dụng chỉ có một, đó là đi đường, một bước bước ra, đã có thể vượt qua ức ức dặm sông núi, nhanh hơn tốc độ ánh sáng.

Thần thông tuy bình thường, nhưng người thường tham ngộ, không có trăm năm cũng không thể ngộ thông.

Lâm Phàm ngộ tính vô song, cũng phải ngộ mất mấy năm, tham ngộ được quá nửa, sau khi sử dụng quả nhiên tốc độ tăng mạnh, không bao lâu liền ra khỏi hỗn độn.

“Ha ha ha...” Lâm Phàm mừng rỡ, nói: “Hai vị muội muội, toàn là các muội mang theo ta, lần này đến lượt ta mang các muội!” Nói xong, không cho phân bua, một tay kéo một mỹ nữ, chân hạ sinh phong, liền bay đi trong Hồng Hoang, tốc độ nhanh, nhanh hơn lưu quang cả trăm lần.

“Ting.....” “Hệ thống Siêu cấp lựa chọn, hiện tại khởi động, mời ký chủ đưa ra lựa chọn!” “Lựa chọn một: Tại Côn Luân Sơn, hai mươi tư phẩm Tạo Hóa Thanh Liên thành thục, đoạt lấy Cửu Thiên Tức Nhưỡng, thưởng 5.000.000 điểm công đức!” “Lựa chọn hai: Không quan tâm, thưởng 200.000 điểm công đức!” “Mời ký chủ mau chóng đưa ra lựa chọn.” Hử?

Vừa nghe lựa chọn của hệ thống, Lâm Phàm lúc này trong lòng có một suy nghĩ: Hệ thống, ngươi và Nữ Oa có thù à, cứ nhắm vào nàng mà chơi vậy.

Giàn hồ lô, Cửu Thiên Tức Nhưỡng đều liên quan đến cơ duyên tạo người sau này của Nữ Oa, lấy giàn hồ lô thì thôi đi, bây giờ hệ thống không đứng đắn này, lại muốn cướp Cửu Thiên Tức Nhưỡng của Nữ Oa?

“Ta không phải đều vì ký chủ ngài sao.....” “Được rồi, tiện tay như vậy, ta thích...” Lâm Phàm trong lòng vui vẻ: tiện thể thu luôn Ngọc Như Ý, Thanh Bình Kiếm và Thái Ất Phất Trần của Tam Thanh, ha ha...

“Đi...” Chân hạ chuyển hướng, vẽ một vòng cung lớn trên không trung, Lâm Phàm mang theo hai muội muội thẳng tiến Côn Luân Sơn.

Nguy nga Côn Luân, là ngọn núi lớn thứ hai trong Hồng Hoang, là nơi Tam Thanh hóa hình, cũng là đạo trường Thánh nhân của Nguyên Thủy Thiên Tôn sau này.

Lúc này, trên đỉnh Côn Luân, có một cái ao nước tiên khí lượn lờ,

trong ao thỉnh thoảng bốc lên lượng lớn hơi nước, chính giữa ao nước đó, mọc một cây sen, hai mươi tư cánh hoa rủ xuống, chính là hai mươi tư phẩm Tạo Hóa Thanh Liên.

Bên bờ ao, Lão Tử, Thông Thiên, Nguyên Thủy ba người chắp tay sau lưng đứng, đang đợi đài sen thành thục.

Một khắc nào đó, cánh hoa cuối cùng trên đài sen rủ xuống, Tạo Hóa Thanh Liên thành thục.

"Được..." Nguyên Thủy hít sâu một hơi, đưa tay ra điểm vào hai mươi tư phẩm Tạo Hóa Thanh Liên đó: "Hồng hoa!" Ong ong...

Đài sen tách ra, hóa thành một vệt sáng rơi vào tay Nguyên Thủy, là cực phẩm Tiên thiên linh bảo, Ngọc Như Ý.

"Bạch ngẫu..." Lão Tử ha ha cười một tiếng.

Ao nước đó xoạt một tiếng vỡ ra, một đoạn ngó sen trắng bay ra, rơi vào tay Lão Tử hóa thành một cây Thái Ất Phất Trần, cũng là cực phẩm Tiên thiên linh bảo.

"Ta...

Chương 16

Thanh liên diệp!" Thông Thiên vừa mở miệng, pháp tắc bay ra, lá sen xanh và thân sen dung hợp làm một, hóa thành một thanh kiếm bay xuống, là cực phẩm Tiên thiên linh bảo Thanh Bình Kiếm!

"Ha ha ha ha..." Tam Thanh mỗi người nhận được bảo vật, đang ha ha ha cười lớn, đột nhiên thấy trên trời ba vệt sáng bay đến, nặng nề rơi xuống bên bờ ao.

"Lâm Phàm..." Thấy Lâm Phàm, ba người thân thể run lên, vội vàng nhanh chóng thu lại bảo vật vừa nhận được.

Ầm… ba người đáp xuống.

Tam Thanh vừa đáp xuống liền nhanh chóng thu lại bảo vật vừa nhận được.

Lâm Phàm liếc mắt nhìn vào trong hồ nước, trời ạ… đã bị bọn họ vơ vét sạch sẽ rồi.

Là một người xuyên không từ hậu thế, Lâm Phàm đối với Nhị Thập Tứ Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên tuyệt đối không xa lạ.

Thời kỳ hỗn độn Hồng Hoang chưa mở, trong đài sen của Hỗn Độn Thanh Liên đã thai nghén năm hạt sen, trong đó một hạt đã chín, bốn hạt chưa chín.

Khi khai thiên tích địa, Hỗn Độn Thanh Liên vỡ nát, năm hạt sen đều bay vào Hồng Hoang, trong đó hạt đã chín chính là thứ đã diễn hóa thành Nhị Thập Tứ Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, sau đó lại hóa thành ba kiện bảo vật, bị Tam Thanh đoạt được.

Còn bốn hạt sen chưa chín kia, diễn hóa thành Tứ Đại Liên Đài sau này, đều là thập nhị phẩm, lần lượt là Nghiệp Hỏa Hồng Liên, bạn

sinh của Minh Hà lão tổ; Diệt Thế Hắc Liên, bạn sinh của La Hầu, sau khi La Hầu chiến bại thì bị Hồng Quân đoạt được; Công Đức Kim Liên, sau này được Hồng Quân ban cho Tiếp Dẫn của Tây Phương giáo; còn Tịnh Thế Bạch Liên cuối cùng, thì lại sinh trưởng trong Tam Tiên đảo.

Lâm Phàm đưa mắt dò xét trong hồ nước, rồi khóe miệng nhếch lên.

Không cần nghĩ cũng biết, ba kiện bảo vật đã bị Tam Thanh lấy đi rồi.

Nếu chưa lấy đi, đó là vật vô chủ, cướp thì cứ cướp, chẳng sao cả.

Nhưng một khi đã có chủ nhân, Lâm Phàm không tiện tranh đoạt nữa, dù sao một là không đạo đức, hai là dễ dính nhân quả.

Quan trọng nhất, ba kiện bảo vật này đối với Lâm Phàm cũng không có tác dụng lớn, hắn không thèm để mắt tới.

Nếu là pháp bảo cấp bậc Tiên Thiên Chí Bảo, có lẽ hắn đã ra tay rồi.

Thôi bỏ đi.

Thứ quan trọng nhất là Cửu Thiên Tức Nhưỡng, chắc hẳn vẫn còn ở đây.

"Ba vị, nhường đường đi, cơ duyên của các ngươi đã lấy rồi, tiếp theo là của ta!" Lâm Phàm phất tay với Tam Thanh.

Tam Thanh nhìn nhau, sau đó, trong lòng chợt lóe lên một tia sáng, ánh mắt chuyển động.

Mọi người đều là sinh linh tiên thiên, chẳng ai ngốc cả, vốn dĩ không nghĩ tới, nhưng sau khi được Lâm Phàm nhắc nhở, lập tức

thông suốt.

Đúng vậy… chắc hẳn vẫn còn cơ duyên.

Nhị Thập Tứ Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên là bảo vật vượt qua cả Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, không thể nào tự dưng sinh trưởng trong tiên trì được, chắc chắn bên dưới có thứ gì đó.

Có thể chống đỡ khí vận cho Nhị Thập Tứ Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, phẩm cấp của bảo vật bên dưới có thể tưởng tượng được.

Nguyên Thủy bước ra một bước, phất tay với Lâm Phàm, nói: "Lâm đạo hữu, nơi này là Côn Luân Sơn của ta, là cơ duyên của ba huynh đệ ta, quân tử không đoạt thứ người khác yêu thích, mời ngươi quay về đi!" "Hả?" Lâm Phàm lộ ra vẻ mặt khó tin: "Chỉ vì ba người các ngươi hóa hình ở Côn Luân Sơn, mà cả Côn Luân Sơn này là của nhà các ngươi sao?" "Có thể nói vậy!" Lão Tử cũng gật đầu.

"Được thôi!" Lâm Phàm thản nhiên nói: "Bản tọa hóa hình ở Hồng Hoang, chẳng lẽ cả Hồng Hoang này đều là của lão tử à!" "..." "Cút ngay!" Lâm Phàm quát lớn một tiếng, vung tay tế ra Hồng Mông Lượng Thiên Xích: "Cho các ngươi một cơ hội nữa, có cút không?" "..." Tam Thanh nhất thời không biết phải làm sao.

Lâm Phàm hô: "Thiên Đạo…" Hắn chỉ hét lên một tiếng, chưa nói gì thêm, đã thấy Tam Thanh quả quyết hóa thành lưu quang, vèo vèo vèo bay về phía chân trời.

Đúng rồi mà… cứ phải ép ta dùng đại chiêu!

Thật ra Lâm Phàm cũng chỉ là hư trương thanh thế, lúc dùng đại chiêu thì sướng thật, nhưng hiện tại hắn vẫn chưa thể hoàn toàn loại bỏ di chứng sau khi trang bức, nên dùng ít vẫn tốt hơn.

"Ha ha ha…" Hi Hòa và Thường Hi cùng cười lớn, nói: "Ca ca, huynh lợi hại quá!" "Hừ…" Lâm Phàm ngạo kiều hừ lạnh một tiếng,

nói: "Chờ đó, ta đi 'mò cá' đây!" Nói xong hắn vung tay, mặt nước bị đánh dạt ra, hô: "Ra đây!" Ầm ầm ầm… Dưới đáy nước chấn động một trận, một khối thần nê màu trắng lớn bằng cối xay từ trong hồ bay ra, không lệch một ly, vừa vặn rơi vào tay Lâm Phàm.

Một khối tròn vo, bùn có màu trắng, trên đó lại lấp lánh cửu sắc chi quang, ôn hòa tường hòa, tràn đầy sinh cơ của vạn vật.

"Thứ tốt!" Thường Hi nói: "Khí tức trên đó thật kinh người, đây là thứ gì vậy?" "Cửu Thiên Tức Nhưỡng!" Lâm Phàm đáp lại một câu.

"Đinh đông… Chúc mừng túc chủ nhận được Cửu Thiên Tức Nhưỡng, hoàn thành nhiệm vụ, đặc biệt thưởng 5 triệu điểm Công Đức." Nhiệm vụ hoàn thành!

"Ca ca, Cửu Thiên Tức Nhưỡng có tác dụng gì vậy?" Hi Hòa nhìn Tức Nhưỡng, tò mò hỏi.

"Thứ này chứa đựng bản nguyên tạo hóa, có thể xem nó như một kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo… Đương nhiên, nó không có bất kỳ công năng công kích, phòng ngự hay phụ trợ nào, nhưng lại có thể thai nghén cây cỏ sinh linh." Lâm Phàm đột nhiên nghĩ ra, mình có một món linh bảo có thể thăng cấp là Vạn Thảo Đồ Phổ, trước giờ vẫn chưa có thời gian xem xét, cũng không biết nó là thứ gì, nhưng có lẽ nó có tác dụng tương tự như Cửu Thiên Tức Nhưỡng.

"Thứ này tốt!" Hi Hòa nói: "Lát nữa về chôn dưới gốc cây Nguyệt Quế nhà chúng ta!" Trên Thái Âm Tinh có một cây Nguyệt Quế, là một trong Thập Đại Tiên Thiên Linh Căn của Hồng Hoang.

"Vút…" Ba người đang mải mê hình dung tương lai, thì trên trời mây màu khẽ động, một luồng sáng đỏ một luồng sáng trắng bay xuống, trong nháy mắt đã đáp xuống trước mặt Lâm Phàm.

Không ai khác, chính là Nữ Oa cảm nhận được triệu hoán, cùng

với tên cuồng ma bảo vệ em gái Phục Hy.

"Lâm đạo hữu!" Nữ Oa nhìn thấy Lâm Phàm, thoáng kinh ngạc, rồi ngẩng đầu nhìn Cửu Thiên Tức Nhưỡng, sắc mặt lập tức đen lại: Mẹ nó chứ… Thiên Đạo đại lão gia, ngài phái hắn tới để đối đầu với tôi à?

"Hừ…" "Hừ…" Lâm Phàm còn chưa kịp lên tiếng, hai bóng áo trắng một trái một phải đã tiến lên, chắn hắn ở phía sau.

Hi Hòa!

Thường Hi!

"Làm gì?" "Này, đừng có mà để ý đến ca ca của ta, ta nói cho ngươi biết, ca ca của ta chỉ thuộc về hai chị em ta thôi!" Nữ thần Thái Âm tuy bình thường khá kín đáo, nhưng trên vấn đề "chính sự" này, hiển nhiên không thể hàm hồ chút nào, ca ca tốt như vậy mà lại có người muốn cướp của ta!

Còn có liêm sỉ không?

"..." Nữ Oa tức đến mức mặt đỏ bừng, nhưng nhìn khối thần nê màu trắng trong tay Lâm Phàm, lại không nỡ rời đi.

"Ca ca…" Nữ Oa có chút tủi thân nhìn ca ca của mình!

"Ừm!" Phục Hy nghênh ngang bước tới, "Muội muội, thôi nào, không phải chúng ta đang đi tìm cơ duyên sao, đi thôi, chúng ta không để ý đến hắn, chúng ta đi tìm cơ duyên!" "Nhưng, cơ duyên của muội, ở đây!" Nữ Oa chỉ vào khối thần nê màu trắng trong tay Lâm Phàm.

Lâm Phàm khẽ cười, lộ ra hai hàm răng trắng sáng, vừa trắng vừa đều.

Phục Hy bắt đầu gãi đầu.

Nhưng vì em gái, hắn cũng không thể phụ cái danh hiệu cuồng ma

bảo vệ em gái, hắn tiến lên một bước, nghiêm túc hành lễ với Lâm Phàm, nói: "Lâm đạo hữu, Phục Hy ta có thể làm bất cứ điều gì cho ngươi?" Lâm Phàm: "..." Hi Hòa: "..." Thường Hi: "..." Nữ Oa: "..."… "Khụ khụ khụ khụ…" Lâm Phàm thực sự không nhịn được khi bị Phục Hy nhìn chằm chằm như vậy, lùi lại một bước để giữ khoảng cách với Phục Hy nhằm chứng tỏ sự trong sạch, nói: "Phục Hy lão đệ à, ta, Lâm Phàm, không phải Trấn Nguyên Tử, ta không chơi gay, mời ngươi tự trọng có được không!" Mặt Phục Hy lập tức đỏ bừng.

"Lâm đạo hữu, ta thật sự không có ý đó, ngươi đừng hiểu lầm.

Ý của ta là, ta có thể vì ngươi mà lên núi đao xuống chảo dầu!" "Lâm đạo hữu, đừng đi mà!" "Ta thật sự có thể làm bất cứ điều gì cho ngươi!" "Lâm đạo hữu, đừng đi, chờ ta với!" "Lâm đạo hữu, ngươi đồng ý rồi sao?" Bốp… Lâm Phàm thực sự không chịu nổi nữa, trực tiếp nhấc chân, một cước đá Phục Hy bay xa vạn dặm.

Sau đó, Phục Hy hóa thành lưu quang quay đầu lại bay về, định tiếp tục phân bua.

"Được rồi, ca ca…" Nữ Oa thấy huynh trưởng mình nói ra những lời kinh người không dứt, đành phải tiến lên, mắt không chớp nhìn chằm chằm Lâm Phàm, nói: "Lâm đạo hữu, Cửu Thiên Tức Nhưỡng, đối với Nữ Oa ta thật sự rất quan trọng, ta nợ ngươi một ân tình, được không?" "Không được, đừng lừa ca ca của ta!" "Hừ… ta biết mà, ngươi chắc chắn là mượn cớ muốn đồ, để tiếp cận ca ca của ta!" "Đúng vậy!" Hi Hòa và Thường Hi vội vàng một lần nữa chắn giữa Lâm Phàm và Nữ Oa.

Muốn cướp ca ca của ta, đừng hòng.

Giờ phút này, hai người họ đã cho rằng Nữ Oa có dụng tâm khác.

Tại sao ư?

Ngay từ lúc ở quảng trường Tử Tiêu Cung đã nhìn ra rồi.

Nếu ngươi đàng hoàng muốn một món bảo bối, ta có thể hiểu, nhưng ngươi không muốn bảo bối, lại cứ đòi cái dây hồ lô khô héo kia, dây hồ lô đó có duyên với ngươi, ngươi nghĩ ta sẽ tin sao?

Hôm nay lại muốn thần nê của ca ca ta, thần nê này có liên quan gì đến ngươi?

Chương 17

Rõ ràng là muốn dụ dỗ ca ca của ta đi!

Hai nữ thần Thái Âm bĩu môi, ngẩng cao khuôn mặt nhỏ nhắn, cao ngạo nhìn Nữ Oa.

Trán Nữ Oa chảy đầy mồ hôi.

"Hai vị, thật sự hiểu lầm rồi, bản cung thật sự chỉ muốn khối thần nê đó thôi, chỉ cần Lâm đạo hữu đưa Cửu Thiên Tức Nhưỡng cho ta, không… cho ta mượn, bản cung ngày sau nhất định sẽ trọng tạ!" Nữ Oa nhìn Lâm Phàm phía sau: "Lâm đạo hữu, ngươi không nói một lời sao?" Lâm Phàm nhún vai, nói: "Muốn bảo bối của ta ư, lại còn ngang ngược như vậy, hay là ngươi…" Hít… Nữ Oa hít một hơi thật sâu.

Thứ này liên quan đến cơ duyên thành thánh của mình, không chỉ món đồ chơi này, còn có dây Tiên Thiên Hồ Lô kia, một thứ cũng không thể thiếu: Tên này tuy trông cũng không tệ, tư chất và gốc gác cũng thuộc hàng đầu, cũng coi như xứng với bản cung.

Chỉ là, quá vô sỉ một chút.

Thôi bỏ đi, muôn vàn tu hành, đại đạo là trên hết, bây giờ cũng không thể quan tâm nhiều như vậy được nữa.

"Lâm đạo hữu… điều kiện của ngươi, ta đồng ý!" Nữ Oa khẽ thốt ra, giọng điệu dứt khoát.

"Gì?" Lâm Phàm hơi sững sờ.

"Lần trước không phải ngươi muốn ta làm đạo lữ của ngươi sao, bản cung đồng ý!" Nữ Oa ưỡn ngực, má đỏ bừng, trong đôi mắt sáng lộ ra một tia giảo hoạt: "Nhưng, ngoài Cửu Thiên Tức Nhưỡng ra, dây Tiên Thiên Hồ Lô kia, cũng phải đưa cho ta!" "Như vậy, bản cung

sẽ đồng ý yêu cầu của ngươi, thế nào?" "Không được!" Phía sau Phục Hy đau khổ hét lên: "Ta không đồng ý, Lâm Phàm tên này quá vô sỉ, muội sẽ chịu thiệt thòi…" "Ta cũng không đồng ý!" Hi Hòa, Thường Hi như gặp phải đại địch, khí thế trên người bỗng nhiên bùng nổ.

Sau đó!

Nữ Oa và Lâm Phàm nhìn nhau, cười khổ.

Ba ngọn núi lớn a.

"Hừ… dám liếc mắt đưa tình với ca ca của ta, đi chết đi!" Hi Hòa và Thường Hi tâm ý tương thông, mỗi người kéo một cánh tay của Lâm Phàm, trực tiếp hóa thành độn quang chạy trốn.

"..." Nữ Oa và Phục Hy nhìn mà trợn mắt há mồm.

"Muội muội…!" "A… a a a a a a…" Nữ Oa tức giận hét lớn, trút hết nỗi phiền muộn trong lòng, nhấc chân ngọc, đạp mạnh xuống đỉnh Côn Luân Sơn.

Ầm… Thiên địa chấn động, Côn Luân rung chuyển!

Một luồng sức mạnh cuồng bạo vô song lan ra bốn phương, quét ngang trời đất, sóng xung kích đó như đao, cắt ngang vạn vật trời đất, cây cỏ đá núi gặp phải, trong nháy mắt hóa thành tro bụi.

Đại La Kim Tiên nổi giận bộc phát, có thể hủy diệt trời đất vạn vật.

"Thằng nhãi ranh…" Tam Thanh trong Côn Luân Sơn phủi phủi bụi đất trên người, mắng lớn về phía đỉnh núi: "Thằng khốn nào dám giẫm lên nóc nhà của bọn ta!" "Hừ…" Sau khi về đến Thái Âm Tinh, Hi Hòa và Thường Hi đều tỏ vẻ ghen tuông.

"Đưa cho ta!" Thường Hi chìa bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn ra.

Lâm Phàm hỏi: "Gì vậy?" "Cửu Thiên Tức Nhưỡng, và cả dây hồ

lô nữa, ta giữ giùm cho!" "Không cần đâu!" "Bắt buộc phải cần!" Thường Hi chen vào: "Nếu không một ngày nào đó huynh bị con tiểu yêu tinh rắn kia dụ đi mất, hai chị em ta biết làm sao?

Thật là…" "Ặc…" Lâm Phàm trán đầy vạch đen.

Thứ này thật sự liên quan đến cơ duyên của Nữ Oa sau này, không đưa sẽ xảy ra vấn đề lớn.

Được rồi!

Lâm Phàm miễn cưỡng đưa Cửu Thiên Tức Nhưỡng và dây hồ lô cho Thường Hi.

Hi Hòa nói: "Xem bộ dạng của huynh, ca ca không tình nguyện, chẳng lẽ huynh và con nhóc đó có tư tình…" "Thật sự không có!" Lâm Phàm cười khổ: "Ta… ta lo lắng hương hỏa của Thái Âm Tinh chúng ta bị đoạn tuyệt a…" "Đi chết đi…" Hai người vung nắm đấm nhỏ đánh lên người Lâm Phàm.

Thường Hi lấy Cửu Thiên Tức Nhưỡng ra, trồng dưới gốc cây Nguyệt Quế, Lâm Phàm lại lắc đầu, nói: "Vô dụng thôi, cây Nguyệt Quế đã hỏng rồi!" Cùng là Thập Đại Tiên Thiên Linh Căn của Hồng Hoang, Hoàng Trung Lý, Nhân Sâm Quả Thụ, Bàn Đào Thụ, Hồ Lô Đằng danh chấn Hồng Hoang, Lục Căn Thanh Tịnh Trúc, Canh Kim Bồ Đề và Không Tâm Liễu Thụ càng không cần phải nói, chỉ riêng Phù Tang Thụ và Nguyệt Quế Thụ lại vô danh.

Tại sao?

Bởi vì hai gốc tiên thiên linh căn này vừa sinh ra đã bị rò rỉ bản nguyên, một gốc nuôi dưỡng Thái Dương Tinh, một gốc nuôi dưỡng Thái Âm Tinh, vì vậy sớm đã mất đi tác dụng nghịch thiên của Thập Đại Linh Căn.

Hi Hòa lại thu Cửu Thiên Tức Nhưỡng lại.

Ba người sống ở Quảng Hàn Cung một thời gian, rồi ai nấy đều bế quan.

Trong đạo trường của Lâm Phàm, hắn vung tay tung ra vô số trận pháp, lại từ Hỗn Độn Hồ Lô rút ra một luồng Hỗn Độn Chi Khí, che đậy toàn bộ thiên cơ của Thái Âm Tinh, khiến cả Thánh nhân cũng không thể dò xét nhân quả.

Mọi thứ bố trí xong xuôi, Lâm Phàm ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn, lấy ra Vạn Thảo Đồ Phổ từ trong khánh vân.

Một món linh bảo, là vật phẩm do hệ thống thưởng, nghe nói là một linh bảo có thể thăng cấp, Lâm Phàm trước giờ không có thời gian nghiên cứu, bây giờ rảnh rỗi, có thể nghiên cứu một phen.

Ầm… Thần thức bùng nổ, ý chí lực rót vào trong Vạn Thảo Đồ Phổ, cũng không nhìn ra được manh mối gì, Lâm Phàm liền từ hệ thống xé ra một dải công đức ném vào, hoàn toàn luyện hóa Vạn Thảo Đồ Phổ.

Sau đó, một luồng thông tin vô song tràn vào tâm trí Lâm Phàm.

Tác dụng của Vạn Thảo Đồ Phổ, tự nhiên sáng tỏ.

"Hóa ra… là một vườn thuốc à!" Vạn Thảo Đồ Phổ, đúng như tên gọi, bên trong tự thành một thế giới, có thể cấy bất kỳ linh căn nào trong Hồng Hoang, bất kể là tiên thiên hay hậu thiên, thậm chí cả Thập Đại Tiên Thiên Linh Căn cũng có thể cấy vào trong đó.

Linh thực vật bên trong càng nhiều, cấp bậc của Vạn Thảo Đồ Phổ sẽ theo đó mà thăng cấp, hiện tại trống không chỉ là cấp một, nếu cấy đủ nhiều thực vật, cuối cùng có thể thăng lên cấp chín.

Vạn Thảo Đồ Phổ sau khi có sinh cơ, có hiệu quả nghịch thiên là có thể rút ngắn thời gian chín của linh quả và linh dược.

Cấp hai gấp năm lần, cấp ba gấp mười lần, cấp bốn gấp năm

mươi lần, cấp năm gấp một trăm lần.

Cấp sáu một ngàn lần, cấp bảy một vạn lần.

Sau cấp tám, Vạn Thảo Đồ Phổ tự thành một thế giới, có thể sinh ra lực tạo hóa, tự dưng diễn sinh ra linh căn; nếu là cấp chín, được rồi, công năng cấp chín hiện tại Lâm Phàm không thể biết được, nhưng tuyệt đối nghịch thiên.

"Sau này đi lại trong Hồng Hoang, thấy linh căn cũng không cần lãng phí!" Lâm Phàm thu lại thần thức, cất Vạn Thảo Đồ Phổ đi.

Trong Hồng Hoang, linh căn linh quả vô số, đều có thể cấy ghép, dù sao cũng không tốn sức, cứ từ từ chơi thôi.

Cất Vạn Thảo Đồ Phổ xong, Lâm Phàm vung tay, lại tế ra một thứ khác.

Một tấm phù văn lấp lánh kim quang, đại đạo huyền diệu, khiến người ta liếc nhìn một cái đã có cảm giác huyền bí không thể tả.

Chính là phù văn Thời Gian Đại Đạo mà Hồng Quân lão tổ đã tách ra từ Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Là một người xuyên không, Lâm Phàm có một tầm nhìn mà người khác không thể sánh bằng.

Hắn biết trong Hồng Hoang có ba phương pháp chứng đạo, trong đó mạnh nhất, là Đại Đạo Thánh Nhân.

Dĩ lực chứng đạo, là pháp môn chính tông nhất.

Nhưng đồng dạng, dĩ lực chứng đạo cũng là khó nhất, khó đến mức khiến người ta phải rùng mình, nghe nói năm đó Bàn Cổ chứng Lực Chi Đại Đạo cũng không viên mãn, Hồng Quân có Tạo Hóa Ngọc Điệp, tuy không hoàn chỉnh, nhưng trên đó đại đạo không thiếu, lại thà chém tam thi chứng đạo chứ không dám động đến đại đạo, có thể biết

được độ khó của đại đạo.

Vậy thì… Hồng Quân đưa cho mình phù văn Thời Gian Đại Đạo, dụng ý là gì?

Lâm Phàm khẽ nhíu mày, mơ hồ cảm thấy chuyện này có chút không đơn giản.

Mặc kệ… chuyện Hồng Quân không làm được, ta, Lâm Phàm, nhất định phải làm, huống chi, ta còn có hệ thống là một cái hack hỗ trợ nữa.

Hơn nữa, cho dù Thời Gian Đại Đạo không thể tham ngộ viên mãn, dù chỉ tham ngộ được một nửa, cũng có tác dụng rất lớn.

Thời gian… thứ khó nắm bắt nhất trên thế giới này, cũng là thứ quý giá nhất.

Cho dù bố trí ra thời gian trận pháp sơ cấp nhất, cũng có thể khiến tốc độ tu hành tăng gấp bội.

Đối với tu sĩ, Thời Gian Đại Đạo chính là cái hack lớn nhất.

Chương 18

Tham ngộ!

Ầm… Lâm Phàm cũng không do dự nữa, trực tiếp mở khánh vân, treo một tấm phù văn Thời Gian Đại Đạo trong khánh vân, bắt đầu tham ngộ.

Ong ong ong… Ngay lập tức, trên người hắn tinh quang lóe lên, liền tiến vào một trạng thái huyền diệu, kim quang trên phù văn thời gian tuôn ra, từng đợt từng đợt chảy xuống, gột rửa khánh vân.

Toàn bộ thân thể Lâm Phàm đều biến thành màu vàng.

Dần dần, theo sự tham ngộ Thời Gian Đại Đạo của Lâm Phàm, thân thể hắn trở nên hư vô phiêu miểu, thời gian xung quanh cũng dần bị bóp méo, sóng thời gian trên đạo văn từng đợt từng đợt đổ xuống, dần dần hình thành một không gian kín bên ngoài cơ thể.

Lâm Phàm không biết rằng, khi phù văn thời gian lấp lánh, nó đã tự động thiết lập một tốc độ dòng chảy thời gian tương thích với Lâm Phàm, trong không gian này, và thế giới Hồng Hoang bên ngoài, là hai khái niệm thời gian hoàn toàn khác nhau.

Nhưng, tất cả những điều này Lâm Phàm đều không biết.

Tham ngộ đạo pháp, lĩnh ngộ đại đạo, toàn bộ thân tâm hắn đều đắm chìm trong Thời Gian Đại Đạo.

Chớp mắt… ba ngàn năm trôi qua.

Lâm Phàm đột nhiên tỉnh lại: Không xong rồi, thời gian Đạo Tổ giảng đạo sắp đến rồi.

Nhưng, đợi đến khi hắn thu lại phù văn thời gian, cảm nhận được thiên cơ Hồng Hoang bên ngoài, Lâm Phàm mới hiểu ra, hóa ra khi

tham ngộ dưới phù văn Thời Gian Đại Đạo, tốc độ dòng chảy thời gian đã bị bóp méo, tốc độ dòng chảy bên trong nhanh hơn bên ngoài gấp đôi.

Cũng có nghĩa là, dưới phù văn thời gian, hắn đã ở trong đó ba ngàn năm.

Nhưng thế giới Hồng Hoang bên ngoài mới chỉ trôi qua một ngàn năm trăm năm.

"Tốt, tốt!" Lâm Phàm vỗ vỗ ngực mình, vừa tự an ủi, vừa đi thăm dò sự lĩnh ngộ của mình đối với thời gian.

Không xem thì thôi, vừa xem đã suýt nữa tức đến ngất đi.

Lão tử tốn ba ngàn năm thời gian, mà Thời Gian Đại Đạo tham ngộ được không đến một phần trăm, thậm chí còn chưa được một phần nghìn?

Thôi được rồi… đại đạo khó, quả nhiên khó a!

Nếu đã không thấy được điểm cuối, lão tử tham ngộ cái kẹo mút!

"Cút!" Hét lớn một tiếng, thu lại phù văn Thời Gian Đại Đạo, Lâm Phàm cũng không có tâm tư tham ngộ nữa.

Đạo Tổ lần thứ hai giảng đạo còn một ngàn năm trăm năm nữa, tham ngộ cũng không ra hoa kết quả gì, không bằng làm chút chuyện khác.

Làm gì đây?

Ừm… không phải còn chín giọt Bàn Cổ bản nguyên tinh huyết sao?

Vậy thì dung hợp tinh huyết đi!

Trước khi dung hợp, Lâm Phàm lấy ra hai giọt, đưa cho hai muội muội Thái Âm nữ thần Hi Hòa và Thường Hi.

“Hả?” Hi Hòa và Thường Hi cảm nhận được khí tức bành trướng của tinh huyết, kinh ngạc không thôi.

Lâm Phàm nói: “Bản nguyên tinh huyết của Bàn Cổ, các muội biết vì sao trên đầu ta hoa khai cửu phẩm không, chính là vì dung hợp một giọt thứ này, hai giọt này, tặng cho các muội!” “Ca ca!” Hi Hòa nhìn Lâm Phàm, một trận cảm động.

Thứ tốt như vậy, có thể nói là thiên tài địa bảo trong các loại thiên tài địa bảo, huynh nỡ tặng cho muội sao?

Nhưng, Hi Hòa lại lắc đầu, nói: “Ca ca, muội không thể nhận!” “Vì sao?” Lâm Phàm nói: “Không cần lo cho ta, ta còn!” “Ca ca hiểu lầm rồi!” Hi Hòa nói: “Có điều huynh không biết, muội và Thường Hi là do Thái Âm Tinh âm tinh hóa thành, là thể chất chí âm, Bàn Cổ tinh huyết lại là vật chí cương chí dương, muội dù rất muốn, nhưng cũng không thể hấp thu.

Nếu cưỡng ép dung hợp, e rằng sẽ tổn thương bản nguyên…” Vạn vật Hồng Hoang đều do Bàn Cổ hóa thành, vốn là đồng bản đồng nguyên, nhưng từ khi khai thiên tích địa đến nay vô số năm, vạn vật sinh linh đều tự diễn hóa, sớm đã có đặc tính riêng.

Vì vậy lời của Hi Hòa, cũng không phải là vô lý!

“Thôi bỏ đi, không cần thì thôi, ta dung hợp vậy…” Vốn định mưu cầu chút phúc lợi cho muội muội, nhưng không thành, thôi vậy!

Người tính không bằng trời tính!

Xem ra, thứ này đã định là của ta rồi!

Sau khi trở lại đạo trường, Lâm Phàm lấy ra một giọt tinh huyết, liền bắt đầu dung hợp.

Bởi vì tu hành Cửu Chuyển Huyền Công, thân thể hắn đã được tăng cường, tu vi cũng từ Thái Ất Kim Tiên tăng lên Đại La Kim Tiên,

cho nên bây giờ dung hợp, Lâm Phàm chẳng những không cảm thấy đau đớn, mà tốc độ dung hợp hấp thu cũng nhanh hơn gấp mười lần không chỉ.

Chỉ trong trăm năm, đã hấp thu dung hợp toàn bộ một giọt tinh huyết.

Sau khi hấp thu, Lâm Phàm cảm thấy căn nguyên lại được nâng cao, nhưng tu vi lại không tăng lên, dù sao trong Bàn Cổ tinh huyết ẩn chứa truyền thừa và huyết mạch chi lực, chứ không phải thiên tài địa bảo chuyên dùng để nâng cao tu vi.

Một giọt tinh huyết, có thể khiến Thái Ất Kim Tiên từ sơ kỳ đột phá lên hậu kỳ, nhưng đối với Đại La Kim Tiên, chút năng lượng đó chỉ là muối bỏ bể.

"Lại nào!" Lâm Phàm vung tay, tám giọt bản nguyên tinh huyết còn lại toàn bộ được tế ra dung hợp lại thành một khối, hắn trực tiếp lao vào trong đó, tắm trong sức mạnh của tinh huyết.

Ong ong ong… Thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Tám trăm năm sau, Lâm Phàm đã hoàn toàn dung hợp tất cả Bàn Cổ tinh huyết.

Thân thể hắn, không có bất kỳ thay đổi nào, tu vi của hắn, vẫn là Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Dù sao, Đại La Kim Tiên và Thái Ất Kim Tiên là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau, tất cả tinh huyết cộng lại, cũng không đủ để hắn đột phá, nhưng, Lâm Phàm lại cảm nhận được, trong cơ thể hắn có một loại biến dị nào đó không thể nói ra.

Khánh vân trên đầu rục rịch, một cảm giác thoát thai hoán cốt tự nhiên sinh ra.

"Ầm…" Khoảnh khắc tiếp theo!

Khánh vân trên đầu đột nhiên xông ra, bách mẫu khánh vân hóa thành ngàn mẫu lớn nhỏ, trên đó huyền huyễn chi khí lưu chuyển, mấy kiện pháp bảo chìm nổi, ba đóa hoa Thiên Địa Nhân màu tím, vàng và đen trên đầu, đột nhiên lại một lần nữa nở rộ.

Ầm ầm ầm… Một luồng uy thế vô song, từ trên người Lâm Phàm hạ xuống.

Tam hoa lay động, hoa nở… thập nhị phẩm.

Trong Hồng Hoang, cực số là chín, dưới Thiên Đạo, chín là cực hạn, nhưng dưới Đại Đạo, mười hai mới là viên mãn!

Ta đã khai thập nhị phẩm tam hoa?

Lâm Phàm cũng cảm thấy không thể tin được!

Hoa khai thập nhị phẩm?

Đùa thật à?

Lâm Phàm ngơ ngác: Gì đây, căn nguyên của lão tử còn tốt hơn cả Hồng Quân?

Vượt xa đám Hỗn Độn Ma Thần năm đó sao?

Thao tác gì thế này?

Ta… hoa khai thập nhị phẩm?

Ầm ầm ầm… Ngay lúc này, một tia khí cơ trên Thái Âm Tinh bị rò rỉ ra ngoài, bị Thiên Đạo trên Cửu Thiên bắt được.

Mặc dù, lúc bế quan trước đó, Lâm Phàm đã dùng Hỗn Độn Chi Khí che đậy toàn bộ Thái Âm Tinh, nhưng ngay khoảnh khắc hoa khai thập nhị phẩm, uy thế phát ra từ tam hoa Thiên Địa Nhân quá bá đạo, cộng thêm Lâm Phàm không hề thu liễm, đã trực tiếp phá tan Hỗn Độn Chi Khí, xông ra khỏi Thái Âm Tinh.

Vì vậy, mới bị Thiên Đạo bắt được.

Chương 19

Ầm ầm ầm… Bầu trời Hồng Hoang, chớp mắt mây đen dày đặc, kiếp lôi của Thiên Đạo giáng xuống, từng đạo từng đạo tia chớp ngưng tụ.

Vô tận mây đen tầng tầng lớp lớp, trên không Thái Âm Tinh hình thành một khối hình phễu khổng lồ, chậm rãi xoay tròn, trong khối mây đen hình phễu đó, vô số hồ quang điện giao nhau chiếu rọi, từng tia chồng chất lên nhau, lại ngưng tụ thành một đạo lôi điện thông thiên triệt địa, nhưng uy áp truyền xuống từ đó, khiến toàn bộ sinh linh Hồng Hoang phải phủ phục trên mặt đất, không thở nổi.

"..." Lâm Phàm trong đạo trường đột nhiên ngẩng đầu, nhìn kiếp lôi trên Cửu Thiên đang chậm rãi ngưng tụ, giống như một cái miệng khổng lồ của vực sâu, chỉ nhìn một cái, cũng khiến người ta tim đập chân run.

Hơn nữa, giờ phút này, hắn dường như ngay cả cử động cũng không thể, toàn bộ Thái Âm Tinh, đều đã bị Thiên Đạo khóa chặt.

"Ca ca…" "Ca ca… huynh sao rồi?" Bên ngoài truyền đến tiếng kêu kinh hãi của Hi Hòa và Thường Hi.

Lâm Phàm cũng có chút sợ hãi, hắn chưa từng thấy kiếp lôi nào khủng bố như vậy, quá chấn động, không biết một đợt kiếp lôi này đánh xuống, có đánh nát cả Thái Âm Tinh không!

Đương nhiên, tại sao Thiên Đạo lại đột nhiên nổi điên, Lâm Phàm cũng đoán được tám chín phần mười: Dưới Thiên Đạo, cực số là chín, hoa khai cửu phẩm đã là cực hạn, vượt qua cửu phẩm, tương đương với việc vượt qua giới hạn chịu đựng của Thiên Đạo, chắc chắn sẽ giáng kiếp lôi xuống để hủy diệt nó!

“Ta không sao, hai muội cẩn thận một chút, tốt nhất là bây giờ rời khỏi đây, đừng ở lại Thái Âm Tinh…” Lâm Phàm bây giờ trong lòng cũng hoảng như cầy sấy!

Kiếp lôi trên trời đang ngưng tụ, càng lúc càng lớn a!

Trong Hồng Hoang, vô số ánh mắt đều đổ dồn về đây.

Tam Thanh, hai tên tổ sư Tây Phương, Nữ Oa, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất… “…Thái Âm Tinh?” Nguyên Thủy há miệng, nói: “Đại huynh, đây là lôi kiếp gì, tại sao ngay cả ta cũng cảm thấy kinh hãi?” “Không phải là Cửu Cửu Tịch Diệt Lôi Kiếp chứ?” Thông Thiên bổ sung một câu.

Lão Tử bên cạnh lắc đầu: “Không phải… mạnh hơn Cửu Cửu Tịch Diệt Lôi Kiếp, hẳn là Diệt Thế Kiếp Lôi…” “Cái gì…” Nguyên Thủy và Thông Thiên hai người hít một hơi khí lạnh.

Thái Dương Tinh!

Đông Hoàng Thái Nhất sau khi xem xét tình hình, ha ha cười lớn, nói với Đế Tuấn: “Đại ca, chắc chắn là tên Lâm Phàm đó lại chọc giận Thiên Đạo rồi, tên này, thật đúng là biết gây chuyện, nhưng lần này, hắn chết chắc rồi!” “Không ổn!” Ánh mắt trong đôi con ngươi dài hẹp của Đế Tuấn sắc như dao: “Lâm Phàm có một chiêu thần thông biến thái, chưa biết chừng kẻ xui xẻo là ai đâu?” Trong Tử Tiêu Cung!

Hồng Quân nhướng mày, sắc mặt khổ sở: “Nghịch đồ lại gây chuyện gì thế?

Tên này thật không khiến người ta bớt lo… đáng đời…” Nhưng, miệng thì cứng rắn vậy, trong tay Hồng Quân lại bắt đầu ngưng tụ pháp lực, Càn Khôn Đỉnh cũng được tế ra lơ lửng giữa không trung, chuẩn bị tùy thời chi viện cho tên đệ tử duy nhất này.

“Đinh đông…” “Hệ thống siêu cấp lựa chọn khởi động, phát hành nhiệm vụ, mời túc chủ đưa ra lựa chọn!” “Lựa chọn một: Nhận thua với Thiên Đạo, tự chém tam hoa, kiếp vân của Thiên Đạo sẽ tự lui, thưởng 10 triệu điểm Công Đức!” “Lựa chọn hai: Chống lại Thiên Đạo, đối đầu với Thiên Đạo đến cùng, thưởng 10 triệu điểm Công Đức!” “Lựa chọn ba: Dùng Hồng Mông Đại Na Di chuyển dời sức mạnh của Thiên Đạo, thưởng 50 triệu điểm Công Đức!” Mời túc chủ mau chóng đưa ra lựa chọn!

Hệ thống chết tiệt, lúc này còn ra gây rối?

Nhưng… “Thiên Đạo kiếp lôi mạnh như vậy, Hồng Mông Đại Na Di của ta có đỡ nổi không?” Hệ thống chỉ trả lời ba chữ “Không chết được!” Được… Ta làm, tùy ý.

Lão tử chọn ba!

Ầm… Lâm Phàm hét lớn một tiếng, cự lực trên người bộc phát, trong nháy mắt phá tan xiềng xích và cấm cố xung quanh, chân khẽ dùng lực, thân thể vọt lên bầu trời.

Khánh vân trên đầu tung bay, trên đó tam hoa lay động.

Tay cầm Hồng Mông Lượng Thiên Xích, hướng lên trời hét lớn một tiếng: “Thiên Đạo… bố khinh!” Trong mắt Lâm Phàm ánh sáng vạn trượng, trong lòng hoảng như chó già.

“Ta đệch…” “...” “Thập nhị phẩm, trời ơi…” “Chó má…” “Tại sao?” “Đánh chết hắn đi…” “Tên này không coi chúng ta ra gì… Thiên Đạo, giết chết hắn đi!” “Thật hả lòng hả dạ!” “Vui mừng khôn xiết!”. … Vô số người trong Hồng Hoang nhìn thấy tam hoa thập nhị phẩm trên đầu Lâm Phàm, ai nấy đều tức đến run rẩy.

Kiêu ngạo… quá mức kiêu ngạo rồi, dám khai hoa thập nhị phẩm?

Hồng Quân cũng kinh ngạc đến mức thân thể run lên, Càn Khôn

Đỉnh trước mắt không khống chế tốt, loảng xoảng một tiếng rơi xuống đất.

Rắc rắc… Ầm… Giữa thiên địa, đột nhiên sáng bừng!

Một đạo lôi lớn rộng hàng ức vạn dặm đúng hẹn giáng xuống, từ trên Cửu Thiên hung hãn đổ xuống, lao về phía Lâm Phàm.

Ngân lôi lóe lên, chấn vỡ hư không thương khung, từng mảng từng mảng Hỗn Độn Chi Khí thổi vào, nghịch diễn vạn vật thành địa hỏa thủy phong!

Trong hư không sụp đổ đó, ngân lôi như rồng, kéo dài thiên địa, chỉ trong nháy mắt đã nhấn chìm Lâm Phàm.

Lâm Phàm trong biển lôi hét lớn một tiếng: "Hồng Mông Đại Na Di!" Bản mệnh thần thông khởi động, vô tận sức mạnh Thiên Đạo bị ngưng tụ, trên người hắn, da thịt từng mảng nứt ra, huyết nhục trong nháy mắt mơ hồ, vô số lôi điện như rắn bạc quấn quanh.

Nhưng, cuối cùng vẫn sống sót.

Hiện tại Lâm Phàm đang suy nghĩ một vấn đề khác: Chuyển dời đi đâu đây?

Hồng Hoang, không được, chuyển đi chẳng phải sẽ đánh nát cả Hồng Hoang sao.

Hồng Hoang bị đánh nát không quan trọng, nhưng vô tận nghiệp lực lão tử không gánh nổi đâu.

Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trong Hỗn Độn bên ngoài đột nhiên lộ ra một tòa cung điện màu tím: "Có rồi!" "Sư tôn… mau đỡ lấy…" "Sư tôn… mau đỡ lấy…" Ầm… Khối kiếp lôi Thiên Đạo khổng lồ đó, bị Lâm Phàm đột nhiên đánh ra, hướng về phía ngoài Hồng Hoang, oanh tạc vào Tử Tiêu Cung trong Hỗn Độn. … Trong Tử Tiêu Cung, Đạo Tổ Hồng Quân đang định giúp đệ tử của mình cản kiếp lôi Thiên

Đạo, nên mới cho Tử Tiêu Cung hiện ra từ trong Hỗn Độn, tiến lại gần Hồng Hoang.

Nhưng không ngờ đệ tử của mình lại mạnh mẽ như vậy, trực tiếp vo kiếp lôi Thiên Đạo thành một quả cầu, rồi ném đi.

Mi là bọ hung à?

"Nghịch đồ…" Hồng Quân gầm lên một tiếng!

Dù là Thánh nhân, cũng nhất thời luống cuống tay chân.

Với thực lực hiện tại của Hồng Quân, tay không cũng có thể tiêu diệt kiếp lôi Thiên Đạo.

Nhưng không thể làm vậy, hắn là người phát ngôn của Thiên Đạo, làm vậy có lẽ chỉ bị chút nghiệp lực, nhưng nếu thật sự dám diệt kiếp lôi Thiên Đạo, e rằng Thiên Đạo sẽ quay ngoắt bãi miễn thân phận người phát ngôn của hắn, thuận tiện tước luôn tu vi Thánh nhân.

Làm sao bây giờ?

Không còn cách nào khác, đành phải vứt bỏ mặt mũi mà cứng rắn chống đỡ!

Bốp… Một khối kiếp lôi lớn, trong nháy mắt đánh nát toàn bộ quảng trường Tử Tiêu!

Sau đó, Tử Tiêu Cung vỡ nát!

Rồi sau đó, Hồng Quân một tay xách một đồng tử, trực tiếp chạy vào trong Hỗn Độn.

"Tên nghịch đồ này…" Trong Hỗn Độn, âm thanh của Hồng Quân vang vọng mãi không tan.

Vô số người trong Hồng Hoang cũng trợn tròn mắt: Thao tác gì thế này?

“Không chết?” “Tại sao hắn lại đỡ được Diệt Thế Kiếp Lôi?” “Tại sao hắn lại gọi Đạo Tổ là sư tôn?” “Đúng vậy, Đạo Tổ đã nhận hắn làm đồ đệ từ lúc nào?”.… Vô số đại lão trong Hồng Hoang, lại bắt đầu bàn tán xôn xao.

“Ca ca…” Hi Hòa và Thường Hi trực tiếp bay ra, đến bên cạnh Lâm Phàm.

Lâm Phàm lúc này đã thu lại tam hoa trên đầu, Thiên Đạo không còn dấu vết để tìm, kiếp lôi tự nhiên tan đi, nhưng bộ dạng của Lâm Phàm trong hư không lúc này thực sự đáng sợ.

Toàn thân trên dưới đều là huyết dịch màu vàng, từng giọt từng giọt chảy xuống, nhỏ giọt vào đại địa Hồng Hoang, mỗi một giọt, đều có thể làm nứt vỡ núi sông.

Trong huyết dịch của Đại La Kim Tiên, ẩn chứa sức mạnh của Đạo, khủng bố vô song.

“Đừng khóc, ta không sao!” Pháp lực của Lâm Phàm cuồn cuộn tuôn ra, trong nháy mắt hồi phục tất cả thương thế trên người, huyết dịch bên ngoài cơ thể được gột rửa sạch sẽ, chỉ có sắc mặt có chút tái nhợt mà thôi.

Nắm chặt tay lại, Lâm Phàm phát hiện, hấp thu trọn vẹn mười giọt Bàn Cổ bản nguyên tinh huyết, quả nhiên có tác dụng.

Tạm không nói đến chuyện tam hoa tụ đỉnh, hoa khai thập nhị phẩm.

Sau khi dung hợp mười giọt Bàn Cổ tinh huyết, sức mạnh của Lâm Phàm đã tăng lên một cách khủng khiếp, đạt đến một mức độ chưa từng có.

Nếu không, lúc nãy bị kiếp lôi Thiên Đạo phong tỏa không gian và thời gian, hắn đã không thể phá vỡ được.

Chương 20

Còn nữa, sau khi tắm trong Bàn Cổ tinh huyết, gột rửa thân thể, mức độ cường hãn của thân thể hắn cũng có chút đáng sợ, trong một đòn kiếp lôi Thiên Đạo vừa rồi, chẳng những không gây ra tổn thương thực chất nào cho hắn, ngược lại còn khiến hắn trong họa có phúc, mượn sức mạnh trong Diệt Thế Kiếp Lôi, nhất cử đột phá.

Huyền công lục chuyển.

Cửu Chuyển Huyền Công tu luyện đến đệ lục chuyển, thân thể bình thường cũng có thể cứng rắn chống lại một đòn của Chuẩn Thánh, Lâm Phàm hiển nhiên không chỉ có vậy, được mười giọt Bàn Cổ tinh huyết gột rửa, tự nhiên càng mạnh hơn.

Đây cũng là nguyên nhân căn bản vì sao hắn có thể chống lại Diệt Thế Kiếp Lôi đó.

"Đi, về trước đã!" Lâm Phàm kéo hai muội muội về Thái Âm Tinh, vung tay một lần nữa rút ra Hỗn Độn Chi Khí, phong bế Thái Âm Tinh.

"Ca ca, hình như huynh vừa gây họa rồi?" "Gây họa?" Lâm Phàm hỏi lại.

"...đập nát Tử Tiêu Cung!" Ha… thật vậy sao?

Lâm Phàm thật sự không để ý.

Mẹ nó, ta đã đập nát Tử Tiêu Cung, lát nữa thầy giảng lần thứ ba, thì giảng ở đâu đây?

"Đinh đông… Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, đặc biệt thưởng 50 triệu điểm Công Đức!" Tiếng của hệ thống truyền đến, khiến trong lòng Lâm Phàm có chút thoải mái, năm mươi triệu điểm,

ừm… được rồi.

"Đúng rồi… cảm ơn hệ thống, vừa rồi đã giúp ta gánh sức mạnh của Thiên Đạo đúng không!" "Không!" Hệ thống thản nhiên đáp lại: "Tôi định giúp, nhưng thấy cậu không sao, nên tôi không ra tay!" "..." Lâm Phàm tức đến nghẹn lời, nhưng bực bội một lúc, lại hỏi: "Hệ thống, ngươi lợi hại như vậy, Thiên Đạo có đánh lại ngươi không…" "Chắc được!" Hệ thống đáp lại một câu, nhẹ như không.

"Vậy… ngươi có thể cho ta biết tại sao ngươi lại bá đạo như vậy không… ngươi rốt cuộc là thứ gì?" "Nói thì nói, đừng mắng người, ta không phải là thứ… ặc… ta… túc chủ, ngươi bắt nạt ta… ta không thèm để ý đến ngươi nữa… đồ súc sinh, ngay cả hệ thống cũng bắt nạt…" "Ta…" Lâm Phàm có oan mà không có chỗ nói, ta thật sự không cố ý, tự suy diễn thì trách ai?

Hắn lại thử dò hỏi giao tiếp với hệ thống vài lần, phát hiện tên tiểu ngạo kiều này thật sự không để ý đến mình nữa, Lâm Phàm mới rút ý thức ra khỏi hệ thống.

"Ca ca…" Hi Hòa lo lắng nhìn Lâm Phàm: "Sắp đến lần giảng thứ ba rồi… hay là, lần này chúng ta không đi nữa!" "Hoặc là!" Thường Hi cũng đưa ra ý kiến: "Huynh đến xin lỗi Đạo Tổ đi, dù sao ngài cũng là sư tôn, sẽ không thật sự làm gì huynh đâu?" "Ặc…" Lâm Phàm cười, nói: "Sư phụ của ta tuổi đã cao, trí nhớ không tốt, quay đầu là quên, các muội đừng lo, nghe đạo thì cứ đi!" Chớp mắt, ngày Hồng Quân Đạo Tổ giảng đạo lần thứ ba đã đến.

Chúng nhân Hồng Hoang sớm đã bay qua Hỗn Độn, đều đã đến quảng trường Tử Tiêu Cung.

Không sai!

Lần trước Tử Tiêu Cung bị Lâm Phàm dùng chiêu "bọ hung lăn phân" oanh tạc thành đống đổ nát, nhưng Hồng Quân là ai, đó là Thánh

nhân, Thánh nhân kiến lập đạo trường thậm chí không cần ra tay, một ý niệm là có thể ngưng tụ.

Tử Tiêu Cung được xây dựng lại, giống hệt như cái cũ, không có chút khác biệt nào.

"Két…" Cửa lớn Tử Tiêu Cung lần thứ ba mở ra, tiểu chính thái Hạo Thiên chậm rãi từ trong cửa lớn bước ra, lần này rõ ràng kín đáo hơn nhiều, cũng không dám ở trước mặt mọi người mà huấn thị nữa.

Nhưng… Bốp… Lại là luồng sáng đó bay tới, Hạo Thiên rõ ràng đã nhìn thấy, định né tránh, nhưng lại không thể né được, bị luồng sáng đâm trúng một cách chắc chắn.

"Lâm Phàm… khinh người quá đáng!" Nhìn luồng sáng đó rời đi, phía sau có tia sáng màu tím lấp lánh, Hạo Thiên liền biết là ai.

"Ha ha ha ha…" Phía trước bóng dáng Lâm Phàm dần dần biến mất trong biển mây, nhưng âm thanh lại truyền đến: "Xin lỗi nhé, quen rồi, không đâm một phát thì không có cảm giác nghi thức!" Nghi thức cái con khỉ!

Sắc mặt Hạo Thiên tái mét.

Chúng nhân bên ngoài không ai dám nói gì, ai nấy đều hóa thành lưu quang bay đi, xông vào cửa lớn Tử Tiêu Cung.

Từng luồng lưu quang ngũ sắc bay qua trên biển mây, tiên vụ bên dưới cuồn cuộn, Tử Tiêu Cung tăng thêm vài phần sinh khí.

Ba ngàn ngọn núi sừng sững như biển, trên trời tinh hà chuyển động, nhật nguyệt tuần hoàn.

Tử Tiêu Cung cao lớn, tựa như một vũ trụ.

"Vô Lượng Thiên Tôn…" Đợi chúng nhân ai nấy đều yên vị, giữa thiên địa dị tượng hiện ra, trời rơi kim hoa, đất vọt kim liên, tử khí

đông lai mười vạn dặm.

Thân ảnh Đạo Tổ Hồng Quân từ trên cao đài vạn trượng chậm rãi ngưng tụ.

Thánh nhân xuất hiện, tự có vô biên thụy khí đi kèm, long phượng kỳ lân ẩn hiện.

"Bái kiến Đạo Tổ!" Chúng nhân hướng về Hồng Quân hành lễ.

"Bái kiến Sư tôn!" Cách xưng hô của Lâm Phàm, rõ ràng khác với mọi người.

"Đại thiện, ngồi!" Hồng Quân ngồi trên cao đài, chúng nhân cũng ai nấy ngồi xuống, Hạo Thiên và Dao Trì hai đồng tử ngồi một trái một phải Hồng Quân, đoan trang vô cùng, nhưng Lâm Phàm rõ ràng thấy được trong ánh mắt Hạo Thiên nhìn hắn có một tia tức giận.

"Lần này, là lần giảng thứ ba, cũng là lần giảng cuối cùng, giảng thụ pháp môn của Thánh nhân, thời hạn ba ngàn năm!" Hồng Quân mở miệng, nói rõ chân ý.

Trước khi bắt đầu giảng, Lão Tử đứng đầu Tam Thanh liền khẽ cúi người, hướng về Hồng Quân hành một đại lễ, nói: "Đạo Tổ, đệ tử có một thắc mắc, xin lão sư giải đáp!" "Ừm, nói đi!" "Vâng!" Lão Tử cung kính nói: "Đạo Tổ, đệ tử hiện tại đều là tu vi Đại La Kim Tiên, chưa đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh, e rằng khó có thể lĩnh ngộ Thánh nhân chi đạo, xin lão sư trước tiên ban cho đạo pháp Chuẩn Thánh!" "A, ta còn chưa phải Chuẩn Thánh, làm sao có thể nghe hiểu pháp môn của Thánh nhân!" "Đạo Tổ, đệ tử xin nghe pháp môn Chuẩn Thánh!" "Xin Đạo Tổ ban cho pháp môn Chuẩn Thánh!"… Vô số đệ tử trong cung đứng dậy, hướng về Đạo Tổ hành lễ.

"Ngồi xuống đi!" Đạo Tổ thản nhiên nói một câu, nói: "Pháp môn của Thánh nhân, bao hàm đạo của Chuẩn Thánh, các ngươi không cần

phải vội.” “Ngũ khí triều nguyên, Thái Ất đại định; tam hoa tụ đỉnh, Đại La chung thành.

Cái gọi là Chuẩn Thánh, Thánh nhân, thực chất đều là Đại La Kim Tiên, chỉ là đạo hạnh khác nhau, nên pháp lực cũng khác nhau thôi, có người lĩnh ngộ quy tắc Thiên Đạo, có người có công đức hạo nhiên, đều có thể thành Thánh!” Sau đó, Hồng Quân bắt đầu giảng thụ pháp môn Chuẩn Thánh.

Tất cả mọi người, bao gồm cả Lâm Phàm, đều chăm chú lắng nghe.

Pháp môn thành Chuẩn Thánh, cũng khá đơn giản, Thái Ất đột phá Đại La Kim Tiên, đó là có bình cảnh, không phải ai cũng có thể đột phá, sinh linh tư chất và căn nguyên không đủ, cả đời cũng chỉ có thể dừng lại ở Thái Ất Kim Tiên.

Nhưng Đại La Kim Tiên đột phá Chuẩn Thánh, lại khác.

Đại La Kim Tiên đã siêu thoát khỏi dòng sông thời gian và vận mệnh, không còn trong ngũ hành, vì vậy tiến thêm một bước không còn dựa vào căn nguyên, mà là ngộ tính, ngộ tính càng cao, thì đi được càng xa.

Cách đột phá Chuẩn Thánh có hai, thứ nhất là chém tam thi.

Đầu tiên tu vi phải đạt đến Đại La Kim Tiên đại viên mãn, cũng là tầng thứ đỉnh phong, sau đó, dùng Tiên Thiên Linh Bảo chém đi một trong ba thi thiện, ác, tự ngã, liền có thể lập tức thành Chuẩn Thánh.

Đương nhiên, sinh linh có căn nguyên và ngộ tính đủ, không cần chém tam thi, dựa vào khí vận và khổ tu, cũng có thể đột phá Chuẩn Thánh, nhưng thời gian lại không thể khống chế.

Lão Tử lại hỏi: “Xin hỏi Đạo Tổ, bảo vật dùng để chém tam thi, có yêu cầu gì không?” Hồng Quân nói: “Bảo vật chém thi, phải là tiên

thiên, đẳng cấp càng cao càng tốt, ba bảo vật phải cùng một nguồn gốc.” Chúng nhân nghe xong, trong lòng lập tức nguội lạnh.

Tại sao?

Trong Hồng Hoang, tiên thiên bảo vật vốn đã ít, hơn chín mươi phần trăm đều tồn tại đơn lẻ, nói khó nghe một chút, nhiều Đại La Kim Tiên ngay cả tiên thiên bảo vật cũng chưa từng thấy, huống chi là vật cùng một nguồn gốc?

Ngay cả Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Nữ Oa và những người khác, nghe đến đây cũng lộ ra vẻ khó khăn.

Đế Tuấn phía sau lắc đầu, nói: “Thôi bỏ đi, cách này quá khó, ta cứ chăm chỉ khổ tu thôi, cơ duyên đến, tự nhiên có thể đột phá!” “Không sai!” Lão Tử và Tam Thanh đối với lời của Đế Tuấn cũng có cùng cảm nhận.

Căn nguyên của họ sâu dày, đều không sợ, đột phá Chuẩn Thánh gần như là chuyện chắc như đinh đóng cột.

Chuyện Chuẩn Thánh tạm thời kết thúc, Hồng Quân nhắm mắt, kim khẩu mở ra, vô tận đại đạo chân ngôn giáng xuống, bao trùm toàn bộ Tử Tiêu Cung.

Lần này giảng, là Thánh nhân đạo pháp.

Trong đó bao gồm pháp môn tu hành của hai tầng thứ Chuẩn Thánh và Thánh nhân.

Thánh nhân giảng đạo, tử khí đông lai mười vạn dặm, vô số thụy khí lấp lánh, long phượng ẩn hiện, Thiên Đạo và Đại Đạo đan xen lại với nhau, dệt nên vô số đạo văn, từng lớp từng lớp rơi xuống.

Ong ong ong… Không còn nghi ngờ gì nữa, Lâm Phàm lại là người đầu tiên tiến vào trạng thái đốn ngộ.

Mặc dù, những thứ Hồng Quân giảng thụ hắn không thể hiểu sâu sắc, nhưng Lâm Phàm lại có thể cưỡng ép ghi nhớ, chờ ngày sau thành Chuẩn Thánh, không chừng có thể ôn cố tri tân.

Theo sau Lâm Phàm nhập định đốn ngộ, Tam Thanh, Nữ Oa, hai người Tây Phương, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân, Côn Bằng, Nhiên Đăng, Đông Vương Công, Tây Vương Mẫu, Minh Hà… một đám đại lão, cũng lần lượt đốn ngộ, thời gian trước sau, chênh lệch khoảng một năm.

Sau đó nữa, lại có người đốn ngộ.

Nhưng… lần này khác với hai lần trước, bởi vì có một số người tuy ở Tử Tiêu Cung, nhưng căn nguyên lại không đủ sâu dày, nên lần này dù thế nào cũng không thể chìm vào đốn ngộ.

Ba ngàn hồng trần khách, chỉ có khoảng vài trăm người có ngộ tính đủ.

Chương 21

Những người còn lại ở đây cũng chỉ có thể làm khán giả, có một số người rảnh rỗi không có việc gì làm, thậm chí ngồi trên đỉnh núi, bắt đầu tán gẫu với những người xung quanh.

Không còn cách nào khác, Đạo Tổ giảng thực sự quá cao thâm khó lường, nghe không hiểu a.

Ba ngàn năm, chớp mắt kết thúc.

Hồng Quân giảng thụ pháp môn tu hành của Thánh nhân cũng theo đó kết thúc, tất cả sinh linh chìm trong đốn ngộ đều tỉnh lại từ trạng thái đốn ngộ, nhưng vẫn với vẻ mặt mờ mịt nhìn về phía Hồng Quân.

Đạo Tổ giảng thụ pháp môn của Thánh nhân, thực sự quá bao la hùng vĩ, ngay cả nhân vật như Tam Thanh, cũng không thể hoàn toàn lĩnh hội.

"Được rồi!" Hồng Quân nhìn chúng nhân, nói: "Lần này ta truyền thụ đạo pháp Chuẩn Thánh và Thánh nhân, đã hoàn tất, các ngươi có thắc mắc gì, đều có thể đưa ra, bản tọa sẽ giải đáp từng cái một!" Chúng nhân nhìn tôi, tôi nhìn anh!

Mẹ nó, ta ngay cả nghe hiểu còn khó khăn, bắt ta đặt câu hỏi không phải là làm khó ta sao?

Suốt mười mấy hơi thở, không có ai đứng ra.

"Khụ khụ khụ…" Lúc này, Lâm Phàm trong sự chú ý của vạn người, từ ngọn núi thứ năm của mình đứng dậy, hướng về Hồng Quân chắp tay: "Lão sư, đệ tử có một câu hỏi!" "Nói!" Hồng Quân nhìn Lâm Phàm, trong mắt tuy có chút bất mãn, nhưng cũng có chút hài lòng.

Lâm Phàm nói: “Giảng lâu như vậy, đều là pháp môn tu hành của Thánh nhân, con nghĩ rằng, muốn tu hành, thì phải thành Thánh nhân trước đã, không thành được Thánh nhân, thì có pháp môn tu hành cũng có ích gì?” “Vì vậy, đệ tử xin hỏi sư tôn, làm thế nào để thành Thánh?” Lâm Phàm vừa hỏi, những người bên dưới lập tức đều tỉnh táo hẳn lên.

Đúng, đúng, làm thế nào để thành Thánh a?

Trời ơi, câu hỏi đơn giản như vậy mà ta lại không nghĩ ra, nếu là ta hỏi, có thể ở trước mặt Đạo Tổ thể hiện một phen rồi!

Tên Lâm Phàm này, lại chiếm được hời rồi!

“Ngồi xuống!” Hồng Quân sau khi để Lâm Phàm ngồi xuống, nói: “Pháp môn thành Thánh, có ba loại!” Ba loại?

Nhiều vậy sao?

Ánh mắt chúng nhân sáng lên.

Hồng Quân cười cười, nói: “Loại thứ nhất, gọi là dĩ lực chứng đạo!” “Cái gọi là dĩ lực chứng đạo, là dùng ba ngàn đại đạo để thành đạo, trong Hồng Hoang, có ba ngàn đại đạo, nếu có thể tham ngộ viên mãn bất kỳ một loại nào trong đó, liền có thể lập tức thành Hỗn Nguyên, trước khi trời đất khai tịch, ba ngàn ma thần và Bàn Cổ đại thần trong Hỗn Độn, đều dùng pháp môn này để chứng đạo!” “Dĩ lực chứng đạo, là Đại Đạo Hỗn Nguyên, cũng gọi là Đại Đạo Thánh Nhân, loại Thánh nhân này chưởng khống đại đạo chi pháp, nên là mạnh mẽ nhất.” “Thứ hai, là công đức chi pháp, tức là nhận được lượng lớn công đức, công đức viên mãn, tự nhiên có thể thành thánh vị vô thượng.

Nữ Oa ngày sau có một cơ duyên, sẽ thuộc loại thành Thánh này!” Hồng Quân vừa dứt lời, Nữ Oa đại hỷ, những người còn lại cũng đều

nhìn với ánh mắt vô cùng ngưỡng mộ.

Đạo Tổ đã nói, Nữ Oa có một cơ duyên, vậy có thể nói Nữ Oa thành Thánh cũng là chuyện chắc như đinh đóng cột.

"Chúc mừng Nữ Oa sư muội a!" Trong mắt Tam Thanh lộ ra vẻ ghen tị không thể che giấu, bên cạnh Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn cũng chắp tay.

Đế Tuấn phía sau ha ha ha cười lớn, bởi vì Nữ Oa cũng là người của Yêu tộc.

Nhưng, câu tiếp theo của Đạo Tổ lại nói: "Tuy nhiên, Công Đức Thánh Nhân, cũng là tồn tại yếu nhất trong các Thánh nhân!" "Dám hỏi Đạo Tổ!" Lúc này Lão Tử đột nhiên đứng dậy thể hiện một phen: "Đạo Tổ năm đó thành đạo, là bằng công đức?

Hay dĩ lực chứng đạo?" "Đều không phải!" Hồng Quân nói: "Bản tọa thành Thánh, là tự sáng tạo ra con đường thứ ba, gọi là trảm tam thi chi pháp!" Ta đi… Chúng nhân suýt nữa phun nước.

Mẹ nó, lại là chém tam thi?

Trong Hồng Hoang có chút xíu Tiên Thiên Linh Bảo đó, ta lấy cái gì mà chém a!

Hồng Quân nói: "Dùng Tiên Thiên Linh Bảo cùng một nguồn gốc, chém đi ba thi thiện, ác, tự ngã của bản thân, đợi đến khi Chuẩn Thánh viên mãn, ba thi bản nguyên hợp nhất, thì có thể thành Hỗn Nguyên." "Nhưng…" Hồng Quân lại nói: "Dưới Thiên Đạo, cực số là chín, số lượng Thánh nhân là do trời định, quả vị chỉ có chín, những sinh linh về sau, sẽ không thể chứng Hỗn Nguyên được nữa!" Cái gì??

Hồng Quân vừa nói vậy, bên dưới vô số người đều bùng nổ.

Thánh nhân chỉ có chín người, chỉ có chín quả vị thôi sao?

Vậy thì… ba ngàn người chúng ta, đều là đi xem kịch à?

Ba ngàn người nghe đạo, vừa nghe cuối cùng chỉ có chín người có thể thành đạo, cảnh tượng có thể tưởng tượng được.

Chắc chắn sẽ bùng nổ.

Hồng Quân lại thản nhiên nói: "Vạn vật đều có thiên định, đây là thiên ý, oán trách cũng vô dụng, im lặng!" Dưới uy áp, những bất mãn đó cũng phải ngoan ngoãn nén lại.

Hồng Quân nhìn về phía hàng đầu, nói: "Đông Vương Công!" Đông Vương Công ngồi ở hàng thứ hai kích động đứng dậy, chắp tay nói: "Đệ tử Đông Vương Công, bái kiến Đạo Tổ!" "Ừm!" Hồng Quân nói: "Ngươi là do tiên thiên cực dương chi khí hóa hình, sinh ra đã bất phàm, sẽ là người đứng đầu nam tiên trong Hồng Hoang, phàm là nam tiên trong Hồng Hoang, đều phải kính trọng." "..." Thân thể Đông Vương Công run lên: Ta có đức hạnh tài năng gì, mà làm người đứng đầu nam tiên.

Nếu là người đứng đầu nữ tiên, thì sướng biết bao!

"Vút…" Đang nói, một luồng sáng từ trên người Đạo Tổ Hồng Quân bay ra, trong nháy mắt đã rơi xuống trước mặt Đông Vương Công, đó là một cây gậy đầu rồng, là Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

"Vật này có thể tụ khí vận, nay ban cho ngươi, để hiệu lệnh nam tiên thiên hạ!" "Đa tạ Đạo Tổ!" Đông Vương Công vui vẻ thu lại cây gậy đầu rồng, tuy chỉ là thượng phẩm, nhưng đối với Đông Vương Công, đây là bảo vật tốt nhất mà hắn từng thấy.

"Tây Vương Mẫu!" Phong cho Đông Vương Công xong, tự nhiên là đến Tây Vương Mẫu.

Tây Vương Mẫu đứng dậy dập đầu hành lễ.

Đạo Tổ nói: "Nay sắc phong ngươi làm người đứng đầu nữ tiên trên trời, thống lĩnh nữ tiên trong Hồng Hoang, không được lơ là!" "Vâng!" Tây Vương Mẫu được phong thưởng, khẽ cúi người, khí chất lộ ra ngoài, khiến Lâm Phàm cũng phải ngưỡng mộ không thôi.

"Hừ…" Nhưng, theo sau tiếng hừ bất mãn của Hi Hòa, Thường Hi vang lên, Lâm Phàm quả quyết thu lại ánh mắt.

"Vút…" Lại một luồng sáng màu đỏ bay ra, rơi xuống hư không trước mặt Tây Vương Mẫu, đó là một cây cổ thụ còn lớn hơn cả một hành tinh, cổ thụ cao chọc trời, trên đó kết có mấy trăm quả đào, quả nào quả nấy đều tỏa ra linh lực vô thượng.

Thứ tốt a!

Nhìn một cái đã khiến người ta động lòng.

Nhưng, đây là vật do Đạo Tổ ban cho, không ai dám tranh đoạt.

"Đây là Bàn Đào Thụ trong Thập Đại Tiên Thiên Linh Bảo!" Hồng Quân nói: "Hôm nay ban cho ngươi, ngày sau tất sẽ có một cơ duyên!" "Tạ Đạo Tổ!" Tây Vương Mẫu đại hỷ.

Thập Đại Tiên Thiên Linh Căn của Hồng Hoang, xét về giá trị, tuyệt đối không thua Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu, hai người lần lượt là người đứng đầu nam tiên và nữ tiên, danh phận đã định.

Nhìn hai người, Lâm Phàm khẽ cười.

Đông Vương Công cũng là người có thiên mệnh, sau Đế Tuấn, sẽ là Thiên Đế của Thiên Đình, chấp chưởng Hồng Hoang, là chí tôn của Hồng Hoang.

Điểm này, có lẽ Đông Vương Công cũng có chút nhận thức, chỉ tiếc là, không hiểu thiên đạo, làm sai thời cơ, cứ nhất quyết phải trong

Vu Yêu lượng kiếp mà phân cao thấp với Đế Tuấn, trước Lâm Phàm đã kiến lập Viễn Cổ Thiên Đình, phân chia khí vận của Yêu tộc thiên đình.

Hành động này gây ra sự thất thoát khí vận của Thiên Đình, suýt nữa phá vỡ sự cân bằng của Vu Yêu hai tộc, làm hỏng ý chí của Thiên Đạo.

Vì vậy, Đông Vương Công mới phải chịu kết cục thân tử đạo tiêu, sau này đầu thai vào nhân tộc trở thành một trong Bát Tiên là Lữ Động Tân, bái dưới trướng Lão Tử.

Đáng tiếc a!

Nếu biết tiến thoái, thì đâu đến lượt đồng tử Hạo Thiên ra mặt?

"Dưới trướng của ta, sẽ có vài danh đệ tử!" Hồng Quân thu hồi ánh mắt, lại nhìn về phía hàng đầu, nhìn Lão Tử thản nhiên nói: "Lão Tử, là người đứng đầu Tam Thanh, căn nguyên hồn hậu, có thể làm thân truyền đại đệ tử dưới trướng của ta, ngươi có bằng lòng không?" Lão Tử kích động đến phát điên, vội vàng dập đầu tạ ơn: "Lão Tử bái kiến sư tôn!" "Ừm!" Hồng Quân gật đầu, vung tay một luồng sáng bay ra, vừa vặn rơi xuống trước mặt Lão Tử, lơ lửng giữa không trung, hiện ra là một bức Thái Cực Đồ, trên đó quang hoa lưu chuyển, huyền bí dập dờn.

Vật này vừa xuất hiện, cả Tử Tiêu Cung một trận xôn xao.

"Tiên Thiên Chí Bảo!" "Trời ơi, Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ!" "..."…. "Vật này, là Thái Cực Đồ, một trong tam bảo do Bàn Cổ Phủ hóa thành, là Tiên Thiên Chí Bảo, sau khi luyện hóa có thể trấn áp đại giáo khí vận, ban cho ngươi đi!" "Đa tạ sư tôn, đa tạ sư tôn!" Lão Tử kích động đến toàn thân run rẩy.

Thái Cực Đồ, Tiên Thiên Chí Bảo a!

“Vút…” Sau Thái Thanh Lão Tử, lại một luồng sáng hoa bay ra, rơi xuống ngọn núi thứ hai, là một lá phướn, khí tức trên đó và Thái Cực Đồ không khác gì nhau, vừa nhìn đã biết cũng là một kiện Tiên Thiên Chí Bảo.

“Đây là Tiên Thiên Chí Bảo Bàn Cổ Phiên, cũng là một trong tam bảo do Bàn Cổ Phủ hóa thành, sau khi luyện hóa có thể trấn áp giáo môn khí vận.

Chương 22

Nguyên Thủy, có bằng lòng bái dưới trướng lão phu, làm thân truyền đệ tử thứ hai không?" "Đệ tử bằng lòng, đệ tử tạ ơn sư tôn!" Nguyên Thủy còn kích động hơn Lão Tử.

Trong Tam Thanh, Lão Tử trầm ổn, Nguyên Thủy cao ngạo, Thông Thiên khoáng đạt.

Đồng thời Nguyên Thủy cũng là một kẻ ghen ăn tức ở, thấy đại ca Lão Tử được Tiên Thiên Chí Bảo, chỉ mong mình cũng có một cái, không bằng lòng mới là lạ.

"Đại thiện!" Hồng Quân khẽ gật đầu, ánh mắt lại nhìn về phía Thông Thiên đang thấp thỏm không yên.

Thông Thiên càng không chịu nổi, Hồng Quân chưa nói gì, hắn đã phịch một tiếng quỳ xuống đất: "Đệ tử bằng lòng bái dưới trướng sư tôn!" Lại quên mất cả hỏi.

"Thiện!" Hồng Quân vung tay, năm luồng sáng bay ra, lơ lửng trước mặt Thông Thiên.

Trong đó có bốn thanh bảo kiếm đen kịt, mỗi một thanh đều là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, cùng một nguồn gốc, dưới bốn thanh kiếm, lại có một trận đồ cũ nát.

"Đây là Tru Tiên Tứ Kiếm và Tru Tiên Trận Đồ!" Hồng Quân vừa mở miệng, đã khiến chúng nhân Hồng Hoang kinh hô.

Không phải vì gì khác, mà là Tru Tiên Kiếm Trận, uy danh quá lớn, đó là đồ của Ma tộc La Hầu a, bốn kiếm thành trận, là đệ nhất đại trận trong Hồng Hoang.

Tuy nhiên, đó chỉ là những gì họ nghe được, chưa ai từng trải qua,

nhưng câu chuyện về cuộc chiến Đạo Ma vẫn được lưu truyền rộng rãi ở Hồng Hoang.

Năm đó, Đạo Tổ Hồng Hoang đại chiến La Hầu, gọi theo ba người giúp đỡ là Âm Dương đạo nhân, Càn Khôn đạo nhân và Dương Mi đại tiên, kết quả cả bốn người đều bị vây khốn trong Tru Tiên Trận Đồ của La Hầu, không thể thoát ra.

Cuối cùng, Âm Dương đạo nhân và Càn Khôn đạo nhân phải tự bạo mới phá được đại trận của La Hầu.

Có thể tưởng tượng được mức độ khủng bố của đại trận.

Hồng Quân nói tiếp: "Bốn thanh kiếm Tru, Hãm, Lục, Tuyệt, cùng với một trận đồ, tất cả đều là Tiên thiên linh bảo cực phẩm, năm vật hợp nhất sẽ tạo thành một đại trận sánh ngang Tiên thiên chí bảo, đại trận một khi xuất hiện, không phải bốn Thánh nhân cùng tụ họp thì không thể phá!" Hít... hít... hít...

Mọi người lại hít một hơi khí lạnh.

"Thông Thiên, vật này ban cho ngươi, nhưng phải nhớ kỹ, vật này sát phạt quá mạnh, không thể dùng để trấn áp khí vận đại giáo!" "Đa tạ sư tôn, đa tạ sư tôn!" Thông Thiên kích động lạy không ngừng, chỉ mê mẩn sức mạnh sát phạt của Tru Tiên Kiếm Trận mà coi câu cuối cùng của Hồng Quân "không thể dùng để trấn áp khí vận đại giáo" như gió thoảng bên tai, không hề để tâm.

Ai...

Hồng Quân lắc đầu, hết cách rồi!

"Nữ Oa!" "Đệ tử có mặt!" "Sau này ngươi sẽ có một đại công đức!" Hồng Quân nói: "Có thể làm đệ tử thân truyền thứ tư dưới trướng ta!" "Vâng!" Nữ Oa trong bộ tiên quần màu hồng phấn, y phục tung bay, quả thật có tư thái của tiên nhân, cúi người hành lễ với

Hồng Quân: “Đệ tử Nữ Oa, bái kiến sư tôn!” “Ừm!” Hồng Quân phất tay, hai luồng sáng bay ra, một đỏ một xanh.

Quả cầu màu đỏ, bức hoạ quyển màu xanh.

Hồng Quân nói: “Đây là Tiên thiên linh bảo cực phẩm Hồng Tú Cầu, có thể làm tổn thương Thánh nhân, cũng có thể chứng giám cho tam hôn Thiên - Địa - Nhân, tam hôn nếu được chứng, tự khắc sẽ có công đức vô biên giáng xuống, hôm nay ban cho ngươi!” “Sơn Hà Xã Tắc Đồ, cũng là Tiên thiên linh bảo cực phẩm, bên trong vật này tự thành một thế giới, có thể vây khốn Thánh nhân, cũng ban cho ngươi luôn!” “Đa tạ sư tôn!” Nữ Oa cũng hành lễ, tuy không nhận được Tiên thiên chí bảo, nhưng cũng giống Thông Thiên, nhận được Tiên thiên linh bảo cực phẩm, mà còn là hai món.

Nữ Oa thu bảo vật rồi ngồi xuống, ánh mắt Hồng Quân liền rơi xuống người Lâm Phàm.

“Lâm Phàm!” “Đệ tử có mặt!” “Ừm, được rồi, trước đây đã bái sư, hôm nay không cần làm thêm lần nữa.

Ngươi là đệ tử chân truyền của ta, còn trên cả thân truyền!” “Ơ...” Lâm Phàm hơi sững sờ: Lão sư, bảo vật đâu?

“Chuẩn Đề!” Đậu má...

Lâm Phàm thật sự cạn lời, ý gì đây?

“Chuẩn Đề bái kiến sư tôn!” Chuẩn Đề quỳ xuống đất.

Ầm...

Hồng Quân trực tiếp phất tay, ném một món bảo vật màu vàng kim xuống trước mặt Chuẩn Đề.

Ánh vàng lấp lánh, chói mù cả mắt.

Ba ngàn khách trong Tử Tiêu Cung đều kinh hãi, Chuẩn Đề cũng

mừng rỡ.

Nhưng, khi món bảo vật đó rơi xuống trước mặt, Chuẩn Đề ngây người.

"Đây là Gia Trì Thần Xử!" Hồng Quân nói: "Là Tiên thiên linh bảo thượng phẩm, ban cho ngươi đi, có thể làm đệ tử ký danh dưới trướng ta!" ...

Gương mặt Chuẩn Đề lập tức đau khổ.

Tam Thanh đều có chí bảo, Nữ Oa tệ lắm cũng có hai món Tiên thiên linh bảo cực phẩm, đến lượt mình, sao chỉ còn lại thượng phẩm?

Còn nữa, vì sao ta chỉ là đệ tử ký danh, đệ tử thân truyền đâu?

"Tiếp Dẫn!" "Tiếp Dẫn có mặt!" Tiếp Dẫn đứng cùng Chuẩn Đề trên ngọn núi thứ sáu, cung kính hành lễ với Đạo Tổ.

Hồng Quân phất tay, một đóa kim liên rơi xuống trước mặt, hoa nở mười hai phẩm.

"Đây là Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, là Tiên thiên linh bảo cực phẩm, có thể trấn áp khí vận một giáo, ban cho ngươi đi!

Có thể làm đệ tử ký danh dưới trướng ta!" "Đa tạ sư tôn!" Nhìn hai người Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, Lâm Phàm khẽ thở dài trong lòng.

Mẹ nó, mình định giành một ghế Thánh vị, hy vọng có thể chen một người ra, không ngờ Đạo Tổ cuối cùng vẫn nhận Tiếp Dẫn làm đồ đệ, còn ban bảo vật.

E rằng sau này gã này cũng sẽ thành Thánh.

Xem ra mọi chuyện đều có định số, muốn thay đổi quả không phải chuyện dễ dàng.

"Được rồi!" Hồng Quân nhìn mọi người, nói: "Đệ tử dưới trướng

bần đạo, chỉ có mấy vị này!" "Cái gì..." Mọi người vừa thấy, lập tức lại bàn tán.

Bây giờ mọi người cũng đã lờ mờ nhìn ra manh mối rồi.

Hóa ra hàng ghế đầu tiên thật sự khác biệt, không chỉ có thể trở thành đệ tử của Đạo Tổ, mà còn được nhận pháp bảo vô thượng?

Thế là, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn vào Hồng Vân.

Hồng Vân mặt mày đau khổ, trong lòng vô cùng hối hận.

Trấn Nguyên Tử lại an ủi Hồng Vân: "Lão hữu, không sao, chỉ là chút linh bảo thôi, trong mệnh có thì ắt sẽ có.

Đệ tử của Đạo Tổ cũng chưa chắc đã có thể chứng đạo trước người khác một bước!" "Vô Lượng Thiên Tôn!" Hồng Vân hít sâu một hơi, tự an ủi: "Thôi vậy, thôi vậy!" "Tiếp theo..." Ánh mắt Hồng Quân quét qua, đang định tiến hành tiết mục tiếp theo.

Nhưng lúc này, Lâm Phàm đột nhiên đứng dậy.

Đúng vậy, hắn cứ thế hiên ngang đứng dậy, giơ cao tay phải, nói với Hồng Quân: "Lão sư, đệ tử có lời muốn nói!" "Ơ..." Nhìn bộ dạng này, Hồng Quân thấy đau cả đầu, nhưng vẫn kiên nhẫn hỏi: "Có lời gì?" "Sư tôn!" Lâm Phàm chỉ vào Tam Thanh, nói: "Lão nhân gia miệng thì nói con là đệ tử chân truyền, trên cả thân truyền, nhưng bọn họ mỗi người một món chí bảo, Nữ Oa cũng có hai món Tiên thiên linh bảo cực phẩm, tại sao đệ tử lại không có..." "Khụ khụ..." Hồng Quân nói: "Đây là do trời định..." "Không, sư tôn nói dối, rõ ràng là thiên vị, tim gan phèo phổi đều lệch hết cả rồi...

Rõ ràng là lệch cả sang mông rồi..." Phụt...

Hồng Quân nghe những lời này, mắt tối sầm lại, suýt nữa phun ra một ngụm máu già!

Mẹ nó chứ...

Tim ta...

Ta phải nhịn.

Ta là Thánh nhân!

Chương 23

Ta là Đạo Tổ...

Ta nhịn!

Mặt Hồng Quân đen như than.

Bên dưới, ba ngàn hồng trần khách cũng ồ lên bàn tán.

"Gã này... gan thật lớn, ngay cả Đạo Tổ cũng dám trách móc?" "Ai...

Ai bảo người ta phòng ngự vô địch chứ, lại còn là ái đồ của Đạo Tổ, Đạo Tổ cũng không nỡ làm gì hắn đâu?" "Chủ yếu là thực lực!" "Thử có Tam hoa Thiên Địa Nhân, hoa nở mười hai phẩm xem." "Đúng vậy, nếu ta có tam hoa mười hai phẩm, ta dám đứng ở Tử Tiêu Cung tè bậy..." ...

"Khụ khụ khụ..." Hồng Quân ho khan mấy tiếng thật mạnh, trong cung lập tức im phăng phắc.

"Ai..." Nhìn Lâm Phàm, Hồng Quân có xúc động muốn bóp chết hắn ngay lập tức, mẹ nó, lão tử lúc đó sao lại lắm mồm, nhận một tên nghịch đồ về làm gì chứ: "Tiểu tử... chuyện ngươi đập nát Tử Tiêu Cung của lão tử, lão tử còn chưa tính sổ với ngươi, ngươi còn mặt mũi hỏi ta đòi bảo vật à?" Hồng Quân tức đến nỗi "lão tử" cũng bật ra.

Lâm Phàm hiên ngang lẫm liệt nói: "Sư tôn hiểu lầm con rồi, đệ tử lúc đó chỉ là đang bắt chước thôi, đây là lực của Thiên Đạo, đưa cho sư tôn, không chừng có thể giúp sư tôn tham ngộ quỹ tích vận hành của Thiên Đạo!" "Thôi thôi, đừng có lằng nhằng với vi sư nữa, không phải ngươi muốn bảo vật sao, vi sư cũng không thiếu một món đó!"

Vút...

Theo lời Hồng Quân, một luồng sáng màu đen từ trên bầu trời sao bay xuống, lơ lửng trước mặt Lâm Phàm.

"Đây là Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, năm xưa thuộc sở hữu của La Hầu, là chí bảo phòng ngự trong Hồng Hoang, vạn pháp bất xâm, chư tà tránh lui!" Hồng Quân vẻ mặt bất mãn: "Lực phòng ngự chỉ đứng sau Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp!" Đồ tốt a!

Mắt vô số người sáng lên.

Nhưng, Lâm Phàm lại bĩu môi, nhận lấy, nhanh chóng cất Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên đi, rồi nói: "Sư tôn, lão nhân gia người chắc chắn là cố ý phá tâm lý của đệ tử!" "Tại sao lại nói vậy?" Hồng Quân nhìn Lâm Phàm.

Lâm Phàm nói: "Đệ tử cần pháp bảo phòng ngự sao?

Đệ tử..." Phụt...

Mọi người lúc này mới phản ứng lại: Đúng rồi, gã này mẹ nó trời sinh còn trâu bò hơn bất kỳ pháp bảo phòng ngự nào ở Hồng Hoang, Đạo Tổ cũng thật là, lại đi ban cho hắn một món pháp bảo phòng ngự.

Hồng Quân cũng hoàn hồn, đúng vậy, Hồng Quân cố ý làm thế.

"Pháp bảo loại phòng ngự vốn đã quý giá, ngươi còn kén cá chọn canh, nghịch đồ..." "Sư tôn, sư tôn!" Lâm Phàm lại lên tiếng: "Đệ tử gần đây mê luyện khí, trong tay lão nhân gia người không phải có một cái Càn Khôn Đỉnh sao, hay là đưa cho đệ tử dùng tạm đi?" "Phụt..." Hồng Quân nghe vậy tức đến nỗi râu bay dựng đứng: Mới vừa nãy không phải nói không cần pháp bảo phòng ngự sao?

"Thôi được thôi được...

Cho ngươi!" Hồng Quân thật sự không chịu nổi nữa: Tên này kéo

uy nghiêm của lão tử xuống mức thấp chưa từng có, không có giới hạn gì cả, phiền quá đi...

"Đa tạ sư tôn!" Lâm Phàm nhận được Càn Khôn Đỉnh, cười hì hì cất đi, ngồi ngay ngắn trên đỉnh núi, ra vẻ một đứa trẻ ngoan.

Bên cạnh, thấy Lâm Phàm mở miệng xin được hai món bảo bối từ Đạo Tổ, Chuẩn Đề đứng bên cạnh thèm đến nỗi nước miếng sắp chảy ra, nhìn Tiếp Dẫn, rồi lại nhìn Hồng Quân.

Cuối cùng, hắn cắn răng đứng dậy, học theo bộ dạng của Lâm Phàm nói: "Lão sư, đệ tử cũng có lời muốn nói!" "Ồ..." Hồng Quân hơi sững sờ: "Ngươi lại muốn nói gì?" "Sư tôn!" Mặt Chuẩn Đề khổ sở, gần như sắp khóc: "Đệ tử còn thảm hơn a...

Sư tôn, Tam Thanh sư huynh, Lâm Phàm sư huynh, Nữ Oa sư tỷ đều có Tiên thiên chí bảo, ít nhất cũng là mấy món cực phẩm, tại sao đệ tử chỉ có thượng phẩm, ngay cả một món cực phẩm cũng không có?" "Sư tôn a...

Lão nhân gia người đối với đệ tử, mới thật sự là thiên vị, tim gan phèo phổi đều lệch cả sang mông rồi..." "Hỗn xược!" Nghe Chuẩn Đề nói vậy, Hồng Quân lập tức nổi giận: Lâm Phàm xin lão tử, lão tử nhịn.

Nhưng ngươi là cái thá gì, mà cũng dám chỉ trỏ lão tử, uy nghiêm của lão tử mất hết rồi.

Trời tru đất diệt Lâm Phàm!

Hồng Quân vừa mắng thầm Lâm Phàm, vừa giơ bàn tay to lớn lên, uy áp vô tận quét ra, một đòn tấn công không phân biệt, nhắm thẳng vào ngọn núi thứ sáu ở hàng đầu tiên mà đập xuống.

"Khi sư diệt tổ, đáng nhận hình phạt rớt cảnh giới!" Bùm...

Bàn tay của Hồng Quân trong nháy mắt hạ xuống, phong tỏa

không gian, giam cầm thời gian, ầm ầm đập lên ngọn núi đó.

Ngọn núi vỡ nát, khí cơ chấn động.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn tự nhiên không thể thoát được, bị một chưởng của Đạo Tổ đập nát, rơi xuống biển mây.

Mưa máu vô tận bắn tung tóe, bay vào hư không hóa thành từng luồng linh khí.

Mất nửa nén hương, mới thấy hai luồng sáng từ dưới thung lũng sâu bay lên, chính là nguyên thần trọng sinh của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, hai người vội vàng quỳ giữa hư không, xin tội với Đạo Tổ.

"Sư tôn tha mạng a...

Đệ tử biết sai rồi!" "Sư tôn tha mạng!" Ánh mắt vô tội của Tiếp Dẫn, để lộ sự bi thảm trong lòng.

"Hừ..." Hồng Quân hừ lạnh một tiếng, nói: "Lần này trừng phạt nhẹ để giết gà dọa khỉ, hai ngươi cảnh giới rớt một tầng, hãy lấy đó làm gương!" "Vâng!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề mặt mày đau khổ.

Hai người vốn đều là Đại La Kim Tiên đại viên mãn, chỉ còn một bước nữa là có thể tiến vào Chuẩn Thánh.

Bây giờ thì hay rồi, chỉ vì một lần gây rối, bị Đạo Tổ đập nát, sau khi trọng sinh bản nguyên bị tổn thương, rớt xuống Đại La Kim Tiên hậu kỳ, mất một tiểu cảnh giới.

Đừng xem thường chỉ một tiểu cảnh giới, đó là bao nhiêu thiên tài địa bảo cũng không thể bù đắp được, chỉ có thể ngồi khô tu hành, mấy vạn năm cũng chưa chắc đã bù lại được.

Chuẩn Đề nhìn Lâm Phàm với ánh mắt oán hận, trong lòng vẫn không phục: Mọi người đều hỗn xược như nhau, sư tôn à, tại sao chỉ đánh con mà không đánh hắn?

Đương nhiên, thái độ đối xử phân biệt này của Hồng Quân cũng khiến những người khác trong Tử Tiêu Cung phải xì xào bàn tán.

Cùng là đệ tử cả!

Ơ...

được rồi, đệ tử chân truyền và đệ tử ký danh, quả thật không giống nhau, thôi được.

Ở Hồng Hoang, sư đồ và đại giáo, nhân quả khí vận tương liên, nhưng đệ tử ký danh lại không nằm trong số đó, có thể hiểu là đệ tử ký danh không phải người nhà.

"Im lặng!" Hồng Quân quát lớn một tiếng.

Mọi người liền ngậm miệng, cả Tử Tiêu Cung trở nên yên tĩnh.

Hồng Quân nói: "Cái gọi là Thánh nhân, đều do trời định, không có đại cơ duyên thì không thể đạt được.

Ta năm xưa du ngoạn Hồng Hoang, được bảy đạo Hồng Mông Tử Khí, nay ban cho những người có cơ duyên!" Ầm...

Hồng Quân phất tay, bảy đạo Hồng Mông Tử Khí bay ra, xoay quanh thân hình ngài, từng luồng khí tức huyền diệu hiện ra, khiến người ta nhìn mà nóng lòng.

"Lão Tử, Thông Thiên, Nguyên Thủy.

Ba người các ngươi do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, có quả vị Hỗn Nguyên, trong đó có một vị trí của các ngươi!" Vút...

Trong lúc nói chuyện, ba luồng Hồng Mông Tử Khí bay ra, lần lượt rơi xuống trước mặt Tam Thanh.

Tam Thanh lập tức mừng rỡ, mừng như điên.

Lão sư ý gì đây?

Ý là, chúng ta đã được định sẵn là Thánh nhân?

Chúng ta sẽ thành Thánh?

Chương 24

"Nữ Oa..." Hồng Quân phất tay, lại một luồng Hồng Mông Tử Khí bay ra, rơi xuống trước mặt Nữ Oa: "Sau này ngươi sẽ có một đại tạo hóa, sau khi công đức thành Thánh, dùng Hồng Mông Tử Khí ký thác nguyên thần vào Thiên Đạo, liền có thể bất tử bất diệt, trải qua vô lượng lượng kiếp, du ngoạn vạn giới Hỗn Độn!" Trong khoảnh khắc, bảy đạo Hồng Mông Tử Khí đã đi mất bốn đạo.

Hồng Quân lấy ra đạo thứ năm, nhìn Lâm Phàm.

Lâm Phàm cũng ngẩng đầu nhìn Hồng Quân.

Nói thật, nội tâm Lâm Phàm cũng khá rối rắm: Có nên lấy không?

Mình chắc chắn sẽ không trở thành Thánh nhân Thiên Đạo, cho dù có thành Thánh nhân Thiên Đạo, cũng sẽ không ký thác nguyên thần vào Thiên Đạo, nếu không sẽ thật sự trở thành con rối của Thiên Đạo.

Thôi vậy, mình không lấy.

"Đồ nhi..." Đúng lúc này, ý chí của Hồng Quân truyền đến, giao tiếp với Lâm Phàm, nói: "Vật này do Thiên Đạo định sẵn, có được cũng vô ích, đừng dính vào làm gì!" "Vâng!" Lâm Phàm bất ngờ nghe lời một lần.

Vút...

Một đạo Hồng Mông Tử Khí bay ra, xoay tròn không ngừng trên không, khiến những người bên dưới tim đập thình thịch.

"Sư tôn a..." Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn vừa thấy đạo cơ thành đạo, dù có nguy cơ bị Đạo Tổ đập cho rớt cảnh giới lần nữa, cũng phải thò đầu ra tranh giành.

"Sư tôn...

Tây phương chúng con đất đai cằn cỗi, nếu ngay cả Thánh nhân cũng không có, e rằng sau này Tây phương vĩnh viễn không có cơ hội phục hưng, hàng tỷ sinh linh Tây phương chúng con, biết phải làm sao đây...” “A, xin sư tôn rủ lòng thương...” “Ai...” Hồng Quân thở dài một hơi, lại nhớ đến một vài chuyện đau lòng xưa kia.

Năm xưa đại chiến với Ma tộc La Hầu, tranh đoạt quyền đại diện Thiên Địa, khiến cho tổ mạch Tây phương vỡ nát, tạo thành cảnh tượng cằn cỗi của Tây phương ngày nay.

Nhân quả này, cuối cùng cũng phải kết thúc.

“Thôi vậy, thôi vậy...” Vút vút...

Hai đạo Hồng Mông Tử Khí bay ra, lần lượt rơi xuống trước mặt Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

“Đa tạ sư tôn rủ lòng thương a...” Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn nhau cười, nhận lấy Hồng Mông Tử Khí, cất vào túi.

Thánh vị do trời định, đã có một vị trí.

Bảy đạo Hồng Mông Tử Khí, còn lại đạo cuối cùng.

“Đạo Tổ!” Vừa thấy còn đạo cuối cùng, mọi người đều phát điên.

Điên cuồng nhất phải kể đến hai người, một là Đế Tuấn, một là Đông Vương Công.

Đế Tuấn nói: “Đạo Tổ, Yêu tộc ta hiện là chủng tộc số một Hồng Hoang, ta là Yêu Đế, đáng được hưởng đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng, mong Đạo Tổ ban bảo vật rủ lòng thương!” “Đạo Tổ!” Đông Vương Công cũng quỳ xuống: “Đạo Tổ mệnh cho đệ tử làm Nam tiên chi thủ, quản lý sinh linh Hồng Hoang, nếu không có Thánh vị, vị trí Nam tiên chi thủ sẽ hữu danh vô thực, xin Đạo Tổ ban cho đạo cơ, để đệ tử thành Hỗn Nguyên đạo quả!” Đương nhiên, ngoài Đế Tuấn và Đông Vương Công, các đại lão khác cũng không chịu thua kém, lần

lượt quỳ xuống đất khẩn cầu.

Hồng Quân nhìn một vòng, lắc đầu, nói: "Đạo cơ cuối cùng, sớm đã có chủ, không thuộc về bất kỳ ai trong các ngươi, đi đi..." Nói xong, đạo Hồng Mông Tử Khí đó bay hai vòng quanh mọi người trong Tử Tiêu Cung, đột nhiên rơi xuống trước mặt Hồng Vân.

"Hồng Vân!" Hồng Quân nói: "Đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng, thiên mệnh thuộc về ngươi!" Hồng Vân lập tức mừng rỡ.

Vừa rồi lúc nhường chỗ ngồi, trong lòng vô cùng hối hận, Trấn Nguyên Tử dùng câu "trong mệnh có thì ắt sẽ có" để an ủi, được rồi, bây giờ không ai cần an ủi ta nữa.

Thứ của ta, thuộc về ta, không ai cướp được.

Những người khác trong Tử Tiêu Cung, ai nấy đều lộ vẻ ghen tị, thậm chí có người mặt còn hiện lên vẻ căm hận.

Chỉ có Lâm Phàm thản nhiên cười, lắc đầu.

Người khác không biết, nhưng Lâm Phàm là người hậu thế, quen thuộc với mọi tình tiết của Hồng Hoang, tự nhiên biết Hồng Mông Tử Khí thực chất là một cái hố lớn, Hồng Vân được Tử Khí, không những không có được cơ duyên, cuối cùng còn mất cả mạng.

Cũng không có gì lạ, dù sao thứ này liên quan đến cơ duyên thành Thánh, sáu Thánh nhân đều là đệ tử của Hồng Quân, tự nhiên không ai dám động vào.

Nhưng Hồng Vân thì khác, không có bất kỳ chỗ dựa nào, trong tay lại cầm Hồng Mông Tử Khí.

Giống như một đứa trẻ cầm vàng đi giữa chợ, há không biết câu "kẻ thất phu vô tội, mang ngọc bích lại có tội" sao?

Hồng Vân nhận lấy đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng.

Bên cạnh, Hồng Quân thản nhiên nói: "Lần giảng đạo này kết thúc, ta sẽ không xuất hiện nữa.

Năm xưa, bản tọa du ngoạn Hỗn Độn Hồng Hoang, được không ít bảo vật, bây giờ đối với lão đạo ta cũng không có nhiều tác dụng, tất cả bảo vật đều được ta đặt ở Phân Bảo Nhai ngoài cửa, các ngươi có thể đến lấy, dùng để trảm thi!" "Đương nhiên, tất cả đều dựa vào cơ duyên!" Nói xong, thân hình Hồng Quân chợt biến mất.

Bên dưới, tiểu đạo đồng Hạo Thiên đứng ra, ra vẻ già dặn, nói: "Các vị đừng vội, Đạo Tổ nói rồi, bảo vật trên Phân Bảo Nhai, mỗi người dựa vào cơ duyên để nhận, không phải đi sớm là cướp được, thứ là của ngươi, người khác không cướp được, không phải của ngươi, chạy nhanh mấy cũng không lấy được." "Các ngươi, hãy đi theo sau ta, lần lượt đến lấy đi." Thực ra căn bản không có tiết mục này, đều là Hạo Thiên vì muốn gây sự chú ý và kiếm chút lợi lộc mà thêm vào.

Nhưng câu nói của Hạo Thiên cũng không sai, dựa vào cơ duyên, của ai là của người đó, không phải đi trước là được nhiều hơn!

Nhưng, luôn có một số người không tuân thủ quy tắc.

Ví dụ như Lâm Phàm!

Lâm Phàm từ trên đỉnh núi đứng dậy, nói: "Mấy người cứ từ từ đi, bản tọa đi xem trước!" Vút...

Tu vi Đại La Kim Tiên hiện nay, lại tu luyện thần thông "Túng Địa Kim Quang" của Đạo Tổ, quả thật một bước đi xa hàng tỷ dặm, tốc độ không gì sánh bằng, so với lúc mới vào Tử Tiêu Cung quả là một trời một vực!

"Vãi chưởng...

Tên này không thấy thỏ không thả chim ưng, chắc chắn có âm

mưu!" "Mau theo sau!" "Đừng để hắn giành trước!" "Đi!" Vút... vút... vút...

Vô số luồng sáng trong nháy mắt lướt qua biển mây, bay về phía cửa lớn Tử Tiêu Cung.

Không còn ai để ý đến Hạo Thiên nữa.

Mặt Hạo Thiên tái mét, dậm chân, biểu thị nếu Lâm Phàm ở trước mặt, hắn có thể mở miệng ăn tươi nuốt sống Lâm Phàm.

Diêu Trì phía sau kéo kéo áo Hạo Thiên, nói: "Hạo Thiên sư huynh, đừng chấp nhặt với hắn, không đấu lại hắn đâu!" "Ai..." Hạo Thiên thở ra một hơi thật sâu, vẻ mặt đầy uất ức: "Lúc nào ta chấp nhặt với hắn, đều là tên đó năm lần bảy lượt bắt nạt ta có được không, hu hu hu..." Hu hu...

Hạo Thiên uất ức bật khóc.

Ngoài cửa!

Lâm Phàm không có gì bất ngờ, là người đầu tiên lao ra khỏi cửa lớn Tử Tiêu Cung, thân hình vừa chuyển đã hạ xuống trước Phân Bảo Nhai cao hàng vạn trượng.

Phân Bảo Nhai, là một tảng đá khổng lồ mà Hồng Quân lấy được từ trong Hỗn Độn, trên đó có vô số lỗ hổng, mỗi lỗ đều có bảo quang lấp lánh, không cần nói cũng biết, đều là bảo bối.

Mọi người dùng thần thức quét qua, cũng không thể nhìn rõ hình dạng của bảo vật bên trong?

Phân Bảo Nhai khổng lồ tuy chỉ là một tảng đá, nhưng đặt ở quảng trường Tử Tiêu Cung, cũng to như một ngọn núi, bảo vật trong đó tính bằng vạn.

Lâm Phàm hạ xuống phía trước nhất, những người phía sau tự

nhiên không đi tranh vị trí đầu tiên với hắn, dù sao Đạo Tổ đã nói, mỗi người dựa vào cơ duyên, không phải chạy nhanh là nhất định được đồ tốt.

"Hô..." Thực ra Lâm Phàm nhìn Phân Bảo Nhai lần đầu tiên, cũng chỉ muốn xem cơ duyên của mình thế nào, nhưng ngay khoảnh khắc đứng trước Phân Bảo Nhai, một trong bảy hồ lô đã được luyện hóa, hồ lô hỗn độn màu đen, đột nhiên động đậy.

Một thông điệp truyền vào não Lâm Phàm...

Hồ lô màu đen rất hứng thú với Phân Bảo Nhai.

Hồ lô đen là hồ lô hỗn độn, Phân Bảo Nhai là tảng đá Đạo Tổ lấy từ trong Hỗn Độn, chẳng lẽ hai thứ này có liên quan đến nhau?

Chương 25

"Ting tong..." Lúc này, hệ thống cũng phát ra thông báo: "Hệ thống siêu cấp lựa chọn, hiện tại khởi động, mời ký chủ đưa ra lựa chọn!" "Lựa chọn một: Dựa vào cơ duyên, lấy bảo vật, nhận được 10 triệu điểm công đức!" "Lựa chọn hai: Trực tiếp mang cả Phân Bảo Nhai và toàn bộ bảo vật trên đó đi, thưởng 100 triệu điểm công đức!" Cái gì...

Nghe nhiệm vụ của hệ thống trong nháy mắt, mặt Lâm Phàm khổ sở: Mẹ nó cái hệ thống hố cha này, lại muốn đẩy ta lên giàn lửa nữa à?

Thật không đứng đắn chút nào!

Bảo vật hay không cũng không quan trọng, ta chủ yếu là nhắm vào một trăm triệu điểm công đức kia!

Vì một trăm triệu điểm công đức đó, lão tử liều mạng.

"Lâm sư đệ, mau lên...

Ba ngàn người chúng ta đều đang chờ đó?" Nguyên Thủy Thiên Tôn phía sau nhìn Lâm Phàm không thuận mắt, nói một câu.

Nhưng Lâm Phàm không vui: "Gọi cái gì đấy?

Lão sư đã nói, lão tử ở trên hắn, dám gọi ta là sư đệ, sau này gọi là sư huynh..." "Được được, sư huynh, mau lên đi!" Nguyên Thủy vẻ mặt không kiên nhẫn.

"Rác rưởi!" Lâm Phàm nhìn Nguyên Thủy, nói: "Cái thứ căn nguyên rác rưởi, đừng nói chuyện với ta..." Phụt...

Lập tức, Nguyên Thủy nhận một vạn điểm sát thương.

Chuyện khó nhất trên đời, không gì bằng bị người ta dùng chính

lời của mình để phản công.

Năm xưa, Nguyên Thủy chế giễu Lâm Phàm căn nguyên mỏng như giấy, bây giờ người ta...

được rồi!

"Aiya, mau lên được không!" "Lề mề làm gì, không thấy chúng ta đều đang chờ sao?" "Gã này... thật là!" "Làm lỡ thời gian!" Mọi người đều tỏ ra bất mãn với Lâm Phàm.

Lâm Phàm quay đầu, một mình đối mặt với ba ngàn chúng sinh, rồi đưa tay phải ra, giơ ngón giữa: "Các vị về đi, Phân Bảo Nhai, ta, Lâm Phàm, lấy!" "Hây..." Lâm Phàm hét lớn một tiếng, pháp lực trong cơ thể cuồn cuộn tuôn ra, nhưng không phải để lấy bảo vật trên Phân Bảo Nhai, mà dùng hết sức bình sinh, "ầm" một tiếng bê cả Phân Bảo Nhai cùng mấy vạn món bảo vật trên đó lên.

"Đậu má..." Các đại lão vừa thấy, lập tức không vui.

"Lâm Phàm cái thằng rùa này, muốn nuốt trọn Phân Bảo Nhai!" "Đánh nó!" "Giết nó!" "Đánh!" "Ầm ầm ầm..." Ánh sáng ngũ sắc, vô số người cùng xông lên, đánh về phía Lâm Phàm.

"Đánh chết cái thằng rùa này..." "Cái thằng chó chết, giết nó..." Ầm ầm ầm...

Vô số pháp bảo từ xa ném về phía Lâm Phàm.

Đối mặt với lực lượng hùng hậu như vậy, Lâm Phàm cũng không dám đỡ cứng, quay người né tránh.

"Ting tong...

Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ, đặc biệt thưởng một trăm triệu điểm công đức, ký chủ, bảo trọng, hệ thống chuồn trước đây..." Mẹ nó hệ thống...

Mặt Lâm Phàm đen lại.

Nhưng bây giờ ít nhất cũng có gần hai trăm triệu điểm công đức.

Ầm...

Mọi người một đòn không trúng, thu hồi pháp bảo, lại đánh về phía Lâm Phàm.

"Chết tiệt...

Có thôi đi không?" Lâm Phàm nổi giận: "Đã nói là dựa vào cơ duyên, bây giờ cơ duyên của ta tốt, các ngươi ghen tị với ta à..." "Mẹ nó ngươi còn mặt mũi nói cơ duyên, sao không đi chết đi..." "Ta ghen tị cái kẹo mút nhà ngươi..." "Lại còn lý luận với chúng ta!" "Đặt Phân Bảo Nhai xuống, tha cho ngươi một mạng chó!" ...

"Được thôi, là các ngươi ép ta..." Lâm Phàm phất tay, cất cả Phân Bảo Nhai vào không gian hệ thống, rồi hét lớn một tiếng, không né không tránh.

Lũ chó chết, dường như đã quên gia gia dựa vào cái gì để tung hoành giang hồ.

"Mở cho ta..." "Hồng Mông Đại Na Di!" Ầm ầm ầm...

Vô số pháp bảo bị Lâm Phàm trực tiếp hút lấy, rồi vận chuyển pháp lực, sử dụng bản mệnh thần thông, đánh thẳng vào đám đông trên quảng trường Tử Tiêu Cung.

Ầm...

Phản đòn mạnh nhất đã bật, mẹ nó ta sợ ai?

"Đi..." Lâm Phàm không dám nhìn lại phía sau, kéo theo hai muội muội, quay người bỏ chạy.

"Bùm..." "Phụt phụt phụt..." Sau khi Lâm Phàm hóa thành luồng sáng bay đi, phía sau vang lên một chuỗi tiếng nổ, Tử Tiêu Cung vốn

vững như tường đồng vách sắt, bị một trận nổ làm cho nứt ra một khe hở khổng lồ, tử khí vô tận cuồn cuộn tuôn ra.

Trong cung điện, Đạo Tổ Hồng Quân càng tức giận quát: "Tử Tiêu Cung là nơi thanh tịnh, các ngươi không được làm ồn ở đây!" Ầm ầm ầm...

Đạo Tổ đánh ra một đạo pháp lực, đẩy cả ba ngàn người vào Hỗn Độn.

"Phụt phụt phụt..." Lại có không ít người phun ra máu tươi.

Trước bị tên Lâm Phàm kia đập cho, sau lại bị Hồng Quân đánh một chưởng, có thể tưởng tượng được.

"Không được, tên Lâm Phàm này quá đáng lắm, ta phải đến Thái Âm Tinh tìm hắn lý luận!" "Được, ta cũng đi Thái Âm Tinh!" "Nếu hắn không đồng ý, chúng ta đập nát ổ của hắn!" ...

Ầm...

Một đám người hùng hổ tiến vào Hỗn Độn.

Đương nhiên, nếu so tốc độ, ba người Lâm Phàm và hai nữ thần Thái Âm bỏ xa phần lớn mọi người một con phố.

Lần này, chỉ mất một năm, Lâm Phàm đã đưa hai vị muội muội trở về Thái Âm Tinh.

"Ca ca...

Lần này, e là đã chọc giận chúng nhân rồi!" Lần trước ở Bất Chu Sơn lấy bảy quả hồ lô, nói khó nghe một chút, cũng chỉ đắc tội mấy người Tam Thanh thôi, lần này một hơi nuốt trọn Phân Bảo Nhai, là đắc tội hết cả ba ngàn hồng trần khách trong Tử Tiêu Cung.

"Làm sao bây giờ?" Hai người Hi Hòa, Thường Hi hoảng sợ.

Lâm Phàm nói: "Không cần sợ, có ta ở đây, an tâm tu hành, ta đi bế

quan luyện hóa bảo vật, nếu bọn chúng dám đến, ta sẽ tặng chúng một món quà lớn.” Lâm Phàm trực tiếp bế quan.

Sau đó phất tay, Phân Bảo Nhai liền được lấy ra từ hệ thống.

Trên Phân Bảo Nhai, vô số ánh vàng lấp lánh, chiếu sáng cả đạo trường rực rỡ chói mắt.

Ầm...

Lâm Phàm không cần biết ba bảy hai mốt, trực tiếp lấy ra toàn bộ một trăm sáu mươi triệu điểm công đức trong hệ thống, ầm ầm rót vào Phân Bảo Nhai.

Ông ông ông...

Trong Phân Bảo Nhai có hàng vạn pháp khí.

Chỉ hơn một trăm triệu điểm công đức, không thể luyện hóa nổi một phần mười.

Ừm...

Đại khái luyện hóa được khoảng một thành pháp bảo.

Chương 26

Nhưng, cho dù chỉ luyện hóa được một thành, Lâm Phàm cũng có thể điều khiển Phân Bảo Nhai một cách đơn giản.

"Thời gian không còn nhiều...

Phân Bảo Nhai thứ này, phải luyện hóa một chút!" Lâm Phàm lấy ra Tiên thiên chí bảo Càn Khôn Đỉnh, đặt cả Phân Bảo Nhai vào trong đó, lấy càn khôn làm lò, lấy thái âm làm lửa, bắt đầu luyện chế.

Một lần luyện, kéo dài suốt mười năm.

Khoảng năm thứ mười, trong Hồng Hoang, đội ngũ ba ngàn người đông nghịt, hùng hổ kéo đến ngoài Thái Âm Tinh.

"Lâm Phàm, cút ra đây cho ta!" "Mau mau ra đây, không thì ta đập nát ổ của ngươi!" Nếu ba ngàn người không tấn công Lâm Phàm, mà trực tiếp tấn công Thái Âm Tinh, thì mười cái Thái Âm Tinh cũng phải nổ tung.

Lâm Phàm thân hình chợt lóe, ra khỏi cửa!

"Lâm Phàm!" Nguyên Thủy một mình đứng trước mọi người, chỉ vào Lâm Phàm nói: "Ngoan ngoãn lấy Phân Bảo Nhai ra, mọi người tự dựa vào cơ duyên, chúng ta lấy bảo xong, tự nhiên sẽ rời đi!" "Đúng vậy!" Đông Hoàng Thái Nhất hiên ngang bước ra, vỗ vào Hỗn Độn Chung: "Nếu không, lão tử đập nát Thái Âm Tinh của ngươi!" "Nhổ vào..." Lâm Phàm đứng giữa hư không, phất tay lấy Phân Bảo Nhai ra, biến nó thành cỡ bàn tay, nhìn mọi người nói: "Lũ rác rưởi, đã nói là mỗi người dựa vào cơ duyên, lão tử lấy đi là cơ duyên của lão tử, còn lải nhải nữa, ta sẽ cho các ngươi hối hận!" "..." Mọi người kinh ngạc, không ngờ Lâm Phàm đã luyện hóa Phân Bảo Nhai.

“Đánh...” “Quá kiêu ngạo, đánh nó, ta nhìn không nổi nữa rồi!” ...

Ầm...

Mọi người lại hợp lực tấn công.

Hừ...

Lâm Phàm hừ lạnh một tiếng, cổ tay chuyển động, pháp lực vô tận trong cơ thể tuôn ra, toàn bộ chảy vào Phân Bảo Nhai.

Trên Phân Bảo Nhai, ngàn ngọn đèn lấp lánh, vạn tia sáng cùng phát ra!

“Đi...” Phân Bảo Nhai liền như một ngọn núi, chém xuống đỉnh đầu mọi người.

Bùm...

Một cục gạch ném đi, lập tức đập nát hơn ngàn người, những người này tuy nguyên thần có thể trọng sinh, nhưng tu vi lại lập tức giảm xuống, bản nguyên bị tổn thương.

Những người không chết, không ít cũng bị trọng thương, chỉ có những kẻ cứng cựa như Tam Thanh, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Nữ Oa, Phục Hy mới có thể toàn thân rút lui.

“Ầm...” Lâm Phàm phất tay, Phân Bảo Nhai lại bay về: “Ai muốn đập Thái Âm Tinh của ta?” “Chạy a...” Mọi người vừa rồi còn hùng hổ, thấy Lâm Phàm uy mãnh như vậy, ai nấy đều sợ hãi chạy nhanh hơn thỏ, mười mấy đại lão Hồng Hoang còn lại nhìn nhau.

Sau đó, tập thể rút lui.

Cả Thái Âm Tinh cuối cùng cũng yên tĩnh.

“Ca ca...” Hai nữ thần Thái Âm sợ hãi đến bây giờ mới dám ra ngoài.

“Ca ca, Phân Bảo Nhai, thật lợi hại!” “Một đòn đã đập chết mấy trăm người, bảo vật của ca ca còn mạnh hơn cả Tiên thiên chí bảo a...” “Cũng được đi!” Nhưng Lâm Phàm mặt mày khổ sở, suýt nữa ngã quỵ, một đòn vừa rồi, không chỉ rút cạn toàn bộ pháp lực, mà ngay cả lực bản nguyên cũng tổn hao một hai phần.

Xe thì xịn thật, nhưng mẹ nó tốn xăng quá!

“Đi, về thôi!” Lâm Phàm thu Phân Bảo Nhai, một bước trở về Thái Âm Tinh.

Phất tay một cái, dùng khí hỗn độn che phủ toàn bộ Thái Âm, có thể ngăn cản Thánh nhân dòm ngó.

“Hù...” Trở về Quảng Hàn Cung, Lâm Phàm thở ra một hơi dài.

Cú ném Phân Bảo Nhai vừa rồi, linh lực trong cơ thể bị hút sạch, ngay cả lực bản nguyên cũng bị hút đi.

Chỉ mới luyện hóa được một phần mười Phân Bảo Nhai, nếu luyện hóa hoàn toàn thì sẽ thế nào?

Đương nhiên, trên Phân Bảo Nhai dù sao cũng có mấy vạn bảo vật, cùng lúc tế ra tương đương với mấy vạn pháp bảo đều phải hấp thu năng lượng, người thường cũng không chịu nổi.

Ước chừng, chỉ có Chuẩn Thánh mới có thể chịu đựng được sự tiêu hao này.

Mua được xe xịn mà không có tiền đổ xăng, dung tích lớn quá cũng là chuyện đau đầu.

Thôi kệ!

Lâm Phàm lại phất tay, Phân Bảo Nhai bay ra, hóa thành ngọn núi lớn rơi xuống trong Quảng Hàn Cung.

“Hai muội xem xem, trên đó có pháp bảo nào thích hợp không, lát

nữa ta lấy xuống cho!" Lâm Phàm nhìn Hi Hòa, Thường Hi.

Vốn dĩ, không thể lấy hết được, dù sao Đạo Tổ đã nói là dựa vào cơ duyên, chắc chắn không thể cho hắn hết.

Nhưng bây giờ, Lâm Phàm đã sớm luyện hóa Phân Bảo Nhai, nên phần lớn pháp bảo đều có thể trực tiếp lấy xuống.

Trên Phân Bảo Nhai, ngàn ngọn đèn lấp lánh, những pháp bảo đang tỏa sáng đều đã được luyện hóa, còn nhiều hơn là những pháp bảo không có động tĩnh, nằm im lìm trong các lỗ hổng.

Hàng vạn món, toàn bộ là Tiên thiên, nhưng trong đó chín mươi phần trăm trở lên đều là Tiên thiên linh căn hạ phẩm.

Trung phẩm và thượng phẩm chỉ chiếm một phần nhỏ, có mấy trăm món, còn cực phẩm, chỉ có vỏn vẹn mấy món.

Lâm Phàm nhìn qua, trong năm lá cờ Tiên Thiên Ngũ Phương, ở đây có ba lá.

Trong bốn ngọn đèn Tiên Thiên Tứ Linh, ở đây chỉ có một ngọn Bảo Liên Đăng.

Nhìn thấy Bảo Liên Đăng, Lâm Phàm không nhịn được cười: Nha đầu Nữ Oa cũng thật bi thảm, dây hồ lô bị cướp, Cửu Thiên Tức Nhưỡng bị cướp, bây giờ cơ duyên vốn thuộc về nàng là Bảo Liên Đăng, cũng bị mang đi.

Nữ Oa thảm nhất lịch sử!

Tiên thiên linh bảo cực phẩm trên Phân Bảo Nhai, cũng chỉ có bốn món, ba lá cờ Ngũ Phương, lần lượt là Tố Sắc Vân Giới Kỳ, Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ và Chân Võ Tạo Điêu Kỳ.

Ngũ Phương Kỳ có tổng cộng năm lá, hai lá còn lại là Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, thuộc sở hữu của Nguyên Thủy Thiên Tôn, và Ly

Địa Diễm Quang Kỳ, trong tay Lão Tử.

Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ đều là pháp bảo phòng ngự, đeo trên người, có thể nói là chư tà tránh lui, vạn pháp bất xâm, năng lực phòng ngự và bốn đóa liên đài mười hai phẩm có công dụng tương tự.

Lại đều là Tiên thiên linh bảo cực phẩm, là lựa chọn không thể tốt hơn để trảm thi.

Ngoài bốn món Tiên thiên linh bảo cực phẩm, trên Phân Bảo Nhai còn có một chuỗi mười hai viên Định Hải Châu, mỗi viên đều là Tiên thiên linh bảo trung phẩm, mười hai viên gộp lại là Tiên thiên linh bảo thượng phẩm.

Đương nhiên, Lâm Phàm biết, Định Hải Châu có tổng cộng ba mươi sáu viên, nếu gom đủ ba mươi sáu viên, sẽ là cực phẩm, nếu lại dùng Càn Khôn Xích diễn hóa thành ba mươi sáu chư thiên, thì lại là một cảnh tượng khác.

"Hai muội muốn gì, cứ lấy!" Đối với muội muội tiện nghi, Lâm Phàm luôn hào phóng.

Lần trước từ đỉnh Bất Chu Sơn lấy bảy quả hồ lô, chia cho mỗi người ba quả, hồ lô tuy tốt, nhưng thứ Lâm Phàm coi trọng cũng chỉ là quả hồ lô hỗn độn thứ bảy, sáu quả đầu, ngoài việc trảm thi, thực ra đối với hắn tác dụng không lớn.

"Được sao?" Mắt Hi Hòa sáng lên, nói: "Ca ca, muội muốn ngọn đèn đó!" Hi Hòa liếc mắt một cái đã chọn trúng Bảo Liên Đăng vốn thuộc về Nữ Oa.

"Được, không vấn đề!" Lâm Phàm phất tay, lấy Bảo Liên Đăng từ Phân Bảo Nhai xuống đưa cho Hi Hòa.

Hi Hòa mừng rỡ, mặt đỏ bừng.

"Thường Hi, mấy lá cờ kia cũng là Tiên thiên linh bảo cửu phẩm,

muội chọn một cái đi!" Lâm Phàm chỉ vào ba lá cờ.

Thường Hi lại bĩu môi lắc đầu, nói: "Không muốn, nữ nhi gia đeo một lá cờ, xấu chết đi được.

Muội muốn mười hai viên châu đó, trông đẹp lắm..." Mười hai viên Định Hải Châu, màu xanh biếc tỏa ra ánh sáng thanh khiết, quả thực rất đẹp.

Tiếc là chỉ là thượng phẩm thôi.

"Cũng được!" Lâm Phàm trực tiếp lấy ra mười hai viên châu, nói: "Vật này vốn có ba mươi sáu viên, đợi huynh tìm đủ hai mươi bốn viên còn lại cho muội, lúc đó ba mươi sáu viên hợp lại, cũng là Tiên thiên linh bảo cực phẩm!" "Cảm ơn ca ca..." Thường Hi vui vẻ cầm chuỗi châu trong tay, không quên thưởng cho Lâm Phàm một cái "chụt...", lập tức khiến Lâm Phàm tâm thần xao động, hai mắt sáng rực.

Chương 27

“Ca ca...

ánh mắt của huynh thật đáng sợ!” “Khụ khụ khụ...” Lâm Phàm phất tay thu Phân Bảo Nhai, nói: “Không có gì, hai muội bây giờ đều là Đại La Kim Tiên viên mãn, lại có Tiên thiên linh bảo cực phẩm, có thể dựa theo pháp môn Đạo Tổ truyền thụ để trảm thi, trảm đi một thi, liền có thể thành Chuẩn Thánh!” “Vâng!” Hai người gật đầu, sau đó bắt đầu bế quan.

Theo pháp môn Hồng Quân truyền thụ, dùng tiên thiên bất diệt linh quang trong Tiên thiên linh bảo, có thể trảm đi tam thi của bản thân, nhưng pháp bảo dùng để trảm thi, tự nhiên phẩm giai càng cao càng tốt.

Tốt nhất là cùng bản cùng nguyên.

Cũng không nhất thiết phải đồng nguyên, nếu không đồng nguyên cũng có thể trảm đi tam thi, tiếc là cuối cùng không thể tam thi hợp nhất, tu vi sẽ không thể tiến thêm, chỉ có thể kẹt ở Chuẩn Thánh hậu kỳ!

Nếu cùng bản cùng nguyên, cuối cùng tam thi bản nguyên hợp nhất, thì có thể đạt đến Chuẩn Thánh viên mãn, vận khí tốt có đại cơ duyên, như Tam Thanh, Nữ Oa, thậm chí có thể một bước lên trời, bước vào cảnh giới Thánh nhân.

Hi Hòa và Thường Hi đi bế quan, Lâm Phàm cũng không rảnh rỗi, một bước vào đạo trường của mình, phất tay bố trí trùng trùng trận pháp, Lâm Phàm liền bắt đầu tu hành.

Ngay từ lần giảng đạo thứ hai của Đạo Tổ, hắn đã đột phá cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Lúc đó, hoa khai cửu phẩm, chấn kinh Tử Tiêu Cung.

Sau đó dung hợp chín giọt tinh huyết Bàn Cổ còn lại, khiến tu vi của hắn tiến thêm một bước, hoa khai thập nhị phẩm, nhưng tu vi Đại La Kim Tiên sơ kỳ này vẫn chưa đột phá.

Tuy chưa đột phá, nhưng cũng đã đạt đến bình cảnh, chỉ còn lớp màng cửa sổ cuối cùng chưa chọc thủng.

Lâm Phàm trực tiếp ngồi xếp bằng trên đất, đỉnh đầu Thiên Mẫu Khánh Vân ầm ầm bay ra, tam hoa lay động, vô số khí cơ phiêu tán ra hư không xung quanh.

Trong khánh vân, vô số bảo vật cuồn cuộn, ánh sáng huyền hoàng lưu chuyển, một phù văn thời gian màu vàng kim, không ngừng quét qua khánh vân, khiến thời gian không gian một phương trời đất hơi vặn vẹo.

Một năm!

Hai năm!

Ba năm!

Mười năm!

Trăm năm!

Ngàn năm! ...

Tu hành không có năm tháng, Hồng Hoang không ghi năm, chớp mắt một cái, lại sáu ngàn năm trôi qua.

Trong sáu ngàn năm, Lâm Phàm hấp thu linh lực xung quanh, ngưng tụ linh khí hàng tỷ dặm quanh Thái Âm Tinh, hình thành một vòng xoáy khổng lồ vô tận trên đỉnh đầu, linh khí trong vòng xoáy bị nén thành linh dịch, từng giọt từng giọt rơi xuống như mưa, tưới lên thân thể khô héo của Lâm Phàm, một bên luyện hóa linh khí, một bên

tu phục bản nguyên.

Một ngày nào đó sau sáu ngàn năm, lớp màng cửa sổ cuối cùng trong cơ thể cuối cùng cũng vỡ tan.

Phụt...

Không có tiếng động dữ dội, chỉ một gợn sóng nhỏ, vòng xoáy linh khí vô tận trên đỉnh đầu liền tan biến, lại trở về với trời đất.

Tam hoa trên đỉnh đầu Lâm Phàm khẽ lay động, theo khánh vân thu về đỉnh đầu.

Đại La Kim Tiên trung kỳ!

Cuối cùng cũng đột phá.

Lâm Phàm trong lòng vui mừng, lập tức một bước ra khỏi đạo trường, đến Quảng Hàn Cung trên Thái Âm Tinh, thấy hai vị muội muội đang thảnh thơi uống trà tán gẫu trong cung.

"Ủa... hai muội không bế quan nữa sao?" "A, ca ca, bọn muội xuất quan rồi!" Hai nàng cười với Lâm Phàm.

Lâm Phàm lúc này mới chú ý, hai người đã sớm đột phá tu vi Chuẩn Thánh, hiện tại khí thế trên người hùng hậu, nếu không cố ý áp chế, e rằng cả Thái Âm Tinh đều sẽ bị bao phủ trong uy áp Chuẩn Thánh.

"Bọn muội trực tiếp trảm thi, đơn giản lắm, pháp môn của Đạo Tổ quả nhiên không tệ!" Hi Hòa, Thường Hi mỗi người có ba quả hồ lô, dùng để trảm thi vừa vặn.

"Ầm ầm ầm..." Khi Lâm Phàm đang ngồi trong Quảng Hàn Cung, tán gẫu với hai muội muội, đột nhiên trời đất rung chuyển, ánh mắt hắn xuyên qua vô số không gian, rơi xuống Côn Lôn Sơn.

Nguyên lai Lão Tử, Thông Thiên, Nguyên Thủy ba người, gần như

cùng lúc đột phá tu vi Chuẩn Thánh.

Điều khiến Lâm Phàm kinh ngạc là, ba người đều không trảm thi, trực tiếp dựa vào khí vận và căn nguyên của bản thân, khổ tu thành Chuẩn Thánh, nhưng cũng không có gì lạ, dù sao ba người là Tam Thanh do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, phúc trạch vô biên.

Ầm ầm ầm...

Giữa trời đất, lại có một luồng khí cơ truyền đến.

Nguyên lai là đạo trường của Nữ Oa và Phục Hy ở Phượng Tê Sơn, hai người cũng gần như cùng lúc lột xác, trở thành tu vi Chuẩn Thánh.

Vạn Thọ Sơn!

Dưới Ngũ Trang Quán, hai vị tu sĩ đang đối dịch dưới một gốc cây cổ thụ cao chọc trời, một người mặc hồng bào, chính là Hồng Vân, người còn lại bạch y râu dài, là Địa tiên chi tổ Trấn Nguyên Tử, hai người vừa uống trà vừa đối dịch, cuộc sống của đôi bạn thân thật là thoải mái.

Lâm Phàm phát hiện, khí thế trên người hai người hùng hậu, cũng đã đột phá Chuẩn Thánh.

Nhìn nữa!

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Nhiên Đăng, Minh Hà lão tổ, ngay cả hai người Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn bị Đạo Tổ một chưởng đánh rớt tu vi cảnh giới trước đó, cũng đã đột phá.

Mẹ ơi...

Quá biến thái.

Lão tử hình như... tụt hậu rồi nha!

"Gào..." Lúc này, ở vị trí trung tâm nhất của Hồng Hoang, tại sườn

núi Bất Chu Sơn, sương mù bao phủ quanh năm trên Bất Chu Sơn đột nhiên lộ ra một cái hang, trời đất lập tức quang đãng, vô số người Hồng Hoang nhìn tới.

Chỉ thấy trong hang động mây lớn đó, một tòa thần điện cao chót vót, từ từ mở ra đại môn.

Từng tôn thân hình khổng lồ, tu vi thông thiên, uy thế hùng hậu của những con quái vật từ trong đó bước ra, tổng cộng có mười hai vị, mỗi vị đều có thân thể cao hàng vạn trượng.

Sau mười hai tôn đại quái vật, lại có vô số Tiên thiên Vu tộc từ trong huyết trì bò ra, từng người một nối đuôi nhau ra khỏi thần điện.

"Gào..." Vị đại quái vật đi đầu ngẩng đầu, hướng lên trời gầm lớn một tiếng.

Sương mù hàng vạn dặm quanh Bất Chu Sơn, bị một tiếng gầm chấn tan toàn bộ.

"Ta là Đế Giang, thủ lĩnh Thập Nhị Tổ Vu của Vu tộc, Tiên thiên Vu tộc do tinh huyết của Bàn Cổ phụ thần hóa thành, từ nay về sau, Bất Chu Sơn thuộc sở hữu riêng của Vu tộc ta, trong Hồng Hoang, bất kỳ chủng tộc nào cũng không được vào, kẻ vi phạm, giết không tha!" Đây chính là lúc Tiên thiên Vu tộc xuất thế.

Thập Nhị Tổ Vu ai nấy khí thế phi phàm, khiến cả Hồng Hoang chấn động.

Một chủng tộc, quy tụ mười hai tôn cường giả Chuẩn Thánh, chủng tộc này vừa sinh ra đã định sẵn bất phàm.

"Hừ..." Vu tộc tuyên bố Bất Chu Sơn là của riêng, đương nhiên gây ra sự bất mãn của Hồng Hoang, phải biết Bất Chu Sơn vô cùng rộng lớn, cơ duyên vô số, là nơi vô số người Hồng Hoang tìm kiếm bảo vật và cơ duyên, nay bị Vu tộc chiếm làm của riêng, làm sao

được?

"Bất Chu Sơn là của chung Hồng Hoang, Vu tộc dựa vào đâu mà muốn biến nó thành cấm địa?" Một vị đại năng Chuẩn Thánh tay cầm thần lôi, "soạt" một tiếng xé rách thương khung, không lệch một ly rơi xuống đỉnh Bất Chu Sơn.

Sinh linh tu luyện đến Chuẩn Thánh, liền có năng lực xé rách hư không.

Chương 28

"Tìm chết!" Mặt Đế Giang đen lại, không nói hai lời, duỗi tay ra, không gian vô tận bị bỏ qua, bàn tay khổng lồ của hắn trực tiếp từ sườn núi vươn lên đỉnh núi, vượt qua không gian hàng vạn dặm.

Sau đó, một tay nắm chặt vị Chuẩn Thánh kia.

Bùm...

Chỉ hơi dùng sức, vị Chuẩn Thánh kia liền bị bóp nát, vẫn lạc.

Một màn này, khiến cả Hồng Hoang chấn kinh: Tổ Vu cũng là tu vi Chuẩn Thánh, tại sao lại mạnh mẽ như vậy?

Trời ạ...

Đây là chủng tộc gì vậy?

Bùm...

Vị đại năng Chuẩn Thánh tay cầm lôi điện, bị Đế Giang ra tay trong nháy mắt khóa chặt tại chỗ, không thể động đậy, sau đó, bị Đế Giang bóp nát thân thể.

May là, Đế Giang ra tay cũng có chừng mực, không quá đáng, thả cho nguyên thần của người đó rời đi, và nói: "Vu tộc tại đây thông cáo vạn tộc Hồng Hoang, nếu còn có kẻ tự ý xông vào lãnh địa Vu tộc ta, giết không tha..." Từ ngữ khí của hắn có thể nghe ra, lúc đó sẽ không chỉ đơn giản là bóp nát nhục thân, e rằng nguyên thần cũng không giữ được.

"Trời ạ..." Ngay cả Hi Hòa và Thường Hi sau khi xem xong cũng không nhịn được kinh hô.

"Ca ca...

đám Vu tộc này, là cái gì vậy?" "A, quá mạnh, chiến đấu lực của chúng, có lẽ vượt xa Chuẩn Thánh, vị Chuẩn Thánh lôi đình vừa rồi, ngay cả sức phản kháng cũng không có." "Mà còn có mười hai tôn lận!" ...

"Ừm!" Lâm Phàm gật đầu, nói: "Vu tộc, là Tiên thiên chủng tộc, giống như Long Phượng Kỳ Lân, đều là sinh vật hóa sinh.

Chúng do tinh huyết Bàn Cổ hỗn hợp với ba thành công đức khai thiên hóa thành, nhục thân cường hãn vô song, không sợ đao binh.

Nói chung, trong cùng cấp bậc, Vu tộc về cơ bản là vô địch!" "Hít... hít... hít..." Nghe lời Lâm Phàm, hai nữ thần Thái Âm hít một hơi khí lạnh.

Cùng cấp bậc vô địch?

Mà còn có tận mười hai tôn Tổ Vu...

"Nhị lang của Vu tộc, trên Bất Chu Sơn, trong phạm vi hàng vạn dặm, tất cả ngoại tộc, toàn bộ giết sạch!" Đế Giang không chút khách khí, trực tiếp hạ lệnh cho Vu tộc.

"Vâng!" Vô số Vu tộc, dưới sự dẫn dắt của Đại Vu, Tiểu Vu trực tiếp xông ra khỏi Bàn Cổ thần điện, tản ra bốn phương tám hướng.

Lúc này, ở xung quanh Bất Chu Sơn, Yêu tộc sinh sống nhiều nhất, lần này Vu tộc xuất sơn, trực tiếp chém giết sạch sẽ Yêu tộc xung quanh Bất Chu Sơn, máu chảy thành sông.

Trên Thái Dương Tinh, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất nhìn thấy mà lửa giận ngút trời.

Đông Hoàng Thái Nhất nói: "Lão tử đi giết sạch đám súc sinh đó!" "Đệ đệ!" Đế Tuấn nói: "Cẩn thận một chút, chúng có mười hai người, đơn đả độc đấu thì được, nếu bị vây công, phải biết tiến lui!" "Ca ca yên tâm!" Đông Hoàng Thái Nhất cầm Hỗn Độn Chung trong

tay, hóa thành luồng sáng bay ra khỏi Hồng Hoang, vừa vặn đến Bất Chu Sơn, không nói hai lời, vỗ vào đại chung.

Keng...

Một tiếng chuông hùng hồn vô cùng lập tức vang vọng, quét ngang Bất Chu Sơn, vô số Vu nhân đau đớn ngã xuống đất.

"Hử?" Đồng tử Đế Giang hơi nhướng lên, "Hừ... không biết sống chết!" Ầm...

Đế Giang không chỉ phất tay, mà còn mở ra tầng tầng không gian trước mặt, trong nháy mắt rơi xuống đỉnh núi.

"Kẻ nào?" "Người giết ngươi!" Đại chung trong tay Đông Hoàng Thái Nhất treo lơ lửng giữa hư không, ánh vàng lấp lánh, chiếu sáng chư thiên vạn giới, bản thể đại chung càng uy áp một phương trời đất, trên đó huyền hoàng chi khí phun trào, bên trong khắc nhật nguyệt tinh thần, bên ngoài hiện địa hỏa thủy phong.

"Hỗn xược!" Đế Giang không hề sợ hãi, ầm ầm hóa ra thân thể vạn trượng, chỉ bằng một đôi nắm đấm thịt, liền đánh nhau với Đông Hoàng Thái Nhất.

Bùm...

ầm... rắc rắc...

Hai người đều là chiến thần Hồng Hoang, lại đều có tu vi Chuẩn Thánh, mỗi cử chỉ đều có sức mạnh hủy thiên diệt địa, mỗi lần công kích, đều làm sơn hà vỡ nát, băng liệt hư không, vô tận địa hỏa thủy phong nghịch diễn, hỗn độn chi khí thổi vào Hồng Hoang.

Đông Hoàng Thái Nhất là chiến thần Hồng Hoang, lại có lực lượng của Tiên thiên chí bảo Hỗn Độn Chung bạn sinh, chiến lực vô song.

Đế Giang là thủ lĩnh Thập Nhị Tổ Vu, trời sinh có thần thông không gian, lĩnh ngộ đại đạo không gian đã hơn ba thành, cộng thêm thân thể cường hãn, sức mạnh vô cùng.

Hai người đánh ba ngàn hiệp, đánh cho Hồng Hoang băng liệt, hư không vỡ nát, cũng không phân thắng bại.

Sau ba ngàn hiệp, Đế Giang hơi rơi vào thế hạ phong.

"Tìm chết!" Ầm...

Vừa thấy Đế Giang rơi vào thế hạ phong, những người còn lại của Thập Nhị Tổ Vu đều nhảy lên đỉnh Bất Chu Sơn.

Thời gian Tổ Vu Chúc Cửu Âm trời sinh lĩnh ngộ đại đạo thời gian, phất tay một cái liền bay ra vô số phù văn thời gian, trực tiếp áp chế không gian nơi Đông Hoàng Thái Nhất đang đứng.

Đông Hoàng Thái Nhất dưới tác dụng của đại đạo thời gian, động tác ngày càng chậm.

"Bùm..." Đế Giang nhân cơ hội đánh ra một quyền, trực tiếp đánh vào ngực Đông Hoàng Thái Nhất, Đông Hoàng Thái Nhất phòng thủ không kịp, bị đánh bay xa hàng vạn dặm, một ngụm máu vàng phun ra, rơi xuống Bất Chu Sơn, làm nứt vỡ vô số đỉnh núi.

"Hừ..." Đông Hoàng Thái Nhất hừ lạnh một tiếng, thu Hỗn Độn Chung trực tiếp bay về Thái Dương Tinh, một đối một, hắn không sợ bất kỳ ai, nhưng đối phương đông người, cũng chỉ có thể tạm thời rút lui.

Nhưng, trong quá trình Đông Hoàng Thái Nhất từ Bất Chu Sơn bay về Thái Dương Tinh, đột nhiên cảm giác trên Bất Chu Sơn có từng tầng dao động lực, dường như có thứ gì đó sắp xuất thế.

Tâm thần khẽ động, một bước bước vào trong đó, lập tức bị cảnh sắc trước mắt làm cho kinh ngạc.

Một không gian.

Một không gian khổng lồ, tuy không bằng đại địa Hồng Hoang, nhưng không gian có đủ ba mươi ba tầng, mỗi tầng đều sánh ngang với mấy vạn đại thiên thế giới, linh khí nồng đậm, còn dày đặc hơn đại địa Hồng Hoang ba phần.

"Nơi tốt a!" Đông Hoàng Thái Nhất mừng rỡ, nói: "Nơi này, nên làm đạo trường của huynh đệ ta!" Đông Hoàng Thái Nhất phát hiện một nơi tốt, vội vàng trở về Thái Dương Tinh, kéo ca ca Đế Tuấn đến.

Đế Tuấn sau khi xem xét không gian này, trực tiếp vỗ tay khen hay.

"Quá tốt rồi, hoàn mỹ!" Đế Tuấn nói: "Đệ đệ, hai chúng ta là Yêu Đế, ở trên Thái Dương Tinh, nhưng lại có nhiều Yêu tộc không phục, mà nơi Thái Dương Tinh cũng thực sự nhỏ bé, thế giới ba mươi ba tầng này, từ hôm nay trở đi, gọi là Tam Thập Tam Thiên, là đạo trường của huynh đệ chúng ta, cũng là thánh địa của Yêu tộc, đệ thấy thế nào?" "Đại thiện!" Đông Hoàng Thái Nhất tự nhiên không có vấn đề gì.

Thế là, Đế Tuấn trực tiếp đặt tên cho Tam Thập Tam Thiên, mỗi tầng đều có tên riêng, tên vừa định, Thiên Đạo kim lôi cuồn cuộn, có vô số công đức kèm theo tạo hóa huyền quang giáng xuống, lần lượt rơi xuống người Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất.

Tu vi hai người trực tiếp đột phá, từ Chuẩn Thánh sơ kỳ, đột phá lên Chuẩn Thánh trung kỳ.

"Ta là Yêu Đế Đế Tuấn, hôm nay, tại Tam Thập Tam Trọng Thiên, lập Yêu tộc Thiên Đình, thống ngự thiên hạ Yêu tộc, cũng là tấm gương cho vạn tộc Hồng Hoang, thống ngự gia tộc Hồng Hoang, xin Thiên Đạo chứng giám!" Ầm ầm ầm...

Theo tiếng của Đế Tuấn, lại có vô lượng công đức giáng xuống, lần này gần như toàn bộ đều rơi xuống người Đế Tuấn.

Đó không phải là trọng điểm!

Trọng điểm là, trong Ngọc Hoàng Thiên nơi Đế Tuấn ở, trước chủ điện của đạo trường, một dòng sông khí vận đột nhiên ứng vận mà sinh, từ hư không chảy ra, lại đi vào hư không.

Dòng sông khí vận đó vạn đạo kim quang, khí thế hùng vĩ, vừa xuất thế đã trở thành sự tồn tại chói lọi nhất Hồng Hoang, ánh sáng đó che lấp vạn tộc thiên hạ, thậm chí còn mạnh hơn khí vận của Long tộc, Phượng tộc, Kỳ Lân tộc thời kỳ thịnh vượng nhất.

Chương 29

Một dòng sông khí vận ra đời, trong nháy mắt đã thu hút sự chú ý của tất cả đại năng Hồng Hoang.

"...

Thiên đình đã được thành lập rồi sao?" "Yêu tộc Thiên Đình?

Tại sao khí vận lại mạnh mẽ như vậy?" "Chẳng lẽ, Yêu tộc sắp trở thành nhân vật chính tiếp theo của trời đất Hồng Hoang sao?" ...

Hồng Hoang mỗi thời kỳ, đều có nhân vật chính.

Từ khi khai thiên tích địa, nhân vật chính đầu tiên là Hung Thú.

Nhân vật chính thứ hai là Long Phượng Kỳ Lân tam tộc, chính xác hơn là, thời kỳ Long Phượng đại kiếp, Hồng Hoang không có nhân vật chính.

Vậy, Yêu tộc có thể trở thành nhân vật chính thứ hai của Hồng Hoang sau Hung Thú không?

Vô số người đang chờ xem, vô số người bấm tay suy tính!

Yêu tộc còn có mười đại bộ tộc, mỗi bộ tộc đều có đại năng thống ngự, thủ lĩnh của mười đại bộ tộc thủ đoạn thông thiên, nhưng vô số năm công phạt lẫn nhau, không ai coi ai ra gì, là một trạng thái cát rời.

Nhưng, sau khi Đế Tuấn thành lập Thiên Đình, và được Thiên Đạo công nhận, giáng xuống dòng sông khí vận, tình hình hoàn toàn khác.

Điều này chứng tỏ gì?

Chứng tỏ Đế Tuấn là chủ thống nhất của Yêu tộc, là cộng chủ của thiên hạ Yêu tộc.

Mười đại bộ tộc không thừa nhận, cũng phải thừa nhận, khí vận

một khi sản sinh, vô số Yêu tộc Hồng Hoang sẽ tự nhiên từ huyết mạch mà nghiêng về sự lãnh đạo của Đế Tuấn và Thiên Đình.

Thế là, thủ lĩnh của mười đại bộ tộc cùng tụ họp, cùng lên Thiên Đình tham kiến Đế Tuấn.

Đế Tuấn vô cùng vui mừng, phong mười thủ lĩnh bộ tộc làm mười đại Yêu Vương của Yêu tộc, cũng gọi là Thập Đại Yêu Thánh.

Thập Đại Yêu Thánh đều có tu vi Chuẩn Thánh, lần lượt là: Kế Mông, Anh Chiêu, Phi Đản, Phi Liêm, Cửu Anh, Thương Dương, Bạch Trạch, Khâm Nguyên, Thử Thiết, Quỷ Xa.

Yêu tộc vạn tộc quy nhất, ngoài vùng Bắc Hải do Côn Bằng nắm giữ, Yêu tộc còn lại trong Hồng Hoang về cơ bản đã ngưng tụ toàn bộ.

Khí vận Yêu tộc ầm ầm tăng vọt.

Yêu tộc, trong một đêm, đã trở thành đại chủng tộc số một Hồng Hoang, bất luận về dân số hay tu vi, thậm chí có thể ổn định áp chế Vu tộc một đầu, dù sao, Yêu tộc ngoài Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất và Thập Đại Yêu Thánh, còn có Côn Bằng, Nữ Oa, Phục Hy cũng thuộc phạm trù Yêu tộc.

Thiên hạ Yêu tộc, cùng tôn Đế Tuấn làm Thiên Đế.

Đế Tuấn tự nhiên không khách khí, chọn ngày lành tháng tốt, cáo với trời đất, chính thức đăng cơ làm Đế.

"Tam Thanh, chúc mừng Đế Tuấn trở thành Thiên Đế!" "Nữ Oa chúc mừng Đế Tuấn đạo hữu, trở thành Thiên Đế!" "Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân, chúc mừng Đế Tuấn đạo hữu, trở thành Thiên Địa!" ...

Trong một thời gian, vô số người gửi lời chúc mừng.

Điều này khiến một người khác lập tức xao động không yên,

người này không ai khác, chính là Đông Vương Công, người được Đạo Tổ Hồng Quân sắc phong "Nam tiên chi thủ" trong Tử Tiêu Cung năm đó.

Đông Vương Công thương nghị với muội muội Tây Vương Mẫu, nói: "Ta là Nam tiên chi thủ, là người chấp chưởng thiên hạ, thiên mệnh sở quy, cũng là sứ mệnh của ta, Đế Tuấn không biết Thiên Đạo, tại sao lại cướp cơ duyên của ta?" Tây Vương Mẫu im lặng không nói.

Đông Vương Công nói: "Thôi được, lập Thiên Đình, ta Đông Vương Công tự nhiên cũng có thể lập Thiên Đình, lẽ nào chỉ có Đế Tuấn thắng được bản tọa một bậc sao?" Thế là, Đông Vương Công tay cầm long đầu trượng, cáo với trời đất, về mặt tên gọi đã áp chế Đế Tuấn một đầu, thành lập thực lực ở Đông Hải, tên là "Viễn Cổ Thiên Đình!" Dựa vào nhân mạch và khí vận của Đông Vương Công, lại có danh hiệu Nam tiên chi thủ, trong nháy mắt triệu tập được mấy vạn tán tu, tụ tập trên biển, cũng trở thành một thế lực, có khí vận trời đất sản sinh.

Từ đó, hai Thiên Đình cùng tồn tại...

Sau khi Đạo Tổ kết thúc buổi giảng thứ ba, vô số người trong Hồng Hoang được hưởng lợi, tu vi của không ít đại năng từ Đại La Kim Tiên đã đột phá lên Chuẩn Thánh.

Toàn bộ thực lực của Hồng Hoang tăng vọt một bậc lớn.

Ngoài ra, Yêu Đế Đế Tuấn đã thành lập Thiên Đình, Đông Vương Công cũng lập nên Viễn Cổ Thiên Đình, cả hai cùng tranh giành khí vận của Thiên Đạo.

Những Thiên Tiên Vu tộc bò ra từ huyết trì của Bàn Cổ Thần Điện thì trấn giữ một phương đất đai quanh núi Bất Chu, hoành hành vô kỵ, vạn tộc không ai dám đắc tội.

Hồng Hoang rơi vào một thời kỳ cân bằng ngắn ngủi.

Năm xưa Đạo Tổ từng nói, giữa trời đất này, số lượng Thánh nhân sẽ không quá chín vị.

Mọi người vì chín cái danh ngạch này mà âm thầm nỗ lực, từng kẻ một bế quan tu hành, tranh thủ một tia thiên cơ đó với hy vọng sớm ngày thành đạo.

Nhưng trong lòng mọi người cũng tự hiểu rõ: Dưới Thiên Đạo, số cực là chín, Hồng Quân đã chiếm một, tám vị trí còn lại thì hàng ghế đầu ở Tử Tiêu cung đã có bảy người là Tam Thanh, Nữ Oa, hai người Tây Phương và Lâm Phàm.

Nếu xét theo lý thường, bảy người này đều có khả năng thành Thánh, vì họ đều là đệ tử Đạo Tổ mà.

Vậy nên, vị trí Thánh nhân thực sự có thể cạnh tranh chỉ còn đúng một suất.

Vị trí cuối cùng này nhìn thì có vẻ cạnh tranh được, nhưng đạo cơ thành đạo là Hồng Mông Tử Khí lại nằm trong tay lão thất phu Hồng Vân kia.

Chẳng lẽ Hồng Vân cũng sắp thành Thánh?

Vô số đại lão trong lòng không cam tâm.

Trong đó, Minh Hà - sinh linh tiên thiên được dựng dục từ U Minh Huyết Hải, đã trực tiếp tìm đến Vạn Thọ Sơn đấu với Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân hàng chục lần nhằm đoạt lấy Hồng Mông Tử Khí.

U Minh Huyết Hải vốn là máu từ cuống rốn của Bàn Cổ hóa thành, mênh mông vô biên, hôi thối vô cùng.

Từ thuở khai thiên lập địa, trong huyết hải này đã dựng dục một sinh mệnh, chính là Minh Hà Lão Tổ.

Căn nguyên của Minh Hà quả thực không tầm thường, hắn do máu cuống rốn Bàn Cổ hỗn hợp với trọc khí đại địa hóa hình, khi hóa hình còn nhận được nửa thành công đức khai thiên, căn nguyên thuộc hàng nhất nhì Hồng Hoang, chỉ kém Tam Thanh một chút, đại khái tương đương với Thập Nhị Tổ Vu.

Điều khiến người ta ghen tị hơn là pháp lực của Minh Hà thao thiên, có tiên thiên linh bảo cực phẩm bạn sinh là Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên có thể thiêu cháy nghiệp lực, lại thêm hai kiện linh bảo thượng phẩm là Nguyên Đồ và A Tỳ nhị kiếm, sát phạt vô song.

Còn một điểm nữa, khi Minh Hà sinh ra đã mang theo một đạo phù văn Đại Đạo bạn sinh, chính là Sát Lục Đại Đạo.

Minh Hà tu hành từ sớm, đi theo con đường Sát Lục chứng đạo, chủ trương sát thiên, sát địa, sát ngã, sát vạn vật.

Tu luyện sát khí đến cực hạn tự nhiên có thể viên mãn Đại Đạo.

Thế nên Minh Hà rất mạnh.

So với Đông Hoàng Thái Nhất có tiên thiên chí bảo Hỗn Độn Chung thì cũng một chín một mười, nếu gạt yếu tố chí bảo sang một bên, Minh Hà có lẽ còn cường hoành hơn Thái Nhất một chút.

Nhưng Trấn Nguyên Tử của Hồng Hoang cũng chẳng phải hạng vừa, một người có thể không đánh lại Minh Hà, nhưng hai người hợp sức thì dư sức đối phó.

Vậy nên Minh Hà dù mấy lần đến Vạn Thọ Sơn cũng chẳng chiếm được chút lợi lộc nào, thậm chí còn tổn hại bản nguyên.

Dĩ nhiên, kẻ dòm ngó Hồng Mông Tử Khí trong tay Hồng Vân đâu chỉ có một mình Minh Hà?

Còn có Côn Bằng Lão Tổ ở Bắc Hải.

Căn nguyên của Côn Bằng so với Minh Hà, Tam Thanh hay Tổ Vu thì kém một tia, nhưng so với Đế Tuấn, Thái Nhất thì tuyệt đối ngang ngửa, thậm chí còn cao hơn Hồng Vân một chút.

Lão là đại lão đời đầu, hóa hình từ thời Long Phượng đại kiếp, tiềm tu vô số năm ở Bắc Hải, xuống biển hóa cá, lên trời hóa bằng, pháp lực vô biên, thần thông vô địch.

Lão cũng mấy lần tìm đến quấy nhiễu Hồng Vân nhưng cũng như Minh Hà, không thu hoạch được gì.

Tại Thiên Đình!

Ngoài Côn Bằng và Minh Hà, thực tế Đế Tuấn cũng sớm để mắt đến Hồng Vân.

Chương 30

Sở dĩ hắn chưa ra tay là vì đang chờ xem thực lực của Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử thế nào.

Đế Tuấn là một đời kiêu hùng, tuy tu vi không bằng đệ đệ Đông Hoàng Thái Nhất, nhưng chỉ số thông minh và EQ thì có thể chấp cả Thái Nhất, Minh Hà lẫn Côn Bằng cộng lại. "Các vị..." Trong Linh Tiêu điện, Đế Tuấn nhìn mọi người, thản nhiên nói: "Năm xưa Đạo Tổ từng nói Hồng Hoang sẽ có chín vị Thánh nhân, bản đế cũng muốn tranh đoạt vô thượng đạo quả này, không biết các vị có cao kiến gì cho ta không?" Mọi người ngẩn ra.

Thập đại yêu thánh và Thái Nhất nhìn nhau, không biết trả lời thế nào.

Đế Tuấn cười cười nhìn về phía Bạch Trạch: "Bạch Trạch, ngươi là trí giả nổi danh của Yêu tộc ta, không biết có đề nghị gì hay?" Bạch Trạch bước ra nói: "Bệ hạ tọa ủng thiên hạ vạn tộc, lại là Yêu Đế, nay khí vận Thiên Đình đang đứng đầu Hồng Hoang, việc thành Thánh chỉ là chuyện sớm muộn.

Tuy nhiên, muốn thành Thánh cần có Hồng Mông Tử Khí làm cơ sở, thần nghĩ bệ hạ nên sớm mưu tính thì hơn!" "Không sai!" Câu nói của Bạch Trạch gãi đúng chỗ ngứa của Đế Tuấn, hắn lập tức đại hỉ, nhưng rồi lại nhíu mày: "Có điều Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân pháp lực vô biên, không dễ đối phó.

Vạn Thọ Sơn lại có Địa Thư của Trấn Nguyên Tử trấn giữ, tạo thành đại trận phòng ngự, chúng ta dù đông người e là cũng không phá nổi!" Địa Thư do thai mô đại địa hóa thành, là dị bảo phòng ngự đệ nhất Hồng Hoang.

Lấy nó làm trận nhãn thì phòng ngự quả thực vô song. "Bản tọa có bảo vật bạn sinh là Hà Đồ Lạc Thư, bên trong ẩn chứa tiên thiên trận pháp mang tên Chu Thiên Tinh Đấu đại trận.

Đáng tiếc tư chất của bản tọa có hạn, vô số năm qua vẫn không thể tham ngộ được.

Nếu tham ngộ được trận này, phá Ngũ Trang Quán không khó!" Đế Tuấn lắc đầu.

Có bảo vật mà không biết dùng, quả là một nỗi đau.

Thực ra không phải ngộ tính của Đế Tuấn không đủ, cũng chẳng phải hắn không thông minh.

Chỉ là Chu Thiên Tinh Đấu đại trận quá mức rắc rối phức tạp.

Loại người tính kế đại thế thiên địa, thống ngự vạn tộc như Đế Tuấn mà bảo đi làm công tác nghiên cứu khoa học thì chắc chắn là không hợp rồi.

Vì vậy dù là bảo vật bạn sinh nhưng hắn vẫn chưa lĩnh hội thấu triệt.

Cũng giống như Trấn Nguyên Tử đối với Địa Thư, cũng chỉ mới hiểu được cái đại khái thôi. "Đáng tiếc, Yêu tộc ta không có bậc đại trí tuệ nào!" Đế Tuấn thở dài. "Không!" Lúc này Bạch Trạch đột nhiên lên tiếng: "Bệ hạ, thần biết một người tâm tư cẩn mật, thiện về thôi diễn.

Nếu bệ hạ có được người này giúp đỡ, nhất định có thể thôi diễn ra bí mật trong Hà Đồ Lạc Thư!" "Ai?" Mắt Đế Tuấn sáng lên: "Có phải thuộc Yêu tộc ta?" "Đúng vậy!" Bạch Trạch đáp: "Người này hiện đang cư ngụ tại núi Phượng Tê, tên là Phục Hy!" "Phục Hy..." Trong đầu Đế Tuấn lập tức hiện lên hình ảnh nam tử có chút hủ bại nhưng chất phác đáng yêu đó, không nhịn được mỉm cười: "Nhắc mới

nhớ, người này năm xưa cũng nghe giảng tại Tử Tiêu cung, ngồi ngay cạnh ta.

Muội muội hắn là Nữ Oa quả thực là hào kiệt trong đám nữ giới, ha ha ha.

Người này quả thực có thể kết giao." Không chỉ vì Phục Hy giỏi thôi diễn, mà chỉ riêng cái danh phận anh trai Nữ Oa thôi là Đế Tuấn đã không thể bỏ qua rồi, huống hồ bản thân Phục Hy cũng là đại năng Yêu tộc. "Bạch Trạch nói đúng, bản đế phải đích thân tới núi Phượng Tê gặp Phục Hy đạo huynh một chuyến!" Nói xong, Đế Tuấn không chần chừ, trực tiếp hóa thành lưu quang bay đi, đáp xuống núi Phượng Tê. "Đế Tuấn xin kiến kiến Nữ Oa đạo hữu và Phục Hy đạo huynh!" "Mời vào!" Giọng nói thanh lãnh của Nữ Oa truyền ra.

Lúc này Nữ Oa chưa thành Thánh, nên địa vị so với Đế Tuấn cũng ngang hàng, gọi nhau là đạo hữu. "Không biết Đế Tuấn đạo hữu đến đây có ý gì?" Nữ Oa khẽ nhíu mày.

Đế Tuấn cười lớn, hắn là một đời kiêu hùng, vừa mở miệng đã không tầm thường: "Hai vị cũng biết ta đã lập Thiên Đình, thống ngự Yêu tộc thiên hạ.

Lần này đặc biệt mời hai vị lên Thiên Đình cùng góp sức cho Yêu tộc.

Dĩ nhiên bản đế tuyệt đối không bạc đãi hai vị, nếu gia nhập, hai vị đều sẽ có tước vị Yêu Đế ngang hàng với ta, không biết ý hai vị thế nào?" "Hả?" Phục Hy ngẩn người, quay sang nhìn Nữ Oa.

Sắc mặt Nữ Oa vẫn thản nhiên, ánh mắt thanh lãnh: "Đế Tuấn là Thiên Đế, muốn xây dựng sự nghiệp vô thượng, nhưng bản cung chỉ có một lòng hướng đạo, đạo bất đồng bất tương vi mưu!" Từ chối thẳng thừng, dứt khoát vô cùng. "Ha ha ha..." Đế Tuấn cười lớn không chút để tâm: "Thôi vậy, mỗi người một chí hướng, tấm lòng truy cầu

đại đạo của Nữ Oa đạo hữu khiến Đế Tuấn ta rất khâm phục.

Có điều Phục Hy đạo hữu, ta có một việc khẩn cầu huynh giúp đỡ, xin huynh nhất định đừng từ chối, nếu huynh không giúp, Yêu tộc e là sẽ gặp họa..." Phục Hy run lên: Ta quan trọng với Yêu tộc đến thế sao?

Nữ Oa thì lộ ra vẻ khinh bỉ, nhưng khi Đế Tuấn đưa Hà Đồ Lạc Thư cho Phục Hy, nàng cũng không nói gì thêm.

Dù sao nếu anh trai nàng tham ngộ được bảo vật này thì đó cũng là cơ duyên vô thượng. "Phục Hy huynh!" Đế Tuấn đầy thành khẩn: "Đây là bảo vật bạn sinh của ta tên Hà Đồ Lạc Thư, trên đó phức tạp vô biên, có số lượng của Chu Thiên Tinh Đấu, lại có thế của Hà Lạc nhân văn.

Ta ngu muội xem vô số năm mà không lĩnh ngộ được, xin huynh giúp thôi diễn xem có thể tìm ra Chu Thiên Tinh Đấu đại trận trong đó không?" Phục Hy nhìn vào Hà Đồ Lạc Thư, thấy trên đó hào quang rực rỡ, vô số tinh tú nhấp nháy vận hành theo những đạo lý huyền diệu, lập tức bị thu hút, không thể rời mắt được nữa. "Phục Hy huynh...

Phục Hy huynh..." "À...

à... ngại quá Đế Tuấn đạo hữu!" Phục Hy cười gượng: "Bảo vật này quả nhiên không tầm thường, uẩn hàm chí lý thiên địa!" "Vậy Phục Hy huynh mất bao lâu để tham ngộ được đại trận?" "Ừm... khoảng mười vạn năm đi!" Phục Hy nheo mắt tính toán. "Được!" Đế Tuấn quyết định luôn, đưa luôn bảo vật cho Phục Hy: "Vật này cứ để chỗ huynh mười vạn năm, sau đó ta sẽ quay lại lấy.

Nếu tham ngộ được, ta chắc chắn sẽ không bạc đãi huynh!" "Tốt, tốt!" Phục Hy cầm lấy Hà Đồ Lạc Thư, yêu thích không buông tay.

Đế Tuấn cũng mãn ý ra về.

Mười vạn năm đối với tu sĩ Hồng Hoang chỉ như cái búng tay, hắn đợi được.

Sau khi Đế Tuấn đi, Nữ Oa hỏi: "Anh chắc chắn mười vạn năm tham ngộ được trận pháp sao?" Phục Hy lắc đầu: "Chí lý bên trong quá sâu xa, mười vạn năm chỉ đủ khiến đại trận thành hình thôi, còn muốn bố trí hoàn hảo thì e là phải mất cả triệu năm!" "Ừm!" Nữ Oa gật đầu, không hỏi thêm.

Lúc này Nữ Oa chưa thành Thánh nên không thể tính toán được thiên cơ, cũng không nhìn thấu được nhân quả của anh trai mình.

Nếu không, dù có bị Thiên Đạo trừng phạt nàng cũng phải ngăn cản.

Đáng tiếc, nàng chưa thành Thánh.

Tại Thái Âm Tinh!

Chớp mắt một cái, mười vạn năm đã trôi qua.

Lâm Phàm tỉnh lại từ trạng thái nhập định.

Hồng Hoang trôi qua mười vạn năm, nhưng Lâm Phàm ở trong đạo trường của mình đã tốn tới hai mươi vạn năm.

Đúng vậy, suốt hai mươi vạn năm hắn chẳng làm gì khác, chỉ ôm cái đạo phù Thời Gian Đại Đạo vàng chói lọi kia mà tham ngộ.

Tốn chừng đó thời gian mà chỉ mới hiểu được có 5% quy luật Thời Gian.

Thật là muốn xỉu luôn mà.

Lâm Phàm cười khổ: "Cái lão già Hồng Quân kia đưa mình cái đạo phù này, chẳng lẽ là để phí phạm thời gian của lão tử, cố ý cầm chân mình hay sao?" Lâm Phàm là ai chứ?

Hắn là người có ngộ tính đệ nhất Hồng Hoang được công nhận, hoa nở mười hai phẩm, căn nguyên đệ nhất.

Thế mà hai mươi vạn năm mới được 5%.

Việc lĩnh hội Đại Đạo không phải cứ tịnh tiến đều đều.

Chương 31

Từ 1% đến 5% mất hai mươi vạn năm, không có nghĩa là 100% sẽ mất bốn triệu năm.

Càng về sau càng khó.

Có khi từ 95% đến 100% tốn tới hai mươi triệu năm, hai trăm triệu năm hay hai tỷ năm không chừng.

Đó chính là cái khó của Đại Đạo.

Đại Đạo nan, nan vu thượng thanh thiên! "Chả trách ngay cả lão tổ Hồng Quân ôm Tạo Hóa Ngọc Điệp cũng không thèm lĩnh ngộ Đại Đạo mà tự sáng tạo pháp môn, mở ra con đường Thiên Đạo Hỗn Nguyên Thánh Nhân.

Chắc lão cũng bị cái Đại Đạo này làm cho khóc thét rồi?" Lâm Phàm lắc đầu cất đạo phù đi. "Đinh đông..." Trong đầu vang lên tiếng hệ thống quen thuộc: "Hệ thống Siêu Cấp Lựa Chọn phát động nhiệm vụ, mời ký chủ chọn!" "Lựa chọn 1: Du ngoạn Đông Hải, nhận được bản đồ Tam Tiên Đảo và 10 triệu điểm công đức!" "Lựa chọn 2: Du ngoạn núi Bất Chu, nhận được bản đồ Bàn Cổ Thần Điện và 10 triệu triệu điểm công đức!" Lưu ý: Ký chủ có thể chọn cả hai.

Lâm Phàm nhìn hai lựa chọn, cạn lời.

Mẹ nó, mình lấy bản đồ Bàn Cổ Thần Điện làm gì, tới đó tán dóc với mấy ông Tổ Vu à? "Ta chọn cả 1 và 2!" Đã cho chọn hết thì tội gì không lấy.

Ngay lập tức, hai vệt sáng rơi vào kho hệ thống.

Nên đi đâu trước nhỉ?

Lâm Phàm tính toán một chút rồi quyết định đi Đông Hải!

Vì theo hắn thấy, Bàn Cổ Thần Điện và núi Bất Chu thì lúc nào đi chẳng được, nhưng Tam Tiên Đảo thì có vẻ gấp hơn.

Ai cũng biết Tam Tiên Đảo là cơ duyên của Đông Vương Công, hiện giờ lão đang lập thế lực lớn ở Đông Hải, xây dựng Viễn Cổ Thiên Đình, đệ tử hàng vạn, danh tiếng lẫy lừng, đến cả bá chủ Đông Hải là Long tộc cũng phải nhường nhịn ba phần.

Vậy nên Đông Vương Công chắc chắn đang lùng sục Tam Tiên Đảo.

Hắn không thể để hòn đảo đó rơi vào tay tên đó được.

Ừm... dù lão có đem muội tử Tây Vương Mẫu tặng cho mình thì mình cũng không nhường đâu!

Lâm Phàm xuất quan, thấy hai muội muội đang bế quan nên không làm phiền, chỉ để lại một đạo truyền âm rồi bước một bước ra khỏi Thái Âm Tinh, hướng về phía Đông Hải.

Lâm Phàm hiện tại chỉ có tu vi Đại La Kim Tiên trung kỳ, còn cách Chuẩn Thánh xa lắm, không thể tùy ý xé rách không gian, chỉ có thể bay theo cách nguyên thủy nhất.

Nhờ có thần thông "Tùng Địa Kim Quang" gia trì, tốc độ bay cũng khá nhanh.

Vừa bay, Lâm Phàm vừa lấy bản đồ Đông Hải ra xem.

Trên bản đồ hiện lên toàn cảnh Đông Hải, trong đó có ba đốm đỏ nhấp nháy, chắc là vị trí của Tam Tiên Đảo.

Hắn thấy lạ là ba đốm này không cố định mà cứ nhấp nháy đổi chỗ liên tục.

Lần đầu thấy cảnh này, Lâm Phàm cũng hoang mang: "Chẳng lẽ Tam Tiên Đảo mọc chân, rảnh rỗi chạy nhảy lung tung ở Đông Hải

sao?" Nhưng nghĩ lại cũng đúng, nếu không như thế thì chắc người ta đã tìm thấy nó lâu rồi.

Hắn đoán hòn đảo này đã sinh ra linh trí, hễ có người lại gần là nó sẽ chọn cách bỏ trốn.

Nếu vậy thì tìm nó hơi bị khoai đây.

Lâm Phàm vận chuyển pháp lực cực hạn, bật tối đa Tùng Địa Kim Quang.

Đồng thời Cửu Chuyển Huyền Công cũng tự động vận hành theo lộ trình cố định, không cần hắn chủ động tu luyện cũng có thể bổ sung năng lượng bất cứ lúc nào.

Nhờ đó pháp lực trong người hắn sinh sinh bất tử, vừa tiêu hao đã được bù đắp.

Lúc này mới thấy cái lợi của Cửu Chuyển Huyền Công.

Sau ba trăm năm, Lâm Phàm cuối cùng cũng tới Đông Hải, nhìn bản đồ định vị hướng đi tiếp.

Rời khỏi đại lục Hồng Hoang ra tới biển, hắn cảm thấy linh khí loãng đi không ít.

Hắn bay thêm năm trăm năm nữa mới tới gần khu vực có Tam Tiên Đảo.

Đến đây hắn không dám tiến tới vội vì sợ nó chạy mất.

Đang dừng trên mặt biển, định lấy Hỗn Độn Hắc Hồ Lô ra để che giấu khí tức thì đột nhiên dưới chân nổ tung một cột nước khổng lồ.

Từ trong cột nước, một con Ngũ Trảo Kim Long dài vạn trượng vọt ra, gầm lên một tiếng chấn động thiên địa.

Cự long lượn lờ trên không trung, ánh mắt rực sáng nhìn chằm chằm vào cái hồ lô đen của hắn! "Làm gì đấy?" Lâm Phàm nhìn con

rồng khổng lồ, cảm nhận được khí thế của nó vô cùng hồn hậu, uy áp nặng nề khiến cả một vùng biển không gợn sóng nổi.

Nhìn là biết ngay một đại năng Long tộc, tu vi chắc khoảng Đại La Kim Tiên hậu kỳ. "Bảo vật tốt!" Kim Long nhìn Lâm Phàm, thản nhiên nói: "Chắc là cực phẩm tiên thiên linh bảo nhỉ?" "Ừ!" Lâm Phàm gật đầu: "Cực phẩm đấy, sao nào?" "Giao ra đây, ta tha chết cho!" Kim Long khẽ cử động, không gian rung chuyển.

Nếu là Đại La Kim Tiên bình thường thì chắc đã bị áp lực này làm cho khó thở rồi.

Long tộc vốn là chủng tộc thượng cổ, từng là nhân vật chính của trời đất, dù khí vận nay đã suy giảm nhưng huyết mạch và thân thể vẫn vô cùng cường hoành.

Sinh linh Hồng Hoang bình thường cùng cấp độ khó mà đấu lại Long tộc.

Ngày xưa Long Phượng Kỳ Lân tranh bá, Phượng tộc và Kỳ Lân phải liên thủ mới đánh hòa được Long tộc, đủ thấy Long tộc máu chiến cỡ nào.

Thế nên con Ngũ Trảo Kim Long này nhìn Lâm Phàm với ánh mắt đầy khinh miệt. "Dựa vào cái gì?

Phải cho cái lý do chứ?" Lâm Phàm xòe tay: "Bảo đưa là đưa à, thế thì tôi mất mặt lắm?" "Hừ..." Kim Long lạnh giọng: "Dựa vào cái gì ư?

Ở Hồng Hoang, dựa vào thực lực.

Ai nắm đấm to hơn thì người đó có lý.

Bản tọa bảo ngươi để lại bảo vật thì phải để lại, nếu không thì chết!" "Dựa vào nắm đấm à?" Lâm Phàm cười lớn: "E là một con rồng con như ngươi không giữ được Lâm mỗ ta đâu!" "Đúng vậy!"

Con rồng này cũng có chút tự tri minh, nó biết dù mình mạnh nhưng đối phương cũng là Đại La.

Đại La đấu nhau thì khó giết được nhau, đối phương muốn chạy thì nó khó mà giữ lại được. "Vậy nếu... thêm cả chúng ta nữa thì sao?" Oanh...

Oanh...

Oanh...

Xung quanh mặt biển lập tức vọt lên thêm bảy cột nước nữa, mỗi cột nước lại hiện ra một con Ngũ Trảo Kim Long, tất cả đều là Đại La Kim Tiên của Long tộc.

Tám vị Đại La!

Chương 32

Thực lực này, đừng nói là ở Đông Hải, kể cả lên đại lục Hồng Hoang cũng có thể đi ngang hàng.

Tất nhiên Long tộc không dám lên đại lục hoành hành đâu.

Năm xưa ba tộc vướng vào sát kiếp, bị Ma Tổ La Hầu lợi dụng phá phong ấn Bàn Cổ, gây ra sát nghiệt vô biên.

Nhân quả đó đổ hết lên đầu ba tộc, Hồng Quân khi đó đã lệnh cho Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân lập lời thệ độc, không được rời khỏi địa bàn.

Từ đó Long tộc chui xuống biển, không dám bước nửa bước lên đất liền.

Giờ Hồng Quân đã thành Thánh, họ càng không dám làm trái lời thề.

Nhưng ở Đông Hải này, Long tộc chính là bá chủ, duy ngã độc tôn. "Giao ra đi, tha cho mạng sống!" Kim Long dẫn đầu nhìn Lâm Phàm đầy bá đạo và khinh thường.

Lâm Phàm phất tay cất hồ lô đi, mỉm cười nói: "Được thôi, tiểu gia ta cũng đang thiếu thú cưỡi, hôm nay thu phục tám con rồng này để sau này kéo xe cho ta vậy!" "Tìm chết!" Con rồng dẫn đầu gầm lên, vung cái vuốt khổng lồ che trời xé rách không gian tát thẳng về phía Lâm Phàm.

Móng rồng đi tới đâu không gian vỡ vụn tới đó, hỗn độn khí tràn ra.

Có thể thấy Long tộc mạnh hơn hẳn Đại La Kim Tiên thông thường. "Đến đúng lúc lắm!" Lâm Phàm quát lớn, không dùng pháp

bảo, không dùng thần thông dịch chuyển, chỉ đơn giản là tụ lực vào nắm đấm phải, tung một cú đấm trực diện vào móng rồng.

Oanh...

Quyền mang ngưng tụ, nhìn uy thế không lớn nhưng lại mang theo sức mạnh lay chuyển trời đất. "Hừ!" Thấy Lâm Phàm dùng nhục thân đấu cứng, Kim Long khinh bỉ: "Chán sống rồi!" "Ha ha ha... thằng nhóc này điên rồi!" "Ngốc thật, dám so thân thể với Long tộc ta!" "Công nhận là có dũng khí đấy!" "Ta đánh giá cao nó, nhưng mà anh em ơi, cực phẩm linh bảo chỉ có một kiện, lát nữa chia chác thế nào đây?" Tám con rồng, con nào cũng lộ vẻ khinh miệt tột độ, thậm chí có con còn đang bàn chuyện chia chác tài sản của Lâm Phàm rồi.

Nhưng ngay khắc sau, vẻ mặt chúng biến đổi hoàn toàn.

Oanh...

Khoảnh khắc nắm đấm của Lâm Phàm chạm vào móng rồng, một luồng sức mạnh bùng nổ, quyền mang hóa thành một đạo kình lực tinh thuần như muốn phá tan vạn vật.

Lực!

Chỉ đơn thuần là Lực!

Sức mạnh cực hạn có thể phá tan mọi quy tắc pháp thuật!

Lâm Phàm đã dung hợp mười giọt tinh huyết Bàn Cổ, cơ thể được tẩy lễ vô số năm, thể chất sớm đã vượt xa Thập Nhị Tổ Vu.

Dù tu vi chưa cùng cấp bậc, nhưng đừng quên mỗi Tổ Vu cũng chỉ có một giọt tinh huyết thôi, còn Lâm Phàm có tới mười giọt!

Oanh...

Sức mạnh thuần túy bùng nổ, trực tiếp đánh nát một nửa thân thể con rồng dẫn đầu, máu vàng vương vãi khắp mặt biển.

Còn nửa thân thể còn lại thì bị Lâm Phàm dễ dàng tóm gọn trong tay, giống như đang xách một con rắn nhỏ sắp chết vậy.

Máu rồng nhuộm vàng cả một vùng biển rộng lớn, lấp lánh như nắng chiều. "Gào..." Con rồng trong tay Lâm Phàm thảm thiết kêu gào, hơi thở hỗn loạn.

Tiếc là sức mạnh của nó so với Lâm Phàm vẫn còn kém xa, chẳng có chút sức phản kháng nào. "Đại ca..." Bảy con rồng còn lại thấy thế thì biết ngay đã đụng phải tấm sắt, không dám manh động ra tay ngay lập tức.

Chúng biết với thực lực này của Lâm Phàm, dù cả bảy cùng lao vào cũng chưa chắc giữ được hắn, có khi còn làm đại ca mất mạng sớm hơn. "Vị đạo hữu này, tất cả đều là hiểu lầm thôi!" "Đúng vậy, thả đại ca ta ra đi, coi như hiểu lầm, ngươi có thể tùy ý rời đi!" Bảy con rồng bắt đầu chùn bước.

Con "đại ca" bị Lâm Phàm bóp cổ cũng van nài: "Đạo hữu, hiểu lầm thôi, thả ta ra, Long tộc ta sẵn sàng bồi thường cho ngươi một ít thiên tài địa bảo, thấy sao?" "Không được!" Lâm Phàm lắc đầu, không thèm để ý đến con rồng trong tay, nhìn bảy con còn lại nói: "Bản tọa quyết định rồi, cả tám con các ngươi đều ở lại làm nô bộc cho ta đi!" "Cái gì?" Long tộc đại nộ!

Làm nô bộc?

Long tộc cao quý, dù khí vận có suy nhưng vẫn là bá chủ thượng cổ, thà chịu đau đớn chứ không thể chịu nhục làm nô bộc được. "Cùng lên, giết nó!" Lúc này vinh quang của tộc còn cao hơn tính mạng đại ca, chỉ cần giữ được thể diện cho tộc là được. "Giết..." "Gào..." "Oanh..." Ngay lập tức, mặt biển dậy sóng, hơi thở rồng mịt mù, mấy kiện pháp bảo được gia trì pháp lực hóa thành lưu quang giáng xuống đầu Lâm Phàm.

Mặt biển dâng lên vô số cột nước khổng lồ lao thẳng lên trời. "Hừ!" Lâm Phàm chẳng chút sợ hãi.

Có bảy con Đại La Kim Tiên thôi, rác rưởi...

Năm xưa lão tử đối mặt với ba ngàn khách ở Tử Tiêu cung còn chẳng lùi bước nữa là. "Hồng Mông Đại Na Di!" Bảy con rồng lao tới, đây là chiêu thức mạnh nhất của chúng.

Nhưng tất cả những đòn tấn công đó chẳng làm khó được Lâm Phàm, hắn dùng thần thông bản mệnh "Hồng Mông Đại Na Di" phản phệ ngược lại hết.

Lấy gậy ông đập lưng ông!

Bảy đạo kình lực quay ngược trở về.

Chưa hết, Lâm Phàm còn tung ra bảy cú đấm cực nhanh.

Oanh...

Bảy đạo quyền ảnh hóa thành quyền mang vạn trượng, cuốn theo sóng dữ trấn liệt không gian, xé rách thương khung khiến hỗn độn chi phong thổi vào tan nát vạn vật.

Cương phong kịch liệt khiến bảy con rồng không kịp thở. "Chạy mau..." Có vài con rồng cũng thuộc dạng có kinh nghiệm, thấy đòn tấn công này không đỡ nổi liền định chuồn.

Nhưng chúng kinh hoàng nhận ra, thời gian xung quanh dường như chậm lại.

Tốc độ chạy chậm lại, hành động chậm lại, ngay cả nhịp thở cũng chậm lại.

Không phải tốc độ chậm, mà là Thời Gian bị làm chậm!

Hóa ra ngay khi ra đòn, Lâm Phàm đã dùng 5% quy luật Thời Gian vừa học được để khóa chặt không gian phía trước.

Dù sự thay đổi rất nhỏ và phạm vi hẹp, nhưng thế là quá đủ rồi.

Oanh...

Bảy đòn tấn công giáng xuống, trực tiếp đánh nát thân thể bảy con rồng.

Máu vàng rơi xuống như một đám mây vàng khổng lồ.

Bảy đạo nguyên thần ngơ ngác bay ra định trốn thì bị một bàn tay khổng lồ từ trên trời chụp xuống, bắt gọn.

Chương 33

"Chạy đi đâu?" Lâm Phàm cười nhẹ: "Đã hỏi ý tiểu gia ta chưa?" Đại La dù chết nhưng chỉ cần nguyên thần còn là có thể trọng sinh, chẳng qua là tổn thất bản nguyên, phải tốn rất nhiều thời gian bù đắp thôi. "Tha mạng, tha mạng!" Giờ Lâm Phàm đã nắm thóp cả tám người trong tay.

Hắn nhìn con rồng dẫn đầu hỏi: "Tiểu gia nhớ lúc nãy ai đó nói là ở Hồng Hoang ai nắm đấm to thì người đó có lý nhỉ?" Mặt con rồng đen lại: Bị dùng đúng lời của mình để vả mặt thế này thật là khó chịu quá đi mà. "Giao Thiên Đạo Nô Ấn ra đây!" Lâm Phàm thản nhiên nói: "Từ nay về sau làm nô bộc kéo xe cho ta, nếu không thì chết!" "Đừng mà!" Tám con rồng kinh hãi.

Lâm Phàm chẳng quan tâm, phất tay một cái, Phân Bảo Nhai bay ra, lơ lửng trên biển rồi hóa to như một ngọn núi lớn.

Trên đó hào quang lấp lánh, vạn đạo bảo quang bay múa, uy áp chấn nhiếp vạn tộc tỏa ra khiến ý chí cuối cùng của tám con rồng sụp đổ hoàn toàn.

Vút...

Vút vút...

Tám đạo nô ấn bá đạo của Long tộc bị Lâm Phàm thu gọn. "Tốt lắm!" Lâm Phàm cười lớn: "Từ nay về sau tám con rồng các ngươi là nô bộc của ta, lo mà kéo xe đi!" Lâm Phàm vung tay, một chiếc xe ngựa cực lớn xuất hiện giữa không trung, tám con rồng bị xỏ dây kéo, Lâm Phàm ung dung ngồi vào trong xe, vẻ mặt vô cùng hống hách!

Hắn dùng pháp lực ngưng tụ linh khí, gia trì đạo pháp, tùy ý tạo ra một chiếc xe điện lớn như một cung điện di động, rộng hàng ngàn

trượng. "Ta là người sống khiêm tốn, các ngươi biến thân nhỏ lại một chút đi, to quá lại gây chú ý!" Lâm Phàm nhìn tám con rồng nói.

Tám con rồng suýt thì hộc máu: Mẹ nó, lôi cả cái cung điện ra làm xe mà còn bảo khiêm tốn, khiêm tốn cái con khỉ ấy!

Nhưng giờ đã làm nô cho người ta nên chúng chỉ biết nghe lệnh, hóa thân thành rồng dài ngàn trượng, xếp hàng chỉnh tề kéo chiếc xe cung điện chạy băng băng trên mặt biển.

Lâm Phàm thì nghênh ngang ngồi trên nóc xe, trông cực kỳ hào hoành.

Tám vị Đại La Kim Tiên kéo xe, cảnh tượng này làm xao động cả Đông Hải, náo loạn hết cả lên.

Thời nay Đại La dù không hiếm nhưng vẫn là rường cột của một chủng tộc, Long tộc mất đi tám vị Đại La một lúc thì ảnh hưởng không hề nhỏ.

Tin tức nhanh chóng truyền sâu vào lòng Đông Hải. "Ầm rầm rầm..." Đang đi tìm Tam Tiên Đảo, Lâm Phàm bỗng thấy bầu trời tối sầm lại.

Mây đen giăng kín, sấm chớp đùng đoàng, mưa xối xả trút xuống.

Một cái vuốt rồng khổng lồ che trời từ trong mây đen giáng xuống đầu Lâm Phàm.

Cái vuốt này màu vàng rực, có chín móng nhỏ.

Cửu Trảo Kim Long?

Chín cái móng xé toạc mây đen, để lại chín vệt đen kịt trên bầu trời.

Thực ra đó không phải vệt đen, mà là không gian bị xé rách do sức mạnh quá lớn.

Cái vuốt vàng rực mang theo khí thế tận thế áp xuống, khiến mặt biển đóng băng, vô số sinh vật biển nằm rạp xuống không dám cử động. "Lão Tổ...

Chúc Long Lão Tổ!" "Chúc Long Lão Tổ đến cứu chúng ta sao?" Tám con rồng kéo xe vừa mừng vừa lo.

Giờ bọn con đã giao nô ấn ra rồi, ngài mới đến thì có hơi muộn không ạ? "Chúc Long?" Nghe thấy cái tên này, Lâm Phàm cuối cùng cũng biết là ai đến.

Chúc Long là lão tổ Long tộc, ngang hàng với Long Vương.

Thời thượng cổ, Chúc Long quản lý bốn mùa, mở mắt là ngày, nhắm mắt là đêm, hít thở là ra bốn mùa luân chuyển.

Đó là bậc đại thần thông cỡ nào chứ!

Năm xưa Long tộc chống lại cả Phượng và Kỳ Lân là nhờ có hai vị đại năng: Long Vương và Chúc Long.

Hai người là anh em ruột cùng một bào thai, từ vô số năm trước đã đứng ở đỉnh phong Chuẩn Thánh rồi.

Đòn tấn công từ xa này có sức mạnh xé rách núi sông, khiến Lâm Phàm cũng phải kinh hãi. "Mạnh đấy... nhưng mà... cũng thường thôi!" Lâm Phàm hít sâu một hơi, hóa thành lưu quang lao thẳng lên trời đón lấy cái vuốt của Chúc Long. "Sát!" Lâm Phàm hét lớn, lấy Hồng Mông Lượng Thiên Xích ra đánh một phát.

Cây thước hóa to hàng ức vạn trượng, đâm thẳng lên trời va chạm với vuốt rồng.

Hồng Mông Lượng Thiên Xích tỏa ra thần mang vô tận, xé toạc mây đen, rạch một đường đen ngòm giữa bầu trời.

Chuẩn Thánh thì đã sao?

Oanh...

Cây thước và cái vuốt khổng lồ va chạm.

Lực phản chấn cực mạnh đẩy văng Lâm Phàm ra, đồng thời nơi va chạm bùng nổ một luồng sáng chói mắt, năng lượng tỏa ra cắt đứt cả trời đất.

Sóng thần dâng cao nghìn trượng cuộn trào khắp phía.

Đòn này Lâm Phàm đã dùng hết sức bình sinh, không dùng pháp thuật hay thần thông gì, chỉ đơn thuần dùng sức mạnh của mười giọt tinh huyết Bàn Cổ gia trì vào thước công đức để đánh trực diện với một lão quái Chuẩn Thánh.

Hiển nhiên, Lâm Phàm hơi lép vế một chút.

Từ trên chín tầng mây, một tiếng gầm chấn động vang lên, một con rồng vàng chín móng khổng lồ hiện thân, rồi nhanh chóng hóa thành một lão giả tóc bạc đứng trước mặt Lâm Phàm. "Khá lắm!" Chúc Long đứng lơ lửng, nhìn thiếu niên trước mặt đầy kinh ngạc.

Lão là ai chứ?

Là Chúc Long lão tổ!

Dù Long tộc suy vi nhưng pháp lực và thần thông của lão chẳng hề giảm sút.

Bậc đại thần Chuẩn Thánh đỉnh phong như lão, một ánh mắt cũng đủ giết chết vô số sinh linh, thế mà vừa rồi lại đánh hòa với một hậu bối trẻ tuổi.

Mà tu vi đối phương chỉ mới Đại La Kim Tiên trung kỳ thôi.

Càng khiến Chúc Long kinh ngạc hơn là đối phương không dùng pháp lực hay thần thông, chỉ dựa vào sức mạnh cơ bắp thuần túy để điều khiển chí bảo công đức đối kháng với lão.

Thiên tài kiểu này triệu năm mới có một.

Lâm Phàm thì vẫn giữ thái độ ung dung, không chút sợ sệt. "Cũng thường thôi!" Lâm Phàm thản nhiên đáp lại một câu.

Chương 34

"Ha ha ha..." Chúc Long cười lớn: "Người trẻ tuổi có khí độ đấy, hiếm thấy thật.

Nhưng ngươi phải biết, cú vừa rồi lão phu chỉ mới dùng năm phần sức thôi!" Chúc Long nhìn Lâm Phàm đầy vẻ trêu chọc.

Lâm Phàm có chút đau đầu.

Vừa rồi mình dùng hết mười phần công lực mới đánh hòa, mà lão bảo mới dùng năm phần?

Nhưng nghĩ lại, bậc đại năng thượng cổ như Chúc Long chắc cũng chẳng rảnh đi bốc phét với mình.

Xem ra mình vẫn kém lão xa lắm.

Nhưng Lâm Phàm cũng không sợ, hắn có thần thông bản mệnh, có thể phản lại mọi đòn tấn công dưới tầm Thánh nhân. "Tiểu huynh đệ, lão phu là Chúc Long lão tổ của Long tộc.

Nể mặt lão phu, hãy thả tám con Đại La này ra đi, chuyện lúc nãy ta xin lỗi ngươi!" Chúc Long không ngốc.

Một Đại La mà mạnh thế này, lại có chí bảo công đức, chắc chắn là có cơ duyên hoặc hậu đài cực khủng.

Long tộc giờ không muốn dây vào nhân quả linh tinh, nếu không khí vận sụp đổ là xong đời cả tộc. "Đinh đông..." Hệ thống lại nhảy ra phá đám: "Hệ thống Siêu Cấp Lựa Chọn phát động: Lựa chọn 1: Đánh bại Chúc Long, thưởng 50 triệu điểm công đức!

Lựa chọn 2: Lấy lòng Chúc Long, thả tám con rồng ra, thưởng 50 triệu điểm nghiệp lực!" Lâm Phàm đen mặt: Mẹ nó cái hệ thống này, định hố chủ nhân à! 50 triệu điểm nghiệp lực?

Có mà điên mới chọn cái đó.

Ở Hồng Hoang mà dính nghiệp lực là tu vi đứng yên luôn, muốn tẩy nghiệp lực tốn gấp 10 lần công đức, hoặc phải đi mượn sen của Minh Hà. "Ta chọn 1!" Tám con rồng nhìn Chúc Long rồi nhìn Lâm Phàm đầy khát khao tự do.

Lâm Phàm cười với Chúc Long: "Trùng hợp quá, lúc nãy tiểu gia ta cũng chưa dùng hết sức.

Thế này đi Chúc Long lão đệ, chúng ta đánh cược một ván.

Ngươi thắng ta thả tám con rồng này, ngươi thua thì chúng nó tùy ta xử trí, được không?" "Ngươi..." Mặt Chúc Long đen lại: "Lão đệ cái đầu ngươi ấy!

Ta là sinh linh từ thuở khai thiên, mà ngươi dám gọi ta là lão đệ?" "Sao, không dám cược à?" "Được, cược thế nào?" "Ngươi vừa đánh ta một chưởng, giờ ta phải trả lại.

Chúng ta đấu một chiêu định thắng thua.

Ta ra chiêu, ngươi đỡ, đỡ được hoàn mỹ thì ngươi thắng, thế nào?" "Ha ha ha..." Chúc Long cười không ngớt: Chẳng lẽ một Chuẩn Thánh đỉnh phong lại thua trong tay một Đại La sao? "Được, bản tọa đồng ý, ngươi ra chiêu đi, đừng có hối hận đấy!" "Yên tâm!" Lâm Phàm nở nụ cười gian xảo, vung tay ném ra một ngọn núi nhỏ.

Ngọn núi xoay tròn trên không, lập tức hóa thành khổng lồ che lấp cả bầu trời. "Khai!" Lâm Phàm quát lớn, rót hết pháp lực vào đó.

Vạn đạo bảo quang hội tụ, uy thế khiến Chúc Long cũng phải biến sắc.

Đó chính là Phân Bảo Nhai mà Lâm Phàm trộm được ở Tử Tiêu cung.

Trên đó có hàng vạn món bảo vật, Lâm Phàm đã luyện hóa được mấy ngàn món, giờ hắn kích hoạt toàn bộ sức mạnh của chúng gia trì lên Phân Bảo Nhai.

Nhưng câu nói tiếp theo của hắn mới làm Chúc Long muốn hộc máu. "Chúc Long lão đệ...

ăn một 'viên gạch' của ta nè!" Mẹ kiếp...

Chúc Long tức điên: Cứ hở tí là gọi lão đệ, lại còn gọi to thế cho cả Hồng Hoang nghe thấy nữa chứ.

Lão tử là đại ca Long tộc, Chuẩn Thánh viên mãn mà phải làm em ngươi à?

Được rồi, hôm nay không đánh cho ngươi rụng răng thì ta không phải Chúc Long. "Chúc Long lão đệ, ta chuẩn bị đánh đây, cẩn thận nhé!" Lâm Phàm gào lên. "Mẹ nó, nhanh lên!" Chúc Long sắp xỉu rồi.

Vô số đại năng Hồng Hoang đang hóng hớt từ xa cũng phải kinh ngạc, rồi thầm mừng thầm: Đánh đi, cho thằng Lâm Phàm đó chết đi, dám gọi Chúc Long là lão đệ thì đúng là chán sống rồi.

Oanh long long...

Pháp lực của Lâm Phàm gần như bị hút cạn, hắn phải dùng cả bản nguyên lực để bù vào.

Mẹ nó, cung cấp năng lượng cho mấy ngàn món bảo vật một lúc đúng là quá tải mà. "Oanh!" Cuối cùng Phân Bảo Nhai cũng "ăn no", lao xuống từ chín tầng mây với thế thái sơn áp đỉnh.

Không gian vỡ vụn, hỗn độn khí tràn ra mịt mù. "Thời Gian...

Cấm Cố!" Lâm Phàm dùng đạo phù Thời Gian định thân Chúc Long lại.

Dù chỉ định được trong tích tắc vì hắn lĩnh hội chưa sâu, nhưng

thế là đủ.

Chúc Long cảm thấy nguy hiểm, gầm lên một tiếng hóa thành bản thể rồng vàng chín móng khổng lồ để chống đỡ.

Bành!

Phân Bảo Nhai đập trúng phóc vào sừng rồng của Chúc Long.

Sau đó hai đạo sáng bay ra: một là Phân Bảo Nhai bay về tay Lâm Phàm, hai là Chúc Long bị hất văng đi mất hút.

Sau khi Chúc Long bay đi, một cái sừng rồng vàng rực rớt xuống, Lâm Phàm nhanh tay bắt lấy.

Chúc Long bị đánh gãy sừng rồi?

Vèo...

Một lúc sau Chúc Long bay trở lại, sừng đã mọc lại như cũ.

Với tu vi của lão, tái tạo cơ thể chỉ là chuyện nhỏ. "Lão đệ, không sao chứ?" "Ta... phụt!" Chúc Long phun ra một ngụm máu.

Lão thề là không phải do bị cái núi kia đập thương, mà là bị thằng ranh này làm cho tức đến nội thương. "Thôi thôi, lão phu thua rồi!" Chúc Long tuy tức nhưng cũng biết giữ lời, rồi lão bỗng nghiêm túc lại: "Tiểu tử, ngươi sỉ nhục ta mấy lần, nếu ta để ngươi đi thì mất mặt quá.

Tám con rồng kia trả lại đây, nhưng ngươi phải ở lại trấn áp Đông Hải cho ta vạn năm!" "Oanh!" Chúc Long ra tay bất ngờ, tung một chưởng mười phần công lực xé nát bầu trời, uy thế còn mạnh hơn cả cú đập lúc nãy của Lâm Phàm.

Chương 35

Lâm Phàm hết sạch pháp lực rồi, nhưng hắn không sợ. "Hồng Mông Đại Na Di!" Hắn quát lớn, dùng thần thông phản lại toàn bộ đòn đánh của Chúc Long.

Bành!

Chúc Long không kịp trở tay, bị chính đòn của mình đánh bay đi mấy chục vạn dặm.

Biển Đông dậy sóng dữ dội.

Cả Hồng Hoang chấn động không thốt nên lời. "Cái gì?

Nó lại mạnh lên à?" "Mẹ nó, ngay cả Chúc Long cũng không làm gì được nó sao?" "Ông trời ơi, thu phục nó đi, nó nhây quá rồi!" Tám con rồng kéo xe nhìn Lâm Phàm đầy hối lỗi và kinh hãi: Ngay cả lão tổ cũng bị đánh bay, mình đắc tội với hạng người gì thế này không biết.

Chúc Long lại bay về, lão không bị thương nhưng vẻ mặt đã khác hẳn. "Ai... trường giang sóng sau đè sóng trước mà." Chúc Long lắc đầu: "Lão ca à...

à nhầm, người trẻ tuổi, lai lịch ngươi thế nào vậy?" Lâm Phàm lắc đầu, giọng ra vẻ bề trên: "Lão đệ à, làm người đừng có ra vẻ quá, đây là lời khuyên chân thành của ta.

Thôi, đừng cản đường nữa, ta đi tìm bảo vật đây!" "Chờ đã!" Chúc Long ngăn lại: "Tiểu huynh đệ, lão phu chân thành mời ngươi về Long tộc làm khách, thấy sao?" Chúc Long thay đổi thái độ hẳn, ánh mắt đầy kỳ vọng.

Lâm Phàm thấy lạnh sống lưng: "Mấy lão già này có sở thích gì lạ

vậy, biết là mình đẹp trai rồi nhưng đừng có mời mọc kiểu đó chứ?" "Ngại quá, ta đang bận đi tìm bảo, không rảnh!" Lâm Phàm phất tay định đi: "Nếu lão đệ có sở thích đặc biệt đó thì ta giới thiệu cho người khác nhé?" "Ai?" "Phục Hy ở núi Phượng Tê ấy, lão cũng có sở thích đó đấy!" "Phụt..." Tại núi Phượng Tê, Phục Hy đang nghiên cứu trận pháp thì bỗng thấy tâm thần bất ổn, phun ra một ngụm máu, suýt thì hỏng cả đạo hạnh. "Anh sao thế?" Nữ Oa lo lắng hỏi.

Phục Hy khổ sở: "Lâm đạo hữu... thật là quá đáng quá đi mà!" Trở lại Đông Hải, Chúc Long ngơ ngác hỏi: "Sao lại là Phục Hy?

Hắn là ai?" "Phục Hy ấy à, dù không đẹp trai bằng ta nhưng cũng tạm được, hợp với lão đệ đấy!" "Phụt!" Chúc Long suýt phun máu, nhăn nhó nói: "Tiểu huynh đệ, ta thấy ngươi phòng ngự vô song nên muốn mời đi khám phá một nơi tuyệt mật, rất nguy hiểm nhưng chắc chắn có cơ duyên lớn, đi không?" "Hả?

Tìm bảo à?

Thế thì không nói sớm!" "Ha ha!

Thế ngươi có gan đi cùng lão phu không?" "Đừng có khích tướng ta.

Thích thì ta đi, không thích thì có quỳ xuống lạy ta cũng không đi.

Chỗ đó là đâu?" Chúc Long che giấu thiên cơ rồi mới nói nhỏ: "Chính là Hải Nhãn của Đông Hải.

Dưới đó có cơ duyên vô tận, nhưng phòng ngự của ta không đủ để xuống sâu.

Năm xưa Long Vương trấn áp dưới đó cũng vì một bí mật lớn nhất Hồng Hoang, ngươi không muốn xem sao?" Hải Nhãn?

Bí mật lớn nhất Hồng Hoang?

Tim Lâm Phàm đập thình thịch.

Hắn nghe kể nhiều về việc Long Vương trấn áp biển, nhưng dưới đó có gì thì chưa ai biết. "Được, đi xem chút!" Lâm Phàm gật đầu.

Chúc Long mừng rỡ, dẫn hắn về Long cung trước. "Tiểu huynh đệ, chưa hỏi tên họ và sư môn ngươi là ai?" Chúc Long tò mò vì thấy Lâm Phàm có quá nhiều linh bảo. "Ta là Lâm Phàm!" "Còn sư tôn ta... chắc lão đệ cũng biết đấy!" "Ai?" "Hồng Quân... chính là cái lão già ở Tử Tiêu cung ấy!" "Hồng...

Đạo Tổ?" Chúc Long run rẩy.

Dù lão là đại năng thượng cổ nhưng so với Hồng Quân thì vẫn là một trời một vực.

Hồng Quân giờ đã là Thánh nhân rồi mà.

Chả trách tên này lại giàu linh bảo thế.

Nhưng mà... nó gọi Đạo Tổ là cái gì cơ?

Lão già?

Chúc Long suýt xỉu, nhìn Lâm Phàm đầy khiếp hãi: Tên này đúng là gan to hơn trời, không sợ Đạo Tổ giáng tội sao? "Hóa ra là cao đồ của Tử Tiêu cung, thất kính thất kính!" "Chuyện nhỏ thôi!" Lâm Phàm phất tay: "Chúc Long lão đệ, sau này ở Đông Hải này cứ để ta bảo kê cho, đứa nào dám động vào thì cứ báo tên ta, Hồng Hoang này ai cũng phải nể mặt ta vài phần!" Chúc Long chỉ biết cười khổ cho qua chuyện.

Hai người ở Long cung Đông Hải, cụng ly chém gió trong Long cung, sau mấy ngày mấy đêm chém gió tưng bừng, Chúc Long mới đưa Lâm Phàm lên đường.

Chúc Long trực tiếp đưa tay xé rách không gian, mang theo Lâm

Phàm, trong nháy mắt đã đáp xuống một đầu khác của không gian.

Khi đáp xuống đã là một khu vực khác của biển cả.

Đây chính là thần thông của đại năng Chuẩn Thánh.

Trong Hồng Hoang, các giai đoạn tu hành khác nhau đều có những đặc trưng nhất định.

Ví dụ, tu vi đến Kim Tiên, có thể nhảy ra khỏi dòng sông vận mệnh, tuổi thọ vô tận; Thái Ất Kim Tiên, trong lồng ngực ngũ khí triều nguyên; Đại La Kim Tiên, trên đỉnh đầu tam hoa nở rộ; Chuẩn Thánh, có thể xé rách không gian, tùy thời có thể đến bất kỳ địa điểm nào trong Hồng Hoang.

Cuối cùng là tầng Thánh Nhân, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, thần thông càng thêm quảng đại, có thể bỏ qua thời gian và không gian, tự do xuyên qua bất kỳ điểm thời gian nào trong một đoạn thời không.

Vung tay một cái là có thể bỏ qua không gian vô hạn, đi đến một nơi khác, ngay cả việc xé rách không gian cũng không cần.

Hai người đáp xuống một vùng biển có phần kỳ lạ.

Lâm Phàm nhìn trước, sau, trái, phải, một vùng biển mà trông như một vùng đất liền, nước biển màu đen, vô biên vô tận, phẳng lặng không một gợn sóng.

Một vùng biển không có mây, không có ánh mặt trời, không có mưa, cũng không có gió.

Dường như ngay cả hơi thở của sự sống cũng không có, sự yên tĩnh trầm lặng đến mức khiến người ta cảm thấy kinh hãi.

“Đây là nơi nào?” Lâm Phàm nhìn xong, trong lòng không khỏi căng thẳng.

Chúc Long nói: “Phía trước chính là Hải Nhãn, Lâm huynh đệ có điều không biết, mặt biển xung quanh Hải Nhãn ức vạn dặm dường như bị một loại pháp tắc nào đó định trụ lại, không hề động đậy.” Vừa nói, thân hình Chúc Long vừa đáp xuống mặt biển đó, chân hung hăng đạp mấy cái, mặt biển cứng như băng, giống như bị đông cứng lại, phát ra tiếng “phanh phanh”.

“Lâm huynh đệ, không sợ nữa chứ?” Chúc Long cổ vũ.

Lâm Phàm ha ha cười một tiếng, nói: “Chúc Long lão đệ, đừng đùa nữa, tiểu gia đây mà lại sợ sao?” “Đi!” Chúc Long mang theo Lâm Phàm, hóa thành một luồng sáng xé toạc không trung, lại tiếp tục đi về phía trước, sau khi bay một ngày, cuối cùng cũng đến nơi có Hải Nhãn.

Hải Nhãn của Đông Hải cũng chính là Hải Nhãn của Tứ Hải.

Chương 36

"Từ thời viễn cổ bắt đầu, trong Hồng Hoang đã có Lục đại tuyệt địa!" Chúc Long nói: "Hải Nhãn chính là một trong số đó, không ai biết rốt cuộc bên trong Hải Nhãn có gì?

Tương truyền, Hải Nhãn là nguồn nước của Tứ Hải, vô số người muốn vào sâu trong đó tìm hiểu ngọn ngành, đều chưa từng quay trở về." "Sau này, Long tộc bị Thiên Đạo ruồng bỏ, đại ca của ta sau khi để lại chín giọt tinh huyết, liền lặn vào trong đó, dùng thân mình phối hợp với lực lượng của Thiên Đạo để trấn áp Hải Nhãn của Đông Hải, từ đó về sau, đại ca chưa từng xuất hiện, đến nay vẫn không rõ sống chết!" Nghe lời của Chúc Long xong, Lâm Phàm không khỏi nhíu mày: Lục đại tuyệt địa, lão tử xem tiểu thuyết Hồng Hoang, chưa từng nghe nói qua, trừ Hải Nhãn ra, còn có năm nơi khác, đều ở đâu nhỉ?

Nhưng bây giờ rõ ràng không thích hợp để hỏi Chúc Long, Lâm Phàm đạp trên mặt biển như băng, thò đầu ra nhìn Hải Nhãn kia.

Hải Nhãn là một vực sâu khổng lồ, đường kính đến vạn dặm, sâu không thấy đáy, miệng hang đen ngòm, bên trong bốc lên khí lạnh vô biên, bản thân những khí tức này thì không có gì, nhưng khí lạnh kia thổi vào người lại có một cảm giác sợ hãi không thể giải thích được.

"Đi!" Chúc Long hóa thành một luồng sáng, trực tiếp bay vào trong Hải Nhãn.

Lâm Phàm cũng không dám chậm trễ, theo sát phía sau bay vào.

Hải Nhãn rất lớn, đường kính đến vạn dặm, nhưng cũng sâu không lường được, sâu không thấy đáy.

Khi hai người hạ xuống, Lâm Phàm ngẩng đầu nhìn lên, miệng hang rộng vạn dặm trên trời càng lúc càng nhỏ, cuối cùng biến thành

một điểm sáng.

Lại một lúc sau, điểm sáng đó cũng cuối cùng biến mất, thế giới chìm vào bóng tối và lạnh lẽo vô biên.

Đương nhiên, Lâm Phàm và Chúc Long, cả hai đều là đại năng trong Hồng Hoang, trong bóng tối lạnh lẽo dựa vào thần thức, có ánh sáng hay không cũng như nhau, mọi thứ trong Hải Nhãn vẫn hiện ra rõ mồn một.

"Ầm..." "Vút..." Lại hạ xuống một đoạn nữa, trong Hải Nhãn đột nhiên trào ra từng luồng cương phong.

Những luồng cương phong hay âm phong này, lúc đầu không gây ra uy hiếp gì cho hai người, nhưng khi hai người càng vào sâu, từng luồng âm phong càng lúc càng mạnh, mạnh như bị pháp khí quất vào.

Nhưng cả hai lại không hề dùng đến bất kỳ vật phòng hộ nào.

Dù sao thì nhục thân của cả hai đều rất mạnh, không chỉ Lâm Phàm đã dung hợp mười giọt tinh huyết, hiện tại mức độ cường hãn của thân thể dưới Thánh Nhân không ai sánh bằng, mà Chúc Long, thân thể của lão tổ Long tộc, cũng mạnh hơn sinh linh bình thường trong Hồng Hoang vạn vạn lần.

Hai người lặn xuống mười ngày, Chúc Long đã có chút không chịu nổi, vì cương phong bên dưới càng lúc càng mạnh, ngay cả long khu của Chúc Long cũng không thể chống đỡ, chỉ đành dùng hai món pháp khí phòng ngự, giống như vảy rồng đội trên đỉnh đầu.

Ngược lại Lâm Phàm vẫn không hề để tâm.

"Lâm huynh đệ... thật khiến lão phu bội phục!" Chúc Long nhìn Lâm Phàm, kính phục vô cùng.

Lâm Phàm chỉ mỉm cười, nói: "Bây giờ lão đệ đã biết vì sao ta là lão ca rồi chứ?" Chúc Long: "..." "Cẩn thận!" Vừa dứt lời, một lưỡi

đao âm phong xé toạc hư không, chém thẳng vào cánh tay phải của Lâm Phàm.

Keng... một tiếng vang giòn tan, quần áo trên người Lâm Phàm bị rách toạc, nhưng trên da cũng chỉ để lại một chấm trắng mà thôi.

"Xì xì..." Tuy không gây ra tổn thương gì, nhưng đau thật.

"Thôi được rồi, ta không giả vờ nữa!" Lâm Phàm vung tay, lấy ra một lá cờ, chính là một trong Tiên thiên ngũ phương kỳ - Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ.

Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ vừa xuất hiện, liền hóa ra một luồng ánh sáng màu xanh, kết thành một lớp màng phòng ngự, vạn pháp bất xâm, chư tà tránh lui!

"Lâm huynh đệ, thật là hào phóng!" Chúc Long nhìn mà ngưỡng mộ không thôi: "Lại có cả cực phẩm Tiên thiên linh bảo, còn là loại phòng ngự." "Bình thường thôi!" Lâm Phàm nhìn xuống phía dưới: "Chúc Long lão đệ, chúng ta tăng tốc xuống đi!" "Vút..." Còn chưa nói xong, Lâm Phàm mặc kệ Chúc Long, hóa thành một luồng sáng, tăng tốc bay xuống.

Bên ngoài Lâm Phàm có Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ bảo vệ, mức độ cường hãn của thân thể lại mạnh, quan trọng là còn có đại chiêu bảo mệnh bản mệnh thần thông Hồng Mông Đại Na Di chưa dùng, nếu Hồng Mông Đại Na Di được sử dụng, thì lực phòng ngự sẽ tăng vùn vụt.

Lâm Phàm hóa thành luồng sáng bay xuống, Chúc Long ở phía trên lập tức trở nên khốn khổ.

"Lâm đạo hữu, đợi ta với!" Chúc Long điều khiển hai mảnh pháp bảo phòng ngự hình vảy cá, cũng hóa thành luồng sáng lao xuống theo, những lưỡi đao gió trong Hải Nhãn gần như phân bố đều đặn bay ra

ngoài, tốc độ càng nhanh, áp lực phòng thủ chắc chắn sẽ lớn hơn.

Bành bành bành...

Mấy luồng cương phong bay tới, vài nhát đã chém cho lớp phòng ngự bên ngoài của lão long tan tác, suýt nữa xé toạc lớp màng phòng ngự kia, dọa cho Chúc Long tim đập thình thịch.

Sau đó, y cắn răng, phun ra một giọt tinh huyết từ trong cơ thể, gia trì lên lớp màng ánh sáng màu vàng đó.

Sau khi được long huyết gia trì, lực phòng ngự lập tức tăng mạnh, cuối cùng sau một canh giờ, Chúc Long mới miễn cưỡng đuổi kịp Lâm Phàm.

"Lâm đạo hữu, chậm thôi, chậm thôi, lão phu tuổi già sức yếu, theo không kịp!" "Ờ..." Lâm Phàm dựa trên nguyên tắc chăm sóc người cao tuổi, giảm tốc độ xuống một chút, rồi nhìn lại lớp phòng ngự của Chúc Long, những chiếc vảy cá phòng ngự đã nứt ra, bên trên huyết quang bay múa.

"Ủa..." Lâm Phàm lập tức kinh ngạc: "Chúc Long lão đệ... cái mai rùa của ngươi nứt rồi à?" Phụt...

Chúc Long nghe lời Lâm Phàm, tâm thần chấn động không ổn định, suýt nữa làm lớp màng phòng ngự vỡ tan: Thần mẹ nó Chúc Long lão đệ...

Thần mẹ nó mai rùa...

Trời ạ...

Lão tử sống bao nhiêu năm rồi, cũng chưa từng bị tức đến mức này, được không?

"Chúc Long lão đệ!" Lâm Phàm lại kinh ngạc nói: "Phòng ngự của ngươi lại có thể sinh ra máu?" "Không phải!" Chúc Long nói: "Đây là

bản nguyên tinh huyết của lão phu, sau khi được bản nguyên tinh huyết gia trì, lực phòng ngự tăng cường, nếu không lão phu căn bản không đuổi kịp ngươi!" "Ồ?" Lâm Phàm gật gật đầu, ngay sau đó lại tỏ vẻ khinh bỉ nói: "Long tộc cũng là đại tộc, năm đó xưng bá Hồng Hoang chắc cũng vơ vét không ít bảo vật đâu nhỉ, bây giờ đến một cái linh bảo phòng ngự ra hồn cũng không có, lại còn dùng cái mai rùa nát, có mất mặt không chứ..." Phụt...

Sắc mặt Chúc Long lại đen đi, không vui nói: "Lâm đạo hữu, xin hãy cẩn trọng lời nói, đây không phải mai rùa, đây là hai mảnh nghịch lân trên người đại ca Long Vương của ta năm đó, phòng ngự vô địch, có thể sánh với...

ân, thượng phẩm Tiên thiên linh bảo!" "Nghịch lân?" Lâm Phàm nhìn hai miếng nghịch lân kia, nói: "Long Vương mạnh đến thế sao?" "Đó là dĩ nhiên!" Chúc Long nói: "Đại ca ta năm đó, là tồn tại có thể áp chế cả cửu thiên thập địa, cho dù đối đầu với Hồng Quân lão tổ, cũng chỉ ngang tài ngang sức, đương nhiên, lúc đó Hồng Quân lão tổ chưa thành Thánh, tự nhiên không cần phải nói." "Lúc Long tộc ta cường thịnh, một nửa số bảo vật trong Hồng Hoang đều nằm trong bảo khố Long tộc, đáng tiếc a..." Chúc Long chìm vào hồi ức, bảo vật của Long tộc năm đó, có thể dùng từ chất đống để hình dung.

Chỉ là sau này trong đại chiến Tam tộc, phần lớn đã được phân phát cho đệ tử Long tộc bình thường, hủy trong chiến hỏa, một phần bị người ta đánh úp hậu phương cướp sạch.

Nghe nói lúc đó không chỉ Long tộc, ngay cả bảo khố của Phượng tộc, Kỳ Lân tộc, cũng bị người ta cướp sạch.

"Đều bị người ta cướp sạch?" Lâm Phàm chợt nghĩ: người này chẳng lẽ là sư tôn sao?

Cách đó ức ức dặm, Hồng Quân đang ngồi ngay ngắn trong Tử

Tiêu Cung đột nhiên hắt xì một cái không rõ lý do.

Thánh Nhân hắt xì, chuyện này không thường thấy.

Thế là Hồng Quân bắt đầu bấm ngón tay tính toán, một hơi thở sau liền tức giận, râu cũng vểnh lên: Nghịch đồ...

Nghịch đồ a... ...

Lâm Phàm phát hiện ra một hiện tượng, khoảng nửa ngày, Chúc Long lại phải ngưng tụ một giọt bản nguyên tinh huyết đánh vào trong cái 'mai rùa' kia để tăng cường phòng ngự.

Một ngày phải mất bốn năm giọt, quá lãng phí.

Đó là bản nguyên tinh huyết của Chúc Long a, đặt ở bất kỳ đại môn phái nào, đều là thiên tài địa bảo.

Nói không hay, nếu cho những sinh linh cấp thấp kia dung hợp, một giọt cũng có thể tạo ra một vị Thái Ất Kim Tiên.

Lãng phí... quá lãng phí.

"Cái đó...

Chúc Long lão đệ!" Lâm Phàm nhìn không nổi nữa, nói với Chúc Long: "Ta có một cách, có thể giúp ngươi mỗi ngày tiết kiệm được hai giọt bản nguyên tinh huyết, ngươi thấy thế nào?" "A?" Chúc Long hơi chấn động, nói: "Không biết huynh đệ có cách gì?" "Trước tiên đưa ta ba giọt tinh huyết, ta sẽ nói cho ngươi!" "..." Thân hình Chúc Long chấn động, suýt nữa thì ngã quỵ, y vừa mới ép ra một giọt máu, bây giờ lại phải ép thêm ba giọt, mẹ nó lão phu sợ sẽ hư thoát mà chết mất.

"Nhanh lên đi, chậm là không được đâu nhá..." "Được!" Chúc Long cắn răng, pháp lực ngưng tụ, liên tiếp ép ra ba giọt bản nguyên tinh huyết giao cho Lâm Phàm.

Ngay sau đó, sắc mặt y trở nên tái nhợt, hai miếng nghịch lân trước mặt lại nứt ra thêm vài vết.

Chương 37

"Lâm huynh đệ, Lâm lão ca, lão phu chống không nổi nữa rồi!" Rung...

Đúng lúc này, Lâm Phàm đột nhiên vung ra một lá cờ: Tố Sắc Vân Giới Kỳ.

"Truyền pháp lực vào là được!" Chúc Long nhận lấy lá cờ, pháp lực trong cơ thể cuồn cuộn trào ra, trong nháy mắt, lá Tố Sắc Vân Giới Kỳ kia lóe lên, cắm phập vào lưng y, một vòng sáng màu xanh bay ra, bao trùm toàn thân.

"Phù..." Chúc Long thở ra một hơi thật sâu, lực phòng ngự của Ngũ Phương Kỳ, "Đa tạ Lâm đạo hữu, lực phòng ngự của Ngũ Phương Kỳ, mạnh hơn cái mai rùa kia của lão phu...

à không... mạnh hơn nghịch lân của huynh trưởng ta nhiều!" "Không khách khí!" Lâm Phàm nhàn nhạt nói: "Thuận mua vừa bán, mỗi ngày ba giọt bản nguyên tinh huyết!" "..." Chúc Long nghe xong, suýt nữa lộn nhào một cái...

Mẹ nó, cái thứ này cũng cho thuê được à?

Lâm huynh đệ, lão phu gần đây dinh dưỡng không tốt a!

Hai người tiếp tục lặn xuống, mỗi ngày, Chúc Long đều ngoan ngoãn dâng lên ba giọt bản nguyên tinh huyết của Long tộc.

Bản nguyên tinh huyết của Long tộc, đối với Lâm Phàm công dụng không lớn, nhưng sau này có thể ban cho môn nhân đệ tử, thứ này nếu lúc luyện khí thêm vào, sẽ có một tia long tức bên trong, sức chiến đấu cũng tăng lên không ít.

Chúc Long là Chuẩn Thánh, máu của y, tùy tiện một giọt rơi

xuống Hồng Hoang, cũng có thể đập nát núi sông đại địa, có thể diễn hóa ra vô số sinh linh tiên thiên.

Cho nên bản nguyên tinh huyết của Chúc Long cũng vô cùng quý giá.

Ba giọt, thật sự là quá nhiều.

Đương nhiên, tinh huyết của Chúc Long mỗi giọt rất nhỏ, chỉ lớn bằng đầu lâu, không giống như bản nguyên tinh huyết của Bàn Cổ đại thần, tùy tiện một giọt cũng to hơn thân thể Lâm Phàm.

Xuống được bốn năm ngày, Lâm Phàm hỏi Chúc Long: "Chúc Long lão đệ, Hải Nhãn rốt cuộc sâu bao nhiêu?" "Cái này... ta cũng không biết!" "Vậy lần trước, ngươi xuống sâu bao nhiêu?" "Lần trước à!" Trên mặt Chúc Long thoáng một tia chột dạ, nói: "Chắc cũng khoảng độ sâu này?" "Nói dối!" "Thôi được, ta nói thật, lần trước, ta không xuống sâu đến thế." Lần này nếu không nhờ cực phẩm Tiên thiên linh bảo của Lâm Phàm, Chúc Long chắc chắn cũng không đỡ nổi những lưỡi đao gió kia, đến đây, công kích của lưỡi đao gió càng mạnh hơn, mỗi một lưỡi đao đều có thể xé toạc hư không, nghịch diễn hỗn độn.

Cái hang rộng vạn dặm, khắp nơi đều bị xé rách ra khí hỗn độn.

"Chúc Long lão đệ, có một chuyện, chúng ta phải nói rõ trước!" Lâm Phàm nói: "Hai chúng ta lần này cùng nhau tìm bảo vật, lát nữa nếu phát hiện bảo vật, thì chia thế nào?" "Đương nhiên là năm năm!" Chúc Long vẻ mặt đầy lý lẽ.

"Năm năm?" Lâm Phàm lại không đồng ý: "Lão đệ, ngươi như vậy không phúc hậu lắm, lần này có thể xuống đây được, phần lớn là nhờ bảo vật phòng ngự của ta, nếu không thì ngươi căn bản không xuống được!" "Lâm đạo hữu, không thể nói như vậy, nơi này là do lão phu dẫn ngươi đến, nếu không ngươi sao biết được nơi tốt thế

này?" "Ờ..." Lâm Phàm không nói nên lời.

Nhưng hắn cũng không phải loại người ép người quá đáng...

Tiếp tục đi xuống!

Lại mười mấy ngày nữa, vẫn không thấy đáy.

Nhưng cực phẩm Tiên thiên linh bảo bên ngoài thân hai người lại có chút chống đỡ không nổi.

"Lão đệ, bảo bối của ta chống không nổi nữa rồi, không được, ta phải đi lên, lão ca ta chỉ có thể đi cùng ngươi đến đây thôi..." Lâm Phàm nói với Chúc Long: "Trả lại cờ cho ta, đoạn đường còn lại, chúc ngươi một đường thuận gió!" "..." Chúc Long suýt nữa ngất xỉu: Lão phu đã mất bốn mươi mấy giọt bản nguyên tinh huyết cho ngươi, bây giờ hư yếu không chịu nổi, mẹ nó ngươi lại muốn rút lui?

Không được!

Tuyệt đối không được.

"Lâm lão đệ, không được a, ta đoán sắp đến đáy rồi!" "Đến đáy cũng không được!" Lâm Phàm nói: "Ta đoán còn xa lắm, ta không đi nữa, bái bai!" "Đợi đã..." Sắc mặt Chúc Long đen như đít nồi, y không thể để Lâm Phàm đi, nếu không Lâm Phàm vung tay một cái, lá Tố Sắc Vân Giới Kỳ kia sẽ bị Lâm Phàm thu về.

Một khi Lâm Phàm thu hồi cờ, y chỉ có thể công cốc trở về.

Vậy lão tử mất nhiều tinh huyết như vậy chẳng phải là mất trắng sao?

"Sáu bốn!" "Hả?" Lâm Phàm ngẩn ra.

Chúc Long nói: "Sáu bốn chia, nếu bên dưới có bảo vật, ngươi sáu ta bốn..." "Chúc Long lão đệ, ngươi coi Lâm Phàm ta là người thế nào rồi, ta đâu phải loại người thừa nước đục thả câu?

Ta thật sự chống không nổi nữa rồi... bái bai...” “Bảy ba chia...” “Lão đệ, đừng như vậy chứ?” “Tám hai!” “Chín một...” “Thôi được, bảo vật phát hiện bên dưới đều cho ngươi, nhưng thứ đại ca Long Vương của ta để lại, là hy vọng phục hưng của Long tộc ta, phải thuộc về ta...” “Thôi được!” Lâm Phàm ha ha cười: “Chúc Long lão đệ thật là người sảng khoái!” Vút...

Lâm Phàm vung tay, lại một lá cờ nữa bay ra, là một lá cờ màu đen, trên mặt cờ màu đen vẽ một con rùa khổng lồ, chính là một trong Tiên thiên ngũ phương kỳ - Chân Võ Tạo Điêu Kỳ.

“Chúc Long lão đệ, ta thấy lá cờ này hợp với khí chất của ngươi, dùng cho tốt nhé!” “Ta... phụt...” Chúc Long nhận lấy lá cờ, trong lòng lại hỏi thăm cả nhà Lâm Phàm một lượt: Mẹ nó, khí chất của ngươi mới giống con rùa ấy, cả nhà ngươi khí chất đều giống...

Lại thêm một tầng phòng hộ, hai người tiếp tục lặn xuống!

Lại qua một khoảng thời gian Lâm Phàm cũng có chút chống đỡ không nổi, vung tay lấy Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên ra đạp dưới chân, lại một lớp phòng ngự tiên thiên hình thành, liền không còn sợ những lưỡi đao gió xung quanh.

Không lâu sau, cuối cùng cũng đến đáy Hải Nhãn.

Điều kỳ lạ là, ở đáy Hải Nhãn, lại không có lưỡi đao gió.

Hai người thu lại pháp lực và pháp bảo, Lâm Phàm hỏi: “Chúc Long đạo hữu, lần sau trực tiếp xé rách hư không là được rồi, căn bản không cần tốn sức đi qua Hải Nhãn như vậy!” “Ngươi không hiểu!” Chúc Long lắc đầu: “Không gian nơi này rất tà dị, dường như có chút khác biệt với không gian Hồng Hoang, nếu có thể xé rách được nơi này, lão phu sao phải mời ngươi?” “Ờ...” “Dù sao đi nữa, cũng đều phải đa tạ Lâm đạo hữu!” Chúc Long trả lại hai lá cờ cho Lâm Phàm.

Hai người liền đi trong Hải Nhãn.

Dưới Hải Nhãn, vùng đất vạn dặm, đều là một không gian trống rỗng.

Hai người dùng thần thức quét qua, sau đó mỗi người tự động, hóa thành luồng sáng bay về một hướng, chỉ trong chốc lát đã đến nơi.

Trên mặt đất, một thân long khu to lớn nằm đó, trên đó tỏa ra uy áp vô tận, ngay cả Lâm Phàm đối mặt với uy áp này, cũng cảm thấy có chút không thoải mái.

"Đại ca à..." Chúc Long lại là người khóc trước, rầm một tiếng quỳ xuống đất, dập đầu.

Long Vương?

Lâm Phàm nhìn một cái, lập tức hiểu ra: nếu không phải Long Vương, thì con rồng nào khác lại có thể có uy thế như vậy?

Năm đó Long Vương trấn áp Hải Nhãn, không biết đã trải qua những gì trong Hải Nhãn, cũng không biết, Hải Nhãn năm đó, có những lưỡi đao gió sắc bén như vậy hay không.

Nhưng từ thi hài của Long Vương mà xem, đã chết vô số vạn năm rồi.

Chết vô số vạn năm, thi hài bất hủ, vẫn đứng sừng sững ở đó như gang thép, như những ngọn núi liên miên không dứt.

Khí thế tỏa ra khắp người, thậm chí còn mạnh hơn Chúc Long bây giờ.

Chúc Long từng nói, năm đó y chỉ yếu hơn huynh trưởng mình một chút, bây giờ Lâm Phàm xem ra, chỉ có một kết luận: gã Chúc Long này tuyệt đối là chém gió!

Phải biết rằng, một miếng nghịch lân của Long Vương, đều có thể

dùng làm thượng phẩm Tiên thiên linh bảo phòng ngự, bảo vệ Chúc Long lâu như vậy.

Chúc Long so với Long Vương, thật sự là kém một khoảng cách của sự chém gió.

"Đại ca à..." Chúc Long quỳ trước thi hài Long Vương, trực tiếp dập đầu vô số cái.

"Em ta!" Đột nhiên, trong không gian tối tăm lạnh lẽo, truyền đến một âm thanh khiến người ta rùng mình, như quỷ mị.

Lâm Phàm ngẩng đầu, lại thấy một hư ảnh hình người hiện ra trong hư không.

"Đại ca..." Chúc Long dụi dụi mắt: "Đại ca, huynh vẫn còn sống?" Đây là Long Vương?

Lâm Phàm cũng nhìn vào hư ảnh kia, chỉ thấy thân hình dung mạo của y có chín phần tương tự Chúc Long, chỉ là sắc mặt nghiêm túc, ánh mắt chuyển động, toát ra uy thế vô thượng, nghiễm nhiên là một phương bá chủ, tồn tại ngạo nghễ Hồng Hoang.

Chương 38

"Ta đã chết!" Long Vương nhàn nhạt liếc nhìn Lâm Phàm: "Chỉ là một tia chấp niệm còn sót lại mà thôi, vị này là..." "Ồ!" Chúc Long vội vàng tạ tội, nói: "Đại ca, đây là cao đồ của Hồng Quân lão tổ, Lâm Phàm, Lâm đạo hữu..." "Cao đồ của Hồng Quân?" Long Vương nói: "Thì ra là cao đồ của cố nhân!" Long Vương gật đầu, không có bất kỳ biểu hiện gì, trong mắt y, Hồng Quân năm đó cũng không mạnh hơn y bao nhiêu, nếu không có y giúp đỡ, Hồng Quân có thể thắng được trong cuộc tranh giành Đạo Ma hay không cũng khó nói.

Đương nhiên, Long Vương lại không biết, Đạo Tổ Hồng Quân sớm đã thành vị Vô Thượng Hỗn Nguyên.

"Ai..." Long Vương thở dài một hơi, ánh mắt lại đặt lên người Chúc Long, nói: "Em lại khổ sở đến đây làm gì?" "Đại ca!" Chúc Long nói: "Hiện nay Long tộc ta ngày càng suy yếu, vạn tộc Hồng Hoang cùng trỗi dậy, nếu không thể xoay chuyển khí vận của Long tộc, sớm muộn gì cũng sẽ bị Thiên Đạo không dung, tiểu đệ lần này đến hỏi đại ca, có cách nào khác để xoay chuyển khí vận của Long tộc không?" "Không có!" Long Vương lắc đầu, nói: "Nếu có, năm đó sao đến nỗi này, bản tọa cũng không đến mức ở dưới đáy tối tăm này, trấn áp Hải Nhãn vạn năm!" "Thôi bỏ đi!" Hư ảnh Long Vương vung tay, một chuỗi hai mươi bốn viên châu màu xanh băng được lấy ra, đưa đến trước mặt Chúc Long: "Đây là bảo vật truyền thừa của Long tộc ta, cũng là bạn sinh chi bảo của ta năm đó, hôm nay liền giao cho em!" "Vâng!" Chúc Long nhận lấy hai mươi bốn viên châu.

Bên cạnh, Lâm Phàm lại cảm thấy đau cả trứng: Mẹ nó, hai mươi bốn viên Định Hải Châu a, nguyên lai là ở trong tay Long tộc?

Sớm biết vậy đã không cùng Chúc Long ước định rồi!

Không được!

Phải nghĩ cách, lấy được hai mươi bốn viên châu này.

Bên kia, Long Vương sau khi giao hai mươi bốn viên Định Hải Châu cho Chúc Long, lại lấy ra một đoàn bản nguyên màu tím, giao cho Chúc Long dung hợp.

Lâm Phàm buồn chán, hai người họ truyền thừa, lão tử không có phần.

Lão tử không chơi nữa, ta đi tìm bảo vật đây.

Thế là, Lâm Phàm đứng dậy, đi thẳng vào giữa Hải Nhãn.

Thực ra diện tích đáy Hải Nhãn không nhỏ, bán kính vạn dặm, Lâm Phàm bây giờ dùng thần thức quét qua, một ý niệm có thể quét sạch một phương trời đất.

Giữa Hải Nhãn, lại có một cái hang.

Lâm Phàm đáp xuống trước cái hang này, lập tức mắt sáng lên.

Chỉ thấy cái hang trước mặt, lại là một mắt suối, khác với suối bình thường, nước bên trong trong vắt, sóng cuộn trào, từ nơi sâu hơn dưới đáy Hải Nhãn, dường như đang chảy ra ngoài.

Đây đều không phải là trọng điểm!

Trọng điểm là, trong Hải Nhãn, vị trí chính giữa, trên dòng suối đó, trôi nổi một viên châu, viên châu này lớn hơn Định Hải Châu, đường kính khoảng một mét, tỏa ra ánh sáng huỳnh quang màu xanh nhạt, trôi nổi không ngừng trên mặt suối.

"..." Nhìn một cái, Lâm Phàm trực tiếp kinh ngạc đứng ngây tại chỗ.

Một luồng khí tức, khiến hắn mắt tròn miệng dẹt.

Chí bảo!

Tiên thiên chí bảo.

Thứ này cho dù không phải Tiên thiên chí bảo, cũng là thứ ngang cấp Tiên thiên chí bảo.

Giữa viên châu có một luồng linh quang tiên thiên lấp lánh, vừa nhìn đã biết là vật tiên thiên.

"Đừng động!" Ngay khi Lâm Phàm định lấy viên châu ra, trước mặt hắn đột nhiên hiện ra một hư ảnh, chính là Long Vương.

Long Vương đã truyền thụ bản nguyên cho Chúc Long, lúc này Chúc Long đang hấp thu bản nguyên, nên không đến.

"Vì sao?" Lâm Phàm nhìn Long Vương, nói: "Tiểu gia ta đến tìm bảo vật, không phải làm bảo tiêu, nếu không có ta, cái gã Chúc Long kia cũng không đến được đây!" "Ngươi có biết đây là gì không?" Long Vương nhìn Lâm Phàm, nhàn nhạt hỏi.

Lâm Phàm lắc đầu.

Long Vương nói: "Đây là Tiên Thiên Thủy Nguyên Châu, là nguồn của vạn thủy trong Hồng Hoang." Hả?

Nghe câu này, Lâm Phàm lập tức chấn động mạnh.

Tiên Thiên Thủy Nguyên Châu?

Lần đầu tiên nghe thấy cái tên này, nhưng từ cái tên có thể biết viên châu này ngầu đến mức nào.

Ngũ hành phân ra kim, mộc, thủy, hỏa, thổ!

Nhưng kim mộc thủy hỏa thổ, không phải sinh ra từ tiên thiên, mà là hậu thiên ngũ nguyên tố.

Tiên thiên nguyên tố chỉ có bốn loại, là địa, hỏa, thủy, phong.

Thủy trong tiên thiên nguyên tố, không phải là thủy trong ngũ hành, hỏa trong tiên thiên nguyên tố, cũng không phải là hỏa trong ngũ hành.

Đây là bốn loại nguyên tố cơ bản trong hỗn độn.

"Tiên thiên tứ nguyên tố, phân ra địa, hỏa, thủy, phong!" Long Vương nhàn nhạt giải thích bên cạnh, vừa vặn chứng thực suy nghĩ trong lòng Lâm Phàm: "Bản nguyên của tứ nguyên tố trong hỗn độn ngưng tụ, có thể sinh thành tiên thiên nguyên châu, phân thành Tiên Thiên Địa Nguyên Châu, Tiên Thiên Thủy Nguyên Châu, Tiên Thiên Hỏa Nguyên Châu và Tiên Thiên Phong Nguyên Châu, viên trước mặt ngươi, chính là Tiên Thiên Thủy Nguyên Châu, là nguồn của vạn thủy trong Hồng Hoang, nếu ngươi lấy đi, nguồn của Tứ Hải sẽ bị cắt đứt!" "Cho nên, vật này không thể lấy!" Hồn phách Long Vương, lạnh lùng nhìn Lâm Phàm.

"Đinh đông..." Đúng lúc này, trong đầu Lâm Phàm vang lên một tiếng, "Hệ thống Siêu cấp Lựa chọn phát hành nhiệm vụ, mời túc chủ đưa ra lựa chọn!" "Lựa chọn một: Lấy Tiên Thiên Thủy Nguyên Châu, thưởng Hậu thiên tà bảo Hóa Huyết Thần Đao một thanh, công đức trị 1000 vạn điểm!" "Lựa chọn hai: Từ bỏ việc lấy Tiên Thiên Thủy Nguyên Châu, thưởng nghiệp lực trị 1000 vạn điểm!" Mời túc chủ nhanh chóng đưa ra lựa chọn.

Mẹ nó!

Lâm Phàm lập tức nhíu mày.

Có nên lấy không?

Vấn đề này, sau khi lấy, nguồn vạn thủy của Hồng Hoang sẽ bị cắt đứt, vì Lâm Phàm thấy rõ, mắt suối trước mặt, chính là do Thủy

Nguyên Châu kia diễn hóa ra, hóa thành vô số dòng nước chảy vào Hồng Hoang.

Nếu lấy đi, từ nay trong Hồng Hoang nước sẽ không có nguồn.

Nhưng, hiện tại Đông Hải gần như mênh mông vô biên, lấy đi cũng không sao, nước trong Hồng Hoang cũng đủ dùng rồi.

"Ta chọn một!" Lâm Phàm đưa ra lựa chọn.

"Đinh đông...

Xét thấy nhiệm vụ này độ khó cực lớn, hệ thống phát trước phần thưởng Hóa Huyết Thần Đao một thanh, mời túc chủ chú ý kiểm tra!" Phát trước phần thưởng?

Có ý gì?

Độ khó cực lớn?

Không phải chỉ lấy một viên châu thôi sao, một tàn hồn của Long Vương, lão tử đây mà sợ à?

"Ta nếu như, nhất định phải lấy đi thì sao?" Lâm Phàm nhìn Long Vương!

Long Vương mỉm cười, nói: "Tiểu tử, khẩu khí cũng không nhỏ, nhưng ngươi có biết ta chết thế nào không?" "Chết thế nào?" Lâm Phàm quay đầu nhìn thi thể Long Vương bên kia, nói: "Chẳng lẽ không phải từ trên rơi xuống, ngã chết à?" Trán Long Vương đen lại: "Không phải!" "Bản tọa năm đó sau khi xuống Hải Nhãn, được ý chỉ của Thiên Đạo, tự nguyện phó tử, linh hồn càng dung hợp một tia lực lượng của Thiên Đạo, hóa thành cấm chế phong ấn suối nguồn của Hải Nhãn, ngươi muốn lấy đi, lại không phải chuyện dễ!" Rung rung rung...

Vừa nói, ý chí của Long Vương kia liền biến mất, nhập vào suối

nguồn của Hải Nhãn, dung nhập vào viên Tiên Thiên Thủy Nguyên Châu màu xanh nhạt kia.

Sau đó, lấy Thủy Nguyên Châu làm trung tâm, một làn sóng ánh sáng ầm ầm hiện ra.

Tiếp theo sau, từng đường văn màu vàng chậm rãi hiện lên, kết thành một thể, luyện thành một tấm phù văn màu vàng khổng lồ vô cùng, như câu liên thiên địa vạn vật, phong bế toàn bộ miệng suối của Hải Nhãn.

Xung quanh miệng suối, hiện ra một lớp màng cấm chế màu vàng, ánh sáng rực rỡ, kiên cố không thể phá vỡ!

"Đánh không ra?" Lâm Phàm không tin.

Tay phải hơi siết lại.

"Hây..." Hét lớn một tiếng, sức mạnh vô tận tuôn ra, đấm thẳng vào đại trận kia.

Đối với Lâm Phàm, công kích mạnh nhất hiện tại, chính là sức mạnh thuần túy, được mười giọt tinh huyết Bàn Cổ tẩy luyện, tuy không tu luyện Lực chi đại đạo, nhưng sức mạnh của Lâm Phàm, tuyệt đối là đệ nhất nhân dưới Thánh Nhân.

Chương 39

Ầm...

Quyền mang quét ngang, phá vỡ hư không, sau đó năng lượng vô tận tuôn ra, trực tiếp đập vào đại trận kia.

Nhưng...

Rung rung rung...

Ánh sáng trên đại trận lóe lên, phù văn màu vàng dâng cao, lại vững chắc đỡ được một đòn này.

"Ha ha ha..." Hồn phách Long Vương cười lớn: "Người trẻ tuổi, không tồi, ngươi là Đại La Kim Tiên mạnh nhất ta từng thấy, thậm chí một đòn này, so với bản tọa lúc đỉnh phong năm đó, cũng chỉ yếu hơn ba phần.

Bản tọa được lực lượng Thiên Đạo gia trì, sức mạnh của ngươi tuy mạnh, nhưng không phá được trận này, về đi!" "Về con khỉ, ta không tin!" Lâm Phàm nổi nóng, mười con rồng cũng không kéo lại được.

Ầm...

Lại tung ra đòn tấn công mạnh nhất, một ngọn núi.

Phân Bảo Nhai hóa thành một ngọn núi, rút cạn gần như toàn bộ linh lực của Lâm Phàm, oanh tạc vào mắt suối kia.

Nhưng...

Rung rung rung...

Trận pháp bên dưới kim quang lóe lên, vẫn vững như bàn thạch.

"Vô dụng thôi, thiếu niên!" Long Vương nói: "Trận này được bản

tọa dùng linh hồn tế luyện, linh hồn bản tọa bất diệt, trận pháp bất phá, linh hồn bản tọa kết hợp với lực lượng Thiên Đạo, cho dù sư tôn ngươi Hồng Quân đích thân đến, cũng đừng hòng phá trận!

Hơn nữa, tuy bản tổ không biết dưới Hải Nhãn rốt cuộc có gì, nhưng đã bị Thiên Đạo trấn áp, bên dưới tuyệt đối có thứ gì đó ghê gớm, đừng để một bước lỡ thành thiên cổ hận!" "Xì..." Lâm Phàm khinh thường: "Sợ ngươi không biết chứ, sư tôn lão nhân gia của ta, hiện là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, trận pháp này, một ngón tay cũng có thể chọc thủng!" "Cái gì?" Long Vương hơi ngẩn ra: "Hồng Quân thành Thánh?" Ngẩn ra nửa ngày, Long Vương hít một hơi thật sâu, nói: "Ta sớm nên đoán ra, Hồng Quân chiến thắng La Hầu, từ đó tiếp quản thiên địa Hồng Hoang, thành Thánh tự nhiên là thiên kinh địa nghĩa!" "Thiếu niên, về đi, nơi này có đại khủng bố, không nên mở ra, nếu không, Thiên Đạo sợ sẽ không tha cho ngươi!" "Ha ha..." Lâm Phàm mỉm cười: Đại khủng bố?

Có thể khủng bố hơn Thánh Nhân sao?

Còn về Thiên Đạo, lão tử thật sự không sợ, cùng lắm thì lại na di thôi, lão tử đã na di hai lần rồi.

"Long Vương lão đệ... xin lỗi nhé!" Lâm Phàm vừa nói, vừa lén lút lấy ra một thanh đại đao từ hệ thống, một thanh đao màu đỏ máu, đỏ đến mức phát đen, cả thanh đao huyết quang lấp lánh, một luồng mùi máu tanh lập tức bao trùm hiện trường.

"..." Nhìn thấy thanh đao này, Long Vương run lên một cái, hét lên: "Không... bảo vật của Hỗn Độn Ma Thần, Huyết Ma Thần, Hóa Huyết Thần Đao, không..." Ầm...

Lâm Phàm lại không để ý, trực tiếp dùng một đoàn công đức để luyện hóa Hóa Huyết Thần Đao.

Thanh đao này, chuyên công kích thần hồn, vô cùng tà dị.

“Long Vương lão đệ, xin lỗi nhé!” Ầm...

Lâm Phàm nhắm vào đại trận kia, một đao chém xuống.

Long Vương... chết!

Hóa Huyết Thần Đao, là vật phẩm thưởng của hệ thống, lúc thưởng, hệ thống đã nói rõ công dụng của đao với Lâm Phàm: chuyên công kích thần hồn, một đòn một mạng.

Cộng thêm lựa chọn lần này quá quỷ dị, còn thưởng trước vật phẩm.

Dùng đầu ngón chân cũng nghĩ ra được thanh đao này tuyệt đối có tác dụng với trận pháp này, cho nên Lâm Phàm trực tiếp lấy đao ra, một nhát đao chém xuống, hồn phách Long Vương đang bám vào lực lượng Thiên Đạo, lập tức bị chém sạch sẽ.

Ầm ầm ầm...

Hồn phách Long Vương tiêu tán, lực lượng Thiên Đạo còn lại tuy mạnh, nhưng không thể ngăn cản Lâm Phàm, ba bảy hai mốt phá vỡ cấm chế, suối nguồn của Hải Nhãn lại hiện ra trước mặt.

Một viên châu màu xanh nhạt, trôi nổi xoay tròn trong dòng suối, phun ra sương nước tinh thuần.

“Lấy!” Lâm Phàm vung tay, hút viên châu vào trong tay.

Thật mát, trong viên châu có một luồng sức mạnh ẩn ẩn chống cự, dường như muốn thoát khỏi tay, Lâm Phàm không quan tâm ba bảy hai mốt, lấy mấy trăm vạn công đức từ hệ thống đập vào, trong phút chốc đã chế phục được.

Đúng là đồ tốt!

Trong vật này ẩn chứa tiên thiên chi thủy, điều khiến Lâm Phàm vui mừng hơn là, trong Thủy Nguyên Châu, còn có một đạo phù văn

Thủy chi đại đạo.

Tam thiên đại đạo, Lực chi đại đạo đứng đầu, thứ hai là Không gian, thứ ba là Thời gian, Vận mệnh thứ tư, Nhân quả thứ năm, sáu mươi đại đạo còn lại, xếp hạng không phân trước sau, bị ngũ hành đại đạo chiếm giữ.

Cho nên, có được một trong ngũ hành đại đạo là Thủy chi đại đạo, Lâm Phàm tự nhiên mừng như điên.

Có thể xem là Tiên thiên chí bảo, nhưng Tiên Thiên Thủy Nguyên Châu vừa không có công năng tấn công, cũng không có công năng phòng ngự, là một Tiên thiên chí bảo mang tính phụ trợ.

Chỗ tốt ở chỗ, nếu tham ngộ Thủy chi đại đạo, cầm Thủy Nguyên Châu tham ngộ, bên trong có thể diễn hóa vạn nghìn pháp môn Thủy chi đại đạo, càng dễ ngộ đạo hơn, thậm chí còn nhanh hơn cả cầm Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Cho nên, sự kích động trong lòng Lâm Phàm có thể biết được.

Vốn dĩ, hắn tưởng rằng Tiên thiên chí bảo chỉ có mấy món đó, không ngờ ở Hồng Hoang, lại gặp được một Tiên thiên chí bảo kỳ lạ như vậy.

"Vút..." Ngay khi Lâm Phàm vừa thu Tiên Thiên Thủy Nguyên Châu, một luồng sáng bay xuống, dọa hắn giật nảy mình.

"Mẹ nó, Chúc Long à, không phải ta nói, ngươi vội vội vàng vàng làm gì, dọa ta giật cả mình!" Lâm Phàm hỏi: "Ngươi ăn xong đại ca ngươi rồi à?" Chúc Long: "..." "Lâm đạo hữu, ta chỉ dung hợp bản nguyên của đại ca ta thôi, nói khó nghe thế làm gì?" "Dung hợp bản nguyên, và ăn thịt đại ca ngươi có khác gì nhau?" "Ta..." Thôi được, ta không tranh cãi với ngươi.

"Lâm đạo hữu, ngươi có thấy tàn hồn của đại ca ta đâu không?"

“Không có!” Lâm Phàm nói: “Đừng nhắc đến thứ đó, sợ lắm, nhìn thấy tàn hồn ta sợ, khụ khụ... nhìn kìa, ở đây có một cái hang, chúng ta có nên xuống xem không, biết đâu có đồ tốt!” Mắt suối ban đầu, sau khi bị Lâm Phàm lấy đi Tiên Thiên Thủy Nguyên Châu, dòng nước trong mắt suối bị cắt đứt, ngược lại hình thành một miệng hang đen ngòm, sâu không thấy đáy.

“Lại có hang?” Chúc Long nhíu mày: “Lâm huynh đệ, ta nhìn mà thấy ghê ghê, thôi, hay là chúng ta đi đi!” “Không được!” Lâm Phàm không chịu: “Mẹ nó ngươi được hai mươi bốn viên Định Hải Châu, lại còn ăn cả đại ca ngươi, lão tử đây không tranh với ngươi, cũng chẳng được gì, ngươi muốn ăn chùa à?” “Ờ...” Chúc Long vuốt vuốt râu, nói: “Ngươi nói cũng phải, vậy được, ta đi cùng Lâm đạo hữu vào xem!” Hai người hóa thành luồng sáng bay vào trong động.

Một luồng hơi ẩm truyền đến!

Trong hơi ẩm, lại có một luồng mùi máu tanh nồng nặc?

Nhưng cái hang này lại nông, hai người chỉ mấy hơi thở đã đáp xuống đáy.

Đáy hang, là một tiểu thế giới, bên trong non xanh nước biếc, nhật nguyệt treo cao.

“Trời ạ, đúng là thế ngoại đào nguyên!” Chúc Long và Lâm Phàm sau khi tiến vào, đều kinh ngạc, chỉ có điều duy nhất khiến người ta cảm thấy không thoải mái, là không khí ở đây trông thì trong lành, nhưng khi ngửi lại có một mùi máu tanh cực kỳ nồng nặc.

“Nhìn kìa!” Chúc Long đột nhiên chuyển ánh mắt, nhìn vào một con sông nào đó, giọng nói cũng đột nhiên run rẩy.

Lâm Phàm nhìn theo hướng Chúc Long chỉ, lập tức kinh hãi: chỉ thấy dưới dòng sông trong xanh kia, lại có một tầng màu đỏ máu.

“Đi xem thử!” Hai người đi vòng qua mấy ngọn núi, đến hạ lưu của dòng sông, nhìn thấy một cái hồ lớn.

Nước trong hồ đó, đang giảm xuống với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Trong một hơi thở, đã hạ xuống mười mấy mét.

Dần dần, một ngọn núi hình tròn lộ ra mặt nước, trên ngọn núi đó, toàn là máu đỏ.

Không giống như máu màu vàng của thần linh trong Hồng Hoang, máu này lại giống như ở thế giới mà Lâm Phàm xuyên không đến, màu đỏ tươi chói mắt.

Chương 40

"Lâm đạo hữu... tại sao ở đây lại có nhiều máu như vậy, liệu có phải, dưới núi có bảo bối không?" Mắt Chúc Long trợn to vô cùng, nhìn ngọn núi đó, như đang nhìn bảo vật.

"Lâm đạo hữu...

Lâm đạo hữu...

Lâm đạo hữu..." Hửm?

Chúc Long quay người, sau đó thấy Lâm Phàm lại hóa thành một luồng sáng bay đi.

"Lâm đạo hữu, ngươi làm gì vậy?" Ầm ầm ầm...

Chúc Long đột nhiên nghe thấy động tĩnh sau lưng, lại quay người lại.

"Ây da, mẹ ơi... mau chạy..." Khi ngọn núi hình tròn khổng lồ kia quay lại, thì ra đó là một cái đầu lâu to lớn vô cùng.

Trên đầu lâu, hai con mắt và một cái miệng, từ ba cái hốc máu màu đỏ, máu tươi phun trào ra, một luồng khí thế tang thương vô song ầm ầm bùng nổ.

"Lâm Phàm, tên súc sinh nhà ngươi, chạy mà không đợi ta..." Vút...

Chúc Long cũng hóa thành luồng sáng bỏ chạy, mấy nhát đã đuổi kịp Lâm Phàm: "Lâm đạo hữu, ngươi biết ngọn núi lớn kia là một cái đầu lâu à?" "Mẹ nó ngươi không biết dùng thần thức à?" Lâm Phàm tỏ vẻ khinh bỉ, sau đó nói: "Mau chạy, ta có dự cảm không lành, thứ này không thể chọc vào..." Vút...

Lâm Phàm đột nhiên tăng tốc, bay lên trên!

Thật ra, Lâm Phàm sợ són ra quần rồi... theo kinh nghiệm của hắn, thứ bị Thiên Đạo phong ấn mà là mấy cái đầu lâu, tuyệt đối không dễ chọc!

"Rắc..." một tiếng nổ vang lên từ phía sau.

Lâm Phàm và Chúc Long đều không nhịn được run lên.

Sau đó, là một luồng uy áp vô song, như uy áp thực chất hóa tầng tầng lớp lớp đè xuống, làm thay đổi cả quy tắc của một phương hư không.

Tốc độ bay lên của Lâm Phàm và Chúc Long đều giảm đi hơn một nửa.

"Lâm đạo hữu...

đợi ta với..." Lưng Chúc Long mồ hôi đầm đìa.

Lâm Phàm mặc kệ, trực tiếp thi triển sức mạnh và pháp tắc đến cực hạn, Túng Địa Kim Quang gần như khiến hắn thi triển đến cực điểm.

Nhưng, cũng chỉ mạnh hơn Chúc Long là đại năng Chuẩn Thánh một chút xíu mà thôi.

"Lâm đạo hữu... thứ vừa rồi, rốt cuộc là cái gì?" "Ngươi không biết nhìn à!" "Ta không dám nhìn!" Mẹ nó Chúc Long.

Lâm Phàm trong lòng khinh bỉ, sau đó nhẹ nhàng thở phào một hơi.

"Lâm đạo hữu... ngươi thở phào một hơi, chúng ta an toàn rồi sao?" "Chưa!" "Vậy sao ngươi thở phào?" "Vì ta chạy nhanh hơn ngươi, lát nữa gã kia, chắc chắn sẽ cắn ngươi một miếng trước!" "Lâm đạo hữu thật biết đùa!" Chúc Long cười gượng, nhưng khoảnh khắc tiếp theo, đột nhiên cảm thấy sau mông hơi lạnh: "Lâm đạo hữu, giúp ta xem thử, sau lưng ta là cái gì, ta không dám nhìn!" Lâm Phàm

quay đầu lại nhìn, lập tức mắt trợn to, nói: "Mau chạy, lưỡi của nó dính vào da ngươi rồi!" "A a a a a..." Cả người Chúc Long căng cứng, sợ hãi bay vọt đi, lập tức hóa thành bản thể.

Gào...

Cự long gầm lên, thân thể màu vàng kim chiếu sáng cả miệng hang tối tăm, chỉ thấy cái đầu lâu khổng lồ bên dưới đuổi theo, há miệng máu, một cái lưỡi dài đến vạn trượng, tấn công về phía thân thể Chúc Long.

Hai mắt của cái đầu lâu máu kia đều không có, bên trong máu tươi chảy róc rách, cực kỳ đáng sợ.

Ngay cả Lâm Phàm cũng cảm thấy toàn thân tê dại.

Chạy...

Lúc này, chỉ có một ý niệm duy nhất.

Quá kinh khủng!

Uy thế của cái đầu lâu tuy không bằng Thánh Nhân, nhưng trong lòng Lâm Phàm rõ ràng, thứ này tuyệt đối không thể chống cự.

Ầm...

Lâm Phàm là người đầu tiên nhảy ra khỏi mắt suối, đến đáy Hải Nhãn, cũng là nơi Long Vương vẫn thân.

Sau đó, Chúc Long cũng bay ra, nhưng nửa sau thân rồng dài ngoẳng trực tiếp bị cắn đứt, mưa máu màu vàng gào thét rơi xuống.

"Lâm đạo hữu, cứu mạng a!" Chúc Long sắp khóc rồi.

Lâm Phàm nhìn cũng không đành lòng, dù sao cũng là đồng đội, không có cơ tình cũng có giao tình, không có giao tình cũng có ba phần tình cảm gặp mặt chứ.

“Hây!” Lâm Phàm vung tay, lấy ra pháp bảo Hồng Mông Lượng Thiên Xích, nhắm vào miệng hang của mắt suối chém xuống một thước.

Ầm ầm ầm...

Một luồng ánh sáng màu tím vô song bay vào lòng đất, lòng đất một trận bạo phá.

Mau chạy...

Cảm nhận được mặt đất rung chuyển dữ dội, Lâm Phàm kéo Chúc Long, một cú nhảy tiếp tục bay lên, cố gắng thoát khỏi Hải Nhãn.

Sắc mặt Lâm Phàm đều đen lại.

Nếu hắn nhớ không lầm, lúc đầu từ trên xuống, đã rơi xuống mười mấy ngày.

Bây giờ từ dưới lên, phía sau còn có một cái đầu lâu máu đuổi theo!

Lão tử...

Có lúc, Lâm Phàm còn trực tiếp ném Chúc Long ra.

“Lâm đạo hữu, ngàn vạn lần đừng bỏ mặc ta!” Chúc Long lấy ra hai mươi bốn viên Định Hải Châu, ném cho Lâm Phàm nói: “Ngươi cũng biết, lão phu ở đây chỉ được có mấy thứ này, cho ngươi, cho ngươi hết!” “Ừm!” Lâm Phàm vung tay thu lấy hai mươi bốn viên Định Hải Châu, mắt nhìn xuống, lập tức kinh hãi nói: “Mau đi, đừng lề mề!” Thì ra cái đầu lâu máu khổng lồ bên dưới đã lao ra khỏi mắt suối, làm vỡ nát vùng đất bán kính trăm dặm xung quanh mắt suối, sau đó, một luồng hung khí ngút trời bùng nổ, lao về phía Hải Nhãn nơi Lâm Phàm đang ở.

Đồng thời, đầu lâu máu bay lên, há miệng máu, cũng tấn công về

phía không trung trên đầu Lâm Phàm.

"Mẹ nó, gã này quyết tâm muốn ăn ngươi à!" Khóe miệng Lâm Phàm giật giật.

Sau đó, hắn vung tay, vô số phù văn màu vàng rơi xuống, lập tức hình thành từng tầng cấm chế phù văn.

Những cấm chế phù văn này chắc chắn không có tác dụng lớn, nhưng có thể ngăn cản cái đầu lâu máu kia một hơi thở, một hơi thở a, từng giây từng phút đều phải tranh đoạt.

"Định..." Cùng lúc đó, Lâm Phàm thi triển sự tham ngộ Thời gian đại đạo chỉ có năm phần trăm, thi triển ra thời gian thần thông, đáng tiếc, hiệu quả cũng yếu.

Tiếp theo, Lâm Phàm mang theo Chúc Long, chân đạp Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, trên lưng đeo ba lá cờ bay lên trên.

Tốc độ vô song, phòng ngự vô song.

Chương 41

Cũng chỉ được vài hơi thở, đầu lâu máu bên dưới đã đột phá tất cả phòng ngự của Lâm Phàm, cái lưỡi lớn ầm ầm thò ra, tấn công về phía hai người Lâm Phàm.

"Đỡ lấy!" Lâm Phàm khống chế Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên dưới chân, va chạm mạnh với cái lưỡi kia, trong khoảnh khắc đó, lại lần nữa vung ra Hồng Mông Lượng Thiên Xích, một luồng kiếm quang lóe lên, năng lượng bùng nổ, đẩy Diệt Thế Hắc Liên bay lên.

Tốc độ vô cùng.

"Phù..." Lâm Phàm và Chúc Long vừa mới thở phào một hơi.

Lúc này Chúc Long đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên, vui mừng nói: "Lâm đạo hữu, hình như có người cứu chúng ta, là sư tôn ngươi sao?" "Cứu chúng ta?" Lâm Phàm khó hiểu, ngẩng đầu nhìn lên, thấy một luồng ánh sáng màu vàng từ trên đỉnh đầu rơi xuống.

Ánh sáng đó từ xa đến gần, dần dần đến gần, hai người đều nhìn rõ, đó là một luồng ánh sáng được tạo thành từ vô số phù văn màu vàng, từng tấm phù văn to lớn bay xuống.

"Bành..." Đột nhiên một tấm phù văn từ trên trời rơi xuống, rơi vào vòng bảo vệ trên đỉnh đầu Lâm Phàm, lực đạo trên tấm phù văn đó rất lớn, trực tiếp đánh bay tốc độ chạy trốn lên trên của hai người Lâm Phàm, lại rơi xuống dưới.

Bên dưới, chính là cái miệng khổng lồ của đầu lâu máu đang há ra.

"Mẹ kiếp..." Lâm Phàm buột miệng chửi: "Thiên Đạo, là phù văn phong ấn của Thiên Đạo, nó muốn phong ấn ta và cái đầu chó kia lại

với nhau.” Nhìn những phù văn phong ấn như tuyết rơi trên đỉnh đầu, trong lòng Lâm Phàm một trận lạnh lẽo!

Cái đầu chó bên dưới không thể chống cự, lực lượng Thiên Đạo bên trên cũng không thể chống cự, sau có truy binh, trước có cướp.

Một con đường chết!

Quy tắc không gian ở đây hình như không giống nhau, không thể xé rách để trốn thoát.

Chẳng lẽ lão tử phải bỏ mạng ở nơi này sao?

“Lâm đạo hữu... làm sao... làm sao đây... ta sắp chết rồi...” Chúc Long bên cạnh run lẩy bẩy, một đoạn thân thể dưới mông đã bị cắn đứt, hiện giờ máu me đầm đìa, thần huyết màu vàng kim từng giọt rơi xuống.

“Liều mạng...” Lâm Phàm vung tay, trên đỉnh đầu lại che thêm một cái đỉnh vuông khổng lồ.

Cái đỉnh lớn màu xanh vàng, nặng trịch vô song, trên đó phù văn dày đặc, vô số ánh sáng lấp lánh, ngay khoảnh khắc được lấy ra đã hình thành một lớp phòng hộ kiên cố không thể phá vỡ.

Ngay cả những phù văn Thiên Đạo rơi xuống trên đó, cũng không gây ra ảnh hưởng quá lớn.

“...” Chúc Long thấy Lâm Phàm lại lấy ra một món pháp bảo, lập tức kinh hãi thất sắc nói: “Càn Khôn...

Tiên thiên chí bảo Càn Khôn Đỉnh?” “Đừng có nói nhảm nữa!” Lâm Phàm liếc mắt: “Truyền pháp lực của ngươi vào đây chống đỡ, lão tử mở đường cho ngươi!” “Ta...” Chúc Long mặt mày khổ sở: “Lão đệ, pháp lực của ta cạn kiệt rồi!” “Vậy dùng bản nguyên!” “Bản nguyên... thôi được!” Chúc Long lại vắt ra một giọt bản nguyên tinh huyết, chống đỡ Càn Khôn Đỉnh, một màn này khiến Lâm Phàm cười

muốn chết.

Cuối cùng, vòng phòng ngự của hai người lại bắt đầu dâng lên, vô số phù văn như tuyết rơi từ hư không, trải rộng khắp Hải Nhãn có đường kính vạn dặm, từng đóa từng đóa đập vào cái đầu lâu kia, rõ ràng, ý chí của Thiên Đạo, là phong ấn cái đầu lâu, không phải phong ấn họ!

Nhưng vấn đề lại đến ngay sau đó.

Phù văn phong ấn trên trời công kích không phân biệt, vô số phù văn bay xuống, đương đương rơi vào Càn Khôn Đỉnh, thời gian dài Chúc Long và Lâm Phàm đều chống đỡ không nổi!

"Làm sao đây?" Chúc Long lại lo lắng.

Lâm Phàm nói: "Còn một cách cuối cùng, ta dẫn lực lượng Thiên Đạo phá vỡ một phương quy tắc, nhân cơ hội xé rách không gian, chúng ta rời đi, thế nào?" "..." "Đừng có ờ ờ nữa..." Lâm Phàm vung tay, làm ra động tác quen thuộc, Hồng Mông Lượng Thiên Xích trong tay chỉ thẳng vào cột sáng phía trên, nhắm thẳng bầu trời.

"Thiên Đạo... ta khinh mẹ ngươi..." Rắc rắc...

Thiên Đạo chấn nộ, một luồng kiếp lôi vô biên từ cửu tiêu rơi xuống.

Lực lượng Thiên Đạo hóa thành lực lượng kiếp lôi, như một sợi xích bạc ngang dọc hư không, kéo lê trời đất xuống, rơi về phía đỉnh đầu Lâm Phàm và Chúc Long.

"Mẹ kiếp..." Chúc Long sợ đến ngã khuỵu xuống đất.

Lâm Phàm nói: "Mẹ nó đứng dậy cho ta, nhanh!" Ầm...

Lâm Phàm trực tiếp nhảy ra khỏi vòng phòng ngự, đối mặt trực diện với kiếp lôi Thiên Đạo, sau đó tung ra một chiêu.

“Hồng Mông Đại Na Di...” Ầm...

Gầm...

Lâm Phàm diễn hóa kiếp lôi Thiên Đạo thành một con cự long, từ dưới lên trên, đâm vào những phù văn đang bay lượn kia.

Năng lượng khổng lồ va chạm, trời đất cũng rung chuyển, trong một phương hư không, một loại pháp tắc không gian nào đó đột nhiên hỗn loạn.

“Chính là lúc này, nhanh!” Chúc Long cũng rõ ràng cảm nhận được quy tắc không gian bị xoắn lại, vội vàng dùng hết toàn lực, hai móng vuốt chín ngón màu vàng giơ lên, xé mạnh về phía bầu trời.

Xoẹt...

Không hề xé ra được.

“Mẹ nó ngươi có được không?” Lâm Phàm nổi giận.

Chúc Long cười khổ: “Lâm đạo hữu, lão phu hư rồi, đợi chút...” Vừa nói, Chúc Long vừa phun ra mười giọt tiên huyết màu vàng, trong tiên huyết đó, mang theo một tia đỏ thê lương.

“Mở cho ta...” Cuối cùng, dưới sự gia trì của bản nguyên tinh huyết, Chúc Long dùng hết sức bú sữa mẹ, cuối cùng cũng xé rách được không gian một khe hở.

“Đi!” Vút...

Lâm Phàm thu pháp bảo, hai người hóa thành luồng sáng chui vào khe hở không gian.

Một hơi thở sau, lại từ trong khe hở không gian bay ra.

Trên mặt biển, một mảnh yên tĩnh!

Yên tĩnh như bị đóng băng.

Đây chính là mặt biển Đông Hải không xa Hải Nhãn.

Lâm Phàm thở ra một hơi thật sâu, lau mồ hôi lạnh trên trán: Thật mẹ nó nguy hiểm, lão tử suýt nữa thì không ra được, bỏ mạng ở đó rồi.

Quay đầu lại, thấy trên mặt băng có một bóng người khom lưng như con tôm lớn.

Ủa... không phải Chúc Long sao?

"Chúc Long lão đệ, sao thế?" Chúc Long mở mắt, rên rỉ một tiếng đau đớn, nói: "Vừa rồi bản nguyên tinh huyết của lão phu tiêu hao quá độ, bây giờ cực kỳ suy yếu, không được rồi, không được rồi... lão phu cảm thấy thân thể bị rút cạn rồi!" Ờ...

Lâm Phàm ném một ánh mắt thương hại: Gã này gần đây 'quay tay' hơi nhiều thì phải.

Ngẩng mắt nhìn, Lâm Phàm càng kinh ngạc hơn.

Chỉ thấy trên cửu thiên, trong hư không hiện ra một con mắt khổng lồ.

Chương 42

Con mắt lạnh lẽo, vô tình, khiến vô số sinh linh đều cảm thấy run rẩy.

Trong ánh mắt, vô số phù văn màu vàng rơi xuống, hóa thành tuyết bay, vô số phù văn màu vàng hình thành một cột sáng, từ trên cửu thiên rơi xuống tận Hải Nhãn vô tận kia.

Một luồng ánh sáng xé toạc bầu trời, bị vô số người trong Hồng Hoang cảm nhận được.

Vô số đại năng Hồng Hoang trong lòng kinh hãi: Đông Hải?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Lâm Phàm trong lòng càng kinh hãi hơn.

Vừa rồi từng màn từng màn đều cho thấy, cái đầu lâu dưới lòng đất sâu thẳm kia không hề tầm thường.

Có lẽ, là đầu lâu của một đại năng có duyên cớ nào đó.

Ma Tổ La Hầu sao?

Hay là Hỗn Độn Ma Thần nào đó từng tồn tại?

Lâm Phàm không biết, cũng không muốn biết, uy thế trên cái đầu lâu kia nặng nề như vậy, một khi xuất thế, sợ rằng trong Hồng Hoang không ai trị được, lại không biết sẽ tai họa bao nhiêu sinh linh nữa.

Ai... là do tiểu gia ta lấy đi Thủy Nguyên Châu gây ra họa.

Kệ đi, dù sao bây giờ Thiên Đạo cũng đã trấn áp, đoán chừng thứ đó cũng không làm nên sóng gió gì.

Chỉ không biết, rốt cuộc thứ đó là gì!

Lâm Phàm nhìn những phù văn vô tận rơi xuống từ cửu thiên, cũng nằm xuống mặt băng, cách Chúc Long không xa.

"Lâm đạo hữu, ngươi cũng hư rồi à?" "Ta hư cái đầu nhà ngươi, lão tử chỉ nghỉ một chút, mẹ nó, lần này lão tử cứu mạng ngươi, ngươi định báo đáp lão phu thế nào?" Chúc Long: "..." Nằm một lúc, đoán chừng Chúc Long đã hồi phục được một chút bản nguyên.

Sau đó, y lại lần nữa xé rách hư không, đưa Lâm Phàm về Long cung, Chúc Long muốn giữ Lâm Phàm lại, nhưng bị Lâm Phàm từ chối.

Lâm Phàm an ổn ngồi trên xe lớn, sau đó tám con rồng kéo đi, bay về phía Tam Tiên Đảo ở Đông Hải, tuy trên đường có thêm một vài tình tiết nhỏ, nhưng hắn vẫn chưa quên mục đích ban đầu khi đến Đông Hải.

Lại tốn hơn trăm năm thời gian, Lâm Phàm dùng vô số cách, cuối cùng cũng gian nan lên đảo thành công.

Tam Tiên Đảo!

Gồm ba hòn đảo Bồng Lai, Doanh Châu, Phương Trượng.

Ba hòn đảo này, tương truyền là do những mảnh vỡ hỗn độn từ thời khai thiên tích địa bay vào Hồng Hoang hóa thành, bên trong ẩn chứa linh khí nồng đậm vô tận, khác một trời một vực với những hòn đảo bình thường.

Hù...

Lâm Phàm đầu tiên tiến vào Bồng Lai tiên đảo.

Vừa đặt chân lên đảo, mở ra tiên thiên đại trận trên đảo, đã cảm nhận được một luồng linh khí nồng đậm đến mức gần như thực chất phả vào mặt.

Mức độ nồng đậm của linh khí ở đây, thậm chí còn hơn cả Tử Tiêu Cung.

Đương nhiên, Tử Tiêu Cung được Đạo Tổ dùng đại pháp lực lập trận pháp, chuyển hóa khí hỗn độn thành linh khí, mỗi ngày đều tiêu hao, còn Tam Tiên Đảo vốn là mảnh vỡ hỗn độn, sau khi diễn hóa thành linh khí, lại bị tiên thiên đại trận phong tỏa nơi này, thời gian dài, tự nhiên tích tụ, cho nên mới nồng đậm như vậy.

Đối mặt với linh khí nồng đậm như vậy, Lâm Phàm có một thôi thúc muốn ngồi xuống tu hành ngay lập tức.

Nhưng, khi nhìn thấy vô số linh thảo và tiên thiên linh căn trên đảo, hắn đã kìm nén được dục vọng tu hành, bắt đầu vơ vét trên đảo.

Tiên thiên chu quả?

Có mấy nghìn cây?

Thu...

Lâm Phàm không chút do dự, trực tiếp thu cả cây chu quả lẫn đất bên dưới vào trong Vạn Thảo Đồ Phổ.

Thiên diệp linh thảo!

Quang hoa quả thực!

Nhật nguyệt thần thụ!

Băng phách âm quả!

Thu!

Thu!

Thu!

Lâm Phàm thậm chí ngay cả cỏ trên đảo cũng không tha, nơi nào đi qua, trực tiếp vơ vét sạch sẽ, cạo đất ba thước.

Mất khoảng một tháng, hình ảnh xanh tươi mơn mởn của đảo Doanh Châu biến mất không còn tăm hơi, biến thành một hòn đảo trơ trụi, thậm chí vô số linh khí trên đảo, cũng bị Lâm Phàm thu vào Vạn Thảo Đồ Phổ.

Vạn Thảo Đồ Phổ, là một món linh bảo có thể thăng cấp mà Lâm Phàm được thưởng khi làm nhiệm vụ hệ thống năm đó.

Vốn không có phẩm cấp, nhưng sau khi Lâm Phàm thu vào nhiều linh thảo và linh căn như vậy, lại được vô số linh khí tưới nhuần, đẳng cấp của Vạn Thảo Đồ Phổ liền bắt đầu tăng lên.

Từ không có phẩm cấp, thăng lên đến cấp trung phẩm Tiên thiên linh bảo.

Phẩm giai của Vạn Thảo Đồ Phổ tăng lên, mang lại lợi ích, một là không gian bên trong lớn hơn, hai là thời gian trôi nhanh hơn, tốc độ thời gian bên ngoài nhanh hơn gấp mười lần.

Cũng tức là, ở Hồng Hoang, tiên thiên chu quả một vạn năm mới có thể chín, nhưng trong Vạn Thảo Đồ Phổ, tốc độ có thể tăng lên gấp mười, một nghìn năm là có thể chín rồi.

Không chỉ tiên thiên chu quả, tất cả các linh căn đều như vậy.

Sau khi thu hết tất cả cây cỏ, Lâm Phàm mới đến chính giữa Bồng Lai tiên đảo.

Chính giữa là một ngọn núi, trên núi có một cây đại thụ cao chọc trời, thân cây rộng đến mấy nghìn dặm, tán cây vươn tận cửu thiên, um tùm như một cái lọng, che phủ cả một phương trời.

Lá cây xanh biếc hình thành một đám mây lục khổng lồ, còn lớn hơn cả giàn hồ lô trên đỉnh Bất Chu Sơn năm xưa.

Có thể nói, một cái cây, đã to bằng một hành tinh nhỏ ở hậu thế.

Đừng thấy cây to, nhưng quả trên cây lại thực sự nhỏ, chỉ bằng nắm tay.

Một cái cây to như vậy, to bằng cả một hành tinh, mà trên đó chỉ kết được chín quả.

Thần thức của Lâm Phàm rộng lớn, lập tức đã nắm bắt được vị trí của chín quả, một tay vung ra pháp lực vô tận, trực tiếp hái hết chín quả xuống.

Quả như quả hạnh, màu vàng kim, trên mỗi quả, đều có đạo văn trời sinh, hiện ra hai chữ "Hoàng Trung".

Hoàng Trung Lý.

Cực phẩm tiên thiên linh căn, Hoàng Trung Lý.

Đây cũng là một trong mười đại tiên thiên linh căn của Hồng Hoang.

Chương 43

Lâm Phàm trong lòng hơi kích động, thứ trong truyền thuyết, thật sự có trên Tam Tiên Đảo?

Cây Hoàng Trung Lý, tương truyền ba vạn năm mới ra hoa, ba vạn năm mới kết quả, ba vạn năm mới chín, chín vạn năm mới được chín quả, có thể nói là hội tụ tinh hoa của trời đất nhật nguyệt, ăn một quả, có thể khiến tu sĩ bình thường lập tức trở thành Đại La Kim Tiên.

Loại không có tác dụng phụ.

Đương nhiên, đó chỉ là tu sĩ có căn nguyên bình thường.

Nếu là loại tu sĩ có căn nguyên đặc biệt thâm hậu, ví dụ như Tam Thanh, Nữ Oa, hoặc Đế Tuấn, Thái Âm nữ thần, cho dù ăn chín quả, cũng chưa chắc có thể trực tiếp đột phá Đại La Kim Tiên.

Vì căn nguyên khác nhau, năng lượng cần thiết để thăng cấp cũng khác nhau, đây cũng là nguyên nhân cơ bản tại sao cùng cảnh giới, sức chiến đấu lại chênh lệch một trời một vực.

"Ầm ầm ầm..." Lâm Phàm tự nhiên sẽ không khách khí.

Có thể nuôi dưỡng vạn vật Hồng Hoang là Vạn Thảo Đồ Phổ, tự nhiên có thể thu nạp Hoàng Trung Lý.

Cây Hoàng Trung Lý to như một hành tinh nhỏ, liền bị Lâm Phàm trực tiếp dùng đại pháp lực na di, chuyển vào trong Vạn Thảo Đồ Phổ.

Cây này vừa tiến vào Vạn Thảo Đồ Phổ, Vạn Thảo Đồ Phổ liền trực tiếp thăng lên một cấp.

Từ trung phẩm Tiên thiên linh bảo, thăng lên đến cấp thượng phẩm Tiên thiên linh bảo.

Đạt đến thượng phẩm, không gian lớn hơn gấp mười, tốc độ thời gian bên trong từ 10 lần cũng biến thành 100 lần!

Đảo Bồng Lai bị vơ vét sạch sẽ, không còn sót lại thứ gì, ngay cả linh khí trong không khí cũng bị Lâm Phàm cuỗm đi.

Sau khi càn quét đảo Bồng Lai, Lâm Phàm đến một hòn đảo nằm cạnh đảo Bồng Lai.

Đảo Doanh Châu!

Đảo Doanh Châu cũng là hòn đảo lớn thứ hai trong ba hòn đảo, tương tự cũng bị một trận pháp tiên thiên che khuất.

"Ầm..." Lâm Phàm tung một quyền, trực tiếp đập thủng một lỗ trên đại trận hộ đảo tiên thiên, rồi bay vào.

Sau khi hắn lóe mình vào trong đảo, lỗ hổng trên đại trận phía sau tự động phục hồi.

Linh khí nồng đậm đến mức gần như hóa thành thực chất ập vào mặt.

Vơ vét!

Chẳng khác gì hòn tiên đảo đầu tiên, Lâm Phàm trực tiếp thi triển đại pháp vơ vét, càn quét sạch sẽ lớp cỏ trên mặt đất và vô số linh căn tiên thiên.

Mất hơn hai mươi ngày, hắn đã di dời tất cả linh căn vào trong Vạn Thảo Đồ Phổ.

Đúng là một công việc tốn sức.

Nhưng mà, tốn sức cũng đáng để vui mừng.

Sau khi vơ vét xong, Lâm Phàm đến trung tâm của hòn đảo.

Giống như tiên đảo trước đó, trung tâm đảo Doanh Châu cũng có

một ngọn núi lớn.

Bay lên đỉnh núi, đỉnh núi trơ trọi, nhưng lại có một cái hồ tiên.

Trong hồ, tiên vụ lượn lờ, ánh sáng rực rỡ, vô số luồng quang hoa bay lượn, một khung cảnh tiên gia mỹ lệ.

Trên mặt hồ lại mọc một bụi hoa sen, có sáu bảy đóa, mỗi đóa đều trắng tinh không tì vết, thanh tĩnh dễ chịu.

Có đóa đã nở năm cánh, có đóa nở bảy cánh, có đóa nở chín cánh.

Đóa nhiều nhất thì nở đủ mười hai cánh.

Giữa mười hai cánh hoa là một đài sen màu trắng, trên đó hương thơm lan tỏa, vô số ánh sáng bay ra, ẩn hiện mập mờ, một luồng tiên thiên bất diệt linh quang chớp động không ngừng.

"Tiên thiên linh bảo...

Hahahaha..." Lâm Phàm không nhịn được mà cười phá lên.

Không chỉ là tiên thiên linh bảo, mà còn là cực phẩm tiên thiên linh bảo, chính là một trong tứ đại liên đài, Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên.

Thời Hỗn Độn, trời đất chưa mở, trong đài sen của đóa Hỗn Độn Thanh Liên ba mươi sáu phẩm đã thai nghén ra năm hạt sen, trong đó một hạt đã trưởng thành, bốn hạt còn lại chưa trưởng thành.

Sau khi Bàn Cổ khai thiên tích địa, Hỗn Độn Thanh Liên không nhận được công đức khai thiên của Đại Đạo nên vỡ nát, năm hạt sen cũng theo Bàn Cổ lưu lạc khắp Hồng Hoang, hạt sen đã trưởng thành hóa thành Tạo Hóa Thanh Liên hai mươi bốn phẩm, sau này được Tam Thanh điểm hóa thành ba món cực phẩm tiên thiên linh bảo là kiếm Thanh Bình, Ngọc Như Ý và phất trần Thái Ất.

Chuyện này, năm đó Lâm Phàm có thể coi là người chứng kiến,

Cửu Thiên Tức Nhưỡng bên dưới đã bị lấy đi.

Bốn hạt sen chưa trưởng thành còn lại thì hóa thành bốn đài sen mười hai phẩm: Hắc Liên là vật bạn sinh của La Hầu, hiện đang ở trong tay Lâm Phàm; Hồng Liên là vật bạn sinh của Minh Hà; Kim Liên được Hồng Quân ban cho Tiếp Dẫn đạo nhân của Tây phương, còn đài sen trắng cuối cùng thì ở trong Tam Tiên Đảo, và bây giờ, nó đang ở trước mặt Lâm Phàm.

"Rụng!" Lâm Phàm hét lớn một tiếng, pháp lực trong tay hạ xuống, trực tiếp cắt đài sen trắng mười hai phẩm thu vào trong túi.

Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên cũng là một chí bảo phòng ngự, vạn pháp bất xâm, chư tà tránh lui.

Nhưng nó có một công năng đặc biệt, đó là tinh hoa, có thể tịnh hóa mọi độc chướng ma khí trên thế gian, tiêu diệt tất cả tà ma.

Sau khi thu Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, Lâm Phàm không rời đi ngay lập tức.

Ánh mắt của hắn tiếp tục rơi vào trong hồ sen.

Ngoài đóa mười hai phẩm, trong hồ còn có những đóa sen trắng năm phẩm, sáu phẩm, bảy phẩm, chín phẩm, những đóa này tuy lực phòng ngự không bằng Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, nhưng cũng là bảo vật tiên thiên.

Nếu đem chúng cấy vào Vạn Thảo Đồ Phổ, không biết sau này có thể phát triển thành mười hai phẩm không nhỉ?

Phải biết rằng, Vạn Thảo Đồ Phổ nếu nâng cấp đến cực hạn, sẽ có một công năng nghịch thiên, đó là tu bổ bản nguyên của linh căn.

"Đi!" Ầm ầm ầm...

Lâm Phàm không chút khách khí, trực tiếp đem cả một hồ sen,

cùng với bản thân hồ tiên, thậm chí hắn còn chặt đứt cả ngọn núi, di chuyển vào trong Vạn Thảo Đồ Phổ.

Mọi việc xong xuôi, ánh mắt Lâm Phàm lại rơi vào đám sương mù lượn lờ bên dưới hồ sen, hắn biết, thứ ở dưới lớp sương mù đó có thể chống đỡ khí vận cho Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên sinh trưởng.

Thiên địa vạn vật, cô âm bất sinh, độc dương bất trưởng.

Vô duyên vô cớ, chắc chắn không thể sinh sôi ra Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên.

Tạo Hóa Thanh Liên hai mươi bốn phẩm có Cửu Thiên Tức Nhưỡng chống đỡ, Hắc Liên và Hồng Liên thì có bản nguyên của La Hầu và Minh Hà nuôi dưỡng, vậy thì bên dưới Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, chắc chắn có thần vật.

"Hù..." Lâm Phàm phất tay áo, tiên vụ tan đi, để lộ ra một hồ nước trong vắt bên dưới.

Nước rất trong, nhưng bên trong lại ẩn chứa một luồng sinh cơ vô hạn, bao hàm cả ánh sáng của nhật nguyệt tinh thần.

"Tam Quang Thần Thủy..." Lâm Phàm hai mắt sáng rực: Đúng là Tam Quang Thần Thủy.

Cái gọi là Tam Quang Thần Thủy, chính là tên gọi chung của Nhật Quang Thần Thủy, Nguyệt Quang Thần Thủy và Tinh Quang Thần Thủy, tách ra thì mỗi loại đều là kịch độc vô cùng, nhưng khi ba loại hợp nhất, lại là liều thuốc giải độc tốt nhất thế gian.

Có thể nói không ngoa rằng, trong Hồng Hoang, không có loại độc nào mà Tam Quang Thần Thủy không giải được.

Cho nên, cũng chỉ có Tịnh Thế Bạch Liên được nuôi dưỡng bởi Tam Quang Thần Thủy, mới có công năng nghịch thiên tiêu diệt tà ma,

phá trừ và tịnh hóa độc chướng như vậy.

Đối với Lâm Phàm, công năng này của Tam Quang Thần Thủy không có tác dụng gì nhiều, dù sao đã có Tịnh Thế Bạch Liên, còn có độc chướng nào không giải được?

Chương 44

Thứ hắn coi trọng là một tác dụng khác của Tam Quang Thần Thủy: bổ sung.

Tương truyền, chỉ cần một giọt, có thể khiến tu sĩ pháp lực cạn kiệt hồi đầy máu sống lại.

Một giọt Tam Quang Thần Thủy, tương đương với một mạng sống a.

Lâm Phàm nhìn hồ nước đầy ắp trước mặt, ước chừng sơ lược, khoảng chừng ba trăm triệu tấn.

Mẹ nó chứ mình có ba trăm triệu tấn Tam Quang Thần Thủy ư?

Cái lão Nguyên Thủy kia chỉ có một bình, quý như báu vật lúc nào cũng giấu trong lòng, lão tử có ba trăm triệu tấn đấy...

Trăm triệu... tấn...

Áp đảo không, chấn kinh không?

Lâm Phàm trong lòng một trận kích động.

Đương nhiên, bây giờ Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên đã bị thu hoạch, nên những đài sen nhỏ còn lại cũng không cần nhiều Tam Quang Thần Thủy như vậy.

Lâm Phàm trực tiếp phất tay, dùng pháp lực dệt thành một cái thùng chứa lớn, đem đi một trăm triệu tấn Tam Quang Thần Thủy bên dưới, trong hồ còn lại hai trăm triệu tấn để nuôi dưỡng những đài sen còn lại, thế là đủ rồi.

Nhìn Tam Quang Thần Thủy trong thùng chứa, Lâm Phàm không nhịn được mà uống ừng ực một ngụm lớn.

Ừm... vị cũng không tệ lắm nhỉ?

Sau này lão tử lại dùng Phân Bảo Nhai đập người, sẽ vĩnh viễn không cần lo lắng pháp lực không đủ, một giọt nước, lão tử có thể hồi đầy máu sống lại, Phân Bảo Nhai trong tay có thể ném xuống vô hạn chế.

Hahahahaha...

Còn ai nữa?

Cả Hồng Hoang còn ai, có thể áp chế ta?

Đương nhiên, trừ Thánh nhân ra nhé.

Lúc này, Lâm Phàm lại nghĩ đến Chúc Long đáng thương, nếu lúc đó ở đáy biển lão tử có Tam Quang Thần Thủy, nhất định sẽ cho hắn một ít, cũng đỡ phải ở đó quay tay, quay tay, quay tay đến mức co giật, nằm trên đất cong cả eo, thật đáng thương.

Hù...

Với tinh thần vặt lông ngỗng bay qua, Lâm Phàm phất tay, dùng Vạn Thảo Đồ Phổ hút sạch linh khí nồng đậm trên đảo Doanh Châu, cướp sạch toàn bộ.

Đi...

Khi Lâm Phàm rời đi, trên đảo Doanh Châu, ngoài đá và đá, ngay cả một mảng xanh cũng không thấy.

"Ừm, còn một hòn đảo nữa, không biết hòn đảo cuối cùng, cũng là nhỏ nhất, Phương Trượng Tiên Đảo, có thứ gì tốt không!" Lâm Phàm trực tiếp rời khỏi Doanh Châu đến Phương Trượng.

Vẫn quy tắc cũ, một quyền phá vỡ đại trận hộ đảo tiên thiên rồi chui vào...

Cảm nhận linh khí ập vào mặt, Lâm Phàm trong lòng run lên: Linh

khí ở đây còn nồng đậm hơn hai hòn tiên đảo trước, tại sao lại như vậy?

Nhìn những linh căn tiên thiên trên đảo Phương Trượng, dường như cũng nhiều hơn hai hòn đảo trước.

Mặc kệ, thu!

"Ầm ầm ầm..." Bắt đầu cạo lớp da đất.

Hơn nửa tháng sau, Lâm Phàm cạo sạch cả đảo Phương Trượng.

Sau đó hắn lên ngọn núi ở trung tâm đảo Phương Trượng, quả nhiên, lại gặp được trọng bảo.

Chỉ thấy trên đỉnh núi đó, lại có một đại trận tiên thiên, trên đại trận tỏa ra ánh sáng màu tím lung linh, dường như bên trong có thứ gì đó phi thường.

"Mở cho ta!" Lâm Phàm trong lòng tràn đầy tò mò và khao khát, rút Hồng Mông Lượng Thiên Xích ra, một thước hạ xuống, trực tiếp chém mở đại trận.

Phụt... một luồng linh dịch còn nồng đậm hơn ập vào mặt.

Xì xì xì xì...

Sau đó, trong linh dịch đó, dần dần hiện ra một viên châu đen to bằng nắm tay, không ngừng xoay tròn trong linh dịch, viên châu to bằng nắm tay, nhưng đã vỡ mất một nửa, vô số luồng khí màu đen từ đó chảy ra, sau khi va chạm với đại trận tiên thiên, biến thành linh khí vô cùng...

Hỗn Độn chi khí?

Mắt Lâm Phàm giật giật.

Trong Hồng Hoang, lại có Hỗn Độn chi khí, Hỗn Độn chi khí này dường như còn đậm đặc hơn cả Hỗn Độn chi khí trong hồ lô đen tiên

thiên của lão tử.

Thứ gì đây?

Lâm Phàm đưa tay ra, trực tiếp cầm lấy viên châu màu đen, ý thức quét qua, liền tiến vào một không gian hỗn độn mông lung.

Một lát sau, ý thức của Lâm Phàm bay ra khỏi không gian hỗn độn.

Vẻ mặt đầy kinh ngạc.

"...Một thế giới hỗn độn!" Bên trong viên châu, có một thế giới hỗn độn nhỏ, đó là một phương thế giới hỗn độn thật sự, tuy diện tích không lớn bằng thế giới hỗn độn bên ngoài Hồng Hoang, nhưng chim sẻ tuy nhỏ, ngũ tạng đầy đủ.

Khi ánh mắt Lâm Phàm lần nữa rơi vào viên châu đó, trong lòng dâng lên niềm vui sướng vô tận, đồng thời, hắn cũng hiểu được công dụng của vật này: Hỗn Độn Châu.

Hỗn Độn Châu?

Tiên thiên chí bảo Hỗn Độn Châu?

Năm đó trong Hỗn Độn, có bốn kiện Hỗn Độn chí bảo, một là Hỗn Độn Thanh Liên, hai là Bàn Cổ Khai Thiên Phủ, ba là Tạo Hóa Ngọc Điệp, thứ tư, chính là Hỗn Độn Châu trong tay Lâm Phàm.

Bốn kiện Hỗn Độn chí bảo, khi Bàn Cổ khai thiên đều không nhận được công đức gia trì, nên bị Thiên Đạo nghiền nát, hóa thành vạn ngàn bảo vật.

Vậy thì, Hỗn Độn Châu... rất có khả năng!

Lâm Phàm suy đoán, lúc đầu Hỗn Độn Châu vỡ nát, vừa hay trong Hỗn Độn có ba mảnh vỡ bay tới, bao bọc lấy mảnh vỡ lớn của Hỗn Độn Châu, rơi xuống Đông Hải.

Thế là, trên Đông Hải có Tam Tiên Đảo, trên Tam Tiên Đảo, lại có

Hỗn Độn Châu vỡ nát.

Hỗn Độn Châu?

Đó là Hỗn Độn chí bảo, có thể thăng cấp thành Hỗn Độn chí bảo.

Tương truyền nếu Hỗn Độn Châu hoàn chỉnh, có thể khai tịch thế giới bên trong, một khi không gian được khai tịch ra diễn hóa thành thế giới cùng cấp bậc với Hồng Hoang, thì sẽ có vô tận thế giới chi lực gia trì lên người sở hữu, giơ tay nhấc chân, liền có thể hủy thiên diệt địa.

Thánh nhân?

Chương 45

Thiên Đạo?

Đều là rác rưởi!

Đáng tiếc, Hỗn Độn Châu đã vỡ nát, vô tận Hỗn Độn chi khí rò rỉ ra ngoài, tự nhiên không thể khai tịch không gian bên trong nữa.

Hơn nữa, dù là Hỗn Độn Châu hoàn chỉnh, Lâm Phàm cũng không thể khai tịch thế giới.

Khai thiên tích địa, đó là cần pháp lực vô thượng, cần phải minh ngộ các loại đại đạo pháp tắc, nếu không dù có khai tịch ra thế giới, nhưng không có quy tắc đại đạo gia trì, sớm muộn cũng sẽ tiêu vong.

"Đáng tiếc...

đáng tiếc..." Lâm Phàm lắc đầu, thử dùng công đức luyện hóa Hỗn Độn Châu, nhưng lại không thành công.

Dù sao, một vật phẩm tàn phá, bây giờ cũng chỉ có thể dùng như thiên tài địa bảo mà thôi.

Hỗn Độn Châu tàn phế, chắc chắn không còn là pháp bảo nữa.

Lâm Phàm thu Hỗn Độn Châu lại, đang định ném vào hệ thống, đột nhiên trong lòng khẽ động.

Hỗn Độn Hắc Hồ Lô lại truyền đến một luồng dao động!

Hả?

Có ý gì?

Lâm Phàm phất tay, lấy Hỗn Độn Hồ Lô từ trong hệ thống ra, đặt bên cạnh Hỗn Độn Châu.

Ong ong ong...

Hỗn Độn Hồ Lô rung lên, có một loại cảm giác muốn bay tới, trực tiếp nuốt chửng Hỗn Độn Châu.

Không thể nào, mẹ nó, ăn cả chí bảo?

Mày không phải chỉ là một cái cực phẩm tiên thiên linh bảo thôi sao.

Không đúng...

Lâm Phàm đột nhiên nhớ ra một chuyện.

Năm đó sau khi Đạo Tổ giảng đạo lần thứ ba, đặt Phân Bảo Nhai ở ngoài Tử Tiêu Cung, Lâm Phàm ra ngoài cướp bảo bối, thực ra lúc đầu, hắn thật sự không có ý định dọn cả Phân Bảo Nhai đi, chỉ muốn thử cơ duyên của mình.

Nhưng sau khi đến Phân Bảo Nhai, hắn liền cảm nhận được sự dao động của hồ lô, phảng phất như muốn nuốt chửng Phân Bảo Nhai.

Điều đó mới khiến Lâm Phàm có ý định lấy đi Phân Bảo Nhai, từ đó kích hoạt nhiệm vụ của hệ thống, sau đó Lâm Phàm mới lấy đi Phân Bảo Nhai, không đợi Lâm Phàm luyện hóa Phân Bảo Nhai, Hỗn Độn Hồ Lô liền không còn ý định nuốt chửng nữa.

Lẽ nào, hồ lô có thể nuốt Hỗn Độn chi khí?

Lâm Phàm nhớ, trên Phân Bảo Nhai, có khí tức hỗn độn.

Thử xem!

Lâm Phàm cầm lấy Hỗn Độn Châu vỡ nát, đặt ở miệng hồ lô.

Vút...

Chỉ thấy, hồ lô đột nhiên như người hóa há to miệng, nuốt chửng

Hỗn Độn Châu tàn khuyết vào bụng.

Ong...

Hồ lô màu đen, sau khi nuốt Hỗn Độn Châu, đột nhiên rung động kịch liệt, trên thân nó ánh sáng đại phóng, hắc quang tứ phía.

Cái bụng nó phập phồng không ngừng, dường như Hỗn Độn Châu bên trong cũng đang trốn chạy.

Lâm Phàm vội vàng dùng thần thức quét vào trong, phát hiện Hỗn Độn chi khí chảy ra từ Hỗn Độn Châu, đang từng đợt bị Hỗn Độn Hồ Lô nuốt chửng.

Cùng với việc nuốt chửng Hỗn Độn chi khí, hồ lô cũng xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Đầu tiên!

Hỗn Độn chi khí trong hồ lô đang ngày càng nồng đậm, thứ hai, không gian hỗn độn trong hồ lô, ngày càng lớn, ngày càng lớn, đang khuếch trương nhanh chóng với tốc độ mắt thường có thể thấy.

Thế giới hỗn độn vốn chỉ lớn bằng một đại thiên thế giới, trong nháy mắt hóa thành ức ức dặm, vô số Hỗn Độn chi khí sinh sôi.

Lâm Phàm kinh ngạc vô cùng, bây giờ mới phản ứng lại, hóa ra bên trong Hỗn Độn Hồ Lô, là một thế giới hỗn độn, sau khi nuốt chửng bản nguyên hỗn độn, sau này cũng có thể diễn hóa thành một phương thế giới chân chính.

Ý thức của Hỗn Độn Hồ Lô cũng truyền vào trong đầu Lâm Phàm.

Nếu nuốt chửng hoàn toàn Hỗn Độn Châu vỡ nát, sau đó đi tìm những mảnh vỡ khác, hấp thu hoàn toàn, có thể diễn hóa lại thành một viên Hỗn Độn Châu.

Một viên Hỗn Độn Châu hoàn chỉnh.

Lâm Phàm chấn động.

Phải biết rằng, một viên Hỗn Độn Châu hoàn chỉnh, là cả một phương thế giới hoàn chỉnh a.

Đương nhiên, quá trình này tương đối chậm chạp, Hỗn Độn Hồ Lô dù sao cũng chỉ là một cực phẩm tiên thiên linh bảo, muốn nuốt chửng hoàn toàn, ước chừng cần một thời gian rất dài.

"Kệ nó!" Lâm Phàm trực tiếp ném Hỗn Độn Hắc Hồ Lô vào trong khánh vân, sau đó lại lấy ra một vật khác, là bảo vật có thể thăng cấp, Vạn Thảo Đồ Phổ.

Sau khi Lâm Phàm đem toàn bộ linh căn tiên thiên và hậu thiên trên Tam Tiên Đảo cấy vào, cấp bậc của Vạn Thảo Đồ Phổ cũng đã đạt đến thượng phẩm tiên thiên linh bảo.

Tốc độ thời gian bên trong nhanh hơn bên ngoài một trăm lần, đối với những loại quả cần thời gian dài mới chín, đây là một tin tốt.

Ví dụ như Hoàng Trung Lý, trước đây cần chín vạn năm mới được chín quả.

Bây giờ trong Vạn Thảo Đồ Phổ, không cần chín vạn năm.

Chín trăm năm, là có thể được chín quả.

Đương nhiên, đây không phải là trọng điểm.

Trọng điểm là lần này Lâm Phàm dùng Vạn Thảo Đồ Phổ hút hết linh khí của cả Tam Tiên Đảo vào, có thể nói trong dược viên thế giới của Vạn Thảo Đồ Phổ, linh khí nồng đậm đến mức bùng nổ.

"Dùng linh khí này tu hành, chắc chắn có thể nhanh chóng đột phá!" Lâm Phàm hít sâu một hơi, mở ra dược viên thế giới, ý thức lóe lên, cả người tiến vào bên trong.

Khoanh chân ngồi xuống đất, Cửu Chuyển Huyền Công trong cơ

thể vận hành, vô số linh lực điên cuồng tụ tập, trên đỉnh đầu Lâm Phàm hình thành một xoáy linh khí khoa trương, từ từ xoay chuyển, vô số linh khí sau khi bị nén lại hóa lỏng, linh dịch như mưa rơi xuống, tưới vào đan điền và kinh mạch khô cạn của Lâm Phàm.

Ong ong ong...

Thời gian từng phút từng giây trôi qua.

Năm vạn năm sau!

Lâm Phàm chỉ cảm thấy một nút thắt nào đó trong cơ thể đột nhiên mở ra.

Ầm... một tầng rào cản bị linh khí mênh mông phá vỡ, tu vi của hắn cũng từ Đại La Kim Tiên trung kỳ, tiến vào Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Chương 46

Lâm Phàm mở mắt ra, một luồng kim quang từ trong mắt lướt qua, trong con ngươi, hai xoáy đen sâu thẳm từ từ biến mất, một luồng khí thế tang thương, từ trên người hắn tỏa ra.

Cuối cùng cũng đến Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Sau khi đột phá, Lâm Phàm cảm nhận rõ ràng, sức mạnh hiện tại của mình dường như mạnh hơn trước gấp mấy chục lần.

"Ầm..." Thân hình lóe lên, trực tiếp rời khỏi dược viên thế giới.

Lâm Phàm đến bên trong đảo Phương Trượng.

"Để ta xem, sức mạnh hiện tại của ta như thế nào!" Sau khi đột phá Đại La Kim Tiên hậu kỳ, Lâm Phàm cảm thấy thần thức của mình càng thêm rõ ràng, dường như có thể cảm nhận được sự tồn tại của rào cản Hồng Hoang một cách chính xác.

"Mở cho ta..." Xoẹt...

Lâm Phàm đưa tay ra, nhẹ nhàng, liền xé rách bầu trời.

Thủ đoạn mà chỉ có Chuẩn Thánh đại năng mới có thể sở hữu, xé rách hư không, bây giờ Lâm Phàm tuy chỉ là Đại La Kim Tiên hậu kỳ, nhưng lại có thể dễ dàng làm được.

Hù...

Có thể xé rách hư không, đối với Lâm Phàm chắc chắn có tác dụng lớn.

Ít nhất, sau này không cần phải vội vàng đi đường nữa, lần trước từ Thái Âm Tinh đến Đông Hải, mất cả ngàn năm thời gian, đó đều là thời gian tu luyện quý báu a.

Nhưng, Lâm Phàm biết, sở dĩ có thể xé rách hư không, không phải vì sức mạnh trở nên lớn hơn, mà là vì theo tu vi tăng trưởng, sau khi có minh ngộ đối với thiên địa pháp tắc, càng có thể nhìn rõ bản chất của trời đất.

Kết cấu của rào cản Hồng Hoang, vị trí của rào cản Hồng Hoang, từng luồng tin tức, đều có thể cảm nhận được một cách chuẩn xác.

Một khi có thể cảm nhận được, mới có thể đối chứng hạ dược, dùng bốn lạng bạt ngàn cân, dù là với tu vi Đại La Kim Tiên sơ kỳ năm đó, Lâm Phàm cảm thấy cũng có thể dễ dàng xé rách hư không.

"Không tệ!" Tu hành năm vạn năm trong dược viên thế giới, đột phá Đại La Kim Tiên hậu kỳ, nhìn thì có vẻ dài, nhưng đối với sinh linh Hồng Hoang, quả thực là hack game.

Nhưng hack hơn nữa, là sự gia trì thời gian trong dược viên thế giới.

Bên trong năm vạn năm, bên ngoài mới qua năm trăm năm mà thôi.

"Đinh đông...

Chúc mừng túc chủ, hoàn thành nhiệm vụ du lịch Đông Hải, đặc biệt thưởng một ngàn vạn điểm công đức!" Nhiệm vụ trước đó, một là du lịch Đông Hải, một là du lịch Bất Chu Sơn, có thể chọn cả hai cùng lúc, Lâm Phàm đã chọn tất cả.

Bây giờ nhiệm vụ Đông Hải đã hoàn thành, vậy thì mục tiêu tiếp theo: Hậu Thổ...

ạch... phì phì phì...

Bất Chu Sơn, Bất Chu Sơn!

"Hù..." Lâm Phàm hít sâu một hơi, sau đó đứng thẳng người, sức mạnh ngưng tụ trong hai tay, đang chuẩn bị xé rách bầu trời.

Đột nhiên!

Rắc... một tiếng giòn tan, dọa Lâm Phàm giật nảy mình: Không thể nào, lão tử đã xé đâu, trời rách rồi à?

Không đúng, đâu có rách, tiếng gì vừa vang lên?

Lâm Phàm nghi ngờ quay đầu lại, thì thấy đại trận hộ đảo bên ngoài đảo Phương Trượng bị phá vỡ một vết nứt, sau đó ba bốn đạo nhân hóa thành lưu quang bay vào trong.

"Mẹ kiếp..." "Ai... mẹ nó là ai, ai đã vơ vét Tam Tiên Đảo..." "Tại sao ngay cả một cọng cỏ cũng không chừa lại cho ta..." "Quá ác..."...

Mấy người đó sau khi nhìn thấy đảo Phương Trượng trơ trọi, một trận đau lòng, loại đau xé lòng xé phổi.

Bốn đạo nhân vào trong, sau khi quan sát đảo Phương Trượng, một trận oán giận, sau đó ánh mắt rơi vào trên người Lâm Phàm!

Vút vút vút...

Không nói hai lời, mấy người liền hóa thành lưu quang, bao vây lấy Lâm Phàm.

"Nhóc con!" một vị Chuẩn Thánh đại năng ra vẻ lão thành nhìn Lâm Phàm, chỉ vào nói: "Đồ vật trên Tam Tiên Đảo, không phải đã bị nhóc con ngươi lấy đi rồi chứ?" "Ây da da..." Lâm Phàm gật đầu như gà mổ thóc, nói: "Ta lấy đấy, thì sao?" Hắn tưởng là Đông Vương Công, con rùa lớn đó, nhưng bốn người này tuy cũng là Chuẩn Thánh, nhưng không phải Đông Vương Công, Đông Vương Công Lâm Phàm có quen biết.

Năm đó ở Tử Tiêu Cung, mọi người đều là bạn học.

"Mẹ nó..." một vị Chuẩn Thánh khác không nhịn được nói: "...Thật là ác, một cọng lông cũng không chừa lại, nhóc con, tám đời

chưa thấy bảo bối bao giờ à?" "Thì sao?" Lâm Phàm không thèm để ý.

Rõ ràng, mấy người này vận khí tốt tìm được Tam Tiên Đảo, vốn hy vọng có thể gặp được thứ gì tốt, nhưng tìm khắp Tam Tiên Đảo, ngay cả một cọng cỏ cũng không tìm thấy.

"Tên trộm vặt này, mau giao ra đồ vật đã trộm, Tam Tiên Đảo là vật của Viễn Cổ Thiên Đình chúng ta, không được phép nhúng chàm, một tên Đại La Kim Tiên nho nhỏ, ta khuyên ngươi nên thức thời đi!" "Thôi đi!" Lâm Phàm nhếch mép, khinh thường nói: "Đừng có chém gió, Tam Tiên Đảo là do gia gia ta phát hiện, là của gia gia ta, Viễn Cổ Thiên Đình chó má gì, cút sang một bên!" "Nhóc con, tìm chết!" một vị Chuẩn Thánh đại nộ: một tên Đại La Kim Tiên cỏn con, lại dám kiêu ngạo như vậy.

Ầm...

Vị Chuẩn Thánh cũng không dùng bất kỳ pháp bảo nào, trực tiếp một chưởng từ trên trời giáng xuống, trong mắt y, đối phó với một tên Đại La Kim Tiên nho nhỏ mà phải dùng pháp bảo thì đó là sỉ nhục y.

Lâm Phàm cũng ra tay, cũng một chưởng vỗ ra, từ dưới lên trên, nghênh đón đại chưởng của vị Chuẩn Thánh.

"Tìm chết..." mấy vị Chuẩn Thánh khóe miệng lộ ra nụ cười: Đại La Kim Tiên dám cứng đối cứng pháp lực thần thông với Chuẩn Thánh, không phải tìm chết sao?

Nhưng mà, một khắc sau!

Chỉ thấy lòng bàn tay của Lâm Phàm mang theo sức mạnh vô song ầm ầm đánh lên, trong nháy mắt đánh tan chưởng pháp của vị Chuẩn Thánh, sau đó dư lực không giảm, ầm một tiếng đánh vào trên người vị Chuẩn Thánh.

Bốp... thân thể của vị Chuẩn Thánh, trong nháy mắt vỡ nát.

Một luồng nguyên thần bay ra, hóa thành kim sắc lưu quang lao vào bầu trời, muốn trốn chạy.

“Hừ...” Lâm Phàm hừ lạnh một tiếng, đại thủ phất lên tế ra Hóa Huyết Thần Đao, cách ức ức dặm không gian, đối với phương hướng nguyên thần trốn chạy, một đao chém xuống.

“A...” một tiếng hét thảm!

Chuẩn Thánh, chết!

Những người còn lại khi nhìn Lâm Phàm, trong mắt không tự chủ được mà lóe lên vẻ sợ hãi.

“Cùng lên!” Ầm...

Ba vị Chuẩn Thánh mỗi người tế ra pháp bảo, dùng toàn lực mười thành ném về phía Lâm Phàm.

“Bốp bốp bốp...” Lâm Phàm rút tiên thiên chí bảo Càn Khôn Đỉnh ra vung một cái, tất cả pháp bảo trong nháy mắt rơi xuống đất.

“Tiên thiên chí bảo...” “Càn Khôn Đỉnh?

Lâm lão ma...” “...Đệ tử của Đạo Tổ, Lâm vô sỉ?”. ...

Chương 47

Phụt...

Lâm Phàm loạng choạng suýt ngã: Mẹ kiếp, ai... ai mẹ nó đặt biệt danh cho ta, lão tử biến thành Lâm lão ma từ khi nào?

Lâm lão ma thì thôi đi, ai mẹ nó gọi lão tử là Lâm vô sỉ?

Nhóc con, ngươi chết chắc rồi!

"Gọi ta à?" Lâm Phàm thu lại Càn Khôn Đỉnh, trán nổi đầy vạch đen.

Trong nháy mắt, ba người phản ứng lại.

"Lâm tiền bối, chúng tôi không cố ý!" "Đúng vậy, lỡ miệng lỡ miệng, Lâm tiền bối là tiền bối có danh tiếng trong Hồng Hoang, chắc chắn sẽ không chấp nhặt với đám người chúng tôi đâu!" "Tiền bối à, tha cho mấy con chó giữ cửa chúng tôi đi, giết chúng tôi, bẩn tay của ngài!"...

Một trận nịnh hót như bom dội.

Cái gọi là giơ tay không đánh người mặt cười, Lâm Phàm cũng một trận cạn lời.

"Nói cho ta biết, Lâm vô sỉ và Lâm lão ma, mẹ nó là ai đặt biệt danh cho ta?" Lâm Phàm tức giận, thật sự tức giận.

Vô sỉ... ta có vô sỉ bằng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ở Tây phương không?

Có không?...

Ặc... tuy ta làm việc có hơi quá đáng, làm tổn thương trái tim của các đạo hữu Hồng Hoang, nhưng lão tử cướp bảo bối bằng bản lĩnh,

đừng có ghen tị với ta!

Hừ...

“Lâm tiền bối, cái này... cái này... tôi cũng không biết, mọi người trong Hồng Hoang, hình như đều gọi như vậy!” Ta...

Lâm Phàm có một thôi thúc muốn thổ huyết!

“Thôi thôi, lão phu cũng là người rộng lượng, cũng không thèm giết mấy tên vô danh tiểu tốt!” Lâm Phàm ra vẻ ngực rộng như biển, khiến mấy người trước mặt như được đại xá.

Vừa cảm ơn, vừa dập đầu, vừa từ từ đứng dậy, chuẩn bị chạy trốn bất cứ lúc nào.

“Nhưng...” Bịch... một tiếng “nhưng” vang lên, ba người sợ đến mức lại quỳ xuống đất.

“Khụ khụ khụ...

Ba vị đừng kích động, tiểu gia nói, tội chết có thể miễn, nhưng các ngươi dù sao cũng đã mạo phạm lão phu, không thể cứ thế mà xong được?” Lâm Phàm véo cằm, mày hơi nhíu lại: “Phạt thế nào nhỉ?” Ừm...

đây là một vấn đề nan giải.

Đương nhiên, giao ra bảo vật là một cách không tồi, nhưng Lâm Phàm không hiếm lạ, ba tên nghèo kiết xác, vừa rồi tấn công đều dùng hậu thiên linh bảo, ngay cả một món tiên thiên cũng không có, giao cái khỉ gì.

“A... có rồi!” Lâm Phàm mắt sáng lên: “Cái đó, bản tọa hiện tại đang thu thập tinh huyết của các danh nhân Hồng Hoang làm tiêu bản, vắt máu cho ta đi, đem hết bản nguyên tinh huyết ra đây.” “Cái...” Ba người nghe xong suýt phun máu...

Thu thập tinh huyết?

Làm tiêu bản... mẹ nó ta là côn trùng à?

Nhưng thôi, đã là Lâm lão ma nói, vắt máu đi, không vắt sợ không được.

Lâm Phàm phất tay, ba cái vại lớn được tế ra, đặt trước mặt ba người.

"Vắt đầy là có thể đi..." Bốp... bốp bốp...

Ba người nhìn cái vại to lớn vô cùng, trong nháy mắt trán đen sầm lại ngã xuống đất.

Mẹ nó... bản nguyên tinh huyết, vắt cho đầy?

Một canh giờ!

Hai canh giờ!

Ba canh giờ!...

Năm canh giờ sau.

Ba vị Chuẩn Thánh đều thở hổn hển nằm trên đất, thân thể còn còng hơn cả Long Vương năm đó, tóc bạc trắng sau một đêm, trên mặt nếp nhăn chi chít.

"Lâm tiền bối... tôi... tôi thật sự hết máu rồi!" Ba người yếu ớt rên rỉ.

Lâm Phàm lúc này mới hài lòng ăn xong quả Hoàng Trung Lý cuối cùng trước mặt, nói: "Không tệ không tệ... biểu hiện không tệ, lão phu tán thưởng, có thể đi rồi!" "Đa tạ Lâm tiền bối!" Ba người run rẩy đứng dậy, ngươi đỡ ta, ta đỡ ngươi, thậm chí ngay cả sức lực để bay cũng không có, phải từng bước đi ra khỏi đảo Phương Trượng, mồ hôi đầm đìa.

“Ba vị đi thong thả!” giọng nói của Lâm Phàm từ phía sau truyền đến: “Nhớ về nhà ăn nhiều thiên tài địa bảo bồi bổ, lần sau gặp mặt, cố gắng vắt nhiều bản nguyên hơn nhé!” Phụt...

Ba người trước mắt tối sầm, ngã nhào xuống biển...

Lâm Phàm nhìn ba vại lớn bản nguyên tinh huyết trước mặt, mặt lộ ra nụ cười.

Đương nhiên hắn không phải cố ý hành hạ người ta, không có ý nghĩa...

Sở dĩ làm vậy, là vì lần trước lấy được tinh huyết từ Chúc Long, sau khi tưới cho hoa cỏ trong Vạn Thảo Đồ Phổ, những linh căn tiên thiên đó đều mọc cực kỳ tươi tốt.

Không ngoa khi nói, những tinh huyết này có thể bù đắp bản nguyên của tất cả linh căn Hồng Hoang, chỉ là bù đắp nhiều hay ít mà thôi.

“Thứ tốt a!” Lâm Phàm đem ba cái vại lớn vào trong sân, ùng ục đổ lên đất, tưới nhuần một phương thế giới hoa cỏ linh căn tiên thảo, tiên thảo tươi tốt, ngay cả linh khí trong không khí cũng trở nên trong lành.

“Phân bón không tệ!” Sau một hồi lao động, Lâm Phàm từ trong dược viên tử lại đi ra.

Đang định xé rách không gian rời đi, đột nhiên bầu trời bị người khác xé rách.

Chương 48

Rắc rắc...

Bầu trời nứt ra một cái miệng lớn.

"Hahahahahahaha..." một tiếng cười sảng khoái từ trên cửu thiên, tức thì đáp xuống nơi không xa Lâm Phàm.

Lâm Phàm ngẩng đầu nhìn, người cao chín thước, mặt như ngọc quan, không phải ai khác, chính là Đông Vương Công, người năm đó ở Tử Tiêu Cung, được Đạo Tổ Hồng Quân phong làm Nam Tiên Chi Thủ.

"Lâm đạo hữu... nhiều năm không gặp, phong thái vẫn như xưa a!" Đông Vương Công nhìn Lâm Phàm, ha ha cười.

Lâm Phàm gật gật đầu: Gã này do cực dương chi khí hóa hình, căn nguyên nồng hậu, nếu có thể bắt nhốt lại lấy máu, chắc chắn có thể nuôi dưỡng một cây đại thụ.

Ặc... mẹ nó mình đang nghĩ gì vậy?

"Ta cứ tưởng ai, hóa ra là Đông Hoa Đế Quân danh tiếng lẫy lừng a...

Thất kính thất kính..." Lâm Phàm nói: "Không biết Đế Quân đến đây, có việc gì?" "Không dám, không dám, Lâm lão đệ, đều là bạn bè trong Hồng Hoang nể mặt thôi, làm sao dám ở trước mặt lão đệ xưng hai chữ Đế Quân, không dám không dám!" Đông Vương Công cười tủm tỉm nhìn Lâm Phàm.

Lâm Phàm một trận ớn lạnh: Mẹ kiếp, gọi ta là lão đệ?

Ai cho ngươi tự tin vậy?

“Khụ khụ khụ...” Lâm Phàm có chút khó chịu.

Đông Vương Công lại nói: “Vừa rồi từ chỗ mấy thuộc hạ biết được Lâm lão đệ đến Đông Hải, không phải ta liền lập tức đến gặp một lần...” Nhìn xung quanh mặt đất đá nóng bỏng, khóe miệng Đông Vương Công hơi giật giật: “Lâm lão đệ, thủ bút thật không tầm thường a...” Trong lòng lại đem mười tám đời tổ tông của Lâm Phàm ra hỏi thăm một lượt: Lão tử sai người tìm kiếm vô số năm, khó khăn lắm mới tìm được Tam Tiên Đảo, mẹ nó ngươi cạo đến mức một cọng lông cũng không còn a, lông a... cũng không có!

“Đại cữu ca ngài nói đùa rồi!” “A?” Đông Vương Công hơi ngẩn ra: “Lâm lão đệ, ngươi gọi ta là gì?” “Đại cữu ca a, vừa rồi không phải ngài gọi ta là Lâm lão đệ sao?

Ta không gọi ngài là đại cữu ca...” Đông Vương Công: “...” Gã này dám chiếm tiện nghi của ta.

Thôi thôi, lão phu đấu không lại, nhận thua.

“Lâm lão đệ à, đã đến Đông Hải, không đến địa bàn của lão phu ngồi một chút thì không được đâu, các đạo hữu trong Hồng Hoang, nhất là những đồng đạo trong Tử Tiêu Cung, sẽ cười nhạo ta!” Đông Vương Công lúc này đã thành lập Viễn Cổ Thiên Đình ở Đông Hải, thanh thế to lớn, nhân số đông đảo, được xưng là Vạn Tiên Triều, khí vận như hồng.

Tuy không bằng Yêu tộc Thiên Đình của Đế Tuấn, nhưng cũng không kém quá nhiều.

“Ừm... cũng được!” Lâm Phàm nói: “Đại cữu ca, đi, lên xe của ta ngồi một chút, ta kể cho ngài nghe, tiểu đệ lần này đến Đông Hải, lão già Chúc Long kia cứ nhất quyết đòi tặng ta mấy tên tùy tùng, ai... thịnh tình khó từ chối a!” “Cái gì...

Chúc Long?" Đông Vương Công trong lòng giật thót: Trong Đông Hải, Long tộc xưng bá vô số năm, tuy bây giờ sau khi thành lập Viễn Cổ Thiên Đình, đã có thể phân đình kháng lễ với Long tộc.

Nhưng thế lực của Long tộc cũng không thể xem thường.

"Chứ sao!" Lâm Phàm phất tay.

Tám con Ngũ Trảo Kim Long kéo xe bay vút đi.

Đông Vương Công nhìn thấy cảnh này khóe miệng giật giật: Gã này... dùng tám con Ngũ Trảo Kim Long kéo xe?

Mẹ nó còn bảo là Chúc Long tặng... sợ là gã này không biết xấu hổ, từ Long tộc cướp về chứ gì?

Hả...

đợi đã...

"Lâm lão đệ...

đều là Đại La Kim Tiên?" Đông Vương Công trong lòng chấn động dữ dội.

Nếu là Ngũ Trảo Kim Long bình thường thì thôi đi, mẹ nó lại kiếm được tám con Ngũ Trảo Kim Long cảnh giới Đại La Kim Tiên kéo xe...

Kiêu ngạo a... thật mẹ nó kiêu ngạo, nhưng cũng thật oai phong!

"Đại cữu ca chê cười rồi..." Lâm Phàm mời Đông Vương Công ngồi lên cỗ xe lớn hình cung điện của mình, điều khiển cự long bay về phía Viễn Cổ Thiên Đình, vừa bay vừa nói: "Chê cười rồi chê cười rồi...

Đại La Kim Tiên, quả thực có chút không ra gì, nhưng không có cách nào a, Chuẩn Thánh của Long tộc người ta cũng không đủ, ta tổng không thể để lão già Chúc Long đó tự mình kéo xe chứ!" "Dù

sao, Chúc Long người ta tặng rồng, lại còn luôn miệng gọi 'Lâm đại ca' trước sau ngựa, không nỡ lòng nào a!

Thôi thôi, sau này kiếm mấy tên Chuẩn Thánh rồi tính!" Mẹ nó chứ... khoe khoang!

Đông Vương Công cũng không biết nói gì hơn: Gã này thật mẹ nó khoe khoang, Chúc Long gọi ngươi là "Lâm đại ca", mẹ nó chém gió vừa thôi!

Chuẩn Thánh kéo xe... sao ngươi không đi chết đi!

Tám con cự long kéo xe, lại có Đông Vương Công xé rách hư không, nên hai người ngồi trên cỗ xe lớn, không bao lâu liền đến vị trí của Viễn Cổ Thiên Đình.

Sào huyệt của Viễn Cổ Thiên Đình, cũng ở trên Đông Hải.

Một hòn đảo lớn vô cùng, lớn hơn Tam Tiên Đảo vô số lần, linh khí cũng khá nồng đậm.

"Đi, Lâm lão đệ theo ta!" Đông Vương Công trực tiếp mời Lâm Phàm vào chính điện Thiên Đình, hai người một phen hàn huyên, lại một lần nữa tâng bốc lẫn nhau.

Sau đó là yến tiệc.

Những quản lý viên chủ chốt có mặt mũi trong Thiên Đình đều có mặt, ngoài những người này, còn có Tây Vương Mẫu.

Tây Vương Mẫu một thân cung trang, thân hình đầy đặn, tuy không bằng vẻ thanh lệ của Nữ Oa, vẻ phong hoa tuyệt đại của Thái Âm Nữ Thần, nhưng lại thuộc loại nhu mì có thể khiến người ta tê dại đến tận xương!

Mềm mại quyến rũ!

Tây Vương Mẫu, và Đông Vương Công là huynh muội.

Hai người một người là cực dương chi khí, một người là cực âm chi khí, cùng lúc hóa hình ra, có thể nói là cùng nguồn cùng gốc!

"Lâm đạo hữu, đã lâu không gặp!" Tây Vương Mẫu dưới sự sắp xếp cố ý của Đông Vương Công, ngồi bên cạnh Lâm Phàm.

Một trận cuồng ẩm!

Đại yến ba ngày mới tan.

Đông Vương Công hỏi Lâm Phàm: "Lâm lão đệ...

Chương 49

ta biết ngươi là đệ tử chân truyền của Đạo Tổ, không thèm bị ràng buộc bởi Hồng Hoang, nhưng ca ca thật lòng hy vọng, ngươi có thể gia nhập Viễn Cổ Thiên Đình của chúng ta, đến lúc đó oanh oanh liệt liệt làm một phen đại sự nghiệp, hai huynh đệ chúng ta, đều là Thiên Đế, thế nào?" Lâm Phàm thản nhiên cười, sau đó lại lắc đầu.

Đông Vương Công thật sự đang tìm chết a.

Nếu không vội, từ từ đợi đến sau Yêu Vu lượng kiếp, chắc chắn sẽ có được ngôi vị Thiên Đế, loại mà không cần nỗ lực cũng có được.

Đáng tiếc a, lại muốn tìm chết, cứ nhất quyết đối đầu với Đế Tuấn, kết quả phân chia khí vận của Đế Tuấn, suýt nữa làm cho Vu Yêu đại chiến thất bại, nếu không phải Hồng Quân kịp thời ngăn cản, Vu Yêu đại chiến có thể sẽ diễn ra sớm hơn, và sau đó tiếp tục lần thứ hai.

Tất cả nguồn gốc, đều ở gã Đông Vương Công này.

Thôi được, nhìn lại lịch sử toàn những sự trùng hợp kinh người, Hạo Thiên tên đó muốn chiếm tiện nghi.

Lâm Phàm không đồng ý, Đông Vương Công cũng không ép buộc.

Nhưng khi sắp xếp đạo trường cho Lâm Phàm tạm nghỉ ngơi, Đông Vương Công lại đem muội muội của mình là Tây Vương Mẫu trực tiếp sắp xếp vào! ...

Món quà lớn này khiến Lâm Phàm kinh ngạc tại chỗ: Mẹ kiếp, gọi là "đại cữu ca" không uổng công mà.

Ừm... hôm nào gọi thêm vài câu.

Một đêm tỉnh giấc!

Lâm Phàm cuối cùng cũng trải nghiệm được cảm giác của Chúc Long trước đây.

Thân thể bị rút cạn rồi!

Nhưng... thơm!

Tây Vương Mẫu đã sớm rời khỏi pháp tháp, nhưng bên gối vẫn còn vương lại chút hơi ấm của mỹ nhân.

Lâm Phàm rùng mình, lấy Tam Quang Thần Thủy ra súc miệng, sau đó nhổ thẳng ra, rơi vào trong hồ nước bên cạnh ngọc tháp, trong hồ có hai con cá chép, tranh nhau nuốt nước bọt của Lâm Phàm vào bụng.

Một lát sau, hai con cá chép đó liền biến đổi hình dạng, da nứt ra, một lát sau liền thoát khỏi lớp vỏ ban đầu, tiến hóa thành kim long, Ngũ Trảo Kim Long.

"Ngao hống..." Hai con kim long bơi lội không ngừng trong hồ, từng luồng ý chí truyền đến Lâm Phàm, chúng là sinh linh do Lâm Phàm hóa ra, nhận Lâm Phàm làm chủ.

"Đi đi!" Lâm Phàm thản nhiên phất tay: "Dưới trướng bản tọa, không đủ tư cách!" Hai con cá tuy đã hóa thành long khu, nhưng cũng chỉ có tu vi cấp Kim Tiên mà thôi, rồng kéo xe của Lâm Phàm đều là Đại La Kim Tiên, có vẻ hơi mất mặt, huống chi là Kim Tiên cỏn con.

Hậu thiên kim long!

Vừa mới xua đuổi kim long, bên ngoài Tây Vương Mẫu phong thái thướt tha đi vào, trong tay bưng một cái đĩa sạch sẽ, trên đĩa đặt mấy quả đào vừa to vừa đỏ.

Là bàn đào kết ra từ cây Bàn Đào, một trong thập đại tiên thiên linh căn.

“Lâm...

Lâm đạo hữu...” Tây Vương Mẫu má hồng hồng dâng bàn đào lên, nói: “Thử đi, đào vừa giòn vừa ngọt, linh khí dồi dào, đối với người tu đạo chúng ta, cũng có ích không nhỏ!” “Thật sao?” Lâm Phàm đưa tay lấy một quả bàn đào, cười nhìn Tây Vương Mẫu mặt đỏ bừng, bao nhiêu chuyện đêm qua, hiện về trước mắt: “Không biết đào, có ngọt bằng nàng không?” Sau đó, mặt Tây Vương Mẫu đỏ như lửa đốt, chỉ muốn tìm cái lỗ nào đó chui vào.

“Hừ... miệng lưỡi trơn tru, vừa nhìn đã biết không phải người tốt!” Mấy hơi thở sau, Tây Vương Mẫu cuối cùng cũng điều chỉnh lại trạng thái, lườm Lâm Phàm một câu, lại sợ Lâm Phàm tức giận, vội vàng nói: “Lâm... ngài không giận chứ!” “Không giận!” Lâm Phàm nói: “Ta vui còn không kịp nữa là, à này, gọi tên ta đi, hoặc là gọi một tiếng phu quân nghe xem!” “Ta không thèm!” Tây Vương Mẫu cười khúc khích.

Không bao lâu sau, lại nói: “Phu quân, sau này ngài ở lại Viễn Cổ Thiên Đình được không, giúp ca ca ta một tay, dù sao ở đâu mà chẳng tu hành, ở đây linh khí cũng nồng hậu, không kém Thái Âm Tinh đâu!” “Lại làm thuyết khách cho ca ca nàng à?” “Không phải!” Tây Vương Mẫu vẻ mặt nghiêm túc, tuy má vẫn hơi hồng, nhưng thần thái lại vô cùng trang nghiêm, nói: “Thiếp thân chỉ cảm thấy, nếu ngài ở lại đây, chúng ta có thể sớm tối bên nhau, từ đây tiêu dao khắp Hồng Hoang thiên địa vô lượng lượng kiếp, chẳng phải là mỹ mãn sao!” “Hù...” Lâm Phàm thở ra một hơi dài, nói: “Thôi được, nàng là đạo lữ của ta, ta cũng không giấu nàng.

Ta biết chút thiên đạo, Đông Vương Công lần này ở Đông Hải gây chuyện lớn, thực ra đã sớm đi ngược lại ý chí của thiên đạo, chỉ là tự mình không biết mà thôi.

Nếu ở lại đây, sẽ phải cùng hắn rơi vào phàm trần, ngày tái sinh, lại không biết là năm nào tháng nào.

Nếu muốn được tự tại vô thượng, hãy đi theo ta, từ đây cùng Viễn Cổ Thiên Đình, một đao cắt đứt, thế nào?" Hồng Hoang coi trọng nhân quả khí vận.

Khí vận của một người, cùng với giáo môn mà họ đang ở, cùng với sư tôn của họ thực tế là một mạch tương liên.

Giáo môn yếu, ngươi yếu, giáo môn diệt, ngươi nhập kiếp.

Nếu Tây Vương Mẫu không cùng Viễn Cổ Thiên Đình một đao cắt đứt, sớm muộn cũng sẽ rơi vào tai kiếp, đó là định số.

Nhất định!

"..." Nghe lời của Lâm Phàm, Tây Vương Mẫu rùng mình, tình cảm của nàng và ca ca sâu đậm, tự nhiên không muốn nhìn thấy Đông Vương Công thân vẫn, hỏi Lâm Phàm: "Những gì phu quân nói, đều là thật sao?" Lâm Phàm nói: "Câu nào cũng là sự thật, nhưng lời này nghịch thiên, ta đã che giấu thiên cơ, tin ta đi!" "Nhưng ca ca..." "Kết cục đã định rồi, nếu nàng nói hết ra, cũng vô ích, mà còn đẩy ta vào nguy hiểm.

Giữa ta và ca ca nàng, chỉ có thể chọn một." "Đương nhiên, dù nàng chọn ai, ta cũng sẽ không có bất kỳ ý kiến nào!" Tây Vương Mẫu rối bời.

Một bên là ca ca, một bên là người đàn ông mình yêu thích, khó khăn lắm mới có cơ hội ở bên nhau, nếu không nắm bắt cơ hội, sau này...

Đương nhiên, Tây Vương Mẫu là Chuẩn Thánh đại năng, tâm tính cũng dễ dàng điều hòa, nhanh chóng liền đưa ra quyết định, nói: "Thiếp thân nay đã là người của phu quân, tự nhiên sẽ theo phu quân.

Chân trời góc biển, núi sông biển cả, không đổi tấm lòng này!" "Đại thiện!" Lâm Phàm đại hỉ.

Sau đó, trên mặt Tây Vương Mẫu lộ ra vẻ quyết tuyệt, hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn trời: "Thiên Đạo ở trên, đệ tử Tây Vương Mẫu, hôm nay thoát ly Viễn Cổ Thiên Đình, từ nay về sau, nhân quả khí vận cắt đứt, không còn một sợi, xin Thiên Đạo chứng giám!" Ầm ầm ầm...

Trên cửu thiên, kim lôi cuồn cuộn, một luồng khí cơ hạ xuống, biểu thị Thiên Đạo đã chấp nhận.

Muốn đi, tự nhiên phải cắt đứt triệt để, nếu không nhân quả khí vận tương liên, đến lúc Viễn Cổ Thiên Đình nếu thật sự bị diệt tuyệt, Tây Vương Mẫu tự nhiên khó có thể một mình thoát thân.

"Tốt!" Lâm Phàm đại hỉ.

Nhưng ở một bên khác, Đông Vương Công sau khi nghe lời thề của Tây Vương Mẫu với Thiên Đạo, trước tiên là sững sờ, sau đó đại nộ: "Chết tiệt... ta tặng muội muội cho ngươi, ngươi lại đào góc tường của ta...

Phụt..." Mẹ nó... cả Hồng Hoang chắc đang xem ta là trò cười, lỗ rồi, lỗ nặng rồi!

Mất cả người đẹp lẫn quân lính!

Tây Vương Mẫu làm vậy, không phải vì vô tình.

Sinh linh Hồng Hoang, trải qua vô số năm tháng, mọi chuyện đều đã nhìn thấu.

Tây Vương Mẫu tuy không phải Thánh nhân, nhưng hiện tại cũng là Chuẩn Thánh, có thể mơ hồ cảm nhận được một tia thiên đạo.

Trên thế giới này, mọi thứ đều là do Thiên Đạo đã định, ý chí của Thiên Đạo, có thể nói là không thể thay đổi.

“Ta muốn rời khỏi Đông Hải, đến Bất Chu Sơn du ngoạn một phen, nàng có muốn cùng ta đi không?” Lâm Phàm nhìn Tây Vương Mẫu.

Tây Vương Mẫu gật đầu nói: “Tự nhiên sẽ theo phu quân.” “Tốt!” Lâm Phàm mỉm cười.

Tây Vương Mẫu đưa tay định xé rách không gian rời đi, nhưng lại bị Lâm Phàm ngăn lại.

“Sao vậy?” “Không có gì, đừng vội, ta vừa mới học được sức mạnh xé rách không gian, chưa dùng qua, để ta thử...” Lâm Phàm hít sâu một hơi, thần thức triển khai vô hạn, chạm vào rào cản trời đất, đưa tay ra “xoạt...”, xé rách hư không một cái miệng lớn.

Chương 50

"..." Tây Vương Mẫu cũng kinh ngạc.

Từ xưa đến nay, quy tắc trong Hồng Hoang, không có tu vi Chuẩn Thánh, không thể xé rách không gian, xé rách không gian là một trong những đặc trưng riêng của tu sĩ Chuẩn Thánh kỳ.

Nhưng phu quân của nàng... nhưng nghĩ lại dáng vẻ Lâm Phàm năm đó hoa nở mười hai phẩm đấu thiên đạo, Tây Vương Mẫu cũng hiểu ra.

Đều đã hoa nở mười hai phẩm, làm ra chút chuyện bất ngờ, thật sự không quá kỳ lạ.

"Đi..." Lâm Phàm kéo tay Tây Vương Mẫu, trực tiếp đáp xuống cỗ xe lớn, tám con rồng kéo xe, đi về phía khe nứt không gian đó.

"Ầm ầm ầm..." Không gian khép lại.

Lâm Phàm và Tây Vương Mẫu đi vào Hỗn Độn.

Nếu muốn từ một nơi trong Hồng Hoang xé rách không gian đến một nơi khác, thao tác là như thế này: đầu tiên xé rách đi vào Hỗn Độn, sau đó lại từ Hỗn Độn xé rách rào cản Hồng Hoang đáp xuống nơi đã định.

Nhưng sau khi vào Hỗn Độn, Lâm Phàm ngơ ngác.

"Ặc...

ở đây hình như không có một ngọn núi nào, đâu rồi!" Xoẹt...

Lâm Phàm đưa tay xé rách, mang theo Tây Vương Mẫu ngồi trên cỗ xe lớn đáp xuống bên trong Hồng Hoang.

Một luồng linh khí ập vào mặt, hoa cỏ tươi tốt, bên dưới quả thực

là một dãy núi khổng lồ, trải dài không biết bao nhiêu vạn dặm, nhưng Lâm Phàm chỉ cần liếc mắt một cái là biết, tuyệt đối không phải Bất Chu Sơn.

Bởi vì hắn đã từng đến Bất Chu Sơn.

"...Côn Luân Sơn?" Lâm Phàm mặt hơi đen lại: Mẹ kiếp, định khoe khoang một phen trước mặt Tây Vương Mẫu, ngầu chưa được ba giây, mẹ kiếp...

"Khụ khụ khụ..." Lâm Phàm nói: "Sai lầm, sai lầm...

đợi ta làm lại!" "Không cần!" trong đôi mắt đẹp của Tây Vương Mẫu đột nhiên dấy lên một tia sáng lạ, sau đó ánh mắt của nàng hướng về phía xa, đôi mày hơi nhíu lại, nói: "Phu quân, thiếp thân cảm giác, nơi này có cơ duyên của ta!" "Thật sao?" Lâm Phàm ngơ ngác: Tùy tiện xé rách không gian đáp xuống Côn Luân Sơn, lại có cơ duyên?

Không phải đang an ủi ta chứ.

"Ở đằng kia..." Tây Vương Mẫu rất chắc chắn chỉ về phía tây.

"Vậy đi xem thử!" Lâm Phàm hai người ngồi trên cỗ xe lớn, tám con rồng kéo xe, hóa thành một luồng lưu quang bay qua đỉnh núi.

Lúc bay qua Lâm Phàm liếc xuống dưới một cái: Nơi này, quen quá.

Năm đó trên đỉnh Côn Luân Sơn, hắn đã đào một khối Cửu Thiên Tức Nhưỡng lớn.

Đây là địa bàn của Tam Thanh mà.

Vút...

Tám con rồng kéo xe, hóa thành lưu quang xẹt qua không trung, tự nhiên kinh động đến Tam Thanh.

Tam Thanh nhìn Lâm Phàm và Tây Vương Mẫu ngang nhiên lướt qua Côn Luân Sơn như vậy, không khỏi trong lòng đại nộ: Gã này quá đáng quá, dám bay trên đầu ta.

Nhưng, cũng chỉ có thể phẫn nộ biểu thị kháng nghị mà thôi, đối với Lâm Phàm, họ căn bản không dám trêu chọc.

"Ở đằng kia, phu quân, sắp đến rồi, ngọn núi phía tây..." giọng nói của Tây Vương Mẫu tràn đầy cấp thiết, sự cấp thiết này khiến Lâm Phàm đột nhiên nhớ đến đêm say đắm đó...

Ầm...

Tại một ngọn núi lớn ở phía tây Côn Luân Sơn, Lâm Phàm điều khiển xe đáp xuống.

"Ở đây, có gì sao?" Thần thức của Lâm Phàm trải ra khắp nơi, trong nháy mắt bao trùm toàn bộ một không gian, nhưng thần thức của hắn quét qua vô số lần, lại không phát hiện ra thiên tài địa bảo nào.

"Có!" Nhưng, Tây Vương Mẫu lại dị thường quả quyết.

Nàng trong bộ cung trang, tao nhã đi đến trước một tảng đá lớn, chỉ vào tảng đá, nói: "Phu quân, ta cảm giác, nó ở đây..." "Nhưng đây không phải chỉ là một tảng đá thôi sao!" Lâm Phàm lấy Hồng Mông Lượng Thiên Xích ra, gõ hai cái lên tảng đá!

Một khắc sau!

Ong ong...

Tảng đá biến mất, thay vào đó, là một cực phẩm tiên thiên đại trận lấp lánh cửu sắc chi quang.

"..." Nhìn đại trận đột nhiên xuất hiện, Lâm Phàm cũng kinh ngạc: "Cực phẩm đại trận, tiên thiên..." "Hù..." Tây Vương Mẫu hít sâu một hơi, nói: "Phu quân, đây chính là cơ duyên của thiếp thân, xin phu quân

trợ lực thiếp thân, mở đại trận!" "Được!" Lâm Phàm trong mắt tinh quang sáng rực, hắn cũng muốn biết trong cực phẩm đại trận này, rốt cuộc thai nghén ra thứ gì.

Phải biết rằng, năm đó ở Tam Tiên Đảo, hắn gặp cũng chỉ là cực phẩm đại trận mà thôi.

Tam Tiên Đảo đã mở ra Hoàng Trung Lý, Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên và Hỗn Độn Châu vỡ nát, vậy thì, vật phẩm trong tiên thiên trận pháp này, cũng nên ở cấp bậc đó.

"Mở!" Lâm Phàm pháp lực tuôn ra, rót vào Hồng Mông Lượng Thiên Xích trong tay, sau đó giơ cao cây thước lớn, ầm ầm đánh vào đại trận.

Ầm ầm ầm... một tiếng động kinh thiên động địa, sinh linh trong phạm vi ức ức dặm không ai không kinh ngạc, vô số ánh mắt, chiếu về một phương trời đất này.

Cực phẩm tiên thiên đại trận trước mặt Lâm Phàm, cũng theo tiếng mà vỡ, một luồng cửu sắc quang hoa vô song, xông thẳng lên trời!

Lâm Phàm một thước phá vỡ cực phẩm tiên thiên đại trận, bên trong đại trận, linh khí hùng hồn ập vào mặt, nồng đậm đến cực hạn, gần như hóa thành nước.

Đồng thời, một luồng cửu sắc quang hoa, từ nơi đó xông thẳng lên trời, tạo thành một cột sáng vô song, đâm thẳng vào cửu tiêu.

Cùng lúc đó, vô số sinh linh trong Hồng Hoang ngẩng đầu.

"Trời ơi... cửu sắc chi quang..." "Bảo vật hiện thế a!" "Cự bảo, trên Côn Luân Sơn xuất hiện cự bảo a!" "Ít nhất cũng là cấp bậc cực phẩm tiên thiên..."...

Lâm Phàm phất tay, xua tan tiên vụ trong đại trận, một cây thực

vật cao hơn một trượng liền xuất hiện trước mặt hắn.

Thân cây màu tím, lá cây màu đỏ máu, trên đó bao phủ một tầng cửu sắc quang hoa, bảo quang lấp lánh, chiếu rọi chư thiên vạn giới.

Chỉ trên một gốc linh căn nhỏ bé này, lại tỏa ra linh lực sánh ngang với địa mạch.

Quan trọng nhất, trên mỗi phiến lá, đều có một đường vân, những đường vân này lấp lánh ánh sáng màu đen, soi rọi lẫn nhau trong hư không, cấu thành một mai phù văn khổng lồ.

Đại đạo phù văn.

Một trong tam thiên đại đạo phù văn.

"..." Lâm Phàm trong lòng cũng một trận run rẩy: Nơi này có đại đạo phù văn.

Vậy thì cấp bậc của thứ này, tuyệt đối vượt qua thập đại linh căn của Hồng Hoang, rất có khả năng là hỗn độn linh căn.

"Bất Tử Dược!" Tây Vương Mẫu thản nhiên mở miệng, nói: "Một mai phù văn này, là bất tử đại đạo phù văn, sau khi thiếp thân lĩnh ngộ, sau này sẽ có một sứ mệnh trên thân!" Bất tử đại đạo?

Sứ mệnh?

Lâm Phàm đột nhiên nhớ ra.

Chương 51

Ầm...

ầm...

ầm...

Đúng lúc này, đột nhiên có ba bóng người từ chân trời xa xa bay tới, đáp xuống trước mặt Lâm Phàm.

Ba bóng người không phải ai khác, chính là Tam Thanh đang tu hành ở Côn Luân Sơn.

Lão Tử, Nguyên Thủy và Thông Thiên!

Ba người nhìn chằm chằm Bất Tử Dược, trong mắt sáng long lanh.

"Hỗn độn linh căn, hahahaha..." Nguyên Thủy là người đầu tiên bước ra, nói với Lâm Phàm: "Lâm đạo hữu, đây là vật của Côn Luân Sơn chúng ta, không được tự ý lấy!" "Không sai!" Lão Tử phất phất Thái Ất phất trần trong tay, một bộ dáng tiên phong đạo cốt, nhìn Lâm Phàm nói: "Lâm đạo hữu, lần trước ngươi lấy Cửu Thiên Tức Nhưỡng, lão phu không truy cứu nữa, nhưng vật này là của Côn Luân chúng ta, một lần, hai lần, ba lần, có phải là quá đáng rồi không!" Lâm Phàm cười lạnh: Hóa ra là ba người này bị bệnh mắt đỏ a!

Buồn cười không?

Ở trên Côn Luân Sơn thì thuộc về Tam Thanh!

Vậy thì tất cả mọi thứ trong Hồng Hoang, chẳng phải đều thuộc về Đạo Tổ Hồng Quân sao.

Vậy thì Bất Chu Sơn cũng thuộc về Vu tộc!

Đông Hải là của Long tộc à?

Tây Vương Mẫu nhìn Tam Thanh, nói: "Ba vị đạo huynh, vật này, quả thực là cơ duyên của thiếp thân, xin ba vị đạo huynh tạo điều kiện thuận lợi!" "Không được!" Nguyên Thủy phất tay, trực tiếp từ chối: "Vật này sinh ra ở Côn Luân Sơn ta, chính là vật của Tam Thanh chúng ta.

Nếu nói cơ duyên, năm đó bảy cái hồ lô trên Bất Chu Sơn, vốn cũng có cơ duyên của Tam Thanh chúng ta, nhưng cơ duyên có ích gì, cuối cùng không phải cũng bị một số người cướp đi sao?" Ặc... nói cũng có lý!

Lâm Phàm trán nổi vạch đen: Mẹ nó có cần phải thế không, đã qua mấy trăm vạn năm rồi, còn nhớ!

"Vút..." Lâm Phàm trực tiếp phất tay, lấy ra Hồng Mông Lượng Thiên Xích, nói: "Nói nhiều làm gì, không thấy mệt à?

Ở Hồng Hoang, cuối cùng vẫn là kẻ có nắm đấm to nói chuyện, lôi vũ khí ra đi!" "Lâm Phàm, khinh người quá đáng!" Nguyên Thủy mặt tái mét: Đánh... lấy gì mà đánh?

Ai có thể đánh lại Lâm Phàm?

Tam Thanh một trận chùn bước.

Lâm Phàm nói: "Đánh hay không đánh, lề mề cái gì, thôi được, hôm nay ta lập ra quy củ cho các ngươi!" Ầm...

Lâm Phàm khẽ động, thân hình lao vào bầu trời, Hồng Mông Lượng Thiên Xích trong tay rót đầy pháp lực, ánh mắt rơi vào Côn Luân Sơn.

Côn Luân hùng vĩ, từ đông sang tây trải dài vô số dặm.

"Chém!" Lâm Phàm hét lớn một tiếng, Hồng Mông Lượng Thiên

Xích vạn trượng trong tay trực tiếp hạ xuống, một luồng kiếm quang màu tím lướt qua.

Ầm...

Luồng kiếm quang đó xé rách bầu trời, mang theo vô tận khí tức hỗn độn màu đen, không lệch một ly, chém thẳng vào giữa Côn Luân Sơn.

Ầm ầm ầm...

Vô số ngọn núi hóa thành tro bụi, giữa Côn Luân hùng vĩ, xuất hiện một vết nứt khổng lồ, sâu không thấy đáy.

Dãy núi trải dài vô tận, dưới một thước của Lâm Phàm, trực tiếp bị chém thành hai đoạn.

Một đoạn ở phía đông, một đoạn ở phía tây!

Phụt...

Tam Thanh không hẹn mà cùng phun ra một ngụm máu.

Côn Luân, là nơi hóa hình của họ, nhân quả khí vận trên người và Côn Luân Sơn tương phụ tương thành, khí vận tương liên.

Nay Côn Luân bị Lâm Phàm một thước chém thành hai đoạn, khí vận của Côn Luân lập tức giảm đi một nửa lớn, tự nhiên họ cũng bị ảnh hưởng.

"Muốn cướp đồ trong tay tiểu gia ta, thì phải thể hiện bản lĩnh, đánh được thì lão tử cho, đánh không được thì cút.

Lề mề như con gái, lằng nhằng.

"Lần sau còn lằng nhằng với ta, sẽ giống như Côn Luân hôm nay, tiểu gia ta ra tay tuyệt đối không nương tay.

Đừng nói ta không nể tình đồng môn.

Hôm nay Côn Luân một phân thành hai, là Đông Côn Luân và Tây Côn Luân." "Sau này đạo trường của Tam Thanh các ngươi sẽ ở Đông Côn Luân, Tây Côn Luân là của bản tọa!" Lâm Phàm đứng giữa hư không, khí thế lấn át!

Tam Thanh lập tức đại nộ!

Bắt nạt người... cũng quá bắt nạt người rồi!

"Lâm Phàm... khinh người quá đáng!" Thông Thiên phất tay, Tru Tiên Tứ Kiếm cùng xuất hiện.

Nguyên Thủy Thiên Tôn trong tay cũng lấy ra Ngọc Như Ý.

Hai người đều chuẩn bị cá chết lưới rách!

Nhưng, cuối cùng đại sư huynh Lão Tử lại sợ, một tay kéo Thông Thiên và Nguyên Thủy lại!

"Đại huynh..." Thông Thiên mắt đỏ ngầu: "Hôm nay dù có chết, chúng ta cũng phải đấu với gã này một trận!" "A, đại huynh, tại sao lại ngăn cản ta?" Lão Tử lắc đầu, nói: "Thôi thôi, thực ra huynh đã sớm biết, Côn Luân Sơn đáng có kiếp này.

Huống hồ, ba người chúng ta cùng lên, chưa chắc đã làm gì được hắn, ngược lại Côn Luân vỡ nát, trong lòng ta có điều ngộ ra, đại đạo sắp thành, hai vị đệ đệ, theo ta trở về tham ngộ đại đạo, đợi thành Hỗn Nguyên Đại Đạo, rồi tìm hắn báo thù cũng không muộn!" "Hừ..." Nghe Lão Tử nói như vậy, Thông Thiên và Nguyên Thủy hai người cũng không còn khiêu khích nữa, theo Lão Tử xám xịt rời đi!

"Đa tạ phu quân!" Tây Vương Mẫu chắp tay với Lâm Phàm, nói: "Sau này, ta e là phải tiếp tục tham ngộ đạo pháp rồi!" Lâm Phàm cũng gật đầu.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Côn Luân Sơn lại bị chia làm hai.

Bất Tử Dược không giống với các linh căn khác, có khả năng là Hỗn Độn linh căn, quan trọng nhất là trên Bất Tử Dược còn ẩn chứa một mai Bất Tử Đại Đạo phù văn, dùng nó để tham ngộ, có thể còn nhanh hơn nhiều so với việc cầm trực tiếp Tạo Hóa Ngọc Điệp tham ngộ.

Cơ duyên của Tây Vương Mẫu, Lâm Phàm cũng không thể di dời Bất Tử Dược vào trong Vạn Thảo Đồ Phổ, vậy thì chỉ có thể để Bất Tử Dược sinh trưởng tại nguyên chỗ.

Nếu Bất Tử Dược sinh trưởng tại nguyên chỗ không thể di động, Tây Vương Mẫu chỉ có thể tiếp tục tham ngộ.

"Ta sẽ xây dựng đạo trường ở đây, đợi một lát!" Lâm Phàm phất tay, xung quanh có thiên sơn vờn quanh, bảo vệ ngọn núi này, càng làm cho nó thêm uy nghi.

"Ầm ầm ầm..." Lại phất tay một lần nữa, pháp lực vô cùng tuôn ra, nơi Bất Tử Dược tọa lạc liền có một tòa cung điện hùng vĩ mọc lên, đình đài lầu các, hòn non bộ ao hồ, đầy đủ mọi thứ.

Sau khi mọi thứ đã xong, Lâm Phàm lại từ trong Vạn Thảo Đồ Phổ di dời một ít thảo mộc sơ cấp ra, trải ra xung quanh.

Trong nháy mắt, ngọn núi trơ trọi đã biến thành một nơi tiên gia phúc địa.

Chương 52

Vấn đề linh khí không đủ tự nhiên cũng dễ dàng giải quyết.

Bản thân Bất Tử Dược là Hỗn Độn linh căn, tự nó đã có công năng tỏa ra linh khí, Lâm Phàm lại dựng lên một cái Tụ Linh Đại Trận, có thể đảm bảo nhu cầu tu luyện của Tây Vương Mẫu.

Côn Luân Sơn vốn là một trong ba mươi sáu động thiên, bảy mươi hai phúc địa nổi danh, linh khí cũng sẽ không quá yếu.

Sau khi xây dựng xong cung điện, Lâm Phàm lại bố trí không ít trận pháp bên ngoài.

Tin rằng, với danh tiếng của mình, chắc sẽ không có quá nhiều người dám cướp đoạt Bất Tử Dược, bản thân Tây Vương Mẫu cũng là một đại lão một phương, trong thời đại các thánh đều chưa thành thánh, người có thể thắng nàng về mặt chiến đấu lực cũng không nhiều.

"Phu quân, xin lỗi chàng, ta không thể đi cùng chàng đến Bất Chu Sơn, sứ mệnh khẩn cấp, ta phải nhanh chóng tham ngộ đạo pháp một lần nữa, nếu không, cơ duyên sẽ trôi đi mất!" "Ừm!" Lâm Phàm cũng hiểu.

Cơ duyên của Vương Mẫu, chính là dùng Bất Tử Đại Đạo và Bất Tử bản nguyên, diễn hóa cây Bàn Đào thành rừng Bàn Đào, để độ cho tiên nhân thiên hạ.

Thời kỳ sau của Hồng Hoang, sau Phong Thần lượng kiếp, các thánh hỗn chiến đánh vỡ Hồng Hoang đại địa, sau khi luyện lại tam giới, quy tắc thiên địa thay đổi, tiên nhân không còn là tồn tại nhảy ra khỏi dòng sông vận mệnh, bất tử bất diệt, mà có tiên kiếp nhất định.

Năm trăm năm một lần tiên kiếp, phải dùng Bàn Đào để độ nạn, Bàn Đào khan hiếm, không thể cung cấp cho toàn bộ tiên nhân trong trời đất, thế là Tây Vương Mẫu liền dùng Bất Tử bản nguyên phối hợp với Bất Tử Đại Đạo diễn hóa cây Bàn Đào thành cửu thiên chu rừng Bàn Đào, mới có đại hội Bàn Đào năm trăm năm một lần sau này.

Tất nhiên, đó là chuyện sau này, tạm thời không nói đến.

Để bù đắp cho sự áy náy của mình, Tây Vương Mẫu đặc biệt giữ Lâm Phàm ở lại thêm một thời gian, mỗi ngày đều triền miên bên nhau, tai tóc kề sát.

Cuối cùng, khi Tây Vương Mẫu chính thức bắt đầu tu hành tham ngộ, Lâm Phàm cũng rời đi.

Nhưng, trước khi đi, hắn lại để tám con rồng ở lại Tây Côn Luân, giúp Tây Vương Mẫu trông nhà giữ cửa.

"Mở ra cho ta..." Lâm Phàm hét lớn một tiếng, đưa tay xé ra một vết rách trên bầu trời.

Lần trước xé nhầm chỗ, lại âm kém dương sai tìm được cơ duyên của Tây Vương Mẫu, lần này nhất định phải định vị chính xác, không thể có bất kỳ sai sót nào nữa.

Xoẹt!

Vết rách được xé ra, thân ảnh Lâm Phàm lóe lên tiến vào Hỗn Độn.

Từ trong Hỗn Độn nhìn lại Hồng Hoang, ánh mắt Lâm Phàm cuối cùng đã nhắm chuẩn Bất Chu Sơn.

Lần này hắn đã nhìn đi nhìn lại ba lần, tuyệt đối không thể sai được.

“Xoẹt...” Tùy ý xé rách hàng rào của Hồng Hoang, thân hình Lâm Phàm lóe lên một cái đã quay trở lại Hồng Hoang.

Khi tiến vào, trời đất đã thay đổi, đã đến Bất Chu Sơn.

Ừm... hình như có gì đó không đúng thì phải!

Soạt... một tiếng động vang lên!

Lâm Phàm lập tức cảm thấy toàn thân mát lạnh, tuy không phải là loại mát mẻ khó chịu, nhưng Lâm Phàm lại đột nhiên giật mình, tay chân không tự chủ được mà vung vẩy loạn xạ.

Ừm... ai đó đang đạp chân...

ấm ấm...

Mẹ nó chứ, mình không rơi vào bồn tắm của ai đấy chứ?

Lâm Phàm vừa mới đáp xuống đất trong trạng thái ngơ ngác... sau đó, nghe thấy một tiếng hét xé lòng: “Dâm tặc... chết đi...” Ầm...

Lâm Phàm cảm thấy cơ thể bị một lực lượng khổng lồ hất bay, trực tiếp văng ra khỏi mặt nước, như một viên đạn pháo bị ném lên bầu trời.

Hù... gió lạnh thổi qua, Lâm Phàm cuối cùng cũng nhìn rõ hoàn cảnh của mình.

Đúng là Bất Chu Sơn, nhưng bên dưới là một hồ linh lớn, trong hồ gợn sóng lăn tăn, ánh mặt trời như vàng vụn rơi xuống.

Trong làn sóng đó, một thân ảnh thon thả trắng nõn bay ra, từng đạo pháp tắc đan xen, dệt thành một bộ xiêm y màu đỏ bên ngoài cơ thể.

Đóa phù dung vừa trồi lên khỏi mặt nước, vẻ đẹp tự nhiên không cần trang điểm.

Đẹp quá, không phải là Hậu Thổ đấy chứ!

Chắc là vậy rồi, đẹp như thế này, lại ở trong lãnh địa Vu tộc tại Bất Chu Sơn, không phải Hậu Thổ thì còn có thể là ai?

Chẳng lẽ lại là mấy tên như Đế Giang và Chúc Dung sao?

Trời ơi...

ông trời ơi, tôi đã làm gì thế này... tôi rơi vào ao tắm của Hậu Thổ, còn sờ...

"Soạt, chết đi!" Hậu Thổ đứng sững giữa không trung, xa xa nhìn Lâm Phàm đang ngơ ngác.

Lâm Phàm lập tức cười khổ: "Cái đó... mỹ nữ, ta nói ta lúc xé rách không gian, hơi lệch một chút, cô tin không?" "Nói bậy!" Nữ tử nhìn Lâm Phàm, trong mắt toàn là băng giá, hé miệng, hàm răng trắng đều tăm tắp dưới ánh mặt trời tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo, mái tóc ướt sũng còn nhỏ nước.

"Chỉ là tu vi Đại La Kim Tiên mà cũng dám xé rách không gian?" Nữ tử lạnh lùng nhìn Lâm Phàm: "Nói, tại sao lại lẻn vào Vu tộc của ta, dám nhìn trộm bản cung, bất kính với bản cung.

Thành thật khai báo, không chừng bản cung có thể tha cho ngươi một con đường sống." "Nếu không... chết!" Lâm Phàm nhìn nữ tử.

Tuy không chắc người này có phải Hậu Thổ hay không, nhưng từ uy thế trên người nàng, quả thực rất đáng sợ, trong Vu tộc có thể có được uy thế như vậy, ngoài Hậu Thổ, e rằng chỉ có Huyền Minh.

Nhưng Lâm Phàm lại không cảm nhận được bất kỳ sát khí nào từ người nữ tử, cũng có nghĩa là, tuy đã đắc tội người ta, ăn đậu hũ của người ta, nhưng đối phương cũng không hỏi trắng đen phải trái mà trực tiếp ra tay giết người.

Điểm này, khiến Lâm Phàm có ấn tượng tốt hơn rất nhiều về nàng.

“Mỹ nữ, ta nói thật mà!” Lâm Phàm cười khổ, sau đó xòe tay ra nói: “Không tin, ta chết cho cô xem, à không... xé, xé cho cô xem!” Thấy nữ tử đối diện không có động tĩnh, hắn giang hai tay ra, xé một đường trên không trung.

Ầm...

Vô tận Hỗn Độn chi khí tràn vào.

“...” Thân thể nữ tử đối diện run lên, không ngờ thật sự có Đại La Kim Tiên có thể xé rách hư không, xem tình hình, dường như không tốn chút sức lực nào.

“Thôi được!” Nữ tử nói: “Coi như ngươi nói thật, nhưng vừa rồi ở dưới nước tay chân không thành thật, làm bẩn thân thể bản cung, đáng tội gì?” Nữ tử nói xong, gò má hơi ửng hồng.

Chương 53

"Cái này... khụ khụ khụ khụ..." Lâm Phàm cũng lúng túng, nói thật, Lâm Phàm tuyệt đối không cố ý, tuy có lúc hơi vô sỉ, nhưng tuyệt đối không phải lưu manh, bảo hắn cố ý làm chuyện đó, hắn cũng không làm được.

Hoàn toàn là vô tâm.

"Mỹ nữ, cái đó ta thật sự không cố ý, dùng đồ vật bồi thường cũng không thích hợp phải không...

Ta lại không thể lấy thân báo đáp, cũng không thể để cô sờ lại...

Ta thấy, thôi bỏ đi, đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân!" Lâm Phàm xua tay, định rời đi.

"Hừ..." Nữ tử hừ một tiếng, thân ảnh lóe lên chặn đường đi của Lâm Phàm, nói: "Chiếm tiện nghi rồi, sao có thể cứ thế mà đi, thôi được, bản cung cũng không làm khó ngươi, nếu ngươi có thể đỡ được một quyền của bản cung, bản cung chỉ trừng phạt nhẹ, thả ngươi đi, thế nào?" "Được thôi!" Lâm Phàm mừng rỡ.

Không phải chỉ đỡ một quyền thôi sao?

Mười quyền cũng được.

"Một quyền xong, chúng ta hết nợ!" Lâm Phàm phất tay: "Đến đi!" "Ha ha ha..." Khóe miệng nữ tử lộ ra một nụ cười quỷ dị, nói: "Ngươi cẩn thận đấy, tốt nhất là dùng phòng ngự mạnh nhất của ngươi ra, không thì một quyền của bản cung, ngươi chịu không nổi đâu!" "Không vấn đề!" Lâm Phàm nghênh ngang đứng giữa không trung, không sử dụng bất kỳ pháp bảo phòng ngự nào.

"Ngươi..." Nữ tử cảm thấy bị sỉ nhục, lập tức nổi giận, nói: "Ta

vốn định cho ngươi một con đường sống, thấy ngươi kiêu ngạo như vậy, vậy đừng trách ta.” Ầm...

Nữ tử tung một quyền từ xa.

Trên nắm đấm ánh sáng rực rỡ, quyền mang vô tận bùng phát, trực tiếp đánh nát một vùng không gian.

Sau đó, nắm đấm hóa thành một hư ảnh ánh sáng khổng lồ, từ xa đánh xuống người Lâm Phàm.

Lâm Phàm vẫn không hề dùng bất kỳ phòng ngự nào.

Bốp... một tiếng vang lên.

Thân thể Lâm Phàm bị đánh bay lui mấy chục dặm.

Hư không cũng khẽ rung động.

Nhưng, Lâm Phàm lại hoàn toàn không hề hấn gì bay trở lại: “Mỹ nữ... chúng ta hết nợ!” “A...” Nữ tử kinh ngạc há hốc miệng.

Sao có thể?

Tên quái vật này, rõ ràng không phải người Vu tộc ta, tại sao thân thể lại cường hãn hơn cả Vu tộc ta?

Ngươi mới chỉ có tu vi Đại La Kim Tiên thôi mà!

Ta là Tổ Vu, ta còn mạnh hơn cả Chuẩn Thánh bình thường.

Vừa rồi ta đã dùng ba phần lực, chỉ dựa vào nhục thể đã phòng ngự được rồi sao?

“Không được...” Nữ tử hét lớn một tiếng, tại chỗ lật lọng: “Ta vừa rồi chưa dùng toàn lực, đứng lại...

Vừa sờ vừa nắn, sao có thể dễ dàng thả ngươi đi như vậy, nếu không mặt mũi của Tổ Vu Hậu Thổ ta biết để vào đâu?” “Cô dám lật lọng?” “Hừ... ta lật lọng đấy, ngươi làm gì được ta?” “Ầm...” Vừa nói

xong, không cho Lâm Phàm thời gian phản ứng, Hậu Thổ lại tung một quyền nữa.

Lần này, trên nắm đấm đã dùng hết mười phần sức lực, quyền mang lóe lên, xé toạc hư không.

Từng vết nứt không gian như mạng nhện lan ra, bao trùm cả bầu trời.

Một quả cầu ánh sáng chói lòa lấp lánh năng lượng, từ xa đánh tới.

Quyền mang... quyền mang trên nắm đấm này, mạnh hơn lúc nãy gấp trăm lần.

"Tiểu tử... lần này không dùng phòng ngự, ngươi chết chắc rồi..." Hậu Thổ chắc chắn nói.

"Hừ..." Lâm Phàm khẽ cười, bàn tay vươn về phía trước, tóm lấy quả cầu quyền mang chói lòa đó từ xa.

"Hồng Mông Đại Na Di..." Hét lớn một tiếng, hắn xoay một vòng trên không trung.

Quyền mang chứa đựng mười phần công kích của Hậu Thổ trong nháy mắt bị Lâm Phàm tóm lấy, sau đó dùng gậy ông đập lưng ông, nhanh chóng trả lại.

Bên kia, Hậu Thổ đang xem náo nhiệt, làm sao ngờ trên đời lại có thần thông như vậy, đang lúc tâm thần lơ đãng, hoàn toàn không hề phòng bị.

Bốp...

Quyền mang trong nháy mắt bay trở lại, không lệch một li, trực tiếp đánh trúng vào người Hậu Thổ.

"A..." Hậu Thổ phát ra một tiếng kêu thảm thiết, sau đó theo hư không vỡ vụn, bị một quyền trực tiếp đánh bay ra xa vạn dặm.

Bốp...

Cách đó vạn dặm, một đám mây hình nấm bùng lên, cả Bất Chu Sơn cũng rung chuyển mấy cái.

"Tiểu tử... tìm chết..." Giọng Hậu Thổ từ ức vạn dặm xa truyền đến.

"Hừ..." Lâm Phàm nhìn bàn tay của mình, rồi lại nhìn đám mây hình nấm ở phía xa vô tận, lắc đầu: "Con nhóc này sức lực thật lớn a, hoang dã, sau này ai mà cưới phải, khó mà thuần phục được." "Tìm chết..." Cũng trong khoảnh khắc đó, Hậu Thổ lại hóa thành một luồng sáng bay trở lại, đáp xuống trước mặt Lâm Phàm: "...Ngươi dám... ngươi dám đánh vào mặt ta, ăn thêm một quyền nữa của ta đây..." Ăn phải quả đắng, Hậu Thổ giống như một con thú nhỏ hoang dã bị chọc giận, một quyền dùng hết sức lực, lại lần nữa tấn công Lâm Phàm!

Lâm Phàm lại dùng chiêu cũ, lại thi triển Hồng Mông Đại Na Di, thu hết năng lượng của Hậu Thổ!

"Tiểu muội, dừng tay!" Nghe thấy động tĩnh bên này, đại ca Đế Giang đang bế quan trong đền thờ Bàn Cổ không ngồi yên được nữa, là Tổ Vu Không Gian, lĩnh ngộ về không gian đại đạo không dám nói là đỉnh cao, nhưng cũng có ba năm phần.

Tùy tay vẫy một cái, có thể giống như thánh nhân vạch ra vô số hư không trước mặt, thân thể đã ở một phương không gian khác.

Vừa rồi, vừa kịp lúc nhìn thấy cảnh Lâm Phàm thu lấy một quyền của Hậu Thổ.

"Hả... có một tên chim to..." Ầm...

Lâm Phàm không thèm nhìn, trực tiếp đánh trả công kích của Hậu Thổ, trúng ngay Đế Giang.

Bốp...

Thân thể khổng lồ của Đế Giang quả thực giống như một con chim bay đi, vọt lên cao ức ức dặm trên bầu trời.

"Tiểu muội... sao lại đánh ta?" Đế Giang ăn một quyền cũng không sao, chỉ là rõ ràng cảm nhận được khí tức của tiểu muội trên nắm đấm, tại sao tiểu muội lại đánh lén ta?

Chương 54

Ầm ầm ầm...

Cùng với lời nói của Đế Giang, mười Tổ Vu còn lại cũng lần lượt hóa thành lưu quang xẹt qua bầu trời, đáp xuống một phương không gian.

Lập tức, mười hai Tổ Vu đã đến đông đủ, vây Lâm Phàm ở chính giữa.

"Ca ca..." Hậu Thổ nhìn thấy Đế Giang và mười Tổ Vu còn lại, trong lòng cảm thấy tủi thân: "Tên này bắt nạt muội!" "Hả?" Mọi người đều kinh ngạc, ánh mắt đổ dồn vào Lâm Phàm.

Tên nhóc này... bắt nạt muội ấy?

Không thể nào!

"Muội muội..." Đế Giang nói: "Hắn nhỏ bé như vậy, sao bắt nạt được muội!" "Đúng vậy!" Hỏa Thần Chúc Dung toàn thân bao bọc trong tiên thiên thần hỏa, giọng sang sảng nói: "Tên này chỉ là một con kiến Đại La Kim Tiên, sao có thể bắt nạt muội được?" Sau đó, Thời Gian Tổ Vu Chúc Cửu Âm, Thủy Chi Tổ Vu Cộng Công lần lượt tiến lên, mỗi người một câu tỏ vẻ không tin.

Hậu Thổ sắp khóc rồi.

"Ca ca, thật mà, đừng thấy hắn chỉ có tu vi Đại La Kim Tiên... hắn có một môn thần thông, rất lợi hại." "Ồ..." Cộng Công nói: "Lợi hại hơn Thủy Thần ta sao?" Lâm Phàm khẽ cười: "Đương nhiên, ngươi là cái thá gì?" Phụt...

Thủy Thần Cộng Công cười: "Tiểu tử, không chỉ tu vi thấp, khẩu khí còn lớn, ngươi có biết bản tọa là ai không?

Bản tọa là trí giả đệ nhất Vu tộc, Cộng Công!" Cái gì?

Lâm Phàm suýt nữa kinh ngạc đến rớt cả mắt ra ngoài: Vu tộc... trí giả đệ nhất, cái quái gì vậy, trí giả đệ nhất mà lại dùng đầu đi húc Bất Chu Sơn sao?

"Đừng nói ta Cộng Công bắt nạt ngươi!" Cộng Công nói: "Thế này đi, chỉ cần ngươi đỡ được một quyền của ta mà không chết, chuyện ngươi bắt nạt Hậu Thổ tiểu muội nhà ta, chúng ta bỏ qua!" "Ừm!" Đế Giang cũng tỏ thái độ: "Không tệ, tội ngươi tự tiện xông vào Vu tộc, cũng miễn cho ngươi!" Ặc...

Lâm Phàm xoa xoa trán: "Lũ này đúng là không có não, vừa mới đỡ một quyền của Hậu Thổ, lão tử lại phải đỡ một quyền của Cộng Công, lát nữa Đế Giang, Chúc Dung, Chúc Cửu Âm, Cường Lương, Huyền Minh các kiểu, không phải là xếp hàng chơi trò này chứ?" "Thôi, thôi..." Lâm Phàm phất tay, nói: "Không phải tiểu gia ta xem thường các ngươi, lũ sâu bọ các ngươi, mười hai người cùng lên đi, có thể chiếm được nửa phần thượng phong của ta, ta thua!" Phụt...

Phụt phụt...

Lâm Phàm vừa dứt lời, nước bọt của mười hai Tổ Vu xung quanh đều phun ra.

Coong...

Lâm Phàm mặt đen lại, đưa tay vung ra tiên thiên chí bảo Càn Khôn Đỉnh, chặn hết nước bọt của mười hai Tổ Vu, nói: "Đánh thì đánh, phun nước bọt là bản lĩnh gì?" "Tiên thiên chí bảo?" Mọi người nhìn thấy Càn Khôn Đỉnh trong tay Lâm Phàm, lập tức kinh ngạc.

Nhưng, ngay sau đó lại cười lớn.

Trí giả Vu tộc Cộng Công nói: "Tiểu tử, ta biết ngươi dựa vào đâu rồi, không phải là tiên thiên chí bảo sao.

Lực phòng ngự của Càn Khôn Đỉnh quả thực kinh người, nhưng muốn dựa vào Càn Khôn Đỉnh để đối kháng Tổ Vu, quả thực không nên, lão phu sẽ thử sức hậu sinh." Ầm...

Vu tộc chỉ tu nhục thân, kính ngưỡng sức mạnh, không tu pháp thuật, trong tình huống bình thường, cũng không sử dụng pháp bảo.

Cho nên công kích của Tổ Vu Cộng Công, tự nhiên cũng dùng nắm đấm.

Một quyền đập xuống, lực công kích mạnh hơn Hậu Thổ gấp mười lần không chỉ.

Lần này, Lâm Phàm không sử dụng Hồng Mông Đại Na Di, Càn Khôn Đỉnh trong tay vung lên.

Coong... trực tiếp hóa giải công kích của Cộng Công thành vô hình.

"..." Cộng Công kinh hãi thất sắc: "Không phải ngươi là Đại La Kim Tiên sao, sao lại có lực lượng lớn như vậy?" Lâm Phàm không trả lời, lập tức thu lại Càn Khôn Đỉnh, trở tay lấy ra một ngọn núi nhỏ bằng bàn tay, chính là Phân Bảo Nhai năm đó cướp được ở ngoài Tử Tiêu Cung.

"Đến lượt ta rồi chứ!" Ầm...

Phân Bảo Nhai được ném ra, trên không trung lập tức phình to, hình thành một ngọn núi không gì sánh bằng, trên đó ngàn đèn lấp lánh, vạn quang bay lượn, mang theo sức mạnh hủy diệt trời đất, chấn vỡ hư không thương khung, rơi xuống người Cộng Công.

"Thứ gì vậy?" Nhìn thấy Phân Bảo Nhai, Cộng Công sợ đến mức rụt cổ lại, sau đó hét lớn một tiếng, hóa ra bản thể.

Ầm ầm ầm...

Thân thể vạn trượng như một ngọn núi nhỏ, được chống đỡ bởi sức mạnh huyết mạch vô tận, lại một quyền nữa, đánh về phía Phân Bảo Nhai: "Ta là trí giả Vu tộc, có gì phải sợ!" Bốp...

Khoảnh khắc tiếp theo, Phân Bảo Nhai rơi xuống, va chạm vào thân thể Cộng Công.

Cộng Công lập tức bị đập bay từ hư không rơi xuống mặt đất.

Lâm Phàm bên này lấy ra một ly Tam Quang Thần Thủy, uống một giọt, pháp lực trong cơ thể lập tức được bổ sung đầy, đầy máu hồi sinh.

"Lại nữa!" Ầm...

Không đợi Cộng Công đứng dậy từ mặt đất, Phân Bảo Nhai của Lâm Phàm lại từ hư không đè xuống.

"Bốp..." Cộng Công bị đập sâu vào lòng đất.

"Đừng nói ta bắt nạt Vu tộc!" Lâm Phàm nói: "Mười hai người các ngươi, cùng lên đi!" Mười hai Tổ Vu nhìn nhau.

Tình hình bây giờ đã rõ ràng, một mình Cộng Công căn bản không được, bây giờ còn bị người ta đè xuống đất ma sát!

Nhưng nếu mười hai người cùng lên, lại có chút mất mặt.

Họ là ai?

Họ là Tổ Vu, Bàn Cổ chính tông, lực lượng huyết mạch thuần khiết vô cùng, mỗi một vị Tổ Vu đều có thể đồng thời chiến đấu với vài danh Chuẩn Thánh.

Nhưng bây giờ, ngay cả một Đại La Kim Tiên chỉ ở trình độ Đại Vu cũng không thắng nổi?

"Ta biết hắn là ai rồi!" Bỗng nhiên, Huyền Minh mặc áo xanh trong mười hai Tổ Vu lên tiếng: "Các vị ca ca, muội nghe nói gần đây

trong Hồng Hoang xuất hiện một nhân vật, ngoại hiệu Lâm Lão Ma, Hồng Hoang còn gọi là Lâm Vô Sỉ, là một nhân vật tàn nhẫn, chỉ là Đại La Kim Tiên, đã quét ngang vô số đại năng Hồng Hoang, chẳng lẽ là người này?" "Lâm Vô Sỉ?

Ta cũng nghe nói về người này!" "Lâm Lão Ma sao?" Mười hai Tổ Vu bàn tán xôn xao, Lâm Phàm đứng cách đó không xa, tự nhiên nghe rõ mồn một.

Đặc biệt là cuối cùng Hậu Thổ còn hận hận bổ sung một câu: "Không sai... tên này quả thực vô sỉ đến chết người, vừa rồi... vừa rồi..." Gò má Hậu Thổ đỏ bừng, không nói nên lời.

"Thôi thôi..." Đế Giang bước ra một bước, nói: "Để vi huynh thử sức với hắn!" Nói xong, Đế Giang ầm ầm hóa ra bản thể, từ xa khiêu chiến với Lâm Phàm: "Đối diện có phải là Lâm Vô Sỉ Lâm Lão Ma không..." "Ta..." Trán Lâm Phàm đen lại; ta vô sỉ em gái ngươi...

ủa, hình như lão tử thật sự đã vô sỉ với em gái người ta... khụ khụ khụ...

"Bản tọa Đế Giang, đã nghe đại danh của các hạ từ lâu, hôm nay đặc biệt đến lĩnh giáo một phen!" Ầm...

Đế Giang tung một quyền.

Nhìn thì bình thường, nhưng trong một quyền lại ẩn chứa sức mạnh không gian, ầm ầm bay ra, trong khoảnh khắc đã xuyên qua vô số không gian, đến trước mặt Lâm Phàm.

"Mẹ kiếp..." Lâm Phàm đang điều khiển Phân Bảo Nhai đập Cộng Công, không hề có phòng bị, ngay cả pháp bảo cũng chưa kịp tế ra.

Chương 55

Cũng không phải là không kịp, mà là tên Đế Giang này có thể bỏ qua không gian, công kích quá nhanh, người bình thường nếu không đặc biệt phòng bị, căn bản không kịp phản ứng.

Ầm...

Một quyền, đánh thẳng vào thân thể Lâm Phàm, thậm chí Lâm Phàm còn không kịp thi triển Đại Na Di.

Nhưng, điều khiến Vu tộc kinh ngạc là: Lâm Phàm đã cứng rắn đỡ được.

"Đế Giang, đồ chó đẻ đánh lén..." Lâm Phàm lập tức nổi giận, quay người, Phân Bảo Nhai trong tay lại lần nữa tràn đầy pháp lực, ném ra từ xa.

Ầm ầm ầm...

Phân Bảo Nhai rơi xuống, nhưng không thể làm bị thương Đế Giang, dù sao Đế Giang cũng tinh thông thuật không gian, vận dụng quả thực tuyệt diệu vô song.

Thôi được, đập không trúng, lão tử tiếp tục xử Cộng Công.

Bốp...

Phân Bảo Nhai cuối cùng lại rơi xuống người Cộng Công.

Cộng Công vừa mới bò ra khỏi lòng đất, lại bị ném vào trong đá, loại không thể đào ra được.

"Bốp..." "Phụt..." "Bốp..." Lâm Phàm nổi điên, liên tục đập ba lần vào đầu Cộng Công, đập đến mức trí giả Vu tộc Cộng Công không phân biệt được đông tây nam bắc.

“Ầm ầm ầm...” Đế Giang lại tấn công.

Nhưng lần này Lâm Phàm đã thông minh hơn, khởi động Hồng Mông Đại Na Di, trực tiếp di chuyển công kích của Đế Giang, ầm ầm rơi xuống người Chúc Dung.

Chúc Dung nổi giận: “Đại ca, sao lại đánh ta?” “Ta... ta không có mà...” Lúc này Hậu Thổ lên tiếng, nói: “Các ca ca, thần thông của tên này rất quỷ dị, có thể phản đòn công kích, chúng ta đều phải cẩn thận, muội thấy, chúng ta cùng lên đi, giết chết hắn!” “Cùng lên, giết chết hắn!”...

Mười hai Tổ Vu của Vu tộc lập tức đạt được ý kiến thống nhất, mỗi người thi triển thần thông, tấn công Lâm Phàm.

“Hay lắm...” Lâm Phàm cười ha hả.

Thứ ta thích nhất là đánh hội đồng, mẹ nó, đỡ cho lão tử phải đi tìm từng người một!

Còn có con nhóc Hậu Thổ kia, sức cũng lớn đấy, được rồi, lát nữa đừng để ca ca bắt được, nếu không ca ca sẽ cho ngươi biết thế nào là vô sỉ.

Dám gọi ta là Lâm Vô Sỉ!

Hừ...

“Đinh đông...” “Hệ thống siêu cấp lựa chọn hiện tại khởi động phát nhiệm vụ, mời túc chủ đưa ra lựa chọn...” Dường như cảm nhận được ý nghĩ vô sỉ trong lòng Lâm Phàm, hệ thống đột nhiên phát nhiệm vụ!

“Lựa chọn một: Có được Hậu Thổ, thưởng một trăm triệu điểm công đức, một gói quà lớn thần bí!” “Lựa chọn hai: Từ chối có được Hậu Thổ, thưởng một trăm triệu điểm nghiệp lực!” Mời túc chủ mau chóng đưa ra lựa chọn!

Mẹ nó... ta có lựa chọn sao?

"Ta chọn một!" Nhưng, có được Hậu Thổ?

Con nhóc này không chỉ sức lớn vô cùng, đối với ta dường như còn có thành kiến lớn, muốn có được trái tim của nàng, e là không dễ dàng a.

Làm sao bây giờ?

Dùng vũ lực... bá vương ngạnh thượng cung?

"Hồng Mông Đại Na Di..." Lúc này, công kích của mười hai Tổ Vu cũng đã đến, Lâm Phàm đã xem nhiều phim võ hiệp, trực tiếp dùng một cái Đại Na Di, thu hết công kích của mười một người đối diện.

Sau đó...

Ầm...

Mười một đạo công kích toàn bộ bị phản lại.

Nhân lúc các Tổ Vu đang tiếp nhận công kích, Lâm Phàm phất tay, lại lần nữa tế ra Phân Bảo Nhai.

Bốp...

Một viên gạch đập xuống, lại đập tên Cộng Công vừa mới chui ra khỏi khe đá vào trong.

"Phụt..." Cộng Công gần như muốn nói: "Không công bằng... không công bằng, nhiều người đánh như vậy, tại sao chỉ đập một mình ta?" "Bốp..." Cộng Công chưa nói hết câu, viên gạch trên đầu lại đến, đập hắn sâu vào lòng đất.

Quan trọng là, trí giả Vu tộc này không có pháp tắc, không biết sức mạnh không gian thời gian, không thể né tránh công kích của Lâm Phàm.

Thế là, một cảnh tượng kỳ lạ xuất hiện.

Mười một Tổ Vu còn lại không ngừng tấn công Lâm Phàm.

Lâm Phàm sau khi nhận lấy, không ngừng phản kích lại, sau đó thừa cơ đập Cộng Công đến chết.

"Mẹ nó..." Cộng Công ói ra máu, thật sự muốn ói ra máu rồi: "Đại ca... ai đó thay ta một lúc, ta chịu không nổi nữa rồi... thật sự chịu không nổi nữa rồi..." "Đại ca ơi, vặt lông cừu cũng không thể chỉ vặt một con đến chết chứ..." "Đại ca, ta đầu hàng rồi, ta không đánh nữa, không đánh nữa..." Không chỉ Cộng Công đầu hàng, mười một Tổ Vu còn lại cũng không chịu nổi nữa.

Bên này mệt chết mệt sống, nhìn lại Lâm Vô Sỉ... mẹ nó ngồi trên trời uống Tam Quang Thần Thủy, không thể nào thảnh thơi nhàn nhã hơn được nữa...

Em gái ngươi!

Cảnh Lâm Phàm đại chiến Vu tộc, chấn động Hồng Hoang.

Toàn bộ đại lão trong Hồng Hoang đều phải chú ý.

Trời ạ, đó là Vu tộc.

Mười hai Tổ Vu của Vu tộc, lại bị một mình tên Lâm Vô Sỉ này đánh bại?

Sướng... mẹ nó sớm đã thấy Vu tộc không vừa mắt rồi, lần này Lâm Vô Sỉ đã làm một việc tốt! ...

"Được rồi, Lâm đạo hữu!" Lão đại Tổ Vu Đế Giang xua tay: "Không đánh nữa không đánh nữa...

Huynh đệ, ta không đánh lại ngươi, đầu hàng, ta nhận thua..." "Nhận thua nhận thua..." Bốp bốp bốp bốp...

Cộng Công lại bị đập liên tục bảy tám lần.

Chương 56

"Thế nào?" "Đem muội muội Hậu Thổ của các ngươi đưa cho ta làm đạo lữ..." "Mơ đẹp..." Bốp bốp bốp bốp...

"Đưa hay không đưa?" "Ta..." Bốp bốp bốp bốp...

"Dừng dừng dừng..." Mặt Đế Giang đen như đít nồi: "Đưa... ta mẹ nó đưa là được chứ gì?" "Cái gì?" Nghe thấy Đế Giang thỏa hiệp, Lâm Phàm quả quyết dừng tay.

Bên cạnh, Cộng Công mang cái đầu sưng to gấp mấy lần so với trước đó, chui ra từ dưới đất, vẻ mặt u oán nhìn Lâm Phàm, nói: "Ta là trí giả Vu tộc, lần này đầu óc bị đánh hỏng rồi, danh hiệu trí giả Vu tộc của ta e là từ nay về sau, một đi không trở lại a... hu hu..." "Hu hu hu..." Cùng với tiếng khóc của Cộng Công, bên cạnh lại có một người che mặt khóc nức nở, không ai khác, chính là Hậu Thổ.

Hậu Thổ thật sự đã khóc.

Không phải là nàng ghét bỏ Lâm Phàm, cũng không phải là nàng phản cảm với Lâm Phàm, ngược lại, đối với Lâm Phàm, Hậu Thổ bây giờ đã nảy sinh hứng thú nồng hậu, không biết tại sao chiến đấu lực của tên này lại cường hãn như vậy.

Điều thực sự khiến nàng đau lòng khóc lóc là, không ngờ trong mắt các ca ca, mình lại không có phân lượng như vậy, mở miệng đã đem mình thua đi mất.

May mà Lâm Phàm tướng mạo cũng ưa nhìn, nếu vạn nhất là một tên xấu xí, ta biết phải làm sao đây.

Hậu Thổ vừa khóc, vừa hé ngón tay, ánh mắt từ khe ngón tay lén lút đánh giá Lâm Phàm: "Ừm... trông cũng rất tuấn tú, đáng tiếc là một

tên dâm tặc vô sỉ, hừ...” Trong lòng, cảnh tượng trong hồ trước đó lại hiện lên trước mắt, khiến gò má Hậu Thổ ửng hồng.

“Đinh đông...” Trong hệ thống của Lâm Phàm vang lên một tiếng thanh thúy: “Chúc mừng túc chủ, đã có được trái tim và sự ưu ái của Hậu Thổ, đồng thời nhận được sự chấp thuận của Đế Giang, hoàn thành nhiệm vụ có được Hậu Thổ, đặc biệt thưởng một trăm triệu điểm công đức!” “Đinh đông...

Chúc mừng túc chủ, đặc biệt thưởng một gói quà lớn thần bí!” Lâm Phàm rất muốn mở gói quà lớn ngay bây giờ, nhưng đáng tiếc bây giờ không phải lúc.

Ừm...

để sau tìm một nơi không có người, từ từ mở ra vậy.

“Muội muội à...” Bên cạnh, Đế Giang đang làm công tác tư tưởng cho Hậu Thổ một cách sâu sắc: “Người Vu tộc chúng ta, một lời nói ngàn vàng không đổi, ca ca ta đã hứa với người khác rồi, muội sẽ không để ta thất tín với người khác chứ!” “Đúng vậy, muội muội, ta thấy Lâm đạo hữu trông cũng rất tuấn tú mà...” Bên cạnh là Huyền Minh, nhìn Lâm Phàm, ném một cái liếc mắt đưa tình, khiến Lâm Phàm cả người run lên: “Hay là, chị em cùng một nhà?” “Ha ha ha...” Lúc này, Cộng Công không khóc nữa, mà cười lớn, nói: “Ta hiểu rồi... muội muội... ta hiểu rồi... muội và hắn trở thành đạo lữ, thiên phú tốt như vậy, sau này nếu sinh ra một tiểu Tổ Vu, căn nguyên đó tuyệt đối không ai sánh bằng, lúc đó Vu tộc chúng ta sẽ có mười ba Tổ Vu, ha ha ha... muội muội, muội xem, chúng ta lời to rồi a...” “Đúng vậy...” Chúc Dung cũng nói: “Muội muội, lát nữa dẫn muội phu đến thần điện thử sức mạnh huyết mạch, xem xem căn nguyên, nếu thật sự có thể sánh ngang với Tổ Vu chúng ta, chẳng phải lời to rồi sao...” Đế Giang: “...” Hậu Thổ: “...” “Hừ...” Hậu Thổ lau nước mắt, nói: “Mấy

người các ngươi không có lương tâm, được... ta muốn xem sức mạnh huyết mạch của hắn, rốt cuộc có xứng với ta không.

Không được, ta mới không cần...” Hậu Thổ vẻ mặt kiêu ngạo.

Lâm Phàm ở bên cạnh cười thầm: “Con nhóc này diễn cũng giỏi thật, hệ thống đã thông báo rồi, đã nhìn trúng bản soái ca này, sớm đã có người bán đứng ngươi rồi, ha ha...” “Lâm huynh đệ...” Đế Giang đứng thẳng người, nhìn Lâm Phàm nói: “Lúc giao thủ vừa rồi, bản tọa cảm nhận được sức mạnh huyết mạch trong cơ thể ngươi, thậm chí còn mạnh hơn cả Vu tộc ta, nhưng lại không phải Vu tộc ta, chẳng lẽ ngươi cũng là do tinh huyết của Phụ Thần hóa thành sao?” Khi chiến đấu, khí huyết va chạm, mười hai Tổ Vu lại là đại năng, dễ dàng phát hiện ra sự đặc biệt của Lâm Phàm.

“Không phải!” Lâm Phàm lắc đầu, nói: “Ta có được tinh huyết Bàn Cổ, là do cơ duyên khác!” “Hay, không tệ!” Trong mắt Đế Giang bắn ra một tia sáng: “Như vậy, ngươi thật sự có được bản nguyên Bàn Cổ, đi đi đi, đã có bản nguyên, vậy thì từ nay về sau chúng ta là người một nhà, trước tiên theo bọn ta, đến đền thờ Bàn Cổ xem xem...” Đế Giang và mười một Tổ Vu đi trước, trực tiếp phất tay vạch ra hư không, không gian hóa thành hư vô, khoảng cách ức vạn dặm chỉ trong chớp mắt đã đến, không cần phải xé rách không gian.

Thủ đoạn này khiến Lâm Phàm trong lòng ngứa ngáy, đẳng cấp thật cao a.

Giống như mở cửa xe ô tô, thủ đoạn của Đế Giang là không cần chìa khóa vẫn ra vào được; thủ đoạn xé rách không gian thì giống như xuống xe phải dùng chìa khóa điện tử bấm ‘tít’ một tiếng, quá là low.

Hôm khác phải cùng đại cữu ca trao đổi một chút, học được không gian đại đạo này thì tốt biết bao.

Trong lúc suy nghĩ, đã đến đền thờ Bàn Cổ.

Đền thờ Bàn Cổ cao ức vạn trượng, chưa vào bên trong, đã cảm nhận được một cỗ khí tức tang thương, cửa lớn của đại điện vừa mở ra, đã có khí huyết nồng đậm ập vào mặt, bên trong huyết quang chói mắt, rộng lớn vô biên.

Mười ba người lần lượt tiến vào.

Lâm Phàm phát hiện, chính giữa đại điện là một bức tượng Bàn Cổ khổng lồ, sống động như thật, phía sau bức tượng Bàn Cổ là một cái huyết trì, trong ao toàn là máu, khí huyết cuồn cuộn, sùng sục bốc lên bọt khí.

Nơi này, hẳn là ao hóa sinh của tiên thiên Vu tộc rồi, có lẽ mười hai Tổ Vu và ức vạn Vu tộc đều từ trong ao này bò ra.

Bây giờ trong ao tuy có huyết thủy, nhưng bản nguyên đã cạn, không thể nào sinh ra Vu tộc được nữa.

Vu tộc không thông qua giao phối giữa các chủng tộc để sinh sản, mà sinh ra dưới một hình thức đặc thù, đó là tiên thiên, được gọi là tiên thiên Vu tộc.

Cửu Lê bộ lạc sau này tác loạn ở Nam Cương, chính là do tiên thiên Vu nhân và nhân tộc tạp giao sinh sản, được gọi là hậu thiên Vu tộc.

Tiên thiên Vu tộc được bản nguyên của Bàn Cổ, ai nấy đều cường đại vô cùng, nhưng lại chết đi một người là thiếu một người, thuộc loại tài nguyên không thể tái sinh.

Đi qua huyết trì vạn dặm, phía sau là một cái tế đàn, trên tế đàn đặt một tảng đá lớn không theo quy tắc, trên tảng đá lấp lánh ánh sáng màu đỏ tươi.

"Muội phu..." Hỏa Thần Chúc Dung bắt đầu gọi muội phu: "Đây là hòn đá thử sức mạnh huyết mạch, nhỏ máu của ngươi lên trên, là

có thể hiển lộ ra cấp bậc huyết mạch của ngươi!" "Không sai!" Tổ Vu Cường Lương tiến lên, ngón tay cong lại, một giọt máu tươi ngưng tụ từ trong tay hắn, khẽ búng một cái, giọt máu đó liền bay lên tảng đá lớn màu đỏ tươi.

Ong ong ong...

Máu của Cường Lương rơi trên tảng đá lớn, năng lượng trên tảng đá lớn khẽ động, gợn sóng lan ra.

Sau đó, trên bề mặt tảng đá lớn màu đỏ tươi, từng đạo văn lộ màu vàng kim hiện ra.

Một đạo... hai đạo... ba đạo... bốn đạo... ...

Cuối cùng hiển thị ra tám đạo văn lộ.

Các Tổ Vu đều gật đầu.

Cuối cùng Đế Giang nói: "Trong Hồng Hoang, sức mạnh huyết mạch cao nhất là cửu phẩm, mười hai Tổ Vu chúng ta mỗi người có được một giọt bản nguyên tinh huyết của Phụ Thần, chỉ có bát phẩm, Đại Vu là thất phẩm, các Vu tộc còn lại, đều là ngũ phẩm lục phẩm!" Cao nhất cửu phẩm, Tổ Vu bát phẩm!

Có thể nói, phẩm giai của Tổ Vu đã rất cao rồi.

Nhưng Tổ Vu mới chỉ dung hợp một giọt tinh huyết Bàn Cổ mà thôi, lão tử đây đã dung hợp mười giọt.

Vậy chẳng phải, ta có thể đạt tới cửu phẩm sao?

"Đại cữu ca..." Lâm Phàm hỏi Đế Giang: "Trong Hồng Hoang, có huyết mạch cửu phẩm không?" "..." "Không thể nào!" "Sao có thể chứ?"...

Trong mắt mọi người, câu hỏi của Lâm Phàm, là một câu hỏi vô cùng ngớ ngẩn.

“Chúng ta là Bàn Cổ chính tông, sức mạnh huyết mạch của Tổ Vu là mạnh nhất, làm sao có thể có người cao hơn chúng ta?” “Không thể nào!”...

Lâm Phàm nghiêng đầu, hỏi Đế Giang: “Vậy Tam Thanh thì sao?” Không nhắc đến Tam Thanh thì thôi, vừa nhắc đến Tam Thanh, sắc mặt mười hai Tổ Vu đều đen lại.

“Đừng nhắc đến chúng, ba tên phản đồ!” Phản đồ?

Lâm Phàm khẽ ngẩn người.

Nhưng ngay sau đó đã hiểu ra: Tam Thanh và mười hai Tổ Vu, có thể nói là cùng lúc do Bàn Cổ hóa thành, một là nguyên thần, một là nhục thân huyết dịch.

Chương 57

Đáng tiếc là, Tam Thanh đầu quân cho kẻ thù của họ là Thiên Đạo và Hồng Quân, cho nên bị Tổ Vu xem là phản đồ.

Nhưng, tuy Tổ Vu xem Tam Thanh là phản đồ, nhưng đối với căn nguyên tư chất của Tam Thanh, lại không thể phủ nhận.

"Sức mạnh huyết mạch của ba người đó, hẳn là tương đương với Tổ Vu chúng ta, cũng ở khoảng bát phẩm, ba tên phản đồ, đầu quân cho Thiên Đạo, hừ..." Vu tộc không bái trời, không lạy đất, không kính thánh nhân, chỉ tôn Bàn Cổ.

"Thực ra..." Đế Giang lại nói: "Vạn vật Hồng Hoang, đều do thân thể Bàn Cổ hóa thành, cho nên sinh linh trong Hồng Hoang, đại bộ phận cũng đều có sức mạnh huyết mạch, nhưng vì không có được bản nguyên, cho nên sức mạnh huyết mạch mỏng manh.

Những kẻ có căn nguyên sâu dày, có thể đạt lục thất phẩm, nhưng đại bộ phận chỉ có thể ở ngũ phẩm mà thôi!" "Được rồi được rồi!" Đế Giang phất tay, nói: "Không nói nhảm nữa...

Muội phu, nhỏ một giọt máu ra thử xem, chỉ cần sức mạnh huyết mạch của ngươi có thể đạt thất phẩm, chuyện của ngươi và tiểu muội, ta đều không có ý kiến." Trong mắt Tổ Vu, trừ mười hai Tổ Vu và Tam Thanh, các sinh linh khác trong Hồng Hoang, sức mạnh huyết mạch căn bản không thể đạt bát phẩm.

Còn cửu phẩm, lại càng không thể.

"Được..." Lâm Phàm cũng muốn thử xem, sau khi dung hợp mười giọt bản nguyên tinh huyết của Bàn Cổ, có thể đạt tới phẩm cấp cao nhất trong Hồng Hoang, cửu phẩm hay không.

Còn bát phẩm, tuyệt đối không có vấn đề.

"Đi!" Lâm Phàm ngưng tụ ra một giọt thần huyết màu vàng kim, phất tay, giọt thần huyết đó bay ra, rơi trên tảng đá lớn màu đỏ tươi.

Trong đền thờ Bàn Cổ, mười hai Tổ Vu đều nín thở, vẻ mặt tò mò nhìn về phía hòn đá.

Lâm Phàm trong lòng cũng căng thẳng muốn chết.

Mẹ nó, ong ong ong... một trận năng lượng dao động truyền đến, sau đó trên hòn đá màu đỏ, kim quang khẽ lóe lên!

Một đạo văn lộ màu vàng kim hiện ra.

Nhất phẩm...

Khoảnh khắc tiếp theo, đạo văn lộ thứ hai xuất hiện!

Sau đó là đạo thứ ba...

đạo thứ tư...

đạo thứ năm...

đạo thứ sáu...

đạo thứ bảy...

Khi đạo thứ bảy xuất hiện, Hậu Thổ ở phía sau thở phào một hơi: "Tốt rồi, đạt tiêu chuẩn rồi." Ủa, không đúng, tại sao trong lòng ta lại luôn mong tên dâm tặc này qua cửa nhỉ?

Chẳng lẽ, ta thật sự thích hắn rồi?

Ong ong ong...

Trong lúc Hậu Thổ đang suy nghĩ, trên tấm bia đá đột nhiên xuất hiện đạo văn lộ thứ tám.

Kim quang lóe lên, bát phẩm được khắc ghi.

"..." Hậu Thổ trực tiếp kinh ngạc đến ngẩn người.

Không chỉ nàng, ánh mắt của các Tổ Vu còn lại nhìn về phía Lâm Phàm cũng đã khác: "Huyết mạch bát phẩm?

Bát phẩm a!

Sao có thể?

Bát phẩm là chuyên thuộc của Tổ Vu chúng ta mà." "Muội phu à..." Đế Giang mở miệng: "Chúc mừng ngươi, không ngờ ngươi lại có huyết mạch bát phẩm, thật sự đáng quý, sau này Hậu Thổ muội muội giao phó cho ngươi..." Một câu chưa nói hết, Đế Giang đột nhiên nghe thấy các huynh đệ khác hét lớn một tiếng.

Dường như đã xảy ra chuyện gì, sau đó quay đầu lại, trong ánh mắt tỏa ra sự không thể tin nổi vô tận.

Bởi vì, trên hòn đá màu đỏ tươi đó, kim quang lóe lên, lại thêm một đạo văn lộ nữa.

Cửu đạo kim văn.

Giống như chín thanh kiếm, hung hăng cắm vào trái tim của các Tổ Vu.

Trong Hồng Hoang, thật sự có huyết mạch cửu phẩm?

Còn cao hơn cả Tổ Vu chúng ta?

Vậy rốt cuộc chúng ta có phải là Bàn Cổ chính tông không, chúng ta có phải là con của Phụ Thần không, nếu chúng ta là, vậy hắn là ai?

Bên cạnh, Hậu Thổ và Huyền Minh hai người, trực tiếp đưa tay che miệng anh đào nhỏ đang há hốc, đôi mắt đẹp không chớp nhìn chằm chằm vào hòn đá, toàn thân như bị sét đánh.

Sau đó, gò má Hậu Thổ lập tức xuất hiện một vệt hồng: "Sức mạnh huyết mạch nồng đậm như vậy, sau này nếu cùng hắn sinh con,

thật sự là thiên sinh Tổ Vu a...” Ong ong...

Nhưng, vẫn chưa kết thúc.

Sau khi đạo văn lộ thứ chín được khắc họa, lại kim quang lóe lên, đạo văn lộ thứ mười được sinh ra.

“A... không thể nào, tuyệt đối không thể nào!” Các Tổ Vu đều điên rồi.

Mẹ nó, chuyện gì thế này.

Ong ong...

Hòn đá không quan tâm đến các Tổ Vu, tự mình lấp lánh ánh sáng, đạo văn lộ thứ mười một bay ra.

Sau đó, đạo thứ mười hai hiện ra.

Mười hai đạo văn lộ, thập nhị phẩm huyết mạch.

“Hít... hít... hít...” Lâm Phàm thậm chí có thể nghe thấy tiếng hít khí lạnh của các Tổ Vu.

Ngay cả Lâm Phàm cũng không ngờ, mình lại có huyết mạch thập nhị phẩm.

Cao hơn Tổ Vu đến tận bốn phẩm?

“Bàn Cổ chân huyết...

Bàn Cổ chân huyết...” “Bàn Cổ chân huyết?” “Sao có thể?

Trong Hồng Hoang, tại sao lại có huyết mạch như vậy?” “Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!” Các Tổ Vu sôi trào.

Lâm Phàm vẻ mặt ngơ ngác, hỏi: “Bàn Cổ tinh huyết?” Bên cạnh, Huyền Minh kích động giải thích: “Tự nhiên là huyết mạch của Phụ Thần, năm đó trong Hỗn Độn, Hỗn Độn ma thần, cũng chỉ có sức mạnh huyết mạch cửu phẩm, chỉ có Phụ Thần, mới có thể đạt tới

thập nhị phẩm, nhưng, mười hai giọt bản nguyên tinh huyết của Phụ Thần đã bị mười hai Tổ Vu chúng ta hấp thu hết, mỗi người một giọt, ngươi lại từ đâu có được tinh huyết?" Đế Giang nói: "Muội phu, sức mạnh huyết mạch của ngươi, và Phụ Thần năm đó, giống hệt nhau, không có chút khác biệt nào!" Không đúng a...

Lâm Phàm cũng ngơ ngác!

Chương 58

Mình hấp thu dung hợp không phải mười hai giọt, chỉ có mười giọt thôi, tại sao lại như vậy: "Hệ thống, chuyện gì vậy?" Hệ thống lười biếng nói: "Không sai, thứ thưởng cho ngươi, là tinh huyết Bàn Cổ hoàn chỉnh, tuy chỉ có mười giọt, nhưng mỗi giọt của ngươi, đều nồng đậm hơn bản nguyên tinh huyết mà Tổ Vu có được, cho nên mười giọt máu của ngươi, thậm chí còn mạnh hơn mười hai giọt cộng lại!" Thì ra là vậy!

Mười hai Tổ Vu, lúc này đều dùng ánh mắt sùng bái, nhìn Lâm Phàm!

Đế Giang nhắm sâu mắt lại, hít mấy hơi, sau đó quay đầu, trịnh trọng, phi thường chính thức, gần như còn chính thức hơn cả việc cúi lạy thần linh, nói với Lâm Phàm: "Muội phu, ta cầu ngươi một việc, xin hãy nhất định đồng ý?" "Chuyện gì?" "Xin hãy thu luôn muội muội Huyền Minh của ta đi!" Phụt...

Mua một tặng một à?

"Cái gì..." Lâm Phàm trong lòng kinh hãi: "Ý gì đây?" Sau đó, Chúc Dung đứng ra: "Muội phu à, ta nói cho ngươi biết, Huyền Minh muội tử cũng rất dịu dàng!" "Đúng vậy, Huyền Minh muội tử nhà ta, trông cũng rất xinh đẹp, ngươi xem, so với Hậu Thổ cũng không kém bao nhiêu đâu?" "Huyền Minh muội tử tu vi cao cường, năm đó khi hóa hình, còn ra sớm hơn Hậu Thổ muội tử!"...

Mỗi một Tổ Vu đều chạy đến trước mặt Lâm Phàm, giống như nhân viên tiếp thị sản phẩm, ra sức chào hàng với Lâm Phàm.

Lâm Phàm vẻ mặt cạn lời.

Mấy người này có ý gì, thấy huyết mạch của ta tốt, nên lôi kéo ta

sao?

Kết quả là ý nghĩ này vừa mới nảy sinh không lâu, liền bị thực tế tàn nhẫn đập tan.

"Muội phu à..." Cộng Công sờ cái đầu sưng to gấp mấy lần so với ban đầu, lưỡi cũng nói không rõ: "Ngươi thu Hậu Thổ và Huyền Minh rồi, phải sinh cho ta nhiều tiểu Tổ Vu một chút nhé..." Phụt...

Lâm Phàm có một cảm giác muốn ói ra máu.

Vừa rồi còn tưởng mấy Tổ Vu này cao thượng đến mức nào, thấy sức mạnh huyết mạch của mình mạnh, nên lôi kéo, tôn trọng.

Thì ra...

đều là giả tượng!

Điều họ muốn, chẳng qua là coi lão tử đây như một công cụ sinh sản mà thôi.

Ta từ chối!

Ta từ chối có được không?

Lâm Phàm vẻ mặt không còn gì để luyến tiếc, ánh mắt lén lút liếc nhìn Huyền Minh bên cạnh, Huyền Minh mặc một bộ y phục màu xanh lá mạ, thân hình cân đối, mày dài mắt phượng, quả nhiên là một mỹ nhân hiếm có.

"Ừm hử..." Thấy Lâm Phàm đang đánh giá mình, Huyền Minh khẽ xấu hổ, vội quay mặt đi.

Vẻ e thẹn của thiếu nữ hiện rõ.

Bên cạnh, Hậu Thổ không chịu, bước ra một bước đến trước mặt Lâm Phàm, đưa tay khoác lấy cánh tay Lâm Phàm: "Không được, ta phản đối, Lâm Phàm là phu quân của ta, sao có thể thu thêm tiểu muội, các ca ca quá hoang đường rồi!" "Muội muội à, phải nghĩ đến đại

cục!" "Hừ..." Hậu Thổ chu môi: "Không phải là sinh con sao, muốn bao nhiêu, ta đều có thể cùng phu quân sinh..." Khụ khụ khụ khụ...

Mặt Lâm Phàm đỏ bừng.

Mẹ nó, Vu tộc thô lỗ, giữa thanh thiên bạch nhật, mặt già của lão tử đây cũng đỏ lên rồi có biết không?

"Muội muội, nhất định phải nghĩ đến đại cục, chuyện này liên quan đến tương lai của Vu tộc!" "Không được, ta không đồng ý!" "Muội muội, ta nói cho ngươi biết..." ...

Phía sau, mười hai Tổ Vu vẫn đang thao thao bất tuyệt, Lâm Phàm lén lút rút người ra, đi ra ngoài đền thờ Bàn Cổ.

Lão tử có thể đồng ý thu Huyền Minh, nhưng lão tử tuyệt đối là người có nguyên tắc, không thể trở thành công cụ của các ngươi, hừ!

Lâm Phàm cũng không vội, cứ thong thả đi ra ngoài, khi đi đến vị trí trung tâm của đền thờ Bàn Cổ, bức tượng thần Bàn Cổ khổng lồ ong ong vang lên, một đạo kim quang, trong nháy mắt lóe lên.

Sau đó, cơ thể Lâm Phàm như bị sét đánh.

Mình đã thấy gì?

Tượng thần Bàn Cổ, động rồi!

Động rồi... tuy chỉ là một ánh mắt biến đổi, nhưng Lâm Phàm đã nhạy bén phát hiện tượng thần đã động.

Chẳng lẽ, tinh thần hoặc nguyên thần của Bàn Cổ đang tác quái?

"Hù..." Trong lúc Lâm Phàm đang suy nghĩ, trên người Bàn Cổ đột nhiên truyền đến một đạo ý niệm tang thương, sau đó là một tiếng thở dài thườn thượt.

Một hư ảnh nhàn nhạt hiện ra bên ngoài tượng thần, ngưng tụ giữa hư không, thân hình cao lớn uy vũ, cơ bắp cuồn cuộn, không phải

Bàn Cổ thì còn là ai?

"Bàn Cổ đại thần?" "Không sai!" Bàn Cổ gật đầu: "Bản tọa Bàn Cổ, người trẻ tuổi, cơ duyên không nhỏ, lại có được bản nguyên tinh huyết của bản tọa." Khụ khụ...

Lâm Phàm khẽ lúng túng: Mẹ nó, nguồn gốc bản nguyên tinh huyết của ta không trong sạch a.

Quả nhiên.

Câu tiếp theo, Bàn Cổ liền mở miệng hỏi: "Bản nguyên tinh huyết của ta có tổng cộng mười hai giọt, trong mỗi một giọt, đều có một phần truyền thừa, ẩn chứa trong tâm đầu huyết, phối hợp với khai thiên công đức diễn hóa, trở thành bản nguyên tinh huyết của mười hai Tổ Vu, ngươi lại từ đâu có được?" Câu hỏi này... thật lúng túng a!

"Ta... ta à..." Lâm Phàm sờ đầu, bắt đầu nói bừa: "Ta cũng không biết a, dù sao khi ta hóa hình, đã như vậy rồi!" Vút...

Ánh mắt Bàn Cổ đột nhiên trở nên vô cùng sắc bén, bắn về phía Lâm Phàm.

Lâm Phàm trong lòng chấn động: Hỏng bét rồi, Hồng Quân đều có thể nhìn thấu lòng người, huống chi là thượng cổ Bàn Cổ đại thần?

Hỏng rồi hỏng rồi, nói dối sắp bị vạch trần.

Ong ong...

Nhưng, lúc này hệ thống lại đột nhiên chuyển động, tỏa ra một đạo khí cơ chỉ có Lâm Phàm mới có thể nhìn thấy.

"Đinh đông...

Xét thấy đối thủ quá mạnh, hệ thống đã che chắn sự thăm dò của Bàn Cổ cho túc chủ, tự động diễn hóa giả tượng phản hồi lại cho Bàn Cổ..." Tự động diễn hóa giả tượng?

Vậy chẳng phải, trong mắt Bàn Cổ, những gì ta vừa nói là thật sao?

"Không sai!" Hệ thống nói một câu, liền thu hồi tin tức.

Lúc này, mười hai Tổ Vu phía sau cuối cùng cũng nhận ra sự bất thường, từng người hóa thành lưu quang bay đến vùng trời này, khi nhìn thấy Bàn Cổ hiện thân, ai nấy đều kích động đến run rẩy, quỳ xuống đất khấu đầu.

"Phụ Thần!" "Tham kiến Phụ Thần!"...

"Các ngươi, đứng lên đi!" Bàn Cổ phất tay, kéo tất cả mười hai Tổ Vu đứng dậy, tiếp tục nhìn Lâm Phàm.

"Không tệ!" Bàn Cổ gật đầu, quả nhiên không nhìn thấu Lâm Phàm.

Lâm Phàm thở phào một hơi thật sâu.

Nhưng, Bàn Cổ lại khẽ cười, nói: "Cơ duyên quả thật sâu dày, xem ra nơi hải nhãn Đông Hải đó, ngươi cũng đã đến rồi!" Vừa nói, hắn vừa phất tay, hút một viên châu lớn trong khánh vân của Lâm Phàm ra, không phải vật gì khác, chính là tiên thiên chí bảo, Tiên Thiên Thủy Nguyên Châu.

Lâm Phàm cũng kinh ngạc: Bàn Cổ biết hải nhãn Đông Hải?

"Vâng, vãn bối quả thực đã đến hải nhãn Đông Hải!" Lâm Phàm nói thật, không có gì để che giấu, Bàn Cổ đã biết hải nhãn Đông Hải, tự nhiên đối với tình hình ở đó cũng rõ như lòng bàn tay.

"Dám hỏi Bàn Cổ đại thần!" Lâm Phàm lại vẻ mặt tò mò hỏi Bàn Cổ: "Thứ bị trấn áp trong xoáy nước đó là huyết lô gì, rốt cuộc là thứ gì, tại sao lại khủng bố như vậy, hình như không phải là sinh linh của Hồng Hoang?" "Chuyện này sau này ngươi sẽ tự biết, bây giờ tu vi quá thấp, nói nhiều vô ích!" "Đại La Kim Tiên hậu kỳ, thấp...

Chương 59

thật sự quá thấp...” Bàn Cổ một mắt nhìn thấu tu vi của Lâm Phàm, có chút không hài lòng lắc đầu.

“Phụ Thần!” Đế Giang đứng ra, nói: “Lâm Phàm có được sức mạnh huyết mạch như vậy, ý của ta là, gả hai muội muội Huyền Minh và Hậu Thổ cho hắn, để trợ giúp hậu đại Vu tộc ta, không biết ý Phụ Thần thế nào?” “Rất tốt!” Giữa lông mày Bàn Cổ hiện ra một tia vui mừng, nói: “Người trẻ tuổi, Huyền Minh và Hậu Thổ, ngươi đều nhận lấy đi.

Bản tọa lại ban cho ngươi một phen cơ duyên, để tu vi của ngươi tiến thêm một bước, có nguyện ý không?” Mắt Lâm Phàm khẽ động.

Tu vi tiến thêm một bước?

Cái này dụ hoặc lớn a... nhưng, nếu thật sự phải để lão tử hi sinh sắc tướng để sinh sản hậu đại, lão tử... có nên thỏa hiệp không nhỉ?

“Đinh đông...” “Hệ thống siêu cấp lựa chọn, hiện tại phát nhiệm vụ!” “Lựa chọn một: Đồng ý với Bàn Cổ, thưởng 5 triệu điểm công đức!” “Lựa chọn hai: Từ chối Bàn Cổ, thưởng 5 triệu điểm nghiệp lực!” Mời túc chủ mau chóng đưa ra lựa chọn!

“Em gái ngươi...” Lâm Phàm gần như muốn nói: “Hệ thống chó má, ở đâu cũng có ngươi!” “Túc chủ, ta cũng là vì hạnh phúc của ngài mà lo lắng có được không, Huyền Minh là một mỹ nhân mềm mại đáng yêu, nếu ngài không muốn, ta biến thành bộ dạng của ngài đi nhận...” Dám... mẹ nó...

được rồi, ta thừa nhận, sâu trong nội tâm ta là muốn.

Cho nên, ta chọn một!

“Lâm Phàm đa tạ Bàn Cổ đại thần hậu ái, Lâm Phàm không có gì báo đáp!” Lâm Phàm đỏ mặt chắp tay với Bàn Cổ: “Đều là các ngươi ép ta làm ngựa giống, mấy lão sắc quỷ này, thực ra lão tử là một cậu bé thuần khiết.” “Rất tốt!” Bàn Cổ khẽ cười, nói: “Sau này, bản tọa cũng có chỗ cần dùng đến ngươi!” “Quá tốt rồi!” “Quá tuyệt vời!”...

Các Tổ Vu hoan hô nhảy nhót.

Huyền Minh trên mặt mang theo nụ cười hồng hồng, ngượng ngùng đến bên cạnh Lâm Phàm, kéo lấy cánh tay còn lại của hắn, khẽ nói: “Phu quân!” Bên cạnh, Hậu Thổ lạnh lùng hừ một tiếng, ánh mắt mang theo địch ý nhìn về phía Huyền Minh.

Đương nhiên, Hậu Thổ cũng không thực sự địch thị Huyền Minh.

“Phụ Thần!” Sau khi hoan hô, Đế Giang dường như nghĩ ra điều gì, hỏi Bàn Cổ: “Ngài không phải đã thân hóa vạn vật Hồng Hoang, nguyên thần cũng hóa thành Tam Thanh, tại sao ngài...” “Ha ha...” Trên mặt Bàn Cổ hiện ra một tia bi ai, lạnh lùng cười mấy tiếng, nói: “Thân hóa vạn vật Hồng Hoang... nguyên thần hóa thành Tam Thanh?

Ai... quả thực, vô số sinh linh trong Hồng Hoang, giới này là do bản tọa hóa sinh ra, nhưng ai lại biết, bản tọa cũng bị trấn áp!” “Thôi thôi, chuyện cũ không nhắc lại!” Bàn Cổ nói: “Bản tọa đã chết đi vô số năm, lúc này lưu lại trong tâm đầu huyết, chẳng qua chỉ là một đạo đại đạo chấp niệm mà thôi, sau lần này, ta sẽ vĩnh viễn biến mất...” Nghe đến đây, mười hai Tổ Vu trong lòng không khỏi sinh ra một đạo bi ai.

Bàn Cổ vung tay áo, nói: “Không cần bi ai, tất cả đều là định số, các ngươi ra ngoài trước đi, ta có một lời, cần nói với Lâm Phàm!” Vừa nói, hắn lại vung tay áo, liền vô hình trung di chuyển tất cả mười hai Tổ Vu ra ngoài đại điện.

Toàn bộ đền thờ Bàn Cổ, trong nháy mắt chỉ còn lại Lâm Phàm và

Bàn Cổ hai người.

Bàn Cổ chắp tay sau lưng đứng giữa hư không, hỏi Lâm Phàm: "Ngươi có biết Thiên Đạo không?" Một câu hỏi khiến Lâm Phàm không hiểu ra sao: Bàn Cổ cũng biết Thiên Đạo, không phải ông là người chơi Đại Đạo sao?

Lâm Phàm nói: "Thiên Đạo không thể lường được?" Bàn Cổ lạnh lùng cười: "Hừ...

ý chí của Thiên Đạo, là để tiêu trừ di sản của ta Bàn Cổ, cho nên Vu Yêu nhị tộc, dùng không được bao lâu nữa, sẽ tiêu vong dưới ý chí của Thiên Đạo." Lâm Phàm không nói gì.

Bàn Cổ nói: "Giúp ta một việc, thế nào?" Lâm Phàm đảo mắt: "Xin Bàn Cổ tiền bối minh ngôn!" "Được rồi!" Bàn Cổ nói: "Bản tọa trước tiên giúp ngươi nâng cao tu vi đi, bây giờ tu vi của ngươi quá thấp, chỉ là Đại La Kim Tiên hậu kỳ, có lòng cũng không có sức...

Tụ..." Ầm ầm ầm...

Trong thần điện, huyết trì vô biên.

Trong huyết trì sóng dữ cuồn cuộn, vô tận khí huyết chi lực bị Bàn Cổ hút từ xa, ngưng tụ thành một đoàn khí huyết chi lực nồng đậm trong tay.

"Đây là tâm đầu chi huyết của bản tọa, tuy đã không còn bản nguyên, nhưng trong đó vẫn còn lượng lớn năng lượng, hôm nay ta sẽ rót nó vào cơ thể ngươi, chắc chắn có thể giúp ngươi đột phá một cảnh giới!" "Ầm..." Bàn Cổ giơ tay, trực tiếp nhét khí huyết trong tay vào trong cơ thể Lâm Phàm.

Ầm...

Lâm Phàm cảm thấy cả cơ thể như muốn nổ tung.

“Lực chi Đại Đạo... tụ...” Bàn Cổ phất tay, trên không trung hóa ra một phù văn màu tím vàng sáng rực, phức tạp ảo diệu, nhìn một cái cũng sẽ hấp thu thần hồn của người khác: “Đây là hạch tâm truyền thừa của ta, Lực chi Đại Đạo phù văn, hôm nay, cũng cho ngươi luôn!” Ong...

Lực chi Đại Đạo phù văn bay ra, ấn vào trong cơ thể Lâm Phàm.

“A...” Sức mạnh vô tận bành trướng, Lâm Phàm hét lớn một tiếng, linh khí từ trong miệng phun ra, trong cơ thể như một quả bom nổ tung.

Một đạo gông cùm bị sức mạnh khổng lồ vô cùng trực tiếp xé thành mảnh vụn.

Ầm...

Khánh vân trên đỉnh đầu Lâm Phàm mở ra, vô số bảo vật lưu chuyển, ba hoa Thiên Địa Nhân trên đỉnh đầu nở rộ, hoa khai thập nhị phẩm khiến Bàn Cổ cũng phải kinh ngạc.

Ong ong ong...

Lâm Phàm lại nuốt hết tất cả năng lực quanh thân vào bụng, ánh mắt lóe lên, khí thế toàn thân thay đổi hẳn.

Đại La Kim Tiên... viên mãn!

Đồng thời, trong cơ thể tử quang lấp lánh, Lực chi Đại Đạo phù văn đó đã bén rễ nảy mầm trong cơ thể Lâm Phàm, Lực chi Đại Đạo vừa mới tiến vào cơ thể, đã lĩnh ngộ được hơn ba thành.

Điều này khiến Lâm Phàm kinh ngạc: Chẳng lẽ là sức mạnh của Bàn Cổ?

Bàn Cổ lắc đầu: “Ngươi tu hành huyền công của ta, hiện đã lục chuyển, chẳng lẽ không biết trong huyền công, tự có Lực chi Đại

Đạo, chỉ là ngươi không biết mà thôi, bây giờ Lực chi Đại Đạo nhập thể, liền kích phát ra sức mạnh của ngươi, cho nên vừa mới nhập thể, đã có thể lĩnh ngộ ba thành." Thì ra là vậy!

Chẳng trách sức mạnh của ta lại mạnh như vậy.

"Lực chi Đại Đạo, là tổng cương của ba ngàn đại đạo, ẩn chứa tất cả đại đạo trong ba ngàn đại đạo.

Phải biết rằng bất kể là không gian, thời gian, nhân quả, vận mệnh, ngũ hành vân vân, đều có đại đạo chi lực, chỉ cần có lực, liền không thể tách rời khỏi Lực chi Đại Đạo.

Cho nên, Lực chi Đại Đạo là đứng đầu vạn pháp, phải ghi nhớ kỹ!" "Vâng!" Thân thể Lâm Phàm run lên.

"Bàn Cổ tiền bối!" Lâm Phàm thành khẩn chắp tay với hư ảnh Bàn Cổ: "Chịu ơn của người, dũng tuyền tương báo, vãn bối được lợi ích vô số, nguyện vì tiền bối lên núi đao xuống biển lửa, vạn tử bất từ!" Lâm Phàm thật sự cảm kích Bàn Cổ, không nói gì khác, chỉ riêng Lực chi Đại Đạo, cũng đáng để cảm kích cả đời.

Dù sao, đó là đại đạo mạnh nhất.

Năm đó Bàn Cổ ghi lại ba ngàn đại đạo trên Tạo Hóa Ngọc Điệp đó, nhưng duy chỉ có không ghi lại Lực chi Đại Đạo.

Cho nên, nếu không phải Bàn Cổ truyền lại Lực chi Đại Đạo, trên thế giới này, có lẽ không có Lực chi Đại Đạo.

"Ừm... nhưng, tu vi của ngươi yếu quá!" Bàn Cổ lắc đầu, sau đó phất tay, Tiên Thiên Thủy Nguyên Châu vừa mới lấy từ khánh vân của Lâm Phàm nhanh chóng hiện ra, ném trước mặt Lâm Phàm: "Ngươi có thể dùng vật này trảm thi, thành Chuẩn Thánh đại năng!" Trảm thi?

Lâm Phàm vẫn luôn không coi trọng chuyện này, lúc này khi đối

mặt với Chuẩn Thánh, mới nhớ lại chuyện trảm thi khi Đạo Tổ giảng đạo năm đó.

Không cần nghi ngờ, dùng tiên thiên chí bảo trảm thi, khẳng định là tốt.

Nhưng vấn đề là, mẹ nó cũng chỉ có một kiện, vạn nhất không tìm được hai kiện đồng bản đồng nguyên khác, sau này lão tử chỉ có thể dừng bước ở Chuẩn Thánh sơ kỳ.

"Không cần lo lắng!" Bàn Cổ dường như nhìn thấu những gì Lâm Phàm đang nghĩ, nói: "Địa hỏa thủy phong, trong Hồng Hoang có bốn mai Tiên Thiên Nguyên Châu, cùng là hỗn độn chi nguyên, là thánh vật vô thượng để trảm thi.

Chương 60

Ngươi trước tiên dùng Tiên Thiên Thủy Nguyên Châu này trảm thi, đợi sau khi thành Chuẩn Thánh, lão phu tự sẽ đưa cho ngươi hai mai còn lại!" Còn có hai mai?

Lâm Phàm vừa nghe, lập tức mừng rỡ!

Bàn Cổ cho ta thêm hai viên Tiên Thiên Nguyên Châu nữa á?

Đây chính là Tiên Thiên Chí Bảo đó, hào phóng thế?

Lâm Phàm trong lòng vô cùng kích động, sau khi bình tĩnh lại một chút, hắn liền nghĩ thông suốt: Lão già đó chết rồi, ôm đồ tốt cũng chẳng để làm gì.

Cho nên mới vội vàng đưa cho mình, chắc chắn là như vậy.

Thế thì... trảm thi thôi!

Ai cũng biết, năm đó Đạo Tổ giảng đạo ở cung Tử Tiêu, từng nói có ba phương pháp thành đạo: thứ nhất là Dĩ Lực Chứng Đạo, thứ hai là Công Đức Thành Thánh, cuối cùng thứ ba là Trảm Tam Thi chi pháp.

Thực ra ba phương pháp này không hề xung đột với nhau.

Có nghĩa là có thể chọn Dĩ Lực Chứng Đạo, đương nhiên cũng có thể chọn Trảm Tam Thi thành Thánh, thậm chí có thể chọn cả hai cùng lúc, trảm thi trước, sau khi thành Thánh nếu không thỏa mãn, cũng có thể tiếp tục tham ngộ Đại Đạo, cuối cùng trở thành Đại Đạo Thánh Nhân.

Đối với Lâm Phàm, phương pháp nào cũng tốt cả.

Dù sao Đại Đạo khó, khó hơn lên trời xanh.

Nếu đã kiên định mục tiêu, chỉ chứng Đại Đạo, vậy thì không biết phải đến khi nào, có khi Hồng Hoang vỡ nát rồi mà vẫn chưa thành Đạo.

Các Thánh Nhân khác đều đã thành Thánh, mình lại không thành... chẳng phải là tự tìm đường chết sao?

Lâm Phàm cảm thấy mình đã đắc tội với cả một đám người, chắc chắn phải ngoan ngoãn dùng công đức chứng đạo hoặc dùng Trảm Tam Thi chi pháp trước thì hơn, nếu không đợi Tam Thanh, hai vị thánh Tây phương và Nữ Oa thành Thánh, mình chết lúc nào không hay. "Hù..." Thôi thì trảm thi trước vậy!

Lâm Phàm lấy ra viên Tiên Thiên Thủy Nguyên Châu, tâm thần quy nhất, ngồi xếp bằng, bắt đầu bế quan đốn ngộ.

Bàn Cổ Đại Thần đích thân làm hộ pháp.

Pháp môn trảm thi cụ thể, năm đó ở cung Tử Tiêu, Hồng Quân đã truyền thụ.

Tam thi, chính là ba cái ác của bản thân, gọi là tam thi.

Lâm Phàm cảm thấy nên trảm ác thi trước. "Tụ!" Lâm Phàm hét lớn một tiếng, một luồng khí đen từ trong cơ thể hắn từ từ chảy ra, lấy Thủy Nguyên Châu làm trung tâm, ngưng tụ thành một hư ảnh giữa không trung.

Hư ảnh rất nhạt, mờ ảo đến mức thoáng nhìn qua tưởng như không tồn tại.

Nhưng từ đường nét đại khái có thể thấy được ba phần thần thái của Lâm Phàm.

Trảm thi không phải là chuyện một sớm một chiều, mà là một quá trình dài đằng đẵng.

Lâm Phàm bế quan trong thần điện Bàn Cổ, chớp mắt đã ba trăm năm trôi qua.

Ba trăm năm sau, hư ảnh màu đen trên Tiên Thiên Thủy Nguyên Châu đã ngưng tụ thành thực thể, gần như không khác gì người thường.

Ác thi được ngưng tụ ra có dung mạo giống hệt Lâm Phàm, điểm khác biệt duy nhất là da dẻ Lâm Phàm trắng nõn, còn da của ác thi lại đen kịt.

Quả nhiên không uổng danh ác thi. "Trảm!" Lâm Phàm đột nhiên hét lớn, trong thanh âm ẩn chứa một loại đạo pháp nào đó, dùng âm thanh làm đao, chém đứt mối liên kết giữa ác thi và bản thể trong nháy mắt.

Ong ong...

Một luồng khí cơ hình thành xung quanh Lâm Phàm.

Ác thi màu đen đột nhiên mở mắt, vẻ mặt mờ mịt, chỉ một thoáng sau, hắn bừng tỉnh đại ngộ, nhìn Lâm Phàm vội vàng chắp tay: "Ác thi, tham kiến bản tôn!" Ác thi ôm lấy Tiên Thiên Thủy Nguyên Châu. "Ừm..." Lâm Phàm gật đầu, nói: "Ác thi được chém ra từ Tiên Thiên Thủy Nguyên Châu, vậy gọi là Thủy Chi Đạo Nhân đi...

Ờ... cái tên này sao nghe nó cứ kỳ kỳ thế nào ấy nhỉ... ta "thủy" á? "Thủy" cái gì?" Thôi bỏ đi, kiếp trước làm một tác giả truyện mạng khổ bức, bị bệnh nghề nghiệp luôn rồi, thật đáng sợ, ấn tượng mấy trăm triệu năm vẫn còn sâu đậm, haiz... "Vâng!" Thủy Chi Đạo Nhân nói: "Từ nay về sau, ta chính là Thủy Chi Đạo Nhân!" "Đi!" Lâm Phàm vung tay, khánh vân mở ra, trong khánh vân, tam hoa Thiên Địa Nhân lung lay, Thủy Chi Đạo Nhân bay lên, đáp xuống đài sen thiên hoa, bắt đầu ôm Thủy Nguyên Châu tham ngộ Thủy chi đại đạo.

Uỳnh...

Lâm Phàm thu lại khánh vân.

Ngay sau đó, trong cơ thể hắn lập tức có phản ứng.

Ầm ầm ầm...

Vô số pháp lực ngưng tụ, lao về phía một gông cùm xiềng xích vô hình... một lần... hai lần... ba lần... năm lần...

Ầm!

Vào một khoảnh khắc nào đó, gông cùm trong cơ thể đột nhiên vỡ tung.

Lâm Phàm chỉ cảm thấy thần thức trong khoảnh khắc đó trở nên thông suốt, vô tận thần thức tuôn ra, bao phủ khắp cả Hồng Hoang.

Trong Hồng Hoang, mỗi ngọn cỏ, mỗi cái cây, mỗi con sâu, con kiến, đều hiện ra rõ mồn một!

Chuẩn Thánh tới!

Cảnh giới Chuẩn Thánh, một trong những dấu hiệu rõ ràng nhất của tiên nhân Hồng Hoang chính là thần thức tăng lên vô hạn, có thể bao trùm toàn bộ thế giới Hồng Hoang.

Như vậy, đối với ranh giới không gian trong trời đất cũng có thể nắm bắt tốt hơn.

Chẳng trách một khi đột phá Chuẩn Thánh là có thể xé rách hư không, nguyên lai là vậy. "Hù..." Lâm Phàm thở ra một hơi dài như rồng, đứng dậy, ánh mắt ngước lên nhìn thần tượng của Bàn Cổ.

Một hư ảnh phiêu nhiên xuất hiện, trông còn trong suốt hơn trước ba phần, chính là Bàn Cổ.

Chương 61

"Chúc mừng tiểu hữu, đã đột phá liên tiếp hai cấp rồi..." Bàn Cổ nhìn Lâm Phàm, mỉm cười.

Lâm Phàm thành kính chắp tay: "Tất cả đều là công lao của tiền bối." Nếu không có Bàn Cổ giúp hắn đột phá đến Đại La Kim Tiên viên mãn, tự nhiên không thể trảm thi thành Chuẩn Thánh, nếu không thì bây giờ chắc vẫn đang ở Đại La Kim Tiên hậu kỳ, cách cảnh giới hiện tại không biết phải đợi thêm mấy kỷ nguyên nữa. "Không cần khách khí, đây là việc nên làm!" "Khụ khụ khụ..." Lâm Phàm hít sâu một hơi, nói: "Bây giờ, xin tiền bối hãy giao hai viên Nguyên Châu còn lại cho vãn bối, để vãn bối còn trảm thi.

Sau này tiền bối có sai khiến gì, vãn bối vạn tử bất từ!" "Hả?" Bàn Cổ nhún vai, nói: "Hỏi ta xin Nguyên Châu?

Nguyên Châu nào?" Nghe lời của Bàn Cổ, Lâm Phàm đột nhiên cảm thấy không ổn, nói: "Trảm thi dùng Tiên Thiên Nguyên Châu, không phải tiền bối đã nói trước đó, đợi ta lên Chuẩn Thánh sẽ tặng ta sao?" "Ta không có..." Phụt...

Lâm Phàm thổ huyết.

Mẹ kiếp Bàn Cổ, lão già chết tiệt này... pháp bảo trảm thi của ta đâu.

Pháp bảo dùng để trảm thi tất nhiên phải cùng một nguồn gốc, bây giờ lão tử trảm cũng trảm rồi, ngươi lại bảo không có.

Ta đánh chết cái lão già thối nhà ngươi... "Đợi đã..." Bàn Cổ thấy tình hình không ổn, vội nói: "Tiểu tử, đừng kích động vội.

Hai viên Nguyên Châu đó tuy không ở trong tay bản tọa, nhưng

bản tọa lại biết chúng ở đâu.

Bản tọa chỉ chỗ cho ngươi, ngươi tự đi lấy chẳng phải cũng như nhau sao?" "Hù..." Lâm Phàm nói: "Vậy, chúng ở đâu?" Bàn Cổ nói: "Viên thứ nhất là Tiên Thiên Hỏa Nguyên Châu, ở vùng dung nham của Bất Diệt Hỏa Sơn tại tổ địa Phượng tộc, do Nguyên Phượng trấn áp; viên thứ hai là Tiên Thiên Phong Nguyên Châu, ở dưới lòng đất của Trung Ương Đại Sơn tại tổ địa Kỳ Lân tộc, do Thủy Kỳ Lân trấn áp...

Nếu như..." "Đợi đã!" Lâm Phàm đột nhiên ngắt lời Bàn Cổ, nói: "Khoan đã, để ta nghĩ lại xem nào...

Thủy Nguyên Châu, Hỏa Nguyên Châu, Phong Nguyên Châu... lần lượt ở Long tộc, Phượng tộc, Kỳ Lân tộc, do lão đại tam tộc trấn áp...

Dưới lòng đất Long tộc có một cái đầu lâu máu...

Vậy thì ở những nơi kia, chẳng phải cũng phong ấn thứ gì đó không sạch sẽ sao?" "Ờ..." Bàn Cổ nhún vai: "Bị ngươi phát hiện hết rồi à?" "Ta khinh!" Lâm Phàm rùng mình: "Bàn Cổ, lão già chết tiệt nhà ngươi, dám gài bẫy ta?" Ai cũng là lão yêu quái sống vô số năm, mục đích của Bàn Cổ không khó để suy đoán.

Hắn tốt bụng giúp Lâm Phàm tăng tu vi, mục đích chỉ có một: để hắn trảm thi, sử dụng Tiên Thiên Nguyên Châu để trảm thi.

Một khi Lâm Phàm đã trảm thi, thì chẳng khác nào đã bị Bàn Cổ nắm trong tay.

Đã dùng Thủy Nguyên Châu trảm thi rồi, không tin ngươi có thể thoát khỏi lòng bàn tay ta, có giỏi thì đừng dùng Hỏa Nguyên Châu và Phong Nguyên Châu?

Không thể nào, chắc chắn sẽ dùng, trừ phi từ nay không tham ngộ đạo pháp nữa.

Lâm Phàm tức đến run người, chỉ vào Bàn Cổ mắng to bỉ ổi vô sỉ, nhưng Bàn Cổ lại không hề đổi sắc, cứ thế nhìn hắn. "Nói, những thứ bị phong ấn trong các tuyệt địa đó, rốt cuộc là cái quái gì?" Lâm Phàm bực bội nhìn Bàn Cổ: "Dưới lòng đất nơi Nguyên Phượng trấn giữ, dưới Phong Nguyên Châu của Kỳ Lân tộc, không phải cũng có huyết lô sao?" Nghĩ đến cái đầu lâu màu máu to như ngọn núi lúc trước, trên đó máu tươi chảy ròng ròng, chỉ một cái lườĩ đã có thể trực tiếp tiêu diệt đại năng Chuẩn Thánh như Chúc Long, Lâm Phàm trong lòng lại thấy rờn rợn.

Không phải sợ hãi!

Mà là quá ghê tởm, có hiểu không? "Không biết!" Bàn Cổ vẫn không hề bị lay động.

Lâm Phàm lại hỏi: "Thả chúng ra có gây họa cho Hồng Hoang không?

Nếu ngươi không nói cho ta biết, ta thà chết chứ không bao giờ đột phá nữa, cũng sẽ không để ngươi được như ý." "Bản tọa không tin!" "Không tin?

Được, quay về ta đi kiếm công đức, làm công đức thánh nhân cũng không tồi!" "Hoặc là, ta đem âm mưu của ngươi nói cho sư tôn ta là Hồng Quân, xem xem Thánh Nhân có thể trực tiếp tiêu diệt mấy cái huyết lô đó không!" Quả nhiên, Bàn Cổ lập tức biến sắc. "Ai...

Hà cớ gì chứ?" Bàn Cổ lắc đầu, nói: "Ngươi không biết thiên số, không biết sau này Vu tộc sẽ biến thành hư vô dưới ý chí của Thiên Đạo.

Vu tộc cũng là con dân của ta, hậu duệ của ta, ta không nỡ.

Trong những tuyệt địa đó, quả thực phong ấn một số thứ, nhưng những thứ đó, đến lúc sẽ giúp Vu tộc chống lại Thiên Đạo, từ đó phá

vỡ cục diện Thiên Đạo độc tôn ở Hồng Hoang.

Lẽ nào, ngươi muốn nhìn Hồng Hoang bị Thiên Đạo thống trị sao?" Lâm Phàm nhìn Bàn Cổ, không biết lời hắn nói là thật hay giả.

Nhưng, ý chí Thiên Đạo muốn hủy diệt Vu tộc, điều này ngược lại là thật.

Thôi được rồi, ta tin ngươi thêm một lần nữa.

Nhưng... "Bàn Cổ tiền bối!" Lâm Phàm hít sâu một hơi, nói với Bàn Cổ: "Tuy rằng ngài là tiền bối, lại là đại thần khai thiên tích địa, cũng có đại ân với vãn bối.

Nhưng, ngài cũng không nên dùng cách này để lừa gạt ta, khiến ta bây giờ tiến thoái lưỡng nan.

Cái gọi là quân tử có thù tất báo, vãn bối hôm nay muốn báo thù, xin ngài hãy gánh chịu..." "Ha ha..." Hư ảnh của Bàn Cổ khẽ cười, rồi nói: "Ta vốn là người đã chết, nếu trong lòng ngươi có bất bình, cứ việc ra tay đi!" Ong ong...

Hư ảnh Bàn Cổ lóe lên, dung nhập vào trong thần tượng, một luồng uy áp vô song tràn ngập trời đất, bao trùm toàn bộ thần điện. "Đáng ghét..." Lâm Phàm thật sự có chút hận Bàn Cổ, bây giờ dùng Tiên Thiên Nguyên Châu để trảm thi, bị lão già này gài một vố, tiếp theo phải làm sao đây?

Đi tìm hai viên còn lại, hay là không tìm?

Tiến thoái lưỡng nan a!

Thôi bỏ đi... "Bàn Cổ lão thất phu...

ăn một gạch của ta đây..." Uỳnh...

Lâm Phàm trực tiếp tế ra Phân Bảo Nhai, hung hăng nện về phía thần tượng Bàn Cổ.

Binh...

Phân Bảo Nhai hung hăng đập vào thần tượng Bàn Cổ.

Thần tượng Bàn Cổ tuy cứng rắn, cũng lập tức vỡ tan tành, vô số mảnh vỡ hóa thành bụi phấn.

Một khí cơ huyền diệu, đột nhiên biến mất trong thần điện.

Ầm ầm ầm...

Theo sự sụp đổ của thần tượng Bàn Cổ, cả thần điện cũng rung chuyển dữ dội, Lâm Phàm nhìn thấy, ở nơi thần tượng bị đập vỡ, có một cột sáng phóng lên trời, diễn hóa thành vô số đạo văn trên nóc điện. "Binh..." Cửa lớn thần điện bị Đế Giang và Thập Nhị Tổ Vu khác phá mở, mười hai vị Tổ Vu bay vào. "Muội phu, sao vậy?" "A...

Phụ Thần?

Tượng Phụ Thần vỡ rồi?" "Phụ Thần ơi..." Thập Nhị Tổ Vu đồng loạt quỳ xuống đất.

Bởi vì bọn họ cảm nhận được rõ ràng một luồng khí cơ: Bàn Cổ đã rời đi.

Chương 62

Vĩnh viễn rời đi.

Phụ Thần, đã rời đi rồi. "Muội phu...

Thần tượng có phải do ngươi phá vỡ không?" Đế Giang lau nước mắt hỏi Lâm Phàm.

Lâm Phàm khóe miệng co giật: "Ta nói là ta đập vỡ, ngươi tin không?" Đế Giang bĩu môi: "Muội phu, đừng đùa nữa, nói cho ta biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Thôi được, nói thật không tin, đừng trách ta nói bừa. "Khụ khụ... ta cũng không biết, nhìn xem... kia là gì?" Lâm Phàm giơ tay, chỉ vào những quang văn màu vàng trên nóc thần điện.

Thập Nhị Tổ Vu trong lòng có cảm ứng, lập tức ngẩng đầu nhìn lên, chỉ một cái liếc mắt, liền khiến họ rơi vào trầm tư vô tận.

Ong ong ong...

Những quang ba văn lộ đó, hóa thành từng đạo văn màu vàng bay xuống, đan dệt thành từng đạo khí cơ huyền bí trong không khí.

Thập Nhị Tổ Vu đều nhíu mày trầm tư.

Một lát sau, Đế Giang nói: "Đây là một tòa trận pháp!" "Không sai!" Chúc Dung gật đầu: "Đây là Hồng Hoang vô thượng trận pháp, tên là Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, do Thập Nhị Tổ Vu chúng ta phân biệt luyện tập, sau khi hợp nhất, liền có thể triệu hoán ra chân thân của Phụ Thần để chiến đấu, mạnh mẽ vô song!" Nghe hai người đối thoại, Lâm Phàm cũng ánh mắt lóe lên, nhìn chằm chằm vào đạo văn trên đỉnh đầu: Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận?

Đây chính là đại trận nổi danh trong Hồng Hoang, cùng với Chu

Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu tộc vang danh khắp nơi, sau này trên chiến trường Vu Yêu, đã có màn trình diễn kinh tài tuyệt diễm.

Không ngờ đại trận này xuất hiện là vì ta đã đập vỡ tượng Bàn Cổ?

Không được, ta phải ghi nhớ nó.

Lâm Phàm ngồi xếp bằng trên đất, ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào phù văn phía trên, không hề nhúc nhích.

Tư chất và ngộ tính của hắn vốn là đệ nhất Hồng Hoang, lúc này quan sát trận pháp chi đạo, tự nhiên không thành vấn đề.

Trong Hồng Hoang, đạo có bốn loại, từ trên xuống dưới lần lượt là: Đại Đạo, Thiên Đạo, Tiểu Đạo, Mạt Đạo.

Đại Đạo và Thiên Đạo không cần nói, Tiểu Đạo là những môn đạo pháp như trận pháp chi đạo, luyện đan chi đạo, luyện khí chi đạo, phù văn chi đạo, còn Mạt Đạo như hội họa, âm nhạc...

Cho nên trận pháp chi đạo thuộc về Tiểu Đạo, đối với loại ngộ tính như của Lâm Phàm, gần như chỉ cần nhìn một lần là nhớ.

Chỉ mất ba năm năm thời gian liền đã thuộc nằm lòng.

Đáng tiếc là Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, phải luyện chế mười hai đạo trận kỳ, lại phải dùng bản nguyên tinh huyết của Bàn Cổ trong Thập Nhị Tổ Vu làm dẫn, mới có thể phát động.

Lâm Phàm tuy đã nắm giữ, nhưng vẫn không thể sử dụng.

Thôi bỏ đi, sau này đợi ta có thời gian nghiên cứu sâu về trận pháp chi đạo, rồi sẽ cải tiến nó.

Lâm Phàm cưỡng ép ghi nhớ, nhưng không nghiên cứu sâu.

Chuyện cần nghiên cứu tiếp theo là có nên đến Bất Diệt Hỏa Sơn hay không, chứ không phải là Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Chuyến đi Vu tộc này, thu hoạch được hai mỹ nhân kiều diễm, Lâm Phàm ban đầu còn định rảnh rỗi thì "thăm nom" một chút, kết quả hai người họ lại phối hợp với Vu tộc diễn luyện Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, không có thời gian ngủ với hắn.

Thôi bỏ đi!

Lâm Phàm tạm biệt đám đại lão Vu tộc, trực tiếp định vị chính xác, xé rách không gian quay về Tây Côn Luân!

Ờ... lửa giận không thể phát tiết ở Vu tộc, liền trút hết lên mảnh ruộng của Tây Vương Mẫu, khiến Lâm Phàm trút ra được một ngụm khí uất nghẹn ngàn năm.

Sau đó, lại một lần nữa định vị chính xác, xé rách không gian quay về Thái Âm Tinh.

Sau khi tu vi tăng lên cảnh giới Chuẩn Thánh, Lâm Phàm không còn gặp phải tình huống xé rách không gian sai phương hướng nữa.

Sau khi trở về Thái Âm Tinh, hai vị muội muội Hi Hòa, Thường Hi đều đang bế quan, Lâm Phàm một mình buồn chán, cũng mở đạo trường chuẩn bị bế quan.

Nhưng, hắn lại không trực tiếp chìm vào đốn ngộ.

Bây giờ vấn đề nan giải trước mắt vẫn là vấn đề cũ: cái hố mà Bàn Cổ đào, rốt cuộc có nên đến Phượng tộc chơi một chuyến hay không?

Nghĩ đến cái đầu lâu máu kia, Lâm Phàm trong lòng lại thấy rờn rợn.

Hay là, lôi cả lão già Chúc Long kia đi cùng, lấy danh nghĩa tìm bảo vật để lừa gạt lão?

Thôi bỏ đi, Long tộc và Phượng tộc vốn không ưa nhau, đến lúc

đó không chừng lại hỏng bét.

Ừm...

đúng rồi, lần trước sau khi hoàn thành nhiệm vụ chinh phục trái tim Hậu Thổ, ta nhớ hệ thống từng thưởng cho một đại lễ bao, một đại lễ bao thần bí, lấy ra xem trước đã.

Lâm Phàm trực tiếp mở hệ thống, quả nhiên thấy một lễ bao màu đen đang lấp lánh trong kho hàng, trôi nổi lên xuống, trông có vẻ rất nôn nóng. "Hệ thống, mở đại lễ bao thần bí cho ta..." "Vâng, thưa túc chủ!" Uỳnh...

Đại lễ bao thần bí đột nhiên biến thành dạng 3D, hiện ra trước mặt Lâm Phàm, sau khi nhảy lên xuống vài lần, bỗng nhiên phình to, rồi vỡ tan thành từng mảnh. "Đinh đông...

Chúc mừng túc chủ, nhận được hai mươi điểm cộng Đại Đạo, mời túc chủ quyết định phương thức phân phối điểm số..." Hả?

Lâm Phàm lập tức ngẩn người?

Điểm cộng Đại Đạo, có ý gì?

Chưa kịp hoàn hồn, sau khi trao đổi với hệ thống một hồi, trong lòng hắn gần như muốn cười điên lên.

Hai mươi điểm cộng Đại Đạo.

Có ý gì?

Có nghĩa là nếu cộng thứ này vào một Đại Đạo nào đó, cảm ngộ của hắn đối với Đại Đạo đó sẽ tăng lên.

Ví dụ như bây giờ hắn lĩnh ngộ được ba thành Lực chi đại đạo, tức là ba mươi điểm, vậy nếu cộng thêm hai mươi điểm, lĩnh ngộ đối với Lực chi đại đạo sẽ trực tiếp đột phá lên năm thành.

Năm thành Lực chi đại đạo sẽ mạnh đến mức nào? "Hay là, thử

xem..." Lâm Phàm hít sâu một hơi, cầm điểm số định cộng vào Lực chi đại đạo! "Đinh đông...

Thân ái nhắc nhở túc chủ, điểm số lần này chỉ có thể cộng vào Thời Gian Đại Đạo thôi nga..." "Tại sao?" Lâm Phàm vừa thấy nhắc nhở, trước mắt tối sầm: Mẹ kiếp, lại là điểm Thời Gian Đại Đạo.

Nguyên nhân là, lúc nhận được đại lễ bao thần bí này, hắn chưa gặp Bàn Cổ, tự nhiên cũng không có phù văn Lực chi đại đạo, điểm số này cũng được tạo ra đặc biệt cho Thời Gian Đại Đạo.

Thôi bỏ đi, vậy thì cộng vào Thời Gian Đại Đạo.

Chương 63

"Hệ thống, cộng hết vào Thời Gian Đại Đạo cho ta!" "Vâng!" Đinh đông...

Thời Gian Đại Đạo đã được cộng điểm xong.

Lâm Phàm nhìn xem, lĩnh ngộ của hắn đối với Thời Gian Đại Đạo, cũng đã đạt tới hai mươi lăm phần trăm. "Đinh đông...

Chúc mừng túc chủ, lĩnh ngộ đối với Thời Gian Đại Đạo đã vượt qua hai thành, đặc biệt thưởng cho thần thông Thời Gian Đại Đạo – Vị Thân!" Có ý gì?

Vị Thân?

Lâm Phàm vẻ mặt mờ mịt, nhưng sau khi xem giới thiệu của hệ thống về Thời Gian Đại Đạo, sắc mặt hắn lập tức thay đổi, vô cùng kích động.

Vị Thân, có nghĩa là bản thân trong tương lai.

Sau khi sử dụng thần thông này, có thể kéo bản thân trong một khoảng thời gian tương lai nào đó về hiện tại.

Ví dụ, người được kéo về có thể là một Thánh Nhân, cũng có thể là một tồn tại vượt qua cả Thánh Nhân.

Đương nhiên cũng có một khả năng, người được kéo về là một người đã chết.

Lâm Phàm xem xét, hiện tại lĩnh ngộ của hắn đối với Thời Gian Đại Đạo còn nông cạn, chỉ có hai thành rưỡi, tức là hai mươi lăm phần trăm, chỉ có thể kéo bản thân của mười vạn năm sau về.

Nghe thì thời gian rất dài, nhưng thực tế, lại rất ngắn.

Mười vạn năm, chẳng qua chỉ là một cái búng tay.

Lĩnh ngộ Thời Gian Đại Đạo một thành, có thể kéo bản thân của một vạn năm sau về; hai thành, kéo về mười vạn năm sau; ba thành, trăm vạn năm; bốn thành, ngàn vạn năm; năm thành, một ức năm, tức là khoảng một ngàn hội nguyên.

Nhưng, nếu lĩnh ngộ Thời Gian Đại Đạo viên mãn, liền có thể kéo về vô hạn tương lai, đó mới thật sự là cường đại.

Thần thông thật mạnh.

Đã có rồi, vậy thì thử xem! "Vị...

Thân..." Lâm Phàm hét lớn, vô tận đạo pháp thời gian xoay quanh người hắn, vô số pháp tắc lưu văn đan dệt.

Trong nháy mắt, bản thân của mười vạn năm sau đã bị kéo về, sau đó phụ thể lên người hiện tại. "Uỳnh..." Một luồng khí tức vô song lan tỏa ra.

Mười vạn năm thời gian, dường như cũng không tăng lên bao nhiêu...

à không, ừm, hình như, đã là Chuẩn Thánh trung kỳ...

Mẹ kiếp ta, trảm thi Chuẩn Thánh trung kỳ, tu đạo cũng là Chuẩn Thánh trung kỳ.

Uỳnh...

Thần thông tan đi, Lâm Phàm có cảm giác như bị rút cạn sức lực, kéo Vị Thân về, tiêu hao cũng cực lớn, nhưng lão tử có Tam Quang Thần Thủy, không sợ.

Ong ong ong...

Lâm Phàm vung tay, vô số lưu quang và phù văn màu vàng lấp lánh, tạo thành một tòa trận pháp quanh người hắn.

Thời Gian Đại Trận.

Theo sự lĩnh ngộ sâu sắc hơn về Thời Gian Đại Đạo, lĩnh ngộ về trận pháp chi đạo của hắn cũng hơn một bậc.

Bây giờ chỉ cần vung tay, liền có thể bố trí ra một Thời Gian Đại Trận với tốc độ thời gian gấp một trăm lần. "Quá mạnh, đơn giản là một công cụ gian lận mà!" Lâm Phàm trong lòng vui mừng khôn xiết.

Như vậy, mọi người cùng tu hành tham ngộ, người khác tu hành một năm, hắn tu hành một trăm năm, người khác tu hành một vạn năm, nhưng hắn lại tu hành trong Thời Gian Đại Trận cả trăm vạn năm.

Đây không phải là gian lận sao?

Ừm... cái này ta thích, đặc biệt là đối với việc ngộ đạo.

Lĩnh ngộ Đại Đạo, thường thường cả trăm vạn năm cũng không thể tăng lên được một chút, nhưng có Thời Gian Đại Trận này, ta cứ chui vào trong đại trận, có thể gia tốc lĩnh ngộ.

Ừm... quay về bố trí cho hai vị muội muội và Tây Vương Mẫu mỗi người một cái.

Lâm Phàm thu lại trận pháp, lòng vô cùng mãn nguyện.

Chuyến đi này, có thể nói là lãi to.

Ầm ầm ầm...

Đúng lúc này, trên Thái Âm Tinh có một trận chấn động.

Hai vị Thái Âm nữ thần dường như cảm nhận được động tĩnh của ca ca, đều thu lại pháp lực, từ đạo trường bước ra, đến trước mặt Lâm Phàm. "Ca ca... huynh thật sự đã về..." "Ca ca, Thường Hi nhớ huynh muốn chết, từ lúc chúng ta đản sinh đến nay, chưa từng xa nhau lâu như vậy đâu!" "Ca ca, huynh... là Chuẩn Thánh?

Đã trảm thi rồi?" "Ca ca, huynh dùng bảo bối gì để trảm thi, không phải là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo chứ?" "Ha ha ha..." Lâm Phàm vui mừng, nói: "Mấy nha đầu ngốc, ca ca quả thực đã tiến vào Chuẩn Thánh rồi, sau này trong Hồng Hoang, không ai dám bắt nạt Thái Âm Tinh của chúng ta nữa.

Đúng rồi, trong thời gian ta đi, không có ai bắt nạt hai muội chứ?" "Không có!" Hi Hòa nói: "Ai dám bắt nạt muội, vừa nghe thấy cái tên Lâm Vô Sỉ của huynh, chạy còn không kịp!" "Ta..." Sắc mặt Lâm Phàm lập tức đen lại: Mẹ nó, lần này cái danh xấu của mình thật sự vang xa rồi. "Hừ..." Ra ngoài một lúc, hai vị nữ thần trong nháy mắt lại mỗi người hừ lạnh một tiếng, mặt mày lạnh lùng nhìn Lâm Phàm.

Hai gương mặt kiều diễm vô cùng phủ một lớp băng sương, càng thêm thanh lệ vô song, mỹ diễm tuyệt luân.

Đẹp quá!

Thân phận muội muội này, thật cản trở lão phu ra tay mà. "Ca ca... huynh ra ngoài tìm kiếm cơ duyên, nhưng ta thấy diễm phúc của huynh không hề nhỏ đâu!" "Đúng vậy!" Thường Hi phụ họa: "Ở Viễn Cổ Thiên Đình chiếm được Tây Vương Mẫu, ôm mỹ nhân về vẫn chưa đủ, lại còn đến núi Bất Chu câu dẫn Vu tộc... có ghê tởm không chứ..." "Ghê tởm!" Hi Hòa nói: "Vô cùng ghê tởm, đàn ông, không một ai là tốt cả!" "Ờ..." "Ta làm sao?" Lâm Phàm nhún vai: "Hai vị muội muội, thật sự muốn nhìn Thái Âm Tinh của chúng ta tuyệt hậu sao?" "Ta phì..." Gương mặt Hi Hòa đột nhiên đỏ bừng như muốn nhỏ máu: "Có hai chị em ta ở đây, làm sao có thể tuyệt hậu được.

Lần này phải cho huynh một bài học nhớ đời, muội muội, phạt huynh thế nào mới tốt?" "Cấm túc... cấm túc một vạn năm!" "Không, mười vạn năm, một trăm vạn năm!" Lâm Phàm khóc không ra nước mắt, nhưng ngay sau đó lại vui mừng: "Muội muội, vừa rồi muội

nói... hai người có thể..." "Có thể cái đầu huynh..." "Cút..." Hai muội muội mỗi người một cước, trực tiếp đá Lâm Phàm bay ra khỏi Thái Âm Tinh.

Chương 64

"Ờ..." Hi Hòa ngây người, không ngờ Lâm Phàm lại không hề phòng bị: "Muội muội, ca ca bị chúng ta đá bay rồi, làm sao bây giờ?" "Chắc là không sao đâu, thân thể huynh ấy cứng cáp lắm, ờ... chỉ sợ huynh ấy lại chạy ra ngoài câu dẫn mấy nữ nhân không đứng đắn...

ủa, cái gì đây, đẹp quá..." Trước mắt Thường Hi, đột nhiên xuất hiện một viên châu màu xanh lam óng ánh! "Định Hải Châu?" Thường Hi nói: "Lại có Định Hải Châu?" "Đoàng đoàng đoàng..." Lâm Phàm từ trong hư không ló mặt ra, dọa hai vị nữ nhân nhảy dựng lên: "Thường Hi, xem ca ca mang đồ tốt gì cho muội này, hai mươi bốn viên Định Hải Châu còn thiếu, ta đã tìm được cho muội rồi!" Trong số những bảo vật trên Phân Bảo Nhai lúc trước, Lâm Phàm đã lấy Bảo Liên Đăng cho Hi Hòa, đó là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo; nhưng Thường Hi lại không muốn Ngũ Phương Kỳ, chê quá xấu, chỉ chọn mười hai viên Định Hải Châu.

Lúc đó Lâm Phàm đã thề nhất định phải lấy được hai mươi bốn viên còn lại, lần này quả nhiên không phụ lời thề, đã lấy được. "Ba mươi sáu viên đủ bộ, cũng là một kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!" "Ca ca, cảm ơn huynh, muội rất thích!" Hi Hòa thu lại Định Hải Châu, trìu mến nhìn Lâm Phàm: "Xin lỗi ca ca, vừa rồi... muội quá kích động..." "A, ca ca, huynh đừng giận nhé!" "Ha ha ha!" Lâm Phàm cười lớn: "Có muội tử đá ta hai cước, ta làm sao giận được.

Cầm lấy..." Lâm Phàm lại lấy từ Phân Bảo Nhai ra một thứ, ném cho Thường Hi: "Đây là thượng phẩm linh bảo, Càn Khôn Xích, nội hàm Càn Khôn chi lực, có thể diễn hóa ba mươi sáu viên Định Hải Châu thành ba mươi sáu thế giới, đến lúc đó uy lực càng hơn một bậc, vượt qua cả cực phẩm cũng có khả năng!" "...

Cảm ơn ca ca!" Thường Hi cũng thu lại Càn Khôn Xích.

Uỳnh...

Lâm Phàm giơ tay, hai chiếc vại nước khổng lồ từ hư không bay ra, lần lượt rơi xuống trước mặt Hi Hòa và Thường Hi. "..." Ngửi thấy linh lực vô tận tỏa ra từ trong vại nước, hai vị nữ thần lại một lần nữa kinh ngạc. "Tam Quang Thần Thủy?" Trái tim nhỏ bé của Hi Hòa đập thình thịch: "Ca ca, đây là Tam Quang Thần Thủy, nói cho muội biết đi, có thật là Tam Quang Thần Thủy không?" "Trời ơi, hai vại lớn, ca ca đã đi cướp của Thiên Đạo sao?" Thường Hi cũng chấn kinh không nói nên lời.

Tam Quang Thần Thủy?

Thần vật đệ nhất Hồng Hoang.

Chỉ cần một giọt, có thể giải trừ tất cả các tác dụng phụ, bao gồm độc tố, cấm chế, trớ chú...

Tương tự, chỉ cần một giọt, có thể khiến tu sĩ pháp lực cạn kiệt lập tức đầy máu hồi sinh, bất kể tu vi, cho dù là Thánh Nhân.

Tam Quang Thần Thủy, chỉ có trong điều kiện cực kỳ hà khắc mới sinh ra được, tại sao ca ca lại có nhiều như vậy?

Hai vại lớn đó, trời ơi.

Trong cái bình Bát Bảo Lưu Ly của Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ có nửa bình, mà đã quý như cháu nội rồi. "Không sai!" Lâm Phàm cười nói: "Chính là Tam Quang Thần Thủy, lần này ca ca đã tìm được Tam Tiên Đảo trong truyền thuyết, lấy được thứ này, các muội cứ dùng trước đi, dùng làm linh nhưỡng uống là được, hết rồi lại tìm ta, ta ở đây còn nhiều lắm." "Ca ca..." Hai người gần như sắp khóc: Thứ tốt như vậy, sao muội nỡ dùng làm linh nhưỡng chứ, phung phí của trời quá. "Ca ca, huynh thật tốt!" Hi Hòa cảm động đến đỏ cả vành

mắt, sống mũi cay cay, suýt nữa thì khóc.

Thường Hi hoạt bát hơn, nên cách biểu đạt tình cảm cũng trực tiếp hơn. "Muah..." Lâm Phàm cảm thấy má mình lành lạnh, nhìn sang Thường Hi, tiểu nha đầu này xấu hổ vội vàng bỏ chạy, đến cả cổ cũng đỏ bừng. "Hi Hòa, Thường Hi, hai muội lại đây, ta có một thứ muốn tặng hai muội!" Lâm Phàm đứng dậy, một tay kéo một người, đưa hai người vào trong đạo trường.

Sau đó, vung tay, vô số đạo pháp phù văn rơi xuống đất, từng vòng ánh sáng vàng hiện ra, hai tòa trận pháp đồng thời xuất hiện. "Ca ca, đây là đại trận gì?" "Thời Gian Đại Trận!" Lâm Phàm nghiêm túc nói: "Đây là Thời Gian Đại Trận, tốc độ thời gian bên trong nhanh gấp một trăm lần bên ngoài, bên ngoài qua một năm, bên trong đã qua trăm năm, ở trong đạo trường như vậy tham ngộ đạo pháp, bế quan tu hành, không gì tốt hơn!" "..." Hi Hòa và Thường Hi vui mừng khôn xiết: người khác làm ít công to, chúng ta làm ít công trăm lần... "Ca ca, huynh đã tham ngộ được Thời Gian Đại Đạo rồi sao?" Hi Hòa kinh ngạc.

Lâm Phàm cũng không tiết lộ quá nhiều, chỉ gật đầu nói: "Vừa mới tham ngộ được một chút thôi, đợi sau này tham ngộ sâu hơn, ta có thể bố trí ra trận pháp ngàn năm, vạn lần!" "Vâng!" Hai vị Thái Âm nữ thần nhìn Lâm Phàm, trong mắt tràn đầy tình ý vô hạn. "Cảm ơn ca ca... ca ca đối với muội thật quá tốt!" "Nha đầu ngốc!" Lâm Phàm trong lòng cũng có chút cảm động, nói: "Khi tu vi ca ca còn thấp, đều là hai muội dẫn dắt ca ca, bị chúng nhân Hồng Hoang chế giễu, lúc đó ca ca đã nghĩ, sau này ta nhất định phải chăm chỉ tu hành, để cho những kẻ đó phải nhìn bằng con mắt khác.

Ha ha ha... thấy chưa, bây giờ bọn chúng sớm đã bị ta bỏ lại phía sau..." "Ca ca...

đừng nói nữa!" "Ca ca, bọn muội đều hiểu!" Thôi được rồi...

Lâm Phàm thở ra một hơi dài: Mẹ nó, lão tử cũng sắp tin rồi...

Những ngày tiếp theo, hạnh phúc, khô khan và nhàm chán.

Cùng tu hành với hai muội muội tuyệt thế phong hoa sẽ có trải nghiệm gì?

Ừm...

đặc biệt là nín nhịn đến phát bực!

Thôi được rồi, sau khi khuyên hai người bế quan, Lâm Phàm đến dưới cây Nguyệt Quế.

Cây Nguyệt Quế, những năm đầu vì nuôi dưỡng bản nguyên của Thái Âm Tinh mà bị tổn hại, bây giờ tuy còn sống, nhưng không thể so với tiên thiên linh căn lúc ban đầu. "Thu!" Lâm Phàm pháp lực tuôn ra, trực tiếp thu cây Nguyệt Quế vào Vạn Thảo Đồ Phổ.

Vạn Thảo Đồ Phổ có công năng nuôi dưỡng bản nguyên, hy vọng có thể chữa trị được nó.

Không thể bên trọng bên khinh!

Sau khi Lâm Phàm có năng lực xây dựng Thời Gian Đại Trận, trước tiên hắn đã xây dựng cho Hi Hòa và Thường Hi một trận pháp gia tốc thời gian trăm lần, sau đó lại bay một mạch đến Tây Côn Luân, trong đạo trường của Tây Vương Mẫu cũng xây dựng một trận pháp tương tự.

Như vậy, Tây Vương Mẫu bất kể là dung hợp Bất Tử Dược hay tham ngộ Bất Tử Đại Đạo, đều có thể nhanh hơn một trăm lần.

Ừm... mọi thứ đã chuẩn bị xong, Lâm Phàm lại quay về Thái Âm Tinh, chuẩn bị bế quan.

Trên núi Phượng Tê, đạo trường của Nữ Oa.

Một ngày nọ, giữa trời đất mây lành bay lượn, vô số long phượng kỳ lân từ trên trời xuất hiện, tiên âm vang vọng, hương lạ ngào ngạt.

Nữ Oa đột nhiên mở mắt, lại thấy đạo trường của ca ca nứt ra một khe hở.

Phục Hy tay cầm Hà Đồ Lạc Thư, vẻ mặt tự tin bước ra khỏi đạo trường. "Ca ca... huynh xuất quan rồi!" Phục Hy bế quan, ban đầu dự định là mười vạn năm, bây giờ đã hơn mười vạn năm một chút, nhưng Đế Tuấn cũng không hề phái người đến thúc giục. "Ha ha ha..." Phục Hy ngửa mặt lên trời cười lớn, nói với Nữ Oa: "Không sai, ta đã xuất quan rồi, tham ngộ mười vạn năm, cuối cùng cũng có thành tựu." Phục Hy vung tay, trên đỉnh đầu hiện ra một đạo Tiên Thiên Chu Thiên Tinh Đấu Trận Đồ, cùng với những phù hiệu thần bí trên Hà Đồ Lạc Thư tương chiếu lẫn nhau, từng đạo ánh sáng xanh rơi xuống, khiến Phục Hy trông như thần thánh. "Trận pháp thật mạnh!" Nữ Oa có chút động dung.

Phục Hy nói: "Chỉ là trận pháp này quá mạnh, tuy rằng ta đã thôi diễn ra trong mười vạn năm, nhưng trận pháp vẫn còn quá thô sơ.

Nếu có thêm mấy chục vạn năm nữa, ta chắc chắn có thể thôi diễn trận pháp này đến mức hoàn mỹ!" "Nhưng, trên đời làm sao có cơ duyên như vậy.

Lần này tham ngộ mười vạn năm, ta đã đột phá trung kỳ, ngay cả Chuẩn Thánh hậu kỳ, cũng đã ở ngay trước mắt!" Nữ Oa dùng thần thức quét qua, thấy Phục Hy thật sự đã đột phá Chuẩn Thánh trung kỳ, liền gật đầu, nói: "Cũng có thể ăn nói với Đế Tuấn rồi!" "Ừm!" Phục Hy nói: "Muội muội, ta đi Thiên Đình một chuyến, giao Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận và Hà Đồ Lạc Thư cho Thiên Đế!" "Huynh đi đi!" Nữ Oa đứng dậy, nói: "Vừa hay, ta cũng phải ra ngoài một chuyến!" "Muội cũng ra ngoài?" Phục Hy kỳ quái hỏi: "Không biết muội muội

muốn đi đâu?" Nữ Oa nói: "Thái Âm Tinh, trong tay tên Lâm Phàm đó có cơ duyên của ta.

Bây giờ ta cảm ngộ ngày càng sâu sắc, e rằng sứ mệnh sắp đến gần, nếu không thể có được Cửu Thiên Tức Nhưỡng, Hồ Lô Đằng và những vật khác, sứ mệnh chẳng phải sẽ trở nên bị động sao!" "Nhưng Lâm Phàm..." Phục Hy có chút lo lắng.

Chương 65

Nữ Oa nói: "Ca ca không cần lo lắng, ta có nắm chắc!" "Thôi được!" Huynh muội hai người gần như cùng lúc ra cửa, hóa thành lưu quang bay đi, một người bay đến Thiên Đình, một người bay về phía Thái Âm Tinh.

Phục Hy vào Thiên Đình, giao Hà Đồ Lạc Thư và trận đồ Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận đã thôi diễn cho Đế Tuấn.

Đế Tuấn vô cùng vui mừng. "Phục Hy huynh, lần này thật sự nhờ có huynh, Phục Hy huynh quả là đại tài!" Đế Tuấn yêu tài tha thiết, hỏi: "Không biết huynh có hứng thú gia nhập Thiên Đình, chúng ta cùng nhau mưu đồ đại nghiệp không?

Ở Thiên Đình, huynh chỉ đứng sau bản tọa và đệ ta là Thái Nhất, cũng là Yêu Đế, thế nào?" "Đa tạ Đế Quân ưu ái!" Phục Hy chắp tay, nói: "Phục Hy tự nhiên hy vọng được gia nhập Thiên Đình, đáng tiếc bây giờ muội muội ta là Nữ Oa sứ mệnh sắp đến, làm ca ca, sao có thể rời đi lúc này.

Đợi Nữ Oa chứng đạo viên mãn, Phục Hy sẽ cùng bệ hạ mưu đồ đại sự!" "Đại thiện!" Phục Hy đưa ra một lý do như vậy, Đế Tuấn cũng không tiện ép buộc, liền khoản đãi Phục Hy thật tốt.

Phục Hy vừa đi, Đế Tuấn lập tức ra lệnh cho một trong thập đại Yêu Vương của Yêu tộc là Anh Chiêu lấy đi trận đồ Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, diễn luyện trận pháp, luyện chế trận kỳ, để công phá Ngũ Trang Quán.

Trong khi đó, Nữ Oa hóa thành lưu quang bay vào chân trời, xé rách không gian đến Thái Âm Tinh, vừa hay Lâm Phàm chưa bế quan. "Ủa... tiểu nha đầu này đến Thái Âm Tinh của ta làm gì?" Lâm Phàm ý

thức vừa động, liền hiện thân ở cửa Quảng Hàn Cung, vừa hay thấy Nữ Oa mặc y phục màu hồng đang đứng giữa hư không. "Lâm sư huynh, chào huynh!" "Nữ Oa sư muội chào muội, đã đến rồi thì vào đi!" Lâm Phàm vung tay, dẫn Nữ Oa vào Quảng Hàn Cung, hai người phân chủ thứ ngồi xuống.

Nữ Oa cũng không vòng vo, nhìn Lâm Phàm nói thẳng vào vấn đề: "Bản cung lần này đến đây, là để lấy lại cơ duyên của ta.

Xin Lâm sư huynh đừng làm khó tiểu muội.

Còn lời hứa của tiểu muội, nếu Lâm sư huynh đồng ý, ta có thể hầu hạ sư huynh bất cứ lúc nào, cũng có thể trở thành đạo lữ của sư huynh..." Nói đến đây, gương mặt Nữ Oa hơi ửng hồng.

Nhưng so với Hậu Thổ, Huyền Minh, Thái Âm nữ thần và Tây Vương Mẫu, Nữ Oa lại thẳng thắn hơn.

Hoặc là... thực dụng hơn, dường như không coi tình cảm đơn thuần là tình cảm, mà coi nó như một vật phẩm có thể dùng để giao dịch.

Điều này khiến Lâm Phàm lập tức mất hết hứng thú: Tiểu nương tử này cũng quá không có tình thú rồi, tuy rằng trông không tệ, có thể nói là cực phẩm, còn đáng yêu hơn Tây Vương Mẫu, nhưng tính tình và thái độ này, thật sự không có hứng thú nổi.

Lâm Phàm thật sự sợ lúc đó mình không "cứng" nổi. "Cần không?" Lâm Phàm nhìn Nữ Oa, vung tay rót một chén Tam Quang Thần Thủy: "Nữ Oa sư muội, uống chút tiên nhưỡng của Thái Âm Tinh ta đi." "Vâng..." Nữ Oa nhận lấy uống một ngụm, sau đó... phụt... một ngụm lại phun ra ngoài. "Lâm sư huynh...

đây...

đây là Tam Quang Thần Thủy?" "A, sao vậy Nữ Oa sư muội,

không hợp khẩu vị sao?

Ờ... xin lỗi nhé, chiêu đãi không chu đáo, Thái Âm Tinh của ta có hơi thô lậu..." "..." Nữ Oa nghe vậy, trán nổi đầy hắc tuyến: Tên này thật biết giả vờ, lấy thần vật như Tam Quang Thần Thủy để đãi khách, dùng làm trà linh uống?

Thô lậu... sao ngươi không đi chết đi?

Thực ra trong thâm tâm, Nữ Oa thật sự không muốn uống, muốn giữ lại chén Tam Quang Thần Thủy này mang về, sau này từ từ sử dụng.

Nhưng vì sợ bị Lâm Phàm coi thường, nàng đành uống cạn một hơi, nói: "Lâm sư huynh thật là hào phóng, dùng Tam Quang Thần Thủy làm đồ uống, e rằng cả Hồng Hoang này cũng chỉ có huynh thôi nhỉ?" "Không phải đâu!" Lâm Phàm nhún vai: "Hai muội muội của ta, còn có Tây Vương Mẫu, ta tặng mỗi người một vại đó." Quả nhiên...

Nữ Oa suýt nữa thì một hơi không lên mà ngã lăn ra đất: Mẹ kiếp, ngươi không khoác lác sẽ chết à?

Một vại? "Thôi được rồi, Lâm sư huynh!" Nữ Oa nói: "Tiểu muội hôm nay đến đây, là để lấy cơ duyên của ta, Cửu Thiên Tức Nhưỡng và Hồ Lô Đằng, xin sư huynh thành toàn!" "Được thôi!" Lâm Phàm biết, chuyện Nữ Oa tạo người là đại sự, không thể chậm trễ, vung tay lấy Cửu Thiên Tức Nhưỡng và Hồ Lô Đằng ra.

Hai vật phẩm này vốn do hai muội muội Hi Hòa và Thường Hi bảo quản, nhưng hai người cũng không phải là người không hiểu chuyện, lần này Lâm Phàm quay về, liền giao lại cho hắn. "Xoẹt..." "Phụt..." Lâm Phàm thu đao lại, chặt xuống một đoạn Hồ Lô Đằng, cùng với một nửa Cửu Thiên Tức Nhưỡng đưa cho Nữ Oa, nói: "Chừng này đủ cho muội dùng sau này rồi.

Đương nhiên, nếu thật sự không đủ, quay về ta sẽ tặng thêm cho muội.

Nhưng, tuy đây là cơ duyên của muội, nhưng dù sao cũng là đồ của ta, muội có thể lấy đi, nhưng không thể lấy không!" "Vâng..." Nữ Oa cúi đầu, giọng lí nhí như muỗi kêu, gương mặt xấu hổ hơi ửng hồng: "Nữ Oa đã chuẩn bị xong, xin Lâm sư huynh thương tiếc..." Giọng Nữ Oa lí nhí như muỗi kêu, đã chuẩn bị sẵn sàng mười phần: Thôi bỏ đi, ta mới không thích một tên vô sỉ như hắn đâu, tên này lăng nhăng muốn chết, ta chỉ vì cơ duyên của mình mà thôi. "Hả..." Bên cạnh Lâm Phàm lại ngẩn người: Nữ Oa làm gì vậy?

Không đúng phong cách a, chuẩn bị hiến thân sao? "Cái đó..." Lâm Phàm đầu óc quay cuồng: "Nữ Oa sư muội, thực ra thì, gần đây ta có hơi yếu, dinh dưỡng không tốt, cái đó... thôi bỏ đi, ta có một yêu cầu khác." "?" Nữ Oa gần như không thể tin vào tai mình, sau đó lại dùng ánh mắt dò xét nhìn hắn: Không có vấn đề gì mà, mình rất xinh đẹp, ánh mắt vừa rồi của tên này... là chê bai sao?

Tức chết ta rồi!

Tức chết lão nương rồi. "Nói đi!" Đột nhiên, khí chất của cả người Nữ Oa bỗng chốc thay đổi, từ vẻ e thẹn ngượng ngùng vừa rồi, trở nên thanh lệ lạnh lùng, khí thế bức người, đặc biệt là trong đôi mắt đẹp, một tia sáng lạnh lóe lên, dường như muốn xé rách cả bầu trời.

Ngay cả Lâm Phàm cũng bị khí chất biến đổi đột ngột này dọa cho giật nảy mình: Không đến mức đó chứ, nha đầu này lại muốn nổi điên à? "Khụ khụ... nói ngắn gọn!" Lâm Phàm nói: "Cơ duyên đó, thứ muội cần là công đức, đủ để thành tựu vô thượng Hỗn Nguyên Đạo Quả, điểm này, ta không tranh với muội.

Nhưng, khí vận sinh ra từ cơ duyên đó, nhất định phải cho Lâm

mỗ ta.

Nữ Oa sư muội, chỉ cần muội lập một lời thề với Thiên Đạo, nhường khí vận lại cho ta, giao dịch của chúng ta coi như thành lập." Lâm Phàm biết, Nữ Oa tạo người, không chỉ đơn giản là Thiên Đạo ban xuống công đức.

Nữ Oa thân là Thánh Mẫu của Nhân tộc, hưởng thụ nhân quả nguyện lực và tế bái của Nhân tộc, đồng thời hưởng hữu ba thành khí vận của Nhân tộc.

Đó là Nhân tộc đó, ba thành.

Sau khi Nhân tộc trở thành nhân vật chính của trời đất, ba thành khí vận đủ để chống đỡ cho sự tồn tại của bất kỳ đại giáo nào.

Nhân tộc có mười thành khí vận, Nữ Oa độc hưởng ba thành, Lão Tử vì có được chí bảo của Nhân tộc là Không Động Ấn, lại dùng Không Động Ấn trấn áp núi Thủ Dương, lập Nhân giáo, phế lập Nhân Hoàng, có đại công đức với Nhân tộc, cho nên Lão Tử cũng độc hưởng hai thành.

Hai vị Thánh Nhân, đã chia đi một nửa khí vận của Nhân tộc, cho nên sau này Nhân tộc tuy mạnh, nhưng chỉ là mạnh bề ngoài, thực tế đã làm béo cho Thánh Nhân, thứ rơi vào tay Nhân tộc lại không có bao nhiêu.

Bây giờ, Lâm Phàm lại muốn đoạt lại phần khí vận của Nữ Oa.

Còn về công đức, hắn không dám đoạt, Nữ Oa tạo người thành Thánh, là do Thiên Đạo đã định, nhưng khí vận lại không phải do trời định. "Được, ta đồng ý!" Lúc này Nữ Oa, vẫn chưa biết chuyện tạo người và Nhân tộc, tự nhiên cũng không biết tầm quan trọng của ba thành khí vận, bị Lâm Phàm vừa dụ dỗ vừa chọc tức, trực tiếp nghiến răng đồng ý: "Thiên Đạo ở trên, đệ tử Nữ Oa hôm nay mượn bảo vật

Hồ Lô Đằng, Cửu Thiên Tức Nhưỡng trong tay Lâm Phàm sư huynh, và dùng khí vận trong cơ duyên làm giao dịch, nếu vi phạm lời thề này, sẽ bị ngũ lôi oanh đỉnh..." Ầm ầm ầm...

Trên Thiên Đạo kim lôi cuồn cuộn, biểu thị sự công nhận đối với lời thề của Nữ Oa.

Chương 66

Lâm Phàm vô cùng vui mừng!

Nữ Oa cũng thu lại hai kiện bảo vật đó. "Nữ Oa sư muội, ta ở đây có đồ uống, uống chút rồi hẵng đi..." Lâm Phàm lại lấy ra một chén Tam Quang Thần Thủy.

Nhưng lúc này Nữ Oa tức đến ngũ tạng sắp nứt ra, đâu còn tâm trạng uống trà? "Không..." Nữ Oa đứng dậy, một bước đã ra khỏi Quảng Hàn Cung.

Nhưng ngay sau đó, nàng lại quay người trở lại, mắt nhìn chằm chằm Lâm Phàm hỏi: "Lâm sư huynh, Nữ Oa có một vấn đề, mong Lâm sư huynh trả lời thật lòng?" "Được!" Lâm Phàm nói: "Nữ Oa sư muội cứ hỏi!" "Lâm sư huynh, tại sao lại chê bai Nữ Oa?

Nữ Oa đã như vậy, huynh còn không muốn, là chê bai Nữ Oa, Nữ Oa có chỗ nào làm không tốt, hay là, tu vi và dung mạo của Nữ Oa không lọt vào mắt xanh của sư huynh?" Ờ...

Lâm Phàm nhìn gương mặt giận dữ của Nữ Oa, trên trán lại nổi đầy hắc tuyến: Thôi rồi, tiểu hổ nữu này cũng để ý lão tử rồi?

Nhưng... câu hỏi này, thật sự là câu hỏi đã xuyên qua vô số đàn ông, trả lời thế nào đây?

Sắp xếp... "Làm nữ nhân, phải dịu dàng như nước, ôn nhu như nước!" "Chê ta thô lỗ?" Nữ Oa đại nộ. "Không, ta đâu có nói, là muội tự nói..." "Tìm chết..." Nữ Oa giơ tay, pháp lực trong tay tuôn ra, định đánh về phía Lâm Phàm, nhưng đột nhiên nghĩ đến hai chữ "ôn nhu", liền cứng rắn dừng lại, đổi sắc mặt cười, nói: "Ghét thật, người ta làm sao có thể không ôn nhu... hi hi hi..." Nói xong, mang theo một nụ cười giả tạo trực tiếp hóa thành lưu quang bỏ đi.

Vừa rời khỏi Thái Âm Tinh, sắc mặt Nữ Oa lập tức lại âm trầm.

Không ôn nhu...

Chê ta thô lỗ?

Lẽ nào lại như vậy?

Ta chỗ nào không ôn nhu?

Ta chỗ nào thô lỗ?

Ta có chỗ nào không xứng với Lâm Phàm?

Chết tiệt... dám nói ta không ôn nhu. "A a a a a..." Nữ Oa không xé rách không gian, trực tiếp hóa thành lưu quang bay đi trong Hồng Hoang, vừa đi vừa gào thét, chấn động cả bầu trời.

Bỗng nhiên, trong dãy núi phía dưới có lưu quang lóe lên.

Nữ Oa ánh mắt vừa chuyển, liền đáp xuống đỉnh núi đó. "Khụ khụ..." Một người gầy cao, tướng mạo hung ác sau khi nhìn thấy Nữ Oa, đột nhiên chắp tay hành lễ: "Nữ Oa đạo hữu, chào, lâu rồi không gặp!" "Nhiên Đăng?

Ngươi ở đây làm gì?" "Ta... tại hạ ở đây tìm bảo vật, Nữ Oa đạo hữu, xin nhường đường!" "Khoan đã, ta hỏi ngươi một câu, trả lời ta trước?" "Được, Nữ Oa đạo hữu cứ hỏi." Nữ Oa hít sâu một hơi, nhìn Nhiên Đăng hỏi: "Nhiên Đăng, ngươi thấy ta có ôn nhu không?" "Hả..." Nhiên Đăng đáng thương trực tiếp bị Nữ Oa hỏi cho ngẩn người: Ôn nhu...

đó là cái gì?

Tại sao lại hỏi ta một câu hỏi khó như vậy? "Trả lời ta!" "..." Gương mặt Nhiên Đăng đầy vẻ khó xử: Ta mẹ nó còn không biết ôn nhu là gì, lại bắt ta trả lời.

Nhưng, biểu cảm này lọt vào mắt Nữ Oa lại biến thành một ý

khác: Cái tên xấu xí này cũng dám chê ta không ôn nhu. "Binh..." Ngọc túc duỗi ra, một cước mạnh mẽ đá vào người Nhiên Đăng, thân hình gầy cao của Nhiên Đăng hóa thành sao băng bay đi, trong nháy mắt đã rơi xuống vách đá vạn dặm xa.

Đâm vào vách đá tạo thành một đường hầm sâu hun hút. "Khụ khụ..." Nhiên Đăng vẻ mặt mờ mịt, vừa mới từ dưới đất bò lên, lại thấy Nữ Oa đáp xuống trước mặt, lập tức nổi giận: "Nữ Oa đạo hữu, quá đáng rồi, bần đạo có chỗ nào đắc tội với ngươi, mà lại thô lỗ như vậy..." "?" Nữ Oa đại nộ: Chê ta thô lỗ.

Binh...

Lại một cước đá ra, Nhiên Đăng khoảnh khắc hóa thành lưu quang, liên tiếp đâm thủng mười ba ngọn núi. "...

Mụ đàn bà điên, không thể nói lý..." "Binh..." "Binh binh..." "Binh..." "Đừng đánh nữa, ta cầu xin ngươi, Nữ Oa đạo hữu.

Ngươi ôn nhu, là người phụ nữ ôn nhu nhất thế gian, người gặp người yêu, hoa gặp hoa nở..." "Nói láo..." Nữ Oa phẫn nộ: Nếu người gặp người yêu, tại sao hắn không yêu ta?

Binh...

Nữ Oa nhấc chân, Nhiên Đăng lại bay đi! "Hù..." Thật sảng khoái!

Nữ Oa phủi tay, trực tiếp xé rách không gian, quay về núi Phượng Tê.

Trong Hồng Hoang, vô số người trố mắt nhìn nhau.

Nhiên Đăng từ dưới đất bò lên, phun ra một ngụm bụi đất trong miệng: "Ta khổ quá mà..." Núi Côn Luân, Tam Thanh sững sờ, á khẩu không nói nên lời.

Thông Thiên nói: "Mụ đàn bà điên, bị kích thích gì sao?" "Không

biết!" Nguyên Thủy nói: "Chắc là đang bực bội, lấy Nhiên Đăng ra xả giận, luyện tay chút thôi!" "Vô Lượng Thiên Tôn!" Trong mắt Lão Tử hiện lên vẻ đạm nhiên: "Theo lão phu quan sát thiên tượng ban đêm, e rằng Nữ Oa sư muội đang tìm kiếm cơ duyên ngộ đạo..." Thông Thiên: "..." Nguyên Thủy: "..." Thái Âm Tinh!

Lâm Phàm cười đến bò lăn ra đất. "Mẹ nó... cười chết ta rồi, Nữ Oa thật quá bạo lực...

Nhiên Đăng, thật là xui xẻo..." Lúc Nữ Oa quay về núi Phượng Tê, Phục Hy cũng đã về từ lâu. "Muội muội, về rồi..." Phục Hy mặt mày tươi cười, đích thân pha một chén trà Ngộ Đạo, cung kính đoan chính đặt trước mặt Nữ Oa: "Muội muội, mệt rồi, muội, uống chút trà, uống chút trà..." "Ờ... ca ca, huynh sao vậy?" Nữ Oa có chút tò mò: "Hôm nay sao lại ân cần khác thường?" "Ân cần khác thường, không có đâu, không tồn tại..." Phục Hy tuyệt đối phủ nhận: "Ta trước nay vẫn vậy, muội muội, từ hôm nay trở đi, chuyện lớn chuyện nhỏ ở núi Phượng Tê, ca ca ta một mình bao hết." "..." Nữ Oa đột nhiên hiểu ra, nhìn Phục Hy hỏi: "Vừa rồi huynh cũng thấy rồi?" "Không có không có, muội muội, ta không thấy gì cả, thật đó, ta thật sự không thấy gì cả..." Nói xong, trên trán Phục Hy rịn ra một giọt mồ hôi lạnh. "Oa..." Nữ Oa đột nhiên bưng chén trà khóc nức nở: "Ngay cả huynh cũng chê ta thô bạo, chê ta bạo lực, không... không... ca ca, huynh không cảm thấy ta không ôn nhu..." "Làm sao có thể, muội là người ôn nhu nhất!" Nhiên Đăng từ trong đất bò lên, toàn thân trên dưới không có chỗ nào là không bị thương.

Tuy rằng, đối với Chuẩn Thánh như hắn, chút vết thương nhỏ này căn bản không đáng ngại, nhưng vừa rồi bị Nữ Oa đánh cho một trận tơi bời, khiến Nhiên Đăng mất hết mặt mũi ở Hồng Hoang. "Chưa thành Thánh Nhân mà đã bắt nạt người ta như vậy... quá đáng lắm...

Chương 67

quá đáng lắm..." Nhiên Đăng cũng muốn khóc: "Sau này thành Thánh Nhân rồi, chúng ta còn sống nổi không, những sinh linh Hồng Hoang này?" "Thôi bỏ đi... dưới cây to dễ hóng mát, ta Nhiên Đăng kiếp này, tìm một nơi nương tựa vậy." Nhiên Đăng ánh mắt vừa chuyển, lập tức nhìn về phía Thái Âm Tinh.

Trong Hồng Hoang có nhiều cây to, nhưng nếu nói nổi bật nhất, trâu bò nhất, không ai dám chọc nhất, không nghi ngờ gì chính là Lâm lão ma Lâm Phàm trên Thái Âm Tinh.

Lâm lão ma không chỉ là chân truyền của Hồng Quân, được Đạo Tổ hết mực yêu thương, một thân pháp lực vô biên, đánh khắp vạn tộc Hồng Hoang, một mình có thể chống lại anh hùng thiên hạ.

Quyết định vậy đi.

Nhiên Đăng phủi bụi trên người, chỉ một hơi thở, vết thương trên người đã hoàn toàn phục hồi, khôi phục trạng thái tốt nhất, trực tiếp hóa thành sao băng bay đến ngoại vi Thái Âm Tinh. "Cố nhân Nhiên Đăng, cầu kiến Lâm Phàm sư huynh!" Lâm Phàm đang ngồi đả tọa, đối với ý đồ của Nhiên Đăng hắn biết rõ mồn một, đối với tên sau này phản đạo quy Phật này, Lâm Phàm không thể nào có hảo cảm. "Ý đồ của ngươi, ta đã biết, chỉ là ngươi và Thái Âm Tinh ta vô duyên, về đi!" Lâm Phàm vung tay, vô tận pháp lực tuôn ra, trực tiếp tống Nhiên Đăng bay xa ức vạn dặm.

Ai...

Con đường của Lâm Phàm không đi được rồi, làm sao bây giờ?

Ánh mắt Nhiên Đăng lại chuyển, cuối cùng dừng lại trên núi Côn Luân: Côn Luân tuy bị Lâm Phàm đè một đầu, nhưng dù sao cũng có

Tam Thanh, Tam Thanh làm chỗ dựa, cũng không tệ.

Đi thử vận may xem sao.

Nhiên Đăng trong nháy mắt lướt qua vô số không gian, đáp xuống Côn Luân, chắp tay về phía đạo trường của Tam Thanh, thành kính nói: "Cố nhân Nhiên Đăng, cầu kiến Tam Thanh sư huynh.

Xin ba vị sư huynh niệm tình cố nhân, chuẩn cho đệ tử tu hành ở Côn Luân, đệ tử cảm kích không cùng..." Trong đạo trường của Tam Thanh.

Thông Thiên cười lạnh, nói: "Tên này thật không biết xấu hổ, vốn cùng bối phận, lại tự xưng là đệ tử?" Lão Tử nói: "Tìm chỗ dựa rồi!" Nguyên Thủy cười ha hả, nói: "Dù sao, Nhiên Đăng cũng là một nhân vật có tiếng trong Hồng Hoang, năm đó mọi người cùng nghe đạo ở cung Tử Tiêu, thực lực không tầm thường, căn nguyên sâu dày phúc trạch cũng không tệ, có cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo bạn sinh.

Nếu có thể nhập vào Côn Luân của chúng ta, cũng có thể tăng thêm khí thế cho Côn Luân, đại huynh, tam đệ, chúng ta không bằng thu nhận hắn đi!" "Chuyện này, nhị đệ quyết định là được!" Lão Tử tỏ vẻ không can thiệp.

Thông Thiên lắc đầu, không nói gì.

Nguyên Thủy vui mừng, truyền lời ra ngoài cho Nhiên Đăng: "Nhiên Đăng đạo hữu khách khí rồi, có thể tự tìm đạo trường ở núi Côn Luân, sau này mọi người đều là người một nhà, nên đồng lòng chung sức!" Nhiên Đăng nghe vậy vui mừng khôn xiết, vội vàng cảm tạ, tìm một đạo trường ở núi Côn Luân, từ đó quy nhập Côn Luân, sau lại nhập vào Xiển giáo, trở thành phó giáo chủ của Xiển giáo, đó là chuyện sau này.

Hồng Hoang không ghi năm tháng, vạn năm trôi qua trong chớp

mắt.

Bên ngoài đã qua khoảng tám vạn năm.

Nhưng Lâm Phàm trong Thời Gian Đại Trận gia trì trăm lần, lại đã qua tám trăm vạn năm.

Trong tám trăm vạn năm, hắn chỉ làm một việc: ngộ đạo.

Tham ngộ Đại Đạo.

Lúc đầu hắn chuẩn bị tham ngộ Lực chi đại đạo.

Nhưng tham ngộ suốt một trăm vạn năm, Lực chi đại đạo dường như không có chút động tĩnh nào.

Khó... quá khó, khó đến mức Lâm Phàm suýt nữa thì khóc.

Cho nên, sau khi tham ngộ một trăm vạn năm, Lâm Phàm chuyển sang tìm hiểu Thời Gian Đại Đạo.

Tuy cùng là Đại Đạo, nhưng độ khó tham ngộ cũng không giống nhau, độ khó của Lực chi đại đạo, còn khó hơn Thời Gian Đại Đạo gấp mười lần.

Bảy trăm vạn năm còn lại tham ngộ Thời Gian Đại Đạo, Lâm Phàm cuối cùng đã nâng Thời Gian Đại Đạo từ 25% lên 30%.

Đã được ba thành!

Đúng lúc này, hệ thống trong đầu Lâm Phàm đột nhiên vang lên. "Đinh đông...

Hệ thống siêu cấp lựa chọn, hiện tại phát hành nhiệm vụ, mời túc chủ đưa ra lựa chọn!" "Lựa chọn một: Hồng Vân sắp tự bạo, xin hãy cứu lấy tàn hồn của hắn, và cướp đoạt căn cơ chứng đạo của Tam Hoàng Ngũ Đế, thưởng một ức điểm công đức, một đại lễ bao thần bí!" "Lựa chọn hai: Hồng Vân sắp tự bạo, không quan tâm không hỏi đến, thưởng một ức điểm công đức!" Mời túc chủ mau chóng đưa ra

lựa chọn! "Ủa... có đại lễ bao thần bí, không phải là điểm Đại Đạo chứ, ha ha ha, ta chọn một!" Lâm Phàm quả quyết lựa chọn một.

Đồng thời, ánh mắt hắn chuyển động, nhìn về phía Hồng Hoang.

Ở núi Vạn Thọ, ngoài Ngũ Trang Quán, một lớp màng ánh sáng màu vàng đất lấp lánh, vững chắc không thể phá vỡ.

Bên trong lớp màng sáng, một tòa đạo quan, một cây đại thụ, dưới gốc cây hai người đang nhàn nhã đánh cờ, chính là Trấn Nguyên Tử và hảo huynh đệ Hồng Vân đạo nhân.

Nhưng, cuộc sống yên bình của hai huynh đệ sắp kết thúc.

Lâm Phàm thấy rõ, mấy chục vạn Yêu tộc đã bố trí một đại trận xanh biếc bên ngoài Ngũ Trang Quán, bao trùm phạm vi mười vạn dặm xung quanh, đại trận hấp thu ánh sáng mặt trời mặt trăng, cả bầu trời bỗng chốc tối sầm lại.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!

Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử hai người đang ngồi dưới cây Nhân sâm quả đánh cờ, quả là vui thú.

Bên cạnh, hai đồng tử của Trấn Nguyên Tử là Thanh Phong và Minh Nguyệt mỗi người cầm một cái đĩa, trên đó đặt quả Nhân sâm, dâng lên cho hai vị lão gia thưởng thức.

Nhưng so với mỹ vị của quả Nhân sâm, hai người lại thích cuộc sống cơ hữu điềm đạm hơn.

“Hồng Vân lão hữu, phải cẩn thận một chút đó… Lão phu có một chiêu tên là ‘tiễn chỉ hậu đình’, nếu ngươi sơ sẩy một chút là bị lão phu công cho quỳ xuống đất cầu xin tha thứ đó!” *Bộp…* Quân cờ đen trong tay Trấn Nguyên Tử rơi xuống, đặt lên bàn cờ.

“Ha ha ha…” Hồng Vân cười toe toét: “Lão hữu sơ suất rồi, chẳng

lẽ không biết kế ‘mời quân vào hũ’ của ta sao, xem ta dùng sức hai bên, một con rồng đất, chờ bị ta kẹp đứt đi!” “Ồ…” Trấn Nguyên Tử đáp: “Thế à…” “Không hay rồi, lão gia…” Trong lúc hai vị đang tình tứ, đồng tử Thanh Phong đột nhiên run lên, chỉ vào bầu trời bên ngoài Ngũ Trang Quán nói: “Hai vị lão gia, xem kìa!” Sau đó, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân cùng lúc ngẩng đầu.

Thực ra không cần Thanh Phong nhắc, hai người cũng đã cảm nhận được, sắc trời đang dần tối lại.

Một màn sáng màu lam khổng lồ từ mặt đất từ từ dâng lên, không chỉ bao trùm toàn bộ Ngũ Trang Quán, mà còn bao trọn cả không gian mười vạn dặm xung quanh.

Đại trận vừa nổi lên, cả bầu trời lập tức u ám, mặt trời không còn ánh sáng, màn trời buông thấp, sau đó là bóng tối vô tận.

Trên màn đêm đen kịt, các vì sao lấp lánh.

Ba trăm sáu mươi lăm ngôi sao lớn dàn trận, hàng tỷ ngôi sao nhỏ như cát trong sông Ngân Hà vây quanh chu thiên.

Trên mặt đất, ba trăm sáu mươi lăm đại yêu Yêu tộc cầm trong tay cờ trận, lần lượt tương ứng với các vì sao, ba trăm sáu mươi lăm luồng sáng rực rỡ bay lên trời, ứng với các đại tinh trên cao.

Lại có hàng vạn yêu binh Yêu tộc cầm cờ trận, phất cờ hò hét, tương ứng với tinh hà trên trời, vô số vì sao chuyển động, ánh sao vô tận chiếu rọi xuống.

Cảnh tượng này dọa cho Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử đánh rơi cả quân cờ trong tay.

Chấn động!

Quá chấn động.

Ngay cả Lâm Phàm trên Thái Âm Tinh nhìn thấy cũng không khỏi hít một hơi khí lạnh, toàn thân nổi da gà.

Đại trận như thế này có thể thay đổi trời đất nhật nguyệt, thay đổi cả chu thiên tinh thần.

Đây là Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận sao?

Chương 68

"Khí tức thật đáng sợ…" Trấn Nguyên Tử đứng dậy, ánh mắt lấp lóe: "Trận pháp, trước đây ta chưa từng thấy trận pháp nào như thế này?" "Không biết nữa!" "Lão gia, chúng ta phải làm sao đây?" Thanh Phong và Minh Nguyệt sợ đến run lẩy bẩy.

"Không cần sợ!" Trấn Nguyên Tử nói: "Trận pháp tuy lợi hại, chưa chắc đã phá được đại trận của ta!" *Ầm…* Trấn Nguyên Tử giơ tay, trong tay xuất hiện một cuốn sách, chính là Địa Thư trong Tam thư Thiên Địa Nhân, một Cực phẩm Tiên thiên linh bảo.

"Đi!" Địa Thư hóa thành một luồng sáng bay vào đại trận, tăng cường cho lớp phòng ngự của Ngũ Trang Quán, khiến cho màn sáng màu vàng càng thêm rực rỡ.

"Ha ha ha ha…" Lúc này, bên ngoài đột nhiên xuất hiện một đại yêu, chính là Yêu thánh của Yêu tộc, Anh Chiêu.

Anh Chiêu đứng trên bầu trời, nói với Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân: "Hồng Vân, ngoan ngoãn ra đây, nếu không đợi ta phá cái đại trận chó má này, người trong Ngũ Trang Quán, gà chó không tha!" "Ngươi dám…" *Ầm…* Trấn Nguyên Tử vung tay, một luồng sáng bay ra, đánh bay Anh Chiêu ra xa hàng tỷ dặm.

Nhưng Anh Chiêu không hề bị thương, sau khi trở về vị trí cũ, lại tiếp tục chủ trì đại trận, nói: "Khai trận!" Một tiếng ra lệnh, vô số Yêu tộc phất cờ trận trong tay.

Vạn ngàn cờ trận lay động.

Trên đầu, ba trăm sáu mươi lăm ngôi sao lớn lấp lánh, ánh sao vô tận rủ xuống, hóa thành mưa sao băng, từ trên màn sáng màu xanh lam đập về phía Ngũ Trang Quán. *Ầm…* Mỗi một ngôi sao băng đều

như một quả phi đạn, xé rách hư không, rơi xuống màn sáng phòng ngự màu vàng đất của Ngũ Trang Quán.

Lớp phòng ngự của Ngũ Trang Quán lập tức rung chuyển dữ dội.

Phía sau, lại có hơn ba trăm ngôi sao băng bay tới.

"Không ổn!" Trấn Nguyên Tử vội vàng vận chuyển pháp lực, truyền toàn bộ sức mạnh của mình vào lớp phòng ngự, lại thúc giục sức mạnh của Địa Thư, Hồng Vân đương nhiên cũng không ngồi yên.

Hai người cộng thêm Địa Thư, cuối cùng cũng chặn được đợt tấn công của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

"Không được…" Hồng Vân nói: "Lão hữu, sức tấn công của đại trận này quá mạnh, thả ta ra ngoài, ta đi giết chết đám kia!" "Không!" Trấn Nguyên Tử nói: "Bên ngoài có vô số người đang nhìn, ngươi không thể đi, nếu không chắc chắn sẽ rơi vào bẫy." Hai người gắng gượng chống đỡ đại trận, cuộc tấn công của Yêu tộc bên ngoài cũng dần từ mạnh chuyển sang yếu, dù sao sức mạnh của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận cũng phải dựa vào pháp lực của Yêu tộc để thúc đẩy.

Sau một đợt tấn công, Trấn Nguyên Tử mặt đầy lo lắng, nói: "Lão hữu, đại trận của Yêu tộc, xem ra cũng mới diễn luyện không lâu, cho nên sức tấn công còn yếu.

Nhưng nếu Đế Tuấn đích thân chỉ huy, những trận nhãn chính mà đổi thành Đông Hoàng Thái Nhất, Thập đại Yêu thánh, ta e rằng lớp phòng ngự này không trụ nổi!" Hồng Vân hỏi: "Vậy phải làm sao?" Trấn Nguyên Tử nói: "Không sợ, Địa Thư ta vẫn chưa tham ngộ xong, bây giờ nhân lúc Yêu tộc tạm ngừng tấn công, ta đi tham ngộ một phen, không chừng có thể ngộ ra chút gì đó, tăng cường đại trận.

Yêu tộc muốn bố trí lại trận pháp, cũng không phải chuyện một sớm một chiều có thể hoàn thành!" "Thôi được!" Hồng Vân gật đầu.

Trấn Nguyên Tử liền cầm Địa Thư đi thẳng vào đạo trường tham ngộ.

Hồng Vân ngồi dưới gốc cây Nhân sâm quả, càng nghĩ càng thấy không ổn.

Không được, đại trận của Yêu tộc lợi hại như vậy, vạn nhất lát nữa đại trận bị phá, chẳng phải sẽ liên lụy đến trang viên của lão hữu Trấn Nguyên Tử sao?

Không được, mình không thể mang tai họa đến cho lão hữu.

Làm sao bây giờ?

Chẳng lẽ, phải giao thứ này ra?

Trong tay Hồng Vân hiện ra một đạo văn màu tím, chính là Hồng Mông Tử Khí.

"Không… tuyệt đối không?

Cơ duyên của ta, bất cứ ai cũng đừng hòng có được…" Hay là ra ngoài đi về phía Tây, Chuẩn Đề đạo nhân và Tiếp Dẫn đạo nhân ở Tây phương đều là đệ tử của Đạo Tổ Hồng Quân, Yêu tộc tuy lớn mạnh, cũng không dám đến núi Tu Di ở Tây phương gây phiền phức.

Quan trọng là năm xưa ở Tử Tiêu Cung, ta đã nhường chỗ cho Chuẩn Đề đạo nhân, hai người họ nợ ta nhân quả, chắc sẽ không từ chối thu nhận ta.

Ừm… phải làm sao đây?

Hồng Vân trong lòng đã quyết, trực tiếp phá vỡ đại trận của Ngũ Trang Quán, bay ra ngoài.

Hồng Vân nghĩ đơn giản, ra ngoài rồi trực tiếp xé rách không gian rời đi là được rồi, đến nơi khác cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt.

Nhưng, một cảnh tượng thần kỳ đã xảy ra.

Hồng Vân ra khỏi Ngũ Trang Quán, pháp lực tuôn ra, sau khi chạm vào vách ngăn thiên địa, hai tay liền xé mạnh vào hư không.

Hả?

Không có động tĩnh!

Lại thử… vẫn không có động tĩnh.

Không thể xé rách hư không, ngươi có tin được không?

Chẳng lẽ… có người tính kế ta?

Có thể giam cầm thiên địa để tính kế ta… chẳng lẽ… Hồng Vân ngẩng đầu nhìn trời, trong lòng chấn động kinh hãi.

Xong rồi!

Thiên Đạo tính kế, xong rồi, xong rồi! … "Hồng Vân… Hồng Vân ra rồi, đừng để hắn chạy thoát…" "Hồng Vân ra rồi, mau đi báo cáo cho Đế Quân…" … Lúc này, Yêu tộc đương nhiên cũng đã phát hiện ra Hồng Vân.

Hồng Vân ra khỏi Ngũ Trang Quán dễ dàng, nhưng từ bên ngoài lại không thể đi vào, lại không nỡ liên lụy lão hữu, đành hóa thành một luồng sáng, bay về phía núi Tu Di ở Tây phương.

Hồng Vân dù sao cũng là đại lão lâu năm ở Hồng Hoang, lại từng nghe Đạo Tổ giảng đạo ở Tử Tiêu Cung, được Đạo Tổ để mắt ban cho Hồng Mông Tử Khí.

Cho nên xét về tu vi và sức chiến đấu, Hồng Vân về cơ bản có thể đè bẹp Anh Chiêu.

Sau vài hiệp, hắn đánh lui Anh Chiêu, rồi hóa thành một luồng sáng bay về phía Tây.

Hết cách rồi.

Hồng Vân là người tốt, nhưng ở Hồng Hoang lại không có nhiều bạn bè, ngoài người bạn thân Trấn Nguyên Tử ra, người có thể nương tựa chỉ có hai người nợ hắn nhân quả ở Tây phương là Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Hai người họ là đệ tử của Đạo Tổ, Yêu tộc không đến mức truy sát đến tận cửa.

Nhưng bây giờ Thiên Đạo đã khóa chặt hư không không cho Hồng Vân xé rách, Hồng Vân chỉ có thể hóa thành luồng sáng rời đi.

Phải biết rằng, luồng sáng còn nhanh hơn cả tốc độ ánh sáng, nhưng đối với diện tích của cả Hồng Hoang thì quá chậm, với tốc độ này, không có vài trăm năm thì đừng hòng tiến vào địa phận Tây phương.

Hồng Vân trong lòng nóng như lửa đốt, nhưng lại không muốn gây phiền phức cho lão hữu Trấn Nguyên Tử.

Chỉ có thể nhắm mắt bay về phía trước.

Động tĩnh ở Ngũ Trang Quán nhanh chóng thu hút sự chú ý của các thế lực khác.

Trên Thái Âm Tinh, Lâm Phàm một bước ra khỏi cửa, thân hình lóe lên đã ở trong một khoảng hư không.

Trên Thiên đình, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Thập đại Yêu thánh cũng sớm đã nhận được tin Hồng Vân rời khỏi Ngũ Trang Quán.

Đế Tuấn ngự trên Thiên đình, nhìn xuống chúng sinh, khóe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười: "Hồng Vân quả nhiên đã bị tính kế, ngay cả hư không cũng không thể xé rách, đúng là trời giúp ta rồi, Hồng Mông Tử Khí, ngươi không có phúc hưởng thụ đâu!" "Đại ca…" Đông Hoàng Thái Nhất bước ra, nói: "Tiểu đệ đi xuống, vì đại ca đoạt lấy nó!" "Không!" Đế Tuấn nói: "Trong Hồng Hoang này, kẻ muốn

thứ này không ít, một mình ngươi đi, e rằng không an toàn, đi, bản đế cùng ngươi đi một chuyến, à phải rồi, Bạch Trạch, các ngươi cũng theo trẫm đi!" "Vâng!" Đế Tuấn suất lĩnh mười mấy vị đại năng Chuẩn Thánh của Thiên đình, trực tiếp xé rách không gian, đáp xuống Hồng Hoang, vừa vặn chặn ngay con đường mà Hồng Vân phải đi qua để đến Tây phương.

Cùng lúc đó, Côn Bằng ở Bắc Hải, Minh Hà giáo chủ ở U Minh Huyết Hải, Đông Vương Công của Viễn cổ Thiên đình ở Đông Hải, tất cả đều xé rách không gian, rồi hóa thành luồng sáng đáp xuống Hồng Hoang.

Hồng Vân bay mãi bay mãi, bay được hàng tỷ tỷ dặm, lại lần nữa thử xé rách bầu trời, kết quả vẫn như cũ, thử mấy lần đều không thể xé được.

"Xem ra, lão đạo ta bị tính kế rồi!" Hồng Vân thở dài một hơi, lẩm bẩm: "Chẳng lẽ, hôm nay chính là ngày kiếp nạn của Hồng Vân ta sao?" "Vô lượng thiên tôn, không phải, không phải…" Cách Hồng Vân không xa, trong hư không một bóng người lóe lên, Đông Vương Công xuất hiện, mỉm cười nói: "Không phải thế, Hồng Vân đạo hữu chẳng lẽ không nhìn ra sao?

Đem thứ khoai lang nóng bỏng tay đó đưa cho tại hạ, tai họa này lập tức có thể giải!" "Viễn cổ Thiên đình ở Đông Hải của ta, hoan nghênh đạo hữu tùy thời gia nhập, cũng có thể cung cấp sự che chở cho đạo hữu!" "Vô lượng thiên tôn!" Ở một phía khác của bầu trời, ánh sáng lóe lên, một bóng người áo trắng hạ xuống, chân đạp Thập nhị phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, áo trắng phấp phới, tóc đen như thác, giữa trán có một vệt máu tà dị, toàn thân tỏa ra khí tức khiến người ta kinh hãi.

Chương 69

Người này chính là đại năng của U Minh Huyết Hải, Minh Hà giáo chủ.

Xét về sức chiến đấu, Minh Hà giáo chủ và Đông Hoàng Thái Nhất ngang tài ngang sức, sở dĩ kém hơn một chút là vì không có Tiên thiên chí bảo, có thể nói, đây lại là một tồn tại lừng lẫy.

"Bắc Hải của ta, cũng có thể cung cấp sự che chở cho Hồng Vân đạo hữu!" Hư không chấn động, bầu trời rộng lớn hàng tỷ dặm đột nhiên hóa thành một đạo nhân tóc xanh, tay cầm một tòa cung điện trấn áp bầu trời, khí thế trên người nặng nề như mây chì, bất động như núi.

"Ông ông ông…" Hư không lại lóe lên, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Thập đại Yêu thánh lần lượt hiện ra, từ bốn phương tám hướng, phong tỏa toàn bộ đường lui của Hồng Vân.

"Có trẫm ở đây, bất cứ ai cũng không bảo vệ được ngươi!" Đế Tuấn vừa mở miệng, đã bá đạo vô song: "Hồng Vân, ngoan ngoãn giao Hồng Mông Tử Khí ra, Thiên đình tha cho ngươi không chết, ai dám động, ta diệt kẻ đó!" "Hừ…" Viễn cổ Thiên đình Đông Vương Công châm chọc đối đáp: "Bản tọa là Nam tiên chi thủ do Đạo Tổ đích thân phong, là chí tôn của Hồng Hoang, có thể nói là danh chính ngôn thuận, Hồng Vân đạo hữu quy thuận Viễn cổ Thiên đình của ta, ta xem kẻ nào dám động, phải hỏi thanh Cực Dương Kiếm trong eo ta, cây trượng đầu rồng trong tay ta đã!" "Tìm chết…" *Đang…* Đông Hoàng Thái Nhất lập tức đập vào Đông Hoàng Chung, bay lên trời, một tiếng chuông đánh xuống Đông Vương Công.

Đông Vương Công dùng trượng đầu rồng chống đỡ, sau hai chiêu

liền bị Thái Nhất đánh bay.

Nhưng cũng không bị thương.

"Thái Nhất…" Đế Tuấn vội vàng gọi Đông Hoàng Thái Nhất lại, nói: "Lúc này không phải lúc dạy dỗ hắn, đợi ta có được Hồng Mông Tử Khí, sẽ diệt Thiên đình ở Đông Hải!" "Vâng!" Đông Hoàng Thái Nhất quay sang nhìn Hồng Vân, tay cầm Hỗn Độn Chung trực tiếp uy hiếp: "Hồng Vân, giao ra đây, nếu không hôm nay chắc chắn phải chết!" "Ai…" Hồng Vân lắc đầu, ha ha ha cười lớn: "Giao ra, ta sẽ không phải chết sao, ha ha ha ha…" Không thể nào.

Thiên Đạo tính kế, chắc chắn không phải tính kế Hồng Mông Tử Khí trong tay Hồng Vân, nếu không, năm xưa ở Tử Tiêu Cung, Hồng Mông Tử Khí đã không rơi vào tay hắn.

Cho nên rất đơn giản, Thiên Đạo tính kế, là tính kế mạng của Hồng Vân.

Đế Tuấn không giết ta, Thái Nhất không giết ta, tự nhiên sẽ có người khác muốn giết ta, có Thiên Đạo muốn giết ta.

Thôi vậy, thôi vậy!

Giao… Hồng Mông Tử Khí giao, mạng… cũng giao!

"Muốn sao?" Hồng Vân vung tay, giơ lên Hồng Mông Tử Khí dài một thước trong tay.

Ánh mắt mọi người sáng lên!

"Đến đây, ai cướp được, là của người đó!" *Ầm…* Mười mấy luồng sáng liều mạng bay về phía Hồng Vân.

Trên mặt Hồng Vân lộ ra một nụ cười khinh miệt, sau đó ánh mắt trống rỗng nhìn về phía Đông.

Phía Đông có một ngọn núi.

Trên núi có một đạo quan.

Trong đạo quan, cổ thụ chọc trời, xanh um như lọng!

“Lão hữu… vĩnh biệt…” *Ầm…* Thân thể Hồng Vân bành trướng dữ dội.

“Không hay… gã này muốn tự bạo, mau chạy…” Côn Bằng vỗ đôi cánh lớn, trong nháy mắt đã bay xa vạn dặm.

Đông Vương Công hóa thành bản thể Cực Dương chi khí.

Đông Hoàng Thái Nhất giơ tay tế ra Hỗn Độn Chung, bảo vệ đám người Yêu tộc.

Mọi người ai có thể chạy thì chạy nhanh, không chạy được thì phòng ngự.

Hồng Mông Tử Khí quan trọng, nhưng tính mạng còn quan trọng hơn. *Phanh…* Một luồng sáng chói lòa bùng nổ.

Chuẩn Thánh tự bạo, là sự bùng nổ của cả đời tu hành của một người, cuồng bạo vô cùng, có thể sánh với một đòn của Thánh nhân.

Cả hư không đều sụp đổ.

Vạn vật tan biến.

Hồng Hoang chấn động.

Nhưng, lại có một luồng sáng đỏ không màng sống chết, hóa thành một luồng sáng bay về phía Hồng Mông Tử Khí.

Trong vụ nổ, một luồng ánh lửa bay tới.

Trên đời luôn có những kẻ đi ngược dòng.

Nguyện cho tất cả những kẻ đi ngược dòng đều… tan thành tro bụi.

Không sai, kẻ đi ngược dòng này không phải ai khác, chính là

người được mệnh danh là "kẻ tàn nhẫn số một Hồng Hoang" Minh Hà giáo chủ.

Minh Hà giáo chủ là nhân vật nào, đó là chủ nhân của U Minh Huyết Hải, người đàn ông tự mang hào quang, sở hữu Nguyên Đồ và A Tỳ nhị kiếm, lại có Thập nhị phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên.

Không được sao?

Xin lỗi, ta được… ta có thể!

Thập nhị phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên đột nhiên bung nở, sau đó không có sau đó nữa.

Trong vụ tự bạo tương đương với một đòn của Thánh nhân, Cực phẩm Tiên thiên linh bảo cũng chẳng có tác dụng gì.

Minh Hà trực tiếp bị luồng sóng năng lượng đó hóa thành tro bụi, chỉ để lại một đóa sen lẳng lặng xoay tròn, một cặp kiếm màu đen, trong hỗn độn vô tận tỏa ra ánh sáng lung linh.

"Ồ…" Một giọng nói vang lên.

Lâm Phàm ló đầu ra từ hư không: "Lão phu đến thật đúng lúc, bảo bối của ai mà không cần nữa thế này… Thu!" Không chút khách khí, Lâm Phàm vung tay thu lấy Thập nhị phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên và Nguyên Đồ A Tỳ nhị kiếm: "Haiz… hết cách rồi, đẹp trai chính là có vốn, khiến người ta ghen tị, tùy tiện đứng ở đâu, ta cũng là sự tồn tại chói mắt nhất thế gian.

Đi đâu cũng có Cực phẩm Tiên thiên linh bảo chờ ta thu." Chỉ là, hai thanh kiếm này thật đúng là rác rưởi… "Thôi, không thể lãng phí của trời, thu cả vậy!" Sau đó, Lâm Phàm đội Càn Khôn Đỉnh, một Tiên thiên chí bảo, Thập nhị phẩm Diệt Thế Hắc Liên, Thập nhị phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, Tố Sắc Vân Giới Kỳ, Chân Võ Tạo Điêu Kỳ, Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ.

Trên cùng, còn có Phân Bảo Nhai và vô số bảo vật trên đó chống đỡ.

Cho nên dù ở trong làn sóng năng lượng vô tận do Hồng Vân tự bạo, Lâm Phàm cũng có thể đi dạo nhàn nhã.

Đương nhiên, cũng không thể làm càn, vẫn phải hết sức cẩn thận.

Khi hắn đi đến trung tâm vụ nổ của Hồng Vân, sóng năng lượng về cơ bản đã tan biến.

Không gian nơi đó đang từ từ phục hồi, trong không gian đó, tám mảnh Hồng Mông Tử Khí ba dài năm ngắn hiện ra rõ ràng.

"Ai… Hồng Vân à… hôm nay ca giúp ngươi một tay, kiếp sau chuyển thế, đừng quên ca nhé!" Lâm Phàm lại vung tay: "Hồn hề quy lai…" Tàn hồn của Hồng Vân dưới sự dẫn dắt của Lâm Phàm từ từ tụ lại, hình thành một hư ảnh gần như trong suốt.

"Vút…" "Vút vút…" "Vút vút vút…" Khi năng lượng từ vụ tự bạo của Hồng Vân kết thúc, những người khác cũng hóa thành luồng sáng bay đến ngay lập tức.

"Mẹ kiếp, tìm chết…" Đông Hoàng Thái Nhất thấy một bóng người, phát hiện tốc độ còn nhanh hơn mình, quả quyết giơ Hỗn Độn Chung, pháp lực tuôn trào, úp về phía Lâm Phàm.

"Hử?" Lâm Phàm quay người lại.

"Lâm… phốc…" Sau khi phát hiện ra Lâm Phàm, Đông Hoàng Thái Nhất lại phải gắng gượng thu cái chuông lớn của mình về, pháp lực vô tận phản phệ, khiến hắn phun một ngụm máu tươi ra xa hàng tỷ dặm, bắn thủng trời đất.

Máu rơi xuống, đập nát vô số ngọn núi, diễn hóa ra vạn ngàn sinh linh tiên thiên.

“Lâm lão ma… à không, Lâm đạo hữu, ngài cũng ở đây à?” Đế Tuấn và những người khác sau khi nhìn thấy Lâm Phàm, trong lòng lập tức căng thẳng: Mẹ nó, gã này đến rồi, chúng ta còn chơi cái trứng chó gì nữa!

“Ừm…” Lâm Phàm nhàn nhạt nói: “Hồng Vân mệnh không đáng tuyệt, ta đặc biệt thu thập tàn hồn, đợi ngày sau có cơ duyên, sẽ cho vào luân hồi, đầu thai làm người!” “Hả… luân hồi?” Đế Tuấn mặt đầy ngơ ngác: “Đó là thứ gì?” “Vút!” “Vút!” Côn Bằng, Đông Vương Công cũng lần lượt đến.

Ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào Lâm Phàm, sau đó gần như cùng lúc bĩu môi.

Gây sự không nổi, gây sự không nổi!

Chương 70

Nhưng, cuối cùng vẫn có người không cam tâm.

Đế Tuấn hỏi Lâm Phàm: "Lâm đạo huynh, vậy Hồng Mông Tử Khí, có phải đã bị ngài lấy được không?" Vừa hỏi như vậy, mọi người cũng đều trừng mắt nhìn Lâm Phàm.

Lâm Phàm gật đầu: "Không sai!" Đồng thời hắn đưa tay ra, lấy ra tám mảnh Hồng Mông Tử Khí ba dài năm ngắn, nói: "Đáng tiếc, sức nổ của Hồng Vân quá lớn, Hồng Mông Tử Khí bị nổ nát rồi, e rằng cũng không dùng được nữa!" "Này, ngươi có muốn không?" Lâm Phàm nhìn Đế Tuấn.

Đế Tuấn vội vàng lắc đầu: "Không không không không… Lâm đạo huynh nói đùa rồi, vật này đương nhiên thuộc về đạo huynh, ta muốn làm gì?" Nếu là cả một dải hoàn chỉnh, lão tử còn có thể tranh giành, mẹ nó đều vỡ nát rồi, ta lấy một mảnh Hồng Mông Tử Khí vỡ nát, để rồi đắc tội với Lâm vô sỉ sao?

Ta bị bệnh à!

"Ngươi muốn không…" Lâm Phàm lại lần lượt đưa tám mảnh Hồng Mông Tử Khí đến trước mặt Đông Vương Công, Côn Bằng và những người khác.

Hai người cũng vội vàng xua tay như trống bỏi, tỏ ý không cần.

Những người có mặt ở đây, ai mà không phải là đại lão một phương, tuyệt thế kiêu hùng, có thể nào không có EQ sao?

"Thôi được!" Lâm Phàm vung tay, thu lại Hồng Mông Tử Khí, nói: "Vật này là vật có định số, đã không thuộc về các ngươi, cũng không thuộc về bản tọa, sau này người có duyên xuất hiện, ta tự sẽ tặng. …

Hừm… đáng tiếc, e rằng mấy người các ngươi… đều không có cửa!” *Vút…* Ngay lúc này, Minh Hà hóa thành luồng sáng bay tới, đáp xuống giữa không trung.

Minh Hà vừa rồi bị Hồng Vân tự bạo trực tiếp hóa thành tro bụi, nhưng khi ở Huyết Hải hắn đã tu luyện một môn thần thông, có bốn trăm tám mươi triệu huyết thần tử phân thân, chết rồi lập tức hồi sinh, đó cũng là một trong những lý do hắn dám tiến vào trung tâm vụ nổ của Hồng Vân.

“Ai… ai lấy đi Hồng Mông Tử Khí, mau đưa ra cho ta…” *Ầm…* Minh Hà chưa nói dứt lời, đã thấy trên cửu thiên rơi xuống một vật khổng lồ, không phải gì khác, chính là pháp bảo Phân Bảo Nhai của Lâm Phàm.

Trên Phân Bảo Nhai ngàn đèn lấp lánh, vạn ánh sáng cùng phát, đập xuống đầu Minh Hà.

“Lâm… hiểu lầm… hiểu lầm…” *Phanh…* Không có hiểu lầm, chỉ có một vệt máu tươi bay ra, rơi xuống đại địa Hồng Hoang.

Hiện tại Lâm Phàm đã đột phá tu vi Chuẩn Thánh, Lực chi đại đạo và Thời gian đại đạo đều đã ngộ được hơn ba thành, vung tay có thể hủy thiên diệt địa, một Minh Hà nhỏ nhoi trước mặt hắn có là gì!

“…” Mọi người nhìn thấy cảnh này, ai nấy đều kinh hồn bạt vía.

“Lâm đạo huynh, ta có việc, xin đi trước một bước!” *Vút…* Đế Tuấn dẫn theo Yêu tộc trực tiếp rời đi.

“Em rể, ta cũng đi đây!” Đông Vương Công lau mồ hôi trên trán, hóa thành luồng sáng bay đi.

Côn Bằng chắp tay, trực tiếp dang cánh rời đi.

Hiện trường trống rỗng, hư không khôi phục bình tĩnh, hỗn độn chi khí tiêu tan.

Sau vài hơi thở, Minh Hà lại từ nơi xa vô tận bay về, lần này không dám la hét nữa, trực tiếp đáp xuống bên cạnh Lâm Phàm, mặt đầy khổ sở: "Lâm đạo hữu, ta…" "Đại gia…" *Phanh…* Phân Bảo Nhai rơi xuống, Minh Hà vỡ nát! *Phanh phanh phanh…* Sau liên tiếp hơn mười lần, Minh Hà cuối cùng cũng ngộ ra: Mẹ kiếp, không trả bảo vật cho ta, cho nên mới không cho ta cơ hội nói chuyện sao?

Không trả bảo vật cho ta, không cho ta nói chuyện?

Ngươi có thể ngăn ta nói sao?

"Lâm đạo hữu…" Lần này Minh Hà đã học khôn, không đến gần Lâm Phàm, trực tiếp cách vô số không gian gọi lớn: "Xin Lâm đạo hữu trả lại pháp khí của tại hạ, Minh Hà cảm kích vô cùng!" *Vút…* Minh Hà vừa dứt lời, phía chân trời đã lóe lên một luồng sáng đen.

"Minh Hà đạo hữu khách khí rồi, nên làm mà, sớm nói có phải tốt không…" Ta sớm nói cái con khỉ à… Minh Hà suýt nữa chửi ầm lên, mẹ nó ngươi có cho ta mở miệng đâu, ta nói thế nào được.

Nhưng khi nhận lại bảo vật, hắn lập tức nổi giận.

Lâm Phàm quả thực đã trả lại bảo vật, nhưng chỉ có hai thanh kiếm màu đen, chính là Nguyên Đồ và A Tỳ nhị kiếm.

Còn đóa sen thì sao?

Thập nhị phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên của lão tử đâu rồi?

Ai có thể cho ta biết không?

"Minh Hà đạo hữu…" Khi Minh Hà định mở miệng lần nữa, ý thức của Lâm Phàm truyền đến: "Thập nhị phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên đối với bản tọa có tác dụng, hôm nay bản tọa nợ ngươi một nhân tình, sau này, bản tọa sẽ cho ngươi một cơ duyên lớn, suy nghĩ đi!" Ta… cơ duyên lớn?

Cơ duyên gì thì nói rõ ra chứ!

Nhưng Minh Hà không dám la hét nữa.

Người ta đã mở miệng nói muốn Thập nhị phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên của hắn, thực lực của đối phương lại vượt xa hắn, quan trọng nhất là, bảo vật đó cũng đang ở trong tay người ta.

Cưỡng ép đòi lại, e rằng không những không được mà còn chọc giận đối phương.

"Thôi vậy, thôi vậy… hy vọng ngươi không nuốt lời!" Minh Hà đối với Thập nhị phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên thực ra cũng không có nhu cầu lớn đến thế, tuy là Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, nhưng thực tế lại là vật chủ về phòng ngự, Minh Hà không cần nhiều.

Dù sao hắn cũng có bốn trăm tám mươi triệu huyết thần tử, sở hữu bốn trăm tám mươi triệu phân thân bất tử, lão tử cần phòng ngự làm cái quái gì.

Minh Hà không dám truy cứu, quay về U Minh Huyết Hải tiếp tục bế quan tham ngộ đại đạo, không nói thêm. … "Đinh đông… Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, đặc biệt thưởng một trăm triệu điểm công đức, một túi quà lớn thần bí!" Túi quà lớn?

Lâm Phàm lập tức kích động.

Công đức hay không công đức thực ra cũng không quan trọng, quan trọng là túi quà lớn, bên trong có thể chứa thứ có thể cộng điểm, trực tiếp hack cộng điểm đại đạo, không cần lão tử lĩnh ngộ, ít nhất có thể tiết kiệm được một vạn năm thời gian tu hành khổ sở!

Lâm Phàm lòng đầy vui mừng đi mở túi quà lớn.

"Đinh đông… Chúc mừng túc chủ, nhận được một lá bài Mê Hoặc?" Cái quái gì vậy?

Lâm Phàm sững sờ: Bài Mê Hoặc?

Dùng để làm gì?

Không phải là cộng điểm sao?

Lâm Phàm lấy lá bài Mê Hoặc ra, bĩu môi: "Có thể mê hoặc kẻ địch, thôi được, sau này lão tử lấy ra dùng với Thiên Đạo xem, xem có thể mê hoặc được Thiên Đạo không!" Sau khi rút thưởng, Lâm Phàm lại lấy ra Thập nhị phẩm Hồng Liên, vung tay liền trực tiếp luyện hóa bảo vật.

Bốn tòa sen lớn trong Hồng Hoang, hắn đã sở hữu ba trong số đó, chỉ còn lại Thập nhị phẩm Công Đức Kim Liên trong tay Tiếp Dẫn đạo nhân ở Tây phương!

"Ừm… sau này, phải nghĩ cách, từ chỗ Tiếp Dẫn đạo nhân lừa về!" Lâm Phàm lẩm bẩm.

Kiếp trước hắn đã xem vô số tiểu thuyết Hồng Hoang, biết rằng bốn tòa sen lớn có thể luyện hóa hợp nhất, cuối cùng hình thành một tòa sen siêu cấp vô địch, sức phòng ngự vô địch, là linh bảo cấp Hỗn Độn.

Có cách này, tự nhiên phải thử.

Nhưng, trình độ luyện khí của lão tử còn quá non, có được bốn tòa sen, cũng chưa chắc đã dung hợp được.

Ai có trình độ luyện khí tốt nhất?

Đương nhiên là Nguyên Thủy Thiên Tôn, được mệnh danh là tổ sư luyện khí.

Nhưng Lâm Phàm biết, luyện khí chi đạo của Nguyên Thủy Thiên Tôn, thực ra là do Đạo Tổ Hồng Quân ban cho khi ở Tử Tiêu Cung, Hồng Quân phân ra ba tiểu đạo, luyện đan, luyện khí, trận pháp, lần

lượt ban cho Lão Tử, Nguyên Thủy và Thông Thiên, tức Tam Thanh.

"Ừm… vừa hay, đã lâu không gặp lão già thối tha sư phụ, đến Tử Tiêu Cung dạo một vòng vậy!" Lâm Phàm trực tiếp xé rách hư không, trong nháy mắt đã nhảy lên quảng trường Tử Tiêu.

"Két!" Lâm Phàm vừa đến, cửa lớn Tử Tiêu Cung liền được mở ra.

Bên trong nhảy ra hai đạo đồng như búp bê sứ, chính là Hạo Thiên và Dao Trì.

"Lâm sư huynh khỏe!" Hai người hành lễ với Lâm Phàm.

Chương 71

"Khỏe, khỏe, khỏe!" Lâm Phàm đi tới, đưa tay véo mạnh hai cái vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Dao Trì, nói: "Chậc chậc chậc, cảm giác không tồi, bé loli càng ngày càng xinh đẹp rồi, bao nhiêu năm không gặp, có nhớ sư huynh không…" "Ta…" Mặt Dao Trì đỏ bừng, cả người cũng trở nên thở gấp.

Bên cạnh, Hạo Thiên ném tới một ánh mắt đầy địch ý.

"Nhóc con!" Lâm Phàm đưa tay gõ mạnh vào đầu Hạo Thiên: "Không có lễ phép, sau này sẽ xử lý ngươi!" *Vút…* Lâm Phàm hóa thành luồng sáng bay vào Tử Tiêu Cung.

Mọi thứ vẫn như cũ.

Trong cung khói mù lượn lờ, trên cao tinh hà lấp lánh, bên dưới tiên vụ mờ ảo, ba ngàn ngọn núi san sát, vô số tử khí phun trào.

Trong Tử Tiêu Cung cao lớn, Hồng Quân Đạo Tổ ngồi ngay ngắn trên đài cao, thân thể trải dài qua hàng tỷ vũ trụ tinh hà.

Lâm Phàm cày ra một rãnh sâu trong biển mây, cuối cùng đáp xuống trước mặt Hồng Quân, chắp tay nói: "Đệ tử Lâm Phàm bái kiến sư tôn, chúc sư tôn lão nhân gia ngài thiên thu…" "Câm miệng!" Hồng Quân run lên, suýt nữa nổi điên: Nghịch đồ, cố ý phải không.

"Khụ khụ khụ…" Lâm Phàm nói: "Sư tôn lượng thứ, lỡ miệng, lỡ miệng!" "Nói đi, đến Tử Tiêu Cung có việc gì?" "Không có việc gì ạ!" Lâm Phàm nói: "Lần trước đệ tử đến Đông Hải, vô tình phát hiện ba hòn đảo tiên trong Đông Hải.

Ai… ba hòn đảo tiên cũng danh bất phó thực, trên đó cũng không có bảo vật gì, đệ tử hái được ít quả Hoàng Trung Lý, có một ít Tam

Quang Thần Thủy, đặc biệt mang đến hiếu kính sư tôn, cho lão nhân gia ngài nếm thử!" Nói đoạn, Lâm Phàm trực tiếp lấy ra mấy trăm quả Hoàng Trung Lý, còn có một vại lớn Tam Quang Thần Thủy dâng lên cho Hồng Quân.

Hồng Quân trong lòng vô cùng vui mừng, hít sâu một hơi, nói: "Có lòng rồi, hiếu tâm của ngươi, không tồi, không tồi…" Bảy đệ tử, bao nhiêu năm rồi, chỉ có tên đệ tử chân truyền này đến Tử Tiêu Cung thăm mình.

Ai!

Mặc dù, những thứ này ở Hồng Hoang đều là bảo vật, nhưng đối với Hồng Quân, cũng chỉ có thể thỏa mãn thú vui ăn uống mà thôi, dù sao, ngài đã là Thánh nhân.

Nhưng ngàn dặm tặng lông ngỗng, lễ mọn tình dày.

"Không tồi, tu vi cũng đã là Chuẩn Thánh!" Hồng Quân lấy một quả Hoàng Trung Lý bỏ vào miệng, lại uống một chén Tam Quang Thần Thủy: "Đại đạo tham ngộ thế nào rồi?" Lâm Phàm nói thật: "Đệ tử ngu dốt, Thời gian đại đạo đã tham ngộ được ba thành, chỉ là càng về sau càng khó khăn!" *Phụt…* Quả và nước vừa ăn vào miệng đều bị Lâm Phàm phun ra: "Cái gì?", Hồng Quân mặt đầy vẻ không thể tin nổi: "Ngươi, ngươi tham ngộ được ba thành rồi, vi sư không nghe lầm chứ, ba thành sao?" "Vâng ạ!" Lâm Phàm nói: "Sư tôn có điều không biết, sau khi tham ngộ Thời gian đại đạo, liền có thể xây dựng thời gian trận pháp, tham ngộ tự nhiên sẽ làm ít công nhiều." "Ồ…" Hồng Quân chợt hiểu ra, gật đầu nói: "Nếu vậy tốc độ này, cũng khiến vi sư phải nhìn bằng con mắt khác rồi.

Thôi vậy, thôi vậy, xem ra ngộ tính đệ nhất Hồng Hoang của ngươi quả thực không tồi, Tạo Hóa Ngọc Điệp của vi sư cũng không có tác dụng gì, hôm nay tặng cho ngươi, hy vọng sau này ngươi sớm

ngày thành đại đạo!" Một luồng sáng bay xuống, Tạo Hóa Ngọc Điệp liền rơi xuống trước mặt Lâm Phàm.

Lâm Phàm mừng rỡ, đương nhiên cũng không khách khí, trực tiếp thu ngọc điệp vào tay: "Đa tạ sư tôn hậu thưởng!" "Sư tôn, đệ tử muốn học chút luyện khí, luyện đan và trận pháp chi đạo, không biết sư tôn có thể truyền thụ không?" "Mấy tiểu đạo này, cho ngươi!" Hồng Quân vung tay, ba đạo tinh nghĩa liền hóa thành ánh sáng như hạt gạo bay vào nguyên thần của Lâm Phàm.

Đồng thời, Hồng Quân không quên dặn dò: "Đây là tiểu đạo, có thể tìm hiểu một chút có ích cho thân tâm, nhưng tuyệt đối không được chìm đắm trong đó không thể tự thoát ra!" "Vâng, sư tôn!" "Ừm!" Hồng Quân gật đầu, nói: "Đi đi, sau này trên con đường tu hành nếu có thắc mắc, có thể tùy thời đến Tử Tiêu Cung hỏi ta!" Lâm Phàm rời khỏi Tử Tiêu Cung.

Lần này, không chỉ có được luyện khí, luyện đan, trận pháp chi đạo, còn lừa được cả Tạo Hóa Ngọc Điệp, đây cũng là chuyện ngoài dự liệu của Lâm Phàm.

Nhưng, Tạo Hóa Ngọc Điệp tuy chứa đựng ba ngàn đại đạo, nhưng lại là một bảo vật bị vỡ, không thể luyện hóa, chỉ có thể tham ngộ.

"Chẳng lẽ lão tử có duyên với bảo vật Hỗn Độn vỡ nát sao?" Thôi vậy, thôi vậy, Lâm Phàm lắc đầu, trực tiếp thu lại Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Thứ này bây giờ cũng chưa dùng đến, ba ngàn đại đạo cũng không thể đều đi tham ngộ hết được phải không?

Cứ thu lại đã.

Tiếp theo là vấn đề: có nên đến Phượng tộc không?

Bởi vì tu vi của Lâm Phàm đã ở trạng thái đỉnh phong Chuẩn Thánh sơ kỳ, tiến thêm một bước nữa là có thể bước vào Chuẩn Thánh trung kỳ, nhưng một bước này thường là một bình cảnh, không cẩn thận mấy trăm vạn năm cũng không thể đột phá.

Nhưng nếu có bảo vật trảm thi, trực tiếp trảm thi, mấy trăm năm thời gian chém đi thiện thi là có thể đột phá.

Nhưng vừa nghĩ đến cái lò máu dưới lòng đất đó, hắn đã thấy đau đầu.

"Cái gọi là phú quý tìm trong nguy hiểm, đi!" Lâm Phàm cuối cùng quyết định đến Phượng tộc một chuyến, nhưng mà… phải tìm một tên bia đỡ đạn mới được.

Tên bia đỡ đạn này phải có đủ thực lực để làm bia đỡ đạn.

Tìm ai đây?

Suy đi nghĩ lại, cảm thấy Chúc Long là thích hợp nhất.

Vậy thì đi thôi! *Xoẹt!* Lâm Phàm trực tiếp xé rách không gian, thân hình lóe lên đã đáp xuống mặt biển Đông Hải, ngay phía trên Long Cung.

"Chúc Long lão đệ… bận gì thế?" Giọng của Lâm Phàm trực tiếp truyền xuống đáy biển Long Cung.

Sắc mặt Chúc Long tối sầm, nhưng vẫn ngoan ngoãn lên mặt biển gặp Lâm Phàm.

"Chúc Long lão đệ à, ngươi không nghĩa khí chút nào!" Vừa gặp mặt câu đầu tiên, Lâm Phàm đã trực tiếp chụp mũ cho Chúc Long.

Chúc Long kỳ quái hỏi: "Lâm đạo hữu, lão long ta không nghĩa khí chỗ nào?" Lâm Phàm nói: "Hai chúng ta cũng là bạn bè đồng sinh cộng tử phải không, đã cùng nhau trải qua hoạn nạn, cũng là chiến hữu cũ

đúng không?" "Vâng!" "Xem đi… bao nhiêu năm rồi, ngươi cũng không đến thăm ta, phải để ta chạy đến Đông Hải tìm ngươi ôn lại chuyện cũ…" "Ta…" Chúc Long cảm thấy bị sỉ nhục: Mẹ nó nếu ta có thể rời khỏi Đông Hải, lão tử có phải là người đầu tiên đi tìm ngươi không?

"Lâm đạo hữu nói đùa rồi, lão long là Long tộc, năm xưa đã lập lời thề với Thiên Đạo, không thể bước vào đại lục Hồng Hoang một bước, nếu không chắc chắn sẽ bị Thiên Đạo trừng phạt!" "Ồ… vậy là ta trách lầm Chúc Long lão đệ rồi!" Lâm Phàm nói: "Lần này, có một mối làm ăn lớn, có đi xem không?" "Mối làm ăn lớn?" "Tìm bảo vật chứ sao, vừa nghĩ đến tìm bảo vật, ta liền nghĩ đến Chúc Long lão đệ, hai chúng ta đúng là cặp bài trùng tìm bảo vật tuyệt nhất!" "…" Chuyện lần trước, Chúc Long vẫn còn run: "Lâm đạo hữu à… không phải lão long không muốn đi, mà lão long bây giờ thân thể hư nhược lắm, suy dinh dưỡng, suy dinh dưỡng, không đi được đâu!" "Làm sao có thể?" Lâm Phàm mặt đầy vẻ khinh bỉ nhìn Chúc Long, nói: "Ngươi mới ăn thịt đại ca xong, thân thể lại hư nhược, lừa quỷ à!" "Ta…" Chúc Long mặt như chó cắn: Mẹ nó ta ăn thịt đại ca lúc nào, ta chỉ luyện hóa bản nguyên của huynh ấy thôi không được sao?

"Thôi được!" Chúc Long nói: "Lâm lão đệ, nói đi, đi đâu tìm bảo vật?" "Phượng tộc!" "Không đi!" Chúc Long quay người định đi: "Không đi, lão phu và Phượng tộc có thù!" "Đừng đi, nghe ta nói!" Lâm Phàm đuổi theo, nói: "Ta nghe nói, Nguyên Phượng của Phượng tộc, cũng đang trấn áp dung nham dưới lòng đất núi Bất Diệt, cũng tương tự như Long Vương, chúng ta xuống lòng đất xem một chút, nhỡ có đồ tốt thì sao?" "…" Chúc Long hơi do dự, nhưng giây tiếp theo, quả quyết từ chối: "Ta không đi được, Long tộc không được vào Hồng Hoang, đó là ý chí của Thiên Đạo!" "Đừng vội, ta có cách!" "Cách gì?" "Long tộc không được vào Hồng Hoang, nhưng có một

trường hợp ngoại lệ, là bị người khác bắt đi Hồng Hoang, bị động đi thì không sao…" Lâm Phàm nhìn Chúc Long, lộ ra một nụ cười gian xảo.

"Làm gì?" Chúc Long run lên.

"Đi thôi!

Tiểu nê thu…" *Ầm ầm ầm…* Lâm Phàm trực tiếp đưa tay ra, pháp lực cuồn cuộn tuôn ra, hóa thành một tấm lưới đạo văn khổng lồ che trời, bao trùm lấy Chúc Long.

"Lâm đạo hữu, không thể làm vậy…" "Ai nói!" Lâm Phàm dùng sức, định nhấc Chúc Long bay đi, nhưng lại phát hiện bên dưới nặng trịch.

"Ồ… có chút thú vị, xem ra sau khi ăn thịt đại ca ngươi, ngươi đã mạnh lên rồi sao?" "Ta…" Chúc Long chỉ muốn chết quách đi cho xong: "Ta dung hợp bản nguyên của Long Vương, không phải ăn thịt đại ca, Lâm đạo hữu, ngươi đừng có ngậm máu phun người có được không…" *Ầm…* Lâm Phàm không để ý đến Chúc Long nữa, trực tiếp xé rách không gian, mang theo Chúc Long đến đại lục Hồng Hoang.

Long tộc, từ hàng tỷ năm trước đã không được phép vào Hồng Hoang.

Nhưng có một trường hợp ngoại lệ, đó là nếu bị người ta cưỡng ép đưa vào Hồng Hoang, Thiên Đạo sẽ không quản, ví dụ như tám con rồng kéo xe cho Lâm Phàm năm xưa, ví dụ như sau này Hoàng Long đạo nhân bị Nguyên Thủy Thiên Tôn thu phục, quỳ dưới núi Côn Luân.

"Ai nha…" Chúc Long lo lắng nhìn lên trời, phát hiện không có thiên kiếp, lập tức mừng rỡ nói: "Thật đó, Lâm đạo hữu, thật sự

không có thiên kiếp!" "Ừm, đi thôi!" Lâm Phàm chỉ vào nơi không xa phía trước: "Núi Bất Diệt, chúng ta vào xem!" Phía trước, đất đỏ ngàn dặm, trên mặt đất không một ngọn cỏ, vô số hơi nóng bốc lên, mơ hồ làm cong cả không gian và thời gian, khiến cho ngọn núi lớn cách đó ngàn dặm trông không thật.

Ngọn núi đó cũng có màu đỏ rực, trên đó có mấy vạn con phượng hoàng bay lượn.

"Không được!" Chúc Long nói: "Long tộc và Phượng tộc là kẻ thù, nếu chúng phát hiện ra ta, lão long sẽ phải bỏ mạng ở đây!" "Đừng lo, có ta ở đây, không sao!" Hai người hóa thành đạo thể, đáp xuống núi Bất Diệt.

"Ai?" Một con phượng hoàng sau khi nhìn thấy hai người Lâm Phàm, vội vàng ngăn lại: "Nơi đây là tổ địa của Phượng tộc, người ngoại tộc không được vào, xin hãy mau chóng rời đi!" "Ta muốn đến lòng đất dung nham!" "Không được!" "Không được cũng phải được!" *Ầm…* Lâm Phàm vung một chưởng, đánh bay mấy trăm con phượng hoàng trước mặt, mang theo Chúc Long nhảy thẳng xuống lòng đất núi Bất Diệt. *Vù…* Một luồng gió nóng rực từ dưới thổi lên.

Khí tức thuộc tính hỏa thật mạnh.

Lâm Phàm mang theo Chúc Long, cả hai đều là đại năng đương thời, trực tiếp xông vào sào huyệt của Phượng hoàng, ba chân bốn cẳng trấn áp tất cả phượng hoàng, ngay cả mười đại trưởng lão của Phượng tộc cũng bị Lâm Phàm giẫm dưới chân.

"Nói, Nguyên Phượng ở đâu?" Lâm Phàm nhìn trưởng lão Phượng tộc.

Đại trưởng lão run rẩy nói: "Lão tổ của chúng tôi, từ vô số năm trước đã chìm xuống lòng đất dung nham vô tận, cụ thể ở đâu, tôi

cũng không biết, hai vị nếu muốn tìm, chỉ có thể xuống dưới thôi!" Phượng tộc tuy sống trong dung nham của núi Bất Diệt, nhưng so với thế giới dung nham dưới lòng đất, đây mới là không gian tầng trên.

Ở vị trí trung tâm nhất của tổ địa Phượng tộc, có một cái hang khổng lồ, thông thẳng đến tâm Trái Đất.

Dưới sự dẫn dắt của trưởng lão Phượng tộc, Lâm Phàm và Chúc Long nhìn thấy cái hang dung nham khổng lồ đó có đường kính đến ngàn trượng, bên dưới sâu không thấy đáy, nhìn qua toàn một màu đỏ rực.

Hơi nóng bốc lên, nham thạch cuồn cuộn, nhìn một cái đã khiến người ta cảm thấy kinh hãi.

Nhưng với tu vi ở tầng thứ của Lâm Phàm và Chúc Long, tuyệt đối sẽ không sợ dung nham nhỏ nhoi này.

"Hai vị, lão tổ của chúng tôi ở trong dung nham dưới lòng đất, cụ thể tôi cũng không rõ, hai vị nếu muốn tìm, mời xuống dưới!" "Đi!" Lâm Phàm và Chúc Long nhìn nhau, trực tiếp độn xuống lòng đất.

Nơi này và hải nhãn có điểm tương đồng, vách ngăn không gian ở hai nơi này đều như nhau, đều không thể trực tiếp xé rách không gian tiến vào, chỉ có thể từ từ chìm xuống.

Chương 72

Xèo… Hai người vừa xuống đến thân dung nham, nhiệt độ nóng rực đã thiêu rụi hết quần áo xung quanh cơ thể hai người.

Sau đó, Lâm Phàm liếc mắt nhìn Chúc Long.

Chúc Long liếc mắt nhìn Lâm Phàm.

Chuyện xấu hổ đã xảy ra.

Chúc Long mặt đầy vẻ ngại ngùng, mặt già đỏ bừng.

Lâm Phàm thì bật cười, nói: "Lão Long không được rồi à!" Chúc Long ho khan hai tiếng, nói: "Già rồi, già rồi, không thể so với mấy người trẻ tuổi các ngươi được, năm xưa lão phu…" "Cút, đừng có nhắc đến năm xưa, mau mặc quần áo vào!" Lâm Phàm vừa mắng Chúc Long, vừa vung tay tế ra Thập nhị phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, hồng liên hóa thành một tòa sen lớn mấy trượng bay xuống dưới chân hai người, chức năng phòng ngự mạnh mẽ được bật lên, ngọn lửa bên ngoài không thể xâm nhập vào dù chỉ nửa phân.

Hai người ngồi trên tòa sen đả tọa, lúc này Chúc Long bắt đầu có chút bất an, một vẻ vừa cẩn thận lại vừa mong đợi.

"Chúc Long lão đệ, sao lại kích động thế?

Sắp gặp được Nguyên Phượng rồi à?" "Đương nhiên!" Chúc Long nói: "Lão phu ta là nhân vật cùng thời với Nguyên Phượng.

Nói cho ngươi biết, tuy Long tộc và Phượng tộc là tử địch trời sinh, nhưng Nguyên Phượng, lại là một kỳ nữ tử đỉnh thiên lập địa, ở thời đại đó, vô số người nối gót nhau, hy vọng được quỳ dưới váy thạch lựu của nàng!" "Trông xinh đẹp lắm sao?" Lâm Phàm hơi sững sờ.

Chúc Long nói: "Là… xứng đáng là đệ nhất mỹ nhân Hồng Hoang!" "Phụt… chém gió!" Lâm Phàm tỏ vẻ khinh thường: Nói đến mỹ nhân, mỹ nhân nào mà ta chưa từng thấy.

Nguyên Phượng có đẹp mấy cũng chỉ là một con phượng hoàng thôi, có đẹp bằng Nữ Oa, bằng Hậu Thổ không?

So với hai muội muội Thái Âm của ta, e rằng cũng kém xa.

Nhưng nhìn dáng vẻ kích động của Chúc Long, Lâm Phàm bỗng nhiên nghĩ đến một câu, gọi là "tình nhân trong mắt hóa Tây Thi", chẳng lẽ gã Chúc Long này, năm xưa cũng để ý Nguyên Phượng rồi.

"Ngươi và Nguyên Phượng có tư tình?" "Không… không…" Chúc Long vẫy vẫy cái đầu có chín cái móng vàng đặc trưng, nói: "Nói đến Nguyên Phượng, ở thời đại đó có người nào mà không ngưỡng mộ, đáng tiếc a, người phụ nữ đó quá kiêu ngạo, đối với nam tử thiên hạ đều không thèm để ý.

Trong lòng nàng, e rằng chỉ có trời đất thôi, thôi vậy, thôi vậy, ta có thể nói cho ngươi biết, lát nữa gặp rồi, ta sẽ không ra tay!" "Vì sao?" "Lão phu gặp lại cố nhân, không muốn làm mất hòa khí!" "Thôi đi, mẹ nó Long Phượng hai tộc là tử địch, ngươi dám nói với ta chuyện hòa khí?" Lâm Phàm mặt đầy vẻ khinh bỉ, điều khiển Nghiệp Hỏa Hồng Liên tiếp tục đi xuống.

Mấy chục ngày sau, khi Lâm Phàm gần như đã dùng hết tất cả phòng ngự, hai người cuối cùng cũng đến được đáy dung nham.

Xuyên qua lớp rào cản nóng rực cuối cùng mà ngay cả Chuẩn Thánh bình thường cũng không thể chịu nổi, hai người đáp xuống một không gian đặc biệt, không gian này vẫn đầy hơi nóng.

"A, lông vũ bản nguyên của Nguyên Phượng…" Chúc Long kích động đến thất sắc, đưa tay nhặt một sợi lông vũ chín màu trên mặt

đất, trên lông vũ, hỏa nguyên lực cuồn cuộn sôi trào.

Chúc Long giống như một tiểu đệ mê muội trong mối tình đầu, đặt sợi lông vũ dưới mũi, hít một hơi thật sâu, trông biến thái không thể tả.

"Mẹ nó… có đến mức đó không…" Lâm Phàm lại lần nữa khinh bỉ: "Lần sau lão tử đi tìm Thủy Kỳ Lân tuyệt đối không mang ngươi theo, quá bỉ ổi!" "Ngươi không hiểu đâu!" Chúc Long cẩn thận cất sợi lông vũ đi, nói: "Ngươi không hiểu địa vị của Nguyên Phượng trong lòng sinh linh thế hệ chúng ta đâu!" Thôi được, lão tử quả thực không hiểu.

"Đi!" Hai người dùng thần thức quét qua toàn bộ không gian dưới lòng đất một vòng, phát hiện nơi này có mấy phần tương tự với nơi Long Vương vẫn lạc ở hải nhãn năm xưa, toàn bộ không gian đều trống rỗng, nhưng ở vị trí trung tâm nhất, lại có một đạo cấm chế.

Ngay cả thần thức của Lâm Phàm cũng không thể xâm nhập vào trong đó.

"Bảo bối…" Mắt hai người sáng lên, đồng thời hóa thành luồng sáng, trong chớp mắt đã đáp xuống trước cấm chế trận pháp đó.

"Hù…" Lâm Phàm thở ra một hơi thật sâu.

Hắn nhớ rất rõ, lần trước lấy được Thủy Nguyên Châu là ở trung tâm của hải nhãn, chẳng lẽ Hỏa Nguyên Châu cũng ở trung tâm nơi này.

Thôi được, nếu Hỏa Nguyên Châu ở đây, lão tử lấy xong sẽ chạy, tuyệt đối không tìm chết đi xuống lòng đất xem nữa.

Để cho kế hoạch của tên Bàn Cổ đó tan thành mây khói.

"Ngươi mở hay ta mở?" Lâm Phàm nhìn Chúc Long.

Chúc Long nói: "Mở ra rồi bảo vật chia thế nào, năm năm?" "Không!" Lâm Phàm lắc đầu, nói: "Bất kể có bao nhiêu, ta chỉ lấy một món, để ta lấy trước!" "Được!" Chúc Long nghiến răng, pháp lực ngưng tụ trong tay, nhẹ nhàng đẩy vào cấm chế đó.

Vốn dĩ, Chúc Long chỉ định thăm dò quy luật vận hành của đại trận, để tìm ra vị trí yếu nhất rồi phá vỡ, nhưng vạn vạn không ngờ tới, chỉ đẩy nhẹ một cái như vậy.

Đại trận… vỡ rồi! *Phụt…* Đại trận vỡ tan, vô số hồng quang từ bên trong bay ra.

Hồng sắc nguyên khí tràn ngập cả không gian, sau đó, Lâm Phàm và Chúc Long hai người đều ngây người.

Nơi đó có một người.

Chính xác là, một sinh linh hình người.

Ngồi ngay ngắn trên dung nham nóng rực, quay lưng về phía Lâm Phàm và Chúc Long.

Một bộ y bào màu đỏ lửa rộng lớn kéo dài ra xung quanh, gần như che kín cả cái hải nhãn.

Trên y bào, kim quang lấp lánh, vô số kim văn lay động, chỉ có thể nhìn thấy một cái đầu búi tóc cao cao trên cùng của y bào.

"Nguyên… Nguyên Phượng?" Tuy chưa nhìn thấy mặt Nguyên Phượng, chỉ nhìn thấy một bóng lưng đang đả tọa.

Chúc Long như bị điện giật, đứng ngây tại chỗ.

Lâm Phàm cũng bị khí thế đó làm cho chấn động.

Sau đó, cái đầu trên bộ cung trang màu đỏ lớn đó từ từ di chuyển, dần dần lộ ra nửa khuôn mặt nghiêng.

Đó là một khuôn mặt như thế nào… Lâm Phàm trong khoảnh khắc

nhìn thấy nửa khuôn mặt đó, cũng không khỏi thở gấp.

Lông mày dài như kiếm, sống mũi cao thẳng, làn da trắng như tuyết mùa đông, đôi môi đỏ mọng như đóa hồng nồng nàn nhất của mùa xuân.

Trong mắt tinh hà xoay chuyển, giữa mày vạn vật diễn sinh!

Ba phần diễm lệ!

Ba phần xinh đẹp!

Ba phần cao quý!

Còn có một phần khí chất coi thường thiên hạ, ngoài ta còn ai… Đó là một khuôn mặt mà bất cứ ai nhìn thấy, đều chắc chắn không thể dễ dàng quên được.

Mà… đây mới chỉ là nửa khuôn mặt thôi!

Giờ phút này, Lâm Phàm cuối cùng cũng hiểu vì sao mỗi khi Chúc Long nhắc đến Nguyên Phượng, rõ ràng là tử địch, nhưng lại hết mực tôn sùng như vậy.

Lại nhìn Chúc Long!

Hừm… tên này đã chìm đắm trong đó không thể tự thoát ra được.

"Ầm…" Nguyên Phượng đột nhiên động.

Đôi bàn tay thon dài giấu trong bộ váy đỏ lửa nhẹ nhàng giơ lên, trên y bào màu đỏ lửa, thêu một con hỏa phượng khổng lồ đang bay lên.

Ngọc thủ nhẹ nhàng giơ lên, sau đó ấn sang một bên. *Ầm ầm ầm…* Hư không vỡ nát, vô số năng lượng màu đỏ biến thành hỏa diễm bay ra, chỉ nướng một phương không gian, trong chớp mắt uy áp trùng trùng, đồng thời đánh trúng cả Lâm Phàm và Chúc Long, đẩy ra ngoài.

“Ta chửi thề… vô lễ… trước khi đánh nhau không biết chào hỏi một tiếng à?” Lâm Phàm cảm thấy lồng ngực một trận tức tối, vung tay tế ra Tiên thiên chí bảo Càn Khôn Đỉnh. *Đang…* Từng chùm mũi tên lửa rơi xuống Càn Khôn Đỉnh, đánh lui Lâm Phàm ngàn dặm.

Chương 73

Ngược lại Chúc Long, vì không có thứ gì phòng hộ, trực tiếp bị một đòn của Nguyên Phượng đánh nổ tung, máu vàng văng đầy đất, may mà tên Chúc Long này dù sao cũng là đại năng thời viễn cổ, nguyên thần trong nháy mắt chạy thoát, lại dùng bản nguyên tinh huyết, ngưng tụ lại một đạo pháp thân.

"Lâm huynh đệ, ta lỗ to rồi, bảo bối chưa thấy đâu, bản nguyên đã tổn thất!" Chúc Long mặt mày khổ sở: "Mẹ nó, mỗi lần đi cùng ngươi, vì sao lão long ta luôn tổn thất tinh huyết vậy?" "Ai… đều là lỗi của ta!" Lâm Phàm nói: "Chúc Long lão đệ, lần này không nên mang ngươi theo!" "Không!" Chúc Long lắc đầu: "Có thể gặp nữ thần một lần, chết chín lần cũng không hối tiếc!" Ta chửi thề… Lâm Phàm lại lần nữa làm mới nhận thức về Chúc Long: Lão long này sao lại lẳng lơ đến vậy?

"Sau này có hối hận hay không lát nữa hãy nói!" Lâm Phàm đột nhiên nghiêm túc nhìn về phía Nguyên Phượng, vung tay tế ra vô số phòng ngự, hỏi Chúc Long: "Có chút không đúng, lão tử là tồn tại vô địch dưới Thánh nhân, vì sao vừa rồi một đòn của Nguyên Phượng, ta lại cảm thấy mình không đỡ nổi, Chúc Long, đại năng thời thượng cổ, đều trâu bò như vậy sao?" "Không!" Chúc Long lắc đầu, nói: "Nguyên Phượng năm xưa, trình độ cũng ngang ngửa ta thôi!" Lâm Phàm mặt đầy vẻ không tin, kèm theo vẻ khinh bỉ.

"Thôi được thôi được… ta thừa nhận!" Chúc Long nói: "Ta quả thực kém Nguyên Phượng rất nhiều, đánh không lại, nếu không lão long ta đã sớm bá vương ngạnh thượng cung rồi, nhưng, cũng tuyệt đối không thể khoa trương đến mức này, tùy tiện một chưởng đã đánh nát lão long ta…" "Ta hiểu rồi!" Lâm Phàm gật đầu, nói: "Chắc là

giống như đại ca ngươi, năm xưa vì sự tồn vong của chủng tộc, nên đã phát lời thề với Thiên Đạo, ở đây trấn thủ tuyệt địa, có Thiên Đạo chi lực gia trì, cho nên mạnh hơn chúng ta rất nhiều!" Năng lực của Nguyên Phượng lúc này, theo phán đoán của Lâm Phàm, chắc đang ở một cảnh giới đặc thù.

Vượt xa Chuẩn Thánh, nhưng lại thấp hơn Thánh nhân.

Nếu không có sức mạnh cường đại như vậy, e rằng cũng không dễ dàng trấn áp được thứ bên dưới.

"Xong rồi!" Chúc Long một trận nản lòng, nói: "Lâm Phàm huynh đệ, lần này chúng ta e rằng không xong rồi, sức mạnh của Nguyên Phượng đã có Thiên Đạo gia trì, hai chúng ta quả quyết đánh không lại, hay là chúng ta đi thôi!" Lâm Phàm cũng manh nha ý định rút lui.

Chênh lệch quả thực có chút lớn.

Nhưng nghĩ lại, lão tử đã dùng Tiên thiên chí bảo Thủy Nguyên Châu để trảm thi rồi, nếu không lấy được Hỏa Nguyên Châu, chẳng lẽ thật sự đi tham ngộ đại đạo thành Thánh.

Tham ngộ đại đạo thành Đại Đạo Thánh Nhân là mục tiêu cuối cùng của Lâm Phàm, nhưng trước đó, nhất định phải thành Thiên Đạo Thánh Nhân đã, nếu không làm sao chống lại Tam Thanh và hai tên ở Tây phương?

Năm xưa lão tử đã hại người ta thảm như vậy, sau này nếu họ thành Thánh trước, lão tử thật không biết chết thế nào nữa!

"Thôi vậy, Chúc Long lão đệ, ta cũng không biết lần này lại nguy hiểm như vậy, hay là ngươi về trước đi, ta đi thử lại!" Nói xong, Lâm Phàm cũng không quản Chúc Long, thân hình lóe lên lại lần nữa đến trước mặt Nguyên Phượng.

"Mở…" Toàn thân pháp lực vô tận tuôn ra, toàn bộ đổ vào Phân

Bảo Nhai, lập tức ngọn núi Phân Bảo Nhai lớn như núi đè xuống đầu Nguyên Phượng, trên đó ngàn đèn lấp lánh, vạn ánh sáng hội tụ.

"Ầm ầm ầm…" Một luồng uy thế trực tiếp chấn vỡ hư không, khiến cho khuôn mặt trắng nõn của Nguyên Phượng cũng hơi lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Gào…" Chúc Long cũng bay tới, cách không phun ra một luồng long tức.

"Hừ…" Thân thể Nguyên Phượng đột nhiên đứng dậy, hơi động một chút, cung trang thu hồi, ngọc thủ nhẹ nhàng giơ lên, nói: "Bản tọa cho các ngươi cơ hội, đã không đi, vậy thì đều ở lại đây cho ta!" *Ầm…* Một luồng sức mạnh vô song đột nhiên từ trong cơ thể Nguyên Phượng bùng phát ra. *Phanh… Phanh… Phanh…* Phân Bảo Nhai, Lâm Phàm, Chúc Long, đồng thời bị một chưởng của Nguyên Phượng đánh lui.

Phân Bảo Nhai hóa thành luồng sáng bay vào trong cơ thể Lâm Phàm.

Chúc Long thì trực tiếp bị đập xuống đất.

Còn Lâm Phàm, khá hơn một chút, không bị thương, nhưng nội tạng trong cơ thể đều đang cuộn trào.

Thật mạnh!

"Trấn áp…" Nguyên Phượng khẽ phun ra hai chữ, một đạo văn màu vàng dưới sự gia trì của pháp lực hóa thành hai nửa, lần lượt bay về phía Lâm Phàm và Chúc Long.

"Mẹ nó, thật sự muốn trấn áp ta?" Lâm Phàm vội vàng uống một ngụm Tam Quang Thần Thủy, lại lần nữa hét lớn: "Thời gian cấm cố!" Thời gian cấm cố, là một đạo thần thông mà Lâm Phàm lĩnh ngộ được từ Thời gian đại đạo, có thể giam cầm thời gian của một không

gian nào đó, đương nhiên, hiện tại sự tham ngộ Thời gian đại đạo của hắn còn thấp, tác dụng cũng nhỏ.

Nhưng, đối với Lâm Phàm đã đủ rồi.

Lá bùa đó bị giam cầm trong hư không trong một tích tắc, sau đó bị hắn phản thủ phá hủy.

Nhưng tên Chúc Long thì thảm hơn, không có thủ đoạn chống cự, chỉ có thể trơ mắt nhìn cấm cố của Nguyên Phượng hạ xuống, trấn áp hắn dưới lòng đất không thể động đậy.

"Lâm đạo hữu… cứu ta!" Lâm Phàm cũng không phải người vô tình, thấy đồng đội Chúc Long bị phong ấn, lập tức lại bay tới.

Nhưng, hắn biết, cách duy nhất để cứu Chúc Long, là đánh bại Nguyên Phượng trước mắt, nếu không tất cả đều là vô ích.

Nhưng đánh bại Nguyên Phượng?

Bằng gì?

Thực lực sao… không thể nào, tuyệt đối không thể so bì với Nguyên Phượng đã vượt qua tu vi Chuẩn Thánh.

Vậy thì… âm mưu quỷ kế, pháp bảo?

Sự thật chứng minh, đều vô dụng.

Lâm Phàm thậm chí còn lấy ra Hậu thiên công phạt chí bảo Hồng Mông Lượng Thiên Xích, dùng thước làm kiếm chém về phía Nguyên Phượng, nhưng không có bất kỳ tác dụng nào.

"Thôi vậy, thôi vậy… Nguyên Phượng, là ngươi ép ta dùng tuyệt chiêu!" Lâm Phàm đưa tay ra, lén lút lấy ra một lá bài màu hồng: Bài Mê Hoặc.

Không sai, là thứ hệ thống thưởng lần trước, sau khi sử dụng có thể mê hoặc đối thủ.

“Đi…” Lâm Phàm dùng hai ngón tay kẹp lá bài, bắn về phía Nguyên Phượng. *Vút…* Lá bài đó hóa thành một luồng sáng màu hồng bắn thẳng về phía Nguyên Phượng, Nguyên Phượng đưa tay định cản, nhưng lá bài đó lại hóa thành một luồng khí cơ vô hình, trực tiếp xâm nhập vào cơ thể nàng.

Trong khoảnh khắc đó, thân thể Nguyên Phượng run lên, đứng ngây trong vòng xoáy lửa.

“Hù…” Lâm Phàm thở ra một hơi thật sâu: Cũng không biết lá bài này có hiệu lực bao lâu, cứu Chúc Long trước đã.

Lâm Phàm quay người, đang định phá vỡ đại trận trấn áp Chúc Long.

Đột nhiên, hắn cảm thấy vai mình nặng trĩu.

Một bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn, mềm mại không xương, nhẹ nhàng đặt lên vai hắn, sau đó lực đạo trong tay siết chặt, khống chế toàn bộ cơ thể Lâm Phàm, điên cuồng kéo về phía sau.

Thật sự, Lâm Phàm suýt chút nữa đã tè ra quần.

Mẹ nó, mình vừa mới quay người một cái mà đã phá giải được thẻ Mê Hoặc của mình rồi sao?

Thời hạn hiệu lực của Mê Hoặc hơi ngắn nhỉ?

“Hệ thống, chuyện gì vậy, không phải mày đưa cho tao hàng giả đấy chứ?” “Đinh đông...

Hệ thống không bao giờ lừa gạt ký chủ, thẻ Mê Hoặc có hiệu lực ba trăm năm, mời ký chủ tận tình hưởng dụng nhé...

Đinh đông...

Hệ thống không làm phiền ký chủ nữa...” “Gì cơ... ba trăm năm, hưởng dụng?” Lâm Phàm còn đang ngơ ngác thì đã bị một bàn tay

trắng nõn khống chế, sau đó nhanh chóng lùi về phía sau.

Dùng đầu ngón chân cũng biết, mình bị Nguyên Phượng khống chế, đang bị Nguyên Phượng kéo ngược trở lại.

Càn Khôn Đỉnh, mở!

Liên đài, mở!

Thế nhưng, dường như ngay cả ý thức của Lâm Phàm cũng đang bị khống chế, không một pháp bảo nào trong cơ thể có thể xuất ra được.

Cuối cùng thân thể cũng dừng lại, sau đó bị Nguyên Phượng xoay một vòng.

Hít...

Hương hoa lan trong cốc vắng... thơm ngát dễ chịu...

Trước mặt Lâm Phàm là một gương mặt đẹp đến cực hạn, trắng nõn không tì vết, đẹp không thể tả.

Chương 74

Trên gương mặt ấy, đôi mày sắc như dao, ẩn chứa một tia sát ý, nhưng đôi môi đỏ mọng như lửa lại đẹp diễm lệ, khiến người ta không thể kìm lòng.

Ùng...

Thân hình cao ráo của Nguyên Phượng, lớp cung trang màu đỏ thẫm dày nhất bên ngoài tuột xuống đất, để lộ thân hình tinh xảo.

Sau đó...

Ầm ầm ầm...

Nhiệt khí cuồn cuộn, xoáy lửa phun trào, Nguyên Phượng kéo Lâm Phàm, tắm mình trong hồ dung nham nóng rực đó.

Giờ phút này, Lâm Phàm cuối cùng đã hiểu ý nghĩa hai chữ "hưởng dụng" của hệ thống, cũng hiểu vì sao thứ đó lại được gọi là "thẻ Mê Hoặc", hóa ra là như vậy!

Hà...

Trong nháy mắt, ba trăm năm đã trôi qua.

Ba trăm năm, sóng nhiệt không ngừng cuồn cuộn trong tầm mắt, chưa từng ngưng nghỉ.

Ba trăm năm, Lâm Phàm hết lần này đến lần khác cảm giác cơ thể bị rút cạn.

Hắn đã từng đau khổ gào thét với trời xanh, cũng từng hỏi thăm tổ tông mười tám đời của hệ thống hết lần này đến lần khác.

Ba trăm năm đó...

Mẹ kiếp hệ thống...

Đù má...

Ba trăm năm đó...

Mẹ nó điên rồi, một cái thẻ Mê Hoặc mà thiết lập thời hạn hiệu lực ba trăm năm, mày có biết ba trăm năm của tao là thế nào không?

Lòng người tan nát, gió thổi lệ rơi...

Lão tử suýt chút nữa là bản nguyên khô cạn rồi đấy.

"Tên gì..." Thời hạn ba trăm năm đã hết, lực mê hoặc trong cơ thể Nguyên Phượng tiêu tan, tự nhiên cũng dừng lại.

Trong dung nham cuồn cuộn, nàng nhắm mắt hỏi Lâm Phàm.

Lâm Phàm đáp: "Lâm Phàm!" "Vì sao lại làm vậy?" Câu hỏi này có hơi khó trả lời, ta không thể nói là Phượng tộc gả nàng cho ta được, đúng không?

"Khụ khụ khụ..." Lâm Phàm mặt mày đau khổ, quyết định nói thật: "Vì...

Tiên Thiên Hỏa Nguyên Châu, nó vô cùng quan trọng đối với ta..." Sau đó, không có sau đó nữa.

Suốt nửa ngày trời, Nguyên Phượng không nói một lời.

Nửa ngày sau, đôi mắt đẹp của nàng từ từ mở ra, có chút đau lòng nhìn Lâm Phàm một cái, hai giọt lệ trong veo chảy ra từ khóe mắt.

Dung nham rực lửa, lại không thể làm tan chảy nửa phần giọt lệ.

"Xin lỗi..." Lâm Phàm cũng biết, Nguyên Phượng đối với hắn chắc chắn không có tình cảm gì, ba trăm năm qua đều là do hệ thống hại, có được không.

Chỉ có điều khiến Lâm Phàm không ngờ là, Nguyên Phượng đường đường là tồn tại tung hoành Hồng Hoang vô số năm, người

tình trong mộng của vô số sinh linh Hồng Hoang, lại là một gà mờ, thủ pháp quá non nớt.

"Ta nói ta không cố ý, ngươi tin không?" Lâm Phàm nhìn Nguyên Phượng, trong lòng bỗng nảy sinh một tia thương cảm.

"Mở miệng ra..." "Hả?" "Mở miệng!" "Ồ ồ ồ..." Lâm Phàm ngơ ngác, há cái miệng rộng ngoác ra.

Sau đó, Nguyên Phượng khẽ nhả từ miệng thơm, một viên châu màu đỏ rực được phun ra, bay vào miệng Lâm Phàm: "Thứ ngươi muốn, ngươi... có thể đi rồi!" Ầm...

Giây tiếp theo, Lâm Phàm liền bị Nguyên Phượng đẩy ra khỏi xoáy nước dung nham, "loảng xoảng" một tiếng rơi xuống đất.

Đậu má...

Lâm Phàm hít sâu một hơi, vung tay thi triển đạo pháp, ngưng tụ thành một bộ đạo bào bên ngoài cơ thể.

Hắn quay đầu nhìn lại xoáy nước kia, thì thấy Nguyên Phượng cũng đã sớm mặc lại bộ cung trang màu đỏ thẫm như cũ, ngồi ngay ngắn trên đó, quay lưng về phía Lâm Phàm.

Ngoài chiếc váy đỏ phủ kín cả xoáy nước, chỉ lộ ra một cái đầu.

Giống hệt như lúc Lâm Phàm vừa mới xuống dưới đáy!

"Ai..." Lâm Phàm lắc đầu, không biết nên nói gì, thôi thì không nói gì cả.

Quay về cứu Chúc Long trước đã, chỉ là lúc đi đường cứ cảm thấy chân mềm nhũn, đầu nặng chân nhẹ.

Chết tiệt...

Bản nguyên tổn thương nghiêm trọng, hệ thống chó chết, lão tử về sau không xử chết mày không được!

Ùng ùng ùng...

Lâm Phàm chưa kịp ra tay, cấm chế màu vàng trước mặt đã tự động giải khai.

Chúc Long hét lên một tiếng thảm thiết, nhảy ra khỏi đại trận, định liều mạng với Lâm Phàm: "Lâm Phàm... ta phải giết ngươi..." Ầm...

Nguyên Phượng vung ống tay áo đỏ rộng ra sau lưng, hai người liền như cưỡi mây, trực tiếp bị đưa ra ngoài Bất Diệt Hỏa Sơn.

Thủ đoạn này cũng khiến Lâm Phàm và Chúc Long kinh ngạc vô cùng.

Nhưng, kinh ngạc không phải là trọng điểm.

Trọng điểm là Chúc Long thật sự nổi giận: "Lâm Phàm... ngươi quá đáng lắm, hôm nay lão long phải giết ngươi...

Ta phải giết chết ngươi...

đồ súc sinh, dám làm ô uế nữ thần của lão tử..." Bốp...

Lâm Phàm nhấc chân một cước đá Chúc Long bay xa vạn dặm, sau đó hung hăng đuổi theo, liên tiếp tung mười mấy cú đá trời giáng mới nói: "Mẹ nó mày mù à, tưởng lão tử muốn chắc!" "Lâm Phàm, ngươi được hời còn nói mát, không muốn...

Mẹ nó ngươi đã lên nữ thần của lão tử, lão tử cả đời này không đội trời chung với ngươi, không đội trời chung!" Lúc trước Nguyên Phượng cưỡng ép kéo Lâm Phàm vào dung nham, Chúc Long tuy bị giam cầm, thân thể không thể động đậy, nhưng âm thanh dưới lòng đất đó đã tra tấn hắn suốt ba trăm năm.

"Lão tử hôm nay có tự bạo cũng phải giết chết ngươi!" "Khoan đã khoan đã..." Lâm Phàm xua tay, nói: "Đợi chút, Chúc Long lão đệ, nghe

ta giải thích được không!" "?" Chúc Long mặt đầy nộ khí.

Lâm Phàm nói: "Chuyện này... là một tai nạn bất ngờ.

Chúc Long lão đệ, nói thật với ngươi nhé, ngươi không biết ta đau khổ thế nào đâu.

Chương 75

Ba trăm năm đó...

May là lão ca ta thân thể tốt, không thì thật sự phế rồi.

Ngươi không tin thì về thử xem, nỗi khổ ba trăm năm, ngươi hiểu được không?" "Cút..." Chúc Long gầm lên: "Ba trăm năm, ngươi có biết ba trăm năm của ta là thế nào không?" Đm...

Ta phải tận tai nghe ngươi hành hạ nữ thần của ta suốt ba trăm năm...

Ta đến tâm muốn chết cũng có rồi.

"Được rồi được rồi!" Lâm Phàm nói: "Ngươi cũng nghe thấy đấy, lúc đó ta mới là bên bị hại có được không, hả?

Ta động cũng không động được, ta phản kháng cũng không thể phản kháng...

Ta...

được rồi, đừng trừng ta nữa!" Lâm Phàm trực tiếp lấy ra mười giọt Tam Quang Thần Thủy đưa cho Chúc Long: "Lần này để ngươi đi một chuyến tay không, là lỗi của ca ca, mười giọt Tam Quang Thần Thủy, có thể giải quyết vấn đề không?" "Hừ..." Chúc Long vung tay áo, cuốn lấy mười giọt nước, nói: "Thôi được, nể tình hai ta là anh em tốt, ta chấp nhận.

Lâm huynh đệ, có thể chia sẻ cảm giác lúc đó không..." "Tao đệt mợ mày..." Lâm Phàm nổi giận, một cước đá bay Chúc Long: "Mẹ nó hóa ra nãy giờ mày giả vờ..." Một cước đá bay Chúc Long, Lâm Phàm lưu luyến không rời, quay đầu nhìn lại Bất Diệt Hỏa Sơn phía sau.

Mẹ nó, không chỉ lấy được một trong các Tiên Thiên Nguyên Châu

là Hỏa Nguyên Châu, mà còn dây dưa với vị nữ thần đệ nhất Hồng Hoang thời thượng cổ là Nguyên Phượng.

Ặc... có hơi tốn dầu nhỉ!

Mẹ kiếp... hệ thống, mày cút ra đây cho tao.

Lâm Phàm bây giờ cảm thấy bước chân hư phù, vội vàng uống liên tục mấy giọt Tam Quang Thần Thủy.

Nhưng đáng tiếc, Tam Quang Thần Thủy có thể bổ sung pháp lực, chứ không thể bổ sung bản nguyên.

"Tạm biệt, tiểu Phượng..." Lâm Phàm lẩm bẩm cái tên thân mật từng gọi trong lúc nồng nhiệt, sau đó xé rách không gian, trực tiếp lên Thái Âm Tinh.

"Ca ca..." Vừa thấy Lâm Phàm trở về, Hi Hòa và Thường Hi, hai vị nữ thần, nhẹ nhàng thở phào một hơi.

Từ lúc biết Lâm Phàm đến Bất Diệt Hỏa Sơn, liên tục ba trăm năm không ra, hai người cũng vô cùng lo lắng, đang định xem có nên vào ứng cứu Lâm Phàm hay không, không ngờ Lâm Phàm đã trở về.

"Ca ca... sao vậy... sắc mặt huynh tệ quá?" "A, ca ca, sao sắc mặt huynh lại tái nhợt như vậy?" "Bản nguyên bị tổn thương rồi sao?" Hai vị muội muội mỗi người một câu, khiến Lâm Phàm mặt mày khổ sở: "Không sao không sao, lúc ở Bất Diệt Hỏa Sơn, ta đã đại chiến với một vị đại năng thượng cổ suốt ba trăm năm, miễn cưỡng chiếm được chút thượng phong, mệt chết ta rồi!" "A...

đại năng thượng cổ lợi hại như vậy sao, khiến ca ca cũng chật vật đến thế này!" "Đừng hỏi nữa!" Lâm Phàm sợ nói nhiều sẽ lộ sơ hở, bèn tìm một lý do để đuổi hai người đi, sau đó vào đạo trường, bắt đầu bế quan.

Bế quan làm hai việc!

Việc thứ nhất, lần trước đến Tử Tiêu Cung, Hồng Quân đã truyền cho Lâm Phàm các tiểu đạo như luyện khí, luyện đan, trận pháp.

Lâm Phàm định ngộ thông ba tiểu đạo này trước.

Bởi vì trận đại chiến với Nguyên Phượng lần này thật sự đã tổn hại một chút bản nguyên, trạng thái cơ thể không thể đạt đến đỉnh phong, phải luyện đan để bổ sung bản nguyên.

Đợi bản nguyên trở lại, nguyên khí sung mãn, sẽ bắt đầu bước thứ hai, trảm thi!

Ùng ùng ùng...

Lâm Phàm trực tiếp ngồi xếp bằng xuống đất, ý thức quét vào ba luồng sáng nhỏ như hạt gạo mà Hồng Quân đã lưu trong nguyên thần của hắn lúc trước, bắt đầu đốn ngộ.

Giữa trời đất, đạo có bốn loại, là Đại đạo, Thiên đạo, Tiểu đạo, Mạt đạo.

Đạo luyện khí, luyện đan và trận pháp chỉ thuộc về tiểu đạo mà thôi, đối với ngộ tính của Lâm Phàm, không có bất kỳ độ khó nào.

Dưới sự gia trì của thời gian đại trận, một vạn năm thời gian đã ngộ thông toàn bộ.

Tất nhiên, trong trận pháp trôi qua một vạn năm, bên ngoài mới chỉ trôi qua một trăm năm mà thôi.

Sau khi ngộ thông, Lâm Phàm tìm một số thiên tài địa bảo trong Vạn Thảo Đồ Phổ, dùng Tiên Thiên Chí Bảo Càn Khôn Đỉnh để luyện đan, dễ dàng luyện chế ra một lò Bổ Nguyên Tiên Đan, sau khi nuốt vào thì bản nguyên hồi phục viên mãn.

Hà...

Sau khi cơ thể đạt đến trạng thái tốt nhất, hắn thở ra một hơi thật

sâu, bắt đầu bước thứ hai.

Ùng...

Một viên châu màu đỏ rực bay ra, lơ lửng trong hư không trước mặt, chính là Hỏa Nguyên Châu.

Nhìn Hỏa Nguyên Châu, từng màn từng màn giữa hắn và Nguyên Phượng lại hiện lên trong đầu Lâm Phàm.

Ba trăm năm đau khổ, nhưng niềm vui trong đó, e rằng cũng chỉ có mình hắn biết.

Đặc biệt, cảnh tượng ân ái lúc Nguyên Phượng dùng miệng truyền Hỏa Nguyên Châu cho hắn càng khiến hắn cả đời khó quên.

Người phụ nữ này... có chút thú vị.

Lâm Phàm siết chặt tay: Nguyên Phượng, nàng, đợi ta!

Ầm...

Hắn trực tiếp xé ra một triệu điểm công đức ném vào đó, bắt đầu luyện hóa.

"Tụ..." Dùng Hỏa Nguyên Châu làm môi giới, Lâm Phàm bắt đầu ngưng tụ thi thứ hai: Thiện thi!

Theo lời Hồng Quân, tam thi chính là thiện, ác, tự ngã.

Trảm thi không đồng nghĩa với việc chém bỏ tình cảm con người, chỉ là làm cho sự hiểu biết về thiện, ác, tự ngã trở nên sâu sắc hơn, độc lập hơn mà thôi.

Quá trình trảm thi cũng là quá trình nhận thức lại bản thân, chỉ khi nhận thức đầy đủ bản thể, mới có thể minh ngộ nhân quả, chém bỏ gông cùm, một lần đột phá cảnh giới vô thượng đó.

Ùng ùng ùng...

Một làn khói trắng, mang theo một luồng khí tức huyền diệu khó tả, bay ra từ trong khánh vân của Lâm Phàm.

Sau đó, dùng Hỏa Nguyên Châu làm môi giới, từ từ ngưng tụ.

Một năm!

Hai năm!

Ba năm!

Năm năm!

Trong nháy mắt, năm trăm năm đã trôi qua.

Chương 76

Một ngày nào đó sau năm trăm năm, Lâm Phàm đột nhiên mở mắt.

Trước mặt hắn, trên Hỏa Nguyên Châu lơ lửng, đã ngưng tụ một phân thân giống hệt Lâm Phàm thật về kích thước.

Phân thân, thực ra cũng không phải phân thân, giống như một tôn ý thức thể được ngưng tụ từ thiện niệm của Lâm Phàm.

Giờ phút này, nó cùng hít thở, chung vận mệnh với Lâm Phàm.

"Trảm!" Lâm Phàm đột nhiên hét lớn một tiếng, ý niệm như đao, một đao chém xuống.

Mối liên hệ giữa bản tôn và Thiện thi bị chém đứt.

Trong nháy mắt, thân thể màu trắng kia đột nhiên mở mắt, nhìn Lâm Phàm một hồi ngơ ngác, nhưng sau vài hơi thở, liền như một người thật, chắp tay hành lễ với Lâm Phàm: "Bái kiến bản tôn!" "Đại thiện!" Lâm Phàm gật đầu, nói: "Ngươi dùng Tiên Thiên Chí Bảo Hỏa Nguyên Châu chém ra, vậy gọi là Hỏa Chi Đạo Nhân đi!" "Tạ bản tôn ban tên, từ hôm nay, ta là Hỏa Chi Đạo Nhân!" Hỏa Chi Đạo Nhân ôm lấy Hỏa Nguyên Châu, thân hình lóe lên, liền đáp xuống đóa Địa hoa thứ hai trong tam hoa trên đỉnh đầu Lâm Phàm, vững vàng ngồi trên liên đài.

Trên Thiên hoa liên đài đang ngồi chính là Ác thi Thủy Chi Đạo Nhân.

Thủy Chi Đạo Nhân chắp tay với Hỏa Chi Đạo Nhân: "Xin chào, ta là Ác thi của bản tôn, Thủy Chi Đạo Nhân!" "Xin chào, ta là Hỏa Chi Đạo Nhân, là Thiện thi!" Hai người trò chuyện như không có ai bên cạnh.

Lâm Phàm không rảnh rỗi nói nhảm với họ, trực tiếp rung chuyển pháp lực trên đỉnh đầu, tam hoa thu lại, khánh vân quay về.

Giờ phút này, trong cơ thể hắn như sông cuộn biển gầm.

Vô số pháp lực không có nơi nào để đặt, lao vào gông cùm vô hình trong cơ thể... một lần... hai lần...

Ầm...

Một lúc nào đó, gông cùm trong cơ thể bị phá vỡ trực tiếp, ầm ầm nổ tung.

Ầm ầm ầm...

Thân thể Lâm Phàm rung lên, khí thế trên người đột nhiên tăng lên một bậc.

Chuẩn Thánh trung kỳ, thành!

Sau khi đột phá Chuẩn Thánh trung kỳ, Lâm Phàm cảm thấy bất kể là sức mạnh hay pháp lực đều mạnh hơn trước gấp mười lần không chỉ.

Bây giờ nếu để hắn đối đầu với Nguyên Phượng lần nữa, tuyệt đối không thể chật vật như trước.

Đừng xem chỉ tăng một tầng cấp nhỏ, nhưng đối với Lâm Phàm, không chỉ trở nên mạnh hơn, mà cảm ngộ đối với các loại khí cơ và quy tắc trong Hồng Hoang cũng sâu sắc hơn.

Tường không gian trong ý thức của hắn cũng rõ ràng hơn, tuy không phải Thánh nhân, nhưng chỉ cần nhìn một cái là có thể nhìn thấu bản chất sự vật, nhìn thấu đại đạo lý giữa trời đất.

"Tốt..." Lâm Phàm hít sâu một hơi: Bước tiếp theo, Phong Nguyên Châu của Kỳ Lân tộc.

Một khi tam thi đều đã chém, dùng Tiên Thiên Chí Bảo để trảm thi,

lúc bản nguyên hợp nhất sẽ thể hiện ra ưu thế mạnh mẽ, không cần bất kỳ cơ duyên nào cũng có thể nghiền ép các Thánh nhân khác của Hồng Hoang.

Sau khi trảm thi đạt đến Chuẩn Thánh trung kỳ, Lâm Phàm không lập tức xuất quan mà tiếp tục bế quan.

Thiên Mẫu Khánh Vân trên đỉnh đầu mở ra, trong đó tam hoa lay động, lại có hai mai phù văn khổng lồ cũng từ từ ngưng tụ, một là Lực chi đại đạo phù văn, hai là Thời gian đại đạo phù văn.

Lực chi đại đạo phù văn quá khó, tạm thời không xem xét tham ngộ.

Ừm...

Thời gian đại đạo trước đi.

Lâm Phàm vung tay, lại bố trí một thời gian trận pháp trong đạo trường của mình, tốc độ dòng chảy tăng tốc một trăm lần, sau đó liền chìm đắm trong biển đạo pháp tham ngộ.

Một năm!

Hai năm!

Mười năm!

Trong nháy mắt, năm triệu năm đã trôi qua.

Năm triệu năm sau, mắt Lâm Phàm đột nhiên mở ra, một xoáy quang mang màu vàng kim trong mắt hắn từ từ tan biến, hắn đứng dậy.

Xung quanh thân thể Lâm Phàm, các loại đại đạo phù văn dày đặc, vô số đạo văn đan dệt, khiến hắn chìm đắm trong biển đạo pháp, có vẻ hơi hư vô phiêu diêu, không hề chân thực chút nào.

“Hà...” Lâm Phàm mở miệng, thở ra một hơi thật sâu, trong khí tức

đó toàn là đại đạo phù văn lấp lánh.

"Thời gian đại đạo... cuối cùng cũng tham ngộ được bốn thành!" Trong mắt Lâm Phàm hiện lên một tia vui mừng.

Năm triệu năm!

Năm triệu năm thời gian, cũng chỉ nâng Thời gian đại đạo từ ba thành lên bốn thành mà thôi.

Tất nhiên, đối với Lâm Phàm, tham ngộ năm triệu năm trong thời gian trận pháp, thời gian bên ngoài mới trôi qua năm vạn năm mà thôi.

Năm vạn năm, trong Hồng Hoang chẳng qua là một cái búng tay.

"Đinh đông..." Vừa mới xuất quan, liền nghe thấy một tiếng trong đầu, hệ thống kịp thời xuất hiện.

"Hệ thống siêu cấp lựa chọn, hiện tại phát hành nhiệm vụ, mời ký chủ đưa ra lựa chọn!" "Lựa chọn một: Nữ Oa sắp chứng đạo, đến Thái Âm hỏi đạo, đồng ý giúp đỡ tham ngộ và hoàn thành nhiệm vụ tạo người, thưởng 2 tỷ điểm công đức, một gói quà lớn thần bí!" "Lựa chọn hai: Nữ Oa sắp chứng đạo, đến Thái Âm hỏi đạo, từ chối giúp đỡ Nữ Oa, thưởng 200 triệu điểm công đức!" Mời ký chủ nhanh chóng đưa ra lựa chọn.

Lâm Phàm nhìn hai đáp án, cần phải hỏi sao, mẹ nó đây gần như là câu hỏi cho điểm mà.

"Ta chọn một!" Lâm Phàm trực tiếp đưa ra lựa chọn.

Hai tỷ điểm công đức, đủ cho mình trực tiếp chứng đạo rồi nhỉ, còn có gói quà lớn thần bí nữa?

Gói quà lớn thần bí, Lâm Phàm vô cùng kích động.

Từ khi xuyên không đến Hồng Hoang mở hệ thống đến nay, hắn chỉ nhận được hai lần gói quà lớn.

Lần đầu tiên, giúp hắn trực tiếp tăng hai mươi điểm Đại đạo; lần thứ hai, giúp hắn có được một phúc lợi tràn trề...

Ặc... tuy rằng có hơi tốn dầu, nhưng bây giờ, cũng khá hoài niệm.

Vì vậy Lâm Phàm vô cùng mong đợi gói quà lớn lần này.

Cũng là giúp đỡ Nữ Oa tạo người mà, có đức lắm đấy, nhất định phải cho ta một gói quà lớn thật lớn, không thì ta không làm đâu!

Ùng ùng ùng ùng...

Ngay khi Lâm Phàm vừa đưa ra lựa chọn, khí tức trên Thái Âm Tinh dao động, một bóng hình xinh đẹp hiện ra ở cửa Quảng Hàn Cung, chính là Nữ Oa trong bộ y phục màu hồng phấn.

"Con nhóc này đến nhanh thật!" Vút...

Vút...

Chương 77

Lâm Phàm chưa ra khỏi đạo trường, đã bắt được hai luồng lưu quang, ngay sau đó sắc mặt tối sầm: hai luồng lưu quang đó không phải ai khác, chính là Hi Hòa và Thường Hi.

"Nữ Oa, ngươi lại đến quyến rũ ca ca của ta sao?" Thường Hi mở miệng một câu, suýt chút nữa khiến Nữ Oa tức đến ngã lăn ra đất.

"Khụ khụ khụ..." Nữ Oa cố gắng kìm nén sự dao động trong lòng, nói: "Hai vị tỷ tỷ, ta thực sự tìm Lâm đạo huynh, nhưng, không phải như vậy, ta và Lâm đạo huynh trong sạch lắm..." "Không sai!" Lâm Phàm một bước bước ra khỏi đạo trường, cũng ở ngoài Quảng Hàn Cung: "Hai vị muội muội yên tâm, ta và Nữ Oa sư muội thực sự trong sạch, bạo lực như vậy, ca ca cũng không để mắt tới!" "Phụt..." Nữ Oa đầu óc tối sầm: Cả nhà các ngươi đều là người gì vậy, có biết nói chuyện không?

Chê ta bạo lực, ta...

được, ta nhịn!

Ta nhịn!

Hà...

Nữ Oa thở ra một hơi thật sâu, sau đó cố gắng nặn ra một nụ cười, nhìn Lâm Phàm nói: "Lâm Phàm ca ca, người ta có bạo lực vậy sao?

Người ta bây giờ dịu dàng lắm đó..." "Ối đm..." Lâm Phàm nổi da gà toàn thân, tại chỗ nhảy dựng lên ba cái, cả người đều không ổn: "Nữ Oa sư muội, nguyên bản vẫn tốt hơn, ngươi như vậy ta không quen..." "Đâu có, người ta bây giờ thật sự dịu dàng lắm đó..." "Mẹ nó

tâm lý của tao sụp đổ rồi có biết không?" Lâm Phàm hét lớn một tiếng: "Còn giả bộ nữa, lão tử đá bay ngươi ra ngoài!" "Được rồi!" Nữ Oa thu lại tâm thái: "Đi theo ta, ta có việc tìm ngươi!" "Ừ, thế mới đúng chứ?" Lâm Phàm đi theo Nữ Oa, hai người hóa thành lưu quang bay vào Hồng Hoang.

Phía sau, hai nữ thần Thái Âm lạnh lùng nhìn hướng hai người rời đi, mặt mày ngơ ngác.

"Tỷ tỷ..." Thường Hi nói: "Em cảm thấy, hai người họ không bình thường!" "Ừm... có gian tình!" ...

"Cơ duyên của ta..." Trong Hồng Hoang, tại một hẻm núi cao, suối nhỏ chảy róc rách, ánh nắng chan hòa, cả sơn cốc gió nhẹ mây bay, tĩnh lặng dễ chịu.

Nữ Oa nhìn Lâm Phàm, vẻ mặt nghiêm túc.

Lâm Phàm nói: "Ngươi biết sứ mệnh của mình rồi sao?" "Biết..." Nữ Oa nói: "Từ khi trời đất khai sinh, trọc khí thời gian hoành hành, cộng thêm vô số sinh linh trong Hồng Hoang đều giết chóc vô độ, khiến cho linh khí giữa trời đất ngày càng ô uế.

Ta đi khắp Hồng Hoang mười mấy vạn năm, muốn tìm một loại sinh vật trời sinh linh khí ôn hòa, để quét sạch và thanh lọc trọc khí của thế gian!" "Sau đó thì sao?" "Thất vọng, vạn tộc Hồng Hoang, không có một tộc nào phù hợp với yêu cầu của bản cung.

Vì vậy, bản cung ngẫu nhiên cảm ứng được Thiên đạo, từ trong cảnh tượng Bàn Cổ khai thiên tích địa mà ngộ ra đại đạo vạn vật hóa sinh, cái gọi là một sinh hai, hai sinh ba, ba sinh vạn vật.

Hồng Hoang vốn không có vạn vật, có Bàn Cổ, liền có vạn vật.

Hồng Hoang không có sinh linh mà bản cung cần, nhưng bản cung muốn có, thì nhất định sẽ tồn tại!" "Đại thiện!" Lâm Phàm gật đầu,

Nữ Oa quả nhiên đã ngộ thấu tất cả mấu chốt.

"Nếu đã biết vạn vật đều từ không mà có, sáng tạo là được, cớ sao lại đến tìm ta?" Lâm Phàm thản nhiên nhìn Nữ Oa: "Tạo không được sao?" "Cái đó..." Nữ Oa gãi gãi gáy: "Lúc quan trọng nhất cả đời người ta, cần ngươi ở bên cạnh xem có được không?

Người ta muốn chia sẻ niềm vui với ngươi mà..." Đậu má... lại nữa...

"Nói tiếng người!" "Được rồi!" Nữ Oa thu lại vẻ nũng nịu, nói: "Ta muốn Tam Quang Thần Thủy, Càn Khôn Đỉnh!" Ta biết mà, làm gì có chuyện tốt như vậy!

"Ầm..." Lâm Phàm trực tiếp ném ra một bình lớn Tam Quang Thần Thủy cho Nữ Oa, nói: "Chừng này đủ chưa?" "Đủ rồi!" Ầm...

Càn Khôn Đỉnh được tế ra: "Còn cần Càn Khôn Đỉnh làm gì?" Nữ Oa nói: "Trong Càn Khôn Đỉnh có Càn Khôn chi lực, có thể hậu thiên phản tiên thiên, lát nữa ta dùng để luyện hóa sinh linh!" "Cảm ơn, Lâm Phàm ca ca, huynh đối với muội thật tốt!" "Ta không phải Phục Hy, đừng gọi ta là ca!" "Tình ca ca không được sao?" "Emmmmm..." "Được rồi!" Lâm Phàm nhìn dáng vẻ tiểu nữ nhi của Nữ Oa, nói: "Cầm đi, đều cho ngươi rồi, có thể sáng tạo chủng tộc rồi chứ?" "Được rồi!" Nữ Oa nói: "Gọi là Nhân tộc đi, lấy hình tượng Bàn Cổ đại thần, Nhân tộc là tiên thiên đạo thể, nội tâm bình hòa, không thích giết chóc, khả năng sinh sôi mạnh, chẳng bao lâu sẽ có thể hình thành tộc quần khổng lồ, quét sạch tà sát khí trong Hồng Hoang!" "Tốt, ngộ thông là tốt rồi!" "Lâm Phàm ca ca, hôm nay huynh lại cho muội nhiều Tam Quang Thần Thủy như vậy, đó là thần vật đệ nhất Hồng Hoang đó, còn có Tiên Thiên Chí Bảo Càn Khôn Đỉnh, Càn Khôn chi lực trong đó có hạn, lần này muội dùng xong, Càn Khôn chi lực bên trong e là sẽ khô kiệt, muốn ngưng tụ lại không biết năm nào tháng nào,

huynh có nỡ không?" "Nỡ!" "Không đúng a!" Đôi mắt Nữ Oa sáng lấp lánh nói: "Không giống phong cách của huynh a, Lâm Phàm, huynh không có đề bất kỳ điều kiện nào với bản cung sao?" "Chẳng lẽ ngươi không phát hiện ra sao, ta bây giờ đã thoát khỏi những thú vị cấp thấp, ta là một người cao thượng!" "Không tin, tin ngươi mới là quỷ!" Nữ Oa bĩu môi, sau đó làm mặt quỷ với Lâm Phàm: "Ai... thực ra, huynh có thể đề một điều kiện với ta, ta sẽ đồng ý!" "Không đề!" "Đề đi, Lâm Phàm ca ca, ta thiện giải nhân ý lắm.

Nữ Oa mấy vạn năm đã trở nên dịu dàng rồi, ta thật sự sẽ đồng ý!" "Thật sự không đề!" "Tại sao?" Nữ Oa dậm chân một cái, núi đá lăn lóc, sấm sét vang rền.

Lâm Phàm nhún vai, nói: "Thấy chưa, sợ mà..." "Hừ..." Nữ Oa hừ lạnh một tiếng, không thèm để ý đến Lâm Phàm nữa, cái miệng nhỏ chu lên trông như chịu ấm ức cực lớn.

Ùng ùng ùng...

Không để ý đến Lâm Phàm nữa, Nữ Oa trực tiếp lấy Cửu Thiên Tức Nhưỡng, Hồ Lô Đằng ra, ném lên không trung, pháp lực hơi dâng lên, "bốp" một tiếng chấn nát tất cả những thứ đó.

Hồ Lô Đằng và Cửu Thiên Tức Nhưỡng hóa thành bột mịn, lại bị Nữ Oa thu thập, hòa với Tam Quang Thần Thủy, dần dần được nặn thành một đống bùn thần tỏa ra ánh sáng chín màu.

Trên bùn thần, lại có một mùi hương thoang thoảng.

"Thiên đạo ở trên, ta là Nữ Oa..." Nữ Oa ngẩng gương mặt trắng nõn, nhìn lên chín tầng trời, lớn tiếng nói: "Nữ Oa cảm thấy sát khí trong Hồng Hoang tràn ngập, vạn tộc giết chóc vô độ, hôm nay đặc biệt tạo ra một chủng tộc, là Tiên Thiên Nhân tộc.

Nhân tộc sinh ra có linh, có thể quét sạch sát khí Hồng Hoang."

Giọng nói của Nữ Oa truyền khắp chín trời mười đất, vô số người trong Hồng Hoang đều nghe thấy.

Nhưng lại không ai để ý.

Sáng tạo một chủng tộc, đối với đại năng chỉ là chuyện tiện tay, phải biết tu vi đến Đại La Kim Tiên, một giọt máu rơi xuống Hồng Hoang cũng có thể diễn hóa ra tiên thiên sinh linh, huống chi là sáng tạo chủng tộc?

Ầm ầm ầm...

Trên chín tầng trời, kim lôi Thiên đạo cuồn cuộn, tiếng vang chấn động toàn bộ Hồng Hoang, biểu thị sự ủng hộ của Thiên đạo đối với việc tạo người của Nữ Oa.

Tuy nhiên, vẫn không có ai trong Hồng Hoang chú ý.

"Được rồi, Thiên đạo đã công nhận!" Nữ Oa cười hì hì cầm đống bùn thần đến bên cạnh Lâm Phàm, "Lâm Phàm ca ca, hai chúng ta chơi trò tạo người được không?" Phụt...

Lâm Phàm suýt chút nữa phun một ngụm máu lên mặt Nữ Oa.

Cô nương à, lúc nói chuyện có thể đừng bạo dạn như vậy không, dễ khiến người ta hiểu lầm lắm đấy.

"Sao thế... một mình làm chán lắm!" "Được rồi được rồi!" Lâm Phàm xé một cục từ đống bùn thần, từ từ nặn.

Nữ Oa cũng xé một cục, bắt đầu nặn.

"Lâm Phàm ca ca, muội tạo đàn ông, huynh tạo đàn bà được không?" "Tùy ý!" "Được!" Một lát sau!

Nữ Oa cầm người nhỏ đã nặn xong: "Lâm Phàm ca ca, huynh xem, người muội tạo có giống huynh không..." Lâm Phàm muốn khóc rồi.

Nữ Oa thật sự nặn một bức tượng, nhưng mà... nhìn xuống

dưới... mẹ nó, cay cả mắt, cay cả mắt...

"Không giống... không giống..." "Chỗ nào không giống chứ, rõ ràng là giống!" "Đây này, xem xem, vừa nhìn đã biết là chưa thấy đàn ông bao giờ, sao có thể nhỏ như vậy, của lão tử...

được rồi, ta không nói nữa..." "Ngươi..." Gương mặt Nữ Oa đỏ bừng, thân thể hơi run rẩy: "Lâm Phàm, ngươi thật vô sỉ..." "Hừ..." Nữ Oa giật lấy cục bùn trong tay Lâm Phàm, nói: "Không cho ngươi nặn nữa, trong đầu toàn nghĩ những thứ vô dụng!" Nàng cẩn thận cất giữ bức tượng nhỏ Lâm Phàm đã nặn, sau đó bắt đầu nặn người.

Một người!

Hai người!

Ba ngàn người.

Nữ Oa tạo ra ba ngàn người, nhưng khi những người bùn này được nặn xong, chỉ là những người bùn to bằng lòng bàn tay, là vật chết, trên đó chỉ có ánh sáng chín màu lấp lánh, không có gì thần kỳ.

"Lâm Phàm ca ca, muội muốn dùng Càn Khôn Đỉnh của huynh, lần này e là sẽ hao hết Càn Khôn chi lực bên trong đó!" Càn Khôn Đỉnh, là Tiên Thiên Chí Bảo.

Càn Khôn Đỉnh sở hữu một công năng nghịch thiên, là hậu thiên phản tiên thiên, bảo vật hậu thiên (cực phẩm) được luyện chế trong đó, có thể sở hữu tiên thiên bất diệt linh quang.

Tất nhiên, không phải không có cái giá, cái giá là phải tiêu hao Càn Khôn chi lực trong Càn Khôn Đỉnh.

Chương 78

Càn Khôn chi lực, là một loại đạo mà Càn Khôn Đỉnh dựa vào thời gian tích lũy, hấp thu từ vạn vật trời đất, rất chậm, thường mấy chục vạn năm, trăm vạn năm cũng không thể hấp thu đầy.

Nhưng đối với Lâm Phàm, đều là chuyện nhỏ.

Dù sao cũng có máy gia tốc thời gian, không sợ!

"Không sao, Nữ Oa sư muội, cứ dùng đi, việc này quan hệ đến cơ duyên của bản thân ngươi, đừng nghĩ nhiều!" "Được thôi!" Nữ Oa vô cùng cảm động, vành mắt đỏ hoe nhìn Lâm Phàm, cuối cùng lại nói: "Lâm Phàm ca ca, huynh thật sự có thể đề một yêu cầu, muội sẽ đồng ý!" "Ặc, được rồi!" Lâm Phàm nhìn Nữ Oa, nói: "Sau này, giúp ta xử lý một người, ta đánh không lại hắn." Nữ Oa trong lòng vui mừng khôn xiết, nhưng nghe đến vế sau, sắc mặt lại khổ sở.

Gã này, thật sự không hiểu tâm ý của mình sao?

"Được, không vấn đề!" Nữ Oa hít sâu một hơi: "Lâm Phàm ca ca, huynh có thể đề thêm một cái nữa, cái đó, đối với muội... huynh không muốn muội làm đạo lữ của huynh sao?" "Không muốn!" Lâm Phàm nói: "Đại trượng phu sao có thể thừa lúc người ta gặp khó khăn?" "Không phải thừa lúc người ta gặp khó khăn, là ta tự nguyện, ta vui vẻ không được sao?" "Không được..." "..." Nữ Oa nghẹn lời: Ta đáng ghét đến vậy sao?

Chết tiệt... còn có ai dịu dàng hơn ta sao?

Hừ...

Ầm...

Nàng vung tay, ba ngàn người bùn, một nửa nam một nửa nữ, toàn

bộ bị Nữ Oa thu vào trong Càn Khôn Đỉnh.

Nàng tức giận dốc hết pháp lực trong cơ thể, rót vào trong đỉnh, lấy thiên địa linh khí làm lửa, bắt đầu từ từ luyện hóa.

Thiên địa linh khí làm lửa.

Càn Khôn chi lực làm lò!

Ba ngàn Nhân tộc, một nửa nam, một nửa nữ, trong Càn Khôn Đỉnh dần dần được luyện hóa, từ hậu thiên phản tiên thiên.

Bảy bảy bốn mươi chín ngày sau, trong lò đột nhiên truyền ra một luồng khí cơ.

"Nhân loại sinh ra có linh, nhưng không thể tự dưng hóa sinh!" Nữ Oa nhìn về phía Lâm Phàm: "Phải làm sao bây giờ?" Vạn vật đều có thể hóa hình, Nhân loại tuy do Nữ Oa nặn ra, nhưng lại dùng Càn Khôn Đỉnh hậu thiên phản tiên thiên.

Nhưng dù là tiên thiên, muốn hóa hình cũng phải chờ không biết bao nhiêu hội nguyên.

Làm sao bây giờ?

Nữ Oa hiển nhiên không thể đợi?

"Vậy dùng tinh hồn và huyết dịch của ngươi để thúc đẩy đi!" Lâm Phàm trả lời.

Nữ Oa gật đầu, khánh vân trên đỉnh đầu ầm ầm mở ra, một đạo nguyên thần bay ra: "Xin sư huynh trảm hồn cho ta!" "Trảm..." Lâm Phàm hét lớn một tiếng, lấy ý niệm làm đao, dứt lời, một đạo tinh hồn của Nữ Oa bị chém xuống, đồng thời lại bị Lâm Phàm chia làm ba ngàn phần, đưa vào trong Càn Khôn Đỉnh đó.

Ầm ầm ầm...

Trong Càn Khôn Đỉnh, ba ngàn người nhỏ dần dần sinh ra ý thức.

“Tiếp!” Nữ Oa vung tay, giữa ngón tay tuôn ra một đạo bản nguyên tinh huyết, bay vào trong lò, tinh huyết chia làm ba ngàn phần, lần lượt dung nhập vào cơ thể Nhân loại.

Lập tức, trong Càn Khôn Đỉnh ánh sáng rực rỡ, một cột sáng ngút trời bay ra, xuyên phá bầu trời.

Trong Hồng Hoang, vô số ánh mắt đều đổ dồn vào Tiên Thiên Chí Bảo Càn Khôn Đỉnh trong tay Nữ Oa.

“Ầm ầm ầm...” Nữ Oa mở nắp lò, ba ngàn Nhân tộc rơi xuống đất, hóa thành những người nhỏ bằng lòng bàn tay, sau một hơi thở liền ầm ầm lớn lên, trưởng thành thành hình dáng không khác gì Lâm Phàm và Nữ Oa.

“Nhân tộc, bái kiến Thánh Mẫu Nữ Oa nương nương...” Ba ngàn Nhân tộc đồng thời quỳ xuống đất, hướng về Nữ Oa hành lễ bái lạy.

Lúc ở trong lò, họ đã có được ý thức, biết được xuất thân của mình, càng biết Nữ Oa là người sáng tạo ra Nhân tộc.

“Tốt!

Đứng lên cả đi...” Nữ Oa vui mừng khôn xiết, đưa Càn Khôn Đỉnh đã hao hết Càn Khôn chi lực cho Lâm Phàm.

Lâm Phàm thu lại lò đỉnh.

Lúc này, giữa trời đất đột nhiên lóe lên một luồng khí tức huyền diệu, sau đó...

ầm ầm ầm...

Hồng Hoang thiên địa, một màu vàng rực!

Bầu trời phủ đầy mây ngũ sắc.

Mây ngũ sắc màu vàng.

“Đây là...” “Công đức kim vân!” “Trời ơi, tại sao lại có nhiều công đức kim vân như vậy!” “Rốt cuộc là ai, đã làm đại sự gì vậy!” “Nữ Oa sao?” Vô số người, vô số ánh mắt, đổ về một phương trời đất.

Công đức kim vân trên đỉnh đầu đột nhiên chia làm mười phần, trong đó tám phần theo tạo hóa huyền quang hạ xuống, toàn bộ rơi lên người Nữ Oa.

Một phần rơi lên người Lâm Phàm, một phần khác thì rơi lên người ba ngàn Nhân tộc.

“Ầm ầm ầm...” Sau khi nhận được sự gia trì kép của công đức và tạo hóa huyền quang, khí thế trên người ba ngàn Nhân tộc đột nhiên bùng nổ, vốn không có bất kỳ tu vi nào, nhưng sau khi những kim quang này rơi xuống, ba ngàn Nhân tộc trong nháy mắt trở thành tu vi Kim Tiên.

Kim Tiên, nhảy ra khỏi dòng sông vận mệnh, tuổi thọ vô tận.

Đối với Nhân tộc, đó là một độ cao không thể với tới, nhưng nhìn khắp Hồng Hoang, ba ngàn Nhân tộc Kim Tiên chỉ là một đám con kiến mà thôi.

Lâm Phàm không nói gì, phần công đức đó rơi lên người hắn, chắc là vì đã đưa ra Tam Quang Thần Thủy và Càn Khôn Đỉnh.

Nhưng năm đó đã ước định với Nữ Oa, công đức toàn bộ thuộc về Nữ Oa, chỉ cần khí vận.

“Thiên đạo ở trên!” Lâm Phàm giơ tay, hướng về chín tầng trời nói: “Công đức tạo người trên người đệ tử, nguyện ý toàn bộ chia cho Nữ Oa!” Ầm ầm ầm...

Thiên đạo công nhận, đoạt lấy một thành công đức trên người Lâm Phàm, lại rơi lên người Nữ Oa.

Tất nhiên, chủ yếu là Lâm Phàm không thèm, quá ít, một thành

cũng chỉ có vỏn vẹn một trăm triệu điểm mà thôi.

Mới nãy hệ thống vang lên, thưởng cho công đức tạo người mười tỷ.

Vì một trăm triệu điểm, mà vi phạm một lời thề, không đáng.

Lỡ như tham công đức, sau này khí vận không rơi xuống đầu, biết khóc với ai.

Cũng kỳ lạ, trong khoảnh khắc Lâm Phàm tự nguyện tước bỏ công đức, một luồng khí tức huyền diệu bao trùm lấy hắn.

Khí vận Nhân tộc vô hình, đã liên kết với hắn.

Quả nhiên!

Ba thành khí vận của Nhân tộc, gia trì lên người Lâm Phàm.

"Lâm Phàm ca ca..." Nước mắt Nữ Oa lưng tròng: "...một thành công đức đó, là tâm ý của muội, huynh đã giúp muội nhiều như vậy, tại sao lại không cần?" "Ta sợ thành thánh công đức không đủ dùng, đến lúc đó Thiên đạo sẽ giết ta!" "Được rồi!" Nữ Oa nói: "Lâm Phàm ca ca..." "Không đề, đừng nói nữa!" "Hừ... không đề thì không đề, đừng hối hận.

Bây giờ, hộ đạo cho ta, ta muốn tấn công Thánh nhân!" Mang trong mình mười mấy tỷ công đức, Nữ Oa lòng tin tràn đầy.

Chương 79

Tất nhiên, lần này công đức chỉ có chín tỷ, nhưng Nữ Oa trước đó vô số năm cũng đã tích lũy được mấy tỷ.

Mười mấy tỷ công đức, chắc là đủ dùng rồi.

"Ùng ùng..." Nữ Oa ngồi xếp bằng tại chỗ, Thiên Mẫu Khánh Vân trên đỉnh đầu mở ra, vô số phù văn bay ra, bắt đầu ngộ đạo trong sơn cốc.

Ba ngàn Nhân tộc cũng bắt đầu sinh tồn trong sơn cốc.

"Bây giờ các ngươi cứ sinh sôi ở đây đi, đợi Nữ Oa nương nương ngộ đạo xong, ta sẽ đưa các ngươi đến bờ Đông Hải.

Nơi này không an toàn lắm, bờ Đông Hải bên kia tốt hơn một chút!" "Đa tạ Thánh Phụ..." Gì?

Ta thành Thánh Phụ?

Lâm Phàm sờ sờ đầu... ta thành Thánh Phụ của Nhân tộc... lão tử cũng là Nhân tộc có được không...

Chết tiệt, không được... loạn bối phận rồi.

Lâm Phàm mặt đầy vạch đen.

Thực ra... hắn vẫn luôn từ chối Nữ Oa, đương nhiên không thể vì Nữ Oa bạo lực, nguyên nhân lớn nhất là trong lòng có khúc mắc.

Nữ Oa là Thánh Mẫu của nhân loại, trong xương cốt của Lâm Phàm, hắn là một người của Nhân tộc, sẽ không quên bản thân.

Cùng với Thánh Mẫu của Nhân tộc...

được rồi, không dám, không dám, cái luân thường này, chúng ta không loạn, để bọn anti đi mà chửi ta đi...

Cùng lúc đó!

Bờ Đông Hải, trong Thủ Dương Sơn, một luồng ánh sáng ngút trời.

Ánh mắt Lâm Phàm hơi động, rơi lên Thủ Dương Sơn: Có bảo vật?

Có nên đi cướp không?

Thôi vậy, trông chừng Nữ Oa đi, nhìn dáng vẻ của luồng sáng đó, cũng chỉ là một Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo thôi, ngay cả Cực phẩm cũng không đạt tới, không có tâm tình.

Nhưng giây tiếp theo, hắn đột nhiên lại động lòng: Không đúng, Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, lại xuất thế vào lúc Nhân tộc ra đời.

Mẹ nó chẳng lẽ là ứng với Nhân tộc xuất thế mà ra Nhân tộc Chí Bảo Không Động Ấn sao?

Cái này tuyệt đối phải lấy!

Lâm Phàm định đi tìm bảo vật, nhưng cuối cùng vẫn chậm một bước, bị Thái Thanh Lão Tử trong Tam Thanh đi trước, thu Không Động Ấn vào túi.

Mẹ nó...

Lão Tử... dám cướp cơ duyên của ta, ngươi chờ đó, xem ta xử ngươi thế nào?

Lâm Phàm trong lòng lo lắng, Nhân tộc Chí Bảo Không Động Ấn quan hệ đến khí vận của Nhân tộc sau này, thứ này tuyệt đối không thể mất.

Nhưng cũng không cần quá lo lắng, bởi vì bây giờ tuy Nhân tộc đã ra đời, nhưng Không Động Ấn chưa có chức năng phế lập Nhân

Hoàng, cần đến lúc phế lập Nhân Hoàng mới có thể hội tụ khí vận.

Không vội, để Lão Tử giữ tạm hai ngày đi.

Nữ Oa ngồi trong không cốc tu hành, tham ngộ, dung hợp đạo pháp.

Khí thế trên người ngày càng thịnh, ngày càng nặng.

Lâm Phàm có thể cảm nhận rõ ràng, Nữ Oa lúc này thậm chí còn mạnh hơn Nguyên Phượng dưới lòng đất.

Nhưng, cách đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên vô thượng đó, cuối cùng vẫn còn thiếu một chút.

Cứ như vậy, Nữ Oa bế quan, Lâm Phàm hộ đạo.

Một năm!

Hai năm!

Ba năm!

Năm năm!

Trong nháy mắt ngàn năm thời gian trôi qua.

Trong ngàn năm, Nữ Oa không ngừng tham ngộ đạo pháp, ngày càng mạnh, ngày càng tiếp cận Thánh nhân.

Ba ngàn Nhân tộc trong sơn cốc đó, sau ngàn năm sinh sôi, dân số đã đột phá một trăm triệu, đạt đến con số kinh người mấy trăm triệu người.

Khả năng sinh sôi của loài người, thật sự mạnh mẽ.

Nhưng, Lâm Phàm cũng chú ý, không có gì bất ngờ, khả năng sinh sôi của Nhân tộc tuy mạnh, nhưng tu vi lại trực tiếp kéo thấp giới hạn của toàn bộ Hồng Hoang.

Từ khi khai thiên tích địa đến nay, sinh linh Hồng Hoang một khi

hóa hình, trở thành đạo thể (hình tượng Bàn Cổ, cũng là hình tượng loài người) sau đó, thấp nhất là Địa Tiên, không thể thấp hơn nữa.

Năm đó Lâm Phàm hóa hình là tồn tại cấp thấp nhất của Địa Tiên.

Nhưng loài người thì khác, loài người căn bản không phải tiên, một chút pháp lực cũng không có, trực tiếp là những phàm phu tục tử không có bất kỳ pháp lực nào, sinh mệnh một đời cũng cực kỳ hữu hạn.

Từ khi oe oe chào đời, đến khi tử vong, ngắn thì chỉ có mấy chục năm, dài cũng chỉ trăm tuổi mà thôi.

Ngoài ba ngàn Nhân tộc được Nữ Oa đích thân luyện chế trở thành Kim Tiên nhảy ra khỏi dòng sông vận mệnh, có thể sở hữu tuổi thọ vô tận ra, những người còn lại của Nhân tộc, đều từ khi sinh ra đã hướng đến tử vong.

Trong Hồng Hoang, vô số ánh mắt của đại lão đều đổ dồn về một phương trời đất.

Dù sao, tình hình của Nữ Oa mọi người cũng đã thấy, đồng thời, cũng đã thấy Nhân tộc.

Vô số người lắc đầu thở dài: Chủng tộc yếu ớt như vậy, sau này làm sao sinh tồn trong Hồng Hoang.

Ngay cả một con thú bình thường cũng không đối phó được, không ăn gì sẽ chết đói, sống thế nào?

Côn Lôn Sơn!

Đạo trường Tam Thanh.

Lão Tử chau mày, trong tay ngài là Nhân tộc Chí Bảo Không Động Ấn mới nhận được không lâu, Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

"Ai..." Lắc đầu, nói: "Vật này có thể ngưng tụ khí vận Nhân tộc,

nhưng Nhân tộc yếu ớt như vậy, chỉ là chủng tộc hậu thiên do Nữ Oa sư muội tạo ra, lại có thể ngưng tụ được bao nhiêu khí vận, không có ý nghĩa a!" "Đúng vậy!" Nguyên Thủy càng coi thường Nhân tộc: "Đại huynh, loại chủng tộc này, sớm muộn gì cũng sẽ tiêu vong, quá yếu, ngay cả con kiến cũng không bằng, ta cảm thấy bảo vật này sớm vứt đi thì tốt hơn, lỡ như Nhân tộc diệt vong, ai biết có gây nghiệp lực cho đại huynh không!" "Nhưng..." Thông Thiên lại kỳ lạ nói: "Nhưng Nhân tộc tuy yếu, tại sao lại mang đến cho Nữ Oa sư muội nhiều công đức như vậy, trong đó có phải có huyền cơ mà ba người chúng ta không nhìn thấu không?" "Có huyền cơ gì mà không huyền cơ!" Nguyên Thủy mặt đầy khinh thường.

Chương 80

"Năm đó lão sư đã nói, Nữ Oa sư muội sẽ thành thánh, đó là cơ duyên của nàng, công đức là Thiên đạo ban tặng, hoàn thành ý chí Thiên đạo mà thôi, có quan hệ gì?

Loại chủng tộc yếu ớt này, ta cá sống không quá một hội nguyên sẽ bị diệt, loại chủng tộc thấp hèn này, không xứng tồn tại ở Hồng Hoang!" "Thôi thôi!" Lão Tử thấy Nguyên Thủy ngày càng quá đáng, xua tay, nói: "Nữ Oa sư muội sắp thành thánh, chúng ta đừng tranh cãi nữa, phải mau chóng ngộ đạo, sớm ngày thành Hỗn Nguyên Đại La Đạo Quả, mới là chính đạo!" ...

Lại ngàn năm sau!

Khí thế trên người Nữ Oa ngày càng nặng, cuối cùng đã đạt đến điểm giới hạn đó.

Ầm...

Một luồng sóng vô hình từ người nàng tỏa ra.

Sóng năng lượng vô hình quét ngang trời đất bốn phương, vô số dãy núi xung quanh, trong nháy mắt hóa thành bụi phấn.

Từng thung lũng nứt toác, từng con sông lớn cạn khô.

Nếu không phải Lâm Phàm kịp thời tế ra vô số phòng ngự bảo vệ hắn và mấy trăm triệu Nhân tộc, e rằng Nhân tộc đã bị tiêu diệt hoàn toàn trong cơn bão đột phá này của Nữ Oa.

Ùng ùng ùng...

Sau cơn bão năng lượng, trời đất biến sắc.

Tử khí đông lai ba vạn dặm.

Trên Thiên đạo kim lôi cuồn cuộn, một luồng khí tức huyền diệu bao trùm khắp nơi Hồng Hoang.

"Ta...

Nữ Oa, hôm nay chứng đạo thành thánh!" Nữ Oa đột nhiên xé rách không gian, đứng trên hư không vạn trượng, một lời vừa thốt ra, uy áp vô tận tầng tầng tỏa ra, bao trùm chu thiên hoàn vũ, chư thiên vạn giới.

Vô số sinh linh Hồng Hoang quỳ rạp xuống đất.

Linh khí hóa thành kim hoa phiêu tán, vô số kim liên từ từ huyễn hóa ra, bao trùm ức vạn dặm đại địa.

"Chúc mừng đồ nhi của ta Nữ Oa, chứng đạo thành thánh..." Trong Tử Tiêu Cung, truyền ra một thánh âm quen thuộc, không phải ai khác, chính là Hồng Quân.

"Đa tạ sư tôn giáo huấn!" Nữ Oa đáp lễ.

Sau đó!

"Thiên Đình Thiên Đế Đế Tuấn, chúc mừng Nữ Oa nương nương của Yêu tộc ta chứng đạo thành thánh, từ nay vạn kiếp bất diệt!" "Tam Thanh Thái Thanh Lão Tử, chúc mừng Nữ Oa sư muội chứng đạo thành thánh, từ nay bất tử bất diệt!" "Tam Thanh Ngọc Thanh Nguyên Thủy, chúc mừng Nữ Oa sư muội chứng đạo thành thánh, vĩnh hưởng tiên phúc!" "Tam Thanh Thượng Thanh Thông Thiên, chúc mừng Nữ Oa sư muội chứng đạo thành thánh..." "Tây phương Tiếp Dẫn / Chuẩn Đề chúc mừng Nữ Oa sư muội chứng đạo thành thánh..." Tiếng chúc mừng nối tiếp nhau.

Hồi lâu mới dứt.

Nữ Oa vung tay, khí thế trên người ầm ầm thu lại, thân hình hơi động, đã xuyên qua vô số không gian, rơi xuống trước mặt Lâm Phàm.

Thánh nhân, không cần xé rách không gian, một niệm động, Hồng Hoang ức vạn dặm đều có thể đến!

“Aiya...

Lâm Phàm ca ca...” “Đậu má...” Lâm Phàm sợ đến run người: Đột nhiên làm nũng, làm lão tử giật cả lưng.

Mẹ nó đều là Thánh nhân rồi, còn làm nũng với ta?

“Làm nũng thì sao, Thánh nhân không thể làm nũng à?” Tê tê...

Lâm Phàm trong lòng kinh hãi: ...Thánh nhân đều có thể nhìn thấu lòng người sao?

“Lâm Phàm ca ca, nghe nói huynh chê muội bạo lực?” “Không có...” Lâm Phàm giơ tay: “Ta thề, không có, loại bị trời đánh sét đánh đó...” “Vậy sao!” Nữ Oa thản nhiên nhìn Lâm Phàm, nói: “Bây giờ, bản cung cho huynh một cơ hội, có thể hướng ta đề một yêu cầu, bản thánh sẽ đồng ý...” “Không cần!” “Sao vậy...” “Thật sự không cần!” Bốp...

Bốp bốp...

Bốp bốp bốp...

“Đậu má...

Nữ Oa, ngươi lấy oán báo ân...” “Bốp...” “Nữ Oa, ngươi...” “Lâm Phàm ca ca...

đừng đi a... chúng ta còn chưa chơi xong mà...” Nữ Oa đứng trên hư không cười ha ha: “Chúng ta còn chưa chơi xong mà...” “Đừng mà...” Bốp...

Bốp...

Đối mặt với Thánh nhân, dù có trâu bò đến đâu, dù có vượt xa đồng cấp, dù có nghiền ép Hồng Hoang, dù có là đệ nhất nhân dưới

Thánh nhân.

Đều là con kiến!

Thánh nhân và dưới Thánh nhân, bản thân là hai loại sinh vật khác nhau.

Lâm Phàm tự nhiên cũng không ngoại lệ.

"Mẹ kiếp..." Lâm Phàm nổi giận: "Nữ Oa, ngươi có thôi đi không, ta giúp ngươi nhiều như vậy, ngươi đối xử với ta như thế sao?" "Hừ..." Nữ Oa nói: "Ai bảo huynh không đồng ý!" "Ta..." Lâm Phàm hít sâu một hơi, nói: "Ngươi đừng hối hận!" Nói rồi, thần thức khẽ động, mở ra không gian hệ thống.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ giúp Nữ Oa tạo người, Lâm Phàm đã nhận được phần thưởng của hệ thống.

Mười tỷ điểm công đức.

Nhưng, điểm công đức không phải là trọng điểm.

Trọng điểm là, lão tử có một gói quà lớn, nếu như là loại thẻ Mê Hoặc lần trước, lão tử sẽ để Thánh nhân đường đường giữa thanh thiên bạch nhật của Hồng Hoang trực tiếp biểu diễn tại chỗ, đến lúc đó hối hận cũng không kịp.

Quả nhiên!

Trong kho hệ thống, một gói quà lớn màu đen đang lơ lửng.

"Hệ thống, mở ra cho ta... cho ta một tờ thẻ Mê Hoặc gì đó đi..." "Ký chủ xin chờ một lát... gói quà lớn đang mở..." Gói quà lớn màu đen ầm ầm nổ tung trên không trung.

"Xin lỗi ký chủ... không nhận được thẻ Mê Hoặc... nhưng, chúc mừng ký chủ, ngài nhận được hai mươi điểm cộng Đại đạo, mời ký chủ kiểm tra!" Đậu má...

Hệ thống chó má, thật không đáng tin.

Thôi được!

Hai mươi điểm Đại đạo, cộng vào Thời gian đại đạo cho ta.

"...

Mời ký chủ chờ một lát!" Ùng ùng...

Trong nháy mắt, trên người Lâm Phàm kim quang lóe lên, vô số đạo văn thời gian bùng phát ra, bắn về phía hư không, ngay cả Nữ Oa đang tấn công cũng bị đạo văn thời gian đánh bay.

Chương 81

“Ha ha ha...” Lâm Phàm lập tức vui mừng.

Thời gian đại đạo... năm thành rồi, năm thành rồi!

Thời gian đại đạo năm thành đối với Lâm Phàm có sự thay đổi rất lớn.

Đầu tiên, bây giờ hắn có thể dễ dàng bố trí một thời gian trận pháp có tốc độ dòng chảy gấp một vạn lần bên ngoài, tu hành trong trận pháp một trăm năm, một trăm vạn năm, có đỉnh không?

Thứ hai... quan trọng nhất của quan trọng đến rồi, Vị Lai Thân, năm thành Thời gian đại đạo, có thể trực tiếp kéo về một trăm triệu năm sau, cũng là một ngàn hội nguyên sau.

Ta của một ngàn hội nguyên sau... nghĩ thôi đã kích động.

Một trăm triệu năm thời gian, lão tử sớm đã thành thánh rồi nhỉ, dù sao lão tử có vạn lần thời gian gia trì, Hồng Hoang một trăm triệu năm, tương đương với lão tử một vạn tỷ năm a.

“Vị Lai...

Thân...” Lâm Phàm đột nhiên hét lớn một tiếng.

Ầm...

Dòng sông thời gian vô tận ầm ầm mở ra, trong đó một bóng hình mờ ảo từ dòng sông đại đạo thời gian bay ra, trực tiếp nhập vào người Lâm Phàm.

Một hơi thở!

Hai hơi thở!

Mười hơi thở sau, đòn tấn công của Nữ Oa lại ầm ầm tới: “Lâm

Phàm ca ca, còn không đồng ý, ta sẽ dùng vũ lực đó...” Ầm...

Đột nhiên, trên người Lâm Phàm một luồng đại lực kinh thiên ầm ầm bùng nổ, ức vạn dặm sơn hà xung quanh trong nháy mắt vỡ nát.

Từng mảng từng mảng hư không sụp đổ co rút lại.

“Cút!” Lâm Phàm hét lớn một tiếng, hướng về thân thể mảnh mai của Nữ Oa tung một quyền.

Bốp...

Thân thể Nữ Oa dưới cú đấm của Lâm Phàm, trực tiếp hóa thành lưu quang xé rách tường không gian Hồng Hoang, bị Lâm Phàm đấm vào trong hỗn độn.

“Ha ha ha...

Nữ Oa tiểu muội, bây giờ, đến lượt ca ca ngược ngươi...” Ầm ầm...

Lâm Phàm vung tay, liền bỏ qua mọi hư không trước mặt.

Không sai... một trăm triệu năm sau, quả nhiên đã trở thành Thánh nhân, một tôn Thánh nhân cường hãn vô song, có thể nghiền ép Thiên đạo Thánh nhân, còn là Đại đạo Thánh nhân hay Thiên đạo Thánh nhân, điểm này còn cần nghiên cứu.

Lâm Phàm giơ tay nhấc chân đều mang theo sức mạnh vô song.

Đồng thời, vô số tử khí bao quanh Hồng Hoang, vô số kim hoa kim liên rực rỡ nở rộ.

Không cần nói ai cũng biết là tiêu chí của Thánh nhân.

“Đây là...” người trong Hồng Hoang lập tức kinh ngạc đến không nói nên lời!

“Sao có thể... thành thánh?” “A, Lâm vô sỉ lúc này thành thánh?”

“Vị Thánh nhân này, dường như mạnh hơn Nữ Oa Thánh nhân...” “Lão thiên gia... có thể cho chúng con một con đường sống không, một ngày xuất hiện hai vị Thánh nhân a!” Chúng nhân Hồng Hoang điên rồi, hoàn toàn điên rồi.

Sao lại có tình huống này?

Tại sao?

Côn Lôn Sơn, Tam Thanh nhìn nhau, không biết nên nói gì.

Hồi lâu, đợi Lâm Phàm đuổi theo Nữ Oa vào hỗn độn, Lão Tử mới nói: “Không biết là Thiên đạo Thánh nhân, hay Đại đạo Thánh nhân, tại sao lúc đột phá, chúng ta đều không có cảm ứng?” Thông Thiên và Nguyên Thủy hai người lắc đầu.

Tây phương!

Tu Di Sơn!

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người đang ngồi bên Bát Bảo Công Đức Trì xem Nữ Oa ngược Lâm Phàm, trong lòng sảng khoái vô cùng.

Đột nhiên, Lâm Phàm biến thành Thánh nhân.

Sau đó hai người kinh hãi, một phen không cẩn thận trực tiếp rơi xuống Bát Bảo Công Đức Trì, chật vật vô cùng!

Tử Tiêu Cung!

Hồng Quân cũng dần chau mày.

Nghịch đồ này, chuyện gì vậy?

Hồng Quân tự nhiên không nhìn thấu, nhưng hắn là Thánh nhân, có thể suy diễn.

Một phen suy diễn liền hiểu rõ, cười lớn một tiếng nói: “Ha ha ha... không ngờ ngộ tính của ngươi kinh người như vậy, đem Thời

gian đại đạo ngộ đến năm thành, kéo ra Vị Lai Thân của ức vạn năm sau, ha ha ha...” “...” Suy diễn thêm một chút, Hồng Quân lại lần nữa chấn kinh: “Đại đạo Thánh nhân?” Chậc...

Điều chấn kinh không phải là thủ đoạn công kích hiện tại của Lâm Phàm, mà là Vị Lai Thân của Lâm Phàm thật sự đã trở thành Đại đạo Thánh nhân?

Vậy thì... bây giờ có thể nói cho hắn bí mật đó không?

Hồng Hoang chi ngoại, thế giới Hỗn Độn!

Một vùng mờ mịt... không thấy gì, không phân trên dưới.

Vô số gió hỗn độn thổi qua.

Lờ mờ có thể thấy hai bóng hình, đang làm chuyện không thể miêu tả.

Lâm Phàm một tay bắt lấy Nữ Oa, dùng vô thượng thời gian đạo pháp cấm cố thân thể nàng, một tay khác giơ cao, sau đó nặng nề hạ xuống, đánh vào cái mông nhỏ nhắn đó!

Chát...

Một tiếng vang giòn tan: “Sau này có dám bắt nạt ta không?” “Không dám nữa...” Nữ Oa mặt đầy ấm ức.

Chương 82

Chát...

"Về sau có dám dùng vũ lực với ta không?" "Không dám nữa, về sau ta không bao giờ bạo lực nữa, ta muốn làm một thục nữ!" Chát...

"Nhớ kỹ, phụ nữ phải dịu dàng, đừng lúc nào cũng như một bà điên, nghe chưa?" "Nghe rồi!" "Tàm tạm!" Chát... chát... chát...

"Ta đã nhớ kỹ rồi, tại sao còn đánh ta?" "Ừm... cảm giác tay không tồi, nghiện rồi..." "Lâm Phàm...

đồ chết tiệt..." Nữ Oa lập tức lại nổi giận.

"Xùy xùy xùy... phải dịu dàng!" "Được được được, ta dịu dàng!" "Ngoan, nào, quay đi, để ca ca đánh tiếp!" Đánh Nữ Oa mấy cái, cảm thấy cảm giác tay tốt, càng đánh càng nghiện.

Kết quả Lâm Phàm nói ra câu khiến hắn hối hận cả đời: "Phải dịu dàng, ngoan, quay người đi, để ca ca đánh tiếp!" Tuy nhiên, điều khiến Lâm Phàm vạn lần không ngờ tới là, Nữ Oa lại thực hiện và diễn dịch định nghĩa của phụ nữ về sự dịu dàng một cách triệt để.

"Vâng ạ, ca ca!" Nàng nhẹ nhàng quay người, lưng đối diện Lâm Phàm, làm xong tư thế.

"Mời ca ca trừng phạt Nữ Oa!" Phụt...

Lâm Phàm lúc đó không khống chế được, một dòng máu phun ra... từ lỗ mũi.

Máu màu vàng kim nhỏ vào hỗn độn, từng giọt bị gió hỗn độn diễn hóa.

Hay là... xử lý luôn con nhóc này nhỉ!

Ừm...

đánh trước đã!

Trong lúc đấu tranh tư tưởng do dự, lại bỏ lỡ thời gian tốt nhất.

"Ca ca..." "Ca ca... huynh không sao chứ!" Lâm Phàm đầu óc tối sầm, suýt chút nữa ngã nhào.

Hóa ra hai vị nữ thần Thái Âm không tiếc xé rách tường không gian Hồng Hoang, trực tiếp đến hỗn độn.

Hai người nhìn thấy Nữ Oa thành thánh sau đó điên cuồng đánh Lâm Phàm thì liền chạy như bay, muốn giải cứu ca ca, bất đắc dĩ tốc độ của hai người kia quá nhanh, không theo kịp, mới bị tụt lại phía sau, hoảng hốt chạy đến hỗn độn.

Vừa đến hỗn độn, đã thấy cảnh tượng vừa rồi.

"A... ca ca, vô sỉ!" "Nữ Oa, ngươi là loại phụ nữ gì vậy!" "Cút!" Ầm...

Hai người chẳng quan tâm Nữ Oa có phải Thánh nhân hay không, trực tiếp ra tay đánh về phía Nữ Oa.

Thôi được!

Lâm Phàm che mặt làm như không thấy.

Nữ Oa quay người, căn bản không động thủ, một ý niệm liền hóa giải công kích của hai nữ thần Thái Âm thành vô hình.

Thánh nhân và dưới Thánh nhân, quả nhiên là trời và đất.

"..." Hai vị nữ thần Thái Âm nghẹn lời, nhưng lại không có cách nào!

"Hừ..." Hi Hòa chỉ vào Nữ Oa nói: "Nữ Oa, đồ không có lương tâm, ca ca của ta giúp ngươi nhiều như vậy, ngươi thành thánh xong

liền đánh huynh ấy, lấy oán báo ân!" "Ồ..." Nữ Oa vẻ mặt khiêu khích nhìn Hi Hòa, nói: "Được thôi, bây giờ để ta báo ân đi, Lâm Phàm ca ca, Nữ Oa nguyện lấy thân báo đáp, huynh thấy thế nào?" "..." Hi Hòa và Thường Hi hai người sắp khóc đến nơi rồi.

"Được rồi được rồi, đừng náo nữa!" Lâm Phàm vội vàng tách ba người phụ nữ ra.

Lúc này, hỗn độn ngoài Hồng Hoang lại có một bóng hình chật vật loạng choạng xông vào, đi đến gần xem, không phải ai khác, chính là huynh trưởng của Nữ Oa, Phục Hy.

"Phù... tốt rồi, tốt rồi..." Phục Hy nhìn thấy mấy người, vội vàng vỗ vỗ ngực: "May là Lâm Phàm không sao, dọa chết ta rồi, dọa chết ta rồi..." "Đậu má..." Nghe lời Phục Hy, Lâm Phàm một cước đá bay hắn: "Mẹ kiếp, có biết nói chuyện không?" "Khụ khụ khụ khụ..." Nữ Oa hắng giọng: "Muội ở đây này, nói chuyện có não chút đi..." "Ặc..." Lâm Phàm nói: "Chủ yếu là sở thích của ca ca huynh quá đặc biệt, huynh không quan tâm đến muội muội huynh, lại quan tâm đến ta trước, làm ta trong lòng một trận ác hàn, ta còn tưởng huynh có ý gì với ta chứ..." "Hô hô hô...

Lâm Phàm huynh, xin lỗi xin lỗi..." Phục Hy lại chạy đến: "Đều là lỗi của ta, muội muội nhà ta có hơi không hiểu chuyện, nhưng ta Phục Hy lấy nhân cách đảm bảo, muội muội của ta tuyệt đối không phải loại người lấy oán báo ân, muội ấy là người tốt, huynh đừng trách!" "Ta không trách!" Lâm Phàm thản nhiên đáp một câu.

Nữ Oa khiêu khích nhìn hai nữ thần Thái Âm, nói: "Không tiễn các vị... các vị con kiến..." "..." Hi Hòa nói: "Thành thánh thì giỏi lắm sao..." "Giỏi lắm đấy!" "Ngươi, ngươi, ngươi..." Thường Hi tức đến sắp nổ tung, nhưng quả thực không thể so với Nữ Oa, người ta là Thánh nhân thật sự a.

Được, ta không so với ngươi, ta so ca ca với ngươi.

"Tuy ngươi lợi hại, nhưng ca ca của ngươi là con kiến... xem, so với ca ca của ta, ngươi kém xa..." "Mẹ kiếp..." Phục Hy mặt tối sầm, che trán cúi sâu người xuống: Mẹ kiếp ta nằm không cũng trúng đạn...

Đau lòng...

Một vạn điểm bạo kích!

"Được rồi, muội muội!" Lâm Phàm một tay kéo một người, nói: "Chúng ta không cãi với họ, hai em đều là nhân tài, dịu dàng độ lượng, trí thông minh lại cao, nói chuyện dễ nghe, siêu thú vị, đi, chúng ta về Thái Âm Tinh, anh không thèm chấp với hạng người như vậy!" "Hừ... ca ca hiểu em!" Vút...

Lâm Phàm mang theo hai nữ thần Thái Âm trực tiếp lướt qua không gian, bay về Thái Âm Tinh.

Trán Nữ Oa lại nổi gân xanh: "Lâm Phàm..." Mắng xéo ta không dịu dàng, không độ lượng, trí thông minh thấp, nói chuyện không dễ nghe?

Tốt, lần sau đừng để ta thấy!

"Muội muội, chúng ta về nhà đi!" "Không về!" Nữ Oa hung hăng gầm lên với Phục Hy, trong bụng toàn là lửa giận.

Ầm ầm ầm...

Nữ Oa thật sự không về, trực tiếp tại một phương hư không hỗn độn, thi triển thánh nhân vĩ lực, quét sạch khí hỗn độn, mở ra một phương không gian hỗn độn, tạo ra một tòa đại điện.

"Gọi là...

ừm, Oa Hoàng Cung đi!" Oa Hoàng Cung, thành!

Nữ Oa và Phục Hy từ đó liền dọn đi khỏi Phượng Tê Sơn, thường

niên ở trong hỗn độn.

Oa Hoàng Cung thanh lãnh, Nữ Oa lại triệu hoán tọa kỵ Kim Phượng ra, thường ở cửa Oa Hoàng Cung làm việc vặt, nghênh đón khách, lại tự mình điểm hóa Linh Châu Tử, hóa thành một đồng tử đáng yêu, mỗi ngày hầu hạ trong Oa Hoàng Cung.

Linh Châu Tử không chỉ được Nữ Oa yêu thích, cũng được Phục Hy, Kim Phượng và những người khác yêu thích.

Chương 83

Nói lại, Lâm Phàm mang theo hai nữ thần Thái Âm về Thái Âm Tinh, lại xuống dưới đưa mấy trăm triệu nhân khẩu của Nhân tộc đến dưới chân Thủ Dương Sơn bờ Đông Hải.

Nơi này Yêu tộc thưa thớt, linh khí mỏng manh, nhưng đất đai lại phì nhiêu, sản xuất nhiều loại quả dại, trong núi rừng cũng có nhiều dã thú qua lại, chính là nơi sinh sống tốt nhất cho chủng tộc yếu ớt của Hồng Hoang.

Mọi việc hoàn thành, Lâm Phàm lại trở về Thái Âm Tinh.

Thời gian duy trì Vị Lai Thân cũng không phải vĩnh cửu, mấy canh giờ sau đã biến mất.

Sau khi triệu hoán Vị Lai Thân một lần, bản nguyên thời gian và dòng sông thời gian bị xáo trộn, không thể lập tức triệu hoán lại, nếu không pháp tắc Hồng Hoang sẽ rối loạn, đến lúc đó Thiên đạo sẽ giáng kiếp lôi.

Nhưng lần triệu hoán Vị Lai Thân này, đối với Lâm Phàm lại có ý nghĩa trọng đại.

Đầu tiên một điểm, thông qua trận quyết đấu với Nữ Oa trong hỗn độn, Lâm Phàm biết Vị Lai Thân của mình thật sự là Đại đạo Thánh nhân, Thời gian đại đạo Thánh nhân.

Điều này đã cho hắn phương hướng: Tu luyện Thời gian đại đạo!

Bắt buộc phải tu luyện Thời gian đại đạo.

"Ca ca..." Sau khi về Thái Âm Tinh, Lâm Phàm nằm trong Quảng Hàn Cung, Hi Hòa Thường Hi hai người một trái một phải quỳ trên đất, giúp hắn mát xa, đôi tay nhỏ bé xoa bóp, quả thực hưởng thụ, nắn

bóp đến Lâm Phàm tâm viên ý mã.

"Ừm, sao vậy?" Lâm Phàm ngẩng đầu nhìn Thường Hi.

Thường Hi khuôn mặt tươi cười gần như dán vào mặt Lâm Phàm, hỏi: "Vừa nãy huynh sở hữu tu vi Thánh nhân, nhưng, rõ ràng huynh chỉ có Chuẩn Thánh trung kỳ thôi mà!" "A, ca ca, huynh đột nhiên thành Thánh nhân, còn đánh Nữ Oa Thánh nhân… làm… làm như vậy…" Hi Hòa đỏ bừng mặt.

Vừa mới tiến vào trong Hỗn Độn, rõ ràng đã thấy ca ca và Nữ Oa đang làm chuyện không thể miêu tả, nếu không đến kịp, e là hai người đã sớm hòa hợp rồi.

"Khụ khụ khụ…" Lâm Phàm nhìn hai muội muội, nói: "Cái đó, sao hai muội lại ở đây?" Người khác đều nghĩ Lâm Phàm đã thành Thánh, nhưng Hi Hòa và Thường Hi hiển nhiên không cho là vậy.

Dù sao, ngày đêm ở cùng Lâm Phàm, tu vi của hắn hai người rõ hơn ai hết.

Lâm Phàm đang suy tính: nói thế nào cho phải đây?

Nếu nói chuyện thân thể thật của mình cho hai người, liệu có dọa họ sợ không.

Thôi thôi, cứ nói dối cho qua chuyện.

Lâm Phàm cũng không nói nhiều, trực tiếp bảo: "Chuyện này… nói cho các muội, nhưng đừng có nói lung tung nhé!" Vừa nói, hắn vừa rút một luồng Hỗn Độn chi khí từ trong Hỗn Độn hồ lô ra, trực tiếp che đậy toàn bộ thiên cơ của Thái Âm Tinh.

"Thật ra, ta đã mượn sức mạnh của Thiên Đạo, nếu không làm sao có thể dễ dàng có được tu vi của Thánh nhân chứ!" "Mượn sức mạnh Thiên Đạo?" Mắt của Hi Hòa và Thường Hi sáng lên.

“Đúng vậy, Thiên Đạo!” Lâm Phàm thầm cười lớn: Đổ vạ cho Thiên Đạo, hai tiểu nha đầu này làm gì được mình?

Thế nhưng, chuyện khiến Lâm Phàm đau đầu đã xảy ra.

“Ca ca… làm thế nào vậy!” Thường Hi trông có vẻ kích động: “Nói cho muội biết, muội cũng muốn mượn sức mạnh của Thiên Đạo.

Đợi muội có được Thiên Đạo chi lực, muội sẽ đến Phượng Tê Sơn đập tan cái ổ của con tiện nhân nhỏ đó, xem nó có dám ngày nào cũng tới gây họa cho ca ca không!” “Đúng đó muội muội, ta cũng mượn sức mạnh, sau này hai chúng ta cùng đi, được không?” “Được!” Trên trán Lâm Phàm tức thì có vô số con lạc đà cừu điên cuồng chạy qua.

Mẹ nó, lão tử khó khăn lắm mới nói dối một lần, lại phải dùng vô số lời nói dối khác để che đậy sao?

“Khụ khụ khụ… hai muội muội, đừng kích động, phương pháp mượn sức mạnh của Thiên Đạo có hơi kỳ quái… các muội đừng học!” “Không, muội muốn học!” “Đừng!” “Không được, kiên quyết phải học!” “Ca ca…” Hi Hòa nhìn Lâm Phàm, đôi mắt to chớp chớp, vẻ mặt tủi thân, nói: “Huynh không thích Hi Hòa, không thích tỷ muội chúng muội nữa sao!” “Làm gì có chuyện đó, đâu ra đâu vậy?” “Vậy bây giờ huynh bảo vệ con yêu tinh nhỏ đó, không cho muội học cách mượn sức mạnh của Thiên Đạo, huynh che chở nó, sợ muội làm hại nó!” “Đúng vậy, ca ca, huynh thiên vị, tim của huynh lệch cả ra sau gáy rồi!” Phụt… Mẹ kiếp, đến cả câu thoại mấy triệu năm trước của lão tử cũng lôi ra dùng.

Nhưng… nhìn vẻ mặt tủi thân của hai cô em gái, Lâm Phàm hận không thể tự tát mình hai cái: Sao mình lại tiện mồm thế không biết?

“Được rồi, được rồi, được rồi!” Lâm Phàm đứng dậy, nói: “Phương pháp ta truyền cho các muội, nhưng có mượn được sức

mạnh từ Thiên Đạo hay không, ta cũng không biết đâu, đi thôi!" Lâm Phàm đưa Hi Hòa và Thường Hi vào một căn phòng tối nhỏ.

Đương nhiên, không phải là để làm chuyện mờ ám, mà là lấy ra mấy thứ đồ kỳ quái, hươ hươ trước mặt hai người, rồi lại búng ngón tay, một đóa hoa nhỏ như hạt gạo bay ra, dung nhập vào mi tâm hai người.

"Nghi thức mượn sức mạnh Thiên Đạo, chuẩn bị đi, ta đợi ở Quảng Hàn Cung!" "Vâng, ca ca!" … Trên mặt Lâm Phàm lộ ra một nụ cười quỷ dị, sau đó hắn đến Quảng Hàn Cung, ngồi ngay ngắn, bắt chéo chân trên ghế chủ vị.

Mười mấy hơi thở sau, rèm châu khẽ động, hai bóng hình xinh đẹp từ bên ngoài bước vào.

Chậc chậc… Sau khi thấy Hi Hòa và Thường Hi, Lâm Phàm dứt khoát vắt chân chữ ngũ. … Thiên đình đầy đặn, địa các vuông tròn!

Bị quần áo che kín, không ngờ hai cô em gái của mình lại có "vốn liếng" thế này… Chậc chậc chậc!

Cộc cộc cộc… Đôi giày da cao gót màu đỏ gõ nhẹ trên nền, chậm rãi bước vào trung tâm Quảng Hàn Cung.

Da trắng như tuyết, tóc đen như thác đổ.

Cánh tay ngọc trắng nõn nà làm say lòng người, vòng eo thon gọn chỉ bằng một vòng tay ôm.

Bộ bikini không che nổi những đường cong nóng bỏng khiến Lâm Phàm hoa cả mắt.

Còn có tất đen… phối với đôi chân dài miên man!

Trời ơi… đây là em gái mình sao, con mèo hoang ở đâu ra vậy, ta chịu không nổi nữa rồi… Cộc cộc cộc… Trên đầu Hi Hòa và Thường

Hi còn đội tai thỏ, trên mặt đeo một cặp kính gọng to.

"Ca ca… trang phục cho nghi thức mượn sức mạnh Thiên Đạo sao lại kỳ quái thế này…" "Đúng đó… ca ca, cái này xấu hổ quá, muội thấy Thiên Đạo có vẻ không đứng đắn chút nào…" Phụt… Lâm Phàm dứt khoát phun ra một vệt máu tiên màu vàng từ mũi: "Khụ khụ khụ… Không… nghiêm túc, nghiêm túc, không được sỉ nhục Thiên Đạo!" "Khụ khụ, bắt đầu nào… không có nhạc đệm à…" Thôi được rồi, có nhạc rồi.

"Nhanh nhanh nhanh, nghi thức sắp bắt đầu rồi!" Sau đó, Hi Hòa và Thường Hi một trái một phải, ở trước mặt Lâm Phàm, trong Quảng Hàn Cung rộng lớn, nhảy một điệu vũ có một không hai trên đời!

Một hai ba bốn, hai hai ba bốn!

Lần nữa nào!

Ba hai ba bốn, bốn hai ba bốn!

Lần nữa nào!

Lâm Phàm vừa uống Tam Quang Thần Thủy, vừa xem hai vị muội muội biểu diễn.

Bên dưới, Hi Hòa và Thường Hi càng nhảy càng cảm thấy có gì đó không đúng.

"Tỷ tỷ, không đúng rồi… đây không phải vũ điệu của Thiên Đạo sao, sao muội thấy chẳng có chút cảm giác nghi thức nào cả… hơn nữa, động tác cũng quá xấu hổ, tỷ không thấy giống với cái gì đó mà lúc trước ca ca và Tây Vương Mẫu đã làm sao?" "Con nhóc chết tiệt, nói bậy bạ gì đó?

Nhưng mà, ta cũng thấy là lạ, xấu hổ quá, chết tiệt.

Ngươi xem, hắn nhìn hai chúng ta mà nuốt nước bọt kìa, trời ơi,

còn chảy máu mũi nữa!" "Ca ca chết tiệt, xem vẻ mặt hưởng thụ của huynh ấy kìa, không phải là lừa chúng ta chứ?" "Chắc không dám đâu… lát nữa nếu không mượn được Thiên Đạo chi lực, ta nhất định sẽ đánh gãy cái chân thứ ba của huynh ấy!" "Không được đâu tỷ tỷ, vậy thì Thái Âm Tinh của chúng ta chẳng phải sẽ tuyệt hậu sao?" … Một điệu vũ kết thúc!

Hiển nhiên, không có bất kỳ phản ứng nào.

Đừng nói là mượn sức mạnh, một cọng lông cũng không có.

Hi Hòa và Thường Hi lúc này mới biết mình bị lừa, hai người mặt đỏ bừng.

Thường Hi còn nhấc chân cởi đôi giày da cao gót màu đỏ dưới chân ra, ném thẳng về phía Lâm Phàm.

"Ca ca chết tiệt… dám lừa muội…" "Đi chết đi, đại sắc quỷ!" … "Nói bậy, ta lừa các muội lúc nào…" Lâm Phàm vẻ mặt nghiêm túc, nói: "Không mượn được Thiên Đạo chi lực, chắc chắn là do hai người tâm không thành, hay là thế này, thử lại lần nữa, để ta xem…" "Xem cái đầu quỷ nhà huynh ấy, lại lần nữa!" "Đi chết đi…" Ầm ầm ầm… Đúng lúc này, trên cửu thiên, Thiên Đạo lại có phản ứng, kim lôi cuồn cuộn, vô tận tạo hóa huyền quang từ trên trời rơi xuống, rơi vào trong Quảng Hàn Cung.

Hơn nữa, không thiên không lệch, chia đều một nửa rơi xuống người Hi Hòa, một nửa rơi xuống người Thường Hi.

"Cái quỷ gì vậy?" Lâm Phàm trong lòng run lên: "Mẹ kiếp Thiên Đạo… đang tát vào mặt ta đấy à…" Ầm ầm ầm… Thiên Đạo kim lôi cuồn cuộn!

Vô tận huyền quang giáng xuống, chia làm hai phần, một phần rơi xuống đỉnh đầu Hi Hòa, một phần rơi xuống người Thường Hi.

Lâm Phàm ngơ ngác nhìn cảnh tượng trước mắt, không biết phải làm sao.

Chương 84

Mẹ kiếp, ý gì đây, tát vào mặt ta sao?

Nhưng, ngay sau đó, hắn đã hiểu ra.

Công đức… Thiên Đạo giáng xuống công đức.

Trong Hồng Hoang, vốn không có bất kỳ vũ đạo nào, nhưng Hi Hòa và Thường Hi đã nhảy ra điệu vũ đầu tiên của ức vạn tộc quần sinh linh, cho nên Thiên Đạo mới giáng xuống công đức ư?

"Ca ca… muội có công đức rồi, là vũ đạo công đức!" "Nhưng mà, vũ đạo, là điệu vũ vừa rồi muội nhảy sao?" "Nhiều công đức quá!" Thôi được rồi, thật sự bị ta đoán trúng.

"Ha ha ha…" Lâm Phàm vui mừng khôn xiết, nói: "Mèo mù vớ cá rán, ha ha, là ca ca muốn dạy các muội vũ đạo!" "Đi chết đi!" Bây giờ Thiên Đạo giáng xuống công đức, hai người tự nhiên biết Lâm Phàm đang giở trò, căn bản không phải nghi thức mượn sức mạnh Thiên Đạo.

Nhưng vô duyên vô cớ lại được nhiều công đức như vậy, hai người cũng không tìm Lâm Phàm gây phiền phức nữa.

Hơn nữa, hai người vì để tỏ lòng cảm kích, đồng thời đè Lâm Phàm xuống sàn, mỗi người một bên, tặng cho hắn một nụ hôn ngọt ngào… chụt… "Ca ca, muội đi tiêu hóa công đức đây!" Hai nàng hóa thành lưu quang bay ra khỏi Quảng Hàn Cung, trở về đạo trường của mình.

Chỉ còn lại Lâm Phàm nằm trên mặt đất, sờ sờ hai má, dư vị vô cùng, thơm quá… không được, phải tìm cơ hội thu phục hai tiểu nha đầu này mới được!

Hừ… "Ủa… Lâm sư huynh, nằm dưới đất mát lắm sao?" Một giọng nói có chút gian xảo từ bên ngoài truyền đến.

Lâm Phàm toàn thân run lên, vội vàng bò dậy từ mặt đất, đưa mắt nhìn qua, thì phát hiện Lão Tử, Nguyên Thủy và Thông Thiên trong Tam Thanh đang cùng nhau đến, cả ba tên chết tiệt này đều đã ở ngay cửa Quảng Hàn Cung.

Mẹ nó!

Vừa rồi bị hai cô em gái làm cho hồn bay phách lạc, đến nỗi ba tên này đứng ngay cửa mà mình cũng không phát hiện, chết tiệt, chết tiệt… sau này phải cẩn thận hơn.

Lâm Phàm trong lòng dâng lên một luồng khí lạnh, nhưng bề ngoài lại vô cùng bình tĩnh, xử sự không kinh hoảng.

"Ai… thiên địa có phù trần… cái gọi là thanh giả thăng lên làm trời, trọc giả hạ xuống làm đất.

Trời đất phân âm dương, đất là âm.

Thái Âm Tinh của ta là nơi chí âm, lão phu nằm trên đất tự nhiên là để cảm ngộ thiên địa âm dương đại đạo!" Lâm Phàm mặt dày nói bừa một trận, Tam Thanh đối diện tuy nghe không hiểu, nhưng cũng làm ra vẻ đã thông suốt.

"Mời vào đi, ba vị đạo hữu đến đây có điều gì chỉ giáo?" Giả vờ khách sáo, ba người này dù sao cũng là nhân vật có tiếng tăm trong Hồng Hoang, đệ tử thân truyền của Đạo Tổ, Lâm Phàm tự nhiên cũng phải dành cho họ lễ nghi cần có.

Tam Thanh tiến vào Quảng Hàn Cung ngồi xuống.

Lão Tử nói: "Lâm Phàm đạo huynh, huynh đã đi trước chúng ta một bước thành đạo, nay đã ở tầng thứ Hỗn Nguyên Thánh nhân.

Tiểu đệ lần này đến là muốn cùng đạo huynh luận đạo một phen, xin đạo huynh không tiếc lời chỉ giáo!" Cái gì?

Lâm Phàm ngẩn người: ta… ta là Thánh nhân sao?

Thôi được, cứ cho là vậy đi, nhưng Lão Tử mà đòi luận đạo với ta, ông là cái thá gì chứ?

"Cái đó, Lão Tử à…" Khốn kiếp… Nói ra một câu, Lâm Phàm có cảm giác là lạ, mẹ nó Lão Tử, cái tên này thật sự quá chiếm tiện nghi của người khác.

"Lão đệ à!" Lâm Phàm bỏ qua hai chữ Lão Tử, gọi lại một tiếng, nói: "Ngươi có thấy Thánh nhân nào luận đạo với con kiến không?" "Ặc…" Một câu nói khiến Tam Thanh không thể đáp lại.

Đúng vậy, người ta bây giờ là Thánh nhân, mình chỉ là con kiến.

Con kiến dựa vào đâu mà luận đạo với người ta?

"Nhưng…" Nguyên Thủy có chút không cam lòng: "Lâm sư huynh, mọi người đều là sư huynh đệ cả mà… chỉ là luận đạo thôi, ngài không đến mức keo kiệt như vậy chứ!" "Hừm…" Lâm Phàm ra vẻ uy nghiêm, nói: "Bàn tán sau lưng Thánh nhân, đáng tội gì?" "Ta…" Nguyên Thủy toàn thân run lên, quên mất điều này.

"Thế này đi!" Lâm Phàm nhìn Thông Thiên, "Thông Thiên, đánh hắn mười cái… vào mông, để làm hình phạt!" … Ta… Nguyên Thủy và Thông Thiên nhìn nhau… "Cởi quần ra…" Phụt… Lão Tử đứng bên cạnh nghe không nổi nữa, vội vàng nói với Lâm Phàm: "Lâm sư huynh, nể tình Nguyên Thủy lần đầu phạm lỗi, có thể châm chước được không?" "Hừ…" Lâm Phàm nhàn nhạt nói: "Thôi được, Thái Thanh sư đệ đã cầu tình, vậy thì không cần cởi quần nữa, đi đi!" "Thôi được!" Thông Thiên và Nguyên Thủy tỏ vẻ không chọc nổi Thánh nhân, ngoan ngoãn đi qua đi lại trước mặt Lâm Phàm một vòng.

“Ừm… đại thiện!” Lâm Phàm học theo dáng vẻ của Hồng Quân gật gật đầu, nói: “Thế mới đúng chứ, thôi được, tuy ta không thể luận đạo với các ngươi, nhưng pháp môn thành Thánh, vi huynh có thể chia sẻ một chút!” “Kính xin sư huynh ban đạo!” Ba người cung kính quỳ trên mặt đất, hành lễ với Lâm Phàm.

Lâm Phàm trong lòng đã sắp cười đến điên rồi.

Đương nhiên, có người so sánh mới có đau thương.

Trong Oa Hoàng Cung, Nữ Oa nhìn thấy cảnh này, cười đến toàn thân run rẩy, không thể dừng lại.

Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân thấu tỏ mọi chuyện sau khi xem xong cũng phụt một ngụm nước bọt, trong nháy mắt làm tan biến vô số tinh hà trước mặt! … “Ba vị lão đệ à!” Lâm Phàm ngồi cao trên ghế chủ vị, vẻ mặt đầy thâm ý nói: “Ba người các ngươi, năm đó lão sư ở Tử Tiêu Cung giảng hay như vậy, trảm tam thi thành đạo, tai của các ngươi đâu rồi, đều nghe vào thân chó hết rồi sao?” Tam Thanh: “…” Lâm Phàm: “Ta thấy ba người các ngươi đều đã là tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ, nhưng tại sao không trảm thi?” Lâm Phàm trong lòng có chút chua xót.

Mẹ nó, lão tử mệt sống mệt chết mới lên được trung kỳ, ba tên khốn này đều đã là hậu kỳ rồi, Tam Thanh quả nhiên căn nguyên sâu dày, trong tình huống chưa trảm thi đã vậy.

“Ai…” Nhắc đến trảm thi, Lão Tử thở dài một hơi, vẻ mặt oán hận nhìn Lâm Phàm.

Sau đó, Nguyên Thủy cũng vẻ mặt oán hận nhìn Lâm Phàm.

“Nhìn ta làm gì…” Lâm Phàm nhún vai, nói: “Ở Phân Bảo Nhai đó là cơ duyên của ta, ta cảnh cáo nhé, bàn tán sau lưng Thánh nhân là phải bị phạt đấy!” “Thôi được!” Lão Tử nói: “Sư huynh, chúng ta

không có bảo vật để trảm thi!" Thực ra cũng không phải không có, chủ yếu là chưa gom đủ.

Tam Thanh căn nguyên cao thâm, tâm khí tự nhiên cao ngạo, không có cực phẩm tiên thiên linh bảo thì chắc chắn không trảm thi, nhưng gom đủ một bộ cực phẩm tiên thiên linh bảo lại không dễ dàng.

Lấy Lão Tử làm ví dụ, ông ta có Bát Cảnh Cung Đăng, Ly Địa Diễm Quang Kỳ, Thái Ất Phất Trần ba kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo, nhưng ba kiện này không cùng một thể, bản nguyên không hợp nhất, không thể dùng để trảm thi.

Nguyên Thủy cũng có ba kiện, Ngọc Hư Lưu Ly Đăng, Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ và Ngọc Như Ý, nhưng cũng giống như Lão Tử, ba kiện không cùng bản cùng nguyên, cũng không thể dùng để trảm thi.

Thông Thiên là tốt nhất, Tru Tiên Tứ Kiếm đã đủ, nhưng hai người anh trai đều chưa trảm thi, ông ta cũng không tiện đi trước một bước.

Vấn đề mấu chốt nằm ở chỗ này.

Đương nhiên, ba người Tam Thanh, thực ra trong tay có hai bộ cực phẩm có thể dùng để trảm thi.

Một là Tru Tiên Tứ Kiếm, trong tay Thông Thiên không cần phải hỏi, thứ hai là bộ ba kiện do lá sen, hoa sen và ngó sen của Nhị Thập Tứ Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên hóa thành, lần lượt là Thanh Bình Kiếm, Thái Ất Phất Trần và Ngọc Như Ý.

Nhưng vấn đề là, bộ ba kiện này lại nằm trong tay ba người Tam Thanh.

Gom lại cũng được, nhưng gom lại rồi đưa cho ai, Lão Tử hay Nguyên Thủy?

Vì vấn đề này, lại không muốn ảnh hưởng đến tình cảm huynh đệ,

nên phương pháp này mọi người trong lòng đều hiểu, nhưng không ai dám đề cập.

Thông Thiên cũng không tiện trảm thi trước hai người anh trai, cứ thế lần lữa, nên mới bị trì hoãn ở đây.

Lão Tử kể lại toàn bộ sự việc cho Lâm Phàm.

Lâm Phàm mỉm cười, nói: "Vấn đề này thực ra đơn giản!" "Ồ?" Tam Thanh mắt sáng lên: "Lâm sư huynh có cách giải quyết?" "Đương nhiên rồi!" Lâm Phàm cũng không nói nhảm, vung tay một cái, trực tiếp lấy ra một lá cờ màu đen, chính là một trong Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ mà hắn có, Chân Võ Tạo Điêu Kỳ.

Lá cờ màu đen, giữa lá cờ có một hình con rùa trắng.

"Ba vị, chẳng lẽ không phát hiện ra, khí chất của lá cờ này rất giống ba người sao?" Phụt… Tam Thanh sau khi nhìn thấy con rùa, suýt nữa thì thổ huyết.

Mẹ nó mới giống ngươi, cả nhà ngươi mới giống rùa!

"Khụ khụ khụ…" Tuy khí chất này Tam Thanh không thích lắm, nhưng lá cờ quả thật là thứ tốt.

Không nói gì khác, sau khi có nó, lập tức có thể gom đủ ba bộ.

Ví dụ như nếu Lão Tử có được lá cờ này, bản thân đã có một lá Ly Địa Diễm Quang Kỳ, lại dùng Thái Ất Phất Trần để đổi lấy Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ của Nguyên Thủy, như vậy là có ba lá cờ cực phẩm tiên thiên linh bảo có thể dùng để trảm thi.

Vậy còn Nguyên Thủy?

Nguyên Thủy có Thái Ất Phất Trần và Ngọc Như Ý, chỉ cần đổi lấy Thanh Bình Kiếm của Thông Thiên, cũng có thể có được một bộ ba kiện.

Chương 85

Một kiện pháp bảo, làm sống lại toàn bộ cục diện!

Đương nhiên, mọi người đều là người thông minh, trí tuệ cao thì tình thương cũng cao, đều hiểu, Lâm Phàm đã lấy lá cờ ra, chắc chắn sẽ không cho không.

Phải trả giá!

Còn trả giá đến mức nào, thì phải xem bản lĩnh… xem bản lĩnh mặc cả.

"Lâm sư huynh thật là tuyết trung tống thán (giúp đỡ lúc khó khăn) …" Lão Tử híp mắt lại, cười nói: "Đa tạ Lâm đạo huynh, chỉ là trong tay tiểu đệ cũng không có pháp bảo gì tốt, không biết đạo huynh…" Lão Tử mò mẫm, lấy ra Bát Cảnh Cung Đăng.

Theo ông ta thấy, mọi người đều là cực phẩm tiên thiên linh bảo, đổi cũng không thiệt.

Lâm Phàm lại cười nói: "Thái Thanh lão đệ, khách sáo rồi.

Lâm mỗ ta cũng không phải người tham lam vô độ, thế này đi, Chân Võ Tạo Điêu Kỳ của ta, là Hồng Hoang đệ nhất phòng ngự chí bảo…" Khốn kiếp… Lâm Phàm còn chưa mở miệng đòi đồ, Lão Tử đã dứt khoát thu lại Bát Cảnh Cung Đăng.

Người ta đã là Hồng Hoang đệ nhất phòng ngự chí bảo rồi, mẹ nó thổi phồng như vậy, dùng Bát Cảnh Cung Đăng mà đổi được sao?

"Hồng Hoang đệ nhất phòng ngự chí bảo đó… vạn pháp bất xâm, tà ma không phạm, càng hợp với khí chất trên người ngài!

Thế này đi, ngươi đưa cái Thái Cực Đồ rách nát kia cho ta, thế nào…" Phụt… Phụt… Phụt… Lão Tử, Thông Thiên, Nguyên Thủy,

ba người gần như cùng lúc phun máu.

Ngay cả Hồng Quân trong Tử Tiêu Cung cũng lại một lần nữa không nhịn được, suýt nữa lại hủy hoại vô số tinh hà.

Vô sỉ… vô sỉ!

Mẹ nó, cực phẩm tiên thiên linh bảo mà thành Hồng Hoang đệ nhất phòng ngự chí bảo, còn bảo Tiên Thiên Chí Bảo của ta là đồ rách nát?

Mặt mũi của ngươi đâu rồi?

Không thấy khó chịu sao?

Dùng một con gà để đổi một con bò của ta, ngài còn làm ra vẻ mình bị lỗ vốn nặng, gặp xui xẻo lớn… Mẹ nó chứ, ta cũng phục ngươi rồi!

"Khụ khụ khụ…" Lão Tử cố gắng hít sâu một hơi, ho mấy tiếng, nói: "Lâm sư huynh, ngài thật biết đòi hỏi.

Chỉ là vật này là do sư tôn ban cho, ý nghĩa phi thường, không dám tùy tiện trao đổi, nếu không làm sao xứng đáng với ân tình sâu nặng của sư tôn?" Giả vờ hồ đồ, Lão Tử đánh bài tình cảm.

"À… ân tình sâu nặng?" Lâm Phàm làm ra vẻ kinh ngạc tột độ, sau đó đồng tử hơi co lại: "Ngươi và sư tôn có tư tình… ta… lẽ nào ta không nên tôn xưng ngài một tiếng… sư nương…" Phụt… Phụt… Phụt… Phụt… Tam Thanh, và cả Hồng Quân trong Tử Tiêu Cung đều bị câu nói bất ngờ của Lâm Phàm làm cho sụp đổ, mỗi người phun ra một ngụm máu.

"Nghịch đồ… nghịch đồ… nghịch đồ a…" Hồng Quân trực tiếp thu hồi ánh mắt: Lão tử không xem nữa, tức chết ta rồi, đạo tâm của ta ơi… … "Hù… hù…" Lão Tử ôm ngực, hồi lâu mới thở được.

Lâm Phàm nói: "Được rồi được rồi, Thái Thanh lão đệ, thế này đi, để thành toàn tình cảm của ngươi, ta cũng không cần Thái Cực Đồ của ngươi nữa.

Cho ngươi giảm giá 20%, cái tháp rách kia, gọi là Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, thế nào…" Vừa mới thở được một hơi, Lão Tử nghe xong câu này, suýt nữa lại ngất đi.

"Lâm sư huynh, quá đáng rồi!" Nguyên Thủy nhìn không nổi nữa.

Thông Thiên cũng nói: "Sư huynh à, cái này, ngài là sư huynh, là người làm đại sự, ngài nhường tiểu đệ một chút đi!" "Đúng vậy!" Lão Tử vẻ mặt tủi thân: "Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp là bạn sinh chi bảo của lão phu, là nơi đại đạo của lão phu quy tụ, không thể cho được, sư huynh, đừng quá đáng!" Thực ra Lâm Phàm cũng biết, cả Thái Cực Đồ và Linh Lung Tháp đều không thể có được.

Dù sao, chỉ là một con gà, muốn đổi một con bò của người ta thật sự là hơi quá đáng.

Tiện nghi có thể chiếm, nhưng không thể quá đáng.

Sở dĩ hắn hét giá trên trời, là để chờ Lão Tử trả giá.

Được rồi, đã trả giá hai lần rồi, lần thứ ba ta ra giá, không thể từ chối nữa chứ.

"Được!" Lâm Phàm vẻ mặt đau đớn, nói: "Thôi được… ngươi có gì thì đưa nấy, chỉ cần không phải đồ rách nát, ta đều đổi, được chưa?" "…" Sự hào phóng bất ngờ của Lâm Phàm, ngược lại khiến Lão Tử lòng rối như tơ vò.

Đi cầu người ta, chắc chắn không thể đưa thứ có cấp bậc thấp hơn Ngũ Phương Kỳ, vậy thì cũng chỉ có Bát Cảnh Cung Đăng thôi.

Nhưng Bát Cảnh Cung Đăng cũng không phải là trao đổi ngang giá, nhưng mình đang đi cầu người ta mà.

Lão Tử lấy ra Bát Cảnh Cung Đăng, đặt trước mặt Lâm Phàm, rồi nói: "Lâm đạo hữu, gia sản của lão phu không nhiều, vật này lại thiếu một chút.

Thế này đi, ta ở đây có một số đồ rách nát, ngài xem thử, thích cái nào thì lấy thêm một kiện, thế nào?" Soạt soạt soạt… Lão Tử vung tay một cái, mấy chục kiện bảo vật bị ném ra, lơ lửng trong không trung.

Đồ rách nát chỉ là tự khiêm tốn, Lâm Phàm nhìn kỹ, phần lớn đều là tiên thiên linh bảo, chỉ là đều là trung phẩm và hạ phẩm, thượng phẩm cũng chỉ có mấy kiện.

Lâm Phàm liếc mắt một cái đã nhìn thấy chiếc ấn nhân tộc chí bảo Không Động Ấn có hình chín con rồng quấn quanh.

"Lão đệ à, lần này ta lỗ nặng với ngươi rồi…" Lâm Phàm vung tay một cái, cuốn lấy Không Động Ấn và Bát Cảnh Cung Đăng, nói: "Quảng Hàn Cung của ta ở Thái Âm Tinh tối quá, vừa hay thiếu một ngọn đèn, nếu không phải thiếu đèn, ta đã không đổi với ngươi!" Vừa nói, hắn thật sự thắp sáng ngọn Bát Cảnh Cung Đăng đó, rồi treo lên cổng Quảng Hàn Cung. … Cảnh này, khiến Tam Thanh trợn mắt há mồm.

Mẹ nó, thật sự lấy nó làm đèn à.

Ra tay hào phóng, ra tay hào phóng, đúng là lắm tiền nhiều của… Nhưng nghĩ đến bảo vật mà Lâm Phàm có được ở Phân Bảo Nhai, ba người cũng hiểu ra.

Hiểu, hiểu mà!

"Đa tạ Lâm sư huynh, đa tạ Lâm sư huynh…" Lão Tử sau khi nhận được Chân Võ Tạo Điêu Kỳ, thật tâm cảm tạ Lâm Phàm.

Lúc này nếu Lâm Phàm cứ khư khư giữ lấy cực phẩm tiên thiên linh bảo, không chịu đổi, họ cũng không có cách nào, kết quả cuối

cùng có thể là phải hạ thấp một bậc, dùng thượng phẩm tiên thiên linh bảo để trảm thi.

Hoặc là, chảy máu mà dâng lên Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ, cũng không phải là không có khả năng.

Nhưng, Lâm Phàm đã đổi cho ông ta, tuy đòi thêm một kiện thượng phẩm tiên thiên linh bảo, nhưng theo Lão Tử thấy, ông ta đã lời to.

Dù sao thì kiện thượng phẩm tiên thiên linh bảo đó, cái thứ vớ vẩn Không Động Ấn, có tác dụng gì chứ?

"Không khách sáo!" Lâm Phàm xua xua tay: "Sau khi trở về, ba người các ngươi trao đổi cho nhau, là có thể có ba bộ cực phẩm tiên thiên linh bảo hoàn chỉnh để trảm thi, trong Hồng Hoang có thể nói là độc nhất vô nhị a!" "Đúng vậy, đây đều là nhờ sự giúp đỡ của Lâm đạo huynh!" Lão Tử gật gật đầu.

Nhưng, nói là độc nhất vô nhị trong Hồng Hoang, Lão Tử lại không dám đồng tình.

Ví dụ như theo ông ta biết, Lâm Phàm năm đó ở trên đỉnh Bất Chu Sơn, một hơi nuốt bảy quả hồ lô, người khác ngay cả nước canh cũng không được húp.

Bảy quả hồ lô đó đi đâu rồi, đủ cho hai người trảm thi rồi, đều là cực phẩm tiên thiên linh bảo.

Nghĩ đến đây, mắt Lão Tử đột nhiên sáng lên, nhìn chằm chằm Lâm Phàm, trong lòng hiếu kỳ, muốn hỏi Lâm Phàm rốt cuộc dùng thứ gì để trảm thi.

Nhưng, chuyện này liên quan đến bí mật cá nhân, Lão Tử lại không mở miệng hỏi.

"Lâm đạo huynh…" Lão Tử nói: "Năm đó lão sư ở Tử Tiêu Cung

đã truyền thụ hết pháp môn trảm thi cho chúng ta, nhưng đối với việc hợp nhất bản nguyên của tam thi, thành khế cơ Hỗn Nguyên vô thượng, lại không nói rõ, đạo huynh có thể chia sẻ kinh nghiệm hợp nhất bản nguyên thành Hỗn Nguyên cho các sư đệ chúng ta không!" "Đúng vậy!" Thông Thiên cũng chắp tay, nói: "Sư huynh, chúng ta vô cùng cảm kích!" Nguyên Thủy cũng chắp tay.

Lâm Phàm trên trán đổ một trận mồ hôi lạnh.

Mẹ kiếp, lão tử ngay cả thi thứ ba còn chưa chém xuống, làm sao mà biết cái quái gì là hợp nhất bản nguyên.

"Khụ khụ khụ…" Nhưng, dù sao mọi người đều không biết, cứ chém gió đại đi: "Ba vị sư đệ khách sáo rồi, cái gọi là dưới Thánh nhân đều là con kiến.

Khi tu đạo, kỵ nhất là cao xa không thực tế, phải từng bước vững chắc, một bước một dấu chân.

Các ngươi cứ về trước, dùng cực phẩm tiên thiên linh bảo để trảm thi, đợi khi tam thi đã trảm xong, lại đến chỗ ta, lúc đó tất sẽ truyền thụ cho các ngươi đại pháp hợp nhất bản nguyên!" Ặc… Tam Thanh liếc nhìn nhau: Thôi được.

Người ta không muốn nói, mình cũng không có cách nào!

"Đa tạ sư huynh, chúng ta xin cáo từ!" Lão Tử dẫn theo hai người em trai đứng dậy, muốn rời đi.

Chương 86

"Đi thong thả!" Lâm Phàm tiễn ra cửa.

Nhưng vào giây phút cuối cùng, Nguyên Thủy quay đầu lại, nhìn Lâm Phàm nói: "Lâm sư huynh, có thể cho biết, sư huynh đã dùng pháp bảo gì để trảm thi không?" Nghe lời của Nguyên Thủy, sắc mặt Lão Tử và Thông Thiên có chút không tự nhiên.

Nói thật, hỏi như vậy, có chút phạm vào điều cấm kỵ của Hồng Hoang, đó là bí mật cá nhân của tu sĩ.

Lâm Phàm trên mặt mỉm cười, cái tật cũ của Nguyên Thủy lại tái phát rồi.

Tam Thanh tuy cùng do nguyên thần của Bàn Cổ hóa thành, nhưng tính cách lại khác nhau, Lão Tử đạm bạc, Thông Thiên khoáng đạt, chỉ có Nguyên Thủy là người tương đối kiêu ngạo.

Một chữ: không phục!

Hai chữ: so sánh!

Lúc này hỏi Lâm Phàm, tự nhiên là có ý so sánh.

Ta dùng cực phẩm để trảm thi, Lâm Phàm dùng cái gì?

Không lẽ hắn cũng chỉ hơn ta một bậc, cùng một cấp bậc với ta.

Nếu là cùng một cấp bậc, Nguyên Thủy tự nhiên có thể chấp nhận, nếu bị người khác hơn một bậc, trong lòng chắc chắn không thoải mái.

Lâm Phàm không trả lời, cổ tay khẽ động, một viên châu tử xanh biếc liền hiện ra trong tay hắn, chính là Tiên Thiên Chí Bảo Tiên Thiên Thủy Nguyên Châu mà hắn lấy được từ đáy hải nhãn Đông Hải.

Một luồng khí tức đặc hữu của Tiên Thiên Chí Bảo, trong nháy mắt bùng nổ toàn trường.

Lão Tử, Thông Thiên, Nguyên Thủy nhìn thấy viên châu tử, cảm nhận được khí tức trên đó, ai nấy đều kinh hãi thất sắc.

"…Tiên Thiên Chí Bảo!" "Chí bảo, Lâm đạo huynh, ngài dùng chí bảo để trảm thi?" "Tại sao chí bảo lại không hiển hiện trong Hồng Hoang?" … Ba người đều dùng ánh mắt không thể tin nổi nhìn Lâm Phàm, đặc biệt là Nguyên Thủy, ánh mắt của ông ta đã đỏ lên.

Kẻ hay ghen tị số một Hồng Hoang đã đỏ mắt rồi.

Nguyên Thủy tâm cao khí ngạo, từ trước đến nay không cho phép người khác vượt qua mình, nếu có người vượt qua, nhất định phải giữ thái độ hoài nghi.

Ví dụ như lần này, Nguyên Thủy hỏi một câu: "Sư huynh, không phải huynh đang lừa chúng ta chứ?" Ông ông… Lâm Phàm ý niệm vừa động, lại một viên châu tử nữa bay ra, rơi xuống trước mặt mọi người.

Viên châu tử màu đỏ, chính là Hỏa Nguyên Châu.

Một luồng khí tức tiên thiên lan tỏa ra xung quanh, Nguyên Thủy mặt như tro tàn.

Thật sự là Tiên Thiên Chí Bảo.

Dùng Tiên Thiên Chí Bảo để trảm thi… Tiên Thiên Chí Bảo đó, cùng bản cùng nguyên.

Ta chỉ có thể dùng cực phẩm, kém hơn một bậc lớn.

"Ai…" Hồi lâu sau, Nguyên Thủy thở dài một hơi.

"Đi thôi!" Lão Tử cũng có chút nản lòng, vung tay dẫn theo hai người em trai rời đi.

Tâm trạng vui vẻ vừa mới có được cực phẩm tiên thiên linh bảo để trảm thi, trong nháy mắt tan biến.

Lão Tử thật sự không ghen tị, cũng không đỏ mắt, chỉ là người so với người tức chết người, so sánh ra thật sự không còn chút cảm giác ưu việt nào.

"Ba tên ngốc!" Lâm Phàm nhìn Tam Thanh rời đi, mỉm cười trở về Quảng Hàn Cung.

Sau đó, hắn thi triển pháp thuật, trực tiếp bày ra một trận pháp to lớn vô cùng, che đậy toàn bộ Thái Âm Tinh.

Trước là Nữ Oa, sau là Tam Thanh, mẹ nó mỗi người đến đều trực tiếp đáp xuống cửa Quảng Hàn Cung của ta, quá không có cảm giác an toàn, lần sau nếu mình và muội muội đang làm chuyện riêng tư, để mấy tên này phát hiện thì không hay.

Ừm, nhất định phải phong bế toàn bộ Thái Âm Tinh, sau này ai đến cũng phải gõ cửa ở bên ngoài tinh thần cho ta.

Sau khi bố trí xong đại trận, Lâm Phàm liếc nhìn ngọn Bát Cảnh Cung Đăng treo ở cửa cung, cũng không động đến.

Đối với Lâm Phàm hiện tại, một kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo cỏn con, thật sự không thèm để vào mắt.

Sở dĩ trao đổi với Lão Tử, quan trọng nhất là nhân tộc chí bảo Không Động Ấn trong tay.

Xét về phẩm cấp, chỉ là thượng phẩm, nhưng xét về tác dụng và giá trị, mười cái cực phẩm cũng không bằng cái thượng phẩm này.

Đây là nhân tộc chí bảo, có thể phế lập Nhân Hoàng, khống chế khí vận của nhân tộc.

Sau này nhân tộc hưng thịnh, thậm chí trở thành nhân vật chính

của thiên địa, có được Không Động Ấn, liền có được khí vận vĩnh viễn không tàn lụi và nguồn công đức vô tận.

Ầm… Lâm Phàm trực tiếp xé ra một nắm lớn công đức, trực tiếp đập vào trong Không Động Ấn, trong nháy mắt luyện hóa.

Nhưng, hiện tại Không Động Ấn không có tác dụng gì, nhân tộc tương đối quá yếu ớt, đó cũng là lý do Lão Tử bị lấy đi Không Động Ấn mà không hề đau lòng.

Không biết, sau này khi nhân tộc đại hưng, lúc Lão Tử cảm ứng thiên đạo sáng lập Nhân giáo, có hối hận không!

Khóe miệng Lâm Phàm, lộ ra một nụ cười nhạt.

Cùng lúc đó, tại Thiên Đình!

Kể từ lần trước Lâm Phàm sử dụng tu vi Thánh nhân, oanh liệt tiến vào Hồng Hoang, đánh cho Nữ Oa một trận, cuộc thảo luận về sự kiện này trong toàn bộ Hồng Hoang chưa bao giờ dừng lại.

Đương nhiên, điều họ thảo luận không phải là Lâm Phàm có phải là Thánh nhân hay không, mà là ảnh hưởng do việc Lâm Phàm thành Thánh mang lại.

Thiên Đình cũng không ngoại lệ.

"Tên đó, đã thành Thánh!" Đế Tuấn gật đầu, vẻ mặt âm trầm, sắc mặt không tốt.

Vô số năm trước, mọi người đều ở trong Tử Tiêu Cung của Đạo Tổ nghe đạo, lúc đó Đạo Tổ từng nói, trong trời đất, dưới Thiên Đạo số cực là chín, trong Hồng Hoang sẽ có chín vị Thánh nhân.

Đạo Tổ đã ban xuống bảy đạo cơ Hồng Mông Tử Khí, trong đó sáu đạo đã bị đệ tử của Đạo Tổ nhận được.

Ý tứ của Đạo Tổ năm đó cũng rất rõ ràng, sáu đệ tử đó, đều là

Thánh nhân thiên định.

Bây giờ, cũng đã lần lượt ứng nghiệm, đầu tiên là Nữ Oa quả nhiên như lời Đạo Tổ nói, nhận được một cơ duyên thành Thánh vị.

Vậy thì, năm người còn lại là Tam Thanh, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn không cần phải nói, Thánh vị chỉ là chuyện sớm muộn, chỉ cần người có chút đầu óc đều có thể suy đoán ra, huống hồ năm người này, đều là người có đạo cơ Hồng Mông Tử Khí.

Vậy thì vấn đề đến rồi!

Ngoài năm người đó ra, Nữ Oa đã thành Thánh, Lâm Phàm cũng đã thành Thánh, đã mất bảy người.

Trừ đi Đạo Tổ nữa.

Tám người.

Trong Hồng Hoang có chín vị Thánh vị của Thiên Đạo, nay đã mất tám, vậy thì rõ ràng: còn lại một vị cuối cùng.

Thánh vị chỉ còn một, nhưng người có thực lực cạnh tranh Thánh vị lại rất nhiều, ví dụ như hai vị nữ thần trên Thái Âm Tinh, ví dụ như nam tiên chi thủ Đông Vương Công, nữ tiên chi thủ Tây Vương Mẫu, ví dụ như ở U Minh Huyết Hải, vô số năm trước đã thành đại đạo thần thông Thông Thiên Minh Hà giáo chủ, còn có Bắc Hải Côn Bằng, Ngũ Trang Quán Trấn Nguyên Tử, ca ca của Nữ Oa Thánh nhân là Phục Hy đại yêu.

Những người này bất kể là ai, đều không kém Đế Tuấn bao nhiêu.

Về xác suất, xác suất Đế Tuấn có được Thánh vị này không quá một thành.

Cho nên hắn rất gấp.

Chương 87

Quan trọng là, đạo cơ Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân mà hắn mưu đồ nhiều năm đã vỡ nát, mảnh vỡ đang ở trong tay tên Lâm Phàm kia.

Đế Tuấn không thể không tìm con đường khác.

"Các vị!" Đế Tuấn nhìn mười đại yêu thánh và em trai Đông Hoàng Thái Nhất trước mặt, nói: "Nay vị Thánh vị vô thượng kia, chỉ còn lại một vị cuối cùng, đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng đó đã không thể mưu đồ, bản đế chứng đạo Hỗn Nguyên, nay càng thêm khó khăn, không biết các vị có cách nào, chỉ giáo cho ta?" Nói xong, ánh mắt hắn nhìn chằm chằm vào Đông Hoàng Thái Nhất.

Đông Hoàng Thái Nhất tay cầm Hỗn Độn Chung, trên mặt lộ ra nụ cười khổ: "Đại ca đừng nhìn ta, bảo ta đánh nhau thì được, bảo ta bày mưu tính kế, không bằng huynh tự quyết định." "Ừm!" Đế Tuấn lại đưa mắt nhìn về phía mười đại yêu thánh.

Kế Mông nói: "Hay là, chúng ta khiêu khích các Thánh nhân, để các Thánh nhân đại chiến với nhau, chết đi mấy vị, vị trí chẳng phải sẽ trống ra sao?" Phụt… Đế Tuấn suýt nữa phun máu, cái đầu óc gì mới có thể nghĩ ra cách này?

"Bệ hạ!" Lúc này, Bạch Trạch yêu thánh, người được mệnh danh là trí giả của Yêu tộc, bước ra, chắp tay nói: "Thần hạ, có một ý kiến!" "Nói!" "Vâng!" Bạch Trạch nói: "Thuộc hạ nghe nói, năm đó Đạo Tổ ở Tử Tiêu Cung giảng đạo, từng nói có ba phương pháp thành đạo.

Một là dĩ lực chứng đạo, cách này về cơ bản không ai chọn, đế quân ngài tự nhiên cũng không cần cân nhắc.

Hai là trảm thi chứng đạo, thần nghe nói Tam Thanh đã có được cực phẩm tiên thiên linh bảo, hai người Tây phương cũng đã sớm dùng thượng phẩm tiên thiên linh bảo trảm thi, đều là những người có tư chất Thánh nhân ổn định, bệ hạ ngài một là không có chí bảo để trảm thi, hai là không có đạo cơ thành đạo.

Cho nên thuộc hạ cảm thấy, ngài có thể thử con đường thứ ba: công đức chứng đạo!" "Nữ Oa Thánh nhân đã dùng vô thượng công đức chứng đạo, con đường này ngài cũng có thể thử!" Không thể không nói, phân tích của Bạch Trạch rất có lý.

Nhưng vấn đề lại đến: đi đâu để kiếm công đức?

Trong Hồng Hoang, công đức rất khó kiếm, thứ này phải tự mình làm, của người khác cướp cũng không được, tặng cũng không xong, thuộc về vật phẩm bị Thiên Đạo khóa chặt.

Đế Tuấn cũng nêu ra nghi vấn này.

Nhưng, Bạch Trạch lại vẻ mặt tự tin, nói: "Bệ hạ, thần có cách để có được vô lượng công đức!" "Nói!" Ánh mắt Đế Tuấn sáng lên.

Bạch Trạch nói: "Bệ hạ thống lĩnh Yêu tộc, là chí tôn của Hồng Hoang, không bằng suất lĩnh Yêu tộc công phạt bốn phương, thống nhất vạn tộc Hồng Hoang.

Như vậy, Thiên Đạo tất nhiên sẽ giáng xuống đại công đức, đủ để bệ hạ vấn đỉnh Thánh nhân!" "Tốt, ý kiến hay!" Đế Tuấn vui mừng khôn xiết, cùng mọi người tiếp tục thương nghị các bước và chi tiết chinh phạt cụ thể.

Đồng thời, Đông Hoàng Thái Nhất và mười đại yêu thánh bắt đầu huấn luyện yêu binh yêu tướng của Thiên Đình.

Mười năm sau, Đế Tuấn ở Tam Thập Tam Thiên tế cáo thượng thiên, trực tiếp ra chiêu lớn.

“Thiên Đạo ở trên, ta là Yêu Đế của Yêu tộc, Thiên Đế của Thiên Đình, Đế Tuấn…” Giọng nói của Đế Tuấn truyền khắp bốn phương tám hướng Hồng Hoang: “Nay muốn chấn chỉnh trật tự Hồng Hoang, thể hiện sự chí tôn của Thiên Đạo, nên sẽ thống nhất vạn tộc Hồng Hoang, chinh phạt thiên hạ, xin Thiên Đạo giám sát!” Ầm ầm ầm… Thiên Đạo giáng xuống kim lôi, biểu thị sự công nhận.

Thấy được sự công nhận của Thiên Đạo, Đế Tuấn trong lòng vui mừng khôn xiết.

Sau đó hắn suất lĩnh vô số thiên binh thiên tướng của Thiên Đình, tổng cộng hàng nghìn tỷ, che trời lấp đất, từ Thiên Đình tiến vào Hồng Hoang.

Không cần phải nói, mục tiêu công phạt đầu tiên mà Đế Tuấn và mọi người lựa chọn, chính là Vu tộc.

Đương nhiên, Đế Tuấn chắc chắn cũng phải tìm một lý do đường hoàng.

“Vu tộc không kính trời, không sợ đất, không tôn Thánh nhân, thô bỉ tàn bạo, tàn phá vạn tộc Hồng Hoang, coi ngọn Bất Chu Sơn là tài sản riêng của Vu tộc, lấy sinh linh vạn tộc Hồng Hoang làm huyết thực, bộ mặt hung tợn đáng ghét, thực không phải là giống loài tốt của Hồng Hoang.

Ta, Đế Tuấn, dẫn Yêu tộc bình định chúng, xin các đồng đạo vạn tộc Hồng Hoang cùng Thiên Đình chung sức phạt Vu tộc!” Nghìn tỷ Yêu tộc đen kịt một mảng, che trời lấp đất, bay về phía Vu tộc.

Trong Hồng Hoang, vô số sinh linh của vạn tộc nhìn về một phương trời, tuy mọi người đều không thích Vu tộc, Vu tộc quá bá đạo, không chỉ chiếm lĩnh Bất Chu Sơn mà còn tàn sát vô số sinh linh của các tộc khác.

Nhưng, sự cường đại của Vu tộc cũng không thể phủ nhận, cho nên khi Đế Tuấn chinh phạt tuy có hiệu triệu thiên hạ, nhưng người hưởng ứng lại không có một ai, cuối cùng lại chỉ có Yêu tộc đơn độc chiến đấu.

Nhưng Đế Tuấn cũng không sợ, Yêu tộc là đại tộc số một được công nhận trong Hồng Hoang, đánh một Vu tộc nhỏ bé chẳng phải dễ như trở bàn tay sao?

"Giết…" Binh lính Yêu tộc, lấy Đông Hoàng Thái Nhất làm tiên phong, lại chia làm hai cánh trái phải và hậu quân, Đế Tuấn ở trung ương điều độ, một đường xông thẳng đến Vu tộc.

"Giết…" "Giết hết đám Vu tộc đáng ghét này!" "Trả lại cho Hồng Hoang một sự yên tĩnh!" … Đương nhiên, Vu tộc cũng sớm nhận được tin tức, tổ chức toàn dân ra trận.

Dân số của Vu tộc, chỉ có khoảng trăm tỷ, trông có vẻ không ít, nhưng so với Yêu tộc thì chỉ bằng một phần mười yêu binh.

Tuy nhiên, Vu tộc dũng mãnh không sợ chết, dưới sự dẫn dắt của Đế Giang, toàn bộ kéo ra, trong khoảnh khắc đã giao chiến với Yêu tộc.

"Giết…" "Nhị lang của Vu tộc ơi, giết hết đám súc sinh lông lá kia đi!" "Đế Tuấn, hôm nay nhất định sẽ khiến ngươi có đi không có về!" Hai tộc đại chiến, nhật nguyệt biến sắc, sơn hà chấn động, vô số huyết vũ rơi xuống.

Trên bầu trời, Yêu tộc dày đặc, che kín cả bầu trời.

"Giết…" Tổ Vu Chúc Dung vung tay, vô tận hỏa diễm bay ra, trực tiếp đục thủng một con đường trên bầu trời Yêu tộc dày đặc, hàng trăm Yêu tộc đồng thời bị hỏa diễm thiêu đốt, trong nháy mắt hóa thành tro bụi.

“Tìm chết!” Đang… Đông Hoàng Thái Nhất đánh vào Hỗn Độn Chung, tiếng vang vọng khắp bầu trời, một tiếng chuông hạ xuống, trấn áp hai vị Tổ Vu, lại đánh nát mấy chục vị tiên thiên vu nhân thành thịt nát.

“Vút…” Một mũi tên xuyên mây, lấp lánh lưu quang màu vàng, từ trong khe hở của đám Yêu tộc dày đặc tìm ra một tia khí cơ, trong nháy mắt bắn trúng một vị đại yêu Đại La Kim Tiên, bắn rơi vị đại yêu đó.

Bịch… Thân thể khổng lồ của đại yêu nặng nề rơi xuống mặt đất, đè nát một ngọn núi, máu chảy đầy đất.

Bịch… Một vị Tổ Vu ngưng tụ ra một nắm đấm khổng lồ, một quyền đánh ra, sức mạnh thuần túy liền xé rách không gian, hóa thành hỗn độn, mấy chục con đại yêu của Yêu tộc trong phạm vi bị quyền mang quét qua, thân thể đều nát tan.

Một trận mưa máu từ trên trời rơi xuống, ào ào chảy đầy mặt đất, trên mặt đất, máu màu vàng, màu đỏ không ngừng chảy, lại hòa quyện vào nhau, tạo thành một biển máu.

“Gào…” Đại Vu Hình Thiên hai tay cầm rìu búa, múa điên cuồng trên chiến trường, hai tay rìu búa đi đến đâu, vô số Yêu tộc bỏ mạng đến đó.

“Chết tiệt…” Một con kim ưng Đại La Kim Tiên hậu kỳ đỉnh phong bay tới, vuốt một cái, bầu trời chấn động, móng vuốt sắc bén thậm chí còn cào ra từng vệt trên bầu trời, sau đó một phát tóm lấy bờ vai cường tráng của Hình Thiên.

“A a a… chết cho ta…” Kim ưng đột nhiên dùng sức, muốn xé rách toàn bộ bờ vai của Hình Thiên.

Đáng tiếc… Hoàn toàn không ngờ tới, thần thông trăm trận trăm

thắng của nó, cũng chỉ để lại mấy vết cào trên người Hình Thiên mà thôi.

Ngược lại móng vuốt vàng của nó, trong quá trình xé rách đã gãy mất mấy cái!

"…" Kim ưng kinh hãi thất sắc: "Không thể nào, thân thể của ngươi tại sao lại cường hãn như vậy, không thể nào…" "Hừ… vô tri!" Hình Thiên vung đao xuống, rìu búa chém xuống, con kim ưng đó liền bị chém làm đôi.

Ào ào ào… Thần huyết màu vàng phun ra như suối, văng đầy người Hình Thiên, phần lớn hơn thì rơi xuống đất trời.

"Giết…" Hình Thiên hoàn toàn không phòng ngự, một mình một ngựa, xông vào trong đại quân Yêu tộc.

"Vút vút vút…" Từ xa bắn tới ba mũi tên vàng lấp lánh, mỗi một mũi tên, đều bắn rơi một con Yêu tộc.

"Làm tốt lắm, Hậu Nghệ huynh đệ!" Hình Thiên ha ha cười lớn.

"Giết…" "Yêu tộc, yếu quá…" … Đế Tuấn vạn lần không ngờ lại có tình huống này.

Hắn, Đông Hoàng Thái Nhất, mười đại yêu thánh và mười hai Tổ Vu của Vu tộc về cơ bản thực lực tương đương, đánh qua đánh lại không phân thắng bại.

Nhưng xuống dưới, Đại La Kim Tiên của Yêu tộc và Đại Vu của Vu tộc trở xuống so sánh, chênh lệch quá lớn.

Thường thì một người của Vu tộc, đuổi theo mười người cùng cấp bậc của Yêu tộc mà đánh, Yêu tộc tổn thất thảm trọng, Vu tộc gần như không có tổn thất gì lớn.

Một chữ: trâu!

Da quá dày, đánh không lại.

“Đại ca… không ổn rồi!” Ngay cả một chiến thần cũng đã nóng vội.

“Đúng vậy bệ hạ, hay là chúng ta bày trận đi!” “Mở trận!” Bình thường không có tình huống gì, ta có thể dùng chiêu cuối rồi.

Mọi người hợp lực tạm thời đẩy lùi mười hai Tổ Vu của Vu tộc, sau đó Đế Tuấn vung tay, Hà Đồ Lạc Thư được tế ra.

“Mở…” Sau đó, lấy Đế Tuấn làm trung tâm trận pháp, Đông Hoàng Thái Nhất, mười đại yêu thánh làm mắt trận, ba trăm sáu mươi lăm đại yêu làm phù trận, mỗi người cầm một lá cờ trận, trên thì lay động cửu thiên tinh thần, dưới thì soi rọi chu thiên chi số.

Ầm ầm ầm… Một trận pháp hình bán nguyệt vô song từ trên chiến trường chậm rãi dâng lên.

Chương 88

Trên bầu trời, nhật nguyệt vô quang, bầu trời xanh ban đầu, trong nháy mắt biến thành màn đêm đen kịt.

Sao lấp lánh, ngân hà rực rỡ.

Bên dưới, ba trăm sáu mươi lăm lá cờ trận dẫn động sức mạnh tinh thần của ba trăm sáu mươi lăm đại tinh trên trời, lại có mười vạn tiểu yêu cầm cờ trận, dẫn động các tiểu tinh trên ngân hà, lấp lánh sinh huy.

Ầm ầm ầm… Trên đại trận, ánh sáng rực rỡ.

"Rơi…" Đế Tuấn gầm lớn một tiếng, tinh quang trên cửu thiên lay động tinh thần, từng trận mưa sao băng rơi xuống.

Mỗi một ngôi sao rơi xuống, liền có thể nghiền nát hàng nghìn Vu tộc thành bột vụn.

Ầm… ầm… ầm… Tru Tiên chưa xuất, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận được coi là đệ nhất sát trận của trời đất.

"Đại ca…" Các Tổ Vu nhìn thấy đại trận của Yêu tộc, cũng kinh ngạc vạn phần.

"Hừ…" Cộng Công nói: "Mẹ nó, Yêu tộc có đại trận, Vu tộc của ta không có sao?

Các huynh đệ, mau mau vào vị trí, tế Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, do ta chỉ huy?" Chúc Dung hỏi: "Dựa vào đâu mà ngươi chỉ huy?" Cộng Công nói: "Ta là trí giả của Vu tộc!" "Cút về!" Đế Giang quát lớn một tiếng: "Ta chủ trận, các người vào vị trí." Thế là, mười hai Tổ Vu vào vị trí, mỗi người tế ra một đoàn tinh huyết bản nguyên của Bàn Cổ, sau đó mười hai giọt tinh huyết bản nguyên dung hợp

thành một đoàn.

Ầm ầm ầm… Mười hai Tổ Vu lay động cờ trận, liên kết sức mạnh của trời đất, hô hoán sự tang thương của viễn cổ.

Trong khí tức khai thiên tích địa đó, đột nhiên bước ra một vị cự nhân vô thượng.

Bịch… bịch… bịch… Làn da đen kịt, tứ chi thô tráng, cơ bắp cuồn cuộn.

Vị cự nhân đó, tay cầm một cây rìu đen, mang theo lệ khí vô thượng lao ra.

"Grà…" Cự nhân gầm lớn một tiếng, chấn động vạn cổ.

"…" Đồng tử của Đế Tuấn hơi co lại: "Bàn Cổ… trời ơi, Vu tộc triệu hoán ra Bàn Cổ?" Đế Tuấn không dám chậm trễ, vội vàng triệu hồi Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận chuyển hướng, đập về phía chân thân Bàn Cổ.

"Grà…" Bàn Cổ lại gầm lớn, cây rìu khổng lồ trong tay vung lên.

Bịch… bịch… Vô số đại tinh rơi xuống bị rìu của Bàn Cổ trực tiếp đánh nát.

Dư âm của một rìu khai thiên đó, lại oanh kích vào Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Phụt… phụt phụt… Bị lực lượng khổng lồ oanh kích, Đế Tuấn là người chủ trận, trực tiếp phun ra máu tươi, suýt nữa thì tâm thần bất ổn khiến đại trận sụp đổ.

"Tụ lực, mau tụ lực!" Có mấy chục vạn người trong Yêu tộc điều khiển đại trận, đồng thời tụ lực truyền cho Đế Tuấn, Đế Tuấn lại liên tục nuốt mấy viên thiên tài địa bảo, mới khôi phục lại như cũ.

"Grà…" Bàn Cổ lần thứ hai giơ rìu lên, nhắm thẳng vào Đế Tuấn.

Đế Tuấn có thể nói là đang ngàn cân treo sợi tóc.

"Tìm chết…" Đông Hoàng Thái Nhất cũng không quản ba bảy hai mốt, trực tiếp bay lên trời cao, Hỗn Độn Chung trong tay dùng sức đánh mạnh.

Đang… đang… đang… Kim chung ba tiếng vang, khoảnh khắc hóa thành phòng ngự vạn dặm, trải dài trên cửu thiên, bên ngoài thân chuông hiện ra kim văn, bên trong thân chuông nhật nguyệt bao quanh, vô tận huyền hoàng chi khí lưu chuyển, cửu sắc chi quang chiếu rọi chư thiên, bảy bảy bốn mươi chín tầng cấm chế toàn bộ mở ra, trấn áp vạn dặm Hồng Hoang hỗn độn.

"Trấn áp!" Đông Hoàng Thái Nhất mở ra toàn bộ cấm chế của Hỗn Độn Chung, hy vọng một tiếng chuông hạ xuống, trực tiếp trấn áp Bàn Cổ.

"Hống…" Bàn Cổ ngẩng đầu, cây rìu trong tay đột nhiên đổi hướng, chém về phía Đông Hoàng Thái Nhất.

Đang… Rìu khổng lồ và kim chung va chạm, hóa thành một luồng năng lượng vô song, khoảnh khắc nổ tung trong hư không, tức thì một vùng không gian sụp đổ, vô số hỗn độn tràn vào.

Bốn mươi chín tầng phòng ngự của Hỗn Độn Chung thu lại, hóa thành lưu quang cùng với Đông Hoàng Thái Nhất, bị một kích của Bàn Cổ trực tiếp đánh vào trong hỗn độn.

Ầm… Hỗn Độn Chung tuy là Tiên Thiên Chí Bảo, phòng ngự cực mạnh, nhưng dưới sức mạnh một rìu của Bàn Cổ, vẫn không thể chống đỡ, trực tiếp bị sức mạnh khổng lồ hất bay, cả người lẫn chuông đều bị đánh vào trong Hỗn Độn.

Còn chân thân Bàn Cổ kia, hiển nhiên không bị ảnh hưởng gì.

"Không ổn!" Đế Tuấn thấy chân thân Bàn Cổ đang từ từ quay đầu

lại, trên thân thể đen kịt đó, một luồng khí tức trấn áp hồng mông hỗn độn truyền đến, không khỏi trong lòng run lên.

Lúc này, Đông Hoàng Thái Nhất bị đánh vào Hỗn Độn, nhất thời không thể quay lại, nếu Bàn Cổ lại tấn công, tình hình thật sự không ổn, có thể đại trận sẽ sụp đổ.

"Grà…" Bàn Cổ cuối cùng cũng quay người lại, cây rìu khổng lồ trong tay giơ lên trời tế lễ, sau đó oanh liệt hạ xuống, trúng ngay Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Phụt… Đại trận tinh đấu được gia trì bởi sức mạnh của mười vạn người, trong nháy mắt vỡ tan như bong bóng, cương phong thổi bay tứ phía, vô số Vu nhân và Yêu tộc bị thổi bay lên trời cao.

Phụt… phụt phụt phụt… Sau khi đại trận vỡ tan, Đế Tuấn, mười đại yêu thánh, ba trăm sáu mươi lăm đại yêu chủ trì đại trận bên trong đều thổ huyết, còn mười vạn tiểu yêu phất cờ hò hét, thì đã sớm bị chấn đứt kinh mạch, chết thương một mảng.

"Mau… mau rút lui…" Lần này, Yêu tộc có thể nói là thảm bại.

Bất kể là chiến đấu lực hay là đại trận, đều bị Vu tộc khắc chế hoàn toàn.

"Grà…" Nhưng, không đợi Đế Tuấn rút lui, chân thân Bàn Cổ kia lại lần nữa giơ cây rìu trong tay lên, định một rìu chém về phía Đế Tuấn.

Đế Tuấn thậm chí đã nhắm mắt lại.

Tuy hắn lợi hại, là Chuẩn Thánh đại năng, nhưng dưới rìu của Bàn Cổ, thời gian không gian bị giam cầm, căn bản không thể xé rách hư không để chạy trốn, huống hồ lúc này bản nguyên của Đế Tuấn đã bị tổn thương.

Thấy Đế Tuấn sắp chết.

Đang… Đúng lúc này, Đông Hoàng Thái Nhất từ trong Hỗn Độn bất chấp trọng thương, lại đánh Hỗn Độn Chung ra, đỡ lấy một rìu của Bàn Cổ, kéo đại ca Đế Tuấn từ tay tử thần trở về.

Phụt… Đông Hoàng Thái Nhất máu phun khắp trời, thân thể từ vai trái đến bụng bị rách một đường dài, trông vô cùng đáng sợ.

"Thái Nhất…" "Ta không sao, đại ca, Vu tộc quá hung hãn, lần này chúng ta chuẩn bị không đủ, hay là rút lui trước đi, đợi sau này chuẩn bị đầy đủ, tìm chúng tính sổ cũng không muộn!" "Nhưng…" Đế Tuấn nhìn chiến trường, Vu Yêu hai tộc đã lún sâu vào nhau, bây giờ có thể đi, nhưng Yêu tộc lại không thể toàn thân rút lui, không biết sẽ có bao nhiêu Yêu tộc phải chết.

Thảm bại, thảm bại a!

Nghĩ đến đây, Đế Tuấn ngay cả tâm muốn chết cũng có.

"Vô Lượng Thiên Tôn!" Đúng lúc này, giữa trời đất đột nhiên vang lên một tiếng nói.

Tử khí đông đến mười vạn dặm, kim hoa rơi xuống kim liên trải đất.

Đạo Tổ Hồng Quân của Tử Tiêu Cung hiện thân, đến giữa chiến trường Vu Yêu, vung tay một cái, tất cả hung lệ chi khí giữa trời đất đều tiêu tán, Vu tộc và Yêu tộc mỗi bên trở về chỗ của mình.

"Đạo… Đạo Tổ?" Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất sau khi nhìn thấy bóng dáng của Hồng Quân thì vui mừng khôn xiết.

Tại sao?

Vu tộc không kính trời không sợ đất, không tôn Thánh nhân, vậy thì Đạo Tổ theo lý chắc chắn sẽ giúp mình, không thể nào giúp Vu tộc được.

Quả nhiên!

Hồng Quân nhàn nhạt nhìn hai tộc, nói: "Hai tộc nay chưa phải lúc khai chiến, hãy lui đi.

Từ nay về sau, Yêu quản trời, Vu chưởng đất, trong vòng mười hội nguyên, không được tái chiến!" Trong Hồng Hoang, một nguyên hợp mười hai hội, một hội là một vạn tám trăm năm, một hội nguyên là mười hai vạn chín nghìn sáu trăm năm.

Mười hội nguyên, khoảng hơn một trăm hai mươi chín vạn năm.

Quy định này đối với Yêu tộc có thể nói là ơn trời ban.

Bởi vì Yêu tộc hiện tại suýt nữa đã bị hủy diệt trên chiến trường, cho nên Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất hai người vội vàng chắp tay, nói: "Đa tạ Đạo Tổ giải vây, chúng ta xin tuân theo lệnh dụ của Đạo Tổ, trong vòng mười hai hội nguyên, sẽ không khai chiến!" "Hừ…" Yêu tộc đồng ý, nhưng Vu tộc không đồng ý.

Mẹ nó, ta đang đánh người rất vui vẻ, đột nhiên xuất hiện, cái thứ vớ vẩn này, so với phụ thần Bàn Cổ của ta, chỉ là con giun thôi.

Chương 89

"Vu tộc ta, không đồng ý!" Đế Giang ngồi xếp bằng trên mặt đất, mười hai Tổ Vu mỗi người tự thành trận, vị cự nhân Bàn Cổ đỉnh thiên lập địa vẫn còn đó.

"Lời của Thánh nhân, là ý của Thiên Đạo!" Hồng Quân nhàn nhạt nhìn Vu tộc: "Đây là thiên ý, không đồng ý, cũng phải đồng ý!" "Hừ… Hồng Quân lão thất phu…" Đế Giang căn bản không thèm để ý đến Hồng Quân, trực tiếp mở miệng mắng một câu, sau đó, nói: "Thánh nhân thì sao chứ, nhận một rìu của ta rồi hãy nói!" Ầm ầm ầm… Đế Giang gan to bằng trời, trực tiếp tế xuất pháp lực, dùng thần niệm điều khiển chân thân Bàn Cổ, vung rìu khai thiên trong nháy mắt chém về phía Hồng Quân.

Hồng Quân lạnh lùng cười một tiếng.

Chân thân Bàn Cổ đến thì lão phu tự nhiên không địch lại, nhưng chỉ là một hóa thân của chân thân, ta đứng yên cho ngươi chém, xem có động được một sợi tóc của ta không.

"Đế Giang to gan!" Đúng lúc này, hư không đột nhiên "xẹt" một tiếng xé ra một khe hở, sau đó một bóng người cao lớn bay ra, vung tay tế xuất vô số bảo vật phòng ngự, từng lớp phòng ngự được dựng lên thành công, sau đó bóng người đó trực tiếp lao vào rìu của Bàn Cổ: "Muốn làm tổn thương sư tôn của ta, thì phải bước qua xác ta!" Bịch… Lâm Phàm dùng thân mình cứng rắn chống lại rìu của Bàn Cổ, từng lớp phòng ngự bên ngoài cơ thể trong nháy mắt vỡ tan.

Không sai, dù cho với tu vi và chiến đấu lực hiện tại của Lâm Phàm, lại có Thời Gian đại đạo, Lực chi đại đạo, cũng không thể chính diện đối kháng với rìu của Bàn Cổ.

Sau khi tế xuất toàn bộ phòng ngự, tuy đã tiêu trừ được sức mạnh trên rìu của Bàn Cổ, nhưng hắn cũng bị rìu đánh bay, phun ra từng ngụm máu tươi.

"Muội phu?" "Lâm Phàm?" "Tên này?" "Ái đồ…" … Mọi người đều kinh ngạc đến ngây người.

Nhưng thái độ của mọi người tự nhiên không còn quan trọng, quan trọng nhất là phản ứng của Hồng Quân.

Hồng Quân thấy Lâm Phàm không tiếc làm tổn thương bản thân cũng phải thay mình chịu một đao, trong lòng tức thì dâng lên một luồng hơi ấm.

"Ai da da… ái đồ à, … ai… chỉ là một rìu cỏn con, sao có thể làm tổn thương được vi sư, hồ đồ quá… hà tất phải lấy thân mạo hiểm?" "Phụt…" Lâm Phàm lại phun ra mấy ngụm máu tươi, nói: "Sư tôn, đệ tử tự nhiên biết ngài pháp lực vô biên, có thể không để ý đến công kích, nhưng ngài đường đường là Thánh nhân, sao có thể để đao rìu gia thân.

Nếu đệ tử trơ mắt nhìn người chịu nhục mà không làm gì, thì có khác gì heo chó…" Khốn kiếp… Phụt… Phụt… Tam Thanh, hai người Tây phương, Nữ Oa, sáu người suýt nữa thì phun cả tim ra ngoài: Tên khốn này, đang chửi xéo chúng ta là heo chó đấy à, mẹ nó chứ, chúng ta không thể phản bác được.

"Tốt lắm, tốt lắm… không tồi, vi sư rất vui mừng, rất vui mừng…" Hồng Quân trong lòng vô cùng an ủi, một trận ấm áp dâng lên.

Đương nhiên, mục đích thật sự của Lâm Phàm, thực ra là để kiếm chút danh vọng mà thôi.

Còn về một kích của Bàn Cổ, hắn đã sớm tính toán, nếu không tinh

thông Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận thì không thể dễ dàng gây ra thương tổn.

Nhìn hai đòn vừa rồi của Bàn Cổ đều không giết chết được Đông Hoàng Thái Nhất, Lâm Phàm biết, tuyệt đối không có vấn đề lớn.

Còn về việc thổ huyết, đó chỉ là bề ngoài thôi, phải không?

Núi Côn Luân!

Tam Thanh nhìn nhau, chết lặng. "Cái thằng chó chết, sư phụ rõ ràng đỡ được, mẹ nó cứ phải lao ra đỡ, hộc máu, bị bệnh à?" "Đao phủ kề thân?

Sao không chém chết thằng súc sinh đó đi?" "Vu tộc chẳng khác gì chó lợn, chửi ai thế nhỉ?" "Hừ…" Nguyên Thủy hừ lạnh một tiếng, nhưng cũng không dám mở miệng nghị luận, dù sao Thánh Nhân biết được quá khứ vị lai, một ý niệm có thể nhìn thấu nội tâm, lỡ như bị Hồng Quân nhìn thấy, chẳng phải là không hay ho gì. "Ủa… không đúng!" Thông Thiên nói: "Lâm Phàm sư huynh không phải là Thánh Nhân sao, vì sao lại không đỡ nổi một đòn đó?" "Đúng vậy!" Lão Tử vội vàng dò xét tu vi của Lâm Phàm. "Đệch..." Cả ba gần như đồng thời chửi thề: "Gã này mới Chuẩn Thánh trung kỳ, không phải Thánh Nhân, còn không cao bằng ta?" Vậy lúc đó tại sao lại có tu vi Thánh Nhân? "Haiz…" Nguyên Thủy nói: "Ba người chúng ta ban đầu đều bị lừa rồi, năm đó, hẳn là đã dùng một loại bí pháp nào đó, cưỡng ép nâng tu vi lên Thánh Nhân, bây giờ lại bị đánh về nguyên hình!" "Không sai!" Lão Tử đau lòng sờ sờ ngực, nói: "Lão phu còn dập đầu mấy cái, nghĩ lại... ta... ta đau lòng quá!" "Ta mới đau đây!" Sắc mặt Nguyên Thủy đen như có thể vắt ra nước: "Mẹ nó ta bị... ta..." Ta bị đánh vào mông! "Đừng để bản tọa chứng Hỗn Nguyên trước!" Vô vàn oán niệm hóa thành một câu, Nguyên Thủy chôn sâu nỗi hận trong lòng: "Nếu ta chứng Hỗn Nguyên trước một bước, ta sẽ cho ngươi

biết, mông to... cởi quần..." "Phụt…" Thông Thiên bên cạnh muốn cười lại không dám cười.

Nguyên Thủy hung hăng trừng mắt nhìn y một cái.

Sau đó, ba người bình tâm tĩnh khí, lại hướng ánh mắt về chiến trường Vu Yêu. "Hừ…" Trên chiến trường Vu Yêu, Hồng Quân lập tức đại nộ, trong mắt ánh lửa màu tím lưu chuyển, ý niệm vừa động, thương khung nứt toác, bầu trời vỡ ra một cái lỗ khổng lồ, vô tận khí Hỗn Độn tràn vào, nghịch diễn vạn vật. "Ầm…" Hồng Quân chỉ mới ngẩng đầu, liền vung tay một cái đánh nát hóa thân của Bàn Cổ. "Phụt...

Phụt phụt..." Mười hai Tổ Vu lần lượt hộc máu. "Sư tôn... thủ hạ lưu tình!" Lâm Phàm lại chạy ra, nói: "Không thể giết bọn họ!" Khóe miệng Hồng Quân giật giật: Lão phu lúc nào nói muốn giết, ý chí Thiên Đạo chưa hoàn thành, lão phu sẽ không giết đâu.

Nhưng vừa thấy máu vàng nơi khóe miệng Lâm Phàm, trong lòng Hồng Quân lại đau nhói: "Đồ nhi ngoan của ta!" "Vâng vâng…" Lâm Phàm ra vẻ một đứa bé ngoan trước mặt Hồng Quân.

Đơn giản là diễn kịch.

Nhưng Hồng Quân lúc này bị Lâm Phàm dỗ cho ngọn lửa nhỏ trong lòng ấm áp, sẽ không dùng thần niệm dò xét nội tâm đệ tử, nếu không thì cũng quá bỉ ổi rồi.

Vì vậy, trực tiếp đưa bàn tay lớn ra, một luồng năng lượng màu tím từ thân thể Thánh Nhân chảy thẳng vào trong cơ thể Lâm Phàm...

Hồng hoang chúng sinh thấy cảnh tượng này, đều kinh ngạc đến không thể tả.

Mẹ nó, vĩ lực của Thánh Nhân a.

Vĩ lực của Thánh Nhân truyền thẳng vào cơ thể. "Xì…" Nguyên

Thủy tức đến ngứa cả chân răng: "Mẹ nó..." "Haiz…" Lão Tử thở dài một hơi, hoàn toàn chịu thua: "Nhị đệ, tam đệ, xem ra trên con đường tu hành, chúng ta phải học tập Lâm sư huynh rồi.

Tu hành tu hành, phải tu đến mức thông suốt, tu tâm, cũng là tu trí tuệ a!" Đương nhiên, còn phải có kỹ năng diễn xuất nữa.

Nhưng Lão Tử chỉ nghĩ trong lòng, không nói ra. "Vâng vâng…" Thông Thiên vẻ mặt bội phục, mắt sáng lấp lánh nói: "Người Thông Thiên bội phục nhất chính là Lâm sư huynh!" "Tức chết ta mất, thằng này lên hậu kỳ rồi..." Nguyên Thủy méo miệng.

Vừa mới còn định chứng đạo Hỗn Nguyên trước một bước, Nguyên Thủy đột nhiên bĩu môi.

Đúng vậy!

Dưới sự tẩm bổ của lực lượng Thánh Nhân, Lâm Phàm không chỉ hồi phục toàn bộ vết thương nhỏ trong cơ thể, mà còn mượn vĩ lực của Đạo Tổ, trực tiếp đột phá bình cảnh, trong tình huống không có bất cứ thứ gì để trảm thi, đã trực tiếp đẩy tu vi từ Chuẩn Thánh trung kỳ lên Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Lên hậu kỳ rồi!

Có đơn giản vậy không? "Đệ tử đa tạ sư tôn ban thưởng hậu hĩnh!" Lâm Phàm chắp tay cảm tạ Hồng Quân, lần này là thật tâm thật ý cảm tạ.

Hồng Quân gật gật đầu, cười nói: "Không cần cảm tạ ta, là ta làm ngươi chịu liên lụy!" "Đây là việc đệ tử nên làm." "Ừm!" Ánh mắt Hồng Quân chuyển hướng, lại rơi trên người Đế Giang và những người khác, hỏi: "Bây giờ các ngươi đã phục chưa?" "Hừ!" Đế Giang hừ lạnh, không trả lời, nhưng thái độ cũng rõ ràng hòa hoãn hơn.

Trong Hồng Hoang, nói trắng ra là thực lực quyết định tất cả, có

thực lực, tất cả đều dễ nói.

Không có thực lực mà cứ cứng đầu, chỉ có một con đường chết, vừa rồi Hồng Quân giơ tay đã đánh tan Bàn Cổ chân thân, khiến sự kiêu ngạo trên người Đế Giang và mười hai Tổ Vu khác quả thực đã thu liễm không ít. "Thôi được!" Tổ Vu Cộng Công bên cạnh đứng ra, nói: "Vu tộc ta cho Tử Tiêu Cung một cái mặt mũi, trong vòng mười hội nguyên, sẽ không chủ động khiêu khích Yêu tộc." "Đại thiện!" Hồng Quân ha ha cười, lại gật đầu với Lâm Phàm, thân hình trong nháy mắt biến mất.

Đại chiến Vu Yêu lần thứ nhất, kết thúc bằng màn diễn xuất đỉnh cao của Lâm Phàm. "Hù…" Đế Tuấn thở phào một hơi thật sâu, sau đó dẫn theo Đông Hoàng Thái Nhất, thập đại Yêu Thánh đến trước mặt Lâm Phàm, chắp tay nói: "Đa tạ Lâm sư huynh đã giải vây cho Yêu tộc ta!" "Không khách khí, không khách khí!" Lâm Phàm vỗ vỗ vai Đế Tuấn, Đế Tuấn khom người đến mức không dám đứng thẳng.

Chương 90

"Đế Tuấn lão đệ à, về rồi từ từ ngẫm lại, tại sao lại đánh không lại, là do thực lực bản thân không đủ, hay là khí vận Thiên Đình đã bị thất thoát?" Nghe lời này, thân thể Đế Tuấn đột nhiên run lên, như có điều suy nghĩ: "Đa tạ đạo huynh!" "Đi đi!" Đế Tuấn mang theo Yêu tộc ào ào rời đi.

Hiện trường chỉ còn lại Vu tộc.

Mười hai Tổ Vu đều là người quen cũ của Lâm Phàm.

Cũng là những người thẳng thắn, không thích chơi trò tâm cơ, từng người một đứng trước mặt Lâm Phàm. "Muội phu à, thật sự đa tạ!" "Muội phu, thật lợi hại!" "Nếu không có ngươi, Vu tộc chúng ta lần này có lẽ đã xong đời rồi?" "Phu quân... cám ơn chàng..." Trong mắt Hậu Thổ chứa đầy xuân ý, tai đỏ như hoa đào.

Huyền Minh cũng hơi cúi người.

Sau đó...

Lâm Phàm ngơ ngác trong gió.

Mẹ nó không đúng, ta vừa mới đối đầu với Bàn Cổ, Vu tộc không những không tức giận mà còn cảm ơn ta à, lý do giải thích ta đã chuẩn bị sẵn cả rồi, các ngươi cho ta xem cái gì đây? "Đế Giang huynh, vì sao lại cảm tạ ta?" Lâm Phàm nhàn nhạt hỏi.

Đế Giang nói: "Muội phu à, đừng giả vờ nữa, ngươi tưởng ta không biết sao, ngươi cố ý cản một chiêu tấn công của ta, không để nó rơi vào người Hồng Quân, là sợ chọc giận Hồng Quân, trực tiếp diệt sạch chúng ta chứ gì!" "Đúng vậy!" Cộng Công nói: "Đúng là dọa chết ta rồi, không thể không nói, Hồng Quân thật sự lợi hại, một tay đã phá

vỡ đại trận của chúng ta, vừa rồi nếu ông ta muốn giết mười hai Tổ Vu chúng ta, thật sự dễ như trở bàn tay." "Đa tạ muội phu, nếu không phải ngươi thay chúng ta cầu xin, e rằng Hồng Quân đã sớm ra tay rồi!" Ta... "Phu quân..." Huyền Minh nắm lấy tay Lâm Phàm: "Chàng thật quá vĩ đại!" Cái gì?

Vĩ đại, ta Lâm Phàm cũng có ngày được gán cho hai chữ vĩ đại sao? "Đi thôi đi thôi, muội phu, lần trước vội vàng rời đi, ta chiêu đãi không chu đáo, lần này nhất định phải ở lại Bất Chu Sơn mấy ngày, để ta làm tròn bổn phận chủ nhà." "Đúng đúng đúng, bổn phận chủ nhà!

Đúng không muội muội!" Đế Giang vừa nói vừa nhìn về phía Huyền Minh và Hậu Thổ.

Hai nàng mặt đỏ bừng, cúi đầu ngượng ngùng.

Trong Hồng Hoang, vô số người âm thầm chửi Lâm Phàm vô sỉ. "Tức chết ta rồi..." Tại đạo trường Tam Thanh trên núi Côn Luân, Nguyên Thủy đập bàn: "Mẹ nó, thằng này thật là... lợi lộc chiếm hết cả rồi..." Một màn biểu diễn hoa lệ như vậy, ba người chúng ta đều nhìn rành rành, lẽ nào sư phụ không nhìn thấu sao?

Không vạch trần thì thôi đi, còn truyền vĩ lực giúp hắn trở thành Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Còn Yêu tộc và Vu tộc, hai tộc này đều ăn phải cứt à, đầu óc chó hết rồi sao?...

Đương nhiên!

Đối với những lời chửi rủa của chúng sinh Hồng Hoang, Lâm Phàm lại không nghe thấy.

Hắn vui vẻ đến Vu tộc, trước tiên cùng Vu tộc nghiên cứu Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát, sau đó mọi người cùng nhau uống một trận no

say.

Cuối cùng, ừm... cuối cùng thật là sảng khoái, không thể nói, không thể nói.

Chỉ biết lúc rời đi, Huyền Minh và Hậu Thổ mỗi người níu một cánh tay hắn, quyến luyến không rời. "Phu quân, lần sau khi nào chàng đến?" Hậu Thổ chu môi, vẻ mặt lưu luyến.

Huyền Minh bên cạnh còn tựa đầu vào cánh tay Lâm Phàm: "Phu quân, nhất định phải nhớ đến thăm Huyền Minh nhé, lần sau Huyền Minh sẽ cố gắng nghiên cứu thấu triệt bảy mươi hai chiêu thức chàng đưa cho em..." "Phụt…" Lâm Phàm hóa thành một luồng sáng bay về Thái Âm Tinh.

Ừm... "Bây giờ đã là Chuẩn Thánh hậu kỳ, đã đến lúc phải đi đến Kỳ Lân tộc một chuyến rồi!" Viên nguyên châu thứ ba, hắn phải có được.

Nói đến tìm bảo vật, trong đầu Lâm Phàm lập tức hiện ra hình ảnh một nhân vật thật thà phúc hậu...

Đông Hải!

Dưới đáy Long Cung, trong một cung điện khổng lồ, Chúc Long đang nhắm mắt trầm tư, lĩnh ngộ đạo pháp.

Từ sau khi hấp thu bản nguyên của đại ca Long Vương, Chúc Long rõ ràng cảm thấy mình ngày càng mạnh hơn, mặc dù tu vi vẫn dừng lại ở Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng chiến đấu lực của y tuyệt đối đã tăng lên gấp mười lần không chỉ.

Đột nhiên, Chúc Long đang tu hành bỗng mở mắt ra. "Bảo hữu..." "Bảo hữu..." "Bảo hữu..." Một giọng nói truyền qua ý niệm vào trong đầu y.

Ai?

Chúc Long hơi kinh ngạc: "Ai đó?" "Là bảo hữu của ngươi đây, không nhớ ta à, cái đồ chó chết vô tình thật..." "...Lâm đạo huynh?" Thân thể Chúc Long run lên, sau đó cảm giác từ trên mặt đất đứng dậy, nói: "Lâm đạo hữu, ngươi tìm ta làm gì?" Mẹ nó bảo hữu?

Không nhắc đến hai chữ bảo hữu ta còn không nhớ mối thù sâu như biển máu giữa chúng ta.

Nói là hai người cùng đi tìm bảo vật, lão tử đến một sợi lông cũng không vớt được, mẹ nó ngươi không những đầy bát đầy đĩa, còn ngủ luôn nữ thần của lão tử, mẹ nó nếu ta đánh lại ngươi, ta đánh chết cái đồ bảo hữu nhà ngươi!

Nhưng mà, hình như thằng này cũng có chút lương tâm, cho mình một vò Tam Quang Thần Thủy. "Bảo hữu, chúng ta đến Kỳ Lân tộc dạo một vòng, đi không, quy tắc cũ, năm năm chia đều..." "Không đi!" Trán Chúc Long đen lại: "Ngươi toàn lừa lão phu... lão phu hai lần đi cùng ngươi, hai lần đều suy dinh dưỡng, không đi không đi, lão phu cần phải nghỉ ngơi..." "Đừng mà bảo hữu!" Lâm Phàm nói: "Lần trước không phải là tai nạn ngoài ý muốn sao, ai mẹ nó biết được đó là nữ thần Nguyên Phượng a.

Hơn nữa, lần này Kỳ Lân tộc cũng có nữ thần sao?" "Không có, lão phu ta gần đây suy dinh dưỡng, thật sự không đi được." Thôi được!

Lâm Phàm không còn cách nào khác, đành phải xé rách không gian tự mình đi một chuyến đến Đông Hải, ra tay cấm cố Chúc Long, giống như xách một con rắn nhỏ lại xách y đến đại lục Hồng Hoang, trong nháy mắt đã đến vị trí ngọn núi trung ương. "Lâm đạo hữu... ngươi lại lừa lão phu..." Chúc Long cười khổ, muốn phản kháng, nhưng thực lực không cho phép a. "Nói bậy!" Lâm Phàm nói: "Hiện nay người hợp tác với Lâm Phàm ta nhiều không đếm xuể, như Tam

Thanh kia, cách đây không lâu còn khóc lóc đòi trao đổi linh bảo với ta, quan hệ của Lâm Phàm ta có thể nói là rất rộng, đừng có trưng cái bộ mặt đưa đám ra, đi, lần này có đồ tốt, ta cho ngươi trước được chưa?" "Tạm được!" "Đi thôi!" Lâm Phàm lại bổ sung một câu: "Trừ Phong Nguyên Châu ra, những thứ khác ta một cái cũng không cần." Ngọn núi trung ương, không nằm ở chính giữa Hồng Hoang, ngược lại, nó nằm gần phía nam Hồng Hoang, cách Thập Vạn Đại Sơn ở phía nam cũng không xa.

Nơi đây có một ngọn núi, cao chọc trời, tuyết phủ quanh năm, đỉnh núi gió tuyết đan xen, đặc biệt là gió, từng luồng cương phong thổi quanh năm không ngừng, thổi bay vạn dặm trong phạm vi không một ngọn cỏ, ngay cả đá núi cũng vỡ nát không còn, hiện tại Thập Vạn Đại Sơn, đó là một ngọn núi được tạo ra từ kim loại thuần túy trong Hồng Hoang.

Lâm Phàm không biết nó là tự nhiên hình thành hay hậu thiên hình thành, cũng không quan tâm.

Hai người đều là đại năng Chuẩn Thánh, cho nên sau khi đến Kỳ Lân tộc, trực tiếp ba chân bốn cẳng trấn áp cả Kỳ Lân tộc dưới chân. "Đừng động, tất cả đừng có động, ta là người của Long tộc Đông Hải, có sợ ai!" Lâm Phàm mượn danh nghĩa Long tộc Đông Hải, trấn áp cả Kỳ Lân tộc, khiến cho ánh mắt của mỗi tộc nhân Kỳ Lân đều tràn ngập lửa giận. "Thế nào?" Lâm Phàm nhìn Chúc Long, nói: "Việc mà Long Vương nhà ngươi năm đó không hoàn thành, bây giờ ta giúp Long tộc hoàn thành!" "Ờ..." Chúc Long sờ sờ trán, nói: "Haiz... nếu sớm hơn vào thời thượng cổ thì tốt biết mấy, bây giờ tam tộc chúng ta đều đã suy tàn, trấn áp Kỳ Lân còn có ý nghĩa gì!" "Ngươi cũng nghĩ thoáng rồi đó!" Hai người trực tiếp bức vấn, thực ra không cần bức vấn, dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ ra, lão tổ Kỳ Lân cũng bị trấn áp dưới lòng đất.

Vì vậy Lâm Phàm liền dẫn Chúc Long trực tiếp đi vào từ cửa Kỳ Lân Phong, mấy ngày sau đã đáp xuống lòng đất của ngọn núi trung ương.

Một không gian đặc thù.

Xung quanh, một luồng cương phong thổi quanh năm, giống như bão ở hậu thế, vị trí của Lâm Phàm và Chúc Long, giống như mắt bão.

Nơi đây một mảnh yên tĩnh.

Chương 91

Ở vị trí gần trung tâm, trên một thi thể lớn hơn cả ngọn núi, tỏa ra uy thế hùng hậu. "...Kỳ Lân Hoàng!" Chúc Long hơi kinh ngạc, nói: "Kỳ Lân Hoàng chết rồi?" Kỳ Lân Hoàng trong truyền thuyết, chính là Thủy Kỳ Lân, là con kỳ lân đầu tiên hóa sinh trong Kỳ Lân tộc, có khí vận và căn nguyên ngút trời, thời thượng cổ cùng với Long Vương, Nguyên Phượng được xưng là tam hùng, cũng là một tồn tại uy áp vạn cổ.

Lâm Phàm tưởng rằng Kỳ Lân Hoàng còn sống giống như Nguyên Phượng, nhưng không ngờ, gã này cũng đã chết. "Ở đây có một số bảo vật, ngươi thu đi..." Lâm Phàm đẩy Chúc Long nói.

Chúc Long gật gật đầu: "Vậy thì, lão phu không khách khí..." Lâm Phàm nhìn xem, bảo vật bên cạnh thi thể cũng có mấy chục món, nhưng phần lớn đều là Tiên thiên linh bảo hạ phẩm và trung phẩm, cũng có hai món thượng phẩm.

Lâm Phàm không thèm để ý, toàn bộ nhường cho Chúc Long. "Ừm... sừng kỳ lân cũng là đồ tốt, ta giúp ngươi gỡ xuống!" "Đi đi, đi đi!" Chúc Long thu dọn di sản của Kỳ Lân Hoàng, còn Lâm Phàm một mình đi đến trung tâm lòng đất, nơi đó có một con mắt gió, trong con mắt gió, phù văn dày đặc, rõ ràng là một cấm chế mạnh mẽ.

Hạt nhân của cấm chế, chính là viên châu mà Lâm Phàm khổ sở tìm kiếm, Tiên thiên chí bảo Tiên thiên Phong Nguyên Châu. "Vù..." "Vù vù..." Trong nguyên châu, vô tận cương phong bay ra, không ngừng nghỉ.

Phong Nguyên Châu cũng giống như Thủy Nguyên Châu, là nguồn gốc của vạn phong trong Hồng Hoang. "Xem ra, muốn lấy đồ, lại phải

phá cấm chế rồi!" Lâm Phàm thấy đau đầu, thứ máu me nhầy nhụa bên dưới, khiến hắn bây giờ vẫn còn có chút e dè. "Kệ mẹ nó, không phải chỉ là cái đầu lâu máu thôi sao, năm đó lão tử yếu như vậy còn không đuổi kịp lão tử, bây giờ lão tử mạnh hơn nhiều, có thể làm gì được ta?" Lâm Phàm nhìn nhìn tên bia đỡ đạn đang loay hoay với bảo bối phía sau, liền hạ quyết tâm. "Ầm…" Cầm Hồng Mông Lượng Thiên Xích trong tay, vô tận pháp lực đổ vào, một thước chém xuống, trực tiếp phá hủy phong ấn cấm chế khổng lồ kia.

Sau đó Phong Nguyên Châu tự nhiên rơi vào tay Lâm Phàm. "Làm gì vậy?" Chúc Long ngẩng đầu nhìn Lâm Phàm, nói: "Đồ vật đó sợ bị phong ấn bởi đầu lâu, ngươi không sợ sao?" "Sợ cũng phải chịu, ta cũng phải lấy bảo vật chứ, mau đi!" Lâm Phàm kéo Chúc Long muốn rời đi.

Nhưng mà, muộn rồi! "Vù…" Một bóng sáng màu vàng, từ trong động gió phía trên rơi xuống, lại là một đạo cấm chế. "Cấm chế của Thiên Đạo sao?" Lâm Phàm trong lòng run lên, lần trước bị đầu lâu máu kia truy đuổi, chính vì chạm phải cấm chế của Thiên Đạo, tiến thoái lưỡng nan, lẽ nào lần này lại là cấm chế của Thiên Đạo rơi xuống.

Không đúng!

Lâm Phàm ánh mắt lóe lên, chỉ thấy vô số kỳ lân phía trên tụ thành một đại trận, từng tầng trận pháp bay xuống, vô số phù văn lưu chuyển, ép về phía một phương thiên địa này. "Chết tiệt... dám tự tiện xông vào tổ địa Kỳ Lân của ta, hôm nay hai ngươi đều phải chết!" Phía trên, người bố trận, người chủ trận phun ra bản nguyên tinh huyết, lấy thân tế trận, bắt đầu phong ấn. "Không ổn!" Chúc Long kiến thức rộng rãi, nói với Lâm Phàm: "Lâm đạo hữu, mau đi, đây là Huyết Tế Đại Trận của Kỳ Lân tộc, dùng máu thịt hồn phách của ức vạn Kỳ Lân tộc hiến tế cho Thiên Đạo, có thể mượn lực lượng Thiên

Đạo trấn áp bất kỳ cường giả nào, một khi bị thi triển, muốn đi cũng khó!" Lâm Phàm cũng ngửi thấy một tia khí tức của Thiên Đạo, Hồng Mông Lượng Thiên Xích trong tay tụ tập năng lượng, một thước bay lên. "Ầm…" Đại trận trong nháy mắt bị xuyên thủng.

Đáng tiếc, lại trong nháy mắt được tu phục. "Không vội..." Một đòn, Lâm Phàm đã thăm dò được sức mạnh của đại trận, biết rằng không thể nhốt được mình, cho nên trong lòng tạm thời ổn định. "Mở ra cho ta..." Lâm Phàm tung ra át chủ bài, Phân Bảo Nhai bay ra, hóa thành ngọn núi đâm về phía Huyết Tế Đại Trận. "Ầm…" Quả nhiên, trên Phân Bảo Nhai vạn ngọn đèn lấp lánh, sức mạnh trên vô số pháp bảo cùng lúc phát ra, trong nháy mắt đã đâm nát cả đại trận.

Nhưng, tuy đã phá trận, hai người lại bị Kỳ Lân tộc kéo dài mấy hơi thở.

Mấy hơi thở, trong mắt gió bên dưới đột nhiên duỗi ra một bàn tay dính máu, không nói hai lời, chộp về phía hai người. "Đệch..." Lâm Phàm sợ đến mức thân hình lùi lại: "Lại nữa..." Khí tức trên bàn tay máu, gần như giống hệt với lò máu trong hải nhãn Long tộc năm đó.

Máu màu đỏ, khác với màu vàng bình thường trong Hồng Hoang.

Lần này, Lâm Phàm chú ý, trên cánh tay đó, lấp lánh một phù văn màu tím vàng thô to. "Cảm giác quen thuộc quá!" Mẹ nó, đây không phải là phù văn của Lực chi Đại Đạo sao?...

Lâm Phàm trong nháy mắt cảm thấy đầu óc không đủ dùng.

Phù văn của Lực chi Đại Đạo?

Sao có thể?

Phù văn của Lực chi Đại Đạo sao lại bị phong ấn ở đây.

Thứ gì ở dưới đó, sao lại có phù văn của Lực chi Đại Đạo, phù văn của Lực chi Đại Đạo không phải là độc quyền của Bàn Cổ sao?

Vậy thì... cánh tay này lại có liên quan đến Bàn Cổ?

Đầu óc Lâm Phàm một trận hỗn loạn: Mẹ kiếp, lẽ nào tất cả đều là kế hoạch của Bàn Cổ, lợi dụng mình để lần lượt giải trừ những phong ấn này.

Dưới đó rốt cuộc là thứ gì?

Trong nháy mắt, trong lòng Lâm Phàm vạn đạo ý niệm lóe lên. "Ầm…" Lúc này, lại có một cánh tay khác từ lòng đất bay ra, cũng là bàn tay máu, cũng là phù văn của Lực chi Đại Đạo. "Chạy..." Lâm Phàm không có bất kỳ ý niệm chống cự nào, trực tiếp bay lên muốn chạy, nhưng giây tiếp theo, hắn sững sờ.

Hai bàn tay, đều đang tốc độ đuổi theo Chúc Long.

Chúc Long dường như đã dính một loại chú thuật nào đó, không bay lên trên, mà lại chạy vòng quanh trong không gian dưới lòng đất.

Ba luồng sáng bay vòng tròn dưới lòng đất. "Lâm đạo hữu, cứu mạng... mau cứu ta..." "Mẹ nó ngươi làm gì vậy?" Lâm Phàm một trận câm nín: "Bay lên trên đi, ở đây chạy vòng vòng làm gì?" "Ta bay không lên được, mẹ nó... hỏng rồi, cái bàn tay chết tiệt kia, khẳng định đã bị Kỳ Lân Hoàng đoạt xá rồi?" "?" Lâm Phàm không hiểu: "Ngươi vừa làm gì, vì sao hai bàn tay đó đều đuổi theo ngươi!" "Ta..." Chúc Long vừa thở hổn hển chạy, vừa nói: "Cứu ta trước!" "Ầm…" Lâm Phàm tay cầm Phân Bảo Nhai, lại tế ra, đập về phía hai bàn tay kia. "Ầm…" Một đòn, hai bàn tay bị đâm bay ra ngoài.

Nhưng hai bàn tay lại không hề hấn gì, giây tiếp theo tiếp tục đuổi theo Chúc Long. "Mẹ kiếp..." Chúc Long sợ đến mức ném hết tất cả pháp bảo trong tay ra, vừa ném vừa la lớn: "Ta không cần nữa, ta không cần nữa... tất cả cho các ngươi, đừng đuổi theo ta, đi đuổi Lâm Phàm đi..." Lâm Phàm: "Em gái ngươi..." "Ầm!" Lâm Phàm lại tế ra pháp bảo, đập về phía đôi tay kia.

Nhưng vô dụng, không giải quyết được vấn đề cơ bản. "Nữ Oa sư muội... còn không ra tay, đợi đến khi nào?" Lâm Phàm sắp khóc rồi!

Chương 92

Đôi tay này mẹ nó cứng quá.

Nhưng, Lâm Phàm không đợi được Nữ Oa ra tay, một người khác đã ra tay.

Trong Tử Tiêu Cung, ánh tím lóe lên, bóng dáng Hồng Quân liền xuất hiện tại một phương thiên địa, hít một hơi thật sâu, bàn tay lớn vung ra, trực tiếp cấm cố hai cánh tay kia, sau đó dùng vô thượng pháp lực, dịch chuyển hai cánh tay trở lại trong mắt gió ban đầu. "Phong..." "Ầm ầm ầm…" Bên ngoài, vô tận lực lượng Thiên Đạo tràn tới, gia trì lên người Hồng Quân, trên người Hồng Quân huyễn hóa ra một đạo phù văn. "Lạc..." Hồng Quân vung tay, phù văn màu vàng kia từng tầng rơi xuống, tầng tầng đan dệt, phong ấn tại miệng động. "Hù..." Lâm Phàm và Chúc Long mỗi người đều thở phào một hơi thật sâu. "Đa tạ sư tôn tương trợ!" "Tạ ơn Đạo Tổ!" "Ừm!" Hồng Quân nhàn nhạt nhìn hai người một cái, cũng không nói gì, chỉ phá vỡ không gian, đưa hai người ra thế giới Hồng Hoang bên ngoài.

Ngay sau đó, Hồng Quân cũng đuổi theo. "Sư tôn!" "Thằng nhóc con, chỉ biết gây họa, có biết không, suýt chút nữa đã thả thứ đó ra ngoài?" "Con..." Lâm Phàm vẻ mặt ủy khuất: "Con chẳng phải vì trảm thi sao!" "Hừ..." Hồng Quân nói: "Lần trước ở hải nhãn Đông Hải, ngươi tưởng vi sư không biết sao?

Ta tưởng ngươi đã có trí nhớ rồi, lại chạy đến Phượng tộc gây sự, gây sự ở Phượng tộc xong, lại đến Kỳ Lân tộc, ngươi..." "Khoan đã... sư tôn!" Lâm Phàm đột nhiên nghiêm túc, chỉ vào Hồng Quân nói: "Lão nhân gia ngài đều biết hết sao?" "Hừ!" Hồng Quân nói: "Vi sư thân là Thánh Nhân, có gì mà không biết?" "Vậy..." Lâm Phàm mặt đỏ

bừng: "Chuyện đệ tử ở dưới lòng đất dung nham của Phượng tộc, ngài cũng thấy rồi?" "Ờ..." Lần này đến lượt Hồng Quân lúng túng, trán đen lại, kiên quyết phủ nhận: "Không có... vi sư không hề nhìn..." Đệch...

Nói dối cũng không biết, mẹ nó không nhìn? "Lão già này..." Lâm Phàm lập tức nổi điên: "Ngài thấy đồ nhi bảo bối bị người ta bắt nạt, mà không cứu con?" "..." Hồng Quân trán càng đen hơn: "Không có, ta không nhìn!" "Rõ ràng ngài đã nhìn, mà không cứu con!" "Mẹ nó ngươi có thôi đi không?" Hồng Quân nổi giận: "Được lợi còn ra vẻ ngoan ngoãn phải không... có biết không, lão phu năm đó cũng, ai... lão phu lúc đó sát tâm cũng có...

đừng nói nữa, lão phu đau lòng...

đau lòng..." "Vù…" Hồng Quân trực tiếp hóa thành một luồng sáng tím bỏ chạy! "Sư tôn, đừng đi, đệ tử có chuyện muốn hỏi ngài?" Lâm Phàm muốn bắt lấy Hồng Quân, nhưng Hồng Quân đã sớm biến mất không thấy. "Lão già kia, vừa rồi là có ý gì?" Lâm Phàm quay đầu nhìn Chúc Long.

Khóe miệng Chúc Long giật giật, nói: "Lâm đạo huynh à, ngươi thật là... trâu bò..." Y giơ một ngón tay cái lên. "Hả?" Lâm Phàm vẻ mặt ngơ ngác: "Ta trâu bò sao?" "Trâu bò chứ..." Chúc Long đi đến bên cạnh Lâm Phàm, thì thầm nói: "Vừa rồi ta nghe ngươi gọi Thánh Nhân một tiếng lão già... trâu bò thật, ta quyết định rồi, từ hôm nay trở đi, ngươi là đại ca của ta." "Đừng có lảm nhảm!" Lâm Phàm trực tiếp ngắt lời: "Nịnh bợ cũng đừng có nịnh, thực ra từ lâu lắm rồi, ta đã coi ngươi là tiểu đệ rồi, Chúc Long lão đệ, đừng...

được rồi, bây giờ trả lời câu hỏi của ta, sư tôn của ta... vừa rồi là có ý gì?" "Không biết, không biết!" Chúc Long vẻ mặt bí hiểm: "Ta là một con kiến hôi, sao dám bàn luận về Thánh Nhân?" "Phụt…" Lâm

Phàm nhìn Chúc Long, rồi nhớ lại dáng vẻ đau lòng của Hồng Quân vừa rồi.

Đột nhiên, như có một phát hiện kinh thiên, hắn hét lớn một tiếng: "Ta biết rồi... lẽ nào, năm đó sư tôn của ta, cũng là người ngưỡng mộ Nguyên Phượng?". ...

Mẹ nó...

à, cũng quá cẩu huyết rồi đi.

Đường đường là Thánh Nhân tôn quý, ngưỡng mộ Nguyên Phượng, mẹ nó...

Chẳng lẽ mình đã cắm sừng sư phụ? "Khụ khụ khụ khụ..." Chúc Long che miệng ho dữ dội, dường như nói một câu không liên quan: "Nói về năm đó à... sau đại kiếp Long Hán, Nguyên Phượng vì để giảm bớt nhân quả của Phượng tộc, đã tự nguyện vĩnh viễn trấn thủ Bất Diệt Hỏa Sơn, đây là chủ ý do Đạo Tổ đưa ra... khụ khụ khụ... hơn nữa, tiểu Phượng phong hoa tuyệt đại, thời đại đó lại có nam tử nào không ngưỡng mộ chứ, đáng tiếc...

Nguyên Phượng đối với tất cả mọi người, bao gồm cả Đạo Tổ, đều xem như cỏ rác..." Ờ...

Lâm Phàm sờ sờ trán mình.

Ôi, lão tử thật sự...

đã trở thành kẻ thù chung của đàn ông thiên hạ rồi.

Thời đại đó, thật khiến người ta say mê.

Đương nhiên, Lâm Phàm biết, vừa rồi Hồng Quân đau lòng đều là giả, năm đó có lẽ thật sự ngưỡng mộ Nguyên Phượng.

Nhưng nhiều năm đã qua, sư tôn đã sớm trở thành Thánh Nhân.

Trong mắt Thánh Nhân, tự nhiên mọi thứ đã sớm xem nhẹ, mọi

thứ đã sớm siêu thoát, nếu không cũng không thể thành Thánh.

Lão già đó chắc là sợ mình hỏi chuyện phong ấn dưới lòng đất, cho nên cố ý tìm cớ rời đi.

Ờ... "Ai... thiệt lớn rồi!" Lâm Phàm lắc đầu: "Bị sư tôn xem trực tiếp hiện trường ba trăm năm..." "Phụt…" Lời này vừa thốt ra, trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân lão tổ phun ra một ngụm khí: "Nghịch đồ... lão phu ta sao có thể vô liêu như vậy?". "Đúng rồi!" Ánh mắt Lâm Phàm sáng rực nhìn Chúc Long: "Vừa rồi ở dưới lòng đất, hai bàn tay đó vì sao cứ bám lấy ngươi không tha, ngươi đã làm chuyện gì thương thiên hại lý à?" "Ngươi mới thương thiên hại lý..." Lâm Phàm liếc mắt một cái, lập tức nhớ đến mấy chục món bảo vật của mình đều rơi vãi dưới lòng đất, một trận đau lòng: "Lão phu lần này lại đi một chuyến công cốc!" "Nói thật đi!" "Được rồi, lão phu vừa rồi ở dưới lòng đất, đã nuốt bản nguyên Kỳ Lân trên người Kỳ Lân Hoàng...

ờ..." Trán Lâm Phàm đen lại, một vạn con alpaca chạy như bay trong đầu. "Mẹ nó...

đồ chó chết tham lam thật, bản nguyên Kỳ Lân, Long tộc cũng ăn được à?

Đã vượt qua cả chủng tộc rồi... không đúng, ngươi nuốt bản nguyên Kỳ Lân, hai bàn tay đó đuổi theo ngươi làm gì?" Chúc Long nói: "Ta vừa rồi mơ hồ cảm thấy, trên hai bàn tay đó, có khí tức của Kỳ Lân Hoàng, e rằng hồn phách của Kỳ Lân Hoàng có khả năng đã bị cánh tay nuốt chửng, hoặc là Kỳ Lân Hoàng muốn đoạt xá cánh tay, cụ thể ta cũng không rõ, chỉ là suy đoán thôi!" Thượng cổ tam tộc, Long Phượng Kỳ Lân.

Năm đó đại chiến, vừa liên quan đến tranh đấu Đạo Ma, sau lưng có Hồng Quân và La Hầu bày mưu, lại có ý chí Thiên Đạo luân chuyển, có Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân tranh bá.

Bây giờ, trong nơi phong ấn, lại có bóng dáng của Bàn Cổ ẩn hiện.

Lâm Phàm nheo mắt lại: Năm đó, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Bàn Cổ có phải vẫn chưa chết?

Chương 93

La Hầu ở đâu?

Thiên Đạo lại được sinh ra như thế nào?

Từng tầng sương mù lịch sử, bị chôn vùi trong thời gian.

Khiến người ta không thể thăm dò, không thể nhìn thấu. "Thôi bỏ đi, bỏ đi..." Lâm Phàm cũng không muốn nghĩ đến những chuyện phức tạp như vậy, nhiệm vụ của lão tử là trảm thi, sau đó thành Thánh.

Đợi khi thành Thánh vị vô thượng kia rồi, lại đi điều tra những thứ này sau.

Chúc Long và Lâm Phàm từ biệt, mỗi người xé rách thương khung trở về nhà.

Việc đầu tiên sau khi trở về Thái Âm Tinh, Lâm Phàm trực tiếp tiến vào đạo trường, bố trí trận pháp gia tốc thời gian ngàn lần, bắt đầu chìm đắm trong việc trảm thi.

Oa Hoàng Cung.

Nữ Oa rưng rưng nước mắt, tay nhỏ nắm chặt đai áo của Phục Hy. "Ca ca... huynh không đi có được không?

Huynh có biết không, chuyến đi này vô cùng nguy hiểm, chỉ cần sơ suất một chút..." "Muội muội, đừng nói nữa!" Phục Hy quay đầu, vẻ mặt hiền hòa mỉm cười, giúp Nữ Oa lau đi những giọt lệ trong suốt trên mặt, nói: "Chúng ta đều là người tu đạo, thiên mệnh cảm ứng, ý chí Thiên Đạo luân chuyển, ta nếu không đi, ai sẽ lấp đầy Thiên Đạo?" "Muội muội à... yên tâm đi, ta sẽ không có chuyện gì đâu.

Bây giờ muội cũng đã thành Thánh Nhân, không cần ca ca bảo vệ nữa... ca ca sau này nếu có mệnh hệ gì..." "Không được nói!" Nữ Oa

lắc đầu, cuối cùng thở dài.

Tu vi như nàng, đã là Hỗn Nguyên Thánh Nhân cao cao tại thượng.

Một niệm biết quá khứ vị lai, một mắt nhìn thấu nhân tâm Thiên Đạo.

Nhưng vậy thì sao?

Ngay cả vận mệnh của ca ca cũng không thể thay đổi. "Huynh cẩn thận một chút!" Nữ Oa từ trong lòng lấy ra một pháp bảo màu đỏ, chính là Hồng Tú Cầu mà Đạo Tổ ban cho trong Tử Tiêu Cung năm đó, ném cho Phục Hy: "Ca ca, vật này sau này có lẽ sẽ dùng đến, cẩn thận giữ lấy!" "Ừm!" Phục Hy nhận lấy Hồng Tú Cầu, một bước nhanh chóng ra khỏi cung điện. "Phục Hy đại lão gia!" Kim Phượng gác cổng cúi người hành lễ. "Phục Hy đại lão gia, Phục Hy đại lão gia..." một giọng nói trẻ con non nớt từ bên ngoài truyền đến, sau đó thấy Linh Châu Tử nhảy chân sáo đến bên cạnh, Phục Hy một tay ôm lấy Linh Châu Tử, ha ha ha cười lớn, nói: "Đại lão gia đi một chuyến xa nhà, có lẽ rất lâu mới có thể trở về!" Đôi mắt Linh Châu Tử trong veo thấy đáy: "Phục Hy đại lão gia, rất lâu, rốt cuộc là bao lâu?" Phục Hy nói: "Có lẽ ba năm vạn năm, có lẽ ba năm hội nguyên, có lẽ...

được rồi, không nói nữa, Linh Châu Tử, đại lão gia vâng mệnh cảm ứng, đi thay đổi vận mệnh thiên địa, ở đây chờ ta!" "Được ạ!" Linh Châu Tử gật gật đầu.

Phục Hy đặt Linh Châu Tử xuống, cuối cùng quay đầu nhìn sâu vào Nữ Oa một cái, mỉm cười: "Muội muội, tạm biệt..." Sau đó, một luồng sáng bay đi, trong Hỗn Độn mịt mù, xé ra một khe hở!

Sau luồng sáng đó rơi ra một giọt lệ, chìm nổi trong khí Hỗn Độn, nhưng trong nháy mắt lại bị địa hỏa thủy phong nghịch diễn, không để lại dấu vết...

Thiên Đình! "Bệ hạ... bệ hạ... bệ hạ... hỉ sự a hỉ sự!" Một trong thập đại Yêu Thánh của Yêu tộc Thiên Đình là Quỷ Xa từ bên ngoài chạy như bay vào, "phịch" một tiếng quỳ trên đại điện, nói với Đế Tuấn: "Bệ hạ, đại hỉ a!" Đế Tuấn nheo mắt lại: Đại hỉ.

Lão tử vừa mới bại trận ở Bất Chu Sơn, đại hỉ?

Không vui.

Nhưng, với tư cách là một bậc kiêu hùng, Đế Tuấn miễn cưỡng nở nụ cười, hỏi: "Quỷ Xa huynh đệ mau nói, không biết hỉ từ đâu đến?" Quỷ Xa nói: "Bệ hạ, có người đến đầu quân cho Thiên Đình?" "Ồ?" Đế Tuấn nói: "Ai?" "Phục Hy!" "Ai...

Phục...

Phục Hy?" Đế Tuấn trước kinh ngạc, sau liền cuồng hỉ.

Hắn đã sớm muốn lôi kéo Phục Hy về dưới trướng, chỉ là lần trước bị từ chối khéo, không ngờ lần này Phục Hy lại chủ động đến. "Đi..." Đế Tuấn hóa thành một luồng sáng, đích thân ra ngoài ba mươi ba tầng trời, nghênh đón Phục Hy. "Phục Hy huynh, Phục Hy huynh, thật là ngươi, thật là ngươi a..." "Bệ hạ!" Phục Hy chắp tay với Đế Tuấn, nói: "Phục Hy cảm ứng được Thiên Đạo, cho nên đến Thiên Đình hiệu lực, từ nay về sau, xin tuân theo sự sai khiến của bệ hạ!" "Tốt... ha ha ha ha..." Đế Tuấn đại hỉ, đón Phục Hy vào Lăng Tiêu Điện, tại Lăng Tiêu Điện thiết yến, và mời toàn bộ tinh nhuệ của Yêu tộc, bao gồm cả thập đại Yêu Thánh và chiến thần Đông Hoàng Thái Nhất, tại Lăng Tiêu Điện tụ họp một nhà, nghênh đón Phục Hy.

Rượu đã ngà ngà say.

Đế Tuấn cầm ly rượu, thở dài một hơi, nói: "Phục Hy huynh đệ à, ngươi đến thật tốt, nhưng ca ca ta trong lòng lo lắng a, cục thế có chút không ổn, vừa rồi bại trận ở Bất Chu Sơn của Vu tộc, vô số người

trong Hồng Hoang đều đang chờ xem trò cười của ta a." "Bệ hạ không cần như vậy!" Phục Hy chắp tay, nói: "Thắng bại là chuyện thường của nhà binh, Phục Hy có ba kế sách, có thể làm mạnh Yêu tộc, ngày sau tất có thể một lần nuốt chửng Bất Chu Sơn." "Ồ?" Mắt Đế Tuấn sáng lên: "Phục Hy huynh, xin mời nói!" "Bệ hạ khách khí rồi!" Phục Hy chắp tay nói thẳng: "Yêu tộc sở dĩ bại cho Vu tộc, có nhiều nguyên nhân, nhưng nguyên nhân lớn nhất lại không nằm ở chiến trường, mà nằm ở nội bộ Yêu tộc chúng ta!" "Xin nghe tường tận!" "Thứ nhất!" Phục Hy nói: "Là lỗi của thần, ban đầu Đế quân giao Hà Đồ Lạc Thư cho ta, Phục Hy tham ngộ mười vạn năm, thật hổ thẹn.

Hà Đồ Lạc Thư quá thâm sâu, tuy thuộc hạ tham ngộ mười vạn năm, cũng chỉ mày mò ra được một Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận thô sơ mà thôi, thứ nhất, chúng ta thua ở đại trận.

Nếu có thể thôi diễn lại, hoàn thiện Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, tất có thể áp đảo Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu tộc!" "Nguyên lai là vậy a!" Đế Tuấn hít một hơi thật sâu, nói: "Đúng là không thể chống lại Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu tộc, không biết Phục Hy huynh nếu tham ngộ lại, bao lâu có thể hoàn thiện đại trận?" Phục Hy giơ một ngón tay lên: "Trăm vạn năm, đủ rồi!" "Đại thiện..." Đế Tuấn gật đầu.

Năm đó Đạo Tổ đã nói, trong vòng mười hội nguyên không được khai chiến.

Mười hội nguyên là một trăm hai mươi vạn năm, nếu trăm vạn năm ra được trận pháp, hai mươi vạn năm còn lại để thao luyện trận pháp, chẳng phải là hoàn mỹ sao? "Phục Hy huynh thật là trời ban lương tài cho trẫm a!" Đế Tuấn tán thưởng một câu, nói: "Nếu Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận thành, Thiên Đình ta tất nhiên sẽ đứng ở thế bất bại." "Phục Hy huynh, từ hôm nay, huynh chính là Yêu Đế thứ ba của Yêu tộc ta, dưới trẫm và Thái Nhất!" "Đa tạ bệ hạ!" "Phục Hy

huynh, dám hỏi kế thứ hai..." Đế Tuấn cầu hiền như khát, đích thân đứng dậy, đi đến bên cạnh Phục Hy.

Phục Hy nói: "Kế thứ hai, gọi là: Tụ khí vận!" "Tụ khí vận?" Mắt Đế Tuấn động: "Thế nào là tụ khí vận?" Khí vận Thiên Đình đang thịnh, là mạnh nhất Hồng Hoang, dòng sông khí vận trước Lăng Tiêu Điện kim quang lấp lánh, treo lơ lửng trong hư không, vạn tộc Hồng Hoang đều có thể nhìn thấy. "Thiên Đình trẫm khí vận như hồng, đứng đầu Hồng Hoang, không biết phải tụ khí vận như thế nào?" Phục Hy nói: "Bệ hạ sai rồi, khí vận Yêu tộc, đáng lẽ phải mạnh hơn.

Chỉ vì bệ hạ lập Thiên Đình, nhưng ở Đông Hải, lại có Đông Vương Công lập Viễn cổ Thiên Đình, chia sẻ một phần khí vận của bệ hạ, bệ hạ muốn nhất thống Hồng Hoang, tiêu diệt Vu tộc, bước đầu tiên phải làm, chính là diệt trừ Viễn cổ Thiên Đình ở Đông Hải, từ đó hai Thiên Đình hợp làm một, như vậy khí vận gia trì lên người bệ hạ, mới có khả năng chiến thắng Vu tộc!" "À!" Nhắc đến Đông Vương Công, Đế Tuấn đau đầu.

Viễn cổ Thiên Đình của Đông Vương Công thực lực bình thường, nhưng Đông Vương Công lớn nhỏ gì cũng là Nam tiên chi thủ do Đạo Tổ đích thân phong, cho nên Đế Tuấn vẫn luôn không để ý, xem ra, bây giờ quả thực cần phải gõ đầu thằng nhóc đó rồi.

Hơn nữa, Đế Tuấn đột nhiên nhớ ra, lúc ở chiến trường Vu Yêu, Lâm Phàm dường như cũng đã nhắc nhở một câu, khí vận Thiên Đình lúc đó đang thất thoát, lẽ nào là chuyện này?

Đông Vương Công, xin lỗi, cướp khí vận của bản tọa, bản tọa tự nhiên không dung được! "Thứ ba!" Lúc này, Phục Hy lại nói: "Điểm thứ ba, gọi là chỉnh hợp." "Yêu tộc là chủng tộc đệ nhất Hồng Hoang, nhưng lại xa không phải chỉ có sức mạnh dưới trướng bệ hạ bây giờ!" Phục Hy nói thao thao bất tuyệt: "Bệ hạ có phải đã bỏ qua một

người không?" "Ai?" Đế Tuấn nhìn Phục Hy, nheo mắt lại.

Phục Hy nói: "Bắc Hải, Côn Bằng!" "Bắc Hải Côn Bằng, từ viễn cổ đã chiếm cứ nơi đó, thuộc hạ Yêu tộc ức vạn vạn, đa số là đại yêu thiện chiến, thực lực bộ chúng của y, ước chừng bằng một phần ba toàn bộ Yêu tộc, bệ hạ mất đi cổ sức mạnh này, tự nhiên không thắng được Vu tộc." "À!" Đế Tuấn vỗ đầu: "Trẫm quên mất, lão già Côn Bằng kia, trẫm thành lập Thiên Đình, y cũng không thèm đến, hừ..." Thực lực Yêu tộc dưới trướng Côn Bằng tuy không mạnh bằng Đế Tuấn, nhưng cũng chỉ yếu hơn một chút mà thôi.

Nhưng, Đế Tuấn muốn thu phục Côn Bằng, cũng không phải là không có cách, cái gọi là bắt giặc phải bắt vua trước.

Thế lực Yêu tộc dưới trướng Côn Bằng tuy mạnh, nhưng thực lực cấp cao cũng chỉ có một mình Côn Bằng mà thôi, có thể giải quyết trong nháy mắt. "Kiến nghị này của Phục Hy huynh không tồi!" Đế Tuấn hít sâu hai hơi: "Phục Hy huynh thật là ngọn đèn sáng của Yêu tộc ta, một phen kiến thức chân chính, sáng như nhìn lửa, khiến trẫm như được khai sáng, nào, trẫm kính huynh ba ly!" "Bệ hạ khoan đã!" Phục Hy nói: "Phục Hy có lễ vật, tặng cho bệ hạ!" "Có lễ vật?" Đế Tuấn nói: "Là gì?" "Thiên Hôn!" "Trong Hồng Hoang, có Thiên Địa Nhân tam hôn, đều có vô lượng công đức giáng xuống, Thiên Hôn, chính là ứng vào trên người bệ hạ, bệ hạ nếu có thể chứng Thiên Hôn, không những khiến Thiên Đình âm dương điều hòa, càng có trợ giúp thống ngự Hồng Hoang, có thể làm tấm gương cho vạn tộc Hồng Hoang.

Càng có vô lượng công đức giáng xuống." "Cái này tốt!" Đế Tuấn đại hỉ: Hôn hay không hôn không quan trọng, chỉ cần có công đức lấy là được. "Trẫm ứng Thiên Hôn, không biết nữ phương là ai?" Phục Hy mỉm cười, tay chỉ về phía Thái Âm Tinh xa xôi: "Thái Âm Tinh, Thái Âm nữ thần Hi Hòa, Thường Hi!" "Ai...

Chương 94

ai..." Đế Tuấn nghe lời Phục Hy xong, thân thể không khỏi kích động.

Một bậc kiêu hùng, đối với nữ nhân cũng không có quá nhiều khái niệm, nhưng nếu là hai vị mỹ nhân Hi Hòa, Thường Hi, Đế Tuấn cũng có chút rung động.

Đương nhiên, cũng chỉ là rung động mà thôi.

Trong lòng Đế Tuấn, thành Thánh mới là đại nghiệp đệ nhất, nhi nữ tư tình, không tồn tại.

Trọng điểm là, hai vị nữ thần này là muội muội của Lâm Phàm.

Lâm Phàm là ai?

Đó là ái đồ của Hồng Quân Đạo Tổ, là tồn tại dám chỉ vào mũi Đạo Tổ mắng Đạo Tổ là "lão già" a.

Cái đùi lớn này, tuyệt đối phải ôm chặt.

Nếu ôm được cái đùi lớn này, không những có thể tăng uy vọng cho Thiên Đình, sau này Yêu tộc công đả Vu tộc, không chừng tên này cũng sẽ giúp mình vài chiêu.

Lùi một vạn bước, Lâm Phàm không giúp, thì hai vị nữ thần Thái Âm, cũng là tồn tại đại thần Chuẩn Thánh Đại viên mãn, chiến đấu lực vô song, hai người đối phó hai vị Tổ Vu không thành vấn đề.

Vậy thì khốn cảnh của Yêu tộc sẽ được giải quyết dễ dàng. "Chỉ là..." Đế Tuấn chậm rãi đứng dậy từ chỗ ngồi, vẻ mặt kích động nắm lấy tay Phục Hy nói: "Phục Hy huynh, không biết hai vị trên Thái Âm Tinh có đồng ý không?" "Cái này..." Sắc mặt Phục Hy hơi khổ: "Cái này ta không biết, cụ thể có thành hay không, phải xem biểu hiện của

bệ hạ ngài.

Thần chỉ có thể nói, ngài là do Nhật Tinh, tinh hoa của mặt trời hóa thành, còn hai vị Thái Âm nữ thần lại được dựng dục từ Âm Tinh, tinh hoa của mặt trăng, âm dương kết hợp, chính hợp Thiên Đạo a!" "Thật tốt quá!" Đế Tuấn nói: "Như vậy, thì dễ rồi!" Đế Tuấn trong nháy mắt tự tin hẳn lên.

Tuy Thái Âm Tinh rất lợi hại, nhưng Đế Tuấn ta cũng không phải dạng vừa, không nói gì khác, Đế Tuấn ta tốt xấu gì cũng là Thiên Đế, cái gọi là âm dương kết hợp, không có lý do gì để từ chối a.

Đế Tuấn ta là một nam nhân tốt như vậy không gả, thì có thể gả cho ai?

Đi!

Đế Tuấn không chút chậm trễ, lập tức mệnh người đi khắp nơi trong Hồng Hoang sưu tầm bảo vật, chuẩn bị đến Thái Âm Tinh cầu thân.

Trên Thái Âm Tinh.

Hi Hòa Thường Hi hai người cũng không bế quan.

Đơn giản là, hai người thiên phú và căn nguyên đều tốt, lại có hồ lô do Lâm Phàm đưa để trảm thi, đã sớm trảm tam thi, dưới sự gia trì của đại trận thời gian của Lâm Phàm, tu vi cũng đã là Chuẩn Thánh viên mãn.

Dù sao cũng không thể đột phá, tu luyện làm gì, thật nhàm chán!

Chuẩn Thánh viên mãn, đủ dùng rồi.

Cho nên hai người lúc này đang ở trong Quảng Hàn Cung trên Thái Âm Tinh thong dong tự tại.

Còn Lâm Phàm, thì vẫn đang trong trạng thái bế quan.

Trong đạo trường của Lâm Phàm, hắn ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, mày nhíu chặt suy tư.

Vì sao tự ngã chi thi lại không trảm được?

Đúng vậy!

Lâm Phàm khổ tư hai ngày, cũng là vì vấn đề này.

Như hai vị muội muội Thái Âm nữ thần, người ta là do Âm Tinh trên Thái Âm Tinh hóa thành, tự ngã cũng đơn giản, là Âm Tinh.

Một niệm, ý niệm làm đao, một đao chém xuống, tự ngã chi thi thành công.

Nhưng đến Lâm Phàm đây lại không được.

Lão tử bản thể là một khối đá, sau lại bị tinh huyết của Bàn Cổ cải tạo thân thể, vậy tự ngã của ta là cái gì?

Đá?

Vậy được, trảm đi.

Kết quả Lâm Phàm bi thương phát hiện, không những không trảm được, thậm chí ngay cả ngưng tụ cũng không thể ngưng tụ thành công.

Cái quái gì đây?

Lẽ nào đá cũng phải phân loại, đá hoa cương, đá thạch anh, phỉ thúy, bích ngọc v.v...

Thử xem!

Thế là, trong đạo trường liền xuất hiện một cảnh tượng thần kỳ. "Đá hoa cương, ngưng..." Lâm Phàm hét lớn một tiếng, kết quả không ngưng tụ được. "Đá thạch anh, ngưng..." "Đá huyền vũ, ngưng..." "Đá vôi, ngưng..." "Phỉ thúy, ngưng...". "Đá trầm tích, ngưng..." "Ngọc

Hòa Điền, ngưng..." "Ta ngưng cái lờ..." Lâm Phàm chửi thề một câu, trực tiếp nhảy khỏi bồ đoàn.

Lão tử không ngưng tụ ra được?

Không đúng, thân thể của ta đã trải qua mười giọt tinh huyết của Bàn Cổ cải tạo, vậy tự ngã của ta là gì? "Bàn Cổ... ngưng..." "Tinh huyết... ngưng...".

Sau vô số lần thử, Lâm Phàm phát điên, trực tiếp ngã lăn ra đất, đầu hướng xuống chân hướng lên.

Ta mẹ nó rốt cuộc là cái quái gì, ai có thể nói cho ta biết?

A... ta là người xuyên không...

Ờ... xuyên không!

Đợi đã!

Ôi, trước khi lão tử xuyên không, thuộc về Nhân tộc a.

Vậy bản thể của ta là gì cũng không quan trọng, bản nguyên là gì cũng không quan trọng, nhưng bản chất lại không thay đổi, cho dù có thể lừa được Thánh Nhân, lừa được Đạo Tổ, lừa được Thiên Đạo, nhưng duy nhất không lừa được chính mình!

Một phẩy một mác!

Ta là người a! "Nhân tộc Lâm Phàm... ta là Nhân tộc Lâm Phàm a..." "Tự ngã chi thi, ngưng!" "Ông ông ông…" Lần này, trước mặt Lâm Phàm, đột nhiên ngưng tụ ra một hư ảnh.

Chương 95

Tự ngã chi thi, ngưng tụ thành công!

Lâm Phàm thở phào một hơi.

Nhưng, muốn ngưng thực hoàn toàn tự ngã chi thi, cần không ít thời gian.

Dựa theo thời gian ngưng thi hai lần trước, đại khái cần năm trăm năm.

Năm trăm năm, chẳng qua chỉ là một cái búng tay mà thôi.

Lâm Phàm ngồi xếp bằng trong hư không, khí tức trước mắt từ từ rút ra khỏi bản thân, lấy Tiên thiên chí bảo Phong Nguyên Châu làm môi giới, bắt đầu ngưng tụ tự ngã chi thi.

Một năm!

Hai năm!

Ba năm!

Năm năm!...

Trong chớp mắt, năm trăm năm đã qua.

Tự ngã chi thi trước mặt Lâm Phàm dần dần ngưng thực, hình thành một người gần như giống hệt Lâm Phàm, cùng một màu da, cùng một dung mạo.

Không giống như thiện ác nhị thi trước đó, một đen một trắng, tự ngã chi thi lần này, chính là tự ngã, về ngoại hình không có một chút khác biệt nào với bản tôn. "Trảm!" Một khoảnh khắc nào đó, Lâm Phàm lấy ý niệm làm đao, một đao chém xuống.

Khí cơ giữa tự ngã chi thi và bản thể trong nháy mắt bị chặt đứt,

tự ngã chi thi mở mắt ra. "Bái kiến bản tôn!" "Không tồi!" Lâm Phàm nhàn nhạt nói: "Từ hôm nay trở đi, ngươi chính là Phong chi Đạo nhân!" "Bái kiến, Phong chi Đạo nhân bái kiến bản tôn!" "Ừm!" Lâm Phàm vung tay, khánh vân Thiên Mẫu trên đỉnh đầu mở ra, tam hoa lay động xuất hiện.

Thiên địa nhân tam hoa, hoa nở mười hai phẩm, trên liên đài thiên hoa và địa hoa, mỗi nơi đều có một vị đạo nhân ngồi, phân biệt là Thủy chi Đạo nhân và Hỏa chi Đạo nhân, Phong chi Đạo nhân ôm Phong Nguyên Châu, thân hình lóe lên ngồi trên liên đài nhân hoa thứ ba. "Hai vị đạo hữu, ta là tự ngã chi thi của bản tôn, Phong chi Đạo nhân!" Được rồi, ba người các ngươi từ từ nói chuyện, lão tử muốn đột phá rồi! "Ầm ầm ầm…" Pháp lực không nơi nào chứa trong cơ thể cuồn cuộn dâng trào, đâm vào bức tường hư không của Lâm Phàm.

Một lần, hai lần, ba lần, năm lần! "Ầm…" Bức tường vô hình kia ầm ầm vỡ nát.

Khí cơ của Lâm Phàm hình thành bên ngoài cơ thể, uy thế tầng tầng lớp lớp ập về tứ phía bát phương, các tầng trận pháp bên ngoài trong nháy mắt hóa thành tro bụi.

Chuẩn Thánh Đại viên mãn!

Chỉ còn một bước nữa là có thể tiến vào cảnh giới Hỗn Nguyên vô song kia. "Ông ông…" Lâm Phàm một bước bước ra, cảm nhận tu vi của mình, hơi kinh ngạc. "Ta..." Tuy hiện tại là Chuẩn Thánh Đại viên mãn, nhưng sức mạnh giữa mỗi cử chỉ, lại vượt xa Chuẩn Thánh, nằm giữa Chuẩn Thánh và Thánh Nhân, có thể gọi là "Á Thánh".

Ta là Á Thánh!

Dưới Thánh Nhân, đều là kiến hôi!

Nhưng Á Thánh lại là một ngoại lệ, không phải là kiến hôi.

Cái gọi là Á Thánh, đều là những người được trời ưu ái, ngay cả Thánh Nhân cũng không thể dễ dàng tiêu diệt.

Ví như các vị tam hoàng ngũ đế của hậu thế, ví như Nguyên Phượng hiện tại được lực lượng Thiên Đạo trấn thủ dung nham dưới lòng đất Bất Diệt Hỏa Sơn.

Ừm...

Nguyên Phượng, Lâm Phàm gật gật đầu, bây giờ xem ra, Nguyên Phượng sau khi sử dụng lực lượng Thiên Đạo, đúng là Á Thánh.

Nhưng nếu không sử dụng lực lượng Thiên Đạo, chắc chắn không đánh lại mình!

Ủa... vì sao ta cứ luôn muốn áp chế Nguyên Phượng nhỉ?

Lẽ nào ở dưới lòng đất ba trăm năm, bị áp chế đến mức có bóng ma tâm lý?

Lâm Phàm lắc đầu, trong mắt lóe lên một tia tà mị.

Một bước bước ra khỏi đạo trường, đang muốn chia sẻ niềm vui với hai vị muội muội Hi Hòa, Thường Hi.

Đột nhiên thấy trên Thái Âm Tinh hôm nay thật náo nhiệt.

Chuyện gì vậy?

Lâm Phàm tuy bế quan trong đạo trường năm trăm năm, nhưng đạo trường của hắn có gia thành thời gian ngàn lần, cho nên thực tế, cũng chỉ mới nửa năm mà thôi.

Nửa năm mà nhà ta đã muốn tổ chức hỉ sự rồi sao?

Lâm Phàm thân thể bay xuống.

Sau đó thấy Hi Hòa, Thường Hi hai người đang bị vây quanh.

Một nhóm người, có Đế Tuấn, Phục Hy, cùng với một đám yêu

binh yêu tướng của Yêu tộc.

Những người này tay xách những lễ vật quý giá, hình dung khoa trương, nhưng cử chỉ lại rất cung kính.

Làm gì? "Chuyện gì vậy?" Lâm Phàm quay đầu nhìn hai muội muội. "Không có gì đâu..." Hi Hòa cười rạng rỡ, nói: "Ca ca... người ta Yêu tộc đến cầu thân đó." "À!" Thường Hi nói: "Yêu tộc, Thiên Đế Đế Tuấn là do Nhật Tinh hóa thành, tỷ muội ta hai người là do Nguyệt Tinh hóa thành, chính là âm dương bổ trợ, nên chứng Thiên Hôn trong Hồng Hoang." "Ca ca, gả cho Đế Tuấn, còn có vô lượng công đức giáng xuống nữa đó!" "Ca ca... ca ca... huynh sao vậy?" "Ca ca, huynh không vui sao?".

Lâm Phàm nghe xong chuyện, mặt trong nháy mắt đen lại.

MMP, Đế Tuấn, ngươi dám có ý đồ với muội muội của ta, lẽ nào không biết ta thích muội muội của ta đến mức nào sao?

Ta còn không nỡ động vào, mẹ nó...

Được rồi, tuy về mặt lý thuyết, quả thực nên chứng Thiên Hôn, nhưng lão tử đã nói rồi, không được!

Trong Hồng Hoang, ý chí Thiên Đạo phân thành đại thế và tiểu thế.

Đại thế không thể thay đổi, nếu không sẽ nghịch lại Thiên Đạo, sẽ bị Thiên Đạo trừng phạt.

Nhưng tiểu thế lại có thể thay đổi.

Chương 96

Ví dụ như Thiên Hôn là đại thế, thế tất phải hành, nhưng ai ứng Thiên Hôn lại là tiểu thế, nhân vật chính có thể thay đổi. "Ta phản đối!" Lâm Phàm trực tiếp nhìn Phục Hy và Đế Tuấn hai người.

Nhàn nhạt nói: "Hai vị mời về cho, Thái Âm Tinh của ta không chào đón, muội muội của ta cũng sẽ không gả cho ngươi!" "Tại sao?" Đế Tuấn vẻ mặt không thể tin được: "Thiên Hôn là thế của Thiên Đạo a, Lâm Phàm huynh, ta và lệnh muội, thực sự có một phần nhân duyên a, không phải Đế Tuấn ta cưỡng cầu, mà là, ý chí Thiên Đạo không thể làm trái a!" "Lâm Phàm huynh!" Phục Hy cũng khổ mặt, nói: "Huynh xem, Hồng Tú Cầu ta cũng đã mang đến rồi.

Muội muội rồi cũng phải gả cho người, Thiên Đế Đế Tuấn lòng mang đại chí, phúc hữu lương mưu, là rồng phượng trong loài người, sớm muộn gì cũng sẽ giao long xuất uyên, đây là lương phối a!" "Xuất uyên hay không xuất uyên, không liên quan đến ta!" Lâm Phàm nhàn nhạt nói: "Ta nói lại một lần nữa, các ngươi có thể rời đi rồi, ta không đồng ý!" "Nhưng..." Phục Hy muốn nói nữa.

Lâm Phàm cười lạnh một tiếng, hỏi: "Phục Hy huynh chẳng lẽ không hiểu lời ta nói?" Sau đó, Phục Hy không nói nữa.

Nhưng Đế Tuấn không cam tâm a.

Thái Âm nữ thần có đẹp hay không là chuyện thứ yếu, quan trọng là có một ông anh vợ trâu bò như vậy, nhất định phải ôm được cái đùi lớn này, bây giờ có đắc tội, đợi ta quay về cưới muội muội của ngươi, chắc chắn ngươi sẽ tha thứ cho ta. "Lâm Phàm huynh!" Đế Tuấn hít một hơi thật sâu, nói: "Chuyện này quan hệ trọng đại, Đế Tuấn cảm thấy không thể võ đoán như vậy.

Phải nghe ý kiến của lệnh muội, rồi quyết định cũng không muộn!" "Không cần thiết!" Lâm Phàm vung tay: "Ý kiến của ta, chính là ý kiến của muội muội ta!

Chứng Thiên Hôn, có thể tìm nhân vật chính khác, ta nói lại lần cuối cùng, đừng làm phiền ta, cút đi..." Lời nói đã khá nặng rồi.

Rõ ràng Lâm Phàm trong lòng đã nổi giận, nhưng Đế Tuấn dường như không nhận ra. "Lâm Phàm huynh... yên tâm, nếu lệnh muội vào Thiên Đình của ta, bản đế hứa hẹn nhất định sẽ trăm bề yêu thương..." "Được rồi!" Lâm Phàm khoát tay, nói: "Có thể ngậm miệng rồi!" Sau đó nhìn về phía Phục Hy, nói: "Đưa Hồng Tú Cầu cho ta, ta giúp các ngươi chứng Thiên Hôn!" Đế Tuấn vừa thấy liền đại hỉ!

Phục Hy cũng đại hỉ.

Đồng ý rồi?

Nhưng Hi Hòa Thường Hi hai vị Thái Âm nữ thần phía sau lại lập tức có cảm giác gan ruột đứt từng khúc. "Ca ca, con không muốn!" "Con cũng không muốn!" "Hai đứa đừng nói nữa!" Lâm Phàm vung tay, đạo tắc bay ra, uy thế của tu vi Chuẩn Thánh nghiền ép, trực tiếp cấm cố hai vị muội muội Hi Hòa, Thường Hi, ngay cả nói cũng không nói được. "Đế Tuấn!" Lâm Phàm tay cầm Hồng Tú Cầu, trên mặt mỉm cười, nói: "Ngươi có bằng lòng không?" Đế Tuấn trong lòng lập tức đại hỉ: Bằng lòng chứ, ta mẹ nó quá bằng lòng rồi! "Bằng lòng, bằng lòng!" Trên mặt Đế Tuấn cuồng hỉ.

Sau đó, Lâm Phàm cầm Hồng Tú Cầu lại hỏi Phục Hy: "Phục Hy huynh, huynh có bằng lòng không?" Phục Hy hơi sững sờ: Lại không phải ta chứng Thiên Hôn, hỏi ta làm gì?

Nhưng, có thể thấy thái độ của Lâm Phàm tốt lên, trong lòng cũng vui mừng, tự nhiên thuận theo lời Lâm Phàm và Đế Tuấn nói tiếp, không thể nói không bằng lòng được chứ? "Ta... bằng lòng chứ, ta

bằng lòng!" "Tốt..." Trên mặt Lâm Phàm lộ ra một nụ cười quỷ dị, Hồng Tú Cầu trong tay "phụp" một tiếng ném lên trời: "Đừng hối hận!" "Thiên Đạo ở trên..." Lâm Phàm vừa mở miệng, giọng nói vang dội cả Hồng Hoang thiên địa: "Nay có Thiên Đế Đế Tuấn, Yêu Đế Phục Hy, hai người chứng Thiên Hôn, để hoàn thiện âm dương chi đạo của Hồng Hoang, làm tấm gương cho vạn tộc Hồng Hoang, xin Thiên Đạo giám chi..." "Đừng..." Sắc mặt Đế Tuấn tái mét.

Phục Hy sắp khóc rồi. "Ầm ầm ầm..." Nhưng, Thiên Đạo kim lôi cuồn cuộn, vô tận huyền quang rơi xuống, mang theo lượng lớn công đức.

Phục Hy và Đế Tuấn, mỗi người một nửa!

Sau đó, cả Hồng Hoang đều sôi trào. "Đệch...

Sáo lộ?" "Thiên Đế Đế Tuấn và Yêu Đế Phục Hy chứng Thiên Hôn, mẹ nó cay mắt quá..." "Chuyện hoang đường như vậy, Thiên Đạo vì sao lại công nhận?".

Oa Hoàng Cung, Nữ Oa đầu óc tối sầm lại, trực tiếp ngã xuống đất.

Tử Tiêu Cung, Hồng Quân thân thể run lên, một ngụm khí phun ra, tinh hà trước mặt chấn động, vô số đại tinh tan biến: "Nghịch đồ... sau này tuyệt đối không trêu chọc nó, quá ác... quá ác..." "Lâm Phàm... ta giết ngươi..." Đế Tuấn toàn thân run rẩy, không nói hai lời, vung tay tế ra Hà Đồ Lạc Thư, đập về phía Lâm Phàm.

Mẹ nó ta đường đường là Thiên Đế, lại bị sỉ nhục như vậy a!

Nhìn lại Phục Hy, Phục Hy đã ngất xỉu trên mặt đất.

“Oanh...” Đế Tuấn tức giận đến mức công tâm, chẳng quản ba bảy hai mốt, trực tiếp cầm Hà Đồ Lạc Thư ném về phía Lâm Phàm.

Nhưng mà, tu vi của Đế Tuấn và Lâm Phàm chênh lệch có hơi xa.

Lâm Phàm chỉ khẽ vung tay, liền hóa giải đòn tấn công của hắn thành vô hình.

"Lâm Phàm... khinh người quá đáng...

Bản đế đến Thái Âm Tinh cầu thân, không đồng ý thì thôi, cớ sao lại sỉ nhục người khác như vậy, khinh người quá đáng a..." "Ầm ầm ầm..." Đông Hoàng Thái Nhất cũng xé rách không gian, đáp xuống Thái Âm Tinh.

"Lâm Phàm... hôm nay ngươi sỉ nhục đại ca ta, ta dù có tự bạo tại Thái Âm Tinh này cũng phải đòi lại công bằng!" *Keng...* Hỗn Độn Chung trong tay hắn gõ mạnh một tiếng, liền tấn công về phía Lâm Phàm.

"Được thôi... tự bạo đi, ngươi tự bạo rồi, lão tử vừa hay kế thừa Hỗn Độn Chung của ngươi..." "Phụt..." Đông Hoàng Thái Nhất tức đến muốn hộc máu.

"Hồ đồ..." Đúng lúc này, tử khí giữa trời đất dâng trào, Nữ Oa Thánh Nhân đã tách ra từng tầng không gian mà đến, vung tay thu lại Hồng Tú Cầu trong tay Lâm Phàm, sau đó vẻ mặt đầy lúng túng nhìn Đế Tuấn và ca ca Phục Hy.

"Xin Thánh Nhân làm chủ a..." Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất và những người khác đều quỳ xuống đất, dập đầu lạy Nữ Oa.

"Nữ Oa Thánh Nhân!" Đế Tuấn kéo lấy tay áo Nữ Oa, nước mắt lưng tròng: "Thiên hôn này không thể chứng a, nếu không thì mặt mũi Thiên Đế của ta biết để vào đâu, cũng làm tổn hại đến danh dự của Thánh Nhân ngài a!" Sắc mặt Nữ Oa đương nhiên không dễ coi.

Một là Đế Tuấn thuộc Yêu tộc, Nữ Oa cũng là Yêu tộc; hai là ca ca Phục Hy của nàng cũng bị chứng thiên hôn.

Lúc này Phục Hy cũng lờ mờ tỉnh lại, nhìn Nữ Oa nói câu đầu

tiên: “Muội muội, ta không muốn sống nữa...” “Ặc...” Hiện trường nhất thời hỗn loạn, Lâm Phàm toát mồ hôi lạnh: Mẹ nó, hình như mình chơi lớn rồi.

“Ca ca...” “Ca ca...” Cấm chế trên người hai nữ thần Hi Hòa và Thường Hi tự nhiên cũng đã được Lâm Phàm giải khai, hai nàng chạy đến bên cạnh Lâm Phàm, ai nấy đều không nhịn được cười, nhưng trong lòng lại ấm áp vô cùng.

Trong lòng ca ca, hóa ra vẫn luôn có chúng ta sao?

Mới nãy mình còn ghen tuông nữa chứ!

“Vô Lượng Thiên Tôn!” *Ông ông ông...* Khí cơ giữa trời đất xoay chuyển, tử khí từ phía đông kéo dài mười vạn dặm, Đạo Tổ Hồng Quân từ Tử Tiêu Cung đích thân đạp phá hư không mà đến, thân hình khổng lồ che lấp nửa Hồng Hoang, ánh mắt nhàn nhạt nhìn Lâm Phàm, nói: “Nghịch đồ, đã quậy đủ chưa?” “Chưa đủ!” Lâm Phàm nhún vai: “Là bọn họ bắt nạt đệ tử trước!” “Hừ...” Hồng Quân nói: “Làm càn như vậy, thiên hôn này là định số của Thiên Đế, là tấm gương cho vạn tộc Hồng Hoang, há có thể đùa giỡn như thế?” “Sư tôn nói không sai.” Nữ Oa gật đầu: “Đệ tử cũng hiểu rằng thiên hôn là việc lớn, không thể để nữ nữ noi theo Thiên Đế, nam nhân kết hợp với nam nhân?

Như vậy là trái với đạo âm dương!” “Đạo Tổ, cứu mạng a!” Phục Hy gào khóc trên mặt đất.

Đế Tuấn ôm lấy đùi Hồng Quân: “Xin Đạo Tổ thi pháp, trừ bỏ thiên hôn!” Đế Tuấn thật sự sợ rồi, hắn phát hiện sau khi bị chứng thiên hôn, lúc nhìn Phục Hy lại mơ hồ có cảm giác càng nhìn càng thuận mắt: Mẹ nó, thiên hôn này quá ma tính, ta vậy mà lại nảy sinh tình ý với Phục Hy.

Không được, cứ tiếp tục thế này, Hồng Hoang sẽ bị hủy mất.

“Hừ...” Hồng Quân liếc nhìn Đế Tuấn một cái, nhàn nhạt nói: “Đừng có mơ tưởng hão huyền.

Thôi được, thôi được, vì sự hòa hợp âm dương của Hồng Hoang, trật tự được duy trì, bản tọa sẽ cứu ngươi một lần!” “Lâm Phàm!” Hồng Quân nhìn về phía Lâm Phàm: “Thời Gian Đại Đạo, trợ ta một tay!” “Ờ...” Lâm Phàm gật đầu.

Chương 97

"Thiên Đạo tại thượng!" Hồng Quân ngẩng đầu, đôi mắt tím nhìn lên trời: "Bản tọa Hồng Quân, muốn đảo ngược thời gian, thay đổi ý chí Thiên Đạo lưu chuyển, sửa chữa lỗ hổng của Hồng Hoang, xin Thiên Đạo giám chi!" "Ầm ầm ầm..." Ước chừng Thiên Đạo cũng phát hiện chương trình bị bug, nên đã tỏ ý đồng tình.

"Thời gian...

đảo lưu..." Hồng Quân hét lớn một tiếng, một luồng ánh sáng Thời Gian Đại Đạo từ tay bay ra, thời gian không gian trong phạm vi ức vạn dặm xung quanh đột nhiên ngưng đọng.

Lâm Phàm nhất thời kinh hãi thất sắc: ...Lão sư cũng tu Thời Gian Đại Đạo, cảnh giới còn cao hơn mình, đã lĩnh ngộ được thần thông thời gian đảo lưu?

Không, thời gian đảo lưu là đại thần thông, cho dù là Hồng Quân cũng chưa chắc đã hoàn toàn nắm giữ, lúc thi pháp không gian và trời đất bị ảnh hưởng có hạn.

"Nghịch đồ, mau giúp ta!" "À à à..." Lâm Phàm vung tay, ánh sáng Thời Gian Đại Đạo của hắn cũng bay ra, hòa làm một với của Hồng Quân, hợp thành một thể, gia trì vào một vùng không gian.

Sau đó, lấy Thái Âm Tinh làm trung tâm, thời gian trong phạm vi hàng tỷ dặm bắt đầu đảo ngược từng chút một. *Ông ông ông...* Vài khắc sau, thời gian đã quay trở lại khoảnh khắc Đế Tuấn đối đầu với Lâm Phàm, Thiên Đạo thu hồi công đức, Lâm Phàm vẫn chưa chứng thiên hôn.

"Hù..." Đạo Tổ thở ra một hơi thật sâu, pháp lực lơi lỏng, dùng thân mình để đảo ngược trật tự vận hành của trời đất, cho dù là Hồng

Quân cũng phải trả một cái giá cực lớn.

Pháp lực gần như bị rút cạn.

Lâm Phàm còn thảm hơn, phải uống liền mấy ly Tam Quang Thần Thủy.

"Hù..." Phục Hy và Đế Tuấn hai người đều thở phào nhẹ nhõm, đôi bên nhìn nhau không còn cảm giác "ta thấy mà còn thương" nữa.

Thiên hôn đã bị tiêu trừ, nhưng ảnh hưởng của nó thì không.

Trong Hồng Hoang, vô số chủng tộc, vạn ngàn sinh linh, đều đem chuyện của Đế Tuấn và Phục Hy ra làm trò cười.

"Đạo Tổ!" Đế Tuấn đảo mắt, một lần nữa nhìn về phía hai người Hi Hòa và Thường Hi, nói: "Đệ tử do Thái Dương Tinh hóa thành, hai nữ thần Hi Hòa, Thường Hi lại do Nguyệt Tinh hóa thành, cùng đệ tử chính là có nhân duyên, nên chứng thiên hôn, xin Đạo Tổ thành toàn." Trực tiếp bỏ qua Lâm Phàm.

Ta không chơi với ngươi nữa, ta đi nói chuyện phải quấy với Đạo Tổ.

Thế nhưng, điều hắn vạn lần không ngờ tới là lá gan của Lâm Phàm lại lớn hơn dự đoán của hắn rất nhiều, chỉ thấy Lâm Phàm giơ tay lên, tát một cái thật mạnh vào mặt Đế Tuấn. *Bốp...* Một bạt tai, đánh cho Đế Tuấn nát bấy, thân thể vỡ tan, mưa máu bay tứ tung.

May mà Đế Tuấn là Chuẩn Thánh đại năng, sớm đã siêu thoát khỏi vận mệnh và dòng sông thời gian, nguyên thần bất tử là có thể tích máu trọng sinh.

"Còn dám nhắc đến chuyện này, lão tử diệt Thiên Đình của ngươi trong một nốt nhạc!" "Ặc..." Đế Tuấn run lẩy bẩy, Đông Hoàng Thái Nhất cũng chỉ dám dùng ánh mắt giết chết Lâm Phàm, trong lòng đã diệt sát Lâm Phàm vô số lần.

“Lui đi!” Hồng Quân phất phất tay, “Chuyện thiên hôn thế nào cũng phải làm, nhưng nhân vật chính thì có thể thay đổi, tìm người khác đi!” “Vâng!” Đạo Tổ đã lên tiếng, Đế Tuấn tự nhiên không dám nhiều lời, vội vàng dập đầu tạ ơn, mang theo Đông Hoàng Thái Nhất và Phục Hy bay đi.

Thì ra sau khi Đế Tuấn rời đi, liền cùng nữ chủ của Kỳ Lân nhất tộc, con gái của Kỳ Lân Hoàng liên hôn, lập lại thiên hôn.

Nữ Oa dùng Hồng Tú Cầu chứng thiên hôn, Thiên Đạo lại hạ xuống vô tận công đức.

Từ đó, thiên hôn cuối cùng cũng thành, chỉ là nhân vật chính đã thay đổi.

Sau khi Đế Tuấn mang theo Phục Hy, Đông Hoàng Thái Nhất rời khỏi Thái Âm Tinh, Nữ Oa cũng đi theo.

Hồng Quân lại không rời đi ngay lập tức, nhìn Lâm Phàm, nói: “Ái đồ, cảm ngộ thế nào?” Lâm Phàm cung kính hành lễ với Hồng Quân, nói: “Đa tạ sư tôn ban đạo!” Vừa rồi Hồng Quân sử dụng ánh sáng Thời Gian Đại Đạo, nghịch chuyển thời gian của một vùng trời, khiến thời gian đảo lưu.

Việc này Hồng Quân đương nhiên có thể tự làm, nếu thật sự không làm được, hoàn toàn có thể thu nhỏ phạm vi nghịch chuyển thời gian một chút, nhưng cuối cùng lại để Lâm Phàm tham gia, thực ra ý đồ rất rõ ràng.

Hoàn toàn không phải thèm muốn chút sức mạnh đó của Lâm Phàm.

Sức mạnh Á Thánh của Lâm Phàm, đối với Thánh Nhân, cũng chỉ như một con kiến to khỏe hơn một chút mà thôi, tâm tư của Hồng Quân là để Lâm Phàm đem Thời Gian Đại Đạo của mình và Thời Gian

Đại Đạo của ông hợp làm một.

Hai đại đạo hợp nhất, hòa quyện như nước với sữa, không khác gì luận đạo, thậm chí còn khiến người ta dễ lĩnh ngộ hơn cả luận đạo.

“Hiểu là tốt rồi!” Hồng Quân vung tay: “Mau chóng bế quan lĩnh ngộ, đừng bỏ lỡ cơ hội tốt.” Nói xong, thân hình Hồng Quân hóa thành hư ảo, trực tiếp rời đi.

Lâm Phàm chắp tay cung tiễn, sau đó nhanh chóng quay về đạo trường, bắt đầu ngộ đạo.

Đạo pháp giao thoa, linh quang chỉ xuất hiện trong thoáng chốc, nắm bắt được thì có thể lĩnh ngộ, nếu kéo dài thời gian, tia linh quang đó sẽ biến mất.

Vì vậy, cả Hồng Quân và Lâm Phàm đều đang chạy đua với thời gian. *Ông ông...* Lâm Phàm vung tay bố trí trận pháp, bắt đầu tham ngộ.

Hồng Quân đã sống vô số năm, đối với Thời Gian Đại Đạo đã lĩnh ngộ đến mức độ nào, Lâm Phàm không biết, nhưng Lâm Phàm biết, sự lĩnh ngộ của Hồng Quân đối với Thời Gian Đại Đạo tuyệt đối cao hơn mình.

Một năm!

Hai năm!...

Trong nháy mắt, một triệu năm đã trôi qua.

Lâm Phàm mở mắt ra, khí thế trên người không có gì thay đổi, nhưng trong hai con ngươi lại hiện ra một vòng xoáy, trên vòng xoáy màu vàng kim, vô số phù văn thu nhỏ ngưng tụ, hóa thành từng luồng thời gian chi lực phun trào ra.

Trong nháy mắt, đạo văn trong đạo trường đan xen vào nhau.

Hù... Lâm Phàm thở ra một hơi thật sâu.

Một triệu năm, lại có gia trì thời gian gấp nghìn lần, thực ra ở bên ngoài Hồng Hoang cũng chỉ mới qua một nghìn năm mà thôi.

Một triệu năm, sự lĩnh ngộ đối với Thời Gian Đại Đạo, từ năm thành, đã tăng lên năm thành rưỡi, tức là năm mươi lăm phần trăm.

"Ai cũng nói đại đạo khó tu, mẹ nó, đến khi bắt đầu ngộ đạo rồi mới biết nó khó thật." Một triệu năm tăng được năm điểm, đó là sau khi đã hòa quyện với đại đạo của Hồng Quân, nếu không phải như vậy, e rằng mười triệu năm cũng không ngộ ra được năm phần trăm.

Thật sự quá khó.

Thôi, không ngộ đạo nữa, trước tiên tăng tu vi đã.

Lâm Phàm tiếp tục bế quan, vung tay mở khánh vân trên đỉnh đầu, ba đóa hoa từ trong khánh vân màu vàng đất bay ra, lơ lửng trong không trung, lay động không ngừng.

Tam hoa nở rộ, hoa khai thập nhị phẩm.

Trên ba đài sen Thiên Địa Nhân lần lượt ngồi một vị đạo nhân, chính là tam thi đã trảm ra trước đó, Thủy Chi Đạo Nhân, Hỏa Chi Đạo Nhân, Phong Chi Đạo Nhân!

Bây giờ đã là Chuẩn Thánh đại viên mãn, đã đến lúc dung hợp bản nguyên rồi.

Nếu dung hợp tốt, vậy thì có thể trực tiếp đạt tới tu vi Hỗn Nguyên Thánh Nhân.

"Hù..." Lâm Phàm thở ra một hơi thật sâu, sau đó điều chỉnh tâm thần, bắt đầu dung hợp.

Cái gọi là bản nguyên hợp nhất, là pháp bảo trảm thi đồng bản đồng nguyên, sau khi hợp nhất, tam thi tương thông có không, khí cơ

liên kết, thì bản thể sẽ thiên đạo đại thành.

“Hợp...” Lâm Phàm hét lớn một tiếng.

Sau đó, ba vị đạo nhân trên tam hoa Thiên Địa Nhân lập tức đứng dậy, gần như cùng một nhịp vung tay.

Trong tay ba đạo nhân, ba viên nguyên châu bay ra, giao hội trong khánh vân, chậm rãi, bản nguyên của ba viên nguyên châu bắt đầu nuốt chửng dung hợp.

Thủy Nguyên Châu, Hỏa Nguyên Châu và Phong Nguyên Châu.

Ba viên nguyên châu đều là Tiên Thiên Chí Bảo, lại là do các nguyên tố tiên thiên Địa Hỏa Thủy Phong trong hỗn độn ngưng tụ thành, bản nguyên của chúng chính là Hỗn Độn bản nguyên.

Theo ý nghĩa này, chúng là thống nhất.

Chương 98

Bản nguyên của ba viên nguyên châu nuốt chửng, dung hợp lẫn nhau, hóa thành từng luồng Hỗn Độn Chi Khí, lơ lửng trong khánh vân của Lâm Phàm.

Đồng thời, bản nguyên của tam thi Thiện Ác Tự Ngã, cũng bắt đầu giao hội trong môi giới đó.

Lâm Phàm ở phía dưới, toàn thân vô số phù văn dày đặc, quấn quanh không ngừng, có Đại Đạo phù văn, có Thiên Đạo phù văn, có vô số tiểu đạo phù văn.

Phù văn quấn quanh, khiến Lâm Phàm trông như một vị thần.

Giữa trời đất, vô số linh khí ngưng tụ.

Trên toàn bộ bầu trời Thái Âm Tinh, linh khí trong phạm vi không gian hàng tỷ dặm, đều ùn ùn kéo về phía Thái Âm Tinh.

Trên Thái Âm Tinh hình thành một vòng xoáy linh khí khổng lồ.

Trong vòng xoáy đó, sấm sét giao nhau, tử khí bay múa, từng đạo dị tượng, chấn nhiếp vạn tộc Hồng Hoang.

"..." Hi Hòa và Thường Hi hai người kinh hãi, thân ở trong cảnh, càng cảm thấy khí cơ trên toàn bộ Thái Âm Tinh sâu như vực biển.

"Ca ca đang làm gì vậy?" "Chẳng lẽ đang chứng đạo thành Thánh Nhân sao?" "Trời ạ... ca ca..." "Muội muội, đừng nói nữa, dưới khí cơ thành thánh của ca ca, tất có vô số cơ duyên, hai chị em chúng ta nên nhanh chóng tu hành mới phải!" "Ừm!" Hi Hòa, Thường Hi hai người, ngồi bên ngoài đạo trường của Lâm Phàm, bắt đầu ngồi xếp bằng tham ngộ.

Cái gọi là dưới cây lớn dễ hóng mát, dưới khí cơ thành thánh của

Lâm Phàm, tốc độ tu luyện và tốc độ tham ngộ của hai người đều nhanh hơn bình thường gấp mười lần không chỉ.

Trong Hồng Hoang, vô số ánh mắt đều đổ dồn về đây.

Tử Tiêu Cung.

Trong mắt Hồng Quân tràn đầy vui mừng: "Nghịch đồ, sắp thành thánh rồi sao?" Côn Luân Sơn!

Tam Thanh Đạo Trường!

Lão Tử, Thông Thiên, Nguyên Thủy ba người cùng ngẩng đầu, quan sát Thái Âm Tinh.

Lão Tử nói: "E rằng lần này là thật rồi!" "Ừm!" Thông Thiên nói: "Trừ phi đột phá cảnh giới vô thượng đó, nếu không làm sao có được uy thế đáng sợ như vậy." "Hừ..." Con quỷ mắt đỏ Nguyên Thủy vẻ mặt không phục: "Đại huynh, tam đệ, đừng thở dài, chúng ta bây giờ tam thi đã trảm hết, bản nguyên hợp nhất cũng không phải là điều xa vời, cũng sắp rồi.

Hơn nữa, ai có thể đảm bảo Lâm Phàm trăm phần trăm có thể đặt chân vào Thánh cảnh đó?" Nghe lời của Nguyên Thủy, Lão Tử lắc đầu.

Thông Thiên nói: "Nhị huynh, cùng là sư huynh đệ trong Tử Tiêu Cung, đại đạo ở trước mắt, lời này không thỏa đáng!" ...

Phía Tây!

Tu Di Sơn!

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người đang ngồi ngay ngắn trước Bát Bảo Công Đức Trì, luận đạo.

Đột nhiên bị khí cơ giữa trời đất kinh động, hai người đều quay đầu nhìn về hướng Thái Âm Tinh, đồng thời kinh hãi thất sắc.

“Sư huynh... gã đó... lần này thật sự muốn thành thánh rồi!” “Không sai!” Tiếp Dẫn nói: “Tam thi bản nguyên hợp nhất, uy thế như vậy, Lâm sư huynh rốt cuộc dùng vật gì để trảm thi?” “E rằng là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!” Nói đến đây, Chuẩn Đề vẻ mặt khổ sở: “Nghe nói Tam Thanh cũng dùng Cực Phẩm trảm thi, hai nữ thần trên Thái Âm Tinh kia cũng dùng Cực Phẩm pháp bảo trảm thi, thật đáng thương cho hai huynh đệ chúng ta, chỉ có thể dùng Thượng Phẩm, ai...” Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người, thực ra sớm đã trảm hết tam thi.

Bản nguyên hợp nhất cũng đã thử mấy lần, mỗi lần đều thiếu một tia khí vận cuối cùng, căn bản không hợp thành được.

Đến đây, hai người đều mặt mày khổ sở lắc đầu!

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề sở dĩ đã trảm tam thi, dung hợp bản nguyên mà không thể thành thánh, có hai nguyên nhân.

Thứ nhất, vì bảo vật dùng để trảm thi phẩm cấp không đủ, bản nguyên chi lực quá yếu, không thể chống đỡ trực tiếp thành Thiên Đạo Thánh Nhân.

Thứ hai, vì khí vận bản thân cũng yếu hơn Tam Thanh, bản thân lại không có công đức, tự nhiên không thể đột phá cảnh giới vô thượng.

Hai người cũng rõ bệnh của mình, nhưng không có cách nào.

Mẹ nó, đây quả thực là bệnh nan y...

Những nơi khác!

Oa Hoàng Cung, Ngũ Trang Quán, Bắc Hải, Đông Hải.

Vô số thế lực trong Hồng Hoang đều kinh ngạc nhìn về hướng Thái Âm Tinh.

Sau đó không biết ai nói một câu: "Thánh Nhân đột phá, có cơ duyên trời cho, chúng ta mau đến lắng nghe đại đạo luật động!" Thánh Nhân đột phá, giữa trời đất có vô số đạo văn đan dệt, quy tắc nguyên thủy hiện ra.

Nếu ở gần, không khác gì trực tiếp lắng nghe Thánh Nhân giảng đạo, giống như Đạo Tổ giảng bài ở Tử Tiêu Cung năm xưa.

Đạo Tổ giảng đạo là chuyện của vô số năm trước, chỉ có ba nghìn hồng trần khách ra vào Tử Tiêu Cung.

Bây giờ thì khác rồi, Lâm Phàm ở Thái Âm Tinh, mẹ nó ai cũng có thể đi a.

"Đi!" "Đi nghe đạo!" ...

Ầm ầm ầm!

Cả đám người đổ xô tới, cùng nhau tụ tập về phía Thái Âm Tinh.

Nhưng sau khi đến mới phát hiện, toàn bộ Thái Âm Tinh đều bị tầng tầng trận pháp phong tỏa, không nói đến việc mọi người có thể phá được trận pháp hay không, cho dù có thể, cũng không ai dám mạo phạm tiến vào.

Đó là đâu?

Đạo trường của vị Thánh Nhân sắp tới, nơi ở của Lâm Phàm, kẻ ác nhân số một Hồng Hoang hiện nay.

Ai dám?

Không thấy ngay cả Thiên Đế Đế Tuấn của Thiên Đình cũng phải quỳ xuống sao?

Vì vậy, mọi người liền ngồi xếp bằng trong hư không bên ngoài Thái Âm Tinh, tự mình lĩnh ngộ đạo pháp.

Mặc dù sức mạnh đạo pháp và pháp tắc ở đây yếu hơn bên trong

Thái Âm Tinh, nhưng so với Hồng Hoang thì lại mạnh hơn vô số lần.

Dần dần, người đến càng ngày càng đông.

Cuối cùng có hàng tỷ sinh linh vây xem Lâm Phàm ngộ đạo.

Một năm!

Hai năm!

Ba năm!...

Trong chớp mắt, một nghìn năm đã qua.

Sinh linh bên ngoài đã chờ đợi một nghìn năm, nhưng Lâm Phàm ở bên trong ngưng tụ bản nguyên, lại mất đến một triệu năm.

Ầm ầm ầm...

Vào một khắc nào đó, vòng xoáy linh khí khổng lồ trên bầu trời, lôi xà bay múa, tử khí cuồn cuộn.

Chương 99

Một luồng ánh sáng mười hai màu phóng lên trời, trong nháy mắt xé toạc vòng xoáy linh khí đó, hóa thành mảnh vụn ném vào hư không tứ phía.

"Ông ông ông..." Giữa trời đất, một mảnh yên bình, lại có đạo văn ôn hòa đan dệt, màu vàng rực rỡ hình thành một cái kén đạo màu vàng khổng lồ, lơ lửng trong hư không, bao bọc toàn bộ Thái Âm Tinh. *Oanh...* Một khắc sau, kén đạo vỡ tan, vô số đạo vận bay lả tả khắp Hồng Hoang.

Tử khí từ phía đông kéo dài mười vạn dặm.

Toàn bộ Hồng Hoang, linh khí nồng đậm bắt đầu ngưng tụ.

Từng đóa hoa vàng bay lả tả, đóa nào đóa nấy đều nở mười hai phẩm.

Đồng thời, trên mặt đất, trong núi lớn, trong sông hồ, vô số nơi, toàn bộ Hồng Hoang không có góc chết, lá sen tầng tầng trải ra.

Lá sen màu vàng, cũng đều do linh khí hóa thành.

"...

Dị tượng Thánh Nhân, là dị tượng Thánh Nhân a...

Mau nhặt những đóa hoa vàng này..." Hồng Hoang điên cuồng rồi.

Vô số người bay lên, bắt lấy những đóa hoa vàng trong hư không.

Cũng không biết từ lúc nào, trong Hồng Hoang bắt đầu lưu truyền một lời đồn rằng, hoa vàng linh khí do dị tượng Thánh Nhân sinh ra, mỗi một đóa đều là năng lượng tinh thuần, người thường ăn vào có thể tăng ngay lập tức hàng nghìn vạn năm tu vi.

Đương nhiên, hoàn toàn là hư cấu.

Trong hoa vàng tuy có linh khí, nhưng cũng chỉ bằng ba năm năm khổ tu mà thôi, nghìn vạn năm, thực sự quá khoa trương.

Nhưng bất kể nhiều hay ít, đều không ngăn được sự tranh giành của sinh linh trong toàn bộ Hồng Hoang.

"Gào..." Mây vàng trên trời ngưng tụ, giữa những đám mây vàng, có long phượng trình tường, có kỳ lân xuất hiện.

Thụy thái ngàn vệt phun sương tím, kim quang vạn đạo cuộn cầu vồng!

"Bản tọa Lâm Phàm..." Giọng Lâm Phàm không lớn, nhưng vừa cất lên lại mang theo sức mạnh Thiên Đạo vô song, vang dội khắp Hồng Hoang, truyền khắp cửu thiên thập địa.

"Hôm nay trảm thi thành thánh!" "Chúc mừng ái đồ Lâm Phàm, thành Thánh Nhân!" Từ trong Tử Tiêu Cung, giọng của Đạo Tổ nhàn nhạt truyền đến, nghe có vẻ không có chút tình cảm nào, nhưng người quen biết Đạo Tổ đều biết, Đạo Tổ đang rất vui.

"Oa Hoàng Cung Nữ Oa, chúc mừng Lâm Phàm sư huynh thành Thánh Nhân!" "Côn Luân Sơn Tam Thanh, chúc mừng Lâm Phàm sư huynh thành Thánh Nhân!" "Tây phương Tiếp Dẫn/Chuẩn Đề chúc mừng Lâm Phàm sư huynh đạt được vị trí Thánh Nhân, từ nay cùng trời đất bất lão, vạn ma bất diệt!" "Ngũ Trang Quán Trấn Nguyên Tử, chúc mừng Lâm Phàm đạo hữu thành thánh!" "Thiên Đình Thiên Đế Đế Tuấn, chúc mừng Lâm Phàm đạo hữu thành thánh!" "Vu tộc Thập Nhị Tổ Vu, chúc mừng Lâm Phàm đạo hữu thành thánh!" ...

Nghe từng tiếng chúc mừng, trong lòng Lâm Phàm vô cùng sung sướng.

Lúc này, hắn từ đạo trường đi ra, cùng hai muội muội ăn mừng.

“Chúc mừng ca ca thành thánh!” Hai vị muội muội mang đến tiên nhưỡng, ba người đang uống thỏa thích trong Quảng Hàn Cung.

Sau đó!

“Vu tộc Hậu Thổ, chúc mừng phu quân Lâm Phàm thành thánh!” “Vu tộc Huyền Minh, chúc mừng phu quân Lâm Phàm thành thánh!” Cái gì...

Sắc mặt Hi Hòa biến đổi: “Ca ca, huynh lợi hại thật nha, ngay cả chị em nhà Vu tộc cũng thu phục được!” “Tây Côn Luân Tây Vương Mẫu, chúc mừng phu quân Lâm Phàm thành thánh!” “Hừ...” Hai nữ nhân mặt mày chua lè, ghen tuông ra mặt.

“Phượng tộc Nguyên Phượng, chúc mừng phu quân Lâm Phàm thành thánh!” *Phụt...* Lâm Phàm đang uống nước quả quyết phun ra một ngụm, giọt nước xé rách hư không, suýt chút nữa phun bay cả Quảng Hàn Cung.

Một cú phun của Thánh Nhân, đủ để hủy diệt thế giới.

Mẹ nó Nguyên Phượng, bà đến góp vui cái gì, lão tử đã đồng ý đâu, ép buộc người khác là có lý hả?

“Ồ... ca ca thật có bản lĩnh!” Hi Hòa vẻ mặt cổ vũ: “Tiểu muội nghe nói, Nguyên Phượng là đại thần thời thượng cổ, là người tình trong mộng của vô số đại lão thượng cổ, huynh đi một chuyến đến Phượng tộc đã thu phục được rồi sao?” “A, ca ca!” Thường Hi nói: “Nói cho muội biết đi, huynh làm thế nào vậy, sao lại ưu tú như thế?” “Ta...” Lâm Phàm run chân, chuyện cũ không muốn nhớ lại đột nhiên ùa về trong lòng: “Hai vị muội muội, ta nói là bà ta ép buộc ta, hai muội có tin không?” “Phụt...” “Tin con quỷ ấy!” “Ca ca, không sao đâu, đều là người nhà, không chém gió cũng được mà!” Thôi được rồi!

Nói thật không ai tin, vậy thì ta cũng đành chịu...

Lâu rồi không gặp, thật có chút nhớ người phụ nữ đó...

Phong hoa một đời, coi thường thiên hạ, trên người có một khí chất khiến nam tử cũng phải khâm phục.

Loại phụ nữ này, thật khiến người ta hoài niệm a.

"Côn Luân Sơn...

Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên, đặc biệt đến bái kiến tại Thái Âm Tinh, xin Lâm Phàm Thánh Nhân ban đạo!" Đúng lúc Lâm Phàm đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình, đột nhiên nghe thấy một giọng nói không hòa hợp.

Sau đó!

"Tu Di Sơn Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, đặc biệt đến bái kiến, xin Lâm Phàm Thánh Nhân ban đạo!" "Ngũ Trang Quán Trấn Nguyên Tử, đặc biệt đến bái kiến, xin Lâm Phàm Thánh Nhân ban đạo!" "Bắc Hải Côn Bằng, đặc biệt đến bái kiến, xin Lâm Phàm Thánh Nhân ban đạo!" "Thiên Đình Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy, xin Lâm Phàm Thánh Nhân ban đạo!" ...

So với Đạo Tổ cao cao tại thượng, để lĩnh ngộ đạo pháp, Lâm Phàm là lựa chọn tốt nhất.

Bởi vì Lâm Phàm cũng dùng phương pháp trảm tam thi, vừa mới thành công, ấn tượng còn sâu sắc.

Lúc này trong Thái Âm Tinh vẫn còn lưu lại đạo vận khi Lâm Phàm thành đạo.

Nếu có thể tiến vào Thái Âm Tinh lắng nghe đại đạo của Thánh Nhân, không nghi ngờ gì lại là một lần tham ngộ cấp bậc như Hồng Quân giảng đạo.

Vì vậy, vô số sinh linh, đặc biệt là những đại năng đang kẹt ở Chuẩn Thánh viên mãn, đều lần lượt bái phục bên ngoài Thái Âm Tinh, tôn Lâm Phàm là Thánh Nhân.

Lâm Phàm vung tay, mở ra trận pháp của Thái Âm Tinh.

Đã là Thánh Nhân, tự nhiên phải có phong thái của Thánh Nhân.

"Thiện, các ngươi vào đi!" "Đa tạ Thánh Nhân!" Lâm Phàm tạo ra một đạo trường trên Thái Âm Tinh, mô phỏng theo Tử Tiêu Cung thiết lập ba trăm ngọn núi, vô số đại lão Hồng Hoang tràn vào, mọi người tranh giành chỗ ngồi.

Không có ngoại lệ, Tam Thanh và những người khác đều ngồi ở hàng đầu.

"Kính kiến Thánh Nhân!" Mọi người hành lễ với Lâm Phàm.

Bây giờ Lâm Phàm đã thành Hỗn Nguyên đạo quả, một tia khí cơ của trời đất đã được nắm giữ.

Sở dĩ hắn giảng đạo, ngoài việc do mọi người cầu xin, đương nhiên còn có một lý do khác.

Hồng Hoang muốn mạnh mẽ, Thiên Đạo cũng muốn mạnh mẽ, vì vậy sinh linh trong Hồng Hoang nhất định phải mạnh mẽ.

Năm đó Hồng Quân giảng đạo ở Tử Tiêu Cung, cũng đã nhận được lượng lớn công đức.

Lâm Phàm biết, bây giờ chỉ điểm một chút cho Tam Thanh và hai Thánh nhân Tây phương, ít nhiều cũng sẽ có được một ít.

Dù sao trời không giấu của riêng, Thiên Đạo tuy khiến nhiều người chán ghét, nhưng không thể phủ nhận, Thiên Đạo cũng là tồn tại vô tư nhất, chỉ vận hành theo quỹ đạo ý chí của Thiên Đạo, chưa bao giờ thiên vị.

“Trời sinh đạo, đạo sinh một, một sinh hai, hai sinh ba, ba sinh vạn vật...” Lâm Phàm vừa mở miệng, dị tượng Thánh Nhân liền xuất hiện.

Trời rơi hoa vàng, đất mọc sen vàng.

Vô số tử khí phun trào, vạn dặm tường vân ráng lành.

Từng luồng đạo pháp đan dệt trên không trung, khiến một vùng không gian trở nên rực rỡ vô cùng.

Chương 100

Lại có long phượng kỳ lân xuất hiện trong đó.

Phía dưới, vô số người bắt đầu đốn ngộ.

Lâm Phàm giảng đạo rất đơn giản, chỉ giảng đạo pháp Thánh Nhân phía sau, dù sao mục đích của hắn cũng rõ ràng, đối tượng cũng chỉ có Tam Thanh và hai Thánh nhân Tây phương, những người còn lại trong mắt Lâm Phàm đều là vai phụ...

Trong nháy mắt, năm trăm năm đã qua!

Năm trăm năm sau, Lâm Phàm đang giảng đạo đột nhiên đảo mắt, dừng lại.

Mọi người đang nghe say sưa, đốn ngộ cũng bị gián đoạn, đều ngơ ngác nhìn Lâm Phàm, đặc biệt là Lão Tử, dường như chỉ còn thiếu một chút nữa là chạm tới cánh cửa đó, nói: "Dám hỏi Lâm Phàm Thánh Nhân, vì sao lại dừng lại?" Ánh mắt của mọi người đều nhìn Lâm Phàm, tràn đầy nghi vấn.

Lâm Phàm nhàn nhạt nói: "Có một tên trộm to gan, dám nghe lén bản tọa giảng đạo, thật... gan to bằng trời!" "A..." "Ai to gan vậy?" "Tôi không biết?" ...

Lâm Phàm vung tay, từng tầng không gian trước mặt bị mở ra, cách đó vô số dặm, trên một ngọn núi nào đó ở Hồng Hoang, một sinh linh đang ngồi xếp bằng dưới đất, vểnh tai lắng nghe.

"To gan..." Lâm Phàm vung tay, pháp lực và đạo tắc ngưng tụ thành một bàn tay vàng, trong nháy mắt bắt nó từ xa, ném vào giữa đạo trường Thái Âm Tinh, trước mặt mọi người.

"..." "..." ...

Mọi người chỉ thấy trước mặt một con khỉ linh, gãi tai gãi má.

Trên đầu con khỉ đó mỗi bên mọc 3 cái tai, thấy tình hình nơi đây liền sợ đến run lẩy bẩy, vội vàng quỳ xuống đất dập đầu lạy Lâm Phàm: "Tha mạng, tha mạng!" Lâm Phàm nói: "Xem ra, ngươi biết sai rồi!" "Vâng, vâng, đệ tử Lục Nhĩ Mi Hầu biết sai rồi!" Nghe vậy, mọi người đều tỏ vẻ sáng tỏ: Hóa ra là Lục Nhĩ Mi Hầu a.

Mọi người tuy lần đầu gặp, nhưng tuyệt đối không xa lạ.

Năm đó Đạo Tổ giảng đạo ở Tử Tiêu Cung, tên này không có cách nào xuyên qua hỗn độn đến Tử Tiêu Cung nghe đạo, chỉ có thể vểnh tai nghe lén, bị Đạo Tổ quở trách.

Đạo Tổ nói: "Pháp bất truyền lục nhĩ!" (Pháp không truyền cho sáu tai!) Sau đó, câu nói này trong Hồng Hoang được phụng làm kim khoa ngọc luật, nhưng không biết đã sớm hiểu sai ý của Đạo Tổ.

Ý của Đạo Tổ là, pháp mà ông truyền chỉ truyền cho người có duyên, những người có thể xuyên qua hỗn độn đến Tử Tiêu Cung, còn Lục Nhĩ lại dựa vào thiên phú thần thông để nghe lén, không thể truyền thụ cho nó.

Kết quả trong tai của mọi người ở Hồng Hoang, liền giải thích thành đạo pháp không được truyền thụ cho Lục Nhĩ Mi Hầu.

Vì vậy, kết quả là Lục Nhĩ Mi Hầu lang thang trong Hồng Hoang vô số năm, đều không ai dám nhận làm đệ tử.

Đùa sao, nhận nó làm đệ tử, chẳng phải là đối đầu với Đạo Tổ ư?

Lục Nhĩ Mi Hầu phiêu bạt trong Hồng Hoang vô số năm, chỉ dựa vào bản năng hấp thu linh khí từ trời đất, rèn luyện thân thể, bây giờ mới có tu vi Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, có thể nói là thảm không có giới hạn.

Phải biết Lục Nhĩ Mi Hầu là do một phần tư bản nguyên của Hỗn

Độn Ma Viên hóa thành, căn nguyên rất sâu dày.

"Vì sao lại nghe lén?" Lâm Phàm nhìn Lục Nhĩ Mi Hầu, nhàn nhạt hỏi.

Lục Nhĩ Mi Hầu ngẩng đầu, rụt rè nói: "Đệ tử nghe Thánh Nhân giảng dạy đạo pháp, trong lòng sinh lòng ngưỡng mộ, không ngờ đạo pháp của Thánh Nhân rộng lớn như biển, nghe một lần liền mê mẩn, xin Thánh Nhân trách phạt, Lục Nhĩ nguyện ý tiếp nhận trừng phạt." "Ừm!" Lâm Phàm gật đầu, nói: "Nếu đã muốn nghe, cứ quang minh chính đại mà nghe, cớ sao phải lén lút, hãy ngồi vào đạo trường của bản tọa đi!" "..." Lục Nhĩ Mi Hầu trong lòng kinh ngạc.

"Sao, không muốn?" "Không, không..." Lục Nhĩ Mi Hầu *phịch* một tiếng quỳ xuống đất, dập đầu thật mạnh với Lâm Phàm mấy cái: "Đệ tử nguyện ý, đệ tử nguyện ý, đệ tử vô cùng cảm kích!" "Đi đi..." Lâm Phàm vung tay, đưa Lục Nhĩ Mi Hầu ngồi vào vị trí cuối cùng của đạo trường.

Sau đó, tiếp tục giảng đạo. *Ông ông ông...* Giữa trời đất, khí cơ đại đạo lại hiện ra, đạo văn Thiên Đạo cũng bắt đầu đan dệt.

Thánh Nhân mở miệng, trời rơi hoa vàng, đất mọc sen vàng.

Chẳng biết tự bao giờ, lại hai nghìn năm nữa đã qua.

Vào một ngày nọ, Lâm Phàm đột nhiên dừng lại, nói: "Lần giảng đạo này ba nghìn năm, kết thúc, các vị xin mời về!" "Đa tạ Thánh Nhân!" Tam Thanh, nhị Thánh, Đế Tuấn, Minh Hà, Trấn Nguyên Tử và những người khác, phủ phục trên mặt đất, quỳ lạy để tỏ lòng cảm tạ.

Lâm Phàm vung tay lớn, liền ném những người này ra ngoài Thái Âm Tinh.

Trong đạo trường, chỉ còn lại một mình Lục Nhĩ Mi Hầu.

“Đa tạ Thánh Nhân!” “Không cần tạ ta!” Lâm Phàm nói: “Trước đây bản tọa giảng là đạo pháp Thánh Nhân, ngươi nghe cũng không hiểu rõ lắm.

Nhưng, bản tọa ở đây còn có Hóa Sinh Đạo Pháp, Đại La Kim Tiên Đạo Pháp, ngươi có muốn nghe giảng không?” Lục Nhĩ nói: “Không dám làm phiền Thánh Nhân.” “Không sao...

Ngươi có muốn bái vào môn hạ của bản tọa, làm đệ tử của bản tọa không?” Lời này vừa nói ra, Lục Nhĩ Mi Hầu lại kích động, kích động đến mức không thể tự kiềm chế, trực tiếp quỳ xuống đất dập đầu, *bành bành bành* suýt nữa dập nát cả đầu.

“Đệ tử nguyện ý, đệ tử nguyện ý!” “Đại thiện!” Lâm Phàm khẽ mỉm cười: “Từ nay về sau, ngươi chính là đại đệ tử của vi sư!” Lục Nhĩ Mi Hầu, liên quan đến cuộc tranh đoạt khí vận của Tây Du lượng kiếp sau này, bất kể tư chất thế nào, Lâm Phàm nhất định phải nắm trong tay.

“Ầm ầm ầm...” Sau khi tiễn Lục Nhĩ đi, sấm vàng trên cửu thiên cuồn cuộn, một đám mây vàng khổng lồ từ trên trời hạ xuống, rơi vào người Lâm Phàm.

Công đức.

Giảng đạo giáo hóa sinh linh Hồng Hoang, chính là vô biên công đức.

Vì vậy có công đức hạ xuống cũng không có gì kỳ lạ, nhưng sau khi Lâm Phàm định lượng công đức nhận được lại khẽ bĩu môi: Keo kiệt quá.

Lão tử vất vả giảng đạo ba nghìn năm, chỉ cho có hai trăm triệu điểm?

Bây giờ công đức trong cơ thể Lâm Phàm đã có đến một tỷ tám.

Tuy công đức có thể tăng tu vi, nhưng hắn vẫn luôn không dùng, trên con đường tu hành, đều dựa vào nỗ lực và cơ duyên để đột phá, gần như chưa từng dùng công đức đột phá.

Bây giờ đã đột phá thành Thánh Nhân, Lâm Phàm tự nhiên càng không dùng công đức.

Một khi đạt đến Hỗn Nguyên, sự tiến bộ tu vi của Thánh Nhân và tu hành của tu sĩ bình thường đã có sự khác biệt trời đất.

Trong Hồng Hoang, tu sĩ bình thường tu hành dựa vào linh khí, công đức, đan dược, thiên tài địa bảo, v.v.

Nhưng Thánh Nhân thì không, linh khí và thiên tài địa bảo trong Hồng Hoang không đủ để chống đỡ cho nhu cầu tu hành của Thánh Nhân.

Thánh Nhân tu hành, phần lớn dựa vào khí vận.

Lập giáo môn, ngưng tụ khí vận, dùng khí vận gia trì bản thân, tự nhiên có thể đột phá.

Nếu không thì Phong Thần sát kiếp và Tây Du lượng kiếp sau này, các Thánh Nhân tranh giành qua lại để làm gì?

Chẳng phải là vì khí vận sao?

Vì vậy theo ý nghĩa này, Thánh Nhân cũng không thể siêu thoát.

"Đinh đông..." Trong đầu Lâm Phàm vang lên âm thanh đã lâu không nghe thấy: "Chúc mừng túc chủ nhận được công đức, nhưng hệ thống có một việc cần nhắc nhở túc chủ, xin túc chủ chú ý..." "Chuyện gì...?" "Túc chủ...

Hỗn Độn Hồ Lô của ngài sau khi hấp thu Hỗn Độn bản nguyên, cấp bậc sắp được thăng cấp, xin túc chủ chuẩn bị sẵn sàng?" "?" Lâm Phàm khẽ giật mình.

Hỗn Độn Hắc Hồ Lô, vốn là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, sau đó được dung hợp luyện hóa với mảnh vỡ Hỗn Độn Châu, nếu lại thăng cấp, chẳng phải sẽ đạt đến cấp bậc Hỗn Độn Linh Bảo sao?

Chuyện này... khó giải quyết rồi.

Lâm Phàm nhíu mày.

Hỗn Độn Hồ Lô sau khi thăng cấp sẽ phải đối mặt với một vấn đề lớn, đó là không được Thiên Đạo dung nạp, hoặc là Lâm Phàm ném hồ lô ra khỏi Hồng Hoang, hoặc là bị sức mạnh của Thiên Đạo nghiền nát.

Thế giới hỗn độn của lão tử vất vả tạo ra, chắc chắn không thể bị nghiền nát được đúng không?

Chương 101

Làm sao bây giờ?

Dùng công đức tế luyện thôi.

Năm đó mấy món Hỗn Độn Bảo Vật, không có được công đức khai thiên, nên mới bị Thiên Đạo không dung, nếu dùng công đức Thiên Đạo tế luyện, vậy thì lại khác.

Bảo vật được công đức tế luyện, rõ ràng là được Thiên Đạo công nhận.

"..." Lâm Phàm vung tay, lấy Hỗn Độn Hồ Lô ra, thần thức quét qua, liền thấy được thế giới bên trong hồ lô.

Đó là một thế giới hỗn độn, rất lớn, tuy không lớn bằng thế giới hỗn độn bên ngoài Hồng Hoang, Hỗn Độn Chi Khí cũng không nồng đậm bằng bên đó, nhưng cuối cùng cũng là một phương thế giới lớn.

"Oanh..." Lâm Phàm trực tiếp rút ra một trăm triệu công đức ném vào Hỗn Độn Hồ Lô. *Ông ông ông...* Hỗn Độn Hồ Lô trực tiếp nuốt chửng.

Nữa!

"Oanh..." "Ông ông ông..." "Oanh..." "Ông ông ông..." ...

Mãi đến khi nuốt hết bảy trăm triệu, Hỗn Độn Hồ Lô đó mới thỏa mãn.

Như vậy... cho dù thăng cấp thành Hỗn Độn Linh Bảo, chắc cũng sẽ không bị sức mạnh của Thiên Đạo nghiền nát nữa nhỉ...

Mặt khác.

Tam Thanh từ sau khi nghe Lâm Phàm giảng đạo, đối với việc

trảm tam thi và bản nguyên hợp nhất đã có nhận thức sâu sắc hơn, cộng thêm ba người bản thân căn nguyên phi phàm, nên sau một phen ngộ đạo, đã trực tiếp đạt đến Chuẩn Thánh viên mãn.

Bản nguyên hợp nhất cũng đều thành công, không có bất kỳ sự cố nào.

Ầm ầm ầm...

Một ngày nọ, trên Côn Luân Sơn tử khí phun trào, vô số hoa vàng đản sinh.

Trong Hồng Hoang dị tượng xuất hiện liên tục, long phượng xuất hiện, thụy thái ngàn vệt phun sương tím, kim quang vạn đạo cuộn cầu vồng.

"Ta...

Tam Thanh Lão Tử, hôm nay tam thi bản nguyên hợp nhất, lập Nhân giáo, chứng đạo thành thánh, dùng Thái Cực Đồ, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp trấn áp khí vận Nhân giáo, Nhân giáo, lập..." "Ông ông ông..." Một tòa tháp vàng nhỏ hình thành bên ngoài Côn Luân Sơn, do khí vận Nhân giáo vừa mới đản sinh hóa thành, là khí vận kim tháp.

"Ta là Tam Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn, hôm nay tam thi bản nguyên hòa hợp, lập Xiển giáo, xiển thuật tinh nghĩa đạo pháp Hồng Hoang, dùng Bàn Cổ Phiên trấn áp khí vận Xiển giáo, Xiển giáo, lập..." "Ầm ầm ầm..." Một cây cầu vàng lớn hạ xuống bên ngoài Côn Luân, bên cạnh khí vận kim tháp của Nhân giáo, là khí vận của Xiển giáo vừa mới đản sinh, là khí vận kim kiều.

"Ta là Tam Thanh Thượng Thanh Thông Thiên Giáo Chủ, hôm nay tam thi bản nguyên hợp nhất, chứng đạo thành thánh, lập Tiệt giáo, có ý tiệt thủ một tia cơ duyên trong Thiên Đạo, cái gọi là Thiên Đạo

không tuyệt, trong đó có một tia hy vọng.

Dùng Tru Tiên Tứ Kiếm và Tru Tiên Trận Đồ trấn áp khí vận Tiệt giáo, Tiệt giáo, lập..." "Ầm ầm ầm..." Bên ngoài Côn Luân Sơn hình thành một thanh đại kiếm màu vàng khổng lồ, là khí vận kim kiếm của Tiệt giáo.

Ba đạo khí vận vừa xuất hiện, tức thời chiếu rọi vạn phương Hồng Hoang, chỉ thấp hơn khí vận của Thiên Đế Đế Tuấn một chút mà thôi.

"Chúc mừng Tam Thanh thành thánh..." "Chúc mừng Tam Thanh..." "Chúc mừng Tam Thanh..." ...

Trong Hồng Hoang, vô số người mang theo ánh mắt ngưỡng mộ, ghen tị, căm hận gửi lời chúc phúc đến Tam Thanh.

Thánh Nhân!

Đó là Thánh Nhân cao cao tại thượng a, nguyên thần của Thánh Nhân ký thác vào Thiên Đạo, vạn ma bất diệt, trải qua vô lượng lượng kiếp không chết.

Thánh Nhân.

Thành Thánh Nhân, chính là bất hủ.

Côn Luân Sơn một lúc xuất hiện ba vị, tự nhiên chấn động thế nhân, sự chấn động mà nó gây ra thậm chí còn hơn cả lúc Lâm Phàm thành thánh. *Ông ông ông...* Cùng lúc Tam Thanh thành thánh, một đạo khí cơ Thiên Đạo bay ra, bao trùm Côn Luân.

Ba người đồng thời ngẩng đầu nhìn trời, trong nháy mắt đều có sở ngộ, hiểu rõ ý chí Thiên Đạo luân chuyển.

Thánh Nhân một niệm biết quá khứ vị lai, một mắt nhìn thấu nhân tâm thiên đạo.

Sau đó...

Thông Thiên và Nguyên Thủy hai người vui mừng, Lão Tử lại đột nhiên sắc mặt tối sầm, phun ra một ngụm máu vàng. *Phụt...* Máu vàng bắn ra, trong nháy mắt xé nát toàn bộ đạo trường Côn Luân Sơn.

"Đại huynh..." "Đại ca..." Thông Thiên và Nguyên Thủy hai người kinh hãi thất sắc: Ngày vui như vậy, lão đại làm cái gì thế, vui đến phát điên rồi sao?

"Không sao..." Lão Tử lau vết máu tươi ở khóe miệng.

Thông Thiên hỏi: "Đại huynh, rốt cuộc có chuyện gì?" Lão Tử nói: "Lâm Phàm... tên Lâm Phàm đó, khinh người quá đáng... khinh người quá đáng a..." Khi chưa thành thánh, Lão Tử không hiểu Thiên Đạo, từng dùng Bát Cảnh Cung Đăng và Nhân Tộc chí bảo Không Động Ấn, đổi lấy một lá cờ Chân Võ Tạo Điêu nhỏ bé của Lâm Phàm.

Lúc đó không có cảm giác gì!

Nhưng bây giờ thì khác rồi, đã thành thánh, khí cơ trời đất trước mặt đã trong suốt như một tờ giấy.

Vu Yêu nhị tộc sẽ cùng lúc diệt vong!

Nhân tộc đại hưng!

Nhân tộc sau này sẽ làm chủ Hồng Hoang, trở thành nhân vật chính trong trời đất Hồng Hoang, ẩn chứa khí vận khổng lồ.

Nhân Tộc chí bảo Không Động Ấn đó, còn có thể phế lập Nhân Hoàng, sở hữu quyền hành vô thượng, có thể chia đều hai thành khí vận của Nhân tộc.

Mẹ nó, đó là hai thành khí vận a, đều bị ta chắp tay dâng cho tên Lâm Phàm đó sao?

Cố ý... hắn nhất định đã sớm biết Thiên Đạo, cố ý gài bẫy ta...

“Lâm Phàm...” Lão Tử trên Côn Luân Sơn hét lớn một tiếng, xé lòng xé phổi: “Thằng nhãi ranh lừa ta!” Thánh Nhân tu hành, dựa vào khí vận.

Lão Tử lập Nhân giáo, cộng thêm Nhân Tộc chí bảo Không Động Ấn thuộc về hắn, vốn có thể chiếm bốn thành khí vận Nhân tộc, nhiều hơn ba thành của Nữ Oa.

Nhưng bây giờ bị Lâm Phàm trực tiếp lấy đi hai thành, Nhân giáo chỉ có thể chiếm hai thành.

Mất đi một nửa a!

Sao có thể nhịn được?

“Đi...” Nguyên Thủy lạnh lùng hừ một tiếng, từ trên chỗ ngồi đứng dậy, nói: “Bây giờ chúng ta là ba vị Thánh Nhân, lẽ nào lại sợ hắn, theo ta đi, nhất định phải đòi lại công đạo cho đại ca!” “Không sai!” Lão Tử gật đầu: “Vừa hay Côn Luân Tam Thanh chúng ta lập uy, nợ mới nợ cũ tính một lượt luôn!” “Đi!” Thông Thiên cũng đồng ý.

Thế là, ba người thân hình nhoáng lên, trực tiếp phá vỡ từng tầng không gian hạn chế, đến trên Thái Âm Tinh.

Lúc này, Lâm Phàm đang ung dung tự tại nằm trên một chiếc ghế mây tự chế phơi nắng, một trái một phải, hai vị Thái Âm nữ thần thay phiên nhau đút tiên quả vào miệng Lâm Phàm.

Chương 102

"Thoải mái..." "Ừm... ngon..." "Thêm một quả nữa..." "Quả Chu Quả kia, cho ta một quả..." "Hoàng Trung Lý, cái đó, Hoàng Trung Lý ngon!" "Cũng ăn rồi, mấy ngày trước Vương Mẫu gửi đến Bàn Đào đâu, lấy ra đi..." ...

"Lâm đạo hữu thật có nhã hứng a!" Bên ngoài Thái Âm Tinh tuy có một đạo cấm chế, nhưng đối với ba vị Thánh Nhân, quả thực không khác gì không khí, vì vậy Tam Thanh trực tiếp đến bên cạnh ghế mây của Lâm Phàm.

Đứng cao trên hư không.

"Ồ, ba vị đến rồi à!" Lâm Phàm cười như không cười, sớm đã biết nhân quả.

Lão Tử nói: "Lâm sư huynh, Không Động Ấn kia là vật của tiểu đệ, ban đầu tiểu đệ không biết công dụng của nó, mới đổi cho huynh, bây giờ tiểu đệ nguyện ý lại dùng Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đổi lại, được không?" "Không được!" Lâm Phàm kiên quyết lắc đầu.

Lão Tử hít sâu một hơi, nghiến răng ném ra Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ: "Thái Cực Đồ...

đổi không?" Năm xưa ngươi không phải muốn Thái Cực Đồ sao, ta cho ngươi!

Nhưng, Lâm Phàm vẫn lắc đầu từ chối.

Thái Cực Đồ là Tiên Thiên Chí Bảo không sai, nhưng Lão Tử đã là Thánh Nhân, ta cần Thái Cực Đồ để làm gì, cho ta ta cũng không dùng được...

Không Động Ấn tuy chỉ là Thượng Phẩm Linh Bảo, nhưng lại có

thể trấn áp hai thành khí vận Nhân tộc, một khi Nhân Hoàng đăng cơ, khi đó khí vận sẽ cuồn cuộn không dứt.

Lâm Phàm cho dù không lập bất kỳ đạo môn nào, vẫn có thể không công hưởng thụ năm thành khí vận Nhân tộc, ai có thể so sánh?

Ai dám so sánh?

Vì vậy cho dù Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ đặt ngay trước mắt, hắn cũng không hề động tâm.

Đừng nói là Thái Cực Đồ, thêm cả Bàn Cổ Phiên, lão tử cũng sẽ không đổi.

"...Lâm sư huynh, đừng khinh người quá đáng!" "Hừ... nói chuyện tử tế với ngươi để làm gì!" Nguyên Thủy ánh mắt sắc lẹm, khí thế toàn thân không hề che giấu mà tuôn ra, trong nháy mắt bao trùm toàn bộ Thái Âm Tinh.

Chuyện cũ từng màn hiện ra.

Lúc tranh giành chỗ ngồi ở Tử Tiêu Cung, lần đầu tiên giao đấu; ở Bất Chu Sơn, cơ duyên của ba người bị Lâm Phàm lấy đi; trên đỉnh Côn Luân Sơn, Cửu Thiên Tức Nhưỡng vuột mất trong gang tấc; lại có Lâm Phàm một thước chém đứt Côn Luân, trực tiếp cắt đứt khí vận.

Từng chuyện một, làm sao không hận?

Chỉ là năm đó không có sức mạnh, thôi bỏ qua, bây giờ đều là Thánh Nhân, nhất định phải trấn áp tên tiểu tử này một phen.

"Được thôi!" Lâm Phàm chậm rãi từ trên ghế thái sư đứng dậy, nhàn nhạt nói: "Không phải muốn đánh nhau sao, đi thôi, theo ta, ba người các ngươi cùng lên!" *Oanh...* Lâm Phàm một thước mở ra bức tường Hồng Hoang, tiến vào thế giới Hỗn Độn.

Phía sau Tam Thanh tự nhiên theo sát.

Thánh Nhân vĩ lực, một khi ra tay là hủy thiên diệt địa, để không phá vỡ Hồng Hoang, chỉ có thể đến Hỗn Độn đơn đấu.

"Lâm Phàm, không phải Tam Thanh chúng ta cậy đông hiếp yếu, là vì ngươi khinh người quá đáng mà thôi!" Lão Tử vừa mở miệng, Thái Cực Đồ trong tay đã bố trí ra.

"Đã làm kỹ nữ còn muốn lập đền thờ trinh tiết, đánh đi!" Hồng Mông Lượng Thiên Xích trong tay Lâm Phàm hươ hươ: "Tốt nhất là ba người cùng lên, đừng nói ta bắt nạt các ngươi!" "Chết tiệt!" "Tìm chết!" *Oanh...* Ba người đồng thời vận dụng pháp lực.

Vĩ lực Thánh Nhân bay ra, thổi bay hàng tỷ dặm hỗn độn, vô tận Hỗn Độn Chi Khí, đều bị đòn tấn công của ba người thổi bay sạch sẽ. *Oanh...* Ba đạo vĩ lực cuối cùng cũng va chạm vào người Lâm Phàm.

Trên người Lâm Phàm tuôn ra phòng ngự chí cường.

Hai lá cờ, ba đài sen lớn, cộng thêm Tiên Thiên Chí Bảo Càn Khôn Đỉnh, sáu đạo phòng ngự gần như đồng thời bay ra. *Keng...* một tiếng giòn tan vang lên, thân thể Lâm Phàm bị đánh bay ra ngoài ức vạn dặm.

Nhưng, hắn không hề bị thương, phòng ngự bên ngoài thân thể cũng không bị phá vỡ.

"Đến lượt ta...

Mở..." Lâm Phàm hét lớn một tiếng, tay run lên, Phân Bảo Nhai mang theo mấy vạn bảo vật, ngưng tụ toàn bộ pháp lực của Lâm Phàm, ném về phía Tam Thanh.

Vô số sức mạnh thế giới gia trì.

Bây giờ Lâm Phàm là Thánh Nhân, khi sử dụng pháp bảo này, sức tấn công có thể biết được, Phân Bảo Nhai trong tay hắn, từ cấp bậc viên gạch đã thăng lên cấp bậc đại pháo.

"Mở!" Tam Thanh tự nhiên cũng không rảnh rỗi.

Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp trong tay Lão Tử trong nháy mắt mở ra, che chắn đỉnh đầu ba người, ánh sáng huyền hoàng trên đó lưu chuyển, hình thành phòng ngự chí cường của Hồng Hoang.

Thông Thiên, Nguyên Thủy, cũng đều tế ra bảo vật phòng ngự của mình.

Nhưng, dưới uy lực của Phân Bảo Nhai, những phòng ngự này lại trong nháy mắt vỡ tan. *Bùm...* Lão Tử...

Nguyên Thủy, Thông Thiên ba người nhục thân cũng bị Phân Bảo Nhai trực tiếp đánh thành mưa máu.

Mưa máu bay tung tóe!

Thánh Nhân vẫn lạc!

Giữa trời đất vang lên một tiếng bi thương.

Vô tận mưa máu tí tách rơi xuống, vẩy khắp đại địa Hồng Hoang.

"..." "Thánh Nhân vẫn lạc a!" "Không thể nào, Tam Thanh vừa mới thành thánh, đã bị Lâm Phàm Thánh Nhân đánh chết..." "Lâm Phàm Thánh Nhân... quá mạnh rồi!" ...

Trong Hồng Hoang, vô số ánh mắt đều đang dán chặt vào một phương Hỗn Độn quan sát, thấy Lâm Phàm trực tiếp một chiêu đánh chết Tam Thanh, ai nấy đều không khỏi hít một hơi khí lạnh, run lẩy bẩy.

Cùng là Thánh Nhân, vì sao lại mạnh như vậy?

Nhưng, một khắc sau! *Ông ông ông...* Khí cơ giữa trời đất xoay

chuyển, mưa gió thê lương lạnh lẽo kết thúc, chuyển hóa thành vô tận mây lành, mười vạn dặm tử khí.

Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên ba vị Thánh Nhân lại xuất hiện trong Hỗn Độn.

Thiên Đạo Thánh Nhân, nguyên thần ký thác Thiên Đạo, bất tử bất diệt, cho dù thân chết, cũng có thể thông qua Thiên Đạo trọng sinh.

"..." Nhìn thấy tình huống của ba người, vô số người trong Hồng Hoang đầu óc tê dại.

Chết ư?

Trừ phi đánh chết cả Thiên Đạo, nếu không, Thánh Nhân bất tử!

"Lâm Phàm..." Lão Tử sau khi trọng sinh dường như không có gì khác biệt so với trước, nhìn Lâm Phàm nói: "Ngươi rất mạnh, nhưng, chúng ta đã thành Thiên Đạo Thánh Nhân, muốn diệt sát chúng ta là không thể." "Không sai!" Nguyên Thủy cũng nói: "Ngươi có thể giết ta một vạn lần, ức ức lần, ta có đạo cơ Hồng Mông Tử Khí, nguyên thần ký thác Thiên Đạo, bất tử bất diệt.

Nhưng Tam Thanh chúng ta chỉ cần có cơ hội giết ngươi một lần, ngươi liền vạn kiếp bất phục.

Vì vậy, ta khuyên ngươi, giao ra Không Động Ấn là tốt nhất!" "Lâm Phàm sư huynh!" Thông Thiên nói: "Đừng đánh nữa, chúng ta đã đứng ở thế bất bại, đại huynh ta đã đồng ý lấy Thái Cực Đồ đổi cho ngươi rồi, ngươi còn không thỏa mãn sao?" "Ai..." Lão Tử lắc đầu: "Lâm Phàm sư huynh, bản tọa kính trọng huynh, dùng Tiên Thiên Chí Bảo đổi Cực Phẩm, không thiệt, Không Động Ấn là cơ duyên của ta, đừng tham lam vô độ!" "Hừ..." Lâm Phàm cười lạnh: "Đại đạo lý ai mà không biết nói, Lão Tử, năm đó là ngươi cầu xin bản tọa giao dịch, bây giờ nuốt lời, còn có mặt mũi..." "Được, các ngươi đứng ở

thế bất bại, nhưng vậy thì sao?

Chương 103

Thật sự cho rằng ta, Lâm Phàm, không có cách nào với các ngươi sao?" "Vậy thì cứ chờ xem!" "Oanh..." Lâm Phàm không nói hai lời, trực tiếp một thước bay ra!

"Trượng lượng thiên địa!" Ầm ầm ầm...

Thiên Địa Hồng Mông Lượng Thiên Xích, trong nháy mắt hóa thành cây thước lớn ức vạn trượng, vô số khắc độ dày đặc trên đó đều hóa thành phù văn dập dờn, xé rách trời đất, hủy diệt hỗn độn.

"Né..." Tam Thanh đều né sang một bên.

Nhưng một đòn của Lâm Phàm, tự nhiên mang theo không gian và thời gian phong tỏa, Lão Tử và Thông Thiên ở xa, chạy nhanh, nhưng Nguyên Thủy lại không may mắn như vậy.

Một thước rơi xuống, trực tiếp xé nát từng tầng phòng ngự bên ngoài cơ thể Nguyên Thủy.

Cuối cùng, vô tận Hồng Mông Chi Lực, oanh vào trong cơ thể Nguyên Thủy, trong nháy mắt lại một lần nữa oanh sát hắn. *Bùm...* Máu vàng nhỏ giọt.

Tiên huyết của Thánh Nhân, mỗi một giọt đều có thể đánh sập vô số đại sơn ở Hồng Hoang, mỗi một giọt đều có thể diễn hóa vô số sinh linh tiên thiên.

Đáng tiếc ở đây không phải Hồng Hoang, chỉ là Hỗn Độn mà thôi.

Những giọt máu vàng đó trong nháy mắt đã bị Hỗn Độn Chi Khí thổi bay, nghịch diễn thành địa hỏa thủy phong.

Nhưng, Lâm Phàm mắt nhanh tay lẹ, đã thu thập không ít tinh huyết của Nguyên Thủy, toàn bộ bỏ vào Vạn Thảo Đồ Phổ, tưới cho

linh căn trong đó, tu bổ bản nguyên.

“Lâm Phàm, tìm chết...” Nguyên Thủy sau khi phục sinh tức giận đến phát điên, chưa kịp ra tay, trong nháy mắt đã bị diệt sát hai lần, mẹ nó mặt mũi Thánh Nhân biết để đâu?

“Đại huynh, tam đệ, cùng lên!” Ầm ầm ầm...

Tam Thanh đều phát ra vĩ lực Thánh Nhân, lần này đã thông minh hơn, tấn công Lâm Phàm từ ba góc độ khác nhau, để tránh Lâm Phàm lại dùng Phân Bảo Nhai ném.

“Hừ...” Lâm Phàm lạnh lùng hừ một tiếng, thu lại Hồng Mông Lượng Thiên Xích trong tay, đối mặt với vĩ lực của Tam Thanh mà không né không tránh.

“Hồng Mông Đại Na Di...” Ba đạo sức mạnh vô song của Thánh Nhân, toàn bộ bị Lâm Phàm hấp thu, sau đó, đấu chuyển tinh di.

“Oanh...” Lâm Phàm đem một luồng sức mạnh khổng lồ đánh lên cửu thiên, hét lớn một tiếng: “Thiên Đạo, đỡ bóng...” *Phụt...* Nghe xong câu này, Tam Thanh nhất thời tối sầm mặt mũi: Mẹ kiếp... quên mất tên tiểu tử này còn có chiêu này, hỏng rồi hỏng rồi... *Oanh...* Đòn tấn công của ba vị Thánh Nhân mạnh mẽ đến đâu, bị Lâm Phàm chuyển lên trên trời, Thiên Đạo nhất thời tức giận không thể tả.

“Gào...” Thiên Đạo như rồng, phong vân tụ hội, vô số mây đen trong nháy mắt ngưng tụ.

Cho dù Lâm Phàm và Tam Thanh ở xa trong Hỗn Độn, cũng trong nháy mắt bị khóa chặt. *Rắc rắc rắc...* Vô tận sức mạnh Thiên Đạo, hóa thành sấm sét màu bạc, từ cửu thiên kéo xuống, xé rách Hỗn Độn, thổi tan vô tận cuồng phong Hỗn Độn.

Trong lôi thế của Thiên Đạo, lại có vô tận phù văn màu vàng, từng cái một lấp lánh không ngừng.

Nhìn thấy những phù văn màu vàng này, Lâm Phàm khẽ nheo mắt.

Phù văn phong ấn của Thiên Đạo?

Quá quen thuộc rồi!

Mẹ nó, thứ này lão tử thật sự quá quen thuộc.

Không sai, năm đó ở hải nhãn Đông Hải, cuối cùng Thiên Đạo đã hạ xuống phù văn trấn áp cái đầu lâu màu máu dưới đáy biển, chính là những phù văn này.

Sau đó, ở ngọn núi trung ương của Kỳ Lân tộc, Hồng Quân cũng đã câu thông sức mạnh Thiên Đạo, hạ xuống những phù văn này.

Vậy thì...

Thiên Đạo bây giờ hạ xuống những phù văn phong ấn này là có ý gì?

Phong ấn lão tử ư?

Không, phong ấn Tam Thanh?

Lâm Phàm khẽ sững sờ, rồi lập tức hiểu ra: Là phù văn phong ấn Tam Thanh.

Bởi vì Thiên Đạo không có ý chí cụ thể, vừa rồi Lâm Phàm đã đem ba đòn tấn công của Tam Thanh đánh vào người mình, Lâm Phàm liền trực tiếp chuyển dời lên Thiên Đạo.

Sau đó, Thiên Đạo từ thủ đoạn và khí tức của đòn tấn công có thể suy ra là của Tam Thanh, nhưng bây giờ nguyên thần của Tam Thanh lại ký thác trong Thiên Đạo.

Thế là Thiên Đạo đưa ra phán đoán: Đều là người nhà, không thể giết.

Tội chết có thể miễn, nhưng tội sống khó tha, trấn áp lão tử.

Thế là, vô số phù văn rơi xuống, lại phong ấn về phía Lâm Phàm.

Không có gì lạ, bởi vì ba đòn tấn công tuy là của Tam Thanh, nhưng thông tin mà Thiên Đạo tiếp nhận lại là từ Lâm Phàm gửi đi.

"Đến đúng lúc lắm!" Lâm Phàm hét lớn một tiếng, trong lòng mừng rỡ: Lão tử có Hồng Mông Đại Na Di, có thể phản đòn mọi đòn tấn công, bất kể đạo pháp sức mạnh, bất kể cấm chế trận pháp.

"Hồng Mông Đại Na Di..." Lâm Phàm lại gầm lên, đưa tay đón lấy vô số phù văn Thiên Đạo và sức mạnh Thiên Đạo, một tay chuyển, đẩy về phía Tam Thanh.

Tay trái vào, tay phải ra.

Sức mạnh Thiên Đạo gia trì lên người Lâm Phàm, Lâm Phàm đấu chuyển tinh di hóa thành ba đạo, lần lượt đánh về phía Tam Thanh.

"Thiên Đạo trấn áp..." *Bành bành bành...* Ba người tuy đã tung ra phòng ngự mạnh nhất.

Nhưng dưới sự gia trì của sức mạnh Thiên Đạo, phòng ngự của họ trong nháy mắt bị xé nát.

Từng đạo phù văn màu vàng rơi xuống cơ thể.

Dưới đòn tấn công của Thiên Đạo, không gian và thời gian bị phong tỏa, cho dù là ba vị Thánh Nhân, cũng không thể thoát khỏi đòn tấn công, cũng không thể né tránh đòn tấn công, bắt buộc phải tiếp nhận, cần phải tiếp nhận toàn bộ.

Đạo phù văn cuối cùng bắn ra, phòng ngự của Lão Tử toàn bộ tan vỡ. *Oanh...* Những mảnh phù văn màu vàng cuối cùng cũng rơi xuống, như ba cái kén đạo khổng lồ, giam ba người lại trong hư không Hỗn Độn, không thể động đậy.

Sau đó, trong lòng ức vạn sinh linh Hồng Hoang đều vang lên một

âm thanh của Thiên Đạo.

"Hồng Hoang Tam Thanh, bất kính Thiên Đạo, nay phong ấn trấn áp mười vạn năm..." ...

"..." Mọi người không thể tin nổi nhìn cảnh tượng trong Hồng Hoang, nhìn ba cái kén đạo bị phong ấn kia, rồi lại nhìn bóng dáng đứng sừng sững của Lâm Phàm, ai nấy đều kinh hồn bạt vía.

Thánh Nhân thì đã sao?

Bất tử thì đã sao?

Vẫn bị trấn áp thôi.

Tên này... quá mạnh, quá đáng sợ, không thể chọc vào, không thể chọc vào... ...

Chương 104

Phía Tây, bên cạnh Bát Bảo Công Đức Trì, khóe miệng của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đều co giật.

Vốn dĩ, trước đây Lâm Phàm cũng bắt nạt bọn họ không ít, đã sớm âm thầm thề rằng, đợi thành Thánh Nhân, nhất định phải đòi lại món nợ này.

Nhưng bây giờ nhìn thấy cảnh tượng này, hai người trực tiếp bị dọa ngốc.

Đòi nợ?

Thôi thôi... ta không cần nữa!

Mẹ nó, Hồng Mông Đại Na Di cũng quá biến thái rồi...

Huống hồ, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người, bây giờ còn chưa thành Thánh Nhân!

"May mà bảo vật của chúng ta là đổi từ tay Lâm Phàm sư huynh, ha ha ha..." Tiếp Dẫn lắc đầu.

Chuẩn Đề lại đảo mắt, nói: "Sư huynh, chúng ta bây giờ đã đến ngưỡng cửa, nhưng mãi vẫn không tìm được phương pháp, không thể thành Hỗn Nguyên vô thượng đó, hay là, chúng ta cũng đi hỏi thử...

Lâm sư huynh?" "Ặc..." Tiếp Dẫn nhíu mày: "Tây phương chúng ta nghèo nàn, lại không có trọng bảo..." Nói đến đây, Tiếp Dẫn lại nhìn Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, nói: "Thôi được, thôi được... nếu thành được đại đạo, những thứ này chẳng phải là vật ngoài thân sao!" "Sư tôn!" Lâm Phàm phong ấn Tam Thanh xong, ngay lập tức đến Tử Tiêu Cung.

Không còn cách nào khác, hiện giờ Tam Thanh đều đã là Thánh

Nhân, tuy mình lá gan to bằng trời, nhưng cuối cùng vẫn phải xem xét cảm nhận của sư tôn.

Không biết Hồng Quân có thái độ thế nào về chuyện này.

"Lâm sư huynh…" "Hạo Thiên bái kiến Lâm thánh nhân!" Hạo Thiên và Dao Trì từ Tử Tiêu Cung đi ra, chắp tay với Lâm Phàm, sau đó cung kính hành lễ.

Năm đó lúc ở Tử Tiêu Cung nghe giảng đạo, Hạo Thiên từng bất mãn với Lâm Phàm, nhưng thời gian càng trôi, khoảng cách với Lâm Phàm càng lớn, sự tức giận trong lòng cuối cùng cũng tan biến theo sự chênh lệch cảnh giới.

"Ừm…" Lâm Phàm gật đầu: "Đạo Tổ đâu?" "Đạo Tổ cho ngài vào!" "Được!" Lâm Phàm nhấc chân tiến vào Tử Tiêu Cung, hóa thành một luồng sáng lao đi.

Ở phía sau, Hạo Thiên mặt đầy ngưỡng mộ, còn Dao Trì nhìn theo bóng lưng Lâm Phàm, gương mặt loli đáng yêu thoáng ửng hồng si mê, véo véo má mình, bĩu môi một câu: "Cũng chẳng thèm để ý đến người ta!" "Dao Trì, muội sao thế?" Hạo Thiên tò mò hỏi.

Dao Trì lập tức đỏ bừng mặt, nói: "Ta, Lâm Phàm thánh nhân thật vô lễ, đối với ta cứ thờ ơ…" "Suỵt suỵt suỵt…" Hạo Thiên nghe Dao Trì nói vậy, mồ hôi sau lưng túa ra: "Không muốn sống nữa à, đó là Thánh Nhân, một ý niệm có thể trấn áp chúng ta đó!" "Ta cam tâm tình nguyện… nếu trấn áp ta, ngược lại còn tốt…" "Hết thuốc chữa!" … Trong lúc nói chuyện, Lâm Phàm đã đến phía sau đại điện, đáp xuống dưới đài ngộ đạo của Hồng Quân.

"Sư tôn!" "Ừm…" Hồng Quân mở đôi mắt tím, bình thản nhìn Lâm Phàm, nhìn một lúc rồi nói: "Ý đồ của con, ta đã biết.

Chuyện này, cũng không thể trách con!" "Đa tạ sư tôn thấu hiểu!"

“Cũng không phải ta thấu hiểu, mà là ba người bọn chúng quá phận rồi.

Lần này trấn áp mười vạn năm, vừa hay mài giũa tâm tính của chúng.

Nhưng, uy nghiêm của Thiên Đạo, sao có thể hết lần này đến lần khác khiêu khích?” Hồng Quân sắc mặt nghiêm nghị, nhìn Lâm Phàm nói: “Ta là Thiên Đạo, nhưng Thiên Đạo không phải là Hồng Quân, sau này không được như vậy nữa…” “…” Lâm Phàm lập tức toát mồ hôi: Vãi, lão tử khinh bỉ Thiên Đạo… Thôi thôi, từ khi thành Thánh, lão già này nhìn thấu tâm tư của mình, không thì lại mắng mình là nghịch đồ rồi.

“Không tệ!” Hồng Quân vừa nói vừa từ trên đài cao phiêu dạt xuống, đáp xuống trước mặt Lâm Phàm: “Dùng Tiên Thiên Tam Nguyên Châu chém đi thiện, ác, tự ngã chi thi, thành tựu Vô Thượng Hỗn Nguyên.

Nhưng nguyên thần của con không ký thác vào Thiên Đạo, vẫn có nguy cơ vẫn lạc, sau này đi lại trong Hồng Hoang Hỗn Độn, không được đại ý!” “Vâng, sư tôn!” Lâm Phàm đột nhiên nhớ ra một chuyện, liền chắp tay hỏi: “Sư tôn, vật mà Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc trấn áp rốt cuộc là gì vậy ạ?” “Con đoán xem!” Hồng Quân nói: “Con đoán xem thế giới Hỗn Độn của con từ đâu mà có!” “Cái gì…” Đầu óc Lâm Phàm ong lên.

Hồng Quân cười cười, nói: “Con tưởng vi sư không biết gì sao?

Vi sư tuy chưa hoàn toàn hợp đạo, nhưng đã sớm thông suốt thiên cơ, trong Hồng Hoang này, thật sự không có chuyện gì có thể giấu được mắt của vi sư!” “Ờ…” Lâm Phàm cảm thấy cũng không có gì đáng để giấu giếm, vung tay lên, tế ra Hỗn Độn Hồ Lô.

Nếu sư phụ muốn, mình sẽ đưa thẳng cho ông ấy.

Hồng Quân cầm hồ lô xem xét, rồi lại ném cho Lâm Phàm, nói: "Trong Hỗn Độn, có bốn món Hỗn Độn Chí Bảo, một là Tam Thập Lục Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, hai là Bàn Cổ Phủ, ba là Tạo Hóa Ngọc Điệp, bốn là Hỗn Độn Châu.

Thời khai thiên tích địa, bốn thần vật đều vỡ nát giữa trời đất, nhưng trong bốn món, cũng chỉ có Hỗn Độn Châu là thần vật đặc biệt nhất!" "Bên trong vật này chứa đựng một phương thế giới Hỗn Độn, nếu dùng đại pháp lực để khai mở, dùng ba ngàn Đại Đạo để đan dệt, chưa chắc không thể khai mở ra một thế giới như Hồng Hoang.

Đến lúc đó, sức mạnh thế giới gia trì lên thân, liền có thể bổ ra Hỗn Độn, mở ra bức tường ngăn cách giữa Hỗn Độn và Hồng Mông!" "Đó cũng là nguyên nhân tại sao Bàn Cổ năm xưa lại khai thiên tích địa… Ha ha… Chỉ tiếc, người tính không bằng trời tính, ha ha… Năm đó nếu Bàn Cổ thành công, ức vạn sinh linh Hồng Hoang chúng ta, đều sẽ trở thành nô lệ của y!" Mấy câu nói khiến lòng Lâm Phàm kinh hãi không thôi.

Lại có bí mật như vậy sao?

Bàn Cổ khai thiên tích địa, chỉ để có được sức mạnh thế giới gia trì lên thân, mở ra thông đạo giữa Hỗn Độn và Hồng Mông, lẽ nào thật sự có Hồng Mông sao?

"Sư tôn, Hồng Mông là một thế giới như thế nào ạ?" "Ha ha, sau này khi thực lực con đủ mạnh, tự nhiên sẽ biết, bây giờ nói cho con, cũng vô ích!" Hồng Quân không giải thích nhiều, khích lệ nhìn Lâm Phàm, nói: "Sau Bàn Cổ, bất kể là ngộ tính, tư chất, thậm chí là căn nguyên, chỉ có con mới có thể sánh ngang với y, sau này nên chăm chỉ tham ngộ Đại Đạo, đến lúc đó có thể dùng ba ngàn Đại Đạo để đan dệt thế giới, đó chính là lúc khai thiên tích địa, sau khi khai mở thế giới, tự nhiên sẽ có một sứ mệnh đang chờ con!" "Con…" Lâm Phàm

không thể tin nổi chỉ vào mũi mình, rồi cười khổ lắc đầu, "Sư tôn người đừng đùa, con có sứ mệnh gì chứ, người nói vậy làm con sợ đấy…" "Đừng nói nhiều nữa!" Hồng Quân vỗ vỗ lưng Lâm Phàm: "Chăm chỉ tham ngộ Đại Đạo, bây giờ con hẳn đã hiểu vì sao vi sư lại để con tham ngộ Thời Gian Đại Đạo trước rồi chứ?" "Con hiểu rồi, sư tôn dụng tâm lương khổ!" Lâm Phàm đương nhiên biết.

Hồng Quân hy vọng hắn tham ngộ ba ngàn Đại Đạo, chứ không phải chỉ một hai cái trong số đó.

Nhưng Thời Gian Đại Đạo bắt buộc phải tham ngộ đầu tiên, một khi tham ngộ được Thời Gian Đại Đạo, có thể bố trí trận pháp gia tốc thời gian, khi đó đi tham ngộ các Đại Đạo khác, sẽ làm ít công to.

"Tiếc thật…" Lâm Phàm bĩu môi, nói: "Thế giới Hỗn Độn của con không hoàn chỉnh, hấp thụ một viên Hỗn Độn Châu vỡ nát, e rằng cũng khó mà diễn hóa thành thế giới Hỗn Độn hoàn chỉnh, lúc đó làm sao khai mở thế giới được?" Hồng Quân nói: "Con thật hồ đồ, con nghĩ ba viên Nguyên Châu trong tay con là gì?" "Cái gì…" Lâm Phàm cả người run lên: "Tiên Thiên Nguyên Châu của con… Sư tôn, ý của người là… ba viên Nguyên Châu của con, chính là phần còn lại của Hỗn Độn Châu?" "Cũng không hẳn…" Hồng Quân nói: "Trong Hỗn Độn, có vật hỗn thành, là mẹ của trời đất, gọi là Hỗn Độn.

Trong Hỗn Độn, lại có bốn nguyên tố Tiên Thiên, là Địa Hỏa Thủy Phong, Địa Hỏa Thủy Phong vào Hồng Hoang, diễn hóa thành năm nguyên tố Hậu Thiên, là Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ.

Cho nên, Tiên Thiên Nguyên Châu không phải là vật của Hồng Hoang, mà là từ trong Hỗn Độn mà ra, nói chính xác hơn, chính là do viên Hỗn Độn Châu vỡ nát đó diễn hóa thành!" "Năm đó Hỗn Độn Châu vỡ nát, phần lớn bị mảnh vỡ Hỗn Độn bao bọc, tiến vào Tam Tiên Đảo, sau đó bị con có được.

Mảnh nhỏ còn lại, thì ở Hồng Hoang diễn hóa thành bốn viên Tiên Thiên Nguyên Châu, là Địa Nguyên Châu, Hỏa Nguyên Châu, Thủy Nguyên Châu và Phong Nguyên Châu, con chỉ mới có ba, nếu có thể tìm được viên thứ tư, liền có thể dùng công đức để tế luyện, luyện lại Hỗn Độn Châu!" "Ngày Hỗn Độn Châu được luyện lại, cũng là lúc thế giới đại Hỗn Độn tái sinh, nếu có sức mạnh khai thiên tích địa, liền có thể khai mở trời đất trong Hỗn Độn… Nhưng…" Hồng Quân tiếp tục nói: "Muốn khai thiên tích địa, chỉ có Hỗn Độn Châu và ba ngàn Đại Đạo trên Tạo Hóa Ngọc Điệp là xa xa không đủ.

Muốn khai mở trời đất, cần phải có Bàn Cổ Khai Thiên Phủ, Hỗn Độn Thanh Liên, bốn bảo vật đều đủ, mới có thể khai thiên!" "A…" Lâm Phàm đầu óc quay cuồng: "Phiền phức thế, phải có Khai Thiên Phủ, con đi đâu mà kiếm Khai Thiên Phủ chứ?

Còn có Hỗn Độn Thanh Liên nữa… con…" Hồng Quân cười nói: "Không cần vội vàng nhất thời, Khai Thiên Phủ tạm thời không nói, sớm muộn gì cũng sẽ hợp lại thành một.

Nhưng Vạn Thảo Đồ Phổ trong tay con, lại phải nghiên cứu kỹ lưỡng, vật này là mấu chốt để phục hồi Hỗn Độn Thanh Liên… Còn có Tiên Thiên Hồ Lô Đằng, trong tay con còn lại một đoạn dây khô héo phải không, nghiên cứu xem, có thể phục sinh nó…" "Thôi được rồi!" Công việc của mình thật nặng nề.

"Sư tôn!" Lâm Phàm lại hỏi: "Năm đó Bàn Cổ khai thiên đã gặp phải chuyện gì, tại sao rõ ràng đã khai mở trời đất, lại dùng ba ngàn Đại Đạo đan dệt thế giới, tại sao lại phải lấy thân hóa thành vạn vật Hồng Hoang?" "Ha ha…" Hồng Quân nói: "Ba ngàn Đại Đạo trong tay Bàn Cổ, là ba ngàn Đại Đạo được ghi chép trên Tạo Hóa Ngọc Điệp, không phải là Đại Đạo của bản thân y, hơn nữa, dù là ba ngàn Đại Đạo, cũng có chỗ không hoàn chỉnh, diễn hóa Hồng Hoang vốn là để diễn hóa những Đại Đạo không hoàn chỉnh, tiếc là… Thôi thôi…"

“Đừng nói nữa, nói nhiều, bản tọa cũng thấy mờ mịt đây…” Hồng Quân phất phất tay, nói: “Lui xuống đi, nhớ kỹ, sau này không được tùy ý khiêu khích uy nghiêm của Thiên Đạo nữa, nếu không vi sư nhất định trừng phạt không tha!” “Vâng!” Lâm Phàm nhận được rất nhiều thông tin hữu ích từ Hồng Quân, xoay người bay đi, trở về Thái Âm Tinh.

Hít… Thở ra một hơi thật sâu.

Khai thiên tích địa!

Mình cũng phải đi theo con đường của Bàn Cổ sao?

Tham ngộ ba ngàn Đại Đạo?

Sư phụ à… người cũng thật là, muốn hại chết con sao, con một Đại Đạo còn chưa tham ngộ xong, lại bắt con tham ngộ ba ngàn?

Ba ngàn đó… mẹ nó chứ, mình phải tham ngộ đến tận thế hay sao?

Chắc đến lúc mình tham ngộ xong ba ngàn Đại Đạo, Hồng Hoang cũng không biết đã qua bao nhiêu cái vô lượng lượng kiếp rồi.

Thôi thôi!

Trước mắt không nghĩ nhiều như vậy nữa.

Lâm Phàm vung tay, Thủy Nguyên Châu, Phong Nguyên Châu và Hỏa Nguyên Châu bay ra, vây quanh thân thể hắn.

Sau đó hắn lại lấy ra Hỗn Độn Hắc Hồ Lô.

Không thử thì thôi, thử một lần giật cả mình.

Hắc Hồ Lô quả nhiên muốn mở miệng nuốt chửng Tam Nguyên Châu.

“Viên Địa Nguyên Châu cuối cùng, rốt cuộc ở nơi nào nhỉ?” Lâm Phàm nghĩ, Long, Phượng, Kỳ Lân mỗi tộc trấn áp một viên, vậy viên

còn lại ở tộc nào?

Thượng cổ tam tộc, chứ đâu có thượng cổ tứ tộc.

Lại một vấn đề đau đầu.

Chương 105

Thôi bỏ đi, tham ngộ Đại Đạo đã, trước hết nâng cấp Thời Gian Đại Đạo, sau đó lại đi tìm bảo vật.

Ông ông ông… Lâm Phàm vừa bố trí xong trận pháp gia tốc ngàn lần, thì nghe thấy bên ngoài có động tĩnh.

"Tây phương Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, đến bái kiến Lâm sư huynh, xin Lâm sư huynh không tiếc chỉ giáo…" Ặc… Hai tên này!

Ủa… Lâm Phàm đột nhiên phát hiện một vấn đề nghiêm trọng: tại sao hai tên này chưa thành Thánh?

"Vào đi, vào đi!" Lâm Phàm trực tiếp mở đạo trường, cho Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người vào.

"Bái kiến thánh nhân sư huynh!" Hai người cung kính nói.

Đặc biệt là sau khi thấy Lâm Phàm chỉ bằng sức một mình, trực tiếp trấn áp Tam Thanh mười vạn năm, trong Hồng Hoang còn ai dám bất kính với Lâm Phàm.

Thực lực, vĩnh viễn là vốn liếng nguyên thủy nhất.

"Nói đi!" "Hai vị đến đây, có việc gì?" Lâm Phàm cũng chỉ hỏi vậy thôi, bây giờ hắn là Thánh Nhân, một ý niệm có thể nhìn thấu tâm tư hai người.

Tiếp Dẫn nói: "Sư huynh… chúng ta đều là đệ tử của Đạo Tổ, năm đó Đạo Tổ cũng ban cho Hồng Mông Tử Khí, tại sao Tam Thanh sư huynh, Nữ Oa sư tỷ đều đã thành tựu thánh vị vô thượng, mà hai người Tây phương chúng ta, lại cô độc lẻ loi?" Câu nói này vừa thốt ra, Lâm Phàm cười.

Hắn không tin hai vị tổ Tây phương này không biết nguyên nhân.

Đương nhiên, có một số chuyện nói toạc ra thì không hay, thế là Lâm Phàm ra vẻ nghiêm túc, hít một hơi thật sâu, nói: "Hai vị lão đệ à, hai vị đều dùng Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo để trảm thi, khí vận Tây phương giáo không đủ, công đức của hai vị cũng không đủ.

Đương nhiên, hai vị có Hồng Mông Tử Khí, có căn nguyên thành Thánh, thành tựu thánh vị vô thượng tự nhiên là chuyện sớm muộn, không cần gấp.

Chỉ cần khổ tu, chờ đợi thiên cơ là được!" Một tràng lời này của Lâm Phàm cũng là nói thật.

Khí vận của hai vị tổ Tây phương không đủ, công đức không đủ, bản nguyên thiếu hụt.

Vậy thì không cần gấp, cứ từ từ tu hành, sẽ có ngày công đức viên mãn, nhưng ngày đó là mười vạn năm, trăm vạn năm, hay là mấy lượng kiếp, thì không nói chắc được.

Nhưng cách nói này chỉ có thể nói vậy, thực tế không khả thi.

Tại sao?

Bây giờ là lúc mọi người vừa mới thành Thánh, đều phải tranh đoạt khí vận khắp nơi, đợi đến khi người ta chia xong khí vận Hồng Hoang, thì còn chơi cái gì nữa?

Thành Thánh không cần phải quá sớm, nhưng tuyệt đối không thể lạc hậu hơn các Thánh Nhân khác quá nhiều.

Nếu không thì làm sao bố cục được.

"Lâm Phàm sư huynh à…" Tiếp Dẫn trực tiếp quỳ xuống đất, "bộp" một tiếng dập đầu, sau đó nước mắt trong mắt cứ lã chã rơi xuống.

Vừa rơi nước mắt, vừa lặng lẽ lấy ra món đồ gia truyền của cả

Tây phương: Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên.

Nhìn thấy tòa sen vàng này, lòng Lâm Phàm sáng lên.

Mẹ nó, món đồ cuối cùng cuối cùng cũng sắp tới tay rồi sao?

"Lâm sư huynh à…" Tiếp Dẫn vừa sụt sịt vừa khóc, xen lẫn những cơn đau lòng: "Đây là chí bảo của Tây phương chúng ta, hôm nay tâm cam tình nguyện dâng lên cho sư huynh, xin sư huynh đừng từ chối…" "Ai…" Lâm Phàm dở khóc dở cười, nói: "Hai vị sư đệ, ta Lâm Phàm đâu phải là kẻ tham tài như vậy?" Chuẩn Đề / Tiếp Dẫn: Nói thế thôi chứ ta không dám tin, ta thật sự không dám tin.

"Không không không…" Chuẩn Đề nói: "Lâm sư huynh à, đây sao gọi là tài vật được, nếu sư huynh đồng ý chỉ điểm cho hai chúng ta, một tòa sen mười hai phẩm nhỏ nhoi này, đối với sư huynh quả thực không đáng là gì, tiếc là, Tây phương giáo chúng ta cũng không có thứ gì khác…" "Thế này đi!" Lâm Phàm đứng lên, vung tay lấy tòa sen đó, không chút khách khí, nói: "Ta có một cách, có thể khiến hai vị sư đệ lập tức thành Thánh, nhưng, ha ha… không phải ta Lâm Phàm tham tài, một đóa sen nhỏ này, ta còn chưa để vào mắt." "Cầu xin sư huynh!" "Cầu sư huynh cho biết, bất kể là chuyện gì, tiểu đệ ta đều có thể làm!" "Đúng vậy!" Tiếp Dẫn sắc mặt khổ sở: "Đều có thể làm!" "Thật sao?" "Thật!" "Vậy được!" Lâm Phàm đưa tay ra: "Ta muốn một nửa bản nguyên của hai vị!" "Ta… Phụt…" Nghe xong lời của Lâm Phàm, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người suýt chút nữa quỵ thẳng xuống đất.

Mẹ kiếp!

Bản nguyên đó, bản nguyên đó, lại muốn một nửa?

"Ngài cần nhiều bản nguyên như vậy làm gì?" Chuẩn Đề mặt mày đau khổ.

Bản nguyên đối với tu sĩ vô cùng quan trọng, đặc biệt là Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, cả hai đều là do thập đại Tiên Thiên linh căn hóa hình mà thành, nếu mất đi bản nguyên, tu vi từ đó sẽ không thể tiến thêm một tấc.

Đương nhiên rồi!

Bản nguyên có thể dựa vào thời gian tích lũy để bù lại, nhưng đó là từng chút một, còn một nửa thì không biết phải mất mấy trăm vạn năm mới bù lại được.

Mình còn muốn thành Thánh nữa!

"Ta cần bản nguyên làm gì các ngươi không cần biết, đương nhiên, cũng không cần lo lắng!" Lâm Phàm thản nhiên nói: "Chỉ cần các ngươi đồng ý với bản tọa, bản tọa có thể đợi các ngươi thành Thánh xong, mới lấy bản nguyên, thế nào?" Lời của Lâm Phàm khiến Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người mắt sáng lên.

Mất bản nguyên, tu vi không thể tiến thêm, nhưng nếu thành Thánh trước, rồi mới lấy bản nguyên, thì tu vi dù tạm thời không tiến thêm cũng không sao, dù sao cũng đã thành Thánh, không còn quan trọng nữa.

Tu vi Thánh Nhân, mấy chục triệu năm không tiến bộ cũng là chuyện bình thường.

"Sư huynh, huynh thấy sao…" Chuẩn Đề nhìn về phía Tiếp Dẫn.

Tiếp Dẫn gật đầu, nói: "Thôi được, cứ theo lời Lâm sư huynh, đưa một nửa bản nguyên!" "Ta cũng đưa một nửa bản nguyên!" Chuẩn Đề cũng đồng ý.

Lâm Phàm vui mừng, nói: "Tốt, nếu vậy, mời hai vị sư đệ vào trong!" Chỉ cần đồng ý, không sợ không đưa.

Lâm Phàm có đủ tự tin, cảm thấy thực lực của mình có thể trấn áp

hai người, phải biết rằng, Tam Thanh vừa mới bị lão tử trấn áp, hai người này cũng không thể nào quỵt nợ được.

Lâm Phàm dẫn Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn vào sâu trong đạo trường, vung tay che đi thiên cơ trên đầu.

"Xin Lâm Phàm sư huynh ban đạo!" Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người mặt mày thành khẩn, quỳ xuống.

Dù sao ở đây đã che đi thiên cơ, ngay cả Thánh Nhân cũng không thể nhìn trộm, mặt mũi có hay không không quan trọng nữa, chủ yếu là thánh vị, nhất định phải thành Thánh.

Chỉ cần có thể thành Thánh, mẹ nó chứ, phân ta cũng ăn được một bữa, huống chi là quỳ một cái.

"Ngồi đi!" Lâm Phàm thản nhiên ngồi xuống, ba người đối diện nhau.

Lâm Phàm nói: "Hai người có căn nguyên, có cơ duyên, càng có nền tảng thành đạo.

Thiếu chính là lực lượng bản nguyên, nói thẳng ra là năng lượng và công đức khí vận để đột phá lên đại đạo Thánh Nhân không đủ." "A, Lâm Phàm sư huynh, vấn đề này giải quyết thế nào ạ." "Dễ giải quyết!" Lâm Phàm thản nhiên cười: "Chỉ cần có đủ công đức, thì không có chuyện gì khó giải quyết." "Công đức?" Hai người nghe hai chữ công đức, đều cười khổ: Mẹ nó, ta cũng biết, nhưng công đức đâu có dễ kiếm, công đức trong Hồng Hoang là thứ huyền diệu nhất, cơ bản là cái gì cũng làm được, dầu gió vạn năng.

Nhưng công đức khó mà có được, không lấy đi được, không cướp được, khó kiếm lắm, vô cùng khó kiếm.

"Lâm Phàm sư huynh…" Chuẩn Đề mặt mày đau khổ nói: "Cái này, ta cũng biết mà!" "Biết, nhưng làm sao có công đức?" "Không

thể!" Hai người lắc đầu.

Chuẩn Đề mắt sáng lên: "Chẳng lẽ sư huynh có cách?" "Đương nhiên!" Lâm Phàm chỉ lên cửu thiên, nói: "Ta biết trên người hai vị không có công đức, nhưng, có thể hỏi Thiên Đạo vay mà, chỉ cần vay đủ nhiều công đức, luyện hóa một chút, thành tựu đại đạo Hỗn Nguyên không phải là chuyện nước chảy thành sông sao?" "…Công đức cũng có thể vay?" Hai người ngẩn ra: Hỏi Thiên Đạo vay, Thiên Đạo có thèm để ý đến mình không?

"Đương nhiên có thể!" Lâm Phàm tự tin cười, nói: "Phương pháp mượn lực, ta sẽ cho các ngươi, cụ thể làm thế nào, các ngươi xem đi!" Vút… Lâm Phàm búng ngón tay, hai luồng ánh sáng nhỏ như hạt gạo bay ra, dung nhập vào nguyên thần của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Hai người tức thì lĩnh ngộ được tinh túy mượn lực của Lâm Phàm, trợn to mắt nhìn Lâm Phàm, nói: "Sư huynh, thế này cũng được sao!" "Đương nhiên được!" "Nhưng…" Chuẩn Đề mặt khổ như nhà có tang: "Sư huynh à, vay công đức Thiên Đạo, phải phát ra bốn mươi tám đại nguyện, làm sao chúng ta có thể hoàn thành được chứ…" Tiếp Dẫn cũng nhìn Lâm Phàm.

Lâm Phàm nghĩ ngợi, nói: "Lòng thành đến đâu, vàng đá cũng mở!" Rắc… Tám chữ vừa dứt lời, đột nhiên, trên trời một tia chớp xé toạc, kim lôi Thiên Đạo vang dội, gia trì âm thanh Thiên Đạo vào lời nói của Lâm Phàm, truyền bá khắp các nơi trong Hồng Hoang.

"Lòng thành đến đâu, vàng đá cũng mở!" "Lòng thành đến đâu, vàng đá cũng mở!" "Lòng thành đến đâu, vàng đá cũng mở!" … Vô số chủng tộc trong Hồng Hoang, đều nhận được ý chí của Lâm Phàm thánh nhân.

"…" Chuẩn Đề kinh hãi thất sắc: "Lâm sư huynh, thánh nhân chân ngôn, một câu nói lại hợp với đạo của trời đất vạn vật, dẫn động

Thiên Đạo hưởng ứng, Lâm sư huynh, đây là thánh nhân chân ngôn, thánh nhân chân ngôn đó…" Hai người đối với Lâm Phàm lập tức lộ ra ánh mắt ngưỡng mộ và sùng bái.

Cùng lúc đó, cả Hồng Hoang, vô số người nhận được câu danh ngôn này, từng luồng khí tức huyền diệu thông qua khí cơ gia trì, rơi xuống trên người Lâm Phàm.

Lâm Phàm cảm giác một thứ gì đó không nói rõ được, dường như đang dung hợp vào bản thân.

Giống như chúng sinh nguyện lực vậy.

Cũng là khí vận?

Chương 106

Lâm Phàm cười cười: Có cần phải thế không, một câu nói cũng cho ta khí vận?

Rất nhanh!

Những khí vận này bắt đầu sinh ra công đức, ngưng tụ trên người Lâm Phàm.

Một điểm, hai điểm, ba điểm… Tuy ít, nhưng lại từ từ ngưng tụ, không bao giờ ngừng.

Lại có chuyện tốt như vậy?

Lâm Phàm lập tức vui mừng!

"Lâm sư huynh nói không sai, cái gọi là lòng thành đến đâu, vàng đá cũng mở!" Tiếp Dẫn nói: "Đa tạ thánh nhân ban đạo, chúng ta sẽ về tham ngộ, đợi sau khi chứng đạo thành Thánh, nửa bản nguyên kia, nhất định sẽ dâng lên!" "Đi đi!" Lâm Phàm phất tay, trực tiếp đưa hai người về Tây phương. … Hồng Hoang, U Minh Huyết Hải!

Sóng máu ngập trời.

Trong biển máu vô biên, tỏa ra một mùi hôi thối cổ xưa, ở đây ngoài Minh Hà ra, vạn tộc Hồng Hoang không có sinh linh nào có thể sinh tồn, bởi vì nơi đây là nơi ô uế nhất, dơ bẩn nhất, âm u nhất trong Hồng Hoang.

Ầm ầm ầm… Trên U Minh Huyết Hải, đột nhiên nổi lên cuồng phong sóng lớn.

Một tu sĩ mặc áo trắng, khí thế trên người hùng hậu, áp đảo trời đất ức vạn dặm xung quanh, từ từ nổi lên từ trong biển máu, bay lên cao không.

Rồi đứng vững trên cao không.

Chính là Minh Hà.

Minh Hà sắc mặt trắng bệch, giữa trán có một đường huyết tuyến tà dị, lấp lánh ánh hồng u u.

Xung quanh thân thể hắn, vô số khí tức hùng vĩ và vô số đạo văn đan dệt, diễn hóa, hủy diệt rồi lại tái sinh.

Cuối cùng, vào một thời khắc nào đó, Minh Hà đột nhiên mở mắt.

Ầm ầm ầm… Giữa trời đất âm phong run rẩy.

"Ta là Minh Hà…" Minh Hà hét lớn một tiếng, trời đất biến sắc, giọng nói của hắn được Thiên Đạo gia trì truyền đi khắp bốn phương tám hướng Hồng Hoang: "Hôm nay, sáng tạo ra tộc Tu La, Thiên Đạo chứng giám!" "Tộc Tu La, ra đây!" Theo tiếng hét của Minh Hà, vô số pháp lực từ ngón tay hắn ngưng tụ, mở ra một cánh cửa đen kịt trong hư không.

Một người!

Hai người!

Ba người! … Vô số tộc nhân Tu La người đầy máu từ cánh cửa đen kịt đó bò ra.

Quỳ xuống trước mặt Minh Hà, miệng gọi Thánh Phụ!

"Ầm ầm ầm…" Trên Thiên Đạo, kim lôi cuồn cuộn, tỏ vẻ công nhận việc Minh Hà sáng tạo ra tộc Tu La.

Đồng thời, một đám mây vàng khổng lồ ngưng tụ, rơi xuống, đám mây vàng này chia làm hai, trong đó bảy phần rơi xuống người Minh Hà, ba phần còn lại rơi xuống tộc Tu La.

Ba phần công đức Thiên Đạo, trực tiếp tạo ra bốn đại ma tướng, bốn đại ma vương và Thiên Phi Ô Ma của U Minh Huyết Hải, những

cao thủ đỉnh cấp của tộc Tu La.

Trong đó, bốn đại ma vương, bốn đại ma tướng đều trực tiếp đạt tu vi Thái Ất Kim Tiên, Thiên Phi Ô Ma, vừa sinh ra đã là Đại La Kim Tiên.

Xét về một mặt, công đức mà Minh Hà nhận được cũng không ít hơn Nữ Oa là bao.

Nhưng!

Minh Hà nhận được đến bảy phần công đức, nhưng sau khi luyện hóa những công đức này, tu vi của hắn lại không thể tiến thêm một bước, vẫn là Chuẩn Thánh.

Chỉ là, giữa những cử chỉ, uy thế của Minh Hà càng mạnh hơn, sự hiểu biết về trời đất càng sâu sắc hơn, chiến đấu lực cũng tăng lên một bậc.

Nhưng, chẳng có tác dụng gì.

Minh Hà không hề nhờ công đức này mà thành Thánh, càng bi kịch hơn là, không những không thành Thánh, thậm chí ngay cả tầng thứ "Á Thánh" trong truyền thuyết cũng không đạt được.

"Tại… tại sao…" "Phụt…" Minh Hà khổ tâm khổ nghệ, bắt chước Nữ Oa sáng tạo một chủng tộc, cuối cùng lại không thể trở thành Thánh Nhân, thật không cam tâm.

Luận về căn nguyên, so với Tam Thanh chỉ kém một chút, so với Nữ Oa thì ngang ngửa.

Tại sao Nữ Oa có thể thành Thánh!

Tại sao ta không thể thành Thánh?

Minh Hà vắt óc suy nghĩ, cũng không ra. … Nhưng, chuyện Minh Hà tạo ra tộc Tu La, được trời ban vô biên công đức lại bị chúng nhân

Hồng Hoang nhìn thấy.

Chúng nhân không ai không ngưỡng mộ đến chảy nước miếng.

Đặc biệt là Đế Tuấn.

Đế Tuấn vì công đức mà sắp phát điên, tương tự, tu vi của Đế Tuấn hiện nay cũng bị kẹt ở Chuẩn Thánh đại viên mãn, chỉ còn một bước nữa là có thể bước vào cảnh giới trong truyền thuyết.

Nhưng Đế Tuấn nhìn Minh Hà, lại càng nhíu mày hơn.

"Đại ca, sao vậy?" Đông Hoàng Thái Nhất hỏi Đế Tuấn.

Đế Tuấn nói: "Thấy chưa, Minh Hà hiện nay khổ tâm khổ nghệ tìm đạo, cùng với Trấn Nguyên Tử, hai người họ là kẻ địch lớn nhất trên con đường thành Thánh của bản đế!" Dưới Thiên Đạo, số cực là chín, trong Hồng Hoang nên có chín vị Thánh Nhân.

Hiện nay đã có sáu vị, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề còn lại không cần nói, tám phần cũng sẽ thành Thánh, cho nên thánh vị chỉ còn lại một.

Đối với Đế Tuấn, không những phải chạy đua, giành lấy cơ duyên và công đức, mà còn phải chạy đua thắng tất cả những người khác.

Ví dụ như đội một có Trấn Nguyên Tử và Minh Hà, còn có đội hai là Côn Bằng, Đông Vương Công, Tây Vương Mẫu, Thái Âm Nữ Thần.

"Đương…" Đông Hoàng Thái Nhất lập tức rút ra Hỗn Độn Chung, nói: "Hay là, đại ca, ta đi diệt hắn!" "Đừng!" Đế Tuấn mày đen lại: "Đệ đệ, hiện nay Minh Hà có vô số công đức gia trì, không thể động được, chờ cơ hội đi.

Hơn nữa, bước đầu tiên của chúng ta bây giờ, là phải diệt Viễn Cổ Thiên Đình của Đông Vương Công, nếu không khí vận Thiên Đình có hạn, làm sao công phạt Vu tộc?" "Vâng!" … Tu Di Sơn!

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, sau khi học hết luồng ánh sáng nhỏ mà Lâm Phàm truyền cho, sắc mặt hơi khổ sở.

Bốn mươi tám đại nguyện!

Mỗi một đại nguyện đều gần như là chuyện không thể hoàn thành.

Nhưng, bây giờ câu hỏi trắc nghiệm đã ở trước mắt, không có lựa chọn nào khác.

Nếu không, sau này cơ duyên và khí vận bị Tam Thanh và những người khác cướp hết, thật sự là công dã tràng.

Bây giờ, nhân lúc Tam Thanh bị phong ấn trong Hỗn Độn, phải nhanh chóng thành Thánh, sau đó nhân cơ hội chiếm đoạt khí vận Hồng Hoang.

"Thiên Đạo tại thượng!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề quỳ bên ao Bát Bảo Công Đức, đều giơ tay phải, ngẩng đầu nhìn trời, đối trời phát thệ.

"Đệ tử Tiếp Dẫn / Chuẩn Đề hôm nay phát đại nguyện, xin Thiên Đạo cho vay công đức, xin Thiên Đạo chứng giám…" "Thứ nhất, đệ tử thề sẽ tu phục linh mạch Tây phương, lệnh cho Tây phương giáo môn đại hưng…" Rắc… Ầm ầm ầm… Hai luồng huyền quang từ cửu thiên rơi xuống, gia trì lên người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

"Thứ hai, đệ tử nguyện cho thiên hạ thương sinh, người người như rồng…" Rắc… Ầm ầm ầm… Lại có hai luồng huyền công từ cửu thiên giáng xuống, lần lượt gia trì lên người Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Chương 107

Ầm… Khí thế trên người hai người tăng vọt.

Hồng Hoang, sấm chớp rền vang, mưa gió bão bùng.

Vô số ánh mắt lại hướng về thế giới Tây phương.

Không còn cách nào khác, động tĩnh ở thế giới Tây phương thật sự có chút quá lớn.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn quỳ trên đất, cầu Thiên Đạo ban công đức, phát đại nguyện.

Mỗi khi phát ra một đại nguyện, liền có công đức giáng xuống người hai người.

Đợi đến khi hai người phát xong bốn mươi tám đại nguyện, liền có một đám công đức khổng lồ lần lượt rơi xuống người hai người.

Ầm… Tử khí đông lai ba vạn dặm!

Trên bầu trời, vô số linh khí ngưng tụ thành kim hoa, từ từ phiêu lạc, trên mặt đất, vô số kim liên mọc lên, lá vàng trải ra, phủ kín cả thế giới.

"Ngao hống…" Giữa mây ngũ sắc trên trời, tiên nhạc vang lên, thương long ngâm xướng, phượng hoàng múa lượn, còn có kỳ lân xuất hiện.

Hai người Tây phương, thành Thánh.

"Ta là Tiếp Dẫn / Chuẩn Đề hôm nay chứng đạo thành Thánh, lập một đại giáo, tên là Tây phương giáo.

Dùng Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Thất Bảo Diệu Thụ, Lục Căn Thanh Tịnh Trúc trấn áp khí vận giáo môn, Tây phương giáo,

lập…” Ầm ầm ầm… Kim lôi Thiên Đạo cuồn cuộn, công nhận giáo môn.

Trong hư không phía trên ao Bát Bảo Công Đức, một cây đại thụ màu vàng kim lập tức hiện ra, lơ lửng trên đỉnh Tu Di Sơn.

Đây là cây vàng khí vận đại biểu cho khí vận Tây phương giáo.

Trên cây vàng ánh sáng rực rỡ, khí vận tụ tập, nhưng lại kém xa Thiên Đình, ngay cả Đạo môn của Tam Thanh, cũng không bằng.

Đương nhiên, kết quả này Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người tự nhiên biết, cũng không quá để ý.

Dù sao, người đã thành Thánh, khí vận giáo môn cứ từ từ, từng bước một.

“Thái Âm Tinh Lâm Phàm, chúc mừng Tây phương Chuẩn Đề / Tiếp Dẫn thành Thánh!” “Oa Hoàng Cung Nữ Oa, chúc mừng hai vị thành Thánh…” … Hồng Hoang, vang lên một tràng tiếng chúc mừng.

Hai người lập tức vui mừng.

Một lát sau, Tiếp Dẫn thu lại pháp thân, nói với Chuẩn Đề: “Sư đệ, lúc trước chúng ta đã đồng ý với Lâm Phàm sư huynh về nửa bản nguyên, cũng nên đưa rồi, đau dài không bằng đau ngắn!” “A!” Chuẩn Đề cũng gật đầu: “Đi thôi!” Hai người vung tay, liền xé rách tầng tầng không gian, trong nháy mắt đã đến bên ngoài Thái Âm Tinh, sau khi được Lâm Phàm cho phép, hai người liền ở Thái Âm Tinh chém đi bản nguyên, đưa cho Lâm Phàm.

Sau khi chém đi bản nguyên, sắc mặt hai vị Thánh không tốt, liền vội vàng quay về tu luyện.

Lâm Phàm nhận được bản nguyên của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, khẽ cười, thân hình lóe lên tiến vào thế giới Vạn Thảo Đồ Phổ.

Cùng lúc đó!

Thiên Đình!

Thiên Đế Đế Tuấn chinh phạt Yêu tộc với binh lực lên đến trăm tỷ, trực tiếp xé rách không gian, mang theo đại quân hùng hậu lướt qua hư không, binh lâm trên Đông Hải.

Nơi đáp xuống chính là sào huyệt của Đông Vương Công, Viễn Cổ Thiên Đình!

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người chính thức trở thành Thánh Nhân, số lượng thánh vị trong Hồng Hoang tăng vọt, một hơi tăng lên tám vị.

Lần lượt là Hồng Quân, Lâm Phàm, Nữ Oa, Tam Thanh, Nhị Thánh.

Vậy thì, theo quy tắc của Thiên Đạo, hẳn là còn một người nữa.

Một người!

Rốt cuộc là ai?

Là mình, Minh Hà, hay là Trấn Nguyên Tử?

Đế Tuấn cuối cùng không ngồi yên được nữa, dù cho Thiên Đình trong trận đại chiến Vu Yêu nguyên khí chưa hồi phục, y vẫn thống lĩnh trăm tỷ đại quân Yêu tộc, gần như dốc toàn bộ lực lượng, đến trên Đông Hải.

Không tuyên chiến.

Lúc đại quân Thiên Đình của Đế Tuấn đến, Đông Vương Công thậm chí còn chưa nhận được chút tin tức nào.

Đợi đến khi yêu binh yêu tướng đen kịt che kín bầu trời, hắn mới ngơ ngác từ đại điện bay ra, đứng trong hư không nhìn Đế Tuấn, chất vấn: "Đế Tuấn, ngươi có ý gì, tại sao lại đến Đông Hải của ta?"

“Đông Hải của ngươi?” Đế Tuấn cười lạnh: “Đông Vương Công, ngươi là Nam tiên chi thủ, sao có thể không biết thiên số, hiện nay ta Đế Tuấn là Thiên Đế, cai quản thiên hạ.

Ngươi lại không tuân theo thiên số, ở Đông Hải kiến lập Viễn Cổ Thiên Đình để chia sẻ khí vận Thiên Đình của Yêu tộc ta, ngươi có biết tội không?” “Đông Vương Công, mọi người năm đó đều cùng nghe giảng ở Tử Tiêu Cung, ta cho ngươi một chút mặt mũi, giải tán Viễn Cổ Thiên Đình, và lập thệ từ nay về sau gia nhập Thiên Đình của Yêu tộc ta, bản đế hôm nay sẽ tha cho ngươi không chết!” “Ha… ha ha ha ha ha…” Đông Vương Công cười lớn, như thể nghe thấy trò cười lớn nhất trong trời đất, nói: “Đế Tuấn, ngươi cũng dám nói chuyện thiên số với ta… Bản đế, là do Đạo Tổ đích thân phong, Nam tiên chi thủ, thống lĩnh tất cả nam tiên trong thiên hạ, không ai không tuân theo.

Ta không tin ngươi dám làm gì ta?” “Đông Vương Công, ngươi thật sự muốn cố chấp không tỉnh ngộ?” “Hừ… có gan thì chiến, Đế Tuấn, chẳng lẽ bị Vu tộc đánh đến hỏng não rồi…” “Tìm chết…” Đương… Kẻ theo sau là Đông Hoàng Thái Nhất vỗ vào chiếc chuông lớn trong tay, không đợi Đế Tuấn hạ lệnh, trực tiếp một chuông úp xuống, che phủ trời đất, đập về phía Đông Vương Công.

“Đương…” Đông Vương Công bị tấn công bất ngờ, Thuần Dương Kiếm và Long Đầu Quải trong tay đồng thời ném ra, lại tung ra vô số pháp bảo phòng ngự, nhưng toàn bộ đều bị chiếc chuông lớn kia xé nát.

May mà pháp bảo nhiều, thủ hạ bên dưới cũng kịp thời ra tay, cuối cùng cũng bảo vệ được Đông Vương Công, không bị thương.

Nhưng Đông Hoàng Thái Nhất không nghi ngờ gì đã cho Đông Vương Công một đòn phủ đầu.

Đông Vương Công giận tím mặt: "Huynh đệ, đánh cho ta, mở đại trận, để bọn chúng thấy sự lợi hại của Viễn Cổ Thiên Đình chúng ta!" "Mở trận…" Ầm ầm ầm… Trận pháp của Viễn Cổ Thiên Đình, đã sớm bố trí xong.

Đây là sau khi Đông Vương Công xem trận đại chiến Vu Yêu, khổ tư suy nghĩ, tập hợp sức mạnh của toàn bộ Viễn Cổ Thiên Đình, nghiên cứu ra một phương đại trận, đặt tên là "Vạn Tiên Đại Trận".

Trận này một khi mở ra, có hàng vạn người cùng lúc điều khiển, có công dụng tương tự như Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Nhưng, về chất lượng thì kém xa.

"Đế Tuấn!" Đông Vương Công đích thân điều khiển đại trận, trên đại trận màu vàng kim đó tuôn ra từng đợt đạo văn, kim quang tứ phía, khí thế vô cùng kinh người: "Ha ha ha… Đánh không lại Vu tộc, lại coi Viễn Cổ Thiên Đình ta là quả hồng mềm, đến đây lập uy sao?" "Ta nhổ vào…" Đông Vương Công cười lạnh: "Đế Tuấn, ngươi đường đường là Yêu Đế, lại đi chứng Thiên hôn với một gã đàn ông, để lại trò cười cho cả Hồng Hoang, ngươi có tư cách ngồi trên ngôi vị Thiên Đế sao!" "Tìm chết!" Không nhắc thì thôi, nhắc đến là toàn nước mắt.

Năm đó Đạo Tổ dùng Thời Gian Đại Đạo quang đảo ngược thời gian trong phạm vi ức vạn dặm, nhưng ngoài ức vạn dặm đó, trên chín mươi chín phần trăm đại địa Hồng Hoang, không có đảo ngược.

Chúng sinh đối với chuyện này, quả thực như thuộc nằm lòng.

Đế Tuấn làm sao chịu nổi, lập tức mắt đỏ ngầu, Hà Đồ Lạc Thư trong tay tế ra đội lên đầu, ý niệm vừa động, liền có Nhật Tinh Luân bay ra, hóa thành Thái Dương Chân Hỏa ngập trời, thiêu đốt về phía Vạn Tiên Đại Trận.

"Đương…" Đông Hoàng Thái Nhất tay cầm Hỗn Độn Chung,

dùng sức vỗ một cái.

Hỗn Độn Chung lập tức vang vọng khắp bầu trời, hóa thành chiếc chuông lớn ức vạn dặm, bên ngoài tuyên bố nhật nguyệt tinh thần, bên trong khắc địa hỏa thủy phong, vạn tộc Hồng Hoang ẩn hiện trên đó, chư thiên vạn giới hiện ra trong đó.

Một chuông vỗ xuống, tiếng chuông vang vọng Hồng Hoang, lập tức có thể trấn áp một phương trời.

Ầm ầm ầm… Đông Vương Công bên dưới tự nhiên cũng không phải bùn nhão, có thể chiếm cứ Đông Hải, trấn áp Long tộc không ngóc đầu lên được, tự nhiên là dựa vào bản lĩnh thật sự, công phu cứng rắn.

"Hống…" Vạn người pháp lực gia trì lên thân, Đông Vương Công cứng đối cứng, trực tiếp đánh bay Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất hai người.

Tiên Thiên Chí Bảo thì sao?

Đánh lại được sức mạnh của vạn người chúng ta sao?

"Hừ…" Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất quay lại, cả hai đều mặt đầy tức giận, không ngờ Đông Vương Công lại mạnh như vậy.

"Được lắm…" Đế Tuấn nói: "Chơi trận pháp à, ta là tổ tông của ngươi!" "Tế trận!" Theo lệnh của Đế Tuấn, Yêu tộc lập tức hành động.

Lấy Đế Tuấn làm trận nhãn, lấy thập đại yêu thánh làm trận tâm, ba trăm sáu mươi lăm đại yêu cầm tinh kỳ vẫy, cảm ứng ba trăm sáu mươi lăm ngôi sao lớn trên trời, bên ngoài có mười vạn tiểu yêu, vẫy Ngân Hán Chi Sa.

Chương 108

Ầm ầm ầm… Một đại trận mờ ảo, bay lên trên Đông Hải, trong nháy mắt bắt đầu hấp thụ ánh sáng của nhật nguyệt tinh thần, sau đó, ban ngày như đêm.

"Rơi…" Ầm ầm ầm… Trên bầu trời, sức mạnh của các vì sao gia trì lên đại trận, vô số lưu tinh rơi xuống, hung hăng đập về phía Vạn Tiên Đại Trận.

Đều là sức mạnh của vạn người.

Nhưng Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận rõ ràng mạnh hơn một bậc.

Dù bản 2.0 của Phục Hy chưa được tham ngộ, nhưng dựa vào bản cũ cũng đủ rồi, đối phó Vu tộc thì không được, nhưng đối phó Vạn Tiên Đại Trận của Viễn Cổ Thiên Đình, thì dư sức.

Ầm ầm ầm… Bùm… Ầm… Trong Đông Hải, sóng biển rung chuyển, mặt biển dâng cao, sóng thần cao ngàn thước từng đợt truyền đi bốn phương tám hướng.

Dưới đại dương, vô số sinh linh run rẩy.

Ngay cả trong Long cung Đông Hải, Chúc Long cũng đã ra lệnh cho đệ tử Long tộc, cấm đệ tử ra ngoài.

Rất nhanh, trận pháp kết thúc!

Dù sao, tuy Viễn Cổ Thiên Đình lợi hại, nhưng số người quá ít, Đông Vương Công không chạy trốn, liều mạng đến cùng, cuối cùng tự bạo.

Đông Vương Công tự bạo, lại không gây ra thương tổn quá lớn cho Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, dù sao Thái Nhất có Hỗn Độn Chung bảo vệ, nhưng một vụ nổ lại trực tiếp làm chết hàng trăm triệu

yêu binh.

Trong chốc lát, cả mặt biển Đông Hải đều một màu đỏ thẫm vàng kim.

Nhưng cuối cùng, chỉ là vài trăm triệu yêu binh, so với trăm tỷ đại quân của Đế Tuấn cũng chỉ là muối bỏ bể.

Cứ như vậy, Thiên Đình với thế nghiền ép, đã hủy diệt Viễn Cổ Thiên Đình, trở thành bá chủ duy nhất, khí vận cuối cùng cũng hợp nhất.

Khí vận Thiên Đình tăng vọt, đứng đầu Hồng Hoang.

Yêu tộc rút lui, nhưng không lập tức trở về Thiên Đình, mà sau khi đi một vòng, trực tiếp đến ngoại vi Long cung Đông Hải, bày binh ở Đông Hải, uy hiếp Long tộc. … Tây Côn Luân!

Khi đại chiến xảy ra, Tây Vương Mẫu đang bế quan, không hề biết chuyện gì đã xảy ra.

Ngay khoảnh khắc Đông Vương Công tự bạo, trong lòng bà lại dâng lên một luồng khí cơ, lập tức có cảm ứng, nhưng lúc đó xé rách không gian không kịp, đành phải đợi Yêu tộc rút lui, mới đến nơi Viễn Cổ Thiên Đình tọa lạc.

Vung tay, triệu hồi tàn hồn của Đông Vương Công, đặt trong tay.

Bộp… Tây Vương Mẫu nhìn tàn hồn suy yếu của Đông Vương Công, một giọt nước mắt rơi xuống.

Hai người làm huynh muội vô số năm, Tây Vương Mẫu sao có thể vô tình.

“Ca ca, ta đến muộn…” “Muộn cũng tốt…” Đông Vương Công nhìn Tây Vương Mẫu, cười nói: “Nếu muội đến sớm, chẳng phải chỉ thêm một đống xương trắng thôi sao, ai… Thiên ý, rốt cuộc là thế

nào…” Đông Vương Công không hiểu.

Đạo Tổ đích thân phong Nam tiên chi thủ, tại sao lại thua tên Đế Tuấn chiếm giữ ngôi vị Thiên Đế?

Tại sao?

Đạo Tổ đích thân phong, thực chất là Thiên Đạo đích thân phong.

Thiên Đạo à, đã phong ta làm Nam tiên chi thủ, Hồng Hoang chí tôn, tại sao lại như vậy?

“Chuyện này, không thể trách Thiên Đạo… chỉ là ngươi không nhìn rõ Thiên Đạo mà thôi…” Không biết từ lúc nào, Lâm Phàm xuất hiện bên cạnh linh hồn của Đông Vương Công.

“…Tại sao?” Đông Vương Công nhìn Lâm Phàm: “Thánh nhân, có thể nhìn thấu quá khứ tương lai, có thể cho ta biết, tại sao bản đế không thể chống lại Đế Tuấn?” “Đế Tuấn nói không sai!” Lâm Phàm thản nhiên nói: “Bởi vì ngươi xuất hiện không đúng lúc, ngôi vị Thiên Đế, vốn có trước có sau, Thiên Đạo đã định ngươi là Hồng Hoang chí tôn, có ngôi vị Thiên Đế, nhưng không phải là hiện tại, mà là tương lai.

Sau khi Đế Tuấn vẫn lạc, ngươi tự nhiên sẽ trở thành Thiên Đế!” “Nhưng ngươi lại không thể nhìn thấu, lúc này đã ra mặt cứng rắn tranh đoạt khí vận của Đế Tuấn, đến nỗi trong trận đại chiến Vu Yêu thất lợi, thua Yêu Vu tộc, kết quả này vi phạm ý chí của Thiên Đạo.

Nếu không phải Đạo Tổ kịp thời xuất hiện, sự cân bằng đã sớm bị phá vỡ, nguyên nhân của tất cả, đều do ngươi.” “Ta…” Đông Vương Công mặt đầy oan ức: “Ta không phải Thánh nhân, không thể nhìn thấu quá khứ tương lai, sao có thể biết được?” “Sao lại không thể biết được?” Lâm Phàm nói: “Chỉ là ngươi không muốn suy đoán thiên ý mà thôi.

Nếu không, bí cảnh ba mươi ba tầng trời đó, đáng lẽ phải do Đông Vương Công phát hiện, chứ không phải là Đế Tuấn và Thái Nhất!" "…" Đông Vương Công ngẩn ra.

Lâm Phàm lắc đầu, nói: "Đây là thiên ý, không thể thay đổi.

Hy vọng sau này khi ngươi trở lại Hồng Hoang, sẽ có cảnh tỉnh!" "Ta… có thể sống lại?" "Không phải!" Lâm Phàm lắc đầu: "Cũng không phải, sau khi luân hồi, ngươi không còn là Đông Vương Công của ngày hôm nay nữa!" Nói xong, Lâm Phàm vung tay, một giọt Tam Quang Thần Thủy bay ra, bao bọc tàn hồn của Đông Vương Công, rồi ném cho Tây Vương Mẫu, nói: "Sau này khi thiên địa luân hồi được thiết lập, tự nhiên sẽ tái sinh, đừng quá lo lắng, tất cả đều là thiên ý!" "Ừm!" Tây Vương Mẫu không nói gì, thản nhiên nhìn về phía đường chân trời xa xăm.

Sau đó, lại thấy cả đại dương rung chuyển.

"Hử?" Lâm Phàm mắt hơi nheo lại, một lát sau cười: Đế Tuấn đến Long tộc?

Có chút thú vị.

"Đi!" Lâm Phàm nắm tay Tây Vương Mẫu, vung tay, trong nháy mắt đã đến Long cung Đông Hải của Long tộc.

Trăm tỷ Yêu tộc che trời lấp đất, bao phủ bầu trời.

Trên mặt nước, hai bóng người đang đại chiến.

"Bùm…" Đông Hoàng Thái Nhất tay cầm Hỗn Độn Chung, mỗi một chuông rơi xuống, đều phá vỡ hư không, xuyên thủng trời đất.

Đối thủ của Đông Hoàng Thái Nhất, không ai khác, chính là người bạn cũ của Lâm Phàm, Chúc Long.

Chúc Long vốn là cường giả tuyệt thế thời thượng cổ, sau đó ở

đáy biển dung hợp với bản nguyên của Long Vương, chiến đấu lực hiện nay có thể nói là vô song, một mình một ngựa, không sử dụng bất kỳ vũ khí nào, nhưng vẫn đánh ngang tay với Đông Hoàng Thái Nhất, không hề rơi vào thế hạ phong.

"Chúc Long, ngươi cũng không làm gì được ta…" Thái Nhất trong mắt lộ ra một tia khâm phục: "Hay là hàng phục Yêu tộc ta đi!" "Hừ…" Chúc Long đứng trong hư không, hừ lạnh một tiếng, nói: "Tiếp lão phu một chiêu nữa!" Hống… Chúc Long thân hình vừa động, đột nhiên hóa thành kim long vạn trượng, trên thân rồng, ẩn ẩn có tử quang lấp lánh.

"Hống…" Đầu rồng khổng lồ như một ngọn núi nhỏ, đột nhiên quay đầu về phía Thái Nhất gầm lên một tiếng, đây là bản mệnh thần thông của Chúc Long và Long tộc, tên là "Chân Long Chi Tức!" Long tức mênh mông, trời đất phong vân biến sắc.

Sóng biển dâng trào, tường nước cao vạn trượng hung hăng tuôn ra, càn quét bầu trời.

Một trận long tức khuếch tán, tất cả Yêu tộc trong phạm vi vạn dặm đều từ trên cao rơi xuống, sau đó, thân kim long của Chúc Long, chín móng vuốt vung ra, một móng vuốt đập vào bản thể của Hỗn Độn Chung của Thái Nhất.

Đương… Đông Hoàng Thái Nhất trực tiếp bị đập vỡ hư không, bay vào Hỗn Độn.

"Mạnh thật!" Nhưng Đông Hoàng Thái Nhất dù sao cũng là Đông Hoàng Thái Nhất, một đòn cũng chỉ khiến hắn rơi vào thế hạ phong mà thôi.

"Ha ha ha ha…" Lúc này, Đế Tuấn đứng trong hư không, cười lớn nói: "Chúc Long, đừng đánh nữa, ngươi với đệ đệ Thái Nhất của ta ngang tài ngang sức, nhưng đừng quên, trong tay bản tọa còn có thập

đại yêu thánh, có thể bình định Đông Hải, lại có Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, có thể trấn áp ức vạn Long tộc." "Hôm nay, Long tộc Đông Hải chịu sự tiết chế của Thiên Đình ta, sau này cùng trẫm xuất chinh Vu tộc, có nguyện ý không!" "Ai…" Chúc Long hóa thành hình người, lắc đầu, than thở: "Nếu đại ca ta còn ở đây, Long tộc sao có thể dung túng cho đám tiểu bối các ngươi." "Được rồi!" Đế Tuấn nói: "Long Vương quả thực lợi hại, bản tọa năm đó cũng đã thấy qua phong thái mấy lần, tiếc là, khí vận Long tộc không còn, hiện nay khí vận Thiên Đình ta bao trùm Hồng Hoang, làm sao đấu với trẫm.

Cùng là dị tộc thượng cổ, Kỳ Lân nhất tộc đã quy thuận Thiên Đình, Long tộc lại có gì không thể?" Trong mắt Chúc Long hiện lên sự mất mát vô tận.

Đế Tuấn nói có gì sai đâu.

Long tộc trấn thủ Đông Hải, khí vận đã sớm hao mòn hết, chỉ có một chủng tộc lớn như vậy, ngay cả Đông Vương Công cũng không đối phó được, huống chi là Thiên Đình?

Đại ca à, vận mệnh Long tộc phải làm sao?

Chúc Long nhắm mắt, hít một hơi thật sâu, trên mặt lộ ra sự bất cam vô tận.

Đến khi mở mắt, đột nhiên, Chúc Long nhìn thấy một bóng người mờ ảo… rất quen thuộc, là tên đó sao?

Chúc Long dụi dụi mắt, đột nhiên trước mắt sáng lên: "Ê… bạn hiền, mau cứu mạng a…" "Ai?" "Hử…" Đế Tuấn, Thái Nhất, thập đại yêu thánh đồng loạt quay đầu nhìn.

Có thể ở dưới tu vi của bọn họ mà thần không biết quỷ không hay, người đó là ai?

Nhưng, đến khi nhìn rõ người đó, sắc mặt lại đồng loạt đen lại.

Đặc biệt là Đế Tuấn, sau khi nhìn thấy Lâm Phàm, lại nhớ đến một quá khứ không muốn nhớ lại.

Chương 109

"Bái kiến Thánh nhân!" Soạt soạt… Người của Yêu tộc sau khi nhìn thấy Lâm Phàm, chỉ có thể quỳ xuống đất hành lễ.

Lâm Phàm phất phất tay, nói: "Đều đứng lên đi!" Sau đó, nhìn về phía Chúc Long: "Chúc Long lão đệ, ta đối xử với ngươi bao nhiêu năm nay đâu có tệ, bây giờ ngay cả một hậu bối cũng đánh không lại?" Mặt Chúc Long hơi co giật!

"Chúc Long bái kiến Thánh nhân…" Năm đó là bạn xấu, nhưng bây giờ lại là trời và đất.

"Ha ha…" Lâm Phàm ha ha cười, nói: "Ta quen gọi ngươi là bạn hiền hơn!" "Thôi được!" Chúc Long nói: "Bạn hiền, Long tộc ta sau này theo ngươi, được không?" Lâm Phàm dắt Tây Vương Mẫu, từ sau lưng Yêu tộc đông nghịt trên cao rơi xuống, đứng trên mặt biển.

Sau đó sắc mặt Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đen lại.

Mẹ nó, tên này ở đâu cũng phải chen vào một chân sao?

Nhưng, lời này cũng chỉ dám nghĩ trong lòng, không dám nói ra.

"Chúc Long lão đệ, lâu rồi không gặp, lại mạnh lên không ít nhỉ!" "A ha ha…" Chúc Long mặt đầy vui mừng, không biết vì sao, rõ ràng Lâm Phàm đã lừa hắn mấy lần, nhưng khi nhìn thấy Lâm Phàm, Chúc Long không có bất kỳ áp lực tâm lý nào, giống như nhìn thấy bạn cũ vậy.

Chẳng lẽ, mình có chứng thích bị lừa?

"Lâm Phàm thánh nhân…" Chúc Long cuối cùng cũng thu lại nụ cười, sau đó nghiêm mặt nói: "Từ nay về sau, Long tộc nguyện ý quy phục Thánh nhân, hiệu lực cho Thánh nhân, không biết Thánh nhân có

thể tiếp nhận không?" Thời kỳ viễn cổ, các đại lão trong Hồng Hoang đều chiếm cứ một phương, xưng vương xưng bá, ức vạn chủng tộc Hồng Hoang cùng tồn tại.

Nhưng bây giờ không giống nữa, Thánh nhân xuất hiện, đã hoàn toàn phá vỡ cục diện ngàn vạn năm của Hồng Hoang.

Ngay cả đại lão như Nhiên Đăng, cũng tìm đến cây đại thụ để dựa dẫm.

Kỳ Lân nhất tộc cũng quy phục Thiên Đình, Long tộc nếu muốn hoàn toàn dựa vào sức mình để sinh tồn, không có bất kỳ chỗ dựa nào, ở Hồng Hoang thật sự không dễ sống.

Không còn cách nào khác.

Tình thế ép người, Long tộc dù có ngầu đến đâu, cũng không thể không nhìn vào tình hình hiện tại.

Cục diện cát cứ vô số năm trong Hồng Hoang sắp kết thúc, tiếp theo, sẽ là cục diện các Thánh nhân đứng đầu, tất cả các thế lực ngoài Thánh nhân, e rằng đều khó mà tồn tại.

Đặc biệt là các thế lực lớn.

"Đinh đong… Hệ thống lựa chọn siêu cấp hiện đang phát hành nhiệm vụ, mời túc chủ tra nhận!" "Lựa chọn một: Chấp nhận sự đầu hàng quy phục của Long tộc, thưởng một trăm triệu điểm công đức!" "Lựa chọn hai: Không chấp nhận sự quy phục của Long tộc, thưởng năm mươi triệu điểm công đức!" Mời túc chủ mau chóng đưa ra lựa chọn.

"Ta chọn một!" Quá đơn giản.

Tuy khí vận Long tộc suy tàn, nhưng một khi đầu quân cho Thái Âm Tinh, khí vận tự nhiên sẽ mạnh lên.

Cho nên nhân quả khí vận tương liên, là như vậy.

"Được!" Lâm Phàm gật đầu, nói: "Vậy thì từ hôm nay trở đi, Long tộc, được Thái Âm Tinh ta bảo hộ!" Giọng Lâm Phàm không lớn, nhưng vang dội ra ngoài, thổi đến ức vạn chủng tộc Hồng Hoang.

Sắc mặt Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất càng khó coi hơn.

Vốn định một lần thu phục Long tộc, để làm bia đỡ đạn trong trận đại chiến Vu Yêu lần thứ hai, không ngờ giữa đường lại xuất hiện một vị Thánh nhân.

Thôi rồi, vận khí mình không tốt.

"Chúc mừng Long tộc…" Đế Tuấn chắp tay, lại chắp tay với Lâm Phàm: "Chúc mừng Thánh nhân, được Long tộc tương trợ, sau này khí vận Thái Âm Tinh nhất định sẽ như mặt trời ban trưa!" "Ừm!" Lâm Phàm gật đầu.

Sau đó Đế Tuấn lại chắp tay: "Nếu vậy, thì Đế Tuấn xin lui…" "Đợi đã!" Lâm Phàm vội vàng ngăn Đế Tuấn đang định rời đi, nói: "Đợi chút, bản thánh có sổ sách muốn tính với ngươi, Đế Tuấn… ngươi có biết tội không?" "…" Đế Tuấn hơi ngẩn ra, sau đó tưởng Lâm Phàm nói chuyện Long tộc, nói: "Hồi bẩm Thánh nhân, Đế Tuấn chinh phạt Long tộc trước, Thánh nhân ngài thu phục Long tộc sau, sau khi ngài thu phục Long tộc, Đế Tuấn không còn can thiệp nữa, không biết Đế Tuấn có tội gì?" "Bản thánh không nói chuyện Long tộc!" Lâm Phàm thản nhiên nói: "Ta nói chuyện Viễn Cổ Thiên Đình.

Diệt thì cũng diệt rồi, cũng không sao, nhưng Đông Hoa Đế Quân là do Đạo Tổ đích thân phong làm Nam tiên chi thủ, tại sao lại bức tử hắn, khiến hắn vẫn lạc, sau này ai sẽ chấp chưởng Hồng Hoang?" "…" Đế Tuấn mặt đầy khó xử, ánh mắt chuyển động, lại nhìn thấy Tây Vương Mẫu bên cạnh Lâm Phàm, lập tức trong lòng hiểu ra bảy tám phần.

“Hồi bẩm Thánh nhân, Đế Tuấn vốn cũng không định đánh giết Đông Hoa, là hắn tự bạo mà vong, ta…” “Thôi bỏ đi!” Lâm Phàm vung tay, nói: “Nể tình sự việc có nguyên do, trách nhiệm không hoàn toàn do ngươi, nhưng tội chết có thể miễn, tội sống khó tha.

Cộng thêm ngươi và Thái Nhất vừa mới chửi thầm bản tọa, xử phạt một lượt luôn…” Phụt… Đế Tuấn suýt chút nữa phun ra một ngụm máu.

Chửi thầm?

Được rồi, ta vừa mới chửi thầm Thánh nhân!

Đế Tuấn tiếp xúc với Thánh nhân tương đối ít, cho nên không để ý đến cái bug Thánh nhân có thể dễ dàng nhìn thấu lòng người này.

“Đế Tuấn nguyện ý tiếp nhận trừng phạt.” “Còn ngươi…” Lâm Phàm chỉ vào Đông Hoàng Thái Nhất: “Cả ngươi nữa…” Sau đó, ngoài Đế Tuấn ra, Đông Hoàng Thái Nhất, Kế Mông, Anh Chiêu, Bạch Trạch, Quỷ Xa, Phi Liêm, v.v., mười đại yêu thánh đều bị Lâm Phàm điểm danh.

Ầm… Lâm Phàm vung tay, hơn mười cái vại lớn bay ra, mỗi người một cái trước mặt.

“Sự trừng phạt của bản thánh rất đơn giản, dùng máu bản nguyên của các ngươi đổ vào vại lớn này, đổ đầy là có thể rời đi…” Phụt… Chúng nhân suýt chút nữa hộc máu.

Mẹ kiếp, vắt máu sao?

Phải vắt đầy một vại lớn, mẹ nó chứ, ta thà đi chết còn hơn?

“Hử?” Lâm Phàm mắt hơi động, vung tay, lại có hai cái vại lớn rơi xuống, lần lượt rơi xuống trước mặt Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất: “Hai ngươi lại chửi thầm bản thánh, thêm một vại nữa…” “Phụt…” Đế Tuấn trước mắt tối sầm, suýt chút nữa ngất xỉu: Hai vại

lớn… Thôi được, ta vắt.

Đế Tuấn sắc mặt âm trầm, tay vung về phía trước.

Máu thần màu vàng đặc sệt từ trong cơ thể chảy ra, chảy vào vại lớn.

Bên cạnh, chiến thần Đông Hoàng Thái Nhất uy danh lẫy lừng trong Hồng Hoang, nhưng gặp phải Lâm Phàm lại không dám hó hé, ngoan ngoãn như một đứa trẻ ngoan, đưa tay ra, một luồng máu vàng còn đặc hơn bay ra, chảy vào vại lớn.

Bên cạnh, mười đại yêu thánh cũng bắt đầu vắt máu.

Chúc Long nhìn cảnh này, trên mặt vô cùng thoải mái, nhớ lại năm đó, cùng Lâm Phàm đến hải nhãn Đông Hải, lúc đó Lâm Phàm cho hắn mượn chí bảo phòng ngự, tiền thuê là mỗi ngày ba giọt tinh huyết bản nguyên.

Chỉ ba giọt đó thôi, mười mấy ngày sau Chúc Long cảm giác cả người sắp bị rút cạn, đứng chân cũng run rẩy.

Nhưng bây giờ, Đế Tuấn mỗi người phải vắt một vại… Phụt… Nếu không phải có Thánh nhân ở đây, Chúc Long chắc chắn sẽ cười phá lên.

Cùng lúc đó, vạn tộc Hồng Hoang, vô số sinh linh đại lão đều phóng ánh mắt đến, sau khi nhìn thấy cảnh này, đều không tự chủ được mà lắc đầu.

Lừa đảo à!

Không thể chọc không thể chọc!

Sau này tuyệt đối không được chọc Thánh nhân, tinh huyết bản nguyên ta khó khăn lắm mới ngưng tụ được, ta có dễ dàng đâu?

Tu Di Sơn!

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề!

Sau khi nhìn thấy cảnh này, hai người cũng mặt đen lại.

Lại nữa!

Tên này rốt cuộc muốn làm gì, không cần bản nguyên lại cần tinh huyết bản nguyên, chẳng lẽ là quỷ hút máu sao?

Mấy ngày sau, Đế Tuấn mặt mày trắng bệch, thân thể không ngừng run rẩy, cả người cảm giác như bị rút cạn.

"Lâm Phàm thánh nhân, ta thật sự hết rồi?" Đế Tuấn mặt mày khổ sở.

Ngón tay đưa ra, bây giờ vắt ra máu đều là màu đỏ nhạt, máu thần màu vàng đậm đặc kia, đã sớm vắt cạn rồi.

Bên cạnh, mười đại yêu thánh, Đông Hoàng Thái Nhất, từng người đều mất máu quá nhiều.

"Thánh nhân, bản nguyên tinh huyết của bọn ta đều hết rồi!" "Thật sự hết rồi!" "Ta cũng không còn!" ...

Chương 110

Các đại lão Yêu tộc ai nấy đều ủ rũ cúi đầu, toàn thân run lẩy bẩy, hai chân bủn rủn, ánh mắt hoảng hốt, trông hệt như mấy thiếu niên tuổi dậy thì một hơi "quay tay" bốn mươi bảy lần.

Lâm Phàm đưa mắt quét qua, quả thật, bây giờ vắt máu từ trong cơ thể đám đại yêu này cũng chỉ ra huyết dịch màu đỏ bình thường, biết có vắt nữa cũng chẳng có tác dụng gì nhiều, bèn gật đầu nói: "Được rồi!" "Có thể cút được rồi, lần sau còn dám chửi thầm bản thánh, ta sẽ vắt..." Đế Tuấn cười khổ một tiếng, sau đó được tiểu yêu dìu đỡ, chậm rãi quay về.

"Phù..." Hắn hít sâu một hơi, rồi hai tay từ từ giơ lên, dùng sức xé mạnh về phía bầu trời.

Ừm... không gian chẳng có chút động tĩnh nào?

Ta...

Trong lòng Đế Tuấn khổ không tả xiết.

Mẹ nó, bản nguyên mất đi, pháp lực trôi sạch, ngay cả sức mạnh để xé rách không gian cũng không còn.

Bản nguyên đó, mẹ kiếp, một triệu năm ta cũng không bù lại được.

Xem ra, chỉ có thể đến hành cung trên Thái Dương Tinh ở một thời gian, dùng Thái Dương Tinh Hỏa để bồi bổ bản nguyên.

"Ta mở..." Đông Hoàng Thái Nhất không hổ là Chiến Thần, sau khi "quay tay" liên tục bốn mươi bảy lần vẫn còn dư sức, trực tiếp vươn tay xé rách không gian, mang theo thiên ức đại quân Yêu tộc trở về Thiên Đình.

Việc đầu tiên sau khi trở về, hai huynh đệ liền đến Thái Dương

Tinh bế quan.

Cũng may, Đế Tuấn còn nhớ ném Hà Đồ Lạc Thư trong tay cho Phục Hy, để Phục Hy đi tham ngộ. ...

Đông Hải!

Lâm Phàm vô cùng thỏa mãn thu lại toàn bộ mười mấy cái vại lớn.

"Đa tạ phu quân!" Tây Vương Mẫu nhìn Lâm Phàm, nói: "Cảm tạ phu quân đã báo thù cho huynh trưởng của ta!" "Không cần cảm tạ ta." Lâm Phàm nói: "Huynh trưởng của nàng từ khoảnh khắc xây dựng Viễn Cổ Thiên Đình để đối kháng Thiên Đạo, vận mệnh đã được định sẵn.

Đế Tuấn và những người khác còn chưa hoàn thành ý chí của Thiên Đạo, bây giờ chưa thể giết được, những gì ta có thể làm cũng chỉ có bấy nhiêu thôi!" "Vâng!" Lúc này, Chúc Long cũng đi tới, hành lễ với Lâm Phàm và Tây Vương Mẫu.

"Chúc Long!" Lâm Phàm nói: "Từ nay về sau, Long tộc Đông Hải chính là một phần của Thái Âm Tinh ta, nhân quả khí vận sau này sẽ tương liên.

Bản tọa có hai việc, ngươi phải nghe cho kỹ." "Vâng!" Chúc Long vô cùng kính cẩn.

Lâm Phàm nói: "Thứ nhất, các ngươi tuy thuộc Thái Âm Tinh, nhưng vẫn cần cư ngụ trong Đông Hải, trấn áp vùng đất Đông Hải.

Không có việc gì thì không được tùy ý đặt chân lên đại lục Hồng Hoang, điểm này cứ tuân theo lệ cũ." "Vâng!" Chúc Long đáp ứng, Long tộc tìm chỗ dựa chỉ để duy trì nòi giống, chứ không phải để tái xuất tranh bá, việc không thể rời khỏi Đông Hải đối với Long tộc cũng là chuyện tốt.

"Thứ hai!" Lâm Phàm chỉ về phía Tây: "Bên bờ Đông Hải có Nhân

tộc do Nữ Oa nương nương tạo ra, nay đã sinh sôi đến thiên ức, không tranh với đời, nhưng thực lực cũng tương đối yếu ớt.

Ngươi hãy phái một số đại năng của Long tộc đến bờ Đông Hải bảo vệ tộc này, trở thành đồ đằng của Nhân tộc, sau này chắc chắn sẽ có vô tận khí vận và công đức!" "Nhân tộc?" Chúc Long đột nhiên ngẩn ra: "Nhưng...

Lâm thánh nhân, Nhân tộc chỉ là một chủng tộc yếu đuối, vì sao ngài lại để ý đến vậy?" Lâm Phàm mỉm cười: "Yếu đuối?

Sau này ngươi sẽ hiểu thôi!" "Được rồi, bản tọa đi đây, hãy ghi nhớ lời của bản tọa hôm nay!" "Vâng!" Chúc Long cung kính hành lễ, tiễn Lâm Phàm rời đi. ...

Lâm Phàm rời khỏi Đông Hải, không trực tiếp trở về Thái Âm Tinh mà cùng Tây Vương Mẫu đến Tây Côn Luân.

"Ủa..." Sau khi đến Tây Côn Luân, Lâm Phàm đột nhiên nhìn vào cây Bất tử dược kia.

"Hình như đã cao hơn không ít, đại đạo phù văn trên đó cũng rõ ràng hơn!" Lâm Phàm kỳ quái nói: "Ta nhớ lúc đầu đại đạo phù văn màu đen, sao bây giờ lại biến thành màu tím?" "Vâng!" Tây Vương Mẫu nói: "Thiếp thân và cây dược này cộng sinh, ta lĩnh ngộ được nhiều hơn thì Bất tử dược cũng sinh trưởng.

Đợi đến khi thiếp thân tham ngộ được năm thành đại đạo, liền có thể hợp nhất với Bất tử dược, từ đó bản nguyên bất tử sẽ vĩnh viễn tồn tại trong cơ thể thiếp thân." "Ặc..." Lâm Phàm hỏi: "Có tác dụng gì, thật sự có thể bất tử sao?" "Đúng vậy, phu quân!" Tây Vương Mẫu nói: "Đợi Bất tử dược trưởng thành, hợp nhất với thiếp thân, liền có thể luyện thành bất tử chi thân, có được tất cả công hiệu của sự bất tử.

Chỉ là, sự bất tử này chỉ có thể dùng một lần!" "Ừm!" Lâm Phàm liếc mắt một cái liền nhìn thấu cơ chế của Bất tử dược, tự nhiên biết rằng: Sau khi dung hợp với dược liệu, nó có thể thay thế chủ nhân gánh chịu một lần sát kiếp, bất kể là sát kiếp dạng gì cũng đều có thể trọng sinh.

Sau khi trọng sinh, bất luận khí tức dung mạo đều hoàn toàn thay đổi, nhưng linh hồn và nguyên thần lại được bảo toàn nguyên vẹn.

Đúng là nghịch thiên!

"Vậy bây giờ nàng đã tham ngộ được mấy thành đại đạo rồi?" Lâm Phàm hỏi Tây Vương Mẫu. _Tây Vương Mẫu nói: "Đa tạ phu quân đã bố trí trận pháp cho thiếp thân, hiện tại thiếp thân đã tham ngộ được hơn bốn thành, khoảng cách đến khi Bất tử dược trưởng thành cũng không còn xa nữa!" "Tốt lắm..." Lâm Phàm vui mừng khôn xiết.

Sau đó, Tây Vương Mẫu tiếp tục tham ngộ đạo pháp, còn Lâm Phàm thì thân hình khẽ động, tiến vào không gian Vạn Thảo Đồ Phổ.

Mười mấy cái vại lớn ầm ầm rơi xuống đất, đều được cất giữ ở đây.

Bên trong không chỉ có tinh huyết của Đế Tuấn và những người khác, còn có tinh huyết của mấy người ở Viễn Cổ Thiên Đình lúc ở Tam Tiên Đảo, càng có tinh huyết của Chúc Long, đã dùng một ít, nhưng vẫn còn lại rất nhiều.

Đương nhiên, bản nguyên khí tức nồng đậm nhất chính là tinh huyết của Nguyên Thủy mà Lâm Phàm thu thập được sau khi đánh nổ hắn.

Nguyên Thủy là thánh nhân, nên huyết dịch có thể gọi là thánh huyết.

Tùy tiện một giọt cũng có thể diễn hóa ra vô số sinh linh tiên thiên.

Chỉ là những giọt thánh huyết này, Lâm Phàm vẫn chưa sử dụng.

Trong không gian Vạn Thảo Đồ Phổ, hoa cỏ um tùm, linh khí nồng đậm đến mức sắp hóa thành nước.

Bên trong có vô số linh căn, linh thực vật, vô số linh quả.

Đương nhiên, quý giá nhất là mấy cây đại thụ trong đó, một là Hoàng Trung Lý, sau đó là một tòa sen đài màu trắng trên đỉnh núi được Tam Quang Thần Thủy màu đỏ tím bao quanh, còn có mấy chục cây Nguyệt Quế được di dời từ Nguyệt Cung.

Hoàng Trung Lý và Nguyệt Quế Thụ đều là một trong thập đại tiên thiên linh căn của Hồng Hoang.

Nhưng, Nguyệt Quế Thụ vì bản nguyên phải nuôi dưỡng Thái Âm Tinh, dẫn đến tổn thất nghiêm trọng, vẫn chưa thật sự trở thành cây cổ thụ chọc trời.

Nhưng sau khi được Lâm Phàm di dời vào Vạn Thảo Đồ Phổ, Nguyệt Quế Thụ đã thay đổi hoàn toàn.

Dưới tác dụng nghịch thiên phục hồi bản nguyên của Vạn Thảo Đồ Phổ, lại có bản nguyên tinh huyết của các đại lão tưới tắm, sự tổn thất bản nguyên của Nguyệt Quế Thụ đang dần dần hồi phục.

Hiện tại Vạn Thảo Đồ Phổ đã là cấp năm, tương đương với thượng phẩm tiên thiên linh bảo, tốc độ thúc chín linh căn bên trong là 100 lần.

Tốc độ thúc chín linh căn, thực ra không chỉ đơn giản là gia tốc thời gian, mà là sự thúc chín thực sự không có tác dụng phụ.

Thời gian quả thật có thể gia tốc linh căn trưởng thành, nhưng sự trưởng thành đó có khiếm khuyết về bản nguyên.

Nhưng nếu được Vạn Thảo Đồ Phổ nuôi dưỡng, nó có thể tu bổ

bản nguyên, vì vậy việc thúc chín trong Vạn Thảo Đồ Phổ không khác gì so với trưởng thành tự nhiên.

Lâm Phàm vung tay, một cái vại lớn liền xuất hiện trước mặt hắn.

Trong vại có nửa vại huyết dịch màu tím vàng, sôi trào không ngừng, linh khí bên trong nồng đậm bàng bạc vô cùng, tựa như có cả tinh hà vũ trụ đang cuộn trào.

Thánh huyết.

Lúc trước Lâm Phàm đại chiến với Nguyên Thủy trong hỗn độn, đã đánh nổ thân thể của Nguyên Thủy, dưới sự thổi quét của hỗn độn chi phong, hắn nhặt được hơn nửa phần thánh huyết.

Những giọt máu này, một khi rơi xuống đất, liền có thể hóa thành vô số sinh linh tiên thiên.

Linh lực ẩn chứa trong đó có thể tưởng tượng được.

Chương 111

Thực ra, bản nguyên tinh huyết của một Đại La Kim Tiên cũng có thể hóa ra sinh linh tiên thiên.

Lâm Phàm vung tay, từ trong thánh huyết lấy ra một khối, trực tiếp đánh vào cây Nguyệt Quế Thụ bên cạnh.

Trên cây Nguyệt Quế Thụ tỏa ra từng đạo ánh sáng dịu dàng, sau khi hấp thu bản nguyên tinh huyết của thánh nhân, cành lá của Nguyệt Quế Thụ trong nháy mắt trở nên tươi tốt hơn rất nhiều, trên đỉnh cây một nhánh non vươn ra, cao thêm hơn một tấc.

Ầm ầm ầm...

Chỉ là một tấc thôi, nhưng đối với Nguyệt Quế Thụ, phẩm cấp đã xảy ra biến hóa.

Dưới sự bổ sung của bản nguyên, nó chỉ còn cách trở thành một trong thập đại tiên thiên linh căn thực sự một bước nữa.

Đồng thời, theo sự nâng cao phẩm chất của Nguyệt Quế Thụ, linh khí trong không gian này cũng tăng vọt, cuối cùng, kéo theo cả Vạn Thảo Đồ Phổ cũng đột nhiên tăng một cấp.

Cấp sáu!

Một đạo tiên thiên bất diệt thần quang lóe lên, rồi chìm sâu vào lòng đất của Vạn Thảo Đồ Phổ.

Cực phẩm tiên thiên linh bảo.

Cấp sáu là cực phẩm tiên thiên linh bảo, vậy thì cấp bảy hẳn là hỗn độn linh bảo, cấp tám là hỗn độn chí bảo.

Nhưng theo như Vạn Thảo Đồ Phổ có thể thăng đến cấp chín.

Vậy sau cấp chín, nó sẽ là cái gì?

Nếu sau này thăng đến cấp mười hai thì sao?

"Phù..." Lâm Phàm trong lòng vui như điên, thở hắt ra một hơi.

Vạn Thảo Đồ Phổ và thực vật bên trong có thể nói là tương trợ lẫn nhau.

Một khi phẩm cấp của thực vật tăng lên, Vạn Thảo Đồ Phổ sẽ lột xác, tăng cấp.

Sau khi cấp bậc tăng lên, nó lại phản hồi lại cho bản thân thực vật, tu bổ bản nguyên, ẩn chứa tạo hóa.

Ví dụ như bây giờ, sau khi thăng lên cấp sáu cực phẩm tiên thiên linh bảo, tốc độ thúc đẩy trong Vạn Thảo Đồ Phổ đã đạt đến 1000 lần.

Đạt đến một nghìn lần!

Gần bằng với thời gian đại đạo.

Nếu tốc độ thúc chín tăng gấp một nghìn lần, thì Hoàng Trung Lý chín vạn năm mới trưởng thành, giờ chỉ cần chín nghìn năm là có thể trưởng thành rồi.

Không tệ!

Đương nhiên, đó không phải là điều quan trọng nhất.

Điều quan trọng nhất là, Lâm Phàm phát hiện, sau khi Vạn Thảo Đồ Phổ thăng lên cấp sáu, khí tức bên trong đột nhiên thay đổi, dường như, bản nguyên khí tức càng thêm nồng đậm.

Từ lúc luyện hóa Vạn Thảo Đồ Phổ, Lâm Phàm đã biết nó có thể tu bổ bản nguyên của linh căn, nếu không cũng sẽ không di dời Nguyệt Quế Thụ vào đây.

Nhưng, hiệu quả tu bổ trước đây vẫn luôn không tốt lắm, bây giờ thăng lên cấp sáu cực phẩm tiên thiên linh bảo, dường như đã có một sự biến đổi về chất.

"Vậy thì... bây giờ có thể thử xem!" Lâm Phàm khe khẽ lẩm bẩm một câu, sau đó vung tay, một đoạn dây leo khổng lồ khô héo được lấy ra.

Tiên thiên hồ lô đằng.

Năm xưa, vô số năm trước, trên đỉnh Bất Chu Sơn, Lâm Phàm một mình đối đầu với toàn bộ đại lão Hồng Hoang, một câu "Thiên Đạo à... bố khinh!" đã dọn sạch tất cả mọi người, sau đó hái bảy quả hồ lô, tiện tay cũng lấy đi cả dây hồ lô đã khô héo.

Sau này Nữ Oa tạo người, Lâm Phàm đã cắt một đoạn trên dây hồ lô tặng cho Nữ Oa, nhưng phần lớn vẫn ở trong tay hắn.

Trước đây nghe Đạo Tổ nói, tiên thiên hồ lô đằng có lẽ có thể phục sinh.

Không... nhất định phải phục sinh.

Một khi phục sinh, thập đại linh căn sẽ là thập đại linh căn.

Đương nhiên, cụ thể sau khi phục sinh, di dời tất cả thập đại linh căn vào Vạn Thảo Đồ Phổ sẽ có tác dụng gì, Lâm Phàm cũng không rõ.

Kệ đi, Đạo Tổ nói hỗn độn thanh liên có thể trọng sinh là mấu chốt, vậy thì làm thôi, nhiệm vụ nặng nề, không còn cách nào khác.

Lâm Phàm lấy ra dây tiên thiên hồ lô, đào một cái hố lớn trên đất, sau đó trồng dây leo khô héo vào.

Muốn trồng ra hồ lô như vậy hiển nhiên là không thể.

Lâm Phàm lại vung tay, lấy ra một vò lớn Tam Quang Thần Thủy,

sau đó dùng tay làm gáo, múc một gáo lớn thần thủy, tưới xuống gốc cây hồ lô đằng.

Ùng ục ùng ục...

Dưới sự tưới tắm của Tam Quang Thần Thủy, trên mặt đất lập tức xuất hiện một lớp khí lành.

Trên dây hồ lô khô héo kia, có một loại sinh khí đang phun trào, chỉ là cách tử hồi sinh không biết cần bao nhiêu thời gian.

Xem ra, chỉ dựa vào sức mạnh của Tam Quang Thần Thủy là không đủ.

Lâm Phàm vung tay, lại lấy ra thánh huyết của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Ông ông...

Từ trong vại lớn lấy ra một giọt, Lâm Phàm cẩn thận bôi giọt máu lên cành khô của dây hồ lô.

Máu của thánh nhân không thể rơi xuống đất, nếu rơi xuống đất sẽ hóa thành sinh linh tiên thiên thì sẽ mất tác dụng, chỉ có thể bôi trực tiếp.

Quả nhiên!

Trong thánh huyết có bản nguyên của thánh nhân, bản nguyên của vạn vật trong trời đất đều thống nhất, nên cũng không cần lo lắng dây hồ lô không thể hấp thu.

Ông ông ông...

Một đạo hào quang bay ra, trên dây hồ lô đã được bôi thánh huyết bỗng nhiên tỏa ra một luồng ánh sáng chín màu, trong nháy mắt đã hấp thu sạch sẽ thánh huyết bên ngoài.

Những cành hồ lô khô héo kia, trạng thái dần dần thay đổi, từ

trạng thái khô héo, dường như hấp thu nước mà căng phồng lên, cành cây cũng có độ đàn hồi.

Thậm chí, màu sắc của dây hồ lô cũng từ màu vàng khô trước đó dần dần chuyển thành màu xanh vàng... xanh lục...

Phục sinh rồi sao?

Lâm Phàm vô cùng kích động, lại vươn tay bắn ra mấy giọt thánh huyết bôi lên cành cây, thánh huyết càng nhiều, sức sống của cành cây càng mãnh liệt.

Đáng tiếc là, Lâm Phàm lại không tìm thấy bất kỳ một chút sinh khí mới nào trên đó.

Chương 112

Ví như dùng thiên tài địa bảo để mài giũa một bộ xương khô, bây giờ biến thành một thi thể, nhưng thi thể căng đầy, lại không có nghĩa là đã sống lại.

Dây hồ lô còn cách sự phục sinh một bước.

Bước này, ngay cả thánh huyết cũng không thể làm được.

"Thử bản nguyên bất tử xem sao!" Lâm Phàm lóe lên rời khỏi Vạn Thảo Đồ Phổ, sau đó không lâu đã kéo đạo lữ của mình là Tây Vương Mẫu vào.

"Oa..." Vừa mới tiến vào Vạn Thảo Đồ Phổ, Tây Vương Mẫu lập tức kinh ngạc, nói: "Phu quân, đây là nơi nào, tại sao lại có linh khí nồng đậm như vậy?" "Còn nữa... tại sao, ta cảm thấy khí tức mộc thuộc tính ở đây lại dày đặc đến thế, nếu ta tu hành tham ngộ ở đây, chắc chắn có thể làm ít công to!" "..." Lâm Phàm mặt đen lại: Ta gọi nàng vào giúp đỡ, nàng lại muốn chiếm tiện nghi của ta trước sao?

"Đây là thế giới trong pháp bảo của ta, tên là Vạn Thảo Đồ Phổ..." Lâm Phàm giải thích một lúc cho Tây Vương Mẫu, kể hết tác dụng của Vạn Thảo Đồ Phổ cho nàng nghe.

Tây Vương Mẫu nghe xong, quả quyết đưa ra quyết định: "Phu quân, ta muốn di dời Bàn Đào Thụ vào đây, còn có Bất tử dược, Bất tử dược cũng phải vào..." "Được được được..." Lâm Phàm cười đáp ứng, đây cũng không phải vấn đề gì, nếu Tây Vương Mẫu tu luyện ở đây, bất luận đối với Tây Vương Mẫu hay Vạn Thảo Đồ Phổ đều có lợi.

"Nương tử!" Lâm Phàm nhìn Tây Vương Mẫu, nói: "Tu luyện lát nữa hãy làm, đừng kích động vội, bây giờ có một vấn đề, cần nàng

giúp đỡ...” Hắn chỉ vào dây hồ lô kia, “Nàng xem, vật này sắp phục sinh, dùng tiên thiên bất tử bản nguyên của nàng giúp ta thử xem, có thể thành công không?” “Được thôi!” Tây Vương Mẫu nói: “Chỉ là ta tu hành thời gian quá ngắn, hiện tại bất tử đại đạo mới tu hành chưa đến năm thành, thiếp thân thử xem sao!” “Ừm!” Thế là, Tây Vương Mẫu liền ngồi xếp bằng dưới dây tiên thiên hồ lô, tĩnh tâm ngưng khí, sau đó ngọc thủ vung lên, một đạo phù văn màu tím đen từ giữa ngọc thủ của nàng bay ra.

Ông...

Phù văn khổng lồ kia, trên đó sinh cơ bừng bừng, dường như có sức mạnh diễn hóa vạn vật.

Bùm...

Giây tiếp theo, phù văn bất tử màu tím đen trong nháy mắt vỡ tan, hóa thành hàng tỷ phù văn nhỏ li ti bay ra, chui vào trong bản thể của dây hồ lô kia.

Ông ông ông...

Trong khoảnh khắc bản nguyên bất tử và đạo tắc bất tử đại đạo tiến vào dây hồ lô, trời đất xuất hiện một luồng khí cơ, cành lá của dây hồ lô đột nhiên run lên, giống như bị sạc điện bởi tia chớp, đột ngột đứng thẳng lên.

Sau đó, toàn bộ dây hồ lô màu xanh lục lại một lần nữa khô héo, thối rữa và biến mất với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Vô số bản nguyên của hồ lô quay trở về, bị gốc rễ chôn trong bùn đất hấp thu.

Cành cây to lớn, trong nháy mắt đã hóa thành tro bụi, rơi trên mặt đất.

“...” Tây Vương Mẫu kinh ngạc, trên khuôn mặt tái nhợt lộ ra một

tia áy náy, giống như một cô bé làm sai chuyện: “Phu quân, ta... ta không biết tại sao lại như vậy?” Lâm Phàm thở dài một tiếng, nói: “Trời đất vạn vật đều có tạo hóa riêng, không thể cưỡng cầu, chết đi sống lại vốn là trái với đạo tạo hóa, trái với thiên địa đại đạo, thôi vậy, thôi vậy...” Lâm Phàm lắc đầu.

Nhưng giây tiếp theo, con ngươi của hắn đột nhiên động đậy, sau đó ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào gốc rễ của dây hồ lô đang chôn sâu trong lòng đất.

Lâm Phàm là thánh nhân, cảm giác của hắn tự nhiên nhạy bén hơn người thường, vừa rồi trong khoảnh khắc đó, hắn cảm nhận được một luồng sức mạnh đang phá đất trồi lên, đang từ từ thai nghén thành hình.

“Phu quân, sao vậy?” Tây Vương Mẫu nhận ra điều bất thường.

“Hình như sống rồi...” “Sống rồi...” Tây Vương Mẫu một câu còn chưa nói xong, chỉ thấy ở gốc rễ khô héo thối rữa của dây hồ lô, một mầm non xanh biếc từ trong lòng đất chui ra, trong nháy mắt mở ra, thành hai lá mầm xanh biếc, sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của hai người, mầm cây đó nhanh chóng lớn lên.

Vù vù vù...

Hai lá mầm vươn ra, lá ở giữa lại tiếp tục vươn lên, lại có hai chiếc lá nữa bung ra, sau đó, dây hồ lô nhanh chóng vươn lên trời.

Nửa mét!

Cao bằng một người!

Mười mét!

Trăm mét!

Nghìn mét!

Vạn mét! ...Trong vòng mười mấy hơi thở, dây hồ lô đã hóa thành một đám mây xanh, che chở trên đầu Tây Vương Mẫu và Lâm Phàm, râm mát như một cái lọng, rồi ngừng phát triển.

Dây hồ lô chiếm diện tích vạn mẫu, che trời lấp đất, trông có vẻ to lớn vô cùng, nhưng so với Hoàng Trung Lý, Bàn Đào Thụ thì chỉ là một đứa trẻ con.

So với cây hồ lô đằng trên Bất Chu Sơn, cũng kém xa vạn dặm.

"Sống rồi... thật sự sống rồi..." Tây Vương Mẫu vui mừng.

Có thể làm một việc cho phu quân, thực ra cũng là một trải nghiệm không tồi.

"Không tệ, công lớn một lần..." Lâm Phàm cười tủm tỉm nhìn Tây Vương Mẫu: "Lát nữa ta sẽ thưởng cho nàng thật hậu hĩnh, để nàng lên thiên đường..." "Đi đi!" Gò má Tây Vương Mẫu ửng hồng, đỏ đến tận cổ, câu nói này, đã mấy vạn năm nàng không được nghe rồi.

Mặc dù, ở nơi không người mà từ từ thưởng thức cũng thú vị, nhưng đáng tiếc bây giờ không được: "Phu quân...

đợi một thời gian nữa đi, bây giờ là lúc quan trọng để thiếp thân dung hợp bản nguyên bất tử, không thể phân tâm.

Qua một thời gian nữa, khi thiếp thân lĩnh ngộ bất tử đại đạo trên năm thành, Bất tử dược kia sẽ hoàn toàn trưởng thành.

Đến lúc đó, thiếp thân sẽ tặng cho phu quân một món quà lớn..." "Quà lớn?" Lâm Phàm cười tủm tỉm nói: "Cái gì?

Mở khóa kiến thức mới à?" "Không đứng đắn, đều là thánh nhân rồi..." Tây Vương Mẫu đỏ mặt lườm hắn một cái.

Lâm Phàm nói: "Thánh nhân thì sao, thánh nhân cũng có thất tình lục dục." "Được rồi!" Tây Vương Mẫu nói: "Đến lúc đó phu quân sẽ

biết, đúng rồi... giúp ta di dời Bàn Đào Thụ và Bất tử dược vào đây đi, sau này ta sẽ ở trong thế giới pháp bảo của chàng, nơi này chính là nơi tuyệt vời để ta tu hành!" "Được!" Lâm Phàm đi ra ngoài, di dời Bàn Đào Thụ vào, khí tức trong Vạn Thảo Đồ Phổ lại tăng lên.

Trước đây Lâm Phàm không dám di dời Bất tử dược, nhưng bây giờ Tây Vương Mẫu đã tham ngộ được hơn bốn thành bất tử đại đạo, tâm thần tương thông với Bất tử dược, sau khi trực tiếp giao tiếp, liền di dời nó vào.

Ầm...

Bất tử dược là tồn tại vượt qua cả thập đại tiên thiên linh căn, tuy Lâm Phàm không biết nó có phải là hỗn độn linh căn không, nhưng chắc chắn là tồn tại lợi hại hơn thập đại tiên thiên linh căn.

Sau khi cây dược tiến vào, Vạn Thảo Đồ Phổ có cảm ứng, trong nháy mắt bộc phát ra một dao động mạnh mẽ.

Từng đạo bản nguyên vốn bị phong ấn được mở ra.

Từng luồng linh khí nồng đậm, hình thành những gợn sóng trong không trung, lan tỏa ra bốn phương.

"..." Lâm Phàm kinh ngạc.

Khí tức trong Vạn Thảo Đồ Phổ ngày càng mạnh, cuối cùng ầm một tiếng, không gian bích lũy của thế giới trong pháp bảo đột nhiên tỏa ra ánh sáng màu tím đỏ vô tận.

"...Lại thăng cấp?" Lâm Phàm kinh hãi thất sắc.

Hắn suýt quên mất chuyện này, vừa rồi Vạn Thảo Đồ Phổ từ cấp năm thăng lên cấp sáu, trở thành cực phẩm tiên thiên linh bảo.

Bây giờ, lại từ cấp sáu thăng lên cấp bảy, vậy thì, ít nhất cũng là hỗn độn linh bảo rồi.

Hỗn độn linh bảo, đó là tồn tại vượt qua giới hạn chịu đựng của Thiên Đạo, sẽ bị đánh nát, năm xưa Hỗn Độn Châu, Bàn Cổ Phủ, Tạo Hóa Ngọc Điệp và Hỗn Độn Thanh Liên đều không ngoại lệ.

"Rắc rắc rắc rắc..." Đột nhiên, ngay cả khi ở bên trong không gian pháp bảo, Lâm Phàm cũng nghe thấy một tiếng gầm thét của Thiên Đạo.

Hắn lóe lên bay ra ngoài, chỉ thấy trên Tây Côn Luân, một luồng hồng quang mười hai màu xé rách bầu trời bay ra, lao thẳng lên trời cao, khuấy động cửu thiên ô vân hình thành một xoáy nước khổng lồ.

Chương 113

Trong xoáy nước, sấm sét vang rền...

Từng đạo tia sét màu bạc, mang theo sức mạnh của Thiên Đạo, hội tụ lại một chỗ.

Ầm ầm ầm...

Vô số tia sét màu bạc hội tụ lại, hóa thành một biển sấm sét kéo dài trời đất, từ trên cửu thiên lao thẳng xuống Tây Côn Luân.

"Không ổn!" Con ngươi Lâm Phàm lạnh đi: Kiếp lôi như vậy, nếu rơi xuống pháp bảo, Vạn Thảo Đồ Phổ e rằng sẽ vỡ tan trong nháy mắt, nếu rơi xuống Tây Côn Luân, e rằng cả ngọn Côn Lôn Sơn cũng sẽ bị đánh thành tro bụi, lại có vô số sinh linh tử vong.

"Hồng Mông Đại Na Di..." Bất đắc dĩ, Lâm Phàm trực tiếp bay lên trời, dùng thân thể thánh nhân, thi triển bản mệnh thần thông, đón lấy toàn bộ biển sấm sét.

Ầm ầm ầm...

Biển sấm vô tận, trực tiếp rơi xuống người Lâm Phàm.

Lâm Phàm thi triển Hồng Mông Đại Na Di, gậy ông đập lưng ông, vung tay một cái, toàn bộ sức mạnh của Thiên Đạo xoay một vòng trên người hắn.

Nhưng, trước đó đã bị sư tôn Hồng Quân cảnh cáo, lần này Lâm Phàm không dám trực tiếp tấn công Thiên Đạo nữa, sau khi nhận lấy sức mạnh của Thiên Đạo, thuận thế đánh về phía hỗn độn.

Bùm...

Biển sấm vô tận, trực tiếp đánh nổ bích lũy Hồng Hoang, tạo ra

một lỗ đen ngòm.

Khoảnh khắc đó, cả Hồng Hoang đều chấn động.

Một khối năng lượng sấm sét xuyên qua bích lũy Hồng Hoang bay ra, đánh vào hỗn độn.

"Phù..." Lâm Phàm thở ra một hơi dài.

Mẹ nó, Thiên Đạo càng ngày càng mạnh.

Giây tiếp theo!

Ngay lúc Lâm Phàm đang cảm thán sức mạnh của Thiên Đạo, đột nhiên nghe thấy một tiếng hét lớn xé trời: "Lâm Phàm... ngươi hủy Oa Hoàng Cung của bản thánh... a a a..." Sau đó, Lâm Phàm nhìn thấy Nữ Oa.

Nữ Oa thánh nhân đạp phá hư không, bay vào Hồng Hoang, trên bộ y phục màu hồng phấn dính đầy những vệt sấm sét, tóc nàng bốc khói.

"..." Nhìn bộ dạng này của Nữ Oa, Lâm Phàm không chỉ rùng mình, mà toàn thân tê dại: Mẹ nó...

đừng có lôi người như vậy được không?

"Xin lỗi nhé Nữ Oa sư muội, ta không cố ý..." "Phải bồi thường..." Rắc...

Nữ Oa một câu còn chưa nói xong, đột nhiên trên cửu thiên lại có một đạo kiếp lôi ngưng tụ, đánh về phía Vạn Thảo Đồ Phổ.

"Đậu má..." Lâm Phàm điên rồi... mẹ nó có thôi đi không?

Một đạo rồi lại một đạo, không đánh nát thì không được à?

Lâm Phàm quả quyết vung tay, lại một lần nữa đón lấy biển sấm, tiện tay ném vào hỗn độn.

Được rồi, lần này chắc chắn không trúng cung điện của Nữ Oa.

"Nghịch đồ... nghịch đồ a..." Giọng của Hồng Quân thánh nhân truyền đến.

"A... không phải chứ, sư tôn, con không nhắm vào Tử Tiêu Cung của lão nhân gia người đâu..." "Nghịch đồ!" Hồng Quân nói: "Lão phu đang đi dạo trong hỗn độn..." Phụt...

Thôi được, lão nhân gia người bảo trọng, đệ tử con không rảnh lo cho người nữa!

Ngẩng đầu nhìn lên đám mây sấm sét lại đang ngưng tụ trên cửu thiên, Lâm Phàm quả quyết thu Vạn Thảo Đồ Phổ lại, thân hình lóe lên tiến vào hỗn độn.

Ầm...

Nhưng điều Lâm Phàm không ngờ là, ngay cả khi đã vào hỗn độn, cái kiếp lôi chết tiệt kia vẫn đánh tới.

"Cút..." Lâm Phàm một bên gạt đi cửu thiên kiếp lôi, một bên từ hệ thống lấy ra công đức, một phát ném năm trăm triệu vào Vạn Thảo Đồ Phổ!

Không đủ!

Lại thêm!

Lại ngốn thêm ba trăm triệu.

Thôi được, tổng cộng tám trăm triệu, mới cho thứ này ăn no.

Dùng công đức tế luyện pháp bảo, sẽ được Thiên Đạo thừa nhận, vì vậy, Thiên Đạo sẽ không đánh nữa.

Quả nhiên, sau khi tế luyện bằng công đức hoàn thành, Vạn Thảo Đồ Phổ, giống như cái hồ lô đen trong lòng Lâm Phàm, đã trở thành hỗn độn linh bảo.

Ông ông ông...

Hỗn độn khẽ động, một bóng hình màu hồng nhạt xinh đẹp hiện ra, chính là Nữ Oa.

Nữ Oa vung tay một cái liền vứt bỏ bộ dạng nhếch nhác, bây giờ xuất hiện trước mặt Lâm Phàm, đã khôi phục lại dung mạo của thánh nhân.

"Nữ Oa sư muội... vừa rồi xin lỗi nhé, nhất thời kích động quên mất khoảng cách của muội!" "Hừ..." Nữ Oa nhìn Lâm Phàm, nói: "Đánh sập Oa Hoàng Cung của ta, cho huynh hai con đường." "!" "Thứ nhất, ta dọn đến Thái Âm Tinh ở... ai... ai... nghe ta nói hết đã, đừng đi mà, Lâm Phàm ca ca, đừng đi mà..." "Không đi để muội bám lấy ta à?" "Hừ..." Nữ Oa mặt đầy oan ức, giống như một tiểu oán phụ: "Lâm Phàm ca ca, huynh ghét ta đến vậy sao?" "Không!" "Vậy tại sao?" "Con gái, phải dịu dàng!" "Thôi được!" Nữ Oa thu lại tâm tư, nói: "Còn một con đường, huynh có thể chọn." "!" "Bồi thường, đưa cái hỗn độn linh bảo vừa có được cho ta!" "....." Lâm Phàm lườm Nữ Oa một cái: Cô cũng thật là đen tối.

"Để lúc khác ta xây cho muội một tòa khác nhé..." "Hừ... keo kiệt!" Nữ Oa bĩu môi, đi theo sau mông Lâm Phàm, "Lâm Phàm đồ keo kiệt, huynh đi đâu đấy?" "Không nói cho muội biết!" "Thật keo kiệt, đúng rồi, ta hỏi huynh một câu, nghiêm túc đấy!" Nữ Oa chặn bước chân của Lâm Phàm, khuôn mặt thanh tú của nàng lóe lên một tia sáng, khiến Lâm Phàm nhìn thấy cũng có chút ngẩn ngơ: Phải thừa nhận, Nữ Oa cũng là một mỹ nhân tuyệt sắc.

Đáng tiếc, ta là Nhân tộc, lão nhân gia người là thánh mẫu của Nhân tộc, ta không thể xuống tay được, nếu không chẳng phải thành súc sinh sao?

"Lúc đó sau khi trảm thi thứ ba, tại sao lại là tự ngã của Nhân

tộc...” Lâm Phàm dừng bước.

Không khí trong khoảnh khắc này ngưng lại.

Tại sao?

Bởi vì lão tử vốn là Nhân tộc, nhưng chuyện này ta nói với ai mới tin được chứ?

Chương 114

"Thực ra... ta nói ta vốn là Nhân tộc, muội tin không?" "...Có thể sao?" Nữ Oa mặt đầy khinh bỉ: "Lâm Phàm ca ca, huynh coi ta là trẻ con ba tuổi à, huynh hóa hình không lâu sau khi khai thiên lập địa, vẫn luôn rúc ở Thái Âm Tinh, Nhân tộc là do bản cung tạo ra, làm sao huynh có thể là Nhân tộc?" "Nếu ta nói, ta thực ra là một người của Nhân tộc ở hậu thế, sau đó ngược dòng thời gian, đến thời khai thiên lập địa, ngồi chờ trời đất sinh ra, vạn tộc tranh hùng, muội tin không?

Cái đó gọi là... xuyên không thời gian..." "Phụt..." Nữ Oa cười phá lên: "Lâm Phàm ca ca thật biết đùa, xuyên không thời gian, loại xuyên không vượt thời gian như vậy, ngay cả Thiên Đạo cũng không làm được, một mình huynh, ặc... lúc đó hình như hóa hình xong chỉ có Địa Tiên, một tiểu Địa Tiên, xuyên không qua vô số kỷ nguyên, đi lừa quỷ đi..." Thôi được!

Ta vốn đem lòng hướng trăng sáng, nào ngờ trăng sáng chiếu xuống cống ngầm!

Nói thật đúng là không ai tin.

"Lâm Phàm ca ca..." Nữ Oa vận dụng trí tưởng tượng, nói: "Không phải là lần trước sau khi ta tạo người, huynh đã ký thác tự ngã vào Nhân tộc, để dễ dàng thu thập khí vận của Nhân tộc, chuẩn bị cho việc đột phá tầng thứ cao hơn sau này sao?" "Ặc... vậy đi!" Nếu muội đã tự tìm cho ta một cái cớ, ta không dùng chẳng phải quá không khách khí sao.

"Vậy... không phải là huynh thích ta à..." "Phụt..." Lâm Phàm một ngụm máu tươi phun ra, bắn xuyên ức vạn dặm hỗn độn chi phong: Mẹ nó mạch não của muội thật kỳ lạ, phụ nữ... phụ nữ!

Thật là một sinh vật khó lường.

“Khụ khụ khụ...” Lâm Phàm ho khan vài tiếng, nói: “Nữ Oa muội tử, phụ nữ... phải dịu dàng, kín đáo, có nội hàm...” “...Lừa người!” Nữ Oa lườm Lâm Phàm một cái, nói: “Huynh thích người dịu dàng sao?

Ta không tin!” “Tại sao?” “Nguyên Phượng dịu dàng sao?” Trong mắt Nữ Oa lấp lánh, nhìn Lâm Phàm.

Lâm Phàm khẽ nhíu mày, theo thói quen sờ vào túi áo.

Ặc... thói quen từ mấy trăm tỷ năm trước, mãi không sửa được.

Quên mất thế giới này trên đạo bào không có túi áo, trong túi áo tự nhiên cũng không thể có bật lửa và thuốc lá.

Trong con ngươi của Lâm Phàm khẽ gợn lên một làn sóng.

Nguyên Phượng à!

Không nhắc đến thì dễ quên, nhưng một khi nhắc đến, lại giống như thuốc độc gây nghiện, muốn dừng mà không được!

Giống như thuốc lá ở kiếp trước.

“Ai...” Nữ Oa bên cạnh thở dài một hơi, nói: “Xem ra, Lâm sư huynh thật sự thích Nguyên Phượng!” “Không có!” Lâm Phàm nói: “Lần đó, thật sự chỉ là một hiểu lầm!” “Hiểu lầm sao?” Nữ Oa mỉm cười: “Vừa rồi khi ta nhắc đến nàng, biểu cảm của huynh không tự nhiên, hừ... lừa ta...” “Tùy muội thôi!” Lâm Phàm vung tay, dùng vô tận pháp lực kết hợp với đạo tắc, biến hóa ra hai thứ.

Một là thuốc lá của kiếp trước, một là bật lửa.

Tách...

Ngọn lửa lóe lên, Lâm Phàm hít một hơi thật sâu: Ừm... mấy trăm triệu năm không hút, cảm giác vẫn thật chân thực.

“Đó là gì?” Nữ Oa tò mò nhìn Lâm Phàm.

Lâm Phàm lắc đầu: “Một thứ mà muội không thể hiểu được!” “Ai...” Nữ Oa vung tay, vô tận pháp lực tuôn ra, trong hỗn độn trong nháy mắt lại một lần nữa tạo ra một tòa cung điện, không đâu khác, chính là Oa Hoàng Cung của nàng.

Oa Hoàng Cung vừa xuất hiện, trong nháy mắt bao phủ cả hai người Lâm Phàm vào trong.

“Ha ha ha...” Nữ Oa cười lớn, nói: “Xem ra, huynh đã đến nhà ta làm khách rồi nhé...” Lâm Phàm không hề động đậy.

Nữ Oa lại nói: “Ai... thật ngưỡng mộ Nguyên Phượng...” Lâm Phàm nhíu mày, kỳ quái nói: “Đường đường là thánh nhân, ngưỡng mộ cái gì?

Không phải chỉ là một con chim sao?” “Thật sao?” Nữ Oa lắc đầu: “Trong Hồng Hoang, chỉ có một, và cũng chỉ có duy nhất một kỳ nữ tử, tuyệt thế phong hoa, coi thường thiên hạ, khiến cho tất cả nam tử trong cả Hồng Hoang đều vì nàng mà điên đảo, đó là Nguyên Phượng, bản cung không bằng được...” “Huynh có biết không?” Đôi mắt Nữ Oa lấp lánh nói: “Nghe nói năm xưa Đạo Tổ đối với nàng cũng đặc biệt chiếu cố, nhưng Nguyên Phượng đối với tất cả mọi người đều không nể mặt, bao gồm cả Đạo Tổ... huynh, huynh đã làm gì vậy?” Nữ Oa nhớ lại.

Lúc trước khi Lâm Phàm thành thánh, dưới lòng đất của Bất Diệt Hỏa Sơn đột nhiên truyền đến một giọng nói, Nguyên Phượng gọi Lâm Phàm là “phu quân”, nhất thời khiến cho tất cả nam tử trong Hồng Hoang đều rơi lệ.

Lâm Phàm ra hiệu cho Nữ Oa đoán thử.

Nữ Oa nói: “Tuy rằng, huynh quả thật có chút nhan sắc, tư chất và

căn nguyên cũng không tệ, nhưng ta cảm thấy với ánh mắt của Nguyên Phượng, chưa chắc đã để mắt đến huynh, ồ không... ta sai rồi... có lẽ chắc chắn không để mắt đến huynh...” Lâm Phàm sờ sờ ngực, tỏ vẻ bị đả kích.

Hắn thở ra một làn khói dài, nói: “Tình cảm và nhan sắc, khí chất, tài hoa, căn nguyên, tư chất, những thứ bên ngoài này, hoàn toàn không liên quan.” “Vậy nó liên quan đến cái gì?” Nữ Oa nhìn Lâm Phàm.

Lâm Phàm vung tay, thuận thế đè Nữ Oa xuống đất.

“Muội nói xem, chỉ cần đè muội xuống đất, rồi tại chỗ chính pháp, mọi chuyện sẽ nước chảy thành sông sao?” “A?” Gò má Nữ Oa đỏ bừng, đợi nửa ngày Lâm Phàm lại từ trên người nàng đứng dậy ngồi vào ghế, trong lòng có chút thất vọng, nhưng ngay sau đó lại cười nói: “Không thể nào, Nguyên Phượng?” “Đánh không lại ta, nàng biết làm sao bây giờ...” Lâm Phàm khẽ nheo mắt, lại nhớ đến chuyện xảy ra trong ba trăm năm đó, đậu má, lão tử... ba trăm năm.

Nếu nói không có tình cảm, e rằng quỷ cũng không tin.

“Vấn thế gian... tình vi hà vật?” “!” Nữ Oa nghe lời của Lâm Phàm, thân thể run lên.

“Không có gì...” Lâm Phàm đứng dậy, nói: “Ta có chút việc, xin cáo từ trước!” Nói xong, cũng không cho Nữ Oa cơ hội giữ lại, trực tiếp thân hình lóe lên, lại bay vào trong hỗn độn.

“Vấn thế gian tình vi hà vật?” Nữ Oa nhìn phương hướng Lâm Phàm biến mất, con ngươi trong nháy mắt như xoáy nước.

“Vấn thế gian, tình vi hà vật?” Thái Âm Tinh!

Hi Hòa và Thường Hi hai người ngẩng đầu, mặt đầy bất đắc dĩ, trong lòng như ngũ vị tạp trần.

“Vấn thế gian tình vi hà vật...” Dưới lòng đất Bất Diệt Hỏa Sơn, Nguyên Phượng trong ánh lửa dung nham, từ từ mở phượng mục, con ngươi như sao trời, giữa đôi mày một mảnh quang khiết, trên gương mặt tươi cười hiện lên từng đóa mây hồng: “Vấn thế gian tình vi hà vật...” ...

Lúc này, Lâm Phàm lại ở trong hỗn độn.

“Ầm ầm ầm...” Theo một cái phất tay của Lâm Phàm, một tòa cung điện mọc lên từ mặt đất, có chín phần tương tự Tử Tiêu Cung.

Lâm Phàm bước vào, mở Vạn Thảo Đồ Phổ ra, thế giới bên trong, linh khí nồng đậm.

Trong đồ phổ, trong thập đại tiên thiên linh căn có Hoàng Trung Lý, Nguyệt Quế Thụ, Hồ Lô Đằng, Bàn Đào Thụ, còn có một cây Bất tử dược không rõ phẩm cấp.

Bên cạnh Bất tử dược, một luồng ánh sáng rực rỡ.

Chương 115

Tây Vương Mẫu dưới sự gia trì của thời gian trận pháp, đang tham ngộ bất tử đại đạo.

Lâm Phàm không đi quấy rầy, trực tiếp đến một nơi phía sau mấy đại linh căn.

Nơi này, trồng hai gốc linh căn, một là Bồ Đề Thụ, một là Lục Căn Thanh Tịnh Trúc.

Nhưng hai cây này lại không phải là thập đại tiên thiên linh căn của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, chỉ là linh căn bình thường.

"Tuy là linh căn bình thường, nhưng nếu dùng bản nguyên của thánh nhân tưới tắm, sau này chưa chắc không thể trưởng thành thành thập đại tiên thiên linh căn..." Lâm Phàm vung tay, một nửa bản nguyên Bồ Đề mà Chuẩn Đề từng cắt ra được tế ra.

"Đi..." Lâm Phàm dùng đạo tắc và pháp lực gia trì, đưa bản nguyên Bồ Đề vào trong Bồ Đề Thụ.

Ông ông ông...

Một đạo ánh sáng chín màu bay ra, giữa trời đất, hào quang vạn trượng.

Bồ Đề Thụ sau khi hấp thu bản nguyên Bồ Đề, phẩm chất của cả cây đột nhiên thay đổi, biến thành tiên thiên linh căn, một tiên thiên linh căn ẩn chứa bản nguyên Bồ Đề.

"Ừm..." Lâm Phàm gật đầu, dùng bản nguyên tưới cho linh căn bình thường, sự thật chứng minh là có hiệu quả, đặc biệt là trong thế giới Vạn Thảo Đồ Phổ, có thể từ từ tu phục bản nguyên của linh căn, sau này liền có thể trở lại thành tiên thiên linh căn.

Đây cũng là nguyên nhân căn bản mà năm xưa Lâm Phàm đòi bản nguyên từ hai vị thánh Tây phương.

"Tiếp!" Lâm Phàm vung tay, lại lấy ra bản nguyên của Tiếp Dẫn.

Bản nguyên màu xanh lục, trên đó tỏa ra linh khí vô cùng, tẩy rửa cả một phương trời đất.

Bản nguyên của thánh nhân, là thứ quý giá hơn cả bản nguyên huyết dịch của thánh nhân, đó là sự ngưng tụ tu vi cả đời của một sinh linh.

"Đi..." Bản nguyên bay ra, dung nhập vào Lục Căn Thanh Tịnh Trúc trước mắt.

Trên Lục Căn Thanh Tịnh Trúc ánh sáng lóe lên, hấp thu bản nguyên, sau đó các đốt tre của sáu gốc tre đều biến thành màu lưu ly, trong suốt lấp lánh, tỏa ra ánh sáng chín màu.

"Đa tạ chủ nhân!" "Đa tạ chủ nhân!" Hai cây thụ dưới sự quan sát của Lâm Phàm, đều đã có linh trí, khẽ gật đầu với Lâm Phàm, truyền đạt ý chí.

"Không cần khách sáo!" Lâm Phàm đáp lại: "Các ngươi hãy tu bổ bản nguyên cho tốt, sau này trở thành thập đại tiên thiên linh căn, đó chính là báo đáp lớn nhất đối với bản thánh!" "Vâng!" ...

Lâm Phàm thở phào một hơi.

Hai cây thụ ở đây, trưởng thành thành thập đại tiên thiên linh căn, cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Trong Vạn Thảo Đồ Phổ, có sáu cây trong thập đại tiên thiên linh căn là Hoàng Trung Lý, Nguyệt Quế Thụ, Bàn Đào Thụ, Hồ Lô Đằng, Bồ Đề Thụ và Lục Căn Thanh Tịnh Trúc, còn bốn cây không có.

Bốn cây còn lại là Nhân Sâm Quả Thụ của Trấn Nguyên Tử, bản

thể của Dương Mi Lão Tổ là Không Tâm Liễu Thụ, Phù Tang Thụ trên Thái Dương Tinh, và vật vô chủ bí ẩn nhất, tên là Ngũ Châm Tùng!

Còn Ngũ Châm Tùng ở đâu, đến nay đối với người trong Hồng Hoang vẫn là một bí ẩn.

Lâm Phàm cũng không biết nó ở đâu.

Từ từ vậy.

Lâm Phàm thân hình lóe lên, ra khỏi Vạn Thảo Đồ Phổ, và thu lại Vạn Thảo Đồ Phổ.

Hắn không lập tức rời khỏi hỗn độn.

Sau khi diễn hóa Bồ Đề Thụ và Lục Căn Thanh Tịnh Trúc, Lâm Phàm lại lấy ra mấy món pháp bảo.

Bốn vật vừa xuất hiện, lơ lửng giữa không trung, vô số ánh sáng đại đạo chiếu rọi, khiến cả tòa cung điện trở nên huyền ảo, đó chính là bốn tòa sen đài mà Lâm Phàm đã tốn công thu thập.

Là Thập nhị phẩm Diệt Thế Hắc Liên, Công Đức Kim Liên, Nghiệp Hỏa Hồng Liên và Tịnh Thế Bạch Liên.

"Nghe nói bốn tòa sen đài có thể hợp nhất, trở thành tam thập lục phẩm sen đài, có người nói có thể hợp thành tứ thập bát phẩm, không biết thật giả, hôm nay, vừa hay thử một lần!" Hiện tại bốn tòa sen đài, mỗi một tòa đều là cực phẩm tiên thiên linh bảo, một mình nó đã có hiệu quả vạn pháp bất xâm, chư tà tránh lui.

Nếu hợp lại một chỗ, phẩm cấp tự nhiên sẽ vượt qua cực phẩm, không chừng sẽ đạt đến cấp độ hỗn độn.

Vì vậy ngay cả trong hỗn độn, cũng sẽ bị Thiên Đạo nhắm đến, giáng xuống vô biên kiếp lôi hủy diệt.

Lấy kinh nghiệm lần trước, Lâm Phàm trước khi hợp thành, lựa chọn dùng công đức tế luyện những tòa sen đài này.

Trong hệ thống của Lâm Phàm, còn có gần mười tỷ công đức trị.

"Dùng hết vậy!" "Ầm..." Bốn tòa sen đài hóa ra, lơ lửng trước, sau, trái, phải thân thể Lâm Phàm, đều khẽ xoay tròn, tỏa ra ánh sáng huy hoàng.

Công đức trong cơ thể Lâm Phàm gần như toàn bộ tế ra, ném vào bốn tòa sen đài.

Ông ông ông...

Sau một trận ông hưởng, sen đài bị công đức cho ăn no, tốn mất của Lâm Phàm lại tám trăm triệu công đức.

Nhìn lại trong hệ thống, công đức trị đáng thương chỉ còn lại chưa đến một trăm triệu.

Nhưng, may mà đã cho bốn tòa sen đài ăn no.

"Ầm..." Lâm Phàm vung tay, tế ra tiên thiên chí bảo Càn Khôn Đỉnh, nhưng khi vừa đặt hai tòa sen đài vào Càn Khôn Đỉnh định ngưng luyện, Lâm Phàm đột nhiên nhận được một tin nhắn: Không được.

Cấp bậc của Càn Khôn Đỉnh là tiên thiên chí bảo, chỉ có thể luyện ra cực phẩm tiên thiên linh bảo, hai kiện cực phẩm hợp nhất chắc chắn sẽ vượt qua, không thể luyện chế.

"Thôi được!" Lâm Phàm thở ra một hơi dài.

Pháp bảo cấp độ hỗn độn, tự nhiên không thể dùng dung khí tiên thiên.

Hỗn độn chi bảo, phải lấy hỗn độn thiên địa làm lò luyện, lấy tiên thiên địa hỏa thủy phong làm lửa mạnh, lấy vô tận đạo pháp làm

xương cốt để luyện chế.

"Ầm..." Lâm Phàm thu lại Càn Khôn Đỉnh, trực tiếp đặt hai tòa sen đài một đen một đỏ vào hư không.

"Tụ..." Trong hỗn độn thiên địa, đột nhiên bay ra hai đạo xiềng xích đại đạo.

Một là lực chi đại đạo, Lâm Phàm đã tham ngộ được hơn ba thành.

Hai là thời gian đại đạo, Lâm Phàm tham ngộ được năm thành.

Hai sợi xiềng xích đại đạo giăng ngang hư không, bao vây lấy Hắc Liên và Nghiệp Hỏa Hồng Liên, trong nháy mắt, hai đại đạo bay múa, lại có hàng ngàn đạo pháp đạo văn đan dệt, hình thành một lò luyện trời đất.

"Hỏa!" Lâm Phàm hét lớn một tiếng, Hỏa Nguyên Châu trong cơ thể bay ra.

Ầm ầm ầm...

Trên Hỏa Nguyên Châu, thiêu đốt vô số tiên thiên chân hỏa, hỏa lực đó vô cùng vô tận, thậm chí có thể thiêu xuyên hỗn độn hư không.

Nhưng, những ngọn lửa này dưới sự khống chế của ý chí Lâm Phàm, lại ôn hòa nung lò luyện đạo pháp trật tự kia.

Ông ông ông...

Dùng đạo pháp làm lò, dùng tiên thiên chân hỏa để nung.

Lâm Phàm ngồi xếp bằng dưới lò luyện lớn, bắt đầu luyện khí.

Đồng thời, bên ngoài cơ thể Lâm Phàm, lại có một trận pháp vô cùng lớn bao phủ trời đất, bao bọc cả lò luyện và Lâm Phàm vào trong.

Trên trận pháp kim quang lưu chuyển, thời gian đại đạo phù văn

bay múa.

Chương 116

Từng sợi, từng mảng, đan xen không ngừng.

Thời gian trận pháp do thời gian đại đạo cấu thành, tốc độ chảy là một nghìn lần so với bên ngoài.

Lâm Phàm luyện khí!

Bảy bảy bốn mươi chín năm sau, hai tòa sen đài trong lò cuối cùng cũng dung hợp, hóa thành một tòa.

Lại vạn năm sau!

Sen đài không chỉ hình dạng dung hợp lại một chỗ, mà ngay cả bản nguyên cũng dung hợp.

Ông ông...

Một luồng ánh sáng chói mắt từ trong lò lao ra, trực tiếp đâm thủng lò luyện lớn do đạo pháp tạo thành, hóa thành một luồng lưu quang rơi vào tay Lâm Phàm.

Một tòa sen đài màu đen đỏ xen kẽ.

Hoa nở mười tám phẩm.

Mười tám phẩm sen đài, đẳng cấp đột phá cực phẩm tiên thiên linh bảo, đạt đến tầng thứ tiên thiên chí bảo.

Lúc này, lực phòng ngự của một tòa sen đài, không thua kém Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp của Lão Tử, thậm chí còn mạnh hơn một chút.

"Không tệ!" Lâm Phàm hài lòng nhìn tòa sen đài mới màu đen đỏ xen kẽ, nhưng ngay sau đó lại cười: "Tứ thập bát phẩm sen đài, e rằng không thể rồi!" Bốn tòa mười hai phẩm sen đài dung hợp, cho dù

không có một chút tổn thất, cũng không thể đạt được tứ thập bát phẩm.

Bây giờ vừa mới dung hợp hai tòa, hai cái mười hai phẩm cũng chỉ dung hợp ra một cái mười tám phẩm, tổn thất sáu phẩm, vậy thì bốn tòa chắc chắn không thể dung hợp ra tứ thập bát phẩm được.

Sự dung hợp của pháp bảo, không đơn giản là một cộng một bằng hai.

"Tiếp!" Lâm Phàm lại vung tay, ném Tịnh Thế Bạch Liên và Công Đức Kim Liên vào hư không.

Thời gian đại đạo và lực chi đại đạo xiềng xích tế ra, giăng ngang hỗn độn hư không, tam thiên đạo văn đan dệt ra một lò luyện khổng lồ, cũng bao vây hai tòa sen đài lớn vào trong.

"Luyện!" Tiên thiên chi hỏa từ Hỏa Nguyên Châu bay ra, lại nung!

Ông ông ông...

Một năm!

Hai năm!

Năm năm!

Mười năm!

Vạn năm sau, chí bảo trong lò luyện hình thành, phá vỡ lò luyện bay ra.

Một tòa sen đài màu vàng trắng xen kẽ xoay tròn, rơi vào lòng bàn tay Lâm Phàm.

Mười tám phẩm!

Giống hệt cái trước.

Cũng là tiên thiên chí bảo.

“Tiếp!” Lần này Lâm Phàm ném tòa sen đài mười tám phẩm màu đen đỏ và tòa sen đài mười tám phẩm màu vàng trắng vào hư không, đại đạo phù văn ngưng tụ thành lò luyện, tiên thiên chi hỏa từ Hỏa Nguyên Châu bay ra, lại bắt đầu luyện hóa.

Quá trình luyện hóa lần này, khó khăn hơn trước.

Thời gian hao tốn cũng dài nhất.

Tốn trọn vẹn mười vạn năm.

Mười vạn năm sau, hai khối mười tám phẩm sen đài kia mới triệt để dung hợp lại một chỗ.

“Thành...” Theo một tiếng hét lớn của Lâm Phàm, một tòa sen đài bốn màu đỏ, trắng, đen, vàng xen kẽ thành hình, khẽ xoay tròn trong hư không.

Trên sen đài, hai mươi bốn phẩm hoa lần lượt nở ra.

Mỗi một cánh hoa nở ra, đều mang theo lực phòng ngự vô cùng.

Khi hai mươi bốn phẩm sen hoa toàn bộ bung nở, lực phòng ngự của sen đài trong nháy mắt đạt đến cực hạn.

Ầm...

Đột nhiên, từ trong tâm sen bay ra một luồng ánh sáng đen trắng, đâm thủng tòa cung điện mà Lâm Phàm tạm thời xây dựng, lao vào trong hỗn độn, thổi bay hỗn độn chi khí trong phạm vi ức ức dặm, hình thành một vùng chân không dài hơn cả tinh hà.

Hai mươi bốn phẩm Hỗn Độn Liên Thai, chính thức xuất thế.

Ầm...

Trong khoảnh khắc hai mươi bốn phẩm sen đài xuất thế, liền có một luồng ánh sáng mười hai màu bay ra, phá vỡ hỗn độn hư không.

Luồng ánh sáng đó để lại một vẻ đẹp vô hạn trong hỗn độn.

Ở Hồng Hoang xa xôi, các đại lão cũng đều có cảm ứng, trong nháy mắt đưa ánh mắt về một phương trời.

"Trời ạ, hỗn độn linh bảo xuất thế?" "Không phải chứ!" "Trong hỗn độn có hỗn độn linh bảo, làm sao có thể?" "Hỗn độn linh bảo không phải là không được Thiên Đạo dung thứ sao?" "Chẳng lẽ, có người hậu thiên luyện chế?" ...

Hồng Hoang, vô số người rục rịch.

Chỉ nhìn thấy một luồng ánh sáng, nhưng lại không thể nhìn xuyên qua hỗn độn, biết được rốt cuộc là ai đang luyện khí!

"Đi..." "Đến hỗn độn xem sao!" "Đoạt bảo!" ...

Vô số người bay lên, hướng về hỗn độn.

Xoẹt!

Xoẹt!

Xoẹt!

Trong Hồng Hoang, khắp nơi đều là tiếng không gian bích lũy bị xé rách.

Khoảng mấy hơi thở sau, liền có mấy chục tôn đại năng Hồng Hoang hạ xuống nơi Lâm Phàm đang ở.

"...Thánh nhân?" "Lâm Phàm thánh nhân?" "Mau đi..." Thấy Lâm Phàm lại đang luyện khí, ai dám cướp bảo, thậm chí xem náo nhiệt cũng không dám, được không?

Nhưng, những người từ Hồng Hoang đến đây, muốn nhân cơ hội đoạt bảo, Lâm Phàm lại làm sao có thể dễ dàng buông tha như vậy.

"Ầm..." Lâm Phàm vung tay, mấy chục cái vại lớn trong nháy mắt

bay ra, mỗi người một cái ném trước mặt mọi người.

"..." Mọi người mặt đều đen lại.

Cảnh tượng năm xưa Lâm Phàm ở Đông Hải, ép Đế Tuấn vắt máu, mọi người đều còn nhớ rõ.

"Phải làm gì...

Chương 117

không cần ta nói nhiều chứ?" Lâm Phàm nhàn nhạt nói một câu, thậm chí còn không quay đầu lại: "Chắc là rõ rồi!" "Vâng, vâng!" "Vâng!" ...

Mọi người ai nấy đều mặt mày đau khổ bắt đầu vắt máu.

Nhưng chính giữa có một người, mặt đầy phẫn uất nói: "Lâm Phàm thánh nhân, tại hạ vô tình đi vào mà thôi, hơn nữa, tinh huyết của tại hạ vừa mới mất đi chưa hồi phục, xin thánh nhân xem xét..." "Hửm?" Mọi người đều quay đầu lại, xem xem rốt cuộc là ai to gan như vậy, dám mặc cả với Lâm Phàm, nhìn một cái mọi người đều vui vẻ.

Người này không ai khác, chính là nhân vật số hai của Thiên Đình, được xưng là Chiến Thần Hồng Hoang, Đông Hoàng Thái Nhất.

"Bản thánh thấy, ngươi hồi phục khá nhanh." Lâm Phàm quay đầu, tử khí trong con ngươi khóa chặt lấy hắn: "Mới vạn năm không đến, hồi phục như vậy, quả thật không tệ!" Lâm Phàm luyện bảo, tốn mất mười vạn năm, nhưng phần lớn thời gian đều ở trong thời gian đại trận, tính ra ở Hồng Hoang, cũng chỉ qua mấy nghìn năm.

"Xin thánh nhân tha thứ!" Đông Hoàng Thái Nhất hành lễ với Lâm Phàm.

Lâm Phàm gật đầu, nói: "Thôi được, ngươi có thể không cần vắt máu!" Đông Hoàng Thái Nhất vui mừng, đang định rời đi, câu nói tiếp theo của Lâm Phàm lại trực tiếp khiến hắn tức đến muốn nổi điên.

"Bản nguyên của ngươi là dùng Nhật Tinh để bổ sung phải không, bản tọa cũng không làm khó ngươi, lấy ba vạn cân Nhật Tinh cho ta là được!" Phụt...

Đông Hoàng Thái Nhất trực tiếp phun máu: Mẹ nó, ba vạn cân, điên rồi à, Thái Dương Tinh từ lúc hóa hình đến giờ cũng không có ba vạn cân.

"Sao vậy?" "Không có nhiều vậy?" "Có bao nhiêu?" "Chỉ có mấy trăm cân!" "Thôi được!" Lâm Phàm liếc mắt một cái liền nhìn thấu tâm tư của Đông Hoàng Thái Nhất, biết hắn không nói dối, xua tay nói: "Đi đi, mấy trăm cân Nhật Tinh, gửi đến Thái Âm Tinh cho ta là được!" Ầm...

Căn bản không cho Đông Hoàng Thái Nhất cơ hội giải thích và mặc cả, Thái Nhất trực tiếp bị Lâm Phàm đánh bay vào Hồng Hoang.

Mấy ngày sau, Lâm Phàm thu được mấy chục vại bản nguyên tinh huyết các loại của các đại lão Hồng Hoang, sau đó vui vẻ trở về Thái Âm Tinh bế quan. ...

Thiên Đình!

Đế Tuấn và Thái Nhất ngồi đối diện nhau.

Thái Nhất mặt mày âm trầm.

Đế Tuấn nói: "Ngô đệ, đưa rồi thì thôi, chúng ta không chọc nổi, không còn cách nào khác.

Nhưng một chuyện khác, lại phải đi làm!" "Chuyện gì?" Thái Nhất hỏi.

Đế Tuấn nói: "Hiện tại Đông Hải đã bình định, Viễn Cổ Thiên Đình không còn tồn tại, khí vận của Thiên Đình ta đã tăng lên một phần ba, hiện tại bao trùm vạn tộc Hồng Hoang, ngay cả môn đình của thánh nhân cũng không thể sánh bằng, có thể thấy Thiên Đạo quyến luyến a!" "A!" Thái Nhất nghe đến đây, cũng hưng phấn lên, nói: "Nói như vậy, ca ca trở thành vị thánh nhân cuối cùng, là chuyện chắc như đinh đóng cột rồi!" "Ha ha ha..." Đế Tuấn cười nói: "Không

thể nói như vậy, nếu Trấn Nguyên Tử và Minh Hà hai người nghe được, sẽ không vui đâu!" "..." Thái Nhất mặt đầy khinh bỉ: "Hai người đó, ta phút chốc trấn áp, thôi được, ca ca muốn ta làm gì?" "Bắc Hải!" Đế Tuấn chỉ tay một cái, chỉ về phía cực Bắc của Hồng Hoang, nói: "Trong Hồng Hoang, Yêu tộc lớn nhất, là đại tộc số một trong trời đất.

Nhưng, Yêu tộc của ta lại phân chia hai nơi, không thể thống nhất.

Côn Bằng kia cậy già lên mặt, mọi người lại đều là một mạch Yêu tộc.

Trẫm quả thật không tiện xuất binh thảo phạt, nếu không sẽ là Yêu tộc nội đấu, đúng ý của Vu tộc!" "Ý của ca ca là!" "Ngươi đi một chuyến, thuyết phục Côn Bằng quy thuận Thiên Đình ta, nếu hắn đồng ý thì tốt nhất, nếu không đồng ý, thì đánh cho đến khi hắn đồng ý thì thôi!" "Được!" Vừa nghe phải đánh, trong con ngươi của Đông Hoàng Thái Nhất lập tức dâng lên một luồng chiến ý.

Mười mấy hơi thở sau, bóng hình của Đông Hoàng Thái Nhất đã hạ xuống Bắc Hải.

"Côn Bằng... cút ra đây cho bản tọa!" Thái Nhất vung tay tế ra Hỗn Độn Chung, sớm đã vứt sách lược của Đế Tuấn là an phủ trước trấn áp sau ra sau đầu, vừa tiến vào Bắc Hải, trực tiếp ném đại chung ra, một tiếng chuông đánh nát Yêu Sư Cung.

"..." Đế Tuấn ở Thiên Đình xa xôi nhìn thấy cảnh này, tức đến hai mắt tối sầm: Ngô đệ a... não của đệ... nhưng không còn cách nào khác, ai bảo là em trai ruột chứ?

Đánh thì đánh, chỉ cần Côn Bằng có thể quy hàng là được.

"Đông Hoàng Thái Nhất..." Côn Bằng tức giận, hóa ra bản thể ức vạn dặm bay lên trời, là một con đại bàng tiên thiên: "Tại sao lại đánh

nổ cung điện Bắc Hải của ta, bản tọa đắc tội ngươi ở đâu, hôm nay nếu không nói ra một lý do, bản tọa tuyệt không bỏ qua!" "Không bỏ qua thì có thể làm gì?" Thái Nhất cười lạnh: "Bản tọa sẽ đánh cho đến khi ngươi bỏ qua thì thôi, đại ca ta nói, bảo ngươi mang theo Yêu tộc Bắc Hải, quy nhập Thiên Đình, nếu không, bản tọa sẽ trấn áp ngươi tại đây." "Khinh người quá đáng!" Côn Bằng lửa giận ngút trời, nói: "Nếu ngươi thương nghị đàng hoàng, bản tọa cũng sẽ không từ chối, bá đạo như vậy, bảo ta Bắc Hải nhập Thiên Đình, nằm mơ đi!" "Vậy thì làm một trận!" Coong...

Đông Hoàng Thái Nhất vỗ một cái vào chuông lớn, Hỗn Độn Chung lập tức giăng ngang trời đất, hóa thành trời đất đập về phía Côn Bằng.

"Hừ..." Côn Bằng không hề sợ hãi, vươn tay, trong tay một đạo ánh sáng màu xanh lục bay ra, trực tiếp xé rách không gian, cũng xé nát lớp quang mang tấn công ngoài cùng của Hỗn Độn Chung.

Bùm...

Mặc dù cuối cùng chuông lớn rơi xuống người Côn Bằng, nhưng Côn Bằng hai cánh khẽ động, thân hình đã bay ra ức ức dặm.

Ầm...

Đại bàng nhập nước, trong nháy mắt hóa thành hư côn vạn dặm... nước vỗ ba nghìn dặm, một đòn tấn công vô cùng mạnh mẽ cách không đánh tới, không gian nơi Đông Hoàng Thái Nhất đang đứng cũng trực tiếp vỡ vụn sụp đổ.

"Đinh đông..." Côn Bằng và Đông Hoàng Thái Nhất đang đại chiến ở Bắc Hải.

Vốn dĩ chuyện này không liên quan đến Lâm Phàm, hắn cũng đã chuẩn bị bế quan.

Nhưng đúng lúc này, âm thanh của hệ thống lại vang lên.

"Hệ thống Siêu cấp Lựa chọn, hiện tại phát hành nhiệm vụ, mời ký chủ đưa ra lựa chọn!" "Lựa chọn một: Hỗ trợ Đông Hoàng Thái Nhất trấn áp Côn Bằng, thưởng một trăm triệu điểm công đức!" "Lựa chọn hai: Không quan tâm, không hỏi đến, thưởng mười triệu điểm công đức!" "Mời ký chủ lựa chọn." Lâm Phàm tối sầm mặt: Mẹ nó, đâu đâu cũng có chuyện.

Thôi vậy!

Dù sao thì Côn Bằng vào Thiên Đình cũng là ý trời, chi bằng giúp Đông Hoàng Thái Nhất một tay, tiện thể kiếm một trăm triệu điểm công đức.

Đương nhiên, cũng không thể giúp không, biết đâu lại vớt vát được chút lợi lộc từ hai tên này thì sao?

Chỉ là một vấn đề! ...

Phanh...

Côn Bằng vỗ đôi cánh, trong nháy mắt bay vào trong biển, hóa thành cá Côn hư ảo, khơi nước ba ngàn dặm, một đạo pháp tắc bay ra, nghiền nát cả không gian nơi Đông Hoàng Thái Nhất đang đứng.

"Đang..." Chuông Hỗn Độn trong tay Đông Hoàng Thái Nhất là Tiên Thiên Chí Bảo, công thủ toàn diện, phòng ngự vô song.

Năng lực phòng ngự tuy không bằng Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp của Lão Tử, nhưng cũng không kém là bao.

Vì vậy, một đòn của Côn Bằng chắc chắn sẽ thất bại.

Thế nhưng, Côn Bằng là ai chứ, là đại năng thượng cổ tồn tại từ ức vạn năm trước, hóa hình còn sớm hơn cả Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, thậm chí là nhân vật cùng thời với Long Vương, Nguyên

Phượng, đã trải qua vô số hội nguyên.

Do đó, kinh nghiệm chiến đấu của Côn Bằng vô cùng phong phú, thậm chí còn mạnh hơn Thái Nhất một chút.

Ngay khoảnh khắc Thái Nhất vừa dỡ bỏ phòng ngự, Côn Bằng đã ra tay.

"Liệt Thiên Thần Trảo..." Oanh...

Một đạo quang mang màu lục, trên đó phủ đầy độc dịch, một trảo bay xuống, xé rách hư không chộp thẳng vào ngực Đông Hoàng Thái Nhất.

"Ha ha ha ha..." Côn Bằng cười lớn, lại hóa thành Đại Bàng bay ra, nói: "Đông Hoàng Thái Nhất, bản nguyên hao tổn mà cũng dám đấu với bản tọa, đúng là tìm chết.

Nếu bản nguyên không tổn hại, bản tọa thua nửa phần cũng là vì ngươi có Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng bây giờ bản nguyên hao tổn, ngươi lại phải thua bản tọa nửa phần!" Đông Hoàng Thái Nhất nhìn vết thương trên ngực, mày hơi nhíu lại.

Không ổn, có độc!

"Phong..." Đông Hoàng Thái Nhất dùng một niệm kết hợp pháp lực, dệt nên đạo văn cấm chế tạm thời phong ấn độc dịch của Côn Bằng.

Chương 118

"Chết..." Thái Nhất gầm lên một tiếng, hóa ra bản thể Tam Túc Kim Ô, cất một tiếng kêu vang trời về phía Côn Bằng trên không trung.

Lửa Kim Ô bay ra, thiêu xuyên hư không thương khung.

Đông Hoàng Thái Nhất miệng phun lửa mạnh, đuổi sát theo Côn Bằng.

Côn Bằng lại lần nữa hóa thành cá Côn hư ảo lặn xuống nước.

"Đáng hận...

đáng hận..." Thái Nhất vô cùng căm hận, nhưng cũng không làm gì được.

Côn Bằng ha hả cười lớn, nói: "Thái Nhất tiểu nhi, ngươi ngang dọc Hồng Hoang, chẳng phải là nhờ cái chuông Hỗn Độn thôi sao, tự xưng là Chiến Thần Hồng Hoang, không có chuông Hỗn Độn, ngươi chẳng là cái thá gì!" Thực ra lời của Côn Bằng không sai chút nào.

Bản thể của Đông Hoàng Thái Nhất là Tam Túc Kim Ô, do nhật tinh hóa thành, căn nguyên cố nhiên hùng hậu, nhưng ở tầng lớp đỉnh cao của Hồng Hoang lại không quá nổi bật.

Về lý thuyết, hai nữ thần Thái Âm Hi Hòa và Thường Hi, căn nguyên cũng cùng cấp bậc với Thái Nhất và Đế Tuấn.

Còn Trấn Nguyên Tử, Minh Hà, Côn Bằng, Tây Vương Mẫu, ai cũng chẳng kém cạnh.

Thái Nhất mạnh là mạnh ở chỗ có Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung đi kèm khi sinh ra.

“Nếu bản tọa bản nguyên viên mãn, ngươi chết chắc rồi!” “Ha ha, tiếc thật, bản nguyên khuyết tổn, trách ta Côn Bằng sao...” Côn Bằng và Thái Nhất vừa đánh vừa bay lượn trên Bắc Hải, khiến cả Bắc Hải sóng lớn ngút trời, sóng thần không dứt.

Hai người vừa đánh vừa chửi.

Đúng lúc này, thân ảnh Lâm Phàm đột nhiên xuất hiện trên Bắc Hải, đưa một tay ra chặn giữa Côn Bằng và Thái Nhất.

“Lâm...” “...” Hai người nhìn thấy Lâm Phàm, thân thể đều bất giác run lên.

Năm đó khi chưa thành thánh, hắn đã nổi danh Hồng Hoang là Lâm Vô Sỉ, bây giờ thành Thánh nhân rồi, càng đi khắp nơi cướp bóc ép máu, khiến cho lòng người Hồng Hoang hoang mang.

Hai người nhìn thấy Lâm Phàm thì đều thấy chột dạ.

“Kính kiến Thánh nhân!” Chột dạ thì chột dạ, nhưng hành lễ vẫn phải có.

“Ừm!” Lâm Phàm gật gật đầu, mặt nở nụ cười.

Một nụ cười khiến Côn Bằng và Thái Nhất càng thêm hoảng.

“Không biết Thánh nhân đến đây có việc gì?” Côn Bằng cẩn thận hỏi Lâm Phàm.

Lâm Phàm nói: “Bản thánh đến để giúp hai vị!” “Giúp chúng ta?” Hai người càng thêm ngơ ngác.

“Không sai!” Lâm Phàm cười nói: “Vừa rồi bản thánh nghe hai vị nói, trận chiến này không công bằng, thôi được, vì sự công bằng, bản thánh sẵn lòng giúp các ngươi một tay!” “Công bằng?” Côn Bằng ngơ ngác hỏi: “Thế nào là công bằng?” “Đây, chính là công bằng...” Lâm Phàm nói xong, liền điểm một ngón tay.

Một đạo ánh sáng bay ra, nhắm thẳng về phía Côn Bằng.

Thân thể Côn Bằng lập tức bị định tại hư không, không thể động đậy.

Bành...

Lực lượng Thánh nhân bay ra, thân thể Côn Bằng trong nháy mắt bị đánh thành tro bụi, vô số giọt mưa máu bay ra.

Nhưng Lâm Phàm nhanh tay lẹ mắt dùng một ý niệm thu thập tất cả, hóa thành tinh huyết bản nguyên rơi vào trong tay hắn, đủ hai vò lớn.

Ông ông...

Nguyên thần Côn Bằng chưa chết, trực tiếp tái sinh, nhưng bị Lâm Phàm oanh kích đã mất đi một phần bản nguyên, vì vậy sắc mặt tái nhợt nhìn Lâm Phàm: "Thánh nhân có ý gì?" Lâm Phàm nói: "Bây giờ ngươi cũng tổn thất bản nguyên, mọi người đánh tiếp chẳng phải là công bằng sao?

Đi đi..." Côn Bằng mặt mày đau khổ, đến cái tâm muốn chết cũng có.

Mẹ nó chứ, trên đời sao lại có kẻ vô sỉ đến thế này.

"Không được chửi thầm Thánh nhân!" Lâm Phàm nghiêm mặt.

Trong Hồng Hoang, vô số người trợn mắt há mồm.

Mẹ kiếp, vô sỉ quá!

Đúng là Thánh nhân vô sỉ!

Tên này, đã thành Thánh rồi mà.

Nếu trên đời có Vô Sỉ Đại Đạo, Lâm Phàm chắc chắn đã chứng đạo viên mãn.

“Ha ha ha ha...” Đông Hoàng Thái Nhất lại phá lên cười lớn, giơ chuông Hỗn Độn trong tay, trấn áp về phía Côn Bằng.

Bành...

Bành...

Bành...

Phải công nhận, cho dù Côn Bằng đã hao tổn nhiều bản nguyên như vậy, y vẫn là một đối thủ khó nhằn.

Kinh nghiệm chiến đấu cực kỳ phong phú, thân thể cứng rắn như sắt, lại có thể sống ở cả dưới nước, trên cạn và trên không, đánh qua đánh lại với Thái Nhất, ròng rã mấy ngàn hiệp, xem đến mức Lâm Phàm cũng thấy ngượng giùm, mấy lần suýt nữa trực tiếp ra tay.

May mắn là, cuối cùng Đông Hoàng Thái Nhất cũng trấn áp và bắt được Côn Bằng.

“Rác rưởi!” Lâm Phàm mắng một câu: “Chiến Thần à, đã giúp ngươi đến mức này rồi, còn tốn thời gian như vậy!” “Ta...” Đông Hoàng Thái Nhất nén một ngụm máu không phun ra.

Đương nhiên, sau khi Đông Hoàng Thái Nhất bắt được Côn Bằng, chuyện phía dưới cũng dễ xử lý hơn nhiều.

Hắn ép Côn Bằng phát thệ gia nhập Thiên Đình, sau đó dưới sự giám sát của Đông Hoàng Thái Nhất, Côn Bằng bắt đầu thu thập Yêu tộc Bắc Hải, quy thuận Thiên Đình.

Lâm Phàm rời khỏi chiến trường của hai người, nhưng không lập tức quay về Thái Âm Tinh mà đi dạo ở Bắc Hải.

Bắc Hải à...

Chẳng lẽ không nên có một con rùa già sao?

Lâm Phàm không đi, cũng không ở lại trên biển xem Yêu tộc Bắc

Hải rầm rộ dọn nhà, mà dạo quanh Bắc Hải.

Hắn nhớ, trên Bắc Hải, có một con rùa già.

Chẳng lẽ con rùa già đó không còn nữa?

Một chút động tĩnh cũng không có?

Người ta đến Bắc Hải, con Bắc Hải Huyền Quy kia đều chủ động xuất hiện, hỏi này hỏi nọ, hỏi vì sao không thể hóa hình.

Mọi người đều là người xuyên không cả mà.

Cũng đều là nhân vật chính, tại sao tôi đến Bắc Hải rồi mà con rùa già không xuất hiện nhỉ?

Chẳng lẽ, thật sự là do vấn đề nhân phẩm?

"Thôi thôi..." Lâm Phàm hít sâu một hơi: "Bản tọa là ai?

Chương 119

Ta là Thánh nhân, ngươi không xuất hiện chẳng lẽ ta không tìm ra được sao?" Lâm Phàm nhắm mắt trầm tư, tay bấm kim quyết, một luồng ánh sáng lập tức từ ngón tay bay ra, rơi xuống một hòn đảo nhỏ cách đó không xa.

Hòn đảo này cũng không lớn, chỉ có vạn dặm vuông.

"Ừm!" Lâm Phàm thân hình khẽ động, xuyên qua từng tầng không gian trước mặt, cũng đi theo luồng ánh sáng lên hòn đảo.

"Bắc Hải Huyền Quy, bây giờ không ra, còn chờ bản thánh chém ngươi sao?" Ầm ầm ầm...

Hòn đảo dưới chân Lâm Phàm khẽ động, sau đó bắt đầu dâng lên.

Ầm ầm ầm...

Một con rùa khổng lồ từ dưới biển nổi lên.

Hòn đảo vạn dặm vuông dưới chân Lâm Phàm, chẳng qua chỉ là bụi bẩn tích tụ trên mai rùa mà thôi, cái mai rùa đó nổi lên mặt nước, không biết rộng bao nhiêu ức dặm.

Trên cả mai rùa, còn có hơn mười hòn đảo lớn nhỏ khác.

Ầm ầm ầm...

Thần quy khẽ rùng mình, bụi đất trên lưng rơi xuống, hòn đảo vạn dặm trong nháy mắt hóa thành bột mịn, vô số sinh linh trên đó đồng thời rơi xuống biển sâu.

May mắn là sinh linh trên đảo đa số đều là sinh vật biển, nên cũng không có thương vong.

"Ầm ầm ầm..." Đợi cả cái mai rùa nổi lên trên mặt nước, cách đó

vô số dặm, một cái đầu rùa khổng lồ lại từ dưới nước trồi lên, như một ngọn núi nhô cao, nhìn lên bầu trời.

Trên mặt biển, sóng lớn vạn trượng cuộn trào, sóng thần cao ngàn thước ầm ầm đổ về bốn phương tám hướng, dưới sức vỗ của nước biển, hư không khẽ run rẩy.

Lâm Phàm kéo góc nhìn lên vô hạn, cuối cùng cũng nhìn thấy toàn bộ diện mạo của con rùa khổng lồ.

Một chữ: To!

To, to hơn bất kỳ sinh linh Hồng Hoang nào mà Lâm Phàm từng thấy vô số lần.

Mai thần quy, rộng đến ức ức dặm, tuy không bằng Bất Chu Sơn, nhưng chắc chắn lớn hơn Côn Luân Sơn.

Đầu của Bắc Hải Huyền Quy từ đáy biển nổi lên, xông thẳng lên mây xanh, nếu không nhìn từ trên Cửu Thiên xuống, trừ Thánh nhân ra, những người khác khó mà thấy được toàn bộ dáng vẻ của Huyền Quy, chỉ thấy được một phần nhỏ, lại rất dễ nhầm Huyền Quy thành một ngọn núi hay một lục địa nào đó.

"To thật..." Ngay cả Lâm Phàm cũng phải kinh ngạc thốt lên.

Chẳng trách có thể dùng bốn chân chống đỡ bốn cực trời đất, thứ này thật không tầm thường.

Nhưng, tuy thân thể Bắc Hải Huyền Quy khá lớn, tu vi lại yếu, chưa phải Chuẩn Thánh, chỉ có tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

"Bắc Hải Huyền Quy, bái kiến Lâm Phàm Thánh nhân!" Huyền Quy vừa mở miệng, giọng nói trầm thấp, chấn động cả vạn dặm mặt biển.

Sóng âm truyền ra, trên biển lại dấy lên vô số sóng gió.

“Hình như ngươi sợ ta?” Lâm Phàm nhìn Huyền Quy.

Huyền Quy trong lòng khinh bỉ Lâm Phàm, thầm nghĩ: Lâm Vô Sỉ danh vang Hồng Hoang, ta không sợ mới là lạ, nếu không phải vì ngươi gọi ta, ta cả đời này cũng không muốn gặp.

Huyền Quy thật thà không biết, những lời chửi thầm trong lòng đều bị Lâm Phàm nghe thấy hết.

“Không có...” Huyền Quy miệng lại nói: “Được gặp Thánh nhân, Huyền Quy vui mừng không xiết, đương nhiên, trước mặt Thánh nhân, trong lòng ta có chút kính sợ, đó cũng là sự kính nể!” Kính nể cái ông nội nhà ngươi.

Lâm Phàm sa sầm mặt mày.

“Khụ khụ khụ...” Lâm Phàm lại nói: “Vừa rồi bản tọa ở gần đây đánh bại Côn Bằng, chẳng lẽ ngươi không thấy?” “Không...” Huyền Quy rõ ràng giật mình.

Nhìn thấy Thánh nhân mà không đến bái kiến, đó là vô lễ, Huyền Quy tự nhiên không thể thừa nhận: “Vừa rồi, lão quy ta đang ngủ gật, nếu không phải Thánh nhân đánh thức, lão quy ta một giấc ngủ này lại không biết đến khi nào mới tỉnh, lần trước tỉnh lại là lúc Hung Thú lượng kiếp!” Con rùa chết tiệt, mở mắt nói láo.

Lâm Phàm tức điên lên, không hiểu con rùa lớn này rốt cuộc có biết Thánh nhân có thể nhìn thấu tâm tư người khác không, căn bản không khống chế được lòng mình.

Mẹ nó.

Lúc này, Lâm Phàm lại nghe thấy tiếng lòng của Huyền Quy: Ta thấy ngươi đánh bại Côn Bằng, trực tiếp lấy đi bản nguyên tinh huyết, ta mà ra ngoài chẳng phải cũng bị ngươi lấy tinh huyết sao?

Ra là ngươi sợ ta lấy tinh huyết của ngươi à?

Đồng tử Lâm Phàm trong nháy mắt sáng lên: Đúng rồi, tên này to con như vậy, chắc chắn có không ít tinh huyết!

Ừm, không thể bỏ qua!

Nhìn thấy ánh mắt của Lâm Phàm, trong lòng Bắc Hải Huyền Quy chợt run lên, hỏi Lâm Phàm: "Thánh nhân nếu không có việc gì, tiểu quy ta đi xuống đây!" "Đợi đã!" Lâm Phàm phất tay, nói: "Ngươi không phải tiểu quy, rõ ràng là một con rùa lớn." "Thôi được!" Đối mặt với một con rùa lớn như vậy, Lâm Phàm cũng lười trêu chọc, trực tiếp ngả bài, nói: "Bắc Hải Huyền Quy, ngươi có biết, tại sao vô số năm qua, ngươi đều không thể hóa hình?" Trong Hồng Hoang, bất kể căn nguyên dày hay mỏng, chỉ cần sinh ra linh trí, tu vi đến một mức độ nhất định đều có thể hóa hình.

Nhưng Bắc Hải Huyền Quy lại là một ngoại lệ, là con rùa đầu tiên giữa trời đất, từ khi sinh ra đến nay, cứ lớn dần, càng ngày càng lớn.

Cho đến bây giờ, tu vi đã là Đại La Kim Tiên, đã siêu thoát khỏi dòng sông vận mệnh và dòng sông thời gian, nhưng vẫn không thể hóa hình, mỗi lần muốn hóa hình, dường như đều có thứ gì đó trói buộc lại.

Nghe lời của Lâm Phàm, Huyền Quy quả thực bị nói trúng tim đen: "Xin Thánh nhân giải đáp, nếu Thánh nhân có thể giải đáp cho Huyền Quy, Huyền Quy nguyện ý dâng hiến toàn bộ tinh huyết của mình!" "Ha ha..." Lâm Phàm nói: "Huyết hay không huyết, không quan trọng.

Nhưng, cả đời này, ngươi đã định trước không thể hóa hình.

Bởi vì ngươi thân mang sứ mệnh trời đất, sau này thân thể ngươi, đối với trời đất sẽ có tác dụng lớn, cho nên thân thể ngươi mới không ngừng lớn lên, vĩnh viễn không ngừng!" "..." Huyền Quy lập tức sợ hãi: "Thánh nhân cứu mạng!" "Cứu không được, nhưng ta có thể chỉ

cho ngươi một con đường sống.” Lâm Phàm nhàn nhạt nói: “Nhưng mà, chuyện này đi ngược lại ý chí Thiên Đạo, nếu bản tọa báo trước, khó tránh khỏi làm hao tổn khí vận của bản thân, chúng ta, suy cho cùng cũng không phải sư đồ a...” Huyền Quy cũng không phải kẻ ngốc, nghe vậy tự nhiên hiểu ý của Lâm Phàm, vội vàng nói: “Đệ tử Bắc Hải Huyền Quy, nguyện ý bái sư tôn làm thầy, xin sư tôn thu nhận đệ tử!” “Được thôi,” Lâm Phàm nói: “Ngươi làm nhị đệ tử của ta đi, đây là sứ mệnh của ngươi, phải ghi nhớ kỹ lời dặn của vi sư!” Nói đoạn, Lâm Phàm cong ngón tay búng ra, một hạt gạo ánh sáng bay ra, bay vào trong nguyên thần của Huyền Quy.

Trong chốc lát, Huyền Quy đã bừng tỉnh ngộ.

Đương nhiên, Lâm Phàm tiết lộ thiên cơ, trên Cửu Thiên cũng không có bất kỳ hình phạt nào giáng xuống.

Trong Hồng Hoang, tiết lộ thiên cơ cũng không có ảnh hưởng gì, chỉ xem có thay đổi ý chí Thiên Đạo hay không.

Giống như Lâm Phàm làm, hắn không hề thay đổi ý chí Thiên Đạo và sứ mệnh của Huyền Quy, Thiên Đạo tự nhiên sẽ không giáng xuống hình phạt.

“Đa tạ sư tôn nhắc nhở, đệ tử cảm kích không thôi, cảm kích không thôi...” Huyền Quy mở miệng, cung kính cảm tạ Lâm Phàm.

Lâm Phàm có thể nhìn thấu nội tâm của y, tự nhiên biết lần này Huyền Quy thật sự mang ơn hắn trong lòng, không hề giả tạo.

Suy cho cùng, sứ mệnh của Huyền Quy, chính là bốn chi của y.

Sau đại chiến Vu Yêu, Cộng Công va vào Bất Chu Sơn, trụ trời gãy đoạn, trời đất có xu thế hợp lại làm một, đã định trước sẽ có người chém bốn chi của Huyền Quy, dùng để chống đỡ bốn cực trời đất.

Vận mệnh của y, không thể thay đổi.

Nhưng, chi tiết lại có thể thay đổi một chút.

Ví dụ, nếu Huyền Quy tự nguyện chặt bốn chi để chống trời đất thì sao, đó sẽ là công đức lớn đến nhường nào?

Thiên Đạo tất nhiên sẽ không để y bị hủy diệt.

Lâm Phàm đưa ra đề nghị cho Huyền Quy, tự nhiên là để Huyền Quy chờ thời cơ, một khi thời cơ đến, tự động chặt bốn chi là được.

"Không cần tạ ta, bản tọa chỉ là dệt hoa trên gấm mà thôi, ngươi thân hình to lớn, đi lại bất tiện, hai ta tạm thời ghi danh sư đồ, ngày sau khi ngươi tái sinh, lại lần nữa nhập môn hạ của ta!" Huyền Quy đã định trước sẽ mang theo lượng lớn công đức tái sinh, người được Thiên Đạo công nhận như vậy, trên người gánh vác cơ duyên tuyệt đại, đối với môn phái cũng tốt, sư môn cũng tốt, đều có sự trợ giúp to lớn, ngưng tụ khí vận, sư đồ tương liên.

Cho nên, đây mới là ý định ban đầu của Lâm Phàm khi thu nhận Huyền Quy.

"Sư tôn!" Huyền Quy lại nói: "Thân thể này của ta, sớm muộn gì cũng hóa thành bốn cực trời đất, cả thân tinh huyết giữ lại cũng vô dụng, chi bằng... ngài cứ lấy đi!" "Gì..." Đồng tử Lâm Phàm khẽ động, lại nhìn về phía Bắc Hải Huyền Quy.

Chương 120

To thật.

Con rùa lớn như thế này, phải lấy được bao nhiêu máu đây?

Đương nhiên, Huyền Quy mới có tu vi Đại La Kim Tiên, chất lượng tinh huyết so với Chuẩn Thánh có kém một chút, nhưng lượng nhiều, một giọt cũng đủ miểu sát tất cả rồi phải không?

"Cái này... không hay lắm đâu!" Lâm Phàm có chút ngượng ngùng giữa hai hàng lông mày.

Huyền Quy lại rất thẳng thắn nói: "Sư tôn cứu mạng Huyền Quy, chút tinh huyết này, nếu không cho ngài, sau này đồ nhi cũng lãng phí!" "Vậy được thôi!" Lâm Phàm nói: "Vừa hay bản tọa giữ lại cho ngươi một ít, đợi sau khi ngươi tái sinh, lại trả lại bản nguyên của ngươi, như vậy, lại có thể thắng được ức vạn năm khổ tu rồi!" Ầm ầm ầm...

Huyền Quy hít sâu một hơi, một dòng máu thần màu vàng đậm lập tức phun ra, bay đến trước mặt Lâm Phàm.

Lời đã nói đến nước này, Lâm Phàm tự nhiên không khách sáo nữa, đưa tay thu lấy máu của Huyền Quy, cất vào không gian hệ thống, thần huyết mênh mông, như một đại dương nhỏ màu vàng.

Lượng máu này dùng để tưới cho hoa cỏ trong Vạn Thảo Đồ Phổ, vậy là quá đủ rồi, không thể tốt hơn được nữa.

An ủi Huyền Quy xong, Lâm Phàm đắc ý mãn nguyện quay về Thái Âm Tinh.

Chuyến đi Bắc Hải này không tệ, vừa có được tinh huyết của Côn Bằng, lại có được tinh huyết của Huyền Quy.

"Ca ca..." Hi Hòa và Thường Hi hai nữ thần nhìn thấy Lâm Phàm,

vội vàng kéo hắn lại, nói: "Xảy ra chuyện rồi!" Đồng tử Lâm Phàm khẽ động, hỏi: "Chuyện gì?" Hi Hòa nói: "Huynh xem đi!" Nàng dẫn Lâm Phàm vào trong Quảng Hàn Cung, Lâm Phàm nhíu mày ngay lập tức.

Chỉ thấy trong Quảng Hàn Cung, đang đứng hai đứa trẻ gò bó.

Hạo Thiên và Dao Trì.

Hạo Thiên thần sắc căng thẳng, nhìn Lâm Phàm ánh mắt có chút né tránh, bên cạnh tiểu loli Dao Trì, lại mặt hơi ửng hồng, phát hiện Lâm Phàm đang nhìn mình, gò má trong nháy mắt biến thành màu đỏ như máu.

Bên cạnh Hi Hòa và Thường Hi hai người bĩu môi.

"Ý gì đây?" Lâm Phàm nhìn hai người hỏi.

"Bái kiến Lâm Phàm Thánh nhân!" Hạo Thiên, Dao Trì hai người quỳ trên đất, hành lễ với Lâm Phàm.

Hạo Thiên nói: "Đạo Tổ đại lão gia hiện đang hợp đạo, Tử Tiêu Cung cũng không có ai, bình thường cũng không cần ta và Dao Trì trông coi, liền đuổi hai người chúng ta đi, bảo chúng ta đến Thái Âm Tinh, hỏi Lâm Phàm Thánh nhân, ở đây có chỗ cho Hạo Thiên hai người chúng ta nương thân không?" "Cầu Lâm Phàm Thánh nhân thu lưu!" Dao Trì cũng giống như một cô bé không nhà để về, giọng nói nhỏ nhẹ, đặc biệt dễ nghe, lời nói ra lại có mấy phần thê thảm.

Lâm Phàm cười cười, nói: "Đều đứng lên đi, đã là sư tôn phái đến, hai người các ngươi cứ ở lại Thái Âm Tinh trước, sau này liền làm người của Thái Âm Tinh ta đi!" "Đa tạ Thánh nhân!" Hạo Thiên và Dao Trì hai người lập tức cúi lạy trên đất, cảm kích không thôi.

Lâm Phàm tự nhiên biết ý của Hồng Quân.

Đông Vương Công chết rồi, sau đại chiến Vu Yêu, ngôi vị Thiên

Đế và Thiên Đình, đáng lẽ thuộc về Đông Vương Công.

Nhưng Đông Vương Công tự mình không biết ý trời, chống lại lượng kiếp Vu Yêu, kết quả sớm vẫn lạc, tiện nghi cho Hạo Thiên và Dao Trì hai đứa đồng tử.

Đại chiến Vu Yêu, kết quả hai tộc đồng quy vu tận, Thiên Đình hoang phế, không ai quản lý, Hạo Thiên thuận thế lên ngôi, trở thành người đứng đầu Thiên Đình.

Sau này sau lượng kiếp Phong Thần, sức mạnh Thiên Đình được bổ sung và lớn mạnh, Tam Thanh đạo môn suy tàn, Tây phương giáo và Thiên Đình bắt đầu tranh đoạt khí vận, lượng kiếp Tây Du mở ra.

Từng tầng từng lớp, rắc rối phức tạp.

Nhưng Lâm Phàm biết, tâm ý của Đạo Tổ Hồng Quân lại đơn giản: Tặng người, tặng thế lực.

Đem Hạo Thiên tặng cho hắn, không nghi ngờ gì là đem Thiên Đình, một thế lực lớn hàng đầu trong Hồng Hoang sau này, tặng cho mình a.

Đa tạ sư tôn dụng tâm!

Lâm Phàm hướng về phía Tử Tiêu Cung, im lặng bái mấy lạy.

"Hai người các ngươi, có sở trường gì không?" Lâm Phàm nhìn Hạo Thiên và Dao Trì hỏi.

Hai người này thực ra là do Đạo Tổ dùng vô tận đạo pháp, tiện tay điểm hóa hai khối đá mà thành, được đạo pháp quy tắc của Tử Tiêu Cung và sự chỉ dạy của Đạo Tổ, sau vô số năm, nay cũng đã có tu vi Chuẩn Thánh, tuy mới là Chuẩn Thánh sơ kỳ, nhưng cũng rất đáng nể.

Suy cho cùng, căn nguyên của hai người đều là rác rưởi.

"Ta..." Hạo Thiên khổ mặt nói: "Hồi bẩm Thánh nhân, ta và Dao

Trì ở trong Tử Tiêu Cung hầu hạ Đạo Tổ, thực ra cũng phụ trách trông coi Tử Tiêu Cung và một số linh căn trong đó, tưới nước trồng cây, quét dọn đại điện các loại." "Ồ!" Đồng tử Lâm Phàm khẽ sáng lên, nói: "Vừa hay, bản tọa đang thiếu hai đồng tử trông coi linh căn, hai người đã có kinh nghiệm làm việc, vậy thì không thể tốt hơn, đi..." Đại thủ phất một cái, trực tiếp đưa hai người vào trong Vạn Thảo Đồ Phổ.

Oanh...

Vừa mới tiến vào Vạn Thảo Đồ Phổ, đối diện là một luồng linh khí nồng đậm đến cực hạn ập tới.

Ở đây, có vô số linh căn, đại bộ phận đều là vật phẩm Lâm Phàm thu thập trên Tam Tiên Đảo, còn lại, có mấy gốc Thập Đại Tiên Thiên Linh Căn, lại có mấy trăm vò tinh huyết bản nguyên.

"..." Nhìn thấy tình cảnh này, Hạo Thiên và Dao Trì trực tiếp kinh ngạc đến ngây người.

Dao Trì nói: "Sư huynh, nơi này hình như lớn hơn vườn thuốc linh căn của Đạo Tổ nhiều lắm!" Hạo Thiên nói: "Nào chỉ lớn hơn nhiều, quả thực là khác biệt một trời một vực có được không?

Linh khí ở đây thật nồng đậm, cho dù chúng ta không tu luyện, chỉ cần ở đây lâu dài, cũng chắc chắn sẽ tăng trưởng tu vi a." "Hai người thích là tốt rồi!" Lâm Phàm phất tay, một vò lớn tinh huyết liền bị hắn cách không lấy tới.

"Đây là bản nguyên tinh huyết!" Lâm Phàm nói: "Hai người các ngươi, mỗi ngày dùng tinh huyết này tưới dưỡng linh mộc, đặc biệt là ba gốc cây kia, không được lơ là." Lâm Phàm chỉ vào gốc Tiên Thiên Hồ Lô Đằng tái sinh, và Bồ Đề Thụ, Lục Căn Thanh Tịnh Trúc được tưới bằng bản nguyên của Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề.

Ba thứ này, theo ý nghĩa nghiêm ngặt, không thuộc hàng Thập Đại Tiên Thiên Linh Căn, cần vô số năm tu bổ bản nguyên, mới có thể khiến chúng trở thành thiên địa linh căn.

"Vâng!" Hai người nhận lấy tinh huyết.

Hạo Thiên khẽ run.

Từng mảng ký ức về quá khứ Hồng Hoang hiện lên trong đầu, lai lịch của những tinh huyết này, tuy không rõ chi tiết, nhưng đại khái đều hiểu, là do Thánh nhân ép máu của anh hùng thiên hạ.

Hắn và Dao Trì càng biết rõ, Lâm Phàm trước đây bị gán cho hai biệt danh "Lâm Vô Sỉ" và "Lâm Lão Ma", nhưng gần đây, một biệt danh khác của Lâm Phàm lại đang âm thầm lưu truyền trong Hồng Hoang, gọi là "Lâm Ép Máu", sự kiện ép máu thật sự khiến cả Hồng Hoang sợ như cọp a.

"Đi đi!" Lâm Phàm phất tay, lại đem tinh huyết Huyền Quy lấy được trong hệ thống đưa vào Vạn Thảo Đồ Phổ, hóa thành một biển vàng phiêu phù trong hư không.

Tinh huyết không thể rơi xuống đất, nếu không sẽ diễn hóa ra ức vạn sinh linh.

"..." Nhìn thấy biển tinh huyết, Hạo Thiên và Dao Trì lại lần nữa kinh ngạc: Đây là ép máu của bao nhiêu người a.

"Có một chuyện!" Lâm Phàm cách không chỉ một cái, chỉ về phía một đại điện trong Vạn Thảo Đồ Phổ, nói: "Đây là nơi tu hành của Tây Vương Mẫu nương nương, nàng đang tham ngộ đạo pháp trong đó, hai người các ngươi tuyệt đối không được đến làm phiền." "Vâng!" ...

"Đinh đông...

Hệ thống Siêu cấp Lựa chọn, hiện tại phát hành nhiệm vụ, mời ký

chủ đưa ra lựa chọn!" "Lựa chọn một: Bế quan tham ngộ Thời Gian Đại Đạo, thưởng 20 tỷ điểm công đức, và thưởng một tấm Thẻ Tăng tốc Tham ngộ." "Lựa chọn hai: Từ chối bế quan tham ngộ Thời Gian Đại Đạo, thưởng 10 tỷ điểm công đức!" "Mời ký chủ lựa chọn." "Di...

Thao tác này!" Lâm Phàm nghe thấy âm thanh của hệ thống xong suýt nữa cười ra tiếng heo kêu, mẹ nó đây là tặng công đức cho mình, là tặng Đại Đạo cho mình mà.

"Ta chọn một!" Ai không chọn một người đó là đồ ngốc!

"Đinh đông...

Để giúp ký chủ nhanh chóng tiến vào hàng ngũ Đại Đạo, hệ thống đặc biệt phát trước một tấm Thẻ Tăng tốc Tham ngộ Đại Đạo, mời ký chủ chú ý kiểm tra..." Được thôi!

Lâm Phàm lấy tấm thẻ đó từ không gian hệ thống ra.

Một luồng thông tin ập vào não hải.

Thẻ Tăng tốc Đại Đạo, có thể hiểu là giống như tăng tốc thời gian, đều là tăng tốc.

Nhưng bản chất lại có sự khác biệt, đây là tăng tốc độ tham ngộ Đại Đạo, không phải tăng tốc thời gian.

Chương 121

Ví dụ, tham ngộ một thành Đại Đạo, người bình thường cần một ức năm, có được thẻ tăng tốc này, chỉ cần một trăm vạn năm là được rồi, không sai, là thẻ tăng tốc trăm lần.

"Sử dụng!" Lâm Phàm không chút do dự, trực tiếp sử dụng!

Sau đó một bước tiến vào đạo trường, đưa tay bố trí một đạo trận pháp.

Thiên bội thời gian gia tốc, bách bội đại đạo tham ngộ, cái này tổng thể gia tốc biến thành mười vạn bội, nói cách khác, lúc này tham ngộ một năm, tương đương với hiệu quả tham ngộ đại đạo mười vạn năm bình thường.

Bản thân Lâm Phàm là người có tư chất ngộ tính đệ nhất trong toàn bộ Hồng Hoang, cử thế vô song.

"Vậy thì... tốc độ này rốt cuộc nhanh đến mức nào nhỉ, ta thật mong chờ a..." Lâm Phàm hít sâu một hơi, trực tiếp bắt đầu bế quan, tham ngộ Đại Đạo.

Vào lúc này, sự lĩnh ngộ của Lâm Phàm đối với Thời Gian Đại Đạo đã đạt đến năm thành rưỡi.

Ông ông ông...

Trong Hồng Hoang, cùng với việc Lâm Phàm bế quan, dường như tất cả các đại lão Hồng Hoang cũng đều tiến vào bế quan.

Hồng Hoang vô cùng hòa hài và bình tĩnh.

Tam Thanh bị trấn áp trong hỗn độn, hai thánh Tây phương co rúm ở Tu Di Sơn, Đế Tuấn ở Thiên Đình bận rộn điều chỉnh nội bộ và huấn luyện.

Cả Hồng Hoang, không có chuyện gì!

Linh khí giữa trời đất Hồng Hoang, đặc biệt thuần khiết.

Một năm!

Hai năm!

Ba năm!

Năm năm!

Trong nháy mắt, một vạn năm đã trôi qua.

Bên ngoài một vạn năm, Lâm Phàm dưới sự gia trì của thời gian gấp ngàn lần, đã ở trong đại trận một ngàn vạn năm.

Một ngàn vạn năm thời gian, lại được khuếch đại bởi thẻ tham ngộ gấp trăm lần, khiến cho hiệu quả tu vi thực tế của Lâm Phàm đạt đến 10 ức năm.

Mười ức năm, sự lĩnh ngộ của Lâm Phàm đối với Đại Đạo, cuối cùng đã đạt đến sáu thành.

Oanh...

Lâm Phàm hai mắt khẽ mở, khí cơ giữa trời đất thanh minh, vô số phù văn đạo pháp thời gian trong lúc mắt mở và nhắm đã diễn sinh.

Cuối cùng đã sáu thành rồi sao?

"Còn lâu mới đủ, tiếp tục!" Lâm Phàm phất tay, phá vỡ đại trận bên ngoài, lại lần nữa bố trí một trận pháp gia tốc thời gian vạn lần.

Sau khi đạt đến sáu thành, hắn đã có thể bố trí trận pháp gia tốc thời gian vạn lần.

Cộng thêm hiệu quả tham ngộ gấp trăm lần, sự gia trì tu vi của Lâm Phàm đạt đến con số điên cuồng là một trăm vạn lần.

Tham ngộ một năm, bằng với việc tham ngộ một trăm vạn năm mà

không có bất kỳ sự gia trì nào.

Thật kinh khủng!

"Tiếp tục!" Lâm Phàm không dừng lại, tiếp tục tham ngộ Thời Gian Đại Đạo.

Một năm!

Hai năm!

Ba năm!

Năm năm!...

Thời gian lại thoáng qua, ba mươi vạn năm đã trôi qua.

Trong Hồng Hoang trôi qua ba mươi vạn năm, đối với sinh linh, chẳng qua chỉ là một cái búng tay.

Suy cho cùng, thời gian của mọi người đều tính bằng hội nguyên, đối với Thánh nhân, đều tính bằng lượng kiếp, mấy chục vạn năm, thực sự là một đơn vị quá nhỏ.

Trong Hồng Hoang đã qua ba mươi vạn năm.

Lâm Phàm dưới sự gia trì của một trăm vạn lần, ngồi khô trong đạo trường, đã tham ngộ đủ ba ngàn ức năm.

Ba ngàn ức năm, cơ bản là từ lúc Hồng Hoang khai tịch đến nay, cũng không có khoảng thời gian dài như vậy.

Hiệu quả của ba ngàn ức năm, giúp Lâm Phàm nâng Thời Gian Đại Đạo từ sáu thành lên tám thành!

Oanh...

Sau khi đạt đến tám thành, việc tham ngộ về sau, không thể tiến thêm một tấc nào.

Lâm Phàm không biết vấn đề ở đâu, nhưng hắn biết, việc tham

ngộ Thời Gian Đại Đạo, thật sự càng về sau càng khó.

Sáu thành trước đó cộng lại cũng chỉ mất khoảng mười mấy ức năm là có thể hoàn thành, nhưng từ sau thành thứ sáu, độ khó trong nháy mắt tăng lên ức vạn lần, từ sáu thành lên tám thành, chỉ có hai thành, nhưng hai thành này, lại dùng mất ba ngàn ức năm.

Biến thái a!

Khóe miệng Lâm Phàm lộ ra một nụ cười khổ: "Chẳng trách nhiều người không chọn tu hành Đại Đạo, thật sự càng ngày càng khó.

Đây là trong tình huống ngộ tính của ta là đệ nhất Hồng Hoang, mà Thời Gian Đại Đạo không phải là Đại Đạo khó nhất." Vậy thì... nếu một người bình thường, căn nguyên bình thường, đi tham ngộ Lực Chi Đại Đạo, vậy thì...

Lâm Phàm thật sự không dám tưởng tượng.

E rằng cần mấy vô lượng lượng kiếp cũng không được đâu.

Đại Đạo khó, khó hơn lên trời xanh!

Mẹ nó thật khó.

"Sư tôn thật dụng tâm lương khổ a!" Lâm Phàm không khỏi cảm khái một câu.

Cho đến hôm nay, hắn mới hoàn toàn hiểu được dụng tâm của Hồng Quân, mới biết tại sao năm đó Hồng Quân lại cho mình một đạo Thời Gian Đại Đạo, mà không phải Đại Đạo khác.

Đơn giản, Thời Gian Đại Đạo trên con đường tu hành có thể tự mình gia tốc, làm ít công nhiều.

Đổi lại là Đại Đạo khác, thật sự có thể làm người ta khó đến phát khóc.

Hồng Quân thật sự dụng tâm lương khổ.

Đương nhiên, hiện nay sự lĩnh ngộ của Lâm Phàm đối với Thời Gian Đại Đạo, đã sớm vượt qua Hồng Quân.

Chương 122

Không nói đâu xa, theo những gì Lâm Phàm thấy, năm đó Hồng Quân thi triển Thời Gian Đại Đạo, để thời gian trong cảnh Đế Tuấn và Phục Hy chứng Thiên Hôn quay ngược lại, đã chấn kinh vô số người Hồng Hoang.

Lâm Phàm lại dùng quang ảnh Thời Gian Đại Đạo dung hợp với Đại Đạo của Hồng Quân làm một thể, cho nên đối với Đại Đạo của Hồng Quân hiểu biết sâu sắc, bây giờ xem ra, Đại Đạo của Hồng Quân, đối với sự tham ngộ Thời Gian Đại Đạo, hẳn là vào khoảng sáu thành.

Mà Lâm Phàm, đã đạt đến tám thành.

Hoàn toàn không cùng một cấp bậc nữa.

Còn về thần thông Thời gian đảo lưu mà Hồng Quân sử dụng năm đó, Lâm Phàm tự nhiên cũng đã sớm nắm giữ, thần thông này Lâm Phàm đã nắm giữ từ rất sớm, chỉ vì đối với sự tham ngộ Thời Gian Đại Đạo không sâu, nên không có cách nào thi triển.

"Thời gian đảo lưu..." Lâm Phàm hét lớn một tiếng, vô tận phù văn Thời Gian Đại Đạo trong tay bay ra, vỡ tan, hóa thành vô số phù văn nhỏ li ti, lấp lánh ánh vàng, bao bọc một không gian rộng ức vạn dặm.

Thời gian từ từ lùi lại.

Vào lúc này, phạm vi không gian mà Lâm Phàm có thể làm thời gian đảo ngược, lớn hơn của Hồng Hoang năm đó.

Nhưng, đây đều không phải là trọng điểm.

Quan trọng là Lâm Phàm đã ngộ được tám thành Thời Gian Đại Đạo, nay lại lên một tầng cao mới, có thể bố trí ra trận pháp gia tốc

thời gian mười vạn lần.

Đáng tiếc là, gia tốc thời gian tuy có liên quan đến trận pháp, cũng liên quan đến môi trường mà trận pháp đó đặt.

Trong Hồng Hoang, linh khí dồi dào.

Nhưng cho dù linh khí dồi dào nhất, cũng chỉ có thể chống đỡ được gia tốc thời gian vạn lần.

Lâm Phàm tuy có thể bố trí ra đại trận gia tốc mười vạn lần, nhưng trong Hồng Hoang đã không còn năng lượng có thể chống đỡ cho loại đại trận này vận hành lâu dài nữa.

Trừ phi, đi dùng thiên tài địa bảo.

Nhưng loại đại trận này vận hành, động một chút là mấy ngàn ức năm, thiên tài địa bảo cũng không thể chống đỡ lâu dài a.

Cho nên, càng lên cao, lĩnh ngộ Thời Gian Đại Đạo càng nhiều, đối với sự gia trì của trận pháp lại không có tác dụng quá rõ ràng, cũng không có ý nghĩa quá lớn.

Lâm Phàm không tiếp tục bế quan, một bước bước ra, rời khỏi đạo trường.

"Đinh đông...

Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ, đặc biệt thưởng 20 tỷ điểm công đức." Công đức đã đến tay.

Nhưng hiện tại công đức đối với Lâm Phàm, cũng chỉ dùng để luyện bảo, những việc khác ít khi dùng đến, công đức Thiên Đạo, cũng chỉ có thể dùng để phụ trợ tham ngộ Thiên Đạo và tiểu đạo, dùng để tham ngộ Đại Đạo là không được.

"Ca ca..." "Phu quân..." Lâm Phàm vừa mới ra khỏi đạo trường, liền nhìn thấy ba nữ tử đang ngồi cùng nhau, vây quanh một cái bàn

lớn, mỗi người một bên, bên còn lại là một tiểu loli, chính là Dao Trì.

Điều khiến Lâm Phàm tối sầm mặt là, bốn người phụ nữ này nhàm chán đến mức nào.

Đánh mạt chược à?

Ngất mất!, Thái Âm Tinh lạnh lẽo vô cùng, không có gì để giải trí, năm xưa rất sớm, lúc Đạo Tổ chưa khai giảng, Lâm Phàm và hai nữ thần Thái Âm đều mới hóa hình không lâu, Lâm Phàm đã bày ra những phương thức giải trí chỉ có ở hậu thế.

Tuyệt kỹ đặc hữu của Thiên triều, tự nhiên không thể bỏ qua.

Nhưng không ngờ bốn người phụ nữ này lại thật sự tụ tập đủ.

"Biết chơi không?" Lâm Phàm nhìn tiểu loli Dao Trì.

Dao Trì nói: "Hồi bẩm Thánh nhân, lúc đầu không biết chơi, chơi một lúc thì biết chơi rồi, vui lắm, ta còn thắng được linh bảo nữa, ngài xem..." Lâm Phàm ngẩng đầu lên, trán lại tối sầm.

Phía sau tiểu loli Dao Trì, nằm một đống lớn linh bảo.

Không đúng... linh bảo này càng nhìn càng quen mắt.

Chẳng phải đều là linh bảo trên Phân Bảo Nhai của lão tử sao?

Được rồi!

Hi Hòa, Thường Hi, Tây Vương Mẫu mỗi người sau lưng đều có một đống.

Mấy bà vợ phá của, mấy người này, mẹ nó lấy bảo vật của lão tử ra cược thắng thua à?

"Không đánh nữa, không đánh nữa, không đánh nữa..." Tây Vương Mẫu ném mạt chược trước mặt, nói: "Đánh mười vạn năm, tay cũng mỏi nhừ rồi..." Phụt...

Trên trán Lâm Phàm vô số con lạc đà alpaca phi nước đại.

Mười vạn năm?

Mẹ nó các người chơi mạt chược mười vạn năm?

"Nói cho ta biết..." Lâm Phàm sa sầm mặt, nhìn Dao Trì hỏi: "Ngươi chơi mạt chược mười vạn năm, ai chăm sóc vườn thuốc?" Dao Trì sợ đến mức mặt nhỏ tái nhợt, phịch một tiếng quỳ xuống đất, nói: "Thánh nhân, ta sai rồi!" "Ca ca, làm gì vậy?" Hi Hòa lườm Lâm Phàm một cái, đưa tay kéo Dao Trì dậy, nói: "Đừng dọa em ấy, Dao Trì là ta gọi đến, vườn thuốc có Hạo Thiên chăm sóc rồi, tốt lắm, yên tâm đi!" Ngạch...

Lâm Phàm: Cầu diện tích bóng ma tâm lý của Hạo Thiên hiện tại?

"Di..." Tây Vương Mẫu nhìn Lâm Phàm, lại có chút kinh ngạc, hỏi: "Phu quân, hình như... cảm giác...

đạo pháp của người dường như lại mạnh hơn rồi?" "A?" Hi Hòa và Thường Hi cũng nhìn về phía Lâm Phàm.

Lâm Phàm rõ ràng đang đứng đó, nhưng khi ba người nhìn kỹ, mới phát hiện hư không nơi Lâm Phàm đứng dường như không tồn tại.

Mờ ảo, không thể bắt được, không thể định hình...

Càng nhìn kỹ, càng không thấy rõ.

Nếu không để ý lướt qua, lại thấy Lâm Phàm rất bình thường, giống như một phàm phu tục tử không có chút pháp lực nào.

"Ca ca..." Hi Hòa, Thường Hi hai người cũng kinh ngạc.

"Đạo pháp tự nhiên... phản phác quy chân!" Tây Vương Mẫu nói: "Phu quân, bây giờ tu vi Đại Đạo của người... có lẽ đã hơn bảy thành rồi nhỉ?" Nàng vô số năm tham ngộ Bất Tử Đại Đạo, dưới sự trợ giúp của Lâm Phàm lập ra thời gian trận pháp, lại có Thiên Đạo tương trợ,

bản thân lại dung hợp Bất Tử Thần Dược, mới miễn cưỡng đạt đến năm thành.

Lâm Phàm cười cười, nói: "Cũng không tệ, cuối cùng cũng đã trên năm thành rồi, bản nguyên Bất Tử và Bất Tử Dược đó, đều dung hợp rồi sao?" "Ừm!" Tây Vương Mẫu gật gật đầu, nói: "Ừm, Bất Tử Dược đã trưởng thành, phu quân, thiếp thân lát nữa sẽ tặng ngài một món quà lớn!" "Được!" Lâm Phàm khẽ cười.

Không cố ý xem tâm tư của Tây Vương Mẫu, tự nhiên cũng không biết trong lòng Tây Vương Mẫu đang nghĩ gì!

"Đệ tử Lục Nhĩ Mi Hầu, bái kiến sư tôn!" Ngoài cửa Quảng Hàn Cung, một con khỉ quỳ trên đất.

Lục Nhĩ Mi Hầu lúc mới bái sư, chỉ có tu vi Thái Ất Kim Tiên, sau khi đến Thái Âm Tinh, được Lâm Phàm truyền thụ chính tông Huyền Môn đạo pháp, lại được ban cho thần thông, nay tu vi đã đến Đại La Kim Tiên trung kỳ.

"Vào đi!" Tuy trên danh nghĩa đã thu Lục Nhĩ làm đệ tử, nhưng Lâm Phàm đối với Lục Nhĩ, thật sự không quan tâm nhiều.

Thậm chí, vô số năm rồi, không ban cho một món pháp bảo ra hồn.

Đúng là bản thánh sơ suất rồi.

Chương 123

Lâm Phàm phất tay, loảng xoảng, mấy kiện Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo bay ra, rơi xuống trước mặt Lục Nhĩ Mi Hầu, nói: "Mấy bảo vật này ban cho ngươi, sau này đi lại Hồng Hoang, cũng dùng được." Nhìn thấy một đống Thượng phẩm Linh Bảo, Lục Nhĩ Mi Hầu lập tức mừng như điên, quỳ trên đất: "Đa tạ sư tôn... hậu ái..." "Đi đi!" Lâm Phàm phất tay, lại ném ra một quả Hoàng Trung Lý: "Xuống dưới tu hành cho tốt, đợi đến Đại La Kim Tiên đỉnh phong, vi sư sẽ giảng giải Chuẩn Thánh chi đạo cho ngươi!" "Vâng!" Lục Nhĩ Mi Hầu nhận được bảo vật lui xuống!

Sau khi Lục Nhĩ Mi Hầu đi, tiểu loli Dao Trì trong lòng chột dạ, cũng vội vàng nhân cơ hội chuồn đi, quay về vườn thuốc mười vạn năm chưa tới để tưới cây.

Ba thiếu một, mạt chược không thể chơi tiếp.

Lâm Phàm cũng lười chơi game với các nàng, liền nhấc chân đi theo sau Dao Trì, tiến vào Vạn Thảo Đồ Phổ.

Hô...

Một luồng linh khí nồng đậm ập tới, nồng đậm hơn so với lúc Lâm Phàm rời đi ba mươi vạn năm trước.

Nhưng, nồng đậm hơn nữa cũng vô dụng, Lâm Phàm bây giờ tu đạo chứ không phải tu pháp, nhu cầu đối với linh khí gần như không còn nữa.

Thánh nhân đấu pháp, phất tay một cái đều là đạo tắc và pháp lực hỗn hợp, nếu không có pháp lực, trong nháy mắt có thể biến linh khí chu thiên thành của mình, có mấy ai đơn thuần dùng pháp lực để đối đầu?

Nhưng, thảo dược trong vườn thuốc, lại càng ngày càng trưởng thành.

Trong ba mươi vạn năm, Hoàng Trung Lý dưới sự thúc chín của vườn thuốc, đã chín vô số lần, đều được Hạo Thiên dùng dung khí đặc thù chứa đựng, có vô số bàn đào.

"Đại lão gia..." Đồng tử Hạo Thiên nhảy chân sáo đến bên cạnh Lâm Phàm.

Lâm Phàm gật gật đầu nói: "Không tệ, làm rất tốt!" "Đại lão gia quá khen!" Hạo Thiên nói: "Nơi này tốt lắm, linh khí nồng đậm, ta ở đây lâu rồi, đều cảm thấy đây là một nơi tiên khí mười phần của tiên nhân, không muốn ra ngoài nữa.

Chỉ là những vò bản nguyên tinh huyết của chúng ta, mấy năm nay đều bị ta dùng hết rồi!" "Ngạch..." Lâm Phàm nhìn những cái vò lớn trống không, bĩu môi.

Nhưng, đã ba mươi vạn năm rồi, những kẻ bị rút bản nguyên tinh huyết năm đó, bây giờ chắc đã sớm bù lại rồi nhỉ?

Khóe miệng Lâm Phàm lộ ra một nụ cười tà ý.

Sau đó, thân hình khẽ động, xuyên qua không gian, đáp xuống một nơi khác.

Nơi này trồng ba gốc linh căn, một là Hồ Lô Đằng, hai là Bồ Đề Căn, ba là Lục Căn Trúc.

Sau vô số năm Hạo Thiên vất vả tưới tắm, ba gốc linh căn này càng ngày càng gần với phẩm cấp Thập Đại Tiên Thiên Linh Căn, ước chừng nếu có thêm mấy chục vạn năm nữa, bản nguyên của ba gốc linh căn này có thể hoàn toàn phục hồi rồi.

"Phu quân!" Lúc này, Tây Vương Mẫu đã đến bên cạnh Lâm Phàm.

“Ừm!” Hắn nhìn Tây Vương Mẫu, phát hiện hai tai nàng đỏ bừng, toát ra vẻ quyến rũ không nói nên lời...

Cô nàng này phát xuân à?

Làm sao vậy?

“Sao vậy?” Lâm Phàm nhìn Tây Vương Mẫu: “Nơi nào không thoải mái sao?” “Không có!” Tây Vương Mẫu thẹn thùng cúi đầu: “Thiếp thân muốn dâng một món quà cho phu quân, xin phu quân nhận cho...” “Được thôi!” Lâm Phàm khẽ cười.

Tây Vương Mẫu liền đưa tay, kéo Lâm Phàm rời đi, quay về đại điện ngộ đạo.

Để lại Hạo Thiên và Dao Trì cả mặt ngơ ngác, ngây người đứng tại chỗ! ...Trong đại điện!

Tây Vương Mẫu phất tay, cửa điện đều đóng lại, sau đó thân hình xoay chuyển,... huyết dịch màu vàng của Lâm Phàm trong nháy mắt sôi trào!

Trời ơi... món quà này tốt thật.

“Phu quân!” Tây Vương Mẫu hít sâu một hơi, nói: “Bây giờ thiếp thân đã hợp nhất với Bất Tử Dược...

Nếu có được thiếp thân, cũng có thể nhận được dược hiệu này, đây là diệu vật vô thượng, là món quà thiếp thân tặng người!” Gì?

Dược hiệu của Bất Tử Dược?

Bất tử chi thân sao?

Lâm Phàm hít một hơi khí lạnh: “Nếu tặng cho ta, vậy nàng...” “Phu quân không cần lo lắng...” Tây Vương Mẫu vừa thẹn thùng cúi đầu, vừa nói: “Có được thiếp thân, phu quân có thể nhận dược hiệu, thiếp thân cũng được cộng hưởng dược hiệu!” “Ha ha ha ha...” Lâm

Phàm nghe vậy lập tức mừng rỡ, một tay kéo Tây Vương Mẫu vào lòng, nói: "Quà cáp, có quà hay không cũng không quan trọng, quan trọng là vi phu thích..." ...Ngoài đại điện!

Hạo Thiên và Dao Trì tiếp tục chỉnh lý vườn ươm.

Lúc này hai nữ thần Thái Âm Hi Hòa và Thường Hi cũng vào trong Vạn Thảo Đồ Phổ.

Vạn Thảo Đồ Phổ của Lâm Phàm tuy là Hỗn Độn Linh Bảo, nhưng sau khi được công đức tế luyện đã được Thiên Đạo thừa nhận, hắn cũng không giấu diếm, đặt ở trong Thái Âm Tinh, trên Thái Âm Tinh, Hi Hòa, Thường Hi, Tây Vương Mẫu ba người tự nhiên có thể vào bất cứ lúc nào.

"Bái kiến hai vị tiên tử!" "Ừm!" Thường Hi nhìn trái nhìn phải, nói: "Ca ca ta đâu?" Hạo Thiên chắp tay, nói: "Hồi bẩm tiên tử, vừa rồi Lâm Phàm Thánh nhân và Tây Vương Mẫu nương nương cùng nhau, đã đến đại điện, nghe nương nương nói, hình như có quà muốn tặng Thánh nhân!" "Ồ..." Hi Hòa gật gật đầu, trong mắt lộ ra một tia thất vọng, nói: "Muội muội, e là hai người họ có chuyện quan trọng cần bàn bạc, chúng ta lát nữa lại tìm ca ca được không?" "Không!" Thường Hi nói: "Tỷ tỷ đừng vội, chúng ta lén đi xem, xem Vương Mẫu tỷ tỷ tặng quà gì cho ca ca được không?" "Cái này... muội muội, không hay lắm đâu!" "Không sao!" Thường Hi đưa tay, kéo một luồng hỗn độn chi khí.

Hỗn độn chi khí là do Lâm Phàm bố trí ở ngoại vi Thái Âm Tinh, để ngăn chặn Thánh nhân nhìn trộm Thái Âm Tinh, che giấu thiên cơ của Thái Âm Tinh, bị Thường Hi tiện tay kéo một sợi, trùm lên đầu hai người.

Hỗn độn chi khí có thể che giấu thiên cơ, có thể cản trở tầm nhìn, sâu hơn nữa còn có thể cản trở sự dò xét của Thánh nhân.

Cho nên!

Hi Hòa, Thường Hi hai người đội hỗn độn chi khí hòa làm một thể với không gian, từ từ tiến lại gần đại điện, Lâm Phàm đang chuyên tâm cày cấy cũng không hề phát hiện.

Suy cho cùng, hắn bây giờ, không chỉ phải cùng Tây Vương Mẫu giải tỏa nỗi nhớ nhung, mà còn phải phân ra nhiều tinh lực hơn để dung hợp liệu hiệu của Bất Tử Thần Dược.

Thế là, một cảnh tượng kỳ lạ đã xảy ra.

Hai nữ thần Thái Âm từ từ tiến lại gần cung điện, không lâu sau liền xem được một màn trực tiếp chấn động thế gian...

"Ta..." Gò má Hi Hòa lập tức đỏ như quả táo, gần như muốn rỉ ra máu, vội vàng cắn chặt răng nhìn sang muội muội Thường Hi, phát hiện Thường Hi cũng đỏ bừng mặt, trong con ngươi ẩn hiện ánh sáng khác thường.

"Muội muội...

đáng chết... chúng ta... chúng ta đang nhìn trộm ca ca... chúng ta mau đi thôi..." "Đi..." Thường Hi cũng không thể xem tiếp được nữa.

Hai người vội vàng rời đi, lại quay về gần chỗ Hạo Thiên và Dao Trì.

Trong đại điện!

Lâm Phàm và Tây Vương Mẫu, đang ở trong một cảnh giới vô cùng huyền diệu.

Bản nguyên bất tử và dược lực bất tử trong cơ thể Tây Vương Mẫu, từng chút một truyền vào cơ thể Lâm Phàm, đợi đến khi cánh cửa đó nới lỏng, sông lớn vỡ đê, vô tận dược lực hóa thành một luồng khí cơ, liền vững chắc tồn tại trong cơ thể Lâm Phàm.

"..." Tuy trước đó đã biết về dược lực của Bất Tử Dược, nhưng khi Lâm Phàm thật sự có được nó, hắn đã vô cùng kinh ngạc.

Bất Tử Dược, thật sự có thể bất tử.

Chương 124

Đương nhiên!

Không phải là loại vĩnh viễn không chết, sau khi có được dược hiệu của Bất Tử Dược, bất luận vẫn lạc như thế nào, đều có thể hoàn mỹ tái sinh.

Hoàn mỹ tái sinh có nghĩa là, giữ lại toàn bộ đạo pháp, tu vi, nguyên thần, hồn phách, thể phách, căn nguyên, ngộ tính, v.v., không thay đổi một chút nào.

Vậy thì sau này, dù có chết, cũng không sợ nữa.

Tiếc là...

Lâm Phàm lắc đầu: Bất Tử Dược tuy tốt, nhưng chỉ có thể chống lại một lần công kích, chết một lần là hết.

Nhưng, chết một lần cũng đủ rồi.

Lâm Phàm nằm trên đất nhìn lên trời, trong lòng suy đoán.

Bây giờ, trong Hồng Hoang ai có thể giết ta một lần?

Tam Thanh?

Hai thánh Tây phương?

Không thể nào, lão tử phút chốc có thể đánh bại họ.

Sư phụ Hồng Quân thì sao?

Lâm Phàm phân tích kỹ lưỡng, tuy mình mới có tu vi Hỗn Nguyên nhất trọng thiên, tu vi của Hồng Quân ước chừng vào khoảng ngũ lục trọng, nhưng ta trong tay có ba kiện Hỗn Độn Linh Bảo, có thể công thủ toàn diện, lão tử còn có bản mệnh thần thông Hồng Mông Đại Na Di.

Càng có sự lĩnh ngộ tám thành đối với Thời Gian Đại Đạo.

Cho nên, Hồng Quân không áp chế được ta.

Thiên Đạo thì sao?

Thiên Đạo có lẽ có thể.

Nhưng Lâm Phàm biết, thái độ của Thiên Đạo đối với Hồng Hoang luôn là công chính vô tư, Thiên Đạo không có ý thức chủ động, cho nên Thiên Đạo tự nhiên sẽ không chủ động diệt sát Lâm Phàm.

Vậy thì... dường như không có ai có thể giết ta một lần.

Ừm... nếu có, thì là Đại Đạo Thánh nhân duy nhất trong truyền thuyết của Hồng Hoang, Dương Mi Đạo Nhân, nhưng Dương Mi Lão Tổ đã du lịch Hỗn Độn vô số năm, không quay về Hồng Hoang, tạm thời không xem xét.

Cho nên, tuy chỉ có một lần dược hiệu bất tử, nhưng đối với Lâm Phàm là tuyệt đối đủ rồi.

Đủ rồi!

Lâm Phàm hít sâu một hơi đứng dậy, đạo pháp vận chuyển, tinh khí và ô uế trên người trong nháy mắt được thanh lý sạch sẽ.

Lâm Phàm mang theo Tây Vương Mẫu, mãn nguyện bước ra khỏi đại điện.

Giữa trời đất, âm dương hòa hợp.

"Di..." Lâm Phàm nhìn về phía trước, thấy Hi Hòa và Thường Hi hai muội tử cũng đang ở trong Vạn Thảo Đồ Phổ, hơi kinh ngạc, trong lòng có một dự cảm không lành.

Giây tiếp theo, Thường Hi trực tiếp đến bên cạnh Lâm Phàm, gò má đỏ như quả táo chín, nói: "Ca ca, muội muội cũng muốn tặng ca một món quà, được không a..." "Gì?" Đồng tử Lâm Phàm phóng đại,

sau đó bấm ngón tay tính toán: "Phụt..." Ý chí của Tây Vương Mẫu cũng nhận được thông tin từ Lâm Phàm, lập tức xấu hổ đến mức chỉ muốn có một cái lỗ để chui vào: Ta và phu quân... bị hai muội tử thấy hết, hiện trường trực tiếp? ...Côn Luân Sơn!

Trên Đông Côn Luân, đạo pháp sung mãn, vô tận huyền diệu hiện rõ.

Trong đạo trường của Thánh nhân, thụy thái ngàn dặm, kim quang vạn đạo.

Không sai!

Năm đó bị Lâm Phàm trấn áp trong hỗn độn vạn năm, bây giờ ba mươi vạn năm đã trôi qua, Tam Thanh tự nhiên đã sớm thoát khỏi phong ấn hỗn độn, quay về Côn Luân Sơn thiết lập đạo thống của riêng mình.

Trong hai mươi vạn năm qua, ba người bế quan tu đạo, sáng lập đạo môn, lại lần lượt thu nhận đệ tử, vô cùng thịnh vượng.

Lão Tử dưới trướng, chỉ có mấy danh ngoại môn đệ tử, nên cũng thôi.

Nhưng dưới trướng Nguyên Thủy Thiên Tôn thì không tầm thường, không chỉ có Phó giáo chủ Nhiên Đăng các đại năng tọa trấn, còn thu nhận mười hai sinh linh có căn nguyên phúc trạch sâu dày, trở thành Thập Nhị Kim Tiên.

Trên Thập Nhị Kim Tiên, lại có một đệ tử tên là Nam Cực Tiên Ông, pháp lực vô biên, thần thông quảng đại, cũng là tồn tại đã từng lăn lộn ở Hồng Hoang thời kỳ đầu, nay đã có tu vi Chuẩn Thánh.

Ngoài Thập Nhị Kim Tiên và Nam Cực Tiên Ông, Nguyên Thủy lại thu nhận không ít ngoại môn đệ tử.

Đương nhiên, nếu nói về số lượng đệ tử trong giáo môn, phải kể

đến lão tam Thông Thiên đứng đầu.

Thông Thiên lập Tiệt giáo, giáo nghĩa là hữu giáo vô loại, trong Thiên Đạo tìm lấy một tia cơ duyên, cho nên cơ bản là những ai đến Côn Luân Sơn bái sư Thông Thiên, Thông Thiên đều thu nhận hết, bất kể tốt xấu.

Vốn dĩ Côn Luân Sơn cũng đủ lớn, ba người mỗi người tự lập đạo trường cũng đủ dùng.

Nhưng theo số lượng đệ tử đời thứ hai, thậm chí đời thứ ba dần dần tăng lên, vấn đề đã nảy sinh.

Đầu tiên, Lão Tử thì không sao, không có đệ tử, cho nên phiền não cũng ít.

Nhưng Thông Thiên và Nguyên Thủy, gần như mỗi ngày đều bận rộn xử lý những chuyện nhỏ nhặt như tranh chấp giữa các đệ tử.

Suy cho cùng, Thông Thiên và Nguyên Thủy mỗi người có giáo môn riêng, giáo nghĩa bất đồng.

Giáo nghĩa bất đồng, giáo phái khác biệt, nhưng lại sống chung dưới một mái nhà, cho nên mâu thuẫn nhanh chóng nảy sinh, ngày tích tháng lũy, càng ngày càng nghiêm trọng.

Cuối cùng có một ngày, đã đến mức không thể cứu vãn.

Đệ tử Xiển giáo là Thập Nhị Kim Tiên toàn bộ xuất động, cùng với đệ tử Tiệt giáo là Đa Bảo, Triệu Công Minh, Tam Tiêu, Tùy Thị Thất Tiên...

đại chiến trên Côn Luân Sơn, đệ tử hạt nhân của hai giáo đều tham gia, đánh đến trời long đất lở, đến đạo trường của Thánh nhân cũng suýt bị lật tung.

Kết quả, Tam Thanh phải đích thân ra mặt, mới dẹp yên được sự

việc.

Đánh nhau thì dừng lại, mọi người đều đứng trong đạo trường lý luận phải trái, cũng thôi đi.

Nhưng ngàn vạn lần không nên, Nguyên Thủy thấy đệ tử của mình bị thương, Thập Nhị Kim Tiên chịu thiệt, trong lòng tức giận, trong lúc nóng giận liền hét vào mặt Thông Thiên một câu: "Tam đệ, xem đệ thu nhận toàn là thứ gì vậy?

Lũ lông lá có sừng, sinh ra từ ẩm ướt hay trứng, thật làm ô uế linh khí và khí vận của Côn Luân ta..." Lời vừa nói ra, Thông Thiên đã không còn mặt mũi.

Mọi người đều là Thánh nhân, đệ tử tranh chấp, trực tiếp chửi ta là ý gì?

Tuy là huynh trưởng, nhưng đệ tử của ta đều đang ở trước mặt, ta Thông Thiên đường đường là Thánh nhân không cần mặt mũi sao?

Sắc mặt Thông Thiên đột nhiên tối sầm, đáp lại một câu: "Anh hùng không quan trọng xuất thân, đánh không lại, chỉ có thể là kỹ năng không bằng người, không liên quan đến ai.

Đệ tử của ta, ta quý như bảo bối..." "Thông Thiên, ngươi..." Nguyên Thủy đại nộ.

Chương 125

Mọi người đều biết, Nguyên Thủy là kẻ hẹp hòi, kiêu ngạo, cho dù đã thành Thánh cũng không ngoại lệ.

Nói gì thì nói, đệ tử của hắn không bằng người, chẳng phải là nói Nguyên Thủy không bằng người sao?

"Thông Thiên, ta nói hai câu, ngươi không vui nghe rồi, còn cãi lại ta?" Nguyên Thủy tức đến run người: "Ta là nhị ca của ngươi, những gì bản thánh nói đều là sự thật, xem đệ tử của ta, ai nấy đều căn nguyên sâu dày, phúc trạch vô biên, nhìn lại Tiệt giáo của ngươi đi, ô yên chướng khí, thứ gì cũng có, ngươi không biết mở mắt ra xem sao?" "Ta oan uổng ngươi sao?" Thông Thiên đập bàn, lớn tiếng nói: "Bản thánh nói lại lần nữa, giáo nghĩa của Tiệt giáo ta, là hữu giáo vô loại, Thiên Đạo không tuyệt.

Nhị huynh làm như vậy, là đang chất vấn giáo nghĩa của tiểu đệ sao?

Được thôi, không được thì chúng ta so tài một trận..." "..." "Được rồi!" Lão Tử ngồi bên cạnh không thể ngồi yên được nữa, phất tay một cái đem tất cả đệ tử có mặt đều đưa ra ngoài đạo trường, nói: "Hai người làm vậy còn ra thể thống gì?

Đệ tử đều ở đây, để cho chúng sinh Hồng Hoang xem trò cười sao?" "Hừ..." Thông Thiên phất tay áo, trực tiếp đứng dậy, tức giận đùng đùng nói: "Hai mươi vạn năm rồi, đệ tử tranh luận không dứt, chẳng phải là vì đạo nghĩa bất đồng sao, thôi thôi, Côn Luân Sơn đã không dung được ta Thông Thiên, không dung được Tiệt giáo của ta, được thôi, các người ở đây tu hành cho tốt, bản thánh đi, ta ra ngoài tìm đạo trường khác, được chưa!" Oanh...

Thông Thiên tức giận phất tay một cái phá vỡ vô tận trận pháp của đạo trường, không thèm để ý đến Lão Tử và Nguyên Thủy, phất tay áo bỏ đi.

Trong lúc Lão Tử và Nguyên Thủy còn đang ngẩn người, hắn đã hóa thân đem tất cả đệ tử mang theo, xé rách không gian rời đi.

"..." Nguyên Thủy cuống lên: "Đại huynh, ta cũng chỉ là... huynh xem... xem Thông Thiên kia, bao nhiêu năm huynh đệ tình nghĩa, sao có thể như vậy?" "Ai..." Lão Tử lắc đầu, không tranh luận đúng sai, nói: "Thôi được, khí vận của Côn Luân Sơn, cũng không thể gánh vác giáo nghĩa của ba giáo chúng ta, cũng không thể chống đỡ ba vị Thánh nhân, đã đến lúc rồi, lão phu cũng nên rời đi thôi!" "Lão phu cũng phải rời đi thôi!" Lão Tử hít sâu một hơi, thở dài, bất đắc dĩ đứng lên.

"...Đại huynh, cũng muốn rời đi sao?" Nguyên Thủy đột nhiên cảm thấy hối hận.

Nếu lão tam đi, lão đại lại đi nữa, vậy thì Côn Luân Sơn chẳng phải chỉ còn lại một mình y sao?

"Không phải ta muốn rời đi!" Lão Tử thản nhiên nói: "Ta nay đã đến một tầng thứ khác, thiên đạo cơ duyên chẳng lẽ còn không nhìn ra sao?

Ta lập Nhân giáo, giáo thống và căn cơ đều ở Nhân tộc, nay phải đến Nhân tộc tìm kiếm cơ duyên." "Đại huynh..." "Thôi nhé!" Lão Tử phất tay: "Côn Luân, chỉ có thể gánh vác một giáo môn." Sau đó, Lão Tử vung tay, trực tiếp mang theo vài danh đệ tử ngoại môn, cưỡi thanh ngưu rời khỏi Côn Luân Sơn, nhưng không đi thẳng đến Đông Hải như Thông Thiên.

Lão Tử nằm trên lưng thanh ngưu, ung dung du lịch khắp Hồng Hoang, một đường đi về phía Thủ Dương Sơn bên bờ Đông Hải.

Bởi vì trong lòng Lão Tử có cảm ứng, đệ tử thân truyền duy nhất, có lẽ sắp ra đời rồi...

Tam Thanh phân nhà, ồn ào huyên náo, cả Hồng Hoang tự nhiên cũng đều nhận được tin tức.

Nhưng kỳ lạ là, sau khi Tam Thanh phân nhà, bất luận là Nhân giáo, Xiển giáo hay Tiệt giáo, khí vận của tam giáo đột nhiên đều tăng vọt một đoạn dài, đủ đến ba thành.

Xem ra, Côn Luân Sơn quả thật không thể gánh nổi khí vận của ba vị thánh nhân.

Tam Thanh phân nhà, nghìn năm sau.

Tổ vu của Vu tộc, Hậu Thổ, vượt qua không gian, đến bên ngoài Thái Âm tinh.

"Tổ vu Vu tộc Hậu Thổ, cầu kiến Lâm Phàm thánh nhân!" Hậu Thổ mỹ mạo như hoa, đứng bên ngoài Thái Âm tinh tạo thành một khung cảnh tuyệt đẹp.

"Mời vào!" Lâm Phàm trực tiếp mở ra một lối đi, để Hậu Thổ tiến vào.

Là một trong những đạo lữ của hắn, cửa lớn Thái Âm tinh tự nhiên lúc nào cũng mở rộng chào đón nàng.

"Phu quân!" Hậu Thổ nhìn Lâm Phàm mỉm cười.

Sau đó lại nhìn Tây Vương Mẫu, Hi Hòa, Thường Hi xung quanh, phát hiện cả ba người đều đang nhìn mình đánh giá.

"Chà... ca ca có mắt nhìn thật!" Thường Hi bĩu cái miệng nhỏ nhắn, nói: "Xem kìa, những tuyệt sắc nổi danh của các đại chủng tộc trong Hồng Hoang, cơ bản đều bị huynh ấy một lưới bắt hết!" "Đúng vậy!" Hi Hòa cũng gật đầu.

“Không được vô lễ!” Lâm Phàm sắc mặt nghiêm lại, giả vờ quở trách hai muội muội vài câu.

Sau đó hỏi: “Hậu Thổ muội tử, tìm ta có chuyện gì quan trọng sao?” Hậu Thổ nói: “Có một việc, cần phu quân giúp đỡ hóa giải.

Là thiếp và các ca ca nghe ngóng được, Yêu tộc hiện nay đang tích tụ sức mạnh khắp nơi.

Trong mấy chục vạn năm, không chỉ diệt Thiên đình viễn cổ ở Đông Hải, lôi kéo Kỳ Lân nhất tộc, thu phục Côn Bằng và yêu tộc Bắc Hải, mà hiện nay bất luận là thực lực hay khí vận đều đã tăng vọt, thực lực đã đến cảnh giới ngang ngửa với Vu tộc chúng ta.” “Không sai!” Lâm Phàm gật đầu, nói: “Đúng là như vậy!” “Hơn nữa!” Hậu Thổ tiếp lời: “Thiếp còn nghe nói, trong Oa Hoàng Cung của Nữ Oa, Yêu đế Phục Hy cũng đã gia nhập Thiên đình từ mấy chục vạn năm trước, một mực khổ công diễn luyện Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận.

Nếu để y hoàn thiện đại trận đó, e rằng Vu tộc ta không phải là đối thủ của Yêu tộc.” “Không sai!” Lâm Phàm lại gật đầu, nói: “Phục Hy quả thật đang diễn hóa Chu Thiên Đại Trận cho Yêu tộc, với tài hoa của Phục Hy, hoàn thiện đại trận chỉ là vấn đề thời gian!” “Haizz...” Hậu Thổ thở ra một hơi thật sâu, nói: “Thiếp thân khẩn cầu phu quân đến Vu tộc, giúp Vu tộc chúng ta hoàn thiện vô thượng sát trận Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Nếu trận này được hoàn thiện, Vu tộc ta mới có thể đứng ở thế bất bại.” Mấy chục vạn năm qua, thế lực Yêu tộc quả thực không ngừng tăng cường.

Nhưng Vu tộc thì lại khác, Vu tộc không cách nào tăng trưởng.

Số lượng Tiên thiên Vu nhân là cố định, tất cả đều bò ra từ Huyết Trì, chết một người là thiếu một người, không thể nào nhiều hơn được.

Còn đồng minh của Vu tộc?

Xin lỗi, nhân duyên của Vu tộc quá kém, không thể có đồng minh được.

"Đinh đông..." Đúng lúc này, hệ thống mở ra: "Siêu cấp lựa chọn hệ thống hiện tại phát bố nhiệm vụ, mời túc chủ đưa ra lựa chọn!" "Lựa chọn một: Giúp đỡ Vu tộc hoàn thiện Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, thưởng giá trị công đức một trăm triệu điểm, một gói quà lớn thần bí!" "Lựa chọn hai: Từ chối giúp đỡ Vu tộc, thưởng giá trị công đức một trăm triệu điểm!" "Mời túc chủ mau chóng đưa ra lựa chọn." "Ta chọn một!" Lâm Phàm không chút do dự, trực tiếp chọn ngay phương án thứ nhất.

Không có lý do nào khác, chỉ vì trong lựa chọn đầu tiên có phần thưởng là một gói quà lớn thần bí.

Món đồ này Lâm Phàm tổng cộng đã nhận được ba cái, trong đó hai cái là thẻ tăng điểm Đại đạo, cái còn lại là thẻ Mị Hoặc.

Cả ba thứ đều đã giúp Lâm Phàm rất nhiều vào những thời khắc quan trọng.

"Được!" Lâm Phàm quay đầu, nhìn Hậu Thổ cười nói: "Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, vừa hay cũng có chút duyên phận với ta, giúp Vu tộc hoàn thiện cũng là lẽ đương nhiên, cũng là ý của Thiên Đạo, đi thôi!" "Đa tạ phu quân!" Lâm Phàm cũng không lề mề, trực tiếp đưa tay xé rách vô số không gian trước mặt, mang theo Hậu Thổ đến Vu tộc.

Hai người đáp xuống trước Bàn Cổ thần điện.

"Muội phu!" "Muội phu, huynh đến rồi!" "Tốt quá rồi, ta biết mà, muội muội tự mình ra tay, chắc chắn được!" "Chà muội phu, nếu không được, ta nhất định sẽ để Huyền Minh muội tử đi cùng!" Thôi

được rồi, các ngươi thắng.

Trên trán Lâm Phàm hiện lên một vạch đen.

"Tránh ra... tránh ra... tránh ra..." Đúng lúc này, một bóng người ra vẻ ta đây từ bên cạnh đi tới, đẩy tất cả các Tổ vu đang líu ríu sang một bên, nói: "Từng người một, không có văn hóa, thật đáng sợ!" Nhìn người này, Lâm Phàm không nhịn được lộ ra một nụ cười hài hước.

Không ai khác, người này chính là "trí giả của Vu tộc", Cộng Công thị.

Tự xưng thôi.

Lâm Phàm luôn cảm thấy vô cùng hài hước, một trí giả của Vu tộc, não bị úng nước hay sao mà lại đi đâm vào Bất Chu Sơn.

"Khụ khụ khụ..." Cộng Công thị lại ra vẻ chỉnh tề, nghiêm túc hành lễ với Lâm Phàm, nói: "Tổ vu Vu tộc Cộng Công thị, hoan nghênh Lâm Phàm thánh nhân đến Vu tộc, Vu tộc trên dưới, cảm kích vô cùng!" "Khách sáo rồi!" Lâm Phàm gật đầu.

Sau đó Cộng Công lập tức vênh váo, quay đầu nói với đám huynh đệ tỷ muội của mình: "Thấy chưa, Vu tộc chúng ta cũng phải có văn hóa, không thể để người khác cứ nói chúng ta là đám thô kệch, muội phu muội phu nghe ra cái thể thống gì, phải gọi là thánh nhân, thánh nhân hiểu không?" "Hiểu!" Mọi người đồng loạt tặng cho Cộng Công thị một cái liếc mắt.

"Phu quân..." Huyền Minh mặt hơi ửng hồng, chen đến bên cạnh Lâm Phàm, kéo lấy một cánh tay của hắn.

Ờ...

Lâm Phàm nhìn lại, cánh tay còn lại, hình như đang bị Hậu Thổ kéo thì phải?

Thôi được rồi!

"Ách ách ách..." Để hóa giải sự lúng túng, Lâm Phàm nói: "Các vị, chúng ta xem trận pháp trước đi!" "Trận pháp không vội!" Đế Giang mở miệng cười, để lộ hàm răng trắng ởn: "Lâu rồi không gặp, trước tiên để hai vị muội tử hầu hạ muội phu, giải tỏa mệt mỏi đã..." Sau đó Đế Giang lại còn ném một ánh mắt "tự hiểu đi" đầy ẩn ý...

Chương 126

Mẹ kiếp, định hối lộ ta à...

Lại còn lấy vợ ta ra hối lộ ta?

Thần thánh phương nào vậy!

Trán Lâm Phàm đen kịt.

Sau đó hắn nhìn hai nha đầu Huyền Minh và Hậu Thổ.

Một ánh mắt đã nhìn thấu tâm tư của hai người.

Huyền Minh: Lâu lắm rồi không gặp phu quân, đã ba mươi vạn năm rồi, lần này nhất định không thể để phu quân đi, phải ở bên phu quân một thời gian.

Hậu Thổ: Haizz, Vu tộc bây giờ đang lâm nguy, mấy người ca ca của mình một chút cũng không lo lắng, lần trước đại chiến Vu Yêu, Vu tộc ta đã chết nhiều Vu nhân như vậy, haizz, thật khó khăn, nếu lần sau lại chiến, không biết lại phải chết bao nhiêu nữa đây?

Suy nghĩ của hai người hoàn toàn khác nhau.

Hậu Thổ không hổ là người sau này thân hóa luân hồi, mẫu tính tràn đầy, tâm địa thật sự lương thiện.

Hậu Thổ lương thiện, Lâm Phàm sớm đã lĩnh giáo.

Lần đó, Lâm Phàm là một Đại La Kim Tiên, lúc xé rách không gian đã không nắm chắc phương hướng, sau đó không cẩn thận xé toạc đến ngay trong hồ tắm của Hậu Thổ.

Khi đó, Hậu Thổ hoàn toàn có thể dùng mười thành công lực tung một quyền đánh chết hắn.

Nhưng Hậu Thổ chỉ vì trút giận, dùng sức mạnh chưa đến ba

thành.

Lòng dạ từ bi, quả nhiên là vậy!

Ánh mắt Lâm Phàm lại nhìn về phía các Tổ vu còn lại.

Chúc Dung: Lần này nhất định phải để muội phu ở lại, giúp Vu tộc chúng ta sinh thêm mấy Hậu thiên Vu tộc!

Trán Lâm Phàm lúc đó đen kịt.

Đế Giang: Lâm Phàm bây giờ là thánh nhân, huyết mạch lại là huyết mạch Thập Nhị Phẩm, nếu tiểu muội mang thai, đứa trẻ sinh ra chính là Tổ vu, sau này chỉ cần mài giũa một chút, thậm chí có thể vượt qua cả Tổ vu a!

Mẹ kiếp Đế Giang, đúng là chủ nghĩa công lợi, bao nhiêu năm trôi qua rồi, lão tử đều đã thành thánh rồi, mà vẫn xem ta là công cụ sinh sản?

Giết chết mẹ nó đi!

Chúc Cửu Âm: Có thời gian ta phải cùng muội phu trao đổi về Thời gian đại đạo.

Ừm, người này đáng tin cậy.

Chưa đợi ánh mắt Lâm Phàm chuyển đến trên người Cộng Công thị, hắn đã suýt nữa cười ra tiếng heo: Phải có lễ độ, nhất định phải duy trì hình tượng trí giả của Vu tộc ta, ta và đám ca ca thô kệch kia không giống nhau!

Mày không giống cái gì, sợ là mày có hiểu lầm sâu sắc về hai chữ "trí giả" rồi đấy?

"Phu quân, huynh đi nghỉ chân với thiếp trước đi, các ca ca cần chuẩn bị một chút." Hậu Thổ kịp thời nói một câu.

Lâm Phàm bèn đi theo Hậu Thổ.

Vừa mới đi khỏi, đám Tổ vu phía sau liền tụm lại bắt đầu thảo luận.

"Này, sao hai muội tử đều không mang thai được nhỉ?" "À, lần trước ta chuyên môn đi nghe lén, quả thật... cái đó, không phải là giả đâu!" "Chẳng lẽ chúng ta là sinh linh Tiên thiên, trời sinh không có khả năng sinh sản sao?" "Ta thấy, có thể là Lâm Phàm muội phu không được." Trí giả Vu tộc quả nhiên là trí giả, vừa mở miệng đã dùng một thái độ sắc như dao mổ, chỉ thẳng vào mấu chốt của vấn đề: "Các ca, ta nghe nói Lão Tử ở Thủ Dương Sơn kia tinh thông thuật luyện đan, hay là chúng ta phái người đến Thủ Dương Sơn, cầu một viên thuốc tráng dương..." "Cút..." "Biến đi!" Chúc Dung và Chúc Cửu Âm mắng Cộng Công.

Đế Giang thì trực tiếp hơn, nhấc chân một cước đá bay y lên chín tầng mây...

Về đến nơi ở của Hậu Thổ, cũng chính là bên cạnh cái hồ tiên mà năm đó Lâm Phàm không cẩn thận xé toạc đến.

Nơi này hoàn cảnh thanh u, là một nơi tốt hiếm có.

Sau đó, Lâm Phàm được hai chị em Huyền Minh và Hậu Thổ thay phiên nhau an ủi sâu sắc một phen.

Mấy ngày sau, ba người mới trở lại Bàn Cổ thần điện.

Nơi đây, các Tổ vu khác đã sớm vào vị trí.

Trong Bàn Cổ thần điện, thần tượng Bàn Cổ cao lớn nguyên bản sau khi bị Lâm Phàm đập vỡ lần trước, nay đã được các Tổ vu dựng lại một cái mới, tuy cũng cao lớn ức vạn trượng, nhưng lại mất đi thần vận thiên sinh trước đó, cũng không còn uy thế như ban đầu.

"Muội phu, ngồi đi!" Mười hai Tổ vu ngồi thành một vòng tròn, Lâm Phàm thì ngồi ngay chính giữa.

Trên đỉnh đầu, một đoàn tinh quang lấp lánh, chính là ánh sáng của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận bay ra từ trong thần tượng Bàn Cổ sau khi Lâm Phàm đập nát nó năm đó.

"Bắt đầu đi!" Lâm Phàm vung tay, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận liền diễn hóa trên bầu trời.

"Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận là thứ Bàn Cổ đại thần để lại, có thể nói là hoàn mỹ không tỳ vết." Lâm Phàm vừa diễn hóa, vừa giải thích cho mọi người: "Nhưng, mười hai người các ngươi, vì mỗi người có lý giải khác nhau, nên không thể để đại trận đạt đến trạng thái hoàn mỹ nhất." "Muốn hoàn thiện đại trận, bước đầu tiên, phải lý giải đại trận.

Bản thánh hôm nay phá lệ giảng đạo cho các ngươi, các ngươi nhất định phải dụng tâm lắng nghe!" "Vâng!" Mọi người cúi đầu.

Lâm Phàm mở miệng, bắt đầu giảng giải áo nghĩa của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Thánh nhân mở miệng, tử khí từ phương đông kéo đến, phun trào mấy vạn dặm.

Trên bầu trời, vô số linh khí hóa thành kim hoa rơi xuống.

Trên mặt đất Bàn Cổ thần điện, từng tầng kim liên trải khắp, bao phủ toàn bộ mặt đất.

Trong không khí, phảng phất một luồng dị hương.

Trên đỉnh đầu, tiên quang lấp lánh, tiên âm vang dội, lại có long ngâm phượng hót, kỳ lân xuất hiện.

Một khung cảnh vô cùng tường thụy.

Lâm Phàm giảng, mười hai Tổ vu bên dưới nghe.

Bỗng nhiên, con ngươi Lâm Phàm khẽ động, dừng lại.

Đế Giang hỏi: "Muội phu sao lại dừng?" Lâm Phàm nói: "Người nghe đạo, thiếu một người!" "Thiếu?" Đế Giang nói: "Không thiếu mà, mười hai người đều ở đây!" Lâm Phàm cười cười: "Còn người thứ mười ba thì sao?" Vừa nói vừa vung tay áo, cửa lớn Bàn Cổ thần điện mở ra, bên ngoài có một sinh linh đang đứng, khí thế trên người phi phàm, toàn thân hỏa quang lượn lờ, có chín cái đầu.

"Cửu Phượng?" Mười hai Tổ vu ngạc nhiên.

Lâm Phàm nói: "Vào đi, cùng nghe!" "Vâng!" Cửu Phượng cung kính, tiến vào Bàn Cổ thần điện.

Nói đến Cửu Phượng, cũng là một kẻ kỳ lạ trong Vu tộc.

Mười hai Tổ vu của Vu tộc là do mười hai giọt tinh huyết bản nguyên trong tim Bàn Cổ hóa thành, Cửu Phượng cùng Cường Lương ở chung một bào thai, lại không được tinh huyết nuôi dưỡng.

Nhưng tư chất của Cửu Phượng lại nghịch thiên, thân là Đại vu, nhưng lại sở hữu huyết mạch Bát phẩm sánh ngang Tổ vu, càng nghịch thiên và khiến người ta không thể lý giải hơn là: Cửu Phượng là Vu nhân duy nhất trong Vu tộc sở hữu nguyên thần.

Cửu Phượng ngồi xuống.

Mọi người đều không hiểu ý tứ.

Nhưng Lâm Phàm lại biết, sau này Hậu Thổ thân hóa luân hồi, nhất định không thể tham gia đại chiến Vu Yêu lần thứ hai, vậy thì người thay thế, chính là Cửu Phượng.

Chương 127

Ông ông ông...

Lâm Phàm tiếp tục giảng giải trận pháp.

Nghìn năm sau, giảng giải hoàn tất.

Lâm Phàm nói: "Áo nghĩa trận pháp, bản tọa đã giảng giải hết, các ngươi có thu hoạch gì không?" "Có ạ!" Mười hai Tổ vu và cả Cửu Phượng đều có vẻ như bừng tỉnh đại ngộ, chắp tay với Lâm Phàm.

Đế Giang nói: "Nếu bây giờ bố trí Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, uy lực nhất định mạnh hơn trước đó trăm lần." "Ừm!" Lâm Phàm gật đầu: "Chỉ là, đại trận này một là phức tạp, hai là cần sự phối hợp giữa mười hai người, cho nên a, phải luyện tập nhiều mới được." "Còn nữa!" Lâm Phàm thản nhiên nói: "Trận pháp phi thường, phải có trận kỳ phi thường.

Mười hai lá trận kỳ cũng là thần vật vô thượng, trận kỳ nguyên bản không thể dùng được nữa, bản tọa đã giúp thì giúp cho trót, luyện chế luôn cho các ngươi vậy!" Nghe Lâm Phàm nói muốn giúp luyện chế trận kỳ, mười hai Tổ vu nhất thời lại vui mừng.

Trước kia khi bày Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, những trận kỳ đó đều là do bọn họ luyện chế lung tung.

Các Tổ vu tuy rất trâu bò, nhưng lại không có nguyên thần, càng không hiểu đạo luyện khí.

Năm đó lúc luyện chế, đơn giản là luyện bừa ra, sau khi đối kháng với đại trận của Yêu tộc Đế Tuấn, trận kỳ của Vu tộc đã hoàn toàn tan nát!

Nay Lâm Phàm muốn giúp luyện chế, mười hai Tổ vu tự nhiên

mừng như điên!

Đế Giang nói: "Tốt, vậy đa tạ muội phu!" "Như vậy, quá tốt rồi!" Chúc Dung cười lớn, nói: "Nghe nói muội phu am hiểu trận pháp, luyện khí, luyện đan đều thông thần, hôm nay vừa hay được kiến thức." "Hử?" Cộng Công thị bên cạnh nói: "Muội phu biết luyện chế đan dược sao?" "Biết chứ!" Lâm Phàm gật đầu: "Không biết trí giả cần đan dược gì, ta giúp ngươi luyện chế?" Vừa nghe Lâm Phàm gọi mình là trí giả, Cộng Công thị vô cùng vui sướng, xua tay nói: "Ta không cần đan dược, ngược lại là muội phu, lúc rảnh rỗi nên luyện cho mình vài lò!" "Vì sao?" "Tráng dương chứ sao..." Phụt...

Lâm Phàm suýt nữa phun ra một ngụm máu.

"Cút!" Đế Giang nổi giận, duỗi chân một cái, đá bay Cộng Công thị ra ngoài Bàn Cổ thần điện.

Lâm Phàm cũng mang một vẻ mặt như vừa bị UZI chơi xỏ: Mẹ nó, cái tên trí giả Vu tộc này, rõ ràng là trí tuệ có vấn đề...

"Khụ khụ khụ..." Đế Giang ho khan vài tiếng, nói: "Cái đó muội phu, xin lỗi, tên kia tuy trí tuệ được, nhưng EQ kém một chút." Khóe miệng Lâm Phàm giật giật: Trí tuệ thật sự được sao?

"À mà!" Đế Giang vội vàng chuyển chủ đề, nói: "Hậu Thổ, Huyền Minh, hai muội mau đưa muội phu đến kho báu của Vu tộc chúng ta dạo một vòng, nơi đó có vô số dược liệu, xem xem lúc muội phu luyện chế trận kỳ có thể dùng được không." "Vâng!" Thế là, Lâm Phàm liền đi theo hai nàng ra khỏi Bàn Cổ thần điện, sau đó hít sâu một hơi không khí trong lành bên ngoài.

Ừm!

Trong không khí còn có một mùi vị của trí tuệ nữa chứ.

Không tệ!

Không lâu sau, họ đã đến kho báu của Vu tộc.

Nơi này có vài phần tương tự với Bàn Cổ thần điện, là một cánh cửa khổng lồ, bên trong cửa là lòng núi.

Hóa ra kho báu của Vu tộc được xây dựng trong lòng núi.

"Loảng xoảng..." Huyền Minh mở cánh cửa lớn ra.

Trong nháy mắt, vô số ánh sáng rực rỡ từ cửa kho báu bay ra, chiếu sáng đến mức người ta không mở nổi mắt.

Bảo quang luyện thành một mảng, chiếu sáng cả một vùng trời Hồng Hoang, khiến vô số người ở Hồng Hoang thèm thuồng nhìn tới, nhưng vừa thấy đây là Vu tộc, liền dập tắt ý định đến hôi của.

Vu tộc!

Đó là tồn tại đáng sợ đã chiến thắng Yêu tộc, còn hành hạ Yêu tộc nữa chứ.

Ai dám chọc?

Thánh nhân còn không dám.

Huống chi ở cửa kho báu, rõ ràng có một vị Thánh nhân vắt máu mà cả Hồng Hoang không ai dám chọc.

"Phu quân, mời vào!" Sau khi ba người đi vào kho báu của Vu tộc, Huyền Minh liền đóng cửa lớn từ bên ngoài.

Sau khi đóng cửa, bảo quang của các bảo vật bên trong lại trở nên dịu nhẹ hơn.

Lâm Phàm đứng ở cửa, nhìn vào bên trong, dù đã thấy vô số cảnh tượng lớn, nhưng khi nhìn thấy kho báu của Vu tộc, hắn vẫn kinh ngạc đến không nói nên lời.

Lớn... thật sự quá lớn.

Một cái kho báu, rộng dài đến mấy trăm dặm, từng hàng giá đỡ, trên đó đặt đầy pháp bảo ngũ sắc sặc sỡ, mỗi một kiện pháp bảo đều tỏa ra bảo quang.

Có cái khí thế bức người, có cái uy thế kinh hoàng, có cái lại dịu dàng như nước, khiến người ta nhìn thấy là muốn chạm vào.

Nơi đây, không chỉ có các loại pháp khí, còn có vô số thiên tài địa bảo, dược liệu luyện khí, các loại tiên thiên linh căn.

"Nhiều vậy sao?" Lâm Phàm cảm thán một câu.

Huyền Minh giải thích: "Vu tộc ta có trăm tỷ tộc nhân, hoạt động trên Bất Chu Sơn mấy trăm vạn năm, không ngừng có người nhặt được cơ duyên bảo vật trên Bất Chu Sơn.

Nhưng..." Sắc mặt Huyền Minh trở nên đau khổ, nói: "Tộc nhân Vu tộc không tu đạo pháp, cũng không có nguyên thần, chỉ có nhục thân cường đại.

Trừ những thiên tài địa bảo có thể tăng ích cho nhục thể được giữ lại, phần lớn còn lại đều bị các Vu nhân nộp lên, phong tồn trong kho báu." "Đúng vậy!" Hậu Thổ cũng nói: "Tuy Vu tộc chúng ta không dùng được, nhưng cũng sẽ không cho các chủng tộc khác, tăng cường sức mạnh của người khác.

Cho nên những thứ này đối với chúng ta vô dụng, chúng ta cũng phải cẩn thận trông coi, không để lọt vào tay chủng tộc khác!" Lâm Phàm gật đầu thật sâu.

Bất Chu Sơn cơ duyên vô số, mấy trăm tỷ người ngày ngày tìm kiếm trên Bất Chu Sơn, bảo vật thu được thật sự là nhiều vô kể.

"Phu quân nếu thích cái nào, cứ việc lấy đi!" Hai nàng nhìn Lâm Phàm, mỉm cười.

"Được sao?" "Đương nhiên là được rồi!" Huyền Minh nói: "Bọn

thiếp thật sự không dùng đến, phu quân lấy đi, còn giảm bớt gánh nặng trông coi cho bọn thiếp nữa..." "Đúng vậy... các ca ca mà biết, nhất định sẽ rất vui!" "Thôi được!" Lâm Phàm cũng không khách sáo.

Vung tay một cái, thu hết tất cả linh căn trong kho báu của Vu tộc, toàn bộ ném vào Vạn Thảo Đồ Phổ của mình.

Cấp bậc của những linh căn này tuy không đạt tới Thập đại tiên thiên linh căn, nhưng so với linh căn bình thường ở Hồng Hoang lại mạnh hơn không biết bao nhiêu lần, đối với việc nâng cấp Vạn Thảo Đồ Phổ đã quá đủ.

Trừ những linh căn mà Vạn Thảo Đồ Phổ cần, Lâm Phàm không lấy thêm thứ gì khác, linh bảo ở đây tuy nhiều, nhưng Lâm Phàm lại không lọt mắt.

"Phu quân!" Huyền Minh nói: "Hay là, huynh thu hết đi!" "Đúng vậy phu quân, huynh lấy đi đi, nếu không để ở Vu tộc cũng là một mầm họa!" "Ha ha!" Lâm Phàm cười lắc đầu, nói: "Cũng không cần thiết, đi thôi, đi xem dược liệu luyện chế trận kỳ." "Thiên tài địa bảo ở bên này, phu quân theo thiếp!" Kho báu của Vu tộc đều được phân loại, linh bảo đặt ở một khu, linh căn đặt ở một khu, thiên tài địa bảo và dược liệu luyện khí lại được đặt riêng.

Ở một góc của kho báu, có những đống dược liệu chất cao như núi nhỏ.

Độ cao của những đống dược liệu này đủ đến mấy nghìn trượng, nói là núi cũng không hề quá đáng.

"Hử?" Khi thần thức của Lâm Phàm quét qua tất cả các đống dược liệu trong nháy mắt, con ngươi của hắn đột nhiên khẽ động, một luồng khí tức quen thuộc đến cực điểm truyền ra từ trong đống dược liệu...

Tay của Lâm Phàm lúc đó kích động đến run lên!

Sau đó, hắn lấy ra một luồng hỗn độn chi khí từ không gian hỗn độn, trong nháy mắt bố trí trên kho báu, cách tuyệt thiên cơ.

“Phu quân... sao vậy?” Hậu Thổ và Huyền Minh nhìn Lâm Phàm.

“Nơi này có một mảnh vỡ, đối với vi phu vô cùng quan trọng!” Lâm Phàm vừa nói, pháp lực đã bay ra!

Ầm ầm ầm...

Chương 128

Đống dược liệu trước mặt tách ra, một luồng huyền quang màu đen bay ra, rơi vào trong tay Lâm Phàm.

"Hử?" Huyền Minh và Hậu Thổ đều tò mò nhìn, một vật đen thui, nhìn cũng không có gì đặc biệt.

"Thứ tốt!" Pháp lực trong tay Lâm Phàm vận lên.

Xoạt!

Lớp vỏ ngoài của dược liệu, một lớp da đen bị bóc ra, trong nháy mắt, ánh sáng màu tử kim vụt biến, chiếu rọi toàn bộ kho báu, tất cả bảo quang trước mặt luồng sáng này đều trở nên ảm đạm thất sắc.

"..." Huyền Minh và Hậu Thổ tuy lần đầu nhìn thấy, nhưng cũng nhận ra ngay lập tức: "Mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp...

Tạo Hóa Ngọc Điệp..." Không sai, mảnh vỡ hình vòng cung mà Lâm Phàm đang cầm trong tay, chính là nửa mảnh vỡ còn lại của Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Lâm Phàm cũng không biết, mảnh này có khớp với những mảnh còn lại không.

Vì vậy, hắn từ không gian hệ thống của mình, lấy ra mảnh mà năm đó Đạo Tổ Hồng Quân ban cho.

Hai mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp hợp lại với nhau.

Vừa khít như in, hình thành một hình tròn hoàn chỉnh.

"Thật sự là Tạo Hóa Ngọc Điệp..." Huyền Minh và Hậu Thổ kinh ngạc nhìn Lâm Phàm, nói: "Phu quân, đây chính là Hỗn Độn Chí Bảo a!" "Ừm!" Trong lòng Lâm Phàm cũng kích động không lời nào tả xiết.

Trên người hắn, Hỗn Độn Châu và các mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp đều có một ít, nhưng trước giờ đều không hoàn chỉnh, bây giờ thì tốt rồi, các mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp đã đầy đủ.

Nếu dùng công đức tế luyện, sau đó dùng pháp môn luyện khí hợp lại làm một, không chừng thật sự có thể hợp Hỗn Độn Chí Bảo làm một.

Phải biết rằng, ba nghìn đại đạo ghi trên Tạo Hóa Ngọc Điệp, chính là do Bàn Cổ năm đó rút lấy bản nguyên của ba nghìn Ma Thần để ghi lại, mỗi một đại đạo, đều do bản nguyên của Ma Thần hóa thành.

Cho nên Tạo Hóa Ngọc Điệp tuy là Hỗn Độn Chí Bảo, nhưng lại không phải Tiên thiên.

Nó được luyện chế thành từ Hậu thiên.

Bàn Cổ có thể luyện thành, tại sao ta Lâm Phàm lại không thể luyện chế thành công?

Lão tử tuy không có Lực chi đại đạo của lão già Bàn Cổ kia, nhưng đối với tiểu đạo luyện khí thì sớm đã tinh thông rồi.

Hỗn Độn Chí Bảo, gần trong gang tấc a.

Trên ngọc điệp, ánh sáng tử kim lấp lánh.

Ba nghìn đại đạo, bao hàm tất cả đại đạo trên thế giới này, trừ Lực chi đại đạo ra.

Bởi vì năm đó khi Bàn Cổ luyện chế Tạo Hóa Ngọc Điệp, đã không khắc ấn Lực chi đại đạo của bản thân lên đó.

Nhưng, trong cơ thể Lâm Phàm lại có Lực chi đại đạo phù văn, cho nên có thể bù đắp.

Một khi Tạo Hóa Ngọc Điệp hợp lại làm một, tất cả đại đạo trên

thế giới này, đều nằm trong lòng bàn tay của Lâm Phàm.

"Vật này có ích với ta, Vu tộc không có nguyên thần, không thể tu luyện đại đạo, cho nên, thứ này vi phu lấy đi!" Bảo vật trọng yếu, Lâm Phàm phải hỏi lại ý kiến của Vu tộc.

Hậu Thổ và Huyền Minh lại là đạo lữ của Lâm Phàm, hai người chỉ coi như không thấy gì.

"Chỉ là một dược liệu luyện khí bình thường thôi mà, phu quân cứ lấy đi!" Huyền Minh trực tiếp giả ngơ.

Hậu Thổ cũng giả ngơ: "Mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp gì chứ, thiếp thân căn bản không nhìn thấy!" Phụt...

Lâm Phàm suýt ngã ngửa: Hai bảo bối này, cũng biết diễn kịch ghê, hôm nào phải trao cho hai nàng giải Oscar thôi!

Thu lại Tạo Hóa Ngọc Điệp, Lâm Phàm bình tâm lại, đi lựa chọn dược liệu luyện chế trận kỳ.

Tạo Hóa Ngọc Điệp không vội.

Muốn luyện chế, cũng phải vào trong Hỗn Độn mới luyện chế được.

Đương nhiên rồi, Lâm Phàm cũng không vội luyện chế, việc đúc lại nó đối với hiện tại không có tác dụng gì, cầm một nửa để tham ngộ đạo pháp là đủ rồi...

Một, hai, ba, bốn!

Năm, sáu, bảy, tám!

Lâm Phàm đã chọn không ít thiên tài địa bảo trong kho báu của Vu tộc, một phần được giữ lại, phần lớn đều được mang đi làm dược liệu luyện chế trận kỳ.

"Đi thôi!" Lâm Phàm thu dọn xong xuôi, phất tay.

“Ta ra ngoài luyện chế trận kỳ!” “Được!” Ra khỏi kho báu của Vu tộc, Lâm Phàm mang theo hai người Huyền Minh và Hậu Thổ, lại một lần nữa đến nơi ở của Hậu Thổ.

Nơi này tương đối yên tĩnh, không nghe thấy các Tổ vu khác ồn ào, rất thích hợp để Lâm Phàm luyện khí.

“Đúng rồi!” Lâm Phàm đột nhiên nhìn Hậu Thổ, hỏi: “Lần trước đối phó Yêu tộc, các ngươi dùng mười hai lá trận kỳ, cấp bậc gì, trung phẩm linh bảo hay hạ phẩm linh bảo?” “Trung phẩm?

Hạ phẩm?” Huyền Minh và Hậu Thổ nhìn nhau, đều thấy được một tia hổ thẹn trong mắt đối phương.

“Không giấu gì phu quân, của chúng thiếp...” Khóe miệng Huyền Minh đắng chát: “Chưa vào cấp bậc linh bảo, chỉ miễn cưỡng là linh khí thôi!” “Phụt...” Lâm Phàm phun nước.

Linh khí!

Thôi được rồi, Vu tộc không có nguyên thần, cái gọi là luyện chế thật sự chỉ là làm bừa cho có, ta tha thứ cho các ngươi.

Ầm...

Lâm Phàm trực tiếp tế ra tiên thiên chí bảo Càn Khôn Đỉnh.

Sau mấy chục vạn năm, Càn Khôn chi lực bị thất thoát khi Nữ Oa tạo người năm đó, nay đã dần dần hồi phục đầy đủ.

“Hôm nay, để các ngươi kiến thức sự lợi hại của vi phu!” “Vâng ạ...” Hậu Thổ ngồi một bên quan sát.

Huyền Minh lại tinh nghịch cười, nói: “Sự lợi hại của phu quân, thiếp chẳng phải mới kiến thức cách đây không lâu sao...” Phụt...

Mẹ nó...

Hỏng rồi hỏng rồi... nha đầu này học hư rồi, còn biết lái xe nữa

chứ?

Ông ông...

Pháp lực trong tay Lâm Phàm tuôn ra, hóa thành chân hỏa nung đốt Càn Khôn Đỉnh.

Luyện chế linh bảo hậu thiên bình thường thôi, căn bản không cần dùng đến Hỏa Nguyên Châu, nếu không sẽ tổn thương bản nguyên.

"Luyện!" Lâm Phàm hét lớn một tiếng, một luồng khí tức huyền diệu từ Bất Chu Sơn truyền đi khắp các nơi trong Hồng Hoang.

Tiểu đạo.

Khi tiểu đạo viên mãn được thi triển, tự mang theo thần thông luyện khí.

Côn Luân Sơn, Thánh nhân Nguyên Thủy Thiên Tôn đang ngồi đả tọa bỗng nhiên mở mắt: "Luyện khí chi đạo..." Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn là đại hành gia về luyện khí, cho nên, luồng khí cơ này làm sao có thể qua mắt được y.

Chương 129

Sau đó, Nguyên Thủy Thiên Tôn bấm đốt ngón tay, liền biết được nguồn gốc của đạo vận khí cơ luyện khí chi đạo, ánh mắt chuyển động, rơi vào Bất Chu Sơn, bên hồ nhỏ nơi Hậu Thổ ở.

"Lâm Phàm?" Sau khi nhìn thấy Lâm Phàm, Nguyên Thủy hơi kinh ngạc: "Tên này cũng biết luyện khí, mà... luyện khí chi đạo của hắn dường như đã viên mãn rồi?" Cùng lúc đó, Tu Di Sơn, Đông Hải Kim Ngao Đảo và Thủ Dương Sơn, mấy vị thánh nhân cũng đều đổ dồn ánh mắt về phía Lâm Phàm.

"Vào cho ta!" Lâm Phàm hét lớn một tiếng, ào ào vô số dược liệu được đồng thời cho vào trong Càn Khôn Đỉnh.

Phụt...

Nguyên Thủy thấy tình huống này, không nhịn được cười phun ra: Đây là luyện khí kiểu quái gì vậy, làm bừa.

Luyện khí chi đạo, chú trọng đến hỏa hầu của dược liệu, có quy tắc đạo pháp.

Dược liệu khác nhau, hỏa hầu cần thiết cũng khác nhau, dược liệu khác nhau, thời gian luyện chế, cơ hội dung hợp cũng không giống nhau.

Cứ thế một mạch ném hết vào trong lò luyện chế, có thể luyện ra được cái gậy gỗ à?

"Ha ha ha..." Nguyên Thủy cười lớn, đồng thời tự lẩm bẩm: "Phung phí của trời, phung phí của trời a..." Tuy là tự lẩm bẩm, nhưng thân là thánh nhân, không chỉ Lâm Phàm, mà các vị khác như Nữ Oa, Lão Tử, Thông Thiên, Tây phương nhị thánh đều nghe được

lời chế giễu của Nguyên Thủy.

"Ông ông ông..." Nhưng, theo thời gian trôi qua, tình huống nổ lò mà Nguyên Thủy tưởng tượng đã không xảy ra.

Lâm Phàm vẫn ung dung, dùng pháp tắc để ổn định.

Trong lò, cán của mười hai lá trận kỳ đang từ từ thành hình.

Bảy bảy bốn mươi chín ngày sau.

Ầm ầm ầm...

Kèm theo một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Mười hai luồng lưu quang rực rỡ từ trong Càn Khôn Đỉnh bay ra, lao thẳng lên trời cao.

Mười hai luồng lưu quang, mười hai lá trận kỳ, xoay tròn thành một vòng, uy áp trùng trùng, bao trùm khắp Hồng Hoang.

"..." Khoảnh khắc nhìn thấy mười hai lá trận kỳ bay ra, thân thể Nguyên Thủy Thiên Tôn đột nhiên run lên: "Thượng phẩm... hậu thiên thượng phẩm linh bảo...

Không, không thể nào?" Tất cả dược liệu đều được cho vào cùng lúc, sau đó luyện chế ra, một lần thành hình mười hai lá trận kỳ, mỗi cái thuộc tính lại khác nhau...

Mặt già của Nguyên Thủy đỏ lên: Mẹ nó, bị vả mặt rồi...

"..." Nguyên Thủy chấn kinh!

Chư thánh chấn kinh.

Tên này... chỉ trong bảy bảy bốn mươi chín ngày, đã luyện chế ra thượng phẩm hậu thiên linh bảo.

Phải có thủ đoạn luyện khí nghịch thiên đến mức nào chứ.

Sau này muốn tìm bảo vật, trực tiếp nhờ Lâm Phàm luyện chế cho

vài món không phải được rồi sao?

Đương nhiên, bảy bảy bốn mươi chín ngày của Lâm Phàm, không phải thật sự là bốn mươi chín ngày.

Nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện, Lâm Phàm trước đó đã bố trí một tầng thời gian trận pháp gia tốc vạn lần bên ngoài cơ thể, cho nên, đối với thế giới bên ngoài, Lâm Phàm đã dùng bốn mươi chín vạn ngày để luyện khí, tương đương hơn một nghìn năm.

Như vậy, cũng không có gì kỳ lạ.

Ầm...

Ông ông ông...

Mười hai lá trận kỳ, chiếu rọi lẫn nhau trong hư không, trên mỗi lá trận kỳ, đều có một luồng quang mang màu sắc khác nhau lao thẳng lên trời.

Cả Hồng Hoang đều có thể nhìn thấy.

"Thu!" Lâm Phàm vung tay, mười hai lá trận kỳ trực tiếp rơi vào tay hắn.

Lâm Phàm không do dự, lại một lần nữa đặt trận kỳ vào trong tiên thiên chí bảo Càn Khôn Đỉnh.

Hồi hỏa!

Đương nhiên rồi, mục đích của lần hồi hỏa này không phải là luyện chế, mà là dùng công năng nghịch thiên của Càn Khôn Đỉnh, hậu thiên phản tiên thiên.

Ông ông ông...

Một trận quang mang lấp lánh, Càn Khôn chi lực trong Càn Khôn Đỉnh bay ra, chia thành mười hai phần bay vào mười hai lá trận kỳ, diễn hóa thành tiên thiên bất diệt linh quang.

Phụt...

Mười hai lá trận kỳ, lại một lần nữa bay lên trời cao, xé rách hư không.

Đương nhiên rồi, phẩm cấp của trận kỳ không thay đổi, vẫn là thượng phẩm, nhưng lại từ hậu thiên thượng phẩm linh bảo, biến thành thượng phẩm tiên thiên linh bảo.

Bởi vì bên trong nó ẩn chứa một đạo tiên thiên bất diệt linh quang, có thể dùng để trảm thi.

"Tiên thiên linh bảo!" "Có tiên thiên linh bảo xuất thế..." ...

Nếu vừa rồi là hậu thiên linh bảo, cũng không thu hút quá nhiều sự chú ý.

Nhưng lúc này đã biến thành tiên thiên linh bảo, liền có vô số đại năng ẩn cư ở Hồng Hoang, lần lượt hóa thành lưu quang lao tới.

Đùa sao, đây là tiên thiên linh bảo a, còn là thượng phẩm, lại có đến mười hai kiện, vừa xuất thế, dùng mông cũng biết, mẹ nó đồng bản đồng nguyên có thể dùng để trảm thi.

Vù...

Vù vù...

Vù vù vù...

Mấy chục luồng lưu quang, từ khắp nơi trong Hồng Hoang bay tới.

Nhưng, sau khi đến nơi thì lập tức ngớ người...

"Không ổn, là Lâm Phàm thánh nhân!" "Hỏng rồi, là Thánh nhân vắt máu..." "Trời ơi, thánh nhân ngay cả thùng cũng chuẩn bị sẵn rồi..." ...

Nhất thời, gà bay chó sủa!

Lâm Phàm cười lạnh một tiếng: "Cái tên vừa gọi ta là Thánh nhân vắt máu kia, vắt ra hai thùng rồi hãy đi, những người còn lại, mỗi người một thùng, vắt đi..." Mọi người mặt mày khổ sở, tự vắt máu, đồng thời trong lòng thề thốt: Sau này có tiên thiên chí bảo xuất thế, lão tử không bao giờ đi cướp nữa.

"Đi!" Lâm Phàm mang theo mười hai lá trận kỳ, bay đến Bàn Cổ thần điện.

"Ha ha ha... muội phu, ta biết huynh lợi hại mà!" "Muội phu thật quá mạnh, luyện chế ra tiên thiên thượng phẩm linh bảo, trời ơi!" Sau khi nhận được mười hai lá trận kỳ, các Tổ vu vui đến không ngậm được miệng.

Chương 130

"Có thể diễn luyện rồi, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận mới!" Lĩnh ngộ mới, đại trận mới, trận kỳ mới.

Các Tổ vu lập tức hăng hái tinh thần, diễn luyện đại trận trong Bàn Cổ thần điện, dung hợp tinh huyết triệu hoán ra Bàn Cổ chân thân.

Bịch...

Bàn Cổ đáp xuống đất, cả Bàn Cổ thần điện đều rung chuyển không ngừng.

"Trá..." Đế Giang điều khiển Bàn Cổ, mặt đầy vẻ vui mừng, rõ ràng hơn bất kỳ ai về sức mạnh của Bàn Cổ lúc này: "Mạnh, quá mạnh mẽ, muội phu, Bàn Cổ chân thân hiện tại, thật sự mạnh hơn trước đó gấp trăm lần cũng không chỉ, ha ha ha...

Yêu tộc lần sau dám đến, bản tọa bảo đảm giết sạch không chừa một mống!" "Không sai!" Chúc Dung nói: "Không chỉ đơn giản là đánh hộc máu nữa đâu, tuyệt đối có thể trực tiếp chém giết..." Các Tổ vu khác ai nấy đều hưng phấn đến biến sắc.

"Cứ từ từ thao luyện đi, tiếp tục cho thuần thục!" Lâm Phàm với tư cách là người ngoài cuộc, đối với kết quả đại chiến Vu Yêu rõ như lòng bàn tay, cho nên không kích động như các Tổ vu.

Tiếp theo, Lâm Phàm liền ở lại nơi ở của Hậu Thổ.

Hậu Thổ cùng các Tổ vu khác vừa tu hành, vừa tham ngộ thao luyện đại trận.

Một ngày nọ trăm năm sau, Hậu Thổ đột nhiên tìm đến Lâm Phàm, vẻ mặt lo lắng, nói với Lâm Phàm: "Phu quân, có một chuyện, thiếp muốn nói với huynh!" "Nói đi!" Lâm Phàm thản nhiên ngồi trên ghế

tựa, đung đưa ghế, bình tĩnh nhìn Hậu Thổ.

Hậu Thổ nói: "Phu quân, mấy ngày gần đây, thiếp dường như cảm nhận được một luồng sứ mệnh triệu gọi, muốn thiếp đi Hồng Hoang tìm kiếm cơ duyên, hoàn thành sứ mệnh mà trời đất giao phó, nhưng, thiếp lại không biết sứ mệnh đó rốt cuộc là gì..." "Đinh đông...

Siêu cấp lựa chọn hệ thống phát bố nhiệm vụ, mời túc chủ đưa ra lựa chọn!" "Lựa chọn một: Cùng Hậu Thổ du lịch Hồng Hoang, giúp nàng tham ngộ luân hồi, thưởng giá trị công đức 2 tỷ điểm, một gói quà lớn thần bí!" "Lựa chọn hai: Từ chối cùng đi, thưởng giá trị công đức 5 trăm triệu điểm!" Lại là gói quà lớn thần bí?

Cái trước ta còn chưa kịp mở ra mà?

Thôi kệ, câu hỏi cho điểm.

Ta chọn một!

Sau khi chọn xong, hắn nhìn Hậu Thổ.

"Sau đó thì sao!" Lâm Phàm nói: "Nếu đã cảm nhận được sứ mệnh triệu gọi, lại không biết sứ mệnh là gì, nàng chuẩn bị làm gì?

Muốn đi Hồng Hoang tìm kiếm cơ duyên sao?" "Thiếp cũng không biết!" Hậu Thổ nói: "Đại chiến Vu Yêu sắp tiếp diễn, nếu thiếp đi ra ngoài, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, làm sao thao luyện, thiếp chẳng phải sẽ trở thành tội nhân của Vu tộc sao." "Không phải vậy!" Lâm Phàm từ trên ghế đứng dậy, chắp tay sau lưng, thản nhiên nói: "Bây giờ nàng không hiểu, tại sao năm đó bản tọa lại muốn giữ Cửu Phượng ở lại nghe giảng và thao luyện Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận sao?" "A..." Hậu Thổ đột nhiên hiểu ra, thân thể hơi run lên, nói: "Phu quân... hóa ra huynh sớm đã biết thiếp sẽ...

à, phu quân là thánh nhân, một niệm biết quá khứ vị lai, một mắt nhìn thấu thiên đạo nhân tâm, tự nhiên biết được quỹ đạo vận mệnh

của thiếp.” “Vậy thì phu quân, xin hỏi sứ mệnh của Hậu Thổ, rốt cuộc là gì?” “Ha ha... sứ mệnh của nàng, phải tự mình đi hỏi, ta nếu nói cho nàng nghe, đó không phải là cơ duyên của nàng nữa!” Lâm Phàm nhìn Hậu Thổ, nói: “Phàm là đại cơ duyên, đều phải tự mình thể ngộ, không chỉ liên quan đến thời gian trời đất, mà còn quan hệ đến thành tựu của bản thân.

Vi phu nếu nhắc nhở, cho dù nàng có thể hoàn thành sứ mệnh trời đất, nhưng lại không thể có được cơ duyên của chính mình.” “Vậy... phu quân, thiếp...” Hậu Thổ nhất thời mờ mịt.

Lâm Phàm nói: “Không cần sợ hãi, đi thôi, ta đi cùng nàng, du lịch Hồng Hoang, cùng ngộ cơ duyên!” “Thật sao?” Trong con ngươi Hậu Thổ, lộ ra một tia sáng khác lạ: Có phu quân đi cùng, vậy trên con đường ngộ đạo cảm ngộ sứ mệnh, chắc chắn sẽ không thiếu niềm vui.

“Chỉ là...

Vu tộc...” “Đây là trời định, không cần lo lắng!” Lâm Phàm mỉm cười, kéo Hậu Thổ đi.

Sau khi giao phó chuyện Vu tộc, được sự đồng ý của mười một vị Tổ vu còn lại, Lâm Phàm liền mang theo Hậu Thổ bắt đầu du lịch Hồng Hoang.

Du lịch Hồng Hoang, không chỉ có thể cảm ngộ cơ duyên và sứ mệnh, cũng có thể rèn luyện đạo tắc của bản thân.

Quán khán sinh lão bệnh tử, liền có thể làm vững chắc tâm cảnh.

Lâm Phàm trước đó bế quan ba trăm tỷ năm, Thời gian đại đạo đã đột phá đến tám thành, nhưng sau tám thành, lại mãi không thể đột phá.

Nguyên nhân căn bản nhất, là cảm ngộ không đủ.

Đặc biệt là người như Lâm Phàm, dùng thời gian và các phương thức khác để gia tốc ngộ đạo, tuy có thể gia tốc, nhưng lại dẫn đến việc cảm ngộ đối với sinh mệnh và vạn vật, xa xa không theo kịp bước chân!

Ngộ đạo!

Không phải chỉ là một mực tham ngộ đại đạo phù văn trong đạo trường, mà phải trở về hồng trần, cảm ngộ sinh linh thiên hạ, cảm ngộ thế giới luân hồi, cảm ngộ sinh lão bệnh tử, cảm ngộ yêu hận ly biệt.

Trong Hồng Hoang, một ngọn cỏ một cành cây, đều là đạo.

Cho nên, nhìn bề ngoài là Lâm Phàm đi cùng Hậu Thổ ngộ đạo, kỳ thực cũng là đang mài giũa đạo tâm của mình.

Lâm Phàm mang theo Hậu Thổ, xuất phát từ Bất Chu Sơn, trạm đầu tiên, đến U Minh Huyết Hải.

Hai người không xé rách không gian, cũng không dịch chuyển hư không, cứ thế dùng đôi chân đo lường đại địa, chậm rãi bước đi, vừa đi vừa xem, vừa đi vừa hỏi.

Hóa thành phàm nhân, hóa thành yêu ma, hóa thành tất cả những vai diễn có thể đóng.

U Minh Huyết Hải, biển máu mênh mông.

Nơi đây là nơi chí âm chí trọc của cả Hồng Hoang, hôi thối vô cùng.

Rất lâu trước đây, trong Huyết Hải không có bất kỳ sinh linh nào, trừ Minh Hà giáo chủ, đại năng Hồng Hoang sinh ra cùng Huyết Hải.

Nhưng sau khi Minh Hà tạo ra A Tu La nhất tộc, Huyết Hải liền dần dần náo nhiệt.

A Tu La nhất tộc, thiên phú tu luyện và căn nguyên đều bình thường, nhưng lại xuất hiện mấy tồn tại lừng lẫy uy danh, trong mấy vạn năm gần đây đã để lại dấu ấn đậm nét ở Hồng Hoang.

Đó là Tứ đại Ma vương trong U Minh Huyết Hải, gồm Tự Tại Thiên, Đại Phạm Thiên, Dục Sắc Thiên và Thấp Bà, bốn người đều có tu vi Đại La Kim Tiên đại viên mãn, chỉ còn thiếu một cơ duyên là có thể thành Chuẩn Thánh vô thượng.

Ngoài ra còn có Tứ đại Ma tướng, là Nhân Đà La, Tỳ Thấp Nô, Lỗ Thác La và Quỷ Mẫu, đều có tu vi Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Lợi hại nhất phải kể đến Thiên Phi Ô Ma, nay đã bước vào Chuẩn Thánh, bảy người này, đều là ái tướng dưới trướng Minh Hà.

Minh Hà có A Tu La nhất tộc, lại lập A Tu La giáo, tự lĩnh chức giáo chủ, khí vận kim hải tuy không hùng vĩ bằng Thiên đình, các giáo môn của Tam Thanh, nhưng cũng kim quang rực rỡ, kiên cố đáng kể.

Hai người ở lại U Minh Huyết Hải một thời gian, Lâm Phàm thấy Hậu Thổ đối với nơi này không có bất kỳ phản ứng nào, mới hiểu ra việc ngộ đạo của Hậu Thổ là một quá trình dài, không thể một sớm một chiều.

Thế là, Lâm Phàm liền mang Hậu Thổ rời đi, du lịch các nơi khác ở Hồng Hoang.

Từ U Minh Huyết Hải hướng về phía nam, du lịch qua Cơ Thủy, Thập Vạn Đại Sơn, vùng đất độc chướng vô tận, có cả sinh linh Miêu Duệ ở phía nam Nam Cương.

Về phía tây, Tu Di Sơn, cùng hai thánh Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề luận đạo tại Bát Bảo Công Đức Trì, lại đi về phía tây hơn nữa, nhìn thấy cảnh hoang tàn mà năm đó La Hầu và Hồng Quân đại chiến để lại, nhìn thấy vực sâu vô tận nơi La Hầu bị phong ấn dưới lòng đất.

Về phía bắc, Bất Diệt Hỏa Sơn, lại đến Việt Đại Sơn, đi đến biển Bắc Minh mênh mông vô tận, những con sóng cuộn trào, nước biển vô cùng, những con sóng đen lạnh lẽo, khiến hai người không khỏi than thở.

Hai người còn đặt chân lên tấm lưng khổng lồ của Huyền Quy, nhìn ngắm sự huyền bí của sinh mệnh trong Hồng Hoang.

Về phía đông, dấu chân đã đến Côn Luân, Vạn Thọ Sơn, cùng Trấn Nguyên Tử luận đạo tại Ngũ Trang Quán của Vạn Thọ Sơn, ngồi dưới cây Nhân Sâm Quả cùng Trấn Nguyên Tử đánh cờ, thưởng thức những quả nhân sâm chín vạn năm mới kết được hơn ba mươi quả.

Lại đi về phía đông, Đông Hải mênh mông, Nhân tộc vô tận, Long tộc, có cả hải nhãn Đông Hải nơi Lâm Phàm năm xưa đã trải qua cửu tử nhất sinh.

Tất cả đều kề vai sát cánh, du lịch một vòng hoàn chỉnh.

Chớp mắt một cái, hai mươi vạn năm đã trôi qua.

Trong hai mươi vạn năm, dấu chân của hai người gần như đã đi khắp toàn bộ đại địa Hồng Hoang.

Cảm ngộ về sứ mệnh của Hậu Thổ cuối cùng cũng có một chút lĩnh ngộ, một ngày nọ, nàng nói với Lâm Phàm: "Hai mươi vạn năm, quán khán sinh tử, trong Hồng Hoang có vô số cô hồn dã quỷ, phiêu bạt không nơi nương tựa, ta thấy vậy, lòng sinh thương cảm!" Lâm Phàm trong lòng khẽ động: Cuối cùng cũng khai ngộ rồi sao?

Chương 131

Thế là, hắn hỏi: "Vậy thì sao?" Hậu Thổ nói: "Ta cũng không biết nên làm thế nào, dường như, đã chạm đến một loại bình cảnh nào đó, dường như, ta vẫn chưa ngộ đạo.

Phu quân, hay là chúng ta định cư ở Nhân tộc một thời gian đi, ta đi mệt rồi, dừng lại xem phong tình của chủng tộc kỳ lạ này!" "Được!" Thế là, Lâm Phàm mang theo Hậu Thổ, đi một chặng đường dài, lại đến Nhân tộc.

Bờ Đông Hải, ba nghìn Nhân tộc năm đó, sau mấy chục vạn năm phát triển, đã dần dần ngày càng nhiều hơn.

Sinh mệnh của Nhân tộc tuy chỉ có trăm năm, mấy chục năm, nhưng khả năng sinh sản của Nhân tộc lại đứng đầu các tộc ở Hồng Hoang, thường chỉ vài năm là có thể tăng gấp đôi.

Sau vô số năm sinh sôi nảy nở, số lượng Nhân tộc cũng từ ba nghìn người ban đầu, đạt đến con số nghìn vạn tỷ như hiện nay.

Nơi tụ tập của Nhân tộc, cũng từ bờ Đông Hải cuối cùng, lan ra phía bắc, phía tây, phía nam, dần dần tiến gần đến đạo trường của Nguyên Thủy thánh nhân ở Côn Luân Sơn.

"Ở đây đi, nơi này rất tốt!" Trên một ngọn núi vô danh nào đó, có một bộ tộc xa xôi của Nhân tộc sinh sống, sau khi Lâm Phàm mang theo Hậu Thổ đến đây, thì không đi nữa.

"Chúng ta đóng giả một đôi vợ chồng, không hiển lộ pháp lực, sống như người Nhân tộc bình thường, được không?" Hậu Thổ hỏi Lâm Phàm.

Lâm Phàm bĩu môi: Nha đầu này, thật sự thích trò nhập vai rồi

sao?

"Được, cứ ở đây đi!" Thế là, trong núi lớn, đột nhiên có thêm một nam một nữ, tự mình đục hang núi, sống ở trong đó, lại săn bắt thức ăn, hái lượm quả dại để qua cơn đói.

Quan trọng nhất là, hai người đều là rồng phượng trong loài người, anh tuấn mỹ lệ hơn người Nhân tộc bình thường.

Tộc trưởng của bộ tộc Thanh Mộc lên núi, đích thân mời Lâm Phàm và Hậu Thổ gia nhập bộ tộc của mình, hai người tự nhiên không từ chối.

Cái gọi là ngộ đạo, chính là tiếp xúc với con người, cảm ngộ thế sự thăng trầm, trải qua sinh lão bệnh tử.

"Ta tên là Lâm Phàm!" Lâm Phàm không đổi tên, và giới thiệu Hậu Thổ với tộc nhân, nói: "Đây là nữ nhân của ta, tên là Hậu Thổ!" "Hoan nghênh gia nhập bộ lạc Thanh Mộc, sau này chúng ta là người một nhà rồi!" "Được!" Từ đó, hai người gia nhập cuộc sống của Nhân tộc.

Lúc này, Nhân tộc còn mông muội chưa khai hóa, đang ở giai đoạn xã hội nguyên thủy nhất.

Không có hôn phối, bất luận nam nữ đều không có quần áo, mọi người dùng lá cây che thân.

Nam tử ra ngoài săn bắn, nữ tử ở nhà nuôi con, có lúc lên núi hái quả dại, cứ thế mà sống.

May mà lúc này Hồng Hoang linh khí dồi dào, sản vật trên núi rừng, bất luận là thú rừng hay quả dại, đều đủ để cung cấp thức ăn cho con người, nên không cần quá lo lắng về vấn đề nguồn thức ăn.

Thức ăn không có vấn đề, nhưng điều kiện sinh tồn của con người thật sự không tốt.

Lúc này, không có y dược, có người sau khi sinh bệnh, chỉ có thể chờ chết, vì không có thuốc men chữa trị, con người không chỉ có tỷ lệ tử vong cao, mà tỷ lệ sống sót của trẻ sơ sinh cũng thấp.

Quan trọng là, tuổi thọ của Nhân tộc ngắn, có người, cả đời chỉ có ba bốn mươi năm.

Ngoài các loại thiên tai ra, Nhân tộc còn phải chịu đựng nỗi đau khổ to lớn từ bên ngoài.

Cùng với sự mở rộng của con người, số lượng người ngày càng nhiều, bắt đầu có sự giao thoa với vạn tộc ở Hồng Hoang.

Đặc biệt là Yêu tộc đang như mặt trời ban trưa, một con yêu quái nhỏ bình thường, cũng có thể giơ tay hủy diệt một bộ tộc của Nhân tộc.

May mà, Nhân tộc dù sao cũng do Nữ Oa thánh nhân sáng tạo, Đế Tuấn có chút kiêng dè, cho nên thỉnh thoảng cũng ràng buộc Yêu tộc không dám tàn sát Nhân tộc, vì vậy cho đến nay, vẫn chưa có quá nhiều sự kiện đổ máu xảy ra.

Lâm Phàm ép mình quên đi thân phận thánh nhân, cùng người Nhân tộc lao động, săn bắn, chia sẻ thức ăn, cùng chống lại sự tấn công của Yêu tộc.

Thời gian cứ thế trôi qua trong những công việc bình thường đó.

Một năm!

Hai năm!

Ba năm!

Đến năm thứ mười, lão tộc trưởng trong tộc không chịu nổi gánh nặng, cuối cùng đã ngã xuống, lúc lâm chung nắm tay Lâm Phàm, chỉ định Lâm Phàm làm tù trưởng bộ lạc Thanh Mộc.

Tự nhiên, sự anh dũng và tài cán của Lâm Phàm, bình thường mọi người đều thấy trong mắt.

Cho nên, tất cả bộ chúng trong bộ lạc, đều ủng hộ Lâm Phàm trở thành tộc trưởng.

Lâm Phàm cũng không từ chối, lãnh đạo bộ tộc tiếp tục tiến lên.

Hậu Thổ, thì cùng các nữ nhân khác, hái quả dại trong núi lớn, cung cấp hoa quả cần thiết cho nam nhân.

Cuộc sống bình đạm mà trọn vẹn.

Chớp mắt, lại mười năm trôi qua.

Những chiến hữu từng cùng Lâm Phàm chiến đấu, lần lượt ngã xuống.

Có người chết vì bệnh tật, có người chết trong miệng dã thú, cũng có người, vì sinh cơ của bản thân tiêu tan mà chết.

Lâm Phàm là thánh nhân, giơ tay có thể cứu những người này, nhưng hắn không làm vậy.

Dường như, Lâm Phàm sớm đã quên mình là một tiên nhân.

Lại mười năm.

Những đứa trẻ sinh ra khi Lâm Phàm mới đến bộ tộc, có đứa cũng đã đi đến cuối con đường sinh mệnh.

Lâm Phàm với tư cách là tộc trưởng, đã trở thành một ông lão tóc bạc trắng, mỗi ngày ngồi trên đỉnh núi, kể cho lũ trẻ trong bộ lạc nghe những câu chuyện săn bắn và chống lại Yêu tộc.

Một thế hệ người ra đi!

Một thế hệ người ra đời!

Dù Lâm Phàm đã sống vô số năm, nhưng sự thăng trầm trong mấy

trăm năm rèn luyện ở Nhân tộc, thậm chí còn dài hơn cả vô số năm đó.

Sinh lão bệnh tử, một vòng luân hồi.

Nhân tộc khổ a!

Nhưng không thể phủ nhận, dù Nhân tộc chỉ có một cuộc đời vô cùng ngắn ngủi, nhưng mỗi người, tất cả mọi người, đều trải qua một đời yêu hận ly biệt.

Tình cảm của họ phong phú đa dạng, người trí tuệ có thể trong cuộc đời ngắn ngủi nhìn thấu chân lý nhân sinh.

Tâm cảnh của Lâm Phàm, cuối cùng trong mấy chục vạn năm du lịch và mấy trăm năm sống ở Nhân tộc, đã được rèn giũa vững như bàn thạch.

Hậu Thổ, trong lòng cũng cuối cùng nảy sinh một tia minh ngộ.

Nhân tộc khổ cực!

Sinh mệnh mấy chục năm vội vã, vô số người ra đời, vô số người chết đi.

Nhưng người đã chết, tuy thi thể hóa thành bùn đất, nhưng hồn phách của họ lại cô khổ không nơi nương tựa, tùy ý phiêu đãng giữa trời đất, có người trông ngóng con cháu, có người cô độc bay lượn trên trời, chịu đựng các loại đau khổ.

Hậu Thổ có thể cảm nhận được nỗi khổ của họ.

Nếu như... có một nơi an lạc, thu thập tất cả linh hồn, để họ cũng có thể sống như người bình thường, thì tốt biết bao?

Hoặc là, có một loại con đường có thể luân hồi, để linh hồn của những người này tiến vào con đường đó, tái sinh lần nữa, tuần hoàn lặp lại, không ngừng nghỉ.

Chương 132

Thì tốt biết mấy!

Nhưng... rốt cuộc là gì?

Sứ mệnh của ta, lại là gì?

Càng nghĩ sâu, những thứ trong ý niệm của Hậu Thổ lại càng mơ hồ, nàng biết, đó là do sự lĩnh ngộ sứ mệnh và đại đạo của mình chưa triệt để.

Một câu nói: Thời cơ chưa đến.

Vậy thì cứ đợi đi, từ từ, không vội!...

Chớp mắt!

Nghìn năm!

Lâm Phàm và Hậu Thổ đã du lịch trong Nhân tộc một nghìn năm, ẩn cư một nghìn năm.

Để tránh kinh thế hãi tục, hai người sớm đã rời khỏi bộ lạc Thanh Mộc ban đầu, hóa thành người khổ hạnh, đi lang thang trong Nhân tộc, không có mục đích, chỉ để tìm hiểu Nhân tộc.

"Nhân tộc quá khổ rồi..." Một ngày nọ, Lâm Phàm nói với Hậu Thổ: "Ta muốn đi giúp họ, để họ cũng biết một chút văn minh đi!" "Được!" Thực ra Hậu Thổ sớm đã muốn giúp đỡ Nhân tộc, nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu.

Nàng tò mò, phu quân sẽ giúp đỡ Nhân tộc như thế nào...

Tại một nơi nào đó của Nhân tộc, một nam tử thân hình cao lớn, trên người quấn lá cây làm quần áo, lên núi săn thú.

Để săn được con thỏ rừng béo mập kia, người này đã bị lạc, đi lạc

với đồng bạn.

Trên đường xuống núi, đột nhiên gặp phải cháy rừng, bao vây tứ phía.

Ầm ầm ầm...

Lửa rừng lượn lờ, cháy suốt một đêm, thiêu rụi hết cây cỏ xung quanh, cũng thiêu luôn con thỏ rừng mà hắn đã tốn bao công sức bắt được trong núi.

Con thỏ rừng bị nướng cháy vàng, người đó nhìn một cái, nghĩ là không ăn được, trực tiếp ném sang bên cạnh.

Nhưng lửa rừng bên ngoài vẫn chưa tắt, hắn tạm thời không thể ra khỏi rừng.

Một ngày sau, nam tử đói đến không chịu nổi, đành phải nhặt lại con thỏ rừng đã vứt đi lúc trước, ăn tạm vài miếng.

"Ừm..." Sau khi ăn vài miếng, nam tử trợn to mắt: "Ngon, ngon quá...

Sao con thỏ rừng này lại thơm như vậy?

Chẳng lẽ, là do bị lửa thiêu sao?" "Nhưng... lửa không phải là thứ đáng sợ sao, lại có thể dùng để nướng thức ăn?" Nam tử đã hiểu ra mấu chốt, nhưng không khỏi thở dài.

Giữa trời đất, chỉ có lửa là khó nắm bắt nhất, thứ đó không biết vì sao lại xuất hiện, một khi xuất hiện đều mang đến tai họa cho con người.

Hôm nay tuy biết lửa có thể nướng thức ăn, nhưng lửa lại không thể cất giữ, không thể sử dụng mãi được.

Phải làm sao đây?

Nam tử ăn no rồi, ngủ thiếp đi.

Trong giấc mơ, hắn mơ thấy một vị tiên nhân, dạy hắn cách lấy lửa.

Sau khi nam tử tỉnh dậy, mọi thứ trong giấc mơ đều rõ mồn một, khó có thể quên.

"Có tiên nhân chỉ điểm ta phương pháp lấy lửa, không biết là thật hay giả...

Hay là, mình thử xem sao?" Nam tử mang tâm thái thử xem, chỉ dùng một liệu trình, quả quyết đã lấy được lửa.

Khoan gỗ lấy lửa.

Sau khi nhìn thấy ngọn lửa, nam tử phát điên: "Lửa... ta biết cách lấy lửa rồi, ta hiểu cách lấy lửa rồi, sau này có thể làm chủ ngọn lửa để sưởi ấm, xua đuổi dã thú, cũng có thể dùng để nướng thức ăn rồi, tốt quá..." Nhân thế gian, ngọn lửa hậu thiên đầu tiên cuối cùng đã được sinh ra.

Người đàn ông dùng phương pháp mộc thạch, khoan gỗ lấy lửa, cuối cùng cũng tạo ra được tia lửa.

Đây cũng là ngọn lửa hậu thiên đầu tiên trong nhân gian.

Ầm ầm...

Trên cửu thiên, sấm vàng cuồn cuộn.

Thiên Đạo chấn động, từng đạo công đức ngưng tụ, mang theo huyền quang tạo hóa vô tận hạ xuống.

Công đức được chia thành mười phần.

Trong đó, bảy phần rơi xuống người đàn ông, hai phần rơi xuống Lâm Phàm đang chỉ điểm trong mộng ở bên cạnh, phần còn lại rơi xuống công cụ khoan gỗ lấy lửa của người đàn ông, công cụ đó tức thì trở thành Hậu Thiên Công Đức Linh Bảo, tuy là hạ phẩm nhưng

bên trong lại ẩn chứa một tia Hậu Thiên Hỏa bản nguyên, còn có Hậu Thiên chi hỏa, cũng là một tồn tại công phạt vô song.

"Ầm ầm..." Bảy thành công đức rơi xuống người đàn ông, sức mạnh bàng bạc bên trong tưới nhuần cơ thể, khiến người đàn ông trong nháy mắt trở thành Thái Ất Kim Tiên.

Thái Ất Kim Tiên, Ngũ Khí Triều Nguyên trong lồng ngực, nhảy ra khỏi dòng sông vận mệnh, từ đó không còn bị giới hạn tuổi thọ.

Lúc này, thân thể Lâm Phàm từ từ hiện ra, đứng trước mặt người đàn ông.

"Kính kiến tiên nhân...

Ngài...

Ngài đã chỉ điểm trong mộng..." "Không tệ!" Lâm Phàm khẽ mỉm cười, nói: "Kể từ hôm nay, ngươi tên là Toại Nhân thị, là Hỏa Tổ của Nhân tộc, thân mang sứ mệnh, phải truyền bá phương pháp lấy lửa cho khắp các bộ lạc Nhân tộc, khiến loài người từ nay về sau không ăn thịt sống, có thể lấy lửa sưởi ấm, lại có thể chống lại mãnh thú trong núi, ngươi có bằng lòng không?" "Nguyện ý, nguyện ý, từ hôm nay trở đi, ta chính là Toại Nhân thị..." Toại Nhân thị quỳ trên đất, dập đầu lạy Lâm Phàm.

"Bốp!" Lâm Phàm phất tay, trong tay hiện ra một quả tiên quả, chính là Hoàng Trung Lý lấy từ Vạn Thảo Đồ Phổ, đưa cho Toại Nhân thị: "Ăn đi!" "Vâng!" Toại Nhân thị không nói hai lời, ăn thẳng quả Hoàng Trung Lý, sau đó một luồng sức mạnh bàng bạc tung hoành trong cơ thể.

"Sau khi luyện hóa, ngươi có thể đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên, sau này hãy bảo vệ Nhân tộc, không được rời đi dù chỉ một lát, có được không?" "Vâng!" Toại Nhân thị vội vàng ngồi xếp bằng

xuống đất, bắt đầu luyện hóa năng lượng trong quả Hoàng Trung Lý.

Lâm Phàm gật đầu rồi rời đi.

Hắn tiếp tục du ngoạn.

Dẫn theo Hậu Thổ, đi lại trong nhân gian.

Hắn vui vẻ nhìn Toại Nhân thị sau khi đột phá Đại La Kim Tiên liền bắt đầu truyền thụ phương pháp khoan gỗ lấy lửa trong Nhân tộc, loài người dần dần nắm vững cách ứng dụng lửa.

Có lửa để sưởi ấm, có lửa để chống lại dã thú, lại có lửa để nướng chín thức ăn, bệnh tật của loài người cũng bắt đầu giảm bớt.

Mấy ngàn năm sau.

Lâm Phàm nhìn thấy một người phụ nữ, đang ngơ ngác nhìn một con tằm xuân nhả tơ làm kén trong rừng dâu bên bờ sông.

Lâm Phàm tiến lên hỏi: "Ngươi đang nhìn gì vậy?" Người phụ nữ nhìn Lâm Phàm, gò má hơi ửng hồng, đáp lại: "Tằm dệt kén, có thể dùng tơ tằm dệt thành nhà, bảo vệ cơ thể, ta đang nghĩ, nếu ta cũng có thể dệt thành một thứ gì đó mặc lên người như con tằm, thay thế cho lá cây trên người ta thì tốt biết mấy!" "Ồ!" Lâm Phàm thản nhiên nói: "Nếu có thể dệt thành quần áo mặc trên người như tằm, không những có thể che thân, phòng lạnh giữ ấm, quan trọng nhất là, sau khi nhuộm màu, sẽ rất đẹp, ngươi không muốn sao?" "Ừm!" Người phụ nữ đưa tay ra, trong lòng bàn tay có mấy cái kén tằm: "Ta đã thu thập được một ít, nhưng không biết làm thế nào, cho nên ta đang quan sát, nhưng vẫn không học được!" "Ha ha..." Lâm Phàm nói: "Loài người làm quần áo, không giống như tằm, thế này đi, ta dạy ngươi!" "Được!" Thế là, người phụ nữ đi theo Lâm Phàm, cùng nhau vào núi sâu.

Dưới sự chỉ điểm của Lâm Phàm, người phụ nữ vào núi chặt đay gai, sau đó mang về bờ sông ngâm nước, đợi đến khi lớp sợi ngoài

cùng của cây đay gai ngâm mềm ra, rồi bóc lấy, tách thành từng sợi một.

Chương 133

Người phụ nữ tâm linh thủ xảo, dưới sự chỉ điểm của Lâm Phàm, chẳng mấy chốc đã làm ra một bộ quần áo hoàn chỉnh, kích cỡ vừa vặn mặc lên người, sau khi mặc vào, quả thật đẹp và tiện lợi hơn lá cây, cũng ấm áp hơn.

"Ầm ầm..." Trên Thiên Đạo, sấm vàng cuồn cuộn.

Tiếng sấm vang rền, dọa người phụ nữ run lên.

Ầm...

Vô số huyền quang tạo hóa, mang theo công đức hạ xuống.

Vẫn quy củ cũ, chia làm mười phần, Lâm Phàm được hai phần, tám phần còn lại, bảy phần cho người phụ nữ, rơi xuống người nàng, trong nháy mắt đưa nàng từ một phàm nhân bình thường, thăng lên cảnh giới Thái Ất Kim Tiên.

Một thành công đức cuối cùng thì rơi vào bộ quần áo mà người phụ nữ làm ra, bộ quần áo trở thành Công Đức Linh Bảo, tuy là hạ phẩm, nhưng lại có sức phòng ngự bền bỉ.

Lâm Phàm lại lấy ra một quả Hoàng Trung Lý đưa cho người phụ nữ, nói: "Kể từ hôm nay, ngươi tên là Truy Y thị, sau khi ăn tiên quả, sẽ tiến giai Đại La Kim Tiên.

Sau này, ngươi sẽ đảm nhận trọng trách truyền đạo cho Nhân tộc, đem kỹ thuật dệt may của ngươi truyền thụ cho toàn bộ loài người, để cả loài người đều có quần áo chống lạnh, được không?" "Vâng!" Truy Y thị quỳ trên đất, nói: "Truy Y thị cảm tạ tiên nhân chỉ điểm, từ hôm nay, sẽ truyền đạo cho Nhân tộc..." ...

Cứ như vậy, Lâm Phàm lấy được bốn thành công đức từ Truy Y

thị và Toại Nhân thị, nhưng nói thật, chút công đức này Lâm Phàm thật sự không thèm để vào mắt.

Hiện tại trong hệ thống của hắn có mấy chục tỷ điểm đang nằm đó.

Kể từ khi thành Thánh nhân, công đức thứ này cũng chỉ có thể dùng để tế luyện pháp bảo mà thôi, ngoài ra, tác dụng không lớn nữa, Thánh nhân tu hành, dựa vào khí vận và công đức, còn có ngộ tính.

Công đức đơn thuần không còn quá quan trọng nữa.

Lâm Phàm tiếp tục đi lại trong Nhân tộc.

Mấy ngàn năm tiếp theo, loài người về cơ bản đều đã mặc quần áo, ngọn lửa văn minh nguyên thủy nhất, bắt đầu bùng cháy trên cánh đồng hoang của Hồng Hoang.

Vấn đề ăn chín đã được giải quyết.

Vấn đề mặc ấm đã được giải quyết, cuối cùng chỉ còn lại vấn đề ở.

Lâm Phàm vẫn luôn tìm kiếm.

Cuối cùng có một ngày, hắn nhìn thấy một người.

Người này là một người đàn ông trong một bộ lạc xa xôi của Nhân tộc, bộ lạc này rất nhỏ, người đàn ông là tộc trưởng của bộ lạc, vì những vùng núi non màu mỡ xung quanh đa số đã bị các bộ tộc lớn chiếm lĩnh, người đàn ông đành phải dẫn bộ lạc của mình đến một ngọn núi cằn cỗi hẻo lánh.

Nơi đây linh thảo và linh quả khan hiếm, dã thú cũng hung dữ khó săn bắt.

Những con dã thú này, thỉnh thoảng sẽ tấn công hang động của loài người.

Có một ngày, bộ lạc lại bị tấn công, tổn thất thảm trọng, đàn ông chết mấy người, phụ nữ chết mười mấy người, thảm nhất là trẻ con.

Trẻ em dưới mười tuổi, gần như toàn quân bị diệt.

"Hu hu hu hu..." Cả bộ lạc đều đau khóc nức nở.

Lâm Phàm thấy tình cảnh này, lòng sinh cảm khái, phẫn nộ một hơi chém sạch yêu thú trong vòng mười vạn dặm xung quanh, chỉ để lại những động vật hoang dã hiền lành, làm thức ăn cho loài người.

Sau đó, Lâm Phàm dạy cho vị tộc trưởng kia cách làm nhà.

Tộc trưởng xây dựng một ngôi nhà trên đỉnh núi, trời cao giáng xuống vô lượng công đức, người đó chính là Hữu Sào thị.

Lâm Phàm lại cho Hữu Sào thị một quả Hoàng Trung Lý, để ông ăn xong nâng cao tu vi, lệnh cho ông truyền đạo trong Nhân tộc, đem kỹ thuật xây nhà truyền cho toàn bộ loài người.

Đến đây, Tam Tổ Nhân tộc ra đời, ngọn lửa văn minh nguyên thủy nhất cuối cùng cũng bùng cháy trên hoang nguyên của Nhân tộc, như ngôi sao rạng đông, rực rỡ chiếu sáng bầu trời đêm!

Có nhà ở!

Có lửa!

Có quần áo!

Tỷ lệ sinh tồn và tồn tại của Nhân tộc được nâng cao đáng kể.

Lâm Phàm thì phủi tay, tiếp tục đi lại trong Nhân tộc.

Hậu Thổ đang ngộ đạo, vừa đi vừa ngộ.

Nàng đã chứng kiến hết những bi hoan ly hợp của nhân gian, cũng đã rơi lệ vì Nhân tộc.

Nhưng, điều khiến Hậu Thổ đau lòng hơn, vẫn là những hồn

phách không nơi nương tựa giữa trời đất, những hồn phách này, có khi phải phiêu bạt đến mấy vạn năm, chịu đựng đủ loại đau khổ.

Làm thế nào mới có thể giải thoát cho những hồn phách này đây?

Một ngày nọ, Hậu Thổ lòng có minh ngộ, một tia linh cảm lóe lên trong đầu.

Thế là, nàng liền ngồi xếp bằng trên đỉnh một ngọn núi lớn trong Nhân tộc, bắt đầu suy diễn.

Vừa tham ngộ, vừa suy diễn.

Một lần ngồi, kéo dài đến một vạn năm.

Một vạn năm sau, Hậu Thổ đột nhiên mở mắt, trong đôi mắt nàng, lóe lên một tia sáng kiên định, chiếu rọi khắp đất trời bốn phương.

"Phu quân!" Lâm Phàm ở bên cạnh Hậu Thổ, đã đứng suốt, Hậu Thổ ngộ đạo, hắn cũng ở bên cạnh, trọn vẹn một vạn năm.

Hậu Thổ trong lòng dâng lên vô hạn cảm động, nói: "Phu quân, cảm ơn chàng..." "Không có gì!" Lâm Phàm nói: "Xem ra, nàng đã ngộ ra rồi?" "Ừm!" Hậu Thổ gật đầu, nói: "Trong Hồng Hoang, không chỉ có người, mà có vô số sinh linh, sau khi chết đi hồn phách không có nơi nương tựa, sẽ sinh ra oán khí.

Lâu ngày, oán khí trong Hồng Hoang trở nên nồng đậm, sát khí tràn ngập, linh lực sẽ không còn hiển lộ.

Cho nên muốn giải quyết vấn đề này, phải tìm một nơi để luân hồi!" "Ồ?" Trên mặt Lâm Phàm lộ ra một nụ cười, xem ra, Hậu Thổ thật sự đã ngộ ra không ít.

"Vậy, nơi luân hồi đó, lại trông như thế nào?" "Cái gọi là nơi luân hồi..." Hậu Thổ suy tư một chút, nói: "Có thể hấp thu vô số sinh hồn trong trời đất, sau đó tẩy rửa nhân quả nghiệp lực, xóa sạch ký ức và

oán niệm, rồi chuyển thế đầu thai." "Ừm, nhưng nơi luân hồi, lại ở nơi nào?" "Không biết..." Hậu Thổ đứng lên, hít sâu một hơi, quả quyết nói: "Nhưng, ta tin rằng, cái gọi là thiên đạo bất tuyệt, tất có một con đường sống, trong Hồng Hoang chắc chắn có nơi luân hồi đó, có thể hấp thu hồn phách của vạn vật sinh linh, tẩy rửa cho họ có nơi nương tựa.

Chỉ là nơi luân hồi đó giống như bảo vật, vẫn chưa ra đời mà thôi, phu quân, chàng có bằng lòng cùng ta đi tìm không?" "Đương nhiên!" Lâm Phàm trong lòng hơi thất vọng: Xem ra, quá trình Hậu Thổ ngộ đạo thành thánh, khó hơn trong tưởng tượng của mình.

Có nên giúp nàng một tay không nhỉ?

Lâm Phàm rối rắm.

Không giúp, sợ nàng đi nhầm đường lạc lối, giúp rồi, lại sợ cướp mất khí vận của nàng, khiến nàng nhận được công đức không đủ, vạn nhất không thể đột phá được Thánh vị vô thượng kia, chẳng phải là hỏng bét sao?

Thôi, cứ đi xem sao!

Lâm Phàm đi cùng Hậu Thổ, tiếp tục hành tẩu trong Hồng Hoang.

Một năm!

Hai năm!

Ba năm! ...

Thoáng cái, mười vạn năm đã trôi qua.

Chương 134

Hai người không thu hoạch được gì, nhưng bất tri bất giác, lại đến bên bờ U Minh Huyết Hải mênh mông vô tận đó.

"Phu quân..., có khi nào ta đã đi nhầm đường, trong Hồng Hoang căn bản không có nơi luân hồi tạo hóa đó không..." Lần đầu tiên, trên mặt Hậu Thổ hiện ra vẻ mệt mỏi, đối với Đạo và sứ mệnh của mình, nàng đã nảy sinh hoài nghi.

"Đinh đông..." Đúng lúc này, giọng nói của hệ thống vang lên: "Ký chủ, tên khốn này, không ra tay điểm hóa, gói quà lớn thần bí của ngươi không cần nữa à..." Ta...

Sắc mặt Lâm Phàm tối sầm lại.

Mẹ nó, suýt nữa thì quên mất chuyện này.

Hệ thống vốn dĩ đã bảo mình điểm hóa nàng.

"Thôi được!" Lâm Phàm ngồi xuống bên cạnh Hậu Thổ, cùng Hậu Thổ nhìn U Minh Huyết Hải mênh mông, nói: "Nơi luân hồi, có tồn tại, nhưng điểm xuất phát của nàng lại sai rồi." "Sai?" Hậu Thổ ngạc nhiên: "Xin phu quân nói rõ!" "Chúng ta hãy kể hai câu chuyện trước đã!" "Hai câu chuyện?" "Ừm!" Lâm Phàm nói: "Một câu, gọi là Bàn Cổ khai thiên, một câu khác, Nữ Oa tạo nhân!" "Được!" Hai câu chuyện này, ai mà không biết, Hậu Thổ cũng không ngoại lệ, nhưng nàng muốn nghe xem, Lâm Phàm có thể nói ra được điều gì mới mẻ hay không.

"Ta hỏi nàng!" Lâm Phàm không kể chuyện, mà trực tiếp hỏi: "Khi Bàn Cổ khai thiên tích địa, trong Hồng Hoang không hề có vạn tộc sinh linh, thậm chí, thế giới Hồng Hoang này còn chưa có." "Nhưng, Bàn Cổ cảm nhận được sứ mệnh, cho nên, ngài đã khai mở trời đất!"

“Sau khi Hồng Hoang ra đời, không gian trong đó vô hạn lớn, thời gian vô hạn dài, nhưng một Hồng Hoang không có chút sinh khí nào như vậy, tự nhiên không phải là Hồng Hoang mà Bàn Cổ muốn.” Lâm Phàm thủ thỉ nói: “Cho nên, Bàn Cổ đã dùng tinh huyết diễn hóa vạn vật Hồng Hoang, diễn hóa ức vạn sinh linh, mới có Hồng Hoang như ngày nay!” “...

Nàng hiểu chưa?” Lâm Phàm nhìn Hậu Thổ.

Hậu Thổ dường như hiểu mà lại không hiểu, giống như đã nắm bắt được điều gì đó, lại giống như không có manh mối.

“Không sao, ta kể câu chuyện thứ hai!” Lâm Phàm nói: “Năm đó Nữ Oa nương nương tạo ra con người, cũng là ta ở bên cạnh nàng.

Thật ra lúc mới bắt đầu, nàng chỉ tìm kiếm một chủng tộc có thể quét sạch lệ khí trong Hồng Hoang, cho nên nàng tìm a, tìm a, tìm vô số năm, đều không tìm thấy sinh linh hoàn mỹ trong lòng mình!” “Bất đắc dĩ, Nữ Oa nương nương mới tạo ra Nhân tộc.” “Hiểu chưa?” Lâm Phàm lại hỏi Hậu Thổ.

Hậu Thổ ngẩng mặt, nhìn lên trời, như một pho tượng đất, không hề nhúc nhích.

Xung quanh thân thể nàng, một luồng đại lực bàng bạc, lại cuồn cuộn tuôn ra, vô tận đạo pháp phù văn, hóa thành xiềng xích quy tắc, giăng ngang thương khung, phong tỏa Huyết Hải.

U Minh Huyết Hải, sóng máu ngàn trượng cuồn cuộn không ngừng, tức thì tiêu tán, mặt biển trở nên phẳng lặng như gương.

Vô số phù văn pháp tắc, tụ tập về phía thân thể Hậu Thổ.

Thiên địa bốn phương phong vân biến sắc, núi mưa sắp tới.

Toàn bộ Hồng Hoang, ánh mắt của vô số sinh linh đều đổ dồn về mảnh thiên địa này.

“Ta... hiểu rồi...” Hậu Thổ khẽ thốt ra, ba chữ hóa thành khí cơ bay vào thương khung.

Bùm...

Lấy nàng làm trung tâm, vô tận đạo pháp phù văn ầm ầm nứt vỡ, nổ tung bay về bốn phương tám hướng, cửu thiên thập địa.

Ngọn gió tĩnh lặng kia, mặt biển bị phong tỏa kia, trong khoảnh khắc này cũng được giải phóng.

Núi vẫn là ngọn núi đó, biển vẫn là vùng biển đó, gió vẫn là ngọn gió đó.

Hậu Thổ lại như một vị thần lột xác, từ từ đứng dậy, ánh mắt lóe lên, vô tận xoáy nước bay ra, thương khung bao la, ong ong vang vọng.

“Thiên sinh Đạo, Đạo sinh Nhất, Nhất sinh Nhị, Nhị sinh Tam, Tam sinh vạn vật...

Giữa trời đất, vốn không có vạn vật sinh linh.

Thiên địa vạn vật, Hồng Hoang hỗn độn, cho đến vô thượng Hồng Mông, cũng đều không phải sinh ra đã có.” “Từ không đến có, giữa trời đất không có Hồng Hoang, Phụ Thần một búa hạ xuống, Hồng Hoang khai mở; giữa trời đất không có vạn vật sinh linh, tinh huyết Phụ Thần rơi xuống đất, vạn vật sinh linh hóa sinh!” “Giữa trời đất nếu đã không có luân hồi, vậy ta, Hậu Thổ, sẽ sáng tạo ra luân hồi...” “Giữa trời đất nếu đã không có luân hồi, vậy thì, ta, Hậu Thổ, sẽ sáng tạo ra luân hồi!” Hậu Thổ hít sâu một hơi, chắp tay sau lưng đứng thẳng, nhìn về phía Huyết Hải cuồn cuộn trước mặt, và bầu trời phía trên.

Rắc rắc...

Bỗng nhiên, trên cửu thiên dâng lên một tia sét bạc kinh thiên.

Trên thương khung, mây đen tụ tập, một đạo phù văn khổng lồ từ giữa đám mây đen bay ra, sau đó hóa thành vô số phù văn nhỏ, dày đặc bay quanh thân Hậu Thổ, ong ong như tiếng ong kêu, bay lượn trái phải trên dưới, trong chớp mắt xâm nhập vào cơ thể Hậu Thổ.

Thân thể Hậu Thổ ầm ầm biến đổi, một luồng đại lực bàng bạc từ cơ thể lan tỏa ra.

Ầm ầm...

Một luồng khí tức huyền diệu, lan tỏa xung quanh.

Khí thế trên người Hậu Thổ hơi tăng lên.

"..." Lâm Phàm nhìn Hậu Thổ, luồng khí tức kia quen thuộc không thể quen thuộc hơn, là khí tức Đại Đạo, thứ vừa rơi vào người Hậu Thổ, tự nhiên là phù văn Luân Hồi Đại Đạo.

Bao nhiêu năm, vô số năm du lịch và tham ngộ, cộng thêm bản thân Hậu Thổ có sứ mệnh trong người, cho nên khi phù văn Luân Hồi Đại Đạo kia rơi xuống người, Hậu Thổ không cần tham ngộ mà trực tiếp ngộ thấu được năm thành trong đó.

Một cái liếc mắt ngộ ra năm thành.

Từng luồng khí tức luân hồi từ trên người nàng khuếch tán ra, uy áp cả một phương hư không đại địa, nước của U Minh Huyết Hải đều tĩnh lặng, ngừng chảy.

Sóng máu vạn năm, dần dần biến mất.

"Phu quân!" Hậu Thổ thu liễm tâm thần, một niệm liền hiểu rõ quá khứ tương lai, nhìn Lâm Phàm, trong lòng dâng lên một nỗi bi thương sâu sắc: "Sau này, Hậu Thổ e rằng không thể ở bên cạnh phu quân được nữa rồi!" "Vì sao?" Lâm Phàm hỏi.

Hậu Thổ nói: "Nơi này là U Minh Huyết Hải, là nơi chí âm chí

trọc trong biển Hồng Hoang, rất hợp để ta xây dựng nơi luân hồi ở đây.

Nơi luân hồi, phải dùng thân thể huyết nhục của ta hóa thành, lúc ta hóa thân thành Lục Đạo Luân Hồi, cũng là ngày Hậu Thổ thân tử.

Phu quân, ta...” Lâm Phàm khẽ cười, nói: “Đừng nói nữa, làm đi!

Tình cảm nhi nữ ngắn ngủi, Đại Đạo là trên hết, ức vạn chúng sinh Hồng Hoang đều đang nhìn nàng đó?” “Ta... phu quân... không trách ta?” “Ngốc ạ, ta sao lại trách nàng?” “Ừm...” Hậu Thổ ngấn lệ gật đầu, ánh mắt chuyển hướng, lại nhìn về phía Bất Chu Sơn: “Các ca ca, vĩnh biệt!” Ầm ầm...

Đúng lúc này, U Minh Huyết Hải đang bình tĩnh bỗng nhiên lại nổi lên cuồng phong sóng lớn, từ trong đó lao ra một vị đại năng khí thế hùng hậu, chính là Minh Hà Lão Tổ.

“Minh Hà bái kiến Thánh nhân!” Minh Hà trước tiên hành lễ với Lâm Phàm, sau đó hỏi: “Hai vị ở U Minh Huyết Hải của ta dừng lại đã lâu, lại làm yên sóng gió Huyết Hải của ta, không biết có việc gì?” Thực ra Minh Hà đã lén lút trốn dưới đáy biển quan sát từ lâu.

Lâm Phàm hắn không dám chọc, cũng không muốn chọc, nhưng lâu dần, hai vị này cứ mãi không đi, còn chỉ trỏ vào Huyết Hải, dường như có ý đồ gì đó với Huyết Hải, hắn không thể ngồi yên được nữa.

Là phúc không phải họa, là họa khó tránh.

Mẹ nó, liều mạng, ra xem thử, hai tên này rốt cuộc muốn làm gì?

“Minh Hà đạo hữu, không có chuyện gì khác...” Lâm Phàm cười như không cười nhìn Minh Hà.

Minh Hà nói: “Không dám...

Minh Hà chỉ muốn hỏi Thánh nhân, ngài ở đây làm gì?” “Minh Hà

đạo hữu!" Lần này là Hậu Thổ lên tiếng, nàng thản nhiên nói: "Ta muốn ở đây, xây dựng một nơi...

à... giống như đạo trường vậy, cần phải mượn dùng khí tức âm trọc trong U Minh Huyết Hải của ngươi!" "Ở đâu?" Minh Hà dường như vẫn chưa hiểu rõ lắm.

Hậu Thổ chỉ tay lên bầu trời phía trên Huyết Hải, nói: "Ở trên không trung của U Minh Huyết Hải!" "Vậy không được!" Sắc mặt Minh Hà trầm xuống, nhìn Hậu Thổ và Lâm Phàm, nói: "Lâm Phàm Thánh nhân, U Minh Huyết Hải là nhà của Minh Hà ta, xây dựng đạo trường lại muốn đặt ngay trên đầu nhà ta, dường như... không thỏa đáng lắm thì phải?" "Có gì không thỏa đáng?" Lâm Phàm nói: "Chuyện này thành công, đối với ngươi cũng có lợi ích vô biên." "Không được không được..." Minh Hà xua tay, nói: "Khí âm trọc cứ việc lấy đi, nhưng xây dựng đạo trường trên đầu nhà ta, chuyện này vạn vạn lần không thể, nếu không chúng thánh Hồng Hoang sẽ cười nhạo Minh Hà ta, sau này Minh Hà ta làm sao mà đi lại trong Hồng Hoang!" "Chuyện này không do ngươi quyết định!" Lâm Phàm thản nhiên nói: "Ngươi đồng ý, cũng phải đồng ý, không đồng ý, cũng phải đồng ý." "..." Vừa thấy Lâm Phàm bá đạo như vậy, Minh Hà tức đến suýt hộc máu, nhưng cũng không có cách nào, ai bảo người ta là Thánh nhân chứ?

Mình cũng đánh không lại.

Chương 135

"Lâm Phàm Thánh nhân, chẳng lẽ ngài định dùng uy thế Thánh nhân để áp bức tại hạ?" "Ầm ầm..." Lâm Phàm không nhiều lời, trực tiếp dùng hành động nói cho Minh Hà biết.

Bùm...

Một cú đấm lớn từ trên trời giáng xuống, trực tiếp đánh nổ thân thể Minh Hà.

Nhưng không sao, Minh Hà có bốn trăm tám mươi triệu Huyết Thần Tử, đánh nổ một lần, có thể trọng sinh ngay lập tức, không hề hấn gì.

Một lát sau, Minh Hà lại trọng sinh ở một nơi khác, hét lớn: "Lâm Phàm, ngươi khinh người quá đáng...

Hôm nay ta, Minh Hà, dù có chết, có nhảy từ trên cao xuống gãy chân, cũng sẽ không để ngươi xây đạo trường trên đầu nhà ta!" "Bùm..." Trọng sinh!

"Bùm..." Trọng sinh!

Lâm Phàm cũng chịu thua.

Mẹ nó, hắn có bốn trăm tám mươi triệu Huyết Thần Tử, lão tử cứ đánh chết hắn hết lần này đến lần khác, phải đánh đến năm nào tháng nào?

"Được lắm, không chịu khuất phục đúng không!" "Cho ta thu..." Lâm Phàm hít sâu một hơi, trong tay vô tận thánh nhân vĩ lực tuôn ra, nhắm vào Huyết Hải hung hăng chộp một cái.

Ầm ầm...

Vô tận nước Huyết Hải, trong nháy mắt bị lấy đi một khối lớn, bay vào không gian hệ thống.

"..." Minh Hà vừa thấy lập tức hoảng sợ.

U Minh Huyết Hải là nhà của hắn, mênh mông vô biên, hắn đã ở đây ức vạn năm.

Bây giờ chỉ bị Lâm Phàm ra tay một lần, đã lấy đi một phần mười nước biển, nếu Lâm Phàm ra tay thêm chín lần nữa...

Mẹ kiếp nhà ta cũng không còn!

So với việc mất cả nhà, việc xây đạo trường trên đầu mình có là gì đâu?

So sánh một chút, có một cái nhà vẫn tốt hơn...

"Đợi đã, đợi đã..." Minh Hà tức thì nhận thua: "Lâm Phàm đạo huynh, Lâm Phàm Thánh nhân, dừng tay, dừng tay...

Mọi chuyện đều dễ nói..." "Hừ..." Lâm Phàm cười lạnh mấy tiếng, phất tay, vô tận nước Huyết Hải lại được thả về Huyết Hải.

"Thánh nhân xin cứ tự nhiên!" Minh Hà đứng bên cạnh Lâm Phàm, mặt mày khổ sở.

Lâm Phàm nói: "Đồ tiện cốt!" Minh Hà không nói gì.

Lâm Phàm lại nói: "Thế này đi, lần này chiếm Huyết Hải của ngươi, bản tọa thân là Thánh nhân, sao có thể chiếm không tiện nghi của ngươi?

Lần trước lấy của ngươi Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, trước sau hai lần đã nợ ngươi nhân quả.

Đợi Địa Phủ thành lập xong, sẽ cho ngươi một quả vị, đảm bảo công đức không ngừng, coi như giải quyết nhân quả giữa chúng ta, thế nào?" "Cái gì?" Minh Hà ngẩn người: "Địa Phủ?

Đó là thứ gì?" "Địa Phủ là thứ gì, lát nữa ngươi sẽ tự nhiên hiểu, nhưng mà, muốn hóa thành Địa Phủ, phải từ trong U Minh Huyết Hải lấy ra một bảo vật!" "Hả?

Bảo vật?" Minh Hà một hồi nghi hoặc: "Lâm đạo hữu, ngài không phải là muốn Nguyên Đồ, A Tỳ nhị kiếm của ta chứ?" "Không!" Lâm Phàm nói: "Vật này là Cực phẩm Tiên thiên Linh bảo, ở sâu trong Huyết Hải, không phải là của ngươi!" Hả?

Minh Hà mặt đầy vẻ khó tin, mặt đầy vẻ không tin tưởng.

Sâu trong Huyết Hải?

Cực phẩm Tiên thiên Linh bảo?

Không thể nào!

Minh Hà cho rằng Lâm Phàm đang khoác lác, sao có thể?

Mình là ai, là Minh Hà lão tổ, sinh linh viễn cổ sinh ra từ trong Huyết Hải, nói khó nghe một chút, U Minh Huyết Hải chính là cái nôi của mình, thứ đó chính là nhà của nhà mình, Huyết Hải tuy lớn, nhưng mỗi tấc đất dưới đáy Huyết Hải, Minh Hà đều đã lật tung lên tìm kiếm sạch sẽ... có bảo vật?

Sao có thể?

Có bảo vật mà lại không để ta phát hiện, còn để dành cho ngươi sao?

Không được, Lâm Phàm là Thánh nhân, vạn nhất hắn phát hiện ra bảo vật, ta có nên mở miệng đòi không?

"Ha ha..." Lâm Phàm một mắt nhìn thấu tâm tư của Minh Hà, thản nhiên nói: "Không cần nghĩ nữa, vật này là ứng với sứ mệnh trời đất mà sinh ra, về cơ bản không có quan hệ gì với ngươi!" "Khai!" Lâm Phàm hướng về phía U Minh Huyết Hải bên dưới, hét lớn một tiếng.

Ầm ầm...

Lấy Lâm Phàm làm trung tâm, U Minh Huyết Hải tức thì bị xé ra một khe hở, nước Huyết Hải chia sang hai bên, trong dòng nước vô tận sinh ra một khe vực sâu không thấy đáy.

Dưới đáy U Minh Huyết Hải âm u, một luồng khí âm trọc cổ xưa bay ra.

Đáy biển vạn năm không thấy ánh mặt trời, dưới đại pháp lực của Lâm Phàm, đã hiện ra hình dạng.

Đáy Huyết Hải một màu đỏ sẫm, giống như huyết nhục có sức sống.

"Không có bảo vật a!" Minh Hà nhìn đáy biển, trống không.

Lâm Phàm hít sâu một hơi, hướng về đáy biển hét lớn một tiếng: "Tụ!" Vô tận đạo pháp pháp tắc trong cơ thể bay ra, dẫn dắt khí âm trọc dưới đáy biển bay lên, từ từ ngưng tụ trong hư không trên mặt biển, chậm rãi hình thành một cuốn sách.

Một cuốn sách màu đen.

"Vèo!" Sau khi cuốn sách màu đen hình thành, nó hóa thành một luồng sáng bay tới, rơi vào tay Lâm Phàm, hóa thành hai vật, một cuốn sách, một cây bút.

Đồng tử Minh Hà co giật, nhìn về phía cuốn sách, cũng không hiểu, hỏi: "Sổ Sinh Tử là thứ gì?" Lâm Phàm thản nhiên nói: "Nhân Thư!" Cái gì...

Minh Hà trong lòng run lên.

Nhân Thư?

Nhân Thư trong Thiên Địa Nhân tam thư?

Trong Hồng Hoang, có Thiên Địa Nhân tam thư, ai cũng biết,

nhưng cho đến nay, vô số năm qua mọi người nhìn thấy, cũng chỉ có Địa Thư hóa từ Đại Địa Thai Mô trong tay Trấn Nguyên Tử.

Nhân Thư và Thiên Thư, chỉ nghe tên, chưa ai từng thấy.

Không ngờ Nhân Thư hôm nay lại xuất thế?

"Nhân Thư chưởng quản Địa Phủ!" Lâm Phàm nhìn Minh Hà và Hậu Thổ, nói: "Hiện nay Địa Phủ sắp được thành lập, Hậu Thổ muốn hóa thân thành nơi luân hồi, cho nên Nhân Thư liền ứng với sứ mệnh trời đất mà sinh ra, không có gì đáng ngạc nhiên." "Ồ..." Minh Hà nửa hiểu nửa không: "Dám hỏi, thế nào là luân hồi?" "Mẹ nó sao ngươi lắm lời thế?" Lâm Phàm lườm hắn một cái, sau đó nhìn Hậu Thổ: "Hậu Thổ, có thể bắt đầu rồi!" "Ừm!" Hậu Thổ hít sâu một hơi, nhưng không bắt đầu ngay lập tức, mà nhìn Lâm Phàm nói: "Phu quân, ta có một tâm nguyện chưa hoàn thành, hy vọng phu quân có thể giúp ta!" "Nói đi!" Lâm Phàm nhìn Hậu Thổ.

Hậu Thổ phất tay, một giọt máu tím vàng lớn bằng nắm tay được lấy ra từ trong cơ thể, ném cho Lâm Phàm, nói: "Đây là tinh huyết của Bàn Cổ, Thập Nhị Tổ Vu sở dĩ có thể thành Thập Nhị Tổ Vu, chính là nhờ vào tinh huyết này." "Tinh huyết không những có thể tạo ra Thập Nhị Tổ Vu, mà còn là vật tế bắt buộc của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Sau khi ta thân tử hôm nay, mong phu quân giao giọt tinh huyết này cho tộc nhân, để Vu tộc tạo ra một thân thể Tổ Vu khác, cũng là để kháng cự cuộc tấn công của Yêu tộc sắp tới!" "Được!" Lâm Phàm nhận lấy tinh huyết, nói: "Yên tâm, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, nhất định sẽ vận chuyển!" "Tốt, đa tạ phu quân!" Trong mắt Hậu Thổ, thu thủy long lanh, nhìn Lâm Phàm vạn phần không nỡ...

Nhưng, dù vạn phần không nỡ, gánh nặng thương sinh trong lòng, cuối cùng vẫn thành công đè nặng xuống ở đầu kia của cán cân.

Thân thể Hậu Thổ tức thì bay vào thương khung.

Chương 136

Ầm ầm...

Trên cửu thiên, mây đen giăng kín, từng tia sét bạc thỉnh thoảng lóe lên, chiếu sáng cả bầu trời.

Trong Hồng Hoang, vô số ánh mắt đổ dồn về một phương trời đất, cảnh tượng bên đó quá kinh người, khiến người ta vừa nhìn đã biết sẽ có đại sự xảy ra.

Thứ hai là, Lâm Phàm cũng ở đó.

Mọi người cũng đều biết, tên này lại đang giở trò gì đây?

Đương nhiên, trong Bàn Cổ thần điện, các Tổ Vu còn lại cũng đều nhìn thấy, không biết vì sao, hôm nay họ lại cảm nhận được một nỗi bi thương nhàn nhạt.

"Ta là Hậu Thổ!" Hậu Thổ đứng trên thương khung, giọng nói trong trẻo vang lên, tức thì truyền khắp đại địa Hồng Hoang.

"Là hậu duệ của Bàn Cổ, là Tổ Vu của Vu tộc." "Ta thường thấy sinh linh thế gian, sau khi chết hồn phách phiêu bạt, không nơi nương tựa, nay lòng có cảm ngộ, nguyện lấy thân ta, hóa thành nơi Lục Đạo Luân Hồi, làm nơi nương tựa cho hồn phách của sinh linh thiên hạ." "Luân hồi, là tẩy rửa tội nghiệt, hóa giải lệ khí, từ đó trời đất bất diệt, luân hồi bất tuyệt, vạn vật có trật tự.

Trong Hồng Hoang, tất cả sinh linh sau khi chết, đều nhập vào luân hồi, Lục Đạo Luân Hồi là: Thiên Nhân Đạo, A Tu La Đạo, Nhân Đạo, Súc Sinh Đạo, Ác Quỷ Đạo, Địa Ngục Đạo." Rắc...

Trên cửu thiên!

Sấm bạc và sấm vàng đồng thời lóe lên.

Từng đạo lôi quang hạ xuống.

Thiên Đạo biểu thị sự công nhận.

Giọng nói của Hậu Thổ, tự nhiên được Thiên Đạo gia trì, vang dội truyền đi bốn phương tám hướng của Hồng Hoang, trong Hồng Hoang, vô số sinh linh đều có cảm ứng.

Đương nhiên, có cảm xúc nhất, chính là những hồn phách phiêu bạt mà mọi người không nhìn thấy trong Hồng Hoang.

Có kẻ đã phiêu bạt trong Hồng Hoang mấy ngàn năm, có kẻ mấy vạn năm, có kẻ, thì đã phiêu bạt vô số năm.

Giờ phút này, nghe Hậu Thổ nói vậy, những hồn phách này tức thì cảm nhận được một cảm giác giải thoát chưa từng có.

Cuối cùng cũng được giải thoát rồi sao?

Vô số sinh hồn, phủ phục trên đất, hướng về phía Hậu Thổ cung kính hành lễ, dập đầu.

"Đa tạ Hậu Thổ nương nương..." "Hậu Thổ nương nương đại đức đại ân..." "Chúng ta, không còn phải chịu nỗi khổ phiêu linh nữa!" "Cuối cùng cũng có thể luân hồi..." ...

Bất Chu Sơn, Thập Nhị Tổ Vu!

"Tiểu muội muốn làm gì vậy?" "Đại ca, Lục Đạo Luân Hồi là gì?" "Tiểu muội nếu hóa thân thành Lục Đạo Luân Hồi, có bị tiêu vong không?" "Tiểu muội nếu không còn nữa, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của chúng ta phải làm sao?" ...

Hồng Hoang, các đạo trường của các Thánh nhân.

"Nàng ta muốn làm gì?" "Hậu Thổ Tổ Vu, muốn thân hóa thành nơi luân hồi?" "Tại sao ta không nhận được bất kỳ gợi ý nào từ Thiên Đạo?" "Vì sao không có thiên cơ giáng lâm?" ...

Chúng thánh mỗi người tự bấm kim quyết, bắt đầu suy tính.

Nhưng, bất kể chúng thánh bấm thế nào, đều một mặt mờ mịt.

"Vì sao lại như vậy?" "...

Chuyện ngoài Thiên Đạo..." Lão Tử một mặt không chắc chắn: "Chẳng lẽ, Hậu Thổ đang bổ sung cho Thiên Đạo sao?" Sao có thể?

Thiên Đạo có khuyết, có người đang bổ sung cho Thiên Đạo?

Nếu không, sao Thánh nhân có thể không tính ra được chứ? ...

"Hôm nay, ta Hậu Thổ lấy thân thể huyết nhục, hóa thành Lục Đạo Luân Hồi, bổ sung cho Thiên Đạo." Giọng nói của Hậu Thổ, rung động trong hư không, lan tỏa ra.

Vô số người chấn động mạnh.

Quả nhiên!

Thiên Đạo không hoàn chỉnh, Hậu Thổ đang lấy thân mình bổ sung cho Thiên Đạo.

Đây là công đức lớn lao, công đức khổng lồ!

Hít...

Thiên đình!

Đồng tử của Đế Tuấn và Thái Nhất, không ngừng đảo qua người Hậu Thổ.

"Ngô đệ, nàng ta sẽ không thành Thánh chứ?" Đế Tuấn nói ra nỗi lo của mình, hắn là Thiên Đế của Thiên đình, truy tìm đạo quả vô thượng vô số năm, Vu Yêu đại chiến, Đế Tuấn muốn nhất thống Hồng Hoang, sau đó mượn công đức vô thượng để thành Thánh vị.

Hiện nay Thánh vị chỉ còn lại một, nếu bị Hậu Thổ cướp đi, chẳng phải là công cốc sao?

“Không đâu ca ca, yên tâm đi!” Thái Nhất một mặt quả quyết: “Thánh vị cuối cùng, nhất định là của ca ca!” ...

“Phàm người lúc sống có đại công đức với đời, đều có thể vào Thiên Nhân Đạo, được Thiên Đạo quyến luyến trọng sinh, được vĩnh thế tiêu dao tự tại.” “Kẻ sát lục nặng, sát khí ngấm vào người, sau khi chết vào A Tu La Đạo, giam cầm ngàn năm, tẩy rửa sát nghiệp.” “Người không công không tội, vào Nhân Đạo.” “Người tội lớn hơn công, vào Súc Sinh Đạo.” “Kẻ tội ác cực lớn vào Ác Quỷ Đạo, thấp nhất là Địa Ngục Đạo.” “Địa Ngục khổ nhất, phàm người vào Địa Ngục Đạo, cần phải trải qua mười vạn sáu ngàn năm, mới có thể rời đi!” “Hậu Thổ thân hóa luân hồi, Thiên Đạo giám chi, Lục Đạo Luân Hồi, lập cho ta!” Ầm ầm...

Trên Thiên Đạo, sấm vàng cuồn cuộn, sấm bạc gầm thét.

Hậu Thổ cũng hóa thành thân thể Tổ Vu ức vạn trượng, chân đạp U Minh Huyết Hải, đầu đội thương thiên vô thượng.

Bùm...

Trong khoảnh khắc giọng nói rơi xuống, thân thể Hậu Thổ đột nhiên nổ tung.

Từng giọt máu vàng bay vào thương khung.

Thân thể ngọc ngà không tì vết kia, hóa thành mảnh vụn!

Gió thổi qua, dung nhan tuyệt thế đã mất đi một nửa, như một pho tượng điêu khắc lâu năm không được tu sửa, bị gió tuyết bào mòn.

“Hậu Thổ...” Khoảnh khắc đó!

Lâm Phàm trong lòng đột nhiên âm ỉ đau nhói.

Mặc dù, hắn biết Hậu Thổ nhất định sẽ trọng sinh, biết Thiên Đạo nhất định sẽ không để Hậu Thổ chết, đây là ý chí của Thiên Đạo.

Nhưng không biết vì sao, vẫn đau lòng.

“Rắc rắc...” Kim quang trên cửu thiên lóe lên.

Từng tia chớp, chiếu sáng bầu trời đen kịt dưới mây đen như ban ngày.

Thân thể, huyết nhục của Hậu Thổ, dần dần biến mất trong gió lôi, hóa thành một đoàn bản nguyên rơi xuống trên U Minh Huyết Hải, trong khoảnh khắc, sáu cái xoáy nước đen ngòm, lóe lên ánh sáng đen, càn quét cả Huyết Hải.

Một luồng khí cơ huyền diệu sinh ra.

Đại địa Hồng Hoang, sinh hồn ở vô số nơi đều có cảm ứng, bị Lục Đạo Luân Hồi hấp dẫn, cuốn về phía U Minh Huyết Hải.

Chương 137

"..." Trong Hồng Hoang, khí cơ luân hồi cuối cùng cũng trùng khớp với khí cơ Thiên Đạo.

Chúng thánh cuối cùng cũng nhận được thiên cơ.

"Ha ha ha ha ha..." Trên cửu thiên, trong Tam Thập Tam Thiên.

Thiên Đế Đế Tuấn nhìn thấy cảnh này, tức thì vui mừng khôn xiết: "Chết rồi, ha ha ha, chết rồi, đáng tiếc cho công đức ngút trời, không còn phúc để hưởng nữa rồi!" "Ha ha!" Đông Hoàng Thái Nhất cũng vui mừng, nói: "Đại ca, Thập Nhị Tổ Vu đã mất một, lần Vu Yêu đại chiến tới, chúng ta chắc thắng không nghi ngờ!" ...

Ngược lại, trong Bất Chu Sơn.

Mười một vị Tổ Vu tức thì khóc thành một đoàn.

"Tiểu muội ơi... sao em lại ngốc vậy?" "Tiểu muội, đừng mà!" "Tiểu muội, chuyện lớn như vậy, sao không thương lượng với các ca ca?" ...

Rắc rắc...

Trên cửu thiên, sấm vàng cuồn cuộn, từng tầng mây công đức vàng ngưng tụ, hình thành một dải mây vàng vô biên, ngưng tụ vô tận công đức, đang rực rịch.

"Nhiều công đức quá!" "Trời ạ, đáng tiếc quá!" Vô số người lắc đầu.

Nhiều công đức như vậy, thậm chí còn nhiều hơn cả Nữ Oa tạo nhân năm đó, nếu rơi vào người Hậu Thổ, Hậu Thổ chắc chắn sẽ thành Thánh, nhưng đáng tiếc, Hậu Thổ đã chết.

Tổ Vu không có nguyên thần, sau khi thân thể tan vỡ, đại biểu cho mọi thứ đã kết thúc.

Ầm...

Đám mây công đức vàng vô tận kia, mang theo huyền quang tạo hóa, cuối cùng cũng hạ xuống.

Công đức chia làm mười phần, trong đó hai phần rơi vào người Lâm Phàm.

Tám phần còn lại vốn dĩ sẽ rơi vào người Hậu Thổ, đáng tiếc Hậu Thổ đã thân vẫn, lấy thân hóa thành Lục Đạo Luân Hồi, cho nên Thiên Đạo công đức liền coi Lục Đạo là Hậu Thổ, vô tận công đức giáng xuống, rơi lên trên Lục Đạo.

Vô số công đức, tưới nhuần Lục Đạo.

Xoáy nước màu đen tức thì biến thành xoáy nước màu vàng.

Nhưng, điều khiến vô số người Hồng Hoang kinh ngạc là, dưới sự bao phủ của vô số mây công đức vàng và huyền quang tạo hóa, trong Lục Đạo đã sinh ra một nguyên thần yếu ớt.

Sau đó, nguyên thần nhanh chóng lớn mạnh.

Sau một hơi thở liền biến hóa thành hình người, chính là Hậu Thổ.

"..." Vô số người lại một lần nữa kinh hãi: Hậu Thổ lại sống lại?

Khóe miệng Lâm Phàm, cuối cùng cũng lộ ra nụ cười.

Xa xa, Bất Chu Sơn một mảnh hoan hỉ!

Tam Thập Tam Thiên, sắc mặt Đế Tuấn âm trầm.

Nhưng, sau khi Hậu Thổ ra đời, chỉ có tu vi Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Nàng một mặt mờ mịt nhìn xung quanh, mất mấy hơi thở, bản

nguyên mới quay về, tất cả ký ức mới ùa tới.

“Phu quân... ta... còn sống sao?” Hậu Thổ nhìn Lâm Phàm.

Lâm Phàm cười nói: “Đúng vậy, đừng phân tâm, mau chóng luyện hóa công đức!” “Ừm!” Hậu Thổ vốn đã có tu vi Chuẩn Thánh đại viên mãn, lúc này có công đức chi lực gia trì, chỉ là khôi phục lại tu vi trước đó mà thôi, đối với nàng không nghi ngờ gì là chuyện nước chảy thành sông.

Đại La Kim Tiên sơ kỳ!

Đại La Kim Tiên trung kỳ!

Đại La Kim Tiên hậu kỳ!

Đại La Kim Tiên viên mãn!

Chuẩn Thánh sơ kỳ!

Chuẩn Thánh trung kỳ!

Chuẩn Thánh hậu kỳ!

Chuẩn Thánh viên mãn!

Hậu Thổ gần như trong vòng mười mấy hơi thở, đã nâng tu vi lên đến cường độ ban đầu.

Nhưng, vẫn chưa kết thúc.

Bởi vì công đức kia thực sự quá khổng lồ, khôi phục tu vi chỉ dùng một phần rất nhỏ.

Ầm...

Một khoảnh khắc nào đó, tu vi trên người nàng đột nhiên phá vỡ bức tường chắn, cánh cửa vô thượng kia, cuối cùng cũng nứt ra một khe hở.

Giữa trời đất, khí cơ chuyển đổi.

Tử khí đông lai mười vạn dặm, trời rơi kim hoa, đất vọt kim liên.

Không sai...

Hậu Thổ đã thành công bước vào Hỗn Nguyên nhất trọng thiên.

"..." Đồng tử của Thiên Đế Đế Tuấn đột nhiên co rút lại, rồi tức thì phóng đại, mất đi ánh sáng: Xong rồi... mất rồi... vô số năm nỗ lực, đều uổng phí cả sao?

Nhưng, tu vi của Hậu Thổ thăng tiến vẫn chưa dừng lại.

Dưới sự tưới nhuần của công đức tiếp theo, tu vi của nàng một đường tăng vọt, trực tiếp phi lên Hỗn Nguyên tam trọng thiên mới dừng lại.

Giữa trời đất, Thánh nhân thứ chín, vị trí đã định!

Ong ong ong...

Trên cả U Minh Huyết Hải, dị tượng đua nhau xuất hiện.

Tử khí đông lai mười vạn dặm, vô số kim hoa rơi xuống, mặt biển Huyết Hải, kim liên trải rộng.

Bầu trời dâng lên mây cửu sắc, giữa mây tiên nhạc réo rắt, tiên quang lượn lờ.

Chương 138

Trong đám mây ngũ sắc đó, thần long u u gầm thét, thái phượng cất tiếng hót trong trẻo, kỳ lân ẩn hiện.

"..." Minh Hà tim đã nhảy lên đến cổ họng: Thành Thánh... thành Thánh rồi?

Giống như Đế Tuấn, Minh Hà cũng là một kẻ có dã tâm, vô số năm đều say mê Đại Đạo, sau đó phát hiện Đại Đạo quá khó, chuyển sang trảm thi, nhưng sau khi trảm thi vẫn chưa thành Hỗn Nguyên Đại Đạo vô thượng, lại đi cướp đoạt Hồng Vân, để mong có được đạo cơ Hồng Mông Tử Khí mà tham ngộ, cuối cùng Hồng Vân tự bạo, Minh Hà tự nhiên công dã tràng.

Nhưng Minh Hà vẫn chưa từ bỏ.

Lại tìm kiếm cơ duyên, tham chiếu Nữ Oa tạo nhân, tạo ra A Tu La nhất tộc, trời cao giáng xuống vô biên công đức, nhưng vẫn chưa thành Thánh.

Ngàn vạn lần không ngờ, Thánh nhân cuối cùng, lại là một con hắc mã.

Đúng vậy, một con hắc mã thực thụ trong mắt mọi người.

Trừ Lâm Phàm ra, dù là Thánh nhân, mọi người cũng đều đoán xem Thánh nhân cuối cùng rốt cuộc sẽ rơi vào tay ai.

Có người cho rằng sẽ là Đế Tuấn!

Có người cho rằng sẽ là Minh Hà!

Có người cho rằng là Trấn Nguyên Tử!

Có người cho rằng là Côn Bằng, Tây Vương Mẫu thậm chí là một

trong hai vị Thái Âm nữ thần.

Nhưng vạn vạn lần không ngờ, Thánh nhân cuối cùng lại rơi vào tay Hậu Thổ của Vu tộc, thậm chí nếu không phải Hậu Thổ hôm nay thành Thánh, người ta chỉ biết Vu tộc có Thập Nhị Tổ Vu, ngay cả tên cụ thể của Hậu Thổ cũng không gọi ra được.

Đây không phải là hắc mã lớn nhất sao?

Minh Hà thở dài một hơi, không cam tâm a.

Nhưng không cam tâm thì đã sao?

Dưới Thiên Đạo, số cực là chín, hiện nay chín vị Thánh nhân đã đủ, hắn cũng hết cơ hội rồi.

Nhưng nghĩ lại, trên cửa nhà mình có đạo trường của Thánh nhân, sau này ngược lại có thể bớt đi nhiều chuyện phiền phức.

Dù sao, ai lại rảnh rỗi dám đến đạo trường của Thánh nhân gây sự chứ?

"Cung Tử Tiêu, Hồng Quân, chúc mừng Hậu Thổ đạo hữu, thành tựu Thánh vị vô thượng.

Đạo hữu thân hóa Lục Đạo Luân Hồi, bổ sung khiếm khuyết của Thiên Đạo, khiến Hồng Quân bội phục a!" Giọng nói của Hồng Quân, truyền đến từ Tử Tiêu Cung.

Đúng vậy, sau khi Hậu Thổ hóa thân Lục Đạo Luân Hồi, sinh linh trong Hồng Hoang, quả thật cảm thấy quy tắc giữa trời đất đã hoàn thiện hơn.

"Tam Thanh chi Thái Thanh Lão Tử, cung hạ Hậu Thổ nương nương thành Thánh nhân!" "Tam Thanh chi Ngọc Thanh Nguyên Thủy, cung hạ Hậu Thổ nương nương thành Thánh nhân!" "Tam Thanh chi Thượng Thanh Thông Thiên, cung hạ Hậu Thổ nương

nương thành Thánh nhân!" "Tây Phương giáo Tiếp Dẫn/Chuẩn Đề, chúc mừng Hậu Thổ nương nương, thành tựu Thánh vị vô thượng!" "Trấn Nguyên Tử..." "Minh Hà..." "Nữ Oa..." ...

Giọng nói của chúng thánh và vô số đại lão Hồng Hoang, đều truyền đến từ bốn phương tám hướng.

"Vu tộc Tổ Vu, chúc hạ tiểu muội thành Thánh nhân!" "Ha ha ha... tiểu muội, chúc mừng nhé!" Trên Bất Chu Sơn, vô số Vu tộc vui mừng khôn xiết.

Hậu Thổ thành Thánh, Vu tộc cũng có Thánh nhân, vậy thì lần Yêu tộc tấn công tới, không đánh cho chúng đến mẹ cũng không nhận ra, ta uổng làm Vu tộc!

Mọi người chúc hạ!

Hậu Thổ lần lượt hồi lễ.

Cuối cùng, Lâm Phàm khẽ cười, nói: "Chúc mừng Hậu Thổ nương nương!" "Đi đi!" Hậu Thổ mỉm cười duyên dáng, vẫn như năm xưa!

Lâm Phàm nói: "Chỉ có sáu cái xoáy nước trơ trọi, phơi bày ra ngoài, quá xấu, thế này đi, ta lập cho nàng một cái đạo trường, để sau này ở đây tu hành, trấn áp Lục Đạo!" "Được!" Thế là, Lâm Phàm phất tay, tế ra Nhân Thư.

"Thiên Đạo ở trên!" Lâm Phàm ngẩng đầu, hét lớn với cửu thiên, nói: "Đệ tử Lâm Phàm, hôm nay lập Địa Phủ, lấy Nhân Thư Sổ Sinh Tử và Phán Quan Bút trấn áp khí vận Địa Phủ, Thiên Đạo giám chi..." Ầm ầm...

Lâm Phàm phất tay, vô tận pháp lực tuôn ra, trên U Minh Huyết Hải, xây dựng một tòa thành trì ức vạn dặm, làm đạo trường cho Hậu Thổ, Địa Phủ to lớn vô biên, gần như bao phủ toàn bộ Huyết Hải.

Lục Đạo Luân Hồi kia, tự nhiên cũng bị bao phủ trong Địa Phủ.

Giọng nói của Lâm Phàm được Thiên Đạo gia trì, truyền bá khắp Hồng Hoang: "Nhiệm vụ của Địa Phủ, là tẩy rửa linh hồn chúng sinh, phàm người lúc sống dính phải nghiệp lực, đều phải ở Địa Phủ tẩy rửa nhân quả trên linh hồn, mới có thể vào luân hồi chuyển thế đầu thai!" "Địa Phủ thiết lập một vị Phong Đô Đại Đế, thống ngự Địa Phủ, tổng quản mọi việc." "Thiết lập Ngũ Phương Quỷ Đế, là Nam Phương Quỷ Đế, Đông Phương Quỷ Đế, Bắc Phương Quỷ Đế, Tây Phương Quỷ Đế và Trung Ương Quỷ Đế!" "Thiết lập Thập Điện Diêm La, là Tần Quảng Vương, chuyên quản sinh tử nhân gian, thống quản cát hung." "Sở Giang Vương, chuyên quản Hoạt Đại Địa Ngục, Bác Y Đình Hàn Băng Địa Ngục." "Tống Đế Vương, chuyên quản Hắc Thằng Đại Địa Ngục.

Người ở dương thế tác loạn phạm thượng hoặc gây ra tranh chấp sẽ đến điện này." "Ngũ Quan Vương, chuyên quản Hợp Đại Địa Ngục, Huyết Hà Địa Ngục.

Người trốn thuế, gian lận kinh tế sẽ đến điện này." "Diêm La Vương, chuyên quản Khiếu Hoán Địa Ngục." "Biện Thành Vương, chuyên quản Khiếu Hoán Đại Địa Ngục và Uổng Tử Thành.

Người oán trách trời đất, quay về phương Bắc tiểu tiện sẽ đến điện này." "Thái Sơn Vương, chuyên quản Nhiệt Não Địa Ngục.

Người lấy xương cốt chế thuốc, ly gián người thân sẽ đến điện này." "Bình Đẳng Vương, chuyên quản A Tỳ Địa Ngục." "Đô Thị Vương, chuyên quản Đại Nhiệt Não Địa Ngục." "Luân Chuyển Vương, chức trách là căn cứ vào báo cáo của các địa ngục trên để phân biệt chuyển thế." "Dưới mỗi Thập Điện Diêm Vương, lại có phủ quân, phán quan, âm ty, quỷ sai, dạ xoa, v.v., hiệp trợ quản lý Địa Phủ!" ...

Rắc rắc...

Trên Thiên Đạo, giáng xuống công đức và mây vàng, năm thành rơi vào người Lâm Phàm, năm thành rơi vào Địa Phủ.

Địa Phủ đen ngòm kia, tức thì bị công đức tế luyện, biến thành màu vàng óng.

Nhưng màu vàng óng cũng chỉ lóe lên một cái, rồi lại khôi phục màu đen.

Thiên Đạo thừa nhận, Địa Phủ cũng đã được thành lập.

Đây là đạo trường của Hậu Thổ.

Hậu Thổ nhìn Địa Phủ, rất hài lòng, gật đầu với Lâm Phàm, nói: "Đa tạ phu quân!" "Đi..." Lâm Phàm phất tay, Phán Quan Bút và Sổ Sinh Tử trong tay bay vào Địa Phủ, trấn áp khí vận Địa Phủ.

"Không khách khí, giữa hai chúng ta, còn nói những lời này làm gì?" "Tiểu muội..." "Ha ha ha, tiểu muội, chúc mừng nha!" ...

Đúng lúc này, mười một Tổ Vu của Vu tộc, dưới sự dẫn dắt của Đế Giang trực tiếp phá vỡ không gian, đến mảnh thiên địa này.

Các Tổ Vu đều rất vui mừng.

Cộng Công càng đi đầu, nói: "Tiểu muội, quá tốt rồi.

Ta vừa nghĩ ra một diệu kế, tiểu muội đã thành Thánh, chúng ta trực tiếp đi, chém sạch Yêu tộc, thế nào?" "Đúng vậy tiểu muội, em phất tay một cái không phải là có thể diệt Yêu tộc rồi sao, sau này chúng ta cũng lên Thiên đình ở!" "Được!" Hậu Thổ thân là Vu tộc, tự nhiên không thể chối từ.

Nhưng, theo lời nói vừa dứt, bỗng nhiên có một luồng khí cơ huyền hoàng hạ xuống, cấm chế bay ra, bao phủ toàn bộ Địa Phủ.

"Địa Phủ mới lập, mọi việc chưa ổn, trong vòng một triệu năm,

Hậu Thổ phải ở đây trấn thủ, không được bước ra khỏi Địa Phủ một bước." Giọng nói của Hồng Quân truyền đến từ trên cửu thiên, đồng thời lại nói: "Quả vị trong Địa Phủ còn trống, chúng thánh đều có thể cho đệ tử vào lấp đầy!" Kết quả này, Lâm Phàm sớm đã biết.

Nhưng các Tổ Vu lại không chịu.

"Dựa vào đâu?" "Vì sao lại ngăn cản tiểu muội ra ngoài?" "Tiểu muội, đừng nghe lời lão đạo Hồng Quân đó, em bây giờ là Thánh nhân, hắn cũng là Thánh nhân, sợ hắn sao?" "Đúng vậy, ta không tin một cái trận pháp rách, thật sự có thể ngăn được Thánh nhân?" ...

Các Tổ Vu ồn ào một hồi, rồi liền tiến vào trong Địa Phủ.

Sau đó lại từ Địa Phủ đi ra, trận pháp kia dường như không có chút tác dụng nào.

"Thấy chưa!" Trí giả của Vu tộc là Cộng Công cười lớn nói: "Em gái, ra ngoài đi, chúng ta mặc kệ lão đạo Hồng Quân!" "Ừm!" Hậu Thổ hít sâu một hơi, cũng bước một bước ra ngoài.

Chương 139

Nhưng, chuyện quỷ dị đã xảy ra, khi thân thể Hậu Thổ chạm vào lớp cấm chế bên ngoài, lại bị kim quang trên đó đánh bật lại, trở về trong Địa Phủ.

Tuy là Thánh nhân, nhưng lại không thể ra ngoài.

"..." "Cái này..." Các Tổ Vu cũng kinh ngạc không thôi.

Lâm Phàm lắc đầu, phất tay, lấy ra đoàn tinh huyết bản nguyên của Tổ Vu mà Hậu Thổ đã giao cho trước đó, ném cho Đế Giang: "Đế Giang huynh, trở về tái tạo một vị Tổ Vu đi, Hậu Thổ không thể tham gia Vu Yêu đại chiến được." "Đương nhiên, huynh có thể mang tinh huyết đi, từ từ diễn hóa Tổ Vu, nhưng ta đề nghị nên đưa một giọt tinh huyết cho Cửu Phượng, Cửu Phượng nhận được tinh huyết có thể trực tiếp thăng lên cấp bậc Tổ Vu!" "Được!" Đế Giang nhận lấy tinh huyết, lại cùng Hậu Thổ trò chuyện một hồi, sau đó thấy vô số thiên cơ lưu quang bay tới, các Tổ Vu không muốn gặp mặt các Thánh nhân Hồng Hoang, liền tự độn đi.

"Hừ..." Hậu Thổ nhìn bóng lưng các ca ca rời đi, thở dài một hơi.

Lâm Phàm nói: "Nàng nay đã là Thánh nhân, kết cục của Vu tộc, hẳn là có thể suy diễn ra được vài phần thiên cơ." "Ừm!" Hậu Thổ nghe lời Lâm Phàm, bấm kim quyết, miệng tụng kim ngôn, sau khi kết nối với một luồng khí cơ của Thiên Đạo, liền bắt đầu suy tính.

Đột nhiên, sắc mặt nàng kịch biến.

"Phụt..." Một ngụm thần huyết màu vàng phun ra, bắn lên trời cao, làm vỡ nát hư không.

"Vì... vì sao lại như vậy?

Vì sao lại như vậy?" Trong mắt Hậu Thổ, lộ ra vô tận bi ai: "Phu quân, nói cho ta biết, vì sao lại như vậy, Vu Yêu nhị tộc..." "Suỵt..." Lâm Phàm vội vàng tiến lên, bịt miệng Hậu Thổ lại, nói: "Đây là thiên cơ, nếu tiết lộ ra ngoài, nàng cũng không gánh nổi trách nhiệm này đâu.

Vu Yêu nhị tộc, đều không được trời đất dung thứ, định sẵn sẽ biến mất trong dòng sông lịch sử." "Bây giờ nàng nên hiểu, tại sao lúc đầu Vu tộc đại thắng, ngô và Hồng Quân lại hạ lệnh đình chiến rồi chứ.

Không phải Thiên Đạo thiên vị Yêu tộc, mà là sự cân bằng bị phá vỡ, phải thiết lập một sự cân bằng mới, chỉ vậy mà thôi..." "Nhưng..." "Không có nhưng nhị gì cả!" Lâm Phàm nói: "Ý chí Thiên Đạo, là muốn tiêu trừ dấu vết của Bàn Cổ trong Hồng Hoang, đây là thiên đạo sử nhiên, trừ phi sức mạnh của nàng siêu thoát Thiên Đạo, nếu không, không thể thay đổi được!" "Thôi được!" Hậu Thổ cũng hết cách.

Lúc này, chân trời lưu quang lóe lên, chẳng mấy chốc đã có người đáp xuống U Minh Huyết Hải.

Có Tam Thanh, có Tây Phương nhị thánh, lại có Trấn Nguyên Tử, Tây Vương Mẫu, Thái Âm nữ thần mấy người, thậm chí cả Nhiên Đăng của Côn Luân Sơn cũng đi theo.

"Kính kiến Hậu Thổ Thánh nhân, Lâm Phàm Thánh nhân!" "Các vị, mời vào!" Hậu Thổ thu dọn tâm tình, mời mọi người vào trong Địa Phủ.

Chúng thánh nối đuôi nhau vào, chỉ có Trấn Nguyên Tử dừng lại, đi đến bên cạnh Lâm Phàm, cung kính kiến lễ: "Kính kiến Lâm Phàm Thánh nhân!" "Ừm!" Lâm Phàm có chút không hiểu nhìn Trấn Nguyên Tử, hỏi: "Vì sao không vào trong?" "Thánh nhân nói đùa rồi!" Trấn Nguyên Tử nói: "Đạo Tổ từng nói, trong Địa Phủ thiếu nhân thủ quản

lý, cần các thánh sắp xếp, ta Trấn Nguyên Tử hà đức hà năng, dám cùng các thánh nghị sự việc này?" "Vậy ngươi đến đây làm gì?" "Có một chuyện, phải nói với Thánh nhân..." Sắc mặt Trấn Nguyên Tử trang nghiêm, thành khẩn hành một đại lễ với Lâm Phàm, sau đó nói: "Hiện nay nơi luân hồi đã được thành lập, sinh hồn thiên hạ đều có nơi nương tựa.

Nghe nói năm đó lão hữu của ta là Hồng Vân tự bạo, Lâm Thánh nhân đã thu lấy tàn hồn của hắn, không biết Thánh nhân có thể..." Vốn dĩ là chuyện này, Trấn Nguyên Tử không nói, Lâm Phàm gần như đã quên mất Hồng Vân.

Năm đó Lâm Phàm quả thật đã cất giữ nguyên thần của Hồng Vân, dùng một giọt Tam Quang Thần Thủy để tưới nhuần, bao nhiêu năm trôi qua, cũng không biết tàn hồn của Hồng Vân thế nào rồi.

Vạn nhất vì dưỡng hộ không đúng cách mà hồn phi phách tán, chẳng phải là tội lỗi lớn sao?

Lâm Phàm phất tay, lấy tàn hồn của Hồng Vân ra khỏi không gian hệ thống, nhìn một cái, may quá, chưa chết, nhưng cũng mê man, như một con chó chết.

"Lão hữu... lão hữu..." Mấy chục vạn năm không gặp, lúc này đột nhiên nhìn thấy tàn hồn của Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử thật sự là nước mắt như mưa.

Cảnh tượng này, khiến Lâm Phàm một trận rùng mình.

Mẹ nó, mục đích của lão tử làm nhiều việc như vậy, chẳng lẽ chỉ là để tác thành cho một cặp hảo cơ hữu sao?

"Khụ khụ khụ...

Trấn Nguyên Tử, muốn làm gay...

à không, muốn ôn lại tình xưa, cũng không được đâu, hắn bây giờ

hoàn toàn không có ý thức, ngươi, nén bi thương đi!" "Vâng..." Trấn Nguyên Tử nén bi thương, lại hướng Lâm Phàm cúi người hành lễ, nói: "Kính xin Thánh nhân, đưa tàn hồn của lão hữu ta vào Lục Đạo Luân Hồi.

Nếu được chuyển thế, một phần nhân quả tạo hóa này, lão phu nguyện ý thay Hồng Vân đạo hữu gánh vác, thế nào?" Nhân quả tạo hóa này không thể nói là không lớn.

Năm đó nếu không có Lâm Phàm, Hồng Vân đã sớm hồn phi phách tán.

Nếu Hồng Vân thuận lợi luân hồi, chính là trực tiếp nợ Lâm Phàm một mạng, nhân quả này không thể nói rõ được.

"Ông ông ông..." Trên mặt Trấn Nguyên Tử một trận đau lòng, trực tiếp lấy ra bạn sinh chí bảo Cực phẩm Tiên thiên Linh bảo Địa Thư: "Lâm Phàm Thánh nhân, đây là thứ đáng giá nhất trên người Trấn Nguyên Tử rồi, tuy Thánh nhân không nhất định để vào mắt, nhưng... xin Thánh nhân vô cùng thành toàn, sau này dù vào nước sôi lửa bỏng, chỉ cần Thánh nhân một câu, Trấn Nguyên Tử vạn tử bất từ!" Lâm Phàm đột nhiên cảm động.

Cốt truyện mẹ kiếp này, thật sự cần phải thân thiết như vậy sao?

"Thôi thôi..." Lâm Phàm nói: "Bần tọa sao có thể thu Địa Thư của ngươi, đây là bạn sinh chi bảo, ký thác chính đạo của ngươi, cầm về đi.

Bần tọa chỉ cần một cây Nhân Sâm Quả Thụ trên Ngũ Trang Quán của ngươi, để kết thúc nhân quả lần này, ngươi có bằng lòng không?" "Một cây Nhân Sâm Quả Thụ?" Thân thể Trấn Nguyên Tử run lên, rồi lập tức mừng như điên.

Đúng vậy!

Trấn Nguyên Tử thật sự mừng như điên.

Nhân Sâm Quả Thụ là một trong thập đại Tiên thiên Linh căn, nhưng đối với Trấn Nguyên Tử, chẳng có tác dụng gì.

Quả trên cây đó, cũng chỉ có thể thỏa mãn khẩu vị mà thôi, ngoài ra, Nhân Sâm Quả Thụ còn có tác dụng gì?

Ngược lại Địa Thư, đối với Trấn Nguyên Tử ý nghĩa lớn hơn nhiều.

"Chỉ là..." Trấn Nguyên Tử lắp bắp: "Như vậy, Thánh nhân chẳng phải là thiệt lớn sao?" "Ha ha..." Lâm Phàm nói: "Cây này đối với ta, có đại dụng đồ, sao lại nói thiệt hay không." "Vậy được, Trấn Nguyên Tử nguyện ý!" Trấn Nguyên Tử nói: "Sau khi trở về, tiểu nhân sẽ đích thân mang Nhân Sâm Quả Thụ đến Thái Âm Tinh!" "Được!" Lâm Phàm phất tay: "Trấn Nguyên Tử đạo hữu, cùng vào xem đi!" Trấn Nguyên Tử trong lòng vui mừng.

Lâm Phàm cũng vui mừng.

Trong mắt Trấn Nguyên Tử, Địa Thư quý hơn Nhân Sâm Quả Thụ trăm lần, nhưng trong mắt Lâm Phàm, Cực phẩm Tiên thiên Linh bảo có là cái thá gì, thứ thật sự quý giá chính là Nhân Sâm Quả Thụ kia.

Nếu ta tập hợp đủ mười đại Tiên thiên Linh căn, đặt vào trong Vạn Thảo Đồ Phổ, Vạn Thảo Đồ Phổ có trực tiếp tiến giai thành Hỗn Độn Chí Bảo không?

Nếu thật sự tiến giai, vậy thì... có sinh ra Hỗn Độn Thanh Liên không?

Dù sao, lúc đầu sư tôn đã nói, Vạn Thảo Đồ Phổ, là mấu chốt để Hỗn Độn Thanh Liên trọng sinh.

Hai người mỗi người một tâm tư, đi vào đại điện Địa Phủ.

Lúc này, tất cả mọi người trong Địa Phủ đều đã ngồi vào chỗ, chỉ còn lại vị trí đứng đầu, đang đợi Lâm Phàm.

"Lâm sư huynh!" "Kính kiến sư huynh!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người vừa thấy Lâm Phàm, vội vàng đứng dậy khỏi chỗ ngồi, hướng Lâm Phàm hành lễ.

Tam Thanh còn lại không đứng dậy, nhưng cũng cách không chắp tay.

Về phần Nhiên Đăng và Minh Hà, thì trực tiếp quỳ trên đất dập đầu.

Lâm Phàm gật đầu, để Trấn Nguyên Tử tùy ý ngồi ở cuối, còn mình ngồi ở vị trí đầu, hai bên trái phải, lần lượt là Nữ Oa, Tây Vương Mẫu, Thái Âm nữ thần và Hậu Thổ.

Hậu Thổ với tư cách là người chủ sự của Địa Phủ, lên tiếng trước: "Các vị, Đạo Tổ nói, Địa Phủ mới lập, chưa ổn định.

Cho nên người quản lý trong Địa Phủ, phải thương nghị với các vị.

Nhưng, ta là một phụ nữ không hiểu quy củ, mà Địa Phủ lại do phu quân ta là Lâm Phàm lập ra, cho nên, sự việc cụ thể, vẫn nên lấy ý kiến của chàng làm trọng!" "..." Chúng thánh hơi ngẩn người.

Rõ ràng, Hậu Thổ dễ lừa hơn, nếu lừa Lâm Phàm thì... không bị hắn lừa lại đã là tốt lắm rồi.

Chương 140

"Được!" Chuẩn Đề là người đầu tiên đứng lên hưởng ứng, nói: "Địa Phủ do Lâm Phàm Thánh nhân lập ra, chúng ta đương nhiên phải nghe theo ý kiến của Lâm Phàm sư huynh, mọi người thấy thế nào?" Tiếp Dẫn tự nhiên giơ hai tay tán thành.

Tam Thanh thì trong lòng mắng một câu Chuẩn Đề: Nịnh bợ, vô sỉ!

Nhưng, sự tình đã đến mức này, Tam Thanh cũng biết không thể gây ra sóng gió gì, cũng đành phải đồng ý.

Nữ Oa tự nhiên càng không cần phải nói.

"Các vị!" Lâm Phàm thản nhiên nói: "Địa Phủ mới lập, trong đó quả vị có Phong Đô Đại Đế một người, Ngũ Phương Quỷ Đế năm người, Thập Điện Diêm La mười người, tổng cộng mười sáu quả vị, đều là công đức vô lượng, các ngươi thấy sao?" "Lâm sư huynh!" Lời của Lâm Phàm vừa dứt, Ngọc Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn trong Tam Thanh đứng ra, nói: "Không chỉ có mười sáu, còn có các phủ quân, phán quan dưới mỗi điện Diêm La, còn có..." "Đợi đã..." Lâm Phàm vội vàng cắt ngang lời Nguyên Thủy, nói: "Những chuyện nhỏ nhặt đó, không cần ta lo, chúng ta chỉ phân chia Thập Điện Diêm La là được, quan viên các điện bên dưới, do Diêm La Vương tự quyết định!" "Thôi được!" Nguyên Thủy nói: "Dù vậy, cũng có sáu chức vị đứng đầu!" "Vậy được!" Lâm Phàm suýt thì quên mất chuyện sáu vị trí đứng đầu: "Nói đi!" Lão Tử lên tiếng đầu tiên.

Nói: "Ta chỉ có một đệ tử dưới trướng, hiện nay chỉ là tu vi Thái Ất Kim Tiên, là người Nhân tộc, vị trí Phong Đô Đại Đế, giao cho đệ tử ta là Huyền Đô đi!" Lão Tử vừa mở miệng, đã muốn lấy đi chức

quan lớn nhất của cả Địa Phủ.

Lâm Phàm trong lòng cười lạnh.

Cái gọi là Địa Phủ, cốt lõi nằm ở Lục Đạo Luân Hồi, ở hai chữ luân hồi.

Một khi luân hồi mở ra, sẽ có vô số hồn phách trong Hồng Hoang bay tới, tiến vào trong đó.

Nhưng trước khi tiến vào Lục Đạo, bước đầu tiên cần làm, là căn cứ vào nghiệp lực nhiều ít trên người hồn phách, để lựa chọn vị trí đầu thai.

Nghiệp lực ít, đầu thai vào Thiên Nhân Đạo và Nhân Đạo.

Nhiều, đầu thai vào Súc Sinh Đạo.

Nhiều hơn nữa, đầu thai vào A Tu La Đạo, Ác Quỷ Đạo và Địa Ngục Đạo.

Nhưng bất kể đầu thai vào đạo nào, đều cần tiến hành một bước, là tẩy sạch toàn bộ nghiệp lực trên người hồn phách.

Tẩy rửa nghiệp lực là việc khổ sai, do các trấn thủ Lục Đạo tự hoàn thành.

Nhưng vì tẩy rửa nghiệp lực, lại tạo phúc cho Hồng Hoang và quỷ hồn, cho nên sẽ có nhân quả công đức không ngừng hạ xuống.

Theo quy củ trong Hồng Hoang, tẩy rửa một điểm nghiệp lực, sẽ có mười điểm công đức.

Những công đức này, trong đó năm thành bị các trấn thủ Lục Đạo tự mình lĩnh đi, phần còn lại tập hợp lại, bị Phong Đô Đại Đế, Ngũ Phương Quỷ Đế và Thập Điện Diêm La chia nhau.

Rõ ràng, Phong Đô Đại Đế là người đứng đầu, tự nhiên có thể nhận được lợi ích nhiều nhất.

Lão Tử vừa mở miệng đã muốn lấy đi vị trí đứng đầu, những người khác đều không vui.

Trong đó không vui nhất phải kể đến Lâm Phàm.

Lâm Phàm không giải thích gì, thản nhiên nói: "Vị trí Phong Đô Đại Đế, ta giữ lại, các ngươi không cần nói nữa!" "Vậy được..." Lão Tử vốn cũng không định lấy được vị trí Phong Đô Đại Đế, cái gọi là hét giá trên trời, trả giá dưới đất, lời của Lâm Phàm vừa dứt, hắn liền nói: "Vậy cho ta một vị Ngũ Phương Quỷ Đế, không quá đáng chứ?" "Ta cũng muốn một vị Ngũ Phương Quỷ Đế!" Nữ Oa lên tiếng!

"Tây Phương giáo chúng ta cũng muốn một vị!" Chuẩn Đề không chịu thua kém.

Sau đó, Thông Thiên đứng dậy nói: "Tiệt giáo ta muốn một vị!" "Xiển giáo ta cũng muốn một vị!" Ngũ Phương Quỷ Đế, tổng cộng năm người.

Tam Thanh mỗi người một, Nữ Oa một, Tây Phương giáo một.

Vừa đẹp!

Chia sạch sẽ.

Mọi người đang định vỗ tay tán thưởng, Lâm Phàm lạnh lùng nói: "Không được, Hậu Thổ Thánh nhân là Vu tộc, vị trí Ngũ Phương Quỷ Đế, phải chừa lại một vị cho Vu tộc!" Chừa một vị cho Vu tộc, không quá đáng.

Rõ ràng là không quá đáng, nhưng cho Vu tộc một vị, thì sẽ thiếu một vị, ai không muốn đây?

Mọi người nhìn tôi, tôi nhìn anh.

Lâm Phàm đột nhiên nói: "Thế này đi, Xiển giáo đừng lấy nữa, vị trí của Xiển giáo cho Vu tộc!" "Được!" Hậu Thổ trực tiếp đồng ý.

Sau đó Nguyên Thủy ngây người: Ta... không có phần của ta?

"Lâm sư huynh, khinh người quá đáng rồi, ai cũng có, vì sao ta lại không có?" Lâm Phàm nói: "Ta cũng không có mà, Ngũ Phương Quỷ Đế Thái Âm Tinh của ta cũng không đòi!" Phụt...

Sắc mặt Nguyên Thủy tối sầm lại, thầm nghĩ: Ngươi đúng là không đòi vị trí Ngũ Phương Quỷ Đế, nhưng mẹ nó ngươi chiếm luôn vị trí đứng đầu rồi.

Nhưng, Nguyên Thủy không nói thẳng ra.

Nhưng không nói, bên cạnh Nhiên Đăng là đệ tử của Xiển giáo lại đứng lên, hướng Lâm Phàm hơi chắp tay, nói: "Lâm Phàm Thánh nhân, Thái Âm Tinh tuy không có Ngũ Phương Quỷ Đế, nhưng lại có một vị Phong Đô Đại Đế a, xem ra không..." "Hừ..." Sắc mặt Lâm Phàm lập tức biến đổi, uy áp vô tận tức thì bao trùm lên người Nhiên Đăng: "Nơi này, là nơi Thánh nhân luận đạo, một Chuẩn Thánh quèn như ngươi, Nhiên Đăng, ai cho ngươi mở miệng nói chuyện?

Nói cho ta biết, ngươi là cái thá gì?" "Ta..." Thân thể Nhiên Đăng run rẩy, bị uy áp của Lâm Phàm đè nặng, ngay cả cơ hội mở miệng cũng không có, bất đắc dĩ, đành nhìn Nguyên Thủy.

Hy vọng Nguyên Thủy có thể nói giúp một câu.

Đáng tiếc, Nguyên Thủy lại trực tiếp làm lơ.

"Bành!" Lâm Phàm chỉ dùng chưa tới một thành uy áp ý niệm.

Nhiên Đăng đang ngồi dưới Nguyên Thủy, trong nháy mắt đã bị uy áp của Lâm Phàm đè nổ thân thể.

Bành!

Một trận mưa máu bay ra, rơi xuống đất, lập tức hóa thành vô số sinh linh Tiên Thiên.

“Đi!” Lâm Phàm cũng không lãng phí, trực tiếp đuổi những sinh linh này ra khỏi đại điện, đặt vào trong Địa Phủ để làm quỷ sai.

Nhiên Đăng nổ tung, bản mệnh chí bảo của y, Linh Cữu Cung Đăng lại bay ra, vừa vặn rơi xuống đất.

Vèo!

Lâm Phàm vung tay, Linh Cữu Cung Đăng liền hóa thành một luồng sáng bay vào lòng bàn tay hắn.

Lúc này, nguyên thần của Nhiên Đăng cũng mượn máu tươi để sống lại.

Sau khi sống lại, y không dám oán hận chút nào, trực tiếp "bịch" một tiếng quỳ xuống đất: “Thánh nhân tại thượng, Nhiên Đăng biết sai rồi, xin thánh nhân tha cho tội chết!” Thánh nhân, và dưới thánh nhân, vốn là hai loại sinh vật khác nhau, huống chi Lâm Phàm là loại thánh nhân siêu cấp biến thái đã vượt qua thánh nhân bình thường.

“Ừm!” Lâm Phàm phất tay, nói: “Linh Cữu Cung Đăng, bản tọa tạm thời thu lại, không phải bản tọa tham lam bảo vật của ngươi, mà là để ngươi lấy đó làm gương, biết sai mà sửa.” “...” Mặc dù mất đi Linh Cữu Cung Đăng, Nhiên Đăng vẫn mồ hôi đầm đìa dập đầu đồng ý.

Y không dám có bất kỳ ý kiến nào khác.

“Cầm lấy!” Lâm Phàm vung tay, đưa Linh Cữu Cung Đăng cho Hi Hòa bên cạnh, nói: “Nhà xí ở Thái Âm Tinh của chúng ta còn thiếu một cái đèn, tối dùng để chiếu sáng đi!” Phụt!

Lời này vừa thốt ra, tất cả mọi người có mặt ở đây suýt nữa phun ra một ngụm máu.

Mẹ nó!

Đó là Cực phẩm Tiên thiên linh bảo đó, lại đặc biệt đem đi làm đèn chiếu sáng?

Thôi được, làm đèn chiếu sáng thì cũng thôi đi, dù sao chuyện như vậy ở Thái Âm Tinh cũng không phải lần đầu.

Hồi đó khi Lão Tử đổi lấy Chân Võ Tạo Điêu Kỳ, cây Bát Cảnh Cung Đăng Tiên Thiên kia không phải cũng treo ở cửa Quảng Hàn Cung trên Thái Âm Tinh sao?

Nhưng treo ở nhà xí thì quả thật có hơi quá rồi.

Chương 141

Quá lãng phí!

Nhưng chẳng ai dám nói gì cả.

Mà... thần tiên có dùng nhà xí không nhỉ?

Thường Hi nhìn Lâm Phàm với vẻ mặt nghiêm túc: "Ca ca, trên Thái Âm Tinh của chúng ta, làm gì có nhà xí!" Lâm Phàm lập tức vạch đen đầy trán: Em gái tôi sao lại ngốc thế nhỉ, không thể không phá đám tôi à?

May là Hi Hòa bên cạnh phản ứng nhanh: "Không có, nhưng sau này khó tránh khỏi việc phải chiêu mộ một vài đệ tử sơ cấp thậm chí là phàm nhân, Thái Âm Tinh cần chăm sóc Quảng Hàn Cung, cho nên nhà xí là cần thiết, ta có thể xây một cái, phải có, phải có!" "Ồ ồ ồ..." Hi Hòa và Thường Hi hai người một xướng một họa, mọi người đều cạn lời, còn Nhiên Đăng thì tức chết.

Bảo vật bạn sinh của ta mà lại bàn nhau treo trong nhà xí để chiếu sáng cho hạ nhân ư?

"Khụ khụ khụ..." Lâm Phàm ho khan vài tiếng, nói: "Ngũ Phương Quỷ Đế bản tọa không cần, tiếp theo, Thập Điện Diêm La!" "Thập Điện Diêm La, Nhân giáo của ta không cần!" Lão Tử ra vẻ hào phóng, nói: "Nhưng mà, Địa Ngục Đạo trong Lục Đạo trấn thủ, giao cho Nhân giáo ta, thế nào?" "Không được!" Lâm Phàm nói: "Địa Ngục Đạo trấn thủ, là để lại cho Vu tộc, ai cũng không được giành!" Lục Đạo trấn thủ, tuy không phải là quả vị, nhưng cũng cực kỳ quan trọng.

Bất kể giáo môn nào có được một vị trí, công đức sinh ra sẽ không ngừng được chuyển đến môn phái, còn có khí vận gia trì.

“Vậy ta muốn A Tu La Đạo?” Lão Tử không cam lòng.

Lâm Phàm vẫn lắc đầu, nói: “Năm xưa khi Minh Hà đạo hữu lập đạo trường trên U Minh Huyết Hải, bản tọa từng hứa, muốn trả Minh Hà đạo hữu nhân quả, A Tu La Đạo trấn thủ, đã hứa cho A Tu La nhất tộc!” Cái gọi là trấn thủ, chính là người của A Tu La nhất tộc canh giữ bên ngoài A Tu La Đạo, thanh tẩy nghiệp lực trên người những kẻ đi vào đạo này, công việc này do người A Tu La Đạo làm, công đức một nửa thuộc về người quản lý Địa Phủ, một nửa thuộc về người A Tu La, đây là nguồn công đức bất tận.

“Vậy ta muốn Ác Quỷ Đạo?” Lão Tử tiếp tục hỏi.

Lâm Phàm nói: “Ác Quỷ Đạo để lại cho Nhân tộc, đừng tranh nữa, thế này đi, Súc Sinh Đạo để lại cho Nhân giáo, khí chất khá tương đồng với Nhân giáo!” Phụt!

Không nhắc tới khí chất thì thôi, vừa nhắc đến khí chất, Lão Tử tức thì nhớ lại cảnh tượng nhiều năm trước, khi đổi lấy Chân Võ Tạo Điêu Kỳ, con rùa đen trên lá cờ đó đã trở thành nỗi đau vĩnh viễn trong lòng Lão Tử.

“Thôi được!” Lão Tử cười khổ: “Đa tạ Lâm đạo hữu!” Tuy lời của Lâm Phàm không dễ nghe, nhưng thứ nhận được lại là thật.

“Lâm sư huynh...” Chuẩn Đề thấy Lục Đạo trong nháy mắt mất đi bốn vị trí, vội vàng đứng ra tranh thủ: “Nhân Đạo, để lại cho Tây phương giáo của ta đi!” “Được!” Lâm Phàm trực tiếp gật đầu đồng ý.

“Ta...” Thông Thiên và Nguyên Thủy hai người sắc mặt tối sầm: Không phải đang phân chia Thập Điện Diêm La sao, sao lại nhảy sang Lục Đạo trấn thủ rồi?

Lại giở trò!

“Thiên Nhân Đạo, Xiển giáo của ta muốn!” “Tiệt giáo của ta

muốn!" Trong Lục Đạo, cũng có sự khác biệt.

A Tu La Đạo, Ác Quỷ Đạo, Địa Ngục Đạo và Súc Sinh Đạo, đều là những nơi có nhiều lợi lộc.

Nhưng Thiên Nhân Đạo và Nhân Đạo thì không được.

Nghĩ cũng biết, những người tiến vào Thiên Nhân Đạo và Nhân Đạo là ai?

Là những người có ít nghiệp lực.

Những hồn phách này nghiệp lực ít, thanh tẩy cũng không có bao nhiêu công đức, có chút vô vị.

Nhưng dù ruồi nhỏ cũng là thịt, có một chút tiến bộ còn hơn là không có gì?

Thấy Thông Thiên và Nguyên Thủy cả hai đều muốn, Lâm Phàm lập tức mỉm cười: Tam Thanh đã phân gia, quan hệ giữa Thông Thiên và Nguyên Thủy ngày càng tệ, ta vừa hay đổ thêm dầu vào lửa, để hai người đánh một trận.

"..." Lâm Phàm giả vờ khó xử, xòe tay nói: "Chỉ có một vị trí, cả hai đều muốn.

Bản thánh cũng không biết nên cho ai, hay là thế này, hai người đánh một trận, ai thắng thì cho người đó, thế nào?" Hai người biết rõ đây là kế, nhưng là dương mưu của Lâm Phàm, không có cách nào phá giải.

Nhưng hai người chắc chắn không đánh, Thông Thiên và Nguyên Thủy cãi nhau đỏ mặt tía tai, cuối cùng Thông Thiên nhượng bộ, nhường Thiên Nhân Đạo cho Nguyên Thủy.

Điều kiện là, khi phân chia Thập Điện Diêm La, Nguyên Thủy không được tranh đoạt.

“Vậy được, tiếp theo là Thập Điện Diêm La!” Lâm Phàm xòe tay, nói: “Bản tọa thì không cần, nhưng Vu tộc muốn ba cái, không có ý kiến gì chứ.

Ngoài ra, bản tọa không cần, nhưng...” Nhìn những người không liên quan tại hiện trường, Lâm Phàm vung tay, cách ly Trấn Nguyên Tử, Minh Hà, Nhiên Đăng và những người không phải thánh nhân ra ngoài, tiếp tục nói: “Nhưng... các ngươi cũng nên biết, sau Vu Yêu, Nhân tộc sẽ hưng thịnh, ý chí Thiên Đạo không thể trái, Thập Điện Diêm La, bản tọa làm chủ, để lại cho Nhân tộc ba cái, thế nào?” Các thánh nhân đều biết chút thiên cơ, cho nên Lâm Phàm để lại cho Nhân tộc ba cái, mọi người đều không có ý kiến.

“Oa Hoàng Cung của ta không cần!” “Nhân giáo của ta cũng không cần!” Nữ Oa và Lão Tử đều không cần.

Chuẩn Đề nói: “Tây phương giáo của ta muốn hai cái!” “Tiệt giáo của ta muốn hai cái!” Thế là xong...

Nguyên Thủy cũng không bị bỏ lại, Thập Điện Diêm La, Vu tộc ba cái, Nhân tộc ba cái, Tiệt giáo hai cái, Tây phương giáo hai cái.

Ầm!

Lâm Phàm vung tay, khí cơ rút đi, những người bị cách ly cũng được thả ra.

“Được rồi, Ngũ Phương Quỷ Đế, Thập Điện Diêm La và Lục Đạo trấn thủ, tất cả đã phân chia xong, hy vọng các vị sau khi trở về, sớm ngày phái người đến đây, kế thừa quả vị.

Đặc biệt là Lục Đạo trấn thủ, việc này thực sự không thể chậm trễ!” “Vâng!” Mọi người chắp tay với Lâm Phàm.

Minh Hà sắc mặt lộ ra nụ cười và một tia cảm kích với Lâm Phàm.

“Đi thôi, ta đưa các vị đi xem nơi Lục Đạo luân hồi!” Lâm Phàm dẫn mọi người đi về phía Lục Đạo luân hồi.

Lúc này Địa Phủ mới thành lập, Lục Đạo luân hồi trơ trọi tồn tại, không có Hoàng Tuyền Lộ, không có cầu Nại Hà, thậm chí cũng không có Mạnh Bà mà Hậu Thổ tạo ra, tự nhiên cũng không có canh Mạnh Bà.

Mọi người tự nhiên đi đến nơi luân hồi.

Sáu cái vòng xoáy đen kịt, tỏa ra ánh sáng kỳ dị.

Từng linh hồn, từ trong hư không bị kéo đến, lần lượt dừng lại ở cửa Lục Đạo, nhưng vì nghiệp lực trên người chưa được thanh tẩy, không thể tiến vào Lục Đạo.

“Ai...” Lão Tử nhìn một lúc, nói: “Lục Đạo trấn thủ, quả thực không thể chậm trễ, lão phu sau khi trở về, nhất định sẽ tự mình dẫn người đến trấn thủ Lục Đạo, che chở cho những hồn phách vô tội này!” “Đúng vậy!” “Không sai!” Mọi người đều hưởng ứng.

Lâm Phàm nói: “Để các ngươi kiến thức, sức mạnh của Lục Đạo luân hồi.” Vung tay một cái, một bình ngọc trong suốt được Lâm Phàm tế ra, bên trong đang ngủ say một tàn hồn, không phải ai khác, chính là Hồng Vân.

Trấn Nguyên Tử mừng rỡ.

Nhưng mà, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề của Tây phương giáo, sau khi nhìn thấy tàn hồn thì sắc mặt lập tức đại biến.

“Lâm...

Lâm sư huynh, đây là...

Hồng Vân?” “Không sai!” Lâm Phàm cười hì hì nói: “Có kinh ngạc không, có bất ngờ không?” Hai người mặt đen như đít nồi, nhưng vẫn

phải chắp tay cảm tạ Lâm Phàm.

Không vì gì khác, chỉ vì năm đó Hồng Vân trực tiếp nhường chỗ ngồi, nhường đi vị trí đệ tử của Hồng Quân, nhường đi thánh vị.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề của Tây phương giáo cuối cùng đều ngồi trên vị trí của Hồng Vân, sau đó được Hồng Quân thu làm đệ tử, trở thành thánh nhân.

Hai người nợ Hồng Vân một món nhân quả cực lớn.

Nhân quả, không dễ trả.

Năm đó khi trời đất chưa có luân hồi, nếu Hồng Vân chết đi, nhân quả tự nhiên tiêu tan.

Nhưng vạn vạn không ngờ, tàn hồn của Hồng Vân lại nằm trong tay Lâm Phàm.

Chương 142

Nếu bây giờ tiến vào luân hồi, sau này dù chuyển thế thành người khác, hai người vẫn nợ Hồng Vân nhân quả.

Chuyện này chưa xong.

"Đi!" Trong lúc Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đang suy nghĩ, Lâm Phàm trực tiếp thả tàn hồn của Hồng Vân ra, bàn tay tỏa ra vô tận vĩ lực, trực tiếp thanh tẩy sạch sẽ một chút nhân quả nghiệp lực yếu ớt trên người Hồng Vân, sau đó đưa vào Nhân Đạo trong Lục Đạo luân hồi.

Vèo!

Hồn phách tức thì đi vào vòng xoáy, biến mất.

Các thánh nhân lần lượt triển khai thần thức quét khắp Hồng Hoang, nhưng điều kỳ lạ là, Hồng Vân vào luân hồi, dường như đã biến mất, không để lại cho chúng thánh một chút khí cơ nào.

Thế là, các thánh nhân lại bấm quyết tính toán, nhưng tính toán nửa ngày, cũng không tính ra được vị trí cụ thể và thông tin.

Lâm Phàm nhàn nhạt nói: "Các vị đừng tính nữa, ngay cả sư tôn, cũng không tính ra được bất kỳ huyền cơ nào.

Lục Đạo luân hồi, là nơi huyền diệu nhất trong trời đất Hồng Hoang, trừ khi sinh linh đó trưởng thành đến một mức độ nhất định tự động tiết lộ khí cơ, nếu không căn bản sẽ không bị ai phát giác!" Hù...

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hung hăng thở ra một hơi.

Lâm Phàm nhìn hai người, mỉm cười, lộ ra hàm răng trắng bóng, nói: "Hai vị, theo ta thấy, Hồng Vân đạo hữu đã chuyển thế, hai vị không bằng trước tiên nhường ra một quả vị trong tay, đưa cho Hồng Vân đạo hữu, cũng để trả bớt nhân quả, nếu không sau này đợi bốn

mươi tám đại nguyện hoàn thành, cũng không thể siêu thoát được!" "..." Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn nhau: Lời của Lâm Phàm, quả thực cũng là sự thật.

"Thôi vậy, thôi vậy..." Tiếp Dẫn nói: "Vậy thì đem một trong Ngũ Phương Quỷ Đế của Tây phương giáo chúng ta, đưa cho Hồng Vân đạo hữu đi!" "Đại thiện!" Lâm Phàm giơ ngón tay cái lên với Tây phương giáo.

"Được rồi, chúng ta đi trước!" Lão Tử thấy Lâm Phàm lại bắt đầu lừa gạt, vội vàng rời đi, để tránh bị vạ lây.

"Vèo vèo..." Nguyên Thủy, Thông Thiên cũng lần lượt rời đi.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cũng rời đi!

Trong nháy mắt, chỉ còn lại Minh Hà và Trấn Nguyên Tử, cùng với đám người Lâm Phàm.

"Đa tạ Lâm Phàm thánh nhân!" Trấn Nguyên Tử chân thành quỳ xuống đất, nói: "Trấn Nguyên Tử thay mặt lão hữu cảm kích vô cùng!" "Không sao." Lâm Phàm phẩy tay.

Minh Hà cũng quỳ xuống dập đầu, nói: "Đa tạ thánh nhân hậu đãi, A Tu La tộc của ta, thật sự là phúc tu mười đời!" "Ừm!" Lâm Phàm phẩy tay, hai người cũng lần lượt rời đi.

Quay lại đại sảnh Địa Phủ xem, hay thật, còn có một người chưa đi.

"Nữ Oa muội tử, chưa đi sao?" Lâm Phàm nhìn Nữ Oa.

Nữ Oa nói: "Ngươi định đuổi ta à?" "Không!" Lâm Phàm nhìn Hậu Thổ: "Đây là địa bàn của Hậu Thổ thánh nhân, có muốn đuổi cũng là nàng đuổi!" "Hừ..." Nữ Oa lạnh lùng hừ một tiếng, đối với Hậu Thổ, nàng không có thiện cảm, nhưng hai người cũng không có xung đột.

“Thôi vậy, ta cũng phải đi!” Nữ Oa nói: “Lâm Phàm ca ca, trước khi đi, ta có một vấn đề, muốn thỉnh giáo một phen.” “Đi!” Lâm Phàm dẫn theo Hi Hòa, Thường Hi, Tây Vương Mẫu cùng bay lên trời, Nữ Oa theo sát phía sau.

Bay lên không trung, Nữ Oa tiến lên, hỏi Lâm Phàm: “Lâm Phàm ca ca...” “Khụ khụ khụ khụ...” Vừa mới nói một câu, Hi Hòa bên cạnh lập tức có ý kiến, ho khan vài tiếng, nói: “Nữ Oa thánh nhân xin tự trọng, ca ca của hai chị em ta, không phải là ca ca của ngươi, ca ca của ngươi là Phục Hy, chỉ là một con kiến mà thôi...” “Ta...” Nữ Oa vạch đen đầy trán: Sao cứ lấy anh trai ta ra đả kích ta hoài vậy?

“Lâm Phàm sư huynh!” Nữ Oa nhấn mạnh hai chữ “sư huynh”, hỏi: “Tiểu muội có một câu, muốn hỏi sư huynh.” “Ồ?” Lâm Phàm cảm thấy hứng thú hỏi: “Câu gì?” Nữ Oa nói: “Lần trước Lâm sư huynh hỏi, thế gian tình là vật chi?

Nữ Oa sau khi trở về, suy ngẫm mấy vạn năm, cũng không ngộ ra được chân lý trong đó, xin sư huynh chỉ giáo!” Trời!

Lâm Phàm vạch đen đầy trán, suýt nữa từ trên mây ngã xuống.

Bên cạnh Hi Hòa, Thường Hi bĩu môi, trên mặt Tây Vương Mẫu cũng có một tầng ghen tuông.

“Hừ...” “Hừ...” “Hừ...” Ba người phụ nữ đồng thời hừ lạnh.

Nữ Oa lại không thèm để ý, chỉ nhìn Lâm Phàm, hỏi: “Lâm sư huynh, lẽ nào huynh cũng chưa tham ngộ ra sao?” “Ta chưa tham ngộ?” Lâm Phàm cười lớn: “Sao có thể?” “Nghe cho kỹ đây!” Lâm Phàm hít sâu một hơi, ra vẻ cực ngầu, nói: “Hỏi thế gian, tình là vật chi, mà khiến cho sinh tử tương hứa.

Trời nam đất bắc đôi khách bay, cánh già mấy độ nóng lạnh qua.

Hoan lạc thú, ly biệt khổ, trong đó càng có si nhi nữ.

Ngươi nên có lời, mây giăng vạn dặm, tuyết phủ nghìn non, bóng lẻ về với ai!" "Vèo!" Lâm Phàm dẫn theo Tây Vương Mẫu và chị em Hi Hòa, Thường Hi, trực tiếp hóa thành luồng sáng bay đi.

Trong hư không, chỉ còn lại Nữ Oa mặt mày thương cảm.

"Khiến cho sinh tử tương hứa?" Nữ Oa lẩm bẩm: "Tình sâu đậm, thật sự có thể sinh tử tương hứa, ngay cả đại đạo cũng không màng sao?" Hồng Hoang, phương Bắc.

Dưới lòng đất núi lửa Bất Diệt.

Trong ánh lửa của vòng xoáy lửa, một nữ tử mặc cung trang màu đỏ thẫm, lặng lẽ đứng đó, trên y bào màu đỏ thẫm, mười hai con phượng hoàng vàng rực rỡ lấp lánh ánh vàng.

Nàng ngẩng đầu, dường như đang suy tư điều gì, đôi môi như hoa hồng hé mở, giọng nói dịu dàng từ từ vang lên: "Hoan lạc thú... ly biệt khổ..." Một lát sau!

Lâm Phàm đã bay đến Thái Âm Tinh.

Vừa mới nghỉ ngơi một lúc ở Quảng Hàn Cung, cùng các muội tử uống trà, xem Hi Hòa và Thường Hi khiêu vũ, thật là vui vẻ.

Mấy chục vạn năm du lịch Hồng Hoang, khiến cho tâm cảnh của Lâm Phàm vô cùng vững chắc.

Lúc này, hắn có một dự cảm, nếu bây giờ đi lĩnh ngộ Thời gian đại đạo vô thượng kia, sau này chắc chắn sẽ thành công.

Chỉ không biết, có thể một hơi ngộ ra đến cuối cùng hay không.

"Ngũ Trang Quán Trấn Nguyên Tử, đến cầu kiến Lâm Phàm thánh nhân!" Lúc này, Trấn Nguyên Tử đã đến bên ngoài Thái Âm Tinh.

"Mau mời vào!" Lâm Phàm trực tiếp mở đại trận, để Trấn Nguyên Tử vào trong.

Trấn Nguyên Tử đến, mang theo bảo vật là cây Nhân Sâm Quả.

Chỉ thấy tay áo run lên, sử dụng thần thông "Tụ Lý Càn Khôn", một cây cổ thụ cao chót vót từ trong tay áo Trấn Nguyên Tử bay ra, đứng sừng sững trong hư không.

Cây Nhân Sâm Quả cao lớn vô biên, cả cây, giống như một hành tinh khổng lồ.

Tán cây rộng hàng vạn dặm, trên đó mây xanh như tán, treo lủng lẳng ba mươi mấy quả hình trẻ con, chính là Nhân Sâm Quả.

Trấn Nguyên Tử nói: "Lâm Phàm thánh nhân, đa tạ thánh nhân cứu lão hữu của ta, lại vì lão hữu của ta mưu được một quả vị trong Địa Phủ, cây Nhân Sâm Quả nho nhỏ này, thực sự không thành kính ý!" "Ha ha!" Lâm Phàm mỉm cười, nhìn cây Nhân Sâm Quả, lại nhìn Trấn Nguyên Tử, nói: "Trấn Nguyên Tử đạo hữu, đối với Hồng Vân, thật là không có gì để nói, hai người lại có tình bạn thân thiết như vậy, thật khiến bản tọa ghen tị." "Đa tạ thánh nhân khen ngợi!" Trấn Nguyên Tử nói: "Ta và lão hữu, ngủ cùng giường, ăn cùng bàn, vô số năm đã là bạn thân!" "Oa..." Trong mắt Lâm Phàm hiện lên đầy vẻ "gay cấn", không nhịn được một trận rùng mình: Mẹ nó, ngủ cùng giường, ăn cùng bàn?

"Hay là..." Lâm Phàm nói: "Trấn Nguyên Tử đạo hữu, đợi Hồng Vân đạo hữu chuyển thế thành công, bản thánh giúp ngươi một tay?" "Giúp?" "Giúp ngươi và Hồng Vân làm một cái địa hôn, Nữ Oa nương nương ở đó có Tú Cầu!" "Phụt..." Trấn Nguyên Tử lập tức phun ra một ngụm máu, vẻ mặt vô tội nhìn Lâm Phàm: "Đạo hữu, đừng nói bậy, ta và Hồng Vân, đó là tình bạn thuần khiết." "Hơn nữa, ta đồng ý...

Hồng Vân đạo hữu cũng..." "Ha ha ha!" Lâm Phàm nhìn Trấn Nguyên Tử.

“Khụ khụ khụ khụ...

Trấn Nguyên Tử đạo hữu đừng kích động, chuyện địa hôn sau này hãy nói!” “Được!” Trấn Nguyên Tử chắp tay với Lâm Phàm, sau đó trực tiếp lui đi.

“Hi hi hi...” Sau khi Trấn Nguyên Tử đi, Hi Hòa, Thường Hi và Tây Vương Mẫu mấy người cười thành một đám, từng người nằm lăn ra đất, eo cũng không thẳng nổi.

Hoa cành run rẩy, khiến Lâm Phàm tà hỏa dâng trào, trong mắt lộ ra khát vọng vô tận.

Nhưng mà!

Trước tiên phải kiềm chế.

Tây Vương Mẫu hít sâu một hơi, nén cười đứng dậy, nói: “Phu quân, ta có một chuyện, muốn thương nghị với phu quân!” “Nói đi!” “Vâng!” Tây Vương Mẫu lấy ra tàn hồn của ca ca Đông Vương Công, nói: “Hồng Vân có thể chuyển thế, không biết ca ca của ta có thể chuyển thế hay không?” Đông Vương Công!

Chương 143

Bị Đế Tuấn tiêu diệt vẫn lạc, giống như Hồng Vân tự bạo, chỉ còn lại một chút tàn hồn.

Lâm Phàm lại lắc đầu, nói: "Bây giờ chưa được, tiếp tục dùng Tam Quang Thần Thủy ôn dưỡng đi.

Tàn hồn tổn hại nghiêm trọng hơn Hồng Vân, nếu bây giờ đưa vào luân hồi, có thể sẽ đánh mất bản ngã, vĩnh sinh vĩnh thế cũng không có cơ hội khôi phục bản nguyên!" "Vâng!" Tây Vương Mẫu gật đầu, lại vội vàng thu tàn hồn của Đông Vương Công lại.

"Được rồi!" Lâm Phàm nói: "Lần này ta du lịch Hồng Hoang mấy chục vạn năm, có chút sở ngộ, muốn bế quan một thời gian, các nàng cũng đi bế quan đi!" "Không được!" Thường Hi nói: "Ta có việc phải làm!" "Việc gì?" "Ta muốn đi xây nhà xí!" "Phụt..." Lâm Phàm cũng phun ra.

Nhưng mà, Lâm Phàm đã định sẵn không thể bế quan, bởi vì vừa rồi, hắn nhận được một tin tức.

"Đinh đông... hệ thống lựa chọn siêu cấp, hiện tại phát hành nhiệm vụ, mời túc chủ lựa chọn!" "Lựa chọn một: giúp đỡ Nhân tộc Thương Hiệt tạo chữ, thưởng 1 tỷ điểm công đức, thưởng một gói quà lớn thần bí!" "Lựa chọn hai: từ chối giúp đỡ Thương Hiệt, không có phần thưởng!" Mời túc chủ mau chóng lựa chọn.

"Ta chọn một!" Lâm Phàm mặt mày đau khổ, nhận lấy công việc khổ sai này.

Nếu không phải vì có gói quà lớn, lão tử còn lâu mới đi.

Một tỷ công đức, lão tử căn bản không cần dùng, bây giờ ta đã có

mấy chục tỷ rồi được không.

Vèo!

Lâm Phàm hóa thành luồng sáng bay ra khỏi Thái Âm Tinh, sau đó tay khẽ vạch một cái, không gian vô tận trước mặt mở ra, trong nháy mắt đã rơi xuống một ngọn núi của Nhân tộc.

Đây là một bộ lạc hẻo lánh của Nhân tộc, nhưng bộ lạc cũng không nhỏ.

Lúc này, trên đỉnh núi, có một người đàn ông thân hình cao lớn, dung mạo tiều tụy.

Người đàn ông đối mặt với vách núi, đôi mắt đỏ ngầu, tinh thần hoảng hốt.

"Thương Hiệt!" Một người phụ nữ mặc áo gai từ phía sau đi tới, đặt một ít thức ăn và nước xuống dưới chân Thương Hiệt: "Thương Hiệt, đây là nước và thức ăn cho chàng, ăn một chút đi, nếu không thân thể chàng chịu không nổi đâu!" Người phụ nữ nhìn Thương Hiệt, một trận đau lòng.

Nàng là vợ của Thương Hiệt, Thương Hiệt là chồng của nàng.

Gia đình nàng không giống nhà người khác.

Chồng nàng không làm việc, mỗi ngày đối mặt với vách núi, viết viết vẽ vẽ, người trong bộ lạc đều chế giễu Thương Hiệt là kẻ điên.

Nhưng Thương Hiệt, vẫn như cũ, mỗi ngày chìm đắm trong việc viết viết vẽ vẽ dưới vách núi.

Người phụ nữ không còn cách nào khác, một mình lên núi săn bắn, một mình đi hái quả dại.

"A Nặc, vất vả cho nàng rồi!" Thương Hiệt thu ánh mắt từ trên vách núi xuống, vẻ mặt áy náy nhìn vợ mình.

Người phụ nữ nhìn đôi mắt đỏ ngầu của Thương Hiệt, trong lòng lại đau nhói: "Thương Hiệt à, hay là... chàng nghỉ ngơi đi, nghỉ ngơi đi..." "Không, ta không thể nghỉ ngơi, ta không thể nghỉ ngơi..." Thương Hiệt lắc đầu: "Ta muốn sáng tạo một đại nghiệp có lợi cho Nhân tộc thiên thu vạn thế, ta không thể nghỉ ngơi, ta mà nghỉ ngơi, chúng sẽ chạy mất, A Nặc nhìn xem, chúng sẽ chạy, thật sự sẽ chạy!" Thương Hiệt điên cuồng lay A Nặc, giơ ngón tay, dùng máu làm mực, vẽ một phù văn trên vách đá.

"Xem...

đây là chữ ta tạo ra, Nặc, đây là tên của nàng, A Nặc, xem đi..." A Nặc kinh hãi nhìn vách đá, không thể tin được nhìn cảnh tượng trước mắt.

Chữ mà Thương Hiệt viết ra, chỉ trong nháy mắt, đã hóa thành một luồng sáng bay vào hư không, biến mất không thấy!

"...

Thật sự đi rồi, bay đi rồi!" A Nặc nhìn chồng mình, nhìn văn tự bay đi, không dám tin: "Có quỷ... có quỷ...

ở đây có quỷ..." Có quỷ!

A Nặc sợ đến mức vừa lăn vừa bò, chạy xuống núi.

Thương Hiệt không đi, nhìn chằm chằm vào vách đá, lại dùng máu tươi trên ngón tay, viết một chữ trên tảng đá.

"Thương!" "Hiệt!" Thương Hiệt viết tên của mình.

Nhưng, hai chữ đó cũng tức thì hóa thành luồng sáng bay đi.

"Tại... tại sao... tại sao..." Thương Hiệt phát điên, ra sức đập vào vách núi.

Tại sao không thể sáng tạo văn tự.

Nhân tộc của ta, chẳng lẽ không xứng đáng có văn tự sao?

Tại sao ta rõ ràng đã tạo ra văn tự, nhưng ngày hôm sau lại quên hết.

Ta thử viết những văn tự này xuống, nhưng tất cả đều chạy mất... tất cả đều chạy mất.

Tại sao?

Ai đang cản trở ta?

"Ai!" Thương Hiệt hét lớn một tiếng.

Trên chín tầng trời, sấm sét vang dội, đáp lại hắn là một đám mây đen, và vài tiếng sấm.

"Hu hu hu..." Thương Hiệt khóc!

Không phải vì nỗ lực vô ích, mà là có người cố ý cản trở nỗ lực của hắn.

Hắn không biết tại sao?

Hỏi trời cao, nhưng trời dường như không muốn để ý đến hắn.

"Ngươi mệt quá rồi, cần nghỉ ngơi trước!" Lúc này, một giọng nói vang lên từ phía sau.

Thương Hiệt đang nằm sấp khóc lóc ngẩng đầu, quay người lại.

Một người trẻ tuổi mặc áo đen xuất hiện sau lưng hắn, không phải ai khác, chính là Lâm Phàm.

"Ngươi là ai?" Thương Hiệt hỏi Lâm Phàm.

Lâm Phàm nói: "Ta là người đặc biệt đến giúp ngươi tạo chữ, ngươi có biết tạo văn tự, tại sao lại thất bại không?" "Ngươi biết?" Thương Hiệt hỏi Lâm Phàm.

"Đương nhiên!" Lâm Phàm nói: "Thân thể ngươi không tốt lắm,

hay là, ngươi nghỉ ngơi trước, đợi ngươi tỉnh lại, ta sẽ giúp ngươi tạo chữ, thế nào?" "Được, được!" Thương Hiệt gật đầu.

Trên thế giới này, tộc nhân không hiểu hắn, ông trời không để ý hắn, không có bạn bè, không có người ủng hộ.

Nhưng hôm nay, đột nhiên có người sẵn lòng giúp đỡ, nội tâm Thương Hiệt kích động, mang theo nội tâm kích động, ngủ thiếp đi trên mặt đất.

Chương 144

Không bao lâu, Thương Hiệt đã ngủ say.

Lâm Phàm đi đến trước vách đá đó, con ngươi khẽ nhíu lại.

Trên vách đá đó, có một mảng đặc biệt nhẵn bóng, trên đó từng lớp vết tích gần như có thể nhìn thấy, Lâm Phàm dùng ánh mắt thánh nhân nhìn qua, cũng hơi kinh ngạc.

Phải viết bao nhiêu chữ, mới có thể thành ra như vậy.

Đương nhiên!

Lâm Phàm thực ra đã đến từ lâu, vẫn luôn quan sát, tại sao chữ mà Thương Hiệt viết lại bay đi.

Thực ra rất đơn giản, Lâm Phàm tính toán một chút cũng hiểu ra.

Thương Hiệt tạo chữ, là sự ra đời của nền văn minh quan trọng nhất của loài người, ý nghĩa chứa đựng trong đó có thể biết.

Cho nên, chữ của Thương Hiệt, chữ chữ nặng ngàn cân, đều là bảo vật.

Thần vật như vậy sao có thể bị một vách đá tầm thường chứa đựng?

Không thể nào.

Sở dĩ bay đi, là vì những chữ đó có linh tính nhất định, bay đi, sau đó lại bị Thiên Đạo trực tiếp nghiền nát.

Vật chứa, quá sơ cấp.

Một vách đá, một chút máu của Thương Hiệt.

Tự nhiên không được.

“Ầm...” Lâm Phàm hít sâu một hơi, miệng lẩm bẩm chửi rủa: “Mẹ nó, lần này lão tử làm ăn thua lỗ rồi.” Một tỷ điểm công đức được tế ra, trực tiếp đập vào vách đá trước mặt.

Ầm ầm ầm...

Vách núi khổng lồ trước mặt, trong nháy mắt trở thành một kiện Hậu thiên công đức linh bảo.

“Vật chứa, không có vấn đề gì nữa chứ!” Làm xong tất cả, Lâm Phàm liền đợi dưới vách đá.

Một đêm sau, Thương Hiệt tỉnh lại với tinh thần sảng khoái.

“Nghỉ ngơi tốt rồi?” Lâm Phàm hỏi Thương Hiệt.

“Đúng vậy, nghỉ ngơi tốt rồi!” Lâm Phàm lấy ra một cái vại lớn, bên trong toàn là máu màu vàng kim, đặt xuống đất, nói với Thương Hiệt: “Dùng thứ này, viết thử trên vách đá!” “Được!” Thương Hiệt tin Lâm Phàm, đưa ngón tay nhúng vào trong máu màu vàng kim, trong máu vốn có sức mạnh to lớn, nhưng Lâm Phàm đã dùng Tam Quang Thần Thủy điều hòa, biến sức mạnh đó thành dạng ôn hòa.

Nếu không, đừng nói là viết, tay của Thương Hiệt cũng không giữ được.

“Tiền bối, ta nên viết chữ gì trước?” Thương Hiệt khi bắt đầu viết, lại ngẩn ra.

Lâm Phàm cười cười, nói: “Ngươi có thể viết gì, thì viết cái đó, viết đi!” “Được!” Thương Hiệt đưa tay ra, trong lòng dường như có một tia linh quang lóe lên, liền viết chữ đầu tiên “Thiên” trên vách đá, sau đó, chữ thứ hai “Đạo”.

“Rắc!” Trên chín tầng trời, một tiếng sấm kinh thiên vang lên.

Sau đó, huyền quang vô tận mang theo công đức tạo hóa rơi

xuống, chia làm mười thành, trong đó một thành rơi vào người Lâm Phàm, tám thành rơi vào người Thương Hiệt, một thành còn lại, rơi vào hai chữ "Thiên Đạo".

Được công đức gia trì, Thương Hiệt từ một phàm nhân, một bước trở thành Kim Tiên.

"..." Thương Hiệt kích động đến mức không dám tưởng tượng, ta viết hai chữ, đã thành tiên nhân?

Ta... không đúng, chữ không chạy?

"Đừng nói nhiều, tiếp tục!" Phía sau, truyền đến giọng nói của Lâm Phàm.

"Vâng!" Thương Hiệt giơ ngón tay, tiếp tục viết.

Mỗi khi viết một chữ, liền có công đức rơi xuống.

Tỷ lệ đều giống hệt nhau, tám thành rơi vào người Thương Hiệt, một thành rơi vào chữ, một thành rơi vào người Lâm Phàm.

Rắc rắc... rắc rắc... rắc rắc...

Trên Nhân tộc có công đức không ngừng rơi xuống, cả Hồng Hoang đều chấn kinh.

Sao có thể?

Rốt cuộc là ai, yêu ma quỷ quái nào, mà có thể không ngừng nhận được công đức rơi xuống?

Thiên Đạo có vấn đề à?

Xảy ra bug rồi sao?

Ngay cả Hồng Quân cũng nghi ngờ, đưa ánh mắt chiếu về phía thế giới đó.

Nhưng, đợi khi nhìn thấy đệ tử Lâm Phàm của mình, khóe miệng

không khỏi giật giật: Thằng nhóc này... lại đang giở trò quỷ gì thế?

Trên trời, sấm sét không ngừng giáng xuống.

Ánh mắt của cả Hồng Hoang đều tập trung vào một phương trời đất.

Sau đó... không chỉ Hồng Hoang, trong bộ lạc của Nhân tộc, A Nặc và một số người trong bộ lạc cũng chạy đến.

Người khác xem náo nhiệt, A Nặc lo lắng cho chồng mình.

Từng đạo sấm sét giáng xuống người Thương Hiệt, A Nặc khóc đến xé lòng.

Để không làm chậm trễ việc Thương Hiệt tạo chữ, Lâm Phàm trực tiếp vung tay, cách ly tất cả âm thanh, tất cả mọi người ra bên ngoài, không thể gây ra bất kỳ ảnh hưởng nào đến Thương Hiệt.

Một thời khắc nào đó!

Ầm!

Chín ngày sau, Thương Hiệt tạo ra chữ thứ chín nghìn chín trăm chín mươi chín, Thiên Đạo giáng xuống đạo kim lôi cuối cùng.

Tu vi của Thương Hiệt cũng thuận lợi, nước chảy thành sông, đạt đến Chuẩn Thánh đỉnh phong đại viên mãn.

Sau đó, đạo huyền quang tạo hóa cuối cùng rơi xuống, khiến hắn đột phá tại đây.

Ầm ầm ầm...

Chương 145

Trong ánh mắt kinh ngạc của vô số người, Thương Hiệt trực tiếp phá vỡ tu vi Chuẩn Thánh.

Sau đó một bước bước vào... không phải Hỗn Nguyên, mà là một cảnh giới nằm giữa Hỗn Nguyên và Chuẩn Thánh, gọi là Tiểu Thánh, cũng gọi là Á Thánh.

Ong ong...

Giữa trời đất, khí cơ đột nhiên thay đổi.

Lâm Phàm đứng sau lưng Thương Hiệt, khí thế trên người Thương Hiệt tăng lên, cũng nằm ngoài dự liệu của hắn.

Vốn dĩ...

Lâm Phàm cảm thấy, Thương Hiệt sáng tạo văn tự, có lẽ đề thăng đến Đại La Kim Tiên cũng gần như vậy rồi.

So với Nhân tộc tam tổ năm xưa, Toại Nhân Thị, Truy Y Thị và Hữu Sào Thị, ba người cũng chỉ ở tầng Thái Ất Kim Tiên, Lâm Phàm mỗi người tặng một quả Hoàng Trung Lý, mới miễn cưỡng kéo tu vi của họ lên Đại La Kim Tiên.

Nhưng không ngờ, công đức của ngọn lửa văn minh nhân loại lại mạnh đến thế, mạnh ngoài sức tưởng tượng.

Thương Hiệt không chỉ đột phá dự tính của Lâm Phàm trở thành Chuẩn Thánh, mà còn vượt qua Chuẩn Thánh trở thành Á Thánh.

Theo như Lâm Phàm biết, Á Thánh không phải là Bát Thánh của Nhân tộc sao?

Tám vị chính là Tam Hoàng Ngũ Đế, lẽ nào có vị thứ chín?

Nhưng suy nghĩ một chút, Lâm Phàm lại hiểu ra.

Cái gọi là dưới Thiên Đạo, số cực là chín, đã thánh nhân có chín vị, tại sao Á Thánh không thể có chín vị.

"Ầm..." Theo tu vi của Thương Hiệt đột phá, trở thành thân thể Á Thánh.

Sau đó, chín nghìn chín trăm chín mươi chín văn tự trên vách đá, cũng đột nhiên hóa thành những chữ lớn màu vàng, từ trên vách đá bong ra, bay đến bên cạnh Thương Hiệt, giống như chúng tinh củng nguyệt vây quanh Thương Hiệt ở giữa, bay lượn vòng quanh, cảnh tượng một lúc cực kỳ hùng vĩ.

"Thu!" Thương Hiệt vung tay, chín nghìn chín trăm chín mươi chín văn tự, ầm ầm rơi vào trong cơ thể hắn.

Những văn tự này được Thiên Đạo công đức gia trì, đã trở thành Hậu thiên bảo vật, Thương Hiệt chỉ cần một ý niệm, liền có thể tế ra những văn tự này để đối địch.

Đương nhiên, Thương Hiệt tuy là Á Thánh, nhưng chiến đấu lực lại hơi yếu một chút, so với những đại lão tiên thiên như Trấn Nguyên Tử, Đế Tuấn, có lẽ ngang tài ngang sức, hoặc có lẽ hơi kém một chút.

Nhưng Nhân tộc có thể có đại năng như vậy ra đời, thật sự không dễ dàng.

"Đa tạ đạo hữu tương trợ..." Thương Hiệt nhìn Lâm Phàm, trong mắt lóe lên một tia kinh hãi, tuy bây giờ hắn đã đột phá Á Thánh, nhưng khi nhìn Lâm Phàm, vẫn có cảm giác đối mặt với vực sâu biển lớn, không thể dò xét.

"A a!" Lâm Phàm mỉm cười, khí tức thánh nhân ầm ầm bay ra.

Lập tức, trong một phương trời đất, tử khí đông đến mười vạn dặm, trời rơi kim hoa, đất trào kim liên.

“Thánh... thánh nhân...” Thương Hiệt trong lòng thoáng có một tia minh ngộ: “Ngài là Lâm Phàm thánh nhân, Nhân tộc Thánh Phụ?” Năm xưa, Lâm Phàm cùng Nữ Oa tạo người, nhận được khí vận của Nhân tộc, Nữ Oa nhận được công đức của Nhân tộc, cho nên, hai người đều được Nhân tộc tạc tượng thờ cúng, lúc đầu Thương Hiệt không chú ý.

Nhưng bây giờ là Á Thánh, chỉ cần tính toán một chút, liền có vô số ý niệm tuôn trào, nhận ra Lâm Phàm tự nhiên không thành vấn đề.

“Rầm rầm...” Xung quanh một đám người, đều quỳ xuống khấu bái.

“Xin thánh nhân chúc phúc!” Thương Hiệt quỳ rạp trên mặt đất, kéo vợ mình A Nặc, trong mắt ngấn lệ, nói: “Thánh nhân, vợ của Thương Hiệt là A Nặc, vì Thương Hiệt tạo chữ, cũng đã trả giá rất nhiều, xin thánh nhân chúc phúc.” “Đại thiện!” Lâm Phàm vung tay, ban tặng một quả Hoàng Trung Lý, nói: “Ăn nó, liền có thể trực tiếp thành Đại La Kim Tiên, thoát khỏi hai dòng sông dài của vận mệnh và thời gian.” “Tạ thánh nhân!” “Ừm...” Lâm Phàm lại vung tay, lấy ra một kiện linh bảo hình hoa sen, ban cho A Nặc, nói: “Đây là Trung phẩm Tiên thiên linh bảo, cầm lấy đi!” Ban bảo kết thúc, Lâm Phàm lại nói với Thương Hiệt: “Nay ngươi đã nắm giữ văn tự, sau này nên truyền thừa trong Nhân tộc, để văn minh Nhân tộc, vĩnh viễn không suy kiệt!” “Vâng, đệ tử cẩn tuân thánh ngôn!” Lâm Phàm vạch không gian, trong chốc lát rời đi.

“Đinh đông... chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, đặc biệt thưởng 1 tỷ điểm công đức, thưởng một gói quà lớn thần bí.” Chết tiệt...

Lâm Phàm sắc mặt tối sầm.

Không nhắc công đức và phần thưởng thì thôi, vừa nhắc lão tử lại

tức.

Mẹ nó?

Trừ gói quà lớn thần bí ra, công đức trị lão tử còn bù lỗ vào được không?

Nhưng nhìn Nhân tộc bước vào một giai đoạn văn minh mới, Lâm Phàm rất vui, Nhân tộc, cuối cùng cũng đã có một đại năng.

Lâm Phàm trở lại Thái Âm Tinh, ngồi trong đạo trường, lại suy nghĩ một chuyện khác.

Vu Yêu đại chiến còn hai ba mươi vạn năm nữa là bắt đầu, theo lý mà nói, trước đại chiến, có một chuyện phải bùng nổ, đó là Đế Tuấn dùng Nhân tộc tế luyện Đồ Vu Kiếm.

Nhân tộc là kẻ yếu không có khả năng phản kháng, nhưng bây giờ, Nhân tộc có Thương Hiệt, tuy vẫn không mạnh bằng thực lực của Thiên Đình, nhưng cũng có thể đánh một trận.

Lâm Phàm tự nhiên có thể can thiệp, nhưng hắn càng hiểu một đạo lý: Nhân tộc, một chủng tộc yếu đuối, muốn đứng vững trong Hồng Hoang, phải từng bước đánh ra tự tin, nếu lúc nào cũng để thánh nhân che chở, cuối cùng sẽ không thể có thành tựu lớn.

Hù...

Lâm Phàm hít sâu một hơi, sau đó liền bắt đầu bế quan ngộ đạo.

Vung tay một cái, vô cùng trận pháp tuôn ra, Lâm Phàm không chỉ rút ra một đạo Hỗn Độn Chi Khí đặt lại bên ngoài Thái Âm Tinh, phòng ngừa thánh nhân và Thiên Đạo dò xét, lại bày ra vạn bội thời gian trận pháp.

"Ta đây muốn xem xem, cái gọi là gói quà lớn thần bí này, rốt cuộc là thứ gì?" "Hệ thống, mở gói quà lớn thần bí cho ta!" "Bành..." Gói

quà lớn thần bí lơ lửng trong hư không, hiện ra hình dạng 3D, sau đó ầm một tiếng nổ tung trong hư không.

"Đinh đông... chúc mừng túc chủ, nhận được mười lăm điểm Đại Đạo, mời túc chủ kiểm tra..." "Mười lăm điểm?" Lâm Phàm con ngươi khẽ nhíu lại.

Nếu là hai mươi điểm thì tốt biết bao, lão tử trực tiếp cộng vào Thời gian đại đạo, chẳng phải là viên mãn, trở thành Đại Đạo Thánh Nhân sao.

Nhưng bây giờ, lại chỉ có mười lăm điểm.

Mười lăm điểm thì mười lăm điểm vậy!

Cũng được rồi.

"Cộng vào Thời gian đại đạo cho ta!" "Đinh đông... gia trì hoàn tất, chúc mừng túc chủ, đối với lĩnh ngộ Thời gian đại đạo, đã đạt đến chín mươi lăm phần trăm..." Chín mươi lăm rồi sao?

Còn thiếu năm phần trăm cuối cùng?

Lâm Phàm hít sâu một hơi, trong lòng một trận vui mừng.

Xung quanh thân thể hắn, vô số phù văn đạo pháp lấp lánh bay múa, không gian xung quanh đều tràn ngập ánh vàng, Thời gian đại đạo ngưng tụ đến một mức độ nhất định, mang theo biểu hiện bên ngoài.

Ngay cả khi Lâm Phàm không làm gì, cũng có Thời gian đại đạo chảy ra.

Một mình Lâm Phàm, liền là một dòng sông dài của thời gian.

"Còn lại năm phần trăm, phải bế quan thật tốt để tham ngộ!" Lâm Phàm biết, đại đạo khó, khó hơn lên trời xanh.

Càng về sau càng khó, càng về sau càng khó.

Chương 146

Năm phần trăm cuối cùng, muốn hoàn toàn ngộ thấu, thậm chí còn phải tốn nhiều thời gian hơn bất kỳ năm phần trăm nào trước đó.

May mà, trong Hồng Hoang thứ không thiếu nhất chính là thời gian.

Lâm Phàm hiện tại có vạn bội thời gian đại đạo trận pháp gia trì, tu hành một vạn năm bên trong, bằng người khác một trăm triệu năm.

"Bế quan!" Lâm Phàm mắt nhắm lại, khánh vân trên đỉnh đầu ầm ầm mở ra.

Tam hoa lay động, vô tận huyền hoàng bay ra, phù văn Thời gian đại đạo ầm ầm mở ra, bên trong thần hi lưu chuyển, đạo pháp tự nhiên.

Đại đạo khó, khó hơn lên trời xanh!

Lâm Phàm trực tiếp tiến vào trạng thái bế quan, đi lĩnh ngộ năm phần trăm đại đạo cuối cùng.

Một năm rồi lại một năm!...

Thiên Đình!

Côn Bằng từ sau khi chiến bại ở Bắc Hải, bị anh em Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất thu vào Thiên Đình, được giao phó trọng trách, phong làm Yêu Sư.

Tuy thân ở địa vị cao, nhưng nội tâm Côn Bằng không chết.

Hắn há lại là kẻ chịu khuất phục dưới người?

Khi thấy Thương Hiệt của Nhân tộc sáng tạo văn tự, trực tiếp trở thành Á Thánh, nói thật, Côn Bằng động tâm.

Dưới Thiên Đạo, số cực là chín.

Vậy thì rõ ràng!

Chỉ có chín người có thể thành thánh nhân, nay chín thánh đã đủ, lại không còn hy vọng trở thành thánh nhân.

Nhưng, đã không thành được thánh nhân, vậy ta lui một bước, thành Á Thánh cũng được.

Thánh nhân nguyên thần ký thác Thiên Đạo, bất tử bất diệt.

Á Thánh tuy không thể ký thác Thiên Đạo, nhưng chỉ cần công đức còn, cũng cơ bản là tồn tại bất tử bất diệt.

Thế là, ta thành Á Thánh cũng tốt.

Côn Bằng thầm nghĩ: Thương Hiệt sáng tạo văn tự Nhân tộc, trời cao giáng xuống vô biên công đức, khiến hắn từ thân thể phàm nhân trực tiếp tấn thăng Á Thánh, vậy ta bản thân là Chuẩn Thánh đỉnh phong đại viên mãn, nếu thêm chút công đức, liệu có thể trở thành Á Thánh không?

Thử xem sao!

Thế là, Côn Bằng phỏng theo Thương Hiệt tạo chữ, bắt đầu khổ tư suy nghĩ, sáng tạo văn tự của Yêu tộc.

Một lần khổ tư, liền khổ tư vạn năm, đợi khi hắn xuất quan, văn tự của Yêu tộc cũng đã được sáng lập ra.

"Ta là Yêu tộc Côn Bằng..." Côn Bằng ngẩng đầu cầu cáo trời cao: "Hôm nay sáng tạo văn tự Yêu tộc thành công, tổng cộng có chín vạn chín nghìn chín trăm chín mươi chín chữ, trên hợp với số của Thiên Đạo, dưới ứng với nhu cầu của Yêu tộc, Thiên Đạo giám chi..." Hay thật!

Côn Bằng còn ác hơn Thương Hiệt, Thương Hiệt thiếu một chữ

không phải là một vạn, mà hắn thiếu một chữ không phải là mười vạn.

"Ầm ầm ầm..." Trên chín tầng trời, kim lôi cuồn cuộn, hiển nhiên đã nghe thấy công đức của Côn Bằng, thừa nhận việc này, nhưng công đức giáng xuống lại vô cùng có hạn, thậm chí rơi vào người Côn Bằng, Côn Bằng cũng không có cảm giác gì lớn. ....

Côn Bằng ngơ ngác.

Không thể nào, Nhân tộc sáng tạo ra văn tự, có nhiều công đức như vậy, văn tự lão tử tạo ra còn gấp mười lần văn tự Nhân tộc, tại sao lại không có công đức?

Yêu quái thiếu gì, Thiên Đạo lừa ta à?

Côn Bằng trong lòng một trận không phục, nhưng cũng chỉ có thể nhẫn nhịn.

Côn Bằng không biết thiên ý, nhưng chúng thánh lại cười nhạt.

Vu Yêu nhị tộc đã định là tồn tại phải tiêu vong, thời khắc này đã gần, chỉ còn vỏn vẹn hai mươi vạn năm nữa.

Cho nên, văn tự Yêu tộc, ý nghĩa không lớn.

So sánh, Nhân tộc là nhân vật chính của trời đất, Yêu tộc không phải.

Hơn nữa, Yêu tộc đối với nhu cầu văn tự, không lớn như Nhân tộc.

Nhân tộc dựa vào văn tự để truyền thừa văn hóa, nhưng truyền thừa của Yêu tộc đều là truyền thừa huyết mạch, đến một mức độ nhất định sẽ thức tỉnh, cần văn tự thực ra ý nghĩa không lớn.

Đây cũng là nguyên nhân căn bản khiến Côn Bằng không được gì nhiều....

Lúc này trong Thiên Đình.

Đế Tuấn từ sau khi Hậu Thổ thành đạo, tâm tư hoàn toàn thay đổi.

Mỗi ngày không lo chính vụ, cũng không để ý đến những đại năng của Yêu tộc, mà chìm đắm trong tình cảm nam nữ, cùng Đế hậu Kỳ Lân Mặc Ngọc sinh hoạt có thể nói là đa dạng phong phú, các loại tư thế đều thử qua một lần, khiến Mặc Ngọc thụ thai, lần lượt sinh cho Đế Tuấn mười người con trai.

Vì bản thể của Đế Tuấn là Tiên thiên Kim Ô, căn nguyên sâu dày, gen mạnh mẽ.

Cho nên những đứa con Mặc Ngọc sinh ra, toàn bộ đều là Tam Túc Kim Ô, từng đứa sinh ra đã có tu vi Thái Ất Kim Tiên, hung hãn vô biên, ở Thiên Đình càng hoành hành tứ phương.

Đế Tuấn lười quản, lại ở Yêu tộc tìm vô số mỹ nhân Yêu tộc, mỗi ngày chìm đắm trong ca múa.

Một ngày, Đông Hoàng Thái Nhất, thập đại yêu thánh đều tụ họp một chỗ, thương nghị chính vụ.

Bạch Trạch thở dài một hơi, nói: "Bệ hạ bây giờ như vậy, hào khí và bá khí trước kia đều mất hết, làm sao bây giờ, Yêu tộc ta là một chủng tộc tốt, vô số đại năng, lẽ nào cứ thế này mà trầm luân?" "Đúng vậy!" Kế Mông phẫn nộ đứng dậy, nói: "Năm xưa Vu tộc đánh chúng ta thảm như vậy, lão tử còn chưa báo thù đâu!" "Nhưng Đế quân..." "Ai, cứ thế này, khi nào mới kết thúc đây!"...

Đông Hoàng Thái Nhất cũng chau mày không dứt, hít sâu một hơi nói: "Ca ca của ta cũng có nỗi khổ, trước kia một lòng muốn chứng vô thượng đại đạo, đáng tiếc nay chín vị thánh vị đã đủ, dưới Thiên Đạo không còn thánh vị nào có thể tranh thủ, cho nên tiêu cực, cũng có thể hiểu được!" "Nhưng huynh đệ thì sao?" "Hù..." "Không hay rồi,

không hay rồi, không hay rồi...” Lúc này, có tiểu yêu tiến vào đại điện, bịch một tiếng quỳ xuống đất, nói: “Đông Hoàng bệ hạ, không hay rồi, thập thái tử ở Thiên Đình gây họa rồi, ngài mau ra ngoài xem đi!” “...” Đông Hoàng Thái Nhất sắc mặt khổ sở, vội vàng độn đi.

Không nhìn thì không biết, nhìn một cái giật mình.

Mấy đứa cháu tuy đáng yêu, nhưng vừa sinh ra đã có thực lực Thái Ất Kim Tiên, tâm tính lại là tâm tính trẻ con, phóng ra pháp lực chi hỏa, trong nháy mắt thiêu rụi nửa bầu trời, pháp lực khống chế không tốt, thiêu rụi nhiều đại điện, thiêu thương vô số yêu binh yêu tướng của Yêu tộc.

“Trấn!” Đông Hoàng Thái Nhất cũng không có cách nào, trong lúc cấp bách một tay vung ra Hỗn Độn Chung, bắt hết mười đứa cháu lại.

“Thúc thúc, thúc thúc...” “Thúc thúc, sao lại bắt chúng con?” “Thúc thúc thả con ra, con muốn đi chơi lửa!”...

“Đừng quậy nữa!” Đông Hoàng Thái Nhất mặt đen như đít nồi, đích thân dập lửa.

Sau đó lại mang mười vị thái tử đến hành cung của Đế Tuấn, phát hiện ca ca và tẩu tẩu đang làm chuyện không biết xấu hổ, đợi hồi lâu, Đế Tuấn mới thỏa mãn đi ra.

“Ngô đệ, có chuyện gì?” “Ca ca, huynh xem đi!” Đông Hoàng Thái Nhất thả mười thái tử ra, nói: “Chúng còn nhỏ, nhưng lại không có ai quản thúc, gần đây ở Thiên Đình gây họa khắp nơi, thiêu rụi vô số cung điện!” “Ai...” Đế Tuấn không cho là đúng, nói: “Cung điện thiêu rụi, pháp lực vung một cái không phải là xong sao?” “Ca ca!” Thái Nhất nói: “Còn thiêu rụi vô số sinh linh của Yêu tộc chúng ta, người cũng bị thiêu chết rồi!” “Cái gì?” Đế Tuấn nghe vậy, lập tức đại nộ, nói: “Mười con súc sinh này, lại có thể làm ra chuyện như vậy, không được, ta phải đánh chết chúng!” “Đừng mà, phụ hoàng!” “Phụ hoàng,

lần sau con không dám nữa!”...

Tiểu Kim Ô run rẩy.

Phía sau Kỳ Lân Mặc Ngọc cũng cầu tình: “Bệ hạ, chúng còn nhỏ, đừng giết, hu hu hu...” “Hừ!” Đế Tuấn lạnh hừ một tiếng, hỏi Thái Nhất: “Ngô đệ, ngươi nói, nên xử lý thế nào?” Đông Hoàng Thái Nhất nói: “Chúng chỉ là không thể khống chế pháp thuật, ý của thần đệ, không bằng giam chúng trong Thang Cốc của Thái Dương Tinh, một là trừng phạt, cho Yêu tộc một lời giải thích, hai là, để chúng nhân cơ hội hấp thu nhật tinh, quen thuộc pháp thuật, đại ca thấy thế nào?” “Đại thiện!” Đế Tuấn gật đầu: “Thái Nhất, việc này ngươi đi làm đi!” “Vâng!” Trên Thái Dương Tinh, lửa cháy vô tận.

Ở vị trí trung tâm nhất của Thái Dương Tinh, có một thung lũng khổng lồ, chính là Thang Cốc trong miệng Đông Hoàng Thái Nhất.

Nơi đây, là nơi hóa hình của hai người Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, bình thường không có ai dám đến gần một bước.

Chương 147

Phía bắc Thang Cốc, lại có một cây đại thụ cao chót vót, toàn thân màu vàng kim, cây cối lớn như một tiểu hành tinh, thân cây rộng hàng nghìn dặm, tán cây che trời, xanh um như tán.

Trên cành cây, treo lơ lửng mười mặt trời nhỏ.

Trong đó có một quả ở cành cao nhất, chín quả ở cành thấp hơn.

"Thúc thúc, tại sao ở đây có mười mặt trời?" Mười tiểu Kim Ô vô cùng tò mò hỏi.

"Đây là nhật tinh!" Đông Hoàng Thái Nhất bay đến dưới gốc cây, nhìn mười nhật tinh trên cây, gật đầu nói: "Năm xưa ta và phụ hoàng của các con, chính là ở trong sơn cốc này hóa hình, cây này là một trong mười đại tiên thiên linh căn của Hồng Hoang, Phù Tang Thụ, trên Phù Tang Thụ, trời sinh đã có nhật tinh ngưng tụ, các con ở đây tu hành, có thể hấp thu nhật tinh, luyện hóa để sử dụng!" "Ừm, trông vui thật." "Ở đây có nhiều lửa quá, con thích nhất là lửa!" "Thích là tốt rồi!" Đông Hoàng Thái Nhất vỗ kim chung trong tay, mười tiểu Kim Ô tức thì bay ra, đều rơi xuống trên cây Phù Tang Thụ khổng lồ vô cùng.

Thái Nhất vung tay, từng đạo cấm chế bong ra, trực tiếp bao vây toàn bộ Phù Tang Thụ.

"Thúc thúc, người đang làm gì vậy?" Tiểu Kim Ô tò mò hỏi.

Đông Hoàng Thái Nhất nói: "Ta đang bố trí cấm chế, các con ở đây tu hành cho tốt, khi nào học được cách khống chế thần thông, không còn làm hại người khác nữa, khi đó có thể ra ngoài." "Đúng rồi, tu vi của các con bây giờ quá thấp, nếu chạy lung tung, ít nhất phải tu đến Đại La Kim Tiên, nhảy ra khỏi dòng sông thời gian, mới có thể không bị người khác khống chế." "Không muốn, thúc thúc, đừng nhốt con ở

đây...” “Con không muốn bị nhốt ở đây, con muốn gặp phụ hoàng, con muốn gặp mẫu hậu...” Nhưng, dù tiểu Kim Ô gào thét thế nào, Đông Hoàng Thái Nhất đều không để ý.

Cuối cùng, gia trì mười tầng cấm chế, đảm bảo ngay cả Đại La Kim Tiên cũng không thể mở ra, Đông Hoàng Thái Nhất trực tiếp xé rách hư không độn đi, trở về Thiên Đình.

Thái Âm Tinh!

Đạo trường của Lâm Phàm!

Từ khi Lâm Phàm bế quan, chớp mắt, hai mươi vạn năm thời gian đã trôi qua.

Trong Hồng Hoang đã trôi qua hai mươi vạn năm.

Nhưng Lâm Phàm ở trong đạo trường, đã tham ngộ hai mươi ức năm.

Điều khiến Lâm Phàm không ngờ là, năm phần trăm cuối cùng, không khó như trong tưởng tượng, dường như nước chảy thành sông, tốn hai mươi ức năm thời gian, đã hoàn toàn tham ngộ xong năm phần trăm cuối cùng.

Ong ong ong...

Khoảnh khắc tham ngộ hoàn thành, cả người Lâm Phàm, đều hóa thành một đạo phù văn, một đạo phù văn Thời gian đại đạo.

Một đạo phù văn, ầm ầm từ đạo trường Thái Âm Tinh bùng phát ra, tức thì, có vô số, vô cùng vô tận phù văn màu vàng nhỏ bé nổ tung, hình thành một đại dương phù văn, tràn về tứ phía Hồng Hoang.

Ầm!

Từ ức vạn dặm Hồng Hoang đại địa ngẩng đầu nhìn lên!

Chỉ thấy Thái Âm Tinh đột nhiên sáng rực, tỏa ra ánh sáng chói

mắt.

Sau đó, lấy Thái Âm Tinh làm trung tâm, vô số phù văn nhỏ bé tổ thành một đại dương màu vàng, phun trào về tứ phía.

Một hơi thở sau, cả bầu trời Hồng Hoang, có một nửa bị đại dương phù văn che khuất.

"..." Trong Hồng Hoang, vô số người ngẩng đầu, ngơ ngác nhìn dị tượng trên trời, kinh ngạc đến mức trợn mắt há mồm.

Tình huống gì đây?

Thái Âm Tinh nổ tung rồi sao?

Vô số người, bao gồm cả những đại lão Hồng Hoang, đều không thể tin được nhìn chằm chằm Thái Âm Tinh, nhìn hồi lâu mới phát hiện, đó không phải là Thái Âm Tinh nổ tung.

Đó là một dòng lũ màu vàng.

"Đại đạo triều tịch..." Tử Tiêu Cung, đột nhiên truyền đến một giọng nói thương lão.

Là Đạo Tổ.

Lập tức, Côn Luân Sơn, Thủ Dương Sơn, Kim Ngao Đảo, Oa Hoàng Cung, Tu Di Sơn, mấy đạo trường của thánh nhân, những luồng sáng kinh thiên bắn ra, toàn bộ đều bay về phía Thái Âm Tinh.

"Đại đạo triều tịch..." "Đại đạo triều tịch a..." Các thánh nhân điên rồi.

Cái gì là đại đạo triều tịch.

Là khi một người đại đạo viên mãn, bùng phát ra vô số đại đạo phù văn, lúc này nếu có thể tắm mình trong đó để cảm ngộ, một hơi thở liền có thể bằng mấy vạn năm.

Ầm!

Cuối cùng, ngoài thánh nhân ra, các sinh linh khác trong Hồng Hoang cũng phản ứng lại.

"Lâm Phàm thánh nhân thành đại đạo, đại đạo triều tịch!" "Trời ơi, mau đi!" "Mau đi, cơ hội không nhiều đâu!" Vô số người, vô số luồng sáng, đều đi sâu vào trong triều tịch, tắm mình trong đại dương Thời gian đại đạo màu vàng.

Từng luồng đạo pháp bao quanh.

Tu sĩ trong cả Hồng Hoang, trong một khoảnh khắc, đều được lợi vô cùng.

"Đông..." Đột nhiên giữa trời đất vang lên một tiếng như tiếng trống sấm, âm thanh không lớn, nhưng trầm lắng hữu lực, như một chiếc búa khổng lồ đánh vào trống lớn trong lòng mọi người.

Theo tiếng vang, biển triều tịch màu vàng lại phun trào, khuếch tán ra ngoài một vòng.

"Thiên địa luật động..." Bốn chữ, vang vọng trong tâm trí của mỗi sinh linh Hồng Hoang.

Cái gì là thiên địa luật động!

Không biết, nhưng là thiên địa luật động.

"Đông..." Lần luật động thứ hai vang lên, âm thanh trầm lắng đó, xung kích vào tâm linh của mọi người.

Bành!

Theo tiếng thiên địa luật động, đại dương đại đạo triều tịch, lại khuếch tán ra ngoài một vòng.

"Đông..." "Đông..." "Đông..." Giữa trời đất, chiếc trống khổng lồ trầm lắng đó liên tục gõ mười hai lần.

Mỗi lần, đều thúc đẩy đại đạo triều tịch khuếch tán một lần, lần thứ mười hai rơi xuống, cả bầu trời Hồng Hoang, trên đất, trong biển.

Tất cả mọi nơi, đều hoàn toàn bị đại đạo triều tịch bao phủ.

Không có khu biệt, không có khác biệt.

"Thiên địa thập nhị luật động..." Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân hít sâu một hơi, vẻ mặt kinh ngạc, vẻ mặt vui mừng.

Là một tồn tại sống từ thời cổ đại, một sinh linh sống vô số kỷ nguyên trước khi khai thiên tích địa, Hồng Quân hiểu rõ hơn bất kỳ ai ý nghĩa của thiên địa thập nhị luật động.

Đó là tiêu chí của Đại Đạo Thánh Nhân.

Nhưng không phải tất cả Đại Đạo Thánh Nhân, đều có thể nhận được vinh dự thiên địa thập nhị luật động.

Phần vinh quang này, là đại lễ mà cả thế giới Hồng Hoang tặng cho người thành đạo.

Mười hai lần luật động, chúng sinh chỉ nghe thấy luật động, nhưng là người thành đạo, mười hai lần luật động, lại là chuyên để rèn luyện đạo tâm bất hủ.

Vô số năm trước, lần luật động duy nhất của trời đất đã được Hồng Quân tận mắt chứng kiến.

Nhưng lần đó, luật động lại chỉ có chín lần.

Chương 148

Lần đó, Thiên Đạo Hồng Hoang ra đời!

Lần này, luật động của Lâm Phàm, lại nhiều hơn luật động của Thiên Đạo ba lần.

Đây là khái niệm gì?

Ầm ầm ầm...

Mười hai lần luật động kết thúc, triều tịch đại đạo màu vàng tức thì thu hồi, co lại vào Thái Âm Tinh, hình thành một điểm, thu vào trong cơ thể Lâm Phàm.

Lâm Phàm, mở mắt ra!

Thủy triều Đại Đạo vô tận hoàn toàn được Lâm Phàm hấp thụ vào cơ thể.

Hắn khẽ cử động, mở bừng mắt.

Trong con ngươi hiện lên vô số vòng xoáy vàng kim, chậm rãi xoay chuyển.

Tầm mắt hắn đi đến đâu, mọi thời gian đều tự động dừng lại, đạo pháp vô tận diễn hóa thời không, Đại Đạo luân hồi.

Thời gian ngưng đọng, thời gian đảo ngược, thậm chí thời gian có thể bị xóa sổ hoàn toàn.

Đại Đạo Thánh Nhân, một ánh mắt chính là Đạo, một ánh mắt chính là Trời.

Lâm Phàm lúc này, dù đứng trước Thiên Đạo cũng là sự tồn tại vĩnh hằng bất hủ.

“Uầy... vãi thật.” Uỳnh...

Giữa đất trời, vô số tử khí ngưng tụ.

Tử khí đầy trời, hoa vàng rợp bóng, sen vàng nở rộ khắp mặt đất.

Vô số dị tượng kỳ ảo từ không trung hiện ra, tiên âm vang dội, long phượng kỳ lân xuất hiện!

Thánh nhân nhất niệm, có thể tạo ra trời đất, cũng có thể hủy diệt vạn vật.

Tất cả Thiên Đạo Thánh Nhân trong mắt Lâm Phàm giờ đây chẳng khác nào kiến hôi.

"Chúc mừng ái đồ Lâm Phàm chứng đắc vị quả Đại Đạo Thánh Nhân!" Từ trong Tử Tiêu Cung, giọng nói của Hồng Quân truyền ra đầu tiên.

Tiếp theo là: "Thái Thượng Lão Tử, chúc mừng Lâm Phàm thánh nhân chứng đạo Đại Đạo!" "Thượng Thanh Thông Thiên, chúc mừng Lâm Phàm thánh nhân chứng đạo Đại Đạo!" "Ngọc Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn, chúc mừng Lâm Phàm thánh nhân thành Đại Đạo!"...

Vô số người, vô số sinh linh, giờ khắc này lòng dạ thuần tịnh, chỉ còn lại niềm hân hoan khi Lâm Phàm thành đạo.

"Thiện..." Lâm Phàm không ra khỏi cửa, cũng không hiện thân, chỉ thốt lên một chữ trong đạo trường.

Chữ đó hóa thành đạo tắc của trời đất, rơi xuống từ hư không, huyền hoàng lưu chuyển, tử khí bốc cao, thần hi chiếu diệu khắp chín tầng trời mười tầng đất, vạn vật Hồng Hoang đều được nâng đỡ.

Uỳnh...

Bành...

Bành...

Giữa đất trời, vô số người chỉ cần nhìn một chữ "Thiện" kia liền

trực tiếp đột phá một cảnh giới.

Ngoại trừ những Chuẩn Thánh đỉnh phong chưa thể đột phá Hỗn Nguyên Thánh Nhân, còn lại tất cả mọi người đều có cảm ngộ.

Kim Tiên đột phá Thái Ất, Thái Ất đột phá Đại La.

Đại La Kim Tiên trung kỳ phá lên hậu kỳ.

Thậm chí cả Tam Thanh, Nhị Thánh, Nữ Oa, Hậu Thổ và Hồng Quân, những vị Thánh nhân này cũng cảm thấy trong lòng có sở đắc, dường như bị một loại sức mạnh thần bí không thể tin nổi đẩy nhẹ một cái, trực tiếp phá vỡ cảnh giới.

Hỗn Nguyên nhất trọng biến thành nhị trọng.

Hồng Quân từ lục trọng cũng thăng lên thất trọng.

Tất nhiên, Lâm Phàm là nhất trọng, nhưng Đại Đạo nhất trọng và Thiên Đạo nhất trọng là hai khái niệm hoàn toàn khác biệt.

Trong trời đất Hồng Hoang, dưới Thánh nhân đều là rác rưởi.

Nhưng trong mắt Đại Đạo Thánh Nhân, Thiên Đạo Thánh Nhân cũng chỉ là kiến hôi.

"Đa tạ Thánh nhân trợ đạo..." "Thánh nhân nâng đỡ Hồng Hoang, chúng con vô cùng cảm kích..." "Chúng con cảm kích khôn nguôi..." Bao gồm cả Tam Thanh, toàn bộ Hồng Hoang trừ Hồng Quân ra, tất cả đều quỳ rạp xuống đất, hướng về phía Lâm Phàm mà dập đầu bái lạy.

Lâm Phàm đột phá, phát phúc lợi cực lớn, trực tiếp nâng tu vi của toàn bộ tu sĩ Hồng Hoang lên một cấp bậc.

Thực lực khủng bố cỡ nào, nhưng với Lâm Phàm chỉ là việc nhấc tay.

"Thế gian gọi ta là Đại Đạo Thánh Nhân, nhưng ta thật sự là vậy

sao?" Lâm Phàm thở dài một tiếng, chậm rãi đứng dậy.

Đại Đạo Thánh Nhân!

Thời Gian Đại Đạo Thánh Nhân.

Thời Gian Đại Đạo Thánh Nhân chân chính chính là chưởng khống thời gian.

Chưởng khống nghĩa là gì?

Nghĩa là thời gian nằm trong tay ta, chỉ là một nô lệ.

Ta bảo dừng, nó phải dừng!

Ta bảo chết, nó phải chết.

Chỉ trong một ý niệm, ta có thể rút cạn khung xương thời gian của cả Hồng Hoang, rút sạch dòng chảy thời gian trong Hỗn Độn.

Ta không giết bất kỳ ai, nhưng không ai có thể sống tiếp.

Thiên Đạo thì sao?

Ta nhất niệm cũng có thể phong ấn Thiên Đạo vĩnh viễn.

Đại Đạo chân chính không có thứ nhất, thứ hai, càng không có thứ ba.

Đại Đạo là Đại Đạo, ta nhất niệm tước bỏ mọi thời gian, thời gian không còn nữa thì lấy sức mạnh gì đánh ta?

Cái gọi là sức mạnh đứng đầu vạn pháp, đó không phải Đại Đạo, là Ngụy Đại Đạo.

Ngụy Đại Đạo sao?

"Có lẽ trạng thái hiện tại của tôi gọi là Ngụy Đại Đạo chăng?" Lâm Phàm khẽ nheo mắt.

Uỳnh uỳnh...

Chương 149

Chỉ trong ý niệm, trước mặt hắn đã khai tịch ra một không gian ngoài Hồng Hoang.

Không gian đó trống rỗng, ngoại trừ một dòng sông.

Đó là dòng sông vàng kim rực rỡ, Thời Gian Đại Đạo Hà!

"Ta là Đại Đạo Thánh Nhân, nhưng lại không thể chưởng khống dòng sông này, vậy cũng gọi là Đại Đạo Thánh Nhân sao?" Lâm Phàm biết rõ, chỉ cần đi đến tận cùng của Thời Gian Đại Đạo, thâu tóm mọi quá khứ vị lai, mới có thể chân chính nắm giữ Thời Gian Đại Đạo, trở thành Chúa tể Thời Gian.

Thế là, Lâm Phàm bước chân vào dòng sông Thời Gian Đại Đạo.

Thân xác hắn phân làm hai, hai Lâm Phàm giống hệt nhau.

Một người ngược dòng tìm về quá khứ vô tận, một người thuận dòng đi tới tương lai.

Trong dòng sông Thời Gian Đại Đạo chân chính, thời gian là hoàn mỹ, không cho phép thay đổi.

Lâm Phàm đã dành ra vô tận thời gian, cuối cùng cũng đi đến tận cùng.

Vị lai và quá khứ trùng khớp.

Lâm Phàm của quá khứ nhìn thấy Lâm Phàm của vị lai ở điểm cuối!

Lâm Phàm ngược dòng lại thấy Lâm Phàm thuận dòng ở tận cùng Đại Đạo.

Mọi thứ trùng hợp đến mức hoàn mỹ.

Tại sao lại như vậy?

Thời Gian Đại Đạo chỉ là một cái vòng tròn sao?

Đời người qua lại, chẳng lẽ chỉ là sự lặp lại của luân hồi vô tận?

Một lần rồi lại một lần, y hệt như nhau, không hề thay đổi?

"Không... không giống!" Lâm Phàm khẽ nhếch môi, rồi cười lớn ha hả.

Giờ khắc này, hai phân thân hợp lại làm một, hình thành nên một Lâm Phàm chân chính, nơi tận cùng Đại Đạo đó cũng chỉ có một điểm cuối.

Không có cái gọi là tương lai hay quá khứ.

Đó là một vực sâu.

Sâu không thấy đáy, đen kịt như mực, thần thức cũng không thể thăm dò.

Dưới đáy vực sâu, một bóng người đen kịt đang ngồi xếp bằng, không rõ mặt mũi, không rõ hình dáng, thậm chí không phân biệt được nam nữ.

Xung quanh người đó là từng vòng, từng lớp hài cốt vô tận.

Trên mỗi bộ hài cốt đều tỏa ra ánh sáng vàng kim, mang theo uy thế ngút trời không kém gì Lâm Phàm...

Đồng tử Lâm Phàm co rụt lại.

"Đến rồi sao..." Bóng người dưới đáy vực đột nhiên bay lên, đứng trước mặt Lâm Phàm, giọng nói kỳ lạ.

Từ những bộ hài cốt vàng kim bên dưới, từng sợi khí vận thời gian bay ra, tan vào bóng đen đó.

"Ngươi là ai?" Đối mặt với bóng đen, Lâm Phàm cảm thấy tim

đập nhanh một cách lạ lùng.

Mạnh mẽ như hắn cũng cảm nhận được một luồng hơi thở khiến mình bất an.

"Nên hỏi trước, ngươi là ai?" Bóng đen nhàn nhạt đáp lại.

Lâm Phàm nheo mắt: "Ta là ai ư?" "Cũng giống chúng thôi..." Bóng đen chỉ xuống đống hài cốt bên dưới: "Đều sẽ trở thành một bộ xương khô, làm chất dinh dưỡng cho khí vận Đại Đạo của bản tọa..." "Ngươi rốt cuộc là ai?" Lâm Phàm lâm nguy không loạn, hít sâu một hơi nhìn cảnh tượng hãi hùng trước mắt.

Bên dưới, vô số xác chết chất đống như núi.

Những cái xác đó, bộ xương nào cũng hiện lên màu vàng kim, phù văn Thời Gian Đại Đạo khắc sâu vào xương cốt, từng luồng khí vận bay ra, chậm rãi dung hợp vào kẻ áo đen trước mắt.

Cảnh tượng này khiến Lâm Phàm thấy tê cả da đầu.

Hắn phát hiện những người chết bên dưới, mỗi một người đều có thực lực không kém gì hắn.

Những người này đều là Đại Đạo Thánh Nhân sao?

Đều là những Đại Đạo Thánh Nhân tham ngộ Thời Gian Đại Đạo ư?

Lâm Phàm kinh hãi.

Nếu vậy, những người này đều chết trong tay kẻ trước mắt, chẳng lẽ tận cùng của Thời Gian Đại Đạo là một cái hố.

Một cái hố cực lớn từ đầu chí cuối.

Kẻ này trấn thủ ở cuối con đường, giết chết tất cả những người tham ngộ Thời Gian Đại Đạo để làm chất dinh dưỡng, hút lấy đạo vận làm giàu cho bản thân?

“Hệ thống, rốt cuộc là chuyện gì thế này?” Lúc này Lâm Phàm hy vọng nắm được cọng rơm cứu mạng duy nhất.

Hệ thống!

Hệ thống đã đồng hành cùng hắn vô số năm tháng, vượt qua cả Thiên Đạo, chắc chắn sẽ hiểu.

Quả nhiên!

Hệ thống không làm Lâm Phàm thất vọng.

“Ký chủ, đó là Trấn Đạo Giả!” Giọng nói của hệ thống vang vọng trong não Lâm Phàm.

“Trấn Đạo Giả?” Lâm Phàm hỏi: “Trấn Đạo Giả là gì?” Hệ thống đáp: “Những kẻ đã trở thành Thời Gian Đại Đạo Thánh Nhân đầu tiên, họ đã đi hết con đường, ngộ thông Thời Gian Đại Đạo nhưng lại để lại một phân thân ở đây, chuyên môn săn giết những người ngộ đạo sau này.

Một người trấn áp một con đường Đại Đạo, hưởng trọn khí vận, lấy Thời Gian Đại Đạo của thiên hạ làm nhiên liệu để nuôi dưỡng đạo pháp bản thân, trở thành vô thượng cường giả!” Lâm Phàm nghe xong, lòng dạ run rẩy.

Có thể như vậy sao?

Những kẻ này vì con đường của mình mà có thể săn giết vô số người, trấn áp khí vận của một con đường?

Thật đáng hận!

Nhưng những Trấn Đạo Giả này thường mạnh mẽ vô biên, không chỉ nghiên cứu đạo pháp đến mức cùng cực mà tu vi còn cao thâm khó lường.

Trong mắt hắn, hạng người như Lâm Phàm chẳng khác nào kiến

hôi.

“Hỗn Độn vô tận, ức vạn thế giới như cát sông Hằng...” Bóng người đen kịt chậm rãi nói: “Dù ở Hỗn Độn nào, từ thế giới nào, chỉ cần tham ngộ Thời Gian Đại Đạo, cuối cùng đều sẽ hội tụ về đây.

Đây là quy đồ, cũng là điểm cuối!

Các ngươi đều là nhiên liệu cho bản tôn!

Chương 150

Chết đi!" Trấn Đạo Giả cười lớn ha hả.

Trong lòng Lâm Phàm dâng lên một nỗi sợ hãi tột độ.

"Tương lai thân..." Lâm Phàm hét lớn một tiếng.

Ngay lập tức vĩ lực trong cơ thể tuôn trào, tế ra thần thông mạnh nhất.

Giờ đây tham ngộ Thời Gian Đại Đạo đã đạt mười phần, trở thành Ngụy Đại Đạo Thánh Nhân, hắn có thể vô hạn kéo tương lai thân về hiện tại.

Nếu ta đủ mạnh, hôm nay ngươi phải chết.

Nhưng!

Điều khiến Lâm Phàm thất vọng là không hề có tương lai thân nào xuất hiện.

"Ha ha ha..." Trấn Đạo Giả cười lớn, hỏi Lâm Phàm: "Biết tại sao không thể kéo tương lai thân về không?" "Tại sao?" "Bởi vì giây tiếp theo, ngươi sẽ chết!

Người chết thì lấy đâu ra tương lai!" Uỳnh...

Bóng đen phẩy tay.

Một đạo pháp tắc đánh ra.

Ngay sau đó, Lâm Phàm mở toang tâm trí, thu hết tất cả đạo pháp thời gian mà kẻ đó tung ra vào lồng ngực.

Giờ khắc này, không còn thời gian, thời gian tĩnh chỉ!

Thời gian cấm cố.

Lâm Phàm gần như không có bất kỳ sức phản kháng nào.

Ý thức hắn mờ đi trong nháy mắt, rồi thấy một luồng sáng đang rực cháy.

"Hệ thống, thu hồi tất cả đồ đạc của ta, ta muốn trọng sinh..." "Đinh đoong...

Xin ký chủ yên tâm, hệ thống đã chuẩn bị sẵn cho ngài..." Những lời sau đó Lâm Phàm không nghe thấy nữa.

Bóng tối đột ngột ập đến trước mắt hắn.

Và rồi!

Không còn sau đó nữa.

Lâm Phàm chết ngay tại chỗ.

Bóng người đen kịt kia cũng đại kinh thất sắc: "...

Bất Tử Dược?

Chết tiệt... tên trộm này, hắn đã trộm mất đạo pháp của ta..." Tuy giết được Lâm Phàm nhưng lại không có được xác thân, tự nhiên cũng không có cách nào đoạt lấy khí vận Thời Gian Đại Đạo của Lâm Phàm.

Ngược lại, đòn tấn công cuối cùng đã bị Lâm Phàm không chút cản trở mà mở toang tâm thần gom sạch đi mất!

"Không sao, thì đã sao chứ?

Sẽ có ngày ngươi quay lại đây thôi, lúc đó ta xem ngươi còn Bất Tử Dược nào để ăn nữa không!" Hồng Hoang!

Thái Âm Tinh!

Uỳnh uỳnh...

Giữa đất trời đột nhiên đổ mưa.

Đó không phải cơn mưa bình thường, mà là mưa máu vàng kim.

Mưa máu tử kim.

Giữa trời đất tràn ngập một nỗi bi thương khó tả.

"Đây là..." Mọi người nhìn thấy tình cảnh đó liền kinh hãi tột độ.

Đây là cảnh tượng chỉ xuất hiện khi Thánh nhân ngã xuống.

Tại sao lại như vậy?

Thánh nhân tại sao lại tử trận?

Rốt cuộc vị Thánh nhân nào đã ngã xuống?

Bao gồm cả Hồng Quân, tất cả mọi người đều bắt đầu bấm ngón tay tính toán.

Nhưng chỉ một lát sau, tất cả Thánh nhân đều chấn động.

Lâm Phàm...

Lâm Phàm chết rồi?

"Ca ca..." Trên Thái Âm Tinh truyền ra tiếng gào xé lòng của Hi Hòa và Thường Hi.

Dưới Địa Phủ, Hậu Thổ âm thầm rơi lệ: "Phu quân, phu quân..." Dưới đáy Bất Diệt Hỏa Sơn, trong ánh lửa kia, Nguyên Phượng ngẩng đầu, trên khuôn mặt trắng ngần không tì vết có một giọt lệ lăn dài.

"Vui thì ít, biệt ly thì nhiều...

Phu quân, chàng đi trước, Nguyên Phượng vạn năm sau sẽ đến bầu bạn với chàng..." Nguyên Phượng chậm rãi đưa tay ra, xoa xoa cái bụng hơi nhô lên, lệ chảy trên mặt, máu rỉ trong tim: Phu quân à, tại sao chàng lại ngã xuống cơ chứ?

Chỉ có Tây Vương Mẫu, dù bề ngoài cũng bi thống nhưng nàng

biết phu quân mình không thể chết.

Bởi vì năm đó trên giường nệm, nàng đã tự tay trao Bất Tử Dược cho hắn, phu quân nàng có thể chết, chỉ là lúc này đây không biết đã phục sinh ở nơi nào rồi?

"Hưu..." Một đạo lưu quang màu tím từ Thái Âm Tinh bay ra, lặn vào Hồng Hoang.

"...

Hồng Mông Lượng Thiên Xích..." "Trời ạ, Thánh nhân ngã xuống, pháp bảo bỏ chạy kìa!" "Hưu hưu..." "Hưu..." "Hưu..." Những bảo vật vốn thuộc về Lâm Phàm từng cái một bay đi, rơi vào khắp nơi trong đại địa Hồng Hoang.

Tất nhiên, đây chỉ là giả tượng do hệ thống cố ý tạo ra.

Bảo vật thật sự đều đang được giấu trong hệ thống.

"Đi đoạt bảo thôi!" Vô số người bay vào Hồng Hoang, hướng về những nơi pháp bảo rơi rụng để tìm kiếm.

Cũng có một số kẻ nảy ý đồ xấu với Thái Âm Tinh.

Nếu Lâm Phàm thánh nhân trên Thái Âm Tinh đã chết, giờ không đi cướp bảo bối thì đợi đến bao giờ.

Chương 151

Uỳnh uỳnh...

Trên không trung, ngay lập tức có người đánh nhau.

Tây Vương Mẫu, Hi Hòa, Thường Hi ba người liên thủ, là sự tồn tại vô địch dưới Thánh nhân.

"Hưu..." Lại có một đạo lưu quang bay đến, là Trấn Nguyên Tử của Ngũ Trang Quán.

"Lão phu là Trấn Nguyên Tử, Lâm Phàm thánh nhân sinh thời có đại ân với ta, kẻ nào muốn cướp phá Thái Âm Tinh thì bước qua xác ta trước!" "Hừ..." Bốn năm danh Chuẩn Thánh đại năng đối mặt với Tây Vương Mẫu, Hi Hòa, Thường Hi và Trấn Nguyên Tử, tự nhiên đánh không lại nhưng cũng không cam lòng từ bỏ.

"Hưu..." Ngay lúc này, lại có một đạo lưu quang rơi xuống trước mặt mọi người.

Người này gầy cao, dáng vẻ khô héo.

"Các vị, bần đạo là Nhiên Đăng ở núi Côn Luân..." Nhiên Đăng đạo nhân hướng về Hi Hòa chắp tay nói: "Hi Hòa đạo hữu chắc nhận ra bần đạo, năm xưa Lâm Phàm cướp đoạt bản mệnh chí bảo Linh Cữu Cung Đăng của ta, hôm nay bần đạo đến lấy lại, không quá đáng chứ!" "Hưu..." Bành!

Lại có một vị đại năng đáp xuống, chính là kẻ ở dưới biển là Côn, lên trời là Bằng - Yêu sư Côn Bằng.

Hắn vốn là Yêu sư của Yêu tộc, cũng là đại năng lâu đời.

"Năm xưa trong Tử Tiêu Cung, Lâm Phàm một mình lấy đi nhân quả của tất cả chúng ta, thù này không thể không báo, giao Phân Bảo

Nhai ra đây!" "Đúng thế!" Nghe Côn Bằng nói vậy, những kẻ khác bỗng nhớ lại chuyện cũ, đều tức giận kêu gào.

Ngay sau đó, lại có thêm vài vị đại lão có tiếng tăm trong Hồng Hoang: "Giao Phân Bảo Nhai ra, nếu không đừng trách bọn ta cưỡng ép xông vào Thái Âm Tinh!" "Giao ra!" "Giao ra!" Người ở cửa Thái Âm Tinh càng ngày càng đông.

Dù Minh Hà và đại năng Nhân tộc Thương Hiệt cũng đến trợ trận, nhưng vẫn không ngăn nổi đám đông.

Lúc này, không gian trên trời khẽ động, một bóng hồng phấn bay xuống trước mặt mọi người.

"Bái kiến Nữ Oa Thánh nhân!" Hóa ra là Nữ Oa từ Oa Hoàng Cung.

Nữ Oa sắc mặt lạnh như băng, quét mắt nhìn đám đông một lượt rồi nói: "Cút hết cho bản cung, trong vòng ba hơi thở kẻ nào còn ở đây, chết toàn bộ!" "..." Mọi người thấy Thánh nhân nổi giận thì hốt hoảng.

Được rồi, tôi đi.

Hưu hưu hưu...

Từng người hóa thành lưu quang bay đi mất.

Hi Hòa và những người khác vội vàng chắp tay cảm ơn Nữ Oa: "Đa tạ Nữ Oa Thánh nhân!" Bình thường họ thấy Nữ Oa có vẻ đáng ghét, nhưng lúc này lại thấy nàng đáng yêu vô cùng.

Nữ Oa hít sâu một hơi nói: "Mấy con cá lòng tong này thì dễ đối phó, các muội muội à, dọn đi thôi, Thái Âm Tinh không ở lại được nữa đâu, đến Oa Hoàng Cung của ta hoặc xuống Địa Phủ đều được, nếu không sau này không biết còn ai tìm đến nữa?" "A!" Tây Vương Mẫu cũng đầy vẻ sầu muộn.

Nữ Oa nói: "Có cá lớn còn chưa lộ diện đâu!" "Vô Lượng Thiên Tôn!" Lời của Nữ Oa vừa dứt, đột nhiên một đạo đạo âm truyền tới.

Tử khí đông lai ba vạn dặm, sóng hư không gợn lăn tăn, trong chớp mắt đã có hai bóng người xuất hiện.

Không phải ai khác, chính là Tây Phương Nhị Thánh đang tươi cười hớn hở.

"Đáng ghét..." Nữ Oa mắng một câu.

Chuẩn Đề cười hì hì nói với Tây Vương Mẫu: "Lâm Phàm thánh nhân cũng có ân trọng như núi với Tây Phương Giáo chúng ta, nay thánh nhân ngã xuống, bần đạo muốn vào trong phúng viếng một phen, mời các vị tránh ra!" "Vô Lượng Thiên Tôn!" Tiếp Dẫn cũng nói: "Thánh nhân ở bên mình, không dám quên lãng, mời chư vị tránh ra!" Mọi người giận dữ.

Mẹ kiếp, nói hay thật đấy, phúng viếng cái gì?

Đến cướp bảo bối thì có!

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn tự nhiên không tử tế như vậy, mục đích đến đây, một là thu gom bảo vật của Lâm Phàm.

Dù phần lớn bảo vật đã chạy mất, nhưng Phân Bảo Nhai vẫn còn đó, Tam Quang Thần Thủy của Lâm Phàm cũng là thánh vật Hồng Hoang.

Lấy được chút nào hay chút đó.

Dù không được bảo vật gì thì Thái Âm Tinh dù sao cũng là đạo trường của Thánh nhân.

Lâm Phàm ngã xuống, không biết tại sao đột nhiên chết, nhưng đạo vận Đại Đạo trong đạo trường đó cũng đủ cho hai người chén một bữa thịnh soạn rồi.

“Cút!” Hi Hòa, Tây Vương Mẫu đều không nể mặt Tiếp Dẫn.

“Vô Lượng Thiên Tôn!” Tiếp Dẫn cười lạnh: “Nhục mạ Thánh nhân, hôm nay bản thánh sẽ trấn áp các ngươi!” Uỳnh uỳnh...

Thánh nhân phẩy tay, mang theo vĩ lực vô cùng áp xuống Hi Hòa.

“Bành...” Giữa không trung đột nhiên lóe lên một quả Hồng Tú Cầu, xé toạc hư không, trực tiếp hóa giải đòn tấn công của Tiếp Dẫn thành hư không.

Nữ Oa lông mày dựng ngược: “Tiếp Dẫn, hôm nay ngươi dám bước vào Thái Âm Tinh một bước, bản cung sẽ không để yên cho ngươi!” “Ta cứ vào đấy, thì sao!” Tiếp Dẫn phẩy tay, gạt bỏ tầng tầng không gian, định xông vào Thái Âm Tinh.

“Chết đi cho ta!” Nữ Oa năm xưa vốn là tiểu ma nữ bạo liệt trong Hồng Hoang, trên người dường như có sức lực dùng mãi không hết.

Lúc này bộc phát, trong tay Hồng Tú Cầu và Sơn Hà Xã Tắc Đồ đồng thời tế ra, chụp về phía Tiếp Dẫn.

Uỳnh...

Hư không nứt toác một mảng lớn.

Tiếp Dẫn dù dùng bảo vật phòng ngự đỡ được một kích của Nữ Oa, nhưng rốt cuộc cấp bậc bảo vật không bằng, bị Hồng Tú Cầu đập chính xác vào đầu, trực tiếp bị đánh bay.

“Hừ...” Tiếp Dẫn lạnh lùng hừ một tiếng, tiếp tục xông tới.

Đồng thời, Chuẩn Đề ở phía bên kia cũng ra tay.

“Uỳnh uỳnh...” Chuẩn Đề hóa ra Trượng Lục Kim Thân, tay cầm Gia Trì Thần Chùy, chùy vung lên đập nát hư không, cùng Tiếp Dẫn kẹp đánh Nữ Oa.

“Ngươi dám...” Ngay lúc này, dưới đáy Bất Diệt Hỏa Sơn đột

nhiên vọt ra một luồng hỏa diễm, hỏa diễm nung chảy hư không, thiêu xuyên đất trời, mang theo một tia lực lượng Thiên Đạo oanh về phía Chuẩn Đề.

Bành...

Chuẩn Đề bị đánh trúng, nhưng thân hình cũng chỉ khẽ rung lên một cái.

Người ra tay tự nhiên là Nguyên Phượng.

Nguyên Phượng dù có lực lượng Thiên Đạo gia trì, nhưng so với Thánh nhân thì kiến hôi vẫn hoàn kiến hôi.

"Kiến hôi..." Chuẩn Đề cười lạnh: "Quay lại bản tọa sẽ thu thập ngươi sau!" "Nữ Oa sư tỷ, đắc tội rồi!" Uỳnh uỳnh...

Bên trái Tiếp Dẫn, bên phải Chuẩn Đề, gần như cùng lúc tấn công Nữ Oa.

Bành...

Hai đạo công kích mang theo vĩ lực kinh thiên động địa muốn xé nát cả đất trời.

Thật đáng tiếc.

Hai đạo công kích lại bị một luồng sức mạnh mềm mại chặn lại.

Ngay sau đó, trên bầu trời tử khí lấp lánh, mười vạn dặm phương đông phủ kín đất trời.

"Hai người các ngươi lại quá đáng rồi..." Một vị Thánh nhân đáp xuống, làm Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn giật nảy mình, quay đầu lại nhìn, chính là Hồng Quân.

Chương 152

"Sư tôn!" Hai người hành lễ.

Nữ Oa cũng chắp tay chào Hồng Quân.

"Ừ!" Hồng Quân nhìn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề một cái rồi nói: "Hai ngươi lấy oán báo ân, hiếp đáp người cô thế, vi sư vốn nên trực tiếp đánh chết, nhưng các ngươi có biết tại sao vi sư không ra tay không?" Chuẩn Đề không hiểu, nói: "Đệ tử biết lỗi, xin sư tôn trừng phạt!" "Bỏ đi!" Hồng Quân phẩy tay nói: "Các ngươi lui xuống đi, đợi Lâm Phàm trở về sẽ tự mình xử lý các ngươi, việc gì đến lượt vi sư làm thay?" "Cái gì?" Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn sững sờ: Lâm Phàm... chẳng phải đã ngã xuống rồi sao?

Còn có thể trở về?

Không thể nào chứ!

Tôi...

Sắc mặt hai người khổ sở: "Sư tôn cứu mạng..." "Cút!" Hồng Quân không thèm nhìn thêm nữa, vung tay áo rộng một cái liền ném hai tên đó qua vô số hư không về thế giới phương Tây.

"Đa tạ Đạo Tổ ra tay!" Tây Vương Mẫu và mọi người quỳ lạy.

Hồng Quân gật đầu nói: "Thái Âm Tinh này không thể ở lại được nữa, các ngươi thu dọn đồ đạc, đi xuống Địa Phủ lánh tạm đi." Nói xong, thân hình Hồng Quân lóe lên, trực tiếp biến mất.

Lúc này đây!

Tại một nơi trong Hỗn Độn.

Một đạo khí cơ đột nhiên sinh ra.

Ong ong ong...

Trong hư không, gió Hỗn Độn vô tận gào thét, thế nhưng giữa làn gió dữ dội đó, một chuỗi phù văn vàng kim đột nhiên bốc cao.

Ong ong ong...

Vô số chuỗi phù văn từ hư không bay ra, chậm rãi tụ lại một chỗ.

Một hơi thở sau, hóa thành một bóng người đứng trong Hỗn Độn.

Phụt...

Bóng người đó vừa xuất hiện đã phun ra một ngụm máu vàng kim, bắn ra thế giới Hồng Hoang, khiến gió Hỗn Độn xung quanh đều bị thổi tan biến.

"Ong ong ong..." Bóng người vừa xuất hiện, càng nhiều phù văn vàng kim tỏa ra ánh sáng vô tận, khiến một vùng hư không trở nên rực rỡ lóa mắt.

Người đó chính là Lâm Phàm.

Bị Trấn Đạo Giả ở cuối con đường Đại Đạo giết chết trong một niệm, nhưng nhờ dược lực của Bất Tử Dược mà trọng sinh.

Đối mặt với cái chết lúc đó, Lâm Phàm không cách nào phản kháng, ngược lại đã mở toang tâm thần, mang theo một đạo thần thông của Trấn Đạo Giả thoát ra ngoài.

Trấn Đạo Giả là vị Thời Gian Đại Đạo Thánh nhân đã lĩnh ngộ thần thông từ vô số ức vạn năm trước, việc tham ngộ Thời Gian Đại Đạo của lão mạnh hơn Lâm Phàm gấp trăm lần.

Thế nên đòn tấn công đó tuy giết chết Lâm Phàm hoàn toàn, nhưng cũng giúp sự lĩnh ngộ Đại Đạo của hắn tăng lên một tầng thứ mới.

Nếu không có Bất Tử Dược, dù lĩnh ngộ nhiều đến đâu cũng khó thoát cái chết.

Nhưng nhờ có dược lực Bất Tử Dược, kết quả lại hoàn toàn khác, Lâm Phàm đã trộm luôn cái đạo của lão, hóa thành của mình.

"Mau chóng tham ngộ thôi..." Lâm Phàm ngồi xếp bằng trong hư không Hỗn Độn, không có thời gian để suy nghĩ xem nơi này là đâu, cách Hồng Hoang bao xa, trực tiếp bắt đầu tham ngộ luồng Đại Đạo kia.

Một năm!

Hai năm!

Ba năm!...

Không biết đã qua bao nhiêu năm, thương thế trên người Lâm Phàm dần hồi phục, việc làm chủ Thời Gian Đại Đạo cũng ngày càng thuần thục.

Dù cùng lĩnh ngộ đến mức viên mãn, nhưng Lâm Phàm rõ ràng vận dụng Thời Gian Đại Đạo trôi chảy hơn trước nhiều.

Đại Đạo viên mãn chính là Thánh nhân.

Nhưng đó là Ngụy Đại Đạo Thánh Nhân.

Đại Đạo Thánh Nhân chân chính không chỉ có thể lĩnh ngộ Đại Đạo viên mãn mà còn phải làm cho Đại Đạo dung hội quán thông, trở thành Chúa tể Đại Đạo.

Rõ ràng hiện tại Lâm Phàm chưa làm được.

"Hô..." Lâm Phàm thở ra một hơi dài, sự chấn động trong lòng đến giờ vẫn chưa dứt.

Tận cùng Đại Đạo, nơi vực sâu đó có Trấn Đạo Giả trấn thủ, một người độc chiếm khí vận Thời Gian Đại Đạo, trấn sát ức vạn người ngộ đạo tại vực sâu, rồi hút lấy đạo pháp của họ làm dinh dưỡng cho mình.

Loại người này mạnh mẽ đến nhường nào.

Nhìn xuống chúng thánh như nhìn kiến hôi.

Thế giới này một lần nữa làm mới nhận thức của Lâm Phàm.

Hỗn Độn vô tận, ức vạn thế giới, vô số người ngộ đạo đều không hề biết.

Vậy thì Hồng Hoang cũng không phải đại thế giới duy nhất trong Hỗn Độn.

Thế giới này cũng không phải thế giới Hỗn Độn duy nhất.

Vậy những thế giới kia đang ở đâu?

Có thể tìm thấy không?

Một ẩn đố chưa có lời giải.

Tận cùng Thời Gian Đại Đạo có Trấn Đạo Giả trấn áp, một người độc hưởng khí vận.

Vậy... ba nghìn Đại Đạo chẳng lẽ đều như vậy?

Sau lưng Lực chi Đại Đạo cũng là vực sâu?

Sau lưng Không Gian Đại Đạo cũng có Trấn Đạo Giả sao?

Lâm Phàm không biết, cũng không dám tưởng tượng!

"Hống..." Trong Hỗn Độn đột nhiên vang lên một tiếng gầm kinh thiên, chấn động đất trời.

Sau đó, thần thức Lâm Phàm quét qua, phát hiện một con yêu thú từ cách đó ức vạn dặm đang gào thét lao tới.

Dù cách xa ức vạn dặm, nhưng chỉ trong chớp mắt con yêu thú đó đã đứng trước mặt Lâm Phàm, "ngao hống" một tiếng, nhe răng múa vuốt tấn công.

"Uỳnh..." Lâm Phàm đứng yên tại chỗ, mặc kệ sức mạnh của yêu

thú giáng xuống người.

Chương 153

Giây tiếp theo, Lâm Phàm không hề hấn gì, nhưng con yêu thú trước mặt lại bị đông cứng.

"Thời gian... rút cạn..." Lâm Phàm khẽ mấp máy môi, sức mạnh thời gian trên người con yêu thú đó liền bị Lâm Phàm rút sạch sành sanh, không có thời gian, mọi thứ đều không thể tồn tại.

Con yêu thú đó đổ gục xuống đất!

Hóa ra là một con Hỗn Độn Thú!

Lâm Phàm lắc đầu: "Mình trọng sinh xong, khoảng cách với Hồng Hoang chắc xa lắm đây." Hỗn Độn Thú chỉ có thể sinh sống sâu trong Hỗn Độn, vách ngăn của thế giới Hồng Hoang thực chất là một đại trận khổng lồ, không ngừng gột rửa khí Hỗn Độn thành tiên thiên linh khí, làm trụ cột cho vạn tộc sinh linh Hồng Hoang.

Theo sự gột rửa của đại trận, khí Hỗn Độn bên ngoài thế giới Hồng Hoang ngày càng yếu, không thích hợp cho Hỗn Độn Thú sinh tồn.

Cũng giống như cá nước sâu không thể lên vùng nước nông vậy.

Lâm Phàm cũng không biết Hồng Hoang cách đây bao xa, thôi thì đi bộ vậy.

Mình cứ thong thả tìm, dạo chơi Hỗn Độn cũng là một lựa chọn không tồi.

"Ngao hống..." Không lâu sau, Lâm Phàm lại gặp một con Hỗn Độn Thú khác.

"Bành..." Lâm Phàm không nói hai lời, một đấm đánh chết tươi.

Lâm Phàm hiện nay đã minh ngộ Thời Gian Đại Đạo, tham ngộ viên mãn, tuy chưa dung hội quán thông hoàn toàn nhưng chiến lực và tu vi so với ba nghìn Ma thần khi Bàn Cổ khai thiên tích địa năm xưa chỉ có mạnh hơn chứ không yếu hơn.

Thậm chí mạnh hơn không chỉ một chút.

Nói cách khác, năng lực của hắn đứng dưới Bàn Cổ nhưng tuyệt đối đứng trên ba nghìn Ma thần.

Gặp mấy con Hỗn Độn Thú này có thể giết sạch dễ dàng.

Lâm Phàm đi giữa Hỗn Độn, thời gian trong phạm vi ức vạn dặm xung quanh đều bị bẻ cong, gia tốc.

Không biết phải đi trong Hỗn Độn bao lâu, nhưng để không lỡ mất đại sự trong Hồng Hoang, Lâm Phàm cố gắng thu ngắn thời gian hết mức.

"Uỳnh uỳnh..." Đi trong Hỗn Độn trăm năm, giết chết vô số Hỗn Độn Thú, Lâm Phàm lại đụng độ một con Hỗn Độn Thú mạnh hơn hẳn.

Loại Hỗn Độn Thú này đã bắt đầu thông thạo quy luật Đại Đạo.

Nhưng trước mặt Lâm Phàm cũng chỉ là chuyện một đấm.

Uỳnh long...

Thân thể Hỗn Độn Thú tan nát.

Điều khiến Lâm Phàm ngạc nhiên là trong cơ thể nó rơi ra một thứ, lấp lánh ánh sáng tử kim rực rỡ trong gió Hỗn Độn.

"Cái này..." Lâm Phàm phẩy tay lấy thứ đó xem thử, kinh ngạc vô cùng.

Bên trong vật này ẩn chứa Đại Đạo.

Con Hỗn Độn Thú hắn vừa giết tu hành Thổ chi Đại Đạo trong Ngũ Hành Đại Đạo.

Một đoàn bản nguyên, chính là bản nguyên Thổ chi Đại Đạo.

"Lại có loại đồ chơi này sao?

Tiếc là không phải bản nguyên thời gian..." Lâm Phàm lắc đầu, định thu đồ vào.

Bỗng nhiên...

Hưu...

Hưu hưu...

Hưu hưu hưu...

Mấy bóng người xung quanh vây lấy Lâm Phàm vào giữa.

Lâm Phàm nhìn qua, chà... toàn là người tu đạo, dường như đều tu hành Đại Đạo.

Ba người này, mỗi người đều ở cấp bậc Ngụy Đại Đạo Thánh Nhân.

Nói cách khác, tương đương với Lâm Phàm lúc vừa tham ngộ Thời Gian Đại Đạo thành thánh nhân.

Nhưng Lâm Phàm hiện tại đã chết một lần, trộm được đạo hạnh từ tay Trấn Đạo Giả, lại ngộ đạo vô số năm trong Hỗn Độn, sớm đã không còn như xưa.

"Các vị có việc gì sao?" Ý thức của Lâm Phàm truyền ra, tuy ngôn ngữ có thể khác nhau nhưng Đại Đạo thì thông suốt, hắn tin chắc bọn họ nghe hiểu.

"Vị đạo hữu này!" Một người trong đó chắp tay với Lâm Phàm, ý chí truyền đến: "Con Hỗn Độn Thú đó bần đạo đã rình rập từ lâu, vừa

định giết thì ngươi lại ra tay, bần đạo vô cùng cảm kích, nhưng mời đạo hữu trả lại bản nguyên Đại Đạo cho ta!" "Đúng thế!" Người khác cũng hùa theo: "Bản nguyên Đại Đạo đó vốn thuộc về chúng ta!" "Ồ!" Lâm Phàm nghe hiểu rồi, nhưng trên mặt lại lộ vẻ khinh bỉ: "Vừa rồi con Hỗn Độn Thú đó tuy mạnh nhưng trong tay Ngụy Đại Đạo Thánh Nhân thì giết được ngay, rình rập lâu như thế mà không giết?

Để dành cho ta chắc?

Bốc phét cũng không thèm nháp trước à?" "Vậy nếu ta không đưa thì sao?" Lâm Phàm thản nhiên thu luôn bản nguyên Thổ chi Đại Đạo vào túi.

Có dùng được hay không là một chuyện, nhưng cho hay không lại là chuyện khác.

"Hừ..." "Ha ha ha ha..." "Thằng ranh, mày muốn chết à!" Ba tên đó cười lớn ha hả, cuối cùng cũng lộ ra bộ mặt thật.

Một tên nói: "Được, cho cơ hội không lấy, giờ thì muộn rồi, dù mày có đưa tao cũng không thèm, lát nữa lão tử sẽ lột sạch mọi bảo vật trên người mày!" "Phải đó!" Tên kia phụ họa: "Lột bản nguyên Đại Đạo của nó ra chắc cũng bán được giá hời!" "Lên!" Ba người gần như cùng lúc tấn công Lâm Phàm.

Vung tay một cái liền có ba đạo phù văn tế ra, xiềng xích Đại Đạo xuyên qua hư không, vô số đạo pháp mọc lên, từng bước từng bước, từng dải một, cả một vùng trời đất Hỗn Độn đều bị phong tỏa.

Nhìn thủ pháp thuần thục thế này, rõ ràng không phải lần đầu làm chuyện này.

Ba người này, một kẻ tu Không Gian Đại Đạo!

Một kẻ tu Sát Lục chi đạo, kẻ còn lại tu Quang chi Đại Đạo.

"Uỳnh uỳnh..." Không gian ép xuống!

Sát khí tràn ngập!

Ánh sáng rực rỡ!

Ba vị Đại Đạo Thánh Nhân tấn công từ xa.

Vô số sức mạnh và đạo pháp va chạm, vô số thế giới sinh ra rồi lại diệt vong.

Quy luật trong Hỗn Độn cũng âm thầm thay đổi.

Thế nhưng Lâm Phàm lâm nguy không loạn, đưa tay chỉ về phía trước.

“Làm chủ một phương...” Uỳnh.

Chương 154

Một vùng trời đất ức vạn dặm bỗng thay đổi hoàn toàn khí cơ.

Như đã biết, Đại Đạo Thánh Nhân chân chính là người tham ngộ Đại Đạo viên mãn và dung hội quán thông.

Đạt đến cảnh giới đó, mỗi lời nói hành động, mỗi ý niệm đều có thể thay đổi một thế giới, hủy diệt một thời gian.

Loại Đại Đạo Thánh Nhân đó mới là Chúa tể của Đại Đạo.

Dẫm Đại Đạo dưới chân, bắt nó làm nô lệ, sai bảo tùy ý.

Lâm Phàm chưa làm được đến mức đó.

Cả Hỗn Độn này chắc cũng không có sinh linh nào làm được.

Nhưng khi Lâm Phàm đối đầu với Trấn Đạo Giả ở cuối con đường, hắn đã mở toang tâm hồn, hứng trọn một đòn chí tử của lão, để rồi đánh cắp được một phần đạo pháp, từ đó ngộ ra thần thông "Làm chủ một phương".

Phải, làm chủ một phương, tuy không thể làm chủ hoàn toàn Đại Đạo, nô dịch Đại Đạo toàn diện, nhưng lại có thể làm chủ một vùng thế giới, nô dịch quy luật Đại Đạo trong không gian hữu hạn.

"Ong ong ong..." Không gian Hỗn Độn ức ức dặm hình thành một kết giới.

Bên ngoài kết giới vẫn là Hỗn Độn vô tận, nhưng bên trong kết giới lại là thiên hạ của Lâm Phàm.

"Tước đoạt Thời Gian..." Uỳnh uỳnh...

Thời Gian Đại Đạo trong một phương thế giới trực tiếp bị Lâm Phàm rút sạch.

Thế giới đó thiếu đi thời gian.

Không có thời gian, mọi thứ đều không còn ý nghĩa.

Mặc kệ Không Gian!

Mặc kệ Sát Lục!

Mặc kệ Ánh Sáng!

Giờ khắc này tất cả đều trở nên vô nghĩa!

Đòn tấn công của ba kẻ kia khựng lại, hơi thở dừng lại, ngay cả máu cũng ngừng lưu thông.

Không phải thời gian ngưng đọng, mà là mất sạch thời gian, đáng sợ hơn thời gian ngưng đọng gấp vạn lần.

Trong không gian Hỗn Độn này, mọi thứ đều đứng im.

Ngay cả gió Hỗn Độn cũng không thể thổi.

Chỉ có Lâm Phàm vẫn có thể đi lại trên Thời Gian Đại Đạo, tự do tự tại.

"Chát..." Lâm Phàm tát mạnh vào mặt ba kẻ đó: "Mấy thứ không biết nhục, đi ăn cướp mà làm như thanh cao lắm!" Xoạt xoạt...

Lâm Phàm phẩy tay, không gian bảo vật của ba người đều bị mở toang.

Đồ bên trong mặc sức vơ vét.

Ba tên này đều là Đại Đạo Thánh Nhân, nên cũng có mấy món bảo vật cấp Hỗn Độn, Lâm Phàm không khách sáo thu sạch.

Dùng không hết thì sau này mang về cho đệ tử dùng.

Ngoài bảo bối ra, thứ khiến Lâm Phàm rung động nhất chính là bản nguyên Đại Đạo.

"Không biết ba gã này lang thang trong Hỗn Độn bao lâu rồi...

cướp được nhiều bản nguyên thế này sao?" Lâm Phàm nhìn xong cũng thấy tặc lưỡi!

Có đến hàng vạn đoàn bản nguyên.

Ba nghìn Đại Đạo trừ Quang chi bản nguyên, Không gian bản nguyên và Sát lục bản nguyên ra, còn lại cơ bản đều có đủ.

Xem ra ba loại thiếu kia đã bị ba gã này hấp thụ rồi.

"Hưu!" Lâm Phàm không khách khí, trực tiếp nạp hết số bản nguyên đó vào túi của mình.

"Thời gian... vận hành!" Lâm Phàm phẩy tay thu hồi thần thông Làm chủ một phương.

Sau đó, đòn tấn công của ba người kia mới giáng xuống, nhưng lại giáng vào hư không Hỗn Độn.

"Hử?" Cả ba đều là Đại Đạo Thánh Nhân nên tâm ý tương thông ngay lập tức, tuy không có ý thức về chuyện vừa trải qua nhưng khi ý niệm động đậy, mọi chuyện xảy ra như hiện rõ trước mắt.

"Cái gì..." "Phịch..." "Phịch..." "Phịch..." Cả ba quỳ rạp xuống đất: "Tha mạng, đại nhân tha mạng, chúng con không dám nữa!" "Đại nhân, con nguyện làm nô lệ cho đại nhân!" "Xin đại nhân tha mạng!" Thần thông của Lâm Phàm quá mạnh, họ biết có chạy cũng không thoát.

"Nói đi!" Lâm Phàm nhàn nhạt thốt lên, ba người đứng dậy.

"Giao nô ấn Đại Đạo ra!" "Vâng!" Cả ba không dám phản kháng chút nào, trực tiếp tế ra nô ấn Đại Đạo để Lâm Phàm thu giữ.

Ai cũng có cốt khí, nhưng với những kẻ khổ tu vạn năm, ức vạn năm để thành Đại Đạo giả này, sinh mạng quá quý giá, tu luyện quá khó khăn.

Còn sống được thì dù thế nào cũng không muốn biến mất.

Khuất phục làm nô lệ Đại Đạo sao?

Chỉ cần còn sống là còn cơ hội trở mình, dù sao Đại Đạo Thánh Nhân cũng đâu có chết dễ dàng.

"Ngươi tên Dương Mi?" Lâm Phàm nheo mắt nhìn lão giả lông mày trắng trước mặt, vẻ mặt đầy vẻ không tin nổi.

Dương Mi?

Cái lão thậm chí thành đạo sớm hơn cả Hồng Quân ba nghìn năm sao?

"Dạ phải!" Dương Mi cúi đầu đáp: "Tiền bối, vãn bối là Dương Mi, bản thể là một cây Liễu Không Tâm!" À...

Thế thì đúng rồi!

Ha ha, Dương Mi trở thành đầy tớ của mình sao?

Không biết sau này mang về trước mặt Sư tôn, vẻ mặt của Sư tôn sẽ thế nào nhỉ?

"Giao bản thể của ngươi ra đây!" Lâm Phàm phẩy tay nhìn Dương Mi.

Mặt Dương Mi hiện rõ vẻ đau xót.

Bản thể Liễu Không Tâm là một trong mười đại tiên thiên linh căn của Hồng Hoang.

Nếu chém đứt liên hệ giữa đạo pháp bản thân và bản thể, dù không đến mức rớt cảnh giới nhưng bản nguyên chắc chắn bị tổn thương.

Nhưng Lâm Phàm đã đòi, phận làm nô lệ cũng không thể từ chối.

Chương 155

Thế là Dương Mi xoay người vung đao chém xuống, cắt đứt liên hệ với cây Liễu Không Tâm tiên thiên mười đại linh căn và dâng cho Lâm Phàm.

Dương Mi căn nguyên phi phàm, tự mang phù văn Đại Đạo, năm xưa lão ngộ đạo đã đạt đến tầng thứ Ngụy Đại Đạo Thánh Nhân.

Lão không phát triển ở nơi sinh ra là thế giới Hồng Hoang mà đi vào Hỗn Độn.

Thực ra đều là do duyên phận và cơ duyên cả.

Hồi đại chiến Đạo Ma, Dương Mi chưa thành đạo, được Hồng Quân mời đối phó La Hầu.

La Hầu tế ra Tru Tiên Tứ Kiếm, Âm Dương đạo nhân và Càn Khôn đạo nhân lần lượt tự bạo, Dương Mi cũng bị trọng thương rồi bỏ chạy.

Sợ sau này La Hầu thắng Hồng Quân sẽ tìm mình gây phiền phức, nên khi đại chiến Đạo Ma chưa kết thúc lão đã độn vào Hỗn Độn, tìm nơi bế quan chữa thương.

Vừa ra ngoài đã gặp cơ duyên lớn.

Trong Hỗn Độn tuy nguy hiểm vô cùng nhưng cũng nhiều cơ duyên hơn, lúc đầu Dương Mi chỉ lén lút săn giết Hỗn Độn Thú lấy bản nguyên, từ đó dần dần ngộ thông Không Gian Đại Đạo.

Sau này mới tụ tập thêm Sát Lục đạo nhân và Quang chi đạo nhân đi cướp bóc trong Hỗn Độn.

Lâm Phàm thu lấy cây Liễu Không Tâm, trực tiếp bỏ vào không gian Vạn Thảo Đồ Phổ.

Đến nay, trong không gian đã có Hoàng Trung Lý, cây Nguyệt Quế, cây Bàn Đào, cây Nhân Sâm Quả, dây Hồ Lô, Tiên Thiên Bồ Đề, Lục Căn Thanh Tịnh Trúc và cây Liễu Không Tâm vừa có được.

Mười đại tiên thiên linh căn đã chiếm được tám.

Còn lại chỉ có cây Phù Tang và Ngũ Châm Tùng là chưa có.

Cây Phù Tang thì không lo, về Hồng Hoang lúc nào lấy cũng được, nhưng cây Ngũ Châm Tùng kia thì không biết đang ở nơi nào.

Lâm Phàm tạm thời không nghĩ tới, nhìn sang hai người kia.

"Tên gì?" "Bẩm chủ nhân, con là Sát Lục đạo nhân, tên là Tả Vụ!" "Bẩm chủ nhân, con là Quang chi đạo nhân, tên là Kim Lượng!" Được rồi, hai cái tên nghe cũng giống người tộc.

Đối diện với ba người, Lâm Phàm có chuyện muốn hỏi, nhưng việc cần làm nhất lúc này là về Hồng Hoang, tham gia vào tiến trình của Hồng Hoang.

"Dương Mi, ba người có biết thế giới Hồng Hoang ở nơi nào không?" Lâm Phàm nhìn Dương Mi.

Dương Mi giật mình đáp: "Ngài..." "Phải, bản tọa đúng là đến từ thế giới Hồng Hoang, và các ngươi cũng có chút duyên phận, Sư tôn của ta là Hồng Quân!" Uỳnh...

Dương Mi suýt chút nữa ngã lộn nhào: Hồng Quân, Hồng Quân...

Đệ tử của Hồng Quân là chủ nhân của mình sao?

"Chủ nhân!" Dương Mi hít sâu một hơi nói: "Năm xưa tiểu nhân rời Hồng Hoang, sau khi ngộ đạo cũng từng về đó một lần, nhưng trong Hỗn Độn không có phân biệt đông tây nam bắc, lại rộng lớn vô biên, ở lâu dễ bị mất phương hướng, vị trí cụ thể của Hồng Hoang con cũng không rõ lắm!" "Nhưng!" Dương Mi nói tiếp: "Chủ nhân có

thể đến thành Hắc Sơn xem thử, ở đó có người bán bản đồ của cả Hỗn Độn, chỉ là giá bản đồ đó quá cao, người bình thường không mua nổi!" "Thành Hắc Sơn ở đâu?" Lâm Phàm dẫn theo ba nô lệ thong thả đi trong Hỗn Độn.

Dựa trên thông tin ba người cung cấp, Lâm Phàm cũng đại khái hiểu về thế giới Hỗn Độn.

Thế giới Hỗn Độn này cực kỳ lớn.

Sâu bao nhiêu không ai biết, tóm lại chưa thấy ai đi ra khỏi thế giới Hỗn Độn bao giờ.

Cũng chưa ai đi tới rìa Hỗn Độn.

Trong Hỗn Độn có vô số thế giới.

Giống như đại thế giới Hồng Hoang, trong những thế giới đó quy tắc và đạo tắc đều khác nhau, có cái đã tiêu vong từ lâu, có cái thì vừa mới sinh ra.

Mỗi thế giới đều sản sinh ra cường giả cấp bậc Thánh nhân.

Những người này một khi đạt đến cảnh giới bình cổ, đa số đều chọn ra ngoài phiêu bạt Hỗn Độn tìm kiếm cơ duyên, vì thế người trong Hỗn Độn ngày càng đông.

Không biết từ khi nào, người ta đã phát hiện ra một tòa thành trong Hỗn Độn mênh mông.

Tòa thành đó rất lớn, dựa lưng vào một ngọn núi đen khổng lồ nên gọi là "Thành Hắc Sơn".

Trong núi Hắc Sơn sau thành sản sinh ra một loại khoáng thạch ẩn chứa bản nguyên Đại Đạo gọi là Đá Đại Đạo, có đủ cả ba nghìn loại, nhưng chúng chôn sâu dưới đất, ngay cả Đại Đạo Thánh Nhân cũng không phá mở nổi.

“Hỏi một câu!” Lâm Phàm nhàn nhạt nói: “Nhiều Thánh nhân đi lại trong Hỗn Độn như vậy, tại sao Hồng Hoang ta bao nhiêu năm qua chưa từng thấy bóng dáng một ai?” “Ha ha...

Chủ nhân không biết đấy thôi!” Quang chi đạo nhân Kim Lượng vội vàng xen vào đáp lời: “Hỗn Độn rộng lớn vượt xa tưởng tượng, tuy trong đó có vô số đại thế giới, nhưng nếu tách riêng một thế giới ra nhìn thì nó giống như một hạt cát trong sa mạc, nhỏ bé đến mức không thể thấy, không thể nắm bắt, tự nhiên khó mà gặp được rồi!” Lâm Phàm gật đầu.

Lần này thì nghe hiểu rồi.

Giống như ngoài hệ mặt trời có một vành đai gọi là vành đai Kuiper tập trung các tiểu thiên thể, ở đó có vô số tiểu thiên thể tính bằng hàng tỷ, dày đặc đến mức tưởng chừng đi bừa vào sẽ bị đâm.

Nhưng thực tế ở đó rất trống trải, trung bình hàng chục triệu km mới có một thiên thể.

Tại sao?

Vì dù nhiều thiên thể đến đâu, khi không gian rộng đến một mức độ nào đó, chúng sẽ trở nên cực kỳ thưa thớt.

Thế giới đại thế giới trong Hỗn Độn cũng cùng một lý lẽ.

Tuy nhiều nhưng Hỗn Độn còn lớn hơn gấp bội, lớn đến mức không thể tưởng tượng.

“Có vấn đề này!” Lâm Phàm đột nhiên dừng lại, nhìn Dương Mi ba người, trịnh trọng hỏi: “Các ngươi đều đã Đại Đạo viên mãn, nhưng ở tận cùng Đại Đạo có thấy những kẻ Trấn Đạo Giả đó không...” “Hả?” Ba người nhìn Lâm Phàm, ánh mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc.

“Tận cùng Đại Đạo sao?” Tả Vụ trợn mắt hỏi: “Chẳng lẽ chủ

nhân từng đi trên con đường Đại Đạo?" "Ừ!" Lâm Phàm gật đầu: "Có vấn đề gì sao?" "..." Ba người như bị sét đánh ngang tai, không thể tin nổi nhìn Lâm Phàm.

"Chủ nhân, ngài thật sự đi trên Đại Đạo sao?" Ba người lại hỏi lần nữa để xác nhận.

"Ờ, có vấn đề gì à, chẳng lẽ các ngươi không đi trên Đại Đạo?" "Không có!" Mọi người lắc đầu lia lịa.

Dương Mi nói: "Chủ nhân đúng là thiên phú dị bẩm, trong Hỗn Độn này được mấy ai có thể đi trên Đại Đạo đâu, theo con được biết, vị thành chủ thành Hắc Sơn đó từng đi trên Đại Đạo, nhưng dường như cũng chưa đi đến tận cùng!" "Hơn nữa chủ nhân à, bọn con tuy là Đại Đạo Thánh Nhân nhưng căn bản không thể đi trên con đường Đại Đạo được đâu!" Nghe Lâm Phàm nói đi được trên Đại Đạo, ba người kinh hãi tột độ.

Đi trên Đại Đạo sao?

Đó là việc chỉ có những Thánh nhân có tư chất vô thượng mới làm được.

Người thường chỉ có thể cảm ngộ Đại Đạo, thành Đại Đạo Thánh Nhân chứ không thể đi bộ trên đó.

"Chủ nhân, chẳng lẽ ngài... hoa nở mười hai phẩm?" Dương Mi nhìn Lâm Phàm.

Lâm Phàm gật đầu.

Sau đó trên đỉnh đầu khánh vân mở ra, thiên địa nhân tam hoa rung rinh, chính xác là hoa nở mười hai phẩm.

"..." Ba người biến sắc kinh hãi.

"Tư chất của Bàn Cổ...

đây là tư chất của Bàn Cổ sao...” Không chỉ Dương Mi mà hai người còn lại cũng thốt lên kinh ngạc.

Lâm Phàm thu tam hoa lại hỏi: “Các ngươi cũng biết Bàn Cổ?” “Đương nhiên rồi chủ nhân!” Tả Vụ nói: “Bàn Cổ Thiên Vương năm xưa là đệ nhất đại thần trong Hỗn Độn, một mình áp chế ba nghìn Ma thần, giết chết quá nửa và lấy đi bản nguyên của họ diễn hóa thành Tạo Hóa Ngọc Điệp, là Hỗn Độn chí bảo.

Chương 156

Bàn Cổ là người duy nhất trong Hỗn Độn có thể khai tịch thế giới, sao con có thể không biết được?" Ồ?

Lâm Phàm cũng thấy khá bất ngờ.

Vô số thế giới trong Hỗn Độn chẳng lẽ đều tự sinh ra, chỉ có Hồng Hoang là do Bàn Cổ khai tịch sao?

Thú vị thật.

Bàn Cổ đúng là đỉnh thật sự!

"Đinh đoong..." Lúc này, tiếng hệ thống đã lâu không nghe lại vang lên trong não.

"Hệ thống siêu cấp lựa chọn phát động nhiệm vụ, mời ký chủ đưa ra lựa chọn!" "Lựa chọn một: Tiến vào thành Hắc Sơn, phần thưởng một tấm bản đồ Hỗn Độn, thưởng 1 tỷ điểm công đức!" "Lựa chọn hai: Từ chối tiến vào thành Hắc Sơn, thưởng 1 tỷ điểm công đức!" Gợi ý: Để giảm độ khó cho ký chủ, nếu chọn phương án một có thể phát thưởng bản đồ trước.

"Tôi chọn một!" Lâm Phàm trực tiếp chọn cái một.

Có khó khăn mới thú vị.

"Đinh đoong...

Chúc mừng ký chủ chọn phương án một, ký chủ gan dạ lắm, đặc biệt ban thưởng một tấm bản đồ Hỗn Độn!" Uỳnh...

Trong não Lâm Phàm hiện lên một đạo khí cơ, rồi một tấm bản đồ Hỗn Độn hiện ra trước mắt.

Mờ mờ mịt mịt, trong đó có vô số điểm sáng nhỏ như sao trời,

những điểm đó cực kỳ nhiều, Lâm Phàm nhìn thoáng qua cũng thấy chóng mặt, nhưng với thần thức mạnh mẽ, hắn chỉ cần quét qua là ra con số chính xác.

Bốn trăm tám mươi triệu!?

Lâm Phàm mang lòng hiếu kỳ, thần thức động đậy chạm vào một ngôi sao nhỏ.

Bên cạnh ngôi sao hiện ra dòng chữ: Thế giới Linh U.

Cái gì?

Thế giới sao?

Bốn trăm tám mươi triệu thế giới.

Tất cả đều là đại thế giới cùng cấp bậc với Hồng Hoang sao?

Thế giới trong Hỗn Độn chia làm nhiều cấp bậc: Tiểu thế giới, Tiểu thiên thế giới, Trung thiên thế giới, Đại thiên thế giới và Đại thế giới.

Đại thế giới là loại lớn nhất, như Hồng Hoang chính là loại này.

Bốn trăm tám mươi triệu cái đấy.

Hồng Hoang chỉ là một trong số đó thôi sao?

Lâm Phàm hít sâu một hơi, vẻ mặt đầy kinh ngạc.

Đồng thời thần thức của hắn chia thành bốn trăm tám mươi triệu luồng, bay về phía mỗi ngôi sao.

Ong ong ong...

Trong chớp mắt, tên của bốn trăm tám mươi triệu thế giới đều hiển hiện trên bản đồ Hỗn Độn.

Ở một góc xa xôi hẻo lánh, có một ngôi sao hơi ánh lên sắc tím, trông hơi khác biệt với số còn lại, trên đó ghi bốn chữ: Thế giới Hồng

Hoang.

Thế giới Hồng Hoang sao?

Lâm Phàm nhìn qua, Hồng Hoang nằm gần như ở vùng biên giới của toàn bộ bản đồ.

Thảo nào vô số năm qua cơ bản không có sinh linh Hỗn Độn nào tiếp cận, hóa ra nó nằm ở nơi hẻo lánh nhất Hỗn Độn.

Tất nhiên rồi!

Vùng biên giới này chỉ là biên giới của khu vực các thế giới thôi, chứ không phải biên giới của Hỗn Độn.

Toàn bộ thế giới Hỗn Độn lớn cỡ nào thì bản đồ cũng không hiển thị hết được, nó chỉ hiển thị vùng tập trung các thế giới mà thôi.

Đồng thời Lâm Phàm chú ý thấy, ngay tại trung tâm của khu vực các thế giới có một ngọn núi lớn lơ lửng trong Hỗn Độn, trên đó ghi là Hắc Sơn.

Hắc Sơn sao?

Vậy... thành Hắc Sơn cũng ở đây rồi.

Có bản đồ Hỗn Độn, Lâm Phàm lại có tu vi Thánh nhân, phẩy tay một cái là xé toạc được vô vàn không gian, tuy kỹ năng này trong Hỗn Độn bị hạn chế phần nào nhưng cũng không lo.

Ta không thể trực tiếp vô thị không gian, nhưng Dương Mi thì có thể.

Dù sao lão cũng là Không Gian Đại Đạo Thánh Nhân, về khoản không gian lão giỏi hơn ta nhiều.

"Dương Mi!" "Chủ nhân, con đây!" "Ta sẽ truyền thần thức và ý chí cho ngươi, trực tiếp xé mở không gian cho ta, chúng ta đến núi Hắc Sơn!" "Hả?" Dương Mi hơi nghi ngờ.

Không chỉ lão, hai tên đi theo là Tả Vụ và Kim Lượng cũng không tin.

"Cứ làm đi!" "Vâng!" Lâm Phàm biến thần thức thành ý chí truyền cho Dương Mi.

Dương Mi vung tay, một chuỗi xiềng xích Đại Đạo màu ngân bạch hiện ra.

"Mở..." Không Gian Đại Đạo bỏ qua vô vàn không gian, trực tiếp lướt qua hư không trước mắt.

Bốn người chỉ thấy vô tận không gian vút qua, khi ngẩng đầu lên đã thấy một vùng không gian trong Hỗn Độn.

"Núi...

Hắc Sơn?" "Đúng là núi Hắc Sơn thật!" "..." Ba người choáng váng hoàn toàn.

Trước đó cứ tưởng Lâm Phàm nổ, vì trong Hỗn Độn không có trên dưới trái phải, không có hướng, ngay cả Thánh nhân ở lâu cũng bị lạc.

Nhưng Lâm Phàm làm thế nào được?

Ba người không ai dám hỏi, nhưng thâm tâm càng thêm kính trọng hắn.

"Chủ nhân, thành Hắc Sơn nằm sau ngọn núi lớn này, chúng ta qua đó thôi, bên ngoài thành có chợ búa, chúng ta có thể qua xem, ở đó có nhiều đồ tốt lắm!" "Được!" Lâm Phàm dẫn theo ba người lướt qua núi Hắc Sơn, đến trước thành Hắc Sơn.

Thành Hắc Sơn hùng vĩ cao lớn, to hơn núi Bất Chu vô số lần.

Cửa thành có hàng trăm người canh gác, mỗi một lính canh đều có tu vi Đại Đạo Thánh Nhân.

Cảnh tượng này làm Lâm Phàm giật nảy mình.

Mẹ kiếp... biến thái thật.

Chương 157

Bên ngoài thành có vô số chợ búa sầm uất.

Bây giờ Lâm Phàm mới hiểu tại sao hệ thống lại bảo vào thành Hắc Sơn là khó.

Người bình thường căn bản không vào nổi.

"Thành chủ thành Hắc Sơn là ai, các ngươi gặp chưa?" Lâm Phàm hỏi ba tên nô lệ.

Cả ba đều lắc đầu.

Tả Vụ nói: "Con chỉ nghe đồn thành chủ đại nhân từ vô số năm trước đã đi trên Đại Đạo, áp chế vạn người, vô địch thiên hạ!" "So với Bàn Cổ thì sao?" Lâm Phàm lại hỏi.

"..." Cả lũ mặt khổ sở: "Tất nhiên không bằng Bàn Cổ rồi!

Nghe nói thành chủ đại nhân là tồn tại Đại Đạo Hỗn Nguyên cửu trọng thiên!" "Cửu trọng thiên sao?" "Đúng vậy, đại viên mãn!

Tu vi của thành chủ đại nhân bao trùm cả Hỗn Độn, là tồn tại vô thượng!" Đám này hết lời nịnh bợ thành chủ.

Hỏi kỹ ra Lâm Phàm mới biết lũ này thậm chí còn chưa thấy mặt hay nghe tên thành chủ bao giờ.

"Vậy thì..." Lâm Phàm hỏi vấn đề quan trọng nhất: "Làm sao để vào thành?" "Vào thành?" Dương Mi ngạc nhiên: "Chủ nhân, vào thành làm gì?" "Chủ nhân à!" Tả Vụ cũng nói: "Trong thành toàn là thành chủ và những tu sĩ cực mạnh ở, chúng ta đừng vào thì hơn!" "Đúng đấy chủ nhân, đa số mọi người đều kiếm sống ở ngoài thành thôi!" "Nói nhảm!" Lâm Phàm đen mặt: "Ta hỏi cách vào thành, nói linh tinh cái gì đấy?" "Ờ..." Ba người câm nín, nhìn nhau ngơ ngác.

Cuối cùng Dương Mi nói: "Con cũng không biết, chỉ nghe nói từ lâu lắm rồi chưa ai vào được đó, dường như mọi người cũng quen với việc không vào rồi, ai cũng sợ, cụ thể tại sao thì không ai biết!" Được rồi!

Lâm Phàm lắc đầu.

Nhìn dòng người đông đúc, vô số người từ trên núi xuống, tay cầm túi vải nhỏ rồi giao dịch trong chợ ngoài thành.

Lâm Phàm chặn đại hai tu sĩ để hỏi, đối phương cũng chẳng biết cách vào thành, suýt nữa thì xảy ra va chạm.

"Thôi, để ta đi hỏi!" Lâm Phàm hít sâu một hơi, mặc kệ ba tên nô lệ ngăn cản, đi thẳng tới cửa thành.

"Đứng lại!" Ánh mắt của hàng trăm binh sĩ ngay lập tức đổ dồn lên người Lâm Phàm.

"Bước thêm một bước, giết không tha!" "Ta muốn vào thành!" Lâm Phàm nhìn tên đội trưởng, nhàn nhạt nói: "Cho ta biết làm sao để vào?" "Muốn vào thành sao?" Nghe Lâm Phàm nói vậy, sắc mặt tên đội trưởng dịu đi hẳn: "Vào thành thì được, đi theo ta!" Nói đoạn, tên đó dẫn đường đưa Lâm Phàm vào trong thành.

Lâm Phàm ngơ ngác: Dễ thế cơ à?

Nhưng vừa vào thành xong, hắn đã thấy có gì đó sai sai.

Sau khi vào thành, cửa lớn uỳnh một cái đóng sầm lại.

Hưu...

Một bóng người từ trong Hỗn Độn rơi xuống đất, chặn đường Lâm Phàm.

Tên đội trưởng nói: "Lên đi, thắng được hắn thì có thể gặp thành chủ!" "Đại Đạo Hỗn Nguyên nhất trọng thiên sao?" Thấy tu vi của

Lâm Phàm, gã tu sĩ áo đen đối diện cười lạnh một tiếng: "Cái thứ nhất trọng thiên hèn mọn mà cũng đòi xông phủ thành chủ, tìm chết!" "Ha ha ha ha..." Tên đội trưởng cũng cười lớn: "Tiêu Viêm huynh đệ, dùng cái Huyền Trọng Xích của ngươi cho hắn nếm mùi đi, dạy cho cái tên Đại Đạo nhất trọng không biết sống chết này một bài học!" "Không vấn đề!" Tiêu Viêm nhìn Lâm Phàm, trong mắt hiện lên một ngọn lửa, đôi mắt đỏ rực, vạt áo đen không gió tự bay.

Trong tay gã là một cây thước khổng lồ có hình dáng kỳ quái, chính là Huyền Trọng Xích.

Tiêu Viêm?

Huyền Trọng Xích?

"Không phải là vị hay dùng Tam Thiên Lôi Động đó chứ?" Lâm Phàm nhìn Tiêu Viêm, trêu chọc một câu.

Tiêu Viêm giật mình: "Tam Thiên Lôi Động là công pháp ta dùng ở hạ giới từ vô số năm trước, sao ngươi biết?" "Ta không chỉ biết Tam Thiên Lôi Động, ta còn biết biểu muội Tiêu Huân Nhi của ngươi, còn biết chuyện ngươi cưỡi rắn nữa.

Sao hả, hay là trực tiếp đầu hàng đi!" "..." Tiêu Viêm vừa kinh vừa giận.

Không ngờ một tu sĩ tùy tiện lại biết hết quá khứ của mình.

"Tìm chết..." Uỳnh...

Xung quanh Tiêu Viêm tuôn ra hai mươi hai đạo dị hỏa, dị hỏa hợp nhất lại thành một chuỗi xiềng xích Đại Đạo.

"Hỏa chi Đại Đạo...

Chết đi!" Tiêu Viêm phẩy tay, xích Hỏa chi Đại Đạo lao thẳng tới Lâm Phàm.

“Cũng thú vị đấy!” Lâm Phàm hít sâu một hơi, nhìn luồng lửa đang thiêu rụi cả hư không Hỗn Độn, thân hình khẽ động.

“Thời gian... tĩnh chỉ!” Trong nháy mắt, mọi thứ xung quanh đều đứng yên.

Kể cả đòn tấn công của Tiêu Viêm cũng khựng lại giữa chừng.

Nhưng thần thông thời gian tĩnh chỉ này rốt cuộc cũng chỉ là thần thông thời gian phổ thông, có thể định trụ trong một tích tắc, nhưng không định trụ được thần thức của Tiêu Viêm.

“Phá cho ta!” Tiêu Viêm hét lớn, hỏa diễm Đại Đạo vô tận tuôn ra hóa thành một cây roi lửa, đánh tan vách ngăn thời gian xung quanh.

Bành...

Đạo hỏa diễm đó vẫn lao về phía Lâm Phàm.

Nhưng giây tiếp theo, hình bóng Lâm Phàm dần mờ nhạt.

“Cái gì...” Tiêu Viêm kinh hãi: “Ảnh ảo sao?” Không kịp nữa rồi, khi gã quay đầu lại thì đã muộn, nắm đấm của Lâm Phàm mang theo Lực chi Đại Đạo vô tận từ trên trời giáng xuống đỉnh đầu Tiêu Viêm.

Bành...

Tiêu Viêm đường đường tu vi Đại Đạo Hỗn Nguyên tứ trọng thiên, trong nháy mắt bị đánh bại.

Ong ong ong...

Nguyên thần của Tiêu Viêm không chết, ngay lập tức trọng sinh tại chỗ, nhưng gã không ra tay nữa mà chắp tay với Lâm Phàm: “Lĩnh ngộ Thời Gian Đại Đạo của ta không bằng ngươi, cửa này ta thua, cửa sau chắc không dễ dàng đâu, đi đi!” Tiêu Viêm nói xong liền vung tay.

Một lối đi hiện ra trước mặt Lâm Phàm.

Lâm Phàm bước vào trong.

Cảnh vật xung quanh thay đổi, một lát sau hiện ra một đài cao.

Trên đài gió thổi lồng lộng.

Ở một góc đài cao có một nữ tử đứng quay lưng về phía Lâm Phàm, nhìn về phía xa xăm, tóc đen như suối, áo đen tung bay.

Nàng đứng trong gió, ánh mắt tràn đầy vẻ bình thản vô tận.

"Đến rồi à?" Giọng nữ tử lanh lảnh, nghe rất êm tai.

Lâm Phàm gật đầu.

"Ngươi không phải đối thủ của ta, nếu đầu hàng sẽ bị trấn áp ở phủ thành chủ mười vạn kỷ nguyên, làm nô lệ cho thành chủ, có thể miễn tội chết." Giọng nói của nàng lạnh lùng nhưng đầy tự tin tuyệt đối!

"Thế à?" Lâm Phàm nhàn nhạt hỏi: "Sao nàng chắc chắn là ta đánh không lại?" Nữ tử đó quay người lại, mắt như nước thu, lông mi dài như rèm.

Chương 158

Cái cằm trắng ngần, nhìn sơ qua là biết một mỹ nhân sắc nước hương trời.

Tiếc là trên mặt nàng đeo một chiếc mặt nạ quỷ, không nhìn rõ dung mạo thực sự.

Trên mặt nạ quỷ đó vẽ một khuôn mặt quỷ đang khóc mà không phải khóc, cười mà chẳng phải cười, lúc thì hóa thành tiên kiếm, lúc hóa thành nhẫn đồng xanh, sau một làn khí Hỗn Độn lại biến về mặt nạ đeo trên mặt.

Ái chà chà...

Lại là một người quen cũ nữa đây.

Ngoan Nhân?

Lâm Phàm quét mắt nhìn qua, phát hiện cô nàng này đã có tu vi Đại Đạo lục trọng thiên rồi, bá đạo hơn Tiêu Viêm nhiều.

"Hay là chúng ta đánh cược đi?" Lâm Phàm nhìn nữ tử, bình tĩnh nói.

"Cược thế nào?" "Cược xem ta có thể trong một chiêu tháo được chiếc mặt nạ quỷ đó xuống không." "..." Ngoan Nhân cười khinh bỉ.

Thế nhưng câu nói tiếp theo của Lâm Phàm đã khiến nụ cười của nàng tắt ngấm.

"Nếu ta làm được, nàng hãy hứa với ta, quên đi người anh trai đó của nàng..." "Ngươi là ai?" Một giọng nói lạnh lùng vang lên, tựa như phát ra từ nơi sâu thẳm dưới lòng đất.

Khí thế trên người Ngoan Nhân đột ngột thay đổi, dòng sông thời

gian vạn cổ dường như cũng vì thế mà khựng lại đôi chút.

"Ta?" Lâm Phàm lại nở nụ cười nhàn nhạt, tiếp tục trêu chọc, nói: "Không nỡ à, không nỡ đưa mặt nạ của ngươi, hay là không nỡ đưa cái mặt nạ đó?" "Thế này đi, đổi một cách cược khác..." Lâm Phàm duỗi ngón tay ra: "Cược xem Thôn Thiên Ma Công của ngươi, có nuốt được bản nguyên của ta không..." Rầm...

Ngoan Nhân đột nhiên đứng sững tại chỗ, như bị sét đánh.

Hắn, hắn có thể nhìn thấu quá khứ và tương lai của ta.

Tu sĩ Đại La Kim Tiên đã có thể nhảy ra khỏi dòng sông thời gian, không có quá khứ, không có tương lai, chỉ có chân ngã duy nhất tồn tại trong hiện thực.

Dù là Thánh Nhân, hay thành chủ của Cửu Trọng Thiên, cũng không thể nào nhìn thấu ta.

Tại sao hắn có thể?

"Ngươi rốt cuộc là ai?" "Không hiểu sao?" Lâm Phàm nhàn nhạt nói: "Ta... là tiểu ca ca của ngươi!" Ông ông ông...

Lâm Phàm phất tay, vô tận đạo pháp bay ra, bao trùm toàn bộ một phương thiên địa này vào trong đó.

Để hoàn thành ván cược, vừa ra tay, Lâm Phàm đã dùng thần thông mạnh nhất.

Không vì bản thân, chúa tể một phương.

"Chúa tể... một phương!" Cả một vùng trời đất đã thay đổi.

Lâm Phàm đã trở thành chúa tể trong đây.

Từng dải đại đạo diễn hóa, làm băng liệt hư không, nghiền nát phù văn.

Những phù văn đó tổ hợp tái sinh trong hư không, đan dệt lại thành Thời Gian Đại Đạo, nhưng một dải Thời Gian Đại Đạo lại bị Lâm Phàm tùy ý giẫm đạp dưới chân.

"Lấy đại đạo làm nô, nô dịch thiên địa vạn vật..." Trong mắt Ngoan Nhân hiện lên một tia kinh hãi: "...Tu vi của ngươi, tại sao lại chỉ có Nhất Trọng Thiên!" "Cẩn thận nhé..." Lâm Phàm cười nhạt: "Nữ nhân à, nói nhiều thật, sắp lột quần...

à không, lột mặt nạ của ngươi rồi, còn quan tâm mấy vấn đề vô vị đó làm gì?" Vụt...

Lâm Phàm hóa thành một luồng sáng.

Không!

Trong mắt Ngoan Nhân Đại Đế, Lâm Phàm quả thực đã hóa thành một luồng sáng, bởi vì thân thể Ngoan Nhân Đại Đế cùng với cả chu thiên hư không đều đã bị giam cầm.

Nhưng trên thực tế, Lâm Phàm lại từng bước một, chậm rãi bước về phía nàng.

Khi đi đến trước mặt Ngoan Nhân, Lâm Phàm nhẹ nhàng giơ tay lên, gỡ bỏ chiếc mặt nạ quỷ trên mặt nàng.

Phịch... phịch phịch... phịch phịch phịch...

Tim Lâm Phàm đập nhanh hơn.

Vốn dĩ, hắn tự cho rằng mình đã duyệt qua vô số nữ nhân, từng thấy vẻ yêu kiều mềm mại của Hi Hòa, Thường Hi, cũng từng thấy Nữ Oa bá đạo ngang ngược nhưng lại tràn đầy vẻ hoang dã, từng thấy mẫu tính của Tây Vương Mẫu, cũng từng được Nguyên Phượng liếc nhìn.

Nhưng, cảm giác thanh thuần như nước, trong trắng không tì vết

như nữ tử trước mặt đây thì chưa từng có.

Vẻ đẹp không diễm lệ, thanh đạm như hoa sen.

Gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, trong sạch thanh khiết mà không yêu mị.

Gương mặt này khiến người ta sau khi nhìn thấy thì tâm tình vui vẻ, không hề có nửa điểm ý nghĩ đùa bỡn.

Sức mạnh thời gian trong thế giới của Lâm Phàm từ từ tan đi.

"Tiên tử quả là sen mọc từ nước trong, vẻ đẹp tự nhiên không cần trang sức..." Lâm Phàm đưa chiếc mặt nạ trong tay cho nàng.

Thân thể Ngoan Nhân cũng được giải trừ giam cầm, nàng khẽ động, trong nháy mắt đã lấy lại mặt nạ, rồi lại đeo lên mặt.

Khoảng cách giữa hai người chưa đến một mét, nhưng cả hai lại ngầm hiểu ý nhau mà không lựa chọn ra tay.

Đối với Lâm Phàm, không cần thiết phải ra tay.

Đối với Ngoan Nhân, nàng hiểu rõ, cũng không cần thiết phải ra tay.

"Ngươi mạnh... mạnh ngoài sức tưởng tượng của ta!" Ngoan Nhân sau khi đeo mặt nạ lên, một lúc lâu sau mới nói một câu.

Thân thể nàng vẫn tựa vào lan can của đài cao, nhìn về phía Hỗn Độn vô tận.

Lâm Phàm cũng tựa vào lan can, ở bên cạnh nàng, nói: "Nàng đẹp, cũng đẹp đến mức khiến ta không dám tin!" "Ngươi nói nhảm nhiều thật, không phải, bản đế muốn biết, ngươi làm sao biết được quá khứ của ta?" "Ta không nói cho ngươi biết!" "Hừ..." Ngoan Nhân hừ lạnh một tiếng, rồi im lặng rất lâu.

"Thôi được rồi, ta thấy ngươi, đối với Thời Gian Đại Đạo lĩnh

ngộ, vượt xa tu sĩ bình thường, thậm chí còn mạnh hơn cả một vị Đại Thánh Thời Gian Đại Đạo Cửu Trọng Thiên mà ta từng gặp, xem ra, ngươi hẳn là người hành tẩu trên Đại Đạo đi!" "Ừm!" Lâm Phàm gật đầu: "Không chỉ hành tẩu, ta còn chết một lần rồi!" "Ta cũng từng đi, nhưng, ta không thể đến được cuối con đường!" Ngoan Nhân quay đầu lại, đôi mắt trong như nước nhìn chằm chằm vào mặt Lâm Phàm, miệng ngọc khẽ mở, hơi thở thơm như hoa lan: "Ta có thể thỉnh cầu ngươi một việc được không?" "Nói đi!" Lâm Phàm nhàn nhạt nói: "Nếu ta có thể giúp, thì được!" "Nếu như..." Ngoan Nhân nói: "Ta nói, nếu có một ngày, Thời Gian Đại Đạo của ngươi viên mãn, lại dung hợp quán thông, thực sự chúa tể một phương, có thể giúp ta một lần không." "Vũ Hóa Thần Triều đều đã bị diệt, ngươi muốn làm gì?" "Không...

Ta muốn phục sinh một người..." "Sau này hãy nói, nếu ta có thể sống sót mà giết chết tên chết tiệt đó!" Lâm Phàm chắp tay sau lưng, rời khỏi lan can.

Ngoan Nhân phất tay, một thông đạo mở ra: "Phía sau còn ba ải, qua được rồi, có thể gặp thành chủ!" Mẹ nó chứ ta gặp thành chủ làm cái quái gì?

Đối với việc tiến vào thành này, Lâm Phàm cũng thấy khó hiểu.

Quan trọng là, hệ thống đến giờ vẫn chưa phát thưởng.

Chương 159

Chết tiệt.

“Thôi được, tạm biệt...” Lâm Phàm đi đến lối vào thông đạo đó, lại đột nhiên quay đầu lại, “Tiểu tỷ tỷ, có một vấn đề, ngươi tên là gì vậy?” Trong mắt Ngoan Nhân cuối cùng cũng lộ ra một tia cười, trăm hoa tàn lụi, vạn vật thất sắc: “Vấn đề của ngươi, thật đúng là nhiều!” “Ha, không chỉ vấn đề nhiều, mà lời nói cũng nhiều, lão phu không đợi được nữa, trực tiếp đến đây đi...” Một giọng nói già nua đột nhiên truyền đến từ một phương trời.

Chuyện gì đây!

Ầm ầm ầm...

Một thông đạo trực tiếp mở ra, bên trong hiện ra lực hút vô tận, hút Lâm Phàm vào trong đó.

Trong lòng Lâm Phàm chửi thầm vô số lần, mẹ nó chứ, lão tử còn chưa hỏi phương thức liên lạc của người ta mà...

Ầm ầm ầm...

Trận pháp khóa chặt, hư không phong bế.

Lâm Phàm đã đến một không gian đặc biệt.

Không gian này rất lớn, chính giữa là một ngọn núi, thân núi to lớn vô cùng, lại được vô số khối đá đủ màu sắc chồng chất lên thành.

Trên đỉnh những khối đá lấp lánh bảo quang đó, một lão giả tóc râu bạc trắng đang ngồi xếp bằng.

Trước mặt lão giả là một thanh đao, lấp lánh phát sáng...

Lâm Phàm khẽ nheo mắt, bởi vì hắn phát hiện ra, thanh đao của

lão giả đó, kinh ngạc thay cũng là Hỗn Độn Chí Bảo.

"Thành chủ?" Lâm Phàm đứng ở dưới, mở miệng hỏi.

"Cũng có thể gọi lão phu là Bá Đao..." Mắt lão đầu tử đột nhiên mở ra, giọng nói của lão gần như giống hệt giọng nói mà Lâm Phàm vừa nghe thấy.

Tên gì?

Bá Đao?

Gọi là Prada được không?

"Thành chủ đúng là có bệnh..." Lâm Phàm sau khi nhìn thấy Bá Đao, ngược lại không sợ nữa, chỉ là Cửu Trọng Thiên thôi, lão tử sợ cái quái gì, năm đó đối mặt với Trấn Đạo Giả ta còn không chết, ngươi có thể làm gì được ta: "Ta vào một cái thành thôi mà, bày trò hết lần này đến lần khác, làm cái trò gì vậy?" Trong mắt Bá Đao lấp lánh ánh sáng màu tím đỏ, ánh mắt nhìn qua, lại có từng trận đao phong thổi tới, hư không chấn động, hỗn độn chi khí bị thổi bay sạch.

Người này đã tu luyện Đao Chi Đại Đạo đến cực hạn.

"Bản tọa hỏi, ngươi trả lời thành thật, nếu không dù là truyền nhân Bàn Cổ, bản tọa cũng phải trấn áp ngươi." Ông ông ông...

Khí tức khẽ động, trong không gian ức vạn dặm xung quanh, đao mang đầy trời, xiềng xích đại đạo giăng ngang không trung, từng luồng đao khí thổi qua, Lâm Phàm có cảm giác kinh hãi.

Nhưng, đối mặt với thành chủ, so với lúc đối mặt với Trấn Đạo Giả năm đó, Lâm Phàm rõ ràng đã ung dung hơn rất nhiều.

Một chiêu Đại Đạo Hư Không Tỏa Liên, đã cho Lâm Phàm một đòn phủ đầu rồi.

"Hừ..." Lâm Phàm hừ lạnh một tiếng, khí thế toàn thân bùng nổ.

Đừng thấy hắn chỉ là Đại Đạo Hỗn Nguyên Nhất Trọng Thiên, nhưng tư chất Lâm Phàm siêu quần, lại kế thừa mười giọt tinh huyết của Bàn Cổ, thân thể bất luận là tư chất hay căn nguyên, so với Bàn Cổ thuở ban đầu, cũng không chỉ kém một chút.

Rầm...

Một luồng cự lực bay ra, vô số phù văn màu vàng từ trên thân thể Lâm Phàm bay ra.

Trong chốc lát, triều tịch đại đạo dâng lên, năng lượng phù văn vô tận vỡ vụn, bộc phát ra dao động vô song, đè ép toàn bộ uy thế đao đạo của Bá Đao trong không gian ức vạn dặm xuống.

"Ngươi hỏi ta, ta có thể trả lời, nhưng dùng thế ép người, e là không làm được đâu!" Lâm Phàm chắp tay đứng thẳng, trong mắt kim quang lấp lánh, vô tận đạo pháp phù văn ngưng tụ, từng luồng phù văn tụ lại thành Thời Gian Đại Đạo, trong nháy mắt bay ra, giăng ngang vũ trụ hư không.

Rầm...

Lâm Phàm nhấc chân, giẫm lên trên đại đạo, tựa như chúa tể một đời, coi rẻ thương khung.

"Tốt!

Hahaha..." Bá Đao đột nhiên cười lớn, trong thoáng chốc đã thu lại đạo pháp của mình, nói: "Ta thích người trẻ tuổi như ngươi, chưa thỉnh giáo, các hạ tên gì?" Một chiêu vừa rồi, hai bên đã đánh ngang tay, thậm chí Lâm Phàm còn chiếm chút thượng phong.

Đương nhiên rồi, Bá Đao vừa rồi chưa dùng toàn lực, nhưng lão cũng không biết Lâm Phàm có dùng toàn lực không, nhưng nhìn biểu hiện của Lâm Phàm, Bá Đao cảm thấy dù có dùng toàn lực, cũng chưa chắc có thể giữ hắn lại.

Quan trọng nhất là, Lâm Phàm này, dường như đến từ nơi trong truyền thuyết, nơi Bàn Cổ Thiên Vương ở, ai biết gã này và Bàn Cổ có quan hệ gì.

Lỡ như trấn áp hắn làm Bàn Cổ nổi giận, thì thật là được không bù mất.

"Tại hạ Lâm Phàm!" Lâm Phàm nhìn Bá Đao, nhàn nhạt nói một câu.

"Lâm Phàm?

Tên hay..." Bá Đao nói: "Vừa rồi trên người ngươi, bản tọa ngửi thấy một tia khí tức của cố nhân, không biết các hạ và Bàn Cổ Thiên Vương có quan hệ gì?" Bàn Cổ?

Lâm Phàm mắt khẽ động.

Bàn Cổ là đại lão trong Hỗn Độn, trước khi khai thiên tích địa đã từng lẩn trốn.

Lâm Phàm quyết định mượn danh nghĩa của Bàn Cổ, dọa một chút tên gọi là Bá Đao này.

"Ờ...

Bàn Cổ là sư tôn của ta." Lâm Phàm nói rất tùy ý.

Bàn Cổ truyền thụ cho hắn Lực Chi Đại Đạo, hắn lại dựa vào tinh huyết Bàn Cổ để tạo ra thân thể, nói là truyền nhân của Bàn Cổ cũng không sai.

"Ồ...

Thất kính thất kính a..." Bá Đao nói: "Thì ra là đệ tử của Bàn Cổ Thiên Vương, Lâm huynh đệ, bản tọa hỏi, ngươi có phải giống như sư tôn của mình, cũng hành tẩu trên Đại Đạo?" "Không sai!" Lâm Phàm gật gật đầu, không hề có ý định che giấu, vừa rồi ra tay, bộ

dạng trấn áp một phương đại đạo đó, đối phương chắc chắn cũng có thể đoán ra.

"Vậy... ngươi có đi đến cuối con đường Đại Đạo đó chưa?" Râu của Bá Đao run lên, trên mặt thậm chí lộ ra một tia kích động.

Lâm Phàm không biết tại sao lão lại kích động như vậy, chỉ nhàn nhạt nói: "Không sai, ta đã đến cuối con đường Đại Đạo, ta tu Thời Gian Đại Đạo, vô số năm trước đã ngược dòng đi lên, xuôi dòng đi xuống, ở cuối Thời Gian Đại Đạo hợp thành một, Thời Gian Đại Đạo, điểm cuối cũng là điểm đầu, cũng là điểm kết thúc!" "Ngươi..." Thân thể Bá Đao run lên, rồi đột nhiên rơi xuống đất, đích thân rơi xuống trước mặt Lâm Phàm.

Lão nhìn Lâm Phàm từ trái sang phải, phát hiện Lâm Phàm không giống đang nói dối, vội vàng nói: "Lâm huynh đệ, mời theo ta, chúng ta vào trong nói chuyện!" Vừa nói, lão vừa dẫn Lâm Phàm đến một đại điện, hai người phân ra ngồi ở ghế chủ khách.

Bá Đao mặt đầy kích động: "Lâm huynh đệ, ngươi thật sự hành tẩu trên Đại Đạo, và đã đến được điểm cuối, tốt quá rồi, nói cho ta biết, ở cuối con đường Đại Đạo, ngươi có thấy thứ gì đặc biệt không..." "Có!" Lâm Phàm gật đầu.

"Là gì?" "Một vực sâu!" "....." Bá Đao rất lâu không thể bình tĩnh lại.

Lâm Phàm nhìn Bá Đao, hỏi: "Xem ra, thành chủ đại nhân hẳn cũng đã đi đến cuối con đường Đại Đạo rồi!" "Không sai..." Bá Đao để tâm tình của mình bình phục lại, mang theo vẻ cay đắng vô tận, nói: "Cả đời khó quên, cả đời khó quên a, lão phu vốn tưởng rằng đại đạo viên mãn, từ nay tiêu dao thiên địa.

Nào ngờ sau khi tu vi của ta đến Đại Đạo Hỗn Nguyên Cửu Trọng Thiên, đột nhiên cảm giác được một cơ duyên, đại đạo chưa mãn, cho

nên ta mới hành tẩu trên Đại Đạo." "Lâm huynh đệ, tất nhiên kết quả ngươi cũng nên biết, cuối con đường Đại Đạo đó có người trấn giữ, năm đó nếu không phải ta có một kiện bảo vật tuyệt thế bảo mệnh, e rằng cả đời này cũng không thể quay về." "Khủng bố, đáng sợ... người đó, thật sự quá đáng sợ..." Lâm Phàm mắt khẽ chuyển, mày nhíu lại.

Sau khi lĩnh ngộ đại đạo viên mãn, lập tức sẽ cảm thấy tu vi của bản thân không viên mãn, cho nên mới hành tẩu trên Đại Đạo tìm kiếm nhân quả.

Nhưng, tại sao thành chủ phải đợi đến Cửu Trọng Thiên mới cảm giác được?

Chương 160

Chẳng lẽ, cũng liên quan đến tư chất?

Tư chất càng tốt, dưỡng chất càng đủ, thì có thể thu hoạch sớm.

Tư chất không tốt thì đợi trưởng thành chín muồi rồi mới thu hoạch?

Rít... sau lưng Lâm Phàm toát ra một luồng khí lạnh.

Hắn cảm thấy trong cõi u minh, có vô số ánh mắt đang quan sát một phương Hỗn Độn này, và tất cả các Đại Đạo Thánh Nhân, chỉ như những con vật bị người khác nuôi nhốt, muốn lấy muốn đoạt tùy ý!

"Những người đó thật đáng hận!" Bá Đao nói: "Cho nên, vô số năm qua, ta đều nghĩ cách làm sao để có thể siêu thoát khỏi Đại Đạo đó, vì vậy ta đã đặt ra cấm lệnh, chỉ có những người hành tẩu trên Đại Đạo, và đến được cuối con đường Đại Đạo, mới có thể vào thành, cùng ta trò chuyện!" "Thì ra là vậy!" Lâm Phàm gật gật đầu.

"Tiếc thay, vô số năm qua, Lâm huynh đệ là người đầu tiên đến được cuối con đường Đại Đạo, lại có thể bình an vô sự quay về, Lâm huynh đệ, có hứng thú không, chúng ta hợp tác, một lần giết chết Trấn Đạo Giả đó, siêu thoát khỏi Đại Đạo?" Lâm Phàm lắc lắc đầu, nói: "Không phải ta không có hứng thú, nhưng chỉ bằng sức mạnh của hai chúng ta, e rằng ngay cả một sợi lông của người ta cũng không đụng tới được?" "Lâm huynh đệ yên tâm, điểm này ta biết, cho nên, ta có một ý tưởng, nhưng, ta lại không thể hoàn thành, cần Lâm huynh đệ ra tay giúp đỡ?" "Ồ..." Lâm Phàm mắt khẽ co lại: "Ngươi có cách?" "Ngươi có cách?" Lâm Phàm hỏi Bá Đao.

Bá Đao khẽ cười, chỉ vào đống đá chín màu lấp lánh trong hư

không lúc trước, nói: "Thấy không?" "Cái gì đây?" Lâm Phàm cũng là lần đầu tiên thấy thứ này, nhưng thần thức quét qua, phát hiện bên trong dường như ẩn chứa sức mạnh đại đạo.

Có chút tương tự với Hỗn Độn Thú mà hắn từng giết trong Hỗn Độn.

"Ngươi không thể không biết chứ?" Bá Đao mặt đầy kinh ngạc.

Lâm Phàm nói: "Bên trong dường như có khí tức đại đạo!" "Ờ...

được rồi!" Bá Đao nói: "Đây là Đại Đạo Tinh Thạch, sản sinh từ Hắc Sơn phía sau, vô số Đại Đạo Thánh Nhân Hỗn Độn đang khai thác khoáng sản ở đó, đó cũng là nguyên nhân tại sao số lượng tu sĩ ở đây nhiều nhất, lên đến hàng trăm triệu." "Đại Đạo Tinh Thạch?" Lâm Phàm mắt khẽ động, lấy ra một khối Đại Đạo Bản Nguyên rơi ra từ con Hỗn Độn Thú bị giết trong Hỗn Độn hư không, hỏi: "Có tương tự với thứ này không?" "...Cái đó vô dụng!" Bá Đao nói: "Thứ thực sự có ích là Đại Đạo Tinh Thạch, sau khi thôn phệ dung hợp bản nguyên chi lực trong tinh thạch, có thể trực tiếp nâng cao sự tham ngộ đại đạo." "Hắc Sơn là tài sản của phủ thành chủ, vô số tu sĩ lên núi thu thập khoáng vật, đều phải nộp thuế cho phủ thành chủ, cho nên ở chỗ ta, có vô cùng vô tận Đại Đạo Tinh Thạch!" "Nhưng, đối với ngươi, lại không có tác dụng, đúng không?" Lâm Phàm nhìn Bá Đao.

Bá Đao cười khổ: "Quả thực như vậy!" Đại Đạo Tinh Thạch có thể nâng cao lĩnh ngộ của tu sĩ đối với đại đạo, nhưng Bá Đao tu Đao Chi Đại Đạo, đại đạo của lão đã sớm viên mãn, dung hợp nữa cũng không có tác dụng.

Cho nên tuy Bá Đao có nhiều tinh thạch, ngồi trên vô số tài phú, nhưng quả thực không dùng đến.

"Vì nguyên nhân tư chất, bản tọa chỉ có thể tu tập một loại đại đạo!" Bá Đao nhìn về phía Lâm Phàm: "Nhưng có một số người, thiên

phú dị bẩm, lại có thể đồng thời tu luyện hai loại đại đạo, vừa rồi ta thấy Lâm huynh đệ không chỉ tu Thời Gian Đại Đạo, mà dường như còn tu luyện Lực Chi Đại Đạo, xem ra, tư chất và ngộ tính của Lâm huynh đệ, chắc chắn hơn tại hạ!" Đây gần như là thường thức của Hỗn Độn.

Lâm Phàm cũng biết, đại đạo đã khó, đồng thời tu luyện mấy loại đại đạo càng khó hơn.

"Cho nên thì sao?" Lâm Phàm nói: "Thành chủ cứ nói thẳng cách của mình đi!" "Cách của ta rất đơn giản!" Bá Đao nhàn nhạt nói: "Nếu có một người, có thể đồng thời tu luyện ba nghìn đại đạo, đem ba nghìn đại đạo toàn bộ tu luyện lĩnh ngộ đến cảnh giới viên mãn, đến lúc đó ba nghìn đại đạo hợp nhất, chưa chắc không thể cùng Trấn Đạo Giả đó một trận." "Ngươi cảm thấy, ta là chân mệnh thiên tử đó?" Lâm Phàm giật mình: Mẹ nó, đều bị phát hiện rồi sao?

Nhưng, tiếp theo Bá Đao lại tàn nhẫn giáng một đòn cho Lâm Phàm: "Không, tiểu huynh đệ tuy thiên phú dị bẩm, nhưng khó có thể đồng tu ba nghìn đại đạo, ý của ta là, trong Hỗn Độn nếu có thể đồng tu ba nghìn đại đạo, thì người đó nhất định là Bàn Cổ Thiên Vương, tiểu huynh đệ có thể mời sư tôn của mình, để ngài tiếp nhận kiến nghị của ta không, ta nguyện ý đem tất cả Đại Đạo Tinh Thạch tặng cho ngài.

Những Đại Đạo Tinh Thạch này, đủ để đem ba nghìn đại đạo tu luyện viên mãn?

Thế nào?" Ờ...

Trán Lâm Phàm đen lại: Mẹ kiếp, xem thường ta à, được rồi, xét về danh tiếng, ta và Bàn Cổ quả thực kém xa.

Nhưng bây giờ Bàn Cổ đã chết vô số năm rồi, lão tử đi đâu tìm ngài đây, xuống địa phủ à?

Xuống địa phủ cũng không tìm được.

Chẳng lẽ, ta dùng Thập Nhị Tổ Vu hợp thành Bàn Cổ?

Nhìn đống Đại Đạo Tinh Thạch to như núi trước mắt, trong lòng Lâm Phàm nóng rực không thôi.

Thứ này phải lừa lấy đi, không thể đến đây một chuyến tay không được, được rồi, lừa thôi, cứ lừa lấy đã, sau đó lão tử tu luyện ba nghìn đại đạo, cũng không phải là lừa người.

Dù sao, chỉ cần mục đích của Bá Đao đạt được là được rồi.

"Không tệ!" Lâm Phàm nói: "Ta cảm thấy đề nghị này không tồi!" "Vậy tốt!" Bá Đao hơi kích động: "Tiểu huynh đệ, có thể dẫn ta đi gặp Bàn Cổ Thiên Vương không, ta muốn cùng Thiên Vương nói chuyện trực tiếp!" "Khụ khụ khụ... cái này, không tiện lắm!" Lâm Phàm nói: "Thế này đi, ngươi đưa tinh thạch cho ta, ta mang về cho sư tôn, ta cũng có thể thay sư tôn lập lời thề, ngày sau ba nghìn đại đạo tụ lại làm một, tất định sẽ mang theo ngươi, à không phải mang theo ta, cùng nhau đánh giết Trấn Đạo Giả, thế nào?" "..." Bá Đao nói: "Vậy không được, không phải ta không tin tiểu huynh đệ, chỉ là thân phận truyền nhân Bàn Cổ của tiểu huynh đệ, lão phu cũng chỉ là suy đoán mà thôi..." "Cái này dễ thôi!" Lâm Phàm ha ha cười, nói: "Ta có bảo vật sư tôn ban cho làm bằng chứng..." Rầm...

Lâm Phàm trực tiếp lấy ra Tạo Hóa Ngọc Điệp, tuy đã vỡ thành hai mảnh, nhưng thứ này là vật của Bàn Cổ.

"Tạo Hóa Ngọc Điệp..." Bá Đao nhìn thấy thứ này, tự nhiên tin ba phần.

"Ầm ầm ầm..." Tinh huyết trong cơ thể Lâm Phàm nghịch chuyển, khởi động phong ấn Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, ầm một tiếng, triệu hoán ra một tôn Bàn Cổ Chân Thân, hạ xuống trước mặt

hai người.

"Đây là hóa thân ngưng tụ từ một giọt tinh huyết của sư tôn ta, dùng để bảo vệ tính mạng của ta lúc quan trọng, bây giờ ngươi tin chưa?" "Tin rồi tin rồi!" Sau khi nhìn thấy thân thể của Bàn Cổ, Bá Đao quả quyết lựa chọn tin tưởng.

Lâm Phàm thu lại pháp bảo và chân thân, lừa Bá Đao nói: "Sư tôn ta thực ra gần đây cũng đang bế quan tham ngộ một việc, lão nhân gia đã lĩnh ngộ rất nhiều đại đạo, những thứ này, chỉ là dệt hoa trên gấm mà thôi, ngươi không tặng, ngài sớm muộn cũng phá được Trấn Đạo Giả đó, chỉ là lúc đó, muốn để ngài mang theo ngươi, e là khó rồi." "..." Bá Đao lập tức cảm thấy nguy cơ.

Đúng vậy, nếu Bàn Cổ đốn ngộ, người ta cần mình làm gì?

"Ấy, tiểu huynh đệ, ta vừa rồi không phải cũng sợ sao?

Được rồi được rồi, lão phu cũng không phải người keo kiệt, ta chắc chắn tin ngươi!" Bá Đao phất tay, đống tinh thạch lớn như núi Côn Luân trước mắt toàn bộ bị thu lại, trực tiếp ném cho Lâm Phàm: "Lâm huynh đệ, cầm đi đi, ta sẽ ở đây, chờ tin tốt của ngươi!" "Được!" Lâm Phàm nhận lấy tinh thạch cất vào không gian hệ thống, nói: "Thành chủ cứ yên tâm, Bàn Cổ nhất môn chúng ta tuyệt đối sẽ không nuốt lời, sau này sẽ có ngày gặp lại!" Dưới ánh mắt tha thiết của thành chủ, Lâm Phàm quay trở lại trên đường lớn.

Ba tên nô lệ đang mong mỏi trông chờ.

Thấy Lâm Phàm từ phủ thành chủ đi ra, ba người lập tức mừng rỡ.

"Chủ nhân, ngài thật sự vào trong được rồi!" "Vào được rồi, chủ nhân vào được rồi!" "Chủ nhân, chúc mừng ngài đã vào được!"...

Lâm Phàm mặt đen lại: "....." Mẹ kiếp, lời này nghe sao mà

xàm thế, giống như lão tử đi làm chuyện xấu, vào tù vậy?

"Đi!" Lâm Phàm phất tay, một luồng ý chí truyền cho Dương Mi, nói: "Cho ta vị trí Hồng Hoang, xé rách không gian, đưa ta đến Hồng Hoang, có đại sự!" "Vâng!" Dương Mi không chút do dự, sau khi nhận được ý chí của Lâm Phàm, trực tiếp xé rách không gian, đi về phía Hồng Hoang.

Ông ông ông...

Từng lớp không gian trước mặt, từng lớp một tan ra.

Bốn người chỉ cảm thấy cảnh tượng Hỗn Độn vô tận điên cuồng lùi về phía sau, không bao lâu, đã đến Hỗn Độn bên ngoài Hồng Hoang.

Bốn người dừng lại, đứng sừng sững ở bên ngoài Hồng Hoang, từ đây dường như có thể nhìn thấy Tử Tiêu Cung, Oa Hoàng Cung và mấy đạo trường Thánh Nhân khác được xây dựng trong Hỗn Độn.

Lâm Phàm không khỏi cảm khái: có Không Gian Đại Đạo thật tốt, sau này lão tử nhất định phải đi lĩnh ngộ Không Gian Đại Đạo đầu tiên.

Như vậy, sau này hành tẩu chư thiên, sẽ rất vui!

"Ba người các ngươi!" Lâm Phàm nhìn ba người, nói: "Thế giới Hồng Hoang của ta, khí cơ và khí vận, không thể chịu đựng được sức mạnh của nhiều Thánh Nhân như vậy, ba người các ngươi tốt nhất nên ẩn đi tu vi, theo ta vào Hồng Hoang đi!" "Vâng!" Ba người phất tay, đại đạo pháp tắc áp chế, tu vi bản thân ẩn đi, nhìn thoáng qua, không khác gì một phàm nhân bình thường trong Nhân tộc.

Ông ông...

Lâm Phàm trực tiếp xé rách không gian, thần không biết quỷ không hay đã đến Thái Âm Tinh.

“Hai muội muội của ta đâu?” Thái Âm Tinh trống không như hoang mạc, đều không có ai?

Lâm Phàm lại vào đạo trường của mình xem, cũng không có ai. %...

Mắt Lâm Phàm hơi lạnh đi, rồi dùng tay bấm kim quyết, bắt đầu tính toán.

Xem xem, trong khoảng thời gian hắn rời đi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tính ra, từ khi ngộ đạo hành tẩu trên Đại Đạo bắt đầu, đến bây giờ cũng chỉ mới qua mấy nghìn năm trong Hồng Hoang mà thôi.

Ý thức vừa chuyển, Lâm Phàm trong nháy mắt đã nhìn thấu quá khứ tương lai.

Từng cảnh tượng trước đó hiện ra trước mắt hắn.

Chương 161

Hắn thân vẫn, Hồng Hoang bi thương, vô số người tụ tập ở Bất Chu Sơn, chỉ có mấy người như Trấn Nguyên Tử, Minh Hà, Thương Hiệt bảo vệ Thái Âm Tinh.

"Chết tiệt..." Sắc mặt Lâm Phàm trở nên âm hàn.

Nhiên Đăng, Côn Bằng kia thì thôi, người ta vốn là kẻ ác, Lâm Phàm đắc tội trước, làm khó dễ cũng không có gì đáng trách.

Nhưng Tây phương nhị thánh, mẹ nó chứ, lão tử tuy lừa các ngươi một hai lần, nhưng chung quy cũng có ơn với các ngươi, không chỉ cho các ngươi vào nghe ta giảng đạo, truyền thụ cho các ngươi pháp môn thành thánh, sau này lão tử còn chia cho các ngươi quả vị ở địa phủ.

Vậy mà, các ngươi báo đáp ta như vậy sao?

Nguyên Thủy còn tử tế hơn các ngươi.

"Đi Tây phương cho ta!" Lâm Phàm phất tay, mang theo ba tên nô bộc, trong nháy mắt xé rách không gian, đã đến trên núi Tu Di của Tây phương!

Lâm Phàm không hề che giấu, áp lực hư không ập xuống.

Núi Tu Di dường như cũng không chịu nổi khí cơ của Đại Đạo Thánh Nhân, "rắc" một tiếng, từng mảng vỡ vụn.

"Ai!" Một tiếng hét lớn từ Tu Di, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người tay cầm pháp khí, bay vào hư không.

Sau đó, vô số người trong toàn bộ Hồng Hoang, đều đổ dồn ánh mắt về một phương trời.

“Lâm...

Lâm Phàm sư huynh...” “Lâm Phàm, ngươi còn sống?” Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn thấy Lâm Phàm trong nháy mắt, mồ hôi trên người túa ra.

Mẹ nó... gã này thật sự không chết.

Trời ơi, không chết a!

Ta...

“Khổ rồi...” Hai người nhìn nhau.

Trên mặt Lâm Phàm mang theo vẻ âm hàn vô tận: “Không sai, bản tọa không chết, không vui sao?” “...Lâm Phàm Thánh Nhân?” “Không thể nào, Lâm Phàm Thánh Nhân không phải đã vẫn lạc rồi sao.

Tại sao lại quay về?” “Thánh Nhân trọng sinh?” “...”...

Trong Hồng Hoang, vô số người kinh hãi thất sắc, gần như tất cả mọi người, đều nhìn về phía Lâm Phàm.

Có chấn kinh, có vui mừng, có hoan hỉ, có một số người thì kinh khủng.

Lại có một số người, thì nhìn Tây phương nhị thánh mà hả hê.

“Tự mình tọa hóa đi!” Lâm Phàm đứng trên cao, nhàn nhạt nói một câu.

Phía dưới, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cười khổ.

Phịch!

Đột nhiên, hai người quỳ rạp xuống đất.

“Lâm sư huynh!” Chuẩn Đề khóc lóc nói: “Đều tại tiểu đệ, ta nhất thời bị mỡ heo che mờ mắt, muốn đến đạo trường của Lâm Phàm sư huynh tham ngộ một chút đại đạo, mới cùng hai vị sư muội xảy ra

chút xung đột mà thôi.” “A Lâm sư huynh!” Tiếp Dẫn nói: “Ta thực ra không hề làm tổn thương sư muội, lúc đó chỉ nói vài câu thôi!” “Sư huynh tha mạng!” “Tha mạng a sư huynh, ta đáng chết, ta tự phạt!” Bốp... bốp bốp... bốp...

Hai người giơ tay lên, tát tới tấp vào mặt mình.

Trong Hồng Hoang, vô số người ném ánh mắt khinh bỉ.

“Vô sỉ a!” “Hai người này thật không biết xấu hổ, còn là Thánh Nhân nữa chứ?” “Thánh Nhân mà có thể làm ra chuyện như vậy sao?” “Nếu là ta, ta chết cho xong!”...

Đối với vô số bình luận trong Hồng Hoang, hai người không hề để ý.

Tu đạo khó khăn, mẹ nó chứ ta vất vả khổ sở, bảo ta đi chết sao?

Xin lỗi, chịu đựng muôn vàn sỉ nhục, ta cũng không thể đi chết.

“Ai...” Lâm Phàm thở dài một hơi, nói: “Xem ra, các ngươi đang ép tiểu gia ta phải tự mình ra tay a!” Rầm...

Lâm Phàm căn bản không động, ý thức bay ra, đã hóa thành xiềng xích đại đạo, kết nối hư không, giăng ngang thương khung, dưới xiềng xích đại đạo, vô số phù văn lấp lánh, khóa chặt toàn bộ Hồng Hoang.

Ông ông... một luồng kim quang hạ xuống, bao bọc trực tiếp thân thể của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Bùm... một màn mưa máu bay ra.

Thần huyết màu vàng, vẩy khắp đại địa Hồng Hoang.

Trong Hồng Hoang, vô số nơi hạ mưa máu.

Lất phất dày đặc, che trời lấp mặt trời.

Trong lòng vạn chúng đều dâng lên một nỗi bi thương khó tả.

Thánh Nhân vẫn lạc, thiên địa đồng bi!

"Thu..." Lâm Phàm phất tay, thu hồi toàn bộ bản nguyên tinh huyết của hai người, đều chứa vào một cái vại lớn ngưng tụ từ đạo tắc, lại bị chuyển vào không gian Vạn Thảo Đồ Phổ, đưa cho Hạo Thiên và Dao Trì. ...

Vô số người trong Hồng Hoang, nhìn thấy cảnh này, lập tức kinh hãi thất sắc.

Lâm Phàm sau khi thành Đại Đạo Thánh Nhân, lần đầu tiên ra tay ở Hồng Hoang.

Thân thể không hề động, chỉ trong một ý niệm, đã miểu sát hai vị Thánh Nhân.

Rắc rắc...

Ầm ầm ầm...

Trên Cửu Thiên, mây đen dày đặc, vô số kiếp lôi hội tụ, hóa thành một con lôi long, từ trên trời giáng xuống.

Giết Thánh Nhân, phải chịu thiên phạt.

Nhưng, Lâm Phàm vẫn không động, ý chí của hắn lại lóe lên, một dải Thời Gian Đại Đạo thông thiên, khóa chặt Hồng Hoang.

Thiên Đạo dường như cũng cảm nhận được uy nghiêm của Đại Đạo Thánh Nhân, trong nháy mắt đã thu kiếp lôi trở về.

Cảnh này, khiến vô số người Hồng Hoang trợn mắt há mồm.

Chương 162

Ông ông ông...

Trong hư không, không gian lóe lên, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người trọng sinh.

Thiên Đạo Thánh Nhân có cái lợi này, nguyên thần ký thác vào Thiên Đạo, bất tử bất diệt, một giọt máu có thể trọng sinh.

Nhưng, thân thể bị phá nát, máu chảy, bản nguyên tổn thất là không thể tránh khỏi.

"Lâm sư huynh... xin..." Bùm...

Lời của Chuẩn Đề chưa dứt, lại một lần nữa bị Lâm Phàm dùng ý niệm miểu sát!

Sau đó, Chuẩn Đề lại trọng sinh!

Bùm...

Bùm...

Bùm...

Trong một ngày, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người, bị Lâm Phàm dùng ý niệm và ý chí miểu sát hơn tám vạn lần.

Bùm...

Bùm...

Bùm...

Tám vạn lần căn bản không phải là kết thúc!

Lâm Phàm không ngày không đêm, đánh cho tinh hoa trong máu

của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tan hết, đến cuối cùng, máu thịt sau khi chết đều biến thành màu hồng nhạt, vẫn không có ý định dừng tay.

"Ác quá..." "Quá ác rồi..." "Sau này, tuyệt đối không được chọc vào Thái Âm Tinh a!"...

Chúng nhân Hồng Hoang nhìn đến run rẩy.

Hơn nữa, theo thời gian trôi đi, sau khi số lần Thánh Nhân tử vong tăng lên, mọi người đều phát hiện ra một hiện tượng, đó là thời gian phục sinh càng ngày càng dài.

Lúc mới bắt đầu, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn bị giết, gần như mười mấy hơi thở là có thể sống lại.

Cuối cùng, cần phải mất thời gian một chén trà công phu mới có thể trọng sinh.

Sau khi hai người trọng sinh, thần trí mơ hồ, vẻ mặt ngây dại.

Núi Côn Luân!

Nguyên Thủy trực tiếp xé rách không gian, đến núi Thủ Dương của Lão Tử.

"Sư huynh!" Ở Bát Cảnh Cung trong đạo trường của Lão Tử, Nguyên Thủy phát hiện Thông Thiên cũng ở đó, hai người đều hừ lạnh một tiếng.

Nguyên Thủy nói: "Đại huynh, chuyện gì thế này?" Lão Tử mày nhíu chặt, một lúc lâu sau mới nói: "Lão phu suy nghĩ, e rằng nguyên thần ký thác vào Thiên Đạo, lâu ngày, sẽ bị Thiên Đạo ảnh hưởng, đến cuối cùng, không chừng chúng ta sẽ trở thành con rối của Thiên Đạo a!" "Nghiêm trọng như vậy sao!" Nguyên Thủy trợn mắt há mồm.

"Ừm!" Lão Tử nói: "Có lợi ắt có hại, cái gọi là cô âm bất sinh, độc

dương bất trưởng, có lẽ là như vậy!" "Không sai!" Thông Thiên cũng nói: "Thiên Đạo tuy tốt, nhưng chung quy không phải nơi để ký thác, chúng ta phải tìm cách, thoát ly khỏi Thiên Đạo đó, nếu không ngày sau trở thành con rối của Thiên Đạo, thì còn nói gì đến bất tử bất diệt?". ...

Trong Oa Hoàng Cung, Nữ Oa cũng có chút suy tư.

Ông ông ông...

Trên núi Tu Di, không gian khẽ động, tử khí đông lai ba vạn dặm, thì ra là Hồng Quân từ Tử Tiêu Cung trong Hỗn Độn, một bước tiến vào Hồng Hoang, hạ xuống bên cạnh Lâm Phàm.

"Sư tôn!" Lâm Phàm nhìn thấy Hồng Quân, tự nhiên phải hành lễ.

Hồng Quân gật gật đầu, đang định nói, lại mắt khẽ động, đột nhiên nhìn thấy một người phía sau rất quen mắt, không khỏi hơi kinh ngạc, nói: "...Dương Mi đạo hữu?" "Khụ khụ khụ..." Dương Mi trên mặt có chút khó xử, mặt già đỏ lên.

Năm đó, lão có thể ngang hàng với Hồng Quân, chứng đạo sớm hơn Hồng Quân ba nghìn năm, chứng Đại Đạo.

Kết quả thì sao!

Đương nhiên rồi, thực lực của Dương Mi mạnh hơn Hồng Quân dung hợp Thiên Đạo, nhưng thế thì sao, bây giờ là phó nhân của đệ tử người ta rồi.

"Xấu hổ, xấu hổ a..." Dương Mi nói: "Bây giờ, ta đã là phó nhân của Lâm Phàm Thánh Nhân rồi!" Cái gì?

Hồng Quân kinh ngạc đến không nói nên lời!

Lão nhìn về phía Lâm Phàm, dường như đang hỏi thật giả.

Lâm Phàm nhún vai: "Hết cách rồi sư tôn, người cũng biết đấy,

con là người trọng chữ tín, làm người lại thật thà bổn phận, thật sự là ba tên không có mắt này, ở trong Hỗn Độn cướp bóc đệ tử, đệ tử chỉ có thể nể mặt sư tôn, thu làm phó nhân, nếu không, đệ tử lúc đó đã đánh chết bọn họ rồi." Ờ...

Lời phía sau Hồng Quân trực tiếp bỏ qua, còn thật thà bổn phận, trọng chữ tín?

Trứng của lão phu hơi đau một chút, ngươi cứ tiếp tục nói đi.

"Chuyện này không nói nữa!" Hồng Quân nói: "Lâm Phàm, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người, cơn giận trong lòng ngươi cũng tiêu rồi, lúc đó vi sư ngăn cản, cũng không gây ra trở ngại lớn, tha cho bọn họ đi, dù sao sau này lượng kiếp, cần bọn họ tham gia, hai người nguyên thần ký thác Thiên Đạo, đánh mãi đánh mãi, cuối cùng không phải là phí công vô ích sao?" "Thôi được!" Lâm Phàm nhàn nhạt nói: "Nể mặt sư tôn, tha cho hai tên các ngươi, cút!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vội vàng hóa thành lưu quang rơi xuống núi Tu Di bên dưới.

Tiếp đó, Hồng Quân và Lâm Phàm hai người lại trò chuyện một hồi, sau đó, Lâm Phàm mang theo ba tên Đại Đạo Thánh Nhân nô bộc, đến địa phủ.

"Phu quân..." "Phu quân..." "Ca ca!" Tây Vương Mẫu, Hậu Thổ, Hi Hòa, Thường Hi bốn người sau khi nhìn thấy Lâm Phàm, ôm nhau khóc nức nở.

Bọn họ đều tưởng rằng Lâm Phàm đã chết, không ngờ hôm nay Lâm Phàm lại sống lại.

"Tên ca ca chết tiệt, huynh có biết không, huynh dọa chết bọn muội rồi, tại sao cũng không về báo cho bọn muội một tiếng?" "Đúng vậy, bọn muội không thèm để ý đến huynh nữa!" "Hu hu hu...". ...

Lâm Phàm để bọn họ khóc cho đã, sau đó mới nói: "Được rồi,

thực ra ta cũng không lừa các nàng, ban đầu lúc hành tẩu trên Đại Đạo, gặp chút vấn đề, cho nên bị giết là thật, nhưng trong cơ thể ta có dược hiệu của bất tử dược mà Tây Vương Mẫu phong ấn, cho nên lại sống lại.

Chỉ là lúc sống lại, ở trong Hỗn Độn hư không, không phải ở Hồng Hoang, nhiều năm như vậy ta không phải vẫn luôn tìm kiếm Hồng Hoang sao?" "Đi, vào trong nói!" Lâm Phàm tùy tiện sắp xếp cho ba tên phó nhân, sau đó mang theo muội muội và nữ nhân của mình vào phòng khách.

Hắn phất tay, vô tận đạo pháp bay ra, trực tiếp dùng đại pháp tắc, che đậy cả Thiên Đạo.

Bây giờ Lâm Phàm, tuy chưa chắc có thể làm gì được Thiên Đạo, nhưng Thiên Đạo cũng tuyệt đối không thể làm gì được hắn!

Soạt soạt...

Lâm Phàm phất tay, lấy ra một đống tinh thạch màu đen, đầu tiên đưa cho Hậu Thổ, nói: "Đây là Đại Đạo Bản Nguyên Tinh Thạch của Luân Hồi Đại Đạo, sau khi dung hợp, có thể trực tiếp đề thăng bản nguyên đại đạo!" "..." Hậu Thổ nhận lấy, phát hiện bên trong quả thực có khí tức bản nguyên đại đạo, lập tức kinh ngạc: "Bản nguyên đại đạo, có thể tồn tại trong đá sao?" "Ừm!" Lâm Phàm nói: "Ta cũng không biết tại sao, trong Hỗn Độn có một đại thành, bên trong có rất nhiều thứ, ba nghìn đại đạo đều có, thành chủ thịnh tình khó từ chối, tặng cho ta một đống lớn!" "Em không tin!" Hậu Thổ lắc đầu.

"Bọn em cũng không tin!" Hi Hòa, Thường Hi cũng lắc đầu.

Tây Vương Mẫu nói: "Thật sự là tâm cam tình nguyện tặng cho chàng?

Chẳng lẽ thành chủ đó là nữ?" "Ta..." Trán Lâm Phàm đen lại:

Trong đầu các nàng đều nghĩ gì thế, chẳng lẽ là nam thì không thể tặng cho ta sao, ta có đáng sợ như vậy sao, ta lại không phải cường đạo, đến mức phải cướp của người ta?

Thôi được, nếu nói thật không ai tin, vậy ta không nói nữa.

Chương 163

Soạt soạt...

Lâm Phàm lại lấy ra không ít Đại Đạo Tinh Thạch.

"Tây Vương Mẫu, đây là Bất Tử Đại Đạo Bản Nguyên Tinh Thạch, nàng mang về hấp thu cho tốt!" "Hai muội muội, đây là Âm Chi Đại Đạo Tinh Thạch trong Âm Dương Đại Đạo, hai muội có thể hấp thu lợi dụng!" Lâm Phàm đem tinh thạch trong tay, trước tiên chia cho mọi người một ít.

Phần chia ra chỉ là một phần nhỏ mà thôi.

Dù sao, Bá Đao kia đã tặng cho hắn cả một ngọn núi, toàn bộ là núi được chồng chất bằng tinh thạch, còn lớn hơn cả núi Côn Luân.

Sau khi tặng quà xong, Lâm Phàm tìm một nơi trong địa phủ, bắt đầu tu hành.

Ừm... trước tiên là Không Gian Đại Đạo đi!

Lâm Phàm phất tay, ngọc điệp kia đã được lấy ra.

Tạo Hóa Ngọc Điệp, hai khối một lớn một nhỏ.

Lâm Phàm vẫn chưa có thời gian để tế luyện.

Thôi được, nhìn bộ dạng vỡ nát lão tử cũng khó chịu, ta bổ sung cho nó hoàn chỉnh trước đã.

Thế là, thân thể Lâm Phàm khẽ động, đã ra khỏi Hồng Hoang, lại đến trong Hỗn Độn.

"Rầm..." Xiềng xích đại đạo đan xen, dung hợp thành một lò đỉnh đứng sừng sững giữa trời đất, lấy đại đạo đạo pháp làm lò đỉnh, lấy tiên thiên chi hỏa trong Hỏa Nguyên Châu làm lửa nung, bắt đầu luyện

khí.

Dưới sự gia trì của thời gian, bảy bảy bốn mươi chín ngày sau, hai mảnh ngọc điệp đã hợp thành một, trở lại làm một.

Hỗn Độn Chí Bảo, cuối cùng cũng nguyên vẹn!

Rầm...

Vừa mới nguyên vẹn, đã có một cột sáng ngút trời, từ trong Hỗn Độn bay ra, trong chốc lát đã xuyên phá vô số không gian Hỗn Độn, thổi bay sạch sẽ phong ba Hỗn Độn trong ức ức dặm.

Quang hoa mười hai màu, thông thiên triệt địa.

Vô số sinh linh Hồng Hoang trong lòng có cảm ứng, đều đưa mắt nhìn về một phương không gian Hỗn Độn.

Không nhìn thấy người, nhưng lại thấy một vùng bảo quang.

Ý niệm đầu tiên của vô số người là đoạt bảo.

Sau đó ý niệm thứ hai dấy lên, lại đánh tan ý niệm đầu tiên: Hỗn Độn Chí Bảo a, rốt cuộc là ai luyện chế ra, thôi được, đừng đi nữa, không chừng quay đầu lại phải nôn máu!

Nôn máu là chuyện nhỏ, lỡ như bị Đại Đạo Thánh Nhân trực tiếp đánh giết, thì không đáng.

Ông ông ông...

Trong Hỗn Độn, bảo quang đó dần dần tiêu tán, Lâm Phàm đợi nửa ngày cũng không thấy ai trong Hỗn Độn đến, không khỏi có chút thất vọng: Mẹ kiếp, lão tử đã chuẩn bị sẵn vại rồi, đám nhát gan này tập thể sợ rồi sao?

Chán thật!

Mẹ nó chứ ngay cả Thiên Đạo cũng sợ rồi, không có kiếp lôi giáng

xuống sao?

Ý niệm của Lâm Phàm vừa dứt, đột nhiên nghe một tiếng "rắc".

Vô biên kiếp lôi, từ trên Cửu Thiên ngưng tụ, trong khoảnh khắc đã giáng xuống đỉnh đầu Lâm Phàm.

Mẹ kiếp...

Thiên Đạo không quên à.

"Rầm..." Lâm Phàm không chút do dự, đưa tay vung ra Nhị Thập Tứ Phẩm Liên Đài, liên đài đó lơ lửng xoay tròn trong hư không, hóa thành lồng bảo hộ liên đài ức vạn trượng, bảo vệ Lâm Phàm bên trong.

Ầm ầm ầm...

Thiên Đạo kiếp lôi giáng xuống, nhưng không thể làm tổn thương hắn chút nào.

"Khai..." Lâm Phàm hét lớn một tiếng, từ trong hệ thống trực tiếp xé ra mười tỷ công đức, trực tiếp đánh vào Tạo Hóa Ngọc Điệp đã được sửa chữa tốt.

Ông ông ông...

Ngọc điệp sau khi thôn phệ mười tỷ điểm công đức, đã trở thành Hậu Thiên Công Đức Bảo Vật, được Thiên Đạo thừa nhận, sẽ không còn kiếp lôi giáng xuống nữa.

Lâm Phàm phất tay, thu lại liên đài, thân hình lóe lên quay về đạo trường địa phủ, bắt đầu bế quan.

Bước đầu tiên của bế quan, lạc ấn đại đạo phù văn lên thân.

Giống như Bá Đao đã nói trước đó, một tu sĩ có thể tu bao nhiêu đại đạo, đều do căn nguyên và ngộ tính của bản thân quyết định, ước chừng Bàn Cổ có thể tham ngộ ba nghìn đại đạo.

Lâm Phàm cảm thấy mình đã là nhân vật chính, hẳn cũng có thể tham ngộ ba nghìn đại đạo.

Vậy thì, cứ lạc ấn thử xem.

Trên người có thể lạc ấn bao nhiêu đại đạo, thì có thể tham ngộ bấy nhiêu đại đạo.

Hiện tại Lâm Phàm, chỉ có hai đạo phù văn, một là Lực Chi Đại Đạo, một là Thời Gian Đại Đạo.

"Khai..." Rầm...

Vạn Mẫu Khánh Vân mở ra, tam hoa lay động.

Lâm Phàm giơ Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay, trực tiếp bay lên cao.

Lực Chi Đại Đạo đã lạc ấn, vậy thì bắt đầu từ đại đạo thứ hai.

"Không Gian Đại Đạo, lạc ấn..." "Nhân Quả Đại Đạo, lạc ấn..." "Vận Mệnh Đại Đạo, lạc ấn..." "Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, Ngũ Hành Đại Đạo, lạc ấn..." "Âm Dương Đại Đạo, lạc ấn..."...

Ông ông ông...

Theo ý chí của Lâm Phàm quét qua, càng ngày càng nhiều đại đạo phù văn, đều không hề trở ngại mà bị lạc ấn vào trong khánh vân.

Trong một ngày, ba nghìn đại đạo đều đã được khắc ghi.

Quả nhiên...

Lâm Phàm thở ra một hơi thật sâu, ta thật sự có thể lạc ấn ba nghìn đại đạo.

Có thể lạc ấn ba nghìn đại đạo, chứng tỏ có thể tu luyện ba nghìn đại đạo.

Nếu ta tu luyện viên mãn toàn bộ ba nghìn đại đạo, đến lúc đó ba nghìn đại đạo hợp nhất, e rằng thật sự có thể xử lý được tên Trấn

Đạo Giả đó...

Sau khi lạc ấn đại đạo xong, Lâm Phàm liền bắt đầu tham ngộ.

Hắn phất tay, đại trận gia trì thời gian vạn lần bao trùm toàn bộ địa phủ.

Chương 164

Sau đó Lâm Phàm bắt đầu ngộ đạo.

Ngộ đạo, là quan sát phù văn mà ngộ, bây giờ ngộ đạo đơn giản hơn nhiều, trực tiếp dung hợp Đại Đạo Bản Nguyên Tinh Thạch.

Lấy một ví dụ không thích hợp, giống như làm bài tập.

Ngộ đạo, quan sát, là ngoan ngoãn làm bài tập cho thầy cô, nộp bài tập.

Bây giờ, dùng bản nguyên Đại Đạo Tinh Thạch để dung hợp tham ngộ, là sao chép bài tập...

à không... không thể nói là sao chép bài tập, nên là in trực tiếp!

Tốc độ nhanh hơn trăm lần không chỉ a.

"Ông ông ông..." Lâm Phàm phất tay, vô số bản nguyên tinh thạch không gian được tế ra, lơ lửng ở các hướng trước, sau, trái, phải.

Ngộ tính của hắn vốn là đệ nhất Hồng Hoang, lúc này lại có bản nguyên tinh thạch, lại có Thời Gian Đại Đạo gia trì.

Mười ức năm sau, trong cơ thể Lâm Phàm đột nhiên một luồng phù văn bồng bột bay ra.

Rầm...

Vô số phù văn màu trắng bạc, hóa thành những con chữ nhỏ như đầu ruồi, như triều thủy từ địa phủ bắt đầu, phun trào ra.

Đại Đạo triều dâng!

Không sai!

Chỉ dùng thời gian mười ức năm, Lâm Phàm đã ngộ thông Không

Gian Đại Đạo.

Tốc độ này, dù là dùng bản nguyên tinh thạch, Lâm Phàm cũng cảm thấy vô cùng nhanh.

Không phải vì ngộ tính của Lâm Phàm cao, mà là vì đại đạo tuy khác nhau nhưng cùng chung một đích đến, Lâm Phàm trong quá trình ngộ đạo phát hiện, Không Gian Đại Đạo và Thời Gian Đại Đạo có vô số điểm chung.

Lúc tham ngộ Thời Gian Đại Đạo đã hao phí vô số năm tháng, bây giờ đều có thể trực tiếp lấy ra dùng.

Đại đạo chí giản, đại đạo chí lý, tuy khác nhau nhưng cùng chung một đích đến mà thôi.

Bên trong đã qua mười ức năm, nhưng bên ngoài, cũng chỉ mới qua mười vạn năm mà thôi.

Lâm Phàm hít sâu một hơi, bấm tay tính toán: Thời gian đại chiến Vu Yêu lần thứ hai sắp đến rồi.

Hắn nhớ, ngòi nổ của đại chiến Vu Yêu lần thứ hai, là mười con tiểu Kim Ô trên Thái Dương Tinh bị Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề của Tây phương giáo tính kế, bay vào Hồng Hoang gây ra vô số nghiệp lực, sau đó là Khoa Phụ đuổi mặt trời, Hậu Nghệ bắn mặt trời, Hằng Nga bay lên mặt trăng nối tiếp nhau diễn ra.

Sau đó Vu Yêu hai tộc bắt đầu đại chiến.

Nhưng bây giờ tình hình đã thay đổi.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người, sau khi bị một trận hành tơi tả, đã sống rất kín đáo, mười vạn năm chưa ra khỏi cửa, bây giờ trông mong bọn họ đi gây sự trên Thái Dương Tinh, e là không được.

Thôi được!

Lâm Phàm đứng dậy: "Dù sao bản tọa cũng muốn lấy một trong thập đại tiên thiên linh căn là Phù Tang Thụ, tiện thể đi một chuyến đến Thái Dương Tinh, giải quyết xong chuyện này luôn!" Bây giờ Lâm Phàm, đã lĩnh ngộ Không Gian Đại Đạo, trực tiếp viên mãn, cho nên không cần động thủ, một ý niệm xuất hiện, tự có vô tận đại đạo pháp tắc đi theo.

Khoảnh khắc tiếp theo, thân thể hắn đã xuất hiện trong Thang Cốc trên Thái Dương Tinh.

Liệt diễm dày đặc, cuối Thang Cốc, lại mọc một cây đại thụ cao lớn, thân cây ngàn vạn dặm, tán cây um tùm như mái che, bao phủ một phương thiên địa!

Chính là một trong thập đại tiên thiên linh căn Phù Tang Thụ.

Lâm Phàm đến trong Thang Cốc, chỉ thấy trong Thang Cốc, phía bắc nhất mọc một cây đại thụ chọc trời.

Rễ như lưu ly, trên đó ánh lên ánh lửa hồng, hút năng lượng từ dung nham nóng chảy.

Lá cây màu vàng hỗn hợp, từng chiếc lá tỏa ra vầng sáng rực rỡ.

Trên cây đại thụ cao ức vạn trượng đó, treo lơ lửng mười mặt trời.

Thực ra không phải là mặt trời, chỉ là nhật tinh do Phù Tang Thụ hấp thu tinh hoa Thái Dương Tinh ngưng kết lại mà thôi.

Một trận pháp khổng lồ vô cùng, bao bọc toàn bộ Phù Tang Thụ, mà bên trong trận pháp, lại có mười con Kim Ô bay lượn cao vút, không ngừng nô đùa.

Lâm Phàm phất tay, vô tận đại đạo pháp tắc tuôn ra, che lấp toàn bộ khí cơ của một phương thiên địa.

Ông ông ông...

Trong trận pháp, mười con Kim Ô đuổi bắt nô đùa.

Từ khi Đông Hoàng Thái Nhất nhốt bọn chúng ở đây, đã qua mười mấy vạn năm, mười mấy vạn năm, mười con Kim Ô hấp thu nhật tinh trên Phù Tang Thụ, tu vi một ngày ngàn dặm, đã sớm đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Mười con Kim Ô, mười Đại La Kim Tiên.

Kim Ô nhất tộc thiên phú dị bẩm, chiến đấu lực vượt xa Đại La Kim Tiên bình thường.

"Ca ca, chúng ta bây giờ đã là Đại La Kim Tiên, cũng có thể khống chế hỏa hệ pháp thuật thần thông tự nhiên, tại sao phụ hoàng và thúc thúc không thả chúng ta ra!" "Đúng vậy, ta ở nơi này sắp chết ngạt rồi!" "Hừ... e rằng phụ hoàng đang tìm hoan tác nhạc ở Lục Cung, đã sớm quên chúng ta rồi?" "Lục đệ, đừng nói bậy, phụ hoàng chắc chắn sẽ không quên chúng ta, chắc chắn là quá bận thôi!" "Đúng vậy, phụ hoàng là chí tôn trong cả Hồng Hoang, là bá chủ giữa trời đất, chuyện tự nhiên nhiều a!". ...

Mười con tiểu Kim Ô vừa nô đùa, vừa thảo luận.

Lúc này, đột nhiên một giọng nói truyền đến: "Bá chủ giữa trời đất, e là không phải đâu!" "Ai?" Đám Kim Ô quay đầu lại nhìn, chỉ thấy bên ngoài trận pháp có một tu sĩ trẻ tuổi mặc áo đen, đứng đó giống như người bình thường, dường như không có chút pháp lực nào, nhưng lại dường như có sức mạnh vô cùng.

"Ngươi là ai, tại sao lại bàn tán về phụ hoàng ta?" "Đúng vậy, bàn tán về Thiên Đế, ngươi có biết tội không?" "Ha ha ha ha..." Lâm Phàm ha ha cười, liền dễ dàng xuyên qua trận pháp phòng ngự bên ngoài, vào bên trong trận pháp, thân thể lơ lửng trên không, nói: "Ta không

phải bàn tán, phụ thân các ngươi Đế Tuấn tuy là Thiên Đế, nhưng không phải là thiên hạ chí tôn!" "..." "Ngươi có thể vào được?" "Lợi hại quá, mau dạy ta làm sao ra ngoài đi được không?" Đám tiểu Kim Ô vây quanh Lâm Phàm, không ngừng ríu rít.

Lâm Phàm nói: "Lời của ta chưa nói xong, khụ khụ khụ... vừa rồi nói đến đâu rồi nhỉ?" "Phụ hoàng ta không phải là chí tôn... thật kỳ quái, phụ hoàng rõ ràng là Thiên Đế, là chí tôn giữa trời đất, tại sao trong miệng ngươi, lại không phải là chí tôn nữa?" Lâm Phàm nói: "Khắp thiên hạ, Vu tộc, đều không phục phụ hoàng các ngươi.

Phụ hoàng các ngươi từng dẫn Yêu tộc chinh phạt Hồng Hoang, kết quả không những không thể nhất thống Hồng Hoang, mà ngay cả đối tượng chinh phạt đầu tiên là Vu tộc cũng không đánh lại, bị Vu tộc đánh cho hộc máu, Yêu tộc tổn thất thảm trọng, nếu không phải sau đó Đạo Tổ ra mặt điều đình, e rằng lúc đó Yêu tộc đã bị diệt tộc rồi, càng không có mười huynh đệ các ngươi sau này!" "Nói bậy, Yêu tộc ta là chủng tộc đệ nhất giữa trời đất, sao có thể thua được?" "Đúng vậy, Vu tộc có bản lĩnh gì?" "Vu tộc chẳng lẽ có tiên thiên chí bảo, thúc thúc ta Đông Hoàng Thái Nhất cũng có chí bảo!". ...

"Ờ...

Vu tộc thì không có chí bảo, người Vu tộc về cơ bản không dùng bảo bối, đầu óc không tốt, hồ đồ, cho nên a, không biết dùng pháp bảo!" "Ta phi!" Đám tiểu Kim Ô lập tức đại nộ: "Thứ hồ đồ, có thể đánh bại Yêu tộc ta?

Bằng ngươi, nhất định đang nói dối, ta không tin!" "Ta cũng không tin!" "Ta mới không tin!" "Ha ha ha ha..." Lâm Phàm cười nói: "Không tin cũng không sao, các ngươi có thể đến Vu tộc xem, không phải là hiểu ngay sao?" "Nhưng chúng ta không ra được a!" "Nơi này là trận pháp do thúc thúc ta thiết lập, thúc thúc ta là chiến thần Hồng Hoang,

lợi hại lắm, trận pháp ngài thiết lập, không có ai có thể phá trừ được, trừ phi là Thánh Nhân!" "Ngươi có thể giúp chúng ta ra ngoài không?" "Đương nhiên có thể!" Lâm Phàm phất tay, liền mở một lỗ hổng trên trận pháp do Đông Hoàng Thái Nhất thiết lập, nhàn nhạt nói: "Thế này, không phải có thể ra ngoài rồi sao?" "Đi..." Vụt... vù vù...

Mười con Kim Ô tu vi Đại La Kim Tiên, hóa ra bản thể Tam Túc Kim Ô, trong nháy mắt bay ra khỏi Thái Dương Tinh, bay về phía hư không.

Chương 165

"Ca ca, Vu tộc kia đã đáng ghét như vậy, bây giờ huynh đệ chúng ta đã tu thành Đại La Kim Tiên, nhảy ra khỏi hai dòng sông vận mệnh thời gian, sao không đến Vu tộc một chuyến, cũng để xem hư thực, xem lời tên đó nói rốt cuộc có phải là thật không?" "Đúng vậy, ta muốn báo thù cho phụ hoàng!" "Đúng vậy, vì phụ hoàng nhất thống Hồng Hoang, chúng ta cũng phải góp sức!" "Đi!" Mười con Kim Ô trực tiếp bay vào Hồng Hoang.

Rầm...

Ở một nơi không thể nhìn thấy, Lâm Phàm phất tay, vô tận pháp lực tuôn ra, lấy ý niệm làm gốc, nhẹ nhàng che lấp toàn bộ khí cơ Hồng Hoang, bất kỳ ai cũng không thể dễ dàng dò xét.

Làm xong, Lâm Phàm lại phất tay, đại trận do Đông Hoàng Thái Nhất bố trí trực tiếp biến mất không thấy, ngay cả tiếng động cũng không phát ra, trực tiếp bị Thời Gian Đại Đạo của Lâm Phàm tiêu dung.

Trước mặt, chỉ còn lại một cây Phù Tang Thụ chọc trời.

Cùng là thập đại tiên thiên linh căn, vận mệnh của Phù Tang Thụ và Nguyệt Quế Thụ có chút tương tự, hữu danh vô thực, nhưng lại không có quá nhiều điểm đáng ca ngợi.

Sở dĩ xuất hiện tình huống này, là vì bản nguyên của Phù Tang Thụ đã trôi đi, tưới nhuần cho Thái Dương Tinh, đồng thời sinh ra hai vị đại năng là Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn, cho nên sau này bản nguyên thiếu hụt, không được thế nhân ca ngợi.

"Đến lúc bổ sung bản nguyên cho ngươi rồi!" Lâm Phàm duỗi tay ra, nhàn nhạt nói: "Ngươi là tiên thiên linh căn, sinh ra có linh, lời của

bản tọa, tin rằng ngươi có thể nghe hiểu.

Theo ta đi, ta sẽ tìm cho ngươi một nơi tốt để tu bổ bản nguyên, thế nào?" Soạt soạt...

Phù Tang Thụ phát ra một tràng âm thanh vui vẻ, tán cây to lớn gật đầu về phía Lâm Phàm.

"Tốt, ngươi đồng ý thì tốt quá rồi!" "Đi thôi!" Lâm Phàm ý niệm khẽ động, Phù Tang Thụ kia liền bị nhổ tận gốc từ trong Thái Dương Tinh, bộ rễ kết thành cầu lưu ly, lấp lánh ánh sáng đỏ rực, lá cây lay động, xào xạc.

Không gian Vạn Thảo Đồ Phổ mở ra, thu thần thụ ức vạn trượng vào trong đó.

Ầm ầm ầm...

Phù Tang Thụ tiến vào Vạn Thảo Đồ Phổ, Hạo Thiên và Dao Trì hai người đang lao tác bên trong kinh hãi.

"Phù Tang Thụ...

Thánh Nhân lại đem Phù Tang Thụ vào rồi..." Dao Trì nói: "Haizz, sau này lại có việc để bận rồi, nhìn bộ dạng của cây này, bản nguyên thiếu hụt nghiêm trọng a!" Thân ảnh Lâm Phàm cũng theo vào Vạn Thảo Đồ Phổ.

Thập đại tiên thiên linh căn, đã có chín cây.

Thiếu một cây Ngũ Châm Tùng, tung tích không rõ.

"Cho ngươi..." Lâm Phàm lại lấy ra tinh huyết của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lúc trước, đưa cho Dao Trì, nói: "Bản nguyên của Tiên Thiên Bồ Đề và Lục Căn Trúc không đủ, dùng bản nguyên Bồ Đề và bản nguyên Lục Căn Trúc này bôi lên, lần này hẳn có thể thực sự tấn thăng thành tiên thiên linh căn hoàn mỹ!" "Vâng!" Dao Trì nhận lấy

tinh huyết.

Lâm Phàm đưa mắt nhìn một vòng, hài lòng.

Hiện giờ chỉ còn thiếu hai thứ, một là khôi phục bản nguyên cho Phù Tang Thụ, thứ hai là tìm Ngũ Châm Tùng.

Hai thứ này tập hợp đủ, không gian bên trong Vạn Thảo Đồ Phổ, tất nhiên sẽ xảy ra biến hóa kinh thiên động địa, nhất định có thể mượn sức mạnh này, đột phá Hỗn Độn Chí Bảo.

Chỉ là, còn thiếu Ngũ Châm Tùng a.

Nhưng hắn cũng không vội.

Lâm Phàm thật sự không vội, Ngũ Châm Tùng trừ phi vĩnh viễn không xuất thế, nếu không một khi xuất thế, tất định sẽ bị cảm tri, ở trong Hồng Hoang bị người khác lấy đi, hắn cũng có cách lấy lại.

Nơi này là Hồng Hoang, là sân nhà của lão tử a.

Lâm Phàm quay về địa phủ, không lựa chọn bế quan ngay lập tức, hắn đang đợi.

Đại chiến Vu Yêu, sắp bùng nổ rồi! . ...

Thiên Đình!

Trong Văn Cử Thiên, đột nhiên một vùng nhân uân chi khí bay ra, ầm ầm ầm...

điện chớp sấm rền.

Tam Thập Tam Thiên rung chuyển.

Đế Tuấn đang ở trong Lăng Tiêu Điện ngẩng đầu lên, đột nhiên vỗ đầu, nói: "Trẫm suýt nữa quên mất, trong Văn Cử Thiên, không phải là nơi bế quan của Phục Hy đạo hữu sao, sắp xuất quan rồi sao?" Rầm...

Một trận năng lượng dao động bùng nổ, trong hư không truyền ra một luồng dao động vi diệu.

Sau đó, Phục Hy đầu đội Hà Đồ Lạc Thư, xuất hiện trong Ngọc Hoàng Thiên.

"Phục Hy, bái kiến bệ hạ!" Phục Hy mặt đầy hân hoan.

"Phục Hy a." Đế Tuấn vui mừng, dù sao Phục Hy một lần bế quan lại bế quan cả trăm vạn năm, hôm nay cuối cùng cũng xuất quan rồi.

Sau khi nghe thấy động tĩnh bên này, các đại năng cao tầng của Yêu tộc lần lượt bay đến.

Đông Hoàng Thái Nhất, thập đại Yêu Thánh, Yêu Sư Côn Bằng, tộc trưởng Kỳ Lân tộc, vân vân.

Mọi người đến Lăng Tiêu Điện, bái kiến Đế Tuấn.

Đế Tuấn gật gật đầu, nói: "Đều ngồi đi!" Mọi người phân ra ngồi ở ghế chủ khách, Đế Tuấn ngồi ở vị trí chủ, những người còn lại ngồi ở dưới.

"Bệ hạ!" Phục Hy đứng lên, mặt đầy vui mừng: "Không phụ sự kỳ vọng của bệ hạ, bế quan tham ngộ trăm vạn năm, hôm nay cuối cùng cũng tham ngộ ra Chu Thiên Tinh Đẩu Đại Trận hoàn mỹ, mời bệ hạ kiểm duyệt!" Rầm...

Phục Hy phất tay.

Một luồng quang huy xanh mờ ảo từ trong đại điện bay lên, hóa thành một Chu Thiên Tinh Đẩu Đại Trận thu nhỏ, trong đó tinh quang lấp lánh, ba trăm sáu mươi lăm ngôi sao lớn rực rỡ chói mắt, vô số ngôi sao nhỏ như cát sông Hằng, được định vị trên bàn cờ, huyền diệu phức tạp, tinh xảo tuyệt luân.

Chu Thiên Tinh Đẩu Đại Trận, nói là một phương đại trận, không

bằng nói là một tác phẩm nghệ thuật tráng lệ.

"Mạnh quá..." Tuy Phục Hy chỉ mô phỏng, nhưng Đông Hoàng Thái Nhất đã từ trên đại trận ngửi thấy một mùi vị cường hãn: "Đại trận này, e rằng mạnh hơn trước đây trăm lần không chỉ?" "Không sai!" Phục Hy nói: "Thái Nhất huynh mắt tinh, bây giờ Chu Thiên Tinh Đẩu Đại Trận, quả thực có uy lực gấp trăm lần so với ban đầu!" "Tiếc thay, tiếc thay..." Đông Hoàng Thái Nhất hít sâu một hơi, nói: "Phục Hy huynh, một phen tâm ý của ngươi, e rằng phải uổng phí rồi!" "Vì sao?" Phục Hy không hiểu.

Đông Hoàng Thái Nhất lạnh lùng nhìn Đế Tuấn, nói: "Huynh đệ ta Đế Tuấn, không còn là Đế Tuấn của ngày xưa, bây giờ hào khí đã mất hết, cả ngày chìm đắm trong tửu sắc, ngay cả huynh đệ cũng không quan tâm, làm sao lo được thiên hạ, lo được hào tình nhất thống Hồng Hoang?" "..." Phục Hy ngơ ngác: Không phải chứ, ta chỉ bế quan thôi mà, tuy có hơi lâu một chút, nhưng đã xảy ra chuyện gì?

"Ai..." Đế Tuấn uống cạn một ly rượu, thở dài một hơi, đứng dậy nói: "Ta Đế Tuấn có lỗi với huynh đệ, làm huynh đệ thất vọng rồi, nhưng Phục Hy huynh, chuyện này cũng có nguyên nhân!" "Năm đó Đạo Tổ giảng đạo trong Tử Tiêu Cung, huynh hẳn biết, dưới Thiên Đạo, số cực là chín!" Đế Tuấn nhàn nhạt nói: "Nhưng, trong trăm vạn năm, từ khi tỷ tỷ Nữ Oa Thánh Nhân thành đạo, lại có Lâm Phàm, Tam Thanh, Tây phương hai người thành Thánh Nhân, hai mươi vạn năm trước, tổ vu Hậu Thổ của Vu tộc, cảm nhận được thiên địa sứ mệnh, thân hóa luân hồi, nhận được công đức mênh mông của Thiên Đạo, cũng đã thành Thánh Nhân quả vị." "Đến đây, thiên hạ Thánh Nhân đã có tám, nếu cộng thêm Đạo Tổ, vừa hay chín vị.

Ta dù có không cam lòng, nhưng thánh vị đã đủ, chúng ta còn có thể làm gì?" Lời của Đế Tuấn vừa dứt, mọi người đều cúi đầu.

Quả thực, lời của Đế Tuấn cũng là sự thật.

Bây giờ thánh vị đã đủ, còn tranh cái gì nữa.

“Như vậy, trẫm nếu cứ khăng khăng dùng binh với Vu tộc, há chẳng phải là vô cớ làm tổn thương Yêu tộc vô tội, đối với Yêu tộc ta lại có ích lợi gì?

Vì vậy, bản đế không dám khinh suất nói chuyện binh đao!” “...” Phục Hy vạn lần không ngờ, chỉ bế quan một lần, thánh vị đã đủ rồi.

Tam Thanh, Tây phương nhị thánh và Lâm Phàm, những người này thành thánh đều nằm trong dự liệu, dù sao đều là đệ tử của Đạo Tổ a.

Nhưng Hậu Thổ là chuyện gì?

Phục Hy thậm chí còn hỏi một câu: “Hậu Thổ là ai?” Sau khi nghe được thân phận của Hậu Thổ, Phục Hy càng thêm vẻ mặt không nói nên lời: “Ai... thiên đạo tạo hóa, trêu người a, trêu người...” “Ha!” Đông Hoàng Thái Nhất thở dài một hơi, nói: “Tạo hóa trêu người, ai ngờ được, Lâm Phàm kia mấy năm trước ngộ thấu đại đạo, thành Thời Gian Đại Đạo Thánh Nhân, cái giơ tay nhấc chân đó, quả thực khủng bố a...

Chương 166

người này, quả thực khủng bố!" "Hả?" Phục Hy hơi kinh ngạc: "Lâm Phàm đạo huynh...

Đại Đạo Thánh Nhân?

Thời Gian Đại Đạo Thánh Nhân?" "Không sai!" "Hahahaha..." Phục Hy đột nhiên cười lớn, vỗ tay, nói: "Bệ hạ, đại hỷ a, đại hỷ a bệ hạ." Đế Tuấn ngơ ngác: Lâm Phàm thành Đại Đạo Thánh Nhân, ta có gì mà vui, lão tử và gã...

ờ... không nhắc nữa, chuyện Hồng Tú Cầu không nhắc cũng được!

"Không biết Phục Hy huynh nói vậy là ý gì?" "Bệ hạ!" Phục Hy mặt đầy hân hoan, nói: "Năm đó trong Tử Tiêu Cung, Đạo Tổ từng nói, dưới Thiên Đạo, số cực là chín.

Nhưng cũng từng nói, dưới Đại Đạo, số cực là mười hai." "Nếu Lâm Phàm là Thiên Đạo Thánh Nhân, bệ hạ quả thực không còn hy vọng, nhưng bây giờ hắn lại là Đại Đạo Thánh Nhân, vị trí dưới Thiên Đạo liền trống ra, bây giờ hắn không thuộc về một trong chín người đó nữa, dưới Thiên Đạo, số lượng Thánh Nhân thực ra là tám, còn có vị cuối cùng, tranh đoạt thì có một tia sinh cơ a, bệ hạ!" "Hả?" Đông Hoàng Thái Nhất run lên.

"...Thật sao?" Thân thể Đế Tuấn đột nhiên từ trên ngự tọa đứng dậy, không biết từ lúc nào chén rượu trong tay đã bị bóp thành bột mịn: "Hahahahahaha...

Thiên Đạo không tuyệt đường người a, trời không tuyệt đường Đế Tuấn ta a!" "Thập đại Yêu Thánh!" "Có mặt!" Thập đại Yêu Thánh tinh thần phấn chấn, tiến lên một bước.

“Hôm nay, thao luyện Chu Thiên Tinh Đẩu Đại Trận, chuẩn bị phạt Vu.” “Vâng!” Mọi người mừng rỡ!

Sau khi Đế Tuấn biết được một tia cơ duyên, liền lập tức vực lại tinh thần, bắt đầu chỉnh đốn Yêu tộc.

Thêm vào đó, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Phục Hy mới ra đời, mọi người tập hợp toàn bộ sức mạnh cốt lõi của Yêu tộc, bắt đầu diễn luyện trận pháp. ...

Trong Hồng Hoang!

Mười con Kim Ô sau khi rời khỏi Thái Dương Tinh, liền bay thẳng xuống Hồng Hoang. "Đây là Hồng Hoang sao?" "Nhiều chủng tộc Yêu quá!" "Nhiều sinh linh quá, nơi này thật vui, vui hơn Thiên đình nhiều!" "Đi thôi!" Ầm...

Từng con Kim Ô bay lượn trên bầu trời, phi hành khắp Hồng Hoang.

Lũ Kim Ô nhỏ đều có tu vi Đại La Kim Tiên, trên người tỏa ra nhiệt lượng vô tận, mười con Kim Ô bay lượn giống như mười mặt trời cùng treo trên bầu trời.

Nơi nào Kim Ô đi qua, vạn vật trên đại địa Hồng Hoang liền bị thiêu khô trong nháy mắt.

Thực vật khô héo, mặt đất biến thành tro tàn.

Vô số sinh linh chửi rủa, thậm chí có kẻ còn ra tay vây đánh.

Nhưng đây là Kim Ô, lại là mười cao thủ Đại La Kim Tiên, người bình thường không dám dễ dàng trêu chọc.

Mọi người đều biết rõ trong lòng, đây là con của Thiên Đế Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất lại có chiến lực vô song, ai dám chọc vào, Chuẩn Thánh bình thường cũng nhắm một mắt mở một mắt cho

qua.

Còn về Thánh nhân, các Thánh nhân đều đã hiểu rõ thiên cơ, biết rằng trận chiến cuối cùng giữa Vu và Yêu sắp đến, tự nhiên cũng không ai nhúng tay vào.

Vì thế, mười con Kim Ô hoành hành khắp Hồng Hoang, có thể nói là đi đâu cũng thuận lợi, thiêu đâu trúng đó. "Vui quá, vui quá!" "Hồng Hoang thật sự quá vui!" "Tu sĩ ở đây quá yếu, không đủ cho ta đánh một chưởng!" "Xem ra, dưới trời đất này không có nhân vật lợi hại nào cả!" "Đúng rồi, Vu tộc ở đâu, ta muốn đến Vu tộc, báo thù cho thúc thúc và phụ hoàng!" "Đi!" ...

Mười con Kim Ô sau khi biết được phương hướng của Vu tộc, liền bay thẳng về phía Bất Chu Sơn.

Nơi chúng đi qua, đất đai cháy rụi, sông núi khô cạn, vô số sinh linh tử vong.

Trong Hồng Hoang, oán khí ngưng tụ, đều rơi xuống trên người Yêu tộc, dòng sông khí vận trước cửa Thiên đình của Yêu tộc mơ hồ có thêm một luồng khí tức màu xám.

Nhưng luồng khí tức màu xám này không rõ ràng, Đế Tuấn vì bận rộn chỉnh đốn Yêu tộc nên không phát hiện ra điều bất ổn. ...

Lũ Kim Ô cuối cùng cũng đến Bất Chu Sơn. "Oa, ngọn núi này lớn thật!" "Ta chưa từng thấy ngọn núi nào cao lớn như vậy, nhìn xem, những tên ngốc nghếch dưới chân núi kia có phải là Vu tộc không?" Mọi người nhìn sang, quả nhiên thấy vô số Vu tộc đang đi lại dưới chân núi. "Ha ha, giống hệt tên kia nói, Vu tộc đều là đồ ngốc, chúng ta hãy trêu chọc bọn chúng một phen!" Ầm...

Mười con Kim Ô từ mười phương hướng đột nhiên bay vào tổ địa của Vu tộc.

Thật trùng hợp, chúng lại đến đúng địa bàn của Mộc Chi Tổ Vu Cú Mang.

Cú Mang thông thạo Mộc chi đại đạo, là Mộc Chi Tổ Vu, bộ tộc của y ngũ hành thuộc Mộc.

Thế là xong rồi, Hỏa khắc Mộc.

Lũ Kim Ô vui vẻ tiến vào bộ lạc Mộc, thiêu đốt giết chóc khắp nơi, giết chết không ít Vu tộc.

Trong bộ lạc của Cú Mang, lửa lớn hoành hành, ba ngày không dứt. "Ha ha ha...

Vu tộc yếu quá!" "Yếu ớt như vậy, thật không biết tại sao năm đó thúc thúc và phụ hoàng lại bị Vu tộc đánh cho hộc máu!" "Ta thấy, chắc là do cái tên đã thả chúng ta ra khỏi Hoang đảo rồi!" "Kệ đi, chúng ta tiếp tục giết thôi!" "Được, giết!" Lũ Kim Ô tiếp tục tàn sát Vu tộc. ...

Tại Vu tộc, trong điện thần Bàn Cổ.

Đế Giang đột nhiên mở mắt, nhìn về phía các vị Tổ Vu còn lại.

Bây giờ Hậu Thổ đã thành Thánh, tinh huyết của nàng được Đế Giang mang về Vu tộc, dung hợp vào người Cửu Phượng, Cửu Phượng kế thừa Hậu Thổ, trở thành thủ lĩnh bộ lạc của Hậu Thổ, là Tổ Vu mới trong Thập Nhị Tổ Vu — Tổ Vu Cửu Phượng.

Cho nên, Thập Nhị Tổ Vu vẫn là Thập Nhị Tổ Vu. "Ha ha ha ha..." Đế Giang cười cười, nói: "Mấy đứa con trai của Đế Tuấn bên Yêu tộc đang giết chóc trong tộc ta, các huynh đệ thấy nên làm thế nào đây!" "Hừ, không biết sống chết..." Chúc Dung đùng đùng đứng dậy, toàn thân lửa cháy hừng hực, nói: "Dùng lửa à, lão tử ta cũng dùng lửa, đại ca, để ta đi bắt mấy con chim đó về nướng ăn!" "Không được không được, vạn lần không được!" Vu tộc "trí giả" Cộng Công đứng

ra nói: "Cách này không ổn, chúng ta là Tổ Vu, lần này chỉ là mười đứa con của Đế Tuấn, tu vi chỉ mới Đại La Kim Tiên, nếu chúng ta tự mình ra tay, há chẳng phải là tự hạ thấp thân phận, để người trong Hồng Hoang chê cười sao?" "Không sai!" Đế Giang cười nói: "Ta cũng có ý này, chỉ là Đại La Kim Tiên, ta phái một Đại Vu đi đối phó là được, nếu ta tự mình ra tay, thì cũng quá bắt nạt người ta rồi!" "Thôi được!" Chúc Dung ngồi xuống lại.

Cửu Phượng hỏi: "Ca ca, vậy chúng ta phái ai đi đây?" "Hình Thiên đi!" Chúc Dung nói: "Trong các Đại Vu, Hình Thiên là mạnh nhất!" "Hình Thiên dũng mãnh có thừa, nhưng linh hoạt không đủ!" Trí giả Cộng Công lại đứng ra, nói: "Mười con Kim Ô, một là số lượng đông, hai là đều biết bay, cho nên, chúng ta phải phái một người chạy nhanh đi, thuộc hạ của ta... khụ khụ khụ... có Đại Vu Khoa Phụ, thân cao chân dài, một bước có thể vượt qua sông núi, dùng hắn đi giết mười con Kim Ô, chắc chắn không có gì đáng lo!" "Được!" Đế Giang nói: "Vậy để Khoa Phụ đi đi!" "Khoa Phụ!" Cửa lớn thần điện mở ra, Cộng Công hét lớn một tiếng, bên ngoài liền có một Đại Vu thân cao chân dài chạy tới, quả nhiên một bước vượt qua một ngọn núi, sức mạnh vô cùng, rơi xuống trước thần điện, khiến cả thần điện cũng rung lên mấy lần. "Khoa Phụ ra mắt các vị Tổ Vu đại nhân!" "Ừm!" Cộng Công chỉ vào Khoa Phụ, mặt lộ vẻ vui mừng, tự hào nói: "Thuộc hạ của ta, được chứ?" Mọi người liền một trận tán dương! "Đi đi!" Cộng Công nói: "Ở bộ lạc của Cú Mang Tổ Vu, mười con Kim Ô đang gây họa cho Vu tộc ta, đi đi, giết hết bọn chúng, làm được không?" "Ừm ừm ừm..." Khoa Phụ ngơ ngác gật đầu. "Đi đi!" "Vâng!" Khoa Phụ xoay người bỏ đi, một bước vượt qua một ngọn núi. "Chậm đã..." Sắc mặt Cộng Công đen lại, nói: "Mẹ nó đi nhầm hướng rồi, ở bên kia..." "Ờ..." Khoa Phụ suy nghĩ một lúc, rồi chạy theo hướng tay Cộng Công chỉ.

Mọi người thấy tình hình, liền không yên tâm.

Chúc Dung nhíu mày nói: "Tên này có đáng tin không vậy, ta thấy, khí chất của hắn có ba phần tương tự với khí chất của Cộng Công đấy?" "Ha!" Cú Mang nói: "Ta sợ hắn gặp chuyện, ngốc nghếch quá!" "Ngươi mới ngốc nghếch!" Cộng Công không chịu: "Ta là đại trí tuệ, là trí giả của Vu tộc các ngươi có hiểu không, thuộc hạ của trí giả Vu tộc ta sao có thể là lính quèn được, cứ chờ xem, Khoa Phụ đây gọi là đại trí giả ngu!" "Thôi được!" Đế Giang nói: "Đừng cãi nhau nữa, không có chuyện lớn gì đâu, ta đang theo dõi!" Cộng Công tự xưng là trí giả của Vu tộc, tuy là tự xưng, nhưng Cộng Công tuyệt đối không ngốc.

Đề cử Khoa Phụ, là vì Khoa Phụ là Đại Vu của Vu tộc, thiên phú dị bẩm, chiến đấu lực cường hãn vô cùng.

Điều này đã được cả Vu tộc công nhận!

Chương 167

Khoa Phụ nhận lệnh, sau đó liền co cẳng chạy, một bước nhảy ra, có thể vượt qua núi cao, bước tiếp theo, lại có thể vượt qua sông lớn.

Tuy không thể bay lượn, nhưng sức mạnh vô cùng, chỉ cần nhảy một cái trên mặt đất là có thể bay vút lên trời cao, khi rơi xuống mặt đất trở lại, đã vượt qua không biết bao nhiêu vạn dặm.

Khoa Phụ băng rừng vượt núi, mấy ngày sau đã đến bộ lạc của Cú Mang.

Nơi đây, cảnh tượng hoang tàn, vô số Vu tộc bị thiêu chết, thi thể nằm la liệt trên mặt đất. "A..." Nhìn thấy cảnh tượng này, Khoa Phụ đau đớn tột cùng, hét lớn một tiếng.

Mười con Kim Ô đang giết chóc ở xa, bị tiếng gầm giận dữ của Khoa Phụ làm cho giật mình, vội vàng dừng lại quan sát, không nhìn thì thôi, nhìn một cái liền kinh hãi. "Ôi mẹ ơi, Đại Vu tộc lớn quá, mau chạy..." "Lớn thật, chạy thôi..." Hết cách, mười con Kim Ô chưa bao giờ thấy người khổng lồ cao hơn cả núi, không khỏi sợ hãi. "Ầm..." Phía sau, Khoa Phụ tung một quyền, đánh cho hư không chấn động, những vết nứt như mạng nhện mơ hồ lan ra trên không gian bầu trời. "Mạnh quá, ta không đánh lại!" Một quyền vừa tung ra, mười con Kim Ô liền nhanh chóng quyết định: Chạy!

Đánh không lại mà không chạy, chẳng phải là tìm chết sao?

Ầm... mười con Kim Ô bỏ chạy, mang theo lửa cháy ngập trời, hoành hành trong Hồng Hoang, từ bên này bay sang bên kia, rồi từ bên kia bay lại bên này, đại địa Hồng Hoang một mảng cháy đen, oán thán dậy trời. "Bành..." "Bành..." Khoa Phụ mỗi bước nhảy ra, trời long đất lở, đuổi theo mười con Kim Ô. "Ca ca, tên to xác này chạy nhanh quá,

sớm muộn gì cũng bị đuổi kịp, làm sao bây giờ?" "Chúng ta chia ra chạy!" "Được, chia ra chạy!" Vút...

Mười con Kim Ô chia ra các hướng khác nhau, chạy trốn về phía bắc.

Khoa Phụ tiếp tục truy đuổi.

Đuổi mãi đuổi mãi, mười con Kim Ô phát hiện ra vấn đề. "Ủa... ca ca, tên to xác này tuy lợi hại, nhưng đầu óc hình như không được tốt lắm, chúng ta đi thiêu hắn!" "Thiêu hắn!" Mười con Kim Ô phối hợp với nhau, bay vòng lại, từ các hướng khác nhau tiếp cận Khoa Phụ, vừa mở miệng, liền phun ra lửa cháy hừng hực, chỉ nướng vào thân thể Khoa Phụ. "Grà..." Khoa Phụ đại nộ, đuổi theo một con Kim Ô để đánh.

Hắn vừa đuổi, những con Kim Ô còn lại liền ở bên cạnh phun lửa thiêu đốt.

Mười con Kim Ô phối hợp, làm cho Khoa Phụ vô cùng chật vật, nhục thân của Vu tộc cường hãn, lửa do những con Kim Ô này phun ra tuy không thể làm hại thân thể Khoa Phụ, nhưng Khoa Phụ lại gặp phải một vấn đề khó khăn.

Đổ mồ hôi nhiều, người dễ khát.

Đặc biệt là đối với Khoa Phụ, vốn dĩ thân hình to lớn, ăn khỏe uống khỏe, một hơi có thể uống cạn một con sông.

Thế là, Khoa Phụ trong lúc chiến đấu, phải không ngừng tìm nước uống.

Vừa đánh, vừa chạy, vừa uống.

Nước sông Vị cũng bị uống cạn, mà vẫn chưa đánh bại được mười con Kim Ô.

Sau đó, Khoa Phụ không làm nữa. "Không đánh nữa, không đánh nữa, ta phải về uống nước, đợi ta uống no rồi, ta sẽ đánh với các ngươi!" Nói không đánh là không đánh, Vu tộc tùy hứng như vậy đấy.

Khoa Phụ quay đầu, trực tiếp chạy về hướng nam, hướng Bất Chu Sơn. "Này... tên to xác, đừng đi mà!" "Đúng vậy, đừng đi!" "Ta biết chỗ nào có nước uống, ta không đánh nữa, ta dẫn ngươi đi tìm nước được không?" ...

Vốn dĩ, mười con Kim Ô chỉ nói bừa.

Nhưng điều làm chúng cảm động, là Khoa Phụ thật sự quay đầu lại, tin là thật: "Ngươi biết ở đâu có nước?" Mười con Kim Ô quả thực: Gặp đồ ngốc rồi, mẹ nó chưa thấy ai ngốc như vậy, chà, lúc đầu tên kia nói thật không sai, người Vu tộc, đều ngốc nghếch. "Khụ khụ khụ..." Con Kim Ô đầu đàn nói: "Ta đương nhiên biết, từ đây đi về phía bắc, có một cái đầm lớn, ngươi theo ta, đến đầm lớn uống nước, nước ở đó không chỉ nhiều, lại mát lành, lại ngọt ngào, uống ngon vô cùng, Thiên đình của ta cũng lấy nước ở đó đấy!" "Được, được, được..." Khoa Phụ gật gật đầu, thở hổn hển nói: "Ngươi dẫn ta đi, đợi ta uống no rồi sẽ đánh với các ngươi, bảo đảm sẽ giết hết các ngươi!" Mười con Kim Ô: "..." Mẹ nó, gặp thằng ngốc thì cũng thôi đi, chưa thấy ai ngốc đến mức này.

Đi thôi!

Thế là, mười con Kim Ô dẫn Khoa Phụ đi một mạch về phía bắc, nhưng đáng tiếc, đi về phía bắc không hề gặp bất kỳ con sông nào.

Khoa Phụ đi được nửa đường, khát đến mức không chịu nổi, ngã nhào xuống đất, thế là GG.

Khoa Phụ, tử!

Khoa Phụ chết đi, thân thể khổng lồ hóa thành một ngọn núi cao,

cây gậy trong tay rơi xuống trên ngọn núi, hóa thành một rừng đào, đây chính là Đào Sơn sau này, nơi diễn ra một câu chuyện yêu hận tình thù, cũng là nơi mở màn cho toàn bộ Phong Thần sát kiếp.

Đây là chuyện sau này, tạm thời không nhắc đến! "Ha ha ha..." "Ha ha ha..." Mười con Kim Ô cười lớn. "Đệ đệ, Vu tộc thật vừa ngốc vừa ngu, không chỉ yếu, mà đầu óc còn có vấn đề, đi thôi, chúng ta quay lại, tiếp tục giết, báo thù cho phụ thân và thúc thúc!" "Đi!" "Đi!" Mười con Kim Ô hóa thành mười mặt trời, lại quay trở về. ...

Trong điện thần Bàn Cổ, sắc mặt Đế Giang rất tệ.

Cộng Công mặt đầy vẻ lúng túng.

Chúc Dung nói: "Ta đã nói rồi, không đáng tin, đúng không, không được, đánh không lại...

Cái danh hiệu trí giả của Vu tộc, ta thấy ngươi nên vứt đi là vừa!" "...

Chúc Dung, sĩ khả sát bất khả nhục!" Cộng Công đứng dậy với vẻ không chịu thua kém: "Ta, Cộng Công, là trí giả được công nhận của Vu tộc, ai dám không phục?" "Thôi được rồi!" Cửu Phượng nói: "Hai vị ca ca, mười con Kim Ô kia lại quay trở lại rồi, đừng cãi nhau nữa!" "Đại ca!" Cửu Phượng hướng về Đế Giang nói: "Trong bộ lạc Hậu Thổ của ta, có Đại Vu Hậu Nghệ, giỏi thuật bắn cung, trí dũng song toàn, hay là để hắn đi đi!" "Hậu Nghệ!" Trong đầu Đế Giang liền hiện lên hình ảnh một người mang cung tên trên lưng, nói: "Ta nhớ rồi, Hậu Nghệ, là em trai của Hậu Thổ phải không!" "Đúng vậy!" "Truyền!" Không lâu sau, một nam tử thân hình cao lớn, tướng mạo tuấn mỹ liền vào thần điện, mặc một bộ giáp màu vàng, sau lưng đeo một cây cung khổng lồ.

Trên thần cung, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng ong ong. "Quả là nam nhi tốt của Vu tộc ta!" Đế Giang tự mình đứng dậy, nhìn Hậu

Nghệ nói: "Mười thái tử của Yêu tộc hoành hành Hồng Hoang, nay lại vào Vu tộc ta gây rối, Hậu Nghệ, ngươi có nguyện đi trước, tiêu diệt lũ Kim Ô này không?" "Hậu Nghệ nguyện ý!" Hậu Nghệ hít sâu một hơi, lấy ra cây cung lớn đang rung lên không ngừng, nói: "Tổ Vu đại nhân, mấy ngày nay Trục Nhật Thần Tiễn và Chấn Thiên Cung sau lưng Hậu Nghệ đều rung lên không ngừng, dường như đang kêu gọi Hậu Nghệ hoàn thành sứ mệnh, Hậu Nghệ cảm thấy, bắn chết Kim Ô, chính là sứ mệnh của ta, ta nhất định sẽ hoàn thành!" "Rất tốt!" Đế Giang vỗ vai Hậu Nghệ, nói: "Ngươi tự mình cẩn thận, đi đi!" "Vâng!" Hậu Nghệ từ biệt điện thần Bàn Cổ, chân hơi dùng lực, thân hình liền nhảy vọt lên trời cao.

Một cú nhảy, đã qua mấy tầng núi.

Vu tộc không thể phi hành, nhưng sức mạnh cường đại vô cùng, Đại Vu dùng sức để đi đường, về cơ bản cũng không chậm hơn phi hành bao nhiêu.

Hơn nữa, toàn bộ Vu tộc ngoại trừ Cửu Phượng, đều không có nguyên thần.

Cho nên, Vu tộc tuy có pháp bảo, nhưng lại không thể luyện hóa, không thể sử dụng.

Nhưng trong đó, lại có vài trường hợp ngoại lệ.

Thứ nhất là Hình Thiên, bảo vật bạn sinh là thượng phẩm Tiên Thiên linh bảo Can Thích, uy năng vô biên, không cần luyện hóa, có thể sử dụng trực tiếp.

Người còn lại chính là Hậu Nghệ.

Bảo vật bạn sinh của Hậu Nghệ, một cung chín mũi tên.

Chương 168

Chín mũi tên bắn ra sau đó, lại có thể tự động quay về, có thể nói là vô cùng vô tận.

Vút...

Vút...

Hậu Nghệ nhảy vọt giữa các ngọn núi, mấy ngày sau liền đến bộ lạc Cú Mang.

Nơi đây, mười con Kim Ô quay trở lại, lại đang phóng hỏa. "Dừng tay!" Hậu Nghệ trực tiếp rơi xuống giữa mười con Kim Ô, nhìn chúng nói: "Mau dừng tay, nếu không, một con cũng đừng hòng quay về?" "Hử, lại một tên ngốc to xác nữa?" "Ê, tên này hình như trông thông minh hơn một chút!" "Trông thông minh thì có ích gì, chẳng phải vẫn ngốc nghếch sao!" "Phụt..." Một trong số Kim Ô, phun ra lửa cháy hừng hực, thiêu về phía Hậu Nghệ. "Ầm..." Hậu Nghệ đứng trên mặt đất, tung một quyền ra.

Vu tộc sức mạnh vô cùng, một quyền gần như muốn đánh vỡ hư không, đánh tan ngọn lửa mà con Kim Ô phun ra, sau đó lực đạo không giảm, chấn động hư không, đánh bay con Kim Ô phun lửa kia ra xa mấy vạn dặm. "A, cứu mạng..." Con Kim Ô kia hét lớn một tiếng, nói: "Ca ca, cẩn thận, tên này trông có vẻ yếu ớt, nhưng sức lực thật lớn!" "Ầm..." Mười con Kim Ô toàn bộ phun lửa về phía Hậu Nghệ.

Hậu Nghệ cười lạnh một tiếng né tránh, tay sau vung lên, Chấn Thiên Cung rơi vào tay. "Không ổn..." Thấy Hậu Nghệ lấy ra cây cung lớn, mười con Kim Ô dường như có chút sợ hãi, đối với Chấn Thiên Cung tràn đầy nỗi sợ hãi vô tận, lập tức hóa thành lưu quang bay đi. "Hừ..." Hậu Nghệ hừ lạnh một tiếng: "Giết Đại Vu của Vu tộc ta, cứ

thế mà đi sao?

Nằm mơ đi..." Vút...

Một đạo lưu quang bay ra, mang theo khí thế vô tận xé rách hư không, kéo theo một vệt đuôi dài là những vết nứt hư không, bay về phía con Kim Ô cuối cùng. "Ca ca, cứu ta..." Con Kim Ô cuối cùng chỉ cảm thấy mình bị một đòn tấn công khóa chặt, dù thế nào cũng không thể né tránh, cảm thấy, cho dù lên trời xuống đất, cũng chắc chắn sẽ bị đòn tấn công này khóa chặt.

Vút...

Hào quang bay qua, xé rách hư không, hóa thành một mũi tên sắt sắc bén vô cùng, đâm vào thân thể con Kim Ô cuối cùng.

Bành...

Bên trong mũi tên sắt bay ra một đạo Tiên Thiên bất diệt linh quang, trong nháy mắt nghiền nát toàn bộ pháp lực và nguyên thần trong cơ thể con Kim Ô.

Ầm ầm ầm...

Con Kim Ô chết đi, nguyên thần cũng không thể thoát ra, trực tiếp rơi xuống mặt đất, hóa thành một mặt trời nguyên thủy, thiêu thủng đại địa Hồng Hoang. "Đệ đệ..." Những con Kim Ô còn lại lập tức đau lòng khôn xiết.

Biết Hậu Nghệ không dễ chọc, chúng bắt đầu kêu cứu: "Thúc thúc...

Phụ hoàng...

Mẫu hậu, cứu mạng, cứu mạng..." Nhưng, một vùng trời đất đã sớm bị Lâm Phàm dùng pháp tắc ngăn cách, mặc cho lũ Kim Ô nhỏ kêu gào, Thiên đình lại không nhận được bất kỳ tin tức nào. "Hử?"

Phía sau, con ngươi Hậu Nghệ hơi co lại.

Không biết vì sao, mũi tên sắt này đã theo hắn vô số năm, mỗi lần bắn ra đều có thể thu hồi, nhưng lần này, lại trực tiếp đồng quy vu tận với con Kim Ô kia. "Sứ mệnh của mũi tên sắt sao?" Hậu Nghệ không có thời gian nghĩ nhiều, thân hình mấy lần nhảy vọt, bay lượn trên không trung, tiếp cận những con Kim Ô đang bỏ chạy.

Giương cung lắp tên!

Vút...

Mũi tên thứ hai bay ra.

Ầm...

Lại một con Kim Ô hóa thành mặt trời, rơi xuống đại địa Hồng Hoang, máu vàng văng tung tóe, bản nguyên chảy ra, thiêu thủng một phương đại địa Hồng Hoang, làm khô cạn vô số sinh linh... "Vút..." Mũi tên thứ ba tiếp nối.

Ầm...

Con Kim Ô thứ ba rơi xuống đất.

Cứ như vậy!

Một con!

Hai con!

Ba con!

Các thái tử Kim Ô tuyệt vọng bỏ chạy, nhưng lại từng con một bị bắn rơi xuống đất... "Tốt!" Trong điện thần Bàn Cổ, Đế Giang ha ha cười lớn: "Hậu Nghệ, quả nhiên không phải sai người, cung tên của hắn dường như sinh ra để khắc chế Kim Ô, không đúng, mũi tên của hắn hình như thiếu mất một mũi rồi!" "Giết sạch chúng nó, báo thù cho Khoa Phụ!" "Hừ..." ...

Thập Nhị Tổ Vu xem trực tiếp từ xa, hận không thể trực tiếp thưởng cho hắn một ngọn Bất Chu Sơn.

Thiên đình!

Yêu tộc!

Thiên Đế Đế Tuấn sắp xếp xong mọi việc, mời Phục Hy, Đông Hoàng Thái Nhất và Côn Bằng, mấy người đang định bàn bạc một số chi tiết nhỏ, đúng lúc này, lông mày Đế Tuấn đột nhiên nhíu lại, nói: "Không ổn!" Đông Hoàng Thái Nhất vội hỏi: "Sao vậy?" Đế Tuấn nói: "Khí vận Thiên đình của ta, vì sao lại giảm đi một chút?" "Hả?" Mọi người đều kinh hãi thất sắc.

Đây không phải là vấn đề nhiều hay ít, khí vận một khi đã giảm, khó có thể bù đắp lại được. "Để ta suy diễn một phen, xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Phục Hy bấm đốt ngón tay, miệng niệm kim ngôn.

Một lát sau, y hoảng hốt nhảy dựng lên từ mặt đất, nói: "Không ổn, không ổn, mười thái tử...

Thái tử đang nô đùa ở Hồng Hoang, thiêu chết vô số sinh linh, vạn thiên chủng tộc, bây giờ những chủng tộc và sinh linh đó đã sinh ra oán niệm đối với Thiên đình, cho nên khí vận Thiên đình của chúng ta mới sụt giảm!" "Nghịch tử!" Đế Tuấn tức đến suýt hộc máu, ánh mắt nhìn xuống dưới. "Không ổn!" Đông Hoàng Thái Nhất nói: "Có người che đậy thiên cơ, chẳng lẽ có người đang mưu hại Yêu tộc ta?" "Bành..." Ngay lập tức, Đông Hoàng Thái Nhất đánh ra Hỗn Độn Chung, một tiếng chuông vang lên, khí cơ tự nhiên bị phá vỡ, tình hình trong Hồng Hoang hiện ra rõ mồn một.

Sau đó, Đông Hoàng Thái Nhất nhìn thấy mười đứa cháu của mình, đã bị bắn chết tám đứa, một đạo lưu quang cuối cùng bay ra, đâm vào cơ thể đứa cháu thứ chín. "Chết đi cho ta!" Đế Tuấn gầm lên

như điên.

Đông Hoàng Thái Nhất không gầm thét, thân hình trực tiếp lóe lên, xé rách không gian, vung tay bảo vệ con Kim Ô cuối cùng. "Thúc thúc, thúc thúc... hu hu hu hu...

Người phải báo thù cho các ca ca a!" Đông Hoàng Thái Nhất nhìn tới, chỉ thấy trên đại địa Hồng Hoang, chín vầng mặt trời rực lửa, thi thể của các cháu trai đều đã cháy không còn tung tích, làm sao có thể cứu? "Chết đi!" Ầm...

Đông Hoàng Thái Nhất cũng là Chuẩn Thánh chí tôn, xoay chiếc chuông lớn trong tay, ném về phía Hậu Nghệ ở xa.

Chương 169

Một đòn đánh xuống, hư không vỡ nát, không gian trực tiếp bị hủy diệt.

Nếu không có ai cứu, Hậu Nghệ cũng chỉ đến đây là hết.

Nhưng, vào thời khắc mấu chốt, Đế Giang đã xé rách không gian, đỡ lấy một đòn của Đông Hoàng Thái Nhất.

Keng...

Hỗn Độn Chung vang lên một tiếng, bị Đế Giang trực tiếp đánh bay trở về. "Đông Hoàng Thái Nhất!" Đế Giang đứng giữa hư không, lạnh lùng nói: "Sao vậy, tranh chấp giữa đám tiểu bối, sinh tử không bàn, ngươi ra tay, là muốn khơi mào đại chiến giữa hai tộc sớm hơn sao?" "Hừ..." Đông Hoàng Thái Nhất chỉ cần một ý niệm, liền hiểu rõ nhân quả trước sau.

Cũng không tiện ra tay nữa. "Nhưng... chín đứa cháu của ta đã chết, đó là thái tử của Yêu tộc!" Thái Nhất nói: "Vu tộc, phải cho ta một lời giải thích!" "Không biết Yêu tộc muốn lời giải thích gì?" Vù vù vù...

Thập Nhị Tổ Vu, xé rách không gian mà đến.

Cùng lúc đó, các đại năng của Yêu tộc, cũng từ trên trời giáng xuống!

Bên phía Vu tộc, Thập Nhị Tổ Vu đã đến đông đủ.

Bên phía Yêu tộc, sau Đông Hoàng Thái Nhất, lại có Đế Tuấn, Phục Hy, Côn Bằng, Thập Đại Yêu Thánh lần lượt rơi xuống chiến trường. "Keng..." Đông Hoàng Thái Nhất thấy người đã đến, cũng không kiềm chế nữa, trực tiếp tế ra chuông lớn, đùng một tiếng treo

ngang trên bầu trời.

Thân chuông tỏa ra ánh sáng huyền hoàng, chiếu rọi cửu thiên thập địa. "Ầm..." Đông Hoàng Chung chấn vỡ hư không, một tiếng chuông rơi xuống, nện về phía Đế Giang: "Hôm nay không cho Yêu tộc ta một lời giải thích, ai cũng đừng hòng đi!" "Keng..." Thân thể Đế Giang bị đánh bay mười vạn dặm.

Nhưng!

Đế Giang Tổ Vu, thân thể cường hãn vô biên, bị Đông Hoàng Thái Nhất nện cho một cái, cũng chỉ hộc ra một ngụm máu mà thôi. "Giết..." Vừa thấy đại ca chịu thiệt, Thập Nhị Tổ Vu toàn bộ xông lên, đánh nhau với Yêu tộc.

Vừa mới giao đấu mấy trăm chiêu, vẫn chưa phân thắng bại.

Đế Giang nói: "Tất cả trở về, bố trận!" "Vâng!" Thập Nhị Tổ Vu nhân cơ hội rút lui, giữa hư không hiện ra những lá cờ trận thượng phẩm Tiên Thiên linh bảo, mỗi người một cây, uy thế trên đó vô cùng to lớn, chính là mười hai cây cờ trận mà năm đó Lâm Phàm đã giúp luyện chế. "Ầm ầm ầm..." Khí cơ vừa chuyển, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận sắp được tế ra.

Yêu tộc thấy tình hình này, lập tức kinh hãi.

Đế Tuấn cũng không màng đến báo thù, nói: "Chúng ta đi trước!" Vút...

Nói xong, liền dẫn theo đứa con trai duy nhất rời đi, những người khác cũng hóa thành lưu quang bay vào Thiên đình. "Ha ha ha ha..." Thập Nhị Tổ Vu phá lên cười lớn.

Đế Tuấn là người theo chủ nghĩa thực dụng, đại trận của Vu tộc lợi hại, đại trận của Yêu tộc chưa thao luyện thành công, tự nhiên không thể vào lúc này mà khai chiến với Vu tộc.

Mười mặt trời xuống Hồng Hoang, kết thúc bằng cái chết của Khoa Phụ, chín mặt trời rơi xuống đất, hạ màn. ...

Sau khi Đế Tuấn trở về Thiên đình, giận không thể át, đập bàn nói: "Bạch Trạch, Anh Chiêu, Kế Mông, các ngươi cũng không cần làm gì khác, sớm ngày thao luyện Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận cho trẫm thật thành thạo, ngày đại trận thành công, chính là lúc Yêu tộc ta công phạt Vu tộc." Một hơi này, Đế Tuấn đã nén lại hơn trăm vạn năm.

Năm đó Yêu tộc bị Vu tộc đánh bại, thật là sỉ nhục.

Nhưng, Yêu tộc ngày nay, đã khác xưa, không chỉ không còn Thiên đình viễn cổ trên biển, mà còn thu phục được Côn Bằng ở Bắc Hải, khiến toàn bộ Yêu tộc trở thành một thể thống nhất, khí vận hợp nhất, có được Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận hoàn mỹ, lại có Kỳ Lân nhất tộc làm trợ lực, lần này, nhất định có thể thành công. "Con của ta ơi..." Đế Tuấn và mọi người vừa mới trở về Thiên đình, liền nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết, thì ra là Đế hậu Mặc Ngọc khóc lóc chạy đến tiền sảnh. "Mẫu hậu..." Con Kim Ô cuối cùng còn lại là Lục Áp, ôm lấy mẫu thân đau khổ khóc nức nở. "Mẫu thân, nhất định phải báo thù cho ca ca và đệ đệ của con!" "Bệ hạ!" Mặc Ngọc trực tiếp quỳ xuống trước mặt Đế Tuấn: "Vì sao không phát binh đánh Vu tộc, giết chết cái chủng tộc đáng ghét đó đi, bệ hạ, bọn chúng đã giết con của thần thiếp, giết chín đứa con của thần thiếp...

Bệ hạ, đó đều là cốt nhục của người mà!" "Mặc Ngọc, nghe ta nói!" Đế Tuấn kéo Mặc Ngọc dậy, nói: "Yên tâm, mối thù này ta nhất định sẽ báo, nhưng bây giờ còn vạn năm nữa mới đến mười hội nguyên mà Đạo Tổ đã nói, sau vạn năm, ta nhất định sẽ bình định Vu tộc..." "Không được!" Mặc Ngọc khóc lớn: "Thần thiếp không đồng ý, thần thiếp không thể nhìn kẻ thù của con mình nhởn nhơ vạn năm, thần thiếp bây giờ muốn chết..." "Mặc Ngọc!" "Thần thiếp muốn chết, xin bệ hạ lập tức xuất chinh!" "Hồ đồ!" Đế Tuấn hét lớn một tiếng,

nói: "Mau lui về cho ta, đây là tiền sảnh của trẫm, chuyện của Yêu tộc trẫm tự có sắp xếp, đến lượt ngươi chỉ trỏ từ khi nào.

Ngươi cứ chờ xem, mối thù của con trai, trẫm nhất định sẽ báo!" "Mẫu thân!" Lục Áp đỡ Mặc Ngọc đứng dậy.

Mặc Ngọc mặt mày xám xịt, đau lòng đến tột cùng, dưới sự dìu dắt của Lục Áp, chậm rãi trở về lục cung. "Mẫu thân..." "Lục Áp, yên tâm!" Mặc Ngọc nhắm mắt, hít thở thật sâu, nói: "Phụ hoàng của con có thể đợi, mẫu hậu không thể đợi, ta sẽ báo thù cho các ca ca của con, rất nhanh, cứ chờ xem, rất nhanh..." ...

Vu tộc!

Bộ lạc Hậu Thổ.

Thê tử của Hậu Nghệ, tên là Thường Nga.

Trong bộ lạc Hậu Thổ, nam tử tiêu sái, nữ tử dịu dàng.

Ví như Tổ Vu Hậu Thổ, năm đó là đệ nhất mỹ nhân của cả Vu tộc, ví như em trai của Hậu Thổ là Hậu Nghệ, cũng là một nam tử tiêu sái ngọc thụ lâm phong, thê tử của Hậu Nghệ là Đại Vu Thường Nga, cũng xinh đẹp như hoa.

Thường Nga không chỉ xinh đẹp, đồng thời cũng là một Đại Vu hung hãn, ra trận đánh giặc, không hề thua kém nam tử.

Hơn nữa, Thường Nga có một sở thích đặc biệt: luyện đan.

Thánh nhân Lão Tử lập Nhân giáo, lấy Nhân tộc làm căn cơ, và truyền xuống Kim Đan đại đạo.

Kim Đan đại đạo lưu truyền trong Nhân tộc, đồng thời cũng truyền đến các chủng tộc khác trong Hồng Hoang, Thường Nga chính là một người yêu thích trung thành của Kim Đan đại đạo.

Một ngày nọ, Thường Nga vào núi hái thuốc, đột nhiên gặp một

nữ tiên khí chất bất phàm, đang đứng trên một vách núi cheo leo, dường như đang chờ đợi cơ duyên.

Tu vi của nữ tiên này, kinh ngạc thay đã đạt đến cấp bậc Chuẩn Thánh, vượt xa Thường Nga. "Chào!" Thường Nga thấy nữ tiên, tò mò hỏi: "Xin hỏi, người đang làm gì ở đây?

Nơi này là địa bàn của Vu tộc chúng tôi, bình thường cũng không thấy người!" Nữ tiên quay đầu, không ai khác chính là thê tử của Yêu Đế Đế Tuấn trên Thiên đình, Yêu hậu Mặc Ngọc.

Mặc Ngọc dung mạo phong hoa tuyệt đại, cũng là một mỹ nhân hạng nhất, sau khi thấy Thường Nga, liền mỉm cười, nói: "Ta là thị nữ của Tây Vương Mẫu nương nương ở Tây Côn Lôn!" "Ồ!" Thường Nga không biết thật giả, đừng nói là thị nữ của Vương Mẫu nương nương, cho dù Mặc Ngọc nói mình là Vương Mẫu nương nương, nàng cũng chưa chắc đã nhận ra.

Nhưng nghe thì chắc chắn đã nghe qua. "Nguyên lai là môn nhân của Thái Âm!" Thường Nga vội vàng hành lễ.

Mặc Ngọc nói: "Ta ở đây chờ đợi cơ duyên, đúng lúc, ngươi lại đến đúng lúc, xem ra ta có thể nhận được cơ duyên rồi!" Nói xong, Mặc Ngọc giơ tay, pháp lực đánh vào hư không, trên vách núi kia liền hiện ra một tiên thiên đại trận.

Sau vài ba chiêu, đại trận bị phá vỡ.

Bên trong lộ ra một gốc tiên thiên linh căn. "Ai..." Mặc Ngọc thấy tiên thiên linh căn, liền khẽ thở dài, nói: "Ta cứ tưởng là thứ tốt, phẩm cấp cũng không thấp, nhưng đối với ta, lại không có tác dụng gì?" "Linh căn gì vậy?" Thường Nga tò mò hỏi Mặc Ngọc.

Chương 170

Mặc Ngọc nói: "Sinh Thần Hoa, nếu hai người cùng ăn, có thể làm lớn mạnh nguyên thần, nếu một người ăn, có thể khiến người vốn không có nguyên thần, sinh ra nguyên thần, bản tọa cần nó để làm gì?" Vừa nghe lời này, Thường Nga lập tức vui mừng khôn xiết: "Tiền bối nếu không cần, thì cho ta đi, ta là Vu tộc, chính là đang cần Sinh Thần Hoa này!" "Thôi được!" Mặc Ngọc nói: "Gặp nhau là có duyên, nhưng, vật này sau khi ăn vào, thân thể sẽ nhẹ bẫng như bay vào mây, phải tu hành cả đêm, mới có thể ngưng tụ nguyên thần, nhớ kỹ, nhớ kỹ!" "Vâng!" Thường Nga nhận được Sinh Thần Hoa, trong lòng vô cùng vui mừng, tối hôm đó liền ăn thuốc, quả nhiên như lời nữ tử kia nói, thân thể dần dần trở nên nhẹ nhàng, dường như bay vào mây, tưởng rằng mình thật sự sắp sinh ra nguyên thần, nào ngờ thân thể đã thật sự bay vào hư không, bay về phía Thái Âm Tinh!

Sau khi Thường Nga nhận được Sinh Thần Hoa, trong lòng vô cùng vui sướng, tối hôm đó liền ăn thần dược, ngồi ngay ngắn trên đỉnh núi, chỉ chờ trăng tròn lên cao.

Nàng ngồi xếp bằng trên đỉnh núi, cảm nhận từng luồng khí tức quanh thân, quả nhiên giống hệt như lời nữ tử kia nói, thân thể ngày càng nhẹ, ngày càng nhẹ, dường như có thể cảm nhận được mây trôi, gió lộng.

Nhưng, Thường Nga không dám mở mắt, cho rằng đây là thời khắc quan trọng nhất.

Một đêm, cứ thế trôi qua.

Đến khi trời sáng, Thường Nga mở mắt ra, lập tức kinh ngạc đến ngẩn người.

Nàng phát hiện mình đang ở một nơi hoàn toàn xa lạ.

Mảnh đất trống trải, cung điện tiêu điều, nơi này không có bất kỳ khí tức con người nào, không có bất kỳ sinh linh nào...

Thường Nga đưa mắt nhìn xuống dưới, liền thấy được đại địa Hồng Hoang. "Thái Âm Tinh... ta đang ở Thái Âm Tinh?

Không phải môn nhân của Thái Âm kia nói ta có thể có được nguyên thần sao?

Chuyện gì thế này?" Thường Nga cảm thấy mình bị lừa. "Ha ha ha ha..." một tiếng cười âm u, từ trên Thái Âm Tinh truyền đến, chỉ thấy Mặc Ngọc từng bước một, đi về phía Thường Nga. "...

Ngươi lừa ta?" "Không sai!" Mặc Ngọc ánh mắt lạnh như băng: "Bản cung xác thực đã lừa ngươi?" "Vì sao?" "Ngươi thật sự không biết?" Mặc Ngọc quay đầu, nhìn Thường Nga: "Bản cung là Yêu hậu Mặc Ngọc của Yêu tộc trên Thiên đình, ta có mười đứa con trai, chính là mười con Kim Ô, bây giờ, ngươi đã hiểu vì sao bản cung lại hại ngươi rồi chứ?" "..." Thường Nga đại nộ, vung một quyền về phía Mặc Ngọc.

Ầm...

Nhưng!

Mặc Ngọc chỉ đưa tay ra, vô tận pháp lực tuôn trào, dễ dàng hóa giải đòn tấn công của Thường Nga.

Thường Nga xác thực cường hãn, nhưng, cũng chỉ là cảnh giới Đại La Kim Tiên mà thôi, Mặc Ngọc có sự áp chế cảnh giới tự nhiên, Thường Nga không thể nào là đối thủ của nàng. "Bản cung sẽ không giết ngươi!" Mặc Ngọc nói: "Chồng ngươi đã giết chín đứa con của bản cung, ngươi có biết nỗi đau trong lòng bản cung không?

Ngươi không hiểu đâu...

Thôi được, hôm nay, ta cũng sẽ để ngươi nếm thử, nỗi đau mất đi người thân yêu nhất, cứ chờ đó, xem bản cung làm thế nào để giết Hậu Nghệ!" Ầm...

Mặc Ngọc xoay người, trực tiếp rời khỏi Thái Âm Tinh, đi về phía Vu tộc.

Thường Nga tức đến toàn thân run rẩy, lại càng lo lắng đến toàn thân run rẩy.

Nàng là Đại Vu, nhưng Vu tộc có một điểm yếu bẩm sinh, chính là chỉ tu nhục thân, sức mạnh vô cùng, nhưng không tu đạo pháp thần thông, không thể phi hành.

Trên mặt đất có thể nhảy để đi đường, nhưng ở trên Thái Âm Tinh lại không thể xuống được đại địa Hồng Hoang.

Giống như năm đó Vu tộc rõ ràng chiếm hết ưu thế, một khi Yêu tộc rút lui, lại không có cách nào tấn công Thiên đình.

Bởi vì ngoại trừ Tổ Vu có thể xé rách bầu trời đến bất kỳ nơi nào trong Hồng Hoang, những Vu tộc còn lại, bao gồm cả Đại Vu, đều không thể ung dung qua lại giữa trời đất, cũng không thể độn vào hư không (những người có bảo vật bạn sinh như Hình Thiên, Hậu Nghệ là ngoại lệ, có thể mượn sức mạnh của pháp bảo để phi hành!).

Cho nên, Thường Nga tuy không bị giam cầm, nhưng lại không thể rời khỏi Thái Âm Tinh. ...

Vu tộc!

Hậu Nghệ mất vợ, tự nhiên tìm kiếm khắp nơi.

Tìm khắp các ngọn núi xung quanh, đều không tìm thấy.

Cuối cùng, ở một vách núi, hắn nhìn thấy Mặc Ngọc, đương nhiên, Hậu Nghệ cũng không nhận ra Mặc Ngọc, chưa từng thấy dung

mạo thật của Yêu hậu. "Xin hỏi... vị tiên tử này, có thấy một nữ tử... trông..." Hậu Nghệ lễ phép hành lễ với Mặc Ngọc.

Sự thù hận trong mắt Mặc Ngọc thoáng qua, trên mặt nụ cười như hoa, nói: "Ta có thấy, nhìn xem, có phải là đồ của nàng không!" Trong tay Mặc Ngọc, đang cầm một đôi hoa tai!

Chắc chắn là đồ của Thường Nga, vì món đồ này là do Mặc Ngọc tháo từ tai Thường Nga xuống. "...

Người đã thấy!" "Ừm!" Mặc Ngọc gật đầu, nói: "Nàng đã bị người ta bắt đi rồi?" "Đi đâu rồi?" Mặc Ngọc lắc đầu, nói: "Ta cũng không biết, nhưng ta thấy một luồng sáng, dường như đi về phía Thái Âm Tinh!" "Thái Âm Tinh?" Hậu Nghệ ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời.

Thái Âm Tinh vốn là đạo trường của Thánh nhân, nhưng mười vạn năm trước, sau khi Thánh nhân vẫn lạc, người trên Thái Âm Tinh đều đã dọn đi, khiến nơi đó hoang phế, sớm đã không có người ở, trong Hồng Hoang, cũng không ai dám đến đạo trường của Thánh nhân năm xưa.

Cho nên Hậu Nghệ không hiểu vì sao lại có người bắt thê tử của mình đến Thái Âm Tinh. "Hình như là đại năng của Yêu tộc!" Mặc Ngọc lại thêm một câu!

Nghe câu này, Hậu Nghệ lập tức nổi giận: "...

Chắc chắn là Yêu tộc báo thù, ta đã bắn chết chín thái tử của Yêu tộc, Yêu tộc đã đến báo thù...

Không được, ta phải đi tìm Thường Nga!" Ầm...

Hậu Nghệ vung tay, Chấn Thiên Cung rơi vào tay. "Đi!" Tuy Đại Vu không thể phi hành, nhưng Hậu Nghệ lại có thể mượn sức mạnh của pháp bảo để bay lên.

Hậu Nghệ bay lơ lửng, bay về phía Thái Âm Tinh.

Nhưng, vừa mới đặt chân lên Thái Âm Tinh, đã bị Mặc Ngọc theo sau trực tiếp thi triển pháp lực giam cầm trên mặt đất, một cử động cũng không thể!

Đồng thời, Mặc Ngọc mời Thường Nga ra, đương nhiên, Thường Nga cũng bị giam cầm. "Phu quân...

Yêu hậu, chàng cũng bị lừa?" Thường Nga lập tức nước mắt lưng tròng.

Hậu Nghệ trừng lớn mắt, nói: ".....

Thôi được rồi...

Ta bắn chết chín đứa con của ngươi, hôm nay chết trong tay ngươi, không hối tiếc, nhưng, con của ngươi là do ta giết, ta một mình làm một mình chịu, chuyện này không liên quan đến Thường Nga, xin ngươi đừng làm hại nàng!" "Ha ha ha ha..." Mặc Ngọc cười thảm thương, nói: "Đương nhiên... yên tâm đi, bản cung sẽ không giết ngươi, ta muốn ngươi nhìn nàng chết, muốn ngươi ngày ngày nhìn thấy cái xác của nàng hoạt động, ha ha ha ha..." Mặc Ngọc cười điên cuồng, tay ngọc vung lên, pháp lực tuôn trào, trực tiếp đánh nát hồn phách của Hậu Nghệ.

Chương 171

Ầm!

Vu tộc không có nguyên thần, hồn phách vỡ nát, đồng nghĩa với việc sinh mệnh kết thúc, không thể giống như các chủng tộc khác, nguyên thần bỏ chạy, có thể tích huyết trùng sinh.

Vu tộc không làm được.

Ông ông ông...

Hậu Nghệ chết đi, linh hồn của hắn hóa thành trạng thái mông muội, bị Lục Đạo Luân Hồi hấp dẫn, bay về phía Địa Phủ.

Bên này, cái xác của hắn lại bị Mặc Ngọc truyền vào pháp lực, trở thành một con rối chỉ có thân thể mà không có linh hồn, vung vẩy một chiếc búa lớn, ngày ngày ở cửa Quảng Hàn Cung chặt một tảng đá.

Còn Thường Nga, bị Mặc Ngọc giam cầm trong Quảng Hàn Cung, mỗi ngày chỉ có thể hoạt động trong cung, mỗi ngày, chỉ có thể ngơ ngác nhìn cái xác của Hậu Nghệ mà ngẩn ngơ, rơi lệ... ...

Nói về hồn phách của Hậu Nghệ, mơ mơ màng màng bị Lục Đạo Luân Hồi hấp dẫn, hóa thành lưu quang bay vào Địa Phủ.

Địa Phủ u tối, tỏa ra ánh sáng đen kịt, một luồng khí cơ huyền diệu từ nơi Lục Đạo Luân Hồi phát ra, hồn phách Hậu Nghệ bay vào Địa Phủ, trong nháy mắt đã đến trước Lục Đạo Luân Hồi.

Hậu Nghệ tham gia đại chiến Vu Yêu, sát lục nặng nề, theo quy tắc do Hậu Thổ đặt ra lúc đầu, phải vào A Tu La đạo.

Cho nên liền dừng lại ở cửa A Tu La đạo, chờ đợi người trấn thủ Lục Đạo của tộc A Tu La tẩy rửa nhân quả nghiệp lực trên người.

Nói đến Hậu Nghệ vào Địa Phủ, tiến vào nơi trấn thủ của Lục Đạo Luân Hồi.

Cửa A Tu La đạo, có vô số hồn phách từ Hồng Hoang quy về, dừng lại ở nơi trấn thủ chờ đợi tẩy rửa, lại có người A Tu La cầm xích sắt, duy trì trật tự. "Xếp hàng, xếp hàng, xếp hàng cho ngay ngắn, không được chen lấn!" "Bành..." "Bốp..." Xích sắt không ngừng quất, quất cho những hồn phách kia kêu la thảm thiết, mấy lần sau không còn ai dám gây rối trật tự.

Đến lượt Hậu Nghệ, mấy người tẩy rửa linh hồn lập tức kinh hãi thất sắc, nói: "Nghiệp lực trên người này mạnh quá!" "Sát lục nặng nề a, giết cả Đại La Kim Tiên, là đại nhân vật nào vậy..." Đệ tử tộc A Tu La chưa từng thấy qua chuyện đời, cho nên thấy nghiệp hỏa trên người Hậu Nghệ tự nhiên vô cùng kinh ngạc, kinh ngạc đồng thời, lại vô cùng vui mừng.

Nhiều nghiệp lực như vậy, tẩy rửa một người bằng tẩy rửa cả ngàn vạn người khác. "Quay người đi!" Ầm ầm ầm...

Một luồng khí cơ đặc thù ập đến, gột rửa linh hồn.

Hồn phách Hậu Nghệ chỉ cảm thấy linh đài thanh minh, không bao lâu nghiệp lực trên người đã sạch. "Đi đi, qua con sông kia, có thể vào luân hồi!" "Đa tạ!" Hậu Nghệ tuy mơ mơ màng màng, nhưng vẫn rất lễ phép, chắp tay cảm tạ, liền bị cảm triệu, đi về phía con sông đục ngầu cuồn cuộn kia.

Bên bờ sông treo một tấm biển lớn, ghi hai chữ "Hoàng Tuyền", nước sông đục ngầu không tả xiết, một khi dính vào hồn phách, những hồn phách đó chưa kịp vào luân hồi, sẽ trực tiếp tan biến.

Hậu Nghệ cũng không sợ hãi gì, thân hình rung lên liền lên cầu, qua cầu Nại Hà, đầu cầu có một bà lão đang đứng.

Bà lão trong tay bưng một chén canh. "Đầu cầu Nại Hà một chén canh, thế tục âm dương hai ngả vong, uống đi..." Bà lão đưa chén canh trong tay cho Hậu Nghệ.

Hậu Nghệ đang định uống.

Bỗng nhiên hai đạo lưu quang hạ xuống, giật lấy chén canh trong tay hắn. "Thánh nhân?" Hai đạo quang hạ xuống, chính là Hậu Thổ và Lâm Phàm.

Bà lão sợ hãi vội vàng hành lễ.

Hậu Thổ nhìn Hậu Nghệ, Hậu Nghệ nhìn Hậu Thổ. "Tỷ tỷ... ta..." "Chuyện ta đã biết cả rồi, không cần nói nhiều, theo ta!" Hậu Thổ vẫy tay, liền dẫn hồn phách Hậu Nghệ rời khỏi Lục Đạo Luân Hồi, đến giữa đại sảnh Địa Phủ. "Phu quân, cần chàng giúp đỡ!" "Ừm!" Lâm Phàm gật đầu, tùy ý nhìn Hậu Nghệ một cái, nói: "Năm đó Hậu Thổ hóa thân luân hồi, bản tọa kiến lập Địa Phủ, trong Địa Phủ có một trong Ngũ Phương Quỷ Đế, để lại cho Vu tộc, nay Địa Phủ, vừa hay ứng với vị trí này, không biết ngươi có nguyện ý không?" "Ngũ Phương Quỷ Đế?" Hậu Nghệ hơi kinh ngạc, lập tức vui mừng khôn xiết: "Nguyện ý, ta nguyện ý!" "Được rồi!" Lâm Phàm chắp tay sau lưng đứng, trong con ngươi kim quang lóe lên, một đạo phù văn đại đạo bay ra.

Ông ông ông...

Vô tận Địa Phủ, vô tận luồng khí màu đen, từ tứ phía tám phương trào ra, ngưng tụ thành một đám mây đen ở ngay phía trên Địa Phủ. "Đã là một trong Ngũ Phương Quỷ Đế, bản tọa sẽ hóa cho ngươi một thân thể, sau này cũng tiện hành tẩu trong Địa Phủ!" "Tụ!" Lâm Phàm chỉ tay một cái, đám mây đen vô tận trên đỉnh đầu lập tức hạ xuống, dưới sự giao thoa đạo pháp của Lâm Phàm, ngưng tụ thành một thân thể, kích thước hình dáng, không khác gì Hậu Nghệ lúc sinh tiền.

Sự khác biệt duy nhất là màu da.

Vì do trọc khí của Địa Phủ hóa thành, cho nên có màu đen, sau khi tạo ra trông giống như một người da đen ở châu Phi, nhưng, chính vì như vậy, lại che đi vẻ anh tuấn tiêu sái của Hậu Nghệ, thêm vài phần uy nghiêm. "Tụ!" Ầm ầm ầm...

Lâm Phàm không tiếc chi phí, lại từ trong hệ thống của mình tìm ra mấy trăm vạn công đức, đánh vào thân thể kia, khiến thân thể lại hơi ánh lên một tia vàng kim, càng giống một vị thần linh. "Đi..." Dưới sự dẫn dắt của khí cơ đại đạo, hồn phách Hậu Nghệ và thân thể do âm trọc khí hỗn hợp với công đức ngưng tụ ra hợp làm một, một nhân vật hoàn toàn mới đã ra đời.

Đối đãi với em vợ, phải không có chút tì vết nào.

Hậu Nghệ vui mừng khôn xiết, phịch một tiếng quỳ xuống đất: "Đa tạ Thánh nhân!" Hậu Thổ cũng gật đầu: "Đa tạ phu quân!" "Chúng ta đều là người một nhà, không cần khách khí!" "Vâng!" Hậu Nghệ đứng dậy.

Hậu Thổ nói: "Từ hôm nay, ngươi chính là Trung Ương Quỷ Đế trong Ngũ Phương Quỷ Đế ở Phong Đô thành của ta, thống lĩnh khu vực trung ương, được hưởng vô tận công đức, đi đi!" "Đa tạ tỷ tỷ!" Hậu Nghệ tuy đã chết, nhưng lại có được một quả vị không tồi, ngày sau Mặc Ngọc thấy được, không biết có hộc máu ba đấu không. ...

Sau khi Hậu Nghệ đi, Lâm Phàm nhíu mày, lại nghĩ đến một chuyện khác.

Đại chiến Vu Yêu sắp đến, theo ý chí của Thiên Đạo, hai tộc sẽ cùng nhau đi đến hồi kết, một trận chiến tranh, ngoại trừ Thiên Đạo, không có người thắng.

Vậy vấn đề đến rồi.

Nếu Yêu Đế và Thập Đại Yêu Thánh của Yêu tộc đều phải chết, Thập Nhị Tổ Vu của Vu tộc cũng không giữ được, vậy Huyền Minh phải làm sao?

Người khác Lâm Phàm có thể không quan tâm, nhưng Huyền Minh là người phụ nữ của lão tử mà.

Ta không hỏi, độc giả cũng sẽ chửi chết ta có được không?

Thôi thôi, vợ mình mà không cứu, ta mẹ nó còn là người sao?

Nhưng, Thiên Đạo muốn nàng chết, nếu ta cưỡng ép giữ lại, e rằng sẽ chọc giận Thiên Đạo, thay đổi đại thế vận hành của trời đất, e rằng sẽ ảnh hưởng đến khí vận của bản thân.

Xem ra, chỉ có thể ngấm ngầm qua sông, trộm rường đổi cột.

Lâm Phàm thân hình thoáng một cái, biến mất khỏi Địa Phủ, lúc xuất hiện lần nữa, đã đến Vu tộc. "Phu quân?" Huyền Minh thấy Lâm Phàm, đương nhiên vô cùng vui mừng. "Ừm!" Lâm Phàm nắm tay Huyền Minh, nói: "Đi, ta có một chuyện, muốn thương nghị với nàng!" "Vâng!" Lâm Phàm giơ tay mở ra một không gian khác, bao bọc hai người trong một không gian riêng. "Phu quân!" "Ừm, có một chuyện, ta phải nói rõ cho nàng!" Lâm Phàm nhìn Huyền Minh, nói: "Đại chiến Vu Yêu lần này, nàng sẽ chết..." "Hả?" Huyền Minh thân hình run lên, có chút sợ hãi, nhìn Lâm Phàm.

Lâm Phàm nói: "Ý chí của Thiên Đạo, không thể thay đổi, nàng bắt buộc phải chết.

Chương 172

Nhưng mà, ta có một cách, nàng lấy bản nguyên tinh huyết ra, ta dùng bản nguyên tinh huyết của nàng, tạo ra một hóa thân khác của nàng, để nó thay nàng tham gia đại chiến, như vậy, mới có thể bình an vô sự, thế nào?" "Ta?" Huyền Minh nhíu mày, suy nghĩ một lúc cuối cùng cũng lắc đầu, nói: "Không được, ta không thể bỏ rơi các ca ca, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận cần có ta!" "Nàng nghĩ kỹ rồi?" "Vâng, phu quân!" Huyền Minh nói: "Nếu thật sự Thiên Đạo muốn ta chết, ta cũng chỉ có thể nhận lấy cái chết!" "Ai..." Lâm Phàm thở dài một hơi, nói: "Thôi được rồi, xem ra tất cả đều là ý trời!" Trong lúc nói chuyện, tay phải Lâm Phàm tuôn ra xiềng xích đại đạo, ngưng tụ thành một mặt dây chuyền màu vàng kim xinh đẹp, tự tay đeo cho Huyền Minh, nói: "Thứ này, vào lúc nguy nan, có thể bảo vệ linh hồn bất diệt, nếu thật sự đến lúc đó, nàng hãy bảo vệ linh hồn, còn mọi chuyện sau này, để vi phu tái tạo thân thể cho nàng." Lâm Phàm nói cho Huyền Minh biết nàng sẽ chết, nhưng lại không nói cho nàng biết, Thập Nhị Tổ Vu đều sẽ chết.

Cho nên, trong lòng Huyền Minh, cho rằng chỉ có một mình mình sẽ chết!

Thời gian vội vã vạn năm, thoáng chốc đã qua!

Yêu tộc sau vạn năm chuẩn bị, cuối cùng vạn sự đã sẵn sàng.

Đầu tiên, khí vận Yêu tộc đạt đến đỉnh phong, thứ hai, có Kỳ Lân nhất tộc và Yêu tộc Bắc Hải tham gia, thực lực toàn bộ Yêu tộc tăng lên gấp bội.

Cuối cùng, cũng là mấu chốt nhất, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu tộc, sau khi được nâng cấp hoàn mỹ, do các đại năng Yêu tộc

tự mình điều khiển, sau khi thử nghiệm, uy lực quả thực đã tăng lên gấp trăm lần.

Yêu tộc lòng người phấn chấn, tập kết hàng trăm tỷ đại quân bên ngoài Nam Thiên Môn.

Đế Tuấn hít sâu một hơi, nắm tay Yêu hậu Mặc Ngọc, đứng trên đài cao, toàn thân mặc nhung trang, lớn tiếng nói: "Ta là Yêu Đế Đế Tuấn, trẫm, hôm nay, dốc toàn bộ binh lực Yêu tộc, công phạt Vu tộc, thanh trừ lũ sâu mọt của Hồng Hoang, báo thù cho vô số huynh đệ đã chết của Yêu tộc ta, báo thù cho những anh linh đã chiến tử của Yêu tộc ở Bất Chu Sơn, báo thù cho những phụ nữ và trẻ em Yêu tộc đã trở thành thức ăn trong miệng Vu tộc...

Cuối cùng, báo thù cho chín thái tử đã chết của ta..." "Ta có mười con trai, Vu tộc đã giết chín, mối hận này, mối thù này, không đội trời chung.

Hôm nay, trẫm ở đây lập thệ, không diệt Vu tộc, thề không về Thiên đình!" "Không diệt Vu tộc, không về Thiên đình!" "Không diệt Vu tộc, không về Thiên đình!" "Không diệt Vu tộc, không về Thiên đình!" ...

Yêu tộc quần chúng kích động, hô vang khẩu hiệu báo thù.

Đế Tuấn vung tay lớn, thân mặc chiến giáp hoàng kim tự mình đi đầu, dẫn theo đội quân Yêu tộc hùng hậu, từ Thiên đình xông ra, trực tiếp xé rách không gian, giáng lâm đại địa Hồng Hoang. ... "Yêu tộc...

đến rồi!" Dưới Bất Chu Sơn, trên mặt đất!

Mười hai bộ tộc Vu tộc, đã sớm nghiêm trận chờ đợi, tất cả các Vu nhân tiên thiên, toàn dân đều là binh lính, bày trận dưới Bất Chu Sơn.

Thập Nhị Tổ Vu đứng ở vị trí đầu tiên.

Các Đại Vu của các bộ tộc đứng ở vị trí thứ hai.

Những Tiểu Vu, Vu nhân còn lại có số lượng lên đến hàng trăm tỷ, đều ở hàng thứ ba, chờ đợi Thiên đình. "Xoẹt..." Bầu trời đột nhiên nứt ra một cái khe khổng lồ, vắt ngang bầu trời, lớn vô cùng.

Sau đó vô số Yêu binh đen kịt từ trên trời giáng xuống.

Người đi đầu, tay cầm Nhật Tinh Luân, thân khoác chiến giáp hoàng kim, thân hình cao lớn, dung mạo cao ngạo. "Giết..." Đế Tuấn hét lớn một tiếng, vô số sinh linh Yêu tộc xông lên, từ trên trời bao phủ xuống, giết về phía Vu tộc! "Giết..." Đế Giang không cam chịu yếu thế, vung tay làm không gian xáo trộn, bẻ cong chiến trường, vô số Vu nhân nhảy lên, sức mạnh ngưng tụ trong tay...

Bành...

Ầm...

Trận chiến cuối cùng giữa Vu và Yêu, cuối cùng đã mở màn.

Ầm...

Một con Côn Bằng khổng lồ vắt ngang bầu trời, thân thể mở rộng, đôi cánh như mây che trời, một cánh vỗ xuống, vô số pháp lực tuôn trào, ép nén không gian, hư không sụp đổ. "Nước vỗ ba ngàn dặm..." Côn Bằng một cánh quét ngang hàng tỷ Vu tộc. "Thời gian... bẻ cong..." Thời gian Tổ Vu Chúc Cửu Âm hét lên, tay điều khiển đại đạo, trực tiếp bẻ cong thần thông của Côn Bằng, đưa lên cửu thiên.

Ầm ầm ầm...

Bầu trời sụp xuống, vô số địa hỏa thủy phong tứ tán. "Keng..." Đúng lúc này, một tiếng chuông trong trẻo vang lên.

Thì ra là Đông Hoàng Thái Nhất tay cầm Hỗn Độn Chung, pháp lực tuôn trào, Hỗn Độn Chung lập tức biến lớn, treo ngang giữa hư

không, to đến vạn dặm.

Trên đó phù văn lấp lánh, huyền hoàng lưu chuyển, thần quang chiếu rọi bốn phương.

Bên trong khắc nhật nguyệt tinh thần, bên ngoài tuyên địa hỏa thủy phong!

Thân chuông lại có sơn xuyên vạn vật, Hồng Hoang vạn tộc, một tiếng chuông rơi xuống, trấn áp hồng mông, thu nạp càn khôn! "Ầm ầm ầm..." Chuông lớn rung động dữ dội, trực tiếp chấn cho một mảng hư không sụp đổ, vô số mảnh vỡ không gian bay ra.

Từng luồng hỗn độn chi khí thổi ra, ngưng luyện đánh vào vô số Vu Yêu. "Không ổn!" "Mau ngăn lại!" Cửu Phượng, Cộng Công, Chúc Dung và Huyền Minh, bốn người gần như đồng thời bay ra, cùng nhau đánh về phía Hỗn Độn Chung khổng lồ.

Quyền mang lóe lên, va chạm với chuông lớn.

Keng...

Tiếng chuông vàng thứ hai vang lên!

Một làn sóng năng lượng vô tận tỏa ra, xiên xẹo cắt ngang trời đất vạn vật, lan ra bốn phương, trong một lúc, bầu trời sụp đổ, vô số sông núi vỡ nát.

Phụt...

Phụt...

Phụt...

Phụt...

Bốn vị Tổ Vu mỗi người đều hộc ra một ngụm máu tươi!

Đông Hoàng Thái Nhất sau khi tiêu trừ đi lực lượng khổng lồ do

các Tổ Vu gia trì, trong lòng kích động không thôi.

Một mình địch bốn, không hề rơi vào thế hạ phong.

Phong thái Chiến Thần Hồng Hoang, vào khoảnh khắc này được bộc lộ một cách triệt để. "Giết..." Chúc Dung cũng không rảnh rỗi, lại một quyền đánh ra, trên nắm đấm là toàn bộ hỏa diễm đại đạo, vô số ngọn lửa bay ra, trực tiếp tạo ra một lối đi trong phương trận binh sĩ dày đặc của Yêu tộc.

Vô số Yêu tộc bỏ mạng trong ngọn lửa. "Giết..." Ầm...

Nắm đấm lớn của Cộng Công trấn áp trời đất, quyền mang vô tận xé nát hư không, dưới nắm đấm, Yêu tộc lần lượt bị đánh thành thịt nát rơi lả tả xuống đất. "Vút..." Kiếm quang lóe lên, Nhật Tinh Luân của Đế Tuấn trong khoảnh khắc bộc phát ra kiếm ý, quét ngang Vu tộc, mấy ngàn Vu tộc lập tức bị chém giết.

Chương 173

Từng con đại yêu từ trên cửu thiên rơi xuống đất, đập nát ngọn núi, làm nứt dòng sông.

Từng vị Vu tộc ngã xuống đất, máu tươi tuôn trào.

Dưới đất, vô số máu huyết hội tụ, dung hợp thành những con suối nhỏ, sông nhỏ, sông lớn, hung dữ cuồn cuộn, một phần chảy vào U Minh Huyết Hải, một phần lại chảy vào sông ngòi hồ biển, dưới Bất Chu Sơn một màu đỏ của máu.

Lần này, năng lực của Vu tộc không tăng trưởng, nhưng Yêu tộc lại tăng trưởng nhanh chóng.

Sau khi có khí vận gia trì, bất kể là chiến đấu lực hay sức bền, đều tăng lên vô số lần.

Đại chiến giữa hai tộc, có thể nói là ngang tài ngang sức.

Ào ào...

Máu đang chảy!

Trong Hồng Hoang, từng luồng sát khí sinh ra trong sát kiếp kinh thiên.

Vô số người bắt đầu bế quan, vô số chủng tộc bắt đầu phong sơn.

Lại có những Chuẩn Thánh đại năng trong Hồng Hoang, trực tiếp xé rách bức tường Hồng Hoang, trốn vào sâu trong hỗn độn để lánh nạn.

Hết cách.

Trong lượng kiếp, không ai có thể may mắn thoát khỏi, dù là Chuẩn Thánh đại năng, cũng có nguy cơ vẫn lạc.

Lượng kiếp, vô số sát khí sinh ra từ hư không.

Trong Hồng Hoang tràn ngập sát khí và lệ khí, linh khí không còn thuần túy như vậy nữa, cũng không thích hợp để tu luyện.

Nếu cưỡng ép tu luyện, sẽ dẫn đến sát khí nhập thể, nhẹ thì tẩu hỏa nhập ma, trở nên bạo ngược hiếu sát.

Nặng thì trở thành nô lệ của sát lục, gây ra vô số trận gió tanh mưa máu.

Cho nên, lượng kiếp giống như độc, sẽ lây lan.

Ngoài chiến trường đại chiến Vu Yêu, giữa các chủng tộc khác trong Hồng Hoang, cũng bắt đầu xuất hiện các loại chiến đấu và mâu thuẫn. ... "Đại kiếp, cuối cùng cũng đến..." Ngay cả Thánh nhân ở Thủ Dương Sơn, cũng không khỏi thở dài một tiếng, lắc đầu, dặn dò đệ tử dưới trướng không được ra ngoài. "Huyền Đô, những ngày này, con cứ ở Bát Cảnh Cung tu đạo, không được đi đâu cả!" "Vâng, sư tôn!" Huyền Đô là một đứa trẻ ngoan, không cho đi thì không đi, ở trong cung tu đạo, tâm không vướng bận. ...

Chiến trường Vu Yêu!

Hai tộc đều đã chờ đợi một trăm hai mươi vạn năm, giờ phút này, đều đang nén một cỗ sức mạnh.

Nhưng sau khi đánh mười năm, vấn đề dần dần xuất hiện.

Vu tộc nhỉnh hơn một chút.

Đó là vì Vu tộc có một ưu thế tự nhiên, bổ sung.

Giết Yêu tộc, ăn thịt ngay tại trận, trong khoảnh khắc có thể bổ sung thể lực, khôi phục sức mạnh vô cùng.

Việc bổ sung của Yêu tộc lại tương đối kém hơn.

Cho nên Vu tộc lại một lần nữa chiếm thế thượng phong.

Làm sao bây giờ?

Nhân lúc đại chiến tạm nghỉ, cao tầng Yêu tộc mở một cuộc họp ở hậu phương chiến trường.

Đế Tuấn mặt mày mệt mỏi.

Hỏi mọi người: "Có cách nào hay không, nếu cứ đánh thế này, ta sợ tổn thất thảm trọng!" Mọi người nhìn nhau!

Đông Hoàng Thái Nhất nói: "Đại ca, chúng ta trực tiếp tập trung sức mạnh, trước tiên đánh nát mười hai Tổ Vu kia, những kẻ còn lại không đáng nói!" "Nói nhảm!" Côn Bằng hừ lạnh một tiếng, nói: "Tổ Vu nếu dễ giết như vậy, lần trước đã thắng rồi!" "Ngươi!" "Đừng cãi nhau!" Đế Tuấn nói: "Có cách nào không?" Lúc này, Côn Bằng do dự mãi cuối cùng cũng lên tiếng, chắp tay với Đế Tuấn, nói: "Bệ hạ, thần có một cách!" "Ồ!" Đế Tuấn mắt sáng lên: "Yêu Sư có cách gì?" Côn Bằng nói: "Bệ hạ, nhiều năm trước, thần phát hiện, Yêu tộc thôn phệ nhân loại, lấy Nhân tộc làm thức ăn, có thể nhanh chóng tăng tiến tu vi!" "Nói nhảm!" Lần này đến lượt Đông Hoàng Thái Nhất lên tiếng, nói: "Chẳng phải là nói nhảm sao?

Nhân tộc là do Thánh nhân Nữ Oa nương nương sáng tạo, năm đó ba ngàn Nhân tộc tiên thiên, đều do Nữ Oa nương nương chém xuống một phần hồn phách của mình mà hóa thành, trong cơ thể Nhân tộc có tiên thiên linh khí, tự nhiên có thể tăng tiến tu vi của Yêu tộc ta, chuyện như vậy ta không hiểu sao?" "Hừ..." Côn Bằng khinh thường liếc Đông Hoàng Thái Nhất một cái, nói: "Đông Hoàng bệ hạ chỉ biết một mà không biết hai, tinh hồn của nhân loại, không chỉ có thể tăng tiến tu vi, mà vũ khí được tế luyện từ hồn phách của Nhân tộc, có hiệu quả phá trừ nhục thân cường hãn của Vu tộc, nếu bệ hạ dùng tinh hồn của Nhân tộc để tế luyện pháp bảo, chúng ta muốn thắng trận đại chiến này, không khó..." "Ồ!" Đế Tuấn vui mừng khôn xiết: "Quả

thật như vậy?" "Vâng, xin để thần thử cho bệ hạ xem!" Côn Bằng lấy ra một thanh kiếm, sau đó lại vung tay bắt ra hàng trăm Nhân tộc, giơ tay chém giết.

Hồn phách của Nhân tộc bị Lục Đạo Luân Hồi hấp dẫn muốn rời đi, Đế Tuấn nào có thể để chúng đi, trực tiếp vung tay bắt hết hồn phách, tế luyện vào trong trường kiếm. "Ông ông..." Thanh đại kiếm sau khi được tế luyện bằng tinh hồn của Nhân tộc, ông ông vang lên. "Không tệ!" Đế Tuấn hít sâu một hơi, gật đầu nói: "Vũ khí được tế luyện bằng tinh hồn của Nhân tộc, quả thực có tác dụng phá trừ nhục thân của Vu tộc." Không cần thử, với tu vi của Đế Tuấn, thần thức quét qua là biết. "Nhưng!" Đế Tuấn lại nói: "Hiệu quả lại có hạn, như muối bỏ bể, với đại cục vô dụng!" "Bệ hạ đừng vội!" Côn Bằng nói: "Sở dĩ hiệu quả có hạn, là vì tinh hồn trên kiếm quá ít, nếu lấy đủ thần hồn của Nhân tộc, hiệu quả sẽ không chỉ có vậy, đủ để phát huy tác dụng quyết định trên chiến trường!" Đế Tuấn hỏi: "Bao nhiêu?" Côn Bằng nói: "Trăm tỷ!" "Hít..." Nghe con số này, ngay cả cao tầng Yêu tộc, cũng đều hít một hơi lạnh.

Giết trăm tỷ Nhân tộc, để tế luyện một thanh kiếm, quá thương thiên hại lý rồi. "Không được!" Đế Tuấn vẫy tay: "Không được không được, nếu giết vạn người, trẫm có thể làm, nhưng trăm tỷ người, e rằng Oa Hoàng Cung cũng sẽ không tha cho trẫm, hơn nữa, còn có Lâm Phàm Thánh nhân, cũng là một trong những người tạo ra con người năm đó!" "Bệ hạ!" Côn Bằng nói: "Thành đại sự không câu nệ tiểu tiết, ngài e rằng không biết số lượng nhân loại hiện nay đã sớm đột phá trăm nghìn tỷ, trăm tỷ người, đối với toàn bộ Nhân tộc, chỉ là muối bỏ bể, Nhân tộc không diệt, các Thánh nhân chắc chắn sẽ không trách tội đâu!" "Vậy cũng không được!" Đế Tuấn nói: "Nhân tộc tiên thiên yếu đuối, ta nếu tàn sát trăm tỷ, trời cao sẽ giáng xuống bao nhiêu nghiệp lực?" Đế Tuấn cũng không đồng ý, trực tiếp phất tay áo

bỏ đi.

Đương nhiên, trong thâm tâm của Đế Tuấn, sợ nhất vẫn là Lâm Phàm.

Cho nên, trận chiến giữa hai tộc Vu Yêu tiếp tục, Đế Tuấn cũng không đi luyện chế Đồ Vu Kiếm. "Giết..." Trên chiến trường, có một nữ tử mặc áo giáp màu xanh, tay cầm một thanh kiếm vàng, xông vào giữa đám loạn quân, không sử dụng pháp lực, chỉ dùng kiếm chém người.

Người này, tự nhiên là Yêu hậu Mặc Ngọc.

Mặc Ngọc chém giết Vu tộc, trong lòng vô cùng khoái ý.

Hơn nữa, thanh bảo kiếm trong tay nàng, là năm đó Yêu tộc thảo phạt Thiên đình viễn cổ ở Đông Hải, sau khi giết Đông Vương Công, nhận được vũ khí bản mệnh của Đông Vương Công: Vương Quyền Bảo Kiếm.

Thanh kiếm này tuy chỉ là thượng phẩm tiên thiên linh bảo, nhưng lại có thể gia trì khí vận của Thiên đình.

Sắc bén vô cùng, dù là Vu tộc bình thường, thân thể cũng không chịu nổi một đòn.

Mặc Ngọc đang giết địch, đột nhiên có người đến bên cạnh, kể lại tình hình Đế Tuấn họp ở hậu phương. "Hử?" Con ngươi Mặc Ngọc hơi co lại: Tinh hồn của Nhân tộc, có thể phá trừ nhục thân của Vu tộc? "Vâng!" người kia nói: "Nhưng, bệ hạ cho rằng làm vậy là thương thiên hại lý, sẽ không làm!" "Hừ!" Mặc Ngọc hừ lạnh: "Thương thiên hại lý?

Bản cung chỉ vì báo thù rửa hận, những chuyện khác không quan tâm, ngươi đi gọi Côn Bằng đến!" "Vâng!" Thế là, Mặc Ngọc bí mật gặp Côn Bằng một lần, hỏi cặn kẽ các chi tiết về việc tế luyện pháp

bảo, liền dẫn theo mười vạn Kỳ Lân của Kỳ Lân tộc, lén lút rời khỏi chiến trường, đi về phía Nhân tộc.

Nhân tộc, sau vô số vạn năm phát triển, nay đã hùng cứ Hồng Hoang, tuy cá thể yếu, nhưng tổng số người, lại sớm đã vượt qua tất cả các chủng tộc, thậm chí còn nhiều hơn tổng số của vạn tộc còn lại.

Hơn nữa, Nhân tộc cũng có đại năng, ví như Thương Hiệt, ví như Tam Tổ, lại có Long tộc Đông Hải hóa thành đồ đằng của nhân loại để bảo vệ.

Nhưng vấn đề là, Nhân tộc quá lớn, chiếm đất quá rộng, quần cư quá tập trung.

Mặc Ngọc tùy tiện tìm một nơi hẻo lánh, liền lệnh cho mười vạn Kỳ Lân triển khai tắm máu.

Chương 174

"Gào..." Kỳ Lân là thần thú thượng cổ, trực tiếp xông vào đại địa của Nhân tộc, mở miệng gầm lớn, dưới cú hút ngược của Kỳ Lân, có vô số Nhân tộc bị hút vào miệng.

Nhóp nhép, nhóp nhép!

Nhai đầy miệng, máu tươi văng tung tóe. "Thơm quá!" "Ngon quá!" "Nhân tộc ngon thật!" Mười vạn Kỳ Lân ăn đến nghiện, máu thịt của Nhân tộc có thể làm tu vi tăng lên, khiến cho bầy Kỳ Lân vô cùng vui mừng.

Mặc Ngọc, lại không tự mình ra tay.

Nàng đứng giữa hư không, trong tay vung ra một lá cờ hồn, sau khi hàng tỷ nhân loại chết đi, tinh hồn đều bị chiêu dụ, bay vào cờ hồn. "Luyện!" Vô số tinh hồn bay vào trong thanh Vương Quyền Bảo Kiếm, bắt đầu tế luyện.

Ông ông ông... ...

Địa Phủ!

Tây Vương Mẫu ở bên cạnh Lâm Phàm, nhìn thấy cảnh tượng xảy ra ở nhân gian, hỏi Lâm Phàm: "Chàng không ra tay sao?" Lâm Phàm nhàn nhạt lắc đầu, nói: "Nhân tộc không yếu đuối như vậy, cũng không cần ta bảo vệ mãi, họ sẽ tự lập tự cường, cuối cùng trở thành nhân vật chính của Hồng Hoang, nàng cứ chờ xem, lần này tuy gặp phải chút tai ương, nhưng đối với nhân loại, cũng là một lần trưởng thành!" Ông ông ông...

Lâm Phàm vung tay, một luồng khí cơ bay ra, chiếu rọi cảnh tượng Mặc Ngọc tàn sát nhân loại ra khắp Hồng Hoang!

Cảnh tượng này, không chỉ toàn bộ Nhân tộc có thể thấy, mà các tộc khác trong Hồng Hoang, đều có thể thấy.

Thánh nhân!

Đại năng!

Vu tộc!

Yêu tộc!

Nhân tộc!

Tất cả đều đã chứng kiến.

"Phụt..." Đế Tuấn đang đại chiến trên chiến trường, trông thấy cảnh tượng đó, suýt chút nữa tức đến phát điên: "Côn Bằng...

Côn Bằng cút ra đây cho ta!" Đế Tuấn gầm lên.

Côn Bằng vội vàng đáp: "Bệ hạ!" "Chuyện này, là ngươi xúi giục Yêu hậu!" "Không, bệ hạ!" Côn Bằng giơ tay lên, nói: "Thần oan uổng quá, ít lâu trước, Yêu hậu có hỏi thần làm thế nào để luyện chế Đồ Vu Kiếm, thần chỉ đem những gì mình biết nói cho nàng, chứ không hề đi làm thật...

Bệ hạ, đối với ngài mà nói, đây chưa chắc đã là chuyện xấu!" "Không sai!" Đông Hoàng Thái Nhất vỗ vỗ Hỗn Độn Chung, nói: "Đại ca, cứ để nàng đi đi, đợi Đồ Vu Kiếm luyện thành, Yêu tộc chúng ta sẽ bắt đầu tổng tấn công, nếu không thành, thì đổ hết tội cho nàng ta và Kỳ Lân tộc là được!" "Hừ!" Đế Tuấn muốn kéo Mặc Ngọc về, nhưng hiện tại căn bản không thể dứt người ra được.

Chỉ đành mặc cho Mặc Ngọc luyện chế. ... ...

Kỳ Lân tàn sát Nhân tộc, đương nhiên cũng bị Nhân tộc phát giác.

Nhân tộc Tam Tổ lập tức nổi giận: "Kỳ Lân nhất tộc, khinh người quá đáng!" Tam Tổ hóa thành lưu quang bay về nơi xảy ra chuyện.

Cùng lúc đó, Thương Hiệt, người bảo hộ của Long tộc, cũng cùng đi.

Thủ Dương Sơn!

Đạo trường của Lão Tử!

Huyền Đô "phịch" một tiếng quỳ xuống dưới chân Lão Tử: "Sư tôn, chủng tộc của đệ tử gặp nạn, tuy pháp lực con thấp kém, nhưng nghĩa bất dung từ, xin sư tôn cho phép con xuống núi." "Không được!" Lão Tử nói: "Bên ngoài sát kiếp đang thịnh, nếu lần này ngươi nhập kiếp, vạn nhất dính phải nhân quả, thì phải làm sao?" "Không, sư tôn!" Đứa trẻ ngoan Huyền Đô lần này lại tỏ ra cố chấp lạ thường: "Đệ tử sinh là người của Nhân tộc, chết là ma của Nhân tộc, nay thấy Nhân tộc gặp nạn, nếu không đi cứu giúp, thì thà chết ngay lúc này còn hơn!" "Ngươi!" Lão Tử trừng mắt: "Ngu ngốc!" Huyền Đô nói: "Sư tôn, người không hiểu Nhân tộc!" "Thôi thôi thôi..." Lão Tử phất tay, một tòa tháp chín tầng huyền hoàng bay ra, rơi xuống trước mặt Huyền Đô: "Đây là chí bảo của vi sư, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, lúc nguy nan có thể cứu mạng, đi đi!" "Tạ ơn sư tôn!" Vù...

Huyền Đô là tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong, sau khi nhận được Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, trực tiếp hóa thành lưu quang, bay về một phương trời đất.

"Kỳ Lân, sao dám khinh ta Nhân tộc, chết!" Ầm ầm ầm...

Nhân tộc Tam Tổ là những người đầu tiên chạy đến.

Bởi vì Nhân tộc Tam Tổ ở gần nơi này nhất, chưa tới ức dặm.

"Ầm", một ngọn lửa hậu thiên phun ra, tấn công về phía Mặc Ngọc có tu vi Chuẩn Thánh.

"Lũ sâu bọ..." Ánh mắt Mặc Ngọc khẽ động, phất tay một cái đã

đánh Toại Nhân thị rơi xuống đất.

"Giết..." Truy Y thị và Hữu Sào thị cũng tấn công từ hai bên trái phải.

Ba người hợp lực, nhưng trong mắt đại năng Chuẩn Thánh, đúng là lũ sâu bọ.

Chưa được ba hiệp, ba người đã ngã xuống đất.

"Lũ sâu bọ... một Nhân tộc cỏn con, nếu không phải do Thánh nhân tạo ra, đã sớm bị diệt tộc rồi!" Mặc Ngọc lạnh lùng nhìn ba người: "Vừa hay, thần hồn của ba ngươi đủ mạnh, cứ lấy ra tế kiếm cho bản cung đi!" "Ông ông ông..." Mặc Ngọc đang định ra tay.

Đột nhiên, trời đất sáng lên.

Một luồng sóng gợn màu vàng từ xa bay đến gần.

Đó là từng chữ lớn màu vàng, vắt ngang trời đất.

Chữ viết của Nhân tộc ấy, viết là "Chàng" (Va chạm).

Bành...

Chữ vàng hung hăng va vào người Mặc Ngọc.

Mặc Ngọc đường đường là Chuẩn Thánh, lại bị hất bay thẳng vạn dặm.

"Triền..." (Trói) Lại một chữ nữa bay tới, vô số đạo văn đan xen trong hư không, trói chặt lấy thân thể Mặc Ngọc.

"Lạp..." (Kéo) Lại một chữ nữa bay đến.

Mặc Ngọc ở cách vạn dặm không có chút sức phản kháng nào, bị kéo trở lại khoảng không ban đầu.

Trước mặt nàng, là một đại năng của Nhân tộc, Thương Hiệt.

"Thương Hiệt lão tổ!" "Bái kiến Thương Hiệt lão tổ!" Nhân tộc

Tam Tổ thấy Thương Hiệt, cũng phải cúi đầu bái lạy.

"Ừm!" Thương Hiệt gật đầu, nhìn Mặc Ngọc nói: "Nhân tộc đều là sâu bọ, vậy ngươi là cái gì?" "Chết cho ta..." Mặc Ngọc không chịu nổi sự sỉ nhục, ầm ầm hóa ra bản thể, là một con kỳ lân màu xanh.

Gầm...

Kỳ lân gầm lớn, chiến đấu cùng Thương Hiệt.

Sau đó, Nhân tộc Tam Tổ cũng không rảnh rỗi, tuy không thể chiến đấu với Chuẩn Thánh, nhưng xuống đánh những con kỳ lân khác thì vẫn được.

Chương 175

Nhưng mà, mười vạn kỳ lân, quá nhiều rồi.

"Ông ông ông..." Cách không trung!

Một tòa tháp thần chín tầng màu vàng bay tới, trực tiếp trấn áp xuống Nhân tộc.

Những người Nhân tộc bị kỳ lân đuổi chạy tán loạn, dưới Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, đã được bảo toàn tính mạng.

Đó chính là Huyền Đô, đệ tử thân truyền duy nhất dưới trướng Lão Tử.

"Giết..." Huyền Đô vừa đến nơi, không nói hai lời, một bên điều khiển Linh Lung Tháp, một bên thi triển pháp lực thần thông, đại chiến với kỳ lân.

Huyền Đô là chính tông Huyền Môn, chân truyền của Lão Tử, lại có tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong, giơ tay nhấc chân pháp lực vô biên, sau khi có được Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, thậm chí có thể đối kháng với Chuẩn Thánh bình thường.

Lũ kỳ lân bên dưới ở trước mặt hắn, chỉ có thể hình dung bằng một chữ "gà"!

"Giết..." Ầm ầm ầm...

Phía chân trời xa xa, mấy trăm con kim long bay tới, gia nhập vào trận chiến.

Long tộc, thời viễn cổ cũng giống như Kỳ Lân, đều là thần thú, năm đó cũng là một trong những nhân vật chính của trời đất.

Lần này, những con rồng này đều là tinh anh Long tộc do Chúc

Long tự mình phái tới, sức chiến đấu cường hãn, về cơ bản đều là tu vi Đại La Kim Tiên, khi đại chiến nổ ra, Kỳ Lân tộc liền không chống đỡ nổi.

"Sát..." (Giết) Thương Hiệt ở trong hư không, giao đấu với Mặc Ngọc.

Phất tay một cái, liền sử dụng chữ Sát.

Một chữ màu đỏ như máu, bên trên lại tỏa ra ánh sáng vàng, khí tức sát lục vô tận tuôn ra ngoài, một chữ cắt ngang bầu trời, rơi xuống người Mặc Ngọc.

Bành...

Mặc Ngọc phun ra một ngụm máu tươi.

Nàng ta cầm lấy Đồ Vu Kiếm, trực tiếp xé rách hư không rời đi.

Cho dù đã hóa ra bản thể, sử dụng bản mệnh thần thông của tộc, nhưng so với Thương Hiệt, vẫn kém quá xa.

Mặc Ngọc bỏ chạy, nhưng mười vạn kỳ lân bên dưới lại không thể chạy thoát, bị bỏ lại ở một phương trời đất này.

"Sát..." Thương Hiệt phất tay, vô số chữ Sát bay ra, giống như những bông tuyết màu vàng, lớn bằng bàn tay từ trên không trung rơi xuống.

Bành...

Bành...

Bành...

Mỗi một chữ vàng rơi xuống đất, liền có một con kỳ lân hóa thành mưa máu.

Mỗi một mảnh rơi xuống đất, liền có một ngọn núi sụp đổ vỡ nát.

Uy lực của Á Thánh, không phải là chuyện đùa...

"Đế quân, cứu mạng... cứu mạng..." Mặc Ngọc chật vật phun ra một ngụm máu, níu lấy áo Đế Tuấn, nói: "Mau cứu Kỳ Lân tộc của ta!" Kỳ Lân tộc, có mười vạn con bị đưa đến lãnh địa Nhân tộc.

Hiện tại đang bị tàn sát một cách điên cuồng.

"Không kịp nữa rồi!" Đế Tuấn phất tay, hư không trước mặt vỡ ra, cảnh tượng ở Nhân tộc hiện lên.

Chỉ thấy đại năng của Nhân tộc phất tay một cái, đã trực tiếp diệt sạch mười vạn kỳ lân, không chừa một con.

Máu của kỳ lân, chảy khắp đại địa.

"Phụt..." Mặc Ngọc thấy tình cảnh này, trực tiếp phun ra một ngụm máu, tức đến ngất đi.

"Mặc Ngọc, Mặc Ngọc..." Đế Tuấn lay tỉnh Mặc Ngọc.

"Đế quân... hãy báo thù cho Kỳ Lân tộc của ta..." Mặc Ngọc khóc lớn.

Đế Tuấn lại cười lạnh: "Giết người của Nhân tộc, người ta không xua đuổi Kỳ Lân tộc đã là may, lại còn đòi báo thù.

Mà thôi, Đồ Vu Kiếm luyện thành chưa?" "Chưa!" Sắc mặt Mặc Ngọc tối sầm: "Vốn cần một trăm ức tinh hồn mới có thể luyện chế thành công, nhưng ta chỉ thu được mười ức tinh hồn!" "Hừ!" Đế Tuấn cười lạnh, giật lấy Đồ Vu Kiếm, nói: "Thành sự không đủ, bại sự có thừa, từ hôm nay, cút về Thiên đình bế quan tự kiểm điểm cho ta!" Nói xong, không cho phép phản đối, ra lệnh cho người áp giải Mặc Ngọc về Thiên đình.

Đế Tuấn thu lại Đồ Vu Kiếm, cũng không sử dụng, cảm thấy thứ đồ còn chưa phải là bán thành phẩm này, chắc chắn công dụng cũng

không lớn, vẫn dùng phương pháp cũ để đối kháng với Vu tộc.

Hai tộc lại chiến đấu mười năm, vẫn ở trong trạng thái giằng co.

Một ngày nọ, Đế Tuấn tình cờ lấy Đồ Vu Kiếm ra, chém một kiếm về phía Vu tộc.

Ầm...

Kiếm khí ngàn dặm bay xuống, một luồng ánh sáng trắng chém tan mọi thứ.

Dưới ánh kiếm, từ Đại Vu trở xuống, vô số tiểu Vu lập tức bị phá vỡ nhục thân.

"..." Đế Tuấn kinh hãi thất sắc, rồi lập tức mừng rỡ.

"Thanh kiếm này tuy là bán thành phẩm, nhưng không ngờ lại có uy lực như vậy?" "Giết..." Đế Tuấn lại chém ra một kiếm, lại có mấy ngàn tiểu Vu chết dưới lưỡi kiếm.

"Ha ha ha ha..." Đế Tuấn vui mừng khôn xiết, dẫn Yêu tộc xông vào giữa Vu tộc, kiếm khí tung hoành, trong khoảnh khắc đã giết chết ức vạn Vu tộc.

Đương nhiên, thanh kiếm chỉ là bán thành phẩm, đối phó tiểu Vu thì hữu dụng, đối phó Tổ Vu và Đại Vu thì gần như không có tác dụng gì.

Nhưng, thế cũng đủ rồi.

Tuy Thập Nhị Tổ Vu và Đại Vu là những nét chấm phá trên chiến trường, nhưng hàng trăm ức tiểu Vu mới là nhân vật chính trên chiến trường.

Tiểu Vu vừa loạn, Vu tộc lập tức đại loạn.

"Không ổn..." Đế Giang nói: "Thanh kiếm kia, quá mạnh!" "Đại ca, bày trận đi!" Cửu Phượng đề nghị.

Lúc này nếu không bày ra đại trận, e rằng Vu tộc thật sự sẽ binh bại như núi đổ.

"Được, bày trận!" "Bày trận!" Ầm ầm ầm...

Thập Nhị Tổ Vu bay ra, chặn đứng Yêu tộc ở phía trước, mười hai người mỗi người cầm một cây trận kỳ, sức mạnh dồn vào, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận lập tức thành hình.

"Phụt..." Tinh huyết gia trì lên trận kỳ, một luồng khí tức huyền diệu bay ra, ở chính giữa đại trận, một thân ảnh đỉnh thiên lập địa ầm ầm hạ xuống.

Bàn Cổ Chân Thân!

"Grà..." Bàn Cổ gầm lên một tiếng, tay phải vươn vào hư không, đem linh khí cùng trọc khí đại địa dung hợp, ngưng tụ thành một hư ảnh chiếc rìu lớn.

Chương 176

"Grà!" Một rìu bổ xuống, vô số Yêu tộc trước mặt, ức vạn Yêu binh ầm ầm ngã xuống, sông máu dâng trào, thi thể chất chồng như núi.

Ngay cả Yêu Thánh của Yêu tộc, dưới một rìu cũng phải lùi ba thước.

"Giết..." Đế Giang điều khiển Phụ Thần, lao về phía Yêu tộc, thế yếu vừa rồi của Vu tộc lập tức chuyển thành sĩ khí ngút trời.

Các tiểu Vu xông lên phía trước, nuốt chửng huyết thực của Yêu tộc để bổ sung cho bản thân, lại không sợ chết mà xông lên.

"Grà..." Bàn Cổ lại bổ ra một rìu, không nghiêng không lệch, chém thẳng vào Hỗn Độn Chung.

Keng...

Đông Hoàng Thái Nhất dùng khí vận Thiên đình gia trì, kết hợp với phòng ngự vô song của Hỗn Độn Chung đỡ được một kích của Bàn Cổ, nhưng cũng phải phun ra máu tươi, thân thể xuất hiện vô số vết nứt.

"Quá mạnh!" "...!" "Đại ca, đại trận của Vu tộc, dường như cũng đã được tăng cường!" "Phục Hy huynh, mau bày trận!" "Được!" Phục Hy tay cầm Hà Đồ Lạc Thư, phất tay một cái, vô số ánh sáng màu xanh rơi xuống: "Anh em Yêu tộc, bày trận..." Ầm ầm ầm...

Vô số Yêu tộc, lập tức gia nhập vào đại trận.

Phục Hy ở trên trận nhãn, điều khiển đại trận.

Sau đó Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Côn Bằng, Thập Đại Yêu Thánh mỗi người làm một trận tâm, ba trăm sáu mươi lăm Đại

Yêu làm trận hồn, hợp với ba trăm sáu mươi lăm đại tinh tú trên Chu Thiên, lại có vô số tiểu yêu điều khiển trận kỳ, vây quanh, ngầm hợp với con số bốn ức tám ngàn vạn của các tinh tú trong ngân hà Chu Thiên.

Ầm ầm ầm...

Một lớp màng sáng màu xanh, bao trùm trời đất, tạo thành hình bán cầu, bao phủ ức ức dặm sông núi.

Đại trận vừa thành, trên lớp màng sáng liền phản chiếu hình dạng của Chu Thiên tinh đấu.

Sao Thái Dương trên bầu trời tỏa ra ánh sáng vô tận, vào khoảnh khắc này toàn bộ bị đại trận hấp thu, bầu trời đột nhiên tối sầm lại.

Sau đó, màn đêm buông xuống.

Vô số tinh tú trên bầu trời cuộn trào, ba trăm sáu mươi lăm ngôi sao lớn dưới sự điều khiển của trận pháp tỏa sáng rực rỡ, từng luồng tinh quang bay xuống, dung nhập vào Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Lại có ngân hà xán lạn, bốn ức tám ngàn vạn tinh tú như cát sông Hằng, rung chuyển chư thiên, vô số tinh thần chi lực hội tụ.

"Grà..." Lúc này, chiếc rìu thứ ba của Bàn Cổ được giơ lên, từ hư không rơi xuống, xé rách bầu trời làm hai nửa, cuối cùng lực đạo không giảm, trực tiếp đánh vào Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Ầm ầm ầm...

Đại trận rung chuyển mấy cái, nhưng vẫn vững như thành đồng.

"Ha ha ha ha..." Đối với Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận mới, Đế Tuấn vô cùng hài lòng: "Phục Hy, làm tốt lắm, Đế Giang, lần này ta xem các ngươi thắng ta thế nào, giết..." "Giết!" Vô số Yêu tộc, tiếng giết vang trời.

“Tinh thần, rơi!” Phục Hy chỉ huy đại trận, dùng Hà Đồ Lạc Thư trấn áp chư thiên.

Vô số tinh đấu chi lực hội tụ, hóa thành từng ngôi sao lớn, từ trên Cửu Thiên ầm ầm rơi xuống, nhằm thẳng đỉnh đầu Bàn Cổ mà giáng xuống.

“Grà...” Ầm...

Bàn Cổ giơ rìu lớn, thường một rìu là có thể chém rơi một ngôi sao.

Hai trận đối quyết, kinh thiên động địa.

Toàn bộ Hồng Hoang đều đang run rẩy.

Không hổ là trận pháp đệ nhất dưới Tru Tiên Kiếm Trận giữa trời đất.

Nhưng hai trận pháp đối quyết mấy năm, lại không thể phân ra thắng bại.

Thế là, Yêu tộc thay đổi chiến lược.

Đế Tuấn nói: “Phục Hy huynh, chúng ta đấu tiêu hao với chúng, đừng đánh Bàn Cổ, đánh đám Vu nhân kia!” “Được!” Phục Hy cũng lĩnh hội được tinh túy trong lời nói của Đế Tuấn, đại trận chuyển hướng, nhắm thẳng vào vô số tiểu Vu.

“Ầm ầm ầm...” Từng ngôi sao lớn, mang theo sức mạnh vô song, xé rách hư không rơi xuống, lăn vào đại địa, từng đám mây hình nấm bốc lên.

Những Vu nhân bị năng lượng của ngôi sao lớn va chạm phải, đều mất mạng.

Một ngôi sao lớn, có thể tiêu diệt mấy ngàn, thậm chí mấy vạn Vu nhân.

“Giết...” Bên này, Vu tộc tự nhiên cũng không cam chịu yếu thế, ngươi giết ta, chẳng lẽ ta không biết giết ngươi?

“Ầm...” Rìu lớn của Bàn Cổ bổ vào phúc địa của Yêu tộc.

Lập tức vô số Yêu tộc từ trên trời rơi xuống, vô số thi thể rơi xuống đại địa, núi sông băng liệt, sông ngòi tắc nghẽn.

Vô tận mưa máu rơi xuống, nhuộm đỏ cả Hồng Hoang.

Xung quanh Bất Chu Sơn, bị nhuộm thành màu đỏ máu.

Dưới lớp đất màu đỏ máu, lại có từng luồng khí tức màu đen tuôn ra, rót vào linh khí trời đất, bị Vu tộc và Yêu tộc đang chiến đấu hấp thu.

Binh sĩ hai tộc đều mắt đỏ ngầu, lòng đầy điên cuồng.

Dưới sự xâm thực của sát khí, bất luận là Vu tộc hay Yêu tộc, đều không sợ chết, từng đợt từng đợt liều mạng, tử vong.

Giết ta!

Ta giết ngươi!

Cứ thế đấu tiêu hao với nhau đi.

Nhưng mấy tháng sau, bên Vu tộc phát hiện có gì đó không ổn.

Tại sao?

Bởi vì tổng số lượng Vu tộc ít hơn, chỉ có trăm ức nhân khẩu, đánh một hồi thì tiên thiên Vu tộc đã chết mất tám thành.

Ngược lại Yêu tộc, cũng chỉ chết mất năm thành.

Tinh nhuệ và đại năng của Yêu tộc đều được bảo vệ dưới Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, nếu cứ tiếp tục đấu tiêu hao như vậy, bên họ chắc chắn sẽ chịu thiệt.

Yêu tộc thì lại cười ha hả.

Đế Tuấn mắt đỏ ngầu, nói: "Huynh đệ, sắp rồi, thắng lợi của Yêu tộc ta ở ngay trước mắt, cố lên!" "Giết!" Bên phía Vu tộc, Thập Nhị Tổ Vu, Đại Vu, tiểu Vu cũng đều bị sát khí che mờ mắt, nhất thời mất đi lý trí.

Tổ Vu Cửu Phượng là một trong số ít người của Vu tộc có thể giữ được thần trí.

Nàng nói với Đế Giang: "Đại ca, chúng ta tổn thất thảm trọng, không thể đánh như vậy được nữa!

Nếu cứ đánh tiếp, tiểu Vu và Đại Vu của chúng ta sẽ chết hết, đến lúc đó cho dù Thập Nhị Tổ Vu chúng ta còn sống, Vu tộc chẳng phải cũng danh tồn thực vong rồi sao?" "..." Mọi người nhìn ra chiến trường.

Ai nấy đều kinh hãi.

Cộng Công là một trí giả của Vu tộc, lúc này cũng không còn chủ ý, nhìn về phía Cửu Phượng hỏi: "Cửu Phượng muội tử, chúng ta bây giờ nên đối phó thế nào?" Cửu Phượng nói: "Rút..." "Không được!" "Không thể nào!" "Không thể rút, Vu tộc ta không sợ chết, sao có thể rút lui!" "Chúng ta là chính tông Bàn Cổ!" "Đúng vậy, Phụ Thần đang ở trên trời nhìn chúng ta, nếu chúng ta rút lui, sau này còn mặt mũi nào đi gặp Phụ Thần?" Cửu Phượng vừa nói một chữ, các Tổ Vu đã đồng loạt phản đối.

Sắc mặt nàng tối sầm, nói: "Các vị ca ca, nghe tiểu muội nói hết đã, ý của ta là rút, chứ không phải đầu hàng, chúng ta rút lui một chút, tiến vào Bất Chu Sơn mà đánh!" "Tại sao?" Ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía Cửu Phượng.

Chương 177

Cửu Phượng nói: "Đơn giản mà, xung quanh Bàn Cổ Thần Điện, có uy áp của Phụ Thần, đối với các chủng tộc ngoài Vu tộc chúng ta, bất kể là ai, chỉ cần đặt chân vào, sẽ lập tức bị suy yếu ba thành chiến lực, lợi thế tốt như vậy nếu chúng ta không dùng, chẳng phải quá ngu ngốc sao?" Nghe vậy, mắt của đám người Vu tộc lập tức sáng lên.

Ba thành chiến lực thì cũng không sao.

Nhưng... ta tuyệt đối không làm kẻ ngu ngốc!

Phải rút, chúng ta phải làm trí giả.

"Tiểu muội nói rất đúng, hợp ý ta!" Trí giả Cộng Công cười ha hả, nói: "Đại ca, huynh thấy thế nào?" "Rút!" Đế Giang nghiến răng, phất tay thu lại đại trận, trực tiếp xé rách không gian, mang theo toàn bộ tàn quân của Vu tộc, di chuyển tức thời, trở về lưng chừng Bất Chu Sơn.

"Hả?" Yêu tộc không để ý, Vu tộc đã chạy mất.

Điều này khiến Đế Tuấn ngẩn người.

Sau đó, cả Yêu tộc đều ngẩn người.

"Chạy rồi?" Đế Tuấn không thể tin nổi.

"Ha ha ha ha..." Đông Hoàng Thái Nhất mắt đỏ ngầu cười lớn: "Đại ca, Vu tộc sợ rồi, sợ rồi, ha ha ha, chúng ta sắp thắng rồi!" "Không sai!" Đế Tuấn vui mừng, đây có lẽ là ngày vui nhất trong đời hắn, nhìn về phía Vu tộc bỏ chạy, nói: "Huynh đệ, Vu tộc đã chạy, chúng ta thừa thắng truy kích, đập nát Bàn Cổ Thần Điện, bây giờ chúng không còn chút sức kháng cự nào nữa, đi thôi, huynh đệ!" "Giết..." "Giết tới, diệt Vu tộc!" "Thiên đình thống nhất Hồng Hoang, chỉ trong ngày hôm nay!" "Giết!" Đế Tuấn chỉnh đốn lại quân đội, đại

quân xuất phát, mấy trăm ức yêu binh trực tiếp xé rách không gian, tiến về khu vực trung tâm Bất Chu Sơn.

Bàn Cổ Thần Điện, đã ở ngay trước mắt.

"Ở đó, ta thấy rồi!" Đông Hoàng Thái Nhất nói: "Huynh đệ, giết tới, diệt Vu tộc!" Ầm ầm ầm...

Đế Tuấn cách vô số không gian, vung một kiếm.

Kiếm quang vô tận bay vào Vu tộc, quét sạch một mảng.

Giết...

Yêu tộc lao về phía Vu tộc.

Thế nhưng, ngay từ khoảnh khắc bước vào Bất Chu Sơn, họ đột nhiên cảm thấy quy tắc trời đất ở đây dường như đã thay đổi.

Nơi đây ẩn chứa một luồng khí tức của Lực chi Đại đạo, tất cả những người ở đây, sức mạnh và thần thức, đều bị áp chế ba thành.

"..." Phục Hy nói: "Không ổn, bệ hạ, đây là kế dụ địch thâm nhập của Vu tộc, chúng ta trúng kế rồi." "Không sai!" Côn Bằng nhíu mày nói: "Bệ hạ, Vu tộc sợ là cố ý dẫn chúng ta đến đây, để làm suy yếu sức mạnh của chúng ta!" "Ừm!" Đế Tuấn gật đầu, nói: "Bản đế sao lại không nhìn ra, nhưng thế thì đã sao?

Giờ này khắc này, chúng ta không đánh có được không?

Nếu chúng cứ cả đời rúc ở đây, chẳng lẽ chúng ta cả đời không đánh nữa, mặc kệ chúng sao, đánh..." "Đánh..." Đông Hoàng Thái Nhất cũng kiên quyết muốn đánh.

Chiếc chuông lớn trong tay vỗ một cái!

Keng...

Hỗn Độn Chung áp xuống.

“Giết...” “Giết...” Một bên, sức mạnh của Yêu tộc bị suy yếu ba thành, bên kia, Vu tộc thương vong thảm trọng.

Thế là, đại chiến giữa hai tộc, lại trở về trạng thái cân bằng kỳ lạ đó.

Trong tay Yêu tộc lại có Đồ Vu Kiếm, nên tổng hợp lại, Yêu tộc chiếm ưu thế hơn một chút.

Vu tộc dựa lưng vào Bàn Cổ Thần Điện, không chỉ có thể áp chế Yêu tộc, mà còn có thể tăng cường sức mạnh cho bản thân, hai tộc lại đánh nhau ở đây một thời gian, kết quả phát hiện vẫn là một trận hòa.

“Không được!” Phục Hy nói: “Bệ hạ, chúng ta lại bày đại trận đi!” Bên Yêu tộc chuẩn bị bày binh bố trận.

Vu tộc cũng đã nhìn ra manh mối.

Đế Giang nói: “Tuy Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của chúng ta không yếu, nhưng nếu xét về công kích quần thể, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận mạnh hơn, nơi đây là Bàn Cổ Thần Điện, không thích hợp để bố trận, huynh đệ, có ai có cách phá trận không?” Mọi người lắc đầu.

Chỉ có Huyền Minh đứng ra, nói: “Ta có cách, đại ca, hãy yểm hộ cho ta, ta đi giết Phục Hy, Phục Hy là mấu chốt, nếu Phục Hy chết, đại trận tự nhiên không thể bố trí được!” “Được!” Các Tổ Vu khác cũng hiểu ra mấu chốt.

Đế Giang nói: “Cẩn thận, chúng ta sẽ hộ pháp cho muội!” “Ừm!” Huyền Minh hóa ra bản thể, ầm một tiếng nhảy lên trời, nhân lúc Yêu tộc đại trận chưa kịp dựng lên, đã đến thẳng trước mặt Phục Hy.

“Ầm...” Một chiêu bay ra, đánh về phía Phục Hy.

Thế nhưng, Hà Đồ Lạc Thư trong tay Phục Hy là cực phẩm tiên thiên linh bảo, có sức phòng ngự vô thượng.

Huyền Minh, không hề làm Phục Hy bị thương.

Ngược lại, thấy Huyền Minh tấn công Phục Hy, phía sau Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn vội vàng cứu viện, tấn công về phía Huyền Minh.

"Hỏng rồi!" Huyền Minh hít sâu một hơi, thầm nghĩ: Phu quân từng nói, ta sẽ chết trên chiến trường, e rằng chính là hôm nay.

Thôi kệ!

Huyền Minh trong lòng quyết tâm, nói: "Ta có chết, cũng phải phá được Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!" Ầm...

Thân thể vạn trượng của Huyền Minh, đột nhiên bành trướng.

Một luồng khí tức kinh khủng tột độ, lan tỏa khắp Bất Chu Sơn.

"Không ổn..." Đế Tuấn nói: "Nàng ta muốn tự bạo!" "Không ổn, nàng ta muốn tự bạo, mau chạy..." Đế Tuấn mắt lanh tay lẹ, định rời đi.

Nhưng...

đã không kịp nữa rồi!

"Tiểu muội..." Phía sau, mười một Tổ Vu gào thét đến xé lòng.

Không sai, Huyền Minh xông lên tự bạo, là muốn dùng thân thể và sinh mệnh của mình để đổi lấy thắng lợi cho Vu tộc.

Ầm...

Cuối cùng, thân thể Huyền Minh bành trướng trong nháy mắt, rồi ầm ầm nổ tung.

Tự bạo!

Tu sĩ tự bạo, là đem toàn bộ tinh túy của cả đời, bộc phát ra trong một khoảnh khắc, năng lượng trong đó có thể tưởng tượng được,

thậm chí có thể sánh ngang với một kích của Thánh nhân bình thường.

"Keng..." Đông Hoàng Thái Nhất tay còn nhanh hơn, trước khi Huyền Minh tự bạo, đã tế ra Hỗn Độn Chung, che chắn cho mình, Đế Tuấn và Côn Bằng.

Bành...

Một quầng sáng kịch liệt nổ tung.

Hỗn Độn Chung trực tiếp bị năng lượng xung kích bay ra ngoài, rơi vào hư không vỡ nát, lạc vào hỗn độn.

"Ầm ầm ầm..." Huyền Minh tự bạo, tuy Đông Hoàng Thái Nhất cứu được Đế Tuấn và Côn Bằng, nhưng Phục Hy lại chỉ có cực phẩm tiên thiên linh bảo Hà Đồ Lạc Thư phòng hộ, dưới sức mạnh của tự bạo, chút lực phòng ngự đó quá yếu.

Năm đó Hồng Vân tự bạo, Minh Hà tuy có Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên hộ thân, lực phòng ngự còn cao hơn một bậc, Minh Hà lại mạnh hơn Phục Hy mấy lần.

Trong tình huống đó, Minh Hà vẫn tan biến.

Chương 178

Huống hồ là Phục Hy lúc này.

Ầm...

Sau vụ nổ, tại chỗ chỉ còn lại cực phẩm tiên thiên linh bảo Hà Đồ Lạc Thư.

Huyền Minh và Phục Hy, toàn bộ thân vẫn.

Sau khi Huyền Minh tự bạo, một chuỗi vòng cổ trên cổ nàng mà Lâm Phàm đã thi triển đạo pháp đột nhiên phát ra chút ánh sáng, cách không bao bọc lấy linh hồn của nàng, và hút linh hồn Huyền Minh vào trong.

Ánh vàng lóe lên, chiếc vòng cổ đó xé rách hư không, trong chớp mắt đã đến Địa Phủ, rơi vào tay Lâm Phàm.

Sau khi Phục Hy thân vẫn, từ trên người y bay ra một quả Hồng Tú Cầu, tác dụng giống hệt chiếc vòng cổ ánh vàng, cũng bảo vệ linh hồn Phục Hy, hút linh hồn đi, bay vào hỗn độn ngoài ba mươi ba tầng trời, rơi vào tay Nữ Oa nương nương trong Oa Hoàng Cung.

Một giọt lệ chảy ra từ mắt Nữ Oa: "Ca ca à, cuối cùng huynh cũng đã trở về..." ...

Ầm ầm ầm...

"Tiểu muội..." "Tiểu muội..." "Yêu tộc, chết hết cho ta..." Mười một Tổ Vu không còn giữ lại gì nữa, mỗi người đều mắt đỏ ngầu lao vào quân đội Yêu tộc.

Bên kia, Đông Hoàng Thái Nhất dẫn theo Đế Tuấn và Côn Bằng, cũng từ trong hỗn độn lao ra.

“Giết...” “Giết...” Đại chiến Vu Yêu bắt đầu, hai bên đều có sự kiềm chế, có thể tìm ra quy luật, nhưng bây giờ, hai bên đã giết đến đỏ mắt, tầng lớp cao nhất bắt đầu mất đi lý trí.

Như vậy, cả Bất Chu Sơn đâu đâu cũng là tiếng chấn động.

“Bành...” “Bành...” Đế Tuấn phất tay, ném Hà Đồ Lạc Thư, cách không đánh về phía Đế Giang.

Đông Hoàng Thái Nhất tay cầm Hỗn Độn Chung, một mình địch bốn, đối đầu cứng rắn với Chúc Dung, Chúc Cửu Âm, Cường Lương, bốn đại Tổ Vu.

Sáu Tổ Vu còn lại giao đấu với Thập Đại Yêu Thánh của Yêu tộc.

Ngược lại Côn Bằng lại có vẻ không có việc gì làm.

Thôi vậy, đánh Tổ Vu, Đại Vu đi.

Côn Bằng vỗ cánh một cái, liền có vô số Vu tộc bỏ mạng.

“Chết...” Đế Giang đã nổi điên thật sự, cũng không quản ba bảy hai mốt, vươn tay trực tiếp ôm chặt lấy Đế Tuấn, hai người ôm lấy nhau.

“Tiểu muội, ta đến với muội đây, bạo...” Ầm...

Đế Giang cũng lựa chọn tự bạo.

Đế Giang tự bạo, thảm liệt hơn Huyền Minh trước đó.

Mưa máu bay loạn, đá núi lăn lóc, vô số ngọn núi lớn bị san thành bình địa, vô số hư không hóa thành hư vô, ánh mặt trời giữa trời đất cũng vì thế mà tối sầm lại, chỉ còn lại quầng sáng trên Bất Chu Sơn.

Chói mắt đến lóa mắt!

Ầm...

Hồng Hoang rung chuyển kịch liệt.

Đế Giang tự bạo, Đế Tuấn tự nhiên không thể sống sót, hắn bị Đế Giang ôm chặt tự bạo.

Trong tình huống này, không chỉ thân thể Đế Tuấn, mà ngay cả nguyên thần và hồn phách cũng trực tiếp bị dư chấn của vụ tự bạo xóa sổ, hoàn toàn mất đi khả năng sống lại.

Càng khoa trương hơn, một vụ nổ đã làm nổ tung cực phẩm tiên thiên linh bảo Hà Đồ Lạc Thư thành hai mảnh.

"Đại ca..." Đông Hoàng Thái Nhất thảm thiết kêu lên.

Các Tổ Vu khác cũng theo đó mà kêu lớn.

Côn Bằng mắt lanh tay lẹ, thấy Đế Tuấn đã chết, biết lần đại chiến Vu Yêu này sẽ không có kết cục tốt đẹp, bèn vỗ cánh, cuốn lấy ba món bảo vật rơi ra của Đế Tuấn, chính là Hà Đồ Lạc Thư và một thanh kiếm, Đồ Vu Kiếm.

"Vù..." Côn Bằng thậm chí còn không chào một tiếng, trực tiếp mang theo bảo vật hóa thành lưu quang bay về Bắc Hải.

"Côn Bằng... ta nhất định sẽ giết ngươi..." Đông Hoàng Thái Nhất vừa hận vừa giận, trong lòng đau buồn vì cái chết của đại ca, khí tức đan xen, mắt đỏ ngầu, pháp lực trong cơ thể hơi khựng lại.

Một chút khựng lại không sao, nhưng lại bị Thời gian Tổ Vu Cường Lương nắm lấy cơ hội, bốn người lập tức chiếm thế thượng phong, áp đảo Đông Hoàng Thái Nhất.

"Ha ha ha ha..." Đông Hoàng Thái Nhất vừa chiến đấu, vừa cười không ngớt, nói: "Không ngờ Thiên đình đường đường, lại rơi vào tình cảnh này, được lắm... kế hay, kế hay...

Chư Thánh...

Thiên Đạo, kế hay lắm!" "Đại ca... tiểu đệ đến với huynh đây..."

Keng...

Đông Hoàng Thái Nhất không chút phòng ngự, đem toàn bộ pháp lực của mình rót vào Đông Hoàng Chung, bốn mươi tám tầng cấm chế của Đông Hoàng Chung toàn bộ mở ra.

Hỗn Độn Chung vừa xuất hiện, trấn áp hồng mông, thu nạp càn khôn, bản thân có công năng định cách thời không.

Pháp lực vô tận bay ra, định trụ Cường Lương, Chúc Cửu Âm, Cửu Phượng và Chúc Dung bốn người trong hư không trong một hơi thở.

Sau đó, Đông Hoàng Thái Nhất hóa ra bản thể Kim Ô, ầm một tiếng...

Một luồng ánh sáng chói mắt, đột nhiên lao ra, lấy Bất Chu Sơn làm trung tâm, lan tỏa khắp cửu thiên thập địa.

Đại địa Hồng Hoang, rung chuyển mười hai lần.

Cả Bất Chu Sơn lung lay sắp đổ.

Đông Hoàng Thái Nhất, tự bạo!

Đồng thời, một vụ nổ đã mang đi bốn đại Tổ Vu của Vu tộc: Chúc Dung, Cường Lương, Cửu Phượng, Chúc Cửu Âm...

"Ca ca..." "Tiểu muội..." "Đông Hoàng bệ hạ..." Yêu tộc và Vu tộc, đồng thời gào thét đến xé lòng, nhưng tay vẫn không hề dừng lại.

Ầm...

Yêu Thánh Bạch Trạch tự bạo!

Ầm...

Tổ Vu Câu Mang tự bạo!

Ầm...

Ầm...

Từng Đại Yêu, từng Tổ Vu, nối tiếp nhau tự bạo.

Chương 179

Cả Hồng Hoang hỗn loạn, vô số sinh linh run rẩy, Bất Chu Sơn lung lay sắp đổ.

Trong một khoảnh khắc, thế giới trở nên yên tĩnh.

Yêu tộc chạy tán loạn, Vu tộc cũng ngừng tấn công.

Vu tộc không còn nữa!

Yêu tộc cũng không còn nữa.

Cả Bất Chu Sơn, những đại lão vô số, giờ chỉ còn lại một Tổ Vu, mất đi nửa thân thể, chiến đấu đến cuối cùng, Cộng Công thị.

Trí giả của Vu tộc.

Cộng Công thị mở mắt, nhìn xung quanh.

Thi thể!

Máu tươi!

Ánh máu vô tận!

Không còn nữa...

đều không còn nữa!

Ca ca chết rồi, muội muội tự bạo rồi.

Vu tộc không còn, Yêu tộc cũng diệt.

"Ha ha ha ha ha... ha ha ha ha ha..." Tổ Vu Cộng Công thị cười lớn, hướng lên trời gầm ba tiếng: "Ta thắng rồi, Vu tộc ta thắng rồi, Vu tộc thắng rồi..." Nhưng thắng rồi thì sao?

Đế Tuấn, Thái Nhất, đại ca, đây là cảnh tượng mà các ngươi muốn thấy sao?

“Ha ha ha ha...

Chư Thánh...

Thiên Đạo, kế hay lắm...” Cộng Công thị lê lết thân thể lung lay sắp đổ, nhìn Bất Chu Sơn lung lay sắp đổ, nói: “Hôm nay, trí giả Vu tộc ta, Cộng Công thị, lấy cái chết kháng thiên...” Ầm...

Cộng Công dồn lực vào chân, thân thể như quả pháo bay đi, một đầu đâm vào Bất Chu Sơn.

Bất Chu Sơn đang lung lay sắp đổ, nửa thân núi ầm ầm rơi xuống!

Ầm...

Cộng Công dồn lực vào chân, đại địa lập tức nứt ra những vết nứt như mạng nhện.

Thân thể y như một quả pháo bay đi, ầm ầm đâm vào Bất Chu Sơn, nửa thân núi đang lung lay trên Bất Chu Sơn, ầm ầm rơi xuống đất.

Ầm...

Đại địa rung chuyển, bụi đất bay mù mịt.

Tổ Vu cuối cùng của Vu tộc, chết.

Đại chiến Vu Yêu, không có người chiến thắng, người chiến thắng cuối cùng là Thiên Đạo.

Ánh mắt của các Thánh nhân đều nhìn về một phương trời, mỗi người đều có những cảm khái riêng.

“Hù...

Lượng kiếp Vu Yêu, cuối cùng cũng kết thúc!” “Thiên đình không còn...” “Vu tộc cũng không còn!” “Ủa, kia là gì?” Mọi người chỉ thấy một luồng ánh sáng vàng kim, từ trong vô số thi thể hiện ra, cuối cùng

hóa thành lưu quang, đâm thẳng vào một khe nứt trên nửa thân núi còn lại của Bất Chu Sơn.

Sau đó, khe nứt trên thân núi khép lại, không còn dấu vết.

"Hỗn Độn Chung, trời ơi của tôi...

đó là Hỗn Độn Chung..." "Hỗn Độn Chung của Đông Hoàng Thái Nhất, đi cướp bảo vật thôi..." Trong Hồng Hoang, vô số người đổ xô đến.

Ngay cả Tây Phương Nhị Thánh cũng hóa thành lưu quang bay đến Bất Chu Sơn, hy vọng tìm được Hỗn Độn Chung, đó là tiên thiên chí bảo, dùng nó để trấn áp khí vận của một giáo, còn gì tốt hơn.

Ngay cả khi không trấn áp khí vận, sau khi có được nó cũng có thể hoành hành Hồng Hoang.

Nhưng Bất Chu Sơn đã xóa sạch mọi dấu vết, không thể tìm thấy, mặc cho vô số người đi lại tìm kiếm, thậm chí có người muốn phá Bất Chu Sơn, cũng vô ích.

Nhưng trên bầu trời, bầu trời xanh trong vắt, đột nhiên nứt ra một cái khe, sau đó mảnh vỡ bầu trời rơi xuống đất, một cái hố tròn lớn hiện ra, vô tận nước Thiên Hà đổ ngược vào Hồng Hoang, trực tiếp rơi xuống Bất Chu Sơn.

"..." Mọi người thấy cảnh tượng này, đều kinh hãi.

Nhưng chỉ cần suy nghĩ một chút là hiểu ra nhân quả.

Bất Chu Sơn là do xương sống của Bàn Cổ hóa thành, năm đó Bàn Cổ đỉnh thiên lập địa, chống đỡ trời đất Hồng Hoang, nên Bất Chu Sơn tương đương với cột chống giữa trời đất.

Bây giờ cột chống đã đổ, bầu trời nứt ra một cái khe, tự nhiên có thể hiểu được.

Ầm ầm ầm...

Nước Nhược Thủy của Thiên Hà rơi xuống nhân gian, lập tức hình thành trận đại hồng thủy vô biên, cuốn trôi mọi thứ.

Mấy bộ tộc và tộc quần Hồng Hoang ngay sát Bất Chu Sơn, trực tiếp bị cuốn đi.

Vô số nhân loại chết trong nước Nhược Thủy, vô số sinh linh không nơi nương tựa, Hồng Hoang tang thương khắp nơi, nạn cũ chưa qua, nạn mới đã đến.

"Vô Lượng Thiên Tôn!" Nguyên Thủy Thánh nhân ở Côn Luân Sơn!

Lão Tử Thánh nhân ở Thủ Dương Sơn!

Thông Thiên Thánh nhân ở Kim Ngao Đảo!

Tây Phương Nhị Thánh!

Nữ Oa!

Mấy vị Thánh nhân đều từ đạo trường của mình bay ra, đáp xuống Bất Chu Sơn.

Mọi người đều rõ, đại hồng thủy tràn vào Hồng Hoang, mang đến tai nạn vô tận cho vạn vật sinh linh.

Nhưng không ai quan tâm đến sự sống chết của sinh linh Hồng Hoang, tai nạn của sinh linh, đối với Thánh nhân, là một trường công đức.

Nếu có thể tiêu trừ một trận tai nạn, sẽ nhận được vô lượng công đức.

Vì vậy, các Thánh nhân gần như cùng một lúc, đều đến tranh giành công đức.

Nhưng mọi người đều đã đến, cũng không thể để một người độc chiếm được?

Chương 180

Thế là, Lão Tử đề nghị: "Vô Lượng Thiên Tôn, sinh linh Hồng Hoang lầm than, các vị sư đệ sư muội, hay là chúng ta trước tiên liên thủ chặn cái hố này, ngăn nước Thiên Hà chảy xuống, sau đó lại nghĩ cách vá trời, thế nào?" "Đại thiện!" Mọi người gật đầu khen hay.

Thế là, Lão Tử phất tay, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp bay ra, bay vào trong cái hố đó.

Nữ Oa, Nhị Thánh, Thông Thiên, Nguyên Thủy... mỗi người đều tế ra pháp bảo, mấy kiện pháp bảo bay ra, dùng sức mạnh pháp tắc, tạm thời chặn lại cái lỗ thủng trên trời.

Nhưng chặn lại cũng không phải là cách hay.

Thứ nhất là trông khó coi, thứ hai là phiền phức... bảo vật của Thánh nhân phải sử dụng, không thể cứ để ở đó không dùng được?

Hay là bàn chuyện vá trời đi.

Lão Tử hỏi: "Sư đệ sư muội, có cách nào vá trời hay không?" Nữ Oa nói: "Các vị sư huynh, vá trời, là sứ mệnh của Nữ Oa, ta sẽ luyện chế ngũ sắc thạch để vá trời, các vị sư huynh không cần lo lắng!" Những người khác vừa nghe, muốn độc chiếm công đức?

Làm sao được?

"Nữ Oa sư muội!" Nguyên Thủy là người đầu tiên đứng ra phản đối, nói: "Người ta nói đông người sức mạnh lớn, chúng ta đồng lòng chung sức, mới là thượng sách." "Không sai!" Tây Phương Nhị Thánh cũng nói: "Thương sinh trong thiên hạ, Tây phương chúng ta cũng nên góp một phần sức lực." Nữ Oa thấy độc chiếm e là không được, liền nói: "Thôi được, vậy thế này đi, chúng ta mỗi người tự luyện chế ngũ

sắc thạch, ai luyện ra đá trước, người đó vá trời, thế nào?" "Đại thiện!" Mọi người đồng ý, thế là mỗi người ngồi xếp bằng trên Bất Chu Sơn, bắt đầu luyện chế ngũ sắc thạch.

Cái gọi là ngũ sắc thạch, thực ra là dùng đạo pháp của bản thân, dung hợp diễn hóa thành sức mạnh hậu thiên ngũ hành, ngưng tụ thành đá, mới có thể vá trời.

Đối với các Thánh nhân đều không phải là chuyện khó, chỉ là phải tốn một chút thời gian mà thôi.

Các Thánh nhân tự luyện đá, tạm không nói...

Lại nói hồn phách Huyền Minh trở về Địa Phủ, liền bị Lâm Phàm từ trong chiếc vòng cổ lấy ra.

Hậu Thổ, Hậu Nghệ, và một đám người Vu tộc đều đã đến.

"Muội muội... phu quân... ta... ta chưa chết sao?" "Ta nhớ, ta đã tự bạo rồi mà!" "Đúng là đã chết rồi, đây là hồn phách của ngươi!" Lâm Phàm lắc lắc chiếc vòng cổ trong tay, nói: "Quên rồi sao, thứ này có thể bảo vệ hồn phách của ngươi!" "À..." Huyền Minh bừng tỉnh, rồi hỏi: "Phu quân, Vu tộc...

Vu tộc thế nào rồi?" Lâm Phàm lắc đầu, không nói gì.

"Muội muội, Vu tộc thế nào rồi, đại ca đâu?" Huyền Minh có một dự cảm không lành, nhìn về phía Hậu Thổ.

Hậu Thổ và Hậu Nghệ hai người mắt đẫm lệ lắc đầu.

"Kết cục của hai tộc Vu Yêu, thực ra từ đầu đã được định đoạt..." Lâm Phàm nhàn nhạt nói: "Đây là ý chí của Thiên Đạo, không thể thay đổi..." Ông ông ông...

Lâm Phàm phất tay, đem cảnh tượng cuối cùng của đại chiến Vu Yêu chiếu cho Huyền Minh xem một lượt.

“Không...” Huyền Minh gào thét đến xé lòng: “Phu quân... có thể cứu tất cả hồn phách của họ không?” Lâm Phàm lắc đầu: “Cứu một người, đã là vi phạm Thiên Đạo rồi, nếu cứu toàn bộ, ý chí của Thiên Đạo còn có ý nghĩa gì, đây là định cục, không thể thay đổi!” “Thôi được, ta sẽ tái tạo nhục thân cho ngươi!” Lâm Phàm hít sâu một hơi: “Và ban cho một cơ duyên lớn!” Ầm ầm ầm...

Lâm Phàm phất tay, từ trong Vạn Thảo Đồ Phổ lấy ra một ít bản nguyên tinh huyết, tái tạo một cỗ đạo thể, và dùng pháp lực vô thượng, dung hợp linh hồn của Huyền Minh với đạo thể.

Huyền Minh trọng sinh, dung mạo giống hệt như lúc còn sống.

“Hình dạng linh hồn không thay đổi, nhưng cỗ thân thể này, lại không phải là nhục thân của Vu tộc, cũng không có sự cưỡng hoành của Vu tộc!” Lâm Phàm nói: “Từ nay về sau, ngươi cũng không được rời khỏi Địa Phủ, cứ ở lại đây, trấn thủ Địa Phủ, làm Phong Đô Đại Đế, thế nào?” Năm đó khi phân phong quả vị, Lâm Phàm đã giữ quả vị Phong Đô Đại Đế trong tay, ban đầu không vội giao cho ai, nay cơ duyên đến, thì ban cho.

Đều là người nhà mình!

Đến đây!

Huyền Minh trở thành Phong Đô Đại Đế, thống lĩnh Địa Phủ, tổng quản việc nhà, trở thành người đứng đầu trên thực tế của Địa Phủ.

Tuy Hậu Thổ là Thánh nhân, nhưng Thánh nhân không quản sự.

“Phu quân!” Hậu Thổ nhìn Lâm Phàm, nói: “Hậu Thổ bây giờ không thể rời khỏi Địa Phủ, có một việc, hy vọng phu quân giúp đỡ!” “Đừng khách sáo, cứ nói đi!” Lâm Phàm gật đầu.

Hậu Thổ nói: “Đại chiến Vu Yêu, Yêu tộc và Vu tộc gần như đã biến mất, nhưng ở gần Bất Chu Sơn, vẫn còn một số tàn dư của Vu

tộc, ta hy vọng phu quân có thể giúp ta đưa những tộc nhân đó vào Địa Phủ, từ nay không được đi lại trong Hồng Hoang, một là tìm cho họ một nơi ở tốt, hai là, cũng để ràng buộc họ, giữ lại một chút huyết mạch cho Vu tộc!" "Được!" Lâm Phàm không chút do dự đáp ứng.

Đại chiến Vu Yêu, hai tộc tiêu vong, thực ra không phải là không còn một ai, bất luận là Vu tộc hay Yêu tộc, đều không chết hết.

Lâm Phàm phất tay, phá vỡ không gian vô tận, thân hình khẽ động đã vào trong Hồng Hoang.

Trên trời, nước Cửu Thiên tuy không còn chảy xuống, nhưng nước trên mặt đất, vẫn đang hoành hành khắp Hồng Hoang, Nhược Thủy không phải là nước bình thường, sức phá hoại gấp mười lần nước thường.

Chư Thánh đều đang tranh giành công đức, nhưng không ai quan tâm đến đại hồng thủy của Hồng Hoang.

"Ai..." Lâm Phàm nhìn những Thánh nhân đang luyện đá trên đỉnh Bất Chu Sơn, không khỏi lắc đầu.

Những người này, thật sự coi chúng sinh như không có gì, đúng với câu nói: "Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cẩu, Thánh nhân bất nhân, dĩ bách tính vi sô cẩu!" (Trời đất vô tình, coi vạn vật như chó rơm, Thánh nhân vô tình, coi trăm họ như chó rơm!) "Thu..." Lâm Phàm phất tay, pháp lực vô tận tuôn ra, Thời gian Đại đạo và Không gian Đại đạo cùng sử dụng, hỗ trợ cho ba ngàn đại đạo còn lại, hình thành một luồng tạo hóa chi lực huyền diệu trong Hồng Hoang.

Vù!

Nước Nhược Thủy chảy vào Hồng Hoang, bị Lâm Phàm phất tay thu toàn bộ, cất vào không gian bảo vật.

Tai họa nước Nhược Thủy trong Hồng Hoang lập tức được hóa

giải.

Vạn tộc sinh linh khấu bái Lâm Phàm.

"Đa tạ Thánh nhân!" "Đa tạ Lâm Phàm Thánh nhân đã giúp chúng con giải trừ tai nạn!" "Cảm tạ Thánh phụ..." Bây giờ Hồng Hoang, Nhân tộc đã trở thành chủng tộc chính của trời đất, nhân khẩu vô số, chịu tai ương tự nhiên cũng phần lớn là Nhân tộc, Lâm Phàm hưởng ba thành khí vận của Nhân tộc, tự nhiên không thể không quan tâm.

Nhưng, vạn vạn không ngờ, giơ tay giúp bá tánh trừ hồng thủy, trên Thiên Đạo kim lôi cuộn trào, lại có vô lượng công đức rơi xuống.

Ầm ầm ầm...

Một đám mây công đức vàng kim khổng lồ, mang theo tạo hóa huyền quang, gia trì lên người Lâm Phàm.

Sáu vị Thánh nhân đang luyện đá thấy vậy, ai nấy đều mắt chữ A mồm chữ O.

"..." "Thu dọn hồng thủy cũng có nhiều công đức như vậy sao?" "Ta..." "Ai, đáng tiếc đáng tiếc quá..." Các Thánh nhân ai nấy đều lắc đầu, như thể mất một miếng thịt mỡ lớn mà đau lòng, nếu sớm biết trừ hồng thủy cũng có công đức như vậy, đã sớm làm rồi, sao có thể để lại cho Lâm Phàm?

Nhưng sự đã đến nước này, hối hận cũng vô dụng.

Ừm... tiếp tục luyện đá đi!

Lâm Phàm thu dọn hồng thủy, nhận công đức Thiên Đạo.

Nhưng hắn vốn không ưa thái độ cao cao tại thượng của các Thánh nhân, nên không đi tìm Vu tộc ngay lập tức, mà cố ý đi một vòng, đáp xuống đỉnh Bất Chu Sơn.

Nữ Oa, Tam Thanh, Nhị Thánh, sáu vị Thánh nhân đang luyện chế

ngũ sắc thạch.

Thấy Lâm Phàm, ngoài Nữ Oa thật lòng vui mừng, sắc mặt của những người còn lại thật là đặc sắc.

Chương 181

“Lâm...

Thánh nhân...” Nguyên Thủy cười gượng.

Sự chênh lệch cảnh giới quá lớn, đã hoàn toàn đập tan chút kiêu ngạo và tự phụ trong lòng Nguyên Thủy.

Hắn cũng biết, cả đời này đều không thể so sánh với Lâm Phàm.

Một Thánh nhân lĩnh ngộ hai môn đại đạo, đuổi theo người ta?

“Lâm Thánh nhân...” Nguyên Thủy nói: “Chào ngài!” “Chào!” Nguyên Thủy lại có lễ phép như vậy?

Lâm Phàm cũng cảm thấy hơi bất ngờ: “Các vị đang làm gì vậy?” Lâm Phàm biết rõ còn cố hỏi.

Lão Tử không nói gì, Thông Thiên tiếp tục luyện chế ngũ sắc thạch.

Chuẩn Đề nói: “Hồi bẩm Thánh nhân sư huynh, chúng ta đang luyện chế ngũ sắc thạch, để vá trời!” “Vá trời?” Lâm Phàm chỉ tay lên cái hố khổng lồ trên trời, nói: “Cái đó sao?” “Đúng vậy!” Nguyên Thủy nói: “Chúng ta sắp luyện chế thành công rồi, Lâm Phàm Thánh nhân, ở đây có chúng ta trông coi là được, không phiền ngài nữa...” “Đúng đúng đúng...” Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cũng theo đó nói: “Chuyện nhỏ này, mấy tiểu đệ có thể lo được, không dám phiền sư huynh ngài ra tay!” “Sư huynh, cứ đi làm việc của ngài đi!” Xem ra, mình không được chào đón.

Lâm Phàm chắp tay sau lưng đứng, nhìn cái hố trên trời, nói: “Vá trời, cần luyện chế ngũ sắc thạch, phiền phức vậy sao?” Lúc này Nữ Oa nói: “Lâm Phàm ca ca, ba mươi ba tầng trời, không thuộc ngũ hành,

nên, trên thế giới này căn bản không có thứ gì có thể trực tiếp lấp đầy, chúng ta luyện chế ngũ sắc thạch, là dùng ngũ hành nghịch diễn tiên thiên, mới có thể vá được cái hố này!" "Vậy sao!" Lâm Phàm nhàn nhạt cười, nói: "Thực ra, quá phiền phức rồi, xem ta đây!" Trong lòng mọi người run lên.

Chỉ thấy Lâm Phàm chỉ tay về phía cái hố đó, nói: "Đạo pháp điền bổ..." (Dùng đạo pháp lấp đầy) Ông ông ông...

Từ đầu ngón tay hắn vô số đạo pháp bay ra, hóa thành ức vạn phù văn, mang màu sắc ngũ sắc ban lan, ầm ầm bay lên, nhập vào cửu thiên.

Vô số phù văn bay vào bầu trời, xây dựng nên khung xương ở chỗ cái hố, lại có vô số phù văn nhỏ lấp đầy những chi tiết nhỏ, chỉ trong vài hơi thở, cả bầu trời đã được lấp đầy hoàn chỉnh.

Soạt soạt soạt...

Bảo vật của các Thánh nhân rơi đầy đất.

Bầu trời đã được sửa chữa bằng phẳng, không còn tìm thấy một chút dấu vết nào.

Lâm Phàm dùng đạo pháp, vá lại bầu trời.

Ầm ầm ầm...

Vá trời là đại công đức.

Trên Thiên Đạo lại có kim lôi rơi xuống, vô số công đức gia trì lên người Lâm Phàm.

Lâm Phàm thở dài một hơi, nói: "Công đức, đối với ta đều vô dụng, Thiên Đạo cứ nhất quyết cho ta... thật phiền quá đi..." Nói xong, một bước bước ra, biến mất ở chân trời, để lại sáu vị Thánh nhân ai nấy đều mặt mày méo xệch, nhưng lại không dám nói nửa lời không

phải.

Không chỉ không dám nói nửa lời không phải, mà còn bắt đầu tâng bốc lẫn nhau.

“Lâm Phàm sư huynh thật là cao tay, giơ tay nhấc chân đã hoàn thành được kỳ tích mà chúng ta cả đời cũng không thể hoàn thành!” Điều bất ngờ là, người đầu tiên tâng bốc, lại là Lão Tử vốn thanh tĩnh vô vi.

Sau đó, Nguyên Thủy tiếp lời: “Không sai, Thiên Đạo giáng xuống vô lượng công đức, quả thật cũng chỉ có Lâm sư huynh mới xứng đáng!” “Chậc chậc chậc...” Tiếp Dẫn theo sau nói: “Cách vá trời của Lâm sư huynh, thật là cao minh, trong đó dường như ẩn chứa vô tận đại đạo, ta phải ở đây tham ngộ một năm, để tỏ lòng kính trọng với Lâm sư huynh!” “Theo ta thấy, Lâm sư huynh lần này vá lại bầu trời, công đức có thể tạo hóa chúng sinh, cứu mạng vạn tộc trong cả Hồng Hoang...” Chuẩn Đề nói: “Công đức lần này của Lâm sư huynh, thật có thể sánh ngang với khai thiên tích địa...” Phụt...

Phụt...

Chuẩn Đề vừa nói xong, những người khác đều trán nổi gân xanh: Mẹ kiếp, không nịnh bợ thì chết à, khai thiên tích địa?

Lâm Phàm đã đi đến chân trời, nhưng vẫn nghe được cuộc thảo luận của các Thánh nhân.

Khi nghe Chuẩn Đề so sánh công đức của mình lớn hơn cả khai thiên tích địa, Lâm Phàm dù mặt dày, cũng suýt chút nữa rơi xuống khỏi đám mây.

Mẹ kiếp Chuẩn Đề, nịnh bợ cũng quá lố rồi đấy?

Rác rưởi!

Trong lúc các Thánh nhân đang thao thao bất tuyệt, mỗi người đều

khoác lác, đột nhiên, một chuyện bất ngờ xảy ra.

"Nhìn kìa!" Nữ Oa kinh hô một tiếng, chỉ lên trời.

Các Thánh nhân ngẩng đầu, lập tức kinh hãi.

Chỉ thấy bầu trời, đang từ từ chìm xuống, trời dường như ngày càng thấp, càng thấp.

"Chuyện gì vậy?" Chuẩn Đề dụi dụi mắt, nói: "Chẳng lẽ mắt ta hoa rồi?" "Không!" Lão Tử khẳng định lắc đầu: "Mắt ngươi không hoa, trời đang chìm xuống!" "Tại sao lại như vậy?" "Bởi vì..." Lão Tử nhíu mày, nói: "Không ổn, Bất Chu Sơn vốn là cột chống trời đất, do xương sống của Bàn Cổ đại thần hóa thành.

Bây giờ cột chống giữa trời đất bị Cộng Công thị một đầu đâm gãy, trời mất đi sự chống đỡ, tự nhiên sẽ rơi xuống, trời đất sẽ hợp lại làm một..." "Hả?" Nữ Oa kinh ngạc: "Trời đất hợp lại làm một?

Sư huynh, vậy chẳng phải trời đất sẽ trở về hỗn độn sao?" Trong hỗn độn, vốn không có trời đất Hồng Hoang, Bàn Cổ dùng ba ngàn đạo pháp làm gốc, một rìu khai phá ra thế giới.

Khi Hồng Hoang mới mở, trong không gian thanh trọc không phân, trên dưới không rõ.

Bàn Cổ dùng pháp lực vô thượng, phân ra trời và đất, còn đội trời xanh, chân đạp đại địa, tách trời đất ra, từ đó mới từ hỗn độn khai phá ra Hồng Hoang thực sự.

Bây giờ trời đất hợp nhất, vậy thì không cần nói nữa, chắc chắn sẽ trở về hỗn độn.

Trời đất trở về hỗn độn, những Thánh nhân này tự nhiên sẽ không chết, nhưng vô số sinh linh Hồng Hoang, dưới Đại La Kim Tiên toàn bộ đều sẽ toi mạng.

Bởi vì người dưới Đại La Kim Tiên, căn bản không thể đi lại trong hỗn độn được, phải không?

"...Hồng Hoang sắp xong rồi?" "Không ổn rồi!" "Làm sao bây giờ?" Các Thánh nhân vò đầu bứt tai.

Nhưng lúc này, chỉ có Nguyên Thủy mỉm cười, nói: "Các vị yên tâm, trời đất sẽ không trở về hỗn độn, ý chí Thiên Đạo đã sớm biết có kiếp nạn này, nên đã truyền cho bản tọa một đạo ý chí, các vị chờ, đợi ta đi lấy vật chống trời!" "Hả, Nguyên Thủy sư huynh, thật sự có vật chống trời sao?" Chuẩn Đề mắt sáng lên: Mẹ kiếp đây cũng là công đức, vô lượng công đức, có khả năng còn lớn hơn công đức vá trời?

Tại sao?

Bởi vì ngăn cản trời đất trở về hỗn độn mà.

"Tự nhiên có!" "Ở đâu?" "Ngươi nghĩ, ta sẽ nói cho ngươi sao?" Nguyên Thủy liếc Chuẩn Đề, rồi thân hình lóe lên, không gian vô tận trước mặt vỡ ra, xuất hiện ở Bắc Hải.

"Bắc Hải Huyền Quy, ta là Thánh nhân Nguyên Thủy, còn không mau mau hiện thân!" Nguyên Thủy hướng về Bắc Hải hét lớn một tiếng.

Ầm ầm ầm...

Dưới đáy Bắc Hải, một con thần quy khổng lồ vô cùng hiện ra trên mặt biển, thân hình to lớn, ngay cả Nguyên Thủy cũng bị chấn kinh.

Con rùa biển này, quả thực có thể so với một phương lục địa.

"Gặp qua Nguyên Thủy Thánh nhân!" Huyền Quy hướng Nguyên Thủy hành lễ.

Nguyên Thủy nói: "Lão quy, bản thánh biết ngươi tu hành không

dễ, nhưng ý chí Thiên Đạo đã định, đây là sứ mệnh của ngươi.

Hôm nay bản tọa chém giết ngươi, là thiếu ngươi một đoạn nhân quả, ngày sau đợi ngươi luân hồi trọng sinh, có thể bái vào môn hạ của bản thánh, bản thánh sẽ trả lại nhân quả, thế nào?" Chém giết Huyền Quy, dùng tứ chi của Huyền Quy chống đỡ trời đất, là đại công đức.

Nguyên Thủy mơ hồ có chút mong đợi.

Thế nhưng, Huyền Quy lại nói: "Không cần, không phiền Thánh nhân!" "Hừ..." Nguyên Thủy hừ lạnh một tiếng, tưởng rằng Huyền Quy không biết thiên đạo, nói: "Hôm nay, ngươi đồng ý cũng phải đồng ý, không đồng ý cũng phải đồng ý, đây là thiên mệnh, nếu ngươi vi phạm ý chí Thiên Đạo, bản tọa trực tiếp chém giết ngươi thì có sao?" Nói xong, Nguyên Thủy vươn ngón tay, pháp lực vô tận ngưng tụ, định chém giết Huyền Quy lấy tứ chi.

Nhưng, lúc này Huyền Quy lại ngẩng đầu lên, hướng về cửu thiên hét lớn một tiếng, nói: "Thiên Đạo ở trên, đệ tử Huyền Quy, tự nguyện chặt bỏ tứ chi, dùng tứ chi chống đỡ tứ cực trời đất, xin Thiên Đạo giám chi..." Ầm ầm ầm...

Trên cửu thiên, kim lôi cuộn trào, Thiên Đạo đã công nhận Huyền Quy.

Chương 182

Huyền Quy chống đỡ trời đất, là đại thế Thiên Đạo không thể thay đổi, nhưng ai lấy tứ chi, lại là tiểu thế, có thể thay đổi.

Nếu Nguyên Thủy lấy tứ chi chống đỡ trời đất, vậy thì công đức sẽ thuộc về Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng nếu Huyền Quy tự nguyện chặt bỏ tứ chi, thì đó là công đức của Huyền Quy.

Nguyên Thủy lập tức nổi giận, nói: "Ngươi dám..." Định ra tay cưỡng ép, lại phát hiện căn bản không thể động đậy, bị Thiên Đạo khóa chặt.

Ầm ầm ầm...

Thiên đạo kiếp lôi bay xuống, trực tiếp chặt đi tứ chi của Bắc Hải Huyền Quy, dựng ở bốn phương trời đất, thành cột chống trời.

Giữa trời đất có thêm bốn cây cột lớn, trời tự nhiên sẽ không rơi xuống nữa.

Ầm ầm ầm...

Huyền Quy mất đi tứ chi, tự nhiên thân tử, linh hồn của nó bị Lục Đạo Luân Hồi hấp dẫn, bay về phía Địa Phủ, chưa đến Địa Phủ, lại đột nhiên nghe thấy trên đầu kim lôi lóe lên.

Vô số công đức xen lẫn tạo hóa huyền quang rơi xuống, rót vào linh hồn Huyền Quy.

Huyền Quy không trải qua bất kỳ sự tẩy rửa nào của người trấn thủ Lục Đạo, trực tiếp dưới vô cùng công đức đã tẩy sạch nghiệp lực của bản thân, đương nhiên, Huyền Quy cả đời ở Bắc Hải, chưa từng tham gia bất kỳ lượng kiếp nào, nghiệp lực trên người ít đến đáng thương, gần như không có.

Vì vậy, vừa không bị người trấn thủ Lục Đạo tẩy rửa, cũng không cầu Nại Hà, lại không uống canh Mạnh Bà, mang theo vô lượng công đức, trực tiếp hóa thành lưu quang chui vào Thiên Nhân Đạo, luân hồi đi.

Những thần hồn mang theo đại công đức luân hồi này, ngày sau trọng sinh, khí vận có thể tưởng tượng được...

Bất Chu Sơn, Bàn Cổ Thần Điện.

Thân hình Lâm Phàm hiện ra.

Trên mặt đất, một mùi máu tanh nồng nặc bao trùm cả không gian.

Xung quanh Bàn Cổ Thần Điện, trăm vạn Vu nhân ngồi trên đất, ai nấy đều mình đầy máu tươi, như bị liệt ngồi ngây ngốc ở đó, nhìn Bàn Cổ Thần Điện, nhìn Bất Chu Sơn đã sụp đổ ở xa xa, ánh mắt vô thần.

Tín ngưỡng của họ đã sụp đổ!

Tổ Vu, đã chết hết!

Không biết sau này phải làm sao, phải sinh tồn thế nào.

Trong trăm vạn Vu tộc, còn có hai Đại Vu sống sót, một là Hình Thiên, một là Tướng Liễu, hai người đều bị thương nặng, máu tươi không ngừng chảy ra.

Hai người tuy sống mà như chết, ánh mắt vô thần, tuy trên người vẫn còn sinh cơ, nhưng tâm cơ của họ đã chết từ lâu.

"Ai..." Lâm Phàm thở dài một hơi, lắc đầu.

Vù vù...

Hai giọt Tam Quang Thần Thủy, lần lượt được đánh vào nhục thân của Tướng Liễu và Hình Thiên.

Vết thương của hai người lập tức hồi phục.

"Lâm Phàm Thánh nhân!" "Lâm Phàm đại nhân!" Vu tộc lúc này mới thấy Lâm Phàm, vội vàng hành lễ.

Lâm Phàm nói: "Hậu Thổ Thánh nhân bảo ta đến, đưa các ngươi vào Địa Phủ, theo ta đi đi!" "Hậu Thổ Tổ Vu?" Vô số người, mắt sáng lên.

Đúng vậy, họ có Thánh nhân, Vu tộc có Tổ Vu vẫn chưa chết.

"Đa tạ Lâm Phàm Thánh nhân!" Tướng Liễu và Hình Thiên hai người cũng lấy lại tinh thần, theo Lâm Phàm tiến vào Địa Phủ.

Vu tộc chỉ còn lại gần trăm vạn người, đại bộ phận đều là Vu nhân bình thường, Tiểu Vu, còn Đại Vu chỉ có hai người là Tướng Liễu và Hình Thiên.

Hai người vốn bị thương nặng, sau khi dung hợp Tam Quang Thần Thủy mà Lâm Phàm ban cho, thương thế lập tức hồi phục.

Lâm Phàm mang theo trăm vạn người, hùng dũng kéo vào trong Địa Phủ.

"Ra mắt Tổ Vu!" "Hậu Thổ Tổ Vu!" "Tổ Vu đại nhân a!" .....

Thập Nhị Tổ Vu toàn bộ tử vong, vô số Đại Vu vẫn lạc, toàn bộ Vu tộc, Tiên Thiên Vu Nhân chết hết chín mươi chín phần trăm, những người còn lại trong lòng bi thương thảm thiết, bây giờ khó khăn lắm mới được thấy Tổ Vu Hậu Thổ ngày xưa, vô số người đau đớn khóc rống.

Ngay cả Tướng Liễu và Hình Thiên hai người cũng khóc như mưa.

"Được rồi, nhìn xem, không chỉ có ta, còn có Huyền Minh tỷ tỷ nữa này!" Hậu Thổ nói.

"...Huyền Minh Tổ Vu, ngài không phải đã chết rồi sao?" "Huyền Minh Tổ Vu, ta là người của bộ lạc Huyền Minh đây, ta là đệ tử bộ lạc của ngài!" "Huyền Minh Tổ Vu, ngài còn sống, tốt quá rồi, tốt quá rồi!" .....

Các Vu nhân kích động không lời nào tả xiết, nhưng Đại Vu Hình Thiên và Tướng Liễu lại có chút nghi ngờ, vì hai người họ đã tận mắt nhìn thấy Huyền Minh chết, tự bạo, nổ chết Yêu Đế Phục Hy của Yêu tộc.

Chẳng lẽ tất cả đều là giả sao?

"Ta thật ra đã chết thật rồi!" Huyền Minh nói: "Phu quân, Lâm Thánh Nhân, đã cứu hồn phách của ta, cho ta vào Địa Phủ, hiện nay ta là Phong Đô Đại Đế của Địa Phủ, tổng quản mọi sự vụ của Địa Phủ.

Cho nên các vị huynh đệ, sau này hãy sinh tồn ở Địa Phủ đi, trong Hồng Hoang, không đi cũng chẳng sao!" "Hả, Lâm Thánh Nhân?" Vô số Vu tộc đều nhìn về phía Lâm Phàm, lại rào rào quỳ rạp xuống đất, hành lễ, quỳ lạy, cảm tạ Lâm Phàm.

Trên mặt Hình Thiên và Tướng Liễu cuối cùng cũng có chút huyết sắc.

"Không chỉ có tỷ tỷ ta và Huyền Minh tỷ tỷ, còn có ta nữa....." Một gã thân hình cao lớn, mặc áo gấm, dọa Hình Thiên và Tướng Liễu giật nảy mình.

"Hả?

Gã này là ai?" Tướng Liễu ngay lập tức không nhận ra Hậu Nghệ.

Mặt Hậu Nghệ khổ sở, nói: "Ta là Hậu Nghệ đây, không nhận ra ta sao, ta.....

Hậu Nghệ của bộ lạc Hậu Thổ, là người đã bắn chết chín con Kim Ô đó?" "Hậu Nghệ?" Tướng Liễu nhìn chằm chằm Hậu Nghệ

một lúc lâu, cuối cùng "Ồ....." một tiếng, nói: "Ta biết rồi, Hậu Nghệ, là phu quân của Thường Nga phải không, ừm..... vợ ngươi trông xinh thật đấy....." Hậu Nghệ: "....." Đậu má, sao chỉ nhớ vợ ông mà không nhớ ông vậy?

"Thật không ngờ....." Tướng Liễu nhìn Hậu Nghệ, nói: "Không ngờ lại gặp được nhiều cố nhân như vậy, đúng rồi, sao gã nhà ngươi lại trở nên đen thế này?

Đúng rồi, ngươi đã đi đâu?" "Ai.....

Chuyện này nói ra dài dòng." Hậu Nghệ mặt đen như đít nồi, nói: "Khi đó a....." Thế là, hắn lải nhải kể lại những chuyện xảy ra năm đó, mọi người mới biết Hậu Nghệ đã bị Yêu hậu của Yêu tộc hãm hại từ vạn năm trước trận đại chiến Vu Yêu.

"Hả?" Tướng Liễu nói: "Vậy là, vợ ngươi còn sống, ở trên Thái Âm Tinh?" Mặt Hậu Nghệ lại đen đi: Mẹ nó ba câu không rời khỏi vợ ta, ý gì đây?

"Khụ khụ....." Lâm Phàm ho nhẹ một tiếng, nói: "Điểm này, đúng là bản Thánh sơ suất, quên mất trên Thái Âm Tinh, còn có một vị Đại Vu.

Yên tâm đi, Thường Nga chỉ bị Yêu hậu giam cầm trên Thái Âm Tinh mà thôi, Thái Âm Tinh là đạo trường của bản Thánh, Yêu hậu kia cũng không dám làm gì quá phận!" Nói đoạn, Lâm Phàm phất tay.

Trước mặt vô số không gian nở rộ, một bàn tay của hắn trực tiếp xuyên không đến Thái Âm Tinh, lôi Thường Nga từ trong không gian ra.

"Thường Nga....." Thấy Thường Nga, Hậu Nghệ vội vàng lao tới: "Thường Nga, Thường Nga, nàng có sao không?" "Ngươi là ai, đừng chạm vào ta....." Thường Nga như thể bị chó cắn, nhảy lùi về sau.

Mặt Hậu Nghệ khổ sở: “Thường Nga à, không nhận ra ta sao, ta là Hậu Nghệ đây.....” “...Hậu Nghệ, phu quân, không phải chàng đã bị Yêu hậu hại chết rồi sao?” “Ta đúng là đã chết!” Hậu Nghệ khô cả miệng, lại kể lại trải nghiệm của mình một lần nữa, Thường Nga mới hiểu ra nguyên do: “Thì ra là vậy, thì ra là vậy, Thường Nga đa tạ Lâm Phàm Thánh Nhân!” Thường Nga cúi người thật sâu hành lễ với Lâm Phàm.

Lâm Phàm gật đầu.

Hậu Thổ nói: “Nếu Thường Nga cũng đã đến, Vu tộc ta còn ba quả vị Diêm La, Thường Nga, Tướng Liễu, Hình Thiên, hay là ba người ở lại Địa Phủ đi, từ nay về sau, chính là Diêm La Vương của Địa Phủ!” “Vâng!” Thường Nga cầu còn không được.

Chương 183

Tướng Liễu nhìn Thường Nga, cười hì hì nói: "Ta cũng nguyện ý ở lại, Hậu Nghệ huynh đệ, sau này chúng ta là bạn tốt, cùng với tẩu tử chiếu cố ta nhiều hơn nhé!" Hậu Thổ đột nhiên cảm thấy lạnh sống lưng, nhìn Tướng Liễu, có một ảo giác rằng Tướng Liễu ở lại là vì Thường Nga.

"Khụ khụ khụ....." Hậu Nghệ gật đầu.

Hình Thiên nói: "Không ngờ tàn dư của Vu tộc ta có thể tụ họp lại ở Địa Phủ, ta thật sự rất vui, nhưng Hậu Thổ Tổ Vu đại nhân, Hình Thiên ta thật sự không thể đồng ý!" "Vì sao?" Tướng Liễu kinh ngạc, nhìn Hình Thiên nói: "Hình Thiên huynh, Địa Phủ có gì không tốt?

Nơi này là đạo trường của Hậu Thổ Tổ Vu, Phong Đô Đại Đế lại là Huyền Minh Tổ Vu, nơi này còn có Thường Nga tẩu tử.....

à không.....

ý ta là, nơi này đều là địa bàn của Vu tộc ta, tại sao không ở lại?" "Đúng vậy, Hình Thiên!" Hậu Thổ cũng thắc mắc: "Ở lại không tốt sao, Vu tộc đã trở thành quá khứ, chúng ta không thể nào làm lại được nữa." "Ta biết!" Hình Thiên 'bịch' một tiếng quỳ xuống đất, nói: "Nhưng, cội nguồn của Vu tộc ta ở Hồng Hoang, Vu tộc ta, không kính trời, không sợ đất, không kính Thánh nhân, chỉ tôn Bàn Cổ.

Bàn Cổ là phụ thần của chúng ta, hiện nay Vu tộc ta tuy đã tiêu vong, không còn khả năng hùng cứ Hồng Hoang, nhưng Bàn Cổ Thần Điện vẫn còn đó, phụ thần cần người tế tự.

Hình Thiên bất tài, nguyện ý trở về Hồng Hoang, bảo vệ Bàn Cổ Thần Điện, tế tự phụ thần, xin Hậu Thổ Tổ Vu chuẩn y!" "Hu hu hu hu....." Vu tộc nghe lời của Hình Thiên, cũng cảm động sâu sắc: "Ta

cũng muốn về, ta cũng muốn về tế tự phụ thần." "Ta nguyện đi bảo vệ Bàn Cổ Thần Điện!" Trong chốc lát, vô số Tiểu Vu cũng khóc rống.

Hậu Thổ im lặng, hít sâu một hơi nói: "Thôi được, nếu các ngươi muốn đi, bản cung cũng không tiện ngăn cản, vậy đi, ai muốn ra ngoài, đứng sang bên Hình Thiên." Rào rào.....

Trăm vạn Vu tộc, có đến chín thành đứng sang bên Hình Thiên, số còn lại nguyện ý ở lại Địa Phủ, chỉ có một thành ít ỏi, khoảng chừng mười vạn người mà thôi.

"Ai....." Hậu Thổ lại thở dài, nói: "Thôi được, đi đi.

Nhưng, Hình Thiên, có mấy lời, bản cung phải dặn dò, nhất định phải ghi nhớ!" "Vinh quang của Vu tộc ta, đã một đi không trở lại, tuyệt đối đừng còn tâm tư tranh bá Hồng Hoang, dẫn dắt tộc nhân vào đường cùng.

Thứ hai, cũng đừng bá chiếm Bất Chu Sơn, tìm một nơi hoang vắng, mang theo Bàn Cổ Thần Điện rời đi đi!" "Vâng!" Hình Thiên nói: "Hình Thiên cẩn tuân lệnh dụ của Tổ Vu, sau khi trở về, liền mang theo Bàn Cổ Thần Điện, đến Nam Cương Thập Vạn Đại Sơn ẩn cư, từ nay không hỏi đến chuyện Hồng Hoang, chỉ tế tự Bàn Cổ phụ thần!" "Đi đi!" Hình Thiên nhất quyết muốn rời đi, đã tìm được một lý do mà Hậu Thổ không thể từ chối.

Thế là, Hậu Thổ cho họ rời đi.

Lâm Phàm lại khẽ lắc đầu.

Thật ra, Hình Thiên lúc này, đúng là mang theo huyết mạch cuối cùng của Vu tộc, tế tự Bàn Cổ, an an tâm tâm bảo vệ Bàn Cổ Thần Điện.

Thậm chí thật sự đã dẹp bỏ tâm tư tranh bá, tự mình đến Bất Chu

Sơn, một mình dùng sức mạnh khổng lồ, cõng cả Bàn Cổ Thần Điện lên, từng bước một, đi về phía Nam Cương Thập Vạn Đại Sơn trong Hồng Hoang.

Nhưng, Lâm Phàm biết, vô số năm sau, khi dấu chân Nhân tộc sinh sôi nảy nở khắp mọi ngóc ngách Hồng Hoang, Tiên Thiên Vu Nhân và Nhân tộc thông hôn, sinh ra vô số Hậu Thiên Vu Nhân.

Hậu Thiên Vu Nhân thành lập bộ tộc Cửu Lê, khôi phục quy mô dân số hàng nghìn tỷ, kế thừa ưu điểm da dày thịt béo, sức mạnh vô cùng của Vu tộc, lúc đó, dưới sự xúi giục của đệ tử Xi Vưu xuất thế, cùng Hiên Viên Hoàng Đế tranh đoạt ngôi vị Nhân tộc cộng chủ thiên hạ.

Cuối cùng, huyết mạch cuối cùng của Vu tộc, đã bị hủy trong tay chính mình.

Nhưng, đó là chuyện sau này!

Nói về sau đại kiếp Vu Yêu, gần Bất Chu Sơn, vô số máu của Yêu tộc và Vu tộc chảy xuôi, sát khí kinh thiên động địa không tan, lan truyền khắp Hồng Hoang, khiến cả Hồng Hoang đều không thể tu hành.

Hồng Quân cũng không có cách nào, sau đó đích thân ra tay, trực tiếp phong bế không gian ức vạn dặm xung quanh Bất Chu Sơn, không cho phép bất kỳ sinh linh nào tiến vào, càng không cho sát khí trong Bất Chu Sơn rò rỉ ra ngoài.

Bất Chu Sơn, ngọn núi thánh đệ nhất Hồng Hoang ngày nào, đã trở thành một trong những tuyệt địa của Hồng Hoang hiện tại.

Mấy vạn năm sau, sát khí và oán khí nơi đây ngày càng nồng đậm, Đại La Kim Tiên lạc vào trong đó, cũng sẽ bị tiếng chém giết từ chiến trường viễn cổ trực tiếp trấn cho mất thần trí.

Nhưng, vì không có ai tiến vào, nên ảnh hưởng đối với Hồng Hoang cũng không lớn.

Hồng Hoang từ đó vô sự, linh khí giữa trời đất dần dần được thanh lọc sạch sẽ.

Thêm vào đó các đại năng và Thánh nhân, từng người một bế quan, hiện nay thiên cơ sáng tỏ, các Thánh nhân trong lòng đều minh ngộ, đều biết thời đại tiếp theo là thời đại của Nhân tộc.

Cho nên bất luận là Nhân giáo, Tiệt giáo, hay Xiển giáo, Tây phương giáo, v.v., thậm chí cả người A Tu La của Minh Hà trong U Minh Huyết Hải, đều chạy đến Nhân tộc truyền giáo.

Các giáo môn hưng thịnh, nhất thời không ai bì kịp.

Nhưng... trong sự bình tĩnh quý giá này của Hồng Hoang.

Đột nhiên một ngày, xảy ra một chuyện kỳ quái.

Ở trung tâm Hồng Hoang, trên ngọn Bất Chu Sơn cấm địa bị Đạo Tổ phong ấn, đột nhiên lóe lên một đạo kim quang.

Ánh sáng chói lòa như mặt trời, xuyên thủng vô tận tà sát chi khí, Hồng Hoang chấn động.

Trong Hồng Hoang vô số sinh linh không biết đã xảy ra chuyện gì, từng người một ngẩng đầu trông ngóng, nhưng không nhìn rõ manh mối, ngay cả các đại lão như Trấn Nguyên Tử, Minh Hà cũng không thể nhìn thấu.

Chỉ có Thánh nhân, mới có thể nhìn trộm được chân tướng trong đó!

"Đây là....." Ở Tây phương, trên núi Tu Di, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người đang ngồi trên Bát Bảo Công Đức Trì, đồng tử đồng thời co rút lại.

“Sư huynh..... chí bảo, Hỗn Độn Chung?” “Không sai, Hỗn Độn Chung xuất thế rồi!” Cùng lúc đó!

Côn Lôn Sơn, Kim Ngao Đảo, Oa Hoàng Cung, Thủ Dương Sơn, Địa Phủ.

Ánh mắt của mấy vị Thánh nhân, đều rơi vào trên Tiên thiên chí bảo kia.

Năm đó Đông Hoàng Thái Nhất tự bạo thân vong, Hỗn Độn Chung phiêu bạt đến Bất Chu Sơn, biến mất không dấu vết, bây giờ lại xuất hiện một cách quỷ dị?

Các Thánh nhân đương nhiên đều muốn có?

Nhưng, muốn thì muốn, nhưng lại không ai dám động, dù sao cũng là chí bảo, cũng phải xem sắc mặt của vị kia có tốt không?

Thế là, mọi người lại nhìn về phía Địa Phủ.

Phát hiện Lâm Phàm lại không hề động lòng.

“Vèo.....” Tây phương Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người hóa thành lưu quang, trực tiếp phá không đến Bất Chu Sơn.

Đang định phá vỡ cấm chế do Đạo Tổ thiết lập năm đó, thì đột nhiên phát hiện Hỗn Độn Chung kia không người tự vang.

Đang.....

Hỗn Độn Chung vang lên một tiếng trong trẻo, vang vọng khắp Hồng Hoang vạn giới.

Vô số người kinh hãi thất sắc.

Một tiếng vang động, vốn chỉ có Thánh nhân biết đến Hỗn Độn Chung, nay cả Hồng Hoang đều biết.

Đồng thời, cũng khiến Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn dừng bước, không

dám mạo muội tiến vào.

Không người tự động?

Hai người bấm ngón tay tính toán nửa ngày, cũng không tính ra tại sao lại xuất hiện tình huống này.

"Vèo....." Lúc này, lại có hai đạo kim sắc lưu quang, xẹt qua bầu trời.

Lại không phải là đại năng Hồng Hoang, mà là hai kiện chí bảo ở Thủ Dương Sơn và Côn Lôn Sơn, Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên!

"....." Nguyên Thủy và Lão Tử trong nháy mắt đại kinh thất sắc.

Chương 184

Hai kiện bảo vật này, đã không còn trong tầm kiểm soát của họ.

"Sư tôn....." "Sư tôn....." Nguyên Thủy và Lão Tử sợ đến chết khiếp, trực tiếp kêu gọi Hồng Quân.

Tình huống mà ngay cả Thánh nhân cũng không thể kiểm soát được, có thể thấy được.

Nhưng, Hồng Quân không trả lời.

Khoảnh khắc tiếp theo.....

Bành.....

Cấm chế được thiết lập trên Bất Chu Sơn, bị lưu quang trực tiếp đâm thủng.

Sau đó, Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên, Hỗn Độn Chung tam bảo dường như mở ra cái miệng tham lam, vô cùng vô tận hấp thu tà sát chi khí xung quanh Bất Chu Sơn.

Hô hô hô.....

Một hơi hấp thu viên mãn, tam bảo hợp nhất.

Ầm ầm ầm.....

Giữa trời đất truyền đến một luồng sức mạnh hùng vĩ, sau đó một cây cự phủ màu đen trải dài vạn dặm, lấp lánh thần quang đen kịt, trên đỉnh Bất Chu Sơn một lần nữa dung hợp thành hình.

Treo lơ lửng trên không, khẽ chuyển động!

Ông ông.....

Cự phủ khẽ động, vô số hư không xung quanh vỡ nát.

Sinh linh Hồng Hoang, sau khi nhìn thấy cự phủ kia, đều cảm thấy một luồng kinh hãi.

Vô số chủng tộc, quỳ rạp xuống đất!

"Đây là....." "Bàn Cổ Phủ!" "Trời ạ, Bàn Cổ Phủ tái sinh, tại sao Thiên Đạo không có....." Rắc.....

Đúng lúc này, Thiên Đạo giáng xuống vô cùng vô tận sức mạnh, hóa thành biển sấm vô biên, kéo theo trời đất oanh kích lên Bàn Cổ Phủ.

Nhưng, một đợt biển sấm, Bàn Cổ Phủ lại vẫn không hề hấn gì.

"Bành....." Giữa trời đất truyền đến một luồng đại lực.

Sau đó cả nửa ngọn Bất Chu Sơn, đột nhiên nổ tung.

Cuối cùng, một đoạn thân thể bay ra, lơ lửng trên không.

Đoạn thân thể đẫm máu kia, trên đó nhỏ giọt máu tươi đỏ thắm.

"Đây là....." Lâm Phàm sau khi nhìn thấy cảnh tượng này, đồng tử trong nháy mắt phóng đại.

Khí tức trên thứ đó, và huyết cầu trong hải nhãn Đông Hải năm đó, gần như giống hệt nhau.

Nửa đoạn thân thể, vị trí trái tim vỡ một lỗ hổng khổng lồ, trái tim đã biến mất.

Ầm ầm ầm.....

Khoảnh khắc tiếp theo!

Trong ánh mắt kinh ngạc của vô số sinh linh Hồng Hoang.

Hải nhãn Đông Hải!

Một quả huyết cầu từ dưới đất bay ra, xông vào hư không, sau đó trong nháy mắt đã đến chỗ Bất Chu Sơn, hợp nhất với thân thể kia.

Bành.....

Dưới lòng đất của ngọn núi trung ương, hai cánh tay bay ra, nối liền với thân thể.

Bành.....

Dưới lòng đất Bất Diệt Hỏa Sơn!

Nơi Nguyên Phượng trấn thủ trực tiếp nổ tung, hất văng Nguyên Phượng đi vô số dặm.

Hai chiếc chân khổng lồ bay ra, cuối cùng nối liền lại.

Đầu!

Thân thể!

Cánh tay!

Chân!

Dần dần dung hợp lại, một thân ảnh đội trời đạp đất được sinh ra trong vô tận tà sát chi khí.

Bàn Cổ!

"Hống....." Bàn Cổ gầm lên một tiếng với cây cự phủ khai thiên, cự phủ tự động rơi vào tay.

Lúc này, ở Nam Cương vô tận, Bàn Cổ Thần Điện nguy nga cao lớn kia trong nháy mắt hóa thành một trái tim đang đập, bay lên từ hư không, bay vào trong thân thể Bàn Cổ.

Sau đó, Bàn Cổ hoàn chỉnh!

Bàn Cổ trùng sinh!

Trong Hồng Hoang, vô số sinh linh hướng về phía Bàn Cổ mà đỉnh lễ bái lạy.

Một loại run rẩy và kích động phát ra từ sâu trong nội tâm.

Bàn Cổ vừa xuất hiện, uy áp vạn cổ.

Ngay cả Lâm Phàm trong Thái Âm Tinh, cũng cảm nhận được một luồng sức mạnh vô song xông ra từ phía bát phương.

"Mạnh quá..... không hổ là Bàn Cổ....." Rắc rắc.....

Trên chín tầng trời, mây đen dày đặc, lơ lửng trên Bất Chu Sơn, chậm rãi chuyển động, dần dần ngưng tụ, trong vòng xoáy vô tận, lại có sấm bạc vang lên, vô số sấm bạc, tạo thành một đại dương kiếp lôi màu bạc, dường như Thiên Đạo không cho phép Bàn Cổ xuất thế, kiếp lôi mạnh nhất kể từ khi khai thiên tích địa đã hung hãn xuất hiện, oanh kích lên người Bàn Cổ.

Rắc rắc.....

Nhưng!

Bàn Cổ đứng trong hư không trên Bất Chu Sơn, tay cầm một cây búa lớn, nhắm mắt hấp thu tà sát chi khí xung quanh, sau đó đối với kiếp lôi Thiên Đạo kia liếc mắt cũng không thèm.

Chờ đến khi kiếp lôi rơi xuống người, Bàn Cổ mới đột nhiên mở mắt.

Chương 185

Trong chốc lát, vô tận xiềng xích Đại Đạo sinh ra, vô số kim văn bay ra, dày đặc, lan rộng ra.

Phù văn như thủy triều, cuồn cuộn về tứ phía bát phương.

Đại Đạo triều dâng!

Ầm ầm ầm.....

Vô số phù văn trực tiếp bao bọc kiếp lôi Thiên Đạo, sau đó trong ánh mắt không thể tin nổi của chúng nhân Hồng Hoang, Bàn Cổ tắm gội toàn bộ kiếp lôi, trong một hơi thở, năng lượng trong kiếp lôi liền bị hấp thu toàn bộ.....

Chúng sinh kinh hãi: Cũng quá mạnh rồi đi.

Có thể trực tiếp hấp thu kiếp lôi?

"Hống....." Đúng lúc này, Bàn Cổ hét lớn một tiếng, vô tận sát khí xung quanh bị cuốn sạch, toàn bộ hấp thu vào trong cơ thể.

Sau đó, trên mặt đất, trong đống thi thể chất như núi của Yêu tộc và Vu tộc, vô số máu vàng nhỏ li ti, chậm rãi bay lên, ngưng tụ thành một biển cả mênh mông trên không, lại một lần nữa tắm gội thân thể Bàn Cổ.

Bàn Cổ dùng sức mạnh tinh huyết gia trì cho bản thân, cơ thể xảy ra lột xác.

"....." Theo Bàn Cổ đưa tay chỉ một cái, một luồng khí cơ huyền diệu từ đầu ngón tay lan ra.

Trên mặt đất, mười hai khối máu vàng tím chậm rãi bốc lên, lơ lửng giữa không trung, xoay quanh Bàn Cổ chậm rãi.

Mười hai khối tinh huyết đó, vốn thuộc về tâm đầu huyết của Bàn Cổ, sau này diễn hóa thành Thập Nhị Tổ Vu, bây giờ Thập Nhị Tổ Vu chiến tử, mười hai giọt tinh huyết Bàn Cổ vốn đã biến mất, không ngờ Bàn Cổ vừa xuất hiện, lại ngưng tụ ra được.

"....." "Mạnh quá!" Người trong Hồng Hoang, vô số người trợn mắt há mồm, nếu dung hợp mười hai giọt tinh huyết Bàn Cổ, tinh huyết bản nguyên ẩn chứa truyền thừa hoàn chỉnh của Bàn Cổ, vậy thì Bàn Cổ chẳng phải là một thể hoàn chỉnh của Bàn Cổ viễn cổ sao?

Ầm.....

Mười hai giọt tinh huyết, lần lượt oanh vào trong cơ thể Bàn Cổ.

Căn bản không cần luyện hóa, tự động dung nhập vào huyết nhục, vận hành trong cơ thể khổng lồ của Bàn Cổ.

Bởi vì tất cả những thứ này, vốn dĩ thuộc về hắn.

"Hống....." Bàn Cổ gầm lên một tiếng, trên người tỏa ra ánh sáng rực rỡ, từ một quả cầu ánh sáng, cũng cự phủ, chậm rãi bước vào Hồng Hoang.

"Hống....." Sau khi tinh huyết luyện thành kim thân, Bàn Cổ lại gầm lên một tiếng.

Sau đó, Tam Thanh hóa thành ba đạo lưu quang, bay về phía Bàn Cổ.

"....." Mọi người không hiểu.

Nhưng, Tam Thanh lại hét lớn một tiếng: "Sư tôn, cứu mạng!" "Sư tôn, hắn muốn dung hợp chúng ta!" "Cứu mạng!" .....

Trong phút chốc, chúng nhân Hồng Hoang mới biết, thì ra Tam Thanh vốn là do nguyên thần của Bàn Cổ hóa thành, bây giờ Bàn Cổ trở về, tự nhiên muốn lấy lại thứ thuộc về mình.

Tam Thanh quy nguyên, là chuyện hợp tình hợp lý.

Nhưng, Thiên Đạo và Hồng Quân chắc chắn không thể để Bàn Cổ hấp dẫn Tam Thanh.

"Ầm ầm ầm....." Trên chín tầng trời, đột nhiên mở ra một khe nứt khổng lồ.

Trong khe nứt đó, lộ ra một con mắt lạnh lùng, ánh mắt lóe lên, một luồng khí cơ trong nháy mắt hóa thành trường đao, một đao chém xuống, chặt đứt liên hệ giữa Bàn Cổ và Tam Thanh.

Tam Thanh dừng lại, mỗi người hóa thành lưu quang bay vào Tử Tiêu Cung tìm nơi trú ẩn.

Bàn Cổ, thì chậm rãi quay đầu, nhìn vào con mắt khổng lồ trên trời.

Thiên Đạo chi nhãn!

Cũng là Thiên Phạt chi nhãn.

"Ầm....." Một cánh tay khổng lồ, trên đó mang theo vô tận tử khí, cách không tóm về phía Bàn Cổ.

Bàn tay che lấp cả bầu trời, một cử động đã chấn vỡ hư không, từng mảng không gian lớn hóa thành hỗn độn đen kịt, Hồng Hoang chấn động, thế giới run rẩy không thôi, có cảm giác như tận thế sắp đến.

"Hống....." Bàn Cổ không hề sợ hãi, tay cầm một cây búa khai thiên, chém về phía cánh tay màu tím.

Ầm.....

Hai luồng sức mạnh tuyệt thế vô song vừa va chạm, đã kích phát ra sóng năng lượng kinh thiên, vô số năng lượng trong nháy mắt chấn vỡ toàn bộ bầu trời.

Bầu trời như một tấm kính bị đập vỡ, những mảnh vỡ rào rào rơi xuống đại địa Hồng Hoang, cả Hồng Hoang, trong phút chốc toàn bộ bị hỗn độn chi khí xâm nhập.

Tu sĩ và sinh linh dưới Đại La Kim Tiên, chết vô số.

"Đi....." Bên này, Lâm Phàm cuối cùng đã ra tay!

Nhưng không phải nhắm vào Bàn Cổ, mà vừa ra tay liền tế ra vô cùng trận pháp, bảo vệ toàn bộ Nhân tộc, để tránh Nhân tộc biến mất trong hỗn độn chi khí.

Nhưng đã muộn một nhịp thở, dân số ức ức của Nhân tộc, trong một kích kinh thiên đó, ít nhất đã biến mất một phần mười, tổn thất còn nặng nề hơn vô số lần so với trận đồ độc của Mặc Ngọc năm đó.

May mà!

Sau một tuần trà, Thiên Đạo cuối cùng đã sửa chữa lại bầu trời.

Bầu trời khôi phục lại dáng vẻ ban đầu, hỗn độn chi khí bị quét sạch, dần dần biến mất.

Lâm Phàm cũng thu lại trận pháp.

Bàn Cổ và Thiên Đạo không biết từ lúc nào đã đánh vào hỗn độn, đang ở trong hỗn độn, đối quyết qua lại.

Lâm Phàm liếc mắt nhìn qua, lại thấy người đang chiến đấu với Bàn Cổ trong hỗn độn, là một vị thần linh khổng lồ vô cùng, không phải là sư tôn của mình, thì là ai?

Sức mạnh của sư tôn..... sao lại mạnh như vậy?

Lâm Phàm sau khi nhìn thấy, cũng hơi chấn động.

Nhưng chỉ cần suy nghĩ một chút liền hiểu ra, Hồng Quân này, không phải là Hồng Quân kia.

Hồng Quân lúc này, là Hồng Quân được Thiên Đạo chi lực gia trì toàn lực, là Thiên Đạo Hồng Quân.

"Đi....." Tam Thanh mỗi người hóa thành lưu quang, nói: "Chúng ta đi giúp sư tôn!" Họ biết rõ, nếu Hồng Quân thua, Tam Thanh tuyệt đối sẽ tiêu vong.

Cho nên, họ và Hồng Quân, tuyệt đối là cộng đồng chung vận mệnh.

"Lâm Phàm sư huynh....." Lúc sắp rời khỏi Hồng Hoang, Nguyên Thủy đột nhiên quay đầu lại, hướng về phía Thái Âm Tinh hô một câu: "Sư tôn gặp nạn, huynh không ra tay tương trợ sao?" Lâm Phàm cười lạnh: "Bản tọa ra tay lúc nào, không đến lượt ngươi chỉ tay năm ngón!" Lâm Phàm không ra tay, ngồi trên Thái Âm Tinh, ánh mắt lấp lóe, nhìn chằm chằm Hồng Quân và Bàn Cổ đang đại chiến trong hỗn độn.

Hồng Quân mượn sức mạnh của Thiên Đạo, miễn cưỡng có thể trở thành đối thủ của Bàn Cổ.

Nhưng Bàn Cổ, dường như cũng không dùng toàn lực, vẫn có thể áp chế Hồng Quân.

"Ồ.....

Chương 186

tình huống gì đây?" Lâm Phàm ánh mắt lấp lóe: Tại sao Bàn Cổ không trực tiếp hạ thủ?

Chẳng mấy chốc, Lâm Phàm đã có được câu trả lời.

Chỉ nghe Bàn Cổ nói: "Giao ra Thiên Đạo, bản tọa tha cho ngươi không chết....." "Giao ra Thiên Đạo..... bản tọa có thể tha cho ngươi không chết!" Bàn Cổ vung búa, sau đó dừng lại, đứng trong hỗn độn, nhìn Hồng Quân.

Hồng Quân toàn thân trên dưới điện quang lấp lóe: "Hừ.....

Bàn Cổ, thời đại của ngươi đã qua rồi, năm đó Thiên Đạo có thể phong ấn ngươi, hôm nay cũng có thể phong ấn ngươi....." "Hừ....." Bàn Cổ cười lạnh: "Năm đó nếu không phải bản tọa trọng thương, Thiên Đạo có thể phong ấn ta sao?

Hơn nữa, Thiên Đạo vốn là một phần sức mạnh của bản tọa, vạn vật Hồng Hoang, đều là của bản tọa, bản tọa lấy lại sức mạnh của mình, ngươi có lý do gì để cản trở?" "Bàn Cổ, ngươi tưởng ta không biết sao?" "Ngươi có coi sinh linh Hồng Hoang chúng ta là sinh linh không?" "Ngươi coi một thế giới là tài sản riêng, hoàn toàn không quan tâm đến sự sống chết của Hồng Hoang, năm đó nếu không phải dung hợp sức mạnh của một thế giới, ngươi có thể sẽ rơi vào kết cục như vậy sao?" "Xem ra, ngươi biết thật không ít....." Bàn Cổ nói: "Thôi được, nếu ngươi đã chấp mê bất ngộ, bản tọa trước tiên giết ngươi, sau đó lấy lại sức mạnh Thiên Đạo của Hồng Hoang, cuối cùng thu lại nguyên thần, bản tọa đây muốn xem xem, trong hỗn độn, còn ai có thể cản trở bản tọa....." "Hống....." Bàn Cổ gầm lên một tiếng, vô số sức mạnh trong cơ thể ngưng tụ.

Một sợi xích hư không màu vàng tím, vắt ngang thế giới hỗn độn, vô số phù văn dày đặc bay đi, bám vào cây búa lớn kia.

"Ầm....." Cây búa trong tay Bàn Cổ vung ra, mang theo sức mạnh quét sạch cửu thiên thập địa, chém về phía Hồng Quân.

"Thiên Đạo chi lực, gia trì ngô thân....." Ầm ầm ầm.....

Hồng Quân huyễn hóa ra thân thể vô tận, cao ức vạn trượng, bên cạnh vô số tinh hà lượn lờ, vô tận thế giới sinh ra.

"Đỡ này....." Bành.....

Lưỡi búa và nắm đấm của Hồng Quân va chạm mạnh vào nhau.

Bành.....

Một làn sóng vắt ngang trời đất bay ra, phá hủy vô số hỗn độn, sinh ra vô số thế giới.

Những thế giới này diễn hóa trong hỗn độn, rồi trong một nhịp thở lại toàn bộ biến mất.

Phụt.....

Hồng Quân phun ra một ngụm thần huyết màu vàng, cơ thể bị đánh bay xa ức ức dặm, ầm ầm rơi xuống nơi sâu thẳm của hỗn độn.

"Hống....." Cự phủ của Bàn Cổ bay ra, hóa thành lưu quang tiếp tục đuổi theo Hồng Quân, ngay khoảnh khắc cự phủ sắp chém giết Hồng Quân, trong hỗn độn đột nhiên nở ra một đóa liên hoa mười hai màu.

Phốc.....

Khí cơ trời đất khẽ biến.

Tốc độ của lưỡi búa trong nháy mắt chậm lại vạn lần.

Sau đó, đóa liên hoa kia ầm ầm nở rộ, hai mươi bốn cánh sen lần

lượt rơi xuống, lộ ra một liên đài bốn màu đen, đỏ, vàng, trắng.

Đang.....

Cự phủ oanh kích lên liên đài.

Một làn sóng nhỏ lan ra, vô số sức mạnh tiêu tan trong Hồng Hoang, vô cùng vô tận, nhưng không có một chút nào rơi vào người Hồng Quân.

"Sư tôn!" Lâm Phàm hiện ra thân ảnh, cách không đỡ Hồng Quân trong hỗn độn, lại tế ra hai giọt Tam Quang Thần Thủy.

"Ực ục....." Hồng Quân uống Tam Quang Thần Thủy, bản nguyên cơ thể tuy chưa hồi phục, nhưng sức mạnh và pháp lực đã trở lại.

Lúc này, Bàn Cổ tay cầm khai thiên thần phủ, đã đến trước mặt Hồng Quân.

"Hử?" Bàn Cổ nhìn Lâm Phàm, ánh mắt lóe lên: "Lâm tiểu tử, tránh ra, hôm nay lão phu phải giết chết lão già này, đoạt lại sức mạnh vốn thuộc về ta!" "Bàn Cổ tiền bối!" Lâm Phàm nhàn nhạt nhìn Bàn Cổ, cảm nhận được áp lực khổng lồ từ cơ thể Bàn Cổ, nhưng lại không có chút sợ hãi nào, nhàn nhạt nói: "Năm đó ngài tính kế vãn bối, món nợ này, ta còn chưa tìm ngài tính sổ đâu?" Năm đó tiến vào Bàn Cổ Thần Điện, Bàn Cổ đã ép tu vi của hắn tăng lên Đại La Kim Tiên hậu kỳ, sau đó dùng lời lẽ dụ dỗ, khiến hắn dùng Thủy Nguyên Châu trảm thi thành Chuẩn Thánh, sau đó không thể không đi khắp nơi tìm kiếm, tìm được Hỏa Nguyên Châu và Phong Nguyên Châu.

Tuy Lâm Phàm được lợi, nhưng sau lưng lại là bàn tay của Bàn Cổ thúc đẩy.

Phong ấn ở mấy chỗ thân thể của Bàn Cổ, cũng bị Lâm Phàm gián tiếp mở ra.

"Không sai....." Bàn Cổ nhìn Lâm Phàm, nói: "Bản tọa đúng là đã

lợi dụng ngươi, nhưng đừng quên, ở chỗ bản tọa, ngươi cũng đã nhận được vô số lợi ích, nếu không phải bản tọa, ngươi có thể dùng chí bảo trảm thi sao?

Nếu không phải bản tọa, ngươi lại làm sao có thể có được Lực Chi Đại Đạo?" "Hơn nữa..... trời đất Hồng Hoang, vạn vật chủng tộc đều do bản tọa mở ra, ngươi là một trong vạn vật Hồng Hoang, được lão phu sử dụng, là chuyện hợp tình hợp lý, bản tọa nể tư chất ngươi không tệ, có thể bái nhập môn hạ lão phu, lão phu dẫn ngươi cùng siêu thoát Đại Đạo, thế nào?" "Không hứng thú!" Lâm Phàm đứng trước mặt Hồng Quân, nhìn Bàn Cổ.

Bàn Cổ ha ha cười lớn, nói: "Tốt, tốt..... các ngươi, đều là con cháu bất hiếu, nếu đã như vậy, vậy thì lên hết đi, xem lão phu làm sao diệt sạch đám con cháu bất hiếu các ngươi!" Ầm ầm ầm.....

Bàn Cổ phất tay, xiềng xích trật tự Đại Đạo xung quanh cơ thể bay ra, bao phủ một phương trời đất.

"Ha ha ha ha..... lão phu kinh qua vạn năm tu dưỡng, từ cõi chết sống lại, tuy sức mạnh không bằng năm đó, nhưng muốn cùng ta chống lại..... nằm mơ đi....." Ầm.....

Vô số xiềng xích trật tự Đại Đạo, hướng về thần phủ của Bàn Cổ.

Thần phủ kia dung hợp với xiềng xích trật tự, bao trùm một phương trời đất.

"Đi....." Sức mạnh hủy thiên diệt địa gia trì, oanh kích về phía hai người.

Trong mắt Bàn Cổ, Đại Đạo Thánh Nhân và Thiên Đạo Thánh Nhân, căn bản không cùng một cấp bậc, kém xa.

Nhưng, khoảnh khắc tiếp theo.

Thân hình Lâm Phàm khẽ động, tay phải giơ lên.

Ầm.....

Một sợi xiềng xích trật tự pháp tắc Thời Gian thô to bị tóm trong tay, khẽ vung lên, trong không gian ức ức dặm xung quanh, đều tràn ngập sức mạnh Thời Gian Đại Đạo.

"....." Năm đó Lâm Phàm thành Thánh, Bàn Cổ bị phong ấn ngủ say, cũng không cảm nhận được, cho nên cũng không biết Lâm Phàm đã trở thành Thời Gian Đại Đạo Thánh Nhân.

"Ngươi cũng đã thành Đại Đạo Thánh Nhân?" Bàn Cổ trong lòng chấn động mạnh.

Thời Gian Đại Đạo Thánh Nhân..... sao có thể?

"Sao, chỉ cho phép ngươi trở thành Lực Chi Đại Đạo Thánh Nhân, mà ta không thể thành Thời Gian Đại Đạo Thánh Nhân sao?" Lâm Phàm hừ lạnh một tiếng, xiềng xích Đại Đạo trong tay vung ra.

Ầm ầm ầm.....

Thời Gian Đại Đạo hiển hóa, cùng Lực Chi Đại Đạo của Bàn Cổ đấu pháp trên không, qua lại như con thoi, dưới sự va chạm vô số thế giới mở ra, vô số thế giới hủy diệt.

"Thì sao chứ?" Bàn Cổ hít sâu một hơi, nói: "Lực Chi Đại Đạo..... bác đoạt..... sức mạnh Thời Gian.....

Chương 187

bác đoạt.....” “Ha ha ha ha.....” Bàn Cổ đắc ý nói: “Tiểu tử, sợ là ngươi không biết đi, không gian vi tôn, thời gian vi vương, nhưng, lực vi vạn pháp chi thủ.

Nhất cử nhất động, nhất tẩu nhất động của ngươi, trong ba ngàn Đại Đạo, không gì không ẩn chứa sức mạnh.” “Chỉ cần ngươi dùng Đại Đạo, ta có thể bác đoạt sức mạnh Đại Đạo của ngươi!” “Bây giờ hiểu tại sao lão phu năm đó có thể một mình chống lại ba ngàn Ma Thần rồi chứ?” Thời Gian Đại Đạo trong tay Lâm Phàm, dưới sự bác đoạt sức mạnh của Bàn Cổ, trong nháy mắt sụp đổ.

“Ha ha ha ha.....” Bàn Cổ cười lớn.

Nhưng, Lâm Phàm lại hét lớn một tiếng: “Thời Gian Đại Đạo.....

Không Gian Đại Đạo..... ra đây cho ta.” Ầm ầm ầm.....

Thân thể Lâm Phàm bay vút lên, tay trái Không Gian Đại Đạo, tay phải Thời Gian Đại Đạo, hai Đại Đạo lại một lần nữa bay ra, xiềng xích trật tự giăng đầy hư không, có uy thế hủy thiên diệt địa.

Lâm Phàm tay nắm hai sợi xiềng xích Đại Đạo, người Hồng Hoang chấn kinh, nhưng, đều biết cả rồi.

Bởi vì lúc đầu ở Địa Phủ, Không Gian Đại Đạo đã gây ra một lần Đại Đạo triều dâng.

Nhưng Bàn Cổ lại không biết, nhìn thấy Lâm Phàm tay nắm hai Đại Đạo, quả thực sắp điên rồi, không dám tin vào tất cả những gì trước mắt.

Sao có thể?

Sao có thể chứ?

Năm đó hắn tham ngộ Lực Chi Đại Đạo bạn sinh của bản thân, đã tốn vô số năm tháng, vô số năm.

Khổ tu vô số năm tháng trong hỗn độn.

Cuối cùng mới đột phá, và dùng nó để khai thiên tích địa, cuối cùng khi bước đi trên Đại Đạo thì gặp phải vực sâu Đại Đạo, bị Trấn Đạo Giả một chiêu làm cho sụp đổ.

Nếu không phải Bàn Cổ thân thể ràng buộc với thế giới Hồng Hoang, sớm đã hồn phi phách tán.

Dù đã ràng buộc với Hồng Hoang, dùng sức mạnh của cả thế giới Hồng Hoang gia trì cho bản thân, vẫn không thể tránh khỏi kết cục nguyên thần sụp đổ, thân thể tan nát, hồn phách vỡ vụn.

Bây giờ qua vô số hội nguyên, mới có thể tái sinh.

Nhưng, Lâm Phàm dựa vào đâu mà có được hai Đại Đạo?

Làm sao có thể có đủ thời gian để tham ngộ hai Đại Đạo.

Thời gian lão phu dùng để tham ngộ, so với ngươi quả thực nhiều hơn vô số lần có được không?

"Không hổ là người giống lão phu, hoa nở mười hai phẩm....." Bàn Cổ khen một câu, nói: "Tuy ngươi nắm giữ hai Đại Đạo, nhưng..... vẫn không phải là đối thủ của lão phu, Lâm Phàm, lão phu phát hiện càng ngày càng thích ngươi, cho ngươi một cơ hội cuối cùng, nếu ngươi thần phục lão phu, trở thành đệ tử dưới trướng lão phu, lão phu nhất định sẽ tặng ngươi một phần cơ duyên thiên đại, thế nào?" "Ta phi....." Lâm Phàm nói: "Lão tử không thèm, không gay....." "Ầm....." Trước khi Bàn Cổ phát động sức mạnh bác đoạt, hai Đại Đạo của Lâm Phàm trong nháy mắt giáng xuống, công kích về phía Bàn Cổ.

Công kích ở mức độ này, ngay cả Hồng Quân đã dung hợp sức mạnh Thiên Đạo, cũng phải chạy xa.

Trận chiến giữa các Đại Đạo Thánh Nhân, không thể dùng lẽ thường để lý giải.

"Ầm....." Bàn Cổ rút cự phủ ra, cứng rắn chống lại hai Đại Đạo của Lâm Phàm, thân hình bị đánh bay ra ngoài ức vạn dặm.

"Hống....." Bàn Cổ đứng vững, lập tức đại nộ: "Lâm Phàm..... ngươi tìm chết..... sức mạnh Thời Gian..... sức mạnh Không Gian..... bác đoạt cho ta....." Ầm ầm ầm.....

Trong chốc lát, hai sợi xiềng xích Đại Đạo trong tay Lâm Phàm lại một lần nữa sụp đổ.

Mẹ nó.....

Lâm Phàm mặt đen như đít nồi: Mẹ nó Lực Chi Đại Đạo, thật sự quá biến thái, đây còn không phải là trạng thái hoàn chỉnh của Bàn Cổ, nếu để hắn dung hợp nguyên thần Tam Thanh, trở thành Bàn Cổ Thiên Vương duy nhất vạn cổ, lão tử thật sự phải chết chắc rồi.

"Bàn Cổ..... ta có chiêu cuối cùng, đỡ được thì có thể sống, không đỡ được thì đi chết đi!" Lâm Phàm hít sâu một hơi, thân hình trong nháy mắt đến bên cạnh Bàn Cổ, hét lớn một tiếng: "Chúa Tể.....

Nhất Phương....." Ầm ầm ầm.....

Trong phạm vi ức ức dặm, tất cả đều bị Lâm Phàm chúa tể, bên trong, hắn là thần linh, là sự tồn tại cao cao tại thượng.

Bất kể là ai, cũng phải quỳ rạp dưới chân hắn.

Thời Gian Đại Đạo hiển hóa, bị Lâm Phàm hung hăng giẫm dưới chân, như một nô lệ!

"....." Thấy tình huống này, Bàn Cổ kinh hãi, vội vàng rút búa ra.

"Thời Gian.....

Tĩnh Lặng....." Lâm Phàm khẽ hô một tiếng, một phương không

gian dường như bị tách ra, tất cả mọi thứ đều tĩnh lặng.

Ngoại trừ Lâm Phàm.

Hỗn độn chi khí tĩnh lặng không động, không còn thổi phất, địa hỏa thủy phong không còn diễn hóa.

Trong không gian, tràn ngập sự tĩnh mịch như chết.

Đồng tử của Bàn Cổ đột nhiên trở nên kinh hãi.

Chúa Tể Không Gian!

Chúa tể Đại Đạo, sao có thể, tuy chỉ là một phần không gian Đại Đạo bị chúa tể, nhưng cũng đã sớm vượt ra khỏi phạm trù Đại Đạo viên mãn.

Chẳng lẽ..... hắn cũng từng bước đi trên Thời Gian Đại Đạo?

"Nhất Lực Phá Vạn Pháp....." Bàn Cổ tuy bị Thời Gian Đại Đạo trấn áp, nhưng dù sao cũng là Bàn Cổ, sự tồn tại khai thiên tích địa, Bàn Cổ Thiên Vương vĩnh hằng trong hỗn độn, một cái tên, có thể trấn áp cả hỗn độn.

Cũng là tồn tại duy nhất trong bốn ức tám ngàn vạn thế giới hỗn độn, có thể dùng một kích mở ra thế giới.

Ầm.....

Sức mạnh của Bàn Cổ đến cực hạn, ngay cả Đại Đạo cũng phải nhường đường.

Trong chốc lát, không gian Đại Đạo của Lâm Phàm bị phá vỡ.

Nhưng.

Lâm Phàm chỉ khẽ cười, lại nói một câu: "Chúa Tể Nhất Phương....." Từng tầng không gian, từng tầng thời gian, từ trong hư vô giáng xuống, phủ lên, chồng chất lên nhau.

Bàn Cổ đang nhúc nhích, bị trấn áp một cách vững chắc.

Chương 188

"Ta..... thua rồi....." Ý chí của Bàn Cổ truyền ra.

Lâm Phàm khẽ động, vô số tầng không gian và thời gian lập tức nới lỏng.

Bàn Cổ đã chịu thua, vậy không cần thiết phải tiếp tục trấn áp nữa.

Gã này từng bước đi trên Đại Đạo, đối với Lâm Phàm, có chút tác dụng.

Hơn nữa, Bàn Cổ là phụ thần của Tổ Vu, trong Địa Phủ, Hậu Thổ đang nhìn chằm chằm đó, thật sự muốn giết hắn cũng không hay.

"Ai....." Bàn Cổ hít sâu một hơi, đeo thần phủ lên lưng, ngồi trong hỗn độn, nói: "Nếu là bản tọa thời kỳ toàn thịnh năm đó, nhất định có thể trấn áp ngươi!" "Ồ....." Lâm Phàm không tỏ ý kiến.

Bàn Cổ rất tự tin, nhưng Lâm Phàm cũng không cho là vậy.

Lúc toàn thịnh thì lợi hại thật, nhưng lão tử sẽ sợ sao?

Đánh không lại, Hồng Mông Đại Na Di của lão tử là để trưng à, nhiều năm không dùng, sợ là vô số người trong Hồng Hoang đã quên mất rồi.

"Thôi, chuyện cũ không nhắc lại, không có ý nghĩa!" Bàn Cổ ngẩng đầu, nhìn Lâm Phàm một cái: "Ngươi thật là một thiên tài!" "Ngươi cũng không tệ!" "Vừa rồi lão phu thấy chiêu Chúa Tể Nhất Phương của ngươi, dường như đã vượt qua viên mãn Đại Đạo..... chẳng lẽ, ngươi cũng từng bước đi trên Đại Đạo?" Bàn Cổ nhìn Lâm Phàm hỏi.

"Không sai!" Lâm Phàm nói: "Ta không chỉ bước đi trên Đại Đạo,

mà còn đi đến cuối con đường Đại Đạo." "Vậy ngươi nói cho ta biết, cuối con đường Đại Đạo là gì?" "Chẳng phải ngươi cũng biết sao, hỏi ta làm gì?" "Ha ha ha ha ha....." Bàn Cổ cười lớn, nói: "Quả nhiên ngươi đã đến đó, tuy không biết ngươi làm sao sống sót, nhưng, đã đi đến cuối con đường Đại Đạo, chính là tồn tại giống như Bàn Cổ ta rồi." Hai người một khắc trước là đối thủ, một khắc sau, lại hóa thành bạn bè không có gì không nói.

Về câu chuyện Bàn Cổ khai thiên tích địa, Lâm Phàm đã nghe được một phiên bản khác.

Bàn Cổ năm đó Lực Chi Đại Đạo đến cực hạn, sau khi viên mãn liền bước đi trên Đại Đạo, tự nhiên cũng đi đến cuối cùng, nhìn thấy vực sâu của Lực Chi Đại Đạo.

Trong vực sâu, cũng có một vị Trấn Đạo Giả.

Nhưng Bàn Cổ đánh không lại Trấn Đạo Giả, nhưng giống như Lâm Phàm, có diệu vật trọng sinh, nên từ cõi chết sống lại.

Lần thứ hai, khai tịch thiên địa, ý đồ dùng sức mạnh thế giới gia trì cho bản thân, cùng Trấn Đạo Giả kia quyết đấu.

Kết quả có thể biết, Bàn Cổ tuy có một thế giới Hồng Hoang gia trì, nhưng vẫn bị Trấn Đạo Giả kia trực tiếp đánh chết.

Nhưng lần thứ hai, Bàn Cổ tuy bị đánh chết, nhưng Bàn Cổ cũng thực sự hung hãn.

Dùng lời của hắn: "Lão tử tuy bị Trấn Đạo Giả kia xử lý, nhưng lão tử cũng một búa chém đứt một cánh tay của hắn.....", một Bàn Cổ như vậy, khiến Lâm Phàm chấn kinh.

Năng lực của Trấn Thủ Giả Đại Đạo, Lâm Phàm đã lĩnh giáo, có thể một búa chém đứt cánh tay của Trấn Đạo Giả kia, có thể thấy Bàn Cổ năm đó mạnh đến mức nào.

Phải biết, năm đó Lâm Phàm vốn định dùng Hồng Mông Đại Na Di, nhưng căn bản không có cơ hội thi triển.

Cuối cùng chỉ đành mở rộng tâm hồn, để dược lực của Bất Tử Dược phát huy tác dụng tối đa.

May mà, trong cuộc tấn công của Trấn Đạo Giả kia, hắn đã lĩnh ngộ được một thứ ở tầng thứ cao hơn của Thời Gian Đại Đạo, sáng tạo ra thần thông Chúa Tể Nhất Phương.

Đây chính là lần thứ hai Bàn Cổ bị Trấn Đạo Giả giết chết.

Thân thể của hắn trực tiếp vỡ nát, rải rác khắp nơi trong Hồng Hoang, thần huyết màu vàng trên người chảy cạn, hóa thành ức vạn Tiên Thiên chủng tộc của Hồng Hoang.

Trái tim hóa thành Bàn Cổ Thần Điện, mười hai giọt tinh huyết bản nguyên tâm đầu, sau này thai nghén ra mười hai Tổ Vu.

Nguyên thần của Bàn Cổ vỡ nát, bị buộc phải rời khỏi cơ thể, hóa thành Tam Thanh.

Hạo nhiên chính khí trong lòng hóa thành chí bảo phòng ngự của Hồng Hoang là Chư Thiên Khánh Vân, còn có, một tia chấp niệm vô tư thương xót chúng sinh trong lòng, sau khi hỗn hợp với ba ngàn pháp tắc Đại Đạo, trực tiếp bay ra hóa thành Thiên Đạo.

Thiên Đạo vô tư, lại bao la vạn tượng, cho nên lớn mạnh nhanh nhất, được thống ngự vạn tộc Hồng Hoang.

Đồng thời, Thiên Đạo muốn tiêu trừ ảnh hưởng của Bàn Cổ, nên đã trấn áp thân thể vỡ nát của Bàn Cổ ở năm nơi tuyệt địa của Hồng Hoang đại địa.

Tất cả mọi chuyện, đều là vì vực sâu Đại Đạo, và Trấn Đạo Giả.

Đối với Lâm Phàm, đây là một phiên bản khai thiên khác.

Bàn Cổ, cũng không vĩ đại như trong truyền thuyết Hồng Hoang.

Nhưng như vậy, lại càng gần với nhân tính, ngược lại là phiên bản mà Lâm Phàm thích hơn.

"Thì ra khai thiên tích địa là như vậy!" Lâm Phàm nhìn Bàn Cổ.

Bàn Cổ nói: "Lâm Phàm tiểu hữu, chúng ta là người cầu đạo, theo đuổi tự nhiên là vô thượng Đại Đạo, nhưng cuối con đường Đại Đạo là vực sâu, mỗi một trong ba ngàn Đại Đạo đều có Trấn Đạo Giả trấn áp, coi chúng ta như hồng thủy mãnh thú, hấp thu khí vận của một đạo, càng ngày càng mạnh.

Cục diện này, làm sao để phá?" "Làm sao phá?" Lâm Phàm nhàn nhạt nói: "Tự nhiên là trực tiếp xử lý đám khốn nạn Trấn Đạo Giả bên ngoài, ngươi có làm được không?" "Ha ha ha..... tính cách của tiểu hữu ta rất thích, tốt, phải xử lý hết đám hỗn đản đó!" Bàn Cổ nói: "Nhưng, bọn họ đã dung hội quán thông, hưởng thụ khí vận của một đạo vô số kỷ nguyên, chúng ta muốn xử lý, nói dễ vậy sao?

Tiểu hữu có cách nào không?" Lâm Phàm không trả lời câu hỏi của Bàn Cổ, quay sang hỏi Bàn Cổ: "Ngươi có cách nào không?" Bàn Cổ nói: "Có!" "Tiểu hữu nếu như ngươi nguyện ý, bản tọa dung hợp nguyên thần và Thiên Đạo Hồng Hoang, hình thể khôi phục như nhất, sức mạnh cũng khôi phục như xưa, liền có thể một lần nữa mở ra thiên địa, nếu có vô số sức mạnh thế giới gia trì lên người lão phu, một lần xông phá phong tỏa của Trấn Đạo Giả kia, không phải là không có khả năng!" Lâm Phàm mắt sáng lên: Không tệ!

Thật ra phương pháp của Bàn Cổ và của Bá Đao ở thành Hắc Sơn kia có điểm tương đồng, đều dựa vào tích lũy.

Thành chủ thành Hắc Sơn dựa vào tích lũy ba kiếp, hợp lại làm một, một lần phá vỡ Trấn Đạo Giả.

Bàn Cổ thì sáng tạo thế giới, vô số sức mạnh thế giới gia trì, sau đó đánh bại.

Đều là dựa vào lượng biến dẫn đến chất biến.

Nhưng cách này rốt cuộc có được không, cũng khó nói?

Bàn Cổ hỏi: "Tiểu hữu thấy sao?" "Không thể!" Lâm Phàm nhìn Bàn Cổ, nói: "Ngươi có thể hợp nhất Tam Thanh thành nguyên thần, nhưng Thiên Đạo, ta sẽ không để ngươi động lung tung!" Thiên Đạo hiện nay, là Thiên Đạo vô tư, không có bất kỳ tư tâm nào, không vì bất kỳ ai mà thiên vị, không bao che cho ai, chỉ dựa theo ý chí của mình, từng chút một vận chuyển mà thôi.

Nếu ngươi lấy đi Thiên Đạo, trật tự Hồng Hoang sẽ do ai duy trì?

Vậy vạn tộc Hồng Hoang và Nhân tộc không phải sẽ toi đời sao?

Còn về Tam Thanh, nếu Bàn Cổ muốn lấy, Lâm Phàm sẽ không cản.

Nhưng vấn đề là vận mệnh của Tam Thanh và Thiên Đạo là một thể, Thiên Đạo tự nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn, nếu Bàn Cổ cứng rắn, không chừng Thiên Đạo cũng sẽ rối loạn.

"Vậy....." Bàn Cổ nhìn Lâm Phàm, sắc mặt biến đổi, nói: "Nếu không như vậy, tiểu hữu có cách nào siêu thoát Đại Đạo không?" "Đơn giản!" Lâm Phàm nói: "Chúng ta ngộ thông ba ngàn Đại Đạo, nếu ba ngàn Đại Đạo đều viên mãn, cuối cùng hợp lại làm một, cũng có nắm chắc khá lớn, có thể dựa vào đó để đánh tan Trấn Đạo Giả kia." "....." Bàn Cổ khựng lại một chút, nói: "Lâm tiểu hữu, cách này và cách mở ra thế giới của lão phu, có điểm tương đồng, nhưng ngộ thông ba ngàn Đại Đạo, phải đến năm nào tháng nào?" "Ha ha....." Lâm Phàm nói: "Ta cũng từng nghĩ như vậy, nhưng bây giờ, ta đã thay đổi chủ ý!" "Bản tọa muốn kết hợp ba ngàn Đại Đạo và mở ra thế

giới!" Hắn nhìn Bàn Cổ: "Hai tay cùng làm, ngươi thấy thế nào?" Để cho chắc ăn, Lâm Phàm cảm thấy, một mặt phải ngộ thông ba ngàn Đại Đạo.

Nhưng, nếu có thể vừa ngộ thông ba ngàn Đại Đạo, vừa mở ra thế giới, rồi lại dùng sức mạnh thế giới gia trì cho bản thân, chẳng phải sẽ có nắm chắc hơn sao.

Dù sao, Trấn Đạo Giả của vực sâu cuối con đường Đại Đạo, quá đáng sợ!

"Ý kiến hay!" Bàn Cổ mừng rỡ, nhưng ngay sau đó lại nhíu mày: "Nhưng có một vấn đề, ngộ thông ba ngàn Đại Đạo, quá khó, phải đến năm nào tháng nào?" "Đúng vậy, rất khó!" Lâm Phàm nói: "Nhưng đối với ta, lại không khó đến thế." Lâm Phàm sở hữu Thời Gian Gia Tốc, quan trọng nhất là, có vô số Đại Đạo Bản Nguyên Tinh Thạch, có thể trực tiếp thôn phệ dung hợp.

Lâm Phàm cũng phát hiện, càng về sau, ngộ thông Đại Đạo càng nhanh.

Bởi vì đạo pháp vạn lối về một, Đại Đạo tuy khác nhau, nhưng đạo lý lại tương thông.

Ngộ thấu cái thứ nhất, cái thứ hai sẽ dễ hơn một nửa, cái thứ ba tự nhiên càng đỡ tốn sức, cuối cùng ba ngàn Đại Đạo Lâm Phàm ước tính cũng không quá khó.

"Đương nhiên rồi!" Lâm Phàm nhìn Bàn Cổ, ánh mắt rơi vào Khai Thiên Thần Phủ sau lưng hắn: "Đến lúc đó bản tọa sẽ dẫn Bàn Cổ đạo hữu xông vào vực sâu Đại Đạo, nhưng, hiện tại ngươi phải đưa Bàn Cổ Khai Thiên Thần Phủ cho ta, và, ta cần khai thiên chi pháp của ngươi!" "Hoàn toàn không vấn đề!" Bàn Cổ tỏ ý đồng ý.

Chương 189

Thế là, hai người hoàn thành ước định trong hỗn độn, trong sử sách hỗn độn, hậu thế sửa đổi 《Lâm Phàm Đại Đế Bản Kỷ》, gọi sự kiện này là: Hỗn Độn Chi Ước!

Lâm Phàm nhận được Khai Thiên Thần Phủ, Bàn Cổ nhận được một lời hứa, hai người vui vẻ hoàn thành giao dịch.

Đương nhiên, loại giao dịch này, được hoàn thành dưới thực lực tuyệt đối của Lâm Phàm.

Lâm Phàm không trở về Hồng Hoang, mà mở ra một đạo trường trong hỗn độn, cùng Bàn Cổ hai người đồng thời bế quan tu hành, Bàn Cổ khôi phục bản nguyên, Lâm Phàm thì trực tiếp gia trì thời gian trận pháp, bắt đầu thôn phệ các loại Đại Đạo bản nguyên.

Đương nhiên, lần này, bắt đầu từ Lực Chi Đại Đạo trước.

Bởi vì Lâm Phàm phát hiện, Lực Chi Đại Đạo quá bá đạo, có thể bác đoạt sức mạnh của các Đại Đạo khác!

Lâm Phàm ở trong đạo trường hỗn độn, bắt đầu tham ngộ pháp tắc Đại Đạo.

Vô số trận pháp che trời lấp đất được bố trí ra.

Thời gian được gia trì vạn lần.

Thao tác này khiến Bàn Cổ nhìn mà muốn khóc luôn.

".....Lâm Phàm..... cái này ngươi lấy từ đâu ra vậy?" Bàn Cổ thật sự sắp khóc đến nơi: "Nếu ta có cái này, vạn lần thời gian gia trì, thời gian ta lĩnh ngộ Lực Chi Đại Đạo, đã đủ để ta lĩnh ngộ một vạn Đại Đạo rồi, ba ngàn Đại Đạo thì là cái thá gì?" Bàn Cổ thật sự muốn khóc.

Nếu tính theo thời gian thì đúng là như vậy.

Nhưng sau đó, Bàn Cổ liền lắc đầu, nói: "Không có cách nào, lão phu sinh ra đã có bạn sinh Lực Chi Đại Đạo phù văn, chỉ có thể tu hành Lực Chi Đại Đạo, thôi vậy thôi vậy, nghĩ nhiều vô ích!" "Bàn Cổ đạo hữu, đừng đi vội, hay là chúng ta luận đạo một phen trước đi!" Lực Chi Đại Đạo của Lâm Phàm chỉ có ba thành, Bàn Cổ lại đại viên mãn, cơ hội luận đạo này nếu bỏ qua, Lâm Phàm cảm thấy tuyệt đối là lỗ vốn.

Thế là, hai người triển khai khánh vân, giao hợp trên không, vô số khí cơ Đại Đạo lưu chuyển, dưới sự luận đạo của Bàn Cổ, sự lĩnh ngộ của Lâm Phàm đối với Lực Chi Đại Đạo, cũng dần dần tăng lên.

Ông ông ông.....

Vạn năm luận đạo, Lâm Phàm liền nâng Lực Chi Đại Đạo lên năm thành.

Đương nhiên, luận đạo chỉ có thể tăng đến giới hạn này.

Tiếp theo, đuổi Bàn Cổ đi, Lâm Phàm bắt đầu thôn phệ Lực Chi Đại Đạo Bản Nguyên Tinh Thạch.

Một viên!

Hai viên! .....

Mười vạn năm thấm thoắt qua.

Mười vạn năm trong Hồng Hoang, nhưng nếu đặt trong thời gian gia trì vạn lần của Lâm Phàm, đó là mười ức năm.

Thật ra, Lực Chi Đại Đạo khá khó, nếu không phải Lực Chi Đại Đạo, Lâm Phàm cảm thấy một ức năm, hẳn là có thể ngộ thông một Đại Đạo.

Ầm.....

Cuối cùng, mười ức năm không uổng phí, Lâm Phàm trực tiếp ngộ ra Lực Chi Đại Đạo viên mãn.

Dù sao, vạn pháp quy về một, lại có Đại Đạo bản nguyên có thể trực tiếp thôn phệ, mười ức năm ngộ thông Lực Chi Đại Đạo, đối với Lâm Phàm thật sự là khá hậu hĩnh rồi.

Ầm ầm ầm.....

Trong hỗn độn, vô tận phù văn màu vàng tím phun ra, hóa thành những chữ nhỏ li ti, phun ra tứ phương.

Trong vòng ức ức dặm, vô số hỗn độn chi khí bị xua tan sạch sẽ.

Đại Đạo triều dâng!

Cảnh tượng hùng vĩ như vậy, ngay cả ở Hồng Hoang cũng hiếm thấy.

"....." "Đại Đạo triều dâng, Lâm Phàm Thánh Nhân lại ngộ thông một môn Đại Đạo....." "Trời đất ơi, ta cũng muốn đến cung điện của Lâm Phàm Thánh Nhân tu hành....." "Ai, thôi đi, độ cao đó, không phải là chúng ta có thể chạm đến.....". .....

Không chỉ chúng sinh Hồng Hoang, ngay cả các Thánh nhân cũng thèm nhỏ dãi, nhưng lại kiêng kị tu vi siêu việt của Lâm Phàm, sợ hắn không vui một cái là diệt mình, cũng không ai dám đến hỏi đạo.

Người ở gần Lâm Phàm nhất là Bàn Cổ.

Bàn Cổ cười khổ: "Gã này..... mười vạn năm, à không..... mười ức năm, mười ức năm đã ngộ thông Lực Chi Đại Đạo?

So với lão phu..... ai, thôi, không so nữa!" Đương nhiên, Bàn Cổ không biết chuyện Lâm Phàm gian lận, thôn phệ Đại Đạo Bản Nguyên Tinh Thạch.

"Đang....." Sau khi Lâm Phàm ngộ đạo thành công, không lâu sau!

Trong Tử Tiêu Cung đột nhiên truyền ra một tiếng chuông, giọng của Hồng Quân vang dội: "Các Thánh, đều đến Tử Tiêu Cung, có việc thương nghị!" "Vâng!" Các Thánh sau khi nhận được ý chỉ của Hồng Quân, đều hóa thành lưu quang đến quảng trường Tử Tiêu Cung.

Lâm Phàm tự nhiên cũng đến, hạ xuống trước cửa.

Lần này, không có tiểu đồng Hạo Thiên và Dao Trì mở cửa, Hồng Quân đích thân ra mở cửa lớn, mặt cười ha hả nhìn Lâm Phàm, nói: "Sao không vào?" Lâm Phàm lập tức kinh hãi, cười khổ: "Sư tôn, ngài muốn bẻ mặt đệ tử à!" "Khụ khụ khụ....." Hồng Quân cười nói: "Tiểu tử nhà ngươi, suốt ngày gọi ta là lão già, lão già, đột nhiên gọi ta là sư tôn, lão phu không quen a!" "Ặc..... sư tôn, con có sao....." "Có, lần này....." Nhìn hai thầy trò vừa nói vừa cười, tản bộ vào Tử Tiêu Cung, mấy vị Thánh nhân phía sau đều cười khổ lắc đầu.

Mọi người tiến vào Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân ngồi vững trên cao đài, trước mặt ông, lại có tám đạo cao đài bay ra, trên đó lần lượt ngồi Tam Thanh, Nhị Thánh, Lâm Phàm, Nữ Oa, Hậu Thổ.

Hậu Thổ bị Thiên Đạo cấm túc ở Địa Phủ trăm vạn năm, bây giờ có thể ra ngoài rồi.

"Ra mắt sư tôn!" Mọi người hành lễ với Hồng Quân.

Hồng Quân gật đầu, nói: "Không cần khách khí, lần này gọi các ngươi đến, là ý chí Thiên Đạo lưu chuyển, có hai chuyện, cần phải thương nghị, thứ nhất, Thiên đình hoang phế đã lâu, vạn tộc Hồng Hoang không có người quản lý, ý chí Thiên Đạo muốn tái lập Thiên đình, tái định ngôi vị Thiên Đế.

Các ngươi xem, Thiên Đế, nên định ai là tốt?" Mọi người nhìn nhau!

Cuối cùng, Chuẩn Đề nói: "Sư tôn, môn hạ chúng con có đệ tử Dược Sư, phúc trạch sâu dày, có thể làm Thiên Đế!" Chuẩn Đề vừa mở miệng, Nguyên Thủy nói: "Sư tôn, môn hạ đệ tử của con là Nam Cực Tiên Ông, cũng có thể làm Thiên Đế!" "....." Thông Thiên không chịu: "Nhị huynh, Nam Cực Tiên Ông kia là con trai huynh, đúng là tiến cử người hiền không tránh người thân a....." "....." "Thôi được!" Lão Tử nói: "Theo ta thấy, môn hạ của lão phu là Huyền Đô, có thể làm Thiên Đế!" "Không được!" Nguyên Thủy phản đối: "Huyền Đô là Nhân tộc, sao Nhân tộc có thể làm Thiên Đế!" Chuyện chưa bắt đầu, mọi người đã cãi nhau.

Hồng Quân mặt đen lại, phất tay áo nói: "Đừng cãi nữa, lão phu gọi các ngươi đến, là để thương nghị người chọn làm Thiên Đế, không phải để cãi nhau, đều là Thánh nhân, cãi nhau ầm ĩ còn ra thể thống gì?" Nói xong, Hồng Quân chuyển ánh mắt, nhìn Lâm Phàm nói: "Lâm Phàm, ngươi thấy sao?" Lâm Phàm cười cười.

Mẹ nó đều đã định sẵn rồi, lão sư còn bảo ta nói à.

Thôi được!

Nể mặt một lần.

"Lão sư!" Lâm Phàm ra vẻ nghiêm túc hành lễ, nói: "Thiên Đế thống ngự Thiên đình, sau này sẽ quản lý chuyện Hồng Hoang, con thấy, muốn làm Thiên Đế, phải thỏa mãn hai điều kiện!" "Điều kiện gì?" Mọi người nhìn về phía Lâm Phàm.

Chương 190

Lâm Phàm nói: "Thứ nhất, để duy trì sự công bằng tuyệt đối cho vạn tộc trời đất Hồng Hoang, đệ tử không nên xuất thân từ môn hạ của Thánh nhân, bằng không sau này quản lý Hồng Hoang, lại thiên vị giáo môn nhà mình, đúng là không hay.

Thiên đình tự mang khí vận, thực chất tương đương với một giáo môn rồi, cho nên, Thiên Đế càng không thể là đệ tử của Thánh nhân!" Ừm!

Hồng Quân gật đầu.

Các Thánh cũng cảm thấy Lâm Phàm nói có lý.

Lâm Phàm nói: "Thứ hai, người này phải có đủ uy vọng, xuất thân phải tốt, mới có thể trấn áp được vạn tộc Hồng Hoang, nếu không vạn tộc đều không phục, làm sao quản lý Hồng Hoang?" "Vậy....." Chuẩn Đề hỏi: "Lâm Phàm sư huynh, người này rốt cuộc là ai?" Lâm Phàm cười nói: "Vốn dĩ, ngôi vị Thiên Đế, là do trời định cho Đông Vương Công, người này bất luận uy vọng hay năng lực, đều đủ để khiến người ta tin phục, lại không thuộc môn hạ của các Thánh.

Tiếc là Đông Vương Công không biết thiên đạo, đã vẫn lạc.

Thôi vậy, ta xem đi xem lại, chỉ có một người thích hợp....." Ầm.....

Lâm Phàm phất tay, trong Vạn Thảo Đồ Phổ, Hạo Thiên và Dao Trì được thả ra: "Chư vị, Thiên Đế Thiên Hậu, là hai người này, các vị thấy thế nào?" "Uỳnh...." Lâm Phàm phất tay, Hạo Thiên và Dao Trì liền bay ra, rơi xuống trước mặt mọi người.

"Chư vị, xem nào, hai vị này làm Thiên Đế Thiên Hậu, thế nào?"

Lâm Phàm nhìn mọi người.

Sắc mặt mọi người tối sầm lại: Hạo Thiên, Dao Trì?

Chỉ là hai đồng tử mà đòi làm Thiên Đế?

Nếu muốn đạt được hai điều kiện Lâm Phàm đưa ra, cũng coi như miễn cưỡng có thể, hai người này đều không phải môn hạ của Thánh nhân, sau này hành sự ở Hồng Hoang, thống ngự vạn phương, tự nhiên có thể làm được không thiên vị bên nào.

Hai người tuy là đồng tử, nhưng lại là môn hạ của Đạo Tổ.

Đây đều không phải trọng điểm.

Trọng điểm là, người này do Lâm Phàm tiến cử, với thực lực của Lâm Phàm hiện giờ, nếu đi phản đối, chẳng phải là tự tìm không thoải mái sao?

Nhưng một đồng tử trở thành chí tôn của thiên địa, khiến Lục Thánh có chút không thể chấp nhận được.

"Khụ khụ khụ..." Nữ Oa lên tiếng trước: "Bản cung thấy có thể, chỉ là hình tượng của hai người này hình như phải thay đổi!" "Ừm!" Đạo Tổ Hồng Quân vung tay, pháp lực tuôn ra, Hạo Thiên và Dao Trì hai người trong nháy mắt biến hình, từ dáng vẻ của hai đồng tử, biến thành hai người trung niên.

Dưới cằm Hạo Thiên có ba chòm râu xanh, Dao Trì một thân cung trang, ung dung hoa quý.

Nhìn lại lần nữa, quả thật có ba phần khí thế.

"Xong rồi..." Lâm Phàm đột nhiên muốn khóc mà không có nước mắt.

Nữ Oa tò mò hỏi: "Lâm Phàm ca ca, sao lại xong rồi?" Lâm Phàm đáp: "Tiểu loli đi tong rồi, đau lòng quá!" "Phụt..." Các Thánh và Hồng

Quân đều không nhịn được mà phun nước, Dao Trì mặt đỏ bừng.

"Vậy cứ thế đi!" Hồng Quân nói, "Nếu mọi người không có ý kiến, từ nay về sau, Hạo Thiên sẽ là Thiên Đế của Thiên Đình, Dao Trì sẽ là Thiên Hậu của Thiên Đình, hai người quản lý âm dương, cùng nhau quản lý Hồng Hoang." "Vâng!" Mọi người đều gật đầu.

Hồng Quân lại nói: "Chỉ dựa vào hai người, e là cũng không thể quản lý Hồng Hoang, trong Tứ giáo đệ tử đông đảo, hay là mỗi giáo cử ra một ít nhân thủ đưa vào Thiên Đình, cũng tiện cho việc quản lý!" "..." Nghe câu này, mọi người lại do dự.

Thật ra đơn thuần cử đi vài người cũng không có gì, nhưng chức vị ở Thiên Đình và chức vị ở Địa Phủ không giống nhau.

Địa Phủ là nơi tích lũy công đức, đơn thuần hơn nhiều, mục đích làm việc chỉ có một, gột rửa nhân quả nghiệp lực trên linh hồn, sẽ không nhập thế nhiễm nghiệp lực ở Hồng Hoang, đối với bản thân và giáo môn đều có lợi.

Nhưng Thiên Đình thì khác.

Thiên chức trong Thiên Đình, trời sinh đã phải phụng lệnh Thiên Đế, sau đó giữ gìn sự hòa hợp vạn tộc trong Hồng Hoang, cứ như vậy, trên người tất nhiên sẽ nhiễm vô cùng nghiệp lực.

Cá thể nhiễm nghiệp lực, sau này sẽ ảnh hưởng đến giáo môn, cho nên mọi người đều không mấy đồng ý.

Thế là, Tam Thanh, Nhị Thánh đều nhìn về phía Lâm Phàm.

Lâm Phàm coi như không thấy.

Dù sao cũng không phải chuyện của ta.

Tự các người ứng phó đi.

"..." Tam Thanh và Tây phương Nhị Thánh chắp tay với Hồng

Quân đáp ứng, nhưng trong lòng lại không có ý định thật sự cử người cho Hạo Thiên sai khiến.

"Được rồi, chuyện này đến đây là kết thúc!" Hồng Quân vung tay, nói với Hạo Thiên: "Hạo Thiên, đến Tam Thập Tam Thiên kia, tái lập Thiên Đình đi!" "Vâng!" Hạo Thiên vui vẻ rời đi, trong lòng vô cùng sảng khoái.

Hắn cũng không ngờ, có một ngày, mình lại được các Thánh đề cử làm Thiên Đế.

Không... ta không phải được các Thánh đề cử, mà là được lão gia Lâm Phàm Thánh nhân đề cử, lão gia đối với ta ân trọng như núi, sau này Hạo Thiên nhất định phải liều chết báo đáp...

Sau khi Hạo Thiên đi.

Hồng Quân lại nói: "Thiên hạ hiện nay, Nhân tộc đương hưng, Nhân Hoàng sắp xuất thế, Tam Hoàng Ngũ Đế trị thế, sau này Nhân tộc sẽ là nhân vật chính của trời đất.

Khi Tam Hoàng Ngũ Đế trị thế, Đông phương Tam giáo đương hưng!" Mọi người hơi chấn động.

Nhân tộc đương hưng, chuyện này mọi người đều có thể thấy được, dù sao ai cũng là Thánh nhân, có thể hữu hạn nhìn thấy tương lai.

Nhưng, Nhân tộc làm nhân vật chính của trời đất, thật sao?

Nhân tộc ư?

Một chủng tộc yếu ớt như vậy, làm sao có thể làm nhân vật chính của trời đất.

Từ khi khai thiên tích địa đến nay, nhân vật chính thật sự của trời đất chỉ có một, đó là Hung thú.

Sau khi khai thiên tích địa, lượng kiếp đầu tiên là Hung thú lượng kiếp, trong Hung thú lượng kiếp, Hung thú một nhà độc bá vô số vạn năm, sau đó biến mất một cách khó hiểu.

Tiếp sau đó, tuy Long Phượng Kỳ Lân tam tộc thượng cổ thần thú tranh đoạt ngôi vị nhân vật chính của trời đất, nhưng kết quả là ba tộc đồng thời ẩn mình trong dòng chảy lịch sử, cũng không có tộc nào thật sự trở thành nhân vật chính.

Xa hơn nữa, gần nhất là Vu Yêu đại kiếp, Vu tộc và Yêu tộc tranh đoạt ngôi vị nhân vật chính, kết quả là đồng quy vu tận.

Cho đến bây giờ, ngôi vị nhân vật chính của trời đất vẫn chưa định, sao lại rơi vào tay Nhân tộc?

Các Thánh nhân không hiểu, thậm chí Nguyên Thủy còn đỏ mặt tía tai.

Vì sao?

Bởi vì hắn vừa mới châm chọc Nhân tộc, bây giờ Hồng Quân lại mở miệng ban cho Nhân tộc một vị trí nhân vật chính, sao có thể xuống đài được?

"Sư tôn...

Nhân tộc..." Nguyên Thủy hỏi Hồng Quân.

Hồng Quân vung tay ngắt lời, nói: "Đây là thiên định!" Một câu nói, dập tắt mọi suy nghĩ của tất cả mọi người, sắc mặt Lão Tử không tốt, nhìn Lâm Phàm với vẻ mặt hối hận: Không Động Ấn của ta à!

"Nhân tộc đương hưng, Tam Hoàng Ngũ Đế trị thế, đều có quả vị!" Hồng Quân tiếp tục nói: "Khí vận Nhân tộc, lại ứng vào trên người Đông phương Nhân giáo, Xiển giáo và Tiệt giáo, Tam Hoàng Ngũ Đế, mỗi người đều có quả vị tiểu thánh!

Ban đầu Hồng Vân tự bạo, tám đoạn Hồng Mông Tử Khí ba dài năm ngắn kia, chính là căn cơ chứng đạo của tám vị Đế của Nhân tộc, người có được Hồng Mông Tử Khí, có thể làm Đế sư!" "Tám đạo Hồng Mông Tử Khí đều ở trong tay Lâm Phàm, nhưng lại định sẵn là nền tảng cho sự đại hưng của ba nhà các ngươi, nếu muốn có được, cần phải thương lượng với Lâm Phàm, không được sai sót!" Hồng Quân nói xong, vung tay, ra vẻ các ngươi tự xem mà làm, ta không tham gia.

Lâm Phàm mỉm cười, lấy ra tám đoạn Hồng Mông Tử Khí ba dài năm ngắn.

"Ra giá đi!" Lâm Phàm thản nhiên nhìn Tam Thanh: "Thứ này liên quan đến nền tảng đại hưng đó nha!" "Ta..." Lão Tử mở miệng ra giá đầu tiên, nhưng vừa mở miệng lại đột nhiên phát hiện mình không còn vốn liếng.

Chương 191

Thái Cực Đồ mất rồi.

Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp là chí bảo ký thác Đại Đạo, bạn sinh chí bảo, chắc chắn không thể cho.

Cho cái gì?

Cực phẩm tiên thiên linh bảo?

Đừng đùa, người ta đều dùng cực phẩm để chiếu sáng nhà xí đấy, hiểu không?

"Haizz..." Lão Tử đột nhiên lắc đầu, nói: "Lâm sư huynh, tiểu đệ quả thực không có thứ gì mà ngài có thể để vào mắt, hay là thế này đi, ngài cần gì, cứ mở miệng!" "Được!" Lâm Phàm gật đầu, lấy ra một đoạn tử khí dài, đưa cho Lão Tử nói: "Ta muốn một nửa Thái Thanh bản nguyên!" Phụt...

Sau khi nghe yêu cầu này, Lão Tử dứt khoát phun ra một ngụm nước.

Thái Thanh bản nguyên?

Vừa mở miệng đã đòi bản nguyên?

Được rồi!

Thánh nhân vắt máu, lại quay về rồi sao?

"Thôi được..." Lão Tử cũng cắn răng chịu chơi, lập tức không chút do dự, tay hóa thành đao, một đao chém xuống, liền từ trên người mình chém xuống một nửa bản nguyên, đưa cho Lâm Phàm, rồi nhận lấy đoạn Hồng Mông Tử Khí dài kia.

"Thế chứ!" Lâm Phàm nói: "Thấy đạo hữu sảng khoái như vậy, ta

mua một tặng một!" Lâm Phàm vung tay, lại lấy ra một đoạn Hồng Mông Tử Khí ngắn ném cho Lão Tử.

Lão Tử mừng rỡ!

Mua một tặng một, thật sự ngoài dự liệu!

Lão Tử nhận lấy hai đạo Hồng Mông Tử Khí, nhìn Lâm Phàm với vẻ mặt sùng bái, hỏi: "Lâm Phàm sư huynh, ngài thật lợi hại, chẳng lẽ năm đó đã nhìn thấy Nhân tộc Tam Hoàng Ngũ Đế trị thế sao?" "Không có!" Lâm Phàm thản nhiên nói: "Đừng đoán bừa, ta chỉ đi cứu Hồng Vân đạo hữu, sau đó tiện tay vớt những mảnh tử khí vỡ vụn.

Biết cái này gọi là gì không?

Thiện hữu thiện báo, a di đà... khụ khụ, Vô Lượng Thiên Tôn..." "Ặc!" Trán Lão Tử hơi tối sầm: Mẹ nó thiện hữu thiện báo với ta?

Được rồi, ta tin ngươi cái quỷ.

"Cái đó...

Lâm Phàm sư huynh, Hồng Mông Tử Khí là nền tảng chứng đạo của Nhân tộc Tam Hoàng Ngũ Đế, ta lấy nó có tác dụng gì?" Câu này không phải Lão Tử hỏi, mà là Thông Thiên hỏi.

Lâm Phàm nhìn Thông Thiên, nói: "Ngốc...

đưa thứ này cho Nhân Hoàng, rồi cho đệ tử môn hạ thu Nhân Hoàng làm đệ tử, như vậy một khi trở thành sư phụ của Nhân Hoàng, cả Nhân tộc ai mà không nghe lời Nhân Hoàng, lúc đó đi truyền đạo, chẳng phải là truyền một người được một người sao?" "A..." Thông Thiên bừng tỉnh đại ngộ, nói: "Nguyên lai là vậy, nguyên lai là vậy...

Lâm Phàm đạo huynh, ngài muốn gì, ta có gì, đều có thể cho, hay là, Tru Tiên Tứ Kiếm của ta..." "Khụ khụ khụ khụ..." Lâm Phàm vội vàng xua tay, đá thứ hại người này ra khỏi cửa, nói: "Tru Tiên Tứ

Kiếm cứ giữ lại mà trấn áp khí vận giáo môn đi, ta không cướp đâu, quy tắc cũ, một nửa Thượng Thanh bản nguyên!" "Được!" Thông Thiên không ngờ Lâm Phàm lại không cần Tru Tiên Tứ Kiếm, đó là tiên thiên chí bảo mà.

Nhưng nghĩ lại cũng đúng, người ta bây giờ đã là người sở hữu Hỗn Độn linh bảo và Hỗn Độn chí bảo rồi, sao có thể để mắt đến tiên thiên chí bảo của mình được?

Thôi thôi!

"Chém..." Thủ đao hạ xuống, một nửa Thượng Thanh bản nguyên bị Thông Thiên chém xuống, đưa cho Lâm Phàm.

"Cho ngươi!" Lâm Phàm nhận bản nguyên, đồng thời đưa cho Thông Thiên một mảnh Hồng Mông Tử Khí lớn và một mảnh nhỏ.

"Nguyên Thủy lão đệ, ngươi thì sao, đổi không?" Lâm Phàm nhìn Nguyên Thủy.

Sắc mặt Nguyên Thủy biến đổi, nói: "Ta muốn!" "Được thôi...

Ngọc Thanh bản nguyên!" "Chém..." Nguyên Thủy Thiên Tôn thủ đao hạ xuống, chém xuống một đoạn Ngọc Thanh bản nguyên của mình, ném cho Lâm Phàm.

Lâm Phàm cầm Ngọc Thanh bản nguyên xem xét trên dưới trái phải, nói: "Nguyên Thủy đạo hữu, có chút không quân tử nha...

Ta thấy, cái này cũng không đủ một nửa a..." Phụt...

Nguyên Thủy suýt chút nữa nổi điên.

Trời đất chứng giám, giao dịch với lão ma Lâm này, Nguyên Thủy sao dám qua loa, bản nguyên là một nửa, không thiếu một phân, không nhiều một phân.

"Lâm Phàm sư huynh... ngài xem nhầm rồi, thật đó." Nguyên Thủy

giải thích.

Lâm Phàm lắc đầu, nói: "Không, ta thấy không nhiều bằng của Thái Thanh và Thượng Thanh.

Hoặc là ngươi thiếu cân đoản lạng, hoặc là, bản nguyên của ngươi không bằng đại huynh và tam đệ..." "Ta..." Nguyên Thủy có miệng khó nói: Mẹ nó... quyền to thì mồm cũng to, nói cái gì thì là cái đó!

"Vậy đi!" Lâm Phàm trực tiếp ném ra ba mảnh Hồng Mông Tử Khí ngắn, ném cho Nguyên Thủy Thiên Tôn nói: "Bản nguyên không đủ số, cho ngươi ba cái ngắn vậy, thực ra khí vận đều như nhau cả..." Sắc mặt Nguyên Thủy tái mét, cũng không dám mặc cả, trực tiếp nhận lấy Hồng Mông Tử Khí.

Dù sao cũng có ba cái, ba vị Đế sư, truyền đạo ba lần, ta không tin không đuổi kịp Thông Thiên và đại huynh?

Trong tay Lâm Phàm còn lại đoạn Hồng Mông Tử Khí dài cuối cùng.

Nhìn Tây phương giáo Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người thèm thuồng đến sắp chảy nước miếng.

"Lâm Phàm sư huynh..." Chuẩn Đề cười hề hề, nói: "Hay là, ta dùng một nửa bản nguyên, đổi lấy một mảnh Hồng Mông Tử Khí của ngài, thế nào?" "Không đổi!" Lâm Phàm lắc đầu.

"Lâm Phàm sư huynh!" Khóe miệng Chuẩn Đề giật giật: "Ta và sư huynh hai người, mỗi người một nửa bản nguyên, thế nào?" "Không được!" Lâm Phàm nhìn Chuẩn Đề, nói: "Mảnh cuối cùng này đừng nghĩ nữa, có chủ rồi!" Nghe vậy, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn dứt khoát không dám mở miệng nữa.

"Sư tôn, sư huynh!" Tam Thanh đứng dậy, hành lễ với Hồng Quân

và Lâm Phàm: "Nếu không có chuyện gì khác, đệ tử xin cáo từ trước!" "Đi đi!" Hồng Quân vung tay.

Tam Thanh đang định đi, Lâm Phàm lại kéo Lão Tử lại nói: "Thái Thanh đạo hữu xin dừng bước, Lâm Phàm có một chuyện làm phiền!" Sắc mặt Lão Tử cứng đờ.

Thông Thiên và Nguyên Thủy hơi nghi hoặc.

"Không có chuyện gì to tát, hai người đi trước đi!" Lâm Phàm vung tay áo, vô tận đạo tắc bay ra, trực tiếp hất Thông Thiên và Nguyên Thủy vào Hồng Hoang.

Sau đó, Nữ Oa, Lão Tử, Lâm Phàm và Nhị Thánh lần lượt rời khỏi Tử Tiêu Cung.

"Lâm Phàm sư huynh, có chuyện gì, cứ nói thẳng đi." Lão Tử trong lòng thấp thỏm không yên.

Lâm Phàm cười tủm tỉm nói: "Thái Thanh đạo hữu, có biết vì sao ta lại lấy bản nguyên của ba người các ngươi không?" Lão Tử lắc đầu, nói: "Không biết!" Lâm Phàm nói: "Lão đệ à, đừng giả vờ nữa, ngươi rõ hơn ai hết, nghe nói, trên người ngươi có một môn thần thông kinh thiên động địa, tên là... tu luyện được là nhờ..." "Lâm Phàm sư huynh, cấm nói!" Sắc mặt Lão Tử tối sầm, suýt chút nữa rơi xuống Hỗn Độn!

Uỳnh...

Lão Tử không yên tâm, trực tiếp đặt kết giới xung quanh ức vạn dặm hư không, mới ngượng ngùng nhìn Lâm Phàm, nói: "Đạo huynh à, ngài đừng hại ta chứ..." "Được, được!" Lâm Phàm nói: "Môn Nhất Khí Hóa Tam Thanh chi thuật kia, ta đã ngưỡng mộ từ lâu, hôm nay thiên thời địa lợi nhân hòa, tình ta nguyện ngươi, xin Thái Thượng sư đệ tứ giáo cho ta sự ảo diệu trong đó..." Lâm Phàm cười như không

cười, nhìn Lão Tử.

Khóe miệng Lão Tử đắng ngắt.

Ban đầu khi ở Côn Luân hóa hình, hắn là đại huynh, thần trí hóa ra đầu tiên, liền tiếp nhận được một đạo thiên cơ, học được thần thuật Nhất Khí Hóa Tam Thanh.

Chương 192

Nhưng để tu luyện thần thông này, cần có bản nguyên của Tam Thanh.

Thế là trong lúc thần trí của Thông Thiên và Nguyên Thủy hai người còn chưa sản sinh, Lão Tử đã lén lút lấy bản nguyên của hai người.

Chuyện này thần không biết quỷ không hay, hắn không biết Lâm Phàm làm sao biết được.

Quan trọng hơn, từ khi tu thành thần thông này, Lão Tử chưa từng dùng qua một lần nào.

Không dám dùng, sợ hai vị huynh đệ nghi ngờ.

Nếu hai vị huynh đệ biết Lão Tử năm đó bỉ ổi như vậy, sau này làm sao đối mặt?

"Yên tâm đi!" Lâm Phàm vỗ vỗ vai Lão Tử, nói: "Chuyện này... ta bảo đảm hai huynh đệ của ngươi vĩnh viễn sẽ không biết!" Lâm Phàm cũng không có cách nào.

Thần thông này quảng đại vô biên, có thể sao chép ra ba bản thể có chiến đấu lực y hệt, quả thực là thần khí, hắn cũng từng âm thầm tham ngộ, nhưng không có chút manh mối nào, chỉ có thể ép buộc Lão Tử.

"Thôi thôi, cho ngài!" Lão Tử điểm vào hư không, một đóa hoa ánh sáng nhỏ như hạt gạo bay ra, bị Lâm Phàm bắt lấy: "Lâm sư huynh, chuyện này ngài phải giữ lời!" "Yên tâm!" Lâm Phàm nói: "Nếu có tiết lộ, đó chắc chắn là lúc nằm mơ nói mớ!" "Phụt..." Lão Tử phun ra một ngụm máu, trực tiếp độn quang rời đi!

Lâm Phàm nhìn ánh sáng trong tay, mỉm cười, rồi lại khẽ thở dài.

Nhất Khí Hóa Tam Thanh!

Đừng thấy thứ này của Lão Tử, nhưng lại không phải do Lão Tử ngộ ra, mà là vật trời sinh, cho nên dù là Lâm Phàm cũng không thể ngộ thông huyền diệu trong đó.

Nhưng, một khi Lâm Phàm ngộ thông, lại không chỉ đơn giản là Nhất Khí Hóa Tam Thanh.

Có thể nói, thứ này trông có vẻ vô dụng, Lâm Phàm lấy cũng chỉ với tâm tư chơi đùa, nhưng sau này trong trận quyết chiến ở tận cùng Đại Đạo, món đồ chơi này lại có tác dụng vô cùng to lớn.

Nếu không có thần thông Nhất Khí Hóa Tam Thanh, dù có ba ngàn Đại Đạo, vô tận thế giới chi lực gia trì, cũng đều là hư ảo.

Đương nhiên, đó là chuyện sau này, tạm thời không nhắc đến! ...

Lão Tử rời đi, Lâm Phàm đang định đi, lại đột nhiên thấy Nữ Oa đang đợi trong Hỗn Độn.

"Lâm Phàm ca ca, ta cảm thấy, vừa rồi huynh hình như đã làm chuyện gì đó không hay với Lão Tử?" Nữ Oa một khuôn mặt, cười như không cười nhìn hắn.

Trán Lâm Phàm tối sầm: "Nữ Oa sư muội, làm gì có, ta và Lão Tử sư đệ trao đổi quy tắc pháp thuật thần thông thôi mà!" "Không tin!" Nữ Oa nói: "Huynh đã ở tầng thứ này rồi, còn có gì để trao đổi, hai người chắc chắn có mờ ám!" Ặc...

Thôi, có mờ ám thì có mờ ám đi.

Nếu ngươi có thể đoán ra mờ ám gì, thì bản lĩnh lớn đấy.

"Hừ..." Miệng nhỏ của Nữ Oa hơi bĩu ra, nói: "Lâm Phàm ca ca, huynh hết lần này đến lần khác từ chối ta, chẳng lẽ Nữ Oa ta không

bằng lão già thối Lão Tử kia sao?" Phụt...

Lâm Phàm phun ra một hơi, thổi cả Hỗn Độn chao đảo, vô số Hỗn Độn chi khí bị thổi bay, ngay cả Tử Tiêu Cung không xa cũng bị thổi bay ức vạn dặm.

Lão Tử vừa về đến Thủ Dương Sơn nghe được câu nói của Nữ Oa, sắc mặt càng thêm đen.

"Khụ khụ khụ..." Lâm Phàm thật sự không chịu nổi, nói: "Nữ Oa sư muội, cái đầu nhỏ của muội đấy, đừng nói bừa, làm ô uế thanh bạch của sư huynh!" Nữ Oa không nói nữa.

Một lúc sau, Lâm Phàm hỏi: "Không có chuyện gì thì thôi, ta đi đây nhé, nhà có việc!" "Đợi đã!" Nữ Oa hóa thành lưu quang đuổi theo, khuôn mặt tươi cười: "Lâm Phàm ca ca, thực ra những năm nay, ta đã trở nên dịu dàng hơn nhiều rồi!" Nàng nhìn Lâm Phàm, trong mắt thu thủy long lanh, không nói ra được sự dịu dàng và quyến rũ.

Lâm Phàm hít sâu một hơi: Không thể không nói, tiểu Nữ Oa quả thực là một yêu tinh câu người, nếu không để ý đến thân phận là Mẹ của Nhân tộc, chắc chắn tại chỗ chính pháp.

Tiếc là, không có cách nào!

Lão tử là Nhân tộc!

Trong lòng không vượt qua được rào cản đó.

Nhân tộc sao có thể làm ra chuyện loạn luân như vậy chứ?

"Nữ Oa sư muội!" Lâm Phàm hít sâu một hơi, xua tan ngọn lửa trong lòng, nói: "Muội có biết không, tình cảm chân chính, tồn tại ở trong tim.

Thông thường, nữ tử mà ta để mắt tới, không ai không bị ta hạ gục, nhưng có một loại lại là ngoại lệ..." "A..." Mặt Nữ Oa đỏ bừng:

“Loại nào?” “Gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, trong sạch như hoa sen.

Loại nữ tử này, trong lòng ta tồn tại như thần linh, chỉ có thể ngắm từ xa không thể đùa giỡn a!” “Vâng!” Trong lòng Nữ Oa hơi rung động: Chỉ có thể ngắm từ xa, không thể đùa giỡn?

Gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, trong sạch như hoa sen?

Mình là vậy sao?

Nữ Oa trong lòng cảm động vô cùng, trong khoảnh khắc ngây người.

Đợi đến khi hoàn hồn, Lâm Phàm đã sớm bay ra khỏi Hỗn Độn, trở về đạo trường của mình.

Vù...

Trước mặt Nữ Oa vô cùng không gian hoa nở, đã đến đạo trường của Lâm Phàm.

Lâm Phàm một trán đầy vạch đen: Đàn bà, thật là...

“Lâm Phàm ca ca, ta suýt chút nữa quên mất một chuyện lớn...” “Chuyện lớn?” “Ai!” Nữ Oa một trận bi thương, nói: “Huynh của ta Phục Hy, vẫn lạc mấy chục vạn năm, nay Nhân tộc sắp tiến vào thời đại Tam Hoàng Ngũ Đế trị thế, trời định Phục Hy làm Thiên Hoàng của Nhân tộc, sư huynh có thể giúp Nữ Oa, mang hồn phách của huynh ấy vào Lục đạo luân hồi, đưa vào Thiên nhân đạo không?” Ặc, hóa ra là chuyện này à?

Lâm Phàm sững sờ, nói: “Cùng đi nhé?” “Không được!” Nữ Oa lắc đầu, nói: “Ta không đi đâu.” Tuy Nữ Oa là Thánh nhân, nhưng không thay đổi được sự thật là Yêu tộc, Địa Phủ, lại là thiên hạ của Vu tộc.

Vu Yêu tụ lại một chỗ sao có thể có chuyện tốt được?

"Được rồi!" Lâm Phàm cũng biết nỗi lo của nàng, nhận lấy Tú Cầu Đỏ, thân hình vừa chuyển liền đến Địa Phủ.

Ông ông ông...

Lâm Phàm hạ xuống, Hậu Thổ, Huyền Minh đều có cảm ứng.

"Phu quân!" "Phu quân!" Hậu Thổ và Huyền Minh đều đến.

Thật ra ở đây không chỉ có Hậu Thổ và Huyền Minh, còn có Tây Vương Mẫu, Hi Hòa, Thường Hi mấy người phụ nữ của Lâm Phàm.

Lâm Phàm vừa đến, tự nhiên các nàng lần lượt xuất quan.

"Ca ca..." "Ừm!" Lâm Phàm vung tay, lấy Tú Cầu Đỏ ra, phóng ra hồn phách của Phục Hy: "Nhân tộc đương hưng, Tam Hoàng Ngũ Đế trị thế, Phục Hy huynh đương chuyển thế thành Thiên Hoàng của Nhân tộc, đây là thiên định!" "Ừm!" Hậu Thổ gật đầu.

Nhưng Huyền Minh sau khi nhìn thấy Phục Hy, sắc mặt lại có chút khác thường.

Ban đầu trên chiến trường Vu Yêu, hai người giao phong rất lâu, mấu chốt là trận chiến cuối cùng, chính Huyền Minh cười khẩy tự bạo, trực tiếp mang Phục Hy đi, dẫn đến cảnh tượng các đại năng Vu Yêu hai tộc lần lượt tự bạo sau đó.

"Phục Hy đạo hữu!" Huyền Minh hành lễ với Phục Hy.

Phục Hy cũng hành lễ với Huyền Minh: "Chuyện xưa đã qua, không nhắc lại cũng được, ban đầu bị Thiên Đạo che mờ tâm trí, mong Vu tộc và Yêu tộc đừng trách tội!" "Đây là thiên ý!" Hậu Thổ thản nhiên nói: "Không ai trách ngươi cả, trên người ngươi nhiễm không ít nhân quả nghiệp lực và sát lục, theo quy củ của Địa Phủ ta, nên đưa ngươi vào A Tu La đạo, sau khi trọng sinh sẽ trở thành tộc A

Tu La vừa xấu vừa lùn kia.” Phục Hy cười khổ.

Hậu Thổ lại nói: “Nhưng, nể mặt phu quân, tha cho ngươi, cho ngươi đến Nhân tộc đi một chuyến.” “Đa tạ Lâm Phàm đạo huynh!” Phục Hy hành lễ với Lâm Phàm.

Lâm Phàm gật đầu: “Đi đi!” Huyền Minh đích thân sắp xếp, tự có người dẫn Phục Hy đến Thiên nhân đạo, gột sạch nghiệp lực trên người, sau đó trực tiếp đầu thai vào Thiên nhân đạo.

Chương 193

Phục Hy nhập luân hồi.

Nhưng!

Luân hồi là thứ kỳ lạ nhất, ngay cả Thiên Đạo cũng không thể tính toán.

Hồn phách vào trong luân hồi, có khi ngày hôm sau là có thể trọng sinh, có khi mấy chục vạn năm sau mới giáng thế, đều là chuyện thường tình, cho nên Phục Hy nhập luân hồi là một chuyện, lúc nào giáng thế, lại là chuyện khác.

"Đại Đạo các nàng lĩnh ngộ đến đâu rồi?" Lâm Phàm nhìn mọi người, hỏi một câu.

Ban đầu hắn đã cho các muội muội, Tây Vương Mẫu, Hậu Thổ mỗi người một ít bản nguyên tinh thạch, sau khi Huyền Minh nhập Địa Phủ, cũng cho Huyền Minh Ngũ hành đại đạo tinh thạch.

Không chỉ như vậy, Lâm Phàm còn bố trí Thời gian đại đạo trong đạo trường của mỗi người, gia tốc lĩnh ngộ.

Nhưng, lần đầu tiên lĩnh ngộ Đại Đạo, chắc chắn rất khó, ngộ tính so với Lâm Phàm kém xa, cho nên hiện tại cách Đại Đạo viên mãn, còn rất xa.

Tây Vương Mẫu cao nhất, nói: "Thiếp thân lĩnh ngộ được tám thành, hai vị muội muội chỉ lĩnh ngộ được năm thành." "Thiếp thân lĩnh ngộ được bảy thành!" Hậu Thổ cười khổ.

"Ta chỉ có một thành!" Sắc mặt Huyền Minh càng khổ hơn.

Phụt...

Lâm Phàm lắc đầu.

Huyền Minh là Tổ Vu, ngay cả nguyên thần cũng không có, để nàng lĩnh ngộ Đại Đạo thật sự là làm khó nàng rồi.

"Được rồi," Lâm Phàm nói.

Sau đó, Thường Hi nhảy ra, đến trước mặt Lâm Phàm, nói: "Ca ca, nghe nói huynh đã xây dựng đạo trường trong Hỗn Độn, không được, em cũng muốn đi, em muốn đến nhà mới của huynh, sao có thể bỏ lại em và tỷ tỷ!" "Ặc..." Lâm Phàm che mặt!

"Được rồi, ta đón các nàng về!" Lâm Phàm nhìn Hậu Thổ, trực tiếp mang theo Tây Vương Mẫu, Hi Hòa, Thường Hi ba người rời đi, đến đạo trường trong Hỗn Độn. ...

Về đến nơi, tiếp tục bế quan, dù sao cũng không có tiết mục giải trí nào, có cũng không dám, dù sao thần thú quá hòa giải, nhân vật chính chịu không nổi!

Lâm Phàm bế quan, thời gian đầu tiên tham ngộ thần thông Nhất Khí Hóa Tam Thanh.

Hiện tại tham ngộ Đại Đạo vô số năm, những tiểu thần thông gần như một niệm là thông, nhưng lần này, Lâm Phàm lại tốn mười năm thời gian, cải tiến thần thông Nhất Khí Hóa Tam Thanh.

Sau khi cải tiến, người huyễn hóa ra không còn là Tam Thanh, mà là Lâm Phàm, sử dụng cũng không còn là bản nguyên của Tam Thanh, mà là tinh huyết của Lâm Phàm.

Hóa ra Lâm Phàm, tu vi y hệt bản thể của Lâm Phàm, tổng cộng có ba phân thân, một bản thể.

Như vậy, lúc đánh nhau tương đương với bốn Lâm Phàm cùng ra trận, mức độ kinh khủng có thể tưởng tượng được!

Sau khi tham ngộ thần thông, Lâm Phàm tiếp tục bế quan, bắt đầu tham ngộ Đại Đạo thứ tư: Nhân Quả Đại Đạo!

Nhân Quả Đại Đạo đơn giản hơn Lực chi Đại Đạo rất nhiều.

Thời gian bên ngoài trôi qua khoảng năm sáu vạn năm, Lâm Phàm Đại Đạo viên mãn, triều tịch phun trào, vô số phù văn bao trùm Hồng Hoang và Hỗn Độn, sinh linh Cửu thiên thập địa không ai không hướng về đạo trường của Lâm Phàm ngoài Hỗn Độn mà bái lạy.

"Hít..." Khóe miệng Lão Tử giật giật: Lại tham ngộ thêm một Đại Đạo nữa?

Có để cho người khác sống không?

Các Thánh nhân còn lại, cũng đều cười khổ.

Bàn Cổ sống ở bên cạnh, cũng kinh ngạc không thôi.

Đương nhiên, nhìn bề ngoài Lâm Phàm năm vạn năm tham ngộ Đại Đạo, nhưng thực tế, dưới sự gia trì của thời gian vạn lần, Lâm Phàm tham ngộ Đại Đạo đã dùng thời gian năm trăm triệu năm.

Nhưng dù vậy, cũng đủ để kinh động thế nhân.

"Ha ha ha..." Tiếng của Bàn Cổ truyền đến, một bước bước vào đạo trường của Lâm Phàm, nói: "Tiểu tử, ngươi thật là một quái thai!" "Ngươi mới là quái thai, cả nhà ngươi đều là quái thai!" Bàn Cổ: "....." "Đừng mắng người, người nhà ta, cả Hồng Hoang đều là người nhà ta!" Lâm Phàm dứt khoát nhận thua.

"Với tốc độ này của ngươi, thêm mấy trăm vạn năm, hoặc là ngàn vạn năm thời gian, là có thể ngộ thông ba ngàn Đại Đạo!" Bàn Cổ thấy tốc độ của Lâm Phàm, cũng rất vui.

Lâm Phàm gật đầu: "Không sai, ngộ thông ba ngàn Đại Đạo, ta có thể khai thiên tích địa!" Bàn Cổ không hiểu: "Vì sao?" "Khai thiên tích

địa a, vì sao gì?" "Ta nói, khai thiên tích địa, vì sao nhất định phải ngộ thông ba ngàn Đại Đạo?" Bàn Cổ hỏi.

"Chẳng lẽ không phải sao?" Lâm Phàm hỏi lại: "Khai thiên tích địa, dùng Không gian đại đạo chống đỡ không gian thế giới, sau đó dùng Thời gian đại đạo đo lường thời gian, cuối cùng lấy ba ngàn Đại Đạo làm xương cốt, mới có thể chống đỡ một đại thế giới!" "Không sai!" Bàn Cổ nói: "Nhưng, ngươi có Tạo Hóa Ngọc Điệp, vì sao cứ phải đợi ngộ thông ba ngàn Đại Đạo?" "Hả?" Lâm Phàm nói: "Tạo Hóa Ngọc Điệp cũng được sao?" "Đương nhiên rồi!" Bàn Cổ khoanh tay: "Ngươi nghĩ ta vì sao phải lấy bản nguyên của ba ngàn Ma Thần, chẳng phải vì để xây dựng xương cốt Đại Đạo của thế giới sao?" ...

Lâm Phàm say rồi.

À, Bàn Cổ cũng chưa ngộ thông ba ngàn Đại Đạo, nhưng lại khai tịch được thế giới à: Mẹ nó, ta ngu quá đi mất...

"Khai thiên tích địa!" Bàn Cổ hít sâu một hơi đứng dậy, nói: "Cái gọi là khai thiên tích địa, chính là khai tịch thế giới, lấy Đại Đạo làm xương cốt cấu trúc thế giới, sau đó diễn hóa ức vạn tiên thiên sinh linh để mình sử dụng, sau khi gia trì sức mạnh thế giới, lực lớn vô cùng, có thể hoành hành trong Hỗn Độn!" "Nhưng, nếu khai tịch thế giới trong một phương Hỗn Độn, lại không bằng khai tịch thế giới trong thế giới Hỗn Độn của mình!" "Ồ!" Lâm Phàm đột nhiên hiểu ra, hắn có một cái Hỗn Độn Hồ Lô.

Bàn Cổ nói: "Khai tịch thế giới trong Hỗn Độn này, ngươi chỉ là chúa tể của một thế giới.

Nhưng nếu khai tịch thế giới trong thế giới Hỗn Độn của mình, ngươi là chúa tể của cả thế giới Hỗn Độn!" "Nhưng thế giới Hỗn Độn của ta chưa hoàn toàn diễn hóa xong!" "Ha ha..." Bàn Cổ mỉm cười, nói xong liền lấy ra một viên châu màu vàng đất, ném cho Lâm

Phàm.

Lâm Phàm nhận lấy viên châu, mắt chữ A mồm chữ O: "Địa Nguyên Châu, Bàn Cổ lão già thối nhà ngươi, mẹ nó ban đầu lừa ta, thứ này vẫn luôn ở trên tay ngươi phải không?" "Không không không..." Bàn Cổ một mặt ngượng ngùng: "Không phải, Lâm huynh đệ đừng hiểu lầm, món đồ chơi này ban đầu trấn áp thân thể của lão phu, ở sâu trong Bất Chu Sơn!" "Hừ!" Lâm Phàm thu lại Tiên Thiên Địa Nguyên Châu.

Trong Hỗn Độn, có tứ đại nguyên tố tiên thiên, phân biệt là Địa Hỏa Thủy Phong.

Tứ đại Nguyên Châu, lại do một mảnh vỡ khác của Hỗn Độn Châu vỡ nát diễn hóa ra, hiện tại đều ở trong tay Lâm Phàm, tương đương với việc Lâm Phàm sở hữu cả Hỗn Độn Châu.

"Uỳnh..." Lâm Phàm trước mặt Bàn Cổ lấy ra Hỗn Độn Hồ Lô, sau đó ném bốn viên Tiên Thiên Nguyên Châu Địa Hỏa Thủy Phong vào trong hồ lô.

Trong nháy mắt, tam hoa trên đỉnh đầu Lâm Phàm rung động dữ dội, thiện ác tự ngã tam thi năm đó trảm ra hóa thành tro bụi biến mất, Nguyên Châu hóa thành năng lượng Hỗn Độn, tưới nhuần hắc hồ lô.

Hắc hồ lô một bên hấp thu bản nguyên chi khí trong tứ Nguyên Châu, một bên chậm rãi tiến giai.

Lâm Phàm thì bắt đầu tham ngộ Đại Đạo thứ năm, Vận Mệnh Đại Đạo.

Ông ông ông...

Thoáng chốc, bốn vạn năm đã trôi qua.

Bốn vạn năm sau, Đại Đạo thứ năm Nhân Quả Đại Đạo của Lâm Phàm cũng cuối cùng tham ngộ thành công.

Lúc này, Hỗn Độn hắc hồ lô đã sớm thôn phệ hết bản nguyên chi lực, diễn hóa thành một phương thế giới Hỗn Độn chân chính.

Một phương thế giới Hỗn Độn, trong ý thức của Lâm Phàm không ngừng biến đổi.

Có thể là hồ lô, có thể là Hỗn Độn Châu, có thể là Đại Đạo bảo bình, cũng có thể là bất kỳ hình dạng nào khác.

Nhưng một phương thế giới Hỗn Độn vô tận trong đó, lại vĩnh hằng không đổi.

Trong thế giới Hỗn Độn này, hỗn hỗn độn độn, không có một sinh mệnh nào, tự nhiên cũng không giống thế giới Hỗn Độn lớn bên ngoài Hồng Hoang, sở hữu bốn trăm tám mươi triệu đại thế giới.

Một thế giới Hỗn Độn mới, một mảnh đất còn trinh.

Trong thế giới, bất kể là độ đậm đặc của Hỗn Độn chi khí, hay diện tích, đều không có quá nhiều khác biệt so với thế giới Hỗn Độn bên ngoài, gần như y hệt.

Một phương thế giới chân chính.

Chương 194

Đối mặt với thế giới này, Lâm Phàm không khỏi suy nghĩ lung tung, nghĩ đến một vấn đề khác.

Hiện tại thế giới Hỗn Độn này thuộc về lão tử, vậy thì thế giới Hỗn Độn lớn bên ngoài kia, lại thuộc về ai?

Chẳng lẽ, có sinh linh tầng thứ cao hơn, đang nhìn xuống thế giới Hỗn Độn này của mình sao?

"Tiểu tử!" Đại Đạo thứ năm của Lâm Phàm viên mãn, Bàn Cổ lại một mặt chua loét đi vào.

"Nhanh thật đấy!" Ngươi mới nhanh, cả nhà ngươi đều nhanh...

Lâm Phàm liếc Bàn Cổ một cái, nói: "Ngươi đến đúng lúc lắm, ta sắp khai thiên tích địa trong thế giới Hỗn Độn, đúng rồi, Bàn Cổ lão ca, ta có một vấn đề muốn hỏi ngươi!" "Vâng!" Bàn Cổ nhìn Lâm Phàm.

Lâm Phàm nói: "Ban đầu một mình ngươi sở hữu bốn kiện Hỗn Độn chí bảo, Bàn Cổ Phủ, Hỗn Độn Thanh Liên, Hỗn Độn Châu, Tạo Hóa Ngọc Điệp, sao lúc khai thiên tích địa không khai tịch trong thế giới Hỗn Độn của mình, mà lại khai tịch trong thế giới Hỗn Độn bên ngoài Hồng Hoang, không phải có chút vấn đề sao?" "Ngươi mới có vấn đề?" Bàn Cổ nhìn Lâm Phàm, nói: "Mọi người đều biết Hỗn Độn Châu của lão phu vỡ nát, đều tưởng là do áp lực Thiên Đạo làm vỡ nát, thực ra không đơn giản như vậy." "Lúc lão phu khai thiên tích địa, căn bản không có Thiên Đạo, ai có thể phá vỡ bảo vật của ta?" Bàn Cổ một mặt hào khí: "Thực ra, năm đó lão phu lần đầu tiên hành tẩu trên Đại Đạo, bị Trấn Đạo giả kia đánh giết, liền dùng Hỗn Độn Châu và Hỗn Độn Thanh Liên hai vật phẩm chặn lại công kích, mới miễn

cưỡng nhặt về một mạng.

Đương nhiên, ngươi cũng nên biết, dưới một kích kia, hai kiện bảo vật của lão phu đều vỡ nát!" "Đến lúc lão phu khai thiên tích địa, Hỗn Độn Châu đã vỡ nát, lão phu lại không có cách nào sửa chữa, đành phải khai tịch thiên địa trong thế giới Hỗn Độn lớn bên ngoài, sau đó, ta dụ dỗ ba ngàn Ma Thần đến, lấy bản nguyên trên người chúng, lưu lại trên Tạo Hóa Ngọc Điệp kia, chỉ là như vậy, lại làm ô uế Tạo Hóa Ngọc Điệp của ta!" "Hả?" Lâm Phàm không thể tin nổi nói: "Làm ô uế Tạo Hóa Ngọc Điệp?" Chẳng lẽ, không ghi thêm bản nguyên, không kích hoạt ba ngàn Đại Đạo trên Tạo Hóa Ngọc Điệp còn lợi hại hơn sao?

Lâm Phàm hỏi lại, Bàn Cổ dứt khoát không trả lời.

Thôi thôi.

Lâm Phàm nghĩ hiện tại mình và Bàn Cổ cũng là vận mệnh cộng đồng, cũng không đến mức nói dối lừa gạt, thế là lựa chọn tin lời hắn, nói: "Vậy ta khai tịch thiên địa trong thế giới Hỗn Độn, ngươi giúp ta một tay!" Rầm rầm!

Lâm Phàm không đợi Bàn Cổ đáp ứng, trực tiếp xách Bàn Cổ vào trong thế giới Hỗn Độn.

Hiện tại, Lâm Phàm nắm trong tay năm Đại Đạo, hơn nữa là năm Đại Đạo từ thứ nhất đến thứ năm, thực lực so với lúc chiến đấu với Bàn Cổ năm đó, đã tăng lên vô số lần, Bàn Cổ hiện tại, xa xa không thể địch lại Lâm Phàm.

"Mở thế nào?" Lâm Phàm lấy ra chiếc rìu của Bàn Cổ: "Một rìu chém xuống là được sao?" "Ta trước đó không phải đã dạy ngươi rồi sao, ta cũng không có gì đặc biệt, là...

đại lực!" "Đại lực?" "Đúng, đại lực!" "Đại lực xuất kỳ tích...

Mẹ nó, ta thử xem...” Lâm Phàm hiện tại cũng là tồn tại nắm giữ Lực chi Đại Đạo, sức mạnh tuyệt đối không có vấn đề.

Vậy thì làm thôi.

“Khai!” Lâm Phàm cũng không có bất kỳ chiêu thức nào, lấy ra Khai Thiên Phủ, trên cánh tay phải Lực chi Đại Đạo tuôn ra, một đạo hư không trật tự tỏa liên quán triệt thiên địa, ầm ầm hạ xuống.

Uỳnh...

Trên tỏa liên lấp lánh màu tím vàng.

Vô số phù văn tản ra.

Hỗn Độn chi khí ngưng tụ, Hỗn Độn kia liền bị chém ra một điểm sáng.

Giây tiếp theo, điểm sáng ầm ầm bạo liệt, hình thành một không gian tuyệt đại.

“Nhanh...” Bàn Cổ nói: “Mau chóng đưa vào pháp tắc, nếu không không gian sẽ sụp đổ!” Lâm Phàm cũng biết, khai tịch không gian trong Hỗn Độn không khó, bình thường lúc đánh nhau, dưới sự va chạm của sức mạnh, liền có vô số thế giới được khai tịch.

Tiếc là những không gian này không có đạo pháp làm xương cốt chống đỡ, sau khi hình thành không gian, sẽ sụp đổ trong nháy mắt.

“Không Gian Đại Đạo...

Lập...” Lâm Phàm hét lớn một tiếng, Không Gian Đại Đạo bay ra, trực tiếp chống đỡ không gian vừa mới khai tịch kia, càng chống càng lớn, càng chống càng lớn.

Gần như trong nháy mắt, đã vượt xa diện tích Hồng Hoang, thậm chí gấp vạn lần diện tích Hồng Hoang.

“Được rồi...

đừng làm quá lớn!" Lâm Phàm hít sâu một hơi, ngón tay chỉ thẳng: "Thời Gian Đại Đạo...

Lập..." Rầm rầm rầm...

Có Không Gian Đại Đạo và Thời Gian Đại Đạo, hai Đại Đạo gia trì, cả không gian sẽ không tiếp tục sụp đổ, dù bên trong không có gì, nhưng dù sao cũng có không gian và thời gian.

Giây tiếp theo, Bàn Cổ và Lâm Phàm cùng nhau tiến vào không gian mới khai tịch.

Trong không gian không có gì cả, không có núi đá cỏ cây, không có khí tức sinh mệnh, thậm chí ngay cả không khí cũng không có, một vùng chân không, còn không bằng Hỗn Độn, trong Hỗn Độn ít nhất còn có những khí tức kia lưu động.

"Bàn Cổ, vì sao thế giới ta khai tịch lại lớn hơn thế giới ngươi khai tịch nhiều như vậy?" Lâm Phàm khó hiểu nhìn Bàn Cổ: "Vừa rồi ta căn bản không dùng sức, có phải không?" "Chẳng phải là nói nhảm sao?" Khóe miệng Bàn Cổ co giật, nói: "Mẹ nó ngươi dùng Không Gian Đại Đạo chống đỡ không gian, ta dùng bản nguyên không gian trên Tạo Hóa Ngọc Điệp chống đỡ không gian, ai lớn hơn?" Ặc...

Được rồi!

Lâm Phàm hiểu rồi, Bàn Cổ cũng chỉ lĩnh ngộ được một Đại Đạo mà thôi.

"Tiếp theo làm gì?" "Dùng Tạo Hóa Ngọc Điệp gieo trồng Đại Đạo đi!" "Được rồi!" Lâm Phàm lấy Tạo Hóa Ngọc Điệp ra, vung tay, ngọc điệp bay vào hư không: "Ba ngàn Đại Đạo, diễn hóa cho ta..." Rầm rầm rầm...

Lời của Lâm Phàm vừa dứt, ba ngàn bản nguyên trên Tạo Hóa Ngọc Điệp lần lượt hóa thành phù văn bay ra, hình thành từng đạo tỏa

liên, ngang dọc hư không, sau đó lại từ từ dung hợp làm một với không gian thế giới này.

Ông ông ông...

Sau đó, những gì nên có đều xuất hiện.

Sau Thời Gian Đại Đạo, lại có Nhân Quả, Vận Mệnh, sau đó, hậu thiên ngộ tính hóa sinh.

Ngũ hành sinh vạn vật.

Thế là, nơi đây có núi cao, hẻm núi, có biển lớn, sông ngòi.

Có nhật nguyệt tinh thần, có sơn hỏa thiên lôi.

Sau phong lôi, lại có vô số tiên thiên trận pháp hình thành, ngăn chặn Hỗn Độn chi khí bên ngoài, hóa thành linh lực sung mãn thế giới này.

Cái gì nên có đều có, chỉ là không có bất kỳ sinh linh nào, thậm chí ngay cả thực vật cũng không có.

Sáng tạo sinh linh?

Lâm Phàm không biết, dù sao Lâm Phàm chưa lĩnh ngộ Tạo Hóa Đại Đạo, cũng không phải Nữ Oa, không thể từ không tạo ra sinh linh.

Nhưng, có một phương pháp có thể thử.

"Nhìn đây..." Nhân lúc hắn không để ý, Khai Thiên Phủ trong tay Lâm Phàm ầm ầm hạ xuống, trực tiếp cắt một đường lớn trên cánh tay Bàn Cổ.

Rào rào...

Mưa máu vô tận từ trên người Bàn Cổ rơi xuống.

"Làm gì thế?" Bàn Cổ lập tức nổi giận.

"Đừng động!" Lâm Phàm chỉ vào nơi máu chảy xuống: "Xem kìa...

có sinh mệnh!" Bàn Cổ nhìn theo hướng ngón tay của Lâm Phàm, suýt chút nữa tức ngất.

Chỉ thấy thần huyết chảy ra, rơi xuống mặt đất của thế giới, một giọt máu, làm vỡ nát vô số núi sông, rơi xuống đất, lại huyễn hóa ra vô số tiên thiên sinh linh.

Có hoa cỏ cây cối, có ma thú, hung thú, đủ loại hình thù kỳ quái, tu vi thấp nhất cũng là Địa Tiên.

"Ngươi..." Bàn Cổ nổi giận nói: "Vì sao không cắt máu của ngươi ra?" "Đùa à, ta cắt không đau sao!" "A a a a..." Bàn Cổ tức đến nỗi giậm một chân xuống đất, nếu không phải đánh không lại Lâm Phàm, chắc chắn đã chạy đến liều mạng với hắn!

Chương 195

"Được rồi được rồi được rồi..." Lâm Phàm xua tay, nói: "Ta hiểu rồi, thực ra không cần máu của ngươi, cũng có thể diễn hóa ra vạn thiên sinh linh!" Vừa nói, Lâm Phàm từ trong Vạn Thảo Đồ Phổ lấy ra một vại lớn thần huyết.

Thần huyết màu vàng kim, lấp lánh ánh sáng chói mắt.

"Ngươi..." Bàn Cổ nói: "Ngươi lấy đâu ra nhiều thần huyết vậy?" "Ha ha..." Lâm Phàm cười một tiếng, nói xong còn lộ ra hai chiếc răng cửa, nói: "Ta có một sở thích, lúc rảnh rỗi hay thích thu thập chút tinh huyết của người khác, ai... ta đã mấy trăm triệu năm không thu thập rồi, Hồng Hoang bây giờ, lòng người không cổ, ngày càng không tử tế, đều không ai cướp bảo, ai..." Uỳnh...

Một vại lớn tiên huyết, trực tiếp bị Lâm Phàm đổ xuống đất.

Đại La Kim Tiên trở lên, thần huyết nhập địa liền sẽ hóa thành ức vạn tiên thiên sinh linh, một chậu thần huyết đổ xuống, có thể tưởng tượng được, vô số tiên thiên sinh linh đản sinh.

Mỗi một sinh linh đều là chủng tộc khác nhau.

Rào... rào... rào...

Lâm Phàm dường như nghiện, vô số tiên huyết bị đổ hết.

Dù sao trong Vạn Thảo Đồ Phổ, Cửu đại tiên thiên linh căn đều đã thăng lên cực phẩm, không cần thần huyết tưới nhuần nữa.

Hơn nữa, nếu lỡ như cần, lão tử lại đi kiếm.

Ánh mắt Lâm Phàm lướt qua người Bàn Cổ: Ừm... cái gã to xác này, máu chắc chắn nhiều, chất lượng hạng nhất!

“Đừng nhìn ta!” Bàn Cổ rùng mình, nói: “Ánh mắt của ngươi nhìn người ta sợ quá!” “Đâu có, ta có ánh mắt hiền hòa và yêu thương mà, di...

định nghĩa thế giới, cái quái gì vậy?” Đầu óc Lâm Phàm có vẻ không đủ dùng.

Bàn Cổ nói: “Thế giới này là do ngươi khai tịch ra, không có cái gọi là Thiên Đạo, cũng không có chúa tể, cho nên, các loại pháp tắc của thế giới này đều vận chuyển theo ý chí của ngươi, ngươi có thể tùy ý điều chỉnh, quy tắc ban đầu, ngươi có thể định nghĩa!” “Có thể như vậy sao?” Sắc mặt Lâm Phàm đột nhiên tối sầm, nói: “Vậy thì, ý chí nhảm nhí của Hồng Hoang năm đó, là ai định nghĩa?” “Không không không không...” Sắc mặt Bàn Cổ tối sầm, vội vàng phủ nhận: “Không thể nào, năm đó lão phu sau khi khai tịch thế giới, liền trực tiếp gia trì sức mạnh thế giới, sau đó đi đến tận cùng Đại Đạo, ai ngờ... ai... ta không kịp a, đã ngã xuống!” “Được rồi, đồng cảm 1 giây.” Lâm Phàm hiểu ra, nói: “Trước tiên đặt cho nó một cái tên đi, gọi là gì đây, gọi là Phàm Giới đi!” “Phàm Giới?” Bàn Cổ gật đầu, nói: “Có trình độ, phản phác quy chân là phàm, nhìn như bình thường, thực ra không tầm thường, lấy phàm đặt tên, lấy phàm làm khởi đầu, thực ra đại biểu cho sự phi thường, tốt, tốt...” Lâm Phàm lập tức mặt tối sầm: “Đừng nịnh bợ, mẹ nó ta còn không nghĩ ra nhiều ý hay như vậy?” Bàn Cổ nói: “Ta chỉ là nói thật thôi mà, vậy ý của ngươi là gì?” “Đơn giản...” Lâm Phàm nói: “Bởi vì tên của ta là Phàm!” “Phụt...” Trán Bàn Cổ lập tức nổi vô số con lạc đà, cái tên vừa nãy còn cảm thấy cao nhã vô cùng, tuyệt diệu phi thường, bây giờ nhìn lại, quả thực... tục như c*t chó, không nỡ nhìn thẳng.

Mẹ nó, ta lại có cùng khởi đầu với ngươi.

Nếu theo cách nói này, năm đó lão phu sáng tạo thế giới nên gọi là “Bàn Giới”?. ...

“Được rồi được rồi, đừng làm phiền ta!” Lâm Phàm lườm Bàn Cổ một cái, hét lớn một tiếng: “Ta là Lâm Phàm, là chủ của giới này, hôm nay đặt tên cho giới này là Bất Hủ Phàm Giới...” Rầm rầm rầm...

Khí cơ của cả thế giới hồn nhiên thay đổi, trời đất trong xanh.

“Ta định nghĩa, trong giới này, số cực là vô cùng lớn, vạn vật sinh linh tu hành, không bị hạn chế, chỉ cần căn nguyên tư chất đủ, đều có thể thành Thánh!” “Ta định nghĩa, cấp bậc tu hành của giới này được phân chia là: Địa Tiên, Chân Tiên, Thiên Tiên, Huyền Tiên, Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên, Đại La Kim Tiên, Chuẩn Thánh, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên...” “Ta định nghĩa... cơ duyên của giới này, lấy mười hai nguyên làm một hội, một hội nguyên mười hai vạn chín ngàn sáu trăm năm...” ...

Lâm Phàm càng nói càng nghiện, chuyện lớn chuyện nhỏ, định nghĩa suốt một ngày mới kết thúc.

Làm cho Bàn Cổ cũng toát mồ hôi trán.

Rầm rầm rầm...

Rõ ràng, sau khi định nghĩa thế giới, Lâm Phàm cảm thấy trên cơ thể mình có thêm một đạo sức mạnh vô cùng, chính là sức mạnh thế giới gia trì lên người.

Bởi vì thế giới này, lớn hơn thế giới Bàn Cổ khai tịch năm đó vạn lần, cho nên sức mạnh gia trì trên người cũng nhiều hơn vạn lần.

Đương nhiên, Lâm Phàm biết, sau này đợi sinh linh của thế giới này trưởng thành, có Thánh nhân rồi, lực gia trì sẽ càng mạnh mẽ hơn, hiện tại chỉ là khởi đầu mà thôi.

Rầm rầm rầm...

Sau khi định nghĩa, thế giới cũng bắt đầu thay đổi quy tắc.

Sau đó, vô số lục địa hình thành, vô số đại dương sản sinh.

Hỗn Độn chi khí bị lọc thành vô cùng linh khí, lại có vô số linh khí ngưng tụ, hình thành các loại tiên thiên bảo vật và tiên thiên linh căn, lại bị các loại tiên thiên đại trận bao phủ.

Từng đạo khí cơ, tự nhiên sinh ra.

Lâm Phàm nhìn sinh linh trong thế giới, gật đầu.

Hiện tại những sinh linh được diễn hóa đều là tiên thiên sinh linh, nhưng so với cả Bất Hủ Phàm Giới, lại ít đến đáng thương, nhưng có thể dự kiến được tương lai, chắc chắn sẽ có nhiều sinh linh xuất thế hơn.

"Di..." Lâm Phàm quay về Hỗn Độn, từ trên cao nhìn xuống, phát hiện thế giới mình tạo ra, giống như một quả cầu pha lê màu tím xinh đẹp, lấp lánh ánh sáng chói mắt, được khảm vào thế giới Hỗn Độn vô tận.

Bên ngoài Bất Hủ Phàm Giới, lại có một chữ "Phàm" khổng lồ bao phủ.

Ừm...

đẳng cấp cao.

"Hỏng rồi!" Lâm Phàm nhìn Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay, mặt mày khổ sở, nói với Bàn Cổ: "Mẹ kiếp, ba ngàn Đại Đạo ghi trên đó đi đâu rồi?" Nguyên lai, Tạo Hóa Ngọc Điệp hiện tại đã biến thành một khối bạch ngọc, trên đó không một hạt bụi, không có gì cả, những Đại Đạo được ghi lại bằng bản nguyên của ba ngàn Ma Thần do Bàn Cổ rút ra trước đó, đã biến mất không thấy.

Bàn Cổ nhìn xem, nói: "Bản nguyên tiêu hao hết rồi, tự nhiên cũng không còn, Tạo Hóa Ngọc Điệp, ngược lại do cơ duyên xảo hợp mà trực tiếp quy nguyên!" "Cái gì..." Câu cuối cùng của Bàn Cổ, Lâm

Phàm không nghe thấy, nhưng câu trước đó lại ghi nhớ sâu sắc: "Không còn nữa, vậy sau này lão tử khai thiên bằng gì?" "Đợi đi!" Bàn Cổ thản nhiên nói: "Đến lúc ngươi lĩnh ngộ ba ngàn Đại Đạo, trực tiếp dùng ba ngàn Đại Đạo biên chức đạo văn, khai thiên chẳng phải dễ như trở bàn tay sao?" "Được rồi!" Lâm Phàm một mặt không vui.

Bàn Cổ nói: "Ngươi cũng đừng không vui, thực ra Tạo Hóa Ngọc Điệp, bản thân nó là vô thượng chi bảo, ta ghi lại ba ngàn bản nguyên lên đó, mới làm vấy bẩn nó, hãy nghiên cứu kỹ lưỡng, thứ này có tác dụng lớn, ta luôn cảm thấy, món đồ chơi này không thuộc về thế giới Hỗn Độn của chúng ta, nên là thứ của thế giới tầng cao hơn!" "Ý gì?" Lâm Phàm nói: "Thứ này không phải của ngươi sao?" "Không phải!" Bàn Cổ nói: "Món đồ chơi này, năm đó lão phu nhặt được trong Hỗn Độn..." Được rồi được rồi!

Ta không ghen tị!

Dù sao bây giờ món đồ chơi này cũng ở trong tay ta.

"Bàn Cổ, ta hỏi ngươi một vấn đề!" "Vấn đề gì!" "...

Ngươi có bao giờ, vì sao ngươi lại nhặt được bảo vật?" Lâm Phàm nói: "Những thứ như Hỗn Độn Thanh Liên, Khai Thiên Thần Phủ và Hỗn Độn Châu của ngươi, đều từ đâu ra?" Bàn Cổ nói: "Hỗn Độn Thanh Liên và Hỗn Độn Phủ là vật bạn sinh của ta, Hỗn Độn Châu là ta nhặt được..." Phụt...

Sâu trong lòng Lâm Phàm lại dâng lên một cỗ ghen tị: Mẹ nó, vì sao tùy tiện nhặt nhặt, đều có thể nhặt được bảo bối như vậy.

"Đúng rồi, ngươi có từng đến một nơi gọi là Hắc Sơn Thành không?" "Không có!" Bàn Cổ nói: "Ta có nghe nói, nhưng ta đã tìm kiếm vô số năm, không tìm thấy nó ở đâu?" Được rồi!

Quả thực, nếu không phải Lâm Phàm sở hữu bản đồ của cả Hỗn Độn, e rằng Lâm Phàm năm đó trong Hỗn Độn cũng không thể tìm thấy Hồng Hoang.

"Ta có một giả thiết!" Lâm Phàm nói: "Ví dụ như Hỗn Độn Châu và Tạo Hóa Ngọc Điệp, đều là ngươi nhặt được, nhưng có phải là do người khác đánh rơi không?" "Trong thế giới Hỗn Độn, có bốn trăm tám mươi triệu thế giới, ngoài Hồng Hoang, lại là ai khai tịch?" "Hả?" Không trả lời câu hỏi của Lâm Phàm, Bàn Cổ trước tiên bị kinh ngạc: "Bốn trăm tám mươi triệu, có nhiều như vậy sao?" "Không có sao?" "Năm đó lão phu du lịch Hỗn Độn vô số năm tháng, cũng chỉ thấy được vài chục thế giới trong đó thôi, ngươi nói Hỗn Độn có bốn trăm tám mươi triệu thế giới?" Bàn Cổ một mặt ngơ ngác không tin.

Lâm Phàm lại gật đầu, nghiêm túc nói với Bàn Cổ: "Không sai, đừng quan tâm ta biết từ đâu, nhưng ta có thể nói chính xác với ngươi, trong Hỗn Độn, quả thực tồn tại bốn trăm tám mươi triệu thế giới!" "Hít hít..." Thấy Lâm Phàm không giống đang nói đùa, Bàn Cổ hít một hơi khí lạnh, nói: "Hỗn Độn chi lớn, thật không phải chúng ta có thể tưởng tượng được, thôi thôi, bốn trăm tám mươi triệu thế giới, quả thực không có gì đáng ngạc nhiên!" "Bị ngươi dẫn lạc đề rồi, quay lại câu hỏi vừa nãy, những thế giới còn lại, đều từ đâu ra?" "..." Bàn Cổ dừng bước, nhìn Lâm Phàm với vẻ mặt suy tư, nói: "Thực ra ta cũng đã suy nghĩ vấn đề này, nhưng... thôi, nghĩ nhiều đau đầu, không nghĩ ra, mục tiêu của chúng ta bây giờ, trước tiên chém hết đám Trấn Đạo giả kia đã rồi nói!" "Được rồi..." Lâm Phàm lắc đầu, không ép buộc nữa.

Hai người quay về đạo trường.

Chương 196

Lâm Phàm tiếp tục bế quan!

Vạn lần thời gian gia trì, vô số Đại Đạo bản nguyên tinh thạch.

Tốc độ ngộ đạo của Lâm Phàm ngày càng nhanh.

Ba vạn năm sau, Kim chi Đại Đạo viên mãn.

Lại hai vạn năm, Mộc chi Đại Đạo viên mãn.

Thêm một vạn năm, Thủy chi Đại Đạo viên mãn! ...

Thoáng chốc, mấy chục vạn năm, trong đạo trường không ngừng truyền ra Đại Đạo triều dâng, trong mấy chục vạn năm, Lâm Phàm đã lĩnh ngộ được một trăm trong ba ngàn Đại Đạo.

Một phần ba mươi.

Nhưng, lúc này, Hồng Hoang lại đến một thời điểm mấu chốt.

Thiên Đạo ý chí lưu chuyển, tất cả Thánh nhân đều có cảm ngộ.

Nhân tộc Tam Hoàng Ngũ Đế trị thế, sắp bắt đầu rồi! ...

Nhân tộc, trải qua vô số năm phát triển, đã chiếm lĩnh phần lớn khu vực Hồng Hoang.

Nhân tộc hiện tại, gần như có thể coi là nhân vật chính của trời đất, lại có Long tộc che chở, lại có đại năng Nhân tộc Thương Hiệt, Huyền Đô, Tam Tổ thủ hộ, còn có rất nhiều đại lão Nhân tộc mới nổi sau này, Nhân tộc ở Hồng Hoang, đã vươn lên thành chủng tộc lớn nhất.

Bất kể là số lượng, hay thực lực.

Lúc này, tại một bộ tộc xa xôi của Nhân tộc, có một bộ lạc tên là

Hoa Tư thị.

Hoa Tư là một bộ lạc nhỏ, thủ lĩnh của bộ lạc là một người phụ nữ gần bốn mươi tuổi, tên Hoa Tư.

Hoa Tư có một cô con gái vừa tròn mười sáu tuổi, cũng tên là Hoa Tư.

Bộ lạc Hoa Tư nhỏ bé, dưới sự chèn ép của các bộ lạc lớn xung quanh, không gian sinh tồn ngày càng nhỏ, cuối cùng bất đắc dĩ phải di dời vào một ngọn núi lớn.

Đàn ông ban ngày săn bắn, phụ nữ hái quả dại.

Nhưng cùng với sự bùng nổ dân số của loài người, thực vật trong Hồng Hoang hiện nay không thể đáp ứng nhu cầu của con người nữa.

Những bộ lạc nhỏ yếu, chỉ có thể chịu đói.

Để cho đàn ông và trẻ nhỏ trong bộ tộc có thể ăn no, phụ nữ của bộ tộc Hoa Tư không kể ngày đêm lên núi hái quả dại.

Nhưng quả dại cuối cùng cũng có ngày hái hết.

Trong một khoảng thời gian gần đây, trên ngọn núi lớn thuộc bộ lạc Hoa Tư, quả dại đã được hái hết, không còn nữa.

Không có quả dại, không thể bảo đảm sức khỏe cho người già và trẻ nhỏ, dù sao cả ngày ăn thịt thú rừng, nếu không có quả dại, dinh dưỡng cơ thể không theo kịp, sẽ xuất hiện các loại bệnh tật.

“Làm sao bây giờ?” Tiểu Hoa Tư thị và các chị em của Hoa Tư đang cùng nhau thương lượng cách giải quyết.

Mọi người đều lắc đầu.

Hết rồi, không thể đến các bộ tộc lớn kia trộm được, nếu bị người bên đó bắt được, nhất định sẽ bị chém đầu.

“Hay là, chúng ta đến Tây Sơn thử vận may!” Tiểu Hoa Tư thị nhìn mọi người, một mặt mong đợi.

Nhưng, vừa nghe phải đến Tây Sơn, tất cả mọi người đều sợ hãi như hổ, sắc mặt trắng bệch.

“Không không không không...

Tây Sơn có yêu quái, không thể đi!” “Trước đây, tộc nhân của chúng ta, có người đã đi, nhưng từ trước đến nay chưa có ai sống sót trở về!” “Không thể đi, Hoa Tư, đừng đi!” “Nhưng, ta nghe nói trên Tây Sơn có rất nhiều quả, nếu không đi, người già và trẻ nhỏ trong bộ tộc chúng ta sẽ sinh bệnh, cứ thế này, bộ tộc chúng ta sẽ biến mất.” “Các ngươi không đi, ta đi, dù sao, ta không thể để mẫu thân chịu nhục, phải đến các bộ tộc lớn kia cầu viện.” Thế là, Hoa Tư thị mang theo một cái túi da thú lớn, một mình đi trong đêm đến Tây Sơn.

Tây Sơn, là ngọn núi yêu trong truyền thuyết.

Người già trong bộ tộc nói, trong núi có yêu quái, vô số người đã vào, chưa từng có ai sống sót trở về, trong núi sấm sét dày đặc, dù ở ngoài núi cách mấy dặm, cũng có thể nghe thấy tiếng sấm sét bên trong.

Nhưng vì bộ lạc, không còn cách nào khác.

Hoa Tư thị dứt khoát tiến vào Tây Sơn.

“Oa...” Vừa mới vào Tây Sơn, trời mờ mờ sáng, mặt trời chưa lên, trên mặt Hoa Tư thị lộ ra nụ cười.

Cảnh tượng trước mắt, khiến nàng kinh ngạc, vui mừng.

Trên núi cây ăn quả dày đặc, quả dại vô số.

Nếu đều hái về, đủ cho bộ tộc ta ăn một trăm năm cũng không hết.

Tốt quá rồi, mau hái thôi.

Hoa Tư thị kéo theo túi da, hái trên núi, chưa được bao lâu, đã hái được đầy một túi lớn.

Nhưng lúc quay về, do túi quá nặng, Hoa Tư xuống núi không cẩn thận trượt chân rơi xuống thung lũng sâu.

Cùng với một tiếng kêu thảm thiết, nàng rơi xuống đáy thung lũng.

Nhưng, điều khiến Hoa Tư thị kinh ngạc là, nàng không hề bị thương, còn nguyên vẹn rơi xuống một cây đại thụ dưới đáy thung lũng.

Nàng được cành cây của đại thụ nhẹ nhàng đỡ lấy, sau đó lại có linh tính đặt xuống đất.

Một cây tùng, rất lớn.

Lớn đến mức khiến Hoa Tư thị kinh ngạc, chưa từng thấy cây nào lớn như vậy.

Hoa Tư thị chưa từng thấy cây nào lớn như vậy.

Che trời lấp đất, rậm rạp như một chiếc ô.

Quan trọng là cây dường như có linh tính, đã cứu nàng.

"Đa tạ đại thụ cứu mạng!" Hoa Tư thị quỳ xuống đất, thành kính cầu nguyện. ...

Rầm rầm rầm...

Xoẹt xoẹt...

Lúc này, trên bầu trời đỉnh núi xa xa, trong hư không đột nhiên bay đến một đám mây đen, dưới đám mây đen, có vô số sấm sét dày đặc bay ra, xuyên qua hư không, đánh vỡ núi đá.

Trong khoảnh khắc, cả cây đại thụ đều bị mây sét bao phủ, vô số sấm sét như những con rắn bạc múa loạn, cuộn trào quanh cây tùng.

Chương 197

Dưới cây tùng, sấm sét dày đặc.

Hoa Tư thị sợ đến hét lớn, rồi vứt túi da bỏ chạy.

Chạy mãi chạy mãi, một cảnh tượng thần kỳ đã xảy ra, bất kể nàng đi đâu, đều phát hiện những tia sét đó dường như đang né tránh nàng.

"Di... lạ quá!" Hoa Tư thị dừng bước, nhìn những cành cây vô tận trên đầu, bỗng nhiên hiểu ra: "Chẳng lẽ đại thụ đang bảo vệ ta sao?" Hoa Tư thị thấy, trên cây kết thành một kết giới khổng lồ, bao phủ lấy nàng, khiến những con rắn bạc sấm sét kia không thể tiến vào trong kết giới.

"Thần thụ a!" Hoa Tư thị quỳ xuống đất, thành kính cầu nguyện.

Một ngày một đêm sau, mây sét bay đi, nhưng trên mặt đất dưới gốc cây, lại để lại rất nhiều dấu chân khổng lồ, trông giống như dấu chân của dã nhân.

Nhưng dã nhân cũng quá lớn rồi chứ?

Hoa Tư thị nhìn những dấu chân khổng lồ kia mà thầm ngây người.

Những dấu chân này khổng lồ vô cùng, mỗi dấu chân, đều có kích thước mấy trượng.

Hoa Tư thị mang theo lòng hiếu kỳ, một chân bước lên, giẫm lên dấu chân của người khổng lồ, trong nháy mắt, lòng có cảm ứng.

Một luồng khí tức huyền bí từ chín tầng trời bay xuống, rơi xuống bụng dưới của nàng.

Ông ông...

Bụng dưới của Hoa Tư thị lóe lên một luồng sáng dịu dàng.

"Ta..." Trong nháy mắt, Hoa Tư thị có cảm giác: "Ta... ta mang thai?" Giẫm lên dấu chân lớn, liền mang thai?

Cũng quá thần kỳ rồi. ...

Đồng thời!

Trong khoảnh khắc Hoa Tư thị cảm thấy có thai, thiên đạo khí cơ bộc lộ, trong lòng các Thánh nhân đều có cảm ứng.

Oa Hoàng Cung, Nữ Oa vội vàng đứng dậy, một tay vung ra mở vô số hư không trước mặt, ánh mắt rơi xuống người Hoa Tư thị, gật đầu nói: "Ca ca cuối cùng cũng trọng sinh rồi sao?" Côn Luân Sơn!

Thủ Dương Sơn!

Kim Ngao Đảo!

Địa Phủ!

Lâm Phàm!

Tây phương Nhị Thánh!

Không ai không chiếu ánh mắt tới.

Khi ánh mắt của Lâm Phàm chiếu tới, mắt hắn đột nhiên sáng lên, phóng ra vô số tia sáng. ...

Đầu tiên hắn không nhìn Hoa Tư thị, mà nhìn cây tùng cao lớn che trời trên đầu Hoa Tư thị, trên đó sấm sét vang rền, tiếng gió vun vút.

Nhìn là biết không phải phàm phẩm.

"Một trong mười đại tiên thiên linh căn của Hồng Hoang, Ngũ Châm Tùng sao?" Lâm Phàm mừng rỡ.

Nhưng, hắn biết hiện tại không thể lấy Ngũ Châm Tùng đi, vì sao?

Bởi vì lúc này, Ngũ Châm Tùng là nơi nương náu của Hoa Tư thị trong Nhân tộc, nếu tùy tiện dời đi, Hoa Tư thị sẽ không có nơi nào để trốn.

Cho nên, Lâm Phàm chỉ nhìn Ngũ Châm Tùng một cái, liền thu hồi ánh mắt.

Đã phát hiện rồi, cũng không sợ nó chạy. ...

Trên Kim Ngao Đảo, một đạo lưu quang bay ra, trong chớp mắt đã rơi xuống Bát Cảnh Cung, đạo trường của Lão Tử ở Thủ Dương Sơn.

"Đại huynh!" Thông Thiên bước vào, hành lễ với Lão Tử, sau đó ngồi xuống.

"Sư huynh... hiện tại Thiên Hoàng Phục Hy sắp đản sinh, vị trí Đế sư, ta xin thỉnh giáo sư huynh, lần này là Nhân giáo đi, hay là Tiệt giáo ta đi?" Thông Thiên nhìn Lão Tử.

Mắt Lão Tử mở ra rồi nhắm lại, bấm tay tính toán, nói: "Nhân giáo ta đi đi, đợi Địa Hoàng thứ hai xuất thế, Tiệt giáo đi, mảnh tử khí trong tay Lâm Phàm kia, là chuẩn bị cho Nhân Hoàng thứ ba." "Được!" ...

Nhân tộc, bộ tộc Hoa Tư.

"Không hay rồi..." Trời vừa sáng, liền có một người phụ nữ chạy đến trước mặt tộc trưởng, nói: "Không hay rồi... tộc trưởng, không hay rồi...

Hoa Tư...

đã đến Tây Sơn!" "Hả?" Lão tộc trưởng kinh ngạc, nói: "Con gái của ta, đã đến Tây Sơn?" "Đúng vậy, tộc trưởng, tối qua nàng ấy có mời ta cùng đi, ta đã từ chối, nhưng sáng sớm nay không thấy bóng dáng Hoa Tư đâu, ta tìm nửa ngày cũng không thấy người, có lẽ một

mình đã đến Tây Sơn rồi!" "Hu hu..." Tộc trưởng lập tức đau khổ: "Con gái ngốc của ta à, đến đó làm gì chứ?" Bộ tộc Hoa Tư cử người đến chân núi Tây Sơn tìm kiếm, nhưng không tìm thấy Hoa Tư, còn về sâu trong Tây Sơn, lại không ai dám đi.

Dù sao, vùng lôi trạch đó là nơi yêu quái nổi tiếng.

Nhiều năm nay, vô số người Nhân tộc tiến vào hoặc lạc vào đó, đều chết ở bên trong, không bao giờ ra nữa.

Ai dám vào?

Nhưng, trong lúc mọi người đang bó tay hết cách, mấy ngày sau, Hoa Tư thị lại từ trong Tây Sơn đi ra, kéo theo một túi quả dại lớn.

"Hoa Tư..." "Con gái à..." Người trong bộ tộc mừng rỡ.

Thấy quả Hoa Tư thị mang về, mọi người cùng nhau đưa nàng về bộ tộc.

Nhưng khi Hoa Tư thị kể lại kỳ ngộ của mình trong Tây Sơn, ánh mắt mọi người nhìn nàng lập tức thay đổi.

"Hoa Tư muội muội, muội nói, quả trên Tây Sơn nhiều đến nỗi ăn một trăm năm cũng không hết?" "Bên trong có một cây tùng khổng lồ, còn lớn hơn một ngọn núi?" "Muội giẫm lên dấu chân của Lôi Thần, rồi mang thai?" ...

Mọi người bàn tán xôn xao.

Hoa Tư thị không ngừng gật đầu.

"Tộc trưởng!" Đột nhiên có người nói với tộc trưởng: "Không hay rồi tộc trưởng, Hoa Tư sợ là đã bị yêu vật nhập vào rồi!" "Tộc trưởng, cái thai trong bụng nàng ấy, sợ là yêu quái!" "Đúng vậy, giẫm lên dấu chân mà có thể mang thai, trời đất ơi, sao có thể chứ?" "Hoa Tư, ngươi không có người đàn ông nào mình thích sao, không phải

không biết mang thai là chuyện gì, đừng nói bừa?" "Giết nó!" "Giết đứa trẻ của nó!" "Giết đứa trẻ trong bụng nó đi!" ...

Mọi người nhìn tộc trưởng, một mực yêu cầu đuổi Hoa Tư ra khỏi bộ tộc, thậm chí có người còn muốn giết đứa trẻ trong bụng nàng.

Chương 198

Hoa Tư không đồng ý, quỳ trước mặt mẫu thân, nói: "Mẫu thân, đứa con trong lòng con tuyệt đối không phải yêu tộc, con có một cảm giác, sau khi nó sinh ra, tất định sẽ không phải người phàm!" Mọi người và Hoa Tư tranh cãi.

Tộc trưởng cũng không chống lại được số đông, cuối cùng đành phải thỏa hiệp, nói: "Nếu giết đứa trẻ, nhưng đứa trẻ lại không phải yêu tộc, chẳng phải là giết một mạng người sao?

Hay là thế này đi, đợi một chút, đợi đứa trẻ của Hoa Tư ra đời, nếu là Nhân tộc, thì giữ lại nuôi dưỡng cho tốt, nếu là Yêu tộc, lúc đó cũng chỉ là một yêu tộc mới sinh mà thôi, ta lại giết nó, cũng không muộn!" Nghe vậy, mọi người đều đồng ý.

Dù sao yêu vật mới sinh cũng không có sức mạnh gì.

Hoa Tư thị được mẫu thân bảo vệ, đứa trẻ trong bụng cuối cùng cũng được giữ lại.

Mặc dù người trong bộ lạc vẫn chỉ trỏ, nhưng ít nhất không dám nói đến chuyện giết đứa bé nữa.

Một tháng, hai tháng, ba tháng.

Khi đứa trẻ sắp chào đời, vấn đề lại nảy sinh.

Nhân tộc mang thai, mười tháng hoài thai là sinh.

Nhưng vấn đề là Hoa Tư thị lại không giống vậy.

Đã quá hai tháng mà vẫn không có bất kỳ động tĩnh gì.

Kết quả, cả bộ tộc không thể ngồi yên được nữa.

"Tộc trưởng, nàng ta mang thai chắc chắn là một yêu quái!" "Đúng

vậy, ta chưa từng nghe ai mang thai mười hai tháng mà chưa sinh!" "Chuyện này thật kỳ quái, không tầm thường chút nào!" "Ta biết ngay mà, sắp có chuyện chẳng lành rồi!" "Hừ...

Giết nó đi, giết đứa trẻ của nó đi..." ...

Mọi người tập trung trước cổng bộ lạc, liên tục yêu cầu tộc trưởng giết đứa trẻ của Hoa Tư thị, thậm chí có người nhìn Hoa Tư thị với vẻ mặt kinh hãi, trực tiếp đề nghị giết luôn cả nàng để trừ hậu họa.

Lúc này, tộc trưởng cũng hết cách.

Dù sao đứa trẻ trong bụng Hoa Tư thị quá trái với lẽ thường, mười hai tháng không sinh là cái quỷ gì?

Nhưng làm một người mẹ, bảo bà tự tay giết con gái mình, bà không thể làm được.

Nhưng, dân chúng đang kích động.

Phải làm sao đây?

"Hay là thế này đi?" Lúc này, Hoa Tư thị dũng cảm đứng ra, nói với mọi người trong bộ lạc: "Các người đều muốn giết con của ta, nói con của ta là yêu quái, nhưng ta tin con của ta chắc chắn không phải yêu quái, mà là một nhân vật phi phàm.

Ta sẽ vào trong Tây Sơn, sống chết không oán hận, ta sẽ vĩnh viễn không bao giờ ra ngoài nữa!" "Được!" Trong lúc mọi người còn đang suy nghĩ, tộc trưởng đã nhanh chân đồng ý, tự mình dẫn người đưa Hoa Tư thị đến chân Tây Sơn.

Hoa Tư thị bái biệt mẫu thân, vác cái bụng lớn, một mình tiến vào Tây Sơn.

"Hu hu hu..." Hoa Tư thị vừa rời đi, lão tộc trưởng đã khóc nức

nở: “Con gái của ta ơi... con gái của ta...” Có thể vào Tây Sơn một lần mà không chết đã là vạn hạnh, nay Hoa Tư thị lại vào lần nữa, với tư cách là một người mẹ, tộc trưởng gần như không dám tưởng tượng.

Thế nhưng, điều kỳ lạ là, sau khi Hoa Tư thị tiến vào Lôi Trạch, vô tận lôi điện trong Lôi Trạch lập tức nhường ra một con đường, vô số tia sét lướt qua người nàng mà không có một tia nào đánh trúng.

Cành lá của cây tùng khổng lồ kia khẽ đung đưa, dường như đang chào đón Hoa Tư thị vậy. ...

Thiên Đình!

Trong Oa Hoàng Cung.

Nữ Oa nhìn thấy cảnh này, hít sâu một hơi, khẽ lẩm bẩm: “Một người phụ nữ, làm sao có thể sống sót trong thần sơn được chứ?” Dù vô số lôi điện không đánh vào người, nhưng mang bụng bầu thì cũng không thể đi hái quả dại, càng không thể đi săn thú dữ.

Vậy ăn gì?

Không có gì ăn, chẳng phải sớm muộn gì cũng chết đói sao?

“Nương nương...” Bên cạnh, một đồng tử lanh lợi nhón chân nói: “Hay là, để con xuống giúp nàng ấy nhé?” “Ha ha...” Trên mặt Nữ Oa lộ ra vẻ thương xót, xoa xoa má Linh Châu Tử, nói: “Ngươi biết chăm sóc người khác sao?

Kim Phượng...” Vút...

Tiếng Nữ Oa vừa dứt, con phượng lớn gác cổng Oa Hoàng Cung liền bay vào.

Huyết mạch Phượng tộc, tu vi Đại La Kim Tiên, là tọa kỵ mà Nữ Oa thu phục từ vô số năm trước ở Hồng Hoang, tên là Kim Phượng.

“Kim Phượng bái kiến nương nương...” Kim Phượng hóa thành

một nữ tử có dung mạo xinh đẹp, đáp xuống trước mặt Nữ Oa.

Nữ Oa nói: "Xuống dưới đi, thay ta chăm sóc Hoa Tư thị, cho đến khi đứa trẻ của nàng bái sư thì thôi!" "Vâng!" "Nhớ kỹ, không được quá phô trương!" "Vâng!" ...

Kim Phượng hóa thành một con phượng hoàng bảy màu, bay vào nhân gian, không lệch một li, vừa vặn đậu trên cây Ngũ Châm Tùng kia.

"Hót... hót... hót..." Nó cất tiếng hót vang trời, thu hút sự chú ý của vô số người gần đó, sau đó bay lượn, che kín nửa bầu trời, từ trên núi hái quả dại, ngậm mang đến cho Hoa Tư thị.

Kim Phượng ngoài việc mang quả dại cho Hoa Tư thị, còn săn bắt dã thú trong rừng, phun lửa nướng chín, mang cho Hoa Tư thị ăn.

Hoa Tư thị vừa mừng vừa kinh.

Có Kim Phượng bầu bạn, chuyện này rõ ràng là điềm lành.

Hoa Tư thị tự nhiên hiểu rằng, điềm lành này không phải dành cho nàng, mà là cho đứa con của nàng, nếu không tại sao bao nhiêu năm không có gì, lúc này lại có điềm lành xuất hiện chứ.

Con của ta, nhất định là một người phi phàm.

Hoa Tư thị càng thêm tin tưởng.

Thoáng chốc, lại mười hai tháng nữa trôi qua.

Hai mươi bốn tháng chưa sinh, Hoa Tư thị không khỏi lo lắng!

Nếu chỉ nhiều hơn vài tháng, nàng còn có thể chấp nhận, nhưng lại nhiều hơn gấp đôi so với những đứa trẻ khác, khiến tâm tư nàng không ngừng lo âu.

Chẳng lẽ mình mang thai thật sự là yêu tộc?

Thật sự là yêu quái?

Đứa trẻ trong bụng mình thật sự không phải Nhân tộc sao?

Hoa Tư thị ăn không ngon, ngủ không yên, mỗi ngày mỗi đêm, trong lòng đều là câu hỏi đó, cộng thêm việc một mình ở chốn thâm sơn, cô đơn lo lắng.

Nàng bắt đầu trở nên hoảng loạn, xuất hiện các loại ảo giác.

Một ngày, bên bờ sông, nàng đột nhiên nảy ra một ý nghĩ, bước một bước, trực tiếp nhảy xuống nước.

Ầm...

Chương 199

Hoa Tư thị chìm xuống nước.

Cảnh này khiến cho các vị Thánh nhân trên trời đều kinh hãi.

"Làm sao bây giờ?" "Trời ơi, đó là Thiên Hoàng của Nhân tộc mà!" Lão Tử ở Bát Cảnh Cung sốt ruột giậm chân, nếu Thiên Hoàng chưa ra đời đã chết, khí vận Nhân tộc chắc chắn sẽ rơi xuống vạn trượng, e rằng sẽ có nhân quả nghiệp lực giáng xuống.

"Huyền Đô, mau đi!" "Vâng!" Lão Tử tự mình xé rách không gian cho Huyền Đô, đưa Huyền Đô đến thế giới kia.

Ầm...

Huyền Đô tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong viên mãn, chỉ còn một bước nữa là có thể đột phá Chuẩn Thánh, vừa giáng lâm đã dẫn theo vạn đạo hào quang.

Vô số người Nhân tộc ở gần đó đều thấy rõ mồn một.

"Trời ơi... tiên nhân, nhìn kìa, tiên nhân..." "Đó là...

Tây Sơn, sao tiên nhân lại đến Tây Sơn?" "Chẳng lẽ, tiên nhân đến để thu thập yêu quái trong núi đó?" ...

Vô số người từ các bộ lạc gần đó đều đổ về chân Tây Sơn, quan sát từ xa.

Lúc này, Huyền Đô đã sớm cứu Hoa Tư thị vừa nhảy sông lên.

"Hu hu hu..." Hoa Tư thị ngồi trên mặt đất khóc nức nở.

Huyền Đô an ủi: "Đừng đau lòng, đứa trẻ trong bụng người không phải yêu tộc, mà là Nhân tộc cộng chủ tương lai của thiên hạ.

Hai năm chưa sinh cũng là chuyện bình thường, theo bần đạo thấy,

ít nhất phải ba mươi sáu tháng, đứa trẻ mới có thể chào đời!" "Thật không?" Hoa Tư thị lập tức mừng rỡ.

Huyền Đô cười gượng gạo, nói: "Đương nhiên là thật, nếu không, ta đường đường là Đại La Kim Tiên, chẳng lẽ lại đi lừa một phàm nhân hay sao?" "Vâng, vâng!" Hoa Tư thị mừng rỡ, tinh thần ổn định lại.

Huyền Đô lại đưa mắt nhìn lên cây Ngũ Châm Tùng kia, con ngươi sáng lên: "Ồ... cây này, là một bảo bối!" "Đây là một bảo vật hiếm có!" "Chẳng lẽ... là một trong Thập đại tiên thiên linh căn của Hồng Hoang, Ngũ Châm Tùng sao?" Phải nói rằng, tu hành cùng Lão Tử vô số năm, Huyền Đô cũng có chút nhãn lực, chỉ nhìn một cái đã nhận ra lai lịch của cây tùng.

"Vật này không thua kém gì cực phẩm tiên thiên linh bảo!" Huyền Đô vui vẻ thầm nghĩ: Ân... nếu ta luyện hóa thứ này, hắc hắc, không chừng có thể mượn lực lượng bản nguyên của Ngũ Châm Tùng, một bước đột phá tu vi Chuẩn Thánh cũng nên.

Huyền Đô trong lòng mừng như điên, vạn vạn không ngờ, đồ đệ của mình lại mang đến vận may như vậy.

Trời cho không lấy, ngược lại còn bị trời phạt!

Luyện hóa.

Huyền Đô không nói hai lời, phất tay một cái, vô cùng pháp lực bay ra, trực tiếp bao phủ lấy cây Ngũ Châm Tùng còn to lớn hơn cả một ngọn núi bình thường vô số lần.

Lôi Trạch trong núi, hẳn là cũng vì cây tùng này mà có, nếu ta luyện hóa được vật này, chắc chắn có thể xua tan Lôi Trạch, cũng là một công đôi việc.

Ong ong ong...

Huyền Đô bắt đầu luyện hóa Ngũ Châm Tùng.

Sau đó, vô số ánh mắt trong Hồng Hoang đều đổ dồn về đây.

Nữ Oa: "....." Nguyên Thủy trên mặt lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý.

Thông Thiên ở Kim Ngao Đảo cười không nói.

Trên núi Tu Di ở Tây phương, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người nhìn nhau, đều thấy trong mắt đối phương một tia hả hê.

Kẻ uất ức nhất phải kể đến Lâm Phàm.

Mẹ nó chứ...

Thằng ranh Huyền Đô này không biết điều à, mẹ nó cả Hồng Hoang đều biết cái cây thông này lão tử đã nhìn trúng, không ai dám động, thế đéo nào mày lại dám luyện hóa nó?

Hả?

Lâm Phàm quả thực muốn nổ tung!

Nhưng với tư cách là Thánh nhân, đường đường là Thánh nhân, lại không thể trực tiếp xuống tranh giành một cái cây với Huyền Đô được?

Hơn nữa, Huyền Đô là đệ tử của Lão Tử, là sư điệt của mình, mất mặt chết đi được.

Ai... mẹ nó chứ?

Lâm Phàm có cảm giác như bị chó gặm, nhưng lại không thể làm gì.

Đương nhiên, nếu nói kẻ uất ức nhất là Lâm Phàm thì cũng có chút không thỏa đáng.

Lúc này, kẻ uất ức nhất phải là Lão Tử.

Mặt Lão Tử đen như đít nồi: Thằng nhóc này rốt cuộc muốn làm gì, mẹ nó chứ...

Thôi được rồi, lão phu không dặn dò, là lỗi của lão phu.

Vút...

Lão Tử trực tiếp dùng một tay xé rách không gian, bay đến trước mặt Huyền Đô.

"Sư tôn?" Huyền Đô đang luyện hóa Ngũ Châm Tùng hơi kinh ngạc: "Người đến đây làm gì ạ?" "Ta đến làm gì?" Mặt Lão Tử đen như đít nồi: Mẹ nó chứ ngươi không phá hủy Nhân giáo của ta thì không cam tâm à?

Đồ phá hoại, ngươi ở đây luyện hóa Ngũ Châm Tùng, không sợ Lâm Phàm đánh chết ta à.

Đương nhiên, những lời này Lão Tử không thể nói ra, chỉ tức giận tế ra cây gậy bẹt, quất về phía Huyền Đô: "Đồ súc sinh...

đồ khi sư diệt tổ, lão phu hôm nay không đánh chết ngươi... ta cho ngươi không biết Thiên Đạo... ta đánh cái đồ không có mắt nhà ngươi..." "Hu hu hu..." Gậy bẹt quất vào người, đau đến mức nào chứ?

Huyền Đô lại không dám chống trả, thậm chí không dám né tránh.

Khóc lóc vì đau là một chuyện, quan trọng nhất là, sư tôn chưa bao giờ trừng phạt mình, tại sao hôm nay lại tức giận như vậy?

Rốt cuộc mình đã làm sai điều gì?

"Sư tôn..." Huyền Đô quỳ trên đất: "Đệ tử có tội gì?" "Lão phu đánh cái đồ không biết mình có tội gì nhà ngươi?

Đánh cái đồ không biết Thiên Đạo..." Bốp...

Chương 200

bốp...

Tiên tử hạ xuống quất vào người Huyền Đô.

Ngoài Hỗn Độn, Lâm Phàm biết Lão Tử đang sợ hãi, nên mới làm vậy...

Ai... lão già này, có chuyện gì cũng không thể đánh trẻ con được chứ?

Lâm Phàm không nhìn nổi nữa, trực tiếp bước một bước, đáp xuống trước mặt Lão Tử.

"Ta đang đánh nghịch đồ..." Lão Tử đang định hạ gậy xuống, ngẩng đầu lên thấy Lâm Phàm đang nhìn chằm chằm: "Khụ khụ khụ khụ...

Lâm Phàm đạo huynh!" "Đánh đi, tiếp tục đi..." Lâm Phàm nhìn Lão Tử, nói: "Nếu không nỡ, trực tiếp một gậy xuống, đánh cho nó hồn bay phách lạc là được rồi còn gì?" "Khụ khụ khụ..." Lão Tử tự nhiên là che chở cho Huyền Đô, sở dĩ đánh hắn là sợ Lâm Phàm ra tay.

"Huyền Đô, không sai!" Lâm Phàm thản nhiên nhìn Huyền Đô, nói: "Thấy bảo vật tự nhiên phải tranh thủ một tia sinh cơ, nếu không tranh thủ, chẳng phải thành đồ ngốc, trái với thiên cơ sao?

Lời sư phụ ngươi nói đều là lừa người đấy, đừng tin!" "Hu hu hu!" Huyền Đô nhìn hai người, không dám nói gì, dù tán thành ai, cuối cùng người xui xẻo chắc chắn là mình.

"Nhưng mà!" Lâm Phàm nhìn Huyền Đô, nói: "Ngũ Châm Tùng đối với ngươi cũng không có tác dụng lớn, thiên địa vạn vật đều có linh, chung quy cũng là một sinh linh, luyện hóa bản nguyên của nó,

chẳng phải đoạt đi sinh mệnh của nó sao?

Hay là thế này đi, Ngũ Châm Tùng, bản Thánh mang đi...” Ầm...

Lâm Phàm tiện tay phất một cái, một ngọn đèn đáp xuống trước mặt Huyền Đô: “Đây là Bát Cảnh Cung Đăng, vô số năm trước sư tôn ngươi tặng ta, hôm nay bản tọa tặng lại ngươi, giá trị cũng không kém Ngũ Châm Tùng là bao, cầm lấy đi!” “Ngẩn ra làm gì?” Lão Tử tát Huyền Đô một cái: “Còn không mau nhận lấy?” “Vâng!” Huyền Đô mừng rỡ, nhận lấy Bát Cảnh Cung Đăng, khấu đầu với Lâm Phàm: “Đa tạ sư bá...” “Ừm...” Lâm Phàm nhìn Huyền Đô, nói: “Ta thấy ngươi đã Đại La Kim Tiên viên mãn, chỉ còn thiếu một chút là có thể tiến vào Chuẩn Thánh, thật đáng tiếc đến nay vẫn chưa tìm được cơ duyên!” “Đúng vậy!” Sắc mặt Huyền Đô tối sầm lại.

Năm đó Mặc Ngọc tiến vào Nhân tộc tàn sát, lúc đó hắn đã là tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong, đến nay vẫn là đỉnh phong, có thể nói là không có một tấc tiến bộ nào.

“Thôi được rồi, không thể để ngươi gọi ta một tiếng sư bá suông được!” Ầm...

Lâm Phàm phất tay, Đại Đạo xiềng xích bay ra, trực tiếp xuyên qua cơ thể Huyền Đô.

Ầm ầm ầm...

Vô tận lĩnh ngộ giữa thiên địa ngưng tụ, bị Lâm Phàm trong nháy mắt áp súc, ầm một tiếng giúp Huyền Đô phá vỡ tầng bình cảnh kia.

Huyền Đô cảm thấy khí cơ trong cơ thể thay đổi, dễ dàng đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh như vậy.

“.....” “Ta... ta là Chuẩn Thánh, ta là Chuẩn Thánh...” Huyền Đô mừng rỡ, quỳ trên đất dập đầu mấy cái thật mạnh cho Lâm Phàm.

Lão Tử cũng vuốt râu cười ha hả, nói: “Lâm sư huynh, đa tạ... lão

phu đa tạ!" "Đi đi!" Lâm Phàm quay lưng phất phất tay, ánh mắt của hắn đã đặt lên cây Ngũ Châm Tùng kia.

"Vâng!" Phía sau, Lão Tử mang theo Huyền Đô, trực tiếp xé rách không gian rời đi, trở về Bát Cảnh Cung.

Đối với Lão Tử và Huyền Đô, lần này lời to rồi.

Ngũ Châm Tùng tuy là thần vật trời đất, nhưng nói khó nghe một chút, chút bản nguyên đó, đối với người bình thường cũng chẳng có tác dụng gì.

Nhưng bất luận là Bát Cảnh Cung Đăng, hay việc Huyền Đô đột phá tu vi Chuẩn Thánh, đối với Nhân giáo đều thực dụng hơn nhiều.

"Huyền Đô à!" Sau khi trở lại đạo trường trên Thủ Dương Sơn, Lão Tử nhìn thật sâu một cái, nói: "Lâm Phàm sư bá đối với ngươi không tệ, sau này phải lanh lợi một chút, có thể được người chỉ điểm một chút, đối với ngươi đều có ích vô cùng!" Lâm Phàm nhìn cây Ngũ Châm Tùng trước mặt.

Xanh um như tán ô, tuy không lớn bằng Hoàng Trung Lý và Nhân Sâm Quả Thụ, nhưng cũng tuyệt đối là một tồn tại kiệt xuất trong số các linh căn.

Ngoài Ngũ Châm Tùng, có một đạo cấm chế vô hình, che giấu khí tức.

Cũng kỳ lạ, cấm chế này không ngăn cản người bình thường tiến vào, nhưng lại có thể ngăn chặn khí tức tiên thiên linh căn của Ngũ Châm Tùng rò rỉ ra ngoài.

Nếu không, vô số người đã sớm tìm thấy cây tùng này rồi.

Lâm Phàm phát hiện, đạo tiên thiên cấm chế này dường như có một loại sức mạnh thần kỳ không thể tưởng tượng, ngưng tụ linh khí nơi đây, dày đặc như mây, sau đó hình thành nguyên nhân tích tụ lôi

điện ở đây.

Ở đây không có Lôi Thần, cũng không có yêu tộc.

Dấu chân để lại trên mặt đất đó, chẳng qua chỉ là dấu vết do năng lượng lôi điện kích động để lại mà thôi.

Hoa Tư thị dẫm phải dấu chân người khổng lồ mà mang thai, thực ra chỉ là một sự trùng hợp.

Phục Hy chuyển thế đúng vào khoảnh khắc đó mà thôi, dù không dẫm phải dấu chân người khổng lồ, nàng cũng sẽ mang thai.

"Ầm..." Lâm Phàm giơ tay lên, tiên thiên cấm chế trên đầu trực tiếp bị phá vỡ, trên bầu trời, vô số lôi vân tích tụ đều tan biến, Lôi Trạch, không còn tồn tại.

"Thu..." Lâm Phàm không chút do dự, phất tay một cái liền thu Ngũ Châm Tùng vào Vạn Thảo Đồ Phổ.

Ong ong ong...

Ngũ Châm Tùng vào Vạn Thảo Đồ Phổ, phảng phất như có thiên cơ tự nhiên, trong không gian thế giới của Vạn Thảo Đồ Phổ, lấp đầy đạo khí cơ cuối cùng, khiến cả thế giới trở nên hoàn mỹ và hài hòa, vô cùng trôi chảy.

Lâm Phàm nhìn Ngũ Châm Tùng trong Vạn Thảo Đồ Phổ, thầm gật đầu: Thứ này bây giờ còn nhỏ, bản nguyên tuy đủ rồi, nhưng nếu có thể mọc thêm một thời gian nữa, Vạn Thảo Đồ Phổ chắc chắn sẽ đột phá phẩm cấp.

Đóng không gian lại, Lâm Phàm không quan tâm đến Vạn Thảo Đồ Phổ nữa, nhìn sang Hoa Tư thị cách đó không xa.

Hoa Tư thị bị cảnh tượng hôm nay làm cho kinh ngạc.

Tiên nhân vừa cứu mình, bị một tiên nhân lão gia gia khác đánh

đập mà không dám động đậy, tiên nhân trước mắt này, dường như còn mạnh hơn vô cùng so với hai tiên nhân vừa rồi.

Hoa Tư thị kinh hãi, không dám động đậy.

"Được rồi!" Lâm Phàm ôn hòa cười một tiếng, xua tan nỗi sợ hãi trong lòng nàng, nói: "Lôi vân nơi đây đã bị ta xua tan, từ nay về sau, nơi này sẽ không có Lôi Trạch, ngươi và bộ tộc của ngươi có thể ở đây sinh sôi nảy nở." "Vâng!" Hoa Tư thị quỳ trên đất khấu đầu với Lâm Phàm, "Đa tạ tiên nhân, dám hỏi tiên nhân là vị thần tiên nào, sau này Hoa Tư thị sẽ ngày ngày thắp hương cầu nguyện..." "Không cần!" Lâm Phàm gật đầu, tiện tay phất một cái, một đạo năng lượng ôn hòa liền được đánh vào cơ thể Hoa Tư thị, hình thành một đạo quang màng bảo hộ, bao phủ quanh thai nhi Phục Hy.

Lúc này, những người Nhân tộc đang quan sát bên ngoài Tây Sơn cuối cùng cũng hiểu ra vài phần, từng người một chạy đến, khấu đầu lạy Lâm Phàm.

Lâm Phàm nhìn những người này, nói: "Đứng dậy cả đi!" "Thánh Phụ, người là Thánh Phụ của Nhân tộc chúng con..." Trong đó, tộc trưởng của một bộ tộc tương đối lớn gần đó nhận ra Lâm Phàm.

"Ồ..." Lâm Phàm hơi kinh ngạc: Sao lại có người nhận ra mình?

"Ngươi đã gặp ta?" Lâm Phàm thầm nghĩ: A, phàm nhân chỉ có tuổi thọ vài chục năm, lão tử bế quan một lần là mấy vạn năm, không thể nào gặp ta được.

"Con đã thấy tượng của Thánh Phụ!" Người đó nói: "Hai mươi năm trước, tiểu nhân có dịp đến tổ địa Nhân tộc, ở những bộ tộc lớn đó, đều dựng tượng Thánh Phụ và Thánh Mẫu, cho nên con nhận ra người!" "Ồ!" Lâm Phàm gật đầu: Thì ra là vậy.

"Bái kiến Thánh Phụ!" Rào rào...

Vô số người đều sững sờ, đây là Thánh Phụ tạo ra Nhân tộc, từng người một thành kính quỳ trên đất, khấu đầu.

Lâm Phàm nói: "Đứng dậy cả đi, đừng quỳ nữa, ta có một chuyện muốn nói với các ngươi." "Vâng!" "Đứa trẻ trong bụng Hoa Tư thị, sau này sẽ là Nhân tộc cộng chủ, không được ngược đãi, cũng không được bàn tán, đây là người do thiên mệnh định đoạt." "Vâng!" Mọi người lập tức kinh hãi, rồi lại mừng rỡ.

Đặc biệt là người của bộ lạc Hoa Tư, có người lệ rơi đầy mặt, có người mặt lộ vẻ xấu hổ.

"Hoa Tư...

Hoa Tư... con gái của ta...

Chương 201

con gái của ta...” Một lão phụ khoảng bốn mươi tuổi, khóc như một người đẫm lệ, ôm con gái vào lòng.

“Được rồi, đều là lỗi của mẫu thân!” “Không, tộc trưởng, là lỗi của con, con nguyện ý nhận trừng phạt!” “Đúng vậy, là lỗi của tôi, tôi kiến thức nông cạn, cầu tộc trưởng trách phạt!” “Xin tộc trưởng trách phạt!” Không ít người đứng ra, nguyện ý gánh chịu trách nhiệm.

“Trách phạt?” Tộc trưởng nhìn con gái mình, lắc đầu nói: “Thôi đi, ngoại tôn của ta là Nhân tộc cộng chủ, ta vui mừng, không phạt nữa, nhưng từ nay về sau, phải chăm sóc Hoa Tư thị thật tốt, không được để nàng chịu uất ức!” ...

Lâm Phàm trán nổi vạch đen: Mình đến đây để hòa giải mâu thuẫn nội bộ bộ lạc à?

Vút...

Lâm Phàm phất tay, trực tiếp rời đi.

Phía dưới, vô số người tự nhiên quỳ lạy tiễn đưa!

Nói về bộ lạc Hoa Tư, cuối cùng đã đón Hoa Tư thị trở về tộc, lại theo đề nghị của Hoa Tư thị, di chuyển cả bộ lạc đến Tây Sơn.

Lôi điện ở đây đã biến mất, khắp nơi đều là đất đai màu mỡ, diện tích lại lớn, quả dại trên núi ăn một trăm năm cũng không hết.

Có Thánh Phụ Nhân tộc Lâm Phàm dặn dò, các tộc xung quanh cũng không ai dám nhòm ngó, bộ lạc Hoa Tư phát triển nhanh chóng.

Năm thứ ba, khi Hoa Tư thị mang thai được ba mươi sáu tháng, một đứa trẻ oa oa chào đời.

Phục Hy đản sinh!

Ầm ầm ầm...

Phục Hy vừa mới sinh ra, cả Hồng Hoang thiên địa đều hiện ra dị tượng.

Bầu trời Hồng Hoang, tử khí giăng đầy, vô số mây lành bay lượn.

Đinh linh linh...

Vô tận tiên âm vang vọng, không ngừng tấu lên ở bộ tộc Hoa Tư thị tại Tây Sơn.

"Gào..." Giữa những đám mây lành, có kim long gầm dài, có phượng hoàng bay cao, có kỳ lân ẩn hiện.

Điềm lành bốc hơi đầy trời.

Vạn đạo kim quang, ngàn dải tử khí.

Trong Hồng Hoang, càng có vô số ánh mắt đổ dồn về đây.

"Nhân Hoàng, cuối cùng cũng đản sinh rồi sao?" "Nhân tộc, thật sự sắp trở thành nhân vật chính của Hồng Hoang rồi sao?" Bộ tộc Hoa Tư thị càng thêm giăng đèn kết hoa, tất cả tộc nhân đều đang ăn mừng thời khắc thắng lợi.

Ầm ầm ầm...

Giữa những đám mây lành, đột nhiên nứt ra một khe hở.

Đó chính là đệ tử thân truyền duy nhất của Nhân giáo, Huyền Đô, xé rách hư không thiên địa, trong nháy mắt đã đến, đáp xuống bộ tộc Hoa Tư thị.

"Tiên nhân, tiên nhân!" "Bái kiến tiên nhân!" Vô số người cúi đầu phủ phục.

Huyền Đô chỉ gật đầu, đi thẳng đến chỗ Hoa Tư thị đang yếu ớt

ôm đứa trẻ, khẽ giơ tay, một viên kim đan liền bay ra, chui vào miệng Hoa Tư thị: "Ăn nó đi, tốt cho ngươi." Hoa Tư thị thấy Huyền Đô, tự nhiên tin tưởng, Huyền Đô đã cứu mạng nàng mà.

"Ầm..." Sau khi nuốt kim đan, Hoa Tư thị cảm thấy trong cơ thể nhiệt khí bốc lên, trực tiếp dựa vào một viên kim đan, từ một phàm nhân bình thường, tiến giai lên tầng Địa Tiên.

Kim đan này do Lão Tử luyện chế, là Lục Chuyển Kim Đan.

Kim đan cao nhất là Cửu Chuyển, tương truyền sau khi ăn Cửu Chuyển Kim Đan, có thể lập tức thành Đại La Kim Tiên, cùng với Hoàng Trung Lý, Nhân Sâm Quả, Bàn Đào, được xưng là tứ đại thần vật Hồng Hoang.

Nhưng, cũng giống như Hoàng Trung Lý và mấy loại tiên thiên linh quả khác, Cửu Chuyển Kim Đan cũng cực kỳ hiếm hoi, bởi vì luyện chế Cửu Chuyển Kim Đan, không những phải hao tốn thiên tài địa bảo, mà còn phải hao tốn Thái Thanh bản nguyên của chính Lão Tử.

Lục Chuyển Kim Đan, có thể khiến người ta lập tức thành tiên.

Tuy chỉ là Địa Tiên cấp thấp nhất, không thể thoát khỏi dòng sông vận mệnh, nhưng cũng là tiên, có thể sống rất lâu, có pháp lực vô thượng siêu thoát phàm nhân.

"Đa tạ tiên nhân!" Ăn kim đan trở thành Địa Tiên, Hoa Tư thị kích động không thôi, quỳ trên đất khấu đầu với Huyền Đô.

Huyền Đô nói: "Không cần khách sáo!" Nói xong, nhìn Phục Hy: "Đứa trẻ này sau này sẽ là Nhân tộc cộng chủ, là đệ tử thiên định của bản tọa.

À, quên giới thiệu, bần đạo là đệ tử thân truyền của Thái Thanh Thánh Nhân trên Thủ Dương Sơn, Huyền Đô Đại Pháp Sư." "Huyền

Đô tiên nhân, đa tạ!" Hoa Tư thị kích động nắm tay Huyền Đô, hỏi: "...

Ngài sẽ không mang con của ta đi chứ, không cần đến Thủ Dương Sơn học đạo sao?" "Không cần lo lắng!" Huyền Đô nói: "Đứa trẻ này là Nhân tộc cộng chủ, sau này phải thống ngự Nhân tộc, tự nhiên phải sống ở Nhân tộc, không giống như bọn ta tu đạo.

Đúng rồi, đứa trẻ này đã có tên chưa?" "Chưa có!" Hoa Tư thị lắc đầu.

Đúng lúc này, bỗng nghe lão tộc trưởng hét lớn một tiếng: "Mau nhìn..." Mọi người vây lại, chỉ thấy hai bàn tay của tiểu Phục Hy xòe ra, tay trái và tay phải mỗi tay có một chữ, một chữ là "Phục", chữ thứ hai là "Hy".

Huyền Đô nhìn thấy, vô cùng cảm khái, nói: "Đây là thiên ý ư?" Năm đó, Yêu Đế của Yêu tộc tên là Phục Hy, là anh ruột của Nữ Oa Thánh Nhân, sau khi chuyển thế sẽ là Nhân Hoàng, cũng chính là đứa trẻ trước mắt này, sau khi sinh ra chẳng lẽ phải dùng cái tên "Phục Hy" sao?

Thôi thôi, tất cả đều là thiên ý.

"Vậy đi!" Huyền Đô nhìn Hoa Tư thị, nói: "Đứa trẻ này sau này, sẽ tên là Phục Hy, thế nào?" Hoa Tư thị mừng rỡ: "Đa tạ Huyền Đô tiên nhân ban tên." Từ đó, Phục Hy liền bái nhập Nhân giáo, sư tòng Huyền Đô.

Phục Hy sinh ra đã bất phàm, vừa mới sinh ra đã biểu hiện khác với những đứa trẻ bình thường.

Không khóc không quấy, luôn rất yên tĩnh, ngày đầu tiên sinh ra, đôi mắt sáng ngời có thần, trong veo như nước mùa thu, dường như có thể nhìn thấu mọi vấn đề trên thế gian.

Một tháng sau, Phục Hy đã có thể xuống giường bò lổm ngổm.

Ba tháng sau, đã học được cách đi và nói chuyện, năm tháng tuổi đã biết độc lập suy nghĩ vấn đề, những câu hỏi mà cậu bé hỏi, có lúc ngay cả người lớn cũng khó trả lời.

Năm tuổi, Huyền Đô Đại Pháp Sư của Nhân giáo đến, bắt đầu chính thức thu đồ, dạy dỗ Phục Hy.

Huyền Đô dạy Phục Hy, ngoài đạo pháp bình thường, còn giảng một số đạo lý làm người, kiến thức về sông núi địa lý.

Tám tuổi, Phục Hy đã có thể hỗ trợ bà ngoại, giúp xử lý một số công việc trong bộ tộc Hoa Tư thị.

Lúc này, bộ lạc Hoa Tư thị ngày càng lớn mạnh.

Vì trong tộc có Nhân tộc cộng chủ được công nhận, lại là đệ tử tái truyền của Thánh nhân Nhân giáo, cho nên các bộ lạc xa gần đều quy phục.

Thậm chí còn có mấy bộ lạc nhỏ, trực tiếp tự nguyện gia nhập vào bộ lạc Hoa Tư.

Mười tuổi, bà ngoại Phục Hy qua đời ở tuổi năm mươi, Phục Hy liền được cả bộ tộc ủng hộ, trở thành tộc trưởng của bộ lạc Hoa Tư thị! ...

Về phần Lâm Phàm, sau khi lấy được Ngũ Châm Tùng, liền trực tiếp mang vào Vạn Thảo Đồ Phổ, trở về đạo trường ngoài Hỗn Độn.

Mười năm thời gian!

Bên ngoài thời gian đã qua mười năm, nhưng trong Vạn Thảo Đồ Phổ của Lâm Phàm, đã sớm qua mười vạn năm.

"Ầm ầm ầm..." Cây Ngũ Châm Tùng vừa được trồng trong Vạn Thảo Đồ Phổ, hấp thu vô số năng lượng, lợi dụng sức mạnh của Vạn

Thảo Đồ Phổ để tu bổ bản nguyên chi lực, cuối cùng đã hoàn toàn trưởng thành, trở thành một cây Thập đại tiên thiên linh căn đúng nghĩa.

Lớn bằng cả một hành tinh, thân cây đường kính ngàn dặm, tán cây che trời lấp đất, đứng cùng một chỗ với Hoàng Trung Lý, Hồ Lô Đằng, Nhân Sâm Quả Thụ, Bàn Đào Thụ và các linh căn khác, kích thước không có gì khác biệt.

Chương 202

Khi Ngũ Châm Tùng trưởng thành thành tiên thiên linh căn thực sự, Vạn Thảo Đồ Phổ cũng xảy ra biến dị.

Ầm ầm ầm..., Vạn Thảo Đồ Phổ tuôn ra vô số sức mạnh, tu bổ bản nguyên của tất cả các linh căn.

Giờ đây, Thập đại tiên thiên linh căn cuối cùng đã hội tụ đầy đủ, sự tình lại phát triển theo chiều hướng ngược lại.

Lâm Phàm kinh ngạc nhìn thế giới trong Vạn Thảo Đồ Phổ, phát hiện thập đại bản nguyên từ Thập đại tiên thiên linh căn, đang điên cuồng bị Vạn Thảo Đồ Phổ hấp thu.

Nhưng, đối với Thập đại linh căn lại không hề có tổn thương.

Dường như, bản nguyên là tự dưng sinh ra vậy.

Thao tác gì đây?

Lâm Phàm trực tiếp ngây người, căn bản không phù hợp với định luật bảo toàn năng lượng có được không?

"Ầm..." Sau khi Vạn Thảo Đồ Phổ hấp thu vô số bản nguyên chi lực, đột nhiên cả bảo vật xảy ra biến hóa, hào quang lóe lên, đạo tiên thiên chi quang chìm sâu dưới lòng đất kia, bỗng hóa thành Hỗn Độn chi khí.

"Ầm..." Rắc rắc...

Bên ngoài, Thiên Đạo kinh động, vô tận kiếp lôi giáng xuống, nhưng có lẽ do Vạn Thảo Đồ Phổ được công đức gia trì, nên Thiên Đạo chi lực cũng không thực sự giáng xuống.

Cấp bậc của Vạn Thảo Đồ Phổ, cuối cùng cũng từ Hỗn Độn linh

bảo, thăng cấp thành Hỗn Độn chí bảo.

Trong khoảnh khắc Vạn Thảo Đồ Phổ thăng cấp thành Hỗn Độn chí bảo, một luồng sức mạnh hùng vĩ bay ra, sức mạnh vô cùng vô tận, lại bắt đầu phản bổ cho Thập đại tiên thiên linh căn.

Đồng thời, một đóa hoa không chút bắt mắt, từ trong ao sen trên ngọn núi trung tâm của Vạn Thảo Đồ Phổ nở rộ.

Ánh mắt Lâm Phàm lập tức dán chặt vào trong ao sen kia.

Cái ao này, hắn không thể quen thuộc hơn.

Ban đầu, khi ở Tam Tiên Đảo, sau khi chém rụng Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, phát hiện trong đó còn có mấy đóa bạch liên phẩm cấp thấp hơn, liền cùng với cả một ao Tam Quang Thần Thủy, bị Lâm Phàm di chuyển vào thế giới Đồ Phổ.

Nhưng hôm nay, trong ao sen lại đột nhiên nở ra một đóa hoa sen.

Màu xanh.

Tuy nhỏ, nhưng khí tức tỏa ra từ nó lại khiến cả Lâm Phàm cũng phải kinh hãi không thôi.

"...

Khí tức Hỗn Độn...

Chẳng lẽ..." Ban đầu Hồng Quân nói với hắn, Vạn Thảo Đồ Phổ là mấu chốt để phục sinh Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Thanh Liên, chẳng lẽ...

Lâm Phàm cẩn thận kiểm tra một lượt: Ba mươi sáu phẩm.

Không sai, Thanh Liên, thật sự nở ra ba mươi sáu phẩm.

Thật sự là Hỗn Độn Thanh Liên?

Nhưng, tại sao lại nhỏ như vậy?

“Vù...” Khu khu Vạn Thảo Đồ Phổ, tuy nay đã tấn thăng Hỗn Độn chí bảo, nhưng căn bản không thể ngăn cản khí tức Hỗn Độn rò rỉ ra ngoài.

Bàn Cổ ở bên ngoài ngửi thấy, vội vàng chạy tới.

“Nhóc con, ngươi phục sinh Hỗn Độn Thanh Liên rồi?” Mắt Bàn Cổ đỏ hoe, nhìn Lâm Phàm.

Lâm Phàm gật đầu, nói: “Đúng vậy, không sai, nhưng sao thứ này lại nhỏ như vậy?” Lâm Phàm dẫn một tia ý thức của Bàn Cổ vào không gian Đồ Phổ.

Bàn Cổ cười cười: “Nhóc con ngươi đúng là vận may bùng nổ mà.” “Nhóc con ngươi đúng là may mắn thật, thứ này cũng kiếm được?” Bàn Cổ nhìn Vạn Thảo Đồ Phổ.

Lâm Phàm nói: “Ngươi biết thứ này à?” “Không biết!” Bàn Cổ lắc đầu, nói: “Nhưng vừa nhìn đã biết thứ này rất lợi hại, có thể thai nghén ra Hỗn Độn Thanh Liên, ngươi nghĩ nó sẽ kém sao?” “Nói nhảm!” Lâm Phàm lườm Bàn Cổ một cái: “Mau nói, Hỗn Độn Thanh Liên, tại sao lại nhỏ như vậy, ta thấy nó giống như có thể tắt ngúm bất cứ lúc nào.” Mặc dù, trên ao nước kia đang trôi nổi một đóa Tam Thập Lục Phẩm Thanh Liên, khí thế ngút trời, uy thế bức người.

Nhưng vấn đề là nó quá nhỏ, vừa nhìn đã thấy yếu ớt không chịu nổi gió.

Bàn Cổ cười: “Thứ này là Hỗn Độn Thanh Liên, đương nhiên phải lấy Hỗn Độn làm dưỡng chất, ngươi tưởng Tam Quang Thần Thủy có thể nuôi sống nó à, đương nhiên phải đặt nó vào Hỗn Độn rồi?” “Đặt vào Hỗn Độn?” “Không sai, không phải ngươi có Hỗn Độn thế giới sao, đặt vào thử xem!” “Thôi được!” Lâm Phàm cũng chỉ có thể tin tưởng Bàn Cổ, phất tay lấy Hỗn Độn Thanh Liên ra, tiện tay ném vào Hỗn Độn thế giới.

Hỗn Độn thế giới, vô tận Hỗn Độn, vô biên vô tế.

Chính giữa Hỗn Độn, một viên châu tử kim sắc lấp lánh, trên đó khắc một chữ màu vàng "Phàm", không cần nói cũng biết, là Bất Hủ Phàm Giới do Lâm Phàm khai tịch.

"Vút..." Hỗn Độn Thanh Liên bay vào Hỗn Độn, lập tức bén rễ, vô tận rễ cây thỏa sức vươn dài, sau một khắc đã như một thế giới cắm rễ sâu vào trong Hỗn Độn.

Sau đó, dưới ánh mắt của Lâm Phàm và Bàn Cổ, Hỗn Độn Thanh Liên đó từ từ sinh trưởng.

Vút...

Một vòng xoáy khí Hỗn Độn khổng lồ, bao bọc lấy cả Hỗn Độn Thanh Liên.

Sau đó, trên Hỗn Độn Thanh Liên, hai chiếc lá từ từ vươn ra, rồi lại hai chiếc lá nữa, thân sen đột nhiên bay ra, trong nháy mắt kéo dài hàng tỷ tỷ dặm, xuyên qua vòng xoáy Hỗn Độn chi phong, hướng về các thế giới xung quanh mà trưởng thành.

Ầm ầm ầm...

Ngay sau đó, cả Hỗn Độn thế giới đã thay đổi.

Nơi nơi quang mang lấp lánh, nơi nơi điện chớp sấm rền.

Vô số thế giới đản sinh, vô số thế giới rơi xuống.

Lại có vô số đạo lưu quang ngang dọc đan xen, bay múa trong Hỗn Độn, sau đó rơi xuống, chôn vùi trong vô tận Hỗn Độn, không biết tung tích.

"....." Lâm Phàm nhìn thấy mà lòng rung động.

Sự sinh trưởng của Hỗn Độn Thanh Liên, đã kéo theo cả Hỗn Độn?

“Những thứ vừa rồi, là bảo vật?” Lâm Phàm không dám tin nhìn Bàn Cổ.

Bàn Cổ sắc mặt nghiêm túc gật đầu, nói: “Ta cuối cùng cũng biết, tại sao ta có thể nhặt được bảo vật trong Hỗn Độn rồi, thì ra, phần lớn những bảo vật này đều đến như vậy...” Đúng vậy!

Trong khoảnh khắc Hỗn Độn Thanh Liên bén rễ trong Hỗn Độn, trong Hỗn Độn đã đản sinh ra vô số bảo vật cấp Hỗn Độn, có Hỗn Độn linh bảo, có Hỗn Độn chí bảo, hình dạng khác nhau, pháp tắc bất đồng.

Nhưng những bảo vật này lại có một điểm chung, đó là ẩn nấp.

Những thứ này, đều dường như có một mục đích nào đó, chờ đợi sinh linh trong Hỗn Độn đi phát hiện.

Ngay cả Lâm Phàm, người là chưởng khống giả của Hỗn Độn thế giới, cũng không thể tìm thấy tung tích của chúng.

“Tạo hóa thần kỳ, quả nhiên là như vậy...

Lâm Phàm lắc đầu.

Không chỉ vậy!

Lâm Phàm phát hiện, theo sau sự bén rễ của Tạo Hóa Thanh Liên, trong Hỗn Độn có khí tức sinh mệnh dâng trào, vô số ngóc ngách, vô số Hỗn Độn chi phong thổi qua, những sinh vật Hỗn Độn cấp thấp đã đản sinh, có con không có chút linh trí nào, có con linh trí sơ khai, có con sinh ra đã lĩnh ngộ được Tam Thiên Đại Đạo...

Chương 203

Lâm Phàm và Bàn Cổ, hai người kinh ngạc không thôi.

Không ngờ chỉ trồng một cây sen, mà lại được chứng kiến cảnh tượng thiên địa sơ khai, vạn vật sinh linh diễn hóa.

Thì ra mọi thứ đều là như vậy sao?

Vậy chẳng phải, Tạo Hóa Thanh Liên, chính là một chiếc chìa khóa mở ra năng lượng Hỗn Độn sao.

"Hỗn Độn của ta, từ hôm nay trở đi, cuối cùng cũng giống hệt như Hỗn Độn bên ngoài... không có bất kỳ khác biệt nào!" Lâm Phàm nhìn Bàn Cổ.

Bàn Cổ như có điều suy nghĩ gật đầu.

"Bàn Cổ, ta nhớ ngươi từng nói với ta, ngươi là bạn sinh chi vật của Hỗn Độn Thanh Liên?" Lâm Phàm hỏi Bàn Cổ.

Bàn Cổ gật đầu, nói: "Ừm!" Ầm...

Hai người tâm linh tương thông, dường như đã tìm ra mấu chốt, ánh mắt lóe lên, đều đồng thời nhìn về phía Tạo Hóa Thanh Liên vừa mới trưởng thành.

Quan sát kỹ lưỡng, cẩn thận tìm kiếm.

Cuối cùng, đã nhìn thấy, trong đài sen, có một sinh linh khí tức hùng hậu đang say ngủ, hình thể của sinh linh đó gần như giống hệt Bàn Cổ, bên cạnh hắn, có một chiếc búa đen tuyền.

"....." Bàn Cổ sờ đầu: "Là ta sao?" "Đại ca!" Lâm Phàm trực tiếp ngắt lời Bàn Cổ, sau đó đưa hắn ra khỏi Hỗn Độn thế giới.

Chuyện hôm nay quá kinh người, Lâm Phàm không thể không

dừng lại, nghỉ ngơi một chút, tin rằng Bàn Cổ cũng cần phải nghỉ ngơi.

Mặc dù là chủ nhân của cả Hỗn Độn thế giới, nhưng Lâm Phàm luôn cảm thấy, dường như ở nơi xa có một bàn tay vô hình, đang chủ đạo tất cả.

Những thứ trông có vẻ bình thường, lại càng dễ khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

Bế quan, bế quan, không chơi với Bàn Cổ nữa.

Lâm Phàm đuổi Bàn Cổ ra khỏi đại điện, sau đó lựa chọn tiếp tục bế quan.

Tam Thiên Đại Đạo, đến nay mới lĩnh ngộ được một trăm, mới chỉ là một phần ba mươi, đường còn dài, từ từ mà đi!

Sau này, lão tử không ra ngoài nữa, mặc cho bên ngoài tranh đấu thế nào.

"Đinh đông..." Đúng lúc này, trong đầu Lâm Phàm đột nhiên vang lên một âm thanh, dọa Lâm Phàm suýt nữa tụt quần: "Tổ cha mày...

Hệ thống, mấy trăm triệu năm không xuất hiện, mẹ nó tự nhiên nhảy ra dọa người à?" "Túc chủ, nói dối, lời nói cũng quá khoa trương rồi!" "Ta khoa trương chỗ nào?" "Ta rõ ràng mới mấy chục vạn năm không ló mặt thôi mà?" "....." Thôi được, nếu không tính thời gian gia tốc, thì đúng là chỉ có mấy chục vạn năm không ló mặt.

"Làm gì?" "Đinh đông...

Hệ thống lựa chọn siêu cấp, hiện tại phát hành nhiệm vụ, mời túc chủ đưa ra lựa chọn!" "Lựa chọn một: Mời túc chủ bản thể yên tâm bế quan, bản thể không xuất hiện, phân ra hóa thân tranh đoạt khí vận Hồng Hoang thiên địa, nhiệm vụ hoàn thành, thưởng công đức trị một trăm tỷ điểm, và thưởng hệ thống thăng cấp một lần!" "Mời túc chủ

mau chóng đưa ra lựa chọn!" Cái gì?

Hệ thống, mẹ nó não mày bị úng nước à?

Lựa chọn?

Chỉ cho ta một cái?

"Lựa chọn hai đâu?" "Hồi túc chủ, không có lựa chọn hai, mời túc chủ đưa ra lựa chọn!" "Ta mua cho ngươi cái đồng hồ quả lắc năm ngoái..." Lâm Phàm trán nổi vạch đen: "Lão tử chọn một!" "Đinh đông...

Xét thấy túc chủ lão nhân gia anh minh lựa chọn, thưởng trước: Hệ thống thăng cấp!" "Hệ thống hiện tại bắt đầu thăng cấp!" "Tác dụng và công năng sau khi thăng cấp:...

Đang chờ xác định!" "Thời gian cần thiết để thăng cấp:...

Đang chờ xác định!" "Cấp bậc sau khi thăng cấp:...

Đang chờ xác định!" "Gợi ý thân thiện: Trong thời gian thăng cấp, mọi công năng của hệ thống không thể sử dụng (trừ kho hàng hệ thống)." "Đinh đông...

Công năng hệ thống tạm thời đóng!" "Đúng rồi, túc chủ, nhớ nhiệm vụ của ngài nhé..." ...

Ta mua cho ngươi cái đồng hồ quả lắc năm ngoái.

Hệ thống, ta có mày để làm cái quái gì?

Lâm Phàm bị hệ thống làm cho dở khóc dở cười.

Muốn thăng cấp à?

Được rồi, đi đi đi...

Dù sao bây giờ lão tử có thể miểu sát bất kỳ tồn tại nào ở Hồng Hoang, ngạo thị cả Hỗn Độn.

Trừ những kẻ Trấn Đạo giả kia ra, không có chuyện gì ta không giải quyết được.

Hệ thống quả thực có chút không xứng với ta, đi thăng cấp đi.

Ân...

Chỉ là nhiệm vụ cuối cùng mà hệ thống phát hành, dường như có chút thâm ý.

Bản thể ngộ đạo, phân thân hành tẩu Hồng Hoang, tranh đoạt khí vận ư?

Hai việc không ảnh hưởng nhau, hệ thống đang chỉ điểm cho ta sao?

Được!

Lâm Phàm cũng không trì hoãn, trực tiếp phất tay, Đại Đạo xiềng xích bay ra.

Tụ!

Trong nháy mắt, một thân ảnh gần như giống hệt Lâm Phàm ngưng tụ ra, thành một tôn đạo thể.

Tu vi... cũng đừng quá cao, Đại La Kim Tiên là được rồi.

Hiện tại địa vị của Lâm Phàm quá cao rồi, đứng ở đâu, tất cả mọi người đều phải nhường đường, không chỉ vì tu vi cao, mà bối phận ở Hồng Hoang cũng cao.

Ví dụ như lần trước, chuyện tranh đoạt Ngũ Châm Tùng với Huyền Đô, khiến hắn có chút á khẩu.

Đường đường là Thánh nhân, lại là sư huynh của Huyền Đô, không thể đi tranh đi cướp được, nhưng nếu là năm đó, khi Lão Tử chưa thành Thánh, quản hắn là ai, cướp rồi đánh một trận là xong.

Cho nên, Lâm Phàm cần một phân thân, để giúp hắn hoàn thành những việc này.

Trải nghiệm của phân thân, tất cả nhân quả đều giống hệt bản thể, khí vận mà phân thân tranh thủ được, cũng sẽ tính lên người bản thể.

Quan trọng hơn, sau này phân thân quy về bản thể, hợp làm một, có thể tăng thêm cảm ngộ, có lợi cho việc tôi luyện đạo pháp của bản thân, cũng có thể tham gia tốt hơn vào Tam Hoàng Ngũ Đế trị thế, Phong Thần sát kiếp và Tây Du lượng kiếp sắp tới.

Có lợi mà không có hại, sao lại không làm?

Nhưng...

Chương 204

Lâm Phàm nhìn phân thân trước mặt, cảm thấy không ổn.

Ầm... trực tiếp đánh nổ phân thân.

Mẹ nó, tạo ra giống y hệt mình, người ta nhìn vào là biết ngay phân thân, chơi thế quái nào được?

Ong ong...

Giơ tay lên, Lâm Phàm lại tạo ra một cỗ phân thân khác.

Cỗ phân thân này, phiêu dật tiêu sái, thậm chí còn đẹp trai hơn hẳn ba phần.

"Sau này, phân thân của bản tọa là Phạm Lâm!" Lâm Phàm nhìn phân thân trước mặt, thản nhiên nói: "Đương nhiên, ở Hồng Hoang, không được phép nhắc đến bất kỳ quan hệ nào với bản tọa, bản tọa sẽ không ra tay, nhiệm vụ của ngươi là đi vào các sát kiếp sắp tới, tranh thủ khí vận!" "Vâng, bản tôn!" "Đi đi!" ...

Lâm Phàm phất tay, bí mật đưa Phạm Lâm đến Đông Hải, không để lại chút dấu vết nào.

Cái gọi là Phạm Lâm, chẳng qua là đảo ngược hai chữ tên của Lâm Phàm mà thôi.

Khi phân thân tiến vào Hồng Hoang, Lâm Phàm đã dùng đại pháp vô thượng để tẩy rửa thần hồn và nhân quả cho nó, lại tự mình thiết lập một đạo cấm chế cường đại, che giấu khí tức và khí cơ của bản thân, khiến Thiên Đạo cũng không thể tính toán, càng đừng nói đến các Thánh.

Ầm...

Phân thân trực tiếp từ Đông Hải lao ra, bay vào hư không.

Tu vi của hắn, Đại La Kim Tiên viên mãn, một bước có thể tiến vào Chuẩn Thánh.

Pháp khí, một kiện thượng phẩm tiên thiên linh bảo Hỗn Nguyên Kiếm!

Tinh thần và ý chí của hắn: giống hệt Lâm Phàm, thực ra, chỉ là một Lâm Phàm đã thay vỏ bọc mà thôi.

Vút...

Phân thân hóa thành lưu quang, hành tẩu trong hư không.

Lúc này, hắn chưa đột phá Chuẩn Thánh, tự nhiên không thể xé rách không gian.

Ầm...

Bành...

Trên mặt biển xa xa, đột nhiên truyền đến một trận âm thanh va chạm đạo pháp mãnh liệt.

Phân thân hóa thành độn quang từ từ tiếp cận, chỉ thấy một gã có dung mạo xấu xí, đang đuổi đánh một nữ hải yêu.

Hải yêu có dung mạo thanh tú, thân hình yêu kiều.

Điều khiến phân thân sáng mắt lên là, thứ này trong truyền thuyết hậu thế gọi là: Mỹ nhân ngư?

Nàng mỹ nhân ngư kia chỉ có tu vi Thái Ất Kim Tiên, tự nhiên không địch lại được Đại La Kim Tiên phía sau.

"Ha ha ha ha..." Tu sĩ xấu xí phía sau nói: "Tiểu nương tử, khuất phục đi, phải biết rằng, bản tọa là môn hạ của Kim Ngao Đảo, đệ tử của Thánh nhân, theo ta, tự nhiên có vô số chỗ tốt, từ nay về sau trong

Đông Hải này, không ai dám bắt nạt ngươi!" "Đồ súc sinh, ác ma!" Nhân ngư vừa bay, vừa lớn tiếng chửi rủa: "Môn hạ của Thánh nhân, sao có thể làm ra chuyện táng tận lương tâm như vậy, ngươi đồ sát cả tộc Hải Kình, chỉ vì bản nguyên của Hải Kình, giết cha mẹ ta, ta và ngươi không đội trời chung!" "Ha ha ha!" Tu sĩ xấu xí phía sau cười lớn: "Dưới Thánh nhân, đều là con kiến, ta là môn hạ của Thánh nhân, ở Đông Hải này, muốn ai diệt tộc, chẳng qua chỉ là một ý niệm, ngoan ngoãn theo ta, làm đạo lữ của ta, sau này ta tự nhiên sẽ không bạc đãi ngươi!

Nếu không... hừ... tộc Nhân Ngư, ngày mai sẽ biến mất khỏi Đông Hải!" "Ầm..." Vô tận pháp tắc từ trong tay tu sĩ xấu xí bay ra, trực tiếp bao phủ lấy nhân ngư.

Tu sĩ đó đang định dùng cường.

Bên cạnh, phân thân cười lạnh nói: "Làm trò này trước mặt người khác, không thấy ghê tởm à?" "Ghê tởm?" Trong mắt tu sĩ lóe lên tia lạnh: "Dù sao lát nữa ngươi cũng là người chết!" "Ngươi có vẻ tự tin nhỉ!" "Hừ..." Tu sĩ phất tay, tế ra một cây Hỗn Nguyên Chùy trong tay, một chùy đập về phía Lâm Phàm: "Mẹ nó... nhóc con tìm chết, chuyện của Tiệt giáo ta mà cũng dám quản?" "Ầm..." Một chùy bay ra, một mảng hư không đều bị chùy đánh sập.

Nhân ngư thấy vậy, lập tức kinh hãi thất sắc: Thì ra vừa rồi tên này căn bản không dùng toàn lực.

"Keng..." Phân thân cũng không phải dạng vừa, tay phất một cái, cũng tế ra Hỗn Nguyên Kiếm.

Kiếm và chùy, đều là thượng phẩm.

Nhưng hiển nhiên phân thân cao hơn một bậc.

"Ầm..." Phân thân một kiếm chém xuống, đánh nát cây chùy kia,

sau đó thân thể hóa thành lưu quang bay đi, một quyền gia trì sức mạnh ức vạn, đập về phía tu sĩ mặt xấu kia.

Bành...

Thân ảnh của tu sĩ hóa thành lưu quang, bay trên mặt biển vô số dặm mới dừng lại.

Thần huyết bay tung tóe, mặt biển nhuộm vàng.

"...

Ngươi có biết ta là ai không, bản tọa là môn hạ của Thánh nhân Kim Ngao Đảo, một trong Tùy Thị Thất Tiên, Định Quang Tiên, hôm nay đắc tội với ta, ngươi chết chắc rồi!" Định Quang Tiên?

Khóe miệng phân thân lộ ra một nụ cười: "Mẹ nó có gì mà vênh váo, a...

Tiệt giáo thì ghê gớm lắm à!" Bốp...

Một bạt tai hung hăng tát vào đầu Định Quang Tiên!

"Mẹ nó ghê gớm lắm sao?" "Bốp..." "Tiệt giáo thì ghê gớm lắm à!" Bốp...

"Ta..." Định Quang Tiên phát hiện, thân thể mình dường như bị định trụ lại, không thể động đậy.

"Bốp..." "Đừng đánh nữa!" Định Quang Tiên sợ rồi: "Huynh đệ bàn bạc một chút, muốn gì cũng được, tha cho ta cái mạng chó này!" "Là mạng thỏ!" "A...

Ngươi... ngươi có thể nhìn thấu bản thể của ta?" "Nói nhảm!" Lâm Phàm tay đao chém xuống.

Phụt... trực tiếp chém giết!

Đối với loại người như Định Quang Tiên, chắc chắn không thể

khách khí.

Nhưng phân thân vạn vạn không ngờ, lại xem thường thủ đoạn của Thông Thiên.

Thì ra Thông Thiên đã để lại hậu thủ trên người Định Quang Tiên, tuy phân thân đã chém giết hắn, nhưng nguyên thần của Định Quang Tiên lại bị một đoàn thanh quang bao bọc, trốn thoát ra ngoài.

Phân thân (sau đây dùng Lâm Phàm thay thế, khi Lâm Phàm đồng thời xuất hiện thì dùng phân thân, không đồng thời xuất hiện thì dùng Lâm Phàm!) nhìn nguyên thần của Định Quang Tiên trốn thoát, Lâm Phàm hơi sững sờ.

Không ngờ tên Thông Thiên này, lại để lại thủ đoạn ha!

"Hừ...

Chương 205

nhóc con, ngươi chết chắc rồi, có giỏi thì ở đây chờ, nếu không gia gia ta nhất định sẽ diệt tộc Nhân Ngư!" Định Quang Tiên tuy đã chạy, nhưng khí chất vẫn giữ vững, một thân vênh váo.

"...

Uy hiếp ta à?" Lâm Phàm lắc đầu.

Hiện tại tuy hắn là phân thân, nhưng đừng quên ý thức của hắn và bản tôn Lâm Phàm là tương thông, tuy rằng tu vi chỉ là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, nhưng có thể nói, hắn là Đại La Kim Tiên mạnh nhất trong Hồng Hoang.

Nói khó nghe một chút, hắn là tồn tại vô địch dưới Thánh nhân.

Dù sao, vì ý thức tương thông, đạo pháp và thần thông mà Lâm Phàm biết, hắn đều biết, Đại Đạo mà Lâm Phàm tham ngộ, hắn cũng có thể dùng ra được bảy tám phần.

Tuy không có Thánh nhân chi lực, nhưng vẫn có thể hủy thiên diệt địa, có một trăm cách để khống chế Chuẩn Thánh.

"Oa... hu hu..." Bên cạnh, nàng nhân ngư nghe thấy lời của Định Quang Tiên, lập tức khóc nức nở: "Đại ca này, vừa rồi đó là môn nhân của Tiệt giáo, hắn muốn diệt tộc Nhân Ngư của ta, phải làm sao bây giờ?" "Ngươi tên gì?" Lâm Phàm nhìn nhân ngư.

Nhân ngư nói: "Ta tên Na Mỹ, vị đạo huynh, không biết..." "Ta tên Phạm Lâm!" "Phạm tiền bối, xin chào, ngài có thể cứu tộc Nhân Ngư của ta không?" Trong mắt Na Mỹ lộ vẻ đáng thương, nói: "Định Quang Tiên đó, là môn hạ của Tiệt giáo, ở Đông Hải không ai dám chọc.

Người này lại háo sắc, tham lam, hơi không cẩn thận là sẽ lấy diệt tộc ra uy hiếp.

Tộc Hải Kình, tộc Kiến Ngư trong Đông Hải, đều bị hắn diệt!" "Tộc Nhân Ngư của ta không chết được, Phạm tiền bối, tộc Nhân Ngư của ta chỉ là một bộ lạc nhỏ, cũng không có nơi nào để đi, ngài nhất định phải cứu ta!" Lâm Phàm gật đầu, mày hơi nhíu lại.

Tên Định Quang Tiên này, trong lịch sử tiếng tăm đều rất tệ.

Vào thời điểm quan trọng của cuộc tranh đấu giữa Tiệt giáo và Xiển giáo, tên này đã bán đứng Thông Thiên, mang Lục Hồn Phiên đi đưa cho Nguyên Thủy Thiên Tôn, sau đó gia nhập Tây phương giáo, thành Hoan Hỉ Phật.

Tên này thật sự... ghê tởm!

"Na Mỹ!" Lâm Phàm nói: "Yên tâm đi, người hắn tìm là ta, không phải tộc Nhân Ngư, ta theo ngươi về, nếu Định Quang Tiên dám đến, lần sau ta chắc chắn sẽ lấy mạng chó của hắn...

à không, mạng thỏ!" "Cảm ơn Phạm tiền bối!" "Khụ khụ... cái đó Na Mỹ, gọi ta Phạm đại ca là được rồi, tiền bối gì đó, nghe xa lạ quá!" Lâm Phàm mỉm cười với Na Mỹ.

Na Mỹ mặt đỏ bừng, cúi đầu gọi một tiếng "Vâng!", sau đó dẫn Lâm Phàm đến nơi sâu trong Đông Hải, tộc đàn của mình.

Trong Đông Hải, hải yêu vô số, Nhân Ngư chỉ là một bộ lạc nhỏ trong đó, trong bộ lạc Nhân Ngư đa số là mỹ nhân, nhưng tu vi cao nhất cũng chỉ là loại Thái Ất Kim Tiên như Na Mỹ mà thôi.

Cho nên, đối mặt với vô số bộ lạc cường đại, họ chỉ có thể sống ở vùng biển sâu cằn cỗi.

Ngoài nơi này ra, không có nơi nào để di chuyển, cho nên đối với uy hiếp của Định Quang Tiên, họ rất sợ hãi. ...

Về phần Định Quang Tiên, sau khi trở về Kim Ngao Đảo, trực tiếp đi tìm huynh đệ của mình, Ô Vân Tiên, Kim Cô Tiên và Bì Lư Tiên.

Mọi người đều là Tùy Thị Thất Tiên của Thông Thiên Thánh Nhân, nhưng trình độ lại không hoàn toàn giống nhau.

Định Quang Tiên chỉ là Đại La Kim Tiên, ba người còn lại, Ô Vân Tiên, Kim Cô Tiên và Bì Lư Tiên, đều là Chuẩn Thánh.

"Ba vị ca ca..." Định Quang Tiên thấy ba người, trực tiếp khóc lớn: "Tiểu đệ bị người ta bắt nạt, cầu ba vị ca ca ra mặt giúp đệ!" "Ồ!" Ô Vân Tiên nói: "Lão đệ, sao thế, bản thể cũng bị người ta đánh nát rồi?" "Ai, đụng phải một Đại La Kim Tiên, tên đó ở Đông Hải rất ngang ngược, tiểu đệ không phải đối thủ, bị hắn đánh chết, nếu không phải Thánh nhân lưu lại một tia ý niệm, e rằng tiểu đệ hôm nay cũng không về được, ba vị ca ca, có thể giúp tiểu đệ trút giận không?" "....." Kim Cô Tiên nói: "Chỉ là một Đại La Kim Tiên thôi mà, để Chuẩn Thánh chúng ta ra tay, có phải quá đáng không?" "Ong ong ong ong..." Đúng lúc này, từ trong đạo trường của Thánh nhân Thông Thiên, đột nhiên truyền ra một đạo khí cơ: "Định Quang Tiên, vào đây!" Hử?

Định Quang Tiên vội vàng chắp tay với ba người, quay người đi vào đạo trường của Thông Thiên.

"Bái kiến Thánh nhân!" "Đạo kim quang bảo mệnh mà bản tọa đặt trên người ngươi đã bị phá, ngươi lại đây, ta muốn hỏi xem ai đã phá kim quang của ngươi." Thông Thiên rũ mi, dưới mắt Thánh nhân, Định Quang Tiên không dám nói dối, nhưng lại chỉ nói kết quả: "Bị một Đại La Kim Tiên ở Đông Hải chém mất, đệ tử xấu hổ, Đại La Kim Tiên đó không coi Tiệt giáo ta ra gì, con đã báo danh hiệu của Thánh nhân và Tiệt giáo ta, nhưng hắn vẫn chém giết con, xin Thánh nhân định tội!" "Ta biết rồi!" Thông Thiên gật đầu, nói: "Chỉ là một

Đại La Kim Tiên, mà có thể chém rụng kim quang của bản Thánh, quả thực có chút bản lĩnh." Thông Thiên nói, nhìn xuống dưới đạo trường.

Phía dưới có tám đệ tử đang ngồi tham ngộ.

Phân biệt là bốn đệ tử thân truyền của Thông Thiên: Đa Bảo, Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu và Quy Linh Thánh Mẫu; phía sau là bốn đệ tử ngoại môn: Triệu Công Minh, Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu.

Trong đó, Đa Bảo, ba vị Thánh Mẫu, Triệu Công Minh đều có tu vi Chuẩn Thánh, Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu ba người đều là tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong, ba người có thượng phẩm tiên thiên linh bảo Kim Giao Tiễn và Hỗn Nguyên Kim Đấu, chiến đấu lực cực kỳ mạnh mẽ.

"Vân Tiêu!" Thông Thiên mở miệng, nói: "Ba chị em các ngươi, hãy cùng Định Quang Tiên đi một chuyến, gặp gỡ vị tu sĩ Đại La Kim Tiên ở Đông Hải đó, nhớ kỹ không được làm mất mặt Tiệt giáo ta!" "Vâng!" Ba vị tiên tử trẻ tuổi, hướng Thông Thiên khẽ hành lễ, liền cùng Định Quang Tiên ra khỏi đảo, bay về phía Đông Hải.

Định Quang Tiên mừng rỡ: Thần thông của ba vị sư tỷ, ta đã sớm nghe danh.

"Sư tỷ!" Định Quang Tiên vừa dẫn Tam Tiêu đi, vừa khiêu khích: "Tu sĩ đó thật đáng ghét, không chỉ sỉ nhục tiểu đệ ta, còn mắng Tiệt giáo ta, nói Tiệt giáo ta không có ai, lát nữa ba người gặp, nhất định phải đánh cho hắn một trận ra trò, cuối cùng nghiền xương thành tro!" Vân Tiêu lườm Định Quang Tiên một cái, nói: "Không được nói bậy!" Lúc Thông Thiên giao phó, đã dặn không được làm mất mặt Tiệt giáo, lời nói này có hai tầng ý nghĩa.

Thứ nhất, chắc chắn phải thắng, không được bại.

Thứ hai, sau khi thắng, cũng không được lạm sát người vô tội, nếu không cũng sẽ làm mất mặt Tiệt giáo.

Trong lúc nói chuyện, Định Quang Tiên đã dẫn ba người đến nơi sâu trong Đông Hải, nói: "Ở đây, tên đó chắc chắn sẽ ở đây!" "Hử..." Tam Tiêu đến đây, mày hơi nhíu lại, Vân Tiêu nói: "Đây không phải là lãnh địa của tộc Nhân Ngư sao?

Người đó tại sao lại ở đây?

Chẳng lẽ người đó là người của tộc Nhân Ngư?" "Không phải!" Định Quang Tiên không giải thích, nói: "Cái này tiểu đệ cũng không biết tại sao, ba vị sư tỷ chờ một chút, để ta gọi người đó ra!" Ầm...

Lời của Định Quang Tiên chưa dứt, chỉ thấy trong biển đột nhiên vọt lên một cột nước, không lệch một li, vừa vặn bay ra từ dưới chân hắn, trong nháy mắt hất tung hắn lên.

"Sư tỷ, cứu ta..." Định Quang Tiên cảm thấy không gian và thời gian toàn thân mình đều bị khóa chặt, lập tức hét lớn.

Nhưng, đã muộn.

Lâm Phàm phất tay, liền tóm gọn cả người Định Quang Tiên vào trong tay, đứng trên mặt nước giữa trời, cười lạnh, nói: "Nhóc con, lần trước để ngươi chạy thoát, là bản tọa sơ suất, bây giờ, ta xem ngươi chạy đi đâu!" Ầm...

Nói xong liền ném Định Quang Tiên cho Na Mỹ, nàng nhân ngư vừa bơi ra từ biển phía sau.

"To gan!" Bên cạnh, Tam Tiêu vừa thấy Lâm Phàm ra tay đã bắt được Định Quang Tiên, lập tức trong lòng kinh hãi: Cũng quá không nể mặt rồi.

Lâm Phàm quay đầu, nhìn ba vị tiên tử xinh đẹp trong hư không, con ngươi cũng không khỏi co lại.

Ba người phụ nữ này, đẹp thật!

Dung mạo của Tam Tiêu, thanh lệ vô song, thoáng nhìn qua, có nét giống với Ngoan Nhân Đại Đế năm đó bị Lâm Phàm giật mặt nạ ở Hắc Sơn Thành, khí chất tương tự, như đóa sen vừa nở trong nước trong, tự nhiên không chút tô điểm.

Đương nhiên, chỉ một cái liếc mắt, Lâm Phàm đã biết ba người này là Tam Tiêu.

"....." Sau khi thấy Lâm Phàm, Tam Tiêu cũng kinh ngạc.

Đẹp trai... quá đẹp trai!

Không phải Tam Tiêu mê trai, mà phân thân của Lâm Phàm đẹp trai đến mức gần như đã đột phá giới hạn rồi có được không?

Quan trọng nhất là, Vân Tiêu cảm nhận được trên người Lâm Phàm một luồng khí tức mênh mông, đường đường chính chính, không giống loại kẻ bạo ngược tùy tiện giết người.

"Vị đạo hữu này, xưng hô thế nào?" Vân Tiêu, nhìn Lâm Phàm.

Lâm Phàm thản nhiên nói: "Phạm Lâm..." "Phạm đạo hữu, xin hãy thả sư đệ của ta ra, nếu không, đừng trách ba chị em ta không khách khí.

Về chuyện trước đó ngươi đánh giết bản thể của sư đệ ta, Thánh nhân sư tôn đã lệnh cho ba người ta đến đây, điều tra rõ ràng!" "Sao..." Lâm Phàm nghiêng đầu, nhìn Tam Tiêu hỏi: "Các ngươi không hỏi, tại sao ta lại muốn chém giết hắn?" "Điều đó không quan trọng!" Bích Tiêu phía sau bước một bước dài, đứng trước mặt Vân Tiêu: "Có chuyện gì, thì đến giải thích với sư tôn của ta, Thông Thiên Thánh Nhân đi!" Ầm...

Chương 206

Bích Tiêu phất tay, một chiếc kéo vàng lớn từ trong tay bay ra, trên đó ẩn chứa âm dương nhị khí, là thượng phẩm tiên thiên linh bảo, nhưng công kích lực sắc bén vô song, được Thông Thiên dùng đạo pháp gia trì, có thể sánh ngang với cực phẩm tiên thiên linh bảo.

"Trảm..." Bích Tiêu hét lớn một tiếng, Kim Giao Tiễn trong tay hướng về thân thể Lâm Phàm cắt xuống.

Một nhát kéo, cấm cố thời gian, cắt đứt không gian, lập tức giam Lâm Phàm tại chỗ.

Đồng thời!

Trên chiếc kéo vàng đó lấp lánh ngũ sắc chi quang, chói lòa mắt người.

Ầm ầm ầm...

Chiếc kéo lớn đâm tới, xuyên phá hư không.

Vô tận Hỗn Độn chi khí bay ra, ép về phía Lâm Phàm.

"Phá cho ta..." Pháp lực trong cơ thể Lâm Phàm, thực ra cũng bình thường, chỉ là Đại La Kim Tiên đỉnh phong mà thôi, nhưng ai bảo, hắn là phân thân của Lâm Phàm, đối với Không Gian Đại Đạo, Lực Chi Đại Đạo và Thời Gian Đại Đạo đều hiểu được bảy tám phần, những hiệu quả phong ấn không gian và thời gian này đối với người khác có chút tác dụng, nhưng đối với hắn, quả thực chỉ là trò trẻ con.

"Ầm..." Một thanh kiếm bay ra, hóa thành vạn trượng, dựng đứng trong hư không.

Vút...

Lâm Phàm một kiếm chém ra, mang theo sức mạnh cuồng bạo vô song, trực tiếp cắt mở hư không, kéo theo lực lượng ba trăm sáu mươi lăm vì sao, va chạm với Kim Giao Tiễn.

“.....” Tam Tiêu kinh hãi!

Sao có thể?

Sao có thể có người dễ dàng phá vỡ cấm cố như vậy?

Đó là Kim Giao Tiễn, có lực công phạt của cực phẩm tiên thiên linh bảo đó.

Nhưng, lúc này quả thực không phải là lúc suy nghĩ những chuyện này.

Bởi vì trường kiếm của Lâm Phàm đã bay đến, va chạm với Kim Giao Tiễn.

Ầm...

Một đoàn quang mang chói mắt, nổ tung trong hư không.

Sau đó mặt biển dâng lên sóng thần ngàn thước, vô số hải tộc phủ phục trên mặt đất, Na Mỹ trực tiếp nép sau lưng Lâm Phàm.

“Phụt...” “Phụt phụt...” Bích Tiêu điều khiển Kim Giao Tiễn phun ra ba ngụm máu, lùi lại vạn dặm, mới chống đỡ được một kích của Lâm Phàm.

Sau đó nhìn lại Kim Giao Tiễn trong tay, trên đó đã sớm ảm đạm vô quang.

Nhưng, Lâm Phàm cũng không phải không có cái giá nào.

Cái giá của hắn... là Hỗn Nguyên Kiếm không còn nữa.

“Không ổn...” Sắc mặt Lâm Phàm khổ sở: “Dùng sức lớn quá rồi!” Không sai, trong lần đối đầu thực lực vừa rồi, Hỗn Nguyên Kiếm

không địch lại Kim Giao Tiễn, trực tiếp bị Kim Giao Tiễn cắt đứt.

Nhưng may mà Lâm Phàm không bị ảnh hưởng gì.

"Muội muội..." "Muội muội..." Vân Tiêu và Quỳnh Tiêu hai người vội vàng đến chỗ Bích Tiêu.

Bích Tiêu lau máu tươi khóe miệng: "Ta không sao, tu vi của tên này cao tuyệt, sâu không lường được..." ...

Xa ở Kim Ngao Đảo, ánh mắt vẫn luôn dán chặt vào một phương thiên địa của Thông Thiên, thân thể đột nhiên rung lên: ...

Người này là ai?

Đại La Kim Tiên mà cũng mạnh đến mức này sao?

Ong ong ong...

Thông Thiên tay bấm kim quyết, bắt đầu suy tính căn nguyên của Lâm Phàm.

Lâm Phàm đã sớm phong ấn tất cả khí tức và nhân quả của phân thân vào sâu trong cơ thể, cho nên Thông Thiên tuy là Thánh nhân, nhưng thứ có thể tính được, cũng chỉ là giả tượng mà Lâm Phàm muốn hắn tính được mà thôi.

"Một cây tiên thiên linh căn từ hàng tỷ vạn năm trước?" Thông Thiên đối với Lâm Phàm nảy sinh hứng thú vô hạn: Nếu có thể, chiêu mộ người này vào Tiệt giáo, vậy thì trong số đệ tử đời thứ hai của Tiệt giáo, chiến đấu lực chắc chắn có thể tăng lên một bậc thang lớn.

"Công Minh..." Thông Thiên nhìn mặt biển xa xa, cười nói: "Đi đi, muội muội của ngươi e rằng không làm gì được nhóc con đó.

Nhớ kỹ, không được làm hắn bị thương, về sau bắt sống về cho ta, vi sư có việc lớn cần dùng!" "Vâng!" Triệu Công Minh cười cười, sau đó đứng dậy đi ra ngoài đạo trường. ...

Trên mặt biển!

Tam Tiêu một trận do dự.

Cuối cùng đại tỷ Vân Tiêu nói: "Dựng trận đi!" "Được!" Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu đều đồng ý, sau đó Vân Tiêu liền lấy ra một cái kim đấu, treo lơ lửng trên không.

"Vị Phạm đạo hữu, đắc tội rồi!" "Ầm..." Từ trong Hỗn Nguyên Kim Đấu tuôn ra ba đạo khí tức, phân thành thiên địa nhân tam tài, rơi xuống đất sinh hoa, từng bước từng bước khóa chặt Lâm Phàm.

Sau đó, Vân Tiêu hét lớn một tiếng: "Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận, hạ cho ta..." Vô số phù văn từ trong kim đấu rơi xuống, từng tầng phù văn tạo thành một tòa đại trận mênh mông vô biên.

Uy lực của đại trận này, chỉ đứng sau Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận và Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, ba người hợp lực tế ra, uy thế vô cùng.

"Phạm đạo hữu, niệm tình ngươi tu hành không dễ, giờ phút này đầu hàng, theo ta đến Kim Ngao Đảo Bích Du Cung tạ tội, nhận sự trừng phạt của sư tôn thì thôi, nếu không, ta nhất định sẽ tán đi ngũ khí trong ngực ngươi, tước đi tam hoa trên đầu ngươi!" Ong ong ong...

Mặt biển Đông Hải một phương, sóng yên biển lặng.

Vô số ngọn sóng thần, dưới uy lực của Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, sợ đến run lẩy bẩy, nước biển cũng phẳng lặng như gương.

Trên không, Tam Tiêu mỗi người chiếm cứ một góc, pháp lực vô tận tuôn vào trong đại trận.

Đại trận ong ong vang dội!

Lâm Phàm đang ở trong Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, vừa ngước

mắt lên, trong đó đã thấy ảo ảnh sinh diệt, vô số tinh hà vũ trụ tan biến. "Trận pháp hay..." Lâm Phàm biết, bên trong Hỗn Nguyên Kim Đấu, nội hàm ẩn chứa Thiên Địa Nhân Tam Tài, tự mang theo tiên thiên đại trận, chính là Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, theo một ý nghĩa nào đó, đây là trận pháp của Thiên Đạo.

Uy lực của trận pháp vô cùng.

Trong Phong Thần sát kiếp, Tam Tiêu dựa vào thứ này, đã nhốt toàn bộ Thập Nhị Kim Tiên của Xiển giáo vào trong, chém bay tam hoa trên đỉnh đầu, đánh tan ngũ khí trong lồng ngực.

Nếu không phải cuối cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn không biết xấu hổ, lấy lớn hiếp nhỏ, mạnh mẽ phá trận, sau đó trấn áp Tam Tiêu, không chừng Thập Nhị Kim Tiên đều đã bị giết chết.

Có thể thấy uy lực của trận này không tầm thường.

Nhưng, trận pháp tuy lợi hại, song trong mắt Lâm Phàm, lại là một thế giới khác.

Chưa kể đến việc hắn đã tham ngộ tiểu đạo trận pháp từ vô số năm trước, giúp Vu tộc cải thiện Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, lĩnh ngộ hơn trăm loại đại đạo, tùy tiện lấy ra một cái cũng đủ để phá trận.

Chương 207

Nhưng Lâm Phàm lại không làm vậy.

Hắn lẳng lặng đứng trong đại trận, quan sát sự huyền bí của trận pháp. "Chém!" Bên ngoài, Bích Tiêu quát khẽ một tiếng, khí Thiên Địa Nhân Tam Tài hỗn hợp lại với nhau, hóa thành một hư ảnh đại đao màu đen trắng, chém thẳng về phía đỉnh đầu Lâm Phàm trong nháy mắt.

Một đao này, chính là muốn chém đi tam hoa trên đỉnh đầu. "Chà chà chà... tiểu nha đầu này nóng tính thật..." Giọng Lâm Phàm nhàn nhạt vang lên từ trong trận pháp: "Nhưng mà, ài, sức của ngươi không đủ lớn, chém không được tam hoa của ta đâu!" Ầm...

Một đao hạ xuống, đối với Lâm Phàm không hề có chút ảnh hưởng nào. "..." Bích Tiêu nói: "Không thể nào, hai vị tỷ tỷ, sao lại thế này?" "Chẳng lẽ tên này hiểu đạo phá trận?" "Không thể nào, ta thấy hắn chỉ là vận khí tốt, vừa hay tránh được công kích, lần này ba người chúng ta cùng lên!" "Chém..." Ba tiếng quát khẽ vang lên.

Trên đỉnh đầu, trong Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, Thiên Địa Nhân Tam Tài dưới sự gia trì lực đạo của Tam Tiêu bên ngoài, trong nháy mắt hỗn hợp, lại hình thành ba đạo đao ảnh, từ ba góc độ chém về phía Lâm Phàm.

Lần này, không đường lùi, không thể né tránh.

Muốn tránh né, căn bản là chuyện không thể.

Nhưng!

Đôi khi, trong những chuyện không thể lại ẩn chứa vô hạn khả năng.

Lâm Phàm bình thản đứng đó, ba đạo đao ảnh lướt qua thân thể hắn, nhưng lại không hề chém bay được tam hoa. "Phụt..." Bên ngoài, ba chị em Tam Tiêu nhìn thấy cảnh này, còn tưởng mình đã bày ra một cái Cửu Khúc Hoàng Hà Trận giả. "Sao có thể?" "Tại sao lại xảy ra tình huống này?" "...

Hắn né kiểu gì vậy?" "Hai vị tỷ tỷ, em rõ ràng thấy, rõ ràng hắn không hề né mà..." Tam Tiêu nhìn nhau, ai nấy đều kinh ngạc đến tột độ.

Bên trong, Lâm Phàm mỉm cười, cất cao giọng nói: "Ba vị tiểu thư tỷ, chúng ta đánh cược được không?" "Đánh cược?" Bên ngoài Bích Tiêu bĩu môi, nói. "Cược xem ta có thể phá được trận pháp này trong mười hơi thở hay không..." "..." "Ha ha..." "Nói đùa..." Tam Tiêu bật cười.

Sao có thể?

Cửu Khúc Hoàng Hà Trận của chúng ta là tiên thiên trận pháp ẩn chứa bên trong Thượng phẩm Tiên thiên linh bảo, uy lực vô cùng.

Đây còn không phải trọng điểm, trọng điểm là, bộ trận pháp này đã được sư tôn gia trì.

Phải biết, trong Tam Thanh, Lão Tử giỏi luyện đan, Nguyên Thủy giỏi luyện khí, còn Thông Thiên lại tinh thông trận pháp.

Loại đại trận này, cho dù là mười vị Chuẩn Thánh cũng không thể phá giải.

Năm đó khi các nàng thử trận, mười vị Chuẩn Thánh của Tiệt giáo đồng thời tiến vào, cuối cùng cũng không thể phá trận, chỉ bằng một tên Đại La Kim Tiên nho nhỏ?

Phá trận?

Còn đòi phá trận trong mười hơi thở? "Được!" Bích Tiêu nói: "Ta

cược, nói đi, cược cái gì?" "Nếu ta thua, không nói hai lời, tùy các ngươi đến đảo Kim Ngao gặp Thông Thiên thánh nhân!" Lâm Phàm tự tin nói một câu. "Được, hy vọng ngươi đừng hối hận, bắt đầu đi!" "Chờ đã!" Lâm Phàm xua tay: "Nếu như ta thắng thì sao..." "Ngươi không thắng được đâu!" "Đúng vậy, không thể nào!" "Nếu ngươi thắng, bất cứ yêu cầu gì chúng ta ba chị em đều đáp ứng!" "Tốt!" Lâm Phàm nói: "Lời này, trời đất chứng giám, bây giờ, bắt đầu đếm giờ..." "Ầm..." Lời Lâm Phàm vừa dứt, Tam Tiêu liền điên cuồng tuôn pháp lực trong cơ thể ra, dù sao chỉ có mười hơi thở, chỉ cần kiên trì được, tên này chắc chắn sẽ thua.

Có Thiên Đạo chứng giám, các nàng không sợ.

Thế nhưng, một khắc sau!

Tam Tiêu đều trợn tròn mắt, bởi vì các nàng phát hiện, không biết từ lúc nào, thân hình Lâm Phàm đã xuất hiện trước mặt các nàng, đứng sừng sững giữa hư không, khuôn mặt tuấn tú kia đang mỉm cười nhìn các nàng. "..." "Sao có thể?" "Không..." Tam Tiêu nhìn vào trong trận, quả thật không có ai, hắn đã sớm ra ngoài rồi. "Ngươi làm thế nào vậy?" Bích Tiêu hiếu kỳ, thậm chí quên cả mối quan hệ địch đối với Lâm Phàm.

Lâm Phàm thu lại nụ cười, nói: "Vấn đề này, ta có thể không trả lời.

Đúng rồi... vừa rồi ta có nghe, có người nói nếu ta thắng, bất cứ điều gì cũng có thể đáp ứng?" "Ta..." Sắc mặt Tam Tiêu liền trở nên khổ sở.

Trong mắt Lâm Phàm cố ý bắn ra hai đạo quang mang dê xồm, đảo qua người Tam Tiêu một lượt.

Sắc mặt Tam Tiêu đỏ bừng: "Phạm đạo hữu, ngài đừng quá đáng, chúng ta là đệ tử thánh nhân, nếu ngài dám bất kính với chúng ta, cẩn

thận thánh nhân trấn áp!" "Ha ha ha..." Lâm Phàm cười lạnh: "Nếu không, các ngươi hỏi thử xem!" Lâm Phàm đưa tay chỉ lên trời.

Vừa rồi đã phát lời thề với Thiên Đạo, bây giờ lại không lật lọng? "Thôi được rồi!" Lâm Phàm nói: "Thế này đi, bản tọa không thích đánh đánh giết giết, càng không thích chấp nhặt với phụ nữ, ba người các ngươi, mỗi người gọi ta ba tiếng thân ca ca, khụ khụ khụ... nếu ta hài lòng, chuyện này coi như xong, thế nào?" "Ta..." Sắc mặt Tam Tiêu nhất thời đỏ bừng.

Định Quang Tiên bị cấm cố ở bên cạnh trán co giật: Mẹ nó chứ... cái yêu cầu quái quỷ gì vậy, lão tử theo đuổi mấy vạn năm còn không dám, tiểu tử nhà ngươi lại dám ra tay, đợi lát nữa Triệu sư huynh đến, xem huynh ấy có đập nát đầu chó của ngươi không! "Gọi đi, còn chờ gì nữa?" Lâm Phàm nhún vai, cười tủm tỉm nhìn Tam Tiêu. "Lớn mật..." Đúng lúc này, bầu trời đột nhiên bị xé ra một vết rách.

Xoẹt...

Ầm ầm ầm...

Tiếng sấm chớp giật, một tu sĩ Chuẩn Thánh cưỡi hổ đen từ chân trời bay xuống, một tiếng gầm lớn, lại có âm thanh của sấm sét.

Người này không phải ai khác, chính là anh trai của Tam Tiêu do Thông Thiên phái tới, đại đệ tử tinh anh ngoại môn của Tiệt giáo, Triệu Công Minh! "Mẹ nó chứ..." Lâm Phàm rùng mình, rồi nhìn Triệu Công Minh đang cưỡi con hổ đen, mặt đầy bất mãn: "Gào cái gì mà gào, cưỡi con chó thì có gì hay ho?" Phụt...

Triệu Công Minh vừa đáp xuống, suýt nữa tức đến ngất đi!

Chó?

Mẹ nó ngươi mở to mắt chó của ngươi ra mà xem, ta cưỡi là chó sao?

Định Quang Tiên đảm bảo, giờ phút này, nếu hắn có thể cười, chắc chắn sẽ cười phá lên!

Phụt...

Phụt phụt...

Được rồi, Triệu Công Minh còn chưa nói gì, người cười đầu tiên lại là ba đứa em gái không nể mặt của hắn. "Ca ca...

Chương 208

xin lỗi!" "Ca ca, huynh đừng giận, ba chị em chúng ta, bình thường không cười đâu!" "Ha ha ha, trừ khi chúng ta không nhịn được!" "Phụt..." Lần này đến lượt Lâm Phàm cười: Mẹ nó, nghe đi nghe lại, đây có phải là lời thoại đối đáp không vậy? "Khụ khụ khụ..." Triệu Công Minh ho khan vài tiếng, nhìn con hổ đen ngẩng cao đầu gầm lớn: "Gầm..." Một tiếng gầm giận dữ, hóa thành sóng âm thực chất tấn công về phía Lâm Phàm. "Hử..." Lâm Phàm nhướng mày: "Súc sinh này, dám ra oai với ta?

Lát nữa xem lão tử xử lý ngươi thế nào..." "Này tên kia..." Triệu Công Minh cưỡi hổ đen, trong tay vung một cây búa lớn màu tím, trên đó điện quang lấp lóe, chấn nhiếp hư không vạn giới.

Một búa tung ra, liền có thể chấn nhiếp một phương thiên địa. "Ầm..." Dưới sự gia trì pháp lực của Triệu Công Minh, Tử Điện Chùy trong nháy mắt hóa lớn thành mười vạn dặm, trấn áp một phương hư không, trong phạm vi vô số dặm xung quanh, vô số hải yêu run lẩy bẩy, chìm sâu dưới đáy biển không dám động đậy. "Này tên kia..." Triệu Công Minh trấn Tử Điện Chùy giữa hư không, nhìn Lâm Phàm nói: "Đầu hàng đi, niệm tình ngươi tu hành không dễ, bản tọa sẽ không làm ngươi bị thương..." Thực ra Triệu Công Minh hận không thể một búa đập chết tên này.

Tiếc là, lúc đến sư tôn có lệnh, chỉ có thể bắt sống, không được giết chết, nếu không Triệu Công Minh đã sớm ra tay rồi. "Ha ha..." Lâm Phàm liếc Triệu Công Minh một cái, nói: "Chuẩn Thánh thì ghê gớm lắm sao?" "Hừ...

Chuẩn Thánh đương nhiên là ghê gớm!" Triệu Công Minh vung

tay, Tử Điện Chùy giữa hư không khẽ động.

Rắc...

Không gian vỡ vụn từng mảng lớn. "Biết không?" Triệu Công Minh mặt đầy cao ngạo: "Đây gọi là, phá nát không gian, thôi được rồi, ngươi một Đại La Kim Tiên nhỏ bé, nói ra e là cũng không hiểu được!" "Mau đầu hàng đi, để ta đỡ lãng phí pháp lực." "Nói khoác không biết ngượng!" Lâm Phàm giơ nắm đấm: "Nếu không phải tiểu gia ta không có pháp khí, giờ phút này, tiểu gia đã cho ngươi biết cái gì mới là phá nát không gian thực sự, thôi thôi, dù sao, loại rác rưởi cưỡi chó như ngươi, lão tử một tay cũng có thể trấn áp!" "..." Sắc mặt Triệu Công Minh sầm lại: "Tìm chết!" "Ngươi mới tìm chết...

Khốn!" Trong mắt Lâm Phàm lóe lên hai đạo quang mang!

Sau đó, trong không gian vạn dặm xung quanh, vô số phù văn bỗng dưng xuất hiện.

Một phiến!

Hai phiến!

Ba phiến!

Bốn phiến!...

Vô số phù văn, tỏa ra ánh sáng chín màu, như mưa từ hư không rơi xuống. "Hả?" Triệu Công Minh nhíu mày: "Trận pháp sao?" "Không sai!" Lời Lâm Phàm còn chưa dứt, thân hình hắn đã bay ra ngoài trận pháp. "Không ổn!" Triệu Công Minh cười hổ đen, gầm lớn một tiếng, muốn rời đi, nhưng xung quanh vô số phù văn đã kết hợp lại với nhau, giống như cành cây trói chặt hắn. "Phá..." Triệu Công Minh gầm lớn một tiếng, phá vỡ xiềng xích phù văn xung quanh, sau đó xé rách hư không muốn rời đi, nhưng trong nháy mắt phát hiện mình dường như đang ở trong một không gian khó tả, không thể chạm tới bức tường

giữa trời và đất nữa. "..." Đồng tử Triệu Công Minh khẽ co lại: "Cửu Khúc Hoàng Hà Trận...

Cửu Khúc Hoàng Hà Trận...

Tiểu muội, tại sao lại giúp người ngoài đối phó ca ca..." "Bọn em không có..." Tam Tiêu cũng ngẩn người, ba người nhìn Lâm Phàm, mặt đầy kinh ngạc.

Cửu Khúc Hoàng Hà Trận.

Đây chính là Cửu Khúc Hoàng Hà Trận mà các nàng vừa mới tung ra, ba chị em dựa vào Thượng phẩm Tiên thiên linh bảo Hỗn Nguyên Kim Đấu trong tay mới có thể tế luyện ra được.

Nhưng!

Người ta chỉ dựa vào pháp lực, đã tạo ra một đại trận...

Tại sao tên này lại biết Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận?

Chẳng lẽ... vừa rồi ở trong trận pháp, đã sớm lĩnh ngộ được đại trận của ba người bọn họ?

Không thể nào!

Không thể nào!

Không thể nào!

Tam Tiêu ra sức lắc đầu, ném ý nghĩ này ra khỏi đầu.

Không còn cách nào, chuyện này quá khó tin.

Nhưng...

Tam Tiêu lại cười khổ: Nếu tên này không phải vừa mới lĩnh ngộ Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận của chúng ta, tại sao chỉ trong chớp mắt đã có thể nhảy ra khỏi đại trận của ta? "...

Phạm đạo hữu, ngài học được Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận từ

đâu vậy?" Vân Tiêu cuối cùng không nhịn được, mở miệng hỏi.

Bích Tiêu và Quỳnh Tiêu còn lại, cũng tò mò nhìn Lâm Phàm.

Lâm Phàm nói: "À, vừa rồi các ngươi nhốt ta, ta nhìn vài cái là học được rồi!" Phụt...

Tam Tiêu suýt nữa phun nước!

Không thể nào!

Chém gió à, làm sao có thể nhanh như vậy? "Triệu Công Minh!" Lâm Phàm nhìn Triệu Công Minh trong đại trận, nói: "Cho ngươi một lựa chọn, nếu không, ta nhất định sẽ chém bay tam hoa trên đỉnh đầu ngươi!" "Muốn gì?" Giọng nói khẩn thiết của Triệu Công Minh từ bên trong truyền ra.

Lâm Phàm nói: "Giao con chó chết của ngươi cho ta, ta muốn giết nó, đầu chó vừa rồi dám hung dữ với ta, lão tử muốn làm thịt nó..." "Gầm..." Con hổ đen bên dưới lại gầm lên một tiếng giận dữ...

Sau đó!

Lâm Phàm vung tay: "Được rồi, không giao, lão tử chém đây..." "Ta chém...

Hả?" Lâm Phàm phát hiện pháp lực đột nhiên không động đậy được nữa.

Chuyện gì vậy?

Ngẩng đầu lên nhìn.

Thôi rồi, một tòa kim thân vô thượng ngồi trên kim liên, đè lên hư không của Đông Hải, một tòa kim thân, đè đến chúng sinh không ngẩng đầu lên được. "Sư tôn!" Tam Tiêu nhìn thấy kim thân, vội vàng quỳ xuống đất.

Lâm Phàm cười.

Tên Thông Thiên này cũng đến rồi sao?

Ai...

Chương 209

tiếc là bản tôn lúc đó không cho ta đủ sức mạnh, nếu không tiện tay chém luôn tam hoa ngũ khí của Thông Thiên, thì mới sướng chứ. "Vô lượng Thiên tôn!" Thông Thiên nói một câu, ý thức lóe lên, liền có vô số pháp tắc giáng xuống, trong nháy mắt đánh tan Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận do Lâm Phàm bố trí.

Không thể không nói!

Tiệt giáo giống như Hồ Lô Oa cứu ông nội, liên tục gửi đến ba đợt, nếu không đến, e là sớm đã trở thành trò cười cho Hồng Hoang rồi! "Bái kiến sư tôn!" Triệu Công Minh mặt mày xám xịt, vẻ mặt xấu hổ hành lễ với Thông Thiên.

Thông Thiên bảo hắn bắt Lâm Phàm, kết quả đường đường tu vi Chuẩn Thánh, lại bị một tên Đại La Kim Tiên bắt lại, không mất mặt sao?

Mất mặt, mất mặt đến nhà bà ngoại luôn!

Về không biết Đa Bảo sư huynh sẽ cười nhạo mình thế nào đây? "Ừm!" Thông Thiên gật đầu, ánh mắt chuyển sang người Lâm Phàm.

Đương nhiên, lúc này toàn bộ khí tức trên phân thân của Lâm Phàm đều đã bị hắn xóa bỏ, đạo pháp của Đại Đạo Thánh Nhân cao thâm, không phải Thiên Đạo Thánh Nhân có thể so sánh, vì vậy Lâm Phàm có đủ tự tin, Thông Thiên sẽ không nhìn ra bất kỳ sơ hở nào. "Không tệ!" Thông Thiên nhàn nhạt nhìn Lâm Phàm, nói: "Ngươi tên là Phạm Lâm phải không, thấy thánh nhân, sao không hành lễ?" Ta là Phó giáo chủ, Triệu Công Minh khóc!

Thông Thiên ngự trên cao, uy áp ập xuống, khiến người ta không rét mà run.

Vô số sinh linh phủ phục trên mặt đất.

Lâm Phàm cũng không thể quá khác người, nếu không thật sự sẽ bị người ta nhìn thấu. "Phạm Lâm... bái kiến thánh nhân!" "Ừm." Thông Thiên hài lòng gật đầu, nói: "Các ngươi, đều đứng lên đi!" Nói xong, lại nhìn Lâm Phàm hỏi: "Phạm Lâm, bản thánh thấy tạo nghệ của ngươi trên phương diện trận pháp cấm chế cực cao, tuy chỉ có tu vi Đại La Kim Tiên, nhưng tạo nghệ trên cấm chế, thậm chí có thể sánh ngang với bản tọa, sư phụ của ngươi là ai vậy?" Lâm Phàm mặt sầm lại: Đường đường thánh nhân, hỏi ta sư phụ là ai, cũng không sợ mất mặt sao?

Không phải ngươi sao?

Thôi được rồi.

Thật sự không phải. "Khụ khụ..." Lâm Phàm hít sâu một hơi, nói: "Hồi bẩm thánh nhân, Phạm Lâm không thầy tự thông, năm đó khi linh căn hóa hình, bên ngoài có một tòa tiên thiên đại trận, đệ tử nhiều lần quan sát suy ngẫm, trong vô số năm có chút thành tựu, sau lại học thêm một số cấm chế chi pháp do Đạo Tổ truyền lại năm xưa, mới có được trình độ như ngày hôm nay!" "Ừm!" Thông Thiên gật đầu: "Không tệ, hay là ngươi nhập vào môn hạ của ta, trở thành đệ tử thân truyền thứ năm của bản thánh, thế nào?" Sắc mặt Thông Thiên hiền hòa, nhìn Lâm Phàm.

Cũng không thể trách Thông Thiên, giáo nghĩa của hắn là hữu giáo vô loại, thấy đệ tử có tư chất xuất chúng trong lòng ngứa ngáy a.

Nhưng lời này vừa nói ra, cả Tiệt giáo đều chấn động.

Đệ tử thân truyền thứ năm?

Phải biết, đệ tử môn hạ của Thông Thiên tuy nhiều, nhưng đệ tử thân truyền chỉ có bốn người, Đa Bảo và Tam Thánh Mẫu.

Ngay cả Triệu Công Minh và Tam Tiêu, được Thông Thiên yêu mến, thậm chí cho phép bốn người tu hành tại đạo trường thánh nhân, nhưng cũng chỉ là đệ tử ngoại môn mà thôi.

Tại sao lại tùy tiện, thu làm thân truyền?

Tam Tiêu, Triệu Công Minh nhìn Lâm Phàm, trên mặt đều lộ ra vẻ nóng lòng.

Đệ tử thân truyền của thánh nhân a, chẳng mấy chốc sẽ đứng trên chúng ta.

Nhưng, đối mặt với chiếc bánh lớn như vậy do Thông Thiên ném ra, Lâm Phàm lại trực tiếp lắc đầu: "Không!" Đùa à, lão tử là sư huynh của Thông Thiên, ta mà bái ngươi làm thầy, chẳng phải là loạn bối phận sao? "..." Nghe Lâm Phàm trực tiếp từ chối, vô số người kinh ngạc không nói nên lời.

Đệ tử thân truyền của thánh nhân a!

Thông Thiên thánh nhân a, là một trong Tam Thanh a!

Mẹ nó ngươi lại từ chối?

Câu nói của Lâm Phàm, khiến vô số người trong cả Hồng Hoang đều đau khổ mắng thầm: Mẹ kiếp... không cần thì cho ta đi, cơ hội tốt như vậy, ngu sao, đầu óc có vấn đề à.

Đùi thánh nhân còn không ôm?

Nhưng, tiểu tử này cũng có gan, dám từ chối thánh nhân!

Tam Tiêu, Triệu Công Minh một khắc trước còn nóng lòng vô cùng, một khắc sau trong lòng lại cười lạnh: Từ chối thánh nhân sư tôn, cứ chờ xem, trấn áp ngươi mấy ức vạn năm, đó còn là nhẹ. "Ồ?" Câu trả lời này của Lâm Phàm, khiến Thông Thiên cũng khá bất ngờ, nhưng cũng không cảm thấy mất mặt, cười nói: "Vậy là vì sao?

Coi thường ta Thông Thiên, hay coi thường Tiệt giáo của ta?" "Không dám!" Lâm Phàm chắp tay, nói: "Thánh nhân quang minh lỗi lạc, trong Hồng Hoang ai cũng biết tiếng.

Chỉ là Tiệt giáo mà thôi..." Ánh mắt Lâm Phàm nhìn về phía Định Quang Tiên, khóe miệng lạnh lùng nhếch lên một nụ cười: "Thánh nhân biết được quá khứ vị lai, chắc chắn biết Định Quang Tiên đã làm những gì chứ?" Nghe câu này, Định Quang Tiên rùng mình, sợ đến suýt ngất đi.

Ánh mắt Thông Thiên chuyển sang người Định Quang Tiên.

Thánh nhân, một niệm biết quá khứ vị lai, một mắt nhìn thấu nhân tâm Thiên Đạo.

Thông Thiên không nhìn, nên không biết Định Quang Tiên đã làm gì, bây giờ chỉ cần nhìn qua một chút, trong lòng liền hơi bốc hỏa, nói: "Ai... không ngờ, dưới trướng Tiệt giáo của ta, lại có loại bại hoại như vậy!" Ầm...

Thông Thiên một ý niệm, Đại La Kim Tiên đỉnh phong Định Quang Tiên, trong nháy mắt hóa thành một ngọn lửa, thiêu thành tro bụi, ngay cả nguyên thần và hồn phách cũng không còn sót lại. "Được rồi!" Thông Thiên nhìn Lâm Phàm: "Ngươi lại giúp Tiệt giáo ta một việc lớn!" "Không dám!" Lâm Phàm nói: "Thánh nhân vô tư, Phạm Lâm vô cùng khâm phục!" "Ừm!" Thông Thiên nhìn Lâm Phàm, nói: "Như vậy, ngươi có thể gia nhập Tiệt giáo của ta được rồi chứ..." Lâm Phàm khẽ nheo mắt, trong lòng tính toán.

Nếu không đồng ý, có thể sẽ đắc tội với Thông Thiên, phải biết bùn còn có ba phần lửa giận?

Đương nhiên, không phải Lâm Phàm sợ Thông Thiên, mà là phân thân khó khăn lắm mới ngưng tụ ra được, hắn không muốn nó biến mất như vậy.

Đương nhiên, nếu đồng ý thì, trăm lợi không một hại.

Rời khỏi sự hỗ trợ của bản tôn Lâm Phàm, một mặt có thể lợi dụng thực lực của Thông Thiên thánh nhân, đi lại trong Hồng Hoang vô cùng tiện lợi, mặt khác, cũng có thể danh chính ngôn thuận tham gia vào Bát Đế trị thế, Phong Thần sát kiếp và Tây Du lượng kiếp.

Chẳng phải là quá tốt sao? "Thế này đi!" Thông Thiên thấy suy nghĩ của Lâm Phàm dường như có chút lung lay, nhìn hắn mỉm cười, nói: "Chỉ cần ngươi gia nhập Tiệt giáo, bản thánh có thể đáp ứng ngươi một nguyện vọng." Thông Thiên có thể nói ra lời như vậy, chỉ có thể nói rõ hắn yêu tài tha thiết đến mức nào. "Thật sao?" Mắt Lâm Phàm sáng lên, nói: "Thánh nhân, nguyện vọng gì ta đưa ra cũng được sao?" Thông Thiên cười nói: "Tất nhiên, nhưng tiền đề là bản tọa có thể làm được!" Thánh nhân cũng không phải cái gì cũng làm được, ví dụ như yêu cầu ta bây giờ thành thánh, vậy thì đi chết đi! "Được!" Lâm Phàm không nói hai lời, hít sâu một hơi, trực tiếp đưa ra yêu cầu của mình: "Ta muốn làm giáo chủ Tiệt giáo..." Phụt...

Câu nói này vừa thốt ra, vô số người đang chú ý đến nơi này trong cả Hồng Hoang đều phun ra một ngụm máu. "Lớn mật..." "Tìm chết!" Triệu Công Minh, Tam Tiêu đám người nhìn Lâm Phàm, suýt nữa rút đao chém tới.

Trán Thông Thiên co giật: Mẹ nó...

Lão tử tính sai rồi, sao mình lại gặp phải một thằng dở hơi thế này.

Chương 210

Nói có làm được không, có thể!

Nhưng... "Khụ khụ khụ... tiểu hữu, đổi cái khác đi!" Thông Thiên mặt đen sì nhìn Lâm Phàm, không phải là không nỡ vị trí giáo chủ, đến tầng thứ này, giáo chủ hay không, thực ra không quan trọng.

Nhưng Tiệt giáo là giáo môn do hắn sáng lập, chuyện này liên quan đến nhân quả khí vận.

Thông Thiên là giáo chủ, khí vận có một trăm, nếu đổi người khác, tuy tất cả đều không thay đổi, nhưng khí vận sẽ đột nhiên giảm xuống.

Vì vậy vị trí giáo chủ, không thể nhường được. "Chém gió..." Lâm Phàm khinh bỉ liếc Thông Thiên một cái, nói: "Thôi được thôi được, ta đổi cái đơn giản hơn...

Thế này đi, ta gia nhập Tiệt giáo cũng được, nhưng ta muốn làm sư thúc của Triệu Công Minh!" Phụt...

Lần này đến lượt Triệu Công Minh thổ huyết.

Tam Tiêu cũng mặt sầm lại: Mẹ nó sao nhiều chuyện thế, tiến vào thì cứ đòi cái này cái kia, cái nào cũng vô lý hơn cái nào.

Nhưng điều khiến Tam Tiêu và Triệu Công Minh không ngờ là, Thông Thiên lại đồng ý. "Có thể!" Thông Thiên cười nói: "Từ hôm nay, ngươi chính là Phó giáo chủ Tiệt giáo... là sư đệ ký danh của bản thánh..." Hả...

Sư đệ ký danh, cái tên này ta thích!

Nhưng, sau khi nghe câu này, Triệu Công Minh ở bên cạnh lại khóc, thật sự khóc.

Mẹ nó vừa rồi còn đang đánh nhau, đánh một hồi lại đánh ra một ông chú, ngươi có tin được không? "Sư tôn..." Triệu Công Minh khóc không ra nước mắt! "Sư tôn, xin ngài suy nghĩ kỹ..." Tam Tiêu mặt mày khổ sở.

Ai mà lại muốn có thêm một trưởng bối chứ, huống chi, nhìn bộ dạng này, trưởng bối này rác rưởi thế nào chứ. "Sư tôn ơi..." Đa Bảo ở xa ức vạn dặm, mặt mày khổ sở, suýt nữa rơi lệ.

Khổ cực, mong sao ngóng trăng, mong có ngày được làm Phó giáo chủ, ra ngoài cũng dễ khoe khoang thân phận, bây giờ thì hay rồi, vị trí dưới một người trên vạn người chưa có, Phó giáo chủ cũng mất luôn.

Ông trời ơi... ...

Tại Đông Hải, Thông Thiên lại cười, không để ý đến Triệu Công Minh và Tam Tiêu. "Từ hôm nay, ngươi là sư đệ của bản thánh!" Thông Thiên nhắc nhở Lâm Phàm.

Lâm Phàm không hề để tâm: "Sư đệ bái kiến Thông Thiên sư huynh!" Phụt...

Sắc mặt Thông Thiên sầm lại: Tên này đúng là được đằng chân lân đằng đầu!

Cách ức vạn dặm, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người không hẹn mà cùng lúc mặt sầm lại.

Núi Côn Luân, Nguyên Thủy Thiên Tôn hét lớn "Hồ đồ", nếu không phải sớm đã phân gia, Nguyên Thủy đảm bảo sẽ trực tiếp xông đến đảo Kim Ngao, tiêu diệt Lâm Phàm. "Nếu là đệ tử của ta, bản thánh có thể cân nhắc ban cho một hai bảo vật, nhưng đã là sư đệ, vậy thì thôi đi!" Cố ý, Thông Thiên tuyệt đối là cố ý.

Nhưng, Lâm Phàm lại nói: "Không sao, đi lại trong Hồng Hoang, nếu chỉ dựa vào bảo vật, sư đệ ta đã sớm chết không biết tám trăm lần

rồi!" "Ồ..." Thông Thiên đột nhiên cảm thấy hứng thú với câu nói của Lâm Phàm: "Vậy thì...

Phạm sư đệ, ngươi đi lại trong Hồng Hoang dựa vào cái gì?" "Trí tuệ a!" Lâm Phàm nhún vai: "Nhìn xem, lúc ta vừa đánh Tiểu Triệu, cũng đâu có dùng pháp bảo phải không?" Triệu Công Minh: Thần kinh mẹ mày Tiểu Triệu, mày mới là Tiểu Triệu, cả nhà mày đều là Tiểu Triệu. "Tiểu Triệu... phải không?" Lâm Phàm cố ý nhìn về phía Triệu Công Minh.

Triệu Công Minh uất ức như một con lừa hoang, cúi đầu không để ý đến Lâm Phàm, Lâm Phàm nói: "Không lễ phép!" "Này ai kia..." Lâm Phàm lại nhớ ra một chuyện: "Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu, ba ngươi tạm thời đừng gọi sư thúc, còn ba tiếng thân ca ca chưa gọi đâu, khi nào gọi xong, khi đó mới đổi bối phận..." Tam Tiêu: "....." Chuyện này thật sự không thể trách các nàng, bởi vì Thiên Đạo đang nhìn ở trên? "Đi thôi!" Thông Thiên vung tay, dẫn theo mọi người trong nháy mắt đến đảo Kim Ngao.

Hắn luôn cảm thấy chiêu mộ tên này không đáng tin cậy, nhưng lại cảm thấy không thể bỏ lỡ, còn về lý do tại sao, ngay cả thân phận thánh nhân cũng không thể nhìn thấu. "Ai..." Thông Thiên lắc đầu, nói: "Công Minh, ngươi dẫn theo... khụ khụ...

Phạm sư thúc đi dạo một vòng, giới thiệu các đệ tử, chủ yếu là các đệ tử chính, cho...

Phạm sư thúc!" Thông Thiên trực tiếp đá quả bóng cho Triệu Công Minh.

Triệu Công Minh mặt đen sì nhìn sư tôn từ từ rời đi, rồi lại mặt đen sì nhìn hắn. "Còn nhìn gì nữa, đại điệt tử?" "Phụt..." Sắc mặt Triệu Công Minh cực kỳ khó coi: "Thằng họ Phạm kia, ngươi thử gọi ta là đại điệt tử nữa xem..." Vừa nói, Triệu Công Minh đã muốn động

võ. "Thôi, thôi..." Lâm Phàm lười đôi co với hắn, trực tiếp vung tay, ở nơi bắt mắt nhất trên đảo Kim Ngao xây dựng một đại điện vàng óng, làm đạo trường.

Trên đạo trường có khắc bốn chữ lớn: "Phó Giáo Chủ Điện", quá trực tiếp! "Tiểu Triệu!" Lâm Phàm xua tay: "Ta về đạo trường nghỉ ngơi một lát, lát nữa gọi hết đệ tử trên đảo Kim Ngao của chúng ta đến, để sư thúc ta đây xem mặt..." "Hừ..." Triệu Công Minh mặt đen sì đi xuống, không đến một khắc sau, trên mặt hắn đã trở nên rạng rỡ.

Gọi người?

Được thôi!

Lát nữa để ta xem, ngươi đối mặt với đám đông đang kích động thế nào.

He he!

Triệu Công Minh biết, vị thủ tịch đại sư huynh Đa Bảo kia, đã thèm muốn vị trí Phó giáo chủ Tiệt giáo vô số năm rồi, bây giờ chắc chắn đang uất ức lắm? ...

Xoạt xoạt...

Khoảng nửa nén hương sau, Triệu Công Minh đã gọi hết các đệ tử cốt lõi của cả Tiệt giáo đến.

Có bốn đệ tử thân truyền, Đa Bảo, Tam Thánh Mẫu; bốn huynh muội nhà Triệu; sáu người trong Tùy Thị Thất Tiên còn lại, vì lão thất Định Quang Tiên đã toi đời, có Khô Lâu Nhị Tiên, Kim Ngao Đảo Thập Thiên Quân, v.v.

Xoạt xoạt...

Một đám người toàn bộ tràn vào đạo trường của Lâm Phàm.

Mọi người nhìn Lâm Phàm, cũng không hành lễ, cũng không bái

kiến, vừa không gọi Phó giáo chủ, cũng không hô sư thúc.

Chương 211

Thôi được rồi!

Xem ra có người không phục a. "Đại điệt tử, xem ra có người không phục a!" Lâm Phàm nghênh ngang ngồi ở vị trí đầu.

Nếu nói về khí thế và khí chất, hắn luôn nắm chắc trong tay. "Hừ..." Đa Bảo lạnh lùng hừ một tiếng, vẻ mặt kiêu ngạo.

Những người còn lại cũng mặt mũi lạnh tanh, mắt không thèm nhìn.

Lúc này, một nữ tử trong Kim Ngao Đảo Thập Thiên Quân, toàn thân mặc y phục màu vàng, trông lấp lánh ánh vàng, hoa lệ vô cùng, đương nhiên, nữ tử này cũng rất xinh đẹp. "Kim Quang Thánh Mẫu bái kiến Phạm sư thúc..." Kim Quang Thánh Mẫu mỉm cười, nói: "Không biết Phạm sư thúc có bản lĩnh gì, mà có thể ngồi lên chiếc ghế thứ hai của Tiệt giáo, trở thành sư thúc của chúng ta a!" Ong ong...

Ánh mắt của tất cả mọi người, đều tập trung vào người Lâm Phàm.

Đúng vậy, ngươi có bản lĩnh gì, mà có thể ngồi ở đây?

Tu vi cao, tư lịch lão?

Nếu nói chiến đấu lực mạnh, vậy cũng không được, Tiệt giáo từ trước đến nay không luận anh hùng bằng chiến đấu lực, Đa Bảo là lão đại, nhưng Đa Bảo không phải là người mạnh nhất.

Mấy người trong Tùy Thị Thất Tiên kia, đều lợi hại hơn Đa Bảo. "Bản lĩnh à..." Lâm Phàm nhìn mọi người, cười nói: "À... có chứ, nhưng ta cũng không thể biểu diễn từng cái cho các ngươi xem được phải không?" "Ai da..." Kim Quang Thánh Mẫu cười nói: "Sư thúc,

vậy không được, muốn để huynh đệ tin phục, thật sự phải biểu diễn!" "Ờ..." Lâm Phàm sờ sờ trán: Ở đây động dao động thương, không hay lắm.

Có rồi! "Ta có một môn độc môn thần thông!" Lâm Phàm đứng dậy, nói năng hùng hồn: "Giữa vạn quân lấy bảo vật của người, như vào chốn không người, không ai có thể ngăn cản được!" "Thật sao?" Kim Quang Thánh Mẫu nói: "Xin sư thúc biểu diễn." Mọi người cũng đều nhìn Lâm Phàm, mặt đầy mong đợi.

Lấy bảo vật của người, đây là một kỹ năng không tầm thường, thử nghĩ, hai người đang đánh nhau, đột nhiên bị người khác lấy mất bảo vật, có cảm giác quen quen không? "Được!" Lâm Phàm nắm chắc phần thắng, cười nói: "Các ngươi phải chuẩn bị kỹ, giữ chặt bảo vật của mình, lát nữa ta lấy rồi, không được đòi lại đâu đấy..." Mọi người đều tập trung tinh thần, giữ chặt bảo vật của mình. "Thâu Thiên Đại Pháp..." Lâm Phàm đột nhiên hét lớn một tiếng, đưa tay ra kéo một cái.

Xoạt xoạt...

Trong nháy mắt, mười mấy món bảo vật đều bị kéo đến.

Xoạt xoạt...

Lâm Phàm vung tay, mười mấy món bảo vật đối diện đều bị kéo tới. "..." Thấy cảnh này, Đa Bảo mặt mày khổ sở: "Bảo kiếm của ta..." Không sai, thanh đại bảo kiếm của Đa Bảo đã bị Lâm Phàm kéo đi.

Không chỉ vậy!

Kim Linh Thánh Mẫu: "Thất Hương Xa của ta!" Quy Linh Thánh Mẫu: "Nhật Nguyệt Châu của ta!" "Bì Lư Hồ của ta!" "Kim Quang Ngoa của ta!" "Của ta..." ...

Lâm Phàm ném đống pháp bảo ra phía trước.

Sau đó, Tam Tiêu và Thạch Cơ nương nương trong Khô Lâu Nhị

Tiên đều khóc. "Tên súc sinh này... trộm cả yếm của ta..." Vân Tiêu mặt đỏ bừng... vội vàng lấy lại chiếc yếm nhỏ màu hồng.

Bích Tiêu, Quỳnh Tiêu cũng cúi đầu lấy lại của mình.

Thạch Cơ nương nương trong Khô Lâu Nhị Tiên tâm tính lương thiện, trời sinh không biết mắng người, nhẹ nhàng đến trước mặt Lâm Phàm, mặt đỏ bừng lấy lại chiếc yếm màu đen.

Lâm Phàm nói: "Chờ đã!" Mặt Thạch Cơ càng đỏ hơn, nàng ở Tiệt giáo không có cảm giác tồn tại, tu vi cũng thấp, chỉ là Đại La Kim Tiên sơ kỳ, lần này cũng chỉ đến xem náo nhiệt.

Thực ra trong lòng Thạch Cơ, đối với Lâm Phàm có cảm tình khá tốt, không còn cách nào, ai bảo ta đẹp trai chứ, đẹp trai là vốn liếng mà.

Đương nhiên, mặt khác, nàng cảm kích Lâm Phàm đã trừ khử tên Định Quang Tiên cho Tiệt giáo.

Lúc trước, Định Quang Tiên ỷ tu vi cao, thế lực lớn trong Tiệt giáo, đã không ít lần quấy rối Thạch Cơ, nếu không phải Thạch Cơ lôi giáo chủ ra dọa, e là sớm đã bị Định Quang Tiên ra tay độc ác rồi.

Lâm Phàm trừ khử Định Quang Tiên, Thạch Cơ tự nhiên cảm ân đái đức. "Sư thúc... có gì muốn nói sao?" Thạch Cơ len lén giấu y phục của mình, hành lễ với Lâm Phàm.

Lâm Phàm một mắt nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Thạch Cơ, thầm than một tiếng, nữ nhân này thực ra là một người lương thiện, sau này đệ tử của nàng là Bích Vân đồng tử bị Na Tra bắn chết, nàng đi tìm Thái Ất Kim Tiên lý luận, chỉ cần Thái Ất Kim Tiên và Na Tra chịu xin lỗi, chuyện này cũng coi như xong, nhưng Thái Ất Kim Tiên và Na Tra ngang ngược, sống chết không xin lỗi, còn ra tay tế ra Cửu Long Thần Hỏa Tráo, trấn sát Thạch Cơ đến chết.

Ai... người a, quá lương thiện cũng không được. "Thạch Cơ a..." Lâm Phàm nhìn Thạch Cơ, nói: "Hôm nay ta có một lời, ngươi phải ghi nhớ!" "Xin sư thúc chỉ giáo!" "Ừm!" Lâm Phàm gật đầu nói: "Ngươi phúc đức cạn mỏng, sau này gặp phải Cửu Long chi hỏa, phải lập tức trốn đi, nếu không, tất sẽ gặp tai ương!" "Cửu Long chi hỏa?" Thạch Cơ trong lòng kinh ngạc, hỏi: "Thúc thúc, đó là thứ gì vậy?" Lâm Phàm nói: "Đến lúc ngươi thấy, sẽ hiểu!" "Tạ sư thúc!" Thạch Cơ hành lễ lui xuống, trong lòng cũng thầm ghi nhớ.

Lúc này, Triệu Công Minh ở bên cạnh cười lạnh: "Giả thần giả quỷ!" "Ồ, Tiểu Triệu à, xem ra ngươi có chút không phục nhỉ!" Lâm Phàm nhìn Triệu Công Minh.

Triệu Công Minh nói: "Vừa rồi ngươi không phải muốn lấy bảo vật sao, tại sao không thấy ngươi lấy bảo vật của ta đi!" Ầm...

Triệu Công Minh vung tay, Hỗn Nguyên Chùy bay ra, treo lơ lửng giữa không trung.

Lâm Phàm cười cười, sau đó đưa tay, từ trong không gian bảo vật của mình lôi ra một nồi thịt lớn vừa mới hầm xong, lập tức, cả đại điện thơm nức mùi thịt, Lâm Phàm dùng các loại gia vị của hậu thế để hầm, mùi thơm đó quả thực ngay cả thần tiên ngửi thấy cũng thèm.

Đa Bảo, Kim Linh Thánh Mẫu đám người vội vàng tiến lên.

Đa Bảo còn chảy nước miếng, nói: "Sư thúc... ngài đang nấu cơm sao, nhìn xem, đệ tử mấy vạn năm chưa ăn gì rồi..." "Ăn đi ăn đi..." Lâm Phàm vung tay: "Tất cả ăn đi!" "Tuyệt!" Xoạt xoạt...

Đám đệ tử ùa lên, vây quanh nồi lớn, người một miếng ta một miếng, ăn không biết chán. "Ngon thật!" Đa Bảo cũng thật lòng giơ ngón tay cái với Lâm Phàm. "Ngon quá, ăn thôi, Phạm sư thúc, sau này làm thêm cho chúng ta nhiều món ngon, ta nhận người sư thúc này..." "Hừ..." Triệu Công Minh vừa ngấu nghiến, vừa nói không rõ lời:

"Ngon thì ngon, nhưng tiểu sư thúc, có một chuyện ta không phục, ngươi không phải muốn lấy đồ của ta sao, lấy đi chứ?" "Đi chết đi!" Đa Bảo giơ chân, một cước đá Triệu Công Minh ra ngoài: "Đừng làm phiền ca ca ta ăn thịt, chậc chậc chậc... mùi vị không tồi, này, tiểu sư thúc, thịt gì mà ngon thế?" "Thịt chó!" Lâm Phàm vừa ăn vừa nói. "Thịt chó?" Mọi người mặt đầy khó hiểu, nhìn Lâm Phàm: "Chó sao mà ngon thế?" "Triệu Công Minh..." Lâm Phàm vừa ăn vừa gọi một tiếng.

Triệu Công Minh tưởng hắn đang gọi mình, lập tức trợn mắt: "..." "Đừng vội!" Lâm Phàm lau vết dầu trên khóe miệng, hỏi Triệu Công Minh: "Bản tọa hỏi ngươi, Triệu Công Minh, ngươi phục không?" "Phục cái gì?" "Con chó của ngươi a..." Lâm Phàm chỉ thẳng vào nồi.

Sau đó!

Chương 212

Một khắc sau, Triệu Công Minh cuối cùng cũng phản ứng lại, hét lớn một tiếng chạy ra khỏi đạo trường của Lâm Phàm, liếc mắt nhìn, trong nháy mắt khóc lớn: "Con hổ đen của ta... tên khốn Phạm Lâm, lão tử muốn ăn thịt ngươi..." "Ầm..." Hỗn Nguyên Chùy trong tay Triệu Công Minh bay ra, nhưng chưa kịp giơ lên, đã bị một thanh kiếm bay ra từ trong phòng đánh bay: "Triệu Công Minh, mẹ nó ngươi dám làm phiền ca ca ăn thịt, lát nữa lão tử ăn thịt ngươi!" ...

Nhân tộc!

Bộ lạc Hoa Tư.

Phục Hy từ khi nhậm chức tộc trưởng bộ lạc Hoa Tư, đã tận tụy, cần cù, dùng trí tuệ và sức hút nhân cách của mình, chinh phục bộ tộc của mình, chinh phục vô số bộ tộc xung quanh.

Những bộ tộc lớn nhỏ xung quanh, trong vòng vài năm gần như toàn bộ bị bộ lạc Hoa Tư sáp nhập.

Phục Hy không hề dùng đến đao binh, chinh phục xa gần, đều dựa vào đức độ và uy vọng.

Bộ lạc Hoa Tư ngày càng lớn, nhân khẩu cũng ngày càng đông.

Chớp mắt một cái, khi Phục Hy hai mươi tuổi, nhân khẩu của bộ lạc đã đạt đến trăm vạn.

Đất đai ngàn dặm xung quanh, đều thuộc về bộ lạc Hoa Tư.

Lúc này, một vấn đề không thể tránh khỏi đã xuất hiện trong Nhân tộc.

Từ ngày nhân loại ra đời, đã không ngừng sinh sôi, không ngừng khuếch tán ra bốn phía, sau này Toại Nhân thị tạo ra lửa, Truy Y thị

dệt ra quần áo, Hữu Sào thị sáng tạo ra nhà cửa, môi trường sinh tồn và vệ sinh của nhân loại được nâng cao thêm một bước, tỷ lệ tử vong giảm xuống, tỷ lệ trẻ sơ sinh sống sót tăng lên đáng kể.

Do đó, nhân khẩu ngày càng đông.

Đặc biệt, nhân khẩu ở khu vực trung tâm của Nhân tộc, gần như đã trở nên đông đúc.

Vấn đề là, sản vật trong núi rừng có hạn, dù là dã thú hay quả dại, đều có một giới hạn, dần dần, nhân loại phát hiện thức ăn có chút không đủ.

Mùa hè còn đỡ, có đủ quả dại và dưa quả, cũng có thể săn bắt động vật nhỏ, có thể bắt cá lớn trong sông ngòi, có lúc thậm chí ăn không hết, nhưng đến mùa đông, thức ăn của nhân loại thiếu thốn, có một lượng lớn người chết đi.

Làm sao bây giờ?

Vấn đề của nhân loại, cũng xuất hiện trong bộ lạc Hoa Tư của Phục Hy, đặt trên bàn làm việc của hắn.

Làm sao bây giờ?

Năm thứ mười Phục Hy lãnh đạo bộ lạc Hoa Tư, bộ tộc gặp phải khó khăn to lớn.

Mùa đông, băng dày ba thước, trời rét vô cùng.

Nhưng thức ăn của Nhân tộc, lại ngày càng ít, ngày càng không đủ ăn.

Mùa đông lên núi săn bắn, rất ít khi có được con mồi, quả dại trong núi rừng cũng không còn, trong sông nước đều đóng một lớp băng dày, dù có đập vỡ băng, cũng không thể bắt được cá trong nước. "Tộc trưởng, một tháng nữa, thức ăn trong tộc chúng ta sẽ hết!"

Người bên dưới lo lắng nhìn Phục Hy.

Phục Hy nhíu mày.

Một tháng!

Một tháng sau, mùa xuân đến, nhưng cũng không thể kiếm được thức ăn. "Tích trữ lương thực!" Phục Hy quả quyết hạ lệnh, nói: "Từ hôm nay, tất cả mọi người, mỗi ngày chỉ ăn một bữa, thức ăn của một tháng, phải cho ta chống đỡ được hai tháng!" "..." Thuộc hạ có chút do dự: "Tộc trưởng, ta sợ những người bên dưới sẽ gây rối!" "Có gì mà gây rối!" Phục Hy đập bàn: "Từ hôm nay, ta cũng như huynh đệ, mỗi ngày chỉ ăn một bữa, ai muốn gây rối, bảo hắn đến ăn cùng ta!" "Vâng!" ...

Nhanh chóng, thức ăn bắt đầu giảm cung cấp, bên dưới không ngừng có người phản đối.

Cách làm của Phục Hy cũng đơn giản.

Không phải phản đối sao?

Được, tập trung những người phản đối này lại, không đánh không mắng không trừng phạt, đưa tất cả đến trước mặt ta, để họ xem, ta, thủ lĩnh bộ lạc này, mỗi ngày ăn gì?

Khi người trong bộ tộc thấy Phục Hy mỗi ngày chỉ ăn một bữa, mỗi bữa cũng chỉ là thịt thô hôi thối mà thôi, đều không nói gì nữa.

Hai tháng khó khăn nhất của Nhân tộc, bộ lạc Hoa Tư toàn bộ đã vượt qua.

Xuân về hoa nở, con mồi trên núi nhiều hơn, nhân loại tự nhiên có thể ăn no.

Ai nấy đều lộ ra nụ cười, đến cảm tạ sự lãnh đạo anh minh của Phục Hy, tuy đã đói bụng, nhưng cả bộ lạc Hoa Tư, lại không có một

người nào chết đói.

Công lao to lớn.

Phục Hy không hề vì chút công lao này mà tự mãn.

Ngược lại, hắn rơi vào lo lắng sâu sắc.

Năm nay qua đi, nhưng năm sau thì sao?

Sang năm... năm sau nữa... năm sau nữa... nhân khẩu ngày càng đông, thức ăn ngày càng ít, làm sao để duy trì sinh kế?

Không được!

Phục Hy nhìn sư tôn của mình là Huyền Đô, "Sư tôn, thức ăn mùa hè, chúng ta dễ dàng kiếm được, gần như ăn không hết, nhưng mùa đông lại không đủ ăn, nhưng những thứ thịt đó để mấy ngày sẽ bị hôi, không thể ăn được, làm sao ta mới có thể dự trữ thức ăn mà không bị biến chất?" "Tốt!" Huyền Đô nói: "Nếu ngươi có thể giải quyết vấn đề này, nhân loại sẽ không còn xuất hiện tình trạng thiếu ăn thiếu mặc!" "Vâng!" Phục Hy liền đi sâu vào trong tầng lớp bình dân, bắt đầu quan sát, suy nghĩ.

Làm sao mới có thể dự trữ thức ăn?

Hắn giúp ngư dân bắt cá, giúp thợ săn săn bắn, thậm chí cùng phụ nữ vào núi sâu, hái quả dại.

Nửa năm sau, Phục Hy dường như có chút ngộ ra.

Vào cuối mùa hè, hắn hạ lệnh, bảo người ta đem cá đánh bắt được ăn không hết, đều thả vào ao đã đào sẵn để dự trữ, những miếng thịt ăn không hết, ngày hôm sau thái thành lát mỏng, phơi dưới nắng gắt, thoát nước thành thịt khô.

Những quả dại kia, cũng có thể phơi thành quả khô.

Thỏ, gà, vịt, ngỗng những thứ hoang dã đó, Phục Hy ra lệnh bắt

về, ăn không hết thì nuôi nhốt, cho ăn cỏ và hạt giống cây, duy trì sự sống của chúng.

Hành động này của Phục Hy, đã mang lại ảnh hưởng trọng đại, bộ lạc Hoa Tư dưới sự lãnh đạo của hắn, cuối cùng đã bình an qua mùa đông.

Bộ lạc Hoa Tư có thịt khô, quả khô đã phơi sẵn từ trước, có nuôi nhốt các loại động vật hoang dã, trong ao có cá, mùa đông đập vỡ băng trong ao, rút cạn nước, cá tôm tươi sống bên trong có thể làm thức ăn.

Bộ lạc Hoa Tư đã trải qua một mùa đông tốt đẹp, nhưng các bộ lạc xung quanh không có may mắn như vậy, cũng giống như trước kia, mỗi mùa đông, đều có người chết đói.

Thế là, Phục Hy ra lệnh truyền thụ phương pháp mình nắm giữ cho các bộ lạc lân cận, để họ cũng học được bản lĩnh thuần dưỡng, dự trữ.

Ầm ầm ầm...

Phục Hy dường như đã mang lại ảnh hưởng trọng đại cho sự tiến bộ của nhân loại, vô tư truyền thụ kinh nghiệm cai trị cho Nhân tộc xung quanh, vì vậy trên cửu thiên giáng xuống công đức, rơi vào người Phục Hy.

Ầm...

Chương 213

Phục Hy lập địa thành tiên, hóa thành Kim Tiên, nhảy ra khỏi dòng sông vận mệnh, từ nay không còn lo lắng về tuổi thọ.

Năm thứ hai, vấn đề mới lại xuất hiện.

Phục Hy quan sát được một vấn đề.

Đó là người ta khi phơi thịt khô và quả khô, rõ ràng đang nắng gắt, nhưng một khắc sau thường mưa như trút nước, kết quả thịt khô, quả khô vất vả làm ra, toàn bộ hóa thành hư không.

Những thứ đó không chỉ chứa đựng bản thân thức ăn, mà còn có công sức của vô số phụ nữ, có hy vọng của cả bộ tộc.

Hiện nay thức ăn của Nhân tộc quý giá, sao có thể lãng phí, nhìn thấy mà Phục Hy cũng đau lòng.

Còn những người phụ nữ và người già làm quả khô, thì quỳ trên đất khóc lóc, muốn tế bái trời cao, cầu xin thượng thiên tha thứ.

Đây chỉ là một phương diện.

Còn có, tộc nhân vào núi săn bắn, có người gặp mưa lớn, lũ quét, liền chết mấy chục người, mấy trăm người.

Có người xuống sông bắt cá, nếu gặp gió lớn sóng to, có nguy cơ lật thuyền, người chết, thuyền cũng mất.

Phục Hy tự hỏi: Có cách nào, có thể biết trước tình hình biến đổi của thời tiết, và báo trước cho tộc nhân, để tộc nhân tránh được nguy hiểm tính mạng đồng thời, cũng tránh được tổn thất thức ăn. "Sư tôn!" Chuyện như vậy, Phục Hy chắc chắn sẽ tìm sư tôn tiên nhân của mình đầu tiên.

Kết quả, Huyền Đô nghe xong yêu cầu của Phục Hy, nói: "Chuyện này, ta cũng không biết, tiên nhân cũng không thể khống chế sự biến hóa vô thường của Thiên Đạo, chỉ có những vị thánh nhân cao cao tại thượng kia, mới có thể nhìn thấu quá khứ vị lai." "Nhưng, nếu ngươi có thể suy diễn ra một phương pháp, cũng có thể được, nhưng cụ thể làm sao suy diễn, vi sư cũng không biết!" "Được rồi, đệ tử nguyện ý thử!" Thế là, Phục Hy ngồi bên bờ Lạc Thủy, quan sát thiên tượng, lĩnh ngộ địa lý, đi khắp sông núi đại địa, tổng kết âm dương tạo hóa.

Lại ghi chép các loại phù hiệu lên mặt đất, suy diễn biến hóa.

Một ngày!

Hai ngày!

Một năm!

Hai năm!

Phục Hy ngồi khô bên bờ Lạc Thủy, thoáng cái, đã mười năm.

Mười năm, dù gió thổi mưa rơi, dù sấm chớp vang rền, dù nóng bức đông lạnh, đều chưa từng di chuyển. "..." Vô số người nhìn thấy tình hình này của Phục Hy, đều vô cùng khâm phục.

Ngay cả Huyền Đô cũng bị tinh thần của Phục Hy làm cảm động, thân hóa thành lưu quang bay vào núi Thủ Dương, đến đạo trường của sư tôn Thái Thanh, khấu đầu quỳ lạy. "Thánh nhân sư tôn!" Huyền Đô thành kính bái Lão Tử: "Xin sư tôn ban hạ pháp quyết, để khai sáng cho Phục Hy!" "Sư tôn!" Huyền Đô cung kính quỳ trên đất khấu đầu.

Lão Tử mở mắt, đồng tử tím lóe lên, khóe miệng cười khổ, lắc đầu nói: "Đây là cơ duyên của Phục Hy, cũng là công đức của hắn, nếu bản thánh giúp, chẳng phải là cướp mất công đức của hắn, sau này lấy gì để thành vô thượng thánh vị?" Dưới Thiên Đạo, có chín vị

thánh nhân, chín vị á thánh.

Phục Hy và Nhân tộc Bát Đế, tự nhiên là á thánh, cũng được gọi là thánh vị của Nhân tộc.

Lão Tử tự nhiên sẽ không cướp công đức của Phục Hy. "Công của Phục Hy, nằm ở sự tham ngộ!" Lão Tử nhàn nhạt đứng dậy từ trên bồ đoàn gió lửa, tiếp tục nói: "Ngươi cũng biết, hắn là Yêu Đế của Yêu tộc chuyển thế, kiếp trước đã rất có thiên phú về suy diễn trận pháp, Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận năm đó, chính là hoàn thành dưới sự chủ đạo của hắn.

Phục Hy nhập luân hồi, lại do thánh nhân Lâm Phàm đích thân đưa vào, bản nguyên vẫn còn, cứ yên tâm, sớm muộn gì hắn cũng sẽ ngộ ra đạo của thiên địa tạo hóa, nhưng... hiện tại, đúng là cần giúp đỡ!" "Giúp thế nào ạ?" Huyền Đô trong lòng vững tâm, nhìn Lão Tử.

Lão Tử nói: "Phục Hy suy diễn, không thể thiếu một món bảo vật, chính là Hà Đồ Lạc Thư, bảo vật bạn sinh của Đế Tuấn năm đó, Đế Tuấn thân vẫn, vật này bị gãy thành hai mảnh, đều bị Côn Bằng ở Bắc Hải cướp đi, ngươi có thể đến Bắc Hải, hỏi Côn Bằng đòi lại." Ầm...

Lão Tử vung tay, tế ra Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, ném cho Huyền Đô nói: "Hiện nay ngươi cũng có tu vi Chuẩn Thánh, lại có bảo tháp này của bản tọa tương trợ, lần này đến Bắc Hải chiến Côn Bằng, chắc chắn sẽ thắng không thua, đi đi!" "Vâng!" Huyền Đô nhận lấy tiểu tháp, trong lòng vui mừng.

Đây là Hậu thiên công đức chí bảo, đồng thời cũng là chí bảo phòng ngự trong Hồng Hoang, vạn vật không thể phá...

Cùng lúc đó!

Núi Côn Luân, Ngọc Hư Cung đạo trường của Nguyên Thủy.

Nguyên Thủy nhìn mấy người trước mặt, có thủ đồ Quảng Thành

Tử, có ái đồ Thái Ất chân nhân, có Ngọc Đỉnh, quan trọng nhất là, Phó giáo chủ Xiển giáo Nhiên Đăng đạo nhân. "Phục Hy tham ngộ Bát Quái!" Trong mắt Nguyên Thủy lóe lên vô tận tử quang: "Đây là đại công đức, các ngươi tuy không thể cướp công đức của hắn, nhưng có thể trợ đạo.

Côn Bằng Bắc Hải năm đó trộm lấy Hà Đồ Lạc Thư, các ngươi đến Bắc Hải lấy về, đưa cho Phục Hy, một khi Phục Hy ngộ đạo, các ngươi sẽ có nhân quả công đức!" "Vâng!" Mọi người vui mừng.

Duy chỉ có Nhiên Đăng có chút lo lắng, hỏi: "Chưởng giáo sư huynh, nhưng Đế sư của Phục Hy, lúc đầu đã định là Huyền Đô của Nhân giáo, bây giờ chúng ta xen vào một chân, bên Thái Thanh thánh nhân..." "Hừ..." Nguyên Thủy lạnh lùng hừ một tiếng: "Không cần quản nhiều như vậy, chúng ta chỉ đến Bắc Hải lấy bảo vật, việc này không liên quan đến Nhân giáo, cũng không liên quan đến Nhân Hoàng, Thiên Đạo sẽ không trách, những việc khác không cần bận tâm!" "Vâng!" Nhiên Đăng hít sâu một hơi, dẫn theo Quảng Thành Tử, Thái Ất chân nhân, Ngọc Đỉnh chân nhân mấy người rời khỏi hư không, trực tiếp xé rách không gian, đi về phía Bắc Hải. ...

Thánh nhân biết được quá khứ vị lai, biết vật cần thiết tất phải là Hà Đồ Lạc Thư.

Lão Tử biết, Nguyên Thủy biết, Thông Thiên tự nhiên không thể không biết.

Vì vậy, Thông Thiên cũng ra tay, triệu tập môn nhân đệ tử của mình.

Hừm...

Lâm Phàm vì là Phó giáo chủ, nên xếp ở vị trí đầu tiên.

Phía sau là Đa Bảo và Triệu Công Minh.

Tổng cộng có ba người.

Thông Thiên nói: "Hiện nay Phục Hy ngộ đạo, bản tọa bấm ngón tay tính toán...

được rồi, cái này... các ngươi có thể đến Bắc Hải, hỏi Côn Bằng lấy Hà Đồ Lạc Thư, sau khi có được lại chuyển tặng cho Phục Hy, đợi Phục Hy ngộ đạo xong, phân chia nhân quả công đức, tất nhiên sẽ rơi vào người các ngươi, khí vận của Tiệt giáo ta cũng sẽ tăng lên, các ngươi nhớ kỹ, nhất định phải mang về!" "Vâng!" Mọi người chắp tay.

Thông Thiên hài lòng gật đầu: "Cái đó... nói thật với các ngươi, sau Thiên Hoàng Phục Hy, vị trí Nhân Hoàng Đế sư, sẽ nằm trong tay Tiệt giáo ta, lần này ba người các ngươi ai lập công lớn nhất, sau này vị trí Nhân Hoàng Đế sư, bản thánh sẽ giao cho người đó!" Lâm Phàm cười không nói, Đa Bảo và Triệu Công Minh đều xoa xoa tay, mặt đầy nóng lòng. "Đi đi!" Thông Thiên vung tay, mọi người đang định rời đi.

Thông Thiên lại đột nhiên nói: "Chờ đã!" "Sao vậy, sư tôn?" Đa Bảo và Triệu Công Minh không hiểu.

Thông Thiên lại lục lọi, từ trong lòng lấy ra một ngọn đèn, cổ xưa mà chói mắt, vung tay ném đến trước mặt Lâm Phàm, nói: "Lần này đến Bắc Hải, không thể thiếu tranh đấu, trên người ngươi không có bảo vật, đây là Ngọc Hư Lưu Ly Đăng, là Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, tiện ban cho ngươi dùng vậy!" Lâm Phàm cầm ngọn đèn, không vui không buồn, từ từ thu lại: "Đa tạ giáo tôn!" "Hả?" Thông Thiên thấy Lâm Phàm không chút kích động, tâm tư ra vẻ để được khen ngợi không được thỏa mãn, lập tức nghiêm mặt hỏi Lâm Phàm: "Không hài lòng với bảo vật này?" "Cũng không phải!" Lâm Phàm nói: "Chưởng giáo sư huynh, tiểu đệ cảm thấy, đi lại trong Hồng Hoang, dựa vào trí tuệ, cái gì cực phẩm thượng phẩm, thực ra không quan trọng, thật đấy..." Hả...

Sắc mặt Thông Thiên sầm lại: Lão tử là thánh nhân, không mắng người! "Không cần, có thể trả lại!" Thông Thiên không vui nói một câu.

Lâm Phàm lập tức không chịu: "Dựa vào đâu, đã cho rồi, dựa vào đâu mà đòi lại?" "Cút!" Thông Thiên vung tay áo, đuổi ba người ra khỏi điện. "Ai..." Lâm Phàm lấy ra Cực phẩm Tiên thiên linh bảo Ngọc Hư Lưu Ly Đăng, nhàn nhạt nói: "Thứ này không phải của tên Nguyên Thủy Thiên Tôn kia sao, sao lại ở trong tay sư tôn?" "Suỵt suỵt suỵt..." Lâm Phàm vừa nói ra, Đa Bảo trực tiếp sợ đến run lên: "Sư thúc à, không thể nghị luận thánh nhân!" "Ta nghị luận thánh nhân sao?" Lâm Phàm nhún vai. "Khụ khụ khụ..." Triệu Công Minh miễn cưỡng giải thích một hồi, nói: "Vật này đúng là của thánh nhân Ngọc Hư Cung, năm đó...

Chương 214

nghe sư tôn nói khi chưa phân gia, thánh nhân Ngọc Hư Cung muốn trảm thi, dùng là Thanh Bình Kiếm, Ngọc Như Ý và Thái Ất Phất Trần, Thanh Bình Kiếm vốn là của nhà ta, sau này thánh nhân Ngọc Hư Cung dùng ngọn đèn này để đổi!" Hả...

Lâm Phàm hiểu rồi.

Lại là bản tôn tạo nghiệt a...

Thôi thôi, không nhắc cũng được! "Đi!" Kim đẳng trong tay Lâm Phàm lóe lên, ầm ầm phá vỡ hư không, nói: "Hai vị sư điệt, không gian ta xé rách cũng tạm được chứ?" Đa Bảo: "....." Triệu Công Minh: "Chết tiệt, ta lại không có Hắc Hổ của ta..." Lâm Phàm: "....." Vèo...

Vài hơi thở sau, ba người đã đến trên Bắc Hải.

Không biết thì thôi, biết rồi lại giật mình.

Lâm Phàm dụi dụi mắt.

Mẹ nó chứ...

Huyền Đô đến rồi, đội trên đầu một cái mai rùa.

Nhiên Đăng dẫn theo đệ tử Xiển giáo cũng đến rồi! "Hử..." Lâm Phàm nói: "Mấy tên mặc đồ xanh bên cạnh kia ở đâu ra vậy, trông lạ thế?" "Tiểu sư thúc à!" Đa Bảo nói: "Ngài có điều không biết, đó là đệ tử của Tây phương giáo, người đi đầu là Dược Sư đạo nhân, đi theo Dược Sư đạo nhân là các đệ tử tinh anh của Tây phương giáo Ca Diếp đạo nhân, Di Lặc đạo nhân, những người còn lại, tiểu đệ ta cũng không quen lắm!" Đa Bảo còn không quen, Lâm Phàm càng không thể quen biết.

Nhưng có một điểm có thể khẳng định, thánh nhân biết được quá khứ vị lai, chắc chắn đều đang nhắm vào công đức trên người Phục Hy.

Thôi được rồi!

Nhưng Bắc Hải mênh mông, thật sự có thể tìm được Côn Bằng sao? "Đi, theo bản tọa!" Phó giáo chủ Xiển giáo Nhiên Đăng đạo nhân vung tay, dẫn theo Quảng Thành Tử, Thái Ất chân nhân và Ngọc Đỉnh chân nhân của Xiển giáo đi về phía bắc hơn. "Chúng ta làm sao đây?" Đa Bảo nhìn Lâm Phàm.

Lâm Phàm nói: "Ta mẹ nó cũng không tìm được tên Côn Bằng đó đâu, thế này đi, chúng ta đi theo Nhiên Đăng, ta cảm thấy Nhiên Đăng đạo nhân, có cách!" Được rồi.

Lâm Phàm đi theo Nhiên Đăng, sau đó người của Tây phương giáo cũng đi theo Nhiên Đăng, cuối cùng Huyền Đô cũng đi theo.

Một đám đông người hóa thành lưu quang bay trên Bắc Hải, người không biết còn tưởng là một nhóm.

Điều khiến Lâm Phàm không ngờ là, Côn Bằng lại dễ tìm như vậy.

Tên này năm đó rút khỏi chiến trường Vu Yêu đại chiến, sau khi về Bắc Hải, tiếp tục chiêu mộ thuộc hạ cũ, thống ngự Bắc Hải.

Sau khi Đế Tuấn chết, hắn sống còn thoải mái hơn trước. "Tên này cũng không biết khiêm tốn một chút sao?" Lâm Phàm nhìn cung điện khổng lồ trên mặt biển xa xa, khóe miệng khẽ giật: Mẹ nó cái Yêu Sư Cung chói mắt thế. "Côn Bằng..." Không biết ai hét lên một tiếng: "Mau ra đây chịu chết!" Ầm...

Câu nói này truyền đi, Yêu Sư Cung đột nhiên chấn động, sau đó nước bắn cao ba ngàn dặm, một con chim đại bàng khổng lồ lướt qua

bầu trời, thân hình to lớn vô biên, cánh như mây che trời, phủ xuống đầu mọi người. "Không biết vị nào muốn lấy mạng bản tọa!" Côn Bằng lạnh lùng hừ một tiếng, sau đó trong nháy mắt hóa thành cá lớn bay vào Bắc Hải, đuôi quẫy một cái, sóng biển ngàn thước gầm thét, sóng biển vạn dặm rửa sạch bầu trời. "..." Một đạo khí thế, quả thực đã chấn nhiếp mọi người.

Phải biết Côn Bằng là đại yêu tồn tại từ thời thượng cổ, tu vi thông thiên, nếu không có Hỗn Độn Chung, năm đó Đông Hoàng Thái Nhất cũng không thể bắt được hắn. "Hừ..." Quảng Thành Tử của Xiển giáo cười lạnh một tiếng, chỉ vào Côn Bằng nói: "Ta là đệ tử Xiển giáo, môn hạ thánh nhân, hôm nay trừ yêu diệt nghiệt, Côn Bằng, chịu chết!" Ầm ầm...

Quảng Thành Tử cũng hung hãn, thấy khí thế của Côn Bằng bị dọa một phen, nhưng dù sao cũng là đại sư huynh của Xiển giáo, phúc trạch vô biên, sớm đã đạt đến Chuẩn Thánh trung kỳ.

Trong tay một phương đại ấn cách không đập xuống, trong nháy mắt làm vỡ một mảng trời.

Đại ấn đó bay vào không trung, trong nháy mắt hóa thành ức vạn trượng, giống như một ngọn núi, bao phủ ức vạn dặm hư không.

Không...

đó chính là một ngọn núi. "..." Đa Bảo đồng tử tím lóe lên, thân thể chấn kinh không thôi, nói: "Phiên Thiên Ấn... năm đó núi Bất Chu sụp đổ, nửa trên thân núi bị thánh nhân Ngọc Hư Cung lấy được, luyện chế thành Hậu thiên chí bảo Phiên Thiên Ấn!" Phiên Thiên Ấn sao?

Lâm Phàm cũng ngẩng đầu, cẩn thận quan sát.

Mặc dù, về phẩm cấp, cũng chỉ khoảng Thượng phẩm, nhưng thứ này không thể chỉ nhìn phẩm cấp, dù sao cũng là nửa thân núi Bất

Chu, một kích có thể sánh với uy năng của chí bảo!

Ầm...

Quảng Thành Tử chỉ huy Phiên Thiên Ấn, hung hăng đập xuống Côn Bằng. "Tìm chết..." Côn Bằng xoạt một tiếng, thân thể khổng lồ trồi lên khỏi mặt nước, côn bay vào trời, hóa thành chim, tên là bằng, bằng lớn đến nỗi một nồi hầm không hết. "Xoẹt..." Đối mặt với Phiên Thiên Ấn đang bay xuống, Côn Bằng đưa ra móng vuốt màu xanh lục, đột nhiên xé về phía đại ấn. "Liệt Thiên..." Rắc...

Toàn bộ hư không đều bị Côn Bằng một kích xé rách, Phiên Thiên Ấn tuy mạnh, nhưng lại bị Côn Bằng thông qua hư không trực tiếp đưa vào hỗn độn, không những không đập trúng Côn Bằng, mà còn làm mất luôn bảo vật. "Ầm..." Cánh lớn của Côn Bằng quét một cái, ầm ầm đánh vào người Quảng Thành Tử, Quảng Thành Tử phun ra một ngụm máu thần, thân hình bay ngược ức ức dặm. "Hừ..." Côn Bằng nhìn mọi người, lạnh lùng hừ một tiếng: "Nếu không phải nể mặt các ngươi là môn hạ thánh nhân, lão phu đã sớm ra tay sát giới, cút đi, lần sau sẽ không nương tay!" Ầm...

Côn Bằng chìm vào Bắc Hải, lại hóa thành cự côn ngàn dặm. "Phụt..." Lúc này, Quảng Thành Tử cũng từ vạn dặm xa bay về, vung tay, Phiên Thiên Ấn bị mất trong hỗn độn cũng quay về: "Huynh đệ, chúng ta cùng lên, đập chết tên này!" Trước mặt đồng môn và anh hùng thiên hạ mất mặt, Quảng Thành Tử tức giận đến đỏ mặt. "Giết hắn..." "Cùng lên!" Ầm...

Nhiên Đăng, Quảng Thành Tử, Thái Ất chân nhân và Ngọc Đỉnh bốn người cùng ra tay, tấn công Côn Bằng.

Bốn đánh một, trình độ của Nhiên Đăng tuy yếu hơn Côn Bằng, nhưng cũng không yếu hơn quá nhiều, mọi người đều là cự lão tồn tại từ thời thượng cổ có được không.

Thế là, hai bên chiến đấu qua lại, không phân trên dưới. "Huynh đệ, chúng ta giúp đạo huynh Xiển giáo một tay!" Lúc này, mấy người Dược Sư đạo nhân của Tây phương giáo cũng đều cầm linh bảo, bay vào chiến trường. "Các vị sư đệ, chúng ta cũng lên!" Ầm...

Huyền Đô tay nâng Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, cũng xông lên.

Mười người vây đánh Côn Bằng.

Nhưng Côn Bằng quả thực mạnh mẽ, tế ra Hà Đồ Lạc Thư và Đồ Vu Kiếm, lại có Yêu Sư Cung, Liệt Thiên Thần Trảo các loại thần thông, một mình du tẩu giữa mười mấy người, tuy rơi vào thế hạ phong, nhưng vẫn có thể ứng phó tự nhiên. "Sư thúc, chúng ta có nên lên giúp một tay không?" Đa Bảo và Triệu Công Minh hai người nhìn Lâm Phàm.

Chương 215

Lâm Phàm ném cho hai người một ánh mắt khinh bỉ, đều nói: "Lên giúp ai?

Giúp để làm gì?

Lát nữa lấy được bảo vật, đưa cho ai, đưa cho ngươi hay đưa cho ta?" "..." Đa Bảo nhất thời không nói nên lời.

Cũng đúng, lát nữa vạn nhất khống chế được Côn Bằng, bảo vật thuộc về ai là một vấn đề. "Vậy... tiểu sư thúc, chúng ta cũng không thể đứng nhìn thế này được!" Triệu Công Minh nhíu mày.

Lâm Phàm nói: "Đồ đầu heo!" "Ai?" "Hai ngươi!" "Sư thúc, quá đáng rồi đấy..." Lâm Phàm hít sâu một hơi, nhìn hai người, nói năng thấm thía hỏi: "Mục đích của chúng ta đến đây là gì?" "Lấy bảo vật a!" Triệu Công Minh và Đa Bảo hai người gần như đồng thanh. "Đúng vậy!" Lâm Phàm nhún vai: "Chúng ta đến để lấy bảo vật, tại sao phải đánh nhau, lấy bảo vật, là dùng trí tuệ, đi lại trong Hồng Hoang, cũng là dựa vào trí tuệ... trí tuệ... hiểu không?" Sau đó, Đa Bảo và Công Minh hai người ngơ ngác nhìn Lâm Phàm.

Lâm Phàm vung tay: "Nhìn cho kỹ đây!" "Thâu Thiên...

Đại Pháp..." Bốn chữ vừa nói ra, Đa Bảo và Công Minh hai người đột nhiên cảm thấy trước mắt tối sầm: Mẹ nó, thì ra là thế!

Ầm...

Lâm Phàm vung tay, vô số đạo pháp ngân tích bay ra, cách không liền lấy đi ba món đồ trên người Côn Bằng.

Ba đạo lưu quang bay đi, rơi vào tay Lâm Phàm.

Không phải gì khác, chính là Hà Đồ, Lạc Thư, Đồ Vu Kiếm! "Chư

vị, cứ từ từ đánh... bái bai..." Lâm Phàm dẫn theo Đa Bảo và Triệu Công Minh, trực tiếp độn đi!

Mẹ nó chứ… Bên này, Lâm Phàm vung tay một cái đã cướp đi vũ khí trong tay Côn Bằng.

Không chỉ Côn Bằng, những người khác như Nhiên Đăng, Dược Sư đạo nhân, Quảng Thành Tử, Huyền Đô đều ngây người kinh ngạc.

Không phải chứ!...

Lão tử tân tân khổ khổ đánh Côn Bằng, thằng nhóc này lại đến hớt tay trên à?

"Không thể tha cho hắn!" "Đi, bắt hắn ở lại cho ta!" Ầm ầm ầm...

Côn Bằng vung tay, Liệt Thiên Thần Trảo bay ra, bao trùm ức vạn dặm núi sông xung quanh, phong tỏa thiên địa, giam cầm hư không thời gian.

"Rớt!" Ầm...

Phiên Thiên Ấn trong tay Quảng Thành Tử hóa thành ngọn núi lớn từ trên trời giáng xuống, trực tiếp chặn đứng đường lui của ba người Lâm Phàm.

"Càn Khôn Thiên Địa..." "Trấn áp..." Một đám người phía sau, một khắc trước còn đang đại chiến, một khắc sau đã đồng loạt nhắm vào ba người Lâm Phàm gây khó dễ.

Đường lui của ba người Lâm Phàm trực tiếp bị chặn đứng.

Không đi được nữa rồi!

"Sư thúc..." Đa Bảo và Triệu Công Minh sắc mặt tối sầm: "Cái trí thông minh này... cũng không dễ dùng lắm..." "Đừng sợ, có sư thúc ta ở đây, yên tâm!" Lâm Phàm vỗ vỗ ngực, sau đó quay đầu lại.

Lúc này, mọi người cũng đã vây quanh.

Quảng Thành Tử chỉ vào mũi Lâm Phàm nói: "Tên trộm này... ta đang đại chiến, ngươi..." "Ta làm sao?" Lâm Phàm vẻ mặt chính khí, nói: "Quảng Thành Tử, uổng cho ngươi cũng là một nhân vật ở Hồng Hoang, lại không phân biệt trắng đen như vậy.

Ngươi nói ta là tên trộm, xin hỏi, ta trộm cái gì của Xiển giáo ngươi?" "..." "Đồ của ai?" Lâm Phàm giơ Hà Đồ, Lạc Thư và Đồ Vu Kiếm trong tay lên.

"Đây là bảo vật của lão phu!" Côn Bằng cuối cùng cũng lắc mình một cái, hóa thành hình người, ánh mắt lạnh lùng nhìn Lâm Phàm, nhàn nhạt nói: "Cho ngươi ba hơi thở, giao ra đây, nếu không, chết..." "Côn Bằng à...

Chẳng lẽ ngươi muốn làm Đông Vương Công thứ hai sao?" Lâm Phàm vẻ mặt tự tin, nhìn Côn Bằng, nói: "Năm đó Đông Vương Công vì không biết Thiên Đạo, cưỡng ép chống lại Thiên Đình của Đế Tuấn, nên mới bị xóa sổ.

Ngươi có biết, vật này chính là bảo vật ngộ đạo của Nhân Hoàng Phục Hy tộc Nhân tộc hiện nay, là vật đã được trời định!" "Ngươi có biết, Nhân Hoàng hiện nay, chính là Yêu Đế Phục Hy năm đó chuyển thế!" "Những vật phẩm này, vốn là của Nhân Hoàng, nếu ngươi không biết Thiên Đạo, cứ việc lấy đi..." Lâm Phàm ánh mắt sắc bén, nhìn về phía Côn Bằng.

Con ngươi Côn Bằng co rụt lại.

"Nhân Hoàng... thật sự là Phục Hy huynh..." "Không sai!" Lâm Phàm nói: "Thiên Đạo ở trên, lẽ nào lại nói đùa?" "Ha ha ha ha..." Côn Bằng bỗng cười lớn, nói: "Thôi thôi, vậy thì trả lại cho Phục Hy huynh đi!" Những thứ này, vốn là đồ Côn Bằng năm đó trộm của Yêu Đế Đế Tuấn.

Bây giờ Lâm Phàm nói ra Thiên Đạo, với tư cách là đại năng

thượng cổ, tuy không phải Thánh Nhân, nhưng cũng có thể một niệm thông suốt, lập tức đôi cánh dang rộng, trực tiếp phá vỡ hư không rời đi.

Ta không cần nữa!

"..." Đa Bảo và Triệu Công Minh trợn mắt há mồm.

Sau đó Lâm Phàm ung dung thu bảo vật lại, quét mắt nhìn mọi người, nói: "Thấy chưa, Côn Bằng đã tặng vật này cho bản tọa, các ngươi... nên làm gì thì làm đi, về hết đi!" "..." Mọi người làm sao cam tâm?

Nhưng mà, Tây phương giáo không dám động, Huyền Đô là một người thật thà, cũng không tiện ra tay.

Nhưng người của Xiển giáo thì khác.

Thái Ất Chân Nhân vung tay, Cửu Long Thần Hỏa Tráo bay lên, tế ra treo lơ lửng giữa không trung, nói với Lâm Phàm: "Đại La Kim Tiên, đừng nói lão tử bắt nạt ngươi, lão tử cũng là Đại La Kim Tiên, có dám cùng ta một trận không?" Không thể không nói, Thái Ất Chân Nhân rất thông minh.

Lên là muốn chiến, không nói vì sao muốn chiến, cũng không đề cập đến chuyện bảo vật, ý tứ rất rõ ràng: trước tiên cứ đánh ngã ngươi đã rồi nói sau.

Lâm Phàm cười lạnh một tiếng: "Bản tọa là Phó Giáo chủ Tiệt giáo, sư đệ của Thông Thiên Thánh Nhân, theo bối phận, ngươi phải gọi ta một tiếng sư thúc.

Thôi được rồi, bản tọa không thèm lấy lớn hiếp nhỏ, Tiểu Triệu à...

đi đánh hắn!" "Vâng!" vèo...

Triệu Công Minh được mệnh danh là tay súng nhanh nhất Hồng Hoang, ra tay nhanh không gì sánh bằng.

Nghe thấy tiếng Lâm Phàm, hắn trực tiếp hóa thành lưu quang bay vào bầu trời, vung tay tế ra Tử Điện Chùy, "Bành" một tiếng đánh thẳng vào đỉnh đầu Thái Ất Chân Nhân!

"Cứu mạng..." Thái Ất Chân Nhân kinh hãi thất sắc.

Mẹ nó chứ Triệu Công Minh là Chuẩn Thánh, một Chuẩn Thánh lại đi bắt nạt ta, một Đại La Kim Tiên quèn ư?

Bên kia, Quảng Thành Tử cũng ra tay, nhưng lại bị Đa Bảo cách không dùng một tòa Đa Bảo Tháp chặn lại.

Bành...

Chương 216

Triệu Công Minh cũng thật sự ra tay độc ác, một chùy xuống đã trực tiếp đánh nổ Cửu Long Thần Hỏa Tráo của Thái Ất Chân Nhân.

Phụt...

Thái Ất Chân Nhân phun ra một ngụm tiên huyết, bay thẳng xuống Bắc Hải.

Lâm Phàm trong lòng sướng rơn...

Mẹ nó chứ, nhiều thần huyết như vậy, đưa cho lão tử đi, lão tử có thể diễn hóa ra vô số sinh linh Tiên thiên trong thế giới của mình.

Nhưng mà, không thể lấy được!

Mẹ nó, nếu ra tay lấy máu, người khác có lẽ không liên tưởng được gì, nhưng Thánh Nhân chắc chắn có thể suy diễn ra.

"Hừ..." Đa Bảo và Triệu Công Minh hai người, mạnh mẽ vô cùng.

Ba đệ tử Xiển giáo, đều không dám động đậy.

Sau đó!

Quảng Thành Tử, Thái Ất Chân Nhân, Ngọc Đỉnh Chân Nhân ba người đều nhìn về phía Nhiên Đăng.

Nhiên Đăng lần này là người dẫn đầu của Xiển giáo, không còn cách nào khác.

Sau đó Nhiên Đăng cười tủm tỉm đi ra, vẻ nắm chắc phần thắng, ánh mắt dừng lại trên người Lâm Phàm ba giây, sau đó nói: "Lão phu là Phó Giáo chủ Xiển giáo, thật trùng hợp, cũng là sư đệ của Thánh Nhân!" "Không biết, lão phu và Phàm Phó Giáo chủ hai người, có thể xem là môn đăng hộ đối, có thể phân cao thấp một phen không nhỉ?"

Nhiên Đăng vừa nói ra lời này!

Người của Xiển giáo vô cùng vui mừng.

Hay lắm, vừa rồi Đại La Kim Tiên bị ngươi đánh, ngươi dùng địa vị và thân phận để nói chuyện.

Được rồi, bây giờ cho ngươi một người có địa vị và thân phận gần như y hệt, xem ngươi từ chối thế nào?

Nếu từ chối, Tiệt giáo hèn!

Không từ chối, mẹ nó chứ ngươi cứ chờ chết đi!

Quảng Thành Tử ba người, nhìn nhau cười: Phó Giáo chủ nghĩ ra chủ ý này, thật là độc ác!

Đa Bảo và Công Minh hai người có chút lo lắng.

"Sư thúc..." "Tiểu sư thúc, hay là..." Hai người thực ra ở cùng Lâm Phàm lâu rồi, cũng ít nhiều có chút tình đồng môn, đều không muốn hắn bị bắt nạt.

Dù rằng, Lâm Phàm quả thực đã từng bắt được Tam Tiêu, cũng từng vây khốn Triệu Công Minh.

Nhưng thực ra, ngoài mặt không ai thấy được thực lực của hắn, dù sao tu vi cũng mới Đại La Kim Tiên, có mạnh thì mạnh được đến đâu?

Hơn nữa, đối thủ mấu chốt là Nhiên Đăng!

Nhiên Đăng là ai?

Đó là tồn tại hóa hình từ lúc khai thiên lập địa, là cự lão đã sống vô số năm.

Mặc dù so với những cự lão đỉnh cấp như Trấn Nguyên Tử, Côn Bằng, Minh Hà có chút chênh lệch, nhưng cũng thừa sức trấn áp một

Chuẩn Thánh bình thường.

"Thế nào?" Nhiên Đăng nhìn Lâm Phàm: "Không biết Phàm Phó Giáo chủ, có thể chỉ giáo không?" "Khụ khụ khụ..." Lâm Phàm ho khan vài tiếng, bước ra một bước, cười nhìn Nhiên Đăng: "Tuy tu vi của ngươi có hơi rác rưởi một chút, nhưng thôi được rồi, mọi người đều là đồng môn Tam Thanh, ta nhường ngươi một chút, ta chỉ dùng một tay, ngươi có thể dùng tám tay!" "..." Nhiên Đăng ngẩn ra.

Dùng một tay?

Nhường ta tám tay?

Nhưng ta cũng không có tám tay, ta chỉ có hai tay...

Ờ...

Chó má, ngươi đang chửi ta là con rùa đấy à...

Ngươi mới có tám tay, cả nhà ngươi đều có tám tay.

"Hừ..." Nhiên Đăng lạnh lùng hừ một tiếng, trong mắt ánh sáng lóe lên, khí thế toàn thân bùng nổ.

Cả đời hắn, tuy sinh ra sớm, hóa hình sớm, căn nguyên đặc biệt, lại có cực phẩm Tiên thiên linh bảo bầu bạn khi sinh ra, nhưng cả đời lại luôn gắn liền với bi thảm.

Năm đó, lão tử bị Nữ Oa đè trên đất ma sát, một cách khó hiểu.

Sau đó, lão tử bị Lâm Phàm Thánh Nhân trực tiếp đánh nổ ở Địa Phủ, Tiên thiên linh bảo cũng bị cướp đi, mẹ nó còn bị treo ở nhà xí trên Thái Âm Tinh để chiếu sáng!

Thôi được rồi!

Cuộc đời bi thảm của ta, đã định trước là phải kết thúc.

Hôm nay, lấy tên tiểu bối này ra khai đao, hừ...

Thật không biết, vì sao Thông Thiên Thánh Nhân lại để ngươi làm Phó Giáo chủ Tiệt giáo, đúng là ăn nói ngông cuồng!

"Càn Khôn Thiên Địa..." Nhiên Đăng vung tay, toàn bộ không gian ức vạn dặm của trời đất, đều bị bao phủ.

Ông ông ông ông...

Không gian bị chia cắt, thời gian bị giam cầm.

Sau khi Nhiên Đăng ra tay, thế giới mà hắn và Lâm Phàm đang ở, đã thoát khỏi phạm trù của thế giới Hồng Hoang.

"..." Đa Bảo và Triệu Công Minh kinh hãi thất sắc.

"Không ổn rồi!" Triệu Công Minh nói: "Mau cứu sư thúc!" Ầm!

Vừa dứt lời, Triệu Công Minh tung một đòn, đánh vào kết giới Càn Khôn Thiên Địa kia.

Nhưng, dù sức mạnh của hắn lớn, ra tay nhanh như chớp, cũng chỉ làm nó rung chuyển một chút.

"Ha ha ha..." Bên kia!

Quảng Thành Tử và những người khác cười ha hả.

Thái Ất Chân Nhân bây giờ cũng đã hồi phục, sắc mặt tuy hơi tái nhợt, nhưng rất vui vẻ: "Lần này, thằng nhóc đó không chết, cũng phải lột một lớp da!" "Đúng vậy!" Ngọc Đỉnh nói: "Phó Giáo chủ không hổ là đại năng tồn tại từ thời viễn cổ, vừa ra tay, đã thấy khác biệt!" "Ai...

Cùng là Chuẩn Thánh!" Quảng Thành Tử cảm khái: "Nhưng ta và Phó Giáo chủ thật sự chênh lệch có chút nhiều, nhưng mà, thằng nhóc đó, thì càng không cần phải nói!" "Ta đoán, một chiêu thôi!" "Một chiêu, ừm...

Chắc vậy, nhưng hắn là Phó Giáo chủ Tiệt giáo, không thể đánh

chết được!" "Yên tâm!" Quảng Thành Tử nói: "Nhiên Đăng Phó Giáo chủ sẽ có chừng mực, lần này chắc chắn phải làm cho Tiệt giáo mất hết mặt mũi, một đám thấp sinh noãn hóa!" Tiệt giáo và Xiển giáo, tuy mấy chục vạn năm không có giao tiếp, nhưng năm đó khi mọi người còn ở núi Côn Luân, đã có không ít mâu thuẫn.

"Ông ông ông..." Trong thế giới Càn Khôn, Nhiên Đăng không vội ra tay, ánh mắt nhìn Lâm Phàm, từ trên cao nhìn xuống, nhàn nhạt nói: "Bây giờ, nhận thua còn kịp, nếu ngươi chịu quỳ xuống đất, dập đầu cho ta ba cái, lão phu có thể không ra tay!" "Đừng nói nhảm nữa..." Lâm Phàm tùy ý vung tay: "Ra tay đi, không phải vừa nói rồi sao, tám tay đều có thể dùng!" "..." Nhiên Đăng đại nộ: "Được lắm được lắm... là ngươi tự tìm lấy!" "U Minh Quỷ Hỏa... ra cho ta..." Nhiên Đăng vung tay, toàn bộ thân thể, hiện ra một ngọn lửa màu xanh u uất, đó là quỷ hỏa.

Tiên thiên thần hỏa thai nghén trong linh cữu của Tiên thiên linh đăng.

Chương 217

Mặc dù ngọn đèn đã bị Lâm Phàm lấy đi, nhưng đây là bảo vật bạn sinh, hỏa đăng và hỏa bản nguyên của cơ thể là một thể, cho nên dù không có đèn, Nhiên Đăng tự nhiên cũng có thể tế ra ngọn lửa.

Ầm...

Ngọn lửa hừng hực, mang theo sức mạnh thiêu diệt trời đất, xé toạc hư không, thân thể Nhiên Đăng bay về phía Lâm Phàm.

Thân thể lướt qua hư không, để lại từng vết nứt hỗn độn.

"Mạnh quá..." "Xong rồi..." "Đại La Kim Tiên của Tiệt giáo kia, e là sắp toi rồi..." ...

Vô số người, vì Lâm Phàm mà hát bài ca ly biệt.

Thế nhưng!

Lâm Phàm vẫn ung dung đứng giữa trời đất, thản nhiên như không, chắp tay sau lưng, ánh mắt bình thản, hoàn toàn không để đòn tấn công của Nhiên Đăng vào mắt.

Ầm...

Đợi đến khi Nhiên Đăng cuối cùng cũng đến trước mặt hắn, lúc ngọn lửa U Minh Quỷ Hỏa vô tận thiêu đốt tới, Lâm Phàm đột nhiên động.

Tay phải hắn vung lên, trong tay nâng một ngọn đèn.

Ngọc Hư Lưu Ly Đăng!

Ầm...

Trong đèn, cũng có một ngọn lửa, trông có vẻ nhỏ bé, nhưng lại nhảy múa với sức mạnh có thể hủy thiên diệt địa.

“Ống nói đưa cho ngươi...

Tùy tiện dùng...” Lâm Phàm cười nhạt, coi Ngọc Hư Lưu Ly Đăng như một cái ống nói, đút thẳng vào miệng Nhiên Đăng.

Sức mạnh không lớn, nhưng lại có thể khéo léo tránh được các loại phong tỏa, trong khe hở của thời gian và không gian, đột nhiên, dưới sự bất ngờ của Nhiên Đăng, nó cắm thẳng vào miệng hắn.

“Ầm...” Một ngọn lửa bùng lên thiêu đốt, phun trào ra ngoài.

Nó phun ra từ miệng Nhiên Đăng, trực tiếp thiêu xuyên qua sau gáy hắn, ngọn lửa vô tận, từ sau gáy tuôn ra.

“A...” Bị ngọn lửa nướng chín, Nhiên Đăng truyền ra một tiếng hét thảm thiết.

Sau đó thân thể lùi lại, trong ngọn lửa hóa thành tro bụi.

May mà Lâm Phàm biết điểm dừng, trực tiếp thu lại ngọn đèn, không tiếp tục gây khó dễ, để nguyên thần của Nhiên Đăng có thể tồn tại, chạy thoát ra ngoài.

“...” “...” “Trời ơi...

Ta đã thấy gì vậy, hắn làm thế nào vậy?” “Tại sao, ta không cảm nhận được bất kỳ uy thế trời đất nào!” “Làm sao hắn đột phá được phong tỏa của ngài ấy?” ...

Những người bên dưới đều tỏ ra không thể hiểu được.

Nhiên Đăng cũng không hiểu được.

Rõ ràng đã phong tỏa không gian, giam cầm thời gian, một Đại La Kim Tiên quèn, làm sao làm được?

Chẳng trách à, chẳng trách...

Nguyên thần của Nhiên Đăng lập tức tái sinh, vẻ mặt kinh hãi nhìn

Lâm Phàm: Chẳng trách Thông Thiên lại để ngươi làm Phó Giáo chủ, người này có thể đi lại giữa các cấm chế, không hề có trở ngại.

Sự hiểu biết về không gian đại đạo và thời gian đại đạo của hắn, sâu đến mức nào?

Người này là ai?

Rốt cuộc là ai?

Tại sao trong Hồng Hoang lại chưa từng xuất hiện?

Trong lòng Nhiên Đăng, tràn ngập kinh hãi.

"Khụ khụ khụ..." Lâm Phàm nhẹ nhàng thu lại Ngọc Hư Lưu Ly Đăng, sau đó ánh mắt chuyển sang, rơi vào trên người mấy đệ tử Tây phương giáo: "Mấy người, có muốn thử không... ta nhường các ngươi tám tay đấy..." "Không không không...

Phàm sư thúc nói đùa rồi!" vèo... vèo... vèo...

Mấy người hóa thành độn quang, trực tiếp rời đi.

Đến cả Nhiên Đăng cũng không chịu nổi một chiêu, mẹ nó chứ ta mà lên không phải là đi nộp mạng à?

"Huyền Đô, ta nhường ngươi..." "Không không không..." Huyền Đô vẻ mặt thành khẩn: "Sư thúc, ngài pháp lực thông thiên, Huyền Đô không dám tạo thứ..." vèo...

Huyền Đô đội Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp trực tiếp bay đi.

"Quảng Thành Tử..." Sắc mặt Quảng Thành Tử lập tức đen lại.

"Hừ..." Nhiên Đăng lạnh lùng hừ một tiếng, phất tay áo: "Chúng ta đi!" Nói xong, Nhiên Đăng cũng dẫn mọi người rời đi.

Toàn bộ Đông Hải, chỉ còn lại Lâm Phàm, Đa Bảo và Triệu Công

Minh.

Lâm Phàm một bước hạ xuống, đạp trên mặt biển, nhàn nhạt nói: "Côn Bằng lão huynh, cũng muốn thử một chút không?" "?" Đa Bảo và Triệu Công Minh kinh hãi thất sắc.

Côn Bằng?

Không phải hắn đã sớm đi rồi sao?

"Sư thúc, Côn Bằng đi rồi, ngài nói bừa à?" Ầm ầm...

Lời của Triệu Công Minh vừa dứt, hư không khẽ dao động, Côn Bằng hiện ra.

Hắn đứng sừng sững giữa hư không, hóa thân thành Côn, một con yêu thú khổng lồ không nhúc nhích nhìn Lâm Phàm, hồi lâu sau mới mở miệng nói: "Bản tọa thật sự tò mò, rốt cuộc ngươi là ai?" "Ngươi không biết?" "Không!" Côn Bằng lắc đầu, lại nói: "Ta chỉ không biết, một Đại La Kim Tiên, có thể đánh bại được bản tọa không?" "Có thể!" Lâm Phàm khẳng định nhìn Côn Bằng, nói: "Cá cược không, trong một chiêu làm ngươi bại, thắng rồi, làm tọa kỵ của ta, thua rồi, ta trả lại bảo vật cho ngươi, thế nào?" "Ặc..." Sắc mặt Côn Bằng trở nên tệ đi.

Một chiêu?

Ngươi tưởng ta là Nhiên Đăng tên đó sao?

Nhưng mà, hắn lại không dám mạo hiểm, vì bảo vật đối với hắn không có ý nghĩa, có lấy lại, cuối cùng cũng phải trả cho Phục Hy, nhưng nếu thua, chẳng phải sẽ trở thành tọa kỵ của người khác sao.

Ta đường đường là Côn Bằng, thần thú thượng cổ, mất mặt thế à?

"Hừ..." Côn Bằng lạnh lùng hừ một tiếng, hai cánh dang rộng khẽ

động, ngàn dặm trong nháy mắt.

"Hù hù..." Côn Bằng bay đi, Triệu Công Minh vỗ vỗ ngực, thở phào nhẹ nhõm, nói: "Dọa chết ta rồi, tiểu sư thúc, vừa rồi ngài hù hắn phải không?" "Không!" Lâm Phàm lắc đầu, nói: "Lần trước hầm con hổ đen của ngươi, lão tử trong lòng cảm thấy phải bồi thường một chút, may mà thằng nhóc đó chạy nhanh, nếu không đã là tọa kỵ của ngươi rồi!" "A?" Triệu Công Minh nói: "Không phải chứ, đó là Côn Bằng đó...

đại năng thượng cổ, nghe nói nếu không có Hỗn Độn Chung, có thể đánh ngang tay với chiến thần Đông Hoàng Thái Nhất đó!" "Ha ha!" Lâm Phàm vỗ vỗ vai Triệu Công Minh: "Về thôi, xé rách không gian đi!" "Vâng!" Triệu Công Minh mừng rỡ, một tay xé rách không gian, mang theo ba người quay về đảo Kim Ngao.

Chương 218

"Ha ha ha ha ha ha..." Vừa mới vào đảo, đã nghe thấy tiếng cười sảng khoái của Thông Thiên từ xa truyền đến: "Hay lắm, hay lắm...

Thống khoái, quá thống khoái..." Thông Thiên vung tay, trực tiếp đưa ba người đến đạo trường của mình.

Càng nhìn càng thích.

"Phàm Lâm à... không tệ!" Thông Thiên gật đầu: "Chuyện này, làm rất đẹp!" "Đa tạ sư huynh khen ngợi!" Lâm Phàm lấy bảo vật ra, đưa cho Thông Thiên: "Ngài có phần thưởng gì không?" "Ngươi muốn gì?" Thông Thiên nhìn Lâm Phàm.

Lâm Phàm nói: "Hay là, đưa Tru Tiên Tứ Kiếm cho ta đi..." "Phụt..." Thông Thiên lập tức phun ra một ngụm nước, ngụm nước đó, bắn xuyên qua vô số cấm chế, rơi xuống ngọn núi trên đảo Kim Ngao, làm nổ tung mấy ngọn núi lớn.

"Thằng nhóc này... tham lam quá!

Thiên đạo sẽ hối hận, hối hận vì để tên này mở miệng, sao mà tham lam thế không biết: "Thế này đi..." Nhìn Lâm Phàm, Thông Thiên nói: "Ta thấy tu vi của ngươi cũng sắp đột phá Chuẩn Thánh rồi, những bảo vật này đưa cho Phục Hy ngộ đạo, ngày sau Nhân Hoàng viên mãn, công đức vô lượng, vừa hay có thể nhân cơ hội này đột phá Chuẩn Thánh!" "Không hứng thú!" Lâm Phàm nhận lấy Hà Đồ Lạc Thư, nói: "Đột phá Chuẩn Thánh để làm gì, lại chẳng đánh lại mấy Thánh Nhân?" "Nói nhảm!" Thông Thiên nói: "Không đánh lại Thánh Nhân, nhưng có thể vô địch dưới Thánh Nhân, có thể quét ngang Chuẩn Thánh ở Hồng Hoang!" "Nhưng mà, bây giờ ta cũng làm được mà!" "Ta..." Thông Thiên sắc mặt tối sầm: Cút.

Thánh Nhân vĩ lực tuôn ra, trực tiếp quét Lâm Phàm ra ngoài.

Đồng thời bị tiễn ra ngoài, còn có các đệ tử khác.

Đợi sau khi tất cả mọi người bị tiễn ra ngoài, con ngươi của Thông Thiên đột nhiên sắc bén, nhìn về hướng Lâm Phàm rời đi, nhàn nhạt tự nói: "Phong cách hành sự của tên này và vị đó, thật giống nhau...

Chẳng lẽ, sau lưng thật sự là vị đó đang thao túng?" Nhưng vừa nghĩ đến đây, Thông Thiên lại lắc đầu: Không thể nào, tuyệt đối không thể nào, vị đó đã sớm siêu thoát, sao lại rảnh rỗi đến gây rối giáo môn của ta?

Không thể nào! ...

Không chỉ Thông Thiên, sau khi nhìn thấy phân thân của Lâm Phàm, Nữ Oa, Lão Tử, Nguyên Thủy, Tây phương nhị thánh, Hậu Thổ, đều từng đoán, nhưng trên phân thân bị Lâm Phàm thi triển các loại quy tắc, một khi có người liên hệ phân thân với bản thể, những đạo pháp này sẽ phát huy tác dụng, cưỡng ép thay đổi tư duy của Thánh Nhân.

Đại Đạo Thánh Nhân mạnh mẽ, có thể thấy được một phần.

Bản tôn của Lâm Phàm, cũng không phải là Đại Đạo Thánh Nhân giả.

"Phàm sư thúc... thật lợi hại!" "Đúng vậy, tiểu sư thúc, Nhiên Đăng kia cũng quá yếu đi!" "Yếu à, ngươi đi đánh thử một trận cho ta xem!" Sau khi Lâm Phàm ra khỏi đạo trường, đệ tử Tiệt giáo vây quanh hắn.

"Khụ khụ khụ..." Lâm Phàm ôm bảo vật, cười cười nói: "Chuyện nhỏ, không đáng nhắc tới không đáng nhắc tới, ta chỉ tùy tiện ra tay thôi, mọi người, tan đi, khiêm tốn khiêm tốn..." Nói xong, thân hình

Lâm Phàm biến mất ở xa, bay lên đỉnh núi.

Phía sau, vô số tiếng ca ngợi của đệ tử Tiệt giáo vẫn không ngớt.

“Ai...

Phàm sư thúc thật là tấm gương của chúng ta, tài năng cao tuyệt như vậy, lại có thể khiêm tốn như vậy...” “Từ hôm nay trở đi, ta không còn sùng bái Lâm Phàm Thánh Nhân nữa, ta bắt đầu sùng bái tiểu sư thúc...” “Tiểu sư thúc là thần tượng của ta...” “Người ta muốn gả cho tiểu sư thúc cơ...” “Phụt...” ...

Trên đỉnh núi, Lâm Phàm hít sâu một hơi.

Sau đó một tay duỗi ra, vô số pháp tắc không gian đại đạo trong cơ thể bay ra, xé mở một khoảng không gian, trực tiếp bỏ qua vô số khoảng cách, trong nháy mắt đã từ đảo Kim Ngao, đến Nhân tộc.

Bên bờ Lạc Thủy.

Ở đây, Phục Hy đang ngộ đạo, ngơ ngác ngồi bên bờ nước, nhìn trời đất, nhìn nhật nguyệt tinh thần, nhìn ngày đêm thay đổi, xuân hạ luân hồi.

Ông ông ông...

Không gian khẽ rung động, Lâm Phàm hạ xuống.

“...” Phục Hy nhìn Lâm Phàm: “Tiên nhân?” “Ừ!” Lâm Phàm nói: “Ta là tiên nhân, ngươi là Phục Hy?” “Nhân tộc Phục Hy, bái kiến tiên nhân!” “Không cần khách khí!” Lâm Phàm nhàn nhạt nói: “Sau này ngươi cũng là cộng chủ của Nhân tộc, không cần hành lễ với ta.

Hôm nay ta đến đây, để tặng ngươi hai món đồ!” Ầm...

Lâm Phàm vung tay, trực tiếp tặng Hà Đồ Lạc Thư cho Phục Hy.

“...” Sau khi nhìn thấy hai món đồ này, lòng Phục Hy run lên.

Một cảm giác quen thuộc vô cùng, ùa lên trong lòng, hắn đưa tay ra, sờ lên Hà Đồ, Lạc Thư, những phù văn nhỏ bé kia, những đường vân kia, dường như đã từng vuốt ve vô số lần.

"Dám hỏi tiên nhân, đây là vật gì?" Phục Hy nhìn Lâm Phàm.

Lâm Phàm nhàn nhạt nói: "Đây là cực phẩm Tiên thiên linh bảo Hà Đồ Lạc Thư, là vật của Yêu Đế Thiên Đình Đế Tuấn, sau đó trong trận đại chiến Vu Yêu, vỡ thành hai mảnh, là Hà Đồ và Lạc Thư.

Trên bảo vật này có sự diễn hóa của âm dương, đạo lý của vạn vật, nếu ngươi dụng tâm tham ngộ, ngày sau tất có thể suy diễn thiên thời địa lợi!" "..." Phục Hy lập tức kinh ngạc, nói: "Đa tạ tiên nhân, đa tạ tiên nhân!" Nói xong, Phục Hy tiếp tục ngồi xếp bằng bên bờ sông, vừa quan sát trời đất vạn vật, nhật nguyệt tinh thần, vừa tham ngộ đại đạo trên Hà Đồ Lạc Thư.

Lâm Phàm, thì đã sớm rời đi.

Sau khi Lâm Phàm rời đi, Phục Hy tiếp tục ngồi khô héo bên bờ Lạc Thủy, tham ngộ thiên địa đại đạo, suy diễn vị trí càn khôn.

Trên Hà Đồ Lạc Thư, bay ra một luồng bảo quang lấp lánh, vô số phù văn, ngưng kết thành những đường vân huyền diệu, trong không gian nơi thân thể Phục Hy đang ở mà đan dệt, từng sợi từng sợi.

Vô số phù văn nối liền, đan dệt thành một cái kén đạo bên ngoài cơ thể Phục Hy.

Kén đạo trong suốt, từ vô số nơi ở Hồng Hoang, đều có thể nhìn thấy hình ảnh Phục Hy ngộ đạo.

Phục Hy tham ngộ thiên địa đại đạo, vị trí càn khôn, một lần ngồi, lại là mười năm.

Mười năm sau!

Một ngày nọ, bên bờ Lạc Thủy phong vân nổi lên, vô số tử khí bành trướng, tiên quang lấp lánh.

Cái kén đạo xung quanh cơ thể Phục Hy, ầm một tiếng vỡ tan.

Vô số ánh sáng bay ra, chấn động Hồng Hoang.

Ầm ầm ầm...

Trên cửu thiên, sấm sét lóe lên.

Thiên Đạo dường như cũng có cảm ứng.

"Ha ha ha ha... ha ha ha ha..." Phục Hy vui mừng khôn xiết.

Trước sau hai mươi năm ngộ đạo, sau khi có Hà Đồ Lạc Thư, cảm giác quen thuộc từ kiếp trước ồ ạt kéo đến, cuối cùng đã giúp hắn có thể tham ngộ.

"Một nguyên, lưỡng nghi, tam tài, tứ tượng, ngũ hành, lục hợp...

Giữa trời đất, cơ duyên không định, nhưng khí vận cố định, phương vị cố định.

Dùng khí vận phương vị, suy đoán cơ duyên, ắt sẽ thành công.

Thiên địa, phân thành: Càn, Đoài, Ly, Chấn, Tốn, Khảm, Cấn, Khôn tám phương vị." Phục Hy vừa nói, vừa dùng tay vẽ ra tám phù hiệu phương vị trên mặt đất.

Ông ông ông...

Chương 219

Những phù hiệu đó, biến thành phù văn màu vàng, lấp lánh tiên quang chói mắt, từ mặt đất bay lên, xoay quanh cơ thể Phục Hy, như nhật nguyệt tinh thần vây quanh.

Phục Hy hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn trời đất.

"Hôm nay, ta Nhân tộc Phục Hy, sáng lập Phục Hy Bát Quái, dùng Tiên thiên Bát Quái để xem bói cát hung, đoán thiên tượng phương vị!" "Bát Quái, thành!" Ầm ầm ầm...

Tám mai phù văn đó bay lên, xoay tròn trước mắt Phục Hy, bay vào bầu trời.

Phục Hy chân đạp âm dương, đầu đội Bát Quái, cất cao tiếng hát!

"Càn tam liên, khôn lục đoạn, chấn ngưỡng vu, cấn phúc oản, ly trung hư, khảm trung mãn, đoài thượng khuyết, tốn hạ đoạn." "Càn là trời, khôn là đất, chấn là sấm, tốn là gió, khảm là nước, ly là lửa, cấn là núi, đoài là đầm." "Bát Quái giả, trời đất tứ phương, vạn vật không gì không ở trong đó!" Ầm ầm ầm...

Trên cửu thiên, mây vàng dày đặc.

Vô số công đức mang theo huyền quang tạo hóa, bay xuống.

Kim quang đó chia làm mười phần, trong đó tám phần rơi vào cơ thể Phục Hy, một phần khác rơi vào phù hiệu Bát Quái đang bay lơ lửng trên không trung.

Phần cuối cùng, bay vào đảo Kim Ngao, đang định rơi xuống người Lâm Phàm.

Phân thân của Lâm Phàm hét lớn lên trời: "Thiên Đạo ở trên, đệ tử Phàm Lâm, nguyện ý đem một thành công đức, tặng cho Nhân tộc

Phục Hy, trợ giúp hắn tu hành!" Ầm ầm ầm...

Thiên Đạo công nhận, phần công đức cuối cùng bay đi, rơi xuống người Phục Hy.

Lượng lớn công đức gia trì, phù hiệu Bát Quái đó đã trở thành vũ khí của Phục Hy, hóa thành tám luồng sáng, bay vào tay hắn, đồng thời, khí thế trên người Phục Hy ầm ầm tăng vọt.

Kim Tiên trung kỳ!

Kim Tiên hậu kỳ!

Kim Tiên viên mãn!

Thái Ất Kim Tiên!

Đại La Kim Tiên!

Đại La Kim Tiên đỉnh phong!

Trong nháy mắt, tu vi của Phục Hy đã là Đại La Kim Tiên.

Đại La Kim Tiên, có thể siêu thoát khỏi hai dòng sông dài của vận mệnh và thời gian, là tồn tại bất hủ, minh ngộ hết thảy nhân quả, có thể nhìn thấu kiếp trước kiếp này.

Phục Hy một niệm, bản nguyên và ký ức kiếp trước, ồ ạt kéo đến.

Sinh ra ở núi Phượng Tê!

Tu hành trong Hồng Hoang!

Mò mẫm lăn lộn vô số năm, mang theo muội muội đi khắp nơi, vào được Tử Tiêu Cung.

Muội muội trở thành Thánh Nhân!

Trong Hồng Hoang, vô số chuyện cũ như mây khói trước mắt, cảm khái như cỏ dại mọc đầy trong lòng Phục Hy.

"Ha ha ha ha...

Ta là Yêu Đế của Yêu tộc... ta là tù trưởng của Nhân tộc, là Nhân Hoàng do trời định?" Phục Hy cười lớn, nụ cười khổ.

Thật không ngờ, vận mệnh lại khó lường như vậy.

Kiếp trước, hắn là Yêu Đế!

Mặc dù không đích thân tham gia, nhưng đối với việc Yêu tộc tàn sát Nhân tộc để luyện chế Đồ Vu Kiếm, Phục Hy lúc đó cũng không có bất kỳ phản đối nào.

Có thể nói, trong sâu thẳm nội tâm, hắn cũng đã ngầm đồng ý.

Nhưng ai có thể ngờ, sau khi vẫn lạc trọng sinh, lại sinh ra trong Nhân tộc do chính tay muội muội mình tạo ra.

Nhân tộc đối với Yêu tộc, từ trước đến nay đều là thù địch.

Tạo hóa trêu người à, tạo hóa trêu người!

Vậy ta rốt cuộc là Nhân tộc... hay là Yêu tộc.

Phục Hy đau khổ nhìn lên trời, hồi lâu không thể nguôi ngoai.

Cuối cùng, vào một thời điểm nào đó, trong mắt hắn có một sự minh ngộ: Yêu tộc Phục Hy đã sớm chết rồi, ta trọng sinh làm người, đương nhiên là Nhân tộc.

"Ta là Nhân tộc Phục Hy..." Phục Hy hét lớn một tiếng, âm thanh truyền khắp bốn phương, vang dội khắp vạn giới Hồng Hoang: "Từ hôm nay, ta không phải là Yêu Đế, ta là Nhân Hoàng!" Ầm ầm ầm...

Dưới cơ duyên xảo hợp, Phục Hy một niệm thanh minh.

Hà Đồ trong tay thuận thế rơi xuống, chém một nhát.

Một tôn thi của bản thân được tách ra.

Phục Hy nhận rõ bản thân, đồng thời dùng cực phẩm Tiên thiên linh bảo Hà Đồ chém rụng thi của bản thân, trực tiếp thành tựu Chuẩn

Thánh chi vị.

Ai...

Phục Hy thở dài một hơi.

Kiếp trước, là Yêu Đế, tu vi vô song, ngạo thị quần hùng.

Nhưng, cả đời bị Thiên Đạo tính kế, nửa đời đầu giúp đỡ muội muội, nửa đời sau giúp đỡ Thiên Đế Đế Tuấn, chưa bao giờ theo đuổi đạo của bản thân, đến nỗi gây ra vô biên sát nghiệt.

Giết vô số Vu tộc.

Bởi vì đại chiến Vu Yêu năm đó, hắn đích thân điều khiển Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, số người bị giết, e rằng cả Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cộng lại, cũng không thể sánh bằng.

Giết vô số Vu tộc đồng thời, cũng hại đồng bào của mình, đưa Yêu tộc vào tuyệt cảnh.

Từ góc độ đó, hắn đã giết vô số Yêu tộc.

Vậy thì...

Yêu tộc dùng hàng tỷ sinh hồn Nhân tộc để tế luyện Đồ Vu Kiếm.

Nói như vậy, với tư cách là Yêu Đế, hắn cũng có trách nhiệm không thể chối cãi.

"Ta giết Vu, giết Yêu, giết Người... có thể nói là tội ác ngập trời, ác quán mãn doanh..." Phục Hy trong một niệm, lòng sinh sám hối, vô số ác niệm từ sâu thẳm nội tâm bùng phát ra, ngưng tụ bên ngoài cơ thể, hình thành một bóng người đen kịt.

Chương 220

Ác thi!

"Trảm!" Phục Hy tay như đao hạ xuống, giơ Lạc Thư lên, chém một nhát vào ác thi.

Ác niệm kiếp này, từ đây đoạn tuyệt!

Ầm ầm ầm...

Tu vi của Phục Hy, từ Chuẩn Thánh sơ kỳ, lại tiến thêm một bước, đến Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Liên tiếp chém hai thi.

Nhưng, hắn lại không tiếp tục chém rụng.

Bởi vì!

Trong tay không còn vũ khí thích hợp nữa.

Đương nhiên, với tư cách là một đại lão từ Tử Tiêu Cung của Đạo Tổ đi ra, Phục Hy đối với việc trảm tam thi có nhận thức vô cùng sâu sắc, hắn biết, tốt nhất là dùng pháp bảo cùng bản cùng nguyên.

Cùng bản cùng nguyên, cuối cùng mới có thể bản nguyên hợp nhất, từ đó theo đuổi thánh cảnh vô thượng.

Nhưng Phục Hy lại không quan tâm nữa.

Chỉ cần trảm thi là được, không cần bản nguyên hợp nhất.

Bởi vì Phục Hy rõ ràng, hắn không thể thành Thiên Đạo Thánh Nhân, vậy thì dùng thứ gì trảm thi, thật sự không quan trọng nữa.

Phục Hy thành Chuẩn Thánh, Nhân tộc có thêm một vị đại năng.

Lúc này, Nữ Oa từ trên cửu thiên bay xuống, tay cầm một cây cổ

cầm.

"Ca ca!" Nữ Oa nhìn Phục Hy, nước mắt lưng tròng.

Đã đợi vô số năm, ca ca của nàng cuối cùng cũng đã trọng sinh, khôi phục lại ý thức và bản nguyên.

"Không dám!" Phục Hy vội vàng hành lễ với Nữ Oa, nói: "Thánh Nhân xin đừng nói vậy, Phục Hy là Phục Hy của Nhân tộc, không phải Yêu Đế của Yêu tộc, Nữ Oa nương nương xin hãy thận trọng lời nói!" "Ca ca..." Trên mặt Nữ Oa hiện lên vẻ bi thương: "Đến cả ta mà ngươi cũng không nhận nữa sao?" "Nếu ngươi không nhận ta, tại sao lúc đó lại không chém rụng thiện thi?" Phục Hy thở dài một hơi, nói: "Ai..." Tại sao lại không chém rụng thiện thi?

Chẳng phải là vì, muội muội của ta sao?

Trong thiên hạ, bất luận là phàm nhân hay tiên nhân, lại có ai có thể cắt bỏ được tình thân chí ái chứ.

"Muội muội..." Phục Hy cuối cùng cũng khó khăn mở miệng, lắc đầu, nói: "Phục Hy kiếp trước sát nghiệt quá nặng, kiếp này chỉ có thể làm một Nhân Hoàng tốt, để chuộc tội kiếp trước!" "Ừ!" Nữ Oa gật đầu, một tay duỗi ra, đưa cây đàn trong tay cho Phục Hy: "Đàn của ngươi, Phục Hy Cầm, ta đã bảo quản cho ngươi nhiều năm như vậy rồi, bây giờ vật về nguyên chủ." Phục Hy nhận lấy đàn, lại một phen cảm khái.

Tiếp theo, hắn đi khắp Nhân tộc, truyền bá thuật Tiên thiên Bát Quái trong nhân gian, trong Nhân tộc, cũng có không ít người trí tuệ, có thể suy đoán vị trí, dự đoán thiên tượng.

Từ đó, nhân loại bói toán cát hung họa phúc, đều có chỗ dựa.

Sau khi Phục Hy thành Chuẩn Thánh, lại truyền bá thuật thuần dưỡng gia cầm, trữ tồn thực vật, Tiên thiên Bát Quái trong Nhân tộc,

giành được danh vọng cực lớn trong Nhân tộc.

Lại một ngàn năm sau, thuật của Phục Hy đã truyền khắp Nhân tộc.

Phục Hy lại ra lệnh cho người quan sát thiên tượng, xác định thời tiết một năm, phân chia xuân hạ thu đông, lại đo lường số ngày trong một năm, định là ba trăm sáu mươi lăm ngày, tương hợp với số của Chu Thiên Tinh Đấu.

Pháp này, cũng được truyền bá trong Nhân tộc.

Thiên giáng công đức, Phục Hy lại dùng Phục Hy Cầm chém rụng đệ tam thi, từ đó công đức vô lượng, thành tựu tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Lúc này, trên cửu thiên, trong cung điện mà bản tôn của Lâm Phàm đang bế quan, Tây Vương Mẫu ngồi trên xe phượng hạ giới, hạ xuống trong Nhân tộc, đích thân diện kiến Phục Hy.

"Phục Hy, ngươi nên là cộng chủ của Nhân tộc, là Thiên Hoàng của Nhân Hoàng, năm sau ở Trần Đô kế vị, hãy chuẩn bị cho tốt!" "Vâng!" Đồng thời, Tây Vương Mẫu nhân danh Lâm Phàm chiếu cáo thiên hạ.

Năm sau, ngày ba tháng ba, ở Trần Đô xây đài cao.

Trên bầu trời, ngoại trừ Hồng Quân, các Thánh Nhân trong Hồng Hoang về cơ bản đều đã đến.

Tam Thanh, nhị thánh, Nữ Oa, Hậu Thổ, thậm chí bản tôn của Lâm Phàm đang bế quan, cũng dành thời gian, đích thân đến gia miện cho Phục Hy.

"Thiên Đạo ở trên, Phục Hy nên là Nhân Hoàng!" Ầm ầm ầm...

Trên cửu thiên, sấm vàng cuồn cuộn.

Lâm Phàm tay cầm Không Động Ấn, lập Hoàng.

Đồng thời, Thiên Đạo giáng xuống vô biên công đức, toàn bộ rơi vào trên người Phục Hy.

Đệ tử của Nhân giáo là Huyền Đô, còn lấy ra một đoạn Hồng Mông Tử Khí giao cho Phục Hy, Phục Hy dùng Hồng Mông Tử Khí ký thác vào Không Động Ấn, từ đó khí vận của bản thân và khí vận của Nhân tộc liên kết lại với nhau.

"Hôm nay... ta Phục Hy nên là Thiên Hoàng của Nhân tộc!" Phục Hy sau khi cảm nhận được thiên mệnh, đứng trên đài cao hét lớn một tiếng, âm thanh truyền khắp bốn phương Hồng Hoang.

Nguyên thần của Phục Hy ký thác vào Nhân tộc, mặc dù không thể đạt đến trình độ bất tử bất diệt như Thiên Đạo Thánh Nhân, nhưng khí vận và sinh mệnh của hắn, lại liên kết với Nhân tộc, chỉ cần Nhân tộc không diệt, Phục Hy tự nhiên không chết!

Đồng thời, khí vận trên người bản tôn của Lâm Phàm cũng đột nhiên tăng lên hai thành.

Không Động Ấn, có thể chiếm cứ hai thành khí vận Nhân tộc, không phải chuyện đùa.

Phục Hy ở Trần Đô hoàn thành việc xưng đế, các thánh tự mình rời đi! ...

Xưng đế xong, cũng không phải là kết thúc, đối với Phục Hy, cũng chỉ mới bắt đầu mà thôi.

Phục Hy thống trị Nhân tộc, liên tục vì Nhân tộc mà suy nghĩ, ngày đêm khổ tư, cũng từng đi sâu vào núi rừng, cũng từng hạ du sông biển.

Một ngày nọ, con trai của một vị thần tử, đột nhiên tử vong.

Thần tử đó ở trên đại điện, khóc lóc thảm thiết, kể lể với Phục Hy.

Phục Hy sau khi tìm hiểu, mới biết được một tình huống, đứa con của vị đại thần đó, là do vị đại thần đó và em gái của ông ta cùng nhau sinh sống mà sinh ra.

Phục Hy rơi vào trầm tư sâu sắc.

Vô số năm trước, hắn cũng có một đoạn kinh nghiệm, khiến hắn khắc cốt ghi tâm.

Ban đầu, không lâu sau khi tiếp quản bộ lạc Hoa Tư, khoảng hai mươi tuổi, Phục Hy dưới sự sắp xếp của mẹ, đã tìm được bạn đời.

Bạn đời đó không phải ai khác, chính là em gái ruột của hắn, Dao.

Dao dịu dàng hiểu chuyện, thông minh xinh đẹp.

Hai người ân ái, sinh ra một cô con gái đáng yêu.

Nhưng đáng tiếc, cô con gái đó khi lớn lên mười mấy tuổi, đột nhiên chết đi.

Không có bất kỳ triệu chứng nào, cũng không có bất kỳ tình huống nào.

Chương 221

Phục Hy vẫn luôn không hiểu, tại sao con gái mình lại chết đi, đau buồn chôn con gái vào Lạc Thủy, sau đó không lâu, Dao cũng vì thương nhớ con gái mà qua đời.

Phục Hy từ đó về sau, vẫn luôn là một mình.

Bây giờ đột nhiên trong đầu lóe lên hai ý nghĩ: đứa trẻ không khỏe mạnh, chẳng phải là do kết hôn cận huyết gây ra sao?

Thế là, Phục Hy đích thân đi vào Nhân tộc, từng người một quan sát.

Hai năm!

Mười năm sau, cuối cùng cũng có được đáp án.

Hắn phát hiện, những người kết hôn cận huyết, con cái thường không khỏe mạnh, có người bẩm sinh câm điếc, có người tàn tật, có người dị hình, thậm chí ngốc nghếch.

Những người không kết hôn cận huyết, con cái thường khỏe mạnh thông minh.

"Nhân loại, không thể kết hôn cận huyết!" Thế là, Phục Hy trở về vị trí Nhân Hoàng của mình, trực tiếp tuyên bố lệnh cấm: cấm kết hôn cận huyết.

Để Nhân tộc tuân thủ tốt hơn, hắn tổng kết lệnh cấm thành bốn chữ "đồng tính bất hôn" nhưng loại chuyện này, rất khó để quảng bá trong Nhân tộc.

Thế là, Phục Hy lấy mình làm gương, làm tấm gương cho cả Nhân tộc, đích thân đến một bộ lạc khác, cưới con gái của tộc trưởng bộ lạc Hữu Hùng, trở thành vợ chồng.

Ngày thành hôn, Nữ Oa Thánh Nhân trên trời tay cầm Hồng Tú Cầu, hạ xuống bộ lạc.

Ầm ầm ầm...

Nữ Oa tế ra Hồng Tú Cầu, nói: "Thiên Đạo ở trên, Nhân Hoàng của Nhân tộc Phục Hy, cùng nữ nhi của bộ lạc Hữu Hùng là Hùng Nữ kết thành vợ chồng, định ra nhân hôn trong tam hôn thiên địa nhân, nhân hôn, lập..." Ầm ầm ầm...

Trên cửu thiên, hạ xuống vô biên công đức.

Một phần chia đều cho Phục Hy và Hùng Nữ, Phục Hy trực tiếp đạt đến Chuẩn Thánh đại viên mãn, Hùng Nữ cũng tiến giai cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Một phần khác rơi xuống người Nữ Oa, nhưng đối với Nữ Oa, chẳng khác nào muối bỏ biển.

"Đa tạ Thánh Nhân!" Phục Hy dẫn theo Hùng Nữ hành lễ với Nữ Oa.

Nữ Oa hài lòng gật đầu: "Tự lo liệu cho tốt..." Nói xong, cầm Hồng Tú Cầu, đi về phía Hỗn Độn ngoài ba mươi ba tầng trời.

Phục Hy tiếp tục trị thế.

Trong Nhân tộc dốc sức đẩy mạnh chế độ hôn nhân, tiến trình xã hội nhân loại, cũng từ xã hội mẫu hệ, chuyển biến sang xã hội phụ hệ.

Phục Hy có cống hiến đối với Nhân tộc, chủ yếu là trên tiến trình văn minh nhân loại.

Bất luận là chăn nuôi, chế độ hôn nhân, đối với tiến trình văn minh nhân loại đều có tác dụng đáng kể.

Phục Hy là vị Nhân Hoàng đầu tiên, Thiên Hoàng tại vị, thời gian trị thế dài, khoảng tám vạn năm.

Trong tám vạn năm, Nhân tộc đã xảy ra những biến hóa long trời lở đất, đầu tiên là dân số, so với trước đây đã tăng lên vô số lần, thứ hai là nhân loại ngày càng cường đại, khí vận như hồng, vạn tộc Hồng Hoang đều bị đè ép.

Trong Nhân tộc, cũng xuất hiện lượng lớn người tu hành, vô số tông môn được thành lập trong Nhân tộc.

Cùng lúc đó, vì Huyền Đô là Đế sư của Phục Hy, Phục Hy về mặt tình cảm càng thiên về Nhân giáo, đối với toàn bộ Nhân tộc, đều có tác dụng dẫn dắt.

Cộng thêm Huyền Đô truyền giáo ở nhân gian tám vạn năm, đem Kim Đan đại đạo của Lão Tử truyền bá sâu rộng hơn, có thể nói, trong toàn bộ Nhân tộc, vô số người tín phụng Nhân giáo, khí vận của Nhân giáo đại trướng, không gì sánh bằng.

Sau tám vạn năm, vào cuối thời kỳ trị thế của Phục Hy, tu vi của Phục Hy cũng thuận lý thành chương đột phá, trở thành Chuẩn Thánh đại viên mãn, sức mạnh áp đảo gần như tất cả các Chuẩn Thánh trong Hồng Hoang ngoại trừ Thương Hiệt.

Cảm thấy công đức sắp viên mãn, bèn ra lệnh cho người tìm kiếm người kế nhiệm trong Nhân tộc.

Cùng lúc đó, ánh mắt của các thánh cũng chiếu rọi nhân gian đại địa, chờ đợi vị hoàng giả thứ hai của Nhân tộc, Địa Hoàng xuất hiện.

Ý chí Thiên Đạo luân chuyển, khí cơ của Nhân tộc đã xảy ra biến hóa vi diệu.

Trong Nhân tộc, một bộ tộc xa xôi, tên là bộ lạc Khương Thị, có một đứa trẻ ra đời.

Khi đứa bé trai ra đời, bầu trời Hồng Hoang đột nhiên bay đến vô số tử khí, thụy thái ngàn vạn, kim quang vạn đạo.

Trên bầu trời dường như có tiên âm réo rắt, long phượng kỳ lân hò reo trong mây ngũ sắc, mọi điềm lành đều hiện ra.

Cảnh tượng gần như y hệt như lúc Phục Hy ra đời năm đó.

Bộ lạc Khương Thị lập tức kinh hãi thất sắc.

Cha của đứa trẻ càng kích động ôm lấy đứa trẻ, nói: "Con của ta là Liệt Sơn Thị, sinh ra đã bất phàm, sau này chắc chắn sẽ là một đại năng của Nhân tộc." Vô số nam nữ già trẻ trong bộ lạc đều chúc mừng.

Ngay lúc này, không gian nơi chân trời khẽ động, một bóng người mặc áo đen đã đến nơi này.

"...Tiên nhân!" "Tiên nhân, là thần tiên!" "Thần tiên, đẹp trai quá..." ...

Không sai, người đến chính là tiểu sư thúc của Tiệt giáo, phân thân của Lâm Phàm.

Ban đầu lập công ở Bắc Hải, Thông Thiên vô cùng vui mừng, đã giao vị trí Đế sư của Địa Hoàng cho phân thân của Lâm Phàm.

Trải qua tám vạn năm tu luyện, tu vi của phân thân thuận lý thành chương, nước chảy thành sông đã trở thành Chuẩn Thánh chi vị, khiến thực lực của Lâm Phàm lại tăng thêm một bậc, nhưng trên thực tế, cũng không có biến hóa về chất, dưới Thánh Nhân vô địch, nhưng so với Thánh Nhân, lại không thể nào so sánh được.

"Đều đứng lên đi!" Lâm Phàm đến trước mặt Liệt Sơn Thị, liếc nhìn đứa trẻ, nói: "Đứa trẻ này, nên là...Ủa, khí tức này, tại sao lại quen thuộc như vậy?" Không sai, trong khoảnh khắc nhìn thấy đứa trẻ này, Lâm Phàm đã nhận ra điều bất thường.

Đứa trẻ này, không đơn giản chỉ là Địa Hoàng.

Thần thức của Lâm Phàm bay ra, kiểm tra một chút trên người đứa trẻ, lập tức khóe miệng đắng ngắt: Mẹ nó chứ, đệ tử của lão tử lại là cái đồ dễ vỡ này à?

Mẹ nó, là Hồng Vân chuyển thế.

"Thật là... vận mệnh trắc trở à!" Lâm Phàm cười khổ.

Sự kỳ diệu của luân hồi nằm ở chỗ này, có lúc sớm tiến vào luân hồi, nhưng chưa chắc đã có thể kịp thời ra khỏi luân hồi vào trần thế.

Rõ ràng Phục Hy muộn hơn Hồng Vân mấy chục vạn năm, nhưng Hồng Vân lại ra đời muộn hơn Phục Hy đúng tám vạn năm.

Thôi được rồi, mọi nhân quả, đã sớm được định sẵn.

"Liệt Sơn Thị à..." Lâm Phàm cũng không giấu diếm, trực tiếp nói với cha của đứa trẻ: "Con của ngươi, sau này sẽ là vị hoàng đế thứ hai của Nhân tộc, là cộng chủ của Nhân tộc, phải có cống hiến lớn cho nhân loại, cho nên, có thể làm đệ tử của ta!" "Vâng!" Liệt Sơn Thị run rẩy, hỏi Lâm Phàm: "Không biết tiên nhân..." "Ta là sư đệ của Thánh Nhân Tiệt giáo, cũng là Phó Giáo chủ của giáo môn, Phàm Lâm!" "Kiến tiên nhân!" Mọi người vừa nghe là Phó Giáo chủ Tiệt giáo, vội vàng lại lần nữa hành lễ.

Lâm Phàm phất tay, để mọi người đứng lên, sau đó đánh ra một luồng sáng bay vào cơ thể đứa trẻ, nói: "Đợi đứa trẻ lớn lên, ta sẽ lại đến, trước tiên hãy chăm sóc cho tốt!" ...

Nhân Hoàng giáng thế, cả Hồng Hoang đều đang chú ý.

Tiệt giáo vui mừng khôn xiết, khỏi phải nói, dù sao, Đế sư của Địa Hoàng ở Tiệt giáo, sau này khi Tiệt giáo truyền giáo, khí vận của giáo môn chắc chắn sẽ tăng lên một đoạn.

Xiển giáo cũng không vội, trong tay có đủ ba danh ngạch của Ngũ Đế, sau này khí vận giáo môn cũng sắp đến ngày rực rỡ.

Chỉ có Tây phương giáo, chảy nước miếng, không có cách nào.

Bên ao Bát Bảo Công Đức, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ngồi đối diện nhau.

Chương 222

Chuẩn Đề nói: "Sư huynh à, Nhân tộc thật phồn thịnh, nhìn Nhân giáo hiện nay truyền giáo trong Nhân tộc, khí vận của họ so với trước đây, đã tăng lên mấy lần rồi, sư huynh, chúng ta đến Nhân tộc, truyền giáo của Tây phương ta, có được không?" Tiếp Dẫn lắc đầu, nói: "Không được đâu, sư đệ, hiện nay Tam Hoàng Ngũ Đế, là lúc đại môn phương Đông đại hưng, đến cả vị Thánh Nhân trên trời kia cũng trốn tránh không ra, chúng ta nếu cưỡng ép can thiệp, e là sẽ xảy ra chuyện!" "Không sao!" Chuẩn Đề nói: "Chúng ta là Thánh Nhân không ra mặt, nhưng có thể để đệ tử truyền bá giáo thống của Tây phương giáo ở nhân gian, cũng không đến nỗi làm trái Thiên Đạo!" "Vậy..." Tiếp Dẫn đang suy nghĩ, đột nhiên chau mày.

"Sư huynh..." Chuẩn Đề cũng có cảm ứng trong lòng.

Ánh mắt hai người đồng thời chuyển hướng, rơi vào đại địa phương Tây xa hơn núi Tu Di.

Ở đó, từng luồng bảo quang màu đen xông ra, thẳng lên trời đất, trong bảo quang đó, tràn ngập vô tận sự tang thương, vô tận uy thế, dù là Thánh Nhân, sau khi nhìn thấy bảo quang đó, cũng hơi kinh ngạc.

"Trọng bảo!" Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn gần như đồng thanh.

"Đi!" Bảo vật đều sinh ra ở phương Đông, lần này lại xuất thế ở phương Tây, có nghĩa là gì?

Chẳng lẽ, phương Tây của chúng ta sắp đại hưng sao?

Hai người hóa thành lưu quang, trực tiếp phá vỡ không gian, trong nháy mắt đã đến quần sơn nơi bảo quang kia tọa lạc, đang định phá vỡ cấm chế lấy bảo vật, đột nhiên, chân trời khẽ động, mấy bóng người hiện ra.

Lão Tử, Thông Thiên, Nguyên Thủy, Nữ Oa, Hậu Thổ.

Mấy vị Thánh Nhân chỉ chậm hơn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề một chút.

"Hừ..." Vừa đến đây, Nguyên Thủy hừ lạnh một tiếng, nói: "Chuẩn Đề, muốn lấy bảo vật, đã hỏi ta chưa?" Nhìn thấy mọi người khí thế hung hăng, Chuẩn Đề lúc đó nổi giận: "Các vị, đây là bảo vật của phương Tây trên đất phương Tây của ta, người phương Đông, chẳng lẽ muốn cưỡng ép lấy bảo vật của phương Tây chúng ta sao?" "Vô Lượng Thiên Tôn!" Tiếp Dẫn cũng niệm một tiếng đạo hiệu: "Các vị sư huynh, chẳng lẽ muốn ỷ thế hiếp người!" "Bảo vật không phân đông tây!" Lão Tử mở miệng: "Chỉ hỏi có duyên hay không, nếu không, Hồng Hoang chẳng phải sẽ loạn sao?" "Đúng vậy!" Nguyên Thủy lại lần nữa mở miệng: "Năm đó bảo vật trên núi Côn Luân của ta, Lâm Phàm sư huynh lấy đi, ba huynh đệ chúng ta cũng không hề..." ...

Sắc mặt Chuẩn Đề tối sầm: Không hề?

Còn mặt mũi không, không phải đã đánh người ta rồi sao?

"Ầm..." Thông Thiên không nói gì, trực tiếp ra tay, tóm lấy luồng bảo quang màu đen vào tay, nhìn một cái, mày hơi nhíu lại, nói: "Ma khí..." "?" Các thánh hơi kinh ngạc: Ma khí.

Trên đại lục Hồng Hoang, vô số năm, chỉ có đạo, sao lại có ma?

Ma?

Đó là thế lực của Ma tộc La Hầu năm đó, trong đại kiếp Long Hán cùng Đạo Tổ đại biểu cho đạo tranh đoạt thân phận người phát ngôn của trời đất, kết quả bị Đạo Tổ đánh bại, từ đó không còn hiện thế.

Nhưng... bây giờ, lại xuất hiện?

"Hẳn là một kiện ma binh!" Thông Thiên nhìn mọi người, hẳn có

quyền phát ngôn nhất.

Bởi vì năm đó Tử Tiêu Cung tứ bảo, Đạo Tổ đã ban Tru Tiên Tứ Kiếm và Tru Tiên Trận Đồ mà La Hầu năm đó yêu thích nhất.

"Ma binh...

Chẳng lẽ..." Chuẩn Đề nhìn Tiếp Dẫn.

Những người còn lại, cũng đều có tâm tư riêng.

Nếu là thần binh của Ma tộc La Hầu, vô số năm, bảo vật đó chưa từng xuất thế, chắc chắn là...

Thí Thần Thương.

Thí Thần Thương!

Mặc dù không thuộc phạm trù pháp khí, không phân Tiên thiên cũng không phân Hậu thiên, và cách phân chia cấp bậc của pháp khí cũng không giống nhau.

Nhưng mọi người đều biết, cấp bậc của Thí Thần Thương, tuyệt đối đã đạt đến chí bảo.

Sát phạt vô song, tương truyền trên Thí Thần Thương, còn có một đạo sát lục đại đạo phù văn, dù chỉ có thể tham ngộ năm phần, cũng có thể tung hoành Hồng Hoang, Thánh Nhân nếu có được thứ này, tuyệt đối có thể nâng cao thực lực của bản thân lên một bậc.

"Ầm..." Không hề có dấu hiệu!

Chuẩn Đề vung tay, vô tận pháp lực cuồn cuộn ra, hình thành một bức tường, ngăn cách Nữ Oa, Tam Thanh, Hậu Thổ năm người ở bên ngoài.

Lúc này, Tiếp Dẫn phối hợp ăn ý, cũng không quan tâm, trực tiếp vươn bàn tay lớn, thám vào sâu dưới lòng đất trong sơn giản, hy vọng có thể trực tiếp lấy bảo vật ra.

Phía sau, Chuẩn Đề đã tranh thủ được cho hắn một tích tắc thời gian.

Ầm...

Cùng lúc đó, Tam Thanh, Nữ Oa, Hậu Thổ cùng ra tay, pháp lực đánh về phía Chuẩn Đề.

Muốn nuốt một mình?

Không có cửa đâu!

Ầm ầm ầm...

Thân thể Chuẩn Đề lập tức bị đẩy bay đi, tiên huyết văng khắp trời, vô tận huyết vũ rơi xuống đại địa, làm vỡ nát núi non, lại diễn hóa ra vô số sinh linh Tiên thiên.

Chuẩn Đề vẫn lạc.

Thánh Nhân vẫn lạc, trời đất cùng bi thương.

Nhưng mà, cũng chính là Chuẩn Đề đã dùng sự vẫn lạc của bản thân làm cái giá, để tạo ra cho Tiếp Dẫn một hơi thở thời gian.

Nhưng đáng tiếc.

Tay của Tiếp Dẫn thâm nhập vào vực sâu vô tận, lại không hề mò được bảo vật, mà lại trùng hợp tóm được một đoàn ma đạo bản nguyên từ dưới lòng đất lên.

Ầm...

Đạo và ma, ví như âm và dương, tương sinh tương khắc, nhưng không tương dung.

Tiếp Dẫn dùng thân đạo pháp đạo tắc, sau khi tóm được ma nguyên đó, lập tức bị bản nguyên thiêu đốt thân thể.

Ầm...

Phía sau, công kích của năm người lại đến, Tiếp Dẫn cũng vẫn lạc.

Nhưng, cũng chỉ mấy hơi thở thời gian, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn lại lần nữa phục nguyên, trọng sinh.

"...

Bắt nạt người quá đáng..." Chuẩn Đề chỉ vào năm người hét lớn.

Năm người lại không thèm để ý.

"Hừ..." Tiếp Dẫn hừ lạnh một tiếng, hai người lại đứng vững, trở về trạng thái ban đầu.

Nhưng, lần này vấn đề nan giải rồi: bảo vật e rằng chỉ có một kiện, ở dưới lòng đất, bất luận ai đi lấy bảo vật, e là đều sẽ bị những người còn lại liên thủ công kích.

Vậy thì dường như đã rơi vào thế bí.

Đương nhiên, Lão Tử có Nhất Khí Hóa Tam Thanh, nhưng lại không dám dùng.

Nếu không phải lúc bảo mệnh quan trọng, chắc chắn sẽ không dùng.

Chương 223

"Thôi thôi..." Nữ Oa lắc đầu, nói: "Nếu là ma vật, bản cung không có hứng thú với ma binh, các ngươi tranh đoạt đi!" Nói xong, Nữ Oa hóa thành một luồng lưu quang bay đi.

Hậu Thổ bấm ngón tay một cái, cũng biết được thứ ở dưới, cười lạnh nói: "Bản cung về tham ngộ đại đạo, không tham gia náo nhiệt nữa!" Hậu Thổ vốn không có hứng thú với bảo vật, mục đích của nàng, là xem Lâm Phàm có đến không, nếu Lâm Phàm không đến, nàng cảm thấy cũng không cần thiết phải lãng phí thời gian vào một kiện ma binh quèn.

Dù sao... luân hồi đại đạo của nàng, sắp viên mãn, về ngộ đạo, mới là chuyện quan trọng nhất.

Trong nháy mắt, trên sân chỉ còn lại năm người.

Tam Thanh, nhị thánh.

Nhưng năm người, lại đại biểu cho bốn phe thế lực, Tam Thanh là một thể, nhưng bây giờ lại không phải, đặc biệt là Nguyên Thủy và Thông Thiên hai người, đang mâu thuẫn không thể hòa giải.

Vậy bảo vật phải làm sao?

Mọi người lại gặp khó khăn.

Bất luận là Thông Thiên hay Nguyên Thủy, ai nếu đi lấy bảo vật, chắc chắn sẽ bị đối phương công kích, vậy thì Tây phương nhị thánh nếu nhân cơ hội ra tay, sẽ có lợi cho họ.

Sự việc rơi vào bế tắc.

Ngay lúc này, bầu trời "rẹt" một tiếng, bị xé ra một lỗ hổng.

Sau đó...

đệ tử Tây phương giáo bay ra, rơi xuống bên cạnh Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, chính là Già Diệp đạo nhân, Dược Sư đạo nhân và Di Lặc đạo nhân.

Rào rào...

Không chỉ Tây phương giáo, người của Xiển giáo, Nhân giáo và Tiệt giáo, dường như cũng đã đến.

"Thế này đi!" Nhìn thấy đệ tử đều đã đến, Tây phương giáo Chuẩn Đề đột nhiên mắt sáng lên, nói: "Bần đạo có một chủ ý, nếu bảo vật tranh chấp không dứt, không bằng để đệ tử xuống dưới, mỗi người tự dựa vào cơ duyên, thế nào?" Sở dĩ nói như vậy, là vì hắn đã nhìn ra một vấn đề.

Tiệt giáo chỉ có Đa Bảo và Triệu Công Minh, người mạnh nhất là Phàm Lâm không có ở đây; Xiển giáo, Phó Giáo chủ Nhiên Đăng cũng không có, đệ tử Nhân giáo chỉ có một mình Huyền Đô.

Cho nên bất luận về số lượng, hay về tu vi, Tây phương giáo đều chiếm một chút ưu thế.

"Được!" Không ngờ Lão Tử lại đồng ý ngay: "Mỗi người tự dựa vào cơ duyên!" "Ta không có ý kiến!" Nguyên Thủy cũng rất tự tin vào đệ tử của mình, dù sao đệ tử các giáo môn ở dưới, cũng chưa từng giao thủ, ai cũng cho rằng đệ tử của mình mạnh nhất.

"Ta cũng đồng ý!" Thông Thiên vung tay.

Sau đó Đa Bảo và Triệu Công Minh đi ra.

Mọi người đều không có dị nghị, nhanh chóng xác lập phương án.

Xiển giáo hai người Quảng Thành Tử và Thái Ất Chân Nhân; Tây phương giáo hai người, Dược Sư đạo nhân và Di Lặc đạo nhân, Nhân

giáo một người, không có cách nào, Lão Tử chỉ có một đệ tử, tuy có chút thiệt thòi, nhưng mọi người đồng ý để Huyền Đô mang theo Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp của Lão Tử đi vào.

Thông Thiên nói: "Ta cũng đi hai người!" Triệu Công Minh và Đa Bảo đứng ra phía trước, ý tứ rõ ràng.

"Được thôi!" Lão Tử vung tay: "Đi đi!" vèo...

Mọi người hóa thành lưu quang, từng người một tranh nhau, tiến vào ma quật dưới lòng đất.

Đợi những luồng lưu quang đó tiến vào lòng đất, mọi người quay đầu lại nhìn: Ủa, không đúng.

Tiệt giáo không phải đi vào hai người sao, tại sao Triệu Công Minh vẫn ở đây?

"Công Minh sư điệt, sao ngươi không đi?" Lão Tử hỏi Triệu Công Minh.

Triệu Công Minh nói: "Ồ... không phải là hai người sao, vừa rồi Tiệt giáo của ta đã vào hai người rồi!" "Hai người?" Chuẩn Đề có một dự cảm không lành.

"Không sai!" Lúc này, Thông Thiên cười nói: "Đệ tử tệ phái Đa Bảo đã vào trong đó, ha ha, quên không nói với các vị, Phó Giáo chủ tệ phái Phàm Lâm, thực ra cũng đã vào trong đó!" "?" Các thánh lập tức đại nộ: "Gian lận..." "Ầm..." "Bành..." Đại nộ không chỉ có Tây phương nhị thánh, còn có Nguyên Thủy.

Nguyên Thủy lập tức tế ra Ngọc Như Ý sơ lý thiên cơ, phong tỏa một phương trời đất, Tây phương nhị thánh vung tay, Hàng Ma Xử và Lục Căn Thanh Tịnh Trúc liền tế ra, bay vào bầu trời.

Nhưng, may mà Lão Tử không động, đứng yên trong hư không không nhúc nhích.

Ầm...

Thông Thiên không cam chịu yếu thế, chân khẽ động, một tấm vải rách bay ra, vây quanh xung quanh, một lớp phòng ngự vô song hiện lên.

Bốn người đối đầu.

Thông Thiên nói: "Bản thánh lúc nào gian lận, rõ ràng là mỗi giáo môn ra hai người, các ngươi có nói Phó Giáo chủ của ta không thể tham gia đâu!" "Nói bậy..." Nguyên Thủy đại nộ: "Nếu đã muốn tham gia, tại sao không sớm hiện thân?" "Sớm đã hiện thân rồi, tại ngươi mắt kém, không nhìn thấy thôi!" "Bành..." "Ầm..." Bốn người đối đầu mấy chiêu, phát hiện hoàn toàn không có ý nghĩa.

Thánh Nhân đánh nhau ngoài việc mất chút mặt mũi, thì có ý nghĩa gì.

Cho nên, bốn người nhanh chóng dừng tay, ánh mắt đều đổ dồn xuống dưới.

Cũng kỳ lạ, dưới lòng đất trong sơn giản, ma khí ngút trời, nhưng lại giống như một thế giới khác, đến cả thần thức của Thánh Nhân, cũng không thể tra xét được chuyện gì xảy ra bên trong.

"La Hầu, quả thực có mấy phần bản lĩnh..." Lão Tử gật đầu.

Năm đó lúc đại chiến đạo ma, bất luận là Đạo Tổ Hồng Quân, hay Ma Tổ La Hầu, hai người đều chưa thành thánh, thực lực năm đó còn xa mới bằng Tam Thanh và nhị thánh hiện tại, nhưng truyền thuyết về trận chiến sinh tử của La Hầu và Hồng Quân, lại lưu truyền mãi mãi.

Bây giờ xem ra, cũng không chỉ là danh tiếng, thực lực của La Hầu tên đó, tuy chưa đạt đến Thánh Nhân, nhưng dưới sự gia trì của pháp bảo, rất có khả năng siêu việt Á Thánh, tiếp cận Thánh Nhân. ...

Dưới lòng đất!

Sáu luồng lưu quang bay vào, rơi xuống một thế giới kỳ lạ.

Trong thế giới này, vô tận ma khí bốc hơi, có một sự kêu gọi nguyên thủy, khiến lòng người dao động.

Nhưng, sáu người đều là đại năng, tu vi thông thiên, sớm đã là Chuẩn Thánh, tự nhiên không bị ma khí ảnh hưởng.

"Thật kỳ lạ...

Đa Bảo huynh...Ủa…" Mọi người nhìn về phía Đa Bảo, chỉ thấy bên cạnh Đa Bảo không biết từ lúc nào lại có thêm một người.

Người đó hoàn toàn không phải là Triệu Công Minh, mà là người đã một chiêu nghiền ép Nhiên Đăng ở Bắc Hải, khiến vô số đại năng Chuẩn Thánh Hồng Hoang phải chú ý: Phó Giáo chủ Tiệt giáo, Lâm Phàm, Phàm Lâm!

Dược Sư, Di Lặc, Huyền Đô, Quảng Thành Tử, Thái Ất Chân Nhân.

Ánh mắt của năm người, đều kinh hãi nhìn Lâm Phàm.

Lâm Phàm cười như không cười: "Các vị, chào buổi tối..." "....." Mọi người cười khổ.

Mẹ nó, thế này, lão tử chơi cái gì nữa!

"Thái Ất sư điệt, sao vẻ mặt khó coi vậy?" Lâm Phàm nhìn Thái Ất Chân Nhân, cười nói: "Đúng rồi, lần trước không phải muốn khiêu chiến ta sao, ta suýt quên mất, hay là, chúng ta ở đây phân thắng bại?" "Không không không..." Thái Ất Chân Nhân lập tức hèn: "Sư điệt không dám, ngài pháp lực thông thiên, tiểu điệt cam bái hạ phong, ta nhận thua!" "Không thú vị!" Lâm Phàm hít sâu một hơi, không để ý đến mấy người này nữa, ánh mắt chuyển hướng nhìn về phương xa.

Thế giới này cũng không lớn, dường như tương đương với một

đại thiên thế giới.

Chương 224

Nhưng thế giới này, lại không phải là tồn tại trong thế giới Hồng Hoang, nói khó nghe một chút, đây là thế giới do ma sáng tạo ra.

Hoặc có lẽ, cũng có thể là nơi phong ấn của Ma Tổ La Hầu năm đó?

Không đoán ra được.

Thân hình Lâm Phàm bay lên, hóa thành lưu quang rơi xuống một ngọn núi cao, ánh mắt và thần thức đồng thời bay ra, cảm nhận được vô tận ma khí phun trào.

Đồng thời!

Ánh mắt Lâm Phàm rơi vào một đống chất nhầy đen kịt. ...

Con ngươi Lâm Phàm quét qua, lập tức hiểu ra: Ma đạo bản nguyên?

Ma đạo, không thuộc về đại đạo, cũng không nằm trong phạm trù của Thiên Đạo, thậm chí, không thuộc về phạm trù của đạo.

Ma là ma.

Ma và đạo, là tồn tại đối lập.

Theo lý luận cô âm không sinh, độc dương không trưởng, trong thời gian nếu đã tồn tại tam thiên đại đạo, vậy thì chắc chắn tồn tại tam thiên đại ma.

Nhưng Lâm Phàm cũng không dám chắc chắn có thật sự tồn tại không, vì thứ này thực sự quá huyền huyễn.

Nhưng không quan tâm, bây giờ cứ thu lấy những ma đạo bản nguyên này đã rồi nói sau.

“Thu...” Lâm Phàm vung tay, vũng chất nhầy màu đen đó bay ra, tìm một không gian bảo vật để chứa.

Di... chỉ trong nháy mắt, Lâm Phàm phát hiện không gian bảo vật bị thiêu xuyên.

“...” Tình huống này, cũng khiến Lâm Phàm kinh hãi thất sắc, vội vàng vứt ma đạo bản nguyên ra, đặt lại vào vũng đó.

Xèo xèo xèo...

Một kiện thượng phẩm Tiên thiên linh bảo, cứ thế bị ăn mòn.

“Tại sao lại như vậy?” Con ngươi Lâm Phàm hơi nhíu lại.

Nghĩ một lúc, Lâm Phàm cảm thấy, hẳn là vấn đề thuộc tính.

Đạo là đạo, ma là ma!

Hai thứ này có quan hệ đối lập, không tương dung, dùng pháp bảo đạo gia để chứa bản nguyên của ma, không hỏng mới lạ!

Ầm...

Ầm...

Sau Lâm Phàm, những người còn lại cũng đều lần lượt rơi xuống đỉnh núi.

“Ủa, ma đạo bản nguyên...” “...” “Đồ tốt...” “Thu...” ...

Rõ ràng, sau khi đệ tử các giáo môn khác nhìn thấy và nhận ra ma đạo bản nguyên, lập tức phát cuồng, trực tiếp lấy bảo vật ra tranh đoạt.

Không cần biết là bản nguyên gì, mẹ nó đều là bản nguyên!

Trong Hồng Hoang, quý giá nhất, chính là bản nguyên!

Dược Sư, Di Lặc, Quảng Thành Tử, Thái Ất Chân Nhân, Huyền Đô và Đa Bảo đều đi tranh giành.

Nhưng Lâm Phàm lại lặng lẽ kéo tay Đa Bảo lại.

Đa Bảo hiểu ý, liền trực tiếp không thu nữa.

Nhưng những người còn lại thì đều thu.

"Xèo xèo xèo..." Trong nháy mắt!

Cảm giác bị thiêu đốt truyền đến.

Đó là tiếng ma đạo bản nguyên thiêu đốt đạo pháp.

"...!" "Không ổn rồi!" Mọi người vội vàng vứt ma đạo bản nguyên ra.

Nhưng đã quá muộn.

Pháp bảo đều bị thiêu hỏng rồi.

Với tốc độ của Lâm Phàm, thượng phẩm Tiên thiên linh bảo còn bị ma đạo bản nguyên xâm thực thiêu xuyên, huống chi là người khác?

"Pháp bảo của ta..." "Trung phẩm Tiên thiên linh bảo của ta..." "Ta..." Mọi người đều mặt mày khổ sở than vãn.

Chỉ có Huyền Đô ngơ ngác đứng tại chỗ.

"Oa..." Đợi sau khi mọi người than vãn xong, hắn mới "oa" một tiếng khóc lớn, thê thảm đến mức nào thì thê thảm đến mức đó.

"Ủa...

Huyền Đô sư huynh, sao vậy?" Đa Bảo tò mò hỏi Huyền Đô.

Huyền Đô lau nước mắt nói: "Ta... ta dùng Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp của sư tôn..." Phụt...

Phụt phụt...

Mọi người sau khi nghe tin này, trực tiếp cười phun.

Đến cả Lâm Phàm cũng cười đến run rẩy.

Mẹ nó, Huyền Đô thật là tham lam, dùng Linh Lung Tháp để thu ma đạo bản nguyên, không biết sau khi ra ngoài, Lão Tử sẽ rút gân, đánh đập, hay là tẩn cho hắn một trận đây?

Lâm Phàm liếc nhìn Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp một cái, phát hiện nó cũng chỉ bị tổn hại một chút thôi, cũng không bị phá hủy, nếu Lão Tử chịu bỏ ra, tìm chút công đức và bản nguyên, là có thể tu sửa được.

Ừm... chí bảo là đồ tốt, đáng tiếc bản tôn không cho ta!

"Đáng tiếc thật!" Đa Bảo nhìn vũng bản nguyên Ma Đạo trước mặt, nói: "Đúng là thứ tốt, có thể ăn mòn đạo pháp, nếu dùng vật này để đấu pháp thì chắc chắn sẽ rất hữu dụng!" Lâm Phàm giơ ngón tay cái lên với Đa Bảo.

Không sai, nếu dùng trong đấu pháp, dù chỉ để Thánh nhân dính phải một chút thôi cũng đủ cho họ ăn một quả đắng.

Chẳng phải lúc nãy khi Tiếp Dẫn cưỡng ép đoạt bảo, một tay tóm lấy thứ này, kết quả đã ăn mòn trực tiếp bàn tay của Tiếp Dẫn Thánh nhân đó sao?

Chương 225

Trượng Lục Kim Thân của Thánh nhân còn như vậy, huống chi là tu sĩ bình thường?

"Đáng tiếc!" Đa Bảo lắc đầu: "Nhưng trên đời lại không có pháp khí nào có thể thu nó lại!" "Không thu lại thì làm sao bây giờ?" Quảng Thành Tử nhìn vũng bản nguyên Ma Đạo lớn trước mặt, tựa như một cái hồ.

Vô tận ma khí đang bốc lên từ dưới đáy hồ.

Không khó để tưởng tượng, nếu thế giới này thật sự tồn tại Thí Thần Thương, thì nó nhất định nằm bên dưới bản nguyên Ma Đạo.

"Tránh ra, để ta!" Lâm Phàm phất tay, xua mọi người ra xa.

Sau đó vung tay lên: "Thu..." Rầm rầm rầm...

Cả một vũng bản nguyên Ma Đạo cuồn cuộn bay về phía Lâm Phàm.

"..." "Không phải chứ, hắn có thể chịu được ma đạo chi lực sao?" "Không thể nào, ngay cả kim thân của Thánh nhân cũng bị ăn mòn, hắn có đức hạnh gì mà làm được?" Mọi người đều kinh hãi thất sắc nhìn Lâm Phàm.

Nhưng Lâm Phàm vẫn tiếp tục thu, chỉ trong một tuần trà đã thu sạch sẽ bản nguyên nơi đây.

Những thứ bình thường tự nhiên không thể chứa nổi bản nguyên Ma Đạo.

Thế giới Hỗn Độn có được không, Lâm Phàm không biết, nhưng cho dù có thể, nếu đặt bản nguyên Ma Đạo vào thế giới Hỗn Độn, e rằng cuối cùng nó cũng sẽ bị Hỗn Độn chi phong nghịch chuyển thành

địa hỏa thủy phong.

Lâm Phàm dùng chính là Hệ thống.

Đúng vậy!

Hệ thống ràng buộc thực chất là ràng buộc vào ý thức của Lâm Phàm, chứ không phải trên thân thể.

Tất cả các hệ thống, bản tôn có thể dùng, phân thân tự nhiên cũng có thể dùng.

Trước đó hệ thống nâng cấp, rơi vào trạng thái ngủ say, nhưng có một chức năng vẫn có thể mở ra, đó là nhà kho.

Nhà kho hệ thống mở ra, Lâm Phàm thử một chút, đem bản nguyên Ma Đạo bỏ vào, phát hiện hệ thống hoàn toàn không có vấn đề gì.

Trong ánh mắt kinh hãi của mọi người, Lâm Phàm thu toàn bộ bản nguyên trong vũng nước.

Sau đó, vũng nước cạn đáy, lộ ra một hẻm núi khô khốc.

Dưới hẻm núi, từng đạo ánh sáng đen kịt bắn ra, xuyên thủng bầu trời.

"Bảo vật..." "Bên dưới có bảo vật!" "Đi!" Quảng Thành Tử, Thái Ất Chân Nhân, Dược Sư và Di Lặc đi xuống, mỗi người một quyền, đập nát lớp đất đá, để lộ ra thứ bên dưới.

Không sai!

Là Thí Thần Thương.

Cây trường thương màu đen đó dài vạn dặm, thô mấy trăm dặm.

Đen kịt, tỏa ra bảo quang.

Trên thân thương, từng đạo phù văn màu đen lấp lánh, phát ra ánh sáng đen, lại tổ hợp thành một phù văn khổng lồ vô cùng trong hư

không.

"...Sát Lục Đại Đạo!" "Phù văn Sát Lục Đại Đạo!" Mọi người kinh ngạc nhìn cây đại thương trước mắt, ai nấy đều nóng lòng muốn thử, trong mắt ánh lên một khao khát nào đó.

Mặc dù ma khí bốc lên từ đại thương, nhưng không thể ngăn cản được lòng tham của con người.

"Ầm..." Quảng Thành Tử ra tay trước tiên, pháp lực hóa thành bàn tay khổng lồ, chộp về phía trường thương.

Xoẹt...

Không ngoài dự đoán, ma khí trên Thí Thần Thương bay ra, trực tiếp đánh nát bàn tay đạo pháp của Quảng Thành Tử.

"Ta..." Ầm...

Dược Sư hai tay cùng lúc ra chiêu, kết thành hai thủ ấn khổng lồ, ôm lấy Thí Thần Thương.

Đáng tiếc!

Kết quả cũng giống như Quảng Thành Tử, thủ ấn vừa kết thành đã bị xé nát ngay lập tức.

"Tất cả tránh ra cho ta!" Lâm Phàm hét lớn, thân thể bay vào hư không, trong tay vung ra vô tận pháp lực, một quyền nện về phía Thí Thần Thương.

Nắm đấm khổng lồ đó không vì là của Lâm Phàm mà được đối xử khác biệt.

Thí Thần Thương vẫn tỏa ra ánh sáng, xuyên thủng pháp lực.

"Nữa!" Lâm Phàm hét lớn, lần này không dùng pháp lực nữa, mà trực tiếp dùng nắm đấm nện tới, một quyền đấm thẳng vào Thí Thần Thương.

Xoẹt...

Ma hỏa màu đen sôi trào.

Nhưng nó lại không gây ra thương tổn nào cho Lâm Phàm.

Phụt...

Lâm Phàm mở miệng, phun một ngụm máu vàng lên Thí Thần Thương.

Sau đó, trên Thí Thần Thương như được khắc một dấu ấn, một luồng khí tức tâm linh tương thông với Lâm Phàm truyền đến.

Lâm Phàm lập tức cười ha hả.

Đoán không sai.

Thí Thần Thương là thánh binh của Ma Đạo, không phải Tiên Thiên Linh Bảo cũng không phải Tiên Thiên Chí Bảo.

Nếu phải nói, nó là một món ma bảo.

Những bảo vật thông thường phải lấy được trước, sau đó từ từ luyện hóa cấm chế, rồi mới quy về sở hữu của mình.

Nhưng ma bảo thì khác, ma bảo phải nhỏ máu nhận chủ trước, sau đó có thể trực tiếp chiếm hữu.

Ma bảo không có cấp bậc cấm chế, chỉ cần dùng máu tươi của chủ nhân tưới lên là được.

"Ra cho ta..." Ầm ầm ầm...

Theo tiếng gầm của Lâm Phàm, một cây đại thương dài vạn dặm từ từ được rút lên khỏi mặt đất, vươn thẳng vào hư không, sừng sững trên mặt đất.

Mũi thương đen kịt cắm vào đại địa.

Đuôi thương đen nhánh vươn tận trời cao.

Vù...

Một khắc sau, một luồng khí tức bá đạo tuyệt luân truyền ra từ Thí Thần Thương, uy áp vạn cổ, trấn áp chư thiên vạn giới.

"..." Mấy người nhìn cây thương khổng lồ, rơi vào chấn động sâu sắc.

Chương 226

"Thu!" Lâm Phàm hét lớn.

Thí Thần Thương theo tiếng gọi mà biến đổi, ầm một tiếng thu nhỏ lại, rơi vào tay Lâm Phàm, chỉ còn dài một trượng, to bằng cổ tay.

Nhưng sau khi Lâm Phàm nắm lấy Thí Thần Thương, trong lòng hắn đột nhiên kinh hãi.

Trên Thí Thần Thương dường như mọc ra một cái miệng, điên cuồng hấp thu tinh huyết trong cơ thể hắn.

Hô hô hô...

Chỉ trong nháy mắt, hơn một nửa tinh huyết trong cơ thể Lâm Phàm đã bị hút đi.

Phụt...

Lâm Phàm thật sự muốn khóc.

Lẽ nào, đây là báo ứng sao?

Năm đó lão tử ép máu vô số, hôm nay lại bị Thí Thần Thương ép máu?

Thiên đạo luân hồi, báo ứng không sai, quả là như vậy!

Sau khi tinh huyết màu vàng kim bay vào Thí Thần Thương, màu sắc của thân thương cũng thay đổi.

Thí Thần Thương biến thành màu vàng, còn phù văn sát lục trên thần thương lại biến thành màu đỏ tươi, từ từ dung nhập vào thân thương, biến mất không thấy.

"Sát..." Lâm Phàm hai mắt đỏ ngầu, đâm một thương về phía trước.

Ầm ầm ầm...

Một vùng hư không sụp đổ.

Bành...

Ngay sau đó, toàn bộ không gian Ma Đạo bắt đầu sụp đổ.

Hóa ra, không gian dưới lòng đất này chỉ là một không gian do Thí Thần Thương tạo ra mà thôi.

"Ầm..." Lâm Phàm một thương đâm thủng cả thế giới, mang theo năm sáu đạo lưu quang bay ra, đáp xuống thế giới Hồng Hoang.

Các Thánh nhân đang chờ đợi ở trên lập tức nhìn xuống.

Sau đó, Thông Thiên liền vui mừng khôn xiết, cười ha hả nói: "Quả nhiên là Thí Thần Thương!" "Ầm..." Bên cạnh, Nguyên Thủy không nói hai lời, trực tiếp lật cổ tay, vô tận thánh nhân vĩ lực hóa thành huyền hoàng, bao phủ xuống đỉnh đầu Lâm Phàm!

Trong mắt Nguyên Thủy ánh lên một vẻ điên cuồng nào đó.

Thực lực của Xiển giáo trước giờ vẫn luôn nhỉnh hơn Tiệt giáo một chút.

Nhưng vì sự xuất hiện của Lâm Phàm, hai đại giáo môn trong nháy mắt đã đảo ngược tình thế, hiện tại Tiệt giáo đang đè đầu cưỡi cổ Xiển giáo.

Không nói gì khác, chỉ bằng sức chiến đấu vô địch dưới Thánh nhân của Lâm Phàm, bằng một chiêu khóa chặt Nhiên Đăng của Lâm Phàm.

Nguyên Thủy không thể để hắn sống.

Hôm nay vừa hay có cơ hội, ta không nhân cơ hội này diệt ngươi sao?

Đương nhiên là phải diệt.

Nguyên Thủy đã có sẵn tâm tư này, Tây Phương giáo cho đến Nhân giáo cũng đều như vậy.

Tây Phương giáo thì hả hê trong tai họa của người khác.

Lão Tử thì khoanh tay đứng nhìn.

Ông ta cũng không muốn thấy Tiệt giáo có một kẻ quái thai như vậy phá vỡ cục diện của các giáo môn trong Hồng Hoang.

"Ầm ầm ầm..." Nguyên Thủy dường như đã có chuẩn bị từ trước, thấy Lâm Phàm đâm thủng thế giới tiến vào Hồng Hoang, ngay lập tức giơ tay, chụp xuống đỉnh đầu Lâm Phàm.

Vĩ lực của Thánh nhân giáng xuống, bao trùm trời đất.

Lâm Phàm phảng phất như đang đối mặt với cả trời đất, tuy phân thân của Lâm Phàm có sự lĩnh ngộ sâu sắc đối với đại đạo pháp tắc, nhưng đối mặt với Thánh nhân, đại đạo pháp tắc lại không thể chuyển hóa thành sức mạnh.

"Nguyên Thủy, ngươi dám..." Vào lúc này, Thông Thiên hét lên một tiếng như sấm sét, lập tức nổi giận: Tiệt giáo ta vừa mới có được một đệ tử phi thường, ngươi dám ra tay với hắn.

Ầm...

Thông Thiên không nói hai lời, trực tiếp tế ra Tru Tiên Trận Đồ, hóa thành một đạo phòng ngự vô song, chắn giữa Nguyên Thủy và Lâm Phàm.

Nhưng!

Thông Thiên so với Nguyên Thủy, đã chậm một nhịp.

Bành...

Vĩ lực của Nguyên Thủy trực tiếp đánh bay Tru Tiên Trận Đồ, sức mạnh tuy bị giảm đi tám phần, nhưng cuối cùng vẫn còn hai phần thánh nhân chi lực, rơi xuống đỉnh đầu phân thân của Lâm Phàm.

Làm sao bây giờ?

Lâm Phàm khẽ nheo mắt.

Lúc này, tuy chỉ có hai phần thánh nhân chi lực, nhưng tuyệt đối không phải thứ hắn có thể chống lại.

"Thời gian đại đạo... ra..." Lâm Phàm lúc này cũng không còn quan tâm nhiều như vậy nữa, vung tay lên, từng lớp phù văn thời gian màu vàng bay ra, chặn lại đòn tấn công của Nguyên Thủy.

Phù văn thời gian không thể chặn được đòn tấn công.

Lâm Phàm chỉ là đánh tráo khái niệm, làm cho tốc độ của đòn tấn công giảm chậm lại không chỉ mười vạn lần.

Phần còn lại, chỉ có thể trông chờ vào Thông Thiên.

Nếu Thông Thiên phản ứng kịp, lão tử sẽ bình an vô sự, nếu phản ứng không kịp, e rằng bản tôn phải ngưng luyện lại phân thân một lần nữa.

Nhưng, kết quả cuối cùng không làm Lâm Phàm thất vọng.

Thông Thiên hét lớn một tiếng, lại lần nữa ra tay, đưa tay kéo Lâm Phàm ra khỏi vô tận thời gian trận pháp.

Ầm ầm...

Hai phần công kích cuối cùng, lại toàn bộ rơi xuống phía sau.

Mà những người phía sau lại xui xẻo rồi.

Bành...

Bành bành...

Chương 227

Liên tiếp mấy tiếng nổ vang lên, Nguyên Dược Sư, Di Lặc, Đa Bảo, Quảng Thành Tử, Huyền Đô, Thái Ất Chân Nhân, sáu người dưới hai phần vĩ lực của Nguyên Thủy, thân thể trực tiếp bị đánh nổ tung.

Phụt...

Phụt phụt...

Tiên huyết văng tung tóe, vô tận kim quang tràn ngập bầu trời, lộng lẫy như mây vàng.

Sáu người đồng thời bỏ mạng.

Nhưng, may là thánh nhân chi lực chỉ còn hai phần, sau khi chết đi nguyên thần lại không hề bị tổn hại, lập tức tái sinh.

Đáng tiếc là, bản nguyên tinh huyết của thân thể, toàn bộ rơi xuống dãy núi bên dưới.

Bành bành bành bành...

Thần huyết rơi xuống đất, phá nát vô số núi sông thung lũng sâu, đại địa Hồng Hoang biến dạng, tinh huyết tắm gội linh khí, lại diễn hóa ra vô số sinh linh tiên thiên.

"Sư tôn..." "Sư thúc..." "Thánh nhân..." Sáu người vừa tái sinh ở dưới, đều nhìn Nguyên Thủy với vẻ mặt oán hận.

Tuy không chết, nhưng một lần bị đánh nổ, đã tổn thất bản nguyên, phải tu luyện khổ cực vô số năm mới có thể phục hồi.

Sắc mặt Nguyên Thủy lập tức sa sầm.

Thông Thiên cười lạnh nói: "Sư huynh, lấy thân phận Thánh nhân,

tự mình ra tay với một Chuẩn Thánh sơ kỳ, không cần mặt mũi nữa sao?" "Hừ..." Nguyên Thủy hừ lạnh, nói: "Hôm nay không giao ra Thí Thần Thương, không ai cứu được ngươi!" Nói đoạn, Nguyên Thủy lại vung tay, ngọc như ý trong tay bay vút lên trời, phân định âm dương trời đất, vô số phù văn đại đạo bay ra, tấn công về phía Thông Thiên.

Thông Thiên lập tức đại nộ: "Ngươi tưởng Tiệt giáo ta nợ ngươi chắc?" Ầm ầm ầm...

Thông Thiên giận sôi gan, vung tay một cái, bốn đạo lưu quang màu đen bay lên trời, tấm vải rách màu huyền hoàng xoay tròn, trong nháy mắt, bao trùm cả một vùng trời đất, tất cả mọi người đều bị bao phủ trong đó.

Tru Tiên Kiếm Trận, thành!

Ầm...

Thông Thiên vung tay, liền có vô số kiếm khí tung hoành, cắt nát hư không Hồng Hoang, bầu trời rách toạc, hỗn độn nghịch chuyển, vô số sinh linh hóa thành bùn đất.

"Tìm chết!" Nguyên Thủy phản kích.

Hai người đã ở bên nhau vô số năm, nhưng đây lại là lần đầu tiên hai người đối quyết với nhau.

Chỉ hai chiêu, Nguyên Thủy đã rơi vào thế hạ phong, bị Thông Thiên đè ép.

Không còn cách nào khác, dù sao trong tay Thông Thiên có đại trận sát phạt đệ nhất Hồng Hoang.

"Đại huynh..." Nguyên Thủy ở trong Tru Tiên Kiếm Trận hét lớn một tiếng: "Thông Thiên đã hạ phạm thượng, dám ra tay với ta, đại huynh, huynh nhìn xem, lẽ nào không quản một chút sao?" Bên cạnh

Lão Tử đang cầm Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp quan sát, bị Nguyên Thủy hét như vậy, trong mắt tinh quang lóe lên, hung hăng nhìn Lâm Phàm mấy cái, nhưng cuối cùng vẫn chọn lựa đứng nhìn, không hề ra tay.

"A di đà phật...

Vô Lượng Thiên Tôn!" Lúc này, một trong Tây Phương Nhị Thánh là Chuẩn Đề đã ra tay: "Nguyên Thủy sư huynh, ta giúp huynh một tay..." Ầm...

Thân ảnh Chuẩn Đề bay vào trong Tru Tiên Trận.

Nguyên Thủy cảm thấy trong lòng một trận uất ức: Chuyện giữa Tam Thanh chúng ta, từ khi nào đến lượt Tây Phương giáo xen vào?

Nhưng mà thôi.

Đã đại huynh không ra tay, một mình ta lại không đánh lại Thông Thiên, lúc này Chuẩn Đề ra tay, vừa hay.

Thế là, Nguyên Thủy vừa không phản đối, cũng không đồng ý.

Hai người tâm hữu linh tê, nhất trí công kích Thông Thiên.

Lão Tử mặc cho họ đấu, lại không nói một lời.

Nhưng Tru Tiên Kiếm Trận mạnh mẽ, vượt xa dự liệu của Nguyên Thủy và Chuẩn Đề, dù hai người tiến vào trong đó, vẫn không làm gì được tên nhà giàu Thông Thiên.

"Vô Lượng Thiên Tôn!" Lúc này, Tiếp Dẫn cũng ra tay, thân hình khẽ động, nói với Tru Tiên Kiếm Trận: "Thông Thiên đạo hữu thần thông cao cường, trận pháp lợi hại, hôm nay, lão đạo ta cũng sẽ lĩnh giáo một phen!" Ầm ầm ầm...

Bàn tay khô gầy của Tiếp Dẫn ấn về phía trước, một vùng trời đất liền sụp đổ.

Thông Thiên lập tức kinh hãi.

Nhưng một khắc sau, chuyện khiến Thông Thiên tức đến hộc máu lại xảy ra.

Tiếp Dẫn minh tu sạn đạo ám độ trần thương, nhìn như tấn công Tru Tiên Trận, nhưng đột nhiên tay chuyển hướng, lại vỗ về phía đỉnh đầu Lâm Phàm.

Một chiêu này, là mười phần thánh nhân chi lực.

Thứ nhất là muốn đánh chết Lâm Phàm, thứ hai, không cần phải nói, tự nhiên là muốn lấy đi Thí Thần Thương!

Hóa ra, Tây Phương Nhị Thánh đã có mưu tính từ trước?

Dưới đòn tấn công như vậy, Lâm Phàm tuyệt đối có chết không có sống.

Mẹ nó...

Lâm Phàm cũng cạn lời.

"Tìm chết..." Thông Thiên hét lớn, nhưng lúc này, lại không thể thoát thân khỏi Tru Tiên Kiếm Trận, dù sao bên trong đang bị Chuẩn Đề và Nguyên Thủy hai tên khốn quấn lấy.

"Ra cho ta..." Vào thời khắc nguy cấp, khánh vân trên đỉnh đầu Thông Thiên đột nhiên mở ra, tam hoa bay ra, thiện ác tự ngã tam thi đang ngự trên tam hoa lập tức bắn ra, lao về phía bàn tay của Tiếp Dẫn.

Ầm...

Ầm...

Ầm...

Để ngăn cản Tiếp Dẫn, tam thi của Thông Thiên toàn bộ tự bạo!

Phụt...

Trong khoảnh khắc tam thi tự bạo, Thông Thiên trong Tru Tiên Đại Trận phun ra một ngụm thần huyết.

Sau đó, bản nguyên phá tổn, pháp lực trên người khó mà duy trì, Tru Tiên Đại Trận trước mặt lập tức thu hồi.

Tru Tiên Tứ Kiếm xoay quanh thánh khu.

Chuẩn Đề và Nguyên Thủy hai người cuối cùng cũng thoát ra khỏi Tru Tiên Đại Trận.

Mặt khác.

Ầm...

Ầm...

Ầm...

Chương 228

Ba tôn thi thể của Thánh nhân bạo tạc, uy lực có thể biết được.

Toàn bộ không gian đều bị nổ thành hư vô, vô số hỗn độn chi khí bay vào.

Tiếp Dẫn dưới ba lần bạo tạc liên tiếp, trực tiếp phun máu lùi lại, một cánh tay cũng bị nổ bay mất.

Ong ong ong...

Hư không rung chuyển, hỗn độn chi khí bay múa, rất lâu không thể khôi phục như cũ.

Vào lúc này, các Thánh nhân kinh hãi nhìn thấy, một cây trường thương vạn dặm, đột nhiên từ trong hỗn độn chi khí bay ra, trường thương màu vàng, trên đó lấp lánh phù văn sát lục màu đỏ.

Trường thương vừa ra, lập tức xé nát không gian, mũi thương chỉ thẳng, chính là Tiếp Dẫn.

"Tiếp Dẫn lão cẩu, ăn một thương của ta!" Lâm Phàm mang theo phẫn nộ vô song, dồn toàn bộ sức lực vào một điểm, oanh kích về phía Tiếp Dẫn.

Sức mạnh vô song, xé toạc trời đất, hủy diệt vạn vật.

Nhưng!

Trong lúc vội vàng, Tiếp Dẫn không kịp phòng ngự, chỉ phun ra một ngụm tinh huyết, hóa thành một đạo màng phòng ngự trước thân thể, làm suy yếu đòn tấn công của Lâm Phàm bốn phần.

Ầm...

Mặc dù sáu phần công kích cuối cùng đã thành công đột phá phòng

ngự của Tiếp Dẫn.

Nhưng lúc đó thân thể Tiếp Dẫn xoay chuyển, hóa ra pháp thân Trượng Lục Kim Thân, tay trái đưa ra, hai ngón tay trỏ và giữa giao nhau, liền kẹp chặt mũi thương.

Dù cho sức mạnh của Lâm Phàm có lớn đến đâu, pháp tắc thông thiên, cũng không thể tiến thêm một bước.

Đệ nhất nhân dưới Thánh nhân, nhưng suy cho cùng vẫn là dưới Thánh nhân, so với Thánh nhân, vẫn là con kiến, chỉ là con kiến này hơi to con một chút mà thôi.

"Ngươi dám công kích Thánh nhân, nhục mạ Thánh nhân... tìm chết..." Trong mắt Tiếp Dẫn hóa thành hàn quang sắc lẹm.

Không nói gì khác, chỉ là bị một con kiến công kích, còn bị người ta nhục mạ.

Điểm này, Tiếp Dẫn mất hết mặt mũi.

Giết Lâm Phàm, Thông Thiên cũng không thể nói gì?

Nhưng cục diện hiện tại, lại có chút khác biệt.

Bởi vì, đường đường Thánh nhân, lại đi đánh lén một Chuẩn Thánh trước, lý do liền không đứng vững được.

"Tiếp Dẫn... dám giết đệ tử Tiệt giáo ta, bản thánh bảo đảm sẽ khiến đệ tử Tây Phương giáo của ngươi không còn một mống!" Thông Thiên bá khí nhìn Tiếp Dẫn.

Thánh nhân, ngươi đánh không chết ta cũng không có cách nào.

Nhưng xin lỗi, đệ tử của Thánh nhân ta có thể dễ dàng diệt sạch.

Trong mắt Tiếp Dẫn lóe lên một tia do dự.

Đúng lúc này, hắn đột nhiên thấy đối phương cười với mình, một

nụ cười quỷ dị.

Sau đó, một cảnh tượng khiến người ta cả đời khó quên đã xảy ra.

Ầm...

Một dòng lũ màu đen, bay lên trời, bao phủ toàn bộ Trượng Lục Kim Thân.

Xèo xèo xèo...

Pháp thân Trượng Lục Kim Thân, bị bản nguyên Ma Đạo màu đen bao phủ, lập tức hóa thành khói đen.

Ong ong...

Thân thể Thánh nhân bị ăn mòn, ngay cả nguyên thần Thánh nhân cũng không kịp thoát ra.

Một hơi thở sau, Tiếp Dẫn tái sinh trong hư không, trong mắt tràn ngập hàn quang vô tận, nhìn Lâm Phàm nói: "Bản tọa muốn ngươi chết..." Đường đường là Thánh nhân, lại bị một con kiến giết chết?

Sao có thể?

Thứ có thể làm được tất cả những điều này, chính là bản nguyên Ma Đạo.

Thứ mà năm đó Ma Tổ La Hầu cũng không thể có được, nếu La Hầu có được, lúc đại chiến đâu còn chuyện gì của Đạo Tổ, so sánh ra, bản nguyên Ma Đạo, có thể là tồn tại ngang hàng với bản nguyên Đại Đạo a.

"Ta xem ai dám!" Thông Thiên vung tay, kéo Lâm Phàm ra, đặt sau lưng mình, sau đó Tru Tiên Tứ Kiếm vung lên bay ra, vây quanh trước mặt mọi người: "Nếu muốn đánh, bản tọa phụng bồi đến cùng, bất tử bất hưu!" Thánh nhân đánh nhau, không có ý nghĩa.

Chỉ tổ mất mặt, mất thể diện.

Nếu đối thủ đổi thành loại người như Thông Thiên, thì càng không nên đánh.

"Hừ..." Nguyên Thủy nhìn Tiếp Dẫn một cái, lại nhìn sâu vào Lâm Phàm một cái, sau đó quả quyết xé không gian rời đi.

Bởi vì hắn biết, tiếp tục ở lại đây, cũng không thể có được lợi ích gì.

Lão Tử trong mắt lóe lên mấy cái, cũng mang theo Huyền Đô vung tay rời đi.

"Sư huynh!" "Ta không sao!" Mắt Tiếp Dẫn đỏ ngầu, trên người có khí tức màu đen lượn lờ, hiển nhiên, vừa rồi bản nguyên Ma Đạo đã ăn mòn trực tiếp Tiếp Dẫn, tuy đã tái sinh, nhưng ma khí đã xâm nhập vào linh hồn của hắn, không thể rũ bỏ được.

Nhưng Thánh nhân vẫn là Thánh nhân, tuy hiện tại không loại bỏ được, đợi lát nữa lão tử về, chuyện nhỏ như con thỏ.

"Đi!" Tiếp Dẫn nhìn Lâm Phàm, lại nhìn Thông Thiên, mang theo đệ tử trực tiếp xé không gian về núi Tu Di.

Mọi Thánh nhân đều đã rời đi.

Thông Thiên sảng khoái cười ha hả, vô cùng thống khoái.

"Sư huynh..." Lâm Phàm cười gượng hai tiếng, nói: "Xin lỗi, đã để huynh tổn thất tam thi!" "Không sao!" Thông Thiên sảng khoái nói: "Tam thi đối với bản tọa, chẳng qua chỉ là một ít bản nguyên mà thôi, chỉ cần bồi bổ một chút là có thể quay về!" Đối với một tu sĩ bình thường, tam thi rất quan trọng, vô cùng quan trọng.

Nếu mất đi tam thi, phải ngưng tụ lại từ đầu, nếu không tu vi sẽ sụt giảm.

Nhưng đối với Thánh nhân, bản nguyên tam thi sớm đã hợp thành

một, mất đi cũng không có gì to tát.

"Làm tốt lắm, hôm nay ngươi đã làm rạng danh Tiệt giáo ta trong Hồng Hoang!" Thông Thiên cao hứng.

Lâm Phàm lại nhíu mày, nói: "Sư huynh không thể đại ý, ta thấy sau này, ngày tháng của chúng ta cũng sợ là không dễ chịu, không chừng Nhân giáo, Xiển giáo và Tây Phương giáo sẽ liên hợp lại, đối phó Tiệt giáo chúng ta a!" "Không sợ!" Thông Thiên nói: "Bọn tiểu nhân, ta Thông Thiên nào có sợ, đi, chúng ta về trước rồi nói sau!" Thông Thiên xé không gian, mang theo Lâm Phàm và Đa Bảo trực tiếp trở về đảo Kim Ngao.

Ở đảo Kim Ngao thoải mái chơi bời mấy năm, không có việc gì thì cùng Tam Tiêu lăn lộn, hát hò, nhảy múa, cũng có một phen thi vị.

Ừm...

Triệu Công Minh tên khốn này cứ như phòng trộm mà phòng lão tử, có đến mức đó không?

Chương 229

Không chơi với ngươi nữa, lão tử có việc!

Nhân tộc!

Bộ lạc Khương thị Liệt Sơn Thị, cũng là đệ tử của Lâm Phàm, Hồng Vân chuyển thế Nhân Hoàng Thần Nông, đã từ từ lớn lên.

Thần Nông sinh ra đã bất phàm, trí tuệ siêu việt, năng lực lĩnh ngộ cực cao.

Lâm Phàm từ đảo Kim Ngao mang về một ít tiên quả thuộc loại tiên thiên linh quả, cho Liệt Sơn Thị ăn luyện hóa, tu vi của Liệt Sơn Thị cũng dần dần từ một phàm nhân bình thường, tiến giai lên tầng Địa Tiên.

Lúc này, Phục Hy trị vì tám vạn năm, đã sắp đến lúc viên mãn.

Lúc này, Nhân tộc phát triển mạnh mẽ, dân số tăng lên gấp bội.

Một vấn đề cũ lại xuất hiện.

Dựa vào chăn nuôi, nuôi trồng và tích trữ thực phẩm, đã không thể đáp ứng được nhu cầu về thực phẩm của con người.

Chưa nói đến việc tích trữ thực phẩm qua mùa đông, ngay cả mùa hè bình thường, các bộ lạc của Nhân tộc cũng thường xuyên xảy ra tình trạng thiếu thốn lương thực.

Bộ lạc Khương thị nơi Thần Nông sinh sống, là một bộ lạc không lớn không nhỏ, nằm ở vùng rìa của Nhân tộc, nên bộ lạc này cũng có vấn đề tương tự.

Thiếu thốn lương thực!

Bộ lạc Khương thị cũng giống như đại đa số bộ lạc Nhân tộc, đối

mặt với vấn đề thiếu thốn lương thực.

Hơn nữa, thiếu thốn có phần nghiêm trọng.

Hầu như mỗi mùa đông, đều có một lượng lớn người chết đói, trong vạn năm gần đây, số lượng Nhân tộc không hề tăng trưởng.

Liệt Sơn Thị mười lăm tuổi, tiếp nhận vị trí tộc trưởng của bộ lạc Khương thị.

Sau khi làm tộc trưởng liền đối mặt với vấn đề thiếu thốn lương thực, Liệt Sơn Thị có vẻ hơi luống cuống tay chân.

Hắn phát hiện ra, phương pháp của Phục Hy đối với Nhân tộc hiện tại, về cơ bản không có tác dụng lớn.

Bởi vì, vào mùa hè, lương thực chỉ miễn cưỡng đủ ăn, làm gì có đủ lương thực để tích trữ qua mùa đông?

"Sư tôn!" Liệt Sơn Thị nói với Lâm Phàm: "Trong bộ lạc không có lương thực, không thể qua mùa đông, phải làm sao bây giờ?" Lâm Phàm liếc mắt nhìn đệ tử: "Đó là chuyện của ngươi, ngươi tự tìm cách, ta biết cũng sẽ không nói cho ngươi!" "Ồ..." Liệt Sơn Thị bĩu môi, rồi đi xuống.

Hắn bắt đầu suy nghĩ.

Trời sinh vạn vật, mỗi loại đều có thuộc tính riêng, nếu những con thú hoang và quả dại kia có thể cung cấp thực phẩm cho con người, vậy những thứ khác không được sao?

Nếu được, thì những thứ nào có thể?

Liệt Sơn Thị vừa đi, vừa nhìn, vừa nghĩ.

Hắn vào núi, đào đá tìm kiếm, xuống nước, tát cạn ao hồ tìm kiếm.

Đáng tiếc, mấy năm trôi qua, Liệt Sơn Thị vẫn không tìm thấy loại thực phẩm nào có thể dùng cho con người.

Có một ngày, hắn nằm trên đồng cỏ nhắm mắt suy tư, đột nhiên nhìn thấy những ngọn cỏ dại đang lay động bên cạnh, trong lòng chợt lóe lên một ý nghĩ, lập tức bật dậy khỏi mặt đất.

"Cỏ... cỏ..." Liệt Sơn Thị dường như đã nắm bắt được điều mấu chốt, lập tức kích động: "Trời sinh vạn vật, thú hoang có thể cung cấp thịt cho con người, quả dại có thể cung cấp quả mọng, vậy những ngọn cỏ nhỏ bé tưởng như không đáng chú ý này, không phải cũng có thể trở thành thực phẩm của con người sao?" Dù sao, trong mắt Liệt Sơn Thị, động vật hoang dã đều ăn cỏ dại.

Thế là, Liệt Sơn Thị thu thập các loại cỏ dại, thử nghiệm từng loại một, cuối cùng phát hiện có một số loại cỏ quả thực có thể ăn được, nhưng trong cỏ lại không có chất dinh dưỡng mà con người có thể hấp thụ.

Nói cách khác, ăn vào có thể tạm thời không đói bụng, nhưng không quá mấy ngày, con người vẫn sẽ chết vì thiếu dinh dưỡng.

Vậy thì... cỏ thật sự không có tác dụng sao?

Liệt Sơn Thị không cam lòng, mỗi ngày đều ngồi ngẩn ngơ nhìn cỏ dại.

Lại một ngày, Liệt Sơn Thị phát hiện chim nhỏ đang mổ hạt của những cây cỏ dại đó để ăn, trong lòng chấn động: Cỏ không thể ăn trực tiếp, vậy hạt của cỏ, không phải có thể ăn sao?

Liệt Sơn Thị lại sai người từ núi rừng thu thập hạt của mấy chục loại cỏ dại, lần lượt nếm thử.

Sau đó phát hiện ra một bí mật kinh người.

Trong hạt chứa rất nhiều dinh dưỡng, có thể duy trì sự sống của con người, hầu như hạt của loại thực vật nào cũng có thể ăn được.

Mấu chốt là, có loại ngon, có loại không ngon, có loại dinh dưỡng

cao sản lượng nhiều, có loại giá trị dinh dưỡng không đáng kể.

Điều này khiến Liệt Sơn Thị vô cùng vui mừng, mang theo bộ lạc đông đảo, từ nơi hoang dã thu thập hạt của hàng nghìn loại thực vật, sau đó lần lượt nếm thử, cuối cùng xác định được một loại, có thể dùng làm thực phẩm cho con người.

Loại thực vật này, chu kỳ sinh trưởng ngắn, dễ sống, sản lượng cao, giá trị dinh dưỡng cũng tốt.

Liệt Sơn Thị đặt tên cho loại thực vật này là "cốc".

Lúc đầu, mọi người đều từ nơi hoang dã hái lượm ngũ cốc để sử dụng, nhưng ngũ cốc ở nơi hoang dã dù sao cũng có hạn, không thể bị con người khai thác vô tận.

Sự vĩ đại của Liệt Sơn Thị là ở chỗ, hắn giỏi suy nghĩ, cuối cùng quyết định thử trồng ngũ cốc.

Thế là, hắn sai người dọn dẹp một mảnh ruộng, tự mình trồng ngũ cốc.

Nửa năm trôi qua, ngũ cốc bội thu, Liệt Sơn Thị phát hiện, một mảnh ruộng vuông vức, ngũ cốc sản xuất ra có thể cung cấp thực phẩm cho năm người trong một năm.

Phát hiện này khiến Liệt Sơn Thị vui mừng khôn xiết.

Phải biết rằng, Hồng Hoang ngày nay linh khí dồi dào, đất đai vô số, nếu toàn bộ được khai hoang để trồng ngũ cốc, vậy thì...

Liệt Sơn Thị không dám tưởng tượng.

Hắn cẩn thận lấy ngũ cốc trồng được ra, cất giữ cẩn thận, lại sai tộc nhân khai hoang đất đai trên quy mô lớn trong bộ lạc, chỉ một ngọn đồi nhỏ, chưa đến một phần vạn đất đai của bộ lạc Khương thị, lương thực trồng ra, một năm đã có thể đáp ứng đủ thực phẩm cho cả

bộ lạc trong mười năm.

"Ầm ầm ầm..." Vào lúc ngũ cốc chín, trên bầu trời Hồng Hoang xuất hiện dị tượng, vô tận công đức kim vân kèm theo tạo hóa huyền quang giáng xuống, rơi vào người Liệt Sơn Thị.

Hai phần còn lại rơi vào mảnh ruộng được khai hoang.

Một mảnh ruộng, trở thành hậu thiên công đức bảo vật.

Từ đó, bộ lạc Khương thị không còn vấn đề thiếu lương thực nữa.

Hơn nữa, vô số bộ lạc xung quanh sau khi nghe tin, đều khiêm tốn đến bộ lạc Khương thị học hỏi kinh nghiệm, Liệt Sơn Thị không hề giấu giếm, chia sẻ tất cả những gì mình nghiên cứu được với Nhân tộc.

Liệt Sơn Thị từ đó giành được danh tiếng tốt, danh vọng trong Nhân tộc ngày càng cao.

Xã hội loài người, cuộc sống thiếu ăn thiếu mặc dần dần biến mất, toàn bộ loài người đều bắt đầu làm nông.

Liệt Sơn Thị không dừng lại ở đó.

Hắn dạy cho con người phương pháp trồng ngũ cốc, đồng thời, cũng phát hiện ra, tuy cùng một loại ngũ cốc, nhưng sản lượng lại có chút khác biệt.

Chương 230

Có loại ngũ cốc sản lượng nhiều, có loại sản lượng ít.

Tại sao vậy?

Liệt Sơn Thị lại rơi vào suy nghĩ.

Cuối cùng, hắn phát hiện, những nơi sản lượng ít, thường là trong ruộng có rất nhiều cỏ dại mọc um tùm.

Lẽ nào, vì những đám cỏ dại này đã cướp đi chất dinh dưỡng của ngũ cốc, nên mới gây ra nguyên nhân ngũ cốc không thể sinh trưởng hoàn hảo?

Thế là, Liệt Sơn Thị thử nhổ sạch tất cả cỏ dại trong ruộng.

Quả nhiên, sau khi làm vậy, sản lượng ngũ cốc tăng lên.

Liệt Sơn Thị vô cùng vui mừng, lại đem phát hiện của mình nói cho loài người, trình độ kỹ thuật nông canh của loài người, từng chút một được nâng cao, văn minh xã hội, ngày càng cao.

Danh tiếng của Liệt Sơn Thị ngày càng lớn, ngày càng lớn.

Đến nỗi, Nhân Hoàng Phục Hy cao cao tại thượng, ở Trần Đô cũng nghe được mỹ danh của hắn.

Lúc này Phục Hy đang tìm kiếm người kế vị, đã Nhân tộc xuất hiện đại hiền như vậy, Phục Hy khẳng định phải đi xem một chút.

Thế là, Phục Hy đích thân xuất phát, từ Trần Đô đến bộ lạc Khương thị, tham quan ngũ cốc của bộ lạc Khương thị, tham quan kinh nghiệm trồng ngũ cốc của Liệt Sơn Thị, đích thân nếm thử cơm gạo do ngũ cốc nấu ra.

"Thơm..." Phục Hy hít một hơi thật sâu, gật đầu nói: "Liệt Sơn

Thị, ngươi chính là người kế vị ta đang tìm kiếm, đi thôi, theo ta về Trần Đô học cách trị lý Nhân tộc, đợi ta công đức viên mãn, sẽ truyền vị Nhân Hoàng của Nhân tộc cho ngươi, đến lúc đó, ngươi có thể cống hiến nhiều hơn cho Nhân tộc!" Thế là, Phục Hy đưa Liệt Sơn Thị về Trần Đô, đích thân dạy dỗ ba mươi năm.

Ba mươi năm sau, Phục Hy lập đàn cao bên ngoài Trần Đô, chuẩn bị đem vị trí cộng chủ Nhân Hoàng, nhường lại cho Liệt Sơn Thị!

Ba mươi năm sau, Phục Hy ở Trần Đô thiện nhượng, đem vị trí cộng chủ Nhân tộc nhường lại cho cộng chủ Nhân tộc thứ hai, Địa Hoàng Liệt Sơn Thị.

Ầm ầm ầm...

Trên chín tầng trời, giáng xuống công đức vô biên, gia trì vào thân Phục Hy.

Tu vi của Phục Hy đột nhiên tăng vọt, trong nháy mắt đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh, nhưng lại không thành Thánh nhân, mà thành một quả vị thấp hơn Thánh nhân, nhưng lại cao hơn Chuẩn Thánh.

Đó là Á Thánh.

Dưới Thiên Đạo, số cực là chín, Hồng Hoang có chín vị Thiên Đạo Thánh nhân, cũng có chín vị Thiên Đạo Á Thánh.

Á Thánh không phải là một loại cảnh giới tu vi, chỉ là một quả vị.

Thực tế, cảnh giới tu vi của Á Thánh vẫn dừng lại ở giai đoạn Chuẩn Thánh.

Á Thánh của Nhân tộc, nguyên thần ký thác trong khí vận Nhân tộc, tuy không thể như Thánh nhân trời đất không diệt ta không diệt, trời đất diệt ta cũng không diệt, nhưng Nhân tộc không diệt, Á Thánh không chết.

Từ góc độ này, Á Thánh cũng về cơ bản có thể là tồn tại trải qua vô lượng lượng kiếp mà không diệt.

Điểm duy nhất không tốt là, Á Thánh không được tự do.

"Phục Hy!" Vừa mới thành Á Thánh, Lão Tử liền mở miệng nói: "Từ hôm nay trở đi, cộng chủ Nhân tộc sau khi công đức viên mãn, phải dùng bản thể vào Hỏa Vân Động, trấn áp khí vận Nhân tộc, vĩnh thế không được ra ngoài!" "Đây là ý chí của Thiên Đạo!" "Vâng!" Phục Hy tuân theo ý chí Thiên Đạo, thực ra trước đó, ông đã sớm suy đoán ra kết cục này.

"Ca ca..." Mắt thấy ca ca chuyển thế, lại phải vĩnh biệt, trong lòng Nữ Oa đau đớn, trong mắt có lệ trong rơi xuống.

Phục Hy nhàn nhạt lắc đầu, nói: "Thời cũng là mệnh cũng là, khí vận cũng là, muội muội, đừng thương tâm, tu sĩ chúng ta chỉ cầu đại đạo, ở đâu cũng là tu hành, đừng vướng bận!" Phục Hy không chút do dự, một bước bước ra, vào trong Hỏa Vân Động.

Phục Hy vào Hỏa Vân Động, bên Trần Đô Thần Nông Thị đăng quang, trở thành cộng chủ Nhân tộc.

Tây Vương Mẫu đích thân đến, tay cầm Không Động Ấn của Lâm Phàm, vung tay tế ra, lớn tiếng nói: "Thiên Đạo ở trên, chí bảo Nhân tộc Không Động Ấn, hôm nay lập Liệt Sơn Thị làm cộng chủ Nhân tộc, ứng là Địa Hoàng thứ hai của Nhân Hoàng, vì công đức với nông nghiệp, nên là Thần Nông, hôm nay, Liệt Sơn Thị đổi thành Thần Nông Thị.

Thiên Đạo giám chi..." Ầm ầm ầm...

Thiên Đạo kim lôi cuồn cuộn, biểu thị sự chấp thuận.

Thế là, Thần Nông kế vị Phục Hy, trở thành Nhân Hoàng thứ hai, tiếp tục thi hành chính sách của Phục Hy, đồng thời lại tăng cường

văn hóa nông canh, Nhân tộc trong nháy mắt lại bước lên một tầm cao mới.

Một ngày nọ, Thần Nông sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng, nói với thần tử: "Thiên hạ có vô số cỏ cây, vô số tạp thảo, tuy nay Nhân tộc ta có ngũ cốc, nhưng việc trồng ngũ cốc lại có hạn chế, ta muốn một lần nữa vào núi rừng, tìm kiếm ngũ cốc cho Nhân tộc, không biết có được không?" Các thần đều khen hay!

So ra, ngũ cốc chỉ trồng được ở phương bắc, phương nam rộng lớn, vẫn còn trong tình trạng văn minh chưa khai hóa, Thần Nông Thị muốn tìm một loại thực vật làm cây nông nghiệp, cả nam bắc đều có thể dùng chung.

Nhưng, không được như ý.

Thế giới này căn bản không có loại thứ thông dụng như vậy.

Nhưng công phu không phụ người có lòng, sau trăm năm khổ công, Thần Nông lại tìm ra năm loại cây nông nghiệp, gọi là ngũ cốc, là đạo, thử, tắc, mạch, thục.

Ngũ cốc, có lúa, có gạo, có mạch, có đậu.

Không những dinh dưỡng cân bằng, thích hợp trồng ở cả Hồng Hoang, năm loại cây trồng, có thể bao phủ tốt đại địa Hồng Hoang.

Ngũ cốc được phổ biến trong nhân loại nhiều năm, thành quả rất lớn, Thần Nông liền phái năm người con trai, lần lượt phụ trách năm loại cây trồng phổ biến trong nhân tộc là đạo, thử, tắc, mạch, thục.

Trong đó, vợ của Thần Nông là con gái của tộc trưởng Xích Thủy, tên là Thính Yêu.

Thính Yêu và Thần Nông kết làm vợ chồng, sinh cho Thần Nông năm con trai, hai con gái.

Trong đó con gái lớn tên là Dao Cơ, con gái nhỏ tên là Nữ Oa.

Khi Lâm Phàm nhìn gia đình của Thần Nông Thị, trong lòng quả thực... cả nhà toàn người nổi tiếng a.

Trừ năm người con trai danh tiếng không rõ, hai người con gái đều là những tồn tại lừng lẫy trong Hồng Hoang sau này.

Dao Cơ, sau này lên thiên đình, trở thành nghĩa muội của Hạo Thiên, con gái nhỏ Nữ Oa càng không cần phải nói, lúc đi tìm cha ở Đông Hải đã chết đuối trong sóng biển, hồn phách hóa thân thành Tinh Vệ, lấp biển cả.

Hơn nữa, hai người con gái của Thần Nông Thị, mỗi người đều thiên phú dị bẩm.

Hai người con gái được Thần Nông Thị vô cùng yêu thương, lại có thiên phú tu hành, dưới sự chỉ đạo của Lâm Phàm và Thần Nông Thị, hai người tu vi tiến bộ vượt bậc.

Đặc biệt là Dao Cơ, không những thiên phú tốt, mà còn rất chăm chỉ.

Dao Cơ tu hành một trăm năm, liền từ một phàm nhân bình thường, một đường trúc cơ, kim đan, nguyên anh, hóa thần, phản hư, hợp đạo, quy nguyên, trực tiếp đại thừa thành Địa Tiên.

Tuy Địa Tiên trong mắt thần tiên chỉ là một con kiến, nhưng phải biết, Dao Cơ chỉ là một phàm nhân bình thường, căn bản không có bất kỳ căn cơ nào, có thể một đường tu hành đến Địa Tiên, thật không dễ dàng.

Sau khi thành Địa Tiên, Dao Cơ liền đến hỏi Lâm Phàm: "Tổ sư gia gia, con nghe nói thiên đình đang tuyển mộ tu sĩ bốn phương, con muốn lên đó tìm một chức vị, không biết ngài có thể giúp con một tay không?" Đi cửa sau sao?

Lâm Phàm cũng cười.

Nhưng, xem ra mọi chuyện đều đã có số mệnh, hôm nay không giúp, nếu gặp người khác, e rằng cũng sẽ giúp.

Thôi được!

Lâm Phàm nói: "Nếu đã muốn đến thiên đình, vậy ta giúp ngươi một lần!" Thế là, trực tiếp mang theo Dao Cơ, bay lên ba mươi ba tầng trời của thiên đình.

Vừa nghe là Phó giáo chủ Tiệt giáo đến, Hạo Thiên kích động đến nửa ngày không nói nên lời.

Chương 231

Mấy chục vạn năm trước, Đạo Tổ ở Tử Tiêu Cung triệu tập hội nghị, muốn tái lập Thiên Đế, lúc đó Lâm Phàm đã đề cử Hạo Thiên, để hắn làm Thiên Đế, Hạo Thiên vì thế mà vui mừng không ít năm.

Nhưng sau mấy năm đó, không còn vui mừng nữa.

Vì sao?

Không có người!

Chỉ có danh phận, thiên đình lại không có người quản lý, không có thủ hạ có thể sai khiến, những người mà các đại giáo môn năm đó hứa hẹn cũng không đưa tới.

Người của thánh giáo căn bản không thèm để ý đến hắn.

Cho nên Hạo Thiên đã sống mơ hồ mấy chục vạn năm, hôm nay khó khăn lắm mới có một đại nhân vật đến cửa, sao không nghênh đón?

"Hạo Thiên bái kiến Phàm đạo hữu..." Lâm Phàm tuy tu vi không cao bằng hắn, địa vị cũng thấp hơn một chút, nhưng dù sao cũng là phó giáo chủ của thánh giáo, Hạo Thiên cũng không dám không lễ phép.

"Thiên Đế khách sáo rồi!" Lâm Phàm chắp tay, sau đó chỉ vào Dao Cơ nói: "Đây là con gái của cộng chủ Nhân tộc, Nhân Hoàng, tên Dao Cơ, cũng là đệ tử Tiệt giáo của ta, hôm nay ta sẽ để nó ở đây, rèn luyện một phen, phiền ngài!" "Không dám không dám..." Hạo Thiên sau khi nhận Dao Cơ, không dám bạc đãi, đích thân nhận làm nghĩa muội, làm Thiên nữ của thiên đình.

Dao Cơ vào thiên đình, từ đó ở trên ba mươi ba tầng trời, nhưng

không cần quản lý sự vụ thiên đình, mỗi ngày cùng Dao Trì, tuần tra thiên đình, quản lý nữ tiên của thiên đình, tiêu dao khoái hoạt.

Chuyện này tạm thời không nói đến.

Quay lại chuyện Thần Nông Thị tìm được ngũ cốc, phân phát ngũ cốc cho năm người con trai, để họ mang hạt giống ngũ cốc, phân biệt đi về năm hướng truyền bá phương pháp trồng ngũ cốc.

Trong đó, phương nam của đại địa Hồng Hoang, liền giao cho con trai cả Viêm Cư.

Viêm Cư sinh tính hung mãnh, lúc thiếu niên có thể đấu với hổ báo, dũng mãnh hiếu chiến, sức mạnh vô cùng.

Nhưng khuyết điểm của Viêm Cư là không có kiên nhẫn, làm việc khá tùy hứng.

Kết quả có thể biết được!

Viêm Cư khi truyền bá việc trồng lúa nước đã xảy ra sai sót, làm hỏng việc mà Thần Nông giao phó.

Thần Nông lập tức đại nộ, phái người khác đi truyền bá phương pháp trồng lúa nước, lại sai người đưa Viêm Cư về Trần Đô, trừng phạt nặng nề, đánh cho một trận, lại nhốt trong ngục một năm.

Một năm sau, Thần Nông bất chấp lời khuyên của các đại thần, nhất quyết muốn giết Viêm Cư.

Cuối cùng mẹ của Viêm Cư, cũng là vợ của Thần Nông Thị, Thính Yêu khổ sở cầu xin, Thần Nông mới đồng ý tha cho Viêm Cư không chết.

"Nhưng..." Thần Nông trước mặt các quần thần, quát mắng Viêm Cư, nói: "Mẹ ngươi thay ngươi cầu tình, để trẫm tha cho ngươi không chết, trẫm có thể tha cho ngươi một mạng, nhưng... tội lỗi quá

lớn, không thể ở lại Trần Đô nữa, từ hôm nay, mang theo gia quyến tộc nhân của ngươi, cút cho ta đến Thập Vạn Đại Sơn ở Nam Cương!" "Không... phụ thân, đừng..." Viêm Cư khóc lớn.

Càng có thần tử cầu tình, nói: "Bệ hạ, Nam Cương không được, vạn vạn không thể a, để Viêm Cư đến Nam Cương, chẳng khác nào để hắn đi chết a!" Lúc này của Nhân tộc, đông nam tây bắc, các góc của Hồng Hoang, đều có dấu tích của Nhân tộc.

Nhưng chỉ có một nơi ngoại lệ, đó là trong Thập Vạn Đại Sơn ở Nam Cương.

Truyền rằng nơi đó quanh năm mây mù bao phủ, trong đó độc vụ mọc um tùm, căn bản không thích hợp cho con người sinh sống, hơn nữa, tàn dư của Vu tộc thượng cổ ác danh vang dội, sống trong Thập Vạn Nam Cương đó.

Tuy đã qua mấy chục vạn năm, nhưng uy danh và hung danh của Vu tộc, bây giờ nhắc đến, vẫn khiến vô số chủng tộc run rẩy.

Bây giờ Vu tộc bị miêu tả thành một chủng tộc ăn thịt người, ăn vạn tộc.

Cho nên, dù dũng mãnh như Viêm Cư, nghe đến nơi đó cũng sợ chết khiếp.

Là sư phụ của Thần Nông, Lâm Phàm sau khi nghe quyết sách này của Thần Nông, cũng không khỏi lắc đầu.

"Trẫm ý đã quyết!" Thần Nông hung hăng đập bàn, hừ lạnh nói: "Nếu không tuân theo, liền lập tức nhận lấy cái chết!" "Vâng!" Quần thần run rẩy, Viêm Cư oán hận nhìn Thần Nông một cái, về nhà, mang theo nô lệ, tùy tùng và vệ thú của mình, một đoàn mấy vạn người, mênh mông cuồn cuộn, từ từ đi về phía Nam Cương.

Với tốc độ của Viêm Cư, một vạn năm, mười vạn năm cũng đừng

hòng đến được Nam Cương.

Tự có đại năng Nhân tộc, một đường thông suốt, xé nát hư không trời đất, đưa đoàn người mấy vạn của Viêm Cư trực tiếp đến chân Thập Vạn Đại Sơn.

Thập Vạn Đại Sơn, nằm ở nơi khó khăn nhất của Hồng Hoang, tuy gọi là Thập Vạn Đại Sơn, nhưng núi lớn tuyệt đối không chỉ có mười vạn.

Có thể nói là vô số.

Lấy Thập Vạn Thạch làm trung tâm, trong phạm vi vạn dặm xung quanh, đều không có bất kỳ con người nào sinh sống.

Viêm Cư mang theo tùy tùng đến nơi này, nhìn một cái núi lớn, cắn răng nói: "Huynh đệ, theo ta lên núi!" Viêm Cư mang theo mọi người vào sâu trong Thập Vạn Đại Sơn, lòng mang oán hận, nói: "Phụ thân ta không thương ta, vì một lỗi nhỏ, liền trừng phạt ta nặng như vậy, từ nay về sau, ta Viêm Cư với Thần Nông Thị, thế bất lưỡng lập, suốt đời không bái Thần Nông, không triều kiến Nhân Hoàng!" Một đoàn mấy vạn người, liền ở lại trong Thập Vạn Đại Sơn ở Nam Cương.

Lúc đầu, người Vu tộc không phát hiện ra.

Nhưng sau mấy năm, Vu tộc đã phát hiện ra.

Năm đó sau đại chiến Vu Yêu, tàn dư Vu tộc trăm vạn người, bị Lâm Phàm vung tay thu hết vào địa phủ, nhưng có một số Vu tộc không muốn ở lại địa phủ, liền theo Đại Vu Hình Thiên ra ngoài, mang theo Bàn Cổ Thần Điện, một đường trèo non lội suối, mất vô số năm, mới đến được Thập Vạn Đại Sơn ở Nam Cương.

Sau đó, Bàn Cổ tái sinh, Bàn Cổ Thần Điện cũng vô cớ bay đi, người Vu tộc bất đắc dĩ, chỉ đành xây một cái thần điện đơn sơ, tế tự

Bàn Cổ, nhưng cũng tuân thủ quy củ do Hậu Thổ nương nương năm đó lập ra, không ra khỏi Thập Vạn Đại Sơn ở Nam Cương một bước, không tranh giành bá quyền Hồng Hoang với sinh linh trong Hồng Hoang.

Loáng một cái, mấy chục vạn năm trôi qua, tiên thiên Vu nhân tuổi thọ vô cùng vô tận, da dày thịt béo, nên tất cả đều sống rất tốt, bây giờ đột nhiên bị một đội ngũ mấy vạn người ngoài xông vào, sau khi Vu tộc phát hiện, vốn định trực tiếp diệt sát.

Nhưng lại bị Đại Vu Hình Thiên ngăn cản.

Hình Thiên nói: "Tuy Nhân tộc do Thánh nhân Yêu tộc Nữ Oa sáng tạo ra, nhưng cũng có một phần công lao của Lâm Phàm Thánh nhân, Lâm Phàm Thánh nhân là Thánh phụ của Nhân tộc, năm đó còn mấy lần cứu Vu tộc ta khỏi nguy nan, hậu đức cao nghĩa, ân trọng như núi, chúng ta không thể tùy tiện giết người, hãy mang thủ lĩnh của những người đó đến đây, ta gặp xem sao!" Thế là, Hình Thiên liền gặp được Viêm Cư đang run rẩy, tè ra quần.

Sau khi nói chuyện đơn giản một hồi, Hình Thiên phát hiện Viêm Cư là con trai của Nhân Hoàng Thần Nông Thị đương kim, lập tức kính nể, để Viêm Cư xây dựng bộ lạc của mình ở gần Vu tộc.

Nhân tộc và Vu tộc, cứ như vậy hòa mục sống chung, hài hòa sống chung.

Sau một thời gian sống chung, Nhân tộc đột nhiên phát hiện, Vu tộc không đáng sợ như trong truyền thuyết, cũng không phải là loại chủng tộc khát máu.

Ngược lại, phụ nữ Vu tộc, ai nấy đều xinh đẹp như hoa.

Viêm Cư để bám víu Vu tộc, đích thân lấy một nữ Vu, làm vợ của mình.

Những người Nhân tộc khác cũng lần lượt noi theo, thông hôn với Vu tộc.

Kết quả một chuyện thần kỳ đã xảy ra.

Vạn năm qua, tiên thiên Vu tộc vô sinh, sau khi thông hôn với loài người, tất cả đều có khả năng sinh sản đáng sợ.

Vu tộc cũng có thể sinh con...

Điều này khiến Hình Thiên, tộc trưởng, kinh hãi thất sắc, đồng thời cũng vô cùng vui mừng.

Hơn nữa, tiên thiên Vu tộc đều từ huyết trì bò ra, sau khi huyết trì khô cạn, chết một người là thiếu một người, từ hàng nghìn tỷ dân số, đến bây giờ chưa đến trăm vạn, sớm muộn gì cũng sẽ tuyệt chủng.

Nhưng ai có thể ngờ, chúng ta có thể sinh sản?

Vu tộc và Nhân tộc, vóc dáng vốn tương tự.

Đứa trẻ sinh ra, cũng hoàn hảo kế thừa ưu điểm chung của hai tộc Nhân tộc và Vu tộc.

Có được ưu điểm của loài người là có thể sinh sản, tốc độ sinh sản nhanh, đồng thời cũng kế thừa đặc điểm da dày thịt béo, sức mạnh vô cùng của Vu tộc.

Chương 232

Trong ba mươi năm, mấy vạn Nhân tộc và Vu tộc kết hợp, lai tạp, sinh ra hai mươi mấy vạn Vu nhân.

Vu nhân tiếp tục kết hợp với Vu tộc, lại có thể sinh ra chủng tộc càng nghiêng về phía Vu tộc hơn.

Ba mươi năm sau, Viêm Cư chết, con trai hắn là Xi Vưu là cháu của Thần Nông Thị, bái nhập môn hạ của Đại Vu Hình Thiên, học một thân thần thông, trong vòng ba mươi năm ngắn ngủi, tiến giai lên tầng Địa Tiên.

Xi Vưu thống lĩnh chủng tộc mới nổi này, đặt tên là bộ lạc Cửu Lê!

Bộ lạc Cửu Lê ngày càng lớn mạnh!

Nghìn năm sau, cả bộ lạc đã có mười triệu dân.

Mười triệu Vu nhân, tuy thể chất có chút khác biệt so với tiên thiên Vu nhân, nhưng khác biệt lại không quá lớn, thân thể cường tráng vô cùng, sức mạnh vô cùng, thường một người có thể đánh mười mấy người.

Mấu chốt là, tuổi thọ của những Vu nhân này, cũng vượt xa một nửa tuổi thọ của Nhân tộc, có thể sống mấy trăm năm, thậm chí lâu hơn.

Hậu thiên Vu nhân tu hành phương pháp sức mạnh thân thể của Vu tộc, cũng đều được.

Xi Vưu là chủ của Cửu Lê, dã tâm bừng bừng, càng vì cảnh ngộ của cha mình mà cảm thấy bất bình, thề sẽ trở lại Trần Đô, rửa sạch nỗi nhục cho cha.

Bộ lạc Cửu Lê dưới sự lãnh đạo của Xi Vưu, đã có sự phát triển vượt bậc.

Nay toàn bộ phía nam, tuy bị Nhân tộc chiếm lĩnh, nhưng văn hóa Nhân tộc không được phổ biến tốt, sự thống trị của Thần Nông, ở Nam Cương cũng rất yếu.

Thấy được điểm yếu này, Xi Vưu suất lĩnh mười triệu đại quân, trực tiếp từ trong Thập Vạn Đại Sơn đi ra, chinh phạt các bộ lạc Nhân tộc xung quanh.

Các bộ lạc Nhân tộc xung quanh sao có thể so sánh với hậu thiên Vu nhân, không mấy chốc toàn bộ bị Xi Vưu đánh bại.

Xi Vưu không những mạnh mẽ, còn chiếm được danh tiếng là cháu của Thần Nông, cho nên các bộ lạc Nhân tộc cũng vui vẻ quy phụ, cứ như vậy, bộ lạc Cửu Lê đi ra khỏi núi lớn, ở xung quanh Thập Vạn Đại Sơn, cùng với chín chín tám mươi mốt bộ lạc xung quanh tạp cư, sinh ra càng nhiều Vu nhân, số lượng hậu thiên Vu nhân, trong thời gian ngắn đã vượt qua một trăm triệu.

Thăng Long triều đình tự nhiên cũng nghe được tin tức từ phía nam.

Nhưng thời đại của Thần Nông Thị, binh mã ở Trần Đô chỉ đủ để bảo vệ kinh thành, không thích hợp cho việc viễn chinh.

Lúc này Nhân tộc, các bộ lạc chư hầu tự chủ chính trị, tự luyện binh, những quân đội này đều là tài sản riêng của chư hầu, không thể đưa cho Thần Nông Thị dùng để chinh thảo.

Cho nên Nhân tộc không có đủ binh lực để trấn áp phía nam.

Thần Nông duy nhất có thể dựa vào, cũng chỉ có hiền danh mà thôi.

Ngoài ra, Thần Nông là ông nội của Xi Vưu, Xi Vưu không dám

quá xấc xược, dù sao Trần Đô tuy không có quân đội có thể chinh phạt phía nam, nhưng lại có đại năng Nhân tộc, thu thập một Xi Vưu, vấn đề không lớn.

Nhưng Thần Nông vì nhớ con trai Viêm Cư, nên không để những đại năng đó ra tay.

Xi Vưu cũng không dám quá đáng, sau khi công chiếm các bộ lạc Nhân tộc xung quanh Thập Vạn Đại Sơn, không tiếp tục mở rộng, để những người Nhân tộc và Vu nhân tạp cư hôn nhân, sinh ra càng nhiều Vu nhân, để chuẩn bị cho sau này...

Cửu Lê tạm thời không nói đến.

Quay lại Tây Phương giáo, trên núi Tu Di, bên cạnh Bát Bảo Công Đức Trì, Tiếp Dẫn Thánh nhân gặp phải nguy cơ lớn nhất trong đời!

Mấy nghìn năm trước, ma đạo thánh binh Thí Thần Thương xuất thế, mọi người tranh đoạt.

Ban đầu Thông Thiên một mình chống lại Nguyên Thủy và Chuẩn Đề, lúc đó Tiếp Dẫn lại minh tu sạn đạo ám độ trần thương, âm mưu giết chết Lâm Phàm, sau đó đoạt lại Thí Thần Thương.

Nhưng vạn vạn không ngờ, sau khi Thông Thiên liên tiếp tự bạo tam thi, lại bị Lâm Phàm phun ra bản nguyên Ma Đạo trực tiếp tiêu diệt.

Quan trọng nhất là, sau khi bị tiêu diệt, bản nguyên Ma Đạo đó dường như đã xâm nhập vào nguyên thần, sống chung với hắn, không rời một khắc.

Vốn tưởng chỉ cần thi triển tiểu kế, là có thể thanh trừ, nhưng vạn lần không ngờ, ma khí trong cơ thể ngày càng tích tụ, không những không thanh trừ được, ngược lại còn có xu hướng phát triển theo chiều hướng xấu.

Tiếp Dẫn đi tìm Hồng Quân và Lâm Phàm để tìm cách.

Kết quả hai người đều đang bế quan, không gặp được.

Làm sao bây giờ?

Cũng không thể mặc cho ma khí xâm thực chứ?

Tiếp Dẫn dù sao cũng là Thánh nhân, thế là dùng phương pháp trảm tam thi mà Hồng Quân năm đó truyền thụ, đem ma khu trong người đuổi ra ngoài cơ thể, từ từ ngưng tụ, mất nghìn năm, ma khí trong cơ thể quả thực ngày càng ít, nhưng vấn đề là, ma khí bên ngoài cơ thể, lại ngày càng nhiều, dần dần ngưng tụ thành một tôn thánh thi.

Cỗ thánh thi này, vừa không phải thiện thi, cũng không phải ác thi và tự ngã chi thi.

Nếu phải nói, nó thuộc về đệ tứ thi của Tiếp Dẫn, ma thi!

Vậy thì vấn đề đến rồi?

Trảm hay không trảm?

Không trảm, ma khí không ngừng nghỉ vĩnh viễn không thể thanh trừ sạch sẽ, nhưng nếu trảm, một khi trảm đi, ai biết được ma thi này là cái thứ gì.

Trảm thi, thiện ác tự ngã được trảm ra, tam thi tu vi đều giống hệt với tu vi của bản tôn lúc đó, bây giờ Tiếp Dẫn là Thánh nhân a, không thể không cân nhắc một vấn đề: nếu trảm xuống, ma thi không phải cũng là Thánh nhân sao?

Nếu là Thánh nhân, có bị khống chế không?

Tiếp Dẫn lắc đầu, có thể khẳng định một trăm phần trăm, khả năng khống chế được về cơ bản là rất nhỏ.

Nhưng... bây giờ đuôi lớn không vẫy được, không trảm không được rồi.

Trảm thôi!

“Trảm...” Tiếp Dẫn dùng cực phẩm tiên thiên linh bảo của mình là Lục Căn Thanh Tịnh Trúc, trực tiếp một nhát chém xuống.

Ầm...

Mối liên hệ giữa ma thi và bản thể lập tức bị chặt đứt.

Cùng lúc chặt đứt, Tiếp Dẫn cảm thấy ma khí trong cơ thể thực sự tan biến hết.

Nhưng ma thi trước mặt, lại đột nhiên mở mắt.

Huyết quang ngập trời, mắt đỏ ngầu, thân dài nghìn trượng.

Ầm...

Một ánh mắt phát ra, liền đánh sập nửa núi Tu Di.

“Nghiệt súc!” Tiếp Dẫn trực tiếp dùng Lục Căn Thanh Tịnh Trúc trấn áp, nhưng không ngờ Lục Căn Thanh Tịnh Trúc trực tiếp bị ác thi cướp đi, ngược lại một chiêu đánh về phía bản thể của Tiếp Dẫn.

Ầm...

Ầm ầm...

Lúc này, Chuẩn Đề cũng không rảnh rỗi, khẳng định phải giúp sư huynh.

Hai đánh một, càng đánh Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề càng kinh hãi: hành vi của ma thi, nghiễm nhiên là Thánh nhân, nếu dùng đạo của ma, thì là ma thánh a.

Chương 233

Ma thánh vừa mới xuất thế, đã có được sức mạnh của Thánh nhân.

Nhưng Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người dù sao cũng là Thánh nhân lão làng, đạo pháp trong tay vô cùng, ba bảy hai mốt liền tạm thời trấn trụ được ma thi, cuối cùng dùng đạo văn phong ấn.

Nhưng hai người cũng đều rõ ràng, không thể giải quyết vấn đề một cách triệt để.

Sức mạnh phong ấn này, có thể duy trì một năm đã là kỳ tích, ma thánh bên dưới có thể thoát ra bất cứ lúc nào.

"Tiếp Dẫn, ta chính là ngươi, ngươi chính là ta... ma thi của ta, ngươi sợ sao?" Ma thi cười ha hả, ở dưới phong ấn nói: "Ta biết trong lòng ngươi sợ hãi điều gì, những người đó, bất luận là Hồng Quân, Lâm Phàm, chỉ cần hai chúng ta liên thủ, ta bảo đảm, chúng ta có thể thống ngự Hồng Hoang!" "Ha ha ha...

Tiếp Dẫn, thả ta ra đi!

Chỉ cần ngươi thả ta ra, ta hứa, tuyệt đối không làm hại đệ tử Tây Phương giáo.

Nhưng, nếu để bản tọa tự trốn thoát, Tây Phương giáo tất sẽ hóa thành phế tích luân hồi!" "Chuẩn Đề, hay là ngươi cũng trảm một cái ma thi ra, lúc đó bốn người chúng ta thống nhất Hồng Hoang, chẳng phải là mỹ mãn sao?" "Vô Lượng Thiên Tôn!" Chuẩn Đề vung tay, trực tiếp tế ra Thất Bảo Diệu Thụ trong tay, từng đạo phù văn hạ xuống, lại gia cố phong ấn.

Đợi mọi chuyện hoàn thành, Chuẩn Đề đường đường là Thánh

nhân, lại mồ hôi đầm đìa.

"Sư huynh!" Mắt Chuẩn Đề nghiêm nghị, nói: "Chuyện này, cần phải sớm nói cho sư tôn, và cả Lâm Phàm, để họ giúp đỡ đánh tan tên này, nếu không, sau này tất sẽ gây ra tai họa lớn a!" "Ai!" Tiếp Dẫn cũng cảm thấy lo lắng sâu sắc, gật đầu nói: "Chuyện này vô cùng quan trọng, ta sẽ đến Tử Tiêu Cung một lần nữa, gõ cửa đạo của sư tôn vậy!" "Đại thiện!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người hóa thành luồng sáng bay đi, phá vỡ không gian, chỉ trong một hơi thở đã đáp xuống trong hỗn độn bên ngoài Hồng Hoang, tiến thêm một bước ra khỏi hỗn độn, đến quảng trường Tử Tiêu Cung.

"Đệ tử Tiếp Dẫn!" "Đệ tử Chuẩn Đề!" "Cầu kiến sư tôn, có chuyện quan trọng muốn bẩm báo, liên quan đến Ma Tổ La Hầu, đệ tử không dám lơ là!" Két...

Cửa lớn của Tử Tiêu Cung lập tức mở ra.

"Vào đi!" Hai vị thánh nhân bay vào Tử Tiêu Cung.

Trong Tử Tiêu Cung, mọi cảnh vật vẫn như thường, núi non hùng vĩ, tinh tú vây quanh, pháp thân cao lớn của Hồng Quân ngồi trên cao đài, ánh mắt mở ra, vô tận tinh hà run rẩy, tử khí tràn ngập.

"Sư tôn!" "Ừm!" Hồng Quân gật đầu, không nói gì.

Chuẩn Đề nhìn Tử Tiêu Cung trống rỗng, trong lòng dâng lên một nỗi bi thương, trên mặt lộ ra vẻ đau buồn, nói: "Tử Tiêu Cung trống trải quá, ngay cả một người hầu hạ cũng không có, sư tôn ngài ở đây thật quá lạnh lẽo, đệ tử quay về sẽ phái hai đệ tử đến làm đồng tử cho sư tôn, trông coi Tử Tiêu Cung nhé!" "Có lòng rồi!" Hồng Quân bước một bước từ trên cao đài xuống, nói: "Nhưng bản tọa thích thanh tĩnh vô vi, các ngươi không cần làm vậy, ý của hai người, ta đã biết." "Đều tại đệ tử nhất thời sơ suất!" Tiếp Dẫn vội vàng khấu đầu.

Hồng Quân nói: “Chuyện này không thể trách ngươi, là do La Hầu giở trò mà thôi.

Chỉ là, đường đường là thánh nhân lại bị một chuẩn thánh lừa, đúng là không nên.

Chỉ có thể trách lòng tham quá lớn, cho người khác có cơ hội lợi dụng!” “Vâng!” Tiếp Dẫn mồ hôi lạnh ròng ròng!

Lúc này, con ngươi của Hồng Quân đột nhiên khẽ động, ánh mắt lóe lên bay về phía Hồng Hoang.

Ầm...

Ngay sau đó, ông phất tay, cảnh tượng ở vô số khoảng cách bên ngoài bị kéo lại gần.

Chỉ thấy trên núi Tu Di, đột nhiên một đạo trận pháp vỡ tan, ma thi đen ngòm kia bay ra khỏi núi Tu Di, hóa thành luồng sáng, trong nháy mắt đã đến Đông Hải.

“Không hay rồi!” Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề kinh hãi thất sắc.

Hồng Quân cười nói: “Không sao, xem bản tọa bắt ma!” Ầm...

Hồng Quân phất tay, vô số hư không trước mặt gợn sóng, thân ảnh ba người trong nháy mắt đã đến Đông Hải, chia làm ba hướng, định trụ ma thi tại chỗ.

“Ầm...” Ma thi vừa thấy khí thế của Hồng Quân phi phàm, vội vàng phá vỡ không gian để bỏ chạy!

Nhưng khi giơ tay định thi triển pháp lực, lại phát hiện không gian đã sớm bị giam cầm.

“Năm đó La Hầu cũng không làm gì được bản tọa, huống hồ là ngươi?” Vừa nói, con ngươi Hồng Quân khẽ động, vô số tử khí ngưng tụ, hóa thành một đạo tử sắc thần lôi, vút qua cửu thiên, xé

rách trời đất, không hề lệch lạc mà giáng thẳng xuống ma thi.

Ầm...

Ma thi lập tức bị xé thành mảnh vụn, không còn tồn tại.

"Tốt quá rồi!" "Sư tôn, thần thông của ngài lợi hại quá!" "Sư tôn, ngài thật lợi hại!" Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn vừa nịnh nọt, nhưng trong mắt lại lộ ra lòng tham vô tận.

Thần thông vừa rồi của Đạo Tổ, nếu có thể học được một hai phần thì tốt biết mấy.

"Được rồi!" Hồng Quân không quay đầu lại, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm mặt biển, nói: "Ma Tổ quả nhiên vô cùng khó đối phó!" "Hả?" Chuẩn Đề kinh ngạc: "Chưa chết sao?" "Ha ha ha ha..." Một hơi thở sau, ma thi lại xuất hiện, nhưng đã bay ra khỏi vòng vây của ba người, nói: "Hồng Quân lão đạo, ngươi nên biết ma tộc bất tử chứ, năm đó lúc La Hầu lão tổ hóa thành Vực Ngoại Thiên Ma đã từng nói, Đạo bất tử thì ma bất diệt, ngươi không giết được ta đâu, ha ha ha... không giết được ta đâu..." "Ầm..." Hồng Quân duỗi ngón tay, chỉ về phía hư không phía trước.

Rắc rắc...

Vô tận thần lôi giáng xuống, lại một lần nữa đánh nát ma thi thành tro bụi.

Nhưng một hơi thở sau, ma thi lại tái sinh.

"Ha ha ha ha...

Hồng Quân lão đạo... ngươi không giết được ta đâu..." Ầm...

Ầm...

Hồng Quân thay đổi phương thức tấn công mấy lần, nhưng vẫn không thể tiêu diệt ma thi, không khỏi lắc đầu, nói: "Hết cách rồi, tu

hành của Ma Tổ quả thật khiến người ta khó hiểu, bản tọa cũng không biết được.

Nhưng, tuy không thể giết chết, bản tọa lại có thể phong ấn ngươi!" "Thiên Đạo chi lực, gia trì thân ta!" Hồng Quân hét lớn một tiếng, vô tận Thiên Đạo chi lực hóa thành lôi điện màu bạc, trên đó lại có vô số phù văn màu vàng dày đặc, ào ào giáng từ trên trời xuống.

"Phong!" Hồng Quân hét lớn một tiếng, ngón tay chỉ một cái.

Vô số phù văn màu vàng hóa thành một đạo Thiên Đạo phù văn khổng lồ, lại có lôi điện màu bạc giáng xuống, gia trì lên trên phong ấn, đè xuống đỉnh đầu ma thi.

Ầm ầm ầm...

Hồng Quân một đòn này đã phong ấn ma thi ở Đông Hải.

"Hừ..." Ma thi cười lớn: "Hồng Quân, phong ấn ta thì sao chứ, chẳng bao lâu nữa, Ma Tổ sẽ đến cứu ta...

Ha ha ha ha...

Hồng Quân, ngươi thua rồi!" Ầm ầm ầm...

Hồng Quân sử dụng Thiên Đạo chi lực, một tấm phù văn khổng lồ màu vàng giáng xuống, bao bọc lấy ma thi, từ đó trấn áp trong Đông Hải.

Nhưng ngay sau đó!

Hồng Quân đột nhiên kinh hãi.

Bản thân hợp với Thiên Đạo, đối với sự vận hành của Thiên Đạo ở bất kỳ nơi nào trong Hồng Hoang đều nắm rõ như lòng bàn tay, nhưng vừa rồi, ông đột nhiên cảm nhận được một luồng khí tức phi thường.

Đó là một luồng khí tức cực kỳ quen thuộc.

Ma khí... ma khí của Ma Tổ La Hầu.

Chương 234

Ầm...

Đúng lúc này, trên bầu trời phía tây đại lục, đột nhiên nứt ra một cái khe đen ngòm.

Vô tận ma tộc, trong nháy mắt bay vào Hồng Hoang.

Hàng tỷ ma binh đáp xuống đại địa phía tây.

"Ha ha ha ha ha..." Một tiếng cười lớn sảng khoái truyền ra, Ma Tổ La Hầu hóa thành thân thể cao hàng tỷ trượng: "Hồng Quân...

Hàng tỷ năm không gặp, bản tọa đã trở lại rồi, ngươi bây giờ cũng đã dung hợp với Thiên Đạo rồi nhỉ?

Bản tọa hôm nay tu thành vô thượng đại pháp, hôm nay đến để xem ngươi có tiến bộ gì so với trước đây không!" Ầm...

La Hầu phất tay, một luồng ánh sáng đen phá vỡ hư không.

Trong Hồng Hoang, vô số lông vũ đen rơi xuống đất, sau khi dính phải, linh khí trở nên tạp nham, vạn vật sinh linh đều bị ma khí làm cho thần trí không rõ, nóng nảy dễ nổi giận.

"La Hầu..." Hồng Quân phất tay, trong nháy mắt xuất hiện ở đại địa phía tây Hồng Hoang.

"Chư thánh, xuất chiến trảm ma..." Đồng thời, Hồng Quân hạ lệnh.

Sau khi nhận được khẩu dụ của Hồng Quân, Lão Tử, Thông Thiên, Nguyên Thủy, Nữ Oa, Hậu Thổ... các vị thánh nhân, toàn bộ đều dẫn theo môn nhân đệ tử xuất chiến, tiêu diệt ma tộc.

Lần này ma tộc đã mở ra thông đạo ngoại thiên, cũng không biết

từ đâu tới, mang theo vô số ma tộc.

Trong Hồng Hoang, vô số người và thế lực đều xuất hiện, cùng nhau chống lại ma tộc.

"Giết..." Ma tộc gầm lên một tiếng, vô số ma tộc hình thành một đại quân, như một dòng lũ sắt thép, càn quét Hồng Hoang.

Biên giới Hồng Hoang, cũng trong nháy mắt hình thành đại quân tu sĩ, xông về phía ma tộc ở phương tây.

La Hầu đã mở thông đạo của Thiên Ma Giới, trực tiếp truyền tống một lượng lớn ma tộc tiến vào.

Những ma tộc này có Đại Ma, có Ma Vương, có Ma Đế, thậm chí còn có Ma Thánh.

Ma Vương tương đương với Đại La Kim Tiên, Ma Đế tương đương với Chuẩn Thánh, còn Ma Thánh thì tương đương với tu vi Thánh Nhân.

Chưa nói đến những kẻ khác, chỉ riêng Ma Thánh đã có đủ ba vị.

La Hầu không biết rõ tình hình thực lực của Hồng Hoang, nhưng số lượng người mang theo là rất lớn.

"Giết..." Một tiếng hô vang, sinh linh Hồng Hoang và ma tộc đã giao chiến với nhau.

Ma tộc dũng mãnh không sợ chết, có phần giống với Vu tộc.

Điều quan trọng nhất là, sau khi ma tộc bị giết, chỉ cần còn ma khí là có thể tái sinh, khiến sinh linh Hồng Hoang vô cùng tức giận.

"Giết..." Lần này, Nhân tộc trở thành chủ lực của Hồng Hoang.

Nhân tộc Á Thánh Thương Hiệt dẫn đầu, một chữ "sát" trong hư không bay ra, trong nháy mắt đáp xuống thân thể một Ma Vương.

Kết quả, Ma Vương ngay tại chỗ bị hạo nhiên chi lực ẩn chứa trong chữ "sát" đánh bại.

"Giết..." Sau Thương Hiệt, lại có Nhân tộc đại hiền Phục Hy xuất thế.

Phục Hy vốn ở Hỏa Vân Động trấn áp khí vận Nhân tộc, nhưng lần này vì ma tộc xâm lấn, Phục Hy cũng không quản được nhiều như vậy, Nhân tộc là trọng, nên đã xuất quan.

Sau Phục Hy, Nhân tộc Địa Hoàng Thần Nông thị cũng dẫn theo mọi người đến viện trợ.

Không chỉ Nhân tộc, bộ lạc Cửu Lê ở sâu trong mười vạn đại sơn phía nam, cũng dưới sự dẫn dắt của Xi Vưu, xé rách không gian tiến vào chiến trường.

Hàng tỷ Hậu Thiên Vu Nhân của Cửu Lê gia nhập chiến trường, đối với những ma tộc cấp thấp có tác dụng nghiền ép, rất nhanh đã quét sạch ma tộc cấp thấp!

Sau đó, Minh Hà ở Địa Phủ, Trấn Nguyên Tử ở Ngũ Trang Quán Vạn Thọ Sơn, cho đến Côn Bằng ở Bắc Hải, những Chuẩn Thánh lão làng này lần lượt xuất quan, giao chiến với ma tộc.

So với các Chuẩn Thánh lão làng, sức mạnh của các Chuẩn Thánh mới nổi còn lớn hơn, vì số lượng đông đảo.

Có Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên, Nam Cực Tiên Ông, Nhiên Đăng; lại có Tiệt Giáo Tùy Thị Thất Tiên (chết một), phân thân của Lâm Phàm, thân truyền đệ tử, ký danh đệ tử...

Vô số người đổ vào chiến trường, nhanh chóng quét sạch ma tộc.

Đương nhiên, ở đây chỉ nói đến những ma tộc dưới cấp Ma Thánh.

Ba vị Ma Thánh thì đã có Nữ Oa, Hậu Thổ, Tam Thanh, Nhị Thánh...

đối phó, người đông sức mạnh lớn, cuối cùng tuy không giết được ba vị Ma Thánh, nhưng đã trực tiếp phong ấn họ trong Hồng Hoang.

Cuối cùng, chỉ còn lại một mình La Hầu.

La Hầu đứng sừng sững trong hư không, mắt vẫn nhắm, cũng không nói gì, dường như không hề quan tâm đến việc thuộc hạ của mình chiến tử.

"La Hầu, hôm nay là ngày chết của ngươi!" Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người đi đầu, cùng Hồng Quân tạo thành thế gọng kìm, bao vây La Hầu ở giữa.

Sau đó, Tam Thanh, Nữ Oa, Hậu Thổ cũng lần lượt đến.

"La Hầu, năm đó ngươi không chết trong tay sư tôn, hôm nay sư đồ chúng ta hợp lực, ngươi chắc chắn phải chết!" Nguyên Thủy Thiên Tôn tay cầm Ngọc Như Ý, từng đạo Thiên Đạo phù văn làm suy yếu bầu trời.

Trên khuôn mặt trắng nõn của La Hầu, con ngươi từ từ mở ra, một luồng huyết quang bay ra, trong nháy mắt xuyên qua tường chắn của Hồng Hoang, dẫn vô số hỗn độn chi khí bay vào trong đó.

Các Thánh nhân vây quanh La Hầu, những tu sĩ dưới Thánh nhân chỉ có thể quan sát từ trong Hồng Hoang, không có tư cách chiến đấu.

"Ha ha ha ha ha..." La Hầu cười lớn: "Giết vài con ma vật do bản tọa tiện tay điểm hóa, cùng vài tên Ma Thánh mà bản tọa bồi dưỡng, đã tưởng mình thiên hạ vô địch rồi sao?" "Các ngươi... cùng lên đi!" Ánh mắt La Hầu lạnh đi, khí thế sắc bén trên người tức thì dâng cao, lao về phía thiên địa Hồng Hoang, mang theo sát khí và sát lục vô tận.

Ông ta phất tay, có vài phần khí thế của Lâm Phàm năm đó cướp

đoạt hồ lô tiên đằng trên núi Bất Chu.

"Giết..." Chúng thánh tự nhiên không khách khí, mỗi người đều huyễn hóa ra thánh khu, mỗi người một chưởng, tức thì toàn bộ hư không Hồng Hoang đều vỡ nát, bầu trời vốn xanh lam, trong nháy mắt biến thành màu xám đen.

"Đi..." Hồng Quân phất tay, trong lòng bàn tay có cả một thế giới, cưỡng ép kéo mấy người vào trong hỗn độn.

Các thánh nhân giao chiến trong hỗn độn, để tránh đánh nát Hồng Hoang.

Mục đích của La Hầu đến Hồng Hoang, một là giết Hồng Quân để báo thù năm xưa, hai là chiếm lĩnh Hồng Hoang, nên La Hầu cũng không hy vọng Hồng Hoang vỡ nát, vì vậy liền theo chúng thánh vào trong hỗn độn.

"Giết..." Ầm...

La Hầu gầm lên một tiếng, thân thể hóa cao hàng tỷ trượng, đầu mọc sừng nhọn, trong mắt lộ ra vạn trượng huyết quang, phất tay một cái, liền có vô tận ma khu sôi trào.

Bành...

Tiếp Dẫn hóa ra Trượng Lục Kim Thân, một quyền đấm về phía La Hầu.

La Hầu không né không tránh, thân thể hơi động, sức mạnh trong tay bộc phát, một quyền đánh bay Tiếp Dẫn.

Chương 235

Ầm ầm ầm...

Thánh nhân bình thường căn bản không thể đến gần.

"Hồng Quân," La Hầu cười lớn, nói: "Đừng để những kẻ vô dụng này lên nữa, ngươi hẳn đã dung hợp với Thiên Đạo rồi, để bản tọa xem xem, ngươi bây giờ, còn được mấy phần phong thái năm đó!" "Hống..." Không đợi Hồng Quân mở lời, La Hầu liền gầm lên một tiếng.

Sau đó, một luồng khí cơ bay ra, cuốn vào Hồng Hoang.

Cây Thí Thần Thương trong tay phân thân của Lâm Phàm trực tiếp bay ra, không chịu sự khống chế của phân thân, bay vào hỗn độn, rơi vào tay La Hầu.

"Lão bằng hữu...

Ha ha ha ha...

Chúng ta cuối cùng lại gặp nhau rồi!" La Hầu mừng rỡ, trường thương vung lên, Thí Thần Thương tức thì trở nên to lớn như sông núi, vung một cái trong hỗn độn, liền có hàng tỷ dặm hỗn độn chi phong bị thổi bay.

"Ầm..." Hồng Quân cách không chỉ một cái, một đạo tử sắc thần lôi ngưng tụ, từ trên cửu thiên giáng xuống, vừa vặn rơi xuống đỉnh đầu La Hầu.

"Giết..." La Hầu căn bản không quan tâm đến Hồng Quân, cự thương trong tay bay ra, đâm về phía Hồng Quân.

Một thương này, hỗn độn chấn động, phong tỏa thời không!

Nhưng Hồng Quân hiện đã hợp với Thiên Đạo, tuy chưa hoàn toàn hợp đạo, nhưng cũng không phải tầm thường.

"Cho ta phá..." Hồng Quân hét lớn một tiếng, xung quanh thân thể tràn ngập lôi điện màu bạc, chính là Thiên Đạo chi lực gia trì, thân thể ông ta trong nháy mắt biến hóa lớn bằng hàng tỷ trượng, giao đấu với La Hầu.

Sau ba mươi chiêu, Hồng Quân dù pháp thuật thông thiên, có Thiên Đạo chi lực gia trì, cũng dần dần rơi vào thế yếu, bị hạ phong.

"Ha ha ha ha ha..." La Hầu cười lớn, nói: "Hồng Quân, nhiều năm không gặp, ngươi cũng chẳng ra làm sao cả!" "Năm đó ngươi rất mạnh... nhưng bây giờ, ngươi cũng chỉ là một lão già tóc trắng mà thôi..." "Hồng Quân... xem cho kỹ đây, bản tọa sẽ biến toàn bộ Hồng Hoang thành nhân gian địa ngục, để tất cả sinh linh hóa thành hàng tỷ ma binh của bản tọa, từ nay về sau, Hồng Hoang đại địa, chỉ có ma, không có đạo..." "Sư tôn, chúng ta giúp người..." Tam Thanh, Nhị Thánh, Nữ Oa mấy người hóa thành luồng sáng, mỗi người lấy ra vũ khí của mình, đánh về phía La Hầu.

Cộng thêm Hồng Quân, có thể nói là chúng thánh vây đánh La Hầu.

Nhưng!

La Hầu khinh miệt cười một tiếng, trường thương trong tay vung một vòng lớn.

Ầm...

Mấy luồng sáng bay ra theo hình quạt, chính là thân ảnh của chúng thánh bị La Hầu đánh bay!

Ầm...

Dưới cú quét ngang của trường thương La Hầu, chúng thánh bị đánh bay thẳng.

Trong hàng tỷ dặm hỗn độn, kéo ra mấy luồng sáng, bắn về bốn phương tám hướng.

Tình hình của Hồng Quân khá hơn một chút, tuy cũng bị đánh văng ra, nhưng đã dừng lại ở khoảng cách ngàn vạn dặm.

"La Hầu...

Vô số năm trước, bản tọa có thể giết ngươi, vô số năm sau, bản tọa cũng có thể làm được!" Trong con ngươi của Hồng Quân, lóe lên một tia điên cuồng.

"Vô tận Thiên Đạo chi lực, gia trì thân ta..." Hồng Quân hét lớn một tiếng.

Trong Thiên Đạo chi lực, ngoài một phần duy trì vận hành Hồng Hoang, chín phần còn lại toàn bộ hóa thành biển sấm màu bạc, kéo dài trời đất, giáng xuống người Hồng Quân.

"Ầm..." Thân thể Hồng Quân, trong nháy mắt bành trướng vô số lần, thân thể tỷ trượng của La Hầu, trong mắt ông ta, chẳng khác nào một con kiến.

"Ầm..." Hồng Quân tiện tay chỉ một cái, một đạo thiên lôi bùng nổ, xé rách hàng tỷ dặm hỗn độn, đánh về phía La Hầu.

"Sát thiên, sát địa, sát tận thiên đạo vạn vật..." Bản nguyên ma khí của La Hầu bay ra, ánh sáng màu đỏ máu dung nhập vào Thí Thần Thương trong tay, một tia đỏ thẫm kia, trong nháy mắt hóa thành ngọn giáo khổng lồ che lấp bầu trời.

"Chết..." La Hầu dùng toàn bộ sức mạnh, một thương vung ra, khuấy động lôi điện, diễn hóa hỗn độn chi phong thành địa hỏa thủy phong, một kích của Hồng Quân tuy mạnh mẽ, nhưng lại bị La Hầu hóa giải một cách hoàn hảo.

"Ầm..." Dư lực trên thương của La Hầu không ngừng, lại một lần

nữa lao về phía trước, chỉ thẳng vào bản thể Hồng Quân.

Ầm ầm ầm...

Lúc này, Hồng Quân không thể động đậy.

Ông dung hợp Thiên Đạo, nhưng chưa hoàn toàn dung hợp, thậm chí chỉ mới dung hợp sơ bộ.

Trong một khoảnh khắc cưỡng ép rút đi chín phần Thiên Đạo chi lực, đã gây ra một hậu quả nghiêm trọng, cơ thể không thể chịu đựng nổi năng lượng của Thiên Đạo chi lực.

Bây giờ một thương của La Hầu lại đến, Hồng Quân trong ngoài đều gặp khó, căn bản không thể phản kích.

"Ha ha ha ha..." La Hầu dường như cũng biết điều đó, nói: "Hồng Quân...

đi chết đi, từ nay về sau, ma tộc ta, sẽ tiếp quản thiên địa..." "Ta không chỉ muốn tiếp quản thiên địa, ta còn muốn chinh phục cái thứ cao cao tại thượng kia...

Thiên Đạo!" Vút...

Một người, một thương!

Hóa thành một luồng sáng đen, lướt qua vô tận hỗn độn, đâm về phía Hồng Quân.

"Xong rồi..." Sức mạnh của Hồng Quân lúc này, ngay cả việc khống chế Thiên Đạo chi lực trong cơ thể cũng đã khó khăn, huống chi là phòng ngự công kích của La Hầu.

"Ha ha ha ha...

Hồng Quân, lão bằng hữu, tạm biệt..." Mũi thương của La Hầu, bùng nổ vô tận thương mang màu đen, xé rách không gian hỗn độn trước mặt, những vết nứt như mạng nhện phủ đầy hỗn độn.

Nhưng, ngay sau đó!

Một luồng kim quang từ trên trời giáng xuống, rơi xuống người Hồng Quân.

Ầm...

Thương của La Hầu rơi xuống kim quang đó, nhưng không thể xuyên thủng dù chỉ một chút.

"Hả?" La Hầu kinh hãi, rồi ngẩng đầu lên.

Thấy một thân ảnh, áo trắng bay phấp phới, tóc đen như thác, trong đôi mắt ẩn chứa nhật nguyệt tinh hà, vô tận hỗn độn vũ trụ diễn hóa, vô tận đại đạo phù văn đan xen.

"Ngươi là ai?" La Hầu nhìn người trước mắt, trong lòng đột nhiên kinh hãi.

Uy thế trên người kẻ này nặng nề như núi, có một vẻ ngạo nghễ không thể chiến thắng.

"Ta... là đồ nhi của sư tôn ta!" Lâm Phàm từ từ thu nhỏ thân thể, đáp xuống trước mặt Hồng Quân.

"Hù..." Hồng Quân hít sâu một hơi, Thiên Đạo chi lực cuồn cuộn trong cơ thể từ từ rút đi, thân thể ông cuối cùng cũng khôi phục bình thường.

Chương 236

"Ái đồ... con đến rồi..." Trong mắt Hồng Quân, tràn đầy sự vui mừng vô tận.

Lâm Phàm mỉm cười gật đầu.

La Hầu đứng bên cạnh ngơ ngác hỏi: "Ngươi rốt cuộc là ai?" "Ta chưa nói cho ngươi biết sao?" Khóe miệng Lâm Phàm nở một nụ cười.

Ầm...

Ầm...

Ầm...

Lúc này, lại có bốn thân ảnh đáp xuống bên cạnh Lâm Phàm, lần lượt là Bàn Cổ và ba phó nhân của Lâm Phàm: Dương Mi, Tả Vụ và Kim Lượng.

"Lâm đạo hữu, có cần bản tọa ra tay không?" Bàn Cổ nhàn nhạt liếc nhìn La Hầu một cái.

Một cái liếc mắt này, liền khiến La Hầu có cảm giác tim đập chân run.

La Hầu trừng trừng nhìn Bàn Cổ một lúc, sau đó quả quyết nhận ra: "Ngươi... là Bàn Cổ?" Bàn Cổ đó sao?

Nhân vật khai thiên tích địa của Hồng Hoang, ai mà không biết.

Hình tượng được khắc sâu trong tâm trí của tất cả sinh linh trong Hồng Hoang, một sự tồn tại không thể xóa nhòa.

La Hầu tuy là ma tộc, cũng không ngoại lệ.

Nhưng, Bàn Cổ sống lại từ khi nào?

Tại sao đường đường là Bàn Cổ, lại gọi đệ tử của Hồng Quân trước mắt này là "đạo hữu"?

Dựa vào cái gì?

Hắn có đức có tài gì?

"Không cần..." Tả Vụ bên cạnh liếc Bàn Cổ một cái, nói: "Giết gà cần gì dao mổ trâu, Bàn Cổ thiên vương xin hãy lui ra, để tiểu nhân giải quyết là được!" Nói xong, Tả Vụ lại nhìn Lâm Phàm: "Chủ nhân, để ta lên đi!" Hả?

Nghe thấy cách xưng hô của Tả Vụ, La Hầu lại ngây người: Chủ nhân?

Tên Tả Vụ này trông cũng rất mạnh, lại gọi hắn là chủ nhân?

Còn có Dương Mi, tu sĩ Không Gian Đại Đạo năm đó, bây giờ cũng đã trở thành Đại Đạo Thánh Nhân rồi sao?

Hỏng rồi!

Trong đầu La Hầu một mảng đen kịt!

Vạn lần không ngờ, lại có kết quả như thế này.

Trong Hồng Hoang, lại có thực lực mạnh mẽ như vậy sao?

"Đi đi!" Lâm Phàm nói: "La Hầu tu hành Sát Lục Đại Đạo, ngươi cũng lấy sát lục chứng đạo, đi dạy dỗ hắn đi!" "Vâng!" Ầm...

Được Lâm Phàm cho phép, Tả Vụ quả quyết ra tay, phất tay một cái, một đạo xiềng xích Sát Lục Đại Đạo bay ra, vắt ngang hư không hỗn độn, vô số phù văn dày đặc như ruồi bay.

Từng đạo sát lục phù văn, bao bọc lấy La Hầu.

Ầm...

Vô số sát lục phù văn, hóa thành một đạo văn tự khổng lồ che trời,

ầm ầm bay ra, húc bay La Hầu.

Phụt...

La Hầu tức khắc phun ra một ngụm máu.

Nhưng dù sao hắn cũng đã có cơ duyên lớn ở Vực Ngoại Thiên Ma Giới, có sức mạnh không dưới một ngàn Đạo Chi Lực gia trì, tuy không thể chống lại tu sĩ Sát Lục Đại Đạo thực sự, nhưng chỉ cần xoay sở một chút là có thể hồi phục.

"Ầm..." Đòn thứ hai, La Hầu và Tả Vụ đối đầu.

La Hầu rơi vào thế yếu.

Đòn thứ ba, Tả Vụ đã khốn trụ được La Hầu, nhưng bằng thực lực của Tả Vụ, lại không thể giết chết La Hầu.

"Thôi được rồi..." Lâm Phàm phất tay, định trụ hư không và thời gian.

Lại phất tay một cái, La Hầu chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, đợi đến khi mở mắt ra, lại phát hiện mình đang ở trong một cái màng sáng màu trắng thần bí.

Bên ngoài màng sáng, là một bàn tay khổng lồ, vân tay rõ ràng.

Màng sáng mà hắn đang ở, đều được bàn tay đó nâng trong lòng bàn tay.

Sau đó không gian xoay chuyển, vô tận hỗn độn chi phong bị thổi bay, cảnh tượng trước mặt dần dần rõ ràng.

Trước mặt hắn, một thân ảnh cao lớn, áo trắng như tuyết, tóc đen như thác.

Một khuôn mặt, che khuất nửa cái hỗn độn.

Chính là Lâm Phàm.

Còn La Hầu, lúc này lại hóa thành con kiến, nằm trong lòng bàn tay của Lâm Phàm.

Chưởng trung thế giới!

Đối với đại năng, chưởng trung thế giới không phải là thần thông quá cao cấp, nhưng chưởng trung thế giới của một người chỉ có thể khống chế được những người có tu vi pháp lực thấp hơn mình rất nhiều.

Lâm Phàm có thể dùng sức một mình, dễ dàng khốn trụ La Hầu, mà La Hầu lại không có chút sức phản kháng nào.

Không... không phải là không có sức phản kháng, mà là muốn phản kháng, nhưng cả cơ thể lại bị vô cùng đại đạo phù văn khốn trụ, không thể động đậy dù chỉ một chút.

Điều này không chỉ khiến La Hầu kinh hãi, mà còn khiến toàn bộ tu sĩ trong Hồng Hoang đang quan sát nơi này cũng phải kinh hãi.

"La Hầu..." Lâm Phàm nhàn nhạt liếc nhìn La Hầu một cái, nói: "Bản tọa bế quan tham ngộ đại đạo vô số năm, ngươi vô cớ cắt ngang, nói xem, bản tọa nên trừng phạt ngươi thế nào đây?" "Hừ..." La Hầu không chịu thua, cứng rắn nói: "Ha ha, đừng có ở đây giả vờ giả vịt, ta thừa nhận, tu vi của ngươi đúng là cao hơn ta, nhưng ngươi muốn giết ta, thì tuyệt đối không thể, ma tộc của ta, là bất tử bất diệt!" Ma tộc, đặc biệt là những ma tộc cao cấp, đúng là không thể giết chết.

Giết rồi, có thể tái sinh.

Đạo pháp của Đạo môn, đối với việc ma tộc tái sinh căn bản không hiểu rõ nguyên nhân, đương nhiên cũng không thể khống chế.

Nhưng Lâm Phàm lại nhàn nhạt cười, nói: "Thật vậy sao?" Bành...

Bành...

Bành...

Chương 237

Bành...

Trong Hồng Hoang, liên tiếp vang lên bốn tiếng nổ, phù văn vỡ nát, bốn thân thể màu đen bay ra, bị Lâm Phàm cách không nhiếp lấy, bắt vào hỗn độn.

Chính là ba vị Ma Thánh xâm nhập Hồng Hoang lúc đầu, và một ma thi do Tiếp Dẫn trảm ra.

"Ầm..." Trong lòng bàn tay Lâm Phàm, đột nhiên trào ra một luồng tiên thiên chi hỏa.

Bốn vị Ma Thánh trong lòng bàn tay, trong nháy mắt hóa thành tro bụi, trong hỗn độn bị hỗn độn chi phong thổi một cái, không còn lại gì.

"Ngươi..." Cảnh tượng này, khiến La Hầu da đầu tê dại.

Sao có thể?

Hắn biết bí quyết tái sinh của ma tộc ta sao?

"Không phải ma tộc chết rồi cũng có thể tái sinh sao?" Lâm Phàm nhìn La Hầu trong lòng bàn tay phải: "Thử cho ta xem đi?" "Ta..." "Cho ngươi hai con đường." Lâm Phàm không đợi La Hầu nói xong, trực tiếp nói: "Một là bản tọa bây giờ dùng tiên thiên chi hỏa, thiêu ngươi thành tro bụi; hai là, phát ma đạo thệ ngôn, làm nô lệ của bản tọa, vĩnh sinh vĩnh thế, không được phản bội, nếu không, cũng hóa thành tro bụi!" "Ta..." "Cho ngươi ba hơi thở!" "Ta..." "Còn hai hơi thở!" "Xin hỏi..." "Còn một!" "Được, ta nguyện ý làm nô lệ của ngươi..." La Hầu cuối cùng cũng khuất phục, lập tức phát ma đạo thệ ngôn, từ đó trở thành một trong những nô lệ của Lâm Phàm.

Lại nói Lâm Phàm thu phục La Hầu, trả lại Thí Thần Thương cho phân thân Phạm Lâm, rồi mang theo La Hầu đám người, cùng nhau trở về đạo trường trong hỗn độn, tiếp tục bế quan ngộ đạo.

Lâm Phàm lúc này, đối với lĩnh ngộ đại đạo, đã đạt tới hơn tám trăm điều.

Ba ngàn đại đạo, đã bị hắn lĩnh ngộ gần ba thành.

Hắn tiếp tục bế quan.

Nhân tộc!

Trần Đô!

Nhân loại chống lại ma tộc, tuy thời gian ngắn, chỉ có vỏn vẹn mấy tháng.

Nhưng, tổn thất của nhân loại lại rất lớn, lần ma tộc xâm lược này, đã gây ra cho nhân loại cái chết lên đến hàng chục tỷ người.

Nhân tộc cộng chủ Thần Nông thị ở Trần Đô tế tự trời đất, đồng thời vì những người đã khuất của Nhân tộc mà mặc niệm.

Sau khi tế tự, liền luận công ban thưởng.

Thật trùng hợp, lần này ngoài các đại hiền của Nhân tộc, còn có một bộ lạc đặc thù khác, trong quá trình chống lại ma tộc xâm lược đã lập được công lao hiển hách.

Bộ lạc Cửu Lê của Vu Nhân.

Thủ lĩnh Vu Nhân là Xi Vưu trực tiếp tiến vào Trần Đô, diện kiến Nhân Hoàng.

Sau khi gặp Nhân Hoàng Thần Nông thị, Xi Vưu tuy trong lòng hận Thần Nông đến nghiến răng, nhưng bề ngoài lại tỏ ra thần phục, tự xưng là cháu trai (cha của Xi Vưu là Viêm Cư, con của Thần Nông).

Viêm Cư là con trưởng của Thần Nông, Xi Vưu chính là cháu trưởng của Thần Nông, điểm này, bất kỳ ai cũng không thể nghi ngờ.

Thần Nông nhìn Xi Vưu, cũng cảm khái vô cùng, biết được con trai đã chết nhiều năm, không khỏi quên hết lỗi lầm của Viêm Cư, chỉ nhớ đến những điều tốt đẹp của con trai.

"Ta có lỗi với cha con!" Thần Nông nhìn Xi Vưu, nói: "Năm đó nếu ta nghe theo lời khuyên của đại thần, cha con cũng sẽ không đến nỗi quan hệ với ta trở nên căng thẳng như vậy.

Nhưng mà, phúc hề họa sở phục dã, họa hề phúc sở ỷ dã, phúc họa không thể đơn giản phân tách ra mà xem.

Thôi được, nếu ngươi đã là cháu của trẫm, lần này trong quá trình chống lại ma tộc tấn công, suất lĩnh bộ lạc Cửu Lê chống lại ma tộc có công, trẫm có công tất thưởng." "Không dám!" Xi Vưu quỳ dưới chân Thần Nông, thành khẩn nói: "Không phải lỗi của tổ phụ đâu, thực ra cha con cũng không hề oán hận ngài, ông ấy đã nhận ra sai lầm của mình, sau khi đến nam cương, thường kể cho con nghe về những công lao vĩ đại của ngài.

Lần này bộ lạc Cửu Lê của con tuy xuất chiến vì Nhân tộc, lập được một chút công lao nhỏ bé, nhưng không dám nhận thưởng, chỉ cầu tổ phụ chuẩn cho cháu một việc..." "Nói nghe xem!" Thần Nông nhìn Xi Vưu, khẽ gật đầu.

Xi Vưu nói: "Tộc Cửu Lê của con, tuy sống chung với Vu tộc mà sinh ra, nhưng về bản chất, chúng con là Nhân tộc, không chỉ có tướng mạo giống Nhân tộc, mà các phương diện khác cũng giống.

Lòng con hướng về Nhân tộc, ngưỡng mộ văn hóa Nhân tộc.

Xin hoàng tổ phụ ban một chiếu thư, thông cáo thiên hạ, thừa nhận tám mươi mốt bộ Cửu Lê ở nam cương, trăm tỷ Vu Nhân, là

Nhân tộc, không phải dị chủng!" Bộ lạc Cửu Lê, vì là hậu đại do Nhân tộc và Vu tộc kết hợp sinh ra, nên từ trước đến nay đều không được thừa nhận, không được coi là Nhân tộc.

Đối với Cửu Lê, đây là một chuyện rất đau khổ, bởi vì hiện nay trong Hồng Hoang, Nhân tộc mới là dòng chính, là nhân vật chính của trời đất, nếu không thể trở thành Nhân tộc, mọi việc và mưu đồ, tất sẽ trở thành bọt nước.

Thần Nông nghe xong, nói: "Ngươi là con cháu của trẫm, tuy là Nhân tộc và Vu tộc tạp sinh, nhưng trong cơ thể cũng chảy dòng máu Nhân tộc, nay lại vì Nhân tộc mà có những cống hiến không thể xóa nhòa, tự nhiên là Nhân tộc.

Từ nay về sau, Cửu Lê chính là chủ của nam cương, ngươi là chủ của Cửu Lê." Thế là, Thần Nông ban một lệnh, sát nhập tám mươi mốt bộ tộc Cửu Lê ở nam cương vào Nhân tộc, trở thành Nhân tộc ở nam cương.

Cửu Lê, cuối cùng cũng trở thành Nhân tộc.

Xi Vưu cũng trở thành Cửu Lê Chi Chủ do Thần Nông thị đích thân phong thưởng.

Ầm ầm ầm...

Sau khi Thần Nông thị phong thưởng, kim lôi Thiên Đạo cuồn cuộn, có công đức giáng xuống, gia trì lên thân Xi Vưu và Thần Nông, ngay cả Thiên Đạo cũng công nhận.

Có Thiên Đạo bảo chứng, Cửu Lê trở thành Nhân tộc, tất cả mọi người đều không có dị nghị.

Dù sao ai cũng không dám đối đầu với Thiên Đạo phải không?

Nhưng đối với người Cửu Lê, sự chuyển biến thân phận này, ý nghĩa rất lớn.

Bởi vì đã trở thành Nhân tộc, đã có tư cách cạnh tranh thân phận cộng chủ Nhân tộc.

Xi Vưu đạt được mục đích, vui mừng hớn hở dẫn theo tộc nhân trở về bộ lạc Cửu Lê.

Về phía Nhân tộc, tuy có một số người không hài lòng, nhưng đối mặt với sự công nhận của Thiên Đạo, cũng không ai dám nói gì.

Thần Nông trị vì, nhờ việc trồng trọt lương thực quy mô lớn, xã hội loài người đã có bước phát triển.

Từ xã hội săn bắt nguyên thủy, đã biến thành xã hội nông nghiệp phụ hệ như hiện nay, dân số cũng vì thế mà tăng vọt, dấu chân của loài người, sau ngàn năm, đã phủ khắp mọi ngóc ngách của Hồng Hoang.

Thậm chí những nơi tuyệt địa trong Hồng Hoang, cũng đã có bóng dáng của Nhân tộc.

Khi Thần Nông trị vì được một vạn năm, triều đình xảy ra một chuyện khiến Thần Nông khá lo lắng.

Chính vào lúc đang tảo triều, con của một vị quan viên đột nhiên tử vong, phá vỡ sự bình yên của Trần Đô.

Đứa trẻ này hiền lành, cũng là người được Thần Nông coi trọng, đáng tiếc, tuổi còn trẻ, đã đột ngột qua đời.

Thần Nông thị triệu vị quan viên kia đến.

Vị quan viên khóc lóc thảm thiết, phủ phục trên đất khóc lớn: "Bệ hạ à, con trai của thần, bị một loại cỏ dại độc chết rồi ạ!" Nguyên lai, con trai của vị quan viên đi vào dân gian, quan sát nỗi khổ của nhân gian, bị một cây cỏ dại ven đường làm rách da, trong khoảnh khắc liền thất khiếu chảy máu mà chết.

Thần Nông vô cùng đau buồn.

Đồng thời, trên triều đường như một hòn đá ném xuống mặt hồ, mọi người bắt đầu bàn tán xôn xao.

Càng có vô số quan viên, rơi lệ.

“Bệ hạ... thần nhớ đến con gái nhỏ của thần, mười năm trước, con gái thần hoạt bát đáng yêu, nhưng ở ngoài đồng bị một con rắn độc cắn chết ạ...

Bệ hạ, thần...” “Bệ hạ!

Chương 238

Cháu trai của thần, cũng chết ở ngoài đồng, năm đó nó thấy một loại quả dại, vô cùng tươi đẹp, tưởng là thức ăn ngon nên ăn, kết quả quả dại đó là một loại độc vật hiếm có trong thiên hạ, cháu trai thần lúc đó đã chết ở nơi hoang dã!" "Bệ hạ..." Vô số người, hướng Thần Nông kể lể.

Phần lớn đều oán trách cỏ dại ngoài đồng có độc, nhưng trong đó, lại có một hai giọng nói khác biệt.

Có một người nói: "Quả dại và cỏ dại ở ngoài đồng, quả thật kỳ lạ.

Bệ hạ, thần có một đứa cháu ngoại, sớm năm xưa bị bệnh nặng, chúng thần đều tưởng nó sắp chết, nhưng nó lại ở ngoài đồng ăn một loại quả dại, nôn ra một đống đồ dơ bẩn, sau đó từ từ khỏi bệnh..." "Không sai, bệ hạ, chuyện này thần có thể làm chứng, lúc đó nhà thần có một con dê, cũng có triệu chứng đó, sau khi thần cho dê nhà mình ăn loại quả dại đó, dê cũng khỏi bệnh!" "Còn nữa...

Bệ hạ, cháu trai của thần cũng vậy, có một lần vết thương bị viêm mủ, dùng nước cốt của một loại cỏ dại bôi lên, vết viêm mủ đó đã khỏi..." Nghe thuộc hạ của mình từng người một kể lể, lông mày của Thần Nông thị từ từ nhíu lại, ngày càng chặt.

Một cảm giác đã nhiều năm chưa từng có, lại ùa về trong lòng.

Năm đó, ông cũng ở ngoài đồng, tìm kiếm vô số năm những loại hạt giống mà con người có thể ăn được.

Bây giờ...

Thần Nông rơi vào trầm tư.

Ông nhớ đến lời sư tôn Lâm Phàm nói: Vạn vật, đều có bản tính riêng, đều có công dụng riêng.

Những loại cỏ dại kia mang độc tính, chẳng lẽ là để độc chết người?

Một số loại thảo dược khác, lại có thể giải trừ một số bệnh tật.

Vậy chẳng phải, tất cả các loại cỏ dại đều có tính chất riêng, đều có thể chữa trị một loại bệnh tật nhất định sao?

Vậy thì... những loại cỏ dại và quả dại nào có độc, những loại cỏ dại và quả dại nào có thể chữa trị bệnh tật?

Câu hỏi này, ở trong cung điện Trần Đô, chắc chắn không tìm ra được.

Câu hỏi này, cần phải trở về với thiên nhiên để tìm kiếm câu trả lời.

Làm sao bây giờ?

Thần Nông quyết định tự mình thử xem.

Thế là, ông tìm đến lão sư Phạm Lâm: "Sư tôn, con phát hiện, những loại cỏ dại và quả dại ở ngoài đồng, có loại có độc tính cực mạnh, có loại lại có thể giải trừ bệnh tật của con người.

Chủng loại phồn đa, công hiệu khác nhau, con dự định đi vào đồng ruộng, nếm thử trăm loại cỏ, phân biệt dược tính của các loại thực vật, sau đó phân loại, biên soạn thành sách, để cho Nhân tộc sau này tham khảo!" Cách làm của Thần Nông thị rất đơn giản, không chỉ là tìm ra thuốc chữa bệnh cho Nhân tộc, mà quan trọng hơn là để con người không đi ăn những thứ có độc.

Lâm Phàm gật đầu, nói: "Đại thiện...

Nhưng trong Hồng Hoang, cỏ dại quả dại không kể xiết, muốn

phân biệt dược tính, không chỉ tốn thời gian dài, mà còn dễ bị trúng độc, phải biết rằng, có những loại độc vật mạnh đến nỗi, thậm chí có thể độc chết cả Đại La Kim Tiên đấy!" "Con không sợ!" Thần Nông thị nói: "Thời gian dài, con sẽ tích lũy từng chút một, độc vật mạnh, con tin rằng, trong Tiệt Giáo chúng ta 'Thiên Đạo bất tuyệt, trung hữu nhất tuyến', Thiên Đạo nhất định sẽ để lại cho con một con đường sống!" "Thôi được!" Lâm Phàm phất tay, lấy ra một cái bình ngọc, nói: "Trong bình này đựng, là thánh vật giải độc đệ nhất Hồng Hoang, là Tam Quang Thần Thủy, có thể giải trừ mọi loại độc trên thế gian, hãy mang theo cẩn thận, sau này nếu lúc nếm trăm cỏ mà gặp phải độc thảo, có thể tùy thời giải độc!" "Vâng!" Thần Nông thị mừng rỡ, nhận lấy Tam Quang Thần Thủy.

Hôm sau, Thần Nông thị liền giao việc của Nhân tộc cho hiền thần xử lý.

Ông mang theo một đội ngũ ngàn người, hóa thành bộ dạng người thường, từ Trần Đô xuất phát, đi thẳng về phía nam, bắt đầu phân biệt hoa dại quả dại ngoài đồng.

"Sự quen thuộc với những hoa cỏ quả dại này, ta không chỉ phải phân biệt, mà còn cần phải ghi chép lại, lưu truyền cho Nhân tộc, đời đời kiếp kiếp không dứt!" Thế là, Thần Nông thị tìm giấy trắng, đi đến đâu, liền vẽ lại y hệt loại thảo dược đã nếm thử, đặt tên, ghi chú tập tính sinh hoạt, địa điểm sinh sống, và công hiệu...

Cứ như vậy, vô số thực vật đã được Thần Nông thị phân biệt.

Những thứ viết ra, ngày càng dày.

Lúc đầu Thần Nông thị cảm thấy chỉ cần nếm trăm loại cỏ, nhưng sau khi ra ngoài, mới biết Hồng Hoang rộng lớn, cây cỏ nhiều vô kể, trăm cỏ rõ ràng là không đủ.

"Vậy thì gọi là 《Thần Nông Bản Thảo Kinh》 đi." Thần Nông

đặt tên cho cuốn sách mình viết. 《Thần Nông Bản Thảo Kinh》, ngày càng dày, ngày càng dày.

Người hầu hạ bên cạnh Thần Nông, đã đổi hết lứa này đến lứa khác.

Chớp mắt một cái, ngàn năm thời gian trôi qua.

Thần Nông biến mất khỏi Trần Đô ngàn năm, nhưng các hiền thần đã cai quản Trần Đô và toàn bộ Nhân tộc rất tốt.

Thần Nông cả đời, có năm người con trai, hai người con gái.

Năm người con trai vì là phàm nhân bình thường, đã sớm qua đời, chỉ có hậu đại của con trưởng Viêm Cư hóa thành Cửu Lê, sinh sôi ở nam cương.

Hai người con gái, con gái lớn lên trời, trở thành nghĩa muội của Thiên Đế Hạo Thiên, con gái út cũng thiên phú dị bẩm, tự mình tu luyện, vượt qua vận mệnh trường hà, hóa thành Kim Tiên.

Một ngày nọ, con gái út Nữ Oa vì quá nhớ cha, liền đi đến Hồng Hoang tìm cha.

Nàng nói với tọa kỵ của mình, một con kim long ở Đông Hải: "Ta nhớ cha ta quá, ta muốn đi tìm ông ấy một chuyến, được không?" "Nhưng..." Kim long nói: "Thần không biết, Nhân Hoàng bệ hạ đã đi đâu ạ?" "Không sao!" Nữ Oa nói: "Ta không quan tâm ông ấy đi đâu, hai chúng ta du lịch Hồng Hoang, sẽ có một ngày tìm được thôi!" "Được!" Kim long đồng ý với Nữ Oa, liền mang theo nàng lén lút rời khỏi Trần Đô.

Nữ Oa rời khỏi Trần Đô, liền bắt đầu tìm kiếm cha mình trong Hồng Hoang bao la.

Nàng mang theo tọa kỵ của mình, đi khắp đại địa Hồng Hoang, nhưng không tìm thấy tung tích của cha, cuối cùng đến bờ biển Đông

Hải.

Tọa kỵ kim long nói: "Chủ nhân, thần nghe nói trên biển có ba hòn đảo tiên, trên đảo tiên có vô số linh dược và linh căn, bệ hạ đang nếm thử vạn loại thảo mộc Hồng Hoang, liệu có thể đã đến đảo tiên không?" "Có thể lắm!" Nữ Oa nói: "Nhưng mà, cho dù cha đến đảo tiên, Đông Hải mênh mông, ta lại đi đâu để tìm đảo tiên bây giờ?" "Thần biết phương hướng đại khái, hay là chúng ta đến đó tìm thử xem!" "Được!" Kim long mang theo Nữ Oa, hai người bay vào Đông Hải, ngày ngày tìm kiếm.

Nhưng, trên biển gặp phải cường giả Đông Hải, sau một trận chiến ác liệt kim long tử trận, Nữ Oa bị thương rơi xuống nước, chết đuối.

Nữ Oa chết đuối, nhưng linh hồn bất tử, từ trong biển bay ra, ẩn náu trên Tây Sơn ở phía tây Đông Hải, đoạt xá chim tinh vệ, mỗi ngày ngậm gỗ đá Tây Sơn, ném xuống Đông Hải, ngày đêm không ngừng, bi thương kêu khóc.

Chuyện Tinh Vệ lấp biển, tạm thời không nói.

Lại nói Thần Nông thị trong lúc tìm kiếm bách thảo ở nhân gian, với tư cách là sư tôn, Lâm Phàm cũng bắt đầu thực hiện chức trách của mình, đi đến Nhân tộc truyền giáo.

Lâm Phàm không chỉ đi truyền giáo một mình, mà còn mang theo cả Đa Bảo.

Dù sao, truyền giáo là một công việc khổ sai.

Nhất thời, Tiệt Giáo được truyền bá vô cùng rộng rãi ở nhân gian, từ Thần Nông thị trở lên, cho đến lê dân bách tính, người người đều tin theo giáo nghĩa của Tiệt Giáo.

Khí vận Tiệt Giáo tăng mạnh, lại một lần nữa áp đảo Nhân Giáo,

trở thành giáo phái đệ nhất trong Hồng Hoang.

Thần Nông thị dẫn đầu đoàn người tìm kiếm bách thảo trong Hồng Hoang, tự mình nếm thử dược tính, ghi chép lại từng loại một, ghi rõ ràng, những loại thảo dược nào là độc dược, những loại nào không độc, những loại nào có thể giải được độc gì.

Thêm một ngàn năm nữa, Thần Nông thị đã nếm thử hết bách thảo Hồng Hoang, 《Thần Nông Bản Thảo Kinh》 đại thành.

Trên cửu thiên, giáng xuống vô biên công đức, rơi xuống người Thần Nông thị và 《Bản Thảo Kinh》, Thần Nông thị được công đức gia trì, trực tiếp trở thành Chuẩn Thánh tu vi, còn 《Thần Nông Bản Thảo Kinh》 cũng trở thành chí bảo của Thần Nông thị.

Hàng ngàn năm khổ hạnh, cuối cùng cũng có được thành quả to lớn, Thần Nông thị trở về triều đình, tiếp tục thống lĩnh Nhân tộc.

Ông ra lệnh cho người sao chép tác phẩm 《Thần Nông Bản Thảo Kinh》 lên vải, da cừu, để truyền bá một cách có hệ thống trong nhân gian.

Trong 《Thần Nông Bản Thảo Kinh》, tổng cộng ghi chép được chín vạn chín nghìn chín trăm chín mươi chín loại thảo dược, sau khi truyền bá cho Nhân tộc, ngọn lửa văn minh của nhân loại lại càng bùng cháy.

Từ đó về sau, bệnh tật của con người đã có thuốc thang để chữa trị.

Thần Nông thị trị vì mười vạn năm!

Trong mười vạn năm Thần Nông thị trị vì, của cải dồi dào dân chúng sung túc, nhân gian thái bình, vạn tộc Hồng Hoang thoái ẩn, Nhân tộc đại hưng đương thời.

Chương 239

Trong mười vạn năm, không chỉ văn minh Nhân tộc tiến hóa, mà hệ thống thống trị giữa các bộ tộc cũng dần dần thay đổi.

Trở thành các bộ lạc, bộ tộc, thủ lĩnh của một bộ lạc hay bộ tộc nào đó được gọi là tộc trưởng.

Nhưng hiện tại, theo thời gian trôi đi, những hệ thống này cũng đang thay đổi, trên đại lục Hồng Hoang, Nhân tộc đã tiến hóa thành tám triệu bộ tộc, gọi là tám triệu chư hầu.

Do nền văn minh nông nghiệp phát triển, phương thức canh tác phát quang đốt rẫy.

Vì vậy có một lượng lớn lao động nhàn rỗi, các bộ tộc tùy theo lớn nhỏ, cũng bắt đầu hợp nhất tài nguyên bộ lạc, quân đội sơ khai nhất ra đời.

Tám triệu chư hầu, chẳng khác nào tám triệu quốc gia, mỗi chư hầu quốc tuy trên danh nghĩa tôn xưng Thần Nông thị là Nhân tộc cộng chủ, nhưng trên thực tế, mỗi nước có chính sách riêng, quân đội riêng, không nghe theo sự điều phối của Thần Nông thị.

Đặc biệt, bộ lạc Cửu Lê ở phương nam là lớn nhất, quy mô dân số chính thức vượt qua trăm tỷ, Xi Vưu là cháu của Thần Nông thị, cũng là Cửu Lê Chi Chủ do Thần Nông thị đích thân sắc phong năm đó, tự xưng là Cửu Lê Vương, ở nam cương làm mưa làm gió, chèn ép hàng ngàn vạn chư hầu quốc nhỏ xung quanh, chư hầu nam cương, đều không triều kiến Trần Đô, mà triều kiến Cửu Lê.

Uy vọng của Trần Đô lại càng suy giảm.

Lúc này, đã đến cuối đời của Thần Nông thị, Thần Nông thị tuy

muốn bình định nam cương, nhưng một là trong tay không có binh; hai là, ông cũng biết, bình định nam cương, thống nhất hoàn vũ, là công đức và sứ mệnh của người kế nhiệm, không thể cưỡng cầu.

Công đức của Thần Nông thị sắp viên mãn, liền bắt đầu cho người đi khắp nơi tìm kiếm người kế nhiệm.

Trong Hồng Hoang, không xa tổ địa của Nhân tộc bên bờ Đông Hải, có một bộ lạc khổng lồ, gọi là bộ lạc Hữu Hùng.

Bộ lạc Hữu Hùng cũng được gọi là nước Hữu Hùng, quốc quân là Thiếu Điển thị.

Vào cuối thời Thần Nông, vợ của Thiếu Điển thị mang thai, nhưng ba năm cũng không sinh, khiến Thiếu Điển thị kinh hãi, lo lắng không yên.

Ba mươi sáu tháng sau, vợ của Thiếu Điển thị cuối cùng cũng sinh, sinh ra một bé trai.

Ầm ầm ầm...

Vào lúc bé trai ra đời, cả bầu trời đột nhiên biến thành một màu vàng kim, vô số kim lôi cuồn cuộn, sấm chớp xé trời lóe lên rồi tắt, chấn nhiếp bầu trời, lại có tử khí tràn ngập trời đất, vô số dị tượng ập đến, thiên âm lượn lờ, ba ngày không dứt.

Giữa những đám mây ngũ sắc, có kim long gầm dài, phượng hoàng kêu trong trẻo, kỳ lân xuất hiện.

Cảnh tượng này, quả thực giống hệt như lúc Nhân Hoàng Thiên Hoàng Phục Hy xuất thế.

"..." Thiếu Điển thị kinh hãi ngẩng đầu nhìn trời, không bao lâu liền phản ứng lại, mừng rỡ nói với vợ: "Con trai ta sinh ra có dị tượng, sau này chắc chắn sẽ phi phàm, e rằng là Nhân tộc cộng chủ đời tiếp theo..." Dù sao, Thiếu Điển thị là quốc quân của nước lớn

Hữu Hùng ở phương đông, kiến thức phi phàm, cũng từng xa xa chiêm ngưỡng thiên nhan của Nhân Hoàng Thần Nông thị đương kim, biết không ít bí mật của Hồng Hoang.

Ầm ầm ầm...

Lúc này, mây ngũ sắc trên trời đột nhiên nứt ra một cái khe, có một cỗ xe thơm từ giữa mây ngũ sắc bay xuống, rơi xuống nhà của Thiếu Điển thị.

Một nữ tử mặc áo đen từ trên xe bước xuống, thân hình diệu mỹ, hoàn bội đinh đông.

"Tham kiến tiên nhân!" Thiếu Điển thị và người của bộ lạc Hữu Hùng đều quỳ trên đất, hành lễ với nữ tử.

Nữ tử mày thanh mắt tú, mặt mày điềm tĩnh, gật đầu với Thiếu Điển thị, nói: "Ta là đệ tử Cửu Thiên Huyền Nữ của Tây Vương Mẫu nương nương ở Tây Côn Luân, con trai của ngươi sinh ra phi phàm, sau này sẽ là Nhân tộc cộng chủ, có thể nhập môn hạ của ta, làm đệ tử của ta!" "Tốt, tốt..." Thiếu Điển thị trong lòng mừng như hoa nở.

Thiên sinh dị tượng, lại có tiên nhân thu làm đệ tử, con trai mình sau này chắc chắn là Nhân tộc cộng chủ.

Thế là, Thiếu Điển thị dẫn Cửu Thiên Huyền Nữ vào phòng trẻ sơ sinh.

Đứa trẻ sơ sinh trắng trẻo đáng yêu, dù chỉ là trẻ con, nhưng dường như mang một luồng uy nghiêm của vương giả bẩm sinh.

"Đứa trẻ đã có tên chưa?" Cửu Thiên Huyền Nữ hỏi Thiếu Điển thị.

Thiếu Điển thị lắc đầu, nói: "Vừa mới sinh, chưa đặt tên, xin tiên tử ban tên!" "Ừm..." Cửu Thiên Huyền Nữ gật đầu, mày ngài hơi nhíu lại, nói: "Vậy thì, gọi là..." Lời còn chưa dứt, chỉ thấy đứa trẻ kia đột

nhiên đưa tay nhỏ ra, chỉ vào mái nhà, giọng nói trong trẻo vang dội: "Tên ta... là Hiên Viên..." "..." Thiếu Điển thị kinh ngạc.

Cửu Thiên Huyền Nữ cũng hơi sững sờ.

Không phải sững sờ vì đứa trẻ còn nhỏ đã biết nói, điều khiến nàng cảm thấy không thể tin được là, tên mà nàng vừa chuẩn bị đặt cho đứa trẻ, chính là hai chữ "Hiên Viên".

"..." Ngoài Cửu Thiên Huyền Nữ ra, những người khác cũng kinh ngạc không thôi!

"Tiên nữ," Thiếu Điển thị nói: "Nếu không thích hợp, xin tiên nữ đặt cho cháu một cái tên khác!" "Không!" Cửu Thiên Huyền Nữ cười khổ: "Tên mà ta vừa đặt cho cháu, chính là Hiên Viên!" "Chính là Hiên Viên?" Thiếu Điển thị hơi ngẩn ra, rồi lập tức mừng rỡ.

Có thể nói ra tên của mình, đứa trẻ này sau này chắc chắn sẽ phi phàm.

Hiên Viên thị ra đời, có Cửu Thiên Huyền Nữ ở bên cạnh dạy dỗ, trí tuệ và thiên phú của Hiên Viên còn mạnh hơn cả Thiên Hoàng Phục Hy năm đó, không chỉ thông minh hơn người, mà còn có sức hút siêu cường.

Hơn nữa, Hiên Viên đặc biệt hiếu động, nhất là thích luyện võ.

Hiên Viên một tháng đã biết đi, ba tháng biết nói, một tuổi đã có thể độc lập suy nghĩ, khác hẳn người thường.

Đến năm mười tuổi, Hiên Viên thị đã lớn bằng người lớn, trí lực võ lực đều hơn người.

Năm mười sáu tuổi, Thiếu Điển thị qua đời, Hiên Viên được toàn bộ bộ lạc Hữu Hùng tiến cử, trở thành quốc quân của nước Hữu Hùng, cũng là một trong tám triệu chư hầu, thuộc loại lớn hơn.

Hiên Viên kế vị Thiếu Điển thị, trở thành quốc quân, việc đầu tiên sau khi nhậm chức, chính là thành lập một đội quân, hiệu là "Hiên Viên chi binh".

Đội quân này có mười vạn quân nhân, tuy không nhiều, nhưng đều được tuyển chọn kỹ lưỡng, hùng tráng uy vũ, công phá không thất bại.

Trong mười năm, đội quân do Hiên Viên dẫn đầu đã công phá vô số bộ lạc vương quốc nhỏ xung quanh, sát nhập những thế lực này vào dưới trướng, địa bàn của nước Hữu Hùng ngày càng lớn, thế lực cũng ngày càng mạnh.

Năm Hiên Viên ba mươi tuổi, dưới trướng đã có mấy trăm vạn đại quân, không ai địch nổi.

Lúc này, các vương quốc bộ lạc khác tuy cũng có quân đội của mình, nhưng so với trăm vạn đại quân của Hiên Viên, thì kém xa, Hiên Viên chinh phạt các bộ lạc xung quanh, gần như là ưu thế áp đảo.

Trên chiến trường, Hiên Viên dần dần tổng kết ra một số quy luật, nắm vững kỹ xảo chiến tranh, càng khiến ông như hổ thêm cánh.

Vô số quốc quân vương quốc và tộc trưởng bộ lạc, đều chạy đến Trần Đô, kêu khổ với Nhân tộc cộng chủ Thần Nông thị, tố cáo sự bạo lực của Hiên Viên.

Lúc này, đã là cuối đời Thần Nông.

Thần Nông thị biết thế lực của cháu trai mình là Cửu Lê Vương Xi Vưu ngày càng lớn, không dễ khống chế, Cửu Lê sớm muộn gì cũng sẽ phản, đang lúc lo lắng, đột nhiên nghe được tin này, mắt liền sáng lên.

Chinh phạt?

Hiên Viên?

Thiên sinh dị tượng, lại có tiên nhân thu làm đệ tử?

Quả thực là Nhân tộc cộng chủ được định sẵn, là người được trời định.

Nhưng đối với người được trời định này, Thần Nông thị lại có thái độ khá thận trọng, không cho người đón Hiên Viên về Trần Đô học tập ngay lập tức, mà đồng ý yêu cầu của các chư hầu, quyết định xuất binh.

Thần Nông thị muốn thử xem, Hiên Viên này, rốt cuộc có thực tài hay không.

Thế là, Thần Nông triệu tập chư hầu thiên hạ, thành lập một đội quân cũng mấy trăm vạn binh sĩ, lấy danh nghĩa trút giận cho các quốc quân khác, một đường về phía đông, tiến về bộ lạc Hữu Hùng.

Đồng thời, Thần Nông thị phái người truyền thư cho Hiên Viên, viết: Hẹn chiến, hai bên mỗi bên xuất trăm vạn đại quân, nếu Trần Đô thắng, Hiên Viên phải trả lại đất đai cho các chư hầu kia, nếu Trần Đô thua, từ nay về sau, Hiên Viên sẽ đến Trần Đô học tập, kế nhiệm Nhân tộc cộng chủ đời tiếp theo.

Hiên Viên mừng rỡ, lập tức xuất binh, tiến đến Phản Tuyền.

Tại Phản Tuyền, Thần Nông thị đã đợi sẵn.

Chương 240

Binh sĩ của Hiên Viên mặc áo màu vàng, mỗi người đều khoác áo giáp màu vàng; binh sĩ của Thần Nông thị đều mặc áo màu đen, uy phong lẫm lẫm.

"Giết..." Đợi Hiên Viên chi binh đến nơi, Thần Nông thị căn bản không cho họ cơ hội thở dốc, phất tay một cái, trăm vạn đại quân ồ ạt xông lên, giết về phía doanh trại của Hiên Viên.

"Giết..." "Giết..." Vô số binh sĩ chư hầu, mang theo nỗi phẫn nộ bị diệt quốc, giết về phía Hiên Viên chi binh.

Thân ở nơi hiểm địa, Hiên Viên chi binh lại không hề hoảng loạn, trong nháy mắt tổ chức thành một phòng tuyến vững chắc, chống đỡ đợt tấn công đầu tiên của trăm vạn đại quân.

Sau đó, dưới sự chỉ huy của Hiên Viên, Hiên Viên chi binh bắt đầu phản kích.

"Giết..." "Giết..." Khác với đại quân Trần Đô, Hiên Viên chi binh đặc biệt chú trọng phối hợp đồng đội, mỗi lần tấn công, tất có đường lui, mỗi lần lui về, tất để lại không gian phản kích.

Sau mấy lần qua lại, binh sĩ của Hiên Viên và Thần Nông giao tranh, đánh nhau không ngớt.

Ba ngày sau, thắng bại đã rõ.

Đại quân của Hiên Viên đã chống cự được sự tấn công của mấy trăm vạn đại quân Thần Nông, lật ngược tình thế, chỉ thắng Thần Nông một chút.

Nhưng, dù chỉ một chút cũng là thắng.

Thần Nông thị ở phía dương của núi Phản Tuyền triệu kiến Hiên

Viên.

"Hiên Viên!" Khí tức Chuẩn Thánh trên người Thần Nông hơi lộ ra, gây cho Hiên Viên một áp lực không nhỏ, nhàn nhạt nói: "Trẫm bội phục ngươi, lần quyết chiến ở Phản Tuyền này, ngươi đã thắng, nhưng, trẫm đối với biểu hiện của Hiên Viên chi binh không hài lòng!" "Hiên Viên chi binh, chỉ là hữu danh vô thực mà thôi..." "Không biết bệ hạ vì sao lại nói vậy?" Hiên Viên tuy ở thế dưới, nhưng trên mặt vẫn mang nụ cười nhàn nhạt, thong dong đáp lời.

Thần Nông nói: "Binh lính của Trần Đô yếu ớt không chịu nổi, mà ngươi cũng chỉ thắng được một chút thôi, điều đó cho thấy Hiên Viên chi binh tuy mạnh, nhưng cũng có hạn, sau này nếu giao chiến với bộ lạc Cửu Lê ở phương nam, trẫm sợ rằng không có chút hy vọng thắng nào." Cửu Lê ngày càng lớn mạnh, chuyện này ai cũng biết, sở dĩ bây giờ chưa công khai phản, là vì Thần Nông còn tại vị, đè nén Xi Vưu, dù sao Xi Vưu cũng là cháu trai, không thể ngang nhiên như vậy.

Nhưng nếu sau khi Thần Nông thiện vị, thì khó nói.

Cũng có thể nói, Xi Vưu tất sẽ phản, một khi Cửu Lê công phạt, Nhân tộc sẽ lấy gì để chống lại?

"Ha ha ha ha ha..." Nhưng!

Nghe lời của Thần Nông xong, Hiên Viên lại ha ha cười lớn, nói: "Lời này của bệ hạ sai rồi!" "Ồ?" Thần Nông nhìn Hiên Viên: "Nói xem!" "Dám hỏi bệ hạ... trận chiến này, binh lính của Trần Đô, có bao nhiêu?" "Ba trăm vạn!" Thần Nông nhìn Hiên Viên.

Hiên Viên hỏi: "Bệ hạ có biết, Hiên Viên chi binh của thần, có bao nhiêu không?" "Đại quân của Hiên Viên, không phải cũng có mấy trăm vạn sao?" "Không phải!" Hiên Viên nói: "Không giấu gì bệ hạ, thần không dám lấy sức mạnh để áp chế thiên tử, nên lần này mang theo Hiên Viên chi binh, chỉ có mười vạn mà thôi!" "Hả?" Thần Nông tức

thì kinh hãi.

Mười vạn người?

Đánh bại ba trăm vạn đại quân của ta?

Vậy cũng có nghĩa là, một người đánh ba mươi người?

Sau đó, thắng rồi?

"Không thể nào..." Thần Nông lúc đó kinh ngạc đến không thể tin được, phất tay một cái, kéo ra dòng sông thời gian, quan sát chiến trường.

Không xem thì thôi, vừa xem xong, tức thì lại kinh hãi.

Mười vạn!

Thật sự chỉ có mười vạn người.

"Hù..." Thần Nông thở phào một hơi, khi nhìn lại Hiên Viên, hài lòng gật gật đầu, nói: "Như vậy, ngươi có thể vào Trần Đô, theo trẫm học đạo trị quốc, tương lai của Nhân tộc giao cho ngươi, trẫm yên tâm rồi!" Năm đó lúc Thiên Hoàng Phục Hy, liền mang Thần Nông theo bên cạnh, đích thân dạy dỗ ba mươi năm.

Cho nên Thần Nông cũng muốn bồi dưỡng người kế nhiệm của mình như vậy.

Nhưng, lại bị Hiên Viên từ chối.

Hiên Viên nói: "Tình hình hiện nay, đã khác xa thời của ngài, con theo bệ hạ ngài, học không được nhiều thứ.

Ngài trị quốc, dựa vào đức và công, nhưng con sau này trị quốc, phải dùng võ lực và sát phạt, sẽ có vô số đổ máu, cho nên, thần đệ cảm thấy nên trở về bộ tộc của mình, tiếp tục huấn luyện Hiên Viên chi binh, thống nhất phương bắc mới là đúng!" "Thôi được!" Đạo bất đồng, có thể dạy dỗ cũng có hạn.

Thần Nông vui mừng nhìn Hiên Viên, hai người xưng hô như huynh đệ, mỗi người hành lễ cáo biệt.

Câu chuyện Hiên Viên và Thần Nông chiến đấu ở Phản Tuyền từ đó lan truyền.

Nhưng, người đời lại không biết giữa Hiên Viên và Thần Nông có một cuộc hẹn bí mật.

Thần Nông chiến bại, Hiên Viên thắng lợi.

Chư hầu vô cùng hoang mang.

Hiên Viên trở về nước Hữu Hùng, tiếp tục mở rộng binh lực, tiếp tục chinh phạt không ngừng các bộ lạc xung quanh.

Chư hầu oán than dậy đất, nhưng thực lực của nước Hữu Hùng lại ngày càng lớn mạnh.

Trong bộ lạc Cửu Lê ở phương nam.

Cửu Lê Vương Xi Vưu tự nhiên cũng nhận được tin tức từ phương bắc.

"Nhân tộc cộng chủ thua rồi?" Xi Vưu cũng không ngờ, Hiên Viên chi binh lại mạnh mẽ như vậy, ánh mắt lóe lên, nhìn sư tôn của mình là Hình Thiên, hỏi: "Hiên Viên này, sau này sẽ là một khúc xương khó gặm, hiện nay chư hầu oán than dậy đất, uy vọng của Thần Nông sa sút, sư tôn, lúc này chính là thời cơ tốt để đồ nhi xuất sơn, tranh bá thiên hạ, có được không?" "Không được!" Hình Thiên nói: "Ngươi tuy là Đại Vu, sức mạnh vô cùng, thậm chí có thể đấu một trận với Chuẩn Thánh của Nhân tộc, nhưng hiện nay không phải là thời cơ tốt, bởi vì Nhân tộc cộng chủ vẫn còn đó." "Nhưng!" Hình Thiên lại nói: "Hiện nay chư hầu thiên hạ lòng người hoang mang, đều sợ hãi Hiên Viên, lúc này ngươi có thể thỉnh cầu Thần Nông thị, phát binh bình loạn, nếu ông ta đồng ý, ngươi xuất một đội kỳ binh bình định Hiên

Viên chi binh, diệt nước Hữu Hùng kia.

Vô số chư hầu thiên hạ tất sẽ cảm kích ngươi, như vậy, sau này muốn đoạt lấy ngôi vị Nhân tộc cộng chủ, xưng bá Hồng Hoang, tự nhiên không khó!" "Được!" Xi Vưu mừng rỡ, theo mưu kế của Hình Thiên, trực tiếp một tay xé rách không gian, đáp xuống thành Trần Đô của Nhân tộc.

Xi Vưu hiện thân, nhanh chóng kinh động Nhân tộc.

Nhưng vừa thấy là Cửu Lê Vương, cháu trai của Thần Nông thị, cộng thêm bản thân Hình Thiên không có địch ý, nên những cao thủ Nhân tộc ẩn trong bóng tối cũng không ra tay.

Xi Vưu trực tiếp vào Trần Đô, gặp Thần Nông, và trình bày ý định của mình: "Bệ hạ, thần nghe nói ở bờ Đông Hải, quốc quân nước Hữu Hùng tác loạn, chinh phạt Đông Hải, vô số chư hầu khổ không kể xiết, lại còn ở Phản Tuyền khiến hoàng tổ phụ ngài chịu nỗi nhục lớn, cháu trai nguyện ý giúp ngài một tay, xuất kỳ binh, bình định nước Hữu Hùng, xin bệ hạ chuẩn y!" Thần Nông thị là người thế nào?

Trải qua trăm ngàn thử thách, bất luận là tầng lớp cơ sở hay cao tầng, vô số năm qua, đối với việc nắm bắt lòng người không hề sai lệch nửa phân, tức khắc liền nhìn thấu ý đồ của Xi Vưu, nhàn nhạt nói: "Không cần đâu, chuyện này, để tự nó phát triển.

Cái gọi là 'đa hành bất nghĩa tất tự tễ', cứ chờ xem đi..." "..." Xi Vưu không được chuẩn y, vô cùng thất vọng.

Nhưng, hắn lại không dám ngang nhiên lộ ra hận ý, bởi vì Nhân tộc có đại năng, Thần Nông đã là tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong, trấn áp hắn chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay.

Nhân tộc cộng chủ, tu vi thông thiên, lại có khí vận Nhân tộc gia

trì, pháp lực có thể nói là vô cùng, Chuẩn Thánh bình thường căn bản không phải là đối thủ.

Huống chi Xi Vưu chỉ là một Đại Vu có tu vi Đại La Kim Tiên.

Xi Vưu lòng đầy oán hận trở về, tiếp tục huấn luyện binh sĩ, đồng thời sáp nhập các bộ tộc xung quanh, lá gan ngày càng lớn.

Những bộ lạc bị Hiên Viên chinh phạt diệt vong, cũng có không ít người chọn chạy trốn về phương nam, thông hôn với người Cửu Lê, quy phụ dưới trướng Xi Vưu.

Phương nam Cửu Lê, ẩn ẩn có thế đại hưng.

Hiên Viên ở Đông Hải tiếp tục chinh phạt, lại một vạn năm thời gian, toàn bộ Đông Hải và các bộ lạc xung quanh, đều biến thành địa bàn của nước Hữu Hùng, diện tích của một nước Hữu Hùng, gần như tương đương với một phần mười toàn bộ Hồng Hoang, rộng lớn vô biên.

Lúc này, Hiên Viên chi binh đã sớm đột phá giới hạn, từ mấy trăm vạn đại quân ban đầu, nay đã là mấy vạn tỷ đại quân.

Đại quân đi đến đâu, cơ bản là không ai địch nổi.

Cũng vào lúc này, thời gian Thần Nông thị thống trị nhân gian cũng đã đến.

Thần Nông thị cảm thấy công đức viên mãn, tài hoa đã dùng hết, đối với sự tiến bộ của loài người không còn cống hiến gì lớn lao, cùng với sự trỗi dậy của Hiên Viên, cảm thấy thời gian thiện vị thực sự đã đến.

Chương 241

Thế là, Thần Nông chiếu cáo trời đất, thiện vị ở Trần Đô, và minh xác muốn thiện vị cho Hiên Viên, đồng thời mời các vị đại năng đến quan lễ.

Năm sau!

Trần Đô cử hành đại điển thiện nhượng.

Nhưng, có chút khác biệt so với trước đây, lúc này không biết đã xảy ra vấn đề gì, bản tôn của Lâm Phàm đang bế quan trong hỗn độn, không có chút phản ứng nào.

Chư thánh cũng đều không đến.

Hiện trường quan lễ, lớn nhất là Thông Thiên Giáo Chủ, vị Thánh Nhân duy nhất, xuống nữa phải kể đến Tây Vương Mẫu nương nương.

Kế đến là Thiên Đế Hạo Thiên và Thiên Hậu Dao Trì.

Sau đó nữa, các đệ tử của các giáo phái Thánh Nhân lần lượt đại diện sư môn đến, những Chuẩn Thánh lão làng của Hồng Hoang như Trấn Nguyên Tử, Côn Bằng Bắc Hải, Minh Hà cũng lần lượt đến.

Người trong Hồng Hoang đều suy đoán, không phải vì quan hệ giữa Lâm Phàm và Thông Thiên Thánh Nhân không tốt, nên mới không đến.

Nhưng, suy đoán là suy đoán, nghi thức thiện nhượng vẫn phải tiến hành bình thường.

Thần Nông thị bước lên đài phong thiện, cầu đảo trời đất.

"Thiên Đạo tại thượng, ta là Nhân tộc cộng chủ Thần Nông thị, từ

hôm nay trở đi, sẽ thiện nhượng ngôi vị Nhân tộc cộng chủ cho Hiên Viên thị, xin Thiên Đạo chứng giám...” Ầm ầm ầm...

Thiên Đạo giáng xuống kim lôi, vô số kim quang mang theo công đức bay vào cơ thể Thần Nông thị.

Phân thân của Lâm Phàm lấy ra một đạo Hồng Mông Tử Khí, phất tay bay vào không trung.

Từ đó, nguyên thần của Thần Nông dung hợp với khí vận Nhân tộc, công đức viên mãn.

Theo lý mà nói, Thần Nông thị công đức viên mãn, bước quan trọng tiếp theo, chính là dùng Nhân tộc chí bảo Không Động Ấn phế lập Nhân Hoàng, lập Hiên Viên thị làm Nhân tộc cộng chủ mới.

Kết quả, Tây Vương Mẫu nương nương đứng ra, chỉ nhàn nhạt nhìn Hiên Viên thị, nói: “Từ nay về sau, Hiên Viên là Nhân tộc cộng chủ, nhưng hiện nay Không Động Ấn đang ở chỗ Lâm Phàm Thánh Nhân, Thánh Nhân đang bế quan tham ngộ tam thiên đại đạo, đang ở thời khắc quan trọng, không rảnh để ý đến, việc chính vị này, sau này sẽ bổ sung!” “Tạ sư tổ!” Hiên Viên cung kính hành lễ.

Tây Vương Mẫu nương nương là sư tôn của sư tôn Cửu Thiên Huyền Nữ của hắn, Hiên Viên thị không thể không cung kính.

Nhưng cứ như vậy, cả Hồng Hoang lại tức thì rơi vào bàn tán.

Không có Không Động Ấn lập Nhân Hoàng, tuy đã qua thiện nhượng, nhưng lại thiếu đi thủ tục cuối cùng: sự thừa nhận của Thiên Đạo.

Không sai, có Không Động Ấn lập Nhân Hoàng, Thiên Đạo mới thừa nhận.

Không lập, Thiên Đạo chưa thừa nhận.

Không có Không Động Ấn lập Nhân Hoàng!

Thiên Đạo chẳng hề thừa nhận!

So với cảnh tượng khi Phục Hy và Thần Nông kế thừa ngôi vị Cộng chủ Nhân tộc, lễ đăng cơ của Hiên Viên có vẻ hơi đạm bạc và khó xử!

Dù sao thì, khi trước các Thánh nhân đều đến dự, còn bây giờ chỉ có một mình Thông Thiên.

Thông Thiên cũng không phải đến vì Hiên Viên.

Nói khó nghe một chút, người ta đến là để chúc mừng đệ tử Tiệt giáo Thần Nông thị công đức viên mãn.

Thế nhưng, Hiên Viên chẳng hề tự ti, từng bước đi lên nơi cao nhất của đài phong thiện, đảo cáo với Thiên Đạo, sau đó ánh mắt sắc bén quét xuống các vị quần hùng bên dưới. "Thần Nông thị..." Lúc này, Thánh nhân duy nhất có mặt là Thông Thiên lên tiếng: "Nay công đức viên mãn, nên vào Hỏa Vân Động, trấn áp khí vận Nhân tộc!" "...Cẩn tuân Thánh nhân thánh dụ!" Thần Nông thị trực tiếp tiến vào Hỏa Vân Động, từ đó trấn áp khí vận Nhân tộc, thành tựu Á Thánh chi vị.

Sau khi lễ thiện nhượng ở Trần Đô kết thúc, Hiên Viên liền chính thức tiếp nhận ngôi vị Cộng chủ Nhân tộc.

Tuy không có Không Động Ấn phế lập, nhưng việc Thần Nông thị thiện nhượng vẫn còn sờ sờ ra đó, cũng không ai dám phản đối.

Sau đó, Cửu Thiên Huyền Nữ tiếp tục dạy dỗ Hiên Viên, lại truyền xuống "Cửu Thiên Huyền Binh Lục" để Hiên Viên huấn luyện binh sĩ, sức mạnh của binh lính Hiên Viên lại một lần nữa tăng trưởng.

Đồng thời, vì Cửu Thiên Huyền Nữ là đệ tử của Tây Vương Mẫu,

mà Tây Vương Mẫu và Lâm Phàm chính xác là không có giáo môn, cho nên căn bản không cần truyền giáo ở nhân gian.

Điều này đã cho Đông phương Tam giáo cơ hội.

Tiệt giáo, Nhân giáo, Xiển giáo, cả ba giáo đều phái đệ tử nhập thế vào Nhân tộc, ra sức tuyên dương giáo nghĩa.

Đương nhiên, khí vận Tam giáo ngày càng thịnh vượng, hai vị Thánh nhân Tây phương giáo nhìn mà đỏ cả mắt. "Sư huynh..." Bên cạnh Bát Bảo Công Đức Trì, Chuẩn Đề nhìn Tiếp Dẫn, hỏi: "Hay là, chúng ta cũng đến Nhân tộc truyền đạo đi?" Nhân tộc là nhân vật chính của trời đất, ẩn chứa lượng lớn công đức khí vận.

Hiện tại khí vận Tây phương giáo đang xuống dốc, bị Tam giáo đè đến ngóc đầu không lên nổi, nên Chuẩn Đề mới muốn nhân cơ hội này nhập thế.

Tiếp Dẫn lại nhíu mày, nói: "Sư đệ, Đông phương Tam giáo đại hưng, đây là thiên ý.

Ta nếu cưỡng ép tranh đoạt khí vận Nhân tộc, e là không ổn!" "Không sao..." Chuẩn Đề mỉm cười, nói: "Tại Nhân tộc truyền đạo, Tây phương giáo ta cũng không tranh giành với họ, chúng ta đến Nam Cương Cửu Lê, Thiên Đạo chắc sẽ không trách tội!" Tiếp Dẫn nghe xong, gật gật đầu, nói: "Cũng là một cách hay.

Vậy sắp xếp đệ tử đi đi.

Nhớ kỹ, Tây phương giáo ta chỉ truyền giáo, tuyệt đối không được dính vào tranh đấu nội bộ Nhân tộc, nếu không sẽ bất lợi cho giáo môn!" "Vâng!" Thế là, Chuẩn Đề gọi Dược Sư và Già Diệp đến, lệnh cho họ đến Nam Cương, bắt đầu truyền thụ giáo nghĩa Tây phương giáo.

Hai người truyền giáo, khí vận Tây phương giáo quả nhiên cũng

bắt đầu tăng lên.

Sau một thời gian dài tiếp xúc với bộ lạc Cửu Lê ở Nam Cương, Già Diệp và Dược Sư lại khó mà giữ mình trong sạch.

Vua Cửu Lê là Xi Vưu, mỗi khi có quyết định gì, đều hỏi ý kiến hai người.

Lâu dần, hai người cũng hình thành thói quen.

Một ngày nọ, Xi Vưu hỏi Dược Sư: "Dược Sư tiên sinh, nay Hiên Viên là Cộng chủ Nhân tộc, nhưng lại không có Không Động Ấn chứng nhận đế vị, Thiên Đạo không công nhận, ta có thể thay thế hắn không?" Câu nói này vừa thốt ra, Dược Sư lập tức biến sắc.

Ông ta đâu dám trả lời, chỉ cười cười, nói: "Hiên Viên tuy không có Không Động Ấn chứng đế vị, nhưng lại là người được Thần Nông đế thiện nhượng, các hạ muốn thay thế, e là không được?" Dược Sư không dám trả lời thẳng, nhưng Già Diệp bên cạnh lại cười nói: "Xi Vưu, nếu muốn làm Nhân Hoàng đó, ta lại có một kiến nghị!" "Kính xin tứ giáo!" Già Diệp không thèm để ý đến sắc mặt của Dược Sư, cười nói: "Bộ lạc Cửu Lê hùng mạnh, vượt xa Nhân tộc phương Bắc, chinh phạt Trần Đô của Hiên Viên đã có bảy phần nắm chắc, nhưng hiện tại thời cơ vẫn chưa chín muồi!" "Vì sao?" Xi Vưu không hiểu.

Già Diệp nói: "Có thể đợi thêm một chút.

Ta thấy Hiên Viên sau khi kế vị, tất sẽ chinh phạt tứ phương.

Đợi đến lúc chư hầu thiên hạ ly tâm ly đức, bộ lạc Cửu Lê liền có thể một hơi làm tới.

Khi đó Hiên Viên thứ nhất không được Thiên Đạo công nhận, đây là mất thiên hòa; thứ hai, Nhân tộc phương Bắc so với Vu Nhân có nhược thế bẩm sinh, đây là địa lợi; thiên hạ chư hầu ly tâm ly đức, đây là nhân hòa.

Thiên thời, địa lợi, nhân hòa, cả ba đều có đủ, lúc đó chiếm Trần Đô, đoạt ngôi Nhân Hoàng, chẳng phải là chuyện trong tầm tay sao?" "Hay lắm!" Xi Vưu mừng rỡ lui ra!

Sau khi Xi Vưu đi, Dược Sư hỏi Già Diệp: "Sư tôn dặn huynh đệ chúng ta không được nhúng tay vào tranh chấp Nhân tộc, sư đệ lại đi khích bác, e rằng sẽ rước họa vô cùng!" "Ha ha ha...

Sư huynh đừng lo!" Già Diệp nói: "Xi Vưu chắc chắn sẽ tạo phản, không liên quan đến việc Tây phương giáo ta có nhúng tay hay không.

Chỉ cần chúng ta không giúp hắn tác chiến, thì sẽ không sao cả!" "Mong là như vậy!" ...

Không nói đến chuyện Tây phương giáo truyền đạo ở Nam Cương.

Tây Vương Mẫu từ đại hội thiện nhượng ở Trần Đô trở về Hỗn Độn, vào đạo trường của Lâm Phàm, đang định bế quan thì bỗng nhiên trong lòng lóe lên một tia linh cảm, một đạo ý niệm thông suốt.

Chương 242

"Sứ mệnh của ta!" Tây Vương Mẫu hít sâu một hơi, nhíu mày, rồi thân hình khẽ động đã đến bên ngoài đại điện nơi Lâm Phàm bế quan. "Két..." Cửa đại điện của Lâm Phàm mở ra: "Vào đi!" "Vâng!" Tây Vương Mẫu bước vào, đến đạo trường của Lâm Phàm, thấy Lâm Phàm một thân áo trắng, chắp tay sau lưng đứng đó, nhìn qua gần như không khác gì người thường.

Không phải Lâm Phàm bình thường, mà là đại thần thông giả chân chính đều có thể phản phác quy chân. "Phu quân, không phải đang bế quan sao?" Tây Vương Mẫu có chút tò mò.

Lúc trước nàng cầu kiến, muốn xin Không Động Ấn để chứng vị Nhân Hoàng, Lâm Phàm cũng không hề hồi đáp. "Không có!" Lâm Phàm xoay người, nhìn Tây Vương Mẫu mỉm cười, nói: "Nàng có biết, vì sao ta không đưa Không Động Ấn ra không?" Tây Vương Mẫu lắc đầu.

Lâm Phàm nói: "Hiên Viên thành Nhân Hoàng, thống nhất Nhân tộc, sau này sẽ có một hồi ma nạn không thể tránh khỏi, đến lúc đó nàng tự sẽ biết!" "Vâng!" Tây Vương Mẫu tuy không biết, nhưng nghe Lâm Phàm nói vậy, tự nhiên cũng hiểu được kế hoạch của Thánh nhân. "Phu quân, lĩnh ngộ đại đạo của chàng thế nào rồi?" "Cũng tạm, đã lĩnh ngộ được hai nghìn đại đạo rồi!" Lâm Phàm nói: "Còn lại khoảng một nghìn!" Ba nghìn đại đạo, lúc đầu thì khó, nhưng cái gọi là đại đạo, vạn pháp quy tông, về sau càng lúc càng dễ.

Lâm Phàm lại có thời gian trận pháp gia trì, lĩnh ngộ được hai nghìn đại đạo cũng là chuyện hợp lý. "Phu quân!" Tây Vương Mẫu hít sâu một hơi, nhìn Lâm Phàm vô cùng trịnh trọng, nói: "Ta cảm nhận

được sứ mệnh, phải dùng Bất Tử Đại Đạo và Bất Tử Bản Nguyên để diễn hóa Bàn Đào Thụ.

Chỉ là, trong đó huyền bí không hiểu rõ lắm, xin phu quân trợ giúp thiếp thân một tay!" "Ồ..." Lâm Phàm con ngươi khẽ động: "Diễn hóa một cây Bàn Đào thành một rừng Bàn Đào sao?" "Phu quân...

Chàng biết sao?" Trong đôi mắt đẹp của Tây Vương Mẫu hiện lên vẻ kinh ngạc sâu sắc. "Ừm!" Lâm Phàm gật đầu.

Đương nhiên hắn biết, rừng Bàn Đào liên quan đến Tây Du lượng kiếp sau Phong Thần sát kiếp.

Với góc nhìn của người đời sau, Lâm Phàm biết rất rõ.

Nhưng hiện tại ngay cả Phong Thần còn chưa đến, các Thánh nhân khác chắc chắn không thể nhìn thấu được. "Sư muội, nàng định ở đâu diễn hóa rừng Bàn Đào?" Lâm Phàm hỏi Tây Vương Mẫu.

Tây Vương Mẫu lắc đầu, nói: "Ta cũng vừa mới cảm nhận được sứ mệnh, còn về địa điểm, ta cũng không biết.

Nhưng nay ta đã tu luyện Bất Tử Đại Đạo được hơn chín thành, nếu có thể thuận lợi diễn hóa ra rừng Bàn Đào, thiếp thân không chừng có thể một bước đột phá đến đại đạo vô thượng!" "Ừm!" Lâm Phàm gật đầu, nói: "Nếu đã vậy, đi theo ta!" Nói đoạn, Lâm Phàm vung tay.

Vô số không gian trước mặt bị cách không xé ra, gợn sóng như mặt nước, vô số khoảng cách xa xôi như hiện ngay trước mắt. "Ông ông ông ông..." Lâm Phàm mang theo Tây Vương Mẫu, hai người trong nháy mắt vượt qua vô số khoảng cách, đáp xuống Thiên Đình.

Ngọc Hoàng Thiên!

Hạo Thiên đang xử lý chính vụ trong Lăng Tiêu điện, thấy Lâm Phàm và Tây Vương Mẫu giáng lâm, vội vàng ra nghênh đón. "Bái

kiến Thánh nhân..." Hạo Thiên, Dao Trì hai người tiến lên, quỳ xuống đất. "Đứng lên đi!" Lâm Phàm vung tay, hai người đứng dậy.

Hạo Thiên hỏi: "Không biết Thánh nhân đến đây, có gì phân phó?" "Mượn một tầng trời!" Nói xong, Lâm Phàm lại vung tay lần nữa, thân ảnh đã xuất hiện ở một tầng trời khác trong ba mươi ba tầng trời. "Nơi này là đâu?" Lâm Phàm hỏi Hạo Thiên.

Hạo Thiên chắp tay nói: "Hồi Thánh nhân, nơi này là Cực Dao Thiên." Ba mươi ba tầng trời, mỗi tầng đều có tên riêng.

Lâm Phàm gật đầu, thần thức tỏa ra, phát hiện trong ba mươi ba tầng trời, tầng trời này gần như không có hơi thở sinh linh, chỉ có một vài chức vị nhàn tản do Thiên Đình thiết lập để trấn thủ, tuyên thệ chủ quyền. "Cho những người này lui cả đi.

Từ hôm nay, tầng trời này không cho phép bất kỳ ai ra vào.

Về sau, bản thánh sẽ đặt một kiện chí bảo ở đây!" Lâm Phàm nhìn Hạo Thiên.

Hạo Thiên nói: "Vâng!" Nói xong, Hạo Thiên liền trực tiếp ra lệnh cho người rời đi, cả Cực Dao Thiên liền trở nên thanh tịnh.

Ầm...

Lâm Phàm vung tay, một kiện chí bảo trên người bay ra, trong khoảnh khắc hóa thành một phương thế giới, trực tiếp kết nối với Cực Dao Thiên của Thiên Đình, chiếm gần hết Cực Dao Thiên. "Cái này..." Trong nháy mắt, linh khí vô tận ập tới, Hạo Thiên và Dao Trì đang ở Cực Dao Thiên lập tức kinh hãi.

Loại khí tức này, hai người họ không thể quen thuộc hơn.

Năm đó Đạo Tổ đuổi hai người ra khỏi Tử Tiêu Cung, tặng địa bàn cho Lâm Phàm, Lâm Phàm liền đưa họ vào Vạn Thảo Đồ Phổ.

Nay, không gian thế giới trong Vạn Thảo Đồ Phổ bị Lâm Phàm trực tiếp đưa đến Cực Dao Thiên, hai người sao có thể không quen thuộc.

Không chỉ quen thuộc, mà còn cảm nhận được một luồng thân thiết. "Hai người các ngươi cũng lui xuống đi!" Lâm Phàm nhàn nhạt phất tay.

Hạo Thiên và Dao Trì rời đi.

Lâm Phàm lại vung tay lần nữa, vô số trận pháp phù văn bay ra, trực tiếp phong tỏa toàn bộ Cực Dao Thiên, cho dù là Thánh nhân bình thường cũng không thể dễ dàng tiến vào.

Các đại linh căn trong Vạn Thảo Đồ Phổ được bố trí từng cái một.

Hiện tại Vạn Thảo Đồ Phổ đã sớm là tồn tại cấp Hỗn Độn chí bảo, thập đại linh căn mỗi loại chiếm cứ một phương trời đất.

Lâm Phàm mang Tây Vương Mẫu đến dưới cây Bàn Đào. "Hãy tham ngộ ở đây!" "Vâng!" Tây Vương Mẫu liền ngồi xếp bằng dưới gốc cây Bàn Đào, bắt đầu nhắm mắt tham ngộ.

Một đạo phù văn Bất Tử Đại Đạo màu đen bay ra, lấp lánh trong tam hoa khánh vân trên đỉnh đầu Tây Vương Mẫu.

Lần này, Tây Vương Mẫu không chỉ tham ngộ, mà quan trọng hơn là lợi dụng đại đạo và bản nguyên đại đạo đã tham ngộ được để diễn hóa Bàn Đào Thụ.

Lâm Phàm biết, đây cũng là một phần ý chí của Thiên Đạo.

Không lâu sau Phong Thần sát kiếp, các Thánh nhân ra tay, đánh nát Hồng Hoang.

Hồng Hoang sau khi vỡ nát được luyện chế lại, trở thành Tam Giới.

Từ đó về sau, Hồng Hoang không còn tồn tại, cương vực Tam Giới nhỏ hẹp, vì vậy vô số quy tắc trời đất thay đổi.

Trong đó, điểm quan trọng nhất là trường hà vận mệnh sụp đổ.

Thời Hồng Hoang, một khi tu vi đạt đến Kim Tiên, có thể nhảy ra khỏi trường hà vận mệnh, từ đó sinh mệnh không có điểm cuối, chỉ cần biết ẩn mình, là có thể sống vô hạn.

Nhưng sau khi Hồng Hoang vỡ nát thành Tam Giới, quy tắc này đã thay đổi.

Bởi vì diện tích Hồng Hoang bị thu hẹp, khí vận suy giảm và một loạt yếu tố khác, trong Tam Giới không thể chống đỡ sự tồn tại của quá nhiều thần tiên.

Thế là ý chí Thiên Đạo bắt đầu suy yếu toàn bộ thần tiên trong Hồng Hoang.

Kể cả Đại La Kim Tiên, Chuẩn Thánh, cũng không thể thoát khỏi sự trói buộc của đại đạo vận mệnh, mỗi năm trăm năm sẽ có một lần tiên kiếp.

Chương 243

Tiên kiếp giáng xuống, chỉ cần tu vi không phải Chuẩn Thánh, đều sẽ chết.

Nhưng trời không tuyệt đường người, vẫn lưu lại một tia hy vọng.

Cái chết này cũng không phải tuyệt đối, nếu có thể có được những thiên tài địa bảo nghịch thiên, liền có thể tránh được thiên kiếp.

Vậy, trong Hồng Hoang có những thứ gì có thể né tránh tiên kiếp?

Thứ nhất, quả của thập đại tiên thiên linh căn.

Ví dụ như quả nhân sâm trên cây Nhân Sâm Quả!

Ví dụ như Hoàng Trung Lý!

Ví dụ như Bàn Đào!

Thứ hai, hậu thiên đan dược, ví dụ như Cửu Chuyển Kim Đan mà Lão Tử luyện chế.

Nhưng vấn đề đến rồi.

Thập đại tiên thiên linh căn, đều chín vạn năm mới kết quả thành thục, một lần cũng chỉ có vài chục, vài trăm quả, đừng nói cứu toàn bộ tiên nhân trong Hồng Hoang, cứu một người cũng đã vất vả.

Cửu Chuyển Kim Đan càng không thể, khí vận trời đất Hồng Hoang suy giảm, căn bản không có quá nhiều thứ để Lão Tử luyện chế Cửu Chuyển Kim Đan.

Lúc này, Bàn Đào Thụ mà Tây Vương Mẫu diễn hóa đã có tác dụng lớn.

Một cây, diễn hóa thành chín nghìn gốc Bàn Đào.

Tuy sau khi diễn hóa, linh lực của Bàn Đào Thụ đã mất hết, nhưng vì ẩn chứa Bất Tử Bản Nguyên trong cơ thể Tây Vương Mẫu, quả của nó sinh ra đã được gội nhuần Bất Tử Đại Đạo, liền có một thuộc tính nghịch thiên: bất tử!

Không phải ăn vào sẽ vĩnh sinh bất tử, mà là ăn vào có thể giúp tiên nhân né tránh tai kiếp năm trăm năm một lần.

Bàn Đào Thụ sau khi diễn hóa, không chỉ nhiều cây hơn, mà thời gian kết quả cũng ngắn lại.

Trước đây cần chín vạn năm, sau này chỉ cần chín nghìn năm là có thể thành thục.

Chín nghìn năm thành thục một lần, mỗi lần kết quả bao nhiêu?

Một cây có một nghìn quả, chín nghìn cây là chín triệu quả.

Tính ra mỗi năm có một nghìn quả, năm trăm năm là năm mươi vạn quả.

Những quả này tuy không thể cứu tất cả thần tiên, nhưng có thể cứu được đại bộ phận thần tiên trong Hồng Hoang.

Cứu tiên nhân Hồng Hoang, đây là một phần công đức to lớn... "Ầm..." Sau khi Tây Vương Mẫu bế quan, Lâm Phàm vung tay, gia trì một cái vạn lần thời gian trận pháp.

Cứ như vậy, Tây Vương Mẫu bắt đầu bế quan lĩnh ngộ sứ mệnh.

Một năm!

Hai năm!

Năm năm!

Mười năm!

Trong chớp mắt, trăm vạn năm thời gian trôi qua.

Một ngày nọ, Tây Vương Mẫu đột nhiên mở mắt, trong con ngươi của nàng có hai màu đen trắng lưu chuyển, một đen một trắng, một âm một dương, âm dương xoay chuyển lẫn nhau, tạo thành hình dạng một bức Thái Cực Đồ.

Giữa hai màu đen trắng đang lưu chuyển thần quang ấy, vừa hàm chứa sinh tử, lại có cả khô vinh. "Bàn Đào Thụ... diễn hóa..." Tây Vương Mẫu hét lớn một tiếng, Bất Tử Bản Nguyên và phù văn Bất Tử Đại Đạo trong cơ thể bay ra, bao phủ lấy cây Bàn Đào Thụ - một trong thập đại tiên thiên linh căn.

Bảo quang lấp lánh bay múa, trong một hơi thở, cây Bàn Đào Thụ kia ầm ầm hóa thành một mảnh rừng Bàn Đào, không nhiều không ít, vừa đúng chín nghìn gốc! "Ầm..." Dưới sự gội nhuần của Bất Tử Đại Đạo và Bất Tử Bản Nguyên của Tây Vương Mẫu, một gốc Bàn Đào Thụ trong nháy mắt hóa thành một mảnh rừng Bàn Đào, không nhiều không ít, vừa đúng chín nghìn gốc.

Sau khi rừng đào hình thành, sắc mặt Tây Vương Mẫu có chút tái nhợt.

Nhưng, nhìn rừng đào trước mặt, trên mặt nàng lại có một vẻ vui mừng như trút được gánh nặng. "Phu quân... thành công rồi..." Tây Vương Mẫu nhìn Lâm Phàm.

Lâm Phàm gật đầu nói: "Còn thiếu một chút.

Ta nhớ trên tay nàng hẳn là có một ít Cửu Thiên Tức Nhưỡng, bây giờ không dùng, còn đợi đến khi nào?" Cửu Thiên Tức Nhưỡng, vốn là thứ Lâm Phàm lấy được từ dưới gốc Nhị Thập Tứ Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên.

Năm đó Nữ Oa tạo người, chỉ dùng một nửa, nửa còn lại bị Lâm Phàm đưa cho Tây Vương Mẫu. "Vâng..." Tây Vương Mẫu gật đầu, vung tay tế ra nửa khối tức nhưỡng đó. "Hóa..." Pháp lực tuôn ra, Cửu

Thiên Tức Nhưỡng liền hóa thành bột mịn, từng hạt rơi vào vườn đào, trải đều một lớp.

Cũng trong khoảnh khắc đó, những cây đào kia dường như trở nên có tinh thần, vô số cành lá lộ ra vẻ xanh biếc căng tràn bản nguyên.

Từng luồng bản nguyên Bất Tử Đại Đạo từ trên lá cây bay ra, hướng về phía cơ thể Tây Vương Mẫu. "Cái này..." Tình huống đột ngột này khiến Lâm Phàm cũng hơi kinh ngạc, nhưng ngay lập tức liền phản ứng lại: Phản bổ.

Tây Vương Mẫu dùng bản nguyên và đại đạo của mình để gội nhuần cây đào, phân hóa thành rừng Bàn Đào.

Sau khi rừng Bàn Đào nhận được sứ mệnh của mình, cũng sẽ phản bổ Bất Tử Đại Đạo và Bất Tử Bản Nguyên lại cho bản thân Tây Vương Mẫu.

Ầm...

Khoảnh khắc này, trời đất trong xanh.

Một sợi xích trật tự đại đạo to lớn vô cùng, từ hư không đến, đi vào hư không đi, không thấy đầu cuối, chỉ thấy được một phần.

Vô số phù văn nhỏ li ti bay ra, tràn vào cơ thể Tây Vương Mẫu.

Khí thế trên người Tây Vương Mẫu càng lúc càng nặng, càng lúc càng mạnh.

Cảm ngộ đối với Bất Tử Đại Đạo, cũng trong khoảnh khắc này bắt đầu bùng nổ tăng mạnh.

Chín mươi mốt!

Chín mươi hai!

Chín mươi ba!

Chương 244

Chín mươi tư!

Chín mươi lăm!

Chín mươi sáu!...

Một trăm!

Ầm...

Trên cửu thiên, vô số tử khí bay lượn, hình thành một đạo vận khí màu tím khổng lồ vô cùng, bao phủ toàn bộ thương khung Hồng Hoang.

Toàn bộ Hồng Hoang đều bị tử khí bao vây.

Vô số linh khí hóa thành kim hoa kim liên, từ trên không trung rơi xuống, từng cụm lá sen bung nở.

Trong Hồng Hoang, vô số lệ khí và sát khí bị quét sạch.

Sau đó!

Một luồng hấp lực từ chính thân Tây Vương Mẫu bay ra, cướp sạch linh khí trời đất trong phạm vi ức vạn dặm.

Vô số linh lực tràn vào cơ thể Tây Vương Mẫu.

Ầm...

Khoảnh khắc tiếp theo!

Sợi xích trật tự đại đạo vô tận kia bay vào cơ thể nàng, bao bọc lấy thân thể.

Ngay sau đó, sợi xích màu đen kia ầm ầm nổ tung, hóa thành vô số phù văn màu đen, to như cái đấu, hình thành một cơn sóng triều, lan ra

bốn phương tám hướng khắp Hồng Hoang.

Đại đạo... triều tịch!

Ầm...

Đại đạo triều tịch lấy Thiên Đình làm trung tâm, xông về khắp trời đất Hồng Hoang.

Vô số tu sĩ ùn ùn kéo đến, vây quanh ba mươi ba tầng trời của Thiên Đình, mượn đại đạo triều tịch lần này của Tây Vương Mẫu để tham ngộ. "Ta là Tây Vương Mẫu...

Hôm nay, chứng đạo thành Thánh, ta là...

Đại Đạo Thánh Nhân!" Giọng nói của Tây Vương Mẫu vang vọng khắp chư thiên vạn giới.

Vô số sinh linh phủ phục trên mặt đất, hướng về phía Thiên Đình quỳ lạy...

Ngoài Hồng Hoang, các Thánh nhân trong Hỗn Độn đều lần lượt mở mắt, nhìn về hướng ba mươi ba tầng trời, vô số người kinh ngạc đến ngây người. "Cái gì..." "Tây Vương Mẫu thành Thánh..." "Không thể nào, sao có thể?" "Đại Đạo Thánh Nhân?"... "Chúc mừng Tây Vương Mẫu thành Đại Đạo Thánh Nhân, từ nay siêu thoát trời đất!" Trong Tử Tiêu Cung, giọng nói của Hồng Quân truyền đến.

Sau đó, các Thánh nhân khác cũng lần lượt gửi lời chúc mừng.

Đến đây, Tây Vương Mẫu đã trở thành một vị Thánh nhân nữa giữa trời đất Hồng Hoang, một Đại Đạo Thánh Nhân vững vàng đè đầu các Thánh khác. "Chúc mừng!" Lâm Phàm nhìn Tây Vương Mẫu, nhàn nhạt cười. "Đa tạ phu quân trợ đạo!" Tây Vương Mẫu cảm kích nhìn Lâm Phàm một cái, nói: "Nếu không có phu quân, ta e là đã sớm vẫn lạc, nói gì đến Đại Đạo Thánh Nhân hôm nay?" Điểm này, Tây Vương Mẫu nói thật lòng.

Năm đó huynh trưởng của nàng là Đông Vương Công tranh đoạt khí vận Thiên Đình, dẫn đến vẫn lạc.

Nếu không gặp được Lâm Phàm, nàng chắc chắn sẽ ra tay giúp đỡ Đông Vương Công, vậy thì rất có khả năng sẽ vẫn lạc theo.

Còn về Thánh nhân, căn bản là không có cửa. "Không sao..." Lâm Phàm mỉm cười, rồi vung tay, thu lại toàn bộ thế giới Vạn Thảo Đồ Phổ.

Nhưng mà, rừng Bàn Đào do Tây Vương Mẫu diễn hóa ra, hắn lại không thu, để lại trong Cực Dao Thiên. "Hạo Thiên/Dao Trì, cung chúc Tây Vương Mẫu Thánh nhân!" Thiên Đế và Thiên Hậu hai người cũng đến, chúc mừng Tây Vương Mẫu.

Tây Vương Mẫu gật đầu, Lâm Phàm lại nói: "Hạo Thiên, rừng Bàn Đào này, coi như là lễ vật của bản tọa và Tây Vương Mẫu Thánh nhân tặng cho các ngươi.

Vật này quan hệ đến khí vận Thiên Đình sau này, hãy tự lo liệu cho tốt!" "Vâng!" Tuy không biết cái rừng Bàn Đào này của Lâm Phàm rốt cuộc liên quan gì đến khí vận, Hạo Thiên cũng không dám hỏi, nhưng Thánh nhân đã nói vậy, chắc chắn có đạo lý của ngài. "Phu quân!" Tây Vương Mẫu nói: "Vườn Bàn Đào là do thiếp thân dùng bản nguyên hóa thành, thiếp thân sau này cũng sẽ ở đây bế quan tu hành, không biết có được không?" "Hay lắm!" Lâm Phàm gật đầu, tỏ ý đồng ý...

Từ đó, Tây Vương Mẫu liền ở lại Thiên Đình, trở thành Thánh nhân trong Thiên Đình.

Lâm Phàm ở cùng Tây Vương Mẫu hơn trăm năm, biết mình còn một nghìn đại đạo cần tham ngộ, không dám chậm trễ, liền xé rách không gian trước mặt, một bước bước ra, trở về đạo trường trong Hỗn Độn.

Vừa về đến đạo trường, liền thấy trên quảng trường ngoài cửa, trong Hỗn Độn, có một con thần phượng ngũ sắc đang chờ đợi. "Bái kiến Lâm Phàm Thánh nhân!" Con thần phượng đó có tu vi Chuẩn Thánh, thấy Lâm Phàm liền vội vàng khấu đầu hành lễ.

Lâm Phàm cũng nhận ra, năm đó khi hắn và Chúc Long đánh đến Phượng tộc, đã gặp qua vị trưởng lão Phượng tộc này. "Có chuyện gì?" Lâm Phàm hỏi thần phượng.

Thần phượng nói: "Tôi phụng mệnh chủ nhân, đến mời Thánh nhân đến Bất Diệt Hỏa Sơn một chuyến.

Chủ nhân nhà tôi nói, mời Thánh nhân nhất định phải đến." "Ồ?" Lâm Phàm con ngươi khẽ co lại: "Chủ nhân nhà ngươi?

Nguyên Phượng sao?" Nói đoạn, hình ảnh một nữ tử mặc cung trang màu đỏ thẫm, mơ mơ hồ hồ, thấp thoáng hiện ra trong ký ức của Lâm Phàm.

Một thân y bào như lửa, trên đó thêu mười hai con phượng hoàng vàng đang bay lượn, khí tràng át cả mọi nữ tử trong Hồng Hoang.

Khuôn mặt đó, đẹp nghiêng nước nghiêng thành, phong hoa tuyệt đại.

Là người phụ nữ khiến người ta nhìn một lần, sẽ vĩnh viễn không thể quên. "Được rồi, ta biết rồi!" Lâm Phàm nhàn nhạt nói: "Ngươi về đi, sau này bản tọa có rảnh, nhất định sẽ đến Bất Diệt Hỏa Sơn xem sao!" "Thánh nhân!" Thần phượng đó vẫn chưa đi, tiếp tục quỳ trên đất, nói: "Tiểu nhân cảm thấy, Thánh nhân đi ngay bây giờ thì tốt hơn?" "Ồ..." Lâm Phàm nói: "Vì sao?" Thần phượng nói: "Chủ nhân nhà tôi, sắp niết bàn rồi!" Lâm Phàm đột ngột quay đầu lại.

Bấy lâu nay, đối với Nguyên Phượng, hắn luôn có một cảm giác kỳ lạ, không nói là thích hay không thích, có lúc thậm chí sẽ quên mất

một người phụ nữ như vậy.

Nhưng, khoảnh khắc này, sau khi nghe tin nàng sắp niết bàn, Lâm Phàm thân là Đại Đạo Thánh Nhân, lại đột nhiên cảm thấy trái tim hơi nhói đau...

Sắp niết bàn rồi sao?

Lâm Phàm ngạc nhiên nhìn ra Hỗn Độn bên ngoài quảng trường, mày nhíu chặt.

Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc đã sớm bị Thiên Đạo vứt bỏ, bất luận là Long Vương hay Thủy Kỳ Lân đều đã vẫn lạc.

Chương 245

Vậy thì từ góc độ này, Nguyên Phượng có thể sống đến bây giờ, quả thực là một kỳ tích. "Thôi được..." Lâm Phàm thở dài một hơi, vung tay, vô số hư không trước mặt tầng tầng gợn sóng, thân hình Lâm Phàm khẽ động, đã xuất hiện dưới lòng đất của Bất Diệt Hỏa Sơn.

Dưới lòng đất, không khí tỏa ra một luồng nóng rực.

Trong ánh lửa mờ ảo, một dòng xoáy lửa phun trào.

Nguyên Phượng mặc y bào màu đỏ thẫm, quay lưng về phía hắn, đứng trong ánh lửa.

Trên lưng nàng, phượng hoàng vàng bay lượn, lưu quang tỏa ra bốn phía.

Đột nhiên!

Nguyên Phượng quay đầu lại.

Khuôn mặt dưới lớp cung trang vẫn rạng rỡ như trăng rằm, diễm lệ quán thiên hạ, khí chất đó đã đè nén tất cả nữ tính trong Hồng Hoang suốt bao nhiêu năm không ngóc đầu lên được. "Ngươi đến rồi..." Giọng Nguyên Phượng thanh lãnh, nhưng Lâm Phàm lại nghe ra một tia run rẩy. "Ừm," Lâm Phàm gật đầu, nói: "Sắp niết bàn rồi sao?" Hu...

Nguyên Phượng không nói gì, vung tay, vô số ánh lửa trước mặt tắt lịm.

Thân hình nàng lướt đi trong không trung, bàn tay trắng nõn vươn ra, một cái vỗ nhẹ lên vai Lâm Phàm.

Giống như đêm điên cuồng nhiều năm trước, tay Nguyên Phượng

vô tình tóm lấy cơ thể Lâm Phàm.

Chỉ là giờ phút này, trên tay Nguyên Phượng không còn sự bá đạo và sức mạnh năm xưa, chỉ còn một tia dịu dàng yếu ớt.

Lâm Phàm ngẩng đầu, nhìn nàng một cái.

Đúng như lời thần phượng đưa tin, Nguyên Phượng thật sự chỉ còn lại hơi thở cuối cùng.

Lúc này, bản nguyên trong cơ thể đã khô cạn, sinh cơ tan hết, đã đến giai đoạn không thể cứu vãn. "Chỉ còn trăm năm thôi!" Tay Nguyên Phượng mềm nhũn đặt lên vai Lâm Phàm, nói: "Bản cung còn trăm năm tuổi thọ, phiền Thánh nhân ở lại đây, đi cùng ta đoạn đường cuối cùng, được không?" Trăm năm?

Lòng Lâm Phàm lại run lên.

Trong Hồng Hoang, thời gian là thứ không đáng tiền nhất.

Trăm năm, thật sự như một cái búng tay. "Ta có thể giúp ngươi!" Lâm Phàm hít sâu một hơi, nói: "Ngươi là do Thiên Đạo tính kế, nếu cắt đứt bản nguyên trong cơ thể, tái tạo lại thân thể, và cắt đứt khí vận của bản thân với Phượng tộc, hẳn là có thể tiêu trừ một phần nhân quả nghiệp lực!" Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc, năm đó dưới sự khích bác chung của Hồng Quân và La Hầu, đã trở thành quân cờ, gánh chịu vô số nhân quả nghiệp lực cho hai người họ.

Chính vì vậy, Thiên Đạo mới muốn tiêu diệt tam tộc.

Nếu cắt đứt khí vận, vậy thì Nguyên Phượng tự nhiên có thể sống sót.

Chuyện nhỏ như tái tạo thân thể, trong mắt Lâm Phàm thật sự không là gì!

Nhưng, Nguyên Phượng lại cười cười, nói: "Nếu đổi bản nguyên,

đổi thân thể, bản cung còn là bản cung sao, bản cung còn là Nguyên Phượng sao?" Lâm Phàm không nói gì.

Nguyên Phượng lại cười nói: "Thôi đi, đến lúc đó ta sợ ngươi còn ghét bỏ ta nữa..." "Hay là không!" Lâm Phàm lại đưa ra một ý kiến khác, nói: "Nay Hồng Hoang Lục Đạo Luân Hồi đã hoàn thiện, sau khi niết bàn, ta giữ lại hồn phách của ngươi đưa vào luân hồi, cũng có thể chuyển thế trùng sinh.

Đợi thời cơ chín muồi, ta giúp ngươi đánh nhập bản nguyên kiếp trước vào thân thể, khi đó sẽ là một Nguyên Phượng viên mãn hoàn chỉnh, không sai một ly, không thiếu một tí, thế nào?" "Không cần!" Nguyên Phượng lắc đầu, lần nữa quả quyết từ chối: "Cả đời ta đều sống trong tính kế.

Ban đầu bị La Hầu tính kế, sau lại bị sư tôn tính kế, bây giờ lại bị Thiên Đạo tính kế.

Vạn vật sinh linh, làm sao có thể thoát khỏi tính kế của nó?" "Cho dù không có Thiên Đạo tính kế, cũng có Đại Đạo tính kế.

Cho dù không có Đại Đạo tính kế, trong cõi u minh, nhất định sẽ có tầng lớp tính kế cao hơn.

Sinh ra làm con kiến, làm quân cờ, ta thà vĩnh viễn không phục sinh..." "Kiếp này, có ngươi là đủ rồi!" Nguyên Phượng nhìn Lâm Phàm.

Khoảnh khắc này, nàng không còn là lãnh tụ Phượng tộc cao cao tại thượng, cũng không còn là bá chủ một thời tung hoành Hồng Hoang, mà chỉ là một tiểu nữ nhân. "Đây!" Nguyên Phượng kéo tay Lâm Phàm, nhẹ nhàng đặt lên bụng dưới của mình.

Dưới bụng dưới, trong sinh cơ đã khô cạn, lại có một sinh mệnh tươi mới đang mạnh mẽ đập.

Một nhịp!

Hai nhịp!

Tuy chậm, nhưng lại cực kỳ có lực, khiến Lâm Phàm ngạc nhiên vô cùng.

Chết tiệt... có con rồi?

What?

Của ai? "Phượng tộc ta... bất tử bất sinh, bất sinh bất tử.

Niết bàn là kết thúc sinh mệnh của ta, nhưng lại là khởi đầu sinh mệnh của con ta.

Phu quân, chàng cảm nhận được không?" Ồ...

Lâm Phàm thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới phản ứng lại. "Cái đó... là con của ta sao?" Lâm Phàm có chút dở khóc dở cười hỏi.

Nguyên Phượng nói: "Không phải, không phải, mà cũng phải!" "Chúng ta đều là tiên thiên sinh linh, sinh dục tự nhiên khác với những hậu thiên sinh linh kia.

Ngươi lại là người duy nhất từng giao hợp với bản cung, nếu nhất định phải tìm một người cha cho đứa bé, ngươi là hợp nhất..." "Phụt..." Lâm Phàm mặt tối sầm: "Đừng, ta không muốn..." Tuy không ghét làm cha, nhưng nếu đứa bé này không có chút quan hệ nào với mình, Lâm Phàm chắc chắn sẽ không nhận. "Không sao, thiếp thân cũng không ép buộc.

Nhưng, sau này đứa bé ra đời, phiền chàng giúp trông nom, dù sao, nó cũng là thứ duy nhất bản cung để lại ở Hồng Hoang.

Nếu không phải bản cung cũng không thể quyết định, bản cung cũng sẽ không để nó ra đời!" "Ừm!" Lâm Phàm nói: "Cái này không thành vấn đề.

Nhưng, ngươi thật sự không cân nhắc chuyển thế trùng sinh, không muốn nhìn con của mình một lần sao?" "Không!" Gương mặt thanh tú của Nguyên Phượng lại hiện lên, lắc đầu: "Không đáng, không đáng nữa rồi!" "Ta cũng không đáng sao?" Lâm Phàm nhìn nàng.

Nguyên Phượng nhìn hắn thật sâu, mỉm cười, không thừa nhận, cũng không phủ nhận.

Nhưng từ trong ánh mắt lóe lên đó, Lâm Phàm dường như đã thấy được câu trả lời. "Không nói nữa..." Nguyên Phượng đứng dậy, hít sâu một hơi, vung tay áo, nói: "Thời gian tịch liêu, trăm năm thời gian, thiếp thân vì quân múa một khúc, thế nào?" "Hay lắm!" Lâm Phàm vung tay, trước mặt hiện ra một tòa đài cao.

Chương 246

Nguyên Phượng bay lên đài cao, bắt đầu múa lượn.

Ánh lửa vô tận bay ra, bóng hình xinh đẹp trên đài cao trở nên cô ngạo tuyệt luân, toàn thân tràn ngập khí tức khói lửa, nhưng lại dường như siêu thoát khỏi mọi khói lửa nhân gian.

Nguyên Phượng không phải đang múa, mà đang diễn dịch một đoạn nhân sinh.

Một điệu múa, múa suốt trăm năm!

Trên đài cao, ánh lửa bùng cháy!

Lúc thì dịu dàng triền miên, lúc thì lửa cháy ngút trời, lúc thì trầm lắng chậm rãi, lúc thì mạnh mẽ quyết liệt.

Trong đó lại có vô số bất cam, vô số thất vọng, vô số tuyệt vọng!

Gương mặt Nguyên Phượng lại luôn giữ một nụ cười.

Trong nụ cười đó có sự khoái ý khi coi thường thiên hạ, cũng có sự phẫn uất và bất lực khi làm quân cờ.

Trong nháy mắt, trăm năm vội vã trôi qua.

Nguyên Phượng vẫn đang múa!

Trong ánh lửa đang múa lượn, đột nhiên có thêm một tia lửa niết bàn.

Ngọn lửa màu tím vàng từ trên người Nguyên Phượng bay ra, thiêu đốt một phương trời đất, thiêu xuyên vạn vật, xé rách hư không, dường như cả địa hỏa thủy phong cũng bị thiêu đốt thành một nụ cười.

Sắc mặt Nguyên Phượng, nụ cười càng sâu hơn, chỉ là trong đôi

mắt phượng lại đột nhiên rơi xuống hai giọt lệ châu như hổ phách, nóng hổi lăn xuống, ngay cả lửa niết bàn cũng không thể làm tan chảy.

Ầm...

Bên ngoài cơ thể Nguyên Phượng, lửa niết bàn cuối cùng cũng phun ra, hình như cánh sen.

Bóng hình xinh đẹp của Nguyên Phượng đột ngột dừng lại, ánh mắt cuối cùng quay lại, trên dung nhan tuyệt thế để lại một nụ cười thần bí, nhìn Lâm Phàm ở cách đó không xa, rồi từ từ biến mất trong ngọn lửa hừng hực.

Niết bàn!

Cũng là trùng sinh.

Đáng tiếc, sinh ra không còn là Nguyên Phượng, mà là một thứ khác được sinh ra từ trong ngọn lửa hừng hực đó.

Một quả trứng màu vàng, cũng gọi là Phượng Hoàng Đản.

Lâm Phàm chỉ nhìn quả trứng phượng hoàng đó một cái, sau đó tay áo bay lên, vô số đạo pháp pháp tắc bay ra, cuốn lấy tàn hồn của Nguyên Phượng trên ngọn lửa hừng hực, hút vào trong tay.

Tàn hồn của Nguyên Phượng đã trở thành một thể hỗn độn vô ý thức.

Lâm Phàm nhíu mày, nhìn chằm chằm vào Nguyên Phượng, nói: "Mệt rồi, sống đủ rồi, không muốn phục sinh, sợ có người tính kế.

Thôi được, ta tôn trọng ngươi.

Yên tâm, sẽ có một ngày, ngươi không cần phải chịu sự trói buộc của bất kỳ ai, cũng không cần bị bất kỳ ai tính kế nữa.

Khi đó, bản tọa sẽ cho ngươi phục sinh!" Nói xong, hắn liền nuôi dưỡng tàn hồn Nguyên Phượng trong Tam Quang Thần Thủy, thu vào

không gian hệ thống.

Lâm Phàm chân khẽ động, đã lên trên đài cao.

Ở đó, có một ngọn lửa hừng hực cháy, ở trung tâm ngọn lửa, chính là quả trứng phượng hoàng màu vàng...

Phượng tộc!

Vào khoảnh khắc Nguyên Phượng niết bàn, vô số phượng hoàng trong lòng đều cảm ứng được, không ai không quỳ xuống đất, đau lòng khóc rống.

Phượng hoàng thuộc về tiên thiên chủng tộc.

Tất cả phượng hoàng, giống như Vu tộc, đều do cùng một loại bản nguyên diễn hóa ra.

Con mạnh nhất, diễn hóa ra đầu tiên, chính là Nguyên Phượng, còn lại đều là phượng tộc bình thường.

Vì vậy, Phượng tộc và Nguyên Phượng là đồng bản đồng nguyên.

Một người thương, vạn người bi. "Lão tổ niết bàn!" "Lão tổ niết bàn!" Vô số phượng hoàng, hướng về phía lòng đất dung nham của Bất Diệt Hỏa Sơn mà khóc rống, quỳ trên mặt đất.

Thậm chí có phượng hoàng trực tiếp đập đầu vào đá núi, theo nàng niết bàn. "Đi!" Mấy vị tộc trưởng Phượng tộc miễn cưỡng kìm nén nỗi đau trong lòng, thi triển thần thông, trực tiếp đến lòng đất dung nham, thăm dò tình hình của Nguyên Phượng.

Nhưng đã muộn, lúc này, họ lại thấy Lâm Phàm đang cầm trong tay một quả trứng phượng hoàng màu vàng. "Lâm Phàm Thánh nhân!" "Bái kiến Thánh nhân!" "Bái kiến Thánh nhân!" Thấy Lâm Phàm, các trưởng lão Phượng tộc đều lần lượt quỳ xuống. "Đứng lên đi!" Lâm Phàm nhàn nhạt nói một câu, các trưởng lão Phượng tộc mới run rẩy

đứng dậy. "Lão tổ các ngươi đã niết bàn, quả trứng phượng hoàng này, chính là thứ lưu lại sau khi niết bàn!" Lâm Phàm vung tay, quả trứng phượng hoàng rơi xuống trước mặt mọi người: "Nhưng, Nguyên Phượng cũng đã ủy thác cho bản tọa, phải chăm sóc con của nàng, cho nên quả trứng phượng hoàng này, bản tọa phải mang về!" "Vâng!" Các trưởng lão Phượng tộc tuy muốn giữ lại quả trứng, nhưng lại không dám trái ý Thánh nhân. "Yên tâm!" Lâm Phàm nói: "Ta và lão tổ các ngươi giao tình không cạn, sau này đứa trẻ lớn lên, ta sẽ cho nó trở về Phượng tộc!" Nói xong, không cho các trưởng lão Phượng tộc bất kỳ cơ hội nói chuyện nào, thân hình Lâm Phàm khẽ động, liền dùng không gian thần thông rời khỏi Phượng tộc, đến đạo trường ngoài Hỗn Độn.

Trở về đạo trường, Lâm Phàm lấy quả trứng phượng hoàng ra, nhìn một lúc.

Lúc này, Hi Hòa, Thường Hi hai vị nữ thần cũng đã xuất quan.

Bàn Cổ ở cách vách cũng rảnh rỗi không có việc gì làm.

Thấy Lâm Phàm cầm quả trứng phượng hoàng, Thường Hi, Hi Hòa hai người liền ghen tuông ra mặt.

Bàn Cổ lại nói: "Nếu dùng bản nguyên tiên thiên chi hỏa rót vào, quả trứng sẽ nhanh chóng nở ra!" Phượng hoàng thuộc hỏa, điểm này Lâm Phàm cũng biết.

Thế là, Lâm Phàm vung tay, một sợi xích đại đạo bay ra, trực tiếp bao vây quả trứng phượng hoàng.

Chưa hết, Lâm Phàm lại vung tay, lấy bản nguyên tiên thiên chi hỏa trong Hỗn Độn, phối hợp với đá bản nguyên đại đạo, cung cấp liên tục bản nguyên hỏa cho quả trứng phượng hoàng đó.

Sau bảy bảy bốn mươi chín ngày, trên quả trứng phượng hoàng

màu vàng xuất hiện một vết nứt. "Rắc" một tiếng, một luồng ánh sáng chói mắt từ vết nứt đó bắn ra.

Sau đó, lại có bốn vết nứt khác theo sát, tỏa ra ánh sáng.

Ánh sáng chia làm năm màu, là xanh, vàng, đỏ, đen, trắng.

Ngũ sắc thần quang vừa từ trong vỏ trứng bay ra, đã quét rơi một cái mặt dây chuyền trên người Hi Hòa xuống đất. "Tên trộm nhỏ này..." Hi Hòa có chút cạn lời, nói: "Vừa mới ra đời, đã biết trộm đồ rồi!" A a a...

Lâm Phàm mỉm cười.

Ngũ sắc thần quang, chẳng phải là bản lĩnh sở trường của hậu duệ Nguyên Phượng - Khổng Tuyên sao?

Chương 247

Được xưng là không có vật gì không quét được, trong Phong Thần sát kiếp đã nổi bật hết mình, nếu không phải Thánh nhân ra tay, e là thật sự không ai có thể hạ được Khổng Tuyên.

Xem ra, hậu nhân của Nguyên Phượng tuy không phải tiên thiên sinh linh, cũng tuyệt đối không phải tầm thường.

Rắc...

Trong lúc Lâm Phàm đang suy nghĩ, vỏ trứng lại vang lên vài tiếng nứt giòn tan, sau đó ánh sáng thu lại, một con công màu xanh lục từ trong vỏ trứng bò ra. "Cái gì..." Thường Hi há hốc mồm nói: "Không thể nào... không phải là hậu duệ của Nguyên Phượng sao, tại sao lại biến thành một con chim kỳ quái, cũng không phải phượng hoàng, xấu chết đi được, xấu chết đi được!" "Ta là Khổng Tước!" Con công truyền ra một giọng nói non nớt: "Ta là con khổng tước đầu tiên giữa trời đất, ta không xấu chút nào!" Ông ông ông...

Nói đoạn, con công kia trong nháy mắt hóa thành một tiểu loli cao chỉ khoảng một mét, đứng trước mặt mọi người, khiến Lâm Phàm trố cả mắt. ...Không thể nào!

Khổng Tuyên không phải là nam sao, lúc nào đi Thái Lan rồi? "Ngươi tên là gì?" Lâm Phàm cảm thấy nên hỏi một chút, nhỡ đâu không phải Khổng Tuyên thì sao?

Nhưng, câu trả lời của con công nhỏ, lập tức khiến Lâm Phàm có chút hoài nghi nhân sinh. "Ta tên Khổng Tuyên..." Khổng Tuyên nhìn Lâm Phàm, nói: "Cuộc đối thoại năm đó của ngươi và mẫu thân ta, ta đều nghe thấy cả đấy nhé.

Ngươi đã hứa với mẫu thân ta là sẽ chăm sóc ta, không được nuốt

lời đâu đấy..." Ta...

Lúc đó mà cũng nghe được? "Thôi được!" Lâm Phàm hiểu ra, nói: "Vậy nhập vào môn hạ của bản tọa, làm đệ tử thứ ba của ta, thế nào?" "Vâng!" Khổng Tuyên mừng rỡ, trực tiếp quỳ xuống đất trước mặt Lâm Phàm: "Đa tạ sư tôn!" Khổng Tuyên bái Lâm Phàm làm thầy, từ đó theo Lâm Phàm tu hành trong Hỗn Độn bên ngoài Hồng Hoang.

Đương nhiên, Khổng Tuyên thiên phú dị bẩm, lại có truyền thừa các loại công pháp và thần thông, cũng không cần Lâm Phàm dạy dỗ cả một hệ thống, chỉ thỉnh thoảng, Lâm Phàm chỉ điểm một hai là xong chuyện.

Lâm Phàm cũng không thể ở bên cạnh cô bé mọi lúc mọi nơi, sau khi bế quan, liền giao công việc bồi dưỡng tiểu nha đầu này cho hai muội muội, Hi Hòa và Thường Hi.

Lâm Phàm lại một lần nữa chìm vào bế quan.

Phía dưới, vị cuối cùng trong Tam Hoàng Nhân tộc là Hiên Viên thị cuối cùng cũng đã leo lên ngôi vị Cộng chủ Nhân tộc.

Cộng chủ Nhân tộc, hai vị trước đều tương đối ôn hòa.

Phục Hy phát minh ra tiên thiên bát quái, dạy loài người dự đoán cát hung họa phúc, chế định thời thần trời đất, dạy loài người thuần dưỡng gia cầm gia súc.

Thần Nông thị tìm ngũ cốc, nếm trăm loại cỏ, chế định lịch pháp, công đức còn lớn hơn Phục Hy.

Nhưng đến Hiên Viên, thủ đoạn của ông ta không ôn hòa như vậy.

Việc đầu tiên Hiên Viên làm sau khi lên ngôi vẫn là chinh phạt.

Dốc toàn bộ binh lính Hiên Viên, thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết.

Chỉ cần nghe theo hiệu lệnh, toàn bộ thu về dưới trướng, không phục tùng mệnh lệnh, trực tiếp nghiền nát.

Chư hầu phương Bắc có tới tám trăm vạn, mỗi một chư hầu trong phạm vi phong địa của mình đều là tồn tại chí cao vô thượng, không ai hy vọng bị người khác quản chế.

Nay, Hiên Viên dấy binh quy mô lớn, tự nhiên đã vấp phải sự phản kháng của chư hầu.

Lúc đầu, các chư hầu dùng binh lực trong nước để chống cự, nhưng nhanh chóng phát hiện, so với binh lính Hiên Viên, quân đội của vương quốc họ quả thực đáng thương nực cười, gần như bị nghiền nát trong nháy mắt.

Thế là, các chư hầu liên hợp, thành lập liên quân trăm vạn chư hầu, suất lĩnh mấy trăm tỷ Nhân tộc, tiến về Trần Đô, tấn công Hiên Viên.

Dưới ngọn cờ Hiên Viên "đế vị bất chính, cộng chủ vô lập", trong nháy mắt chư hầu khắp thiên hạ hưởng ứng.

Tuy nhiên, dù đối mặt với đội quân trăm tỷ người, Hiên Viên vẫn không hoảng không vội, dẫn dắt đội quân Hiên Viên trung thành nhất, vung tay bình định cuộc nổi loạn của Nhân tộc phương Bắc.

Chư hầu phương Bắc bị đánh bại, một bộ phận bị giết, đại bộ phận bỏ chạy, từng người đều chạy về phương Nam, đầu quân cho vua Cửu Lê phương Nam là Xi Vưu.

Lúc này, thế cục Nhân tộc Nam - Bắc đối lập.

Phương Bắc, Hiên Viên nghiền nát chư hầu phương Bắc, thống nhất Nhân tộc phương Bắc, biến toàn bộ phương Bắc thành một khối sắt, khu vực Hiên Viên kiểm soát chiếm hơn bảy thành toàn bộ Nhân tộc.

Phương Nam, lấy Thập Vạn Đại Sơn làm trung tâm, lan tỏa ra phạm vi ba thành Nhân tộc, là phạm vi thế lực của bộ lạc Cửu Lê của Xi Vưu.

Xi Vưu là cháu của Thần Nông, lại là vua của bộ lạc Cửu Lê, lại có vô số chư hầu phương Bắc quy phụ.

Quan trọng là, dưới trướng hắn có một đội quân Vu Nhân có sức chiến đấu siêu cấp mạnh mẽ, cũng nghiền nát tứ phương.

Như vậy, Xi Vưu tự cho rằng đã có được thiên thời, nhân hòa, bèn vào điện thần Bàn Cổ (mới xây), thỉnh giáo sư tôn Hình Thiên, nói: "Nay Nhân tộc động loạn, con nắm giữ thiên thời địa lợi nhân hòa, có nên dùng binh tranh đoạt ngôi vị Cộng chủ Nhân tộc không?" Hình Thiên nhíu mày, nói: "Được, nhưng tranh đấu ở Hồng Hoang, hoàn toàn dựa vào ý chí Thiên Đạo.

Nếu phát hiện không đúng, hãy nhanh chóng rút lui!" "Vâng!" Dù sao, Xi Vưu cũng là người được Thần Nông đích thân thừa nhận, bộ lạc Cửu Lê cũng là bộ lạc Nhân tộc, tranh đoạt ngôi vị Cộng chủ Nhân tộc, không có gì là không thể.

Thế là Xi Vưu ở Thập Vạn Đại Sơn dựng cờ lớn, dưới danh nghĩa cháu của Địa Hoàng, muốn vì chư hầu thiên hạ mà diệt Hiên Viên.

Vừa kêu gọi như vậy, vô số người đã ủng hộ Xi Vưu thị.

Thêm vào đó, binh lính của Xi Vưu mạnh mẽ, đi đến đâu thắng đến đó, trong nháy mắt đã chinh phục tất cả Nhân tộc ở khu vực phía Nam, không chỉ giới hạn trong khu khu cửu cửu tám mươi mốt bộ lạc.

Tình hình căng như dây đàn, Nhân tộc phương Bắc và Nhân tộc phương Nam, về mặt địa bàn, đã không còn chênh lệch bao nhiêu.

Nhân Hoàng Hiên Viên tuyệt đối không thể nhịn.

Đương nhiên, việc phương Nam phản loạn cũng nằm trong dự liệu của ông.

Thế là, Hiên Viên trưng tập vạn tỷ đại quân chinh phạt phương Bắc, luyện binh mười năm, sau đó dưới sự trợ giúp của sư tôn xé rách không gian, mang theo vạn tỷ đại quân nam tiến, chinh phạt bộ lạc Cửu Lê.

Hiên Viên tuy không có Không Động Ấn để lập Nhân Hoàng, xem ra không được Thiên Đạo thừa nhận, nhưng ít nhất, Thiên Đạo cũng không phản đối.

Năm đó Thần Nông thiện nhượng, các đại nhân vật trên trời đều có mặt, các giáo môn cũng tham gia, cho nên Hiên Viên ít nhất đến nay vẫn là Cộng chủ Nhân tộc chính thống nhất.

Những chư hầu kia đều phản đối, nhưng bá tánh lại ủng hộ.

Nói chung, vạn tỷ đại quân phương Bắc, không chỉ có sức chiến đấu mạnh mẽ, mà lòng trung thành đối với Hiên Viên cũng tuyệt đối không có vấn đề.

Phương Nam!

Nghe tin Hiên Viên nam hạ chinh phạt, Xi Vưu lập tức mừng rỡ, tập hợp Nhân tộc và Vu Nhân phương Nam lại, tạo thành một đội quân trăm tỷ người, trong đó số lượng Vu Nhân và Nhân tộc thuần chủng về cơ bản là năm năm.

Hình Thiên đích thân xé rách không gian, Xi Vưu mang theo trăm tỷ đại quân bộ lạc Cửu Lê, đáp xuống đối diện với Hiên Viên.

Nơi này, là một con sông không có tên tuổi trong Hồng Hoang, tên là Cơ Thủy.

Cơ Thủy là một con sông nhỏ, chỉ rộng mấy chục dặm.

Nếu không phải vì cuộc chiến tranh này, e là vô số người trong Hồng Hoang sẽ không nghe đến tên con sông này.

Hiên Viên bày binh ở phía bắc Cơ Thủy, Xi Vưu thị bày binh ở phía nam Cơ Thủy.

Hai đại trận doanh, cách sông nhìn nhau.

Chương 248

Hiên Viên ra ngoài, đến bờ Cơ Thủy, ánh mắt tỏa ra, nhìn bộ lạc Vu Nhân đối diện bày binh bố trận, nói với thủ hạ: "Bộ lạc Vu Nhân tuy không biết binh pháp, nhưng lại cũng có trật tự, ngày mai đại chiến, nhớ kỹ không được khinh suất!" "Vâng!" Lúc này, vừa khéo Xi Vưu thị cũng ra ngoài tuần tra, hai người cách sông nhìn nhau.

Xi Vưu có tu vi Đại Vu, tương đương với Đại La Kim Tiên, nhưng sức chiến đấu còn trên cả Đại La Kim Tiên.

Hiên Viên thị có tu vi Đại La Kim Tiên, vì là Nhân Hoàng, trên người có khí vận Nhân tộc gia trì, cho nên sức chiến đấu của Hiên Viên cũng vượt xa Đại La Kim Tiên thông thường.

Từ phương diện sức chiến đấu, Hiên Viên và Xi Vưu ngang tài ngang sức.

Xi Vưu nhìn Hiên Viên, ha ha ha cười lớn, cây mâu đen trong tay chỉ vào Hiên Viên, nói: "Ta là cháu của Địa Hoàng, chủ của Cửu Lê, Xi Vưu thị.

Hiên Viên, ngươi chiếm đoạt ngôi vị Nhân Hoàng, không có Không Động chính vị, cũng không được Thiên Đạo công nhận, lại còn làm ngược đạo lý, tàn sát chư hầu thiên hạ.

Nay chư hầu đều đã ở Nam Cương, quy phụ một mạch Cửu Lê của ta, đương nhiên Cửu Lê của ta phải đại hưng, mau mau nhường ngôi vị Nhân Hoàng ra.

Ta vẫn sẽ cho ngươi làm quốc quân của nước Hữu Hùng!" "Hừ..." Hiên Viên cười lạnh, nhìn Xi Vưu nói: "Tại Trần Đô phong thiện, Thần Nông hoàng huynh đã truyền vị cho trẫm, việc này có chư hầu thiên hạ làm chứng, lại có chư thiên đại năng đích thân chứng kiến.

Tây Vương Mẫu Thánh nhân cũng từng nói, sau này Không Động Ấn tự nhiên sẽ chứng nhận ngôi vị Nhân Hoàng của trẫm.

Xi Vưu, Cửu Lê nho nhỏ dám đối kháng Thiên Đạo, há không biết ngày diệt chủng đã gần kề rồi sao?" "Tìm chết!" Xi Vưu đối diện đại nộ, cây mâu đen trong tay trong nháy mắt bay ra, hướng về phía Hiên Viên.

Keng...

Hiên Viên tế ra một món pháp khí, là trọng bảo Hỗn Nguyên Kiếm do sư tôn Cửu Thiên Huyền Nữ ban tặng, cũng là một kiện tiên thiên linh bảo hạ phẩm.

Nhưng, để chặn cây mâu đen thì đã đủ rồi.

Ông ông ông...

Cây mâu đen bị chặn lại, hai bên pháp lực tuôn ra, bầu trời gợn sóng, sóng gợn lan ra, không gian mơ hồ chấn động.

Tuy hai người đều chưa xuất toàn lực, nhưng năng lượng dao động tạo ra giữa một công một thủ của hai tồn tại vượt xa Đại La Kim Tiên thông thường, đủ để khiến trời đất biến sắc. "Vút..." Cây trường mâu màu đen kia lượn một vòng trên không, lại bay về tay Xi Vưu.

Một kích vừa rồi, xem ra Xi Vưu thị vừa tức giận vừa phẫn nộ, nhưng thực ra, cũng là một kiểu thăm dò.

Một chiêu đã biết, sức chiến đấu của Hiên Viên không hề thua kém mình, Xi Vưu liền biết được một chút gốc gác của đối phương. "Hừ..." Xi Vưu thị hừ lạnh một tiếng, nói: "Hiên Viên tiểu nhi, mặc cho ngươi lưỡi xảo như hoàng, đợi ngày mai trên chiến trường, bản tọa tự sẽ cho ngươi hiểu, ai mới là Cộng chủ Nhân tộc thực sự.

Đi!" Hai người mỗi người tuần tra xong rồi lui xuống.

Sáng sớm hôm sau, mặt trời chưa mọc, đã đến thời gian chiến đấu đã hẹn.

Bên phía Nhân tộc, ức vạn đại quân bày trận bên bờ sông, giáp đen áo trắng, ai nấy trong tay đều cầm vũ khí, có cung tiễn, có qua mâu.

Đối diện, trận hình của Vu Nhân nhất tộc có vẻ hơi lộn xộn, tất cả Vu Nhân đều lười biếng đứng bên bờ sông.

Từ góc độ trị quân, Nhân tộc so với Vu Nhân Cửu Lê cao minh hơn không chỉ một chút.

Nhưng, đối với những điều này Xi Vưu dường như không thèm để ý, cười nói: "Hiên Viên tiểu nhi, sau hôm nay, ngươi sẽ biết danh tiếng Cửu Lê của ta.

Anh em, giết..." Xi Vưu một tiếng ra lệnh, Vu Nhân lập tức ý chí chiến đấu dâng cao, hô hào ầm ĩ.

Bên này, tướng sĩ của Hiên Viên nói: "Bệ hạ, chúng ta có nên..." "Không!" Hiên Viên vẫy tay nói: "Binh pháp có câu, đánh khi địch qua sông được một nửa.

Đợi Vu Nhân Cửu Lê qua sông được một nửa, ta mới phát động tấn công, chắc chắn có thể làm ít công to!" "Vâng!" "Bệ hạ anh minh!" ...

Tuy nhiên, điều khiến Hiên Viên không ngờ là, người ta Vu Nhân căn bản không có qua sông.

Mỗi người Cửu Lê, trong tay đều cầm một tảng đá lớn, gần như cùng một lúc, ném những tảng đá trong tay ra xa...

Nhìn thấy cảnh tượng này, Hiên Viên lập tức kinh hãi.

Vu Nhân lại có sức lực lớn như vậy?

Người thường cầm đá ném, chẳng qua được mười mấy trượng là

cùng, sức tay của Vu Nhân mạnh đến mức này, trực tiếp ném đá qua mặt sông rộng mười mấy dặm sao?

Hú...

Ức vạn tảng đá, như mây đen bay lên cao, hướng về phía quân đội của Hiên Viên. "Không ổn!" Hiên Viên hét lớn một tiếng: "Phòng ngự!" Bên phía Nhân tộc hành động cũng đủ nhanh, vội vàng tạo thành một đại trận phòng ngự, vô số tấm giáp chồng chất lên nhau, người trốn sau tấm giáp.

Bành...

Bành bành...

Bành...

Đá bay dày đặc rơi xuống, như một cơn mưa.

Tuy Nhân tộc phòng ngự kịp thời, nhưng những tảng đá to bằng nắm tay khi bay qua mười mấy dặm, lực đạo trên đó vẫn lớn đến kinh người.

Ầm...

Ầm...

Ầm...

Trên chiến trường, đâu đâu cũng là máu văng tung tóe.

Dưới một trận mưa đá, binh sĩ Nhân tộc chết và bị thương vô số. "Giết a..." Vu Nhân Cửu Lê dưới sự dẫn dắt của Xi Vưu, một đợt đã mạnh mẽ đánh loạn trận hình của binh sĩ Nhân tộc, sau đó suất quân qua sông, hướng về phía đại quân Hiên Viên.

Những Vu Nhân này, vừa qua sông, vừa tiện tay ném đá về phía Hiên Viên. "Chạy a..." "Ma quỷ!" "Vu Nhân, đó là Vu Nhân sức mạnh vô cùng sao..." ...

Nhân tộc lập tức kinh hãi thất sắc, vô số binh sĩ không màng tính mạng bỏ chạy.

Không phải họ nhát gan, mà là sự chênh lệch này quá lớn. "Bệ hạ, làm sao bây giờ?" "Họ đều chạy hết rồi!" ...

Hiên Viên với tư cách là một chỉ huy xuất sắc, trước sau đã chỉ huy vô số trận chiến, thâm hiểu binh pháp, biết rằng nếu tiếp tục kiên trì cũng không còn ý nghĩa.

Bây giờ điều có thể làm, chỉ có lui binh, bảo toàn sức mạnh ở mức độ lớn nhất. "Rút quân, minh kim thu binh!" "Mang đại quân lui về phía sau, trẫm đích thân đoạn hậu!" "Không được, bệ hạ, để chúng tôi đoạn hậu!" "Mạt tướng đoạn hậu!" Hiên Viên vừa nói đoạn hậu, các tướng sĩ đã không chịu, không thể để Nhân Hoàng đoạn hậu được.

Nhưng, Hiên Viên lại trịnh trọng nói: "Phục tùng mệnh lệnh đi, trừ trẫm ra, không ai có thể ngăn cản Vu Nhân.

Yên tâm, trẫm có thiên mệnh tại thân, sẽ không sao đâu.

Các ngươi lui đi!" "Vâng!" Các đại tướng dưới trướng thấy Hiên Viên đã quyết tâm, liền mang đại quân lui về phía sau.

Chương 249

Hiên Viên chỉ giữ lại một nửa binh lực, phòng thủ bên bờ Cơ Thủy.

Cùng Hiên Viên ở lại, còn có sư tôn của Hiên Viên là Cửu Thiên Huyền Nữ, và một đám đại năng thủ hộ giả của Nhân tộc.

Có Nhân tộc tam tổ Toại Nhân thị, Truy Y thị, Hữu Sào thị, lại có một số tiên thiên Nhân tộc.

Những người ở lại này tuy ít, nhưng đều là tinh anh của Nhân tộc. "Giết..." Nửa nén hương thời gian, Vu Nhân Cửu Lê đã hoàn toàn qua được Cơ Thủy.

Trăm tỷ Vu Nhân, khí thế hung hăng xông tới. "Giết..." Nhân tộc và Vu Nhân, cuối cùng đã va chạm ở cự ly gần.

Ầm...

Bành...

Cho dù là ba nghìn tiên thiên Nhân tộc, tất cả đều có tu vi Kim Tiên, nhưng sau khi va chạm với đại năng trong Vu Nhân, vẫn chịu thiệt không ít. "Bệ hạ!" Toại Nhân thị nhíu mày, nói: "Những Vu Nhân Cửu Lê này, giống như Vu tộc năm đó, da dày thịt béo a?" "Đúng vậy!" Hữu Sào thị cũng nói: "Tuy không thể so với Vu tộc thực sự, nhưng tuyệt đối không khác biệt nhiều.

Nếu cứ như vậy, chúng ta tuyệt đối không có cách nào đánh được!" "..." Hiên Viên biết nhục thân của Vu tộc dày dặn, nhưng vạn vạn lần không ngờ, lại dày dặn đến thế. "Ha ha ha ha..." Xi Vưu cười lớn, cây trường mâu trong tay đi đến đâu thẳng đến đó, mỗi lần tấn công, đều có mấy vạn Nhân tộc trực tiếp hóa thành huyết vụ. "Xi

Vưu, ngươi dám!" Hiên Viên tay cầm Hỗn Nguyên Kiếm, đích thân ứng chiến Xi Vưu, hai người chiến đấu với nhau.

Một trận đại chiến cực kỳ thảm liệt, nhưng thời gian kéo dài lại ngắn, chỉ có mấy ngày.

Đó là vì sức mạnh bên phía Nhân tộc quá yếu, sức mạnh của Vu tộc quá mạnh.

Sau mấy ngày, bộ lạc Cửu Lê do Xi Vưu dẫn đầu đại thắng.

Hiên Viên mang theo Nhân tộc tam tổ, tiên thiên Nhân tộc v.v. lui về phía sau, rút khỏi chiến trường.

Còn về Cửu Thiên Huyền Nữ, tuy là sư tôn của Hiên Viên, nhưng chỉ phụ trách bảo vệ an toàn cho Hiên Viên, chứ không thể tham gia vào chiến trường Nhân tộc.

Dù sao, nàng không phải Nhân tộc, nếu cưỡng ép tiến vào cuộc tranh giành Nhân Hoàng của Nhân tộc, sẽ mang lại nhân quả chi lực cho sư môn của mình là một mạch Tây Vương Mẫu.

Đương nhiên, chút nhân quả chi lực này, đối với Đại Đạo Thánh Nhân Tây Vương Mẫu hiện nay thì không sao, nhưng Cửu Thiên Huyền Nữ cũng không muốn gây phiền phức cho sư môn.

Hiên Viên đuổi kịp đại quân Nhân tộc, suất quân rút lui, một mạch lui đến nơi giao giới nam bắc Hồng Hoang, sau một ngọn núi lớn, giữa núi có ải hiểm trở, tên là Trục Lộc.

Hiên Viên lệnh cho người xây dựng một quan ải ở Trục Lộc, đặt tên là Trục Lộc Quan, liền ở sau quan ải chỉnh đốn lại sĩ tốt, ngăn chặn Cửu Lê!

Tại Trục Lộc Quan, nội trong một ngày đã xây dựng xong.

Sau lưng quan ải là ức vạn đại quân, trên quan ải không chỉ có

binh lính mà còn bố trí từng tòa đại trận.

Những trận pháp này đều do Nhân tộc Tam Tổ và Cửu Thiên Huyền Nữ giúp đỡ thiết lập.

"Như vậy, có thể chống đỡ được một trận rồi!" Toại Nhân Thị gật đầu, nhưng lại lo lắng: "Bệ hạ, đây chung quy không phải kế lâu dài.

Vu nhân phòng ngự vô song, da dày thịt béo, lực đại vô cùng, nếu tác chiến lâu dài thì chúng ta chắc chắn không chịu nổi." "Đúng thế!" Truy Y Thị cũng nói: "Sức mạnh Nhân tộc quá yếu ớt, hay là thế này, tôi đi tìm Thương Hiệt lão tổ.

Nếu Thương Hiệt Thánh nhân có thể giúp đỡ, bằng sức một người cũng đủ ngăn chặn Cửu Lê bộ lạc!" Thương Hiệt tạo chữ thành thánh, tuy không phải Thiên Đạo Thánh nhân nhưng cũng là Tiểu Thánh, hay Á Thánh.

Á Thánh sở hữu sức mạnh dời non lấp biển, diệt sạch lũ Vu nhân Cửu Lê chỉ là chuyện trong phút mốt.

Có điều hiện giờ các Á Thánh đều đang tu hành ở Hỏa Vân Động, không được phép ra ngoài.

Tuy Thương Hiệt có chút ngoại lệ, có thể tự do ra vào Hỏa Vân Động không bị ước thúc, nhưng hành tung bất định, rất khó tìm kiếm.

Hiên Viên nghe Truy Y Thị nói xong thì lắc đầu: "Không cần đâu, Á Thánh một ánh mắt nhìn thấu thiên địa vạn vật, lúc này không lý nào lại không biết chiến sự.

Dưới tình thế hiện nay, nếu ngài ấy không xuất hiện thì minh chứng là có phương diện khác hạn chế, hoặc có ràng buộc, đi tìm cũng chắc chắn không thấy!" Nghe Hiên Viên phân tích, mọi người đều thấy có lý.

“Thế này đi!” Cửu Thiên Huyền Nữ nói: “Ta không phải người của Nhân tộc, tại đây cũng không giúp được gì nhiều.

Mọi người cứ yên tâm thủ quan, ta sẽ vào Hỗn Độn đến đạo trường của Thánh nhân hỏi sư tôn và sư công, thỉnh giáo thiên cơ của Nhân tộc.” “Đa tạ!” Mọi người cùng hướng Cửu Thiên Huyền Nữ hành lễ.

Huyền Nữ hóa thành huyền điểu, tung cánh bay vào Hỗn Độn, sau đó vào Thiên Đình.

Tại Thiên Đình, trong Cực Dao Thiên bên cạnh rừng bàn đào, có một tòa cung điện đồ sộ, chính là đạo trường của Tây Vương Mẫu.

“Bái kiến sư tôn!” Huyền điểu quỳ lạy Tây Vương Mẫu: “Đệ tử chúc mừng sư tôn chứng đạo thành thánh!” “Đứng lên đi!” Tây Vương Mẫu nhìn đệ tử, mỉm cười: “Ý đồ của con ta đã biết.

Nhân tộc Hiên Viên và Cửu Lê phương nam quả thực không thể đặt lên bàn cân so sánh.

Vu nhân Cửu Lê vì kế thừa huyết mạch Vu tộc nên nhục thân cường hoành, lực đại vô cùng.

Đúng là Nhân tộc hiện tại không thể chống đỡ!” “Vậy...” Huyền Nữ sững người: “Sư tôn, chẳng lẽ Vu nhân Cửu Lê thực sự sẽ làm Nhân Hoàng, xưng bá Hồng Hoang?” “Ha ha...” Tây Vương Mẫu cười nói: “Không đâu.

Nếu lực đại vô cùng, nhục thân cường hoành mà có thể làm Cộng chủ Nhân tộc thì năm đó Vu tộc đã sớm thống trị Hồng Hoang rồi, làm gì đến lượt bọn Vu nhân này?

Cái gọi là thiên sinh tạo hóa, mỗi loài có điểm mạnh điểm yếu riêng.

Người thống trị Hồng Hoang phải có lòng bi thiên mẫn nhân, trí

tuệ vượt trên vạn tộc, tẩy rửa hồng trần tính.

Vu nhân không thể làm được điều đó.

Đi theo ta, chờ ta cầu được một vật có thể giúp đệ tử Hiên Viên phá được Cửu Lê!" Huyền Nữ đại hỷ: "Đa tạ sư tôn!" Tây Vương Mẫu vung tay, đưa Huyền Nữ vào trong đạo trường của Lâm Phàm ở Hỗn Độn.

Gặp Lâm Phàm, hắn liền nói: "Năm xưa Vu tộc ngay cả Yêu tộc còn phải kiêng dè ba phần, chính là nhờ nhục thân cường hoành.

Sau đó Yêu hậu Mặc Ngọc luyện chế Đồ Vu Kiếm, phá được nhục thân Vu tộc, mới khiến Yêu tộc miễn cưỡng đánh hòa với Vu tộc.

Sau khi Đế Tuấn ngã xuống, Đồ Vu Kiếm bị Côn Bằng mang tới Bắc Hải, từ sớm đã bị Tiệt giáo lấy được.

Hiện giờ Đồ Vu Kiếm đang nằm trong tay phân thân Phạm Lâm, phó giáo chủ Tiệt giáo của ta." Lâm Phàm mỉm cười.

"Mang tới đây cho ta!" Lâm Phàm vung tay, không gian vô tận trước mặt nứt ra: "Thông Thiên, mượn Đồ Vu Kiếm của Tiệt giáo dùng một lát!" Giọng nói hào hùng truyền khắp tứ phương.

Nghe thấy tiếng Lâm Phàm, tất cả các Thánh nhân đều kinh ngạc không thôi.

Lúc này, một thanh kiếm đột nhiên bay ra từ trên người phân thân Lâm Phàm ở Tiệt giáo, hóa thành một đạo lưu quang rơi vào tay bản tôn Lâm Phàm.

Thông Thiên tuy là Thánh nhân, nhưng so với Lâm Phàm thì còn kém xa, tự nhiên không dám không đồng ý.

Cầm Đồ Vu Kiếm trong tay, Lâm Phàm vung tay, vô số đại đạo

phù văn bay ra bao quanh thân kiếm.

Một hơi sau, khí tức trên kiếm đột nhiên biến đổi, bớt đi một phần sát lục lệ khí, thêm mấy phần tường hòa.

“Bản tọa đã hóa giải sát khí trên kiếm, mang về cho Hiên Viên.

Chương 250

Dùng kiếm này có thể phá được Vu tộc!" Lâm Phàm ném thanh kiếm trước mặt Cửu Thiên Huyền Nữ: "Nói với Hiên Viên, đợi đến ngày phá được Cửu Lê, chính là lúc bản tọa sắc phong hắn chính vị!" Hiên Viên xưng đế nhưng vẫn chưa dùng Không Động Ấn để lập Nhân Hoàng, nên tuy có thể hưởng thụ nhân đạo khí vận nhưng lại không được Thiên Đạo quyến cố.

"Đa tạ sư công!" Huyền Nữ đại hỷ, cung kính dập đầu với Lâm Phàm mười hai cái, sau đó mang theo Đồ Vu Kiếm bay về Trục Lộc Quan.

Trong thời gian Huyền Nữ vào Hỗn Độn cầu bảo vật, đã xảy ra hai chuyện.

Một là Xi Vưu chỉnh đốn chiến trường, nghỉ ngơi bên bờ Cơ Thủy xong liền mang đại quân khí thế hung hăng đánh thẳng vào Trục Lộc Quan.

Trận chiến Trục Lộc Quan này khiến Nhân tộc thương vong thảm trọng.

Lúc này đại quân Nhân tộc từng đợt thay phiên nhau trấn thủ quan khẩu.

Thấy quan ải sắp bị phá, trong lúc Nhân tộc đang cấp bách, trên chín tầng trời bỗng nứt ra một khe hở, chỉ thấy một người đầu đội quan miện, mặc miện phục hạ xuống.

"Uỳnh!" Người đó vừa ra tay, một tòa kim tháp chín tầng đã bay xuống, bao phủ lấy quan khẩu Trục Lộc Quan, hóa giải đòn tấn công của Vu nhân thành vô hình.

Xi Vưu cảm nhận rõ ràng, kẻ này có tu vi Chuẩn Thánh.

"Kẻ nào?" Xi Vưu đại nộ, chỉ giáo dài vào người đó: "Chuyện của Nhân tộc, ngươi dám tham gia, không sợ Thiên Đạo giáng xuống nhân quả nghiệp lực sao?" "Cáp cáp cáp..." Người nọ cười lớn: "Ta chính là Thiên Đế Hạo Thiên của Thiên Đình.

Xi Vưu, vị trí Nhân Hoàng đã định, Hiên Viên thị đương vi Nhân Hoàng.

Ngươi khuấy động phong vân, mang lại sát lục vô biên cho Nhân tộc, nếu Thiên Đạo có giáng nhân quả thì cũng giáng xuống đầu ngươi!" "Uỳnh!" Hạo Thiên lại vung tay, một tấm gương vàng bay ra, hào quang tỏa sáng bốn phía, chẳng nói chẳng rằng đánh bay Xi Vưu.

Tấm gương này chính là bản mệnh chí bảo Hạo Thiên Kính.

Hạo Thiên Kính, Hạo Thiên Tháp, Hạo Thiên Ấn là ba vật tam vị nhất thể, đồng bản đồng nguyên, đều là thượng phẩm tiên thiên linh bảo.

Hạo Thiên cũng nhờ ba bảo vật này trảm thi thành Chuẩn Thánh đại viên mãn.

Thấy đệ tử của Cửu Thiên Huyền Nữ không chống đỡ nổi nên lão mới hạ giới.

Dù sao Cửu Thiên Huyền Nữ cũng là đệ tử của Tây Vương Mẫu, mà Tây Vương Mẫu lại là Thánh nhân trấn giữ Thiên Đình, Hạo Thiên cảm thấy cần thiết phải ra tay giúp một tay.

"Hạo Thiên!" Xi Vưu nổi giận: "Thiên Đế, tại sao ngươi lại quản chuyện Nhân Hoàng ở nhân gian?" "Bản đế muốn quản thì sao nào?" "Hừ!" Xi Vưu nói: "Tranh đoạt Nhân Hoàng là chuyện nội bộ Nhân tộc, nếu Thiên Đình cưỡng ép can thiệp thì cũng đừng trách ta.

Sư tôn, lão nhân gia không ra tay sao?" Xi Vưu mặt đầy máu tươi,

nhìn về phía sau.

Bỗng nhiên, không trung nứt ra một đường.

Một cơn mưa đen từ trên trời rơi xuống, theo sau là một thân thể khổng lồ.

Kẻ đó chính là Hình Thiên, một Vu tộc chân chính, một Đại Vu chân chính.

Không!

Ức vạn năm trước, Đại Vu có tu vi có thể sánh ngang Đại La Kim Tiên nhưng lại có thể miểu sát bất kỳ Đại La Kim Tiên nào.

Hiện nay, sau ức vạn năm ẩn mình, chiến lực và tu vi của Hình Thiên đã thăng tiến vượt bậc so với năm đó, tuy vẫn chưa đạt đến cấp độ Tổ Vu nhưng đã có tu vi Tổ Vu.

Chiến lực của Hình Thiên chỉ kém Thập Nhị Tổ Vu năm xưa một chút xíu về huyết mạch thần thông và tinh huyết bản nguyên.

"Uỳnh!" Hình Thiên đáp xuống, thân thể cao ức vạn trượng, còn cao hơn cả núi non, hai tay cầm hai món vũ khí quái dị, giống rìu mà không phải rìu, chính là bạn sinh chi bảo: Can Thích.

Trên Can Thích lấp lánh hai luồng hắc quang, sát khí bao quanh, một luồng khí tức khiến người ta run rẩy xuyên qua vô số tuế nguyệt áp đảo toàn trường.

Một kẻ bước ra từ núi thây biển máu, từ chiến trường Vu Yêu còn sống sót.

Một sinh linh thực sự đã kinh qua vô số sinh tử.

Tuy cấp bậc tu hành của Hình Thiên thấp hơn Hạo Thiên một bậc lớn nhưng trên người hắn tỏa ra khí tức khiến ngay cả Hạo Thiên cũng phải kinh hãi.

“Không nên đến...” Hình Thiên nhìn Hạo Thiên, thản nhiên buông một câu.

Hạo Thiên là Thiên Đế, danh nghĩa là Tam Giới chí tôn, giờ đây ánh mắt của toàn bộ Hồng Hoang đều đổ dồn về đây, lão sao có thể rút lui?

Dù có chút sợ hãi Hình Thiên nhưng Hạo Thiên vẫn trấn định thân hình: “Ta là Thiên Đế, quản lý vạn tộc Hồng Hoang, trong Hồng Hoang này có nơi nào Hạo Thiên ta không thể đến sao?” “Thiên Đế thì sao chứ?” Hình Thiên nói: “Nhân tộc là nhân vật chính của Hồng Hoang, cuộc tranh đoạt Nhân Hoàng nếu ta tham gia thì có thể diệt sạch trong nháy mắt.

Vì vậy lão phu tuy là sư phụ của Xi Vưu nhưng chưa từng tham gia vào cuộc tranh đoạt này.

Ngươi là Thiên Đế mà lại can thiệp chuyện Nhân tộc, bản tọa buộc lòng phải dạy bảo vị Thiên Đế này một chút!” “Ầm ầm ầm...” Trong lúc nói chuyện, Hình Thiên vung Can Thích trong tay lên, món vũ khí giống rìu đó nhắm thẳng đầu Hạo Thiên bổ xuống.

Một kích này làm hư không tiêu biến, thời gian nứt vỡ, không gian bị cấm cố.

Hạo Thiên rõ ràng là Chuẩn Thánh đỉnh phong nhưng lại bị một rìu này bao phủ, không cách nào thoát ra được.

“Hạo Thiên Tháp...

Mở!” Hạo Thiên phun ra một ngụm tinh huyết.

Hạo Thiên Tháp chín tầng bay ra, khó khăn lắm mới bao phủ được xung quanh bản thân.

Trên Hạo Thiên Tháp, huyền hoàng chi khí lưu chuyển, phòng ngự vô song.

Tháp này và Can Thích trong tay Hình Thiên vốn là bảo vật đồng cấp.

Nhưng Hình Thiên lực đại vô cùng, tuy một kích chưa phá được phòng ngự của Hạo Thiên nhưng lại đánh bay cả người lẫn tháp vào tận thương khung trong nháy mắt.

"Đáng chết!" Hạo Thiên đại nộ.

Đường đường là Thiên Đế mà bị một Đại Vu đánh bay trong một chiêu, mặt mũi để đâu cho hết.

"Chết đi!" Hạo Thiên vung tay, pháp lực vô tận cuộn trào, Hạo Thiên Ấn, Hạo Thiên Kính đồng thời tung ra đánh về phía Hình Thiên.

"Ầm ầm ầm..." Hư không vỡ nát, thời gian nứt toác.

Hai vị đại năng tuyệt thế dưới tầm Thánh nhân đại chiến khiến hư không bị băm vằn, đánh cho địa hỏa thủy phong tung hoành, nhưng nhìn chung Hình Thiên vẫn áp đảo Hạo Thiên.

Hạo Thiên tuy có tu vi cao siêu và nhiều pháp khí nhưng không những không chiếm được ưu thế mà còn bị Hình Thiên ép từng bước, đánh lùi về tận Thiên Đình.

Phía dưới!

Xi Vưu thấy sư tôn thân chinh ra tay cường hoành như vậy thì đại hỷ, vung trường giáo trong tay hô lớn: "Anh em, xông lên cho ta!

Hôm nay phải đạp bằng Trục Lộc Quan, thịt thằng Hiên Viên, ta sẽ là Cộng chủ Nhân tộc Cửu Lê!" "Giết!" "Giết!" Ức vạn Vu nhân Cửu Lê phát động tổng tấn công vào Trục Lộc Quan.

Hiên Viên cùng Nhân tộc Tam Lão và vô số binh sĩ trấn thủ quan ải nhưng đối với đám Vu nhân cường đại này, sức mạnh của họ là không đủ.

Thấy Trục Lộc Quan sắp thất thủ, Hiên Viên vô cùng tiêu cấp.

Phải biết rằng nếu Trục Lộc Quan mất, Cửu Lê có thể xông thẳng vào vùng Thăng Long, tiến nhập vào bụng của Nhân tộc, lúc đó mới thực sự là đại thế đã mất, không thể cứu vãn.

"Dù thế nào cũng phải thủ vững!" Hiên Viên mặt đầy máu tươi: "Trẫm dù có chết ở đây cũng phải thủ vững!" "Tốt lắm!" Xi Vưu đâm tới một giáo: "Bản tọa hôm nay sẽ tiễn ngươi xuống mồ!" "Cáp cáp cáp..." Xi Vưu đại chiến với Hiên Viên, ý khí phong phát.

Trên chín tầng trời, bỗng có huyền điểu bay tới, ném xuống một thanh trường kiếm cho Hiên Viên, hét lớn: "Hiên Viên tiếp kiếm!

Đây là bảo vật Thánh nhân ban cho!" "Hay quá!" Hiên Viên đại hỷ, sau khi tiếp kiếm liền chém ra một nhát.

Chương 251

Một đạo kim sắc kiếm khí bay ra, dễ dàng phá vỡ phòng ngự nhục thân của Xi Vưu.

"Tuyệt!" Hiên Viên lại mừng rỡ: Có kiếm của Thánh nhân, quả nhiên sắc bén vô cùng, ngay cả nhục thân Vu tộc cũng có thể chém đứt.

"Giết!" Hiên Viên lại xuất kiếm.

"Uỳnh!" Một kiếm bay ra, Xi Vưu trực tiếp bị chém đứt một cánh tay.

Máu đổ như mưa rào xuống đại địa.

"Đồ Vu Kiếm...

Đồ Vu Kiếm..." Xi Vưu nhìn thanh kiếm trong tay Hiên Viên, kinh hãi tột độ.

Chuyện về trận chiến Vu Yêu lão đã quá quen thuộc, tự nhiên biết tác dụng của Đồ Vu Kiếm.

Năm đó sư tôn Hình Thiên cũng dặn đi dặn lại: Vu tộc cái gì cũng không sợ, chỉ sợ Đồ Vu Kiếm.

Thật không ngờ Đồ Vu Kiếm lại xuất hiện thật.

"Đồ Vu Kiếm sao?" Hiên Viên cũng có chút ngạc nhiên: "Đồ Vu Kiếm có thể phá được nhục thân Vu nhân!" "Giết!" Hiên Viên lại chém ra một kiếm nữa.

Lần này không nhắm vào Xi Vưu mà nhắm xuống lũ Vu nhân bên dưới.

"Uỳnh!" Kiếm quang quét ngang nửa chiến trường.

Kiếm khí đi tới đâu, nhục thân của tất cả Vu nhân đều bị chém nát.

"Tốt lắm!" Hiên Viên hô: "Tướng sĩ Nhân tộc, xông lên cho ta!

Hôm nay lũ Vu nhân chắc chắn phải chết!" "Giết!" Vô số người Nhân tộc thấy Hiên Viên đại phát thần uy liền ùa ra xé xác quân Vu tộc.

Hiên Viên một mình dẫn đầu, kiếm khí trong tay dọc ngang, nháy mắt dọn sạch chiến trường.

"Hỏng rồi!" Xi Vưu thấy tình hình này thì biết không ổn, vội vàng rút lui.

"Thu quân!

Thu quân ngay!" Xi Vưu cùng các đại năng bộ lạc Cửu Lê đoạn hậu, bảo vệ số Vu nhân còn lại rút chạy.

Bên này, Hiên Viên dẫn quân xông ra khỏi Trục Lộc Quan truy đuổi.

Hắn biết đạo lý diệt cỏ phải diệt tận gốc, tuyệt đối không để lại mầm họa.

Xi Vưu nhất định phải chết, không thể để sống, nếu không sau này hậu họa vô cùng.

Trong chớp mắt, thế trận đảo chiều.

Lần này đến lượt Nhân tộc đuổi đánh Vu nhân.

Binh sĩ của Hiên Viên vốn được huấn luyện nghiêm chỉnh, thường ngày theo Hiên Viên nam chinh bắc chiến lập bao công lao, chỉ có thắng không có bại.

Lần chinh phạt Nam Cương này là lần thất bại duy nhất, khiến tướng sĩ ai nấy đều uất ức.

Lúc này đây, Hiên Viên cầm Đồ Vu Kiếm trong tay, một kiếm phá sạch phòng ngự của Vu nhân tộc.

Vu nhân không còn lực đại vô cùng, không còn nhục thân cường hoành nữa.

Dưới tác dụng phá giáp của Đồ Vu Kiếm, lũ Vu nhân trở nên yếu ớt vô cùng, chẳng khác gì người thường.

Ưu thế vốn có của Vu nhân hoàn toàn biến mất.

Binh sĩ của Hiên Viên vốn có trận pháp, bài binh bố trận bài bản.

Nhất thời trên chiến trường hình thế nghịch chuyển, vạn ức Nhân tộc đuổi đánh quân Cửu Lê.

Kết quả có thể đoán được, sau một trận đại chiến, bộ lạc Cửu Lê mười phần chết chín.

Xi Vưu thấy không xong liền hét: "Mọi người theo ta rút về Thập Vạn Đại Sơn!" Một khi về được Thập Vạn Đại Sơn, dựa vào địa lợi có thể quần thảo với Hiên Viên một trận.

Thế nhưng Hiên Viên làm sao cho lão cơ hội đó?

Hắn dẫn đại quân truy đuổi không buông, đuổi đến tận chiến trường ban đầu: bờ sông Cơ Thủy.

Xi Vưu thấy sau có truy binh, trước có đại hà, chạy không thoát, liền bảo: "Mọi người đi trước đi, bản vương sẽ ngăn Hiên Viên lại!" Thế là Xi Vưu làm phép, tạo ra một trận sương mù dày đặc trên sông Cơ Thủy để mê hoặc đại quân Nhân tộc.

Đại quân lọt vào trong sương mù, không phân biệt được đông tây nam bắc, mãi không ra được.

Hiên Viên và Xi Vưu đại chiến trong sương mù ba ngày ba đêm, cuối cùng chém rơi đầu Xi Vưu dưới kiếm.

Xi Vưu chết, nhưng sương mù do lão làm phép vẫn không tan.

Các tướng sĩ cầu cứu Hiên Viên, hắn liền sai người chế tạo một chiếc xe chỉ nam, phân minh phương hướng, cuối cùng cũng thoát ra khỏi sương mù.

Qua được Cơ Thủy, quân ta tiếp tục truy sát đến tận Nam Cương.

Sau khi Xi Vưu chết, Hiên Viên chặt đầu lão treo lên đại kỳ, truy kích thẳng đến đất Nam Cương.

Bộ tộc Cửu Lê thấy tộc trưởng Xi Vưu đã bại trận bị giết thì lập tức đầu hàng.

Thế là Nam Cương được bình định, toàn bộ Hồng Hoang đều được Hiên Viên thống nhất thành một khối.

Trên chín tầng trời rơi xuống công đức vô tận, Hiên Viên trực tiếp thăng thành Chuẩn Thánh.

Nam Cương bình xong, Hiên Viên thu quân về Trần Đô.

Lại nói về trận chiến giữa Hình Thiên và Hạo Thiên, thu hút vô số ánh nhìn trong Hồng Hoang.

Hai người đánh nhau mười mấy ngày, Hạo Thiên gần như bị ép cho ra bã.

Nhưng thực lực hai bên chênh lệch không quá lớn, nên tuy Hạo Thiên ở thế hạ phong nhưng Hình Thiên muốn hạ gục hay chém giết lão thì tuyệt đối không phải chuyện một sớm một chiều.

Vấn đề là ở chỗ đó.

Hai người quậy phá ở Thiên Đình suốt nửa tháng trời, khiến toàn bộ Tam Thập Tam Thiên không được yên ổn.

Lúc này, Lâm Phàm đang bế quan ngộ đạo ở ngoài Hỗn Độn bỗng nheo mắt lại: "Lục Nhĩ, đến đây!" Đệ tử Lục Nhĩ Mi Hầu liền bái

dưới chân Lâm Phàm: "Sư tôn, người gọi đệ tử?" Lục Nhĩ Mi Hầu bái vào môn hạ Lâm Phàm đã lâu, tu hành cũng đã một thời gian dài, sở hữu bản lĩnh đầy mình, thần thông vô biên, hiện giờ là Đại La Kim Tiên hậu kỳ đỉnh phong.

Đừng nhìn chỉ là Đại La Kim Tiên hậu kỳ, nhưng căn nguyên của nó vô cùng thâm hậu, do bản nguyên của Hỗn Độn Ma Viên năm xưa hóa thành, thiên phú thần thông dị bẩm, ngay cả Chuẩn Thánh thông thường cũng không phải đối thủ của nó.

"Hình Thiên tác loạn Thiên Đình, khiến sinh linh đồ thán.

Vi sư vốn định thân hành bắt giết, nhưng nể tình cũ với Địa Phủ và thân phận Thánh nhân không tiện ra tay.

Con hãy thay vi sư đi một chuyến, bắt hay giết hắn đều được!" "Tuân mệnh!" Lục Nhĩ Mi Hầu đáp ứng trước, sau đó lại nói: "Sư tôn, đồ nhi tuy có chút thiên phú thần thông, nhưng Hình Thiên kia cũng không phải kẻ tầm thường, thân thể hắn cực mạnh, đệ tử e rằng khó lòng bắt sống được!" Lục Nhĩ Mi Hầu tuy cao ngạo nhưng tuyệt đối không phải hạng hữu dũng vô mưu.

Nó có thể áp chế Hình Thiên giống như Hình Thiên áp chế Hạo Thiên, nhưng để chém chết thì rất khó.

Chương 252

"Ha ha, con cũng biết tự lượng sức mình đấy!" Lâm Phàm thản nhiên cười nói: "Không sao, vi sư ban cho con một vật, mang theo nó chắc chắn có thể bắt được hắn." "Đa tạ sư tôn!" Lục Nhĩ đầy mong đợi nhìn Lâm Phàm.

Lâm Phàm vung tay, tử quang lóe lên, thanh Hồng Mông Lượng Thiên Xích bay ra rơi vào trước mặt Lục Nhĩ Mi Hầu.

Nhìn thấy Lượng Thiên Xích, Lục Nhĩ kích động không thôi.

Sư tôn ban bảo vật, nhưng không ngờ lại ban cho trọng bảo cỡ này.

Đây là chí bảo đấy!

Chí bảo thì ngay cả Thánh nhân cũng chưa chắc đã có.

"Đi đi!" Lâm Phàm không nói nhiều, vung tay đưa Lục Nhĩ vào thẳng Thiên Đình.

Lục Nhĩ cầm Hồng Mông Lượng Thiên Xích xuất hiện ở Thiên Đình thì ngẩn người ra một lát.

"Hình Thiên, dám nhiễu loạn Thiên Đình, hôm nay bản tọa ra tay trấn áp ngươi!" Lục Nhĩ đáp xuống rầm một cái, chặn ngay giữa Hạo Thiên và Hình Thiên.

"Lục Nhĩ sư huynh, huynh đến đúng lúc lắm!" Hạo Thiên đại hỷ.

Lục Nhĩ nhìn Hình Thiên bảo: "Tự trói tay chịu chết, hay để ta chém đầu?" Hình Thiên mặt đầy vẻ khinh miệt: "Chỉ là một con khỉ, nếu không phải theo chân Thánh nhân thì trong Hồng Hoang này làm gì có chỗ đứng cho ngươi.

Thôi được rồi, nể mặt Thánh nhân hôm nay ta không giết ngươi, nhưng cũng phải cho ngươi nếm mùi lợi hại của Vu tộc!" "Uỳnh!" Can Thích trong tay Hình Thiên vung xuống như búa tạ bổ vào đầu con khỉ.

Can Thích là bạn sinh chi bảo, cấp bậc tương đương thượng phẩm tiên thiên linh bảo.

Con khỉ không hề sợ hãi, vung tay dùng Hồng Mông Lượng Thiên Xích đón đỡ.

Một thước vung ra chặn đứng Can Thích.

Thước thứ hai định thân Hình Thiên tại chỗ.

Thước thứ ba giáng xuống, cái đầu khổng lồ của Hình Thiên bị chém đứt phựt, rơi bịch xuống đất.

Một khoảng trời đầy Hồng Mông tử khí và hỗn độn loạn lưu, vô số không gian bị vỡ nát.

Hồng Mông Lượng Thiên Xích xứng danh công đức chí bảo, con khỉ chỉ dùng ba thước đã chém được Hình Thiên, khiến ngay cả các Thánh nhân cũng phải há hốc mồm kinh ngạc và ghen tị không thôi.

Nhưng Hình Thiên kia cũng thật cường hãn.

Vu tộc không có nguyên thần, cái đầu thực ra cũng không khác gì tay chân, mất đầu vẫn có thể chiến đấu.

Thế là dù mất đầu nhưng Hình Thiên vẫn xé toạc áo trên, lấy rốn làm miệng để nói, lấy ngực làm mắt để nhìn, tay cầm Can Thích hét: "Đừng tưởng dựa vào chí bảo mà làm anh hùng, có giỏi thì chúng ta chiến tiếp!" "Tới luôn!" Hai người tiếp tục đại chiến.

Trong lúc đánh, thước thứ tư của Lục Nhĩ từ trên trời giáng xuống, muốn chém chết Hình Thiên.

Thước này không hề nương tình, nếu trúng thì Hình Thiên chắc chắn phải chết.

"Keng!" Tuy nhiên, thước chưa rơi xuống đã bị một luồng cự lực chặn lại.

Một luồng pháp lực từ Địa Phủ bay ra cấm cố cả Lục Nhĩ và Hình Thiên.

Một lát sau, một giọng nói trong trẻo truyền ra: "Phu quân, Hình Thiên có tội, thiếp thân nguyện vì hắn mà chuộc lỗi, xin hãy tha mạng cho hắn.

Ta sẽ lệnh cho hắn vào Địa Phủ, từ nay vĩnh viễn không bước ra khỏi Hồng Hoang nữa!" Người nói không phải ai khác, chính là Hậu Thổ Thánh nhân của Địa Phủ!

Không gian hơi dao động, bóng dáng của Hậu Thổ xuyên qua vô số không gian xuất hiện tại Thiên Đình.

"Bái kiến Thánh nhân!" Mọi người đều quỳ bái.

Tây Vương Mẫu cũng từ Cực Dao Thiên bay ra, đáp xuống trước mặt Hậu Thổ.

"Chào tỷ tỷ!" Hậu Thổ tuy thành thánh sớm hơn Tây Vương Mẫu nhưng trước mặt Tây Vương Mẫu, nàng vẫn là muội muội.

"Ân!" Tây Vương Mẫu nói: "Phu quân, mời hiện thân một lát!" Từng tầng không gian mở ra, tử khí phủ đầy bầu trời, vô số kim vân ngưng tụ, kim hoa rơi rụng, Lâm Phàm hiện thân.

Hắn không cố ý phô trương thanh thế đâu, chẳng qua đây là cảnh tượng chuyên thuộc của Thánh nhân thôi.

"Phu quân!" "Ân!" Lâm Phàm gật đầu, ánh mắt rơi vào người Hình Thiên, chỉ tay một cái.

Cái đầu dưới đất bay lên, gắn lại chỗ cũ, Hình Thiên lập tức khôi phục như ban đầu.

"Đa tạ Thánh nhân!" Hình Thiên quỳ lạy.

Lâm Phàm hỏi: "Hình Thiên, đã biết tội chưa?" Hình Thiên thưa: "Hình Thiên biết tội, không nên đại náo Thiên Đình, xin Thánh nhân trị tội!" "Đại náo Thiên Đình chỉ là chuyện nhỏ!" Lâm Phàm thản nhiên nói: "Ý chí Thiên Đạo là Hiên Viên làm Cộng chủ Nhân tộc, Xi Vưu gây loạn Nam Cương, châm ngòi nội chiến Nhân tộc.

Đứng sau chuyện này, chắc hẳn có phần xúi giục của ngươi nhỉ?" Trên người Hình Thiên lập tức đổ mồ hôi hột, không dám phủ nhận: "Hình Thiên không rõ Thiên Đạo, không biết chủ nhân của Nhân tộc thuộc về ai, xin Thánh nhân thứ tội!" "Hừ!" Lâm Phàm nói: "Với tội của ngươi, vạn lần chết cũng không đủ.

Theo ý của bản tọa lúc đầu thì hôm nay sẽ lấy mạng ngươi.

Nhưng Hậu Thổ Thánh nhân đã xin tình, ta tha chết cho ngươi.

Có điều một điểm này ngươi phải tuân thủ!" "Cẩn tuân thánh dụ của Thánh nhân!" Trước mặt Lâm Phàm, Hình Thiên chắc chắn không dám làm càn.

Năm xưa lần đầu gặp mặt, Lâm Phàm một mình đấu với Thập Nhị Tổ Vu, Hình Thiên là cái thá gì?

Thế nên Hình Thiên sợ Lâm Phàm là chuyện từ lâu rồi.

"Vu tộc đã trở thành lịch sử, tàn tồn được đến nay cũng không dễ dàng!" Lâm Phàm nói: "Từ hôm nay, Hồng Hoang không còn bóng dáng bất kỳ một Vu tộc nào nữa.

Ngươi hãy mang theo những người cùng tộc, vào lại Địa Phủ trấn thủ Lục Đạo đi, từ nay không được bước ra khỏi Địa Phủ nửa bước!" Hình Thiên vốn không muốn vào Địa Phủ.

Nhưng nhìn Lâm Phàm và Hậu Thổ, cuối cùng đành phải cúi đầu: "Hình Thiên cẩn tuân thánh dụ!" "Để vũ khí lại rồi đi đi!" Lâm Phàm vung tay đưa Hình Thiên về Nam Cương.

Cặp Can Thích của hắn bị Lâm Phàm giữ lại.

Dù sao vào Địa Phủ trấn thủ Lục Đạo rồi, lại không được ra ngoài, vũ khí cũng chẳng để làm gì.

Hình Thiên về nơi ở của Vu tộc tại Nam Cương, mang toàn bộ mười vạn tiên thiên Vu tộc còn sót lại đi vào Địa Phủ.

Còn mấy chục ức bộ lạc Vu nhân Cửu Lê ở Nam Cương nhưng không thuần chủng thì Hình Thiên không quan tâm nữa.

Từ đó, Hồng Hoang không còn Vu tộc.

"Đa tạ phu quân!" Hậu Thổ mỉm cười hành lễ với Lâm Phàm: "Xử trí như vậy quả là nhất cử lưỡng tiện!" "Ân!" Lâm Phàm nhìn cặp Can Thích Hình Thiên để lại, bảo: "Mấy món này cũng không tệ.

Lục Nhĩ, đưa Hồng Mông Lượng Thiên Xích đây, ta thấy con dùng cái thước đó cũng không quen tay lắm, vi sư sẽ luyện hóa nó lại cho con, tặng con một món pháp khí vừa tay hơn!" "Đa tạ sư tôn!" Lục Nhĩ đưa Lượng Thiên Xích cho Lâm Phàm.

Lâm Phàm cầm thước, trong lòng dâng trào cảm xúc.

Món đồ này là chí bảo theo hắn từ những ngày đầu.

Năm xưa trên núi Bất Chu, dựa vào tu vi Thái Ất Kim Tiên, một câu "Thiên Đạo, bố khinh!" kèm một thước đã đánh gục bao anh hùng thiên hạ.

Những người thuở đó giờ hầu hết đã ngã xuống cả rồi.

Nhớ lại quả thực khiến người ta bùi ngùi.

Chương 253

Nhưng hôm nay Lâm Phàm quyết định tặng Hồng Mông Lượng Thiên Xích cho đệ tử, vì dù là hậu thiên chí bảo nhưng với Lâm Phàm giờ nó chẳng khác gì gân gà, dùng thì chán mà bỏ thì vương.

Hắn có Bàn Cổ Phủ của Bàn Cổ tặng, có Tạo Hóa Ngọc Điệp, Hỗn Độn Châu toàn là những hỗn độn chí bảo nghịch thiên.

Hồng Mông Lượng Thiên Xích xếp hạng trong tay hắn chắc chẳng lọt nổi top 10.

Thủ đoạn của Đại Đạo Thánh nhân chỉ cần phất tay là có thể biến tiên thiên chí bảo thành bụi cám, cần gì hậu thiên chí bảo nữa?

"Hóa!" Lâm Phàm quát khẽ một tiếng, Hồng Mông Lượng Thiên Xích trong tay lập tức bị bóp nát, hóa ra một luồng Hồng Mông tử khí, một luồng kim sắc công đức và vô số phù văn màu đen dày đặc.

Đó là bản nguyên của Hồng Mông Lượng Thiên Xích.

"Dung!" Lâm Phàm dùng tiên thiên chi hỏa thiêu đốt, lấy Càn Khôn Đỉnh làm lò, trực tiếp luyện hóa Hồng Mông Lượng Thiên Xích, nháy mắt đã thành một vật hình côn bổng.

Vật này hai đầu có vòng cấm cố, ở giữa đen ngòm, nhìn như một khối phàm sắt, trên gậy vẫn giữ lại các khắc độ của Lượng Thiên Xích năm xưa, có thể đo lường trời đất Hồng Hoang, có công năng đo đạc sông ngòi hồ biển.

"Vù vù vù..." Thanh gậy hóa thành một đạo quang rơi vào tay Lâm Phàm, thu nhỏ lại như cây kim thêu hoa.

Lâm Phàm đưa cho Lục Nhĩ Mi Hầu bảo: "Vật này gọi là Định Tử, có thể đo độ sâu của sông ngòi, cũng là hậu thiên công đức chí

bảo, công phạt vô song.

Lúc to có thể chống trời ngăn đất, lúc nhỏ thì cầm không đủ nắm tay.

Thu lấy đi, hãy hảo hảo lĩnh ngộ thần thông!" "Đệ tử đa tạ sư tôn!" Lục Nhĩ Mi Hầu cẩn thận đón lấy, trong lòng đại hỷ, quỳ xuống cảm tạ Lâm Phàm.

"Phu quân!" Tây Vương Mẫu kỳ lạ hỏi: "Luyện chế hậu thiên chí bảo phải dùng sức mạnh Thánh nhân phối hợp với kỳ bảo vô thượng, lại cần tạo nghệ luyện khí chí cao.

Không chỉ vậy, còn phải tốn vô số tuế nguyệt, tại sao phu quân có thể luyện chế xong trong nháy mắt?" "Hậu Thổ cũng không hiểu!" Hậu Thổ cũng đầy vẻ thắc mắc.

"Ha ha!" Lâm Phàm nói: "Vạn vật sinh hóa tự nhiên có tiến trình của nó, nhưng một khi các nàng ngộ được Ba Nghìn Đại Đạo rồi sẽ hiểu ra, mọi việc trên thế gian này đều không có định luận tuyệt đối!" "Phu quân đã ngộ thông Ba Nghìn Đại Đạo rồi sao?" Mắt Tây Vương Mẫu và Hậu Thổ đồng thời sáng lên.

Lâm Phàm thản nhiên lắc đầu: "Vẫn chưa thông hoàn toàn, nhưng cũng sắp rồi!" Bế quan vô số năm, cộng thêm trận pháp thời gian và vô số đá bản nguyên đại đạo, Lâm Phàm đã ngộ thông hơn hai nghìn bốn trăm đạo, chỉ còn sáu trăm đạo cuối cùng.

Với người khác thì sáu trăm đạo này cực khó, nhưng với Lâm Phàm, hắn đã nắm chắc trong lòng.

Vì đại đạo dù khác lối nhưng chung đường, đạo lý cơ bản là nhất trí.

Ngộ được hai nghìn bốn trăm đạo thì khung sườn của mọi đại đạo đã hình thành, chỗ còn thiếu chỉ là một chút khác biệt nhỏ mà thôi, rất

dễ dàng.

"Uỳnh!" Lâm Phàm phẩy tay, cặp Can Thích của Hình Thiên cũng bị luyện hóa, thành một chiếc rìu nhỏ.

Trong chiếc rìu này ngoài Can Thích còn được Lâm Phàm thêm vào vô số thiên tài địa bảo, nên sản phẩm tạo ra cao hơn một bậc so với thượng phẩm tiên thiên linh bảo trước đó.

Đó là cực phẩm hậu thiên công đức linh bảo.

"Cái này gọi là Tiểu Khai Thiên Phủ đi!" Lâm Phàm thu Tiểu Khai Thiên Phủ lại nói: "Nhị đệ tử Huyền Quy của ta đã chuyển thế, giờ là lúc thầy trò gặp mặt rồi!" Lâm Phàm giao hậu thiên chí bảo cho Lục Nhĩ Mi Hầu, từ biệt Tây Vương Mẫu và Hậu Thổ, sau đó thân hình lóe lên, hạ xuống Hồng Hoang.

Lục Đạo Luân Hồi của Hồng Hoang là kỳ bí nhất.

Hiện tại Lâm Phàm đã lĩnh ngộ hai nghìn bốn trăm loại đại đạo, với pháp lực và thần thông này hắn có thể dự tri mọi chuyện trong Hồng Hoang nhưng vẫn chưa thể nhìn thấu hoàn toàn Luân Hồi.

Từ lúc trận chiến Vu Yêu kết thúc, Cộng Công đâm đổ núi Bất Chu, Huyền Quy dùng bốn chân chống trời đã qua vô số tuế nguyệt, nhưng đệ tử thứ hai của Lâm Phàm là Huyền Quy cứ như biến mất, mãi không chuyển thế.

Cho đến tận bây giờ, Lâm Phàm mới nhìn ra một tia manh mối từ trong Luân Hồi, khóa định được thân xác chuyển thế của Huyền Quy.

Nếu là Thánh nhân bình thường thì hiện tại không thể nhìn thấu được.

Không có bất kỳ âm thanh hay dị tượng nào.

Lâm Phàm như một thanh niên bình thường, áo trắng phất phơ,

đáp xuống một ngọn núi nào đó trong Hồng Hoang.

Trên đỉnh đầu mặt trời treo cao, bầu trời trong xanh như lọc, vạn vật tốt tươi bên dưới.

Trên một tảng đá lớn đỉnh núi, một thanh niên cũng mặc áo trắng đang ngáy o o, tiếng ngáy vang từ phía khiến chim thú xung quanh đều chạy sạch.

"Hử?" Thanh niên này cũng rất cảnh giác, lập tức tỉnh giấc, nhảy dựng lên nhìn Lâm Phàm, kinh ngạc hỏi: "Ngươi... ngươi là ai?

Tại sao lại xuất hiện ở đây?" "Còn ngươi là ai?" Lâm Phàm như người bình thường, ôn hòa nhìn thanh niên trước mặt.

Thanh niên nói: "Quản ta là ai làm gì?

Ta hỏi ngươi tại sao lại phá hỏng giấc ngủ tu hành của ta?" "Phụt..." Lâm Phàm mỉm cười: "Thanh niên à, rõ ràng ngươi đang ngủ nướng mà, ta quấy rầy tu hành của ngươi lúc nào?" "Ngươi không hiểu đâu!" Thanh niên bảo: "Đi xung quanh đây mà nghe ngóng, ta là Lâm Tiểu Huyền.

Ta tu hành không bao giờ cần tọa thiền, ta ấy mà, chỉ cần một ý niệm là có người mang bảo bối đến tận cửa, tin không?" "Không tin!" Lâm Phàm lắc đầu.

"Được, đợi đấy, ta biểu diễn cho mà xem!" Lâm Tiểu Huyền hít sâu một hơi, nhìn trời nói một câu: "Ây da, khát quá đi, nếu có quả gì ăn thì tốt biết mấy!" "Vù..." Ngay sau khi Lâm Tiểu Huyền dứt lời, một luồng khí tức huyền bí xuất hiện hóa thành một con chim lớn bay qua.

Thật tình cờ, nó thả xuống một quả chín mọng to đùng, rơi ngay cạnh Lâm Tiểu Huyền.

"Thấy chưa, thế nào?" Lâm Tiểu Huyền khoe khoang với Lâm

Phàm.

Lâm Phàm chỉ mỉm cười nói: "Thân mang đại cơ duyên, đại khí vận, đại công đức.

Cảnh này cũng chẳng có gì lạ.

Nếu ta đoán không nhầm thì chắc ngươi cũng nhặt được không ít bảo bối rồi nhỉ?" "Đúng thế!" Lâm Tiểu Huyền cười híp mắt nhìn Lâm Phàm: "Đoán đúng rồi đấy!" Nói đoạn, Lâm Tiểu Huyền vung tay một cái.

"Rào rào..." Hàng trăm món bảo vật được lôi ra, hào quang rực rỡ, ngũ sắc chi quang nhuộm sáng cả bầu trời.

Trong đống bảo vật đó, món cao nhất còn có cả cực phẩm tiên thiên linh bảo.

Ngay cả Lâm Phàm cũng phải giật mình.

"Ha ha ha..." Lâm Tiểu Huyền nhìn Lâm Phàm bảo: "Không muốn cướp bảo bối của ta sao?

Nào, cướp đi, ta hứa không ngăn cản đâu, thích món nào cứ lấy tự nhiên!" "Ha ha!" Lâm Phàm cười, ánh mắt đầy thâm ý nhìn Lâm Tiểu Huyền: "Cũng có không ít người từng cướp bảo bối của ngươi rồi đúng không?" "Ân!" Lâm Tiểu Huyền gật đầu.

"Và rồi những người đó đều bị Thiên Đạo giáng thần lôi đánh cho thành tro bụi, ta đoán không sai chứ?" Lâm Phàm nhìn Lâm Tiểu Huyền.

Lâm Tiểu Huyền lập tức kinh ngạc, sau đó mặt xụ ra: "Chán thế, bị nhìn thấu rồi, không chơi nữa, không chơi nữa!" "Ha ha!" Nằm ngoài dự kiến của Lâm Tiểu Huyền, Lâm Phàm trực tiếp đưa tay lấy cái Quạt Ba Tiêu trước mặt hắn.

Quạt Ba Tiêu vốn có hai chiếc, một thủy một hỏa, đều là cực phẩm tiên thiên linh bảo.

Chiếc quạt thuộc tính hỏa đang ở trong Bát Cảnh Cung tại núi Thủ Dương, còn chiếc thuộc tính thủy lại nằm trong tay Tiểu Huyền.

Lâm Phàm cầm lấy quạt.

Thế nhưng, điều khiến Lâm Tiểu Huyền kinh hãi là bình thường bất kể là ai, đừng nói là cầm bảo bối, chỉ cần nảy sinh ý đồ xấu thôi là đã bị Thiên Đạo thần lôi diệt sát rồi.

Nhưng tại sao cái gã này cầm quạt của mình mà Thiên Đạo chẳng có phản ứng gì cả?

“Ngươi... rốt cuộc ngươi là ai?” Lâm Tiểu Huyền bắt đầu sợ rồi.

Lần đầu tiên gặp phải tình huống này.

Chương 254

Từ khi sinh ra tới nay, đời hắn như kiểu được cài hack vậy, chưa từng gặp chút trắc trở nào.

Vừa sinh ra, lão bố đã là Cộng chủ Nhân tộc.

Điểm xuất phát thế là cao lắm rồi.

Đúng vậy, Lâm Tiểu Huyền chính là con út của Hiên Viên, tên gốc là Hiên Viên Tiểu Huyền.

Lúc đó chẳng biết Hiên Viên nghĩ gì mà lại đổi tên hắn thành Lâm Tiểu Huyền.

Lâm Tiểu Huyền sinh ra không lâu, lão bố bận đi chinh phạt khắp nơi nên giao hắn làm giám quốc, thống lĩnh sự vụ Trần Đô.

Kết quả chẳng cần làm gì cả, toàn bộ Trần Đô và vùng lân cận còn ổn định hơn cả khi Hiên Viên ở đó.

Tiểu Huyền vốn không tu luyện, nhưng năm ba tuổi ngủ một giấc tự dưng đột phá.

Năm năm tuổi đạt tu vi Kim Tiên, nhảy ra khỏi dòng sông vận mệnh.

Tám tuổi đi đường vấp ngã một cái, kết quả nhặt được cực phẩm tiên thiên linh bảo Quỳ Thủy Quạt Ba Tiêu.

Sau đó việc nhặt bảo vật gần như là thói quen hàng ngày của hắn.

Đi tắm suối nhặt được linh bảo, hái quả rừng đụng phải linh căn, cưỡi ngựa đi chơi linh bảo rơi từ trên trời xuống đầu.

Những chuyện như vậy đếm không xuể.

Quan trọng là Tiểu Huyền không có công pháp tu luyện gì cả

nhưng tu vi cứ tăng trưởng theo tuổi tác.

Hiện giờ đã là Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, chỉ thiếu một bước là nhảy ra khỏi dòng thời gian.

Mấy năm qua có vô số kẻ muốn cướp bảo vật, ám hại hắn.

Nhưng Lâm Tiểu Huyền chẳng cần động tay, tất cả những kẻ có tâm địa xấu với hắn đều lăn đùng ra chết một cách thần bí.

Thật là thần kỳ.

Thần kỳ đến mức khiến Lâm Tiểu Huyền và ngay cả Hiên Viên cũng phải hoài nghi nhân sinh.

Nhưng hôm nay, Lâm Tiểu Huyền đã gặp phải một ngoại lệ.

"Không sao thật à?" Lâm Tiểu Huyền kinh nghi bất định nhìn Lâm Phàm.

Lâm Phàm đặt Quỳ Thủy Quạt Ba Tiêu xuống, thản nhiên nói: "Năm xưa trận chiến hai tộc Vu Yêu, Cộng Công húc đầu vào núi Bất Chu, làm gãy thiên trụ.

Ngươi lấy bốn chân hóa thành tứ cực chống đỡ thiên địa, ngăn cản trời đất trở lại hỗn độn, công đức này vô cùng to lớn.

Tuy không bằng Bàn Cổ khai thiên tích địa nhưng cũng là kỳ công tuyệt thế.

Cho nên vừa sinh ra đã có công đức vô tận gia trì, được Thiên Đạo hộ hữu, cũng không có gì lạ!" "Á..." Lâm Tiểu Huyền kinh ngạc há hốc mồm: "Kiếp trước của ta vĩ đại thế sao?

Vậy chắc chắn ta phải là một đại năng tuyệt thế rồi!

Huynh đệ, nói cho ta nghe, kiếp trước ta là đại năng nào?" "Bản thể của ngươi là một con rùa!" "Phụt..." Nghe Lâm Phàm nói xong, Lâm Tiểu Huyền trực tiếp phun nước miếng, mặt đầy vẻ không còn gì

để luyến tiếc: "Ngươi mới là rùa ấy, cả nhà ngươi mới là rùa!" Lâm Phàm vẫn mỉm cười: "Chẳng lẽ ngươi chưa từng nghe chuyện Thánh nhân bổ thiên, chân rùa thần hóa thành bốn cột chống trời sao?" "Cái đó..." Lâm Tiểu Huyền thực ra có nghe rồi, nhưng bảo hắn thừa nhận thì chắc chắn là không.

"Lừa đảo!" Lâm Tiểu Huyền nói: "Ngươi là ai, tại sao mạo phạm ta mà Thiên Đạo không trừng phạt?" "Thiên Đạo không dám!" Khóe miệng Lâm Phàm nở nụ cười nhàn nhạt.

"Bốc phét!" "Ta có bốc phét hay không không quan trọng, quan trọng là ngươi thực sự là con rùa đó!" "Ta..." Trên trán Lâm Tiểu Huyền đầy vạch đen.

Lâm Phàm tiếp tục: "Trước khi con rùa đó đi chống trời, nó đã bái ta làm thầy, cho nên bản tọa cũng là sư tôn của ngươi!" "Hử?" Lâm Tiểu Huyền không cảm nhận được chút khí tức nào trên người Lâm Phàm, mặt đầy vẻ khinh miệt: "Lão đệ à, bốc phét thì làm ơn chuyên nghiệp một chút.

Một kẻ phàm nhân trên người không có tí pháp lực nào mà đòi làm sư tôn của ta?

Mơ đi diễm..." "Ngươi biết ta không có pháp lực?" Lâm Phàm hỏi: "Hay là chúng ta so tài một chút?" "Thôi đi!" Lâm Tiểu Huyền nói: "Ta là con trai Nhân Hoàng, không thèm chấp hạng phàm nhân như ngươi.

Đi đi, mau xuống núi đi, coi như ta chưa thấy ngươi, ta..." Đang nói dở, Lâm Tiểu Huyền bỗng khựng lại.

Hắn nhìn xung quanh.

Đây là địa bàn riêng của hắn, một vách đá cao chọc trời, bốn phía dựng đứng như gương, phàm nhân bình thường sao có thể leo lên ngọn núi cao thế này?

Nhưng nếu hắn có pháp lực thì tại sao ta không nhìn ra một tí tẹo nào?

Chẳng lẽ là...

Đại La Kim Tiên?

Không không, Đại La Kim Tiên cũng không thể qua mắt được ta.

Vậy là...

Chuẩn Thánh?

"Ngươi... rốt cuộc là thần thánh phương nào?" Lâm Tiểu Huyền lúc này bắt đầu thấy sợ thật rồi.

Người này thâm tàng bất lộ, thậm chí còn có thể điều khiển cả Thiên Đạo.

Thật sự đáng sợ.

"Ta đã nói rồi mà, ta là sư tôn của ngươi!" Lâm Phàm búng ngón tay một cái: "Tỉnh lại đi, đồ đệ ngốc!" "Vèo!" Một đốm sáng nhỏ như hạt gạo bay ra, đánh thẳng vào nguyên thần của Lâm Tiểu Huyền.

"Uỳnh!" Đốm sáng nhỏ đó chính là bản nguyên của Huyền Quy mà Lâm Phàm đã giữ lại.

Bản nguyên dung hợp vào thân thể, khí thế trên người Huyền Quy lập tức tăng vọt.

Trước đó tu vi của Lâm Tiểu Huyền là Thái Ất Kim Tiên viên mãn, giờ có được sức mạnh bản nguyên, lập tức hấp thu không chút trở ngại, tu vi nước chảy thành sông, pháp lực bùng nổ vượt qua Đại La Kim Tiên.

Không chỉ vậy.

Sau khi thành Đại La Kim Tiên và dung hợp bản nguyên, trong não

Lâm Tiểu Huyền hiện ra vô số ký ức.

Tiền sinh hậu thế, tất cả hồi ức đều được dung hợp.

Từ những ngày sống ở Bắc Hải, bao nhiêu năm không thể hóa hình.

Rồi Lâm Phàm dẫn theo Đông Hoàng Thái Nhất đại chiến Côn Bằng ở Bắc Hải, rồi bái sư.

Trận chiến Vu Yêu khiến hai tộc tan biến, thiên trụ gãy ngang.

Sư tôn bổ thiên, mình chặt bốn chân hóa thành bốn cột chống trời, rồi vào luân hồi.

Từng thước phim hiện lên sống động trước mắt.

Nhìn lại thanh niên trước mặt, mắt Lâm Tiểu Huyền bỗng nhòe đi.

"Sư tôn!" "Bịch" một tiếng, Lâm Tiểu Huyền quỳ rạp xuống đất: "Huyền Quy bái kiến sư tôn!

Chương 255

Đệ tử cuối cùng đã hóa hình, cuối cùng đã được gặp lại sư tôn rồi... hu hu hu...” “Ha ha!” Lâm Phàm mỉm cười nói: “Luân hồi một kiếp, nhân quả tiền trần đã dứt.

Từ hôm nay trở đi ngươi không còn là Huyền Quy nữa, mà là Lâm Tiểu Huyền, đệ tử thứ hai dưới tòa của bản tọa!” “Đệ tử tuân mệnh!” “Vậy thì đi theo ta thôi!” Lâm Phàm nhìn Lâm Tiểu Huyền.

Lâm Tiểu Huyền nói: “Sư tôn đợi chút, một đi không biết bao giờ trở lại, xin cho đệ tử được từ biệt người nhà.” Lâm Phàm sực nhớ ra đệ tử này chuyển thế là con út của Hiên Viên, hình như hắn còn lời hứa chưa thực hiện, thôi bỏ đi.

“Đi thôi, vi sư đi cùng con một chuyến!” Lâm Phàm vung tay xé toạc không gian, hai người nháy mắt đã đáp xuống Trần Đô.

“Ầm ầm ầm...” Pháp lực tuôn ra, ở vùng hoang dã phía nam Trần Đô lập tức mọc lên một tòa cao đài kim bích huy hoàng.

Lâm Phàm dẫn Lâm Tiểu Huyền đáp xuống cao đài.

“Chư thánh!” Lâm Phàm đứng trên cao đài, giọng nói hào hùng truyền khắp tứ phương: “Ngày mai Nhân Hoàng Hiên Viên chính vị, Lâm Phàm mời chư thánh đến quan lễ, xin chư thánh nhất định phải có mặt.” Một câu nói nhẹ nhàng thanh thoát nhưng khắp Hồng Hoang bất kể là ai nghe thấy cũng đều phải cẩn trọng như đi trên băng mỏng.

Ngay cả Nguyên Thủy, kẻ vốn có ân oán với Lâm Phàm, cũng phải coi đó như lời vàng ý ngọc.

Ngày hôm sau, Hiên Viên từ sớm đã có mặt trên cao đài.

Việc con trai út bái Thánh nhân làm thầy khiến Hiên Viên vui

mừng không gì sánh được.

"Vù vù vù..." Không gian dao động, các Thánh nhân xé không gian hiện ra trên cao không.

Có Tam Thanh, Tây Phương Nhị Thánh, Nữ Oa, Tây Vương Mẫu, Hậu Thổ... tổng cộng tám vị Thánh nhân Hồng Hoang.

Ngoài các Thánh nhân Hồng Hoang còn có ba người hầu của Lâm Phàm là Dương Mi, Tả Vụ và Kim Lượng.

Cộng thêm Lâm Phàm, vừa vặn mười hai vị.

Mười hai tòa cao đài sừng sững giữa hư không, mỗi vị Thánh nhân chiếm giữ một chỗ.

Dưới cao đài còn có các đại năng Hồng Hoang đứng riêng một phía, gồm Minh Hà, Côn Bằng, Trấn Nguyên Tử, Nhiên Đăng, phân thân của Lâm Phàm... cùng một đám các lão đại khác.

Đây quả thực là đại điển long trọng nhất trong Hồng Hoang từ trước tới nay.

"Hiên Viên bái kiến chư thánh!" Hiên Viên quỳ xuống hành lễ với chúng thánh.

Lâm Phàm nói: "Hiên Viên thị, ngươi vốn là Cộng chủ Nhân tộc, đây là ý trời.

Ngươi chinh phạt tứ phương, thống nhất các bộ lạc Nhân tộc, lại diệt trừ phản quân Cửu Lê phương nam, công đức vô lượng, vị trí chủ nhân của Nhân tộc ngươi hoàn toàn xứng đáng.

Không cần quỳ bái, mời lên đài!" "Tuân mệnh!" Hiên Viên đứng dậy, mặc miện phục cung đình bước lên cao đài.

Lâm Phàm vung tay, Không Động Ấn khổng lồ bay lên hóa thành một ngọn núi lơ lửng phía trên, chín con rồng quấn quýt trên ấn phát

ra tiếng gầm vang trời.

“Hiên Viên thị, hôm nay bản thánh lập ngươi làm Nhân Hoàng!” “Vù vù vù...” Kim quang từ Không Động Ấn tỏa xuống, lập tức có một luồng khí tức vô thanh vô tức từ trong ấn bay ra rơi vào người Hiên Viên.

Đó là sự công nhận của Thiên Đạo.

Khí vận Nhân tộc và sự công nhận của Thiên Đạo gia trì khiến tu vi của Hiên Viên lại thăng tiến, đạt tới Chuẩn Thánh hậu kỳ, chỉ còn cách đại viên mãn một bước nhỏ.

“Lần này là do bản tọa sơ suất không kịp thời lập Nhân Hoàng, khiến kẻ có dã tâm tưởng có cơ hội, xúi giục bộ lạc Cửu Lê tạo phản.

Việc này sẽ không lặp lại.

Từ nay về sau, chí bảo Không Động Ấn của bản tọa sẽ đặt tại Trần Đô, do Cộng chủ Nhân tộc bảo quản.

Khi có đợt thiện nhượng tiếp theo cũng không cần bản tọa thân hành đến nữa, Không Động Ấn sẽ tự chứng giám vị trí Nhân Hoàng!” “Ầm ầm ầm...” Không Động Ấn từ trên chín tầng trời rơi xuống tay Hiên Viên, hóa thành một chiếc ấn nhỏ.

Ấn tuy nằm trong tay Hiên Viên nhưng chủ nhân của bảo vật vẫn là Lâm Phàm, nên hắn vẫn hưởng thụ được hai phần khí vận của Nhân tộc.

Có điều hiện giờ những khí vận này với Lâm Phàm đã không còn tác dụng gì mấy.

Vốn dĩ những khí vận này giúp ích rất nhiều cho việc ngộ đạo và thăng tiến tu vi của Lâm Phàm.

Nhưng giờ đây chúng đối với hắn chẳng khác gì gân gà, ăn thì vô

vị mà bỏ thì tiếc.

"Thiên Đạo chứng giám!" Lâm Phàm nói: "Từ nay về sau, khí vận gia trì trên thân ta, ba phần thuộc về Nữ Oa, hai phần thuộc về Nhân Hoàng, xin Thiên Đạo giám định!" "Ầm ầm ầm..." Chín tầng trời đổ sấm vang rền, tước bỏ năm phần khí vận trên người Lâm Phàm, trong đó ba phần rơi vào người Nữ Oa, hai phần còn lại rơi vào người Hiên Viên.

Khí vận trên người Hiên Viên đại tăng.

Nghi thức chính vị của Hiên Viên kết thúc, chư thánh tự nhiên rời đi.

Hiên Viên tiếp tục trị vì Nhân tộc.

Sau khi đánh bại bộ lạc Cửu Lê, đa số Vu nhân Cửu Lê đã bị giết nhưng vẫn còn hàng ức Vu nhân đầu hàng.

Hiên Viên không giết sạch mà sai người có đức độ đến giáo hóa, khiến Vu nhân tộc triệt để quy thuận Nhân tộc.

Từ đó Nam Cương yên bình!

Uy vọng của Hiên Viên trong Nhân tộc đạt tới cực hạn, người ta gọi ông là "Hoàng Đế", đồng thời cũng gọi Thần Nông thị trước đó là "Viêm Đế".

Hoàng Đế trị vì thiên hạ mở ra một khởi đầu mới.

Hiên Viên không chỉ giỏi chinh chiến mà còn rất có tâm đắc về đạo trị quốc.

Khi lập quốc, ông định ra tứ dã ngũ cương, biên hộ tề dân, cứ tám nhà thành một tỉnh, ba tỉnh thành một lân, ba lân thành một bằng, ba bằng thành một lý, năm lý thành một ấp, mười ấp thành đô, mười đô thành một sư, mười sư thành châu.

Thiên hạ chia làm Cửu Châu, thiết lập các quan chức, đặt ra Tả Hữu Đại Giam để giám sát vạn quốc, đặt Tam Công, Tam Thiếu, Tứ Phụ, Tứ Sử, Lục Tương, Cửu Đức (tên các chức quan) tổng cộng 120 vị trí quan lại để quản lý quốc gia.

Hoàng Đế Hiên Viên trị vì mười vạn năm.

Trong mười vạn năm đó, Nhân tộc hưng thịnh vô cùng, nhân khẩu dần khôi phục lại mức đỉnh phong.

Đồng thời, ba giáo phương Đông và hai thánh phương Tây cũng đồng thời truyền đạo trong Nhân tộc, bốn đại giáo môn đều hưng thịnh không suy.

Mười vạn năm sau, Hiên Viên cảm thấy công đức đã viên mãn, nhận lấy Hồng Mông tử khí từ lão sư Cửu Thiên Huyền Nữ, dùng tử khí ký thác Nhân tộc, đạt được quả vị Á Thánh.

Đồng thời Hiên Viên dùng Không Động Ấn chứng vị Nhân Hoàng, truyền ngôi Cộng chủ Nhân tộc cho cháu trai là Chuyên Húc thị.

Từ đó thời đại Tam Hoàng kết thúc, Ngũ Đế bắt đầu.

Chuyên Húc thị sinh ra đã có dị tượng, từ nhỏ đã có tài lớn.

Có Quảng Thành tử từ núi Côn Luân đến Trần Đô nhận Chuyên Húc làm trò, làm Đế sư.

Đồng thời Chuyên Húc lấy thân làm gương, tín phụng Xiển giáo, bách tính lũ lượt học theo, Xiển giáo cuối cùng cũng ngóc đầu lên được trong Nhân tộc.

Chuyên Húc là người sau thời Tam Hoàng, là người đầu tiên trong Ngũ Đế, giữ vai trò thừa kế và mở mang quan trọng.

Đầu tiên, Hoàng Đế Hiên Viên năm xưa chinh phạt tứ phương, vô số bộ lạc quy phụ, trong đó có cả bộ lạc Cửu Lê sống tạp cư với Vu

tộc.

Chương 256

Sau thất bại ở trận Trục Lộc, Xi Vưu bị giết, Cửu Lê quy phụ Nhân tộc.

Nhưng vì ở nơi xa xôi hẻo lánh đã lâu, tính cách người Cửu Lê hung tàn, tham lam, tin vào quỷ thần và phương Tây giáo, không tin ba giáo phương Đông.

Cống hiến lớn nhất của Chuyên Húc là thống nhất các bộ lạc từ thời Hoàng Đế, tăng cường sự dung hợp, lại phái tay chân trấn áp bộ tộc Cửu Lê, tuyên dương giáo nghĩa Nhân giáo của Lão Tử, từ đó bộ tộc Cửu Lê bắt đầu được giáo hóa.

Chuyên Húc tại vị, ngoài việc an phủ tứ phương còn làm được vài việc có ảnh hưởng sâu xa đến Nhân tộc.

Hiệu quả nhất là chế ra "Chuyên Húc Lịch", quy định mười chín năm có bảy tháng nhuận, lấy tháng mười làm đầu năm, tháng nhuận đặt sau tháng chín, lấy ngày mùng một tháng giêng năm đó vừa vặn lập xuân làm mốc tính tiết khí.

Chuyên Húc thị tại vị bảy mươi tám năm, nhường ngôi cho vị đế thứ hai trong Ngũ Đế là Đế Khốc, quả vị viên mãn, thượng thiên giáng công đức vô biên, thành Á Thánh.

Đế Khốc Cao Tân thị, tên là Cơ Tuấn, ông nội là Hoàng Đế Hiên Viên và con trưởng Thiếu Hạo của Luy Tổ, Thiếu Hạo cũng chính là bác của Chuyên Húc thị.

Đế Khốc năm mười lăm tuổi được phong làm Tân Hầu, phụ tá chú là Chuyên Húc thị trở thành một Cộng chủ Nhân tộc vĩ đại.

Sau bảy mươi tám năm tại vị, Chuyên Húc thị truyền ngôi cho Đế

Khốc vừa tròn ba mươi tuổi.

Đế Khốc sinh ra đã bất phàm, sau khi kế vị dời đô về Bạc, lấy mộc đức làm đế, hiệu là Cao Tân thị.

Đế sư cũng là người của Xiển giáo, chính là Linh Bảo Thiên Tôn trong Thập Nhị Kim Tiên.

Linh Bảo Thiên Tôn phò tá Đế Khốc quản lý nhân gian, trong thời gian Đế Khốc làm đế đã ra sức tuyên dương giáo nghĩa Xiển giáo.

Trong thời gian tại vị, Đế Khốc yêu thương bách tính như con đẻ.

Ông trị quốc bằng lòng nhân ái, lối sống giản dị, thần sắc luôn trang trọng tĩnh lặng, phẩm đức cao thượng như núi.

Ông quảng thi ân huệ, giảng cứu tín nghĩa, thấu hiểu nỗi khổ của dân gian và đối xử công bằng với mọi người.

Tuyệt đối không làm trái quy luật tự nhiên, lại cung kính tế tự thiên địa quỷ thần, cầu thần linh ban phúc cho vạn dân.

Nhờ đức hạnh cao thượng nên ông được bách tính hết lòng kính yêu.

Trong thời gian Đế Khốc tại vị, văn minh nhân loại được phát triển nhưng lũ lụt vẫn thường xuyên hoành hành.

Để tránh dân bị nước lũ nhấn chìm, ông hạ lệnh cho cả nước đo đạc độ sâu của sông biển, cắm mốc đánh dấu và di dời dân cư vùng thấp lên chỗ cao để tránh thiên tai.

Đế Khốc trị vì nhân gian tổng cộng năm trăm năm mươi năm.

Sau thời Đế Khốc là vị thứ ba trong Ngũ Đế: Đường Nghiêu.

Cả ba đời Chuyên Húc, Đế Khốc, Đường Nghiêu đều có sư phụ là người của Xiển giáo, nên Xiển giáo tự nhiên phát triển mạnh mẽ trong Nhân tộc.

Nhưng đáng tiếc là thời gian trị vì của ba vị đế này quá ngắn, người dài không quá một nghìn năm, người ngắn còn chưa đầy trăm năm, cộng lại cũng chỉ được hơn một nghìn năm.

So với thời đại Tam Hoàng của Phục Hy, Thần Nông, Hiên Viên kéo dài hàng chục vạn năm thì rõ ràng là kém xa, nên tuy Xiển giáo có khởi sắc nhưng rốt cuộc vẫn khó lòng lớn mạnh.

Sau khi Đường Nghiêu công đức viên mãn liền nhường ngôi cho Đế Thuấn.

Đế Thuấn còn được gọi là Ngu Thuấn vì trong thời gian ông tại vị, Trần Đô xảy ra đại hồng thủy nhấn chìm cả kinh thành, ông phải dời đô về thành Ngu, nên gọi là Ngu Thuấn.

Khi Đế Thuấn đăng cơ, sư tôn là Đại Pháp Sư Huyền Đô của Nhân giáo.

Huyền Đô lần thứ hai làm Đế sư, tiếp tục tuyên giảng giáo nghĩa Nhân giáo ở nhân gian.

Thời Đế Thuấn tại vị, Hồng Hoang liên tục xảy ra lũ lụt quấy phá, ngay cả Đế sư Huyền Đô cũng không nhìn rõ được nguồn cơn của trận lũ này.

Lũ lụt hung dữ, mỗi lần phát tác không chỉ nhấn chìm thành thị thôn xóm mà còn khiến vô số người Nhân tộc táng thân trong bụng cá.

Với tư cách là đế vương, Đế Thuấn cảm nhận rõ ràng do lũ lụt hoành hành nên bách tính oán hận, tất cả đều tập trung lên đầu Cộng chủ Nhân tộc, khiến khí vận của ông sụt giảm, không bằng một nửa thời Tam Hoàng, thậm chí còn kém xa ba vị đế trước đó.

Với mục đích trị lý thiên hạ đồng thời tiêu trừ nghiệp lực bản thân, Đế Thuấn dán bảng cầu hiền, chiêu mộ năng nhân để trị lý thủy hoạn.

Trong Hồng Hoang, kể từ sau đại chiến Vu Yêu, Vu tộc và Yêu tộc hùng mạnh đã đồng quy vu tận, biến mất trong dòng sông lịch sử dài đằng đẵng của Hồng Hoang.

Mặc dù tàn dư của Vu tộc thỉnh thoảng vẫn dấy lên sóng gió, nhưng chung quy cũng không gây ra được sóng lớn gì.

Nhân tộc trở thành nhân vật chính của đất trời, ngay cả ba tộc Long, Phượng, Kỳ Lân thượng cổ cũng phải lui ba thước.

Vạn tộc Hồng Hoang còn lại cũng dứt khoát bế quan không ra, tránh đối đầu với Nhân tộc, vô cớ nhiễm phải nhân quả.

Đừng nói vạn tộc Hồng Hoang, ngay cả những đại năng như Côn Bằng ở Bắc Hải, Trấn Nguyên Tử ở Ngũ Trang quán Vạn Thọ sơn, Minh Hà ở U Minh Huyết Hải, cũng không dám dễ dàng để môn nhân đệ tử tiến vào Nhân tộc, nhiễm nhân quả.

Ngày nay đi lại trong Hồng Hoang, ngoài Nhân tộc, các đệ tử thánh giáo, người của Thiên đình Địa phủ ra, thì vạn tộc gần như tuyệt tích.

Nhưng, phàm là chuyện gì cũng có ngoại lệ.

Vô số năm sau đại chiến Vu Yêu, vào thời kỳ Ngũ Đế của Nhân tộc, đời Đế Thuấn, tại lưu vực Hoài Thủy của Hồng Hoang, trên núi Đồng Bách, có một thủy trung tinh linh hóa thành một con khỉ hình thù xấu xí, tự xưng là Vô Chi Kỳ.

Vô Chi Kỳ là một con khỉ nước, thực chất thì, Vô Chi Kỳ và Lục Nhĩ Mi Hầu giống nhau, đều do bản nguyên của Hỗn Độn Ma Viên năm xưa hóa thành, tiên thiên căn nguyên sâu dày, truyền thừa mạnh mẽ, pháp lực vô biên.

Vô Chi Kỳ dựa theo truyền thừa mà tự mình tu luyện, đạt đến tầng thứ Thái Ất Kim Tiên, sau đó xuất sơn bái một vị sư tôn thần thông quảng đại ở thế giới Tây phương.

Dưới sự bồi dưỡng của vô số thiên tài địa bảo, Vô Chi Kỳ đã đột phá Thái Ất Kim Tiên, trực tiếp nhảy ra khỏi dòng sông thời gian, Tam Hoa Tụ Đỉnh, trở thành Đại La Kim Tiên.

Yêu tộc đã suy tàn vô số năm, ngoài Côn Bằng ra thì không còn Đại La Kim Tiên nào tồn tại.

Dù có tồn tại, cũng đều co đầu rút cổ, không dám lộ diện.

Dù sao những Yêu tộc sống sót từ thời thượng cổ đều hiểu sâu về Thiên Đạo, chẳng ai dám ra mặt đối nghịch với Thiên Đạo.

Vì thế, Vô Chi Kỳ dựa vào bản lĩnh và thiên phú thần thông của mình, đã tạo dựng được danh tiếng trong đám tàn dư Yêu tộc Hồng Hoang hiện nay, trở thành nhân vật lãnh tụ, linh hồn của giới Yêu tộc mới ở Hồng Hoang.

Vô Chi Kỳ tụ tập mấy vạn Yêu tộc, ẩn náu trong núi Đồng Bách.

Mặc dù có tu vi Đại La Kim Tiên, nhưng Vô Chi Kỳ cũng biết, Nhân tộc ngày nay có vô số đại năng.

Đừng nói Đại La Kim Tiên, Chuẩn Thánh cũng có mấy vị, trên Chuẩn Thánh còn có Á Thánh, có Huyền Đô Đại Pháp Sư môn hạ của Thánh nhân.

Cho nên Vô Chi Kỳ cũng không dám công khai dẫn dắt Yêu tộc đi lại trong Hồng Hoang.

Nhưng, Vô Chi Kỳ lại có dã tâm rất lớn.

"Bản đế muốn nhất thống Yêu tộc!" Vô Chi Kỳ nhìn đám thuộc hạ Yêu tộc, thản nhiên nói: "Năm xưa khi Yêu Đế Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy còn tại thế, Yêu tộc ta cường đại biết nhường nào?

Không chỉ là chủng tộc đệ nhất Hồng Hoang, còn kiến lập Thiên

đình, thống ngự Hồng Hoang, lại có Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, ngay cả Thánh nhân cũng phải lui ba thước." "Không sai!" Vô Chi Kỳ vừa dứt lời, có một Yêu nhân đứng ra nói: "Bệ hạ nói rất đúng, lão phu cũng sống sót từ thời Thiên đình, Yêu tộc năm xưa cường thịnh, nào có sợ kẻ địch nào, chúng ta và Vu tộc đại chiến, bị người khác tính kế, mới rơi vào kết cục diệt tộc.

Còn có Bắc Hải Côn Bằng, nếu hắn không lâm trận bỏ chạy, kết cục của đại chiến Vu Yêu vẫn còn chưa biết được!" "Ừm!" Vô Chi Kỳ đứng dậy, đối mặt với đám Yêu tộc, ý chí hừng hực, nói: "Ta muốn chấn hưng Yêu tộc, tái hiện phong quang năm xưa, hy vọng các vị giúp ta một tay.

Việc này đối với Yêu tộc chúng ta, là một chuyện tốt thiên đại!" "Bệ hạ!" Phía dưới lại có người phụ họa: "Sau đại chiến Vu Yêu, Yêu Đế và Tổ Vu đều đã vẫn lạc.

Nhân tộc yếu ớt nhân cơ hội vươn lên, trở thành nhân vật chính của đất trời, thật đáng ghét.

Trong Hồng Hoang, từ khi nào đến lượt những sinh linh thấp kém đó lên tiếng rồi, nói thật, trong lòng ta vẫn luôn không phục, dựa vào cái gì?" "Nhân tộc chỉ xứng làm huyết thực cho Yêu tộc chúng ta!" "Trong núi không có hổ, khỉ xưng đại vương!"… Phía dưới, đám Yêu tộc đều căm phẫn sục sôi.

Vô Chi Kỳ hít sâu một hơi, nói: "Các vị, mặc dù Nhân tộc khinh thường Yêu tộc ta, nhưng sự thật bày ra trước mắt.

Chương 257

Hiện nay Nhân tộc cường thịnh, đại năng vô số, Yêu tộc chúng ta thế đơn lực bạc, nếu thật sự xông lên đối đầu, chắc chắn sẽ thất bại không nghi ngờ.

Chư vị có kế sách gì hay, có thể khiến Nhân tộc thảm bại không?" "Bệ hạ!" Một gã trên người khoác mai rùa lảo đảo bước ra, quỳ lạy trước Vô Chi Kỳ, nói: "Lão thần có một kế!" "Quy Thừa tướng!" Vô Chi Kỳ mừng rỡ.

Quy Thừa tướng, vốn là Thừa tướng của Long vương Hoài Hà, sau khi Vô Chi Kỳ đuổi Long vương đi, độc chiếm Hoài Thủy, Quy Thừa tướng liền đầu quân dưới trướng hắn.

Quy Thừa tướng là trí giả của Yêu tộc, nghe nói trí lực không thua kém Yêu sư Côn Bằng và Yêu thánh Bạch Trạch năm xưa.

"Quy Thừa tướng, mau nói!" "Vâng!" Quy Thừa tướng nói: "Hiện nay khí vận Nhân tộc quá thịnh, bệ hạ muốn lật đổ Nhân tộc, để Yêu tộc tái hiện vinh quang Thiên đình ngày trước, đầu tiên phải hủy đi khí vận của Nhân tộc, một khi khí vận Nhân tộc suy bại, đến lúc đó vạn tộc Hồng Hoang cùng nổi dậy, không cần Yêu tộc chúng ta ra tay, Nhân tộc tất vong!" "Ồ…" Vô Chi Kỳ nói: "Làm sao để hủy khí vận Nhân tộc?" Quy Thừa tướng nói: "Bệ hạ trước đây đã khuấy động Hoài Thủy, gây ra đại hồng thủy nhấn chìm Hồng Hoang, thần thấy khí vận Nhân tộc đã giảm xuống.

Nếu bệ hạ gây ra trận hồng thủy lớn hơn, nhấn chìm Nhân tộc Hồng Hoang, một khi Nhân tộc xử lý không tốt, khí vận sẽ suy bại, đến lúc đó, chính là cơ hội để Yêu tộc chúng ta tái chưởng đất trời!" "…" Ánh mắt Vô Chi Kỳ đảo vài vòng, cuối cùng gật đầu, nói: "Nói

có lý, thôi được… Nếu đã như vậy, trẫm sẽ khiến Nhân tộc không được yên ổn, ta xem tên nhóc Đế Thuấn kia ứng phó thế nào!" Thế là, Vô Chi Kỳ hóa thành thủy quái lặn vào Hoài Thủy, du đãng dưới đáy sông.

Trong Hồng Hoang, vô số sông ngòi dâng lên những con sóng ngút trời.

Cùng lúc đó, Vô Chi Kỳ lệnh cho Yêu tộc ngấm ngầm làm loạn, phá hủy các danh sơn đại xuyên, ngăn cản hồng thủy đổ ra biển.

Cứ như vậy, cả Hồng Hoang nhất thời chìm trong biển nước.

Đúng như Quy Thừa tướng và Vô Chi Kỳ dự đoán, khí vận của Nhân tộc quả nhiên đã giảm xuống vô số. … Trong Ngu Đô, Đế Thuấn cau mày không dãn!

Mấy năm gần đây Hồng Hoang liên tục xảy ra lũ lụt, nhưng lại không tra ra được nguyên nhân nào.

Phái người ra ngoài trị thủy, nhưng kỳ lạ là, những người trị thủy này, không chỉ không có công lao, mà còn chết một cách khó hiểu.

Lũ lụt ở Hồng Hoang ngày càng nghiêm trọng, khí vận Nhân tộc suy giảm, khiến cho Đế Thuấn cũng nhiễm không ít nhân quả.

"Sư tôn!" Đế Thuấn bái kiến Huyền Đô, nói: "Hiện nay Nhân tộc gặp phải thủy hoạn, trẫm định phái tướng tài đắc lực ra ngoài trị thủy, mong sư tôn ở bên cạnh trợ giúp, như thế nào?" Huyền Đô tuy là sư tôn của Đế Thuấn, nhưng trong tình huống bình thường chỉ lo lắng cho an nguy của Đế Thuấn và truyền đạo cho Nhân tộc.

Nhưng hiện nay Nhân tộc gặp nạn, rõ ràng sẽ ảnh hưởng đến việc truyền bá đạo nghĩa của Nhân giáo, thế là Huyền Đô mở miệng đồng ý, nói: "Cũng được, đây là chuyện nhỏ, không biết con đã chọn ai đi trị thủy?" Hôm sau!

Đế Thuấn triệu tập tất cả quần thần lên triều.

Lần triều bái này, không chỉ có quần thần, mà cả chư hầu Nhân tộc trong khắp Hồng Hoang, cũng lần lượt được các đại năng Nhân tộc đưa đến Ngu Đô.

Đế Thuấn nhìn các thần tử và chư hầu bên dưới, ngồi cao trên ngự tọa, thản nhiên mở miệng, nói: "Hiện nay hồng thủy đang hoành hành khắp Hồng Hoang, các vị ái khanh và chư hầu, ai nguyện ý vì trẫm phân ưu, làm chút việc cho bách tính thiên hạ?" Một câu nói ra, phía dưới không ai dám đáp lời.

Dù sao trước đó Đế Thuấn đã phái mấy nhóm người đi trị thủy, không một ai trở về nguyên vẹn, không chết thảm thì cũng trọng thương.

Vì thế, quần thần kinh hồn bạt vía, từng người một cúi đầu.

Thậm chí có người sợ Đế Thuấn ép đi, liền tìm đủ mọi lý do để từ chức, có người nói mình đã già, có người nói bị bệnh, đủ các loại cớ.

Đế Thuấn tức giận, nhưng cũng không có cách nào.

"Vậy đi!" Đế Thuấn nói: "Các vị ái khanh, trị thủy là công đức vô thượng, ai có thể trị được hồng thủy, trẫm hứa sẽ truyền lại ngôi vị Nhân tộc Cộng chủ cho người đó." Thời đó, Nhân Hoàng tay cầm Không Động Ấn, quyền lực cực lớn, chư thiên Thánh nhân cũng không can dự vào chuyện phế lập của Nhân tộc, cho nên việc Đế Thuấn truyền lại ngôi vị Nhân tộc Cộng chủ, là chuyện chắc như đinh đóng cột.

Thế là, có người động lòng.

Một tộc trưởng bộ lạc, cũng là một phương chư hầu bước ra khỏi hàng, chắp tay với Đế Thuấn, nói: "Bệ hạ, thần nguyện ý vì bệ hạ phân ưu, trị lý hồng thủy thiên hạ." "Tốt!" Đế Thuấn mừng rỡ, đúng

là trọng thưởng ắt có dũng phu: "Ngươi tên là gì?" Người đó nói: "Thần là quốc quân của nước Hữu Sùng, họ Hữu Sùng, tên Cổn!" "Quốc quân nước Hữu Sùng, Cổn!" Đế Thuấn nói: "Tốt lắm, ngươi đi trị lý hồng thủy đi, nếu thành công, trẫm lấy Thiên Đạo thề, sẽ truyền ngôi vị Nhân tộc Cộng chủ cho ngươi!" "Vâng!" Cổn mừng rỡ, nói: "Thần nhất định sẽ trị lý được hồng thủy!" Thế là, Đế Thuấn liền lệnh cho Cổn tự mình tổ chức đội ngũ, trị lý đại hồng thủy Hồng Hoang, lại khẩn khoản mời Đế sư Huyền Đô Đại Pháp Sư đi theo hỗ trợ Cổn.

Cổn vốn là một đại anh hùng, ở trong nước Hữu Sùng yêu dân như con, người trong nước gọi ông là Cổn bá.

Cổn bá dẫn dắt người của nước Hữu Sùng, đi sâu vào lưu vực Hoài Thủy Hồng Hoang, lại đi khắp nơi khảo sát thủy hoạn Hồng Hoang.

Thủy hoạn Hồng Hoang lúc này, thực ra chỉ tập trung ở toàn bộ phía đông Hồng Hoang, chứ không phải toàn bộ Hồng Hoang.

Cổn dùng ba năm thời gian, đã nắm rõ tình hình thủy hoạn ở toàn bộ phía đông Hồng Hoang.

Huyền Đô hỏi: "Không biết Cổn bá định trị lý thủy hoạn bằng cách nào?" Cổn nói: "Trong Hồng Hoang, đại hồng thủy bắt nguồn từ đỉnh núi, tuôn chảy không ngừng, nhưng cuối cùng lại đổ ra biển lớn.

Hiện nay Hồng Hoang sở dĩ đại hồng thủy mênh mông không tan, là do đường thủy vào biển của các con sông lớn bị tắc nghẽn, không thể tiến vào biển lớn gây ra, cho nên, ta cảm thấy, nếu muốn trị lý hồng thủy, phải khơi thông dòng chảy, đưa nước vào biển lớn, như vậy mới là đạo vạn năm." "Hay lắm!" Huyền Đô tán thưởng tư duy trị thủy của Cổn, lại hỏi: "Ngươi có cách nào trị thủy không?" Cổn lúc này bắt đầu nhíu mày, nói: "Khơi thông, không phải là công việc

một sớm một chiều.

Hiện nay trong Hồng Hoang đâu đâu cũng là hồng thủy, làm sao khơi thông cũng là một vấn đề, cho nên, muốn khơi thông, bước đầu tiên phải rút cạn nước sông!" Vấn đề lại quay về một nút thắt chết.

Trị lý hồng thủy cần khơi thông sông ngòi, chỉ có sông ngòi được khơi thông, hồng thủy mới có thể chảy vào biển lớn.

Nhưng vấn đề là, hiện nay hồng thủy ngập khắp nơi, làm sao khơi thông sông ngòi.

Muốn khơi thông sông ngòi, trước tiên phải rút cạn nước sông.

Rơi vào một vòng luẩn quẩn, một nút thắt không có lời giải.

Huyền Đô nói: "Cách này không tồi, nhưng lại không thể thực hiện!" "Không!" Cổn nhìn Huyền Đô, nói: "Có cách có thể thực hiện!" "Thực hiện?" "Đắp đê!" Cổn nói: "Nếu trước tiên đắp đê ngăn nước ở thượng nguồn, sau đó bắt đầu khơi thông từ hạ nguồn, đợi sau khi sông ngòi được khơi thông, lại cho nước ở thượng nguồn chảy xuống, như vậy là vẹn cả đôi đường!" "Hoang đường!" Huyền Đô trực tiếp phủ định cách của Cổn, nói: "Thiên hạ làm gì có đạo lý ngăn nước, nước bị ngăn lại, chỉ càng tích càng nhiều, một khi vỡ đê, cả Hồng Hoang sẽ bị hủy diệt trong đại hồng thủy, tội trách và nhân quả, ta và ngươi đều không gánh nổi!" "Thượng tiên đừng vội!" Cổn bá nói: "Đất đá bình thường, tự nhiên không thể ngăn được đại hồng thủy Hồng Hoang, nhưng Cổn nghe nói, trên đời có một loại bảo vật, chỉ cần một hạt, có thể ngăn được đại hồng thủy, cho dù hồng thủy cao bao nhiêu, đều có thể ngăn được!" "Bảo vật?" Huyền Đô mặt đầy ngạc nhiên: Ta đường đường là Chuẩn Thánh còn không biết thứ đó, ngươi lại biết?

Ấy, đừng nói, Cổn bá quả thực biết.

“Cửu Thiên Tức Nhưỡng!” Cổn nói: “Nếu có thể lấy được một hạt Cửu Thiên Tức Nhưỡng, liền có thể hóa thành đại đê ngăn chặn hồng thủy ở thượng nguồn, từ đó khơi thông sông ngòi!” “Ồ…” Huyền Đô bừng tỉnh ngộ.

Cửu Thiên Tức Nhưỡng dùng để ngăn nước, tự nhiên không có vấn đề gì, dù sao cũng là cực phẩm tiên thiên linh bảo, ẩn chứa bản nguyên của đại địa.

“Bản tọa hiểu rồi, ngươi đợi một lát, ta đi rồi về ngay!” Nói đoạn, Huyền Đô đưa một tay ra trực tiếp xé rách hư không, không nói hai lời liền lao lên bầu trời.

Một hơi thở sau, Huyền Đô đã ở trong Tam Thập Tam Thiên.

“Huyền Đô sư huynh, chào ngài!” Đệ tử của Thánh nhân, Hạo Thiên đích thân bước ra nghênh đón.

Sau khi khách sáo với Hạo Thiên một phen, Huyền Đô đã đến Cực Dao Thiên trong Tam Thập Tam Thiên.

“Két…” Đạo trường của Tây Vương Mẫu Thánh nhân mở ra một khe hở, “Ý đồ của ngươi, bản cung đã hiểu.” Nói đoạn, một đạo quang hoa bay ra, rơi xuống trước mặt Huyền Đô, chính là một khối Cửu Thiên Tức Nhưỡng lớn bằng ngón tay.

“Đa tạ Thánh nhân ban bảo vật!” “Ừm!” Tây Vương Mẫu nói: “Vật này có thể ngăn chặn hồng thủy, nhưng lại không có năng lực phòng ngự, phải cẩn thận đề phòng, vạn nhất có người phá hoại đại đê, sẽ gây ra tai họa vô cùng!” “Vâng!” Huyền Đô cẩn thận cúi đầu, sau đó vui mừng mang theo Cửu Thiên Tức Nhưỡng đáp xuống Hồng Hoang.

Một khối đất thần năm màu được Huyền Đô nâng trong lòng bàn tay: “Cổn bá, Cửu Thiên Tức Nhưỡng đã lấy được rồi, theo ta đến

thượng nguồn, xem nên đặt đại đê ở đâu!" "Vâng!" Cổn mừng rỡ.

Hai người đến thượng nguồn của nơi bị thủy hoạn, Huyền Đô ném Cửu Thiên Tức Nhưỡng xuống.

Khối Tức Nhưỡng kia lập tức hóa thành một con đê kiên cố, ngăn chặn dòng nước tuôn trào không ngừng từ thượng nguồn, hình thành một vùng biển mênh mông.

Cũng thật kỳ lạ.

Con đê do Cửu Thiên Tức Nhưỡng hóa thành, phảng phất như có linh tính.

Nước càng tụ càng nhiều, nhưng bất kể thế nước dâng cao thế nào, cũng không thể tràn qua con đê do Cửu Thiên Tức Nhưỡng hình thành.

Nước dâng một tấc, đê cao một tấc, nước dâng một thước, đê cao một thước.

Thấy tình cảnh này, Cổn và Huyền Đô phá lên cười ha hả.

"Đi!" Huyền Đô nói: "Hiện nay thế nước thượng nguồn đã bị cắt đứt, chúng ta có thể yên tâm đến hạ nguồn khơi thông sông ngòi, một khi sông ngòi được khơi thông, trị thủy hoàn thành, ngươi chính là Nhân tộc Cộng chủ kế tiếp!" Hai người hóa thành lưu quang bay đi, lại đáp xuống hạ nguồn của con sông.

Cổn dẫn người, bắt đầu khơi thông sông ngòi. … Thủy hoạn thượng nguồn được giải quyết, hồng thủy trong Hồng Hoang dần dần biến mất.

Sau khi sông ngòi khô cạn, Cổn bá dẫn dắt người trong nước, cùng vô số Nhân tộc trong Hồng Hoang, bắt đầu đào sông, khơi thông dòng chảy.

Chương 258

Phía đông Hoài Thủy ở hạ nguồn, một đoạn ra đến biển lớn, vô số sông ngòi đã được dọn sạch.

Những dòng hồng thủy tích tụ trong Hồng Hoang mấy chục năm không tan, cũng được khơi thông từng chút một, chảy vào sông ngòi, rồi từ sông ngòi chảy vào Đông Hải.

Thành quả trị thủy rất tốt, tiền đồ một mảnh sáng lạn.

Cổn cao hứng, nói với Huyền Đô: "Cứ theo tốc độ này, trong vòng ba mươi năm, có thể trị dứt hoàn toàn thủy hoạn Hồng Hoang, từ nay về sau, Hồng Hoang vĩnh viễn không còn lo thủy hoạn." Đế Thuấn biết được diễn biến sự việc, đã đặc biệt phái người biểu dương Cổn bá, phái đại quân đến giúp Cổn bá khơi thông sông ngòi, xây dựng đê điều.

Đương nhiên, chuyện này tự nhiên cũng bị Yêu tộc biết được.

Vô Chi Kỳ triệu tập đại hội Yêu tộc ở núi Đồng Bách, sắc mặt âm trầm, không vui nói: "Ta phí hết tâm cơ phá hoại sông ngòi của Nhân tộc, hiện nay Cổn bá và Huyền Đô Đại Pháp Sư hai người liên thủ, muốn khơi thông sông ngòi.

Nếu sông ngòi một khi được khơi thông, khí vận Nhân tộc sẽ tăng trở lại, tất cả những gì ta làm, đều sẽ mất đi ý nghĩa." "Chư vị, có kế sách gì dạy ta?" Vô Chi Kỳ nhìn về phía mọi người.

Hiện nay thực lực Yêu tộc thấp kém, không thể đối đầu trực diện với Nhân tộc, đừng nói cả Nhân tộc, chỉ riêng đám Yêu tộc này, một mình Huyền Đô cũng có thể dọn dẹp toàn bộ.

Cho nên việc công khai ra mặt ngăn cản loài người trị thủy là

không thể.

Cách có thể dùng chỉ có một: âm mưu.

Quy Thừa tướng lại lần nữa bước ra, nói: "Bệ hạ, ta nghe nói, con đê xây bằng Cửu Thiên Tức Nhưỡng kia, mặc dù có thể phòng ngự hồng thủy, nhưng lại không có lực phòng ngự.

Nếu chúng ta lén lút phá vỡ đê, đến lúc đó đại hồng thủy từ thượng nguồn đổ vào Hồng Hoang, ha ha… lần này, nhất định sẽ tạo ra nghiệp lực lớn hơn cho Nhân tộc!" "Hử?" Đôi mắt Vô Chi Kỳ chợt sáng lên, nói: "Quy Thừa tướng, phải làm rõ, nghe nói Cửu Thiên Tức Nhưỡng là do Tây Vương Mẫu Thánh nhân ban cho, thật sự không có lực phòng ngự sao?" "Bệ hạ yên tâm, vật này tuyệt đối không có lực phòng ngự!" "Hay lắm!" Vô Chi Kỳ mừng rỡ, đích thân lặn xuống nước, bơi đến thượng nguồn Hoài Thủy kia, quả nhiên thấy một con đê cao vạn trượng đứng sừng sững trên mặt đất, chắn ngang hai bờ sông lớn, phía trên ánh sáng năm màu lan tỏa, châu quang bảo khí.

Cửu Thiên Tức Nhưỡng?

Đúng là thứ tốt!

Đáng tiếc, bản tọa lại không thể sở hữu.

Vô Chi Kỳ cũng không dám trì hoãn, lập tức lặn vào trong nước, vận dụng vô tận pháp lực, một quyền đánh một lỗ lớn trên con đê thần quang năm màu.

Ầm… Dưới áp lực nước cao vạn trượng, nước từ trong lỗ phun ra, một hơi thở sau, cả con đê lớn liền vỡ nát.

Ầm… Dòng nước cao vạn trượng, từ thượng nguồn ầm ầm đổ xuống, xông vào Hồng Hoang.

Nơi đại hồng thủy đi qua, một biển mênh mông.

Vô số nhà cửa sụp đổ, vô số cây cối bị nhổ bật gốc, vô số ngọn núi lớn cũng bị cuốn đi.

Đá núi lăn lóc, thây chất đầy đồng.

Nước lũ đến quá nhanh, Nhân tộc ở toàn bộ phía đông Hồng Hoang đều không thể né tránh, bị nước lũ đè xuống trực tiếp nổ tung không biết bao nhiêu mà kể, chỉ có những Nhân tộc sống trên núi cao mới may mắn thoát nạn.

Ầm ầm ầm… Nước lũ mang theo âm thanh sấm sét, từ thượng nguồn quét xuống.

Ở hạ nguồn, vô số Nhân tộc đang khơi thông sông ngòi quay đầu lại, lập tức bị cảnh tượng trước mắt dọa ngây người.

Chỉ thấy một bức tường nước đen kịt từ phía sau ập tới.

"Không ổn!" Huyền Đô hét lớn một tiếng, pháp lực trong tay bay ra, dùng trọng bảo không gian, thu lấy trăm tỷ nhân khẩu đang lao động trước mắt, bay thẳng lên trời.

Ầm… Nước lũ lan tràn, trong nháy mắt hủy diệt tất cả sinh cơ.

Phía đông Hồng Hoang, Nhân tộc thương vong vô số, vô số người tử vong, vô số người trở thành dân tị nạn.

Việc trị thủy vốn đang có chút tiến triển tốt, đã hoàn toàn kết thúc, phía đông Hồng Hoang trở thành một biển mênh mông.

Ầm ầm ầm… Trên một ngọn núi cao, Huyền Đô thả Cổn cùng trăm tỷ Nhân tộc ra, mặt mày u ám, nói: "Xong rồi, xong rồi, tất cả đều xong rồi… Có người tập kích đại đê của ta, có âm mưu, có âm mưu…" "Phụt…" Huyền Đô phun ra một ngụm thần huyết màu vàng, nhuộm cả ngọn núi xung quanh thành một màu vàng óng, vô số sinh linh tiên thiên diễn hóa. … Trong núi Thủ Dương!

Bát Cảnh cung, đôi mắt Lão Tử chậm rãi mở ra, ánh mắt lóe lên, nhìn về phía bầu trời nơi Huyền Đô đang ở.

"Thời cũng là mệnh vậy… Ai… Huyền Đô à, lần này ngươi gặp tai kiếp rồi…" Trị thủy thất bại, đại hồng thủy càn quét Nhân tộc, vô số nhân loại tử vong, phần nhân quả nghiệp lực này quá lớn, Cổn không thể thoát được, Huyền Đô với tư cách là người giúp đỡ, lại còn đích thân đi tìm Cửu Thiên Tức Nhưỡng, càng khó mà thoát khỏi liên can.

Cùng lúc đó!

Nhân tộc tử vong quá nhiều, khiến cho khí vận của cả Nhân tộc sụt giảm.

Đế Thuấn lập tức cảm nhận được sự biến hóa của khí vận, không lâu sau, liền nhận được tin Cổn trị thủy thất bại, nhấn chìm toàn bộ phía đông Hồng Hoang.

"Tên khốn kiếp…" Đế Thuấn đại nộ, ngày mai liền bắt Cổn bá về hỏi tội.

Sau đó, Đế Thuấn đích thân đưa Cổn đến núi Vũ, giết chết Cổn ở phía nam núi Vũ.

Cổn chết rồi, bất luận là đại thần hay chư hầu, đối với việc trị thủy càng thêm kinh sợ, căn bản không ai dám nhận gánh nặng này.

Lúc ban đầu, hồng thủy còn nhỏ, đã không ai dám nhận.

Hiện nay hồng thủy lớn hơn trước gấp trăm lần, càng không ai dám đi trị thủy.

Hơn nữa, mọi người đều công nhận rằng tư duy trị thủy của Cổn không có vấn đề, nhưng một tư duy trị thủy hoàn hảo như vậy, đều không trị thủy thành công, ai dám ra mặt.

Điều kiện Đế Thuấn đưa ra vẫn không thay đổi, ai trị được hồng thủy, người đó là Nhân tộc Cộng chủ đời tiếp theo.

Đáng tiếc, ngôi vị Cộng chủ có hấp dẫn đến mấy, không có mạng hưởng thụ cũng vô ích.

Liên tục mấy tháng, đều không ai nguyện ý trị thủy.

Nhưng, lúc này, lại có một người đứng ra, nói với Đế Thuấn: "Ta nguyện ý trị lý hồng thủy!" Đế Thuấn nhìn xem, người này không phải ai khác, chính là con trai của Cổn bá trước đó, Vũ.

"Vũ, ngươi chắc chắn có thể trị được hồng thủy sao?" Đế Thuấn không mấy yên tâm về Vũ, dù sao Vũ cũng là con của Cổn.

Vũ nói: "Vâng, bệ hạ.

Ta đã cùng phụ thân khảo sát trị lý hồng thủy ở bên ngoài mấy năm, có nhiều kinh nghiệm.

Hơn nữa, ta đã tự mình đo đạc bản đồ thủy văn lưu vực Hoài Thủy, có kinh nghiệm trị thủy.

Cha ta chết, không phải là lỗi của ông, mà là thời vận không tốt.

Ta sẽ kế thừa di chí của phụ thân, tiếp tục trị lý hồng thủy, đồng thời chứng minh cho mọi người thấy, cha ta không sai, sai chỉ là có người âm mưu hãm hại mà thôi!" "Tốt!" Đế Thuấn nói: "Trẫm tin ngươi một lần, Vũ, ngươi kế thừa ngôi vị quốc quân của phụ thân, từ hôm nay là vua của nước Hữu Sùng.

Nếu có thể trị lý hồng thủy, trẫm sẽ truyền vị cho ngươi, ngày hồng thủy bình ổn, cũng là lúc ngươi kế vị!" Thế là, Vũ liền kế thừa ý chí của phụ thân, tiếp tục dẫn dắt tộc nhân trị lý hồng thủy ở Hồng Hoang.

Đại Vũ dẫn dắt Nhân tộc tiếp tục trị lý hồng thủy.

Lúc này, tình hình hồng thủy còn tồi tệ hơn nhiều so với lúc phụ thân ông là Cổn trị lý.

Hồng thủy tràn lan, vô số nhân loại mất nhà cửa, vô số nhân loại chết nơi hoang dã.

Cũng vào lúc này, có một tiên nhân Tiệt giáo cưỡi mây, đáp xuống ngoài hoang dã, đến trước mặt Đại Vũ.

"Vũ, ta là Phó Giáo chủ Tiệt giáo, Phạm Lâm, có thể làm thầy của ngươi, giúp ngươi trị lý hồng thủy!" Người đứng trước mặt Đại Vũ, tự nhiên là phân thân của Lâm Phàm.

Năm xưa tại Tử Tiêu cung phân chia tám ngôi vị Đế vương, Lão Tử nhận được hai đoạn Hồng Mông Tử Khí, một lớn một nhỏ; Thông Thiên cũng nhận được hai đoạn, một lớn một nhỏ.

Chương 259

Một vị là Tam Hoàng, một vị là Ngũ Đế.

Hiện nay chỉ tiêu Tam Hoàng đã dùng hết, còn lại tự nhiên là vị cuối cùng trong Ngũ Đế, Đại Vũ.

Có tiên nhân giúp đỡ trị lý hồng thủy, Đại Vũ tự nhiên cầu còn không được.

"Đại Vũ, bái kiến sư tôn." Đại Vũ mừng rỡ.

Đại Vũ vốn xuất thân từ thế gia đại tộc, phụ thân lại là một phương chư hầu, hiện nay ông cũng là quốc quân của nước Hữu Sùng.

Cho nên đối với lịch sử Nhân tộc, ông cực kỳ hiểu rõ.

Trong lịch sử, Tam Hoàng Ngũ Đế, mỗi một vị đều bái đệ tử Tam giáo làm thầy.

Những Nhân tộc bái đệ tử Tam giáo làm thầy đó, cũng gần như đều trở thành Nhân tộc Cộng chủ.

Vậy thì, chẳng phải điều đó có nghĩa là, mình cũng là một trong những Nhân tộc Cộng chủ được trời định sao?

Đây chính là Phó Giáo chủ Tiệt giáo a.

"Ừm, đứng lên đi!" Lâm Phàm thản nhiên gật đầu, một ánh mắt nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Đại Vũ, nói: "Ngươi sau này tự nhiên là Nhân tộc Cộng chủ, nhưng, cái gọi là lao khổ công cao, trước khi trở thành Nhân tộc Cộng chủ, phải trải qua một phen rèn luyện.

Hiện nay hồng thủy hoành hành, ngươi chuẩn bị trị lý như thế nào?" Đại Vũ vui mừng đứng dậy, nghe xong lời của Lâm Phàm, lại

nhíu mày, nói: "Đệ tử định dùng phương pháp của phụ thân, khơi thông sông ngòi, dẫn hồng thủy của Hồng Hoang chảy ra biển lớn, không biết có được không?" "Hay lắm!" Lâm Phàm gật đầu, nói: "Nhưng, thế nước hồng thủy quá lớn, hiện nay sông ngòi bị nhấn chìm, nếu lại đi theo sông ngòi cũ để dẫn nước, e rằng khó có hiệu quả!" "Ta biết!" Đại Vũ nói: "Phương pháp của đệ tử, là dựa vào địa thế và hướng đi của núi sông, mở ra một con đường thủy mới cho các con sông của Hồng Hoang, khiến vạn dòng nước hợp thành một, chảy về phía đông ra biển!" "Hay lắm!" Lâm Phàm nói.

"Vâng!" Đại Vũ dẫn dắt người trị thủy, bước đầu tiên, chính là thiết kế lại hướng đi của các con sông.

Ông dẫn theo thuộc hạ, đi khắp phía đông Nhân tộc của Hồng Hoang, quan sát vô số núi cao hẻm sâu, chuẩn bị thiết lập một con đường thủy hoàn mỹ.

Quá trình này, tự nhiên rất dài, không phải một sớm một chiều mà xong.

Đại Vũ leo lên núi cao, lại lặn xuống vực sâu, mang theo vải trắng vẽ lại hình dạng của núi sông địa lý.

Công việc vất vả này, có thể nói là ngang ngửa với Thần Nông thị trong Tam Hoàng năm xưa nếm trăm loại cỏ, tìm ngũ cốc.

Đại Vũ không sợ khổ, không ngại mệt, ngày này qua ngày khác… Ngược lại, thủy quái Vô Chi Kỳ kia, thấy khí vận Nhân tộc hết lần này đến lần khác sụt giảm, trong lòng vô cùng vui sướng.

Nhưng, khí vận Nhân tộc tuy đã giảm, nhưng so ra vẫn là một vật khổng lồ.

Đám tàn binh bại tướng Yêu tộc này, muốn đối đầu với Nhân tộc hiện nay, không khác gì kiến đấu với voi.

Cho dù hiện nay khí vận Nhân tộc đã suy yếu, cũng chỉ là một con voi bị bệnh, nhưng chung quy vẫn là voi.

Cho nên, Vô Chi Kỳ biết rõ sự chênh lệch giữa Yêu tộc và Nhân tộc, có tự mình hiểu lấy, hỏi thuộc hạ: "Hiện nay khí vận Nhân tộc đã giảm, nhưng vẫn không phải là thứ chúng ta có thể so bì, các vị, trẫm phải làm sao, mới có thể làm suy yếu thêm sức mạnh của Nhân tộc?" Một đại yêu phá lên cười ha hả, đứng ra nói: "Bệ hạ hai lần trước làm rất hoàn hảo, một trận đại hồng thủy, khiến cho lòng người cả Nhân tộc tan rã, hiện nghe nói lại có người trị lý hồng thủy, bệ hạ sao không phái một đội quân kỳ binh, trực tiếp bắt người trị thủy đó nấu chín.

Cho Nhân tộc một bài học!" "Không được!" Quy Thừa tướng bước ra, nói: "Bệ hạ, hiện nay khí vận Nhân tộc đã suy giảm nhiều, nhưng vẫn không phải là thứ chúng ta có thể chống lại.

Tùy tiện đi bắt người, e rằng sẽ xảy ra sai sót, hay là thế này, bệ hạ lại lần nữa ngấm ngầm đi theo, phá hoại đại kế trị thủy của Nhân tộc là được!" "Tốt!" Vô Chi Kỳ nghe theo lời của Quy Thừa tướng, hóa thân thành nước, xuôi theo dòng Hoài Hà, cả ngày rình rập Đại Vũ.

Một ngày nọ, Vô Chi Kỳ đang định dấy lên sóng gió, bỗng nhiên phát hiện không gian xung quanh cơ thể ngưng đọng lại.

"Chuyện gì vậy?" Vô Chi Kỳ kinh hãi thất sắc.

Thân là Đại La Kim Tiên, tự nhiên biết có người đang thi pháp với mình.

"Phá cho ta…" Vô Chi Kỳ không nói hai lời, ngay lập tức vận dụng toàn bộ pháp lực, ý đồ phá vỡ không gian giam cầm quanh thân.

Đáng tiếc, sức mạnh của hắn tuy lớn, nhưng lại không thể thoát khỏi sự trói buộc.

Ong ong ong ong… Bỗng nhiên, trời đất quay cuồng, từng đạo phù văn không gian đại đạo hóa thành xiềng xích, tách một phương không gian ra khỏi không gian của Hồng Hoang.

Vô Chi Kỳ thấy bên ngoài cơ thể mình hình thành một quả cầu trong suốt, không gian bên ngoài quả cầu bỗng nhiên xoay chuyển.

Thực ra, không phải không gian bên ngoài xoay chuyển, mà là quả cầu đang xoay chuyển.

Không gian kia chớp một cái, Vô Chi Kỳ ngẩng đầu liền thấy một cái đầu lâu khổng lồ chiếm nửa bầu trời, khuôn mặt đó thanh tú tuấn tú, trên mặt mang theo một nụ cười khinh miệt như có như không.

"Ngươi…" Vô Chi Kỳ kinh hãi thất sắc, ánh mắt chuyển động, phát hiện thân thể mình đang ở trong không gian bị một bàn tay trắng nõn nâng trong lòng bàn tay.

Chưởng trung thế giới?

Ta… Trong nháy mắt, Vô Chi Kỳ đã hiểu.

Mình đã bị người ta dùng đại pháp lực thu vào trong chưởng trung thế giới.

"Ngươi là ai?

Tại sao lại bắt ta?" Vô Chi Kỳ nhìn "người khổng lồ" bên ngoài.

Người khổng lồ chính là Lâm Phàm, thực ra không phải Lâm Phàm là người khổng lồ, Lâm Phàm chỉ có kích thước của người bình thường, trong tay hắn, có một vật giống như quả cầu thủy tinh, bên trong bao bọc một con khỉ, chính là Vô Chi Kỳ.

"Bản tọa là Phó Giáo chủ Tiệt giáo.

Vô Chi Kỳ, ngươi dấy lên sóng gió, vì để phục hưng Yêu tộc, nhiều lần gây ra hồng thủy nhấn chìm Hồng Hoang, khiến vô số

người ly tán, Nhân tộc thương vong vô số.

Ngươi có biết Thiên Đạo vô tư, ngươi đã phạm phải tội nghiệt vô biên!" Giọng nói của Lâm Phàm mang theo một ý chí đại đạo, dưới sự gia trì của Thiên Đạo vang vọng ra, tuy bình hòa, nhưng rơi vào tai Vô Chi Kỳ, lại giống như sét đánh giữa trời quang.

"Tiểu yêu biết rồi, tiểu yêu đáng chết, đáng chết… cầu đại thần tha mạng!" "Hừ…" Lâm Phàm cười lạnh một tiếng, nói: "Bản tọa có thể tha mạng cho ngươi, nhưng những người vô tội đã chết kia, lại có ai có thể tha mạng cho ngươi?" "Tha mạng a, đại thần, tha mạng a…" Phịch một tiếng, Vô Chi Kỳ quỳ trên mặt đất.

Khóe miệng Lâm Phàm hiện lên một nụ cười, pháp lực trong cơ thể hơi tuôn ra, Vô Chi Kỳ trong nháy mắt hóa thành tro bụi, chỉ để lại một khối bản nguyên hỗn độn, rơi vào trong tay hắn.

Bản nguyên?

Ánh mắt Lâm Phàm rơi trên khối bản nguyên đó.

Vô Chi Kỳ, vốn là Xích Khào Mã Hầu trong Tứ Hầu Hỗn Độn, một khối bản nguyên này, chính là một phần trong bản nguyên của Hỗn Độn Ma Viên năm xưa, tự nhiên không có gì lạ!

Ngoài Hồng Hoang, trong Hỗn Độn!

Trong đạo trường của bản tôn Lâm Phàm.

Đôi mắt Lâm Phàm hơi hé mở, bên trong vô số đạo pháp phù văn lấp lánh, vô tận vũ trụ thế giới diễn sinh.

"Lục Nhĩ, Tiểu Huyền, vào đây!" "Vâng!" Sau khi lời của Lâm Phàm truyền ra, Lục Nhĩ Mi Hầu và Lâm Tiểu Huyền hai người rời khỏi đạo trường của sư tôn, đi thẳng vào bên trong.

Trong đạo trường, ngân hà buông xuống, vũ trụ mênh mông, vô số

tinh thần trôi nổi.

Thân thể Lâm Phàm đứng sừng sững trên cao đài, uy nghiêm, trấn áp chư thiên vạn giới.

"Kiến sư tôn!" "Ừm!" Lâm Phàm thản nhiên nói: "Tám vị Cộng chủ của Nhân tộc, chia làm Tam Hoàng, Ngũ Đế.

Hiện nay là lúc vị Thiên Đạo Cộng chủ cuối cùng của Nhân tộc, Đại Vũ, trị lý thủy hoạn Hồng Hoang, hai con có thể xuống giới, giúp nó một tay!" "Vâng!" Lâm Tiểu Huyền không có ý kiến.

Nhưng Lục Nhĩ Mi Hầu lại nói: "Sư tôn, Ngũ Đế Đại Vũ đó là môn hạ của Tiệt giáo, sư tôn của hắn là Phó Giáo chủ Tiệt giáo, tại sao hai chúng ta phải xuống giúp, không phải nên để Tiệt giáo tự đi giúp sao?" "Ha ha…" Lâm Phàm cười một tiếng, nói: "Đừng hỏi nhân quả, cứ đi đi, chuyến đi này, có cơ duyên!" "Vâng!" Lục Nhĩ Mi Hầu cũng không dám nói nhiều, liền cùng Lâm Tiểu Huyền đi đến Hồng Hoang.

Hai người nói chuyện một lúc đã đáp xuống không xa chỗ phân thân của Lâm Phàm và Đại Vũ.

"Ngươi là Phó Giáo chủ Tiệt giáo?" Lục Nhĩ Mi Hầu nhìn phân thân của Lâm Phàm, mặt đầy không phục.

Chương 260

Trong chư thiên Thánh nhân, chỉ có Lâm Phàm là mạnh nhất, vượt xa các Thánh nhân còn lại, che lấp một phương trời đất, đè nén cả Thánh nhân Hồng Hoang không thở nổi.

Thông Thiên của Tiệt giáo trong mắt Lục Nhĩ Mi Hầu cũng chỉ là hạng tầm thường, vậy thì Phó Giáo chủ tự nhiên cũng chẳng là gì.

Nhưng, Phó Giáo chủ Tiệt giáo Phạm Lâm ở Hồng Hoang danh tiếng lại như mặt trời ban trưa, vang danh khắp bốn bể.

Vô số người trong Hồng Hoang cho rằng, Phạm Lâm là thiên tài tuyệt thế nhất sau Lâm Phàm, không có người thứ hai.

Điểm này, thân là đại đệ tử của Lâm Phàm, Lục Nhĩ vẫn luôn không phục, nhưng hai người lại chưa từng có cơ hội đối mặt.

Nay gặp mặt, Lục Nhĩ không khách khí, nảy sinh tâm lý muốn phân cao thấp.

"Không sai!" Phân thân của Lâm Phàm cười ha hả nhìn Lục Nhĩ Mi Hầu, nói: "Con khỉ này, nếu luận bối phận, ngươi phải gọi ta một tiếng sư thúc, tại sao lại vô lễ như vậy?" "Sư thúc?" Lục Nhĩ cười khinh miệt: "Ngươi cũng xứng, nghe nói ngươi pháp lực thần thông không tồi, tiểu gia ta muốn xem xem, ngươi lợi hại đến đâu, chúng ta tỷ thí một trận, thế nào?" "Có thể!" Lâm Phàm thản nhiên đáp lại: "Ngươi tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong, bản tọa là Chuẩn Thánh sơ kỳ, cao hơn ngươi một tầng, e rằng thắng cũng không vẻ vang.

Ta để ngươi ra tay, nếu có thể chạm vào vạt áo của bản tọa, coi như ngươi thắng, thế nào?" "…Quá khinh người!" Con khỉ này tự phụ rất cao, bị Lâm Phàm xem thường như vậy, lập tức nổi giận đùng đùng: "Gia gia đây không cần ngươi nhường!" Ầm… Nói đoạn, cây

gậy màu đỏ thẫm trong tay vung ra, vô tận phù văn lan tỏa, chính là hậu thiên chí bảo Kim Cô Bổng do Hồng Mông Lượng Thiên Xích diễn hóa.

Có chí bảo trong tay, cũng là vốn liếng để Lục Nhĩ khiêu chiến Lâm Phàm.

Nhưng!

Chuyện tiếp theo lại khiến Lục Nhĩ kinh ngạc tột độ.

Bất kể hắn thi triển pháp lực thế nào, vận chuyển thần thông ra sao, cũng không thể đánh trúng Lâm Phàm.

Mà Lâm Phàm lại không hề động đậy, đứng yên tại chỗ.

Lục Nhĩ Mi Hầu có cảm giác, mình và Lâm Phàm căn bản không ở trong cùng một không gian.

"…" Lúc này, Lục Nhĩ Mi Hầu cuối cùng cũng kinh hãi thất sắc, biết rằng sự chênh lệch với đối phương là rất lớn, liền nói: "…Ngươi đã tu luyện không gian đại đạo pháp?" "Thế nào, phục chưa?" Lâm Phàm thản nhiên hỏi.

Lục Nhĩ không nói.

Lâm Phàm nói: "Biết ngươi không phục!" Ầm… Vô số phù văn không gian đại đạo bay ra, một quả cầu thủy tinh hình tròn bao phủ lấy Lục Nhĩ Mi Hầu.

Giống như Vô Chi Kỳ trước đó, Lâm Phàm vung tay một cái, liền giam cầm Lục Nhĩ Mi Hầu trong lòng bàn tay mình.

"…" Lục Nhĩ Mi Hầu trong lúc kinh ngạc, đột nhiên ngửi thấy một cỗ khí tức cực kỳ quen thuộc, sau đó ánh mắt chuyển động, nhìn thấy bản nguyên do Vô Chi Kỳ rống giận rơi xuống.

"Xích Khào Mã Hầu đã bị bản tọa đánh giết, bản nguyên này coi

như là quà gặp mặt bản tọa tặng ngươi, mau chóng dung hợp.

Sau này bản tọa còn có chỗ cần dùng đến ngươi!" "Ừm, ừm ừm…" Lục Nhĩ kinh ngạc đến mức không thể nói nên lời.

Tốc độ dung hợp bản nguyên rất nhanh, bởi vì cùng nguồn cùng gốc, Lục Nhĩ Mi Hầu chỉ dùng không đến một năm thời gian, đã dung hợp thành công.

Sau khi dung hợp thành công, tu vi của Lục Nhĩ Mi Hầu cũng lập tức đột phá, trở thành Chuẩn Thánh.

Chuẩn Thánh sơ kỳ!

Sau khi trở thành Chuẩn Thánh, Lục Nhĩ Mi Hầu cảm thấy tu vi và pháp lực của mình đã tăng lên vô số lần, cảm thấy có thể một trận chiến với Phó Giáo chủ Tiệt giáo.

Lục Nhĩ quay lại tìm Lâm Phàm chiến đấu, kết quả có thể đoán được, lại lần nữa bị hành cho ra bã.

Ba năm sau!

Đại Vũ cuối cùng cũng xác định được hướng đi của các dòng sông mới ở Hồng Hoang, tìm Lâm Phàm nói: "Sư tôn, đệ tử đã xác định được hướng đi của sông ngòi, nhưng mắt thường không thể đo được độ sâu của các thung lũng, sông lớn, xin sư tôn ban cho pháp khí, để đệ tử đo lường!" "Không sao!" Lâm Phàm vung tay một cái, liền lấy Kim Cô Bổng của Lục Nhĩ Mi Hầu, trực tiếp ném cho Đại Vũ, nói: "Vật này là Định Hải Thần Châm của sông ngòi Hồng Hoang, do Thánh nhân luyện hóa, có thể đo lường trời đất, đo đạc sông ngòi tự nhiên không thành vấn đề!" "Đa tạ sư tôn!" Đại Vũ cầm Kim Cô Bổng đi đo độ sâu, để lại Lục Nhĩ Mi Hầu mặt đầy ngơ ngác.

Mẹ nó… tùy tiện cướp đi bảo vật của lão tử, ta lại không có chút sức mạnh phản kháng nào, sao lại như vậy?

Hắn mạnh đến mức nào?

Lục Nhĩ Mi Hầu ngoan ngoãn rồi!

Đại Vũ cầm Định Hải Thần Châm đo đạc độ sâu của các dòng sông mới, chế định quy tắc, chỗ nào cần lấp, chỗ nào cần đào.

Thế là, các dòng sông mới bắt đầu được thi công, vô số Nhân tộc cùng nhau ra tay, mở ra một công trình vĩ đại trong Hồng Hoang.

Đại Vũ trả lại Định Hải Thần Châm, lại nói với Lâm Phàm: "Sư tôn, trong lòng các con sông lớn, có vô số ngọn núi, dùng sức người khai phá quá chậm, vì để nhanh chóng khơi thông hồng thủy, xin sư tôn ban hạ pháp khí, để đệ tử nhanh chóng bổ đôi núi đá!" "Ừm!" Lâm Phàm vung tay một cái, từ trong tay Lâm Tiểu Huyền lấy một cây búa đen sì, đưa cho Đại Vũ nói: "Đây là cực phẩm hậu thiên linh bảo, Tiểu Khai Thiên Phủ, dùng búa này khai phá đường thủy, là thích hợp nhất." Năm xưa Lục Nhĩ Mi Hầu đánh bại Hình Thiên, Lâm Phàm lệnh cho Hình Thiên vào địa phủ, thu được một đôi vũ khí Can Thích của Hình Thiên, lại đem Can Thích hỗn hợp với thiên tài địa bảo luyện chế thành cực phẩm hậu thiên linh bảo Tiểu Khai Thiên Phủ, ban cho nhị đệ tử Huyền Quy.

Đại Vũ được Tiểu Khai Thiên Phủ, dẫn dắt Nhân tộc khai phá đường thủy, một khi gặp núi lớn ngăn cản, liền thi triển Khai Thiên Phủ khai phá, đường thủy nhờ đó được thông suốt.

Đại Vũ trị thủy, trước sau, mười ba năm!

Mười ba năm sau, thủy mạch Hồng Hoang được thông suốt, thẳng đến Đông Hải.

Vô số hồng thủy Hồng Hoang trút xuống, chảy vào Đông Hải.

Nhân tộc trị lý hồng thủy thành công, trời cao giáng xuống vô biên công đức, trong đó bảy thành rơi vào trên người Đại Vũ, khiến ông

trong nháy mắt trở thành Chuẩn Thánh.

Đại Vũ trị thủy, mười ba năm thành công.

Dưới sự gia trì của vô lượng công đức, Đại Vũ cũng trở thành Chuẩn Thánh.

Cùng lúc đó, Lâm Phàm lệnh cho Lục Nhĩ Mi Hầu và Lâm Tiểu Huyền hai người đến núi Đồng Bách, chém hết đám tàn dư Yêu tộc.

Từ đó, thế lực Yêu tộc càng thêm mỏng manh, đại năng đều bị diệt sạch, ngay cả Thái Ất Kim Tiên cũng khó tìm thấy.

Yêu tộc ở Hồng Hoang, chỉ có thể trốn trong bóng tối mà sống qua ngày.

Đại Vũ trị thủy thành công, trở về Ngu Đô.

Nhân tộc Cộng chủ của Ngu Đô là Đế Thuấn, thấy Đại Vũ trị thủy thành công, Thuấn cũng rất vui mừng, bởi vì khí vận Nhân tộc, cuối cùng cũng đã quay trở lại.

Đế Thuấn công đức viên mãn, Huyền Đô lấy ra một đoạn Hồng Mông Tử Khí ngắn, Đế Thuấn dùng tử khí ký thác khí vận Nhân tộc, công đức viên mãn, liền ở trên Phong Thiền Đài ở nam giao Ngu Đô, truyền lại ngôi vị Nhân tộc Cộng chủ cho Đại Vũ, và dùng Không Động Ấn lập Đại Vũ làm Nhân tộc Cộng chủ đời tiếp theo, được Thiên Đạo và chư thiên Thánh nhân công nhận.

Đại Vũ trở thành Nhân tộc Cộng chủ, Đế Thuấn giao Không Động Ấn cho Đại Vũ, sau đó vào trong Hỏa Vân Động, từ đó cùng các tiên bối khác tu hành trong Hỏa Vân Động, trấn áp khí vận Nhân tộc.

Sau khi Đại Vũ lên ngôi, đã mở ra thời kỳ trị vì cuối cùng của Ngũ Đế.

Công tích chủ yếu của Đại Vũ là ở việc trị thủy.

Nhưng trị thủy, không phải là toàn bộ công tích của Đại Vũ.

Nhân tộc từ khi Thương Hiệt tạo chữ đã bắt đầu xuất hiện văn minh thực sự, đến Thiên Hoàng Phục Hy bắt đầu đi theo hướng quốc gia, Hiên Viên Hoàng Đế chinh phạt bốn phương, chư hầu bốn phương đều quy phục, đều phục tùng Nhân tộc Cộng chủ ở Trần Đô và Ngu Đô.

Nhưng, sau khi Hiên Viên tại vị mười vạn năm, rồi đến Ngũ Đế lần lượt thay đổi, không chỉ Nhân tộc Cộng chủ thay đổi, quốc quân của các chư hầu cũng đã truyền qua vô số đời, càng có không ít Nhân tộc lần lượt tiếp nhận giáo nghĩa của Xiển giáo, Tiệt giáo, Nhân giáo thậm chí là Tây phương giáo.

Giáo nghĩa khác nhau, phân hóa khác biệt, cũng có mâu thuẫn.

Giữa các chư hầu thường xuyên chinh phạt lẫn nhau, từ ban đầu hùng bá một phương, dần dần diễn biến thành sau này thôn tính sáp nhập.

Ban đầu khi Hiên Viên chinh phạt, thiên hạ Hồng Hoang có tám trăm vạn chư hầu, cho nên có tám trăm vạn quốc quân.

Khi Hiên Viên chinh phạt, đã diệt vô số nước, nhưng sau khi trở thành Nhân tộc Cộng chủ, lại tân phong vô số công thần làm chư hầu, cho nên thời Hiên Viên, số lượng chư hầu về cơ bản cũng là tám trăm vạn.

Nhưng tám trăm vạn chư hầu này, đều là thân binh trực hệ của Hiên Viên, đối với Hiên Viên, vị Nhân tộc Cộng chủ này, luôn tuân theo mệnh lệnh.

Sau thời Hiên Viên, lực ngưng tụ của các chư hầu dần dần suy giảm, sau đó bắt đầu thôn tính sáp nhập.

Chương 261

Đến thời Đại Vũ trị vì, tám trăm vạn chư hầu thiên hạ, lại chỉ còn có vài vạn.

Số lượng chư hầu giảm đi, nhưng thực lực của từng chư hầu lại mạnh lên.

Có một số chư hầu sau khi mạnh lên, bắt đầu dần dần không phục tùng sự điều phối của Ngu Đô.

Bề ngoài thần phục Nhân tộc Cộng chủ, nhưng ngấm ngầm lại đang thôn tính thiên hạ, hợp nhất địa bàn.

Tình hình này, Đại Vũ đã hỏi sư tôn Lâm Phàm xin được binh thư năm xưa là 《Cửu Thiên Huyền Binh Lục》, bộ binh pháp này, là do khí vận Nhân tộc ứng vận mà sinh ra, đã được Hiên Viên Hoàng Đế vận dụng đến cực hạn.

Đại Vũ nghiên cứu binh thư, tái lập quân đội của Hiên Viên, bắt đầu chinh phạt chư hầu.

Trong hơn ngàn năm, Đại Vũ từ đông sang tây, từ bắc xuống nam, đã bình định thiên hạ, những kẻ không phục đều bị giết sạch.

Sau khi chinh phạt bốn phương, Đại Vũ lệnh cho người vẽ bản đồ, chia thiên hạ thành Cửu Châu, lần lượt là: Ký Châu, Duyện Châu, Thanh Châu, Từ Châu, Dương Châu, Kinh Châu, Dự Châu, Lương Châu và Ung Châu.

Sau khi chinh phục chư hầu thiên hạ, để thể hiện uy nhiếp của triều đình, ông ra lệnh cho các chư hầu mỗi năm đều phải đến triều đình Ngu Đô tiến cống, cống hiến ngựa tốt, dũng sĩ, khoáng sản, vải vóc, đặc sản, vàng sắt và các vật phẩm khác.

Nếu chư hầu nào không tuân lệnh, trực tiếp xóa sổ.

Thế là, chư hầu thiên hạ kinh hãi, lũ lượt đến triều đình tiến cống.

Quyền lực của Nhân tộc Cộng chủ, so với thời Hiên Viên tại vị, còn lớn hơn.

Đại Vũ lấy vàng sắt do chư hầu bốn phương tiến cống, chiêu mộ những thợ thủ công tài giỏi trong thiên hạ, chế tạo thành chín cái đỉnh lớn.

Chín cái đỉnh lớn có hình dạng khác nhau, có vuông có dài, có tròn có dẹt.

Cửu Đỉnh đều có tên riêng, là: Ký Châu Đỉnh, Duyện Châu Đỉnh, Thanh Châu Đỉnh, Từ Châu Đỉnh, Dương Châu Đỉnh, Kinh Châu Đỉnh, Dự Châu Đỉnh, Lương Châu Đỉnh và Ung Châu Đỉnh.

Trên mỗi đỉnh, đều khắc họa núi sông địa lý, phong tục nhân vật, cũng như lịch sử quá khứ của mỗi châu.

Cửu Đỉnh hoàn thành, Thiên Đạo giáng xuống công đức.

Công đức chia làm mười phần, trong đó ba thành rơi vào trong cơ thể Đại Vũ, bảy thành khí vận rơi vào trên Cửu Đỉnh.

Cửu Đỉnh ong ong kêu vang, dưới sự gia trì của công đức, trở thành hậu thiên công đức linh bảo.

Cửu Đỉnh, mỗi một cái đều là thượng phẩm hậu thiên công đức linh bảo.

Nhưng khi Cửu Đỉnh hợp nhất, liền là cực phẩm hậu thiên công đức linh bảo, sở hữu công năng phòng ngự vô biên, lực phòng ngự của nó có thể sánh ngang với Tứ Đại Liên Đài, Ngũ Phương Kỳ năm xưa.

Hơn nữa, Cửu Đỉnh còn có công năng trấn áp khí vận Nhân tộc,

nếu Nhân Hoàng dùng khí vận Nhân tộc gia trì, lực phòng ngự của nó thậm chí có thể vượt qua cấp bậc cực phẩm.

Cửu Đỉnh được đặt ở chín phương của Trần Đô, trấn áp khí vận Nhân tộc, đồng thời cũng là biểu tượng của quyền hành Thiên tử.

Đại Vũ công thành, trị vì chín ngàn năm.

Chín ngàn năm sau, công đức viên mãn, dùng sợi Hồng Mông Tử Khí cuối cùng ký thác khí vận Nhân tộc, Đại Vũ trở thành Á Thánh quả vị.

Đồng thời, ở nam giao Ngu Đô lập Phong Thiền Đài, mời chư thiên đại năng đến, theo thông lệ trước đây, truyền lại ngôi vị Nhân tộc Cộng chủ cho hiền thần lúc bấy giờ là Bá Ích.

Nhưng, chư thiên Thánh nhân, cũng như chư thiên đại năng, lại không có một ai đến.

Đại Vũ bất đắc dĩ, chỉ đành lấy ra Không Động Ấn, muốn lập Bá Ích làm Nhân tộc Cộng chủ, nhưng chuyện kỳ lạ lại xảy ra.

Không Động Ấn kia không chịu sự khống chế của Đại Vũ, hóa thành một đạo lưu quang bay đi, vào trong Hỗn Độn.

Một lát sau, phân thân của sư tôn Đại Vũ, Lâm Phàm, nói với Đại Vũ: "Tam Hoàng Ngũ Đế đã viên mãn, sứ mệnh của Không Động Ấn đã hết, quay về với Thánh nhân.

Đại Vũ, hiện nay ngươi công đức viên mãn, phải theo lệ cũ, vào Hỏa Vân Động trấn áp khí vận Nhân tộc, từ nay không được ra khỏi động nửa bước." "Vâng!" Đại Vũ vào Hỏa Vân Động. … Sau Đại Vũ, Bá Ích kế vị làm Nhân tộc Cộng chủ.

Nhưng lại có người nghi ngờ tính hợp pháp của Bá Ích.

Thứ nhất, theo thông lệ trước đây, tất cả các Nhân tộc Cộng chủ,

bất luận là Tam Hoàng Ngũ Đế, đều có tiên nhân Tam giáo làm Đế sư, dạy dỗ Nhân Hoàng trị lý thiên hạ.

Nhưng Bá Ích không có!

Thứ hai, Tam Hoàng Ngũ Đế, đều có Hồng Mông Tử Khí, Bá Ích không có.

Cuối cùng, Bát Đế của Nhân tộc, đều có Không Động Ấn chính vị phế lập, Bá Ích không có.

Hai điều đầu tiên có thể bỏ qua, nhưng điều cuối cùng, Không Động Ấn chính vị Nhân Hoàng, lại là thể hiện ý chí của Thiên Đạo, là sự công nhận của trời đối với thiên tử nhân gian, không thể thiếu được.

Thế là, các đại thần ở Ngu Đô nhất trí phản đối, đuổi Bá Ích khỏi ngôi vị Nhân tộc Cộng chủ, lại lập Khải, người tương đối hiền năng, làm Nhân tộc Cộng chủ.

Khải là con trai của Đại Vũ, khi Đại Vũ làm Nhân Hoàng, đã trợ giúp Đại Vũ trị lý thiên hạ, cho nên Khải không chỉ có năng lực, mà còn có mối quan hệ rộng rãi.

Khải đăng cơ, trở thành Nhân tộc Cộng chủ, nhưng giống như Bá Ích, không có Hồng Mông Tử Khí, không có Đế sư, không có Không Động Ấn phế lập.

Nhưng những điều đó đều không quan trọng, bởi vì có người ủng hộ.

Khải đăng cơ, trở thành Nhân tộc Cộng chủ mới, được bách tính thiên hạ và triều đình ủng hộ.

Nhưng Khải không có Đế sư dạy dỗ, càng không hiểu đạo tu hành, cũng không có thiên phú tu hành.

Cho nên, so với Tam Hoàng Ngũ Đế, Khải không có tuổi thọ dài, chỉ là thân thể cường tráng, hơn người thường mà thôi.

Tuổi thọ của phàm nhân bình thường ước chừng trăm năm.

Khải tuy không hiểu pháp tu hành, không thể tu hành, nhưng triều đình và các đại năng Nhân tộc cũng có một số thiên tài địa bảo, giúp tuổi thọ của ông miễn cưỡng duy trì được ba đến năm trăm năm.

Mấy trăm năm sau, Khải sắp chết, cho nên đã kiến lập nhà Hạ, và quy định, từ nay về sau, ngôi vị Nhân tộc Cộng chủ chỉ có thể truyền trong con cháu của mình, thế là ông liền truyền ngôi cho con trai.

Con con cháu cháu vô cùng tận.

Từ đó, Nhân tộc từ "công thiên hạ" biến thành "gia thiên hạ", chế độ thiện nhượng biến thành chế độ thế tập.

Hậu duệ của Khải đời đời đều là Nhân Hoàng, nhưng giống như Khải, từng người một cũng đều không có Đế sư, không thể tu luyện, không được Thiên Đạo công nhận, cho nên tuổi thọ của họ không bằng Khải.

Đến cuối cùng, đã không khác gì người bình thường. … Nhà Hạ được thành lập, đế vị được truyền trong gia tộc của Hạ Khải.

Nhân tộc sinh sôi nảy nở, những nhân khẩu bị thiếu hụt trong trận hồng thủy, cũng dần dần được bổ sung trở lại.

Nhân tộc, và cả Hồng Hoang trong một khoảng thời gian đều không có chuyện lớn gì xảy ra, bình ổn hòa bình.

Nhưng, trong U Minh Huyết Hải, lại xuất hiện một chuyện phiền toái.

Nguyên là, trong U Minh Huyết Hải đã thai nghén ra một sinh linh, lúc ban đầu ẩn nấp khí tức, không ai biết, đến khi hóa hình cũng chỉ có

tu vi Thái Ất Kim Tiên.

Sinh linh này là sinh linh tiên thiên, mọc hai đôi cánh, có một cái vòi dài, giỏi nhất là hút máu tươi của sinh linh.

Sinh linh trong Huyết Hải, chỉ có tộc A Tu La của U Minh Huyết Hải.

Chương 262

Thế là, sinh linh tiên thiên này liền lén lút tiến vào tộc A Tu La, thường chỉ một cái há miệng, có thể hút sạch tinh huyết của người A Tu La, lén lút giết chết mấy vạn người A Tu La, tu vi của sinh linh này đại tiến, trở thành Đại La Kim Tiên.

Đại La Kim Tiên nhảy ra khỏi dòng sông thời gian, lập tức bị lão đại của U Minh Huyết Hải, Minh Hà giáo tổ, phát hiện.

Minh Hà tuy không phải Thánh nhân, cũng không phải Á Thánh, nhưng dù sao cũng là đại năng đã tồn tại vô số năm, bấm tay tính một quẻ, biết được tiền nhân hậu quả, phát hiện sinh linh tiên thiên này đã hút máu của mấy vạn người A Tu La, lập tức đại nộ.

Minh Hà dựa vào uy năng tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong, trực tiếp trấn áp con muỗi đó.

Con muỗi tự xưng là "Văn Đạo Nhân", tuy chỉ có tu vi Đại La Kim Tiên, nhưng cũng là sinh linh được thai nghén trong Huyết Hải, thuộc chủng loại hung thú thượng cổ, sở hữu một thần thông cực kỳ cường đại, có thể hóa thành vô số con muỗi.

Tự nhiên đánh không lại Minh Hà, nhưng Minh Hà cũng không giết được nó.

Một khi ra tay, Văn Đạo Nhân sau khi chết sẽ hóa thành vô số con muỗi bay vào Huyết Hải, chỉ cần có một con muỗi không chết, liền có thể mượn sức mạnh của Huyết Hải để tái sinh.

Điều khiến người ta kinh ngạc là, sau khi tái sinh, tu vi và bản nguyên của Văn Đạo Nhân không hề tổn hại.

Văn Đạo Nhân hận Minh Hà ức hiếp, nhưng lại không thể đối

kháng với Minh Hà, liền chuyển sự tức giận lên tộc A Tu La của Minh Hà.

Lần này hắn công khai tiến vào tộc A Tu La, một hơi hút sạch mười vạn A Tu La.

Minh Hà đại nộ, lại chiến với Văn Đạo Nhân.

Đáng tiếc, tuy Minh Hà chỉ cần một ngón tay có thể trấn áp, nhưng lại không giết được.

Cứ qua lại như vậy, lại chết không ít tộc nhân.

Minh Hà đau đầu muốn nổ tung, quay về Địa phủ tìm Thánh nhân Hậu Thổ, kết quả bà đang tham ngộ luân hồi đại đạo, ở thời điểm quan trọng nhất, Minh Hà cũng không dám làm phiền.

Ngoài Hậu Thổ ra, Minh Hà lại tìm Huyền Minh, Thường Nga và các đại năng Địa phủ khác đến thu phục Văn Đạo Nhân.

Kết quả, toàn bộ thất bại.

Huyền Minh nói: "Minh Hà, ngươi có thể trừ được nghiệt súc này, e rằng chỉ có Thánh nhân.

Nhưng lúc này Hậu Thổ Thánh nhân đang bế quan không ra, chỉ có thể đi tìm các Thánh nhân khác!" "Các Thánh nhân khác?" Sắc mặt Minh Hà lập tức trở nên khổ sở.

Tam Thanh, Nhị Thánh, Nữ Oa.

Những người này lão tử cũng không mời nổi, Lâm Phàm thì tương đối quen thuộc, nhưng Minh Hà sợ, nếu mạo muội đi làm phiền, để Thánh nhân đường đường đi đối phó với một Đại La Kim Tiên nhỏ bé, Thánh nhân có khi nào một chưởng đập chết mình không.

"Huyền Minh tỷ tỷ…" Sắc mặt Minh Hà khổ sở: "Ngài nói một tiếng với Thánh nhân đi, ta nào dám gõ cửa nhà Thánh nhân chứ?"

“Thực ra…” Đôi mắt Thường Nga chợt động, nói: “Minh Hà đạo hữu, cũng không nhất thiết phải đi tìm Thánh nhân.

Ta biết một người, có lẽ có thể thu phục được tên này!” “Ai?” “Phó Giáo chủ Tiệt giáo!” Đôi mắt Minh Hà chợt sáng lên.

Phó Giáo chủ Tiệt giáo Phạm Lâm, những năm gần đây đã tạo dựng được danh tiếng rất lớn ở Hồng Hoang, nghe đồn pháp lực vô biên, ngay cả Bắc Hải Côn Bằng cũng phải chịu thiệt trong tay hắn, Phó Giáo chủ thậm chí có thể một tay trấn áp Nhiên Đăng.

Vậy thì… Minh Hà thầm tính toán, thần thông của Phó Giáo chủ, phải ở trên mình.

“Thôi được!” Minh Hà nói: “Phạm Lâm, ta cũng đã ngưỡng mộ từ lâu, hôm nay liền đi xem thử, thuận tiện kết giao một phen!” Nói xong, Minh Hà trực tiếp xé rách không gian, đã đến trên Đông Hải.

Đảo Kim Ngao, Minh Hà nói: “U Minh Huyết Hải Minh Hà, cầu kiến Phó Giáo chủ Tiệt giáo Phạm Lâm đạo hữu, xin ra gặp mặt!” Lâm Phàm và Phạm Lâm, vốn là một thể.

Tuy có sự khác biệt giữa bản tôn và phân thân, nhưng ý thức lại là một thể.

Phân thân cười một tiếng, vung tay một cái mở trận pháp bên ngoài đạo trường, xuất hiện trước mặt Minh Hà.

“Kiến Phạm đạo hữu!” Minh Hà từ trên người phân thân của Lâm Phàm, cảm nhận được một cỗ khí tức chưa từng cảm nhận qua, tuy không mạnh bằng Thánh nhân, nhưng cũng vượt xa khả năng đối địch của mình.

“Ừm!” Lâm Phàm nói: “Đi thôi!” “A?” Minh Hà ngẩn ra: Ta còn chưa nói gì, sao ngươi biết ta muốn làm gì?

Minh Hà đang định mở miệng hỏi, lại phát hiện không gian xung

quanh hơi động, khi ánh mắt chuyển động lần nữa, đã thấy U Minh Huyết Hải ở bên dưới. …Thần thông thủ đoạn này, đã không kém Thánh nhân là bao.

Minh Hà kinh ngạc đến rớt cả cằm.

"Nghiệt súc, còn không ra!" Giọng nói của Lâm Phàm thản nhiên truyền ra, vang vọng trong U Minh Huyết Hải.

Khoảnh khắc tiếp theo, một con muỗi đen lớn từ trong Huyết Hải bay ra, một hơi thở sau đã đứng trong hư không, bộ dạng xấu xí nhìn Lâm Phàm một cái, nói: "Ồ, lại đến một tên phế vật, mới Chuẩn Thánh sơ kỳ, làm gì được ta?" "Chết, phải không?" Lâm Phàm thản nhiên nói: "Bản tọa hôm nay tâm tình tốt, có thể thỏa mãn ngươi!" "Tìm chết!" Văn Đạo Nhân đại nộ, vung tay một cái, vô số phù văn màu đen bay ra, tấn công về phía Lâm Phàm, chính là Sát Lục chi đạo.

"Xem ra ngươi ở U Minh Huyết Hải, cũng có duyên với Sát Lục a!" Lâm Phàm vừa nói, vừa vung tay, vô tận pháp lực tuôn ra, không gian chu thiên chấn động, cấm cố không gian, phong tỏa thời gian.

Khoảnh khắc tiếp theo!

Một quả cầu thủy tinh liền bị thu vào trong tay.

Chưởng trung thế giới!

"Bản tọa tâm tình tốt, hỏi lại một lần nữa, ngươi muốn chết?" Lâm Phàm từ trên cao nhìn xuống, nhìn vào lòng bàn tay.

"Chết?" Lâm Phàm nhìn Văn Đạo Nhân trong lòng bàn tay.

Văn Đạo Nhân lúc này mới biết đã gặp phải cao thủ, không thể chống cự.

Người ta chỉ cần đưa tay ra là đã trấn áp hoàn toàn, chống cự ư?

Chống cự thế nào được?

“Tha mạng, xin đại thần tha mạng, ta biết sai rồi, ta biết sai rồi!” Văn Đạo Nhân quỳ trong lòng bàn tay, nói với Lâm Phàm: “Hay là, ta đầu hàng, ta có thể làm đệ tử của ngài, ngài xem, căn nguyên của ta không tệ đâu!” “Căn nguyên quả thực không tệ!” Lâm Phàm nhìn Văn Đạo Nhân, mỉm cười nói: “Chỉ tiếc là tướng mạo quá xấu xí, sẽ làm ô nhục môn đình của ta.” “...” Văn Đạo Nhân không từ bỏ, nói: “Không làm đệ tử của đại thần được, tại hạ nguyện ý hầu hạ ngài, trở thành nô bộc cũng được?” “Xấu quá!” Lâm Phàm lắc đầu, không đồng ý: “Chết đi nhé?” “Ta...” Văn Đạo Nhân gần như muốn khóc.

Loanh quanh một hồi, cuối cùng vẫn phải chết?

Ta không cam tâm, ta đường đường là huyết mạch hung thú thượng cổ, thiên phú dị bẩm, sao có thể chết yểu thế này?

“Tha mạng ạ, đại thần tha mạng, ta thật sự biết sai rồi, nếu có thể tha cho ta một mạng, tại hạ đều nghe theo ngài...” Lâm Phàm nhìn về phía Minh Hà.

Minh Hà vội chắp tay nói: “Tất cả tùy đạo hữu xử trí!” “Thôi được!” Lâm Phàm nhìn Văn Đạo Nhân từ trên xuống dưới, nói: “Nể tình ngươi có lòng hối cải, tha cho ngươi một mạng.

Trong Địa Phủ có Lục Đạo Luân Hồi, có Vô Gian Địa Ngục.

Hiện nay Lục Đạo Luân Hồi đều có người trấn thủ, mỗi người một chức, chỉ có Vô Gian Địa Ngục thiếu một người.

Tướng mạo ngươi xấu xí hung ác, pháp lực cũng được, vậy đến Vô Gian Địa Ngục làm người trấn thủ đi, từ nay về sau, vĩnh viễn không được ra ngoài, có đồng ý không?” Trong Địa Phủ vốn không có Vô Gian Địa Ngục.

Chỉ có Địa Ngục Đạo trong Lục Đạo, và trong Địa Ngục Đạo có mười tám tầng địa ngục.

Nhưng sau đại chiến Vu Yêu, vô số hồn phách sinh linh Yêu tộc bay vào Địa Phủ, Hậu Thổ vì để trừng phạt Yêu tộc, công báo tư thù, nên đã lập ra một Vô Gian Địa Ngục trong Địa Phủ, chuyên dùng để giam giữ hồn phách Yêu tộc, một khi đã vào Vô Gian Địa Ngục, vĩnh thế không được siêu sinh.

Vì vậy, những hồn phách Yêu tộc đó ngày ngày chịu khổ trong địa ngục, suốt mấy vạn năm.

Chuyện này, Minh Hà lòng dạ biết rõ, nhưng Văn Đạo Nhân lại không hiểu gì, nghe có thể giữ được mạng, vội vàng quỳ xuống đất dập đầu, nói: "Nguyện ý, nguyện ý, ta nguyện ý, chỉ cần tha cho ta một mạng, ta đều nguyện ý!" "Vậy thì tốt!" Lâm Phàm phất tay, đưa Văn Đạo Nhân vào Vô Gian Địa Ngục trong Địa Phủ. ...

Chuyện ở U Minh Huyết Hải đã được giải quyết, Hồng Hoang lại một thời gian yên bình.

Mười nghìn năm sau, vào một ngày nọ.

Chương 263

Núi Côn Luân, trong Ngọc Hư Cung, Thánh Nhân Nguyên Thủy Thiên Tôn bỗng mở thiên mục, trong đó nhật nguyệt tinh thần lấp lánh, vũ trụ vô tận diễn sinh, ông bấm ngón tay tính toán, kim khẩu phán: "Quảng Thành Tử." Thánh ngôn vừa thốt ra, vang vọng khắp Hồng Hoang, dù Quảng Thành Tử ở đâu cũng có thể nghe thấy thanh âm của Nguyên Thủy.

Một hơi thở sau, Quảng Thành Tử đã đáp xuống đạo trường của Thánh Nhân: "Kính chào Sư tôn!" "Ừm!" Nguyên Thủy gật đầu, nói: "Nay ngươi đã Chuẩn Thánh viên mãn, thật đáng mừng." "Đều là nhờ Sư tôn tài bồi!" Quảng Thành Tử vui vẻ hành lễ với Nguyên Thủy.

Quảng Thành Tử là đệ tử của Thánh Nhân, lại là đệ tử được Nguyên Thủy Thiên Tôn yêu quý nhất, không chỉ tu vi thông thiên đạt tới Chuẩn Thánh viên mãn, trong tay còn có hậu thiên linh bảo Phiên Thiên Ấn, lại liên tục đảm nhiệm vị trí Đế sư của ba vị Nhân tộc Cộng chủ là Chuyên Húc, Đế Cốc, Đường Nghiêu, thu được công đức vô lượng.

Một phần công đức này được luyện hóa thành tu vi, phần còn lại toàn bộ đều dùng để tế luyện Phiên Thiên Ấn.

Phiên Thiên Ấn vốn do xương sống Bàn Cổ hóa thành, nay được thiên đạo công đức tế luyện, uy lực cực kỳ mạnh mẽ, Chuẩn Thánh bình thường mà bị nện trúng cũng phải lột một lớp da.

Vật này dùng công đức tế luyện, giết người không dính nhân quả.

Vì vậy, Quảng Thành Tử bây giờ, về chiến lực và uy vọng, đã không thua kém gì những đại năng Chuẩn Thánh lão làng trong Hồng Hoang.

“Vi sư hỏi ngươi, môn hạ của ngươi có phải đã thu một đệ tử tên là Dương Thiên Hữu không?” Nguyên Thủy nhìn Quảng Thành Tử hỏi.

Quảng Thành Tử giật mình, vội chắp tay: “Dương Thiên Hữu là đệ tử ký danh của con, thuộc hàng đệ tử đời thứ ba của Xiển Giáo, nhưng... người này căn nguyên bình thường, tư chất không tốt...” “Cứ nói thẳng, không sao!” “Vâng!” Quảng Thành Tử nói: “Sư tôn thứ tội, năm đó đệ tử thấy hắn là người của Nhân tộc, lại thành tâm quy thuận Xiển Giáo ta, nên mới thu nhận.

Không ngờ người này không chỉ căn nguyên tư chất kém cỏi, mà còn là kẻ mồm mép khéo léo, giỏi a dua nịnh hót, mặt dày mày dạn, không được đệ tử yêu thích.

Đệ tử truyền cho hắn một bộ pháp quyết bình thường rồi để hắn tự đi tu hành, đến nay chưa thấy bóng dáng.” “Ừm!” Nguyên Thủy cười nói: “Ha ha... trời sinh vạn vật, mỗi vật đều có chỗ dùng.

Dương Thiên Hữu tuy có nhiều khuyết điểm như vậy, nhưng nếu dùng tốt, chưa chắc không thể trở thành một quân cờ hay.

Gọi hắn đến đây, vi sư có việc quan trọng cần hắn đi làm!” “Vâng!” Vài hơi thở sau, Quảng Thành Tử đã bắt Dương Thiên Hữu đến, ném vào giữa đạo trường của Nguyên Thủy.

Nguyên Thủy liếc mắt một cái, đã nhìn thấu tâm tính của hắn, thầm nghĩ lời của Quảng Thành Tử cũng không sai.

“Dương Thiên Hữu, ra mắt Thánh Nhân sư tổ!” Dương Thiên Hữu sau khi nhìn thấy pháp thân của Nguyên Thủy, kích động không lời nào tả xiết: “Sư tổ uy chấn Hồng Hoang, công đức che trời đất...” Dương Thiên Hữu tuôn ra một tràng nịnh bợ.

Nguyên Thủy phất tay, nói: “Thôi, không cần nịnh hót, lần này có

một cơ duyên dành cho ngươi, nếu nắm bắt tốt, sẽ có tiền đồ vô lượng." "Cơ duyên?" Dương Thiên Hữu trong lòng khẽ động.

Nguyên Thủy nói: "Bản tọa bấm ngón tay tính toán, em gái của Thiên Đế trên Thiên Đình là Dao Cơ tư tình phàm trần, sẽ có một đoạn nhân duyên với ngươi.

Ngươi phải nắm chắc lấy, không được để lỡ.

Mối nhân duyên này không chỉ quan hệ đến tiền đồ của ngươi, mà còn quan hệ đến vận khí hưng suy của Xiển Giáo ta, hãy ghi nhớ, ghi nhớ!" "Vâng!" Dương Thiên Hữu trong lòng vui sướng.

Em gái của Hạo Thiên?

Công chúa trên trời?

Vậy sau này ta chẳng phải là anh vợ của Thiên Đế sao, thế thì sau này ta đi lại trong Hồng Hoang, ai dám bắt nạt ta?

Nghĩ đến đây, Dương Thiên Hữu trong lòng vô cùng kích động.

Phía trên, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại nói: "Bản tọa tính ra, nơi Dao Cơ tư phàm hạ giới là trên núi Đào Sơn, ngươi hãy đến đó chờ.

Dao Cơ vốn là trưởng nữ của Viêm Đế, tính tình ôn hòa, chưa trải sự đời, ngươi phải nhớ, vạn sự cơ duyên đều xem ở một chữ duyên, có thể dỗ ngon dỗ ngọt, nhưng không được dùng vũ lực, nếu không thì Xiển Giáo ta cũng không bảo vệ được ngươi đâu!" "Vâng!" "Đi đi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn phất tay áo, pháp lực từ trong tay áo bay ra, bao bọc lấy thân thể Dương Thiên Hữu, trong nháy mắt truyền tống hắn đến núi Đào Sơn.

Đào Sơn, nằm ở phía bắc của Bất Chu Sơn khi xưa, là một nơi tươi đẹp, núi non hùng vĩ, trên đó mọc đầy cây đào, hoa đào nở rộ quanh năm, đỏ thắm như máu.

Dương Thiên Hữu đáp xuống núi Đào Sơn, bắt đầu cuộc chờ đợi dài đằng đẵng.

Nhưng Dương Thiên Hữu cũng không vội, tuy tư chất căn nguyên thấp kém, nhưng dù sao cũng là đệ tử đời thứ ba của Thánh Nhân, tu hành vô số năm, nay cũng đã là Kim Tiên.

Đã nhảy ra khỏi dòng sông vận mệnh, không còn bận tâm đến thời gian!

Sau khi tu vi đạt đến Kim Tiên, có thể nhảy ra khỏi dòng sông vận mệnh, từ đó tuổi thọ vô tận, nếu biết ẩn mình, có thể sống rất lâu.

Vì vậy, Dương Thiên Hữu một mình nằm trên núi Đào Sơn, chậm rãi chờ đợi Dao Cơ hạ phàm. ...

Nói về Thiên Đình!

Dao Cơ là em gái kết nghĩa của Thiên Đế Hạo Thiên.

Thực ra Dao Cơ là ai?

Nàng là trưởng nữ của Viêm Đế, chị gái của Viêm Cư và Nữ Oa.

Năm đó vì tư chất tốt nên được phân thân của Lâm Phàm dẫn lên Thiên Đình, quen biết Hạo Thiên, mới được Hạo Thiên sắc phong làm em gái kết nghĩa, công chúa Dao Cơ của Thiên Đình.

Thiên Đình ngày nay không phải là nơi tốt đẹp gì.

Bởi vì thế lực của Hạo Thiên yếu, lại không có uy vọng, tuy được Lâm Phàm và Hồng Quân hai người liên thủ đẩy lên ngôi vị Thiên Đế, nhưng kẻ không mạnh thì vĩnh viễn không mạnh.

Vì Hạo Thiên không mạnh, nên Thiên Đình ngoài một vài thiên binh thiên tướng ra, những tán tu đảm nhận chức vụ, những đại năng thực sự, không một ai coi Thiên Đình ra gì.

Thiên Đình lại rộng lớn vô biên, có tới ba mươi ba tầng trời, khiến

cho Thiên Đình vô cùng lạnh lẽo.

Hạo Thiên không quản lý được Hồng Hoang, nhưng Thiên Đình lại nằm trong tầm kiểm soát của hắn.

Để quản lý Thiên Đình tốt hơn, thể hiện uy nghiêm của Thiên Đế, sau khi Hình Thiên vũ can xích thượng thiên đình, Hạo Thiên đã đặt ra một loạt quy tắc cho Thiên Đình.

Trong đó có một điều, cấm người trên Thiên Đình tự ý xuống Hồng Hoang, cũng cấm người ở Hồng Hoang tự ý lên Thiên Đình.

Nhưng Dao Cơ là ai, nàng là con gái của Viêm Đế.

Lúc nhỏ sống ở nhân gian, sau khi lên Thiên Đình, mỗi ngày đều cùng Đế hậu Dao Trì quản lý lục cung.

Nhưng Dao Trì vừa bế quan, nàng không có việc gì làm, ngay cả một người để nói chuyện cũng không có.

Cô đơn, trống rỗng, lạnh lẽo!

Việc mỗi ngày của Dao Cơ là xem TV từ sáng đến tối.

TV ở đâu ra?

Hạo Thiên Kính!

Đúng vậy, Hạo Thiên Kính là bảo vật mà Hồng Quân đặc biệt chế tạo cho Hạo Thiên.

Đừng xem nó chỉ là tiên thiên linh bảo, nhưng lại có thể quan sát toàn bộ Hồng Hoang trừ đạo trường của các Thánh Nhân ra, bất kể là trên Cửu Trọng Thiên hay dưới Cửu U Địa Phủ.

Dao Cơ ngày nào cũng cầm Hạo Thiên Kính xem TV, lén nhìn trộm nhân gian.

Phàm nhân ở nhân gian, tính mệnh ngắn ngủi, một đời chỉ có trăm

năm vội vã.

Nhưng, sinh mệnh của phàm nhân tuy ngắn ngủi, nhưng cuộc sống của họ lại vô cùng đặc sắc.

Có sinh lão bệnh tử, có yêu hận ly biệt.

Chương 264

Có trung thần tử nghĩa, có thành vong hưng suy.

Dao Cơ bị những điều ở nhân gian thu hút, bèn quyết định hạ giới du ngoạn một phen.

Một là để giết thời gian nhàm chán.

Hai là để du ngoạn Hồng Hoang, lắng đọng cảm ngộ và tu vi, chuẩn bị cho đại đạo sau này.

Thế là, Dao Cơ để Hạo Thiên Kính lại trong cung, rồi lén lút trốn ra ngoài.

Thiên tướng gác Nam Thiên Môn vốn định tra hỏi, nhưng vừa thấy là Dao Cơ, liền cho qua.

Dao Cơ một mặt là em gái của Hạo Thiên, mặt khác là con gái của Á Thánh Viêm Đế, ai dám cản trở?

Thế là, Dao Cơ thuận lợi lừa được thiên tướng gác Nam Thiên Môn, bay thẳng vào Hồng Hoang, không nghiêng không lệch, vừa vặn đáp xuống núi Đào Sơn.

Đào Sơn là một nơi tuyệt đẹp.

Khắp núi đồi, toàn là cảnh tượng hoa đào nở rộ, trên trời mặt trời như bánh xe, tỏa sáng tứ phía, trời xanh như ngọc.

Dao Cơ vừa đáp xuống Đào Sơn, tâm trạng lập tức trở nên vui vẻ.

Đúng lúc này, lại nghe thấy tiếng đọc sách bên tai.

Tiếng đọc sách ấy dường như từ đỉnh núi vọng xuống!

Có người đang đọc sách?

Dao Cơ tâm trạng vui vẻ, lòng hiếu kỳ thôi thúc, một bước vượt qua mấy ngọn núi, đến đỉnh núi nơi Dương Thiên Hữu đang đọc sách.

Quả nhiên thấy một thư sinh mày thanh mắt tú, tướng mạo tuấn mỹ, đang chắp tay sau lưng đứng, cất cao giọng ngâm thơ.

"Chào công tử!" Dao Cơ tim đập thình thịch, chắp tay chào Dương Thiên Hữu.

Trên mặt Dương Thiên Hữu lộ ra một nụ cười đắc ý, rồi lại nhanh chóng che giấu đi: "Chào tiên nữ!" "Công tử biết ta là tiên nữ ư?" "Thấy cô nương tướng mạo phi phàm, xinh đẹp vô song, vừa rồi nhất thời lỡ lời, xin đừng trách!" Dao Cơ thở phào nhẹ nhõm.

Hai người đều che giấu thân phận, đều coi đối phương là phàm nhân, sau một hồi trò chuyện, dần dần trở nên thân thiết.

Dao Cơ hỏi Dương Thiên Hữu: "Công tử là người bản địa, còn ta từ nơi khác đến, không biết Đào Sơn có lai lịch gì, mong công tử chỉ giáo?" "Ừm!" Dương Thiên Hữu nói: "Chỉ giáo không dám, chỉ nghe nói, thời thượng cổ Yêu tộc Thiên Đế Đế Tuấn có mười người con, hóa thành mười mặt trời tàn phá Hồng Hoang, khiến vạn tộc sinh linh oán than dậy đất.

Đại Vu của Vu tộc là Khoa Phụ đuổi theo mặt trời, giữa đường khát nước tìm nước uống, định đến Bắc Hải nhưng chưa đến nơi đã chết.

Sau khi Đại Vu Khoa Phụ chết, thân thể huyết nhục hóa thành núi Đào Sơn này, còn cây gậy trong tay thì hóa thành rừng đào vạn dặm." "Thì ra là vậy!" Dao Cơ xuất thân danh môn, đối với những câu chuyện thời thượng cổ thuộc như lòng bàn tay, câu chuyện Khoa Phụ đuổi mặt trời đương nhiên biết rõ, nhưng không ngờ rằng, núi Đào Sơn lại do thân thể Khoa Phụ hóa thành.

Hai người tiếp tục trò chuyện.

Dao Cơ xinh đẹp như hoa, Dương Thiên Hữu lại sớm đã có ý đồ, chuẩn bị đầy đủ.

Dương Thiên Hữu nói chuyện không tầm thường, tướng mạo anh tuấn.

Cứ thế qua lại, hai người dần nảy sinh tình cảm.

Ban đầu còn e thẹn, sau thì nồng nhiệt, trực tiếp trên núi Đào Sơn này châu thai ám kết, định ước ba sinh.

Cảnh sắc Đào Sơn đẹp như tranh vẽ, lại có không ít dã thú tiên thiên.

Dương Thiên Hữu một bên đọc sách, một bên săn bắn.

Dao Cơ thì lo việc nhà, hai người rõ ràng đều là thần tiên, nhưng lại cố ý không vạch trần, sống cuộc sống của phàm nhân.

Chớp mắt, mười sáu năm trôi qua.

Dương Thiên Hữu và Dao Cơ đã thành vợ chồng, mười sáu năm sinh được ba người con.

Trưởng tử Dương Giao, năm nay mười lăm tuổi, sức mạnh vô cùng, võ nghệ cao siêu, nhưng vì cha mẹ che giấu nên chỉ thạo võ nghệ mà không biết đạo pháp.

Con trai thứ hai tên là Dương Tiễn, mới mười tuổi.

Nhỏ nhất là một bé gái, tên là Dương Thiền, mới sinh được ba tháng, vẫn còn trong tã lót.

Dao Cơ và Dương Thiên Hữu đã có mười sáu năm tiêu dao khoái hoạt ở nhân gian trên núi Đào Sơn, nhưng, những ngày tháng tốt đẹp lại đột ngột kết thúc. ...

Thiên Đình!

Dao Cơ tư phàm, Hạo Thiên ban đầu không để ý, sau dần phát hiện có điều không đúng, sai người đi tra xét mới phát hiện em gái kết nghĩa của mình đã không còn tung tích.

Đã đi đâu rồi?

Hạo Thiên vội sai người tìm kiếm.

Tìm khắp ba mươi ba tầng trời cũng không thấy, bèn hỏi thiên tướng gác Nam Thiên Môn.

Thiên tướng gác Nam Thiên Môn đem chuyện Dao Cơ hạ phàm nói cho Hạo Thiên, Hạo Thiên trong lòng hơi tức giận.

Quy củ do mình đặt ra, em gái mình lại là người đầu tiên phá vỡ, chẳng phải là cho hắn, vị Thiên Đế này một bạt tai đau điếng sao?

Hạo Thiên quyết định tìm ra Dao Cơ, sau đó trước mặt mọi người trừng phạt nhẹ một chút, để khôi phục uy nghiêm.

Nhưng khi lấy Hạo Thiên Kính ra, tìm thấy Dao Cơ, hắn liền nổi giận đùng đùng.

Em gái của hắn, công chúa Thiên Đình đường đường, lại chạy xuống phàm trần tư thông với một phàm nhân Nhân tộc, còn liên tiếp sinh ra ba đứa con...

Cái mặt già của ta, vị Thiên Đế này, biết giấu vào đâu đây!

"Đáng ghét, đáng ghét... quá to gan..." Hạo Thiên vì không muốn mất mặt, cũng không dám làm lớn chuyện, chỉ dẫn theo ba năm thân tín, lén lút ra khỏi Nam Thiên Môn hạ giới, đi thẳng đến Đào Sơn.

Thiên Đế Hạo Thiên, dẫn theo ba năm thân tín, từ Nam Thiên Môn hạ giới, đi thẳng đến Đào Sơn.

Lúc đó!

Gia đình năm người của Dương Thiên Hữu và Dao Cơ đang ăn cơm trong nhà trên núi Đào Sơn.

Bỗng nhiên, ánh sáng trên trời biến đổi.

Là tiên nhân, dù là Dương Thiên Hữu hay Dao Cơ, giác quan của cả hai đều cực kỳ nhạy bén, đồng thời ngẩng đầu nhìn lên trời, chỉ thấy trên cửu thiên, mấy bóng người trong nháy mắt đã đến, rồi lơ lửng trên đầu họ.

Không phải ai khác, chính là Thiên Đế Hạo Thiên và mấy tên thân tín.

"Không hay rồi!" Sắc mặt Dao Cơ đại biến, nhìn Dương Thiên Hữu nói: "Phu quân, ta sợ chúng ta gặp nạn rồi!" "Vì sao?" Dương Thiên Hữu nhìn Dao Cơ, vẻ mặt không hiểu.

Dao Cơ nói: "Phu quân, xin lỗi.

Em không cố ý giấu chàng, thực ra em không phải phàm nhân, mà là công chúa Dao Cơ trên Thiên Đình, Thiên Đế là huynh trưởng của em.

Chương 265

Lần trước em tự ý hạ giới, nay đã bị Thiên Đế biết, lần này chắc chắn là đến bắt em về, sau này vợ chồng chúng ta, sợ rằng vĩnh viễn không có ngày gặp lại, phu quân, xin lỗi chàng!" "Dao Cơ, thực ra..." Dương Thiên Hữu và Dao Cơ đã sống cùng nhau mười sáu năm, ban đầu là thiết kế lừa gạt Dao Cơ, nhưng bây giờ, theo thời gian, hắn đã nảy sinh tình cảm thật sự với nàng: "Thực ra người nên nói xin lỗi là ta mới phải, ta cũng không phải phàm nhân, ta là người của Xiển Giáo núi Côn Luân." Dao Cơ giật mình, nhưng lúc này không có thời gian để hỏi thêm, chỉ đành nói: "Dù phu quân là ai, lòng Dao Cơ đối với chàng vĩnh viễn không đổi, em đi rồi, chàng hãy chăm sóc tốt cho ba đứa con của chúng ta!" Dao Cơ tưởng rằng chỉ bị anh trai bắt về thôi.

Nhưng Hạo Thiên lại không hề động lòng, trên gương mặt tái mét hiện lên sự tức giận vô tận: "Dao Cơ, ngươi có biết tội không?" "Huynh trưởng, em sai rồi, em biết tội!" Dao Cơ quỳ trên đất, nói: "Chỉ cầu huynh trưởng tha cho các con và phu quân của em, Dao Cơ nguyện ý chịu mọi hình phạt!" "Hừ..." Hạo Thiên nói: "Nghiệt tử đã sinh ra, còn cầu xin cho chúng?

Ngươi có biết không, chúng sống trên đời này là nỗi sỉ nhục lớn nhất của Thiên Đình ta!" "Người đâu, giết hết cho ta!" "Vâng!" Một vị Thái Ất Kim Tiên từ trên trời rơi xuống, tay cầm thần binh, chém thẳng vào đầu Dương Thiên Hữu.

"Đừng!" Dao Cơ cũng là Thái Ất Kim Tiên, phất tay áo, chặn được thiên binh đó.

Nhưng, chặn được một người, lại không chặn được hai người.

"Ầm..." Một thiên binh khác bay xuống, vũ khí trong tay tế ra, đánh

về phía Dương Thiên Hữu.

Dương Thiên Hữu cũng có tu vi Kim Tiên, trong tay có pháp bảo do Quảng Thành Tử ban cho, chặn được một lần công kích, nhưng hắn biết, tuyệt đối không chặn được lần thứ hai.

"Sư tôn...

Sư tôn, cứu mạng!" Dương Thiên Hữu nhìn về phía núi Côn Luân lớn tiếng kêu cứu, nhưng núi Côn Luân lại yên tĩnh lạ thường, không có một tiếng động nào truyền đến.

"Rẹt..." Phía sau lại có một thiên binh xông lên, một đao hạ xuống, trực tiếp đánh Dương Thiên Hữu thành huyết vụ.

Bùm...

Máu tươi bắn tung tóe, vương vãi trên mặt đất, trong sân nhà của Dương Thiên Hữu, đỏ thẫm.

"Không... phu quân..." Dao Cơ thấy Dương Thiên Hữu chết thảm, lòng đau như cắt, từ trên mây rơi xuống đất, lập tức ngất đi.

"Chết đi..." Một đứa trẻ mười sáu tuổi đứng ra, trên mặt còn dính vài giọt máu tươi của cha mình là Dương Thiên Hữu, tay cầm trường mâu nhìn Hạo Thiên, trong mắt tràn đầy hận thù.

"Nhổ cỏ phải nhổ tận gốc, giết cho ta!" Hạo Thiên chỉ tay.

Ầm...

Thiên tướng bay xuống, trực tiếp đánh chết Dương Giao mười lăm tuổi.

"Giết tiếp!" Dưới đất, còn có một cậu bé mười tuổi và một đứa trẻ còn trong tã lót, Hạo Thiên một đứa cũng không tha.

Những đứa trẻ này đều là nỗi sỉ nhục của Thiên Đình.

Nếu giết hết bọn trẻ, rồi lén lút đưa Dao Cơ về Thiên Đình, thì chuyện này sẽ không ai biết.

Thể diện của Thiên Đình tự nhiên cũng được bảo toàn.

Nhưng, sự việc lại không như ý muốn.

Ngay lúc thiên tướng ra tay muốn giết Dương Tiễn, có một đạo ánh sáng từ chân trời phía đông bay đến, trong nháy mắt ngăn cản, cứu được Dương Tiễn.

Sau đó, một đạo nhân tóc trắng râu bạc hiện ra: "Hạo Thiên, thủ hạ lưu tình!" Người này tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ, khí thế không hề thua kém Hạo Thiên.

"Ngươi là ai?" Sắc mặt Hạo Thiên không tốt: "Dám quản chuyện của Thiên Đình ta, không sợ chết sao?" "Hừ!" Người này khinh thường cười một tiếng, thản nhiên không hề để ý đến cảm nhận của Hạo Thiên, nói: "Thiên Đình là cái thá gì?

Ta là đệ tử dưới trướng Thánh Nhân núi Côn Luân, Ngọc Đỉnh Chân Nhân.

Đứa trẻ này là Dương Tiễn, là đệ tử đã được trời định của núi Côn Luân ta, không thể giết!" Vút!

Ngọc Đỉnh Chân Nhân phất tay, lập tức hút Dương Tiễn vào trong tay.

Hạo Thiên đại nộ, để Dương Tiễn sống trên đời, chẳng phải là đem toàn bộ thể diện của Thiên Đình ra mà chà đạp, chà đạp không ngừng sao?

"Hừ..." Hạo Thiên nói: "Ngọc Đỉnh đạo hữu, hôm nay không để Dương Tiễn lại, thì đừng hòng rời đi!" "Ha ha ha..." Ngọc Đỉnh nói: "Chỉ bằng một tên đồng tử quèn như ngươi, cũng muốn giữ bản tọa lại?" Ầm...

Lại có một đạo ánh sáng bay ra, xẹt qua chân trời, đáp xuống bên cạnh Ngọc Đỉnh Chân Nhân, là một gã béo đầu heo: "Hạo Thiên, ta là Thái Ất Chân Nhân dưới trướng Nguyên Thủy Thiên Tôn, ngươi muốn giữ sư huynh ta lại ư?" Tu vi của Thái Ất Chân Nhân bộc phát, một luồng khí thế cũng thuộc Chuẩn Thánh bay ra.

Thái Ất Chân Nhân bây giờ cũng là Chuẩn Thánh sơ kỳ.

"Đi..." Hai người không thèm để ý đến sắc mặt của Hạo Thiên, trực tiếp độn tẩu.

"Ha ha ha..." Sau khi đi, Thái Ất Chân Nhân còn để lại một câu, sỉ nhục Hạo Thiên: "Chẳng qua chỉ là một tên đồng tử gác cửa, đừng tưởng ngồi ở Thiên Đình thì đã là Thiên Đế.

Năm đó Đế Tuấn anh hào đến mức nào, bây giờ chẳng phải cũng hóa thành cát bụi sao?

Ngươi có thể ngồi được mấy năm còn chưa biết đâu, đừng thật sự coi mình là chí tôn của Hồng Hoang!" "Phụt..." Nghe những lời này, Hạo Thiên phun ra một ngụm máu tươi.

Bắt nạt người...

đệ tử của Thánh Nhân, quá bắt nạt người!

"Giết cho ta, giết nó..." Hạo Thiên run rẩy chỉ tay, chỉ vào Dương Thiền vẫn còn trong tã lót.

Ù ù ù ù...

Đúng lúc này, trên trời bỗng xuất hiện một tầng mây tím, sau đó kim hoa rơi xuống, kim liên mọc đầy.

Đứa bé gái trong tã lót bỗng hóa thành một đạo lưu quang, bay về phía chân trời, nhìn phương hướng chính là nơi Oa Hoàng Cung của Nữ Oa Thánh Nhân.

"..." Hạo Thiên uất ức biết bao!

Đệ tử của Thánh Nhân không nói lý lẽ, ngang ngược ở Hồng Hoang không coi hắn ra gì.

Thánh Nhân thì trực tiếp không cho gặp mặt, cong ngón tay đã bắt đứa trẻ đi mất.

Phụt...

Hạo Thiên lại một lần nữa phun ra máu tươi.

Nhìn muội muội Dao Cơ đang hôn mê, dù sao cũng là huynh trưởng của Dao Cơ, mà Dao Cơ lại là con gái của Nhân Hoàng Á Thánh Viêm Đế, không thể thật sự giết nàng.

Thế là, Hạo Thiên thi triển pháp lực, trấn áp Dao Cơ dưới lòng đất, đè dưới núi Đào Sơn.

Sau đó, vẻ mặt hận thù nói: "Tốt lắm, đám đệ tử Thánh Nhân này ngang ngược ở Hồng Hoang, không nói lý lẽ, thôi được, thôi được, cái chức Thiên Đế này lão tử không làm nữa, đi..." Vút...

Hạo Thiên không quay về Thiên Đình, trực tiếp hóa thành độn quang bay vào hỗn độn, đi thẳng đến Tử Tiêu Cung.

"Đạo Tổ ơi!" Hạo Thiên phịch một tiếng quỳ xuống đất, quỳ trên bậc thềm trước cửa Tử Tiêu Cung, dập đầu lia lịa.

"Đạo Tổ, đệ tử phụ sự phó thác nặng nề của người rồi!" "Ai..." Bên trong, Hồng Quân khẽ thở dài một tiếng.

Sau đó vô số trận pháp mở ra, cửa lớn Tử Tiêu Cung kẽo kẹt mở ra một khe hở: "Vào đi!" "Vâng!" Hạo Thiên chui qua khe cửa tiến vào Tử Tiêu Cung, một cảm giác như đã cách một đời người ùa vào tâm trí.

Vô số năm qua, hắn đều là đồng tử của Tử Tiêu Cung, mỗi ngày

không có việc gì, chỉ hầu hạ bên cạnh Đạo Tổ, quản lý linh viên phía sau.

Lúc rảnh rỗi thì cùng Dao Trì trò chuyện, nghe âm thanh đại đạo của Đạo Tổ.

Những ngày tháng đó thật vui vẻ và thoải mái.

Nhưng bây giờ, lại không thể quay về được nữa rồi.

Chương 266

Trước mặt, ba nghìn ba ngọn núi sừng sững, biển mây dày đặc, trên đầu, ngân hà vô tận rủ xuống.

Đạo Tổ vẫn như nhiều năm trước, ngồi trên đài cao, pháp thân cao ức vạn trượng, xuyên qua vô số vũ trụ tinh hà.

Vút...

Hạo Thiên hóa thành một đạo ánh sáng, rẽ mây bay ra, đáp xuống dưới chân Đạo Tổ Hồng Quân, quỳ trên đất khóc lóc thảm thiết: "Đại lão gia, tiểu nhân phụ sự phó thác, không quản lý tốt được thiên địa Hồng Hoang, tiểu nhân thực sự không gánh vác nổi trọng trách, không làm Thiên Địa Chí Tôn nữa, chỉ cầu được hầu hạ bên cạnh Đạo Tổ, vĩnh viễn không rời đi!" "Hừm..." Hồng Quân thở ra một hơi thật sâu, nói: "Chuyện của ngươi, bản tọa đã biết, không cần vội, kiên nhẫn chờ đợi là được!" "Chư Thánh, các thủ tịch của các giáo, đều đến Tử Tiêu Cung, có việc quan trọng cần thương nghị!" Hồng Quân vừa mở miệng, tử khí phun trào, kim liên rơi xuống, thanh âm của ngài vang vọng khắp Hồng Hoang, tất cả mọi người đều nghe thấy.

Sau đó, các Thánh Nhân trong đạo trường của mình nghe được lời triệu tập của Hồng Quân, lần lượt xé rách không gian, theo thứ tự đến Tử Tiêu Cung.

Ầm ầm ầm...

Trước mặt Hồng Quân xuất hiện chín đạo đài cao.

Tam Thanh, Nhị Thánh, Nữ Oa, Hậu Thổ, Tây Vương Mẫu cùng với Lâm Phàm, mỗi người một tòa.

Ngoài Thánh Nhân ra, trên đài cao còn có một số người khác.

Ví dụ, trên đài cao của Lão Tử, có đệ tử thân truyền duy nhất là Huyền Đô Đại Pháp Sư; trên đài cao của Nguyên Thủy Thiên Tôn, có Nhiên Đăng phó giáo chủ; trên đài cao của Thông Thiên, tự nhiên không thể thiếu phân thân của Lâm Phàm là Phạm Lâm.

"Kính chào Sư tôn!" "Kính chào Sư tổ!" Trừ Hậu Thổ ra, mọi người đều quỳ lạy Hồng Quân.

Hồng Quân gật đầu, nói: "Năm đó bần tọa đã nói, Tam Giáo hợp lẽ đại hưng, nay quả nhiên ứng nghiệm, chúc mừng ba người các ngươi!" "Đa tạ Sư tôn!" Tam Thanh chắp tay với Hồng Quân, trên mặt đều nở nụ cười.

Tam Giáo đại hưng, được khí vận Nhân tộc gia trì, công đức không ngừng, dưới sự nuôi dưỡng của công đức và khí vận, tu vi của Thánh Nhân cũng có tăng trưởng.

Ví dụ như Lão Tử, nay đã là Hỗn Nguyên ngũ trọng thiên, Thông Thiên cũng đã tứ trọng thiên.

Nguyên Thủy được khí vận và công đức ít nhất, nhưng cũng đã đạt đến tam trọng thiên đỉnh phong, chỉ còn một chút nữa là có thể đạt đến tứ trọng thiên.

"Sư tôn!" Bên cạnh, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người cũng mắt sáng rực nhìn Hồng Quân, nói: "Sư tôn, vậy Tây Phương Giáo của chúng con có được đại hưng không?" Hồng Quân gật đầu.

Liếc nhìn mọi người một lượt, Hồng Quân không nói nhiều về chuyện của Tây Phương Giáo, mà nói: "Sau Vu Yêu, đến thời Tam Hoàng Ngũ Đế trị thế, Đông Phương Tam Giáo đại hưng.

Tiếp theo, trong Hồng Hoang lại có sát kiếp giáng lâm." "Hả?" Nghe lời của Hồng Quân, mọi người lại một lần nữa kinh ngạc.

Sau đó các Thánh bắt đầu bấm quyết, bắt đầu suy tính.

Nhưng suy tính nửa ngày, cũng không ra được kết quả gì.

Lão Tử hỏi Hồng Quân: "Sư tôn, Vu Yêu đại kiếp mới qua không bao lâu, vì sao lại có sát kiếp?" "Đúng vậy Sư tôn!" Thông Thiên cũng hỏi: "Xin hỏi Sư tôn, lần sát kiếp này là đại kiếp hay tiểu kiếp?" Theo quy tắc sát kiếp giáng lâm trong Hồng Hoang, thông thường, một hội nguyên là hơn mười hai vạn năm, năm vạn hội nguyên mới có một lần sát kiếp.

Vu Yêu đại chiến qua đi cũng mới mười mấy hội nguyên, vì sao lại có sát kiếp?

Trừ Lâm Phàm ra, các Thánh đều không biết, ai nấy đều nhìn về phía Hồng Quân.

Hồng Quân nói: "Lần này là thiên địa lượng kiếp!" "Hả?" Mọi người lại một lần nữa đại kinh.

Thiên địa lượng kiếp, đó là đại kiếp, thậm chí còn vượt qua Vu Yêu lượng kiếp và Long Hán đại kiếp.

"Vì sao?" "Từ khi khai thiên lập địa đến nay!" Hồng Quân chậm rãi nói: "Đã được sáu mươi tư ức năm, hợp lẽ có một lần thiên địa đại kiếp, đại kiếp sẽ giáng lâm trong vòng vạn năm!" "Ồ..." Mọi người gật đầu.

Nguyên Thủy hỏi: "Dám hỏi Sư tôn, vì sao đại kiếp trong vòng vạn năm mà chúng ta lại không thể dự đoán được thiên cơ?" "Xin hỏi Sư tôn!" Nữ Oa nhíu chiếc mũi xinh, hỏi: "Lần sát kiếp này, nhân vật chính nhập kiếp lại là ai?" Mỗi lần kiếp nạn trong thiên địa đều có nhân vật chính nhập kiếp.

Lần đầu tiên, hung thú!

Lần thứ hai, Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc!

Sau đó nữa, Vu Yêu nhị tộc!

Bất kể ai nhập kiếp, kết quả đều có thể biết trước.

Nghe Nữ Oa thắc mắc, mọi người đều đổ dồn ánh mắt vào Hồng Quân, không chỉ Nữ Oa muốn biết, mà tất cả mọi người đều muốn biết.

Dù sao đây cũng là chuyện liên quan đến lợi ích của bản thân.

Hồng Quân nói: "Trong thiên địa có một sát kiếp, tên là Phong Thần Sát Kiếp.

Sau khi ta tái lập Thiên Đình, đã lệnh cho các ngươi mỗi người cử đệ tử ra, cung cấp cho Thiên Đình sai khiến, thống ngự quản lý Hồng Hoang.

Nhưng các ngươi lại qua loa cho xong chuyện, dung túng môn hạ đệ tử hoành hành trong Hồng Hoang, gây thêm nghiệp lực vô biên cho thiên địa, dính phải nhân quả không ít.

Vì vậy, lần sát kiếp này, nhắm vào chính là đệ tử của các Thánh Giáo, nhân vật chính nhập kiếp, cũng là đệ tử của các Thánh Giáo!" "..." Các Thánh đại kinh thất sắc, không ngờ kết quả lại như vậy.

Ầm...

Hồng Quân phất tay, trên cửu thiên kim quang lóe lên, vô số thiên đạo khí cơ bay xuống, trong nháy mắt bị các Thánh Nhân bắt được.

Trong đó Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên đều đại kinh thất sắc.

Lần sát kiếp này, gọi là Phong Thần Sát Kiếp, nhắm vào đệ tử của các Thánh Giáo, thực ra nói chính xác hơn, là nhắm vào đệ tử của Đông Phương Tam Giáo.

"Ha ha ha..." Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người cười lớn.

Không phải là hả hê vì người khác gặp họa, mà là từ trong thiên

cơ cảm nhận được một luồng tin tức khác.

"Tây Phương Giáo đại hưng, Tây Phương Giáo đại hưng rồi!" "Sư huynh, Tây Phương Giáo của chúng ta, cuối cùng cũng đã đến cơ hội đại hưng!" ...

Chuẩn Đề nói không sai, sau Phong Thần Sát Kiếp, Tây Phương Giáo quả thực sẽ đại hưng, không chỉ thu nạp đệ tử của Tam Giáo, hóa Hồ vi Phật, từ đó thoát ly Huyền Môn, lập nên Phật Môn, thịnh hành một thời, cùng Thiên Đình tranh đoạt khí vận.

"Hừ..." Nguyên Thủy, Thông Thiên và những người khác, sắc mặt lại tối sầm.

Hồng Quân tiếp tục nói: "Lần sát kiếp này, trong số các đệ tử của Thánh Nhân, phàm những ai liên quan đến nhân quả Hồng Hoang quá sâu, đều phải nhập kiếp.

Sau khi nhập kiếp, chân linh không diệt, bay vào trong Phong Thần Bảng, điền đầy các vị trí trên bảng, là có thể công đức viên mãn." "Thêm nữa, Thiên Đình Hạo Thiên không có người để dùng, không thể quản lý Hồng Hoang.

Sau khi Phong Thần Bảng được điền đầy, các vị thần trên đó đều có thể vào Thiên Đình, chịu sự sai khiến của Hạo Thiên, quản lý Hồng Hoang!" Nghe những lời của Hồng Quân, các Thánh vẫn chưa thể hiểu rõ.

Hồng Quân bèn giải thích thêm một lần nữa.

"Trong Hồng Hoang, sau khi sinh linh vẫn lạc, có hai nơi để đi!" Hồng Quân nói: "Một là, sinh linh dưới Kim Tiên, sau khi vẫn lạc hồn quy về Địa Phủ, qua tay các người trấn thủ Lục Đạo gột rửa nhân quả nghiệp lực, sau đó chuyển thế trọng sinh, quên đi bản ngã kiếp trước!" Luân hồi ở Địa Phủ, tuy sẽ được trọng sinh, nhưng người sau

khi trọng sinh về cơ bản sẽ không nhớ chuyện kiếp trước, nên thực ra cũng không khác gì diệt vong thực sự.

Còn như Phục Hy, Lâm Tiểu Huyền và những người khác, đó là vì được Lâm Phàm chiếu cố đi cửa sau, không uống canh Mạnh Bà, lại có bản nguyên do Lâm Phàm để lại đánh vào cơ thể, mới có thể thức tỉnh ký ức kiếp trước.

Nếu không, những người này cũng sẽ vĩnh viễn không thể nhớ lại ký ức kiếp trước.

"Nhưng!" Hồng Quân lại nói: "Những sinh linh từ Kim Tiên trở lên, tu vi không tầm thường, pháp lực cường đại, thần thông vô biên.

Trong thời gian Phong Thần Sát Kiếp, sau khi những sinh linh này vẫn lạc, hồn phách sẽ không về Địa Phủ, mà sẽ bay về phía Phong Thần Bảng, hạ xuống Thiên Đình, từ đó bị Phong Thần Bảng giam cầm, không thể tiến, không thể lùi, không thể trái, không thể phải, không thể tự do hành động, chỉ có tận tâm tận trách, nghe theo sự sai phái của Thiên Đình, mới có thể tránh được hình phạt của Đả Thần Tiên!" "Hít... hít... hít..." Mọi người lại một lần nữa hít một hơi khí lạnh.

Theo lời Hồng Quân, đây chẳng phải là làm trâu làm ngựa cho Thiên Đình, không có bất kỳ thù lao nào, làm việc không tốt còn bị roi vọt, có khác gì súc sinh không?

Đệ tử của các Thánh Giáo, mỗi người đều có căn nguyên sâu dày vô cùng, có hy vọng đạt được đại đạo.

Chương 267

Ai lại nguyện ý đi làm trâu làm ngựa cho người khác?

Không chỉ hủy hoại đạo cơ của bản thân, mà ngay cả tôn nghiêm cũng không còn.

Sống thậm chí còn không bằng chết!

Đương nhiên rồi, thần đều là người đã chết.

"Sư tôn!" Nguyên Thủy nhíu mày, nhìn về phía Hồng Quân: "Không biết Thiên Đình rốt cuộc cần bao nhiêu thần chức?" Hồng Quân gật đầu, nói: "Trên Phong Thần Bảng, tổng cộng có tám bộ chính thần ba trăm sáu mươi lăm vị, ứng với số Chu Thiên Tinh Đấu.

Lại có tám bộ phó thần hai nghìn vị, lại có thiên binh thiên tướng tám vạn bốn nghìn người.

Tổng cộng là tám vạn sáu nghìn ba trăm sáu mươi lăm vị." "Nhiều vậy sao?" Thông Thiên nhảy dựng lên từ dưới đất, nói: "Sư tôn, Thiên Đình dùng nhiều người thế sao?" "Dùng được!" Hồng Quân nói: "Đây là định số, lần sát kiếp này, lấy tranh đấu giữa các chư hầu đế vương ở nhân gian làm bàn cờ, lấy các đệ tử của các vị Thánh Giáo làm quân cờ, điền đầy thì thôi.

Phong Thần Bảng chưa đầy, sát kiếp không ngừng!" "..." Cũng quá tàn nhẫn rồi.

Hơn tám vạn người?

Dù có đem tất cả đệ tử của một đại giáo điền vào cũng không đủ, chẳng lẽ tất cả đệ tử của Tam Giáo đều phải lên bảng?

Mọi người nhìn nhau, không biết phải làm sao.

Đặc biệt là Tam Thanh, nếu đệ tử của giáo môn đều bị diệt, thì khí vận chắc chắn sẽ giảm xuống, khí vận giảm, công đức không còn, sau này lấy gì để đột phá?

Tu luyện, tham ngộ ư?

Đừng nói nhảm nữa, ở tầng thứ Thánh Nhân, mọi việc ngồi thiền tu hành đều trở nên vô nghĩa, con đường duy nhất để đột phá chỉ có tham ngộ đại đạo và thu hoạch công đức.

Đại đạo thì xa vời, công đức lại bị cắt đứt... có để cho người ta sống không?

"Thiên đạo ý chí lưu chuyển!" Lúc này, Lâm Phàm ngồi trên đài cao thứ nhất đột nhiên mở miệng, nhàn nhạt nói: "Rõ ràng, lần sát kiếp này, ý muốn làm suy yếu sức mạnh của Tam Giáo.

Thực ra năm đó khi tái lập Thiên Đình, Sư tôn đã bảo các ngươi tự gửi một số đệ tử cho Hạo Thiên, trợ giúp hắn quản lý thiên địa Hồng Hoang, nhưng các ngươi lại giả điếc làm ngơ.

Nếu lúc đó các ngươi tự mình làm suy yếu sức mạnh, thì sẽ giảm bớt nhân quả của lần sát kiếp này, nhưng từng người một tư tâm quá nặng, ha ha ha...

đáng đời!" Lời Lâm Phàm vừa thốt ra, sắc mặt các Thánh xám ngoét, nhưng không ai dám phản bác.

Hết cách, ai bảo nắm đấm của Lâm Phàm to hơn chứ?

"Lâm Phàm sư huynh!" Lúc này, Lão Tử chắp tay về phía Lâm Phàm, hỏi: "Không biết Phong Thần Bảng ở đâu?

Dạng gì, cũng nên lấy ra cho chúng ta xem một chút chứ?" "Tự nhiên!" Lâm Phàm nói: "Phong Thần Bảng, còn phải để giáo chủ các Thánh Giáo ký tên nữa đấy, nhưng bây giờ Phong Thần Bảng vẫn chưa xuất thế!" "Chưa xuất thế?" "Vậy nó ở đâu?" Các Thánh đều

nhìn về phía Lâm Phàm.

Lâm Phàm mỉm cười, nói: "Trong thiên địa có Tam Thư, là Thiên Thư, Địa Thư, Nhân Thư.

Tam Thư đều là cực phẩm tiên thiên linh bảo, có khả năng hóa dục vạn vật, Phong Thần Bảng, chính là Thiên Thư." "Hả?" "Thiên Thư!" "Thiên Thư?" Mọi người không khỏi kinh ngạc.

Thiên Địa Nhân Tam Thư, danh tiếng đã lưu truyền từ lâu trong Hồng Hoang, nhưng kể cả Thánh Nhân, cũng chỉ mới thấy Địa Thư, đó là bảo vật bạn sinh của Trấn Nguyên Tử.

Sau khi Hậu Thổ hóa luân hồi, trọc khí của đại địa hỗn hợp với Địa Phủ ngưng tụ thành Nhân Thư, cất giấu trong Địa Phủ, chính là Sổ Sinh Tử.

Trên Sổ Sinh Tử có tên và tuổi thọ của vạn tộc Hồng Hoang, thời gian đến, chắc chắn sẽ chết.

Thiên Thư thì chưa từng ai thấy.

"Lâm sư huynh!" Nữ Oa tò mò hỏi: "Vậy Thiên Thư giấu ở đâu?" Lâm Phàm nói: "Không giấu ở đâu cả, Thiên Thư là do khí vận của Thiên Đình ứng với sát kiếp mà sinh ra.

Bây giờ Phong Thần Sát Kiếp sắp đến, cũng có thể ngưng tụ thành hình, chờ một chút, xem bản tọa câu nó ra!" Nói rồi, Lâm Phàm đứng dậy từ trên đài cao, ánh mắt nhìn về phía Thiên Đình, sau đó cánh tay khẽ động, vô số không gian hỗn độn trước mặt bị trực tiếp xé ra.

Ù ù ù...

Thiên Đình hiện ra trước mặt các Thánh.

"Tụ..." Lâm Phàm hét lớn một tiếng, vô số phù văn pháp tắc từ trên người tỏa ra, hòa quyện với dòng sông vận mệnh trước điện Lăng

Tiêu của Thiên Đình, một đạo kim quang rực rỡ bùng lên, tách ra ngưng tụ.

Một hơi thở sau, đạo quang mang đó hóa thành một luồng sáng, xuyên qua vô số không gian, rơi vào trong tay Lâm Phàm.

Đó là một cuốn sách, tỏa ra ánh vàng cổ xưa.

Gió nổi lên, sách kêu sột soạt, từng trang một được lật ra.

Mọi người nhìn thấy, trên cuốn sách màu vàng đó, lại không có một chữ nào, chỉ là một cuốn sách trống trơn.

Thiên Thư!

Vô Tự Thiên Thư!

Một luồng khí tức của cực phẩm tiên thiên linh bảo truyền ra.

Đương nhiên, phẩm giai của bảo vật so với tác dụng của nó, chỉ là thứ yếu.

Tính chất của Thiên Thư tương tự như chí bảo của Nhân tộc là Không Động Ấn, giá trị của nó không phải do phẩm giai quyết định.

"Hóa..." Lâm Phàm lại hét lớn một tiếng.

Sau đó, Thiên Thư quang mang lóe lên, trong nháy mắt hóa thành hai vật, một là tấm vải trắng, một là cây roi thần.

Trên cây roi thần, từng vòng sóng trắng gợn ra, chuyên khắc chế thần hồn của con người.

Đả Thần Tiên, roi đánh thần, là do đây mà có.

Lâm Phàm giũ tay một cái, tấm vải trắng được mở ra, đúng như Hồng Quân nói, trên Phong Thần Bảng có tám bộ chính thần ba trăm sáu mươi lăm vị, tám bộ phó thần hai nghìn, thiên binh thiên tướng tám vạn bốn nghìn.

Nhưng Lâm Phàm chú ý, Phong Thần Bảng không hoàn toàn trống rỗng, trên đó thực ra đã điền tên rồi, chiếm khoảng một phần ba toàn bộ bảng danh sách.

Những cái tên đã được điền lên được che phủ bởi một lớp kim quang, vì vậy người xem chỉ biết rằng bên trong có tên được điền đầy, nhưng không thể nhìn thấy tên đằng sau rốt cuộc là ai!

Ngay cả Thánh Nhân cũng không thể nhìn trộm.

Ánh vàng mờ ảo, ngay cả Thánh Nhân cũng không thể nhìn thấu.

Nhưng Lâm Phàm dù sao cũng không phải Thánh Nhân bình thường, là Đại Đạo Thánh Nhân nắm giữ hơn hai nghìn đại đạo, hiện là đệ nhất nhân của Hồng Hoang, tu vi và năng lực vượt xa Thiên Đạo.

Vì vậy, trong ánh mắt hắn hóa ra mấy phù văn nhỏ bé, dễ dàng nhìn thấy những cái tên bị che phủ đó.

Cửu Vĩ Yêu Hồ?

Cái quái gì đây?

Ân Thụ?

Văn Trọng?

Thân Công Báo?

Chương 268

...

Lâm Phàm lập tức hiểu ra.

Thì ra, những vị trí này đều đã được định sẵn, cũng có nghĩa là trên Phong Thần Bảng, ngoài đệ tử của các giáo môn của Thánh Nhân ra, còn có không ít nhân vật của Nhân tộc sẽ lên Phong Thần Bảng.

Chẳng trách!

Nhưng, mục đích của việc che giấu tên tuổi, e rằng là để không tiết lộ kết cục cuối cùng của đại chiến Thương Chu!

Lâm Phàm phất tay, lưu quang bay ra, Phong Thần Bảng rơi vào trong tay Hồng Quân.

Hồng Quân nhìn qua, đưa cho Lão Tử, nói: "Lão Tử, ngươi là đại sư huynh, là người đứng đầu các giáo môn, bắt đầu từ Nhân Giáo trước đi!" Phong Thần Bảng lại hóa thành lưu quang rơi vào tay Lão Tử.

Lão Tử nhăn mặt khổ sở, nói: "Sư tôn, người cũng biết con, đệ tử dưới trướng con chỉ có một người thân truyền là Huyền Đô.

Huyền Đô là người của Nhân tộc, lại không dính líu quá nhiều nhân quả, nên Nhân Giáo của con thôi đi nhé?" Ai cũng biết, Lão Tử chỉ có một mống duy nhất, nếu đưa Huyền Đô lên Phong Thần Bảng, thì Nhân Giáo thật sự tuyệt chủng.

Hồng Quân không tỏ thái độ.

Lão Tử đưa Phong Thần Bảng cho Nguyên Thủy, nói: "Nhị đệ, xem đi!" Phong Thần Bảng đến tay Nguyên Thủy.

Nguyên Thủy mặt đen như đít nồi, nói: "Đệ tử dưới trướng ta, Thập Nhị Kim Tiên ai nấy đều có căn nguyên hùng hậu, phúc trạch vô biên, đều không đáng chết, sẽ không vào Phong Thần Bảng.

Ngược lại là tam đệ..." Nói rồi, Nguyên Thủy nhìn về phía Thông Thiên.

"Tam đệ!" Nguyên Thủy nói: "Dưới trướng Tiệt Giáo của ngươi, thứ gì cũng có, thấp sinh noãn hóa, hạng lông lá sừng sỏ.

Những kẻ này phúc đức cạn mỏng, ô yên chướng khí.

Tiệt Giáo hữu giáo vô loại, môn hạ đệ tử lên tới hàng vạn, tùy tiện điền một ít vào là đủ rồi!" "..." Thông Thiên lập tức đại nộ, nói: "Đệ tử của ta căn nguyên cạn mỏng sao?" "Hừ!" Phân thân của Lâm Phàm cũng nói một câu: "Thiên địa sát kiếp, là chuyện của Thánh Giáo chúng ta, chứ không phải chuyện của riêng Tiệt Giáo ta.

Xiển Giáo không ký, lại muốn Tiệt Giáo ta ký, đạo lý ở đâu?" "Hừ..." Nguyên Thủy lập tức đại nộ, nhìn phân thân của Lâm Phàm nói: "Ta và các Thánh Nhân đang bàn luận, há để cho con kiến nhà ngươi xen mồm, tìm chết!" Nói rồi, Nguyên Thủy phất tay, vô số đạo pháp phù văn trùm xuống phân thân của Lâm Phàm.

Phân thân không hề để ý, đang định chống cự, lại bị Thông Thiên phất tay đẩy ra trước.

"Yên lặng!" Hồng Quân phất tay, thu lại Phong Thần Bảng, "Ồn ào náo loạn ra thể thống gì, bản tọa đã nói rồi, Phong Thần Sát Kiếp, bảng chưa điền đầy, sát kiếp không dừng.

Các ngươi lại cứ cãi cọ không thôi.

Vậy đi, bắt đầu từ Lão Tử, mỗi giáo môn đều phải điền, không được có tâm lý may mắn!" Vút...

Phong Thần Bảng rơi xuống người Lão Tử.

Lão Tử cười khổ.

Nhưng Huyền Đô là mầm mống duy nhất, không nỡ điền, điền Huyền Đô vào là xong.

Đúng lúc này, Lâm Phàm lại nói: "Thái Thanh sư đệ, Huyền Đô thôi đi, ta thấy, có thể điền thiện thi Thái Thượng Lão Quân của ngươi vào!" Lão Tử sững sờ, đúng rồi.

Thế là, không chút do dự, ông cầm bút viết tên Thái Thượng Lão Quân.

"Được rồi!" Hồng Quân nói: "Nhân Giáo nhân khẩu thưa thớt, điền một người là được, Nguyên Thủy, đến lượt ngươi!" Phong Thần Bảng rơi vào tay Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không dám cứng rắn, cầm bút tùy tiện viết hơn trăm cái tên, đều là những đệ tử kém cỏi của Xiển Giáo, có đệ tử đời thứ hai, cũng có đệ tử đời thứ ba.

Điền xong, Nguyên Thủy ném cho Thông Thiên.

Thông Thiên hào phóng hơn Nguyên Thủy nhiều, vung bút một cái, trực tiếp điền hơn một nghìn cái tên.

Nhưng vấn đề là, tên đã điền, nhưng bảng vẫn chưa đầy.

Còn thiếu nhiều lắm.

"Vậy đi!" Lâm Phàm phất tay, Phong Thần Bảng bị rơi xuống trước mặt Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn của Tây Phương Giáo: "Chuẩn Đề sư đệ, Tiếp Dẫn sư đệ, Tây Phương Giáo các ngươi có phải cũng nên cống hiến một chút không?" "Hả?" Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người sững sờ.

Chuẩn Đề cười khổ nói: "Sư huynh, đừng trêu ta, lần sát kiếp này không có chuyện của Tây Phương Giáo chúng ta mà?" "Ha ha, không

phải vậy!" Lâm Phàm nói: "Vừa rồi Thông Thiên lão đệ cũng đã nói, cái gọi là sát kiếp của Thánh Giáo, không phải là sát kiếp của một giáo môn nào đó, mà là tất cả các Thánh Giáo cùng gánh chịu, Tây Phương Giáo không lên bảng, không ổn đâu!" "Sư huynh!" Chuẩn Đề tuy sợ Lâm Phàm, nhưng chuyện này liên quan đến giáo thống, cũng phải tranh luận đến cùng, nói: "Ý chí thiên đạo chúng ta đều đã tiếp nhận, nhân vật chính của lần sát kiếp này là Đông Phương Tam Giáo.

Đệ tử của Tam Giáo ở Hồng Hoang làm nhiều điều bất nghĩa, dính phải quá nhiều nhân quả.

Theo ý chí thiên đạo, Tây Phương Giáo ta sẽ đại hưng trong lần sát kiếp này, đây là ý chí thiên đạo, không thể chống lại!" "Không sai!" Lâm Phàm nói: "Theo ý chí thiên đạo, Tây Phương Giáo quả thực sẽ đại hưng trong lần sát kiếp này, vốn dĩ cũng là như vậy.

Nhưng, trời không nên vạn không nên, Tây Phương Giáo không nên cưỡng ép can thiệp vào tranh đấu ở Hồng Hoang.

Cho nên, lần này ký cũng phải ký, không ký cũng phải ký!" "Vô Lượng Thiên Tôn!" Tiếp Dẫn đột nhiên xen vào, nói: "Sư tôn ở trên!" Hai câu nói, trước tiên lôi Hồng Quân ra.

"Sư tôn minh giám!" Tiếp Dẫn nói: "Tây Phương Giáo chúng con trước nay luôn thành thật, vì không có được Hồng Mông Tử Khí và vị trí Đế sư, nên trong thời kỳ Tam Hoàng Ngũ Đế trị thế, Tây Phương Giáo chúng con không hề tham gia.

Sư huynh nói chúng con cưỡng ép can thiệp vào tranh đấu ở Hồng Hoang, tiểu đệ thực sự trăm miệng khó bào chữa!" "Ha ha..." Lâm Phàm nói: "Ủy khuất cho ngươi rồi nhỉ, vậy bản tọa hỏi ngươi, thời Hiên Viên, Cửu Lê phản loạn, đằng sau chẳng lẽ không có bóng dáng của Tây Phương Giáo, ngươi dám nói Tây Phương Giáo không xúi giục sau lưng?" "..." Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn nhìn nhau, đều không nói

gì.

Lâm Phàm lại nói: "Thời Ngũ Đế trị thế, Đại Vũ trị thủy, con thủy quái Vô Chi Kỳ kia dấy sóng làm gió, gây lũ lụt nhấn chìm Hồng Hoang, vô số Nhân tộc gặp nạn.

Bản tọa hỏi ngươi, món nhân quả này, có thật sự không liên quan đến Tây Phương Giáo không?

Pháp lực thần thông của Vô Chi Kỳ kia, lại từ đâu mà có?" Đáng sợ nhất là không khí đột nhiên yên tĩnh.

Mọi người đều nhìn về phía Tây Phương Nhị Thánh.

Hồi lâu, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề mới hít một hơi thật sâu, nói: "Vô Lượng Thiên Tôn, chúng con điền!" "Tốt!" Lâm Phàm nhàn nhạt cười, nói: "Ta nói một cái, ngươi điền một cái!" "Dược Sư Đạo Nhân..." "Ca Diếp Tôn Giả..." "Thiên Diệp Chân Nhân..." ...

Nghe những lời của Lâm Phàm, hai người suýt nữa thổ huyết.

Trừ Di Lặc và một vài người ít ỏi, gần như toàn bộ Tây Phương Giáo đều lên bảng, không sót một ai.

Viết đến cuối cùng, mặt của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đều xanh mét.

Tây Phương Giáo ký xong, Phong Thần Bảng trở lại tay Lâm Phàm.

Lâm Phàm liếc nhìn một cái, nói: "Còn không ít chỗ trống, Tiệt Giáo, Xiển Giáo, hai giáo môn các ngươi bổ sung đi!" Phong Thần Bảng bị Lâm Phàm ném cho Nguyên Thủy Thiên Tôn của Xiển Giáo.

Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt không tốt, nghiến răng nghiến lợi, nói: "Những người có thể lên bảng của Xiển Giáo ta đều đã lên bảng, những người còn lại đều là hạng phúc trạch sâu dày, không đáng lên bảng.

Tam đệ, Tiệt Giáo người đông thế mạnh, không thiếu một chút, ngươi điền đi!" "Vút..." Nguyên Thủy ném Phong Thần Bảng cho Thông Thiên.

Thông Thiên nói: "Tiệt Giáo ta đã lên hơn một nghìn người, sao các ngươi cứ bắt nạt một mình Tiệt Giáo ta vậy!" "Hừ!" Phân thân của Lâm Phàm vung Thí Thần Thương trong tay: "Người của Tiệt Giáo ta, tuyệt đối không thể lên bảng nữa!" "Thôi được!" Lâm Phàm vung tay, nói: "Vừa rồi Sư tôn đã nói, Thần Bảng không đầy, sát kiếp không dừng.

Cho nên, dù không ký tên, lúc sát kiếp giáng lâm, nếu có đệ tử vẫn lạc, cũng sẽ vào danh sách, đến lúc đó nếu đệ tử yêu quý của mình lên bảng, đừng có hối hận!" "Hừ..." Nguyên Thủy nói: "Thông Thiên không hối hận, ta Nguyên Thủy tự nhiên cũng không hối hận!" "Không hối hận!" Thông Thiên cũng không ký tiếp.

Lâm Phàm thu lại Phong Thần Bảng, giao cho lão sư Hồng Quân, nói: "Vậy thì, xem cơ duyên và thực lực thôi!" "Thôi được!" Hồng Quân phất tay, nói: "Sát kiếp giáng lâm cần thời gian, các ngươi cứ rời đi đi.

Hãy nhớ, người vào Phong Thần Bảng, là đệ tử của các Thánh Giáo, là những kẻ đã dính líu nhân quả trong thời Tam Hoàng Ngũ Đế.

Nếu có ý định lấy đệ tử khác để điền vào bảng, bản tọa khuyên các ngươi đừng làm vậy!" Nói rõ ràng, bây giờ còn một khoảng thời gian nữa mới đến Phong Thần Sát Kiếp, nếu bây giờ thu đệ tử để tránh họa, là không thể, phải là những đệ tử hiện có.

"Các ngươi, lui ra đi!" "Vâng!" Các Thánh đang định đi, lúc này Chuẩn Đề lại khóc lóc đứng lên, nói: "Sư tôn ơi, trong Phong Thần Sát Kiếp, hợp lẽ Tây Phương Giáo chúng con đại hưng, nay giáo chúng Tây Phương Giáo gần như toàn bộ lên bảng, làm sao đại hưng

được ạ?" Hồng Quân nói: "Đại hưng là định cục, tuy đệ tử lên bảng, nhưng nhất định sẽ có đệ tử mới quy về Tây Phương môn hạ, lo gì không hưng thịnh?

Đi đi..." Ầm...

Chương 269

Hồng Quân phất tay, đem tất cả những người khác trừ Lâm Phàm ra, toàn bộ đuổi ra ngoài.

Các Thánh từ Tử Tiêu Cung ra, mỗi người đều dặn dò đệ tử trong giáo môn không được ra vào Hồng Hoang, sau đó bế quan.

Nhưng phó giáo chủ của Xiển Giáo là Nhiên Đăng, cùng với Nguyên Thủy tham gia đại hội ký tên Phong Thần lần này, biết được quá nhiều cơ mật, vậy thì điều đầu tiên hắn phải suy nghĩ chính là lợi ích của mình.

Nay ý chí thiên đạo xoay chuyển, thế đại hưng của Tam Giáo đã hết, Phong Thần Sát Kiếp giáng lâm, là cơ hội để Tây Phương Giáo đại hưng.

Nếu ở lại Xiển Giáo, e rằng sẽ bất lợi cho ta.

Nhiên Đăng suy nghĩ hồi lâu, cộng thêm việc trước đó ở Tử Tiêu Cung, bị người ta châm ngòi, trong lòng đã có quyết định.

"Thôi được!" Nhiên Đăng ngồi trong đạo trường thở dài: "Năm đó gia nhập Xiển Giáo, chẳng qua chỉ là kế tạm thời, tìm một cây đại thụ để hóng mát mà thôi.

Nay khí vận của Xiển Giáo đã hết, tiếp tục ở lại không những không thể hóng mát, không chừng còn có nguy cơ vẫn lạc, một khi đã vào Phong Thần Bảng, một thân đạo hạnh coi như xong." Thôi thôi, đi thôi!

Thế là, Nhiên Đăng hẹn mấy người đến hỗn độn, thương nghị đại kế.

Trong hỗn độn, tràn ngập khí hỗn độn vô biên, mờ mịt hỗn độn có

thể che giấu thiên cơ, ngay cả Thánh Nhân cũng không thể tra xét, mật nghị ở đây là tốt nhất.

Nhiên Đăng ngồi giữa, trước mặt hắn là bốn người, lần lượt là Cụ Lưu Tôn, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, Phổ Hiền Chân Nhân, Từ Hàng Đạo Nhân trong Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo.

"Phó giáo chủ, mời huynh đệ chúng tôi đến đây, chẳng qua là muốn dựa vào hỗn độn này để nói những lời mà Thánh Nhân không thể nghe được, có gì cứ nói thẳng đi!" Cụ Lưu Tôn lạnh lùng nhìn Nhiên Đăng, nói: "Nhưng xin đừng nói những lời bất lợi cho Sư tôn, nếu không chắc chắn sẽ chết!" "Ha ha!" Nhiên Đăng cười cười, nói: "Các vị cũng là người hiểu chuyện cả!" "Ta Nhiên Đăng chịu đại ân của Xiển Giáo, sao có thể ở đây nói xấu Thánh Nhân, nếu không thì chưa ra khỏi hỗn độn, chắc chắn sẽ bị Thánh Nhân đánh chết!" Thánh Nhân tuy không thể quan sát được trong hỗn độn, nhưng nếu có người sỉ nhục Thánh Nhân, Thánh Nhân có thể biết được ngay lập tức.

"Hôm nay, triệu tập các vị huynh đệ, không phải để nói ai đúng ai sai, Nhiên Đăng chỉ nói với các vị về đại thế thiên hạ, nếu các vị bằng lòng nghe, Nhiên Đăng sẽ nói, nếu các vị không bằng lòng nghe, xin cứ rời đi.

Kẻo lão phu một phen khổ tâm, lại bị coi như lòng lang dạ thú!" "Hừ..." Cụ Lưu Tôn, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn hai người hừ lạnh.

Phổ Hiền Chân Nhân lại cười nói: "Sư huynh, Phó giáo chủ đã nói về đại thế thiên hạ, chúng ta nghe một chút cũng không sao, nếu không lọt tai, chúng ta cùng lắm thì phất tay áo bỏ đi, sợ gì?" "Nói đi!" Cụ Lưu Tôn vẫy tay.

Rõ ràng, bốn người này là một nhóm nhỏ trong Xiển Giáo, do Cụ Lưu Tôn đứng đầu.

Nhiên Đăng gật đầu, nói: "Bốn vị hẳn đã biết, trước đó Đạo Tổ mời tất cả các Thánh Nhân đến Tử Tiêu Cung thương nghị đại sự.

Nhiên Đăng bất tài, cũng được Đạo Tổ mời, nên được biết một hai cơ duyên!" Nghe đến đây, mắt mọi người lập tức sáng lên.

Lời của Nhiên Đăng, là sự thật.

"Trong vòng vạn năm, trong Hồng Hoang sẽ có một sát kiếp, là sát kiếp đầu tiên kể từ khi khai thiên lập địa!" Nhiên Đăng nói một câu kinh người.

Lời này vừa thốt ra, mọi người lại một lần nữa kinh ngạc.

Cụ Lưu Tôn hỏi: "Dám hỏi Phó giáo chủ, là sát kiếp gì?" Nhiên Đăng nói: "Phong Thần...

Đạo Tổ từng nói, thiên địa vừa vặn đến tiết điểm sáu mươi tư ức năm, sẽ có một tuyệt thế sát kiếp xuất hiện.

Ngoài ra, Thiên Đình không có người quản lý Hồng Hoang, dẫn đến đệ tử của Thánh Nhân ngang ngược, trong thời kỳ Tam Hoàng Ngũ Đế trị thế đã dính líu quá nhiều nhân quả.

Cho nên, muốn nhân cơ hội sát kiếp này, để đệ tử của Thánh Nhân nhập kiếp, sau khi thân vẫn, chân linh không diệt, vào Phong Thần Bảng, chịu sự sai khiến của Hạo Thiên, cung chức cho Thiên Đình!" Hắn lại giải thích cặn kẽ những chuyện liên quan đến Phong Thần Bảng, Phong Thần Sát Kiếp mà các Thánh Nhân đã bàn bạc.

Bốn người lập tức đại kinh thất sắc.

Phổ Hiền Chân Nhân nói: "Như vậy mà nói, lần sát kiếp này nhắm vào đệ tử của Tam Giáo chúng ta sao?" "Không sai!" Nhiên Đăng nói: "Các Thánh Nhân thể tất, không đem tên của các ngươi treo trên Phong Thần Bảng, nhưng cái gọi là Thần Bảng không đầy, sát kiếp không dừng.

Ai biết được kết quả cuối cùng sẽ ra sao?" "Hơn nữa, ý chí thiên đạo lần này là thanh tẩy đệ tử của Tam Giáo, e rằng không ai có thể thoát được.

Đương nhiên, nếu các vị trong thời kỳ Tam Hoàng Ngũ Đế trị thế không dính líu bất kỳ nhân quả nào, thì coi như ta chưa nói, tự nhiên sẽ không nhập sát kiếp!" Bốn người nhìn nhau.

Đùa à.

Trong Hồng Hoang kẻ yếu thua kẻ mạnh, họ đều là môn hạ của Thánh Nhân, trong mấy chục vạn năm Tam Hoàng Ngũ Đế trị thế, đi lại trong Hồng Hoang, ai mà không dính nhân quả, ai mà không dính sát lục vô biên.

"Phó giáo chủ!" Cụ Lưu Tôn đột nhiên run lên, nói: "Phó giáo chủ, chúng tôi đều là những kẻ tội nghiệt sâu nặng, xin Phó giáo chủ chỉ cho một con đường sống!" "Vâng!" Văn Thù Thiên Tôn cũng hít một hơi thật sâu, nói: "Phó giáo chủ, xin chỉ điểm!" "Xin hãy chỉ điểm!" Các vị Phổ Hiền chân nhân, Từ Hàng đạo nhân khác cũng chắp tay hành lễ với Nhiên Đăng.

Nhiên Đăng khẽ mỉm cười, nói: "Được, được, các vị huynh đệ, hãy nghe bản tọa nói rõ đây!" "Vâng!" Bốn người đứng dậy, rồi lại ngồi xếp bằng trong hỗn độn, vây quanh Nhiên Đăng.

Nhiên Đăng cười nói: "Muốn tránh nhiễm phải nhân quả trong sát kiếp, chỉ có một cách, đó là trốn tránh." "Theo ý chí của Thiên Đạo, lần sát kiếp này nhằm suy yếu thực lực của Tam giáo phương Đông, trong khi đó Tây Phương giáo lại nhân cơ hội này mà đại hưng.

Bản tọa muốn thoát ly Xiển giáo, đến Tây Phương giáo kia, các vị có thể theo bản tọa thì tự nhiên là tốt, nếu không thể theo, xin đừng tiết lộ tin tức, kẻo bị thánh nhân biết được, mạng nhỏ của Nhiên Đăng ta cũng khó giữ!" "Cái gì..." Vừa nghe phải thoát ly Xiển giáo, gia

nhập Tây Phương giáo, chúng nhân đều kinh hãi thất sắc.

Đó là phản giáo!

Tội phản giáo là tội lớn, nếu bị thánh nhân biết được, phút chốc sẽ hóa thành tro bụi.

"Không không không..." Vừa nghe đến phản giáo, chúng nhân lập tức mềm nhũn.

Nhiên Đăng lại nói: "Hồ đồ...

ở lại giáo môn chỉ có một con đường chết, đổi sang Tây Phương giáo mới có một tia sinh cơ.

Hai giáo chủ Tây Phương đã hẹn ước với ta, nếu thánh nhân gây phiền phức, hai người họ nhất định sẽ liều mạng tương trợ, Nhiên Đăng ta còn không sợ, các ngươi sợ cái gì?" Chúng nhân vẫn im lặng.

Nhiên Đăng nói: "Các ngươi không yên tâm, cũng được thôi, mời gặp một người!" Ù ù ù...

Không gian trong hỗn độn khẽ động, rồi một đạo nhân mập mạp bước ra từ hư không, đáp xuống trước mặt mọi người.

Gương mặt đạo nhân này mang ý cười, nhưng khí thế trên người lại sắc bén bức người.

"Ra mắt thánh nhân!" Chúng nhân kinh hãi, vội vàng hành lễ.

Người này chính là một trong nhị thánh của Tây Phương giáo, Chuẩn Đề thánh nhân.

"Không cần đa lễ!" Chuẩn Đề cười nói: "Không giấu gì các vị, Nhiên Đăng đạo hữu nói đúng.

Khi ở Tử Tiêu Cung, đệ tử Tây Phương giáo của ta cũng vì dính phải nghiệp lực ở Hồng Hoang nên toàn bộ đều phải lên bảng, vào Phong Thần Bảng, bị Hạo Thiên và Thiên Đình sai khiến, đó là chuyện

đã định.

Tây Phương giáo ta đại hưng, nhưng lại không có đệ tử, các vị gia nhập Tây Phương giáo ta là vừa đúng lúc, từ nay có thể hưởng công đức, đôi bên cùng có lợi, cớ sao không làm?" "Nhiên Đăng..." Sắc mặt Cụ Lưu Tôn tái xanh, hận không thể xé xác Nhiên Đăng.

Bây giờ Chuẩn Đề thánh nhân đang ở ngay trước mặt, không đồng ý e là không được.

Nhưng một khi đã đồng ý, nếu sau này hối hận, e là cũng không xong.

Đường lui đã bị chặn đứng, chỉ có thể phản bội?

Nhiên Đăng phá lên cười ha hả, nói: "Việc cần quyết không quyết, ngược lại còn rước họa vào thân.

Chúng ta đều là đấng đại trượng phu, hành động này là hướng tử cầu sinh, các vị hà tất phải lo lắng trùng trùng.

Nhiên Đăng ta là người thế nào, há lại đặt mình vào nơi nguy hiểm, các vị không cần do dự nữa!" "Thôi được!" Cụ Lưu Tôn hít sâu một hơi, nói: "Cụ Lưu Tôn, nguyện ý gia nhập Tây Phương giáo!" "Ai..." Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn cũng nói: "Đã đến nước này, Văn Thù cũng nguyện ý gia nhập Tây Phương giáo!" "Chúng ta cũng nguyện ý gia nhập Tây Phương giáo!" Phổ Hiền và Từ Hàng đạo nhân vốn là đàn em, bây giờ hai người kia đã đồng ý, nếu không đồng ý chỉ có con đường chết, cũng đành phải chấp thuận.

"Ha ha ha..." Nhiên Đăng cười lớn.

Chuẩn Đề cười nói: "Đại thiện, đại thiện.

Yên tâm, ở Tây Phương giáo ta, bản thánh tự nhiên sẽ không bạc đãi các vị.

Ngày sau khi Tây Phương giáo đại hưng, Nhiên Đăng sẽ chấp chưởng giáo môn, các vị đều là trụ cột của giáo môn ta!" Đến đây, năm người của Xiển giáo đã bị Tây Phương giáo dùng chiêu rút củi đáy nồi, trở thành đệ tử của Tây Phương giáo.

Chương 270

... ...

Bên kia!

Đông Hải, đảo Kim Ngao!

Trong đạo trường của Thông Thiên!

"Sư đệ!" Thông Thiên nhìn phân thân của Lâm Phàm, hỏi: "Lần sát kiếp Phong Thần này, ngươi thấy thế nào?" "Ta dùng mắt từ từ xem chứ sao..." Phụt...

Sắc mặt Thông Thiên cứng đờ, bị Lâm Phàm chọc cho tức cười, một ngụm linh trà phun ra, suýt nữa làm sập cả đạo trường.

"Ngươi...

Lão phu hỏi ngươi, đối với sát kiếp Phong Thần sắp tới, ngươi có cách nhìn thế nào?" "Sẽ có người chết!" Lâm Phàm cũng không che giấu, uống một ngụm nước, thản nhiên nói: "Bất kể là Xiển giáo, Tiệt giáo hay Nhân giáo, đều sẽ tổn thất thảm trọng.

Sau kiếp này, Tam giáo phương Đông rất có khả năng sẽ rút khỏi vũ đài Hồng Hoang, đệ tử dưới trướng gần như chết sạch!" "Cái gì?" Thông Thiên kinh hãi.

Là thánh nhân, ông có thể biết trước quá khứ vị lai, nhưng lại không thể nhìn thấu sát kiếp Phong Thần.

Cho nên tự nhiên không thể biết được kết cục cuối cùng của nó.

Nhưng Lâm Phàm thì khác.

Thứ nhất, hắn vốn đã nắm rõ toàn bộ lịch sử Hồng Hoang trong lòng bàn tay, ý chí Thiên Đạo lại càng nắm chắc.

Thứ hai, hiện nay Lâm Phàm đã lĩnh ngộ vô số Đại đạo, một ánh mắt có thể nhìn thấu ý chí Thiên Đạo không sót một chi tiết nào.

Kết cục của đại kiếp Phong Thần, đệ tử Tam giáo hoặc là chết rồi vào Phong Thần Bảng bị Thiên Đình sai khiến, hoặc là đầu quân cho Tây Phương giáo, về cơ bản là tiêu vong gần hết.

Đạo thống của Tam giáo cũng chỉ còn lưu truyền trong Nhân tộc mà thôi, từ đó về sau Thiên Đình và Tây Phương giáo quật khởi, không còn bóng dáng Tam giáo nữa.

Ba vị thánh nhân Tam Thanh cũng bị Hồng Quân mời đến Tử Tiêu Cung uống trà, nuốt Vẫn Thánh Đan, cả đời không được bước ra khỏi cửa lớn Tử Tiêu Cung.

"Những gì ta nói đều là sự thật!" Lâm Phàm liếc nhìn Thông Thiên một cái: "Sau lần sát kiếp này, Tây Phương giáo và Thiên Đình sẽ chấn hưng, độc chiếm toàn bộ khí vận của Nhân tộc Hồng Hoang, Tam giáo bị xóa sổ chỉ là vấn đề thời gian.

Đừng thấy huynh không ký tên trên Phong Thần Bảng mà đệ tử sẽ không chết!" "Vậy phải làm sao?

Tại sao lại như vậy?" Thông Thiên đường đường là thánh nhân, cũng cảm thấy những lời này thật không thể tin nổi.

Ông nhìn Lâm Phàm.

Lâm Phàm cũng nhìn ông!

Sau đó, Lâm Phàm nói: "Sư huynh bây giờ vẫn chưa nhìn thấu sao?

Ý chí Thiên Đạo tự có quy tắc của nó..." "Xin lắng tai nghe!" "Được thôi!" Lâm Phàm nói: "Ta sẽ phổ cập kiến thức cho huynh.

Một, từ lượng kiếp Hung Thú bắt đầu, Hung Thú biến mất.

Lượng kiếp thứ hai, Long, Phượng, Kỳ Lân suy tàn.

Lượng kiếp thứ ba, Vu Yêu nhị tộc đồng quy vu tận.

Chẳng lẽ huynh không nhìn ra quy luật sao?" "..." Ánh mắt Thông Thiên khẽ co lại, rồi uể oải ngồi phịch xuống ghế.

Là thánh nhân, một ánh mắt nhìn thấu lòng người, một ý niệm biết rõ quá khứ vị lai, được Lâm Phàm nhắc nhở như vậy, tự nhiên tỉnh ngộ.

Thiên Đạo, vốn là ai mạnh thì ta làm suy yếu kẻ đó.

Hung Thú là vậy!

Long, Phượng, Kỳ Lân là vậy!

Vu Yêu nhị tộc là vậy!

Bây giờ, kẻ mạnh nhất giữa thiên địa chính là thế lực Tam giáo phương Đông.

Ủa... không đúng.

Ánh mắt Thông Thiên đột nhiên sáng lên, nhìn Lâm Phàm hỏi: "Nếu nói mạnh, hiện nay phải kể đến vị Đại Đạo thánh nhân trong hỗn độn kia là mạnh nhất, tại sao Thiên Đạo lại muốn tiêu diệt Tam giáo chúng ta?" Lâm Phàm lộ ra ánh mắt khinh bỉ: "Đại Đạo thánh nhân tự nhiên là mạnh, nhưng Thiên Đạo không làm gì được y, vị thánh nhân kia cũng không có giáo môn, chưa bao giờ truyền giáo, sư huynh hiểu chưa?" "Hiểu rồi, hiểu rồi!" Thông Thiên gật đầu, lại hỏi Lâm Phàm: "Thế cục này, có thể giải không?" "Không giải được!" Lâm Phàm thản nhiên nói: "Tuy không giải được, nhưng có thể dùng chiêu đánh tráo, rút củi đáy nồi, mượn gà đẻ trứng!" "Mượn thế nào?" Lâm Phàm cười không nói: "Sư huynh cứ chuyên tâm tu hành đi, việc này giao cho ta, tiểu đệ sẽ làm rỗng ruột Tây Phương giáo!" Các vị thánh đều bế quan.

Kẻ thì nâng cao tu vi, người thì tham ngộ Đại đạo.

Trong khoảng thời gian này, nhờ có Đại Đạo bản nguyên thạch của Lâm Phàm tương trợ, Hậu Thổ, Hi Hòa, Thường Hi ba người lần lượt thành đạo, chứng đắc Đại Đạo Thánh Nhân.

Thánh nhân chứng Đại Đạo, triều tịch Đại đạo tuôn trào, lại đưa vô số sinh linh Hồng Hoang bước lên một nấc thang mới.

Đến đây, Đại Đạo Thánh Nhân trong Hồng Hoang, ngoài Dương Mi, Tả Vụ và Kim Lượng ra, lại có thêm năm người, lần lượt là Lâm Phàm, Tây Vương Mẫu, Hi Hòa, Thường Hi và Hậu Thổ.

Tây Vương Mẫu chứng Bất Tử Đại Đạo, Thường Hi và Hi Hòa chứng Thái Âm chi Đại Đạo, Hậu Thổ chứng Luân Hồi Đại Đạo.

Trong Oa Hoàng Cung, Nữ Oa không nhịn được nữa.

Phải biết rằng, Nữ Oa là người đầu tiên chứng đạo thành thánh sau Hồng Quân, nhưng bà tạo người thành thánh, trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân, chứ không phải Đại Đạo Thánh Nhân.

Hiện nay, nhiều người ở Hồng Hoang đã vượt qua bà, khiến cho trái tim nhỏ bé kiêu ngạo của Nữ Oa có chút không vui.

Đương nhiên, Nữ Oa không phải không hiểu Đại đạo.

Ban đầu sở dĩ bà có thể tạo ra con người, là vì Nữ Oa trời sinh đã có một đạo Đại đạo phù văn, chính là Tạo Hóa Đại Đạo, tu hành Tạo Hóa Đại Đạo đến ba thành mới sáng tạo ra được Nhân tộc.

Sau khi Nữ Oa thành thánh, đặc biệt là sau khi Lâm Phàm trở thành Đại Đạo Thánh Nhân, bà đã bị kích thích ít nhiều, từ đó chuyên tâm nghiên cứu Tạo Hóa Đại Đạo, bao nhiêu năm qua đi, đã diễn hóa Tạo Hóa Đại Đạo đến hơn tám thành, nhưng Đại đạo khó, khó hơn lên trời xanh.

Càng về sau, càng khó.

Nữ Oa cảm thấy chỉ dựa vào thời gian và thiên phú của mình, dù thêm vô số năm nữa, cũng không thể đột phá.

Lâm Phàm không chỉ ngộ thông hơn hai ngàn pháp tắc Đại đạo, mà còn đưa từng người bên cạnh mình lên bậc thềm Đại đạo.

Vậy thì, Lâm Phàm nhất định có cách tốt hơn.

"Hừ...

Dù sao hắn cũng đã ngộ thông Tạo Hóa Đại Đạo, vậy ta đi ké một chút vậy!" Nữ Oa vung tay, xé rách không gian trước mắt, trong nháy mắt đã đáp xuống đạo trường của Lâm Phàm.

Vừa mới bước vào đạo trường, đã nghe thấy tiếng cười trong như chuông bạc vang lên không ngớt.

"A...

Nữ Oa sư tỷ đến rồi!" Hi Hòa và Thường Hi thấy Nữ Oa, cười tươi mời bà vào cung điện.

Sau đó, Lâm Phàm cũng xuất hiện.

Chương 271

Cùng lúc Lâm Phàm xuất hiện, còn có con gái của Nguyên Phượng là Khổng Tuyên.

Khổng Tuyên bái nhập môn hạ của Lâm Phàm, trở thành tiểu đệ tử quan môn của hắn, lúc mới sinh ra đã có tu vi Thái Ất Kim Tiên, bây giờ đã sớm tiến giai lên Đại La Kim Tiên.

Nhưng nàng vẫn còn trong thời kỳ ấu niên, sau khi hóa hình thân hình nhỏ bé, giống như một bé gái mười tuổi, một loli chính hiệu, xinh xắn đáng yêu.

"Lâm Phàm ca ca... nhiều năm không gặp rồi..." Nữ Oa lập tức thay đổi vẻ mặt dịu dàng, giọng nói cũng mềm đi bảy phần.

Sắc mặt Lâm Phàm tối sầm, cả người tê dại.

Giọng điệu này, nghe như đang gây sự vậy.

"Nói bậy!" Lâm Phàm nói: "Chẳng phải mới gặp ở Tử Tiêu Cung không lâu sao?" "Chán phèo!" Nữ Oa lườm hắn một cái.

Sau đó, Hi Hòa, Thường Hi hai người cũng lườm một cái: "Chán phèo +1!" Lâm Phàm hết sức bối rối: Ta đắc tội với mấy người à?

Sao lại đồng loạt khinh bỉ ta vậy?

"Dám bất kính với sư tôn của ta, ta đốt ngươi..." Ầm...

Khổng Tuyên chưa từng gặp Nữ Oa, thấy Nữ Oa đối với sư tôn mình tùy tiện như vậy, lập tức không chịu được, vươn tay ra, vô tận liệt hỏa phun trào, hướng về Nữ Oa mà đốt.

Khổng Tuyên chẳng qua chỉ là Đại La Kim Tiên, Nữ Oa là thánh nhân, tự nhiên không đốt được.

Nhưng sau khi dập tắt ngọn lửa của Khổng Tuyên, Nữ Oa lại kinh ngạc, nói: "Hỏa chi Đại Đạo? ...Sáu thành?" Nữ Oa sắp điên rồi!

Thế giới này, sao lại điên cuồng đến vậy?

Ngay cả một con khổng tước nhỏ mới ra đời chưa đầy trăm vạn năm đã tu hành Hỏa chi Đại Đạo đến sáu thành, sau này chắc chắn là một Đại Đạo Thánh Nhân a, ...Nữ Oa ta bao nhiêu năm qua sống trên thân chó rồi sao?

"Ha ha..." Lâm Phàm có chút đắc ý, nói: "Chê cười rồi, trẻ con không hiểu chuyện!" "Không sao không sao!" Nữ Oa cười nói: "Lâm Phàm ca ca, lần này người ta tìm huynh là có chuyện quan trọng a!" "Chuyện gì?" Lâm Phàm nhìn Nữ Oa.

Má Nữ Oa ửng hồng, trong mắt thu ba quyến rũ, dịu dàng nhìn Lâm Phàm, nói: "Tìm một nơi thanh tịnh, Nữ Oa muốn cùng ca ca tâm sự riêng..." Hít... hít... hít...

Lâm Phàm hít một hơi khí lạnh, lại nhìn vẻ mặt si mê của Nữ Oa, trong cơ thể lập tức dục hỏa bùng cháy.

Hắn đang định đồng ý.

Không ngờ bên cạnh, Hi Hòa, Thường Hi hai người gần như đồng thanh nói: "Không được!" "Không được..." Hai chữ, như một chậu nước lạnh, dập tắt ngọn lửa nhỏ của hai người trong nháy mắt.

"Hừ..." Nữ Oa nhìn hai nữ thần, nói: "Sao vậy?

Hai vị muội muội cảm thấy có gì không ổn sao?" "Đương nhiên không ổn!" Hi Hòa nói: "Nữ Oa tỷ tỷ, ca ca của ta gần đây thân thể hư nhược lắm, Tây Vương Mẫu thường xuyên đến, một lần là mấy trăm năm... khụ khụ khụ, tỷ đến không đúng lúc rồi!" "Ha ha ha..." Nữ Oa che miệng cười, nói: "Hai tiểu nha đầu này nghĩ đi đâu vậy, người ta chỉ tìm Lâm Phàm ca ca luận đạo thôi, các ngươi đen tối quá..." "Ta..."

Hi Hòa, Thường Hi hai người đỏ bừng cả mặt.

Lâm Phàm: "....." "Luận đạo?" Hi Hòa cố gắng trấn tĩnh, nói: "Ca ca ta mới không thèm luận đạo với ngươi đâu?" "Lâm Phàm ca ca!" Nữ Oa nhìn về phía Lâm Phàm, nói: "Nữ Oa hiện nay Đại đạo sắp thành, nhưng không thể tiến thêm một tấc nào.

Tạo Hóa Đại Đạo của huynh đã sớm viên mãn, Nữ Oa muốn cùng huynh luận đạo một thời gian, bổ sung cho nhau, thế nào?" "Không được!" Lâm Phàm chưa kịp mở miệng, Thường Hi đã quả quyết từ chối: "Ca ca ta còn phải ngộ đạo, làm gì có thời gian luận đạo với ngươi, phải không, ca ca..." Lâm Phàm: "....." "Hay là thế này đi!" Hi Hòa nói: "Chỗ ca ca chắc là có một ít Đại Đạo bản nguyên, ca ca, huynh đưa một ít Đại Đạo bản nguyên thạch cho Nữ Oa tỷ tỷ, để tỷ ấy bổ sung bản nguyên, Đại đạo sẽ không còn xa nữa!" Nội tâm Lâm Phàm co rút một trận: Hai muội muội này, thật sự muốn bức chết ta mà.

"Thôi được!" Đã nói đến đây, Lâm Phàm cũng không tiện từ chối, vung tay lấy ra một đống tinh thạch Tạo Hóa Đại Đạo đưa cho Nữ Oa, nói: "Đây là bản nguyên tinh thạch, muội cầm lấy, có thể trực tiếp tăng tiến Đại đạo của bản thân!" "....." Nữ Oa run lên: Lại có thứ này.

Xem ra, người bên cạnh Lâm Phàm sở dĩ có thể tham ngộ, cũng là nhờ thứ này rồi.

"Lâm Phàm ca ca..." Nữ Oa có chút oán trách nhìn Lâm Phàm một cái, nói: "Lâm Phàm ca ca một đường giúp đỡ Nữ Oa, đối với Nữ Oa ân nặng như núi, không có gì báo đáp.

Nữ Oa cảm thấy, chỉ có lấy thân báo đáp mới có thể trả ơn, hay là..." "Không được!" Nhìn ánh mắt oán hận của hai muội muội, Lâm Phàm vội vàng ngăn lại, đầu đầy mồ hôi lạnh chảy ròng ròng: "Lần sau... lần sau..." "Hừ..." Nữ Oa bĩu môi hừ một tiếng, quay người rời

đi.

Hi Hòa, Thường Hi hai người đứng trước mặt Lâm Phàm: "Ca ca, huynh còn định có lần sau?" "Khụ khụ khụ... không có, nói bừa, không thể nào, ta vừa mới lỡ lời!" "Hừ!" Hi Hòa nói: "Ai tin chứ, trong lòng huynh nghĩ vậy đúng không?" "Hừ!" Thường Hi nói: "Ca ca, hôm nay huynh làm tổn thương trái tim của hai tỷ muội chúng ta rồi!" (Vui lòng tải xuống Feilu để đọc phiên bản không có dòng kẻ) "Ta làm tổn thương trái tim các muội?" Lâm Phàm mặt đầy vô tội.

Thường Hi nói: "Ca ca, trong nhà có hai muội muội như hoa như ngọc, không dám nói là diễm quan Hồng Hoang, nhưng cũng hiếm có ai bì kịp, lại còn trăm lần nghe lời huynh, tại sao huynh cứ làm như không thấy?" Hi Hòa cũng liếc mắt một cái, rồi cái liếc mắt ấy lại biến thành ánh mắt quyến rũ, thu ba dập dờn, mị lực tứ phía.

"Khụ khụ khụ..." Lâm Phàm một trận khô miệng khô lưỡi, "Cái đó... không thích hợp lắm nhỉ?" "Thích hợp!" Thường Hi nói: "Chúng ta lại không phải tỷ đệ ruột thịt, có gì không thích hợp, chỉ mong ca ca thương yêu hai chúng ta!" "Ặc..." Lâm Phàm nhìn hai muội muội, trong lòng nóng như lửa đốt.

Đẹp không?

Đương nhiên, hai muội muội này, tuy không có mị lực của Nguyên Phượng, nhưng nhan sắc tuyệt đối hơn Nguyên Phượng một bậc.

"Cái đó..." Lâm Phàm vươn tay ôm lấy loli nhỏ Khổng Tuyên trước mặt, rồi trực tiếp ném ra ngoài đại điện: "Trẻ con không được xem trộm..." ... ...

Nói về Nữ Oa sau khi về cung, trong lòng có chút mất mát.

Tuy đã lấy được bản nguyên tinh thạch, nhưng lại không vui nổi, một mình ngồi trong Oa Hoàng Cung trống trải, hờn dỗi.

Bên cạnh, một cậu bé lanh lợi hoạt bát chạy vào, đến trước mặt Nữ Oa, lay tay bà hỏi: "Nương nương, nương nương, ai chọc người không vui, có phải Linh Châu Tử làm sai chuyện gì không?" Ánh mắt Nữ Oa nhìn về phía cậu bé trước mặt, sắc mặt mới hiện lên một chút vui vẻ.

Cậu bé này, do một viên minh châu bà yêu thích nhất hóa thành, tên là Linh Châu Tử, đã theo bên cạnh bà vô số năm, giống như con của bà vậy.

"Không sao!" Nữ Oa nói: "Không có ai chọc ta tức giận, bản cung chỉ hơi buồn thôi!" "Nương nương, có phải người nhớ Phục Hy đại lão gia không?" Linh Châu Tử lại hỏi.

"Phục Hy đại lão gia sao?" Ánh mắt Nữ Oa trong khoảnh khắc trở nên xa xăm.

Phục Hy... là ca ca của bà.

Trước kia là Yêu Đế của Yêu tộc, đã cùng bà xông pha Hồng Hoang vô số năm, bảo vệ bà, che chở bà, sợ bà chịu nửa điểm tổn thương.

Đáng tiếc sau khi Nữ Oa thành thánh, Phục Hy trở thành Yêu Đế của Yêu tộc, cùng Đế Tuấn một phe, cuối cùng bị nhấn chìm trong đại kiếp Vu Yêu.

Phục Hy chuyển thế làm người, trở thành Thiên Hoàng của Nhân tộc, cuối cùng tu thành Á Thánh, nhưng lại bị giam cầm trong Hỏa Vân Động, cả đời không được ra ngoài.

Nữ Oa hít sâu một hơi, khóe mắt hơi ẩm ướt: "Phải rồi, Phục Hy đại lão gia cũng đã rời đi một thời gian dài rồi nhỉ!" "Vâng!" Linh Châu Tử nói: "Từ lần cuối cùng Phục Hy đại lão gia rời khỏi Oa Hoàng Cung, đã ba trăm sáu mươi bảy vạn năm rồi!" "A..." Nữ Oa

nói: “Đã lâu vậy rồi sao?” “Đúng vậy!” Linh Châu Tử khẽ bĩu môi, nói: “Nương nương, Oa Hoàng Cung quá lạnh lẽo, người bế quan một lần là mấy vạn năm, lại không có Phục Hy đại lão gia, ta chẳng có chút hứng thú nào, xin nương nương cho ta xuống hạ giới, ta muốn đi nhân gian một chuyến!” “Không được!” Vừa mới mở miệng, Nữ Oa đã trực tiếp từ chối Linh Châu Tử, nói: “Hiện nay đang đúng lúc nhân gian có sát kiếp, là kiếp nạn lớn nhất từ khi khai thiên lập địa.

Chương 272

Ngươi không thể xuống đó, nếu không nhiễm phải nhân quả, sẽ vẫn lạc trong đó a!" "Sẽ không đâu!" Linh Châu Tử nói: "Nương nương, Linh Châu Tử cả đời sinh ra ở Oa Hoàng Cung, chưa từng bước ra khỏi Oa Hoàng Cung một bước, trên người không bụi không bẩn, làm gì có nhân quả nghiệp lực, ta chỉ xuống chơi một lúc, sẽ không vẫn lạc đâu!" "Không được!" Nữ Oa từ chối, nói: "Nếu ngươi cảm thấy lạnh lẽo, có thể cùng đại tiểu thư chơi đùa a!" "Đại tiểu thư không chơi với con!" Linh Châu Tử nói: "Đại tiểu thư cũng bế quan rồi, muốn báo thù cho cha mẹ, sau này phải luyện thành thần thông xông vào Thiên Đình!" Nữ Oa lập tức sững sờ.

Vị đại tiểu thư được nhắc đến, tự nhiên là đệ tử thân truyền duy nhất của Nữ Oa, con gái của Dao Cơ và Dương Thiên Hữu, em gái của Dương Tiễn là Dương Thiền.

Năm đó được Nữ Oa bế về là một bé gái nhỏ nhắn đáng yêu, cả ngày cùng Linh Châu Tử chơi đùa.

Nhưng Nhân tộc trưởng thành cực nhanh, mấy năm trôi qua, Dương Thiền đã lớn, trong lòng mang mối thù sâu như biển máu, tự nhiên không thể cả ngày chơi đùa cùng Linh Châu Tử.

"Thôi được!" Nữ Oa nói: "Tất cả đều là số mệnh, nếu ngươi nhất quyết muốn xuống, bản cung cũng không cản, nhưng bản thể của ngươi phải ở lại Oa Hoàng Cung, để tránh nhiễm phải bụi trần nhân gian.

Đi đi..." Ầm...

Nữ Oa vươn tay, đẩy một cái lên người Linh Châu Tử.

Linh hồn của Linh Châu Tử lìa khỏi xác, bay về phía nhân gian.

Bản thể của Linh Châu Tử, thì lại hóa thành một viên minh châu to bằng nắm tay, rơi vào tay Nữ Oa, tinh xảo lấp lánh, không chút tì vết! ... ...

Đạo trường của Lâm Phàm!

Lâm Phàm mặt mày thỏa mãn, sự thật chứng minh, hoa nhà vẫn tốt, vẫn thơm!

"Ca ca..." Hi Hòa, Thường Hi trong đại điện, mặt đầy vẻ thẹn thùng nhìn Lâm Phàm.

Lâm Phàm ha ha cười, nói: "Không cần như vậy, quen là được!" "Hừ!" Má của hai cô gái càng thêm đỏ.

"Đi!" Lâm Phàm vung tay, cuốn lấy hai nữ thần, nói: "Ta đưa các muội đến thế giới của ta, các muội có thể tu hành ở đó, tham ngộ đạo pháp, cũng có thể giáo hóa sinh linh trong thế giới của ta!" Nói rồi, Lâm Phàm ý niệm vừa động, đưa hai người vào thế giới hỗn độn của mình.

Từ góc nhìn của Thượng Đế, thế giới hỗn độn một màu mịt mờ, trong cõi hỗn độn vô tận đó, có một viên châu màu tím, trên đó có một chữ "Phàm" bằng ấn vàng.

"Đây là Bất Hủ Phàm Giới, là thế giới của ta, cùng cấp bậc với Hồng Hoang, nhưng lại lớn hơn Hồng Hoang vô số lần!" "Đẹp quá!" Thường Hi từ góc nhìn của Thượng Đế nhìn Bất Hủ Phàm Giới, mặt đầy vẻ si mê.

Hi Hòa lại nhìn về một nơi khác trong hỗn độn, nói: "Đó là gì?" Ánh mắt Lâm Phàm chuyển hướng, nhìn về phía Hỗn Độn Thanh Liên.

Trong gió hỗn độn vô tận, Hỗn Độn Thanh Liên vẫy những chiếc lá dài ức vạn dặm, lay động trong gió hỗn độn, một màu xanh biếc.

Giữa những chiếc lá xanh đó, có một đài sen, trong đó đang ấp ủ một vị thần thánh, tuy chưa xuất hiện, nhưng khí tức đã phả vào mặt, cho người ta một cảm giác sức mạnh cổ xưa, hùng hồn vô cùng.

Đó chính là một sinh linh cùng cấp bậc với Bàn Cổ.

"Đây là Vạn Pháp Chi Thủ!" Lâm Phàm cười gật đầu.

Đột nhiên, mày hắn khẽ nhíu lại, một đạo khế cơ trong hỗn độn bị hắn bắt được.

Hỗn độn cuộn trào, vô số quy tắc đạo pháp từ trong hỗn độn hiện ra.

Từng luồng, từng đạo, tuy cực kỳ ẩn khuất và nghiêm mật, nhưng với sự lý giải về Đại đạo của Lâm Phàm hiện nay, hắn đều cảm nhận được ngay lập tức.

Ba ngàn Đại đạo!

Thế giới hỗn độn này, giống hệt thế giới hỗn độn bên ngoài Hồng Hoang, đã sinh ra ba ngàn pháp tắc Đại đạo, mỗi đạo pháp đều sinh ra bản nguyên, mỗi bản nguyên đều bị sinh linh hỗn độn nguyên thủy nhất thu được...

Hỗn Độn Ma Thần sao?

Ánh mắt Lâm Phàm khẽ nheo lại: Trong thế giới của ta, cũng có ba ngàn Ma Thần, cũng có Bàn Cổ?

Tuy Lâm Phàm là chủ nhân của thế giới hỗn độn, nhưng cùng với sự phát triển của nó, Lâm Phàm phát hiện mình ngày càng không hiểu rõ thế giới của mình.

Trong thế giới đó, sự xuất hiện và biến mất của những bảo vật, hắn đều không thể khống chế, huống chi là cả thế giới hỗn độn?

Nhưng, tình huống này cũng nằm trong dự liệu của Lâm Phàm.

Thế giới hỗn độn có chủ nhân, nhưng chủ nhân cũng không phải có thể khống chế tất cả, nếu không, Hồng Hoang chẳng phải đã sớm bị kẻ chúa tể tất cả kia nuôi nhốt rồi sao?

Có thể thấy vạn sự vạn vật, đều có sở trường sở đoản.

Lâm Phàm không còn rối rắm nữa, vung tay đưa hai vị muội muội vào Bất Hủ Phàm Giới.

Ầm...

Một luồng linh khí vô cùng tinh khiết ập vào mặt.

Thế giới này hiện nay, trải qua vô số năm phát triển, sinh linh trong đó vô số, đã sinh ra vạn tộc.

Trong Bất Hủ Phàm Giới, diện tích lục địa lớn hơn Hồng Hoang vô số lần, lại có đại dương vô biên, trong biển cũng có vạn tộc xuất hiện.

Cả thế giới, sinh cơ bừng bừng, các loại đạo pháp đầy đủ, không có Thiên Đạo vận hành.

Mọi thứ trong Phàm Giới này, đều nằm trong sự khống chế của Lâm Phàm.

Một ý niệm của Lâm Phàm, thậm chí có thể khiến một phương thế giới trực tiếp tan biến vào hỗn độn.

"Ca ca, thế giới của huynh, thật quá đẹp, từ nay về sau, chúng ta sẽ sống ở đây nhé!" "Ừ!" Thường Hi cười nói: "Ta thích Thái Âm Tinh, sau này ta sẽ xây dựng lại Quảng Hàn Cung trên Thái Âm Tinh của thế giới này!" Thế giới của Lâm Phàm, tự nhiên cũng có chu thiên tinh đấu, có hai đại tinh là Thái Âm và Thái Dương.

"Các muội ở đây tham ngộ đạo pháp, có thể giáo hóa chúng sinh trong thế giới, truyền thụ đạo pháp thần thông, truyền thụ ba ngàn Đại

đạo, từ nay về sau, các muội cũng là Đạo Tổ!" "A..." Hi Hòa và Thường Hi không ngờ mình lại trở thành Đạo Tổ.

Đối với Lâm Phàm, nhân vật trong thế giới của hắn càng mạnh, sức mạnh của thế giới mới càng mạnh, mới có thể gia trì cho bản thân hắn.

Vì vậy, hắn rất vui mừng khi trong thế giới của mình có thánh nhân bản địa xuất hiện.

An trí xong Hi Hòa và Thường Hi, Lâm Phàm liền bay ra khỏi thế giới hỗn độn, trở về đạo trường của mình ngộ đạo, đồng thời tách ra một luồng thần hồn, giám sát vạn vật Hồng Hoang. ... ...

Lúc này trên đại địa Hồng Hoang, Nhân tộc thịnh vượng, bao trùm mọi ngóc ngách của Hồng Hoang.

Nhân tộc cộng chủ hiện nay tuy không có Không Động Ấn để phế lập Nhân Hoàng, nhưng cũng có thể cai trị tốt Nhân tộc.

Thời gian trôi đi.

Triều đại nhà Hạ từ khi Hạ Khải lập quốc, thoáng chốc đã trôi qua vạn năm.

Sau vạn năm, khí vận nhà Hạ suy tàn.

Trong Cực Dao Thiên của Thiên Đình, Tây Vương Mẫu đang bế quan cảm nhận được khí cơ của Thiên Đạo, vung tay một cái, lập tức có một con huyền điểu to lớn từ bên ngoài bay vào, đậu trước mặt Tây Vương Mẫu.

"Đệ tử ra mắt sư tôn!" Huyền điểu chính là Cửu Thiên Huyền Nữ năm xưa của Hiên Viên Hoàng Đế.

Cửu Thiên Huyền Nữ theo Tây Vương Mẫu tu đạo, là đệ tử thân truyền duy nhất dưới trướng Tây Vương Mẫu, tu vi Đại La Chuẩn

Thánh, thiên phú dị bẩm, căn nguyên hùng hậu.

"Ừ..." Tây Vương Mẫu nói: "Khí vận nhà Hạ ở nhân gian đã tận, sứ mệnh của con đã đến, hãy xuống nhân gian một chuyến, chọn người thích hợp để lập lại quốc triều, thay thế nhà Việt!" "Vâng!" Cửu Thiên Huyền Nữ cung kính lĩnh mệnh, sau đó hóa thành đại điểu hạ giới.

Chương 273

Huyền Nữ bay vào nhân gian, thấy một ngọn núi cao ngất, trên đỉnh núi có một cái ao sóng gợn lăn tăn, trong ao có ba người phụ nữ đang tắm rửa nô đùa.

Trên mặt nước, hào quang lấp lánh, một trong ba người phụ nữ trên người khí vận bồng bột.

Huyền Nữ biết, người phụ nữ này chính là người mình tìm, liền bay xuống, thân hình to lớn lướt qua mặt nước.

Ba người phụ nữ kinh hãi thất sắc.

Nhưng Huyền Nữ lại không làm hại họ, giữa không trung hóa ra một quả trứng chim ném xuống, không lệch một ly, vừa vặn rơi xuống bên cạnh người phụ nữ có bảo quang kia.

Người phụ nữ có bảo quang kia trong khoảnh khắc không biết vì sao, lại đột nhiên cầm quả trứng chim, trực tiếp nuốt vào.

Người phụ nữ nuốt trứng mà thụ thai, mười tháng sau sinh ra một bé trai, đặt tên là Khế.

Khế sinh ra bất phàm, ở triều đại nhà Hạ giữ chức vụ cao.

Khí số nhà Hạ đã tận, Khế nhân cơ hội diệt nhà Hạ, thành lập một triều đại mới, tên là Thương.

Khế chính là thủy tổ của triều Thương.

Sau khi Khế thành lập triều Thương, định đô ở Triều Ca.

Thời gian trôi qua, Đại Thương truyền được mấy chục đời, đã trải qua vạn năm.

Khác với triều Hạ, Đại Thương tuy đã trải qua vạn năm, nhưng

khí vận đỉnh thịnh, đối nội cải cách quan lại, đối ngoại mở mang bờ cõi.

Vua của Đại Thương là Đế Tân, tên Ân Thụ.

Ân Thụ văn võ song toàn, sức có thể bắt hổ, siêng năng chính sự, phái đại quân một đường quét ngang, chấn nhiếp chư hầu thiên hạ, thảo phạt phản nghịch.

Người Đông Di không phục, Ân Thụ liền phái thiên vạn đại quân trấn áp, ở bờ biển Đông Hải thiết lập chu quân và bảy mươi hai quan, quản lý trấn áp bách tính Đông Di.

Khí vận Đại Thương đỉnh thịnh, nhân gian một thời thái bình thịnh thế.

Đúng lúc này, Linh Châu Tử bị Nữ Oa đẩy xuống Oa Hoàng Cung, linh hồn vào luân hồi, cuối cùng cũng từ lục đạo luân hồi bước ra, đầu thai vào một trong bảy mươi hai quan ở bờ biển Đông Hải là Trần Đường Quan, trở thành thai nhi trong bụng phu nhân của tổng binh Trần Đường Quan, Lý Tịnh.

Phu nhân của Lý Tịnh họ Ân, đã sinh được hai người con trai, lần lượt là Kim Tra và Mộc Tra.

Đứa con thứ ba này mang thai có chút kỳ lạ, mang thai đủ ba mươi sáu tháng mà không có động tĩnh gì, trong Trần Đường Quan lời đồn đại nổi lên, mọi người đều nói Ân phu nhân mang thai yêu quái.

Nhưng Lý Tịnh lại không để trong lòng.

Lý Tịnh không chỉ là thủ tướng của Trần Đường Quan, mà còn là đệ tử đời thứ ba của Tiệt giáo, hiểu rõ quá khứ của Nhân tộc, mang thai ba mươi sáu tháng không sinh cũng đã có tiền lệ, chính là Thiên Hoàng Nhân tộc Phục Hy.

Đứa con của mình cũng mang thai ba mươi sáu tháng, liệu có phải

là Nhân Hoàng đời tiếp theo không?

Lý Tịnh lòng đầy kích động và lo lắng chờ đợi, cuối cùng, vào tháng thứ ba mươi sáu, Ân phu nhân sinh.

Nhưng, điều khiến Lý Tịnh thất vọng là, Ân phu nhân sinh ra không phải là một đứa trẻ, mà là một quả cầu thịt lớn màu đỏ.

Lý Tịnh lập tức kinh ngạc.

Quả cầu thịt?

Chẳng phải là yêu tộc sao?

Vợ của mình thật sự sinh ra một con yêu quái?

Quả cầu thịt đó sau khi sinh ra không yên phận, nhảy vài cái trên mặt đất rồi chạy loạn khắp nơi.

Lý Tịnh thấy vậy không được, lập tức rút bảo kiếm, không để ý đến sự ngăn cản của Ân phu nhân phía sau, một kiếm chém về phía quả cầu thịt.

Quả cầu thịt lập tức bị chém thành hai nửa, không ngờ trong quả cầu thịt lại hiện ra một đứa bé đáng yêu.

"Con của ta..." Ân phu nhân nhào tới, trực tiếp che chở đứa bé.

Lý Tịnh thấy đứa bé không phải yêu quái, tự nhiên không còn sát ý, đặt tên cho đứa bé là Na Tra.

Na Tra thông minh lanh lợi, tuy không có tướng của Nhân tộc cộng chủ, nhưng căn nguyên hồn hậu, tư chất thượng thừa, là người có thiên tài tu đạo.

Lúc ba tuổi, đã có một trong Thập Nhị Kim Tiên của Xiển giáo từ trên trời giáng xuống, điểm danh muốn Na Tra bái nhập môn hạ, thu làm đệ tử thân truyền.

Người này không ai khác, chính là Thái Ất chân nhân.

Đến đây, Na Tra bái vào Tiệt giáo. (Vui lòng tải xuống Feilu để đọc phiên bản không có dòng kẻ) Na Tra hung hãn, Đông Hải chiến Ngao Bính Na Tra, là Linh Châu Tử chuyển thế, căn nguyên và tư chất tự nhiên bất phàm.

Thái Ất chân nhân sở dĩ muốn thu làm đệ tử, ngoài việc Na Tra có căn nguyên tốt ra, một nguyên nhân khác tự nhiên là xuất thân của Na Tra.

Dù sao, Na Tra cũng là người của Oa Hoàng Cung, đồng tử của Nữ Oa nương nương.

Thu làm đệ tử cũng là ý của Nguyên Thủy Thiên Tôn, hai nhà nhờ đó có thể liên hợp lại với nhau.

Bản thể của Na Tra là Linh Châu Tử, không bụi không bẩn, tâm tính trong sáng không nhiễm bất kỳ nghiệp lực nào, cũng không hiểu nửa điểm nhân tình thế thái của nhân gian.

Thái Ất chân nhân đối với đệ tử thân truyền duy nhất này vô cùng yêu quý, không chỉ đem hết thần thông pháp thuật truyền cho Na Tra, mà còn thường xuyên đưa Na Tra ra vào Hồng Hoang, đi khắp thiên địa.

Đệ tử Xiển giáo ở Hồng Hoang vốn đã cường hoành bá đạo, cái gọi là gần mực thì đen gần đèn thì rạng, Na Tra cả ngày ở cùng Thái Ất chân nhân, tính cách tự nhiên ngày càng cường hoành, nhân sinh quan và thế giới quan bị Thái Ất chân nhân trực tiếp dẫn đi lệch.

Thậm chí, Thái Ất chân nhân đi khắp Hồng Hoang, gặp phải một số yêu ma quỷ quái nhỏ, với tâm thái rèn luyện đệ tử, để Na Tra tự mình ra tay, trảm yêu trừ ma.

Hơn nữa, còn phải ra tay tàn độc, không tiếc bất cứ giá nào, hù

chết đối thủ.

Vì vậy Na Tra từ khi sinh ra, không biết nương tay là gì.

Na Tra tư chất phi phàm, tâm tính thông minh, trong mười năm ngắn ngủi, đã tu thành Kim Tiên, nhảy ra khỏi dòng sông vận mệnh.

Thái Ất chân nhân ban cho mấy kiện tiên thiên bảo vật.

Có Càn Khôn Quyển, Hỏa Tiêm Thương, Hỗn Thiên Lăng, Phong Hỏa Luân.

Bốn kiện bảo vật này, mỗi cái đều là tiên thiên pháp bảo, trời sinh thuộc hỏa, cùng với công pháp Na Tra tu hành tương đắc ích chương.

Thái Ất chân nhân yêu quý đệ tử, lại từ chỗ Nguyên Thủy Thiên Tôn cầu xin một ít linh đan diệu dược, thiên tài địa bảo cho Na Tra nuốt, Na Tra lúc mười mấy tuổi, đã đột phá tu vi một lần nữa, đạt đến tầng thứ Thái Ất Kim Tiên, càng thêm kiêu ngạo.

Thái Ất chân nhân đưa Na Tra chu du Hồng Hoang, lúc Na Tra mười mấy tuổi thì đưa về lại Trần Đường Quan.

Na Tra lúc nhỏ đáng yêu, nhưng lớn lên lại rất kiêu ngạo, không chỉ vô lễ với Ân phu nhân, đối với cha ruột thậm chí còn ngang mày trợn mắt, trước mặt Lý Tịnh nhắc lại chuyện Lý Tịnh năm xưa cầm kiếm chém mình.

Lý Tịnh không phục, tìm Thái Ất chân nhân lý luận.

Thái Ất chân nhân không coi là chuyện gì, cười nói với Lý Tịnh: "Lý Tịnh lão đệ à, Na Tra thiên phú dị bẩm, lại là môn hạ của thánh nhân, ngươi cũng là đệ tử đời thứ ba của Xiển giáo, nói khó nghe một chút, ngươi so với nó còn kém xa.

Hai người không cùng một thế giới, sớm muộn gì nó cũng sẽ bay cao, tạm thời nhẫn nại đi!" Lý Tịnh tức đến toàn thân run rẩy, nhưng

không có cách nào.

Na Tra từ đó lại càng kiêu ngạo hơn một phần.

Chương 274

Nói về Trần Đường Quan, địa thế ở Trần Đường, sát cạnh biển lớn.

Trên biển thường có Hải tộc qua lại với Nhân tộc địa phương, chung sống hòa thuận, thậm chí, Long tộc là đồ đằng bảo hộ của Nhân tộc.

Hiện nay Long tộc quy phục Nhân tộc, quan hệ của Chúc Long và Lâm Phàm lại càng không cần phải nói, bạn vong niên bao nhiêu năm, cho nên thời kỳ này quan hệ giữa Hải tộc và Nhân tộc vô cùng hòa thuận.

Nhân tộc và Hải tộc cũng thường xuyên giao dịch ở bờ biển, trao đổi hàng hóa.

Có một ngày, Na Tra ở bờ biển, thấy một tộc Hải Sa cao lớn hung dữ, tưởng là yêu quái, liền bay tới muốn đánh giết.

Nhân tộc gần đó vội vàng chạy ra, nói: "Thái tử dừng tay, Hải tộc là tộc thân thiện với Nhân tộc ta, Hải Sa là bạn của chúng ta, chưa từng làm hại người, không thể đánh giết!" "Tại sao?" Na Tra nhíu mày nói: "Hải Sa là yêu tộc, đáng chết!" "Không không không..." Con Hải Sa kia tuy mặt mũi hung dữ, nhưng lại cười xua tay với Na Tra, nói: "Chúng ta là Hải tộc, không phải yêu tộc, Hải tộc và yêu tộc có sự khác biệt!" "Hừ!" Na Tra là ai chứ?

Đó là đệ tử của một trong Thập Nhị Kim Tiên, Thái Ất chân nhân, tồn tại quen thói kiêu ngạo, từ nhỏ đến lớn đã bao giờ bị người khác cãi lại?

Bây giờ, một Nhân tộc nho nhỏ cũng dám cãi lại ta?

Giết...

Na Tra chẳng thèm quan tâm đến Nhân tộc, trực tiếp tế ra Hỏa Tiêm Thương, ba chân bốn cẳng, trực tiếp đánh chết con Hải Sa kia, tiện tay chém giết thêm mấy tên Hải tộc.

Hơn nữa, vì không phục, Na Tra thậm chí còn phóng hỏa giết chết mấy người Nhân tộc.

Lần này, đã chọc phải tổ ong vò vẽ.

Bách tính địa phương kéo nhau đến phủ Lý Tịnh gây phiền phức, lại có thái tử của Đông Hải Long tộc là Ngao Bính, dẫn theo Hải tộc Đông Hải cũng đến phủ Lý Tịnh, muốn Lý Tịnh cho một lời giải thích.

"Lý tướng quân!" Ngao Bính hóa thành người, dẫn theo hai tên Hải tộc, nói với Lý Tịnh: "Con trai của ngài vô cớ đánh giết Hải tộc, kích động mâu thuẫn giữa Nhân tộc và Hải tộc, ta đại diện cho Hải tộc, muốn ngài cho một lời giải thích, nếu không trừng phạt, e rằng sẽ kích động sự phẫn nộ của Hải tộc!" "Lý tướng quân, ngài phải làm chủ cho chúng tôi a!" Có một lão giả Nhân tộc quỳ ở phủ Lý Tịnh: "Mấy người Nhân tộc chúng tôi, vô cớ bị lệnh lang tam thái tử đốt chết, ngài nhất định không thể bao che, phải nghiêm trị hung thủ a!" Bị áp lực từ các phía, Lý Tịnh trực tiếp gọi Na Tra ra, bồi tội với Hải tộc và Nhân tộc.

Na Tra bị Lý Tịnh ép, quỳ trên mặt đất dập đầu trước mặt mọi người.

Long tộc và Nhân tộc nể mặt Lý Tịnh và Xiển giáo, cũng không nhất thiết phải bắt Na Tra đền mạng, thấy Na Tra bồi tội, và bảo đảm không tái phạm, chuyện này coi như xong.

Ngao Bính phất tay áo bỏ đi, cưỡi mây về Đông Hải.

Na Tra trong lòng ôm hận, không dám công khai đánh giết Nhân tộc, nhưng lại hóa ra một phân thân, chân đạp Phong Hỏa Luân, đuổi theo Ngao Bính đang trên đường về Đông Hải từ xa.

"Ngao Bính đừng chạy..." Na Tra từ nhỏ đến lớn, đã bao giờ chịu nỗi oan ức như vậy, bị ép phải quỳ xuống bồi tội trước mặt mọi người, bây giờ khó khăn lắm mới tìm được "thủ phạm chính", sao có thể tha, trực tiếp vung tay tế ra Hỏa Tiêm Thương, công kích Ngao Bính.

"Ầm..." Ngao Bính cũng không phải dạng vừa, thân là thái tử Long cung, cũng có tu vi Thái Ất Kim Tiên, tay mở ra, năm móng vuốt lóe lên ánh sáng vàng, hóa thành một cái vuốt khổng lồ, đỡ lấy Hỏa Tiêm Thương của Na Tra.

Bành...

Một chiêu đánh ra!

Hai người đều lùi lại.

Một luồng năng lượng dao động ầm ầm bay ra, chấn động khiến mặt biển Đông Hải dâng lên sóng cao ngàn thước.

Ầm...

Na Tra trên người bùng cháy ngọn lửa vô tận, nhìn Ngao Bính nói: "Ngao Bính, ngươi dám sỉ nhục ta, hôm nay tiểu gia nhất định phải chém ngươi, ngươi chết chắc rồi!" Ầm...

Ầm...

Ầm...

Hỏa Tiêm Thương!

Hỗn Thiên Lăng!

Càn Khôn Quyển!

Phong Hỏa Luân!

Bốn kiện pháp bảo lần lượt bay ra, công kích Ngao Bính.

Ngao Bính hóa thành bản thể rồng khổng lồ vạn trượng, là Ngũ Trảo Kim Long, trên mặt biển cùng Na Tra chiến đấu, còn gọi mây đen mưa lớn trợ trận.

Hai người qua lại, đánh một ngày không phân thắng bại.

Tuy Na Tra thiên phú tốt, nhưng dù sao cũng chỉ là một thiếu niên sống mười mấy năm, Ngao Bính nhìn trẻ tuổi, nhưng đã sống vô số năm tháng.

Đương nhiên, một trận chiến đấu long trời lở đất, mặt biển dâng lên sóng thần vô biên, lập tức thu hút sự chú ý của vô số thế lực trong Hồng Hoang.

Bất kể là Long tộc hay Nhân tộc, đều thấy rõ ràng.

Sư tôn của Na Tra là Thái Ất chân nhân sau khi thấy vậy, ánh mắt khẽ nheo lại, khóe miệng lộ ra một nụ cười nhạt, thầm nghĩ: Một Long tộc nho nhỏ, dám đối đầu với thánh môn ta, tìm chết!

Thái Ất chân nhân không chỉ đơn giản là đứng bên cạnh quan sát, mà đã ẩn mình trong bóng tối từ lâu, không hề nhúc nhích.

Trên mặt biển, Na Tra và Ngao Bính giao chiến, lúc đầu thế trận cân bằng, nhưng không lâu sau, hắn đã nhận ra sự thiếu hụt của bản thân.

Na Tra dù sao cũng còn trẻ, tu vi hoàn toàn dựa vào thiên tài địa bảo để nâng cao, so với Ngao Bính thì thiếu đi sự tích lũy.

Đánh thêm một ngày nữa, Na Tra cuối cùng không địch lại, rơi vào thế hạ phong.

“Không ổn rồi!” Na Tra thầm nghĩ: Thủy có thể khắc Hỏa, ta tu

hành công pháp thần thông thuộc tính Hỏa, Long tộc lại giỏi hưng phong tác lãng, phiên vân phúc vũ, nếu cứ đánh lâu, ta tất bại không nghi ngờ.

Chạy...

Trong đầu Na Tra lóe lên một ý nghĩ, lập tức đạp Phong Hỏa Luân bỏ chạy.

"Chạy?" Ngao Bính cũng bị sự bá đạo của Na Tra chọc cho nổi giận thực sự, lạnh lùng hừ một tiếng, nói: "Xem gia gia ta có thả ngươi về không?" Nói xong, thân rồng cuộn lại, lập tức vượt qua không gian, đuổi theo Na Tra.

Hai người qua lại, đuổi đến tận lục địa.

Mắt thấy Ngao Bính sắp đuổi kịp Na Tra, đột nhiên cảm thấy không gian xung quanh thắt lại... có người giở trò?

Ngao Bính muốn quay lại, nhưng đã không kịp nữa.

"Xem đây!" Na Tra thấy sư tôn Thái Ất chân nhân ra tay, dùng Cửu Long Thần Hỏa Tráo định trụ Ngao Bính từ xa, lập tức mừng rỡ, tay cầm Hỏa Tiêm Thương, ba chân bốn cẳng liền đánh rơi Ngao Bính từ trên mây, rơi xuống Tây Sơn.

Bành...

Thân rồng rơi xuống đất, làm tung lên một trận bụi mù.

Vô số ngọn núi nứt vỡ.

Phụt...

Ngao Bính phun ra một ngụm máu vàng, văng tung tóe khắp Tây Sơn.

Na Tra hạ xuống, một quyền đấm vào thân rồng của Ngao Bính: "Phục không?" "Hừ..." Ngao Bính thân bị trọng thương, không thể

bay lên, nhưng vẫn lạnh lùng hừ: “Ta có gì mà phục, chẳng phải ngươi dựa vào sư tôn Chuẩn Thánh sao, nếu đơn đả độc đấu, ngươi không bằng ta!” “Chết tiệt!” Lòng tự tôn của Na Tra bị sỉ nhục nặng nề, tay cầm Hỏa Tiêm Thương, chĩa vào mắt Ngao Bính, nói: “Xin lỗi ta, quỳ xuống đất dập đầu, trả lại những cái dập đầu của ta hôm trước, ta sẽ cho ngươi một con đường sống!” “Hừ...” Ánh mắt Ngao Bính lóe lên một tia khinh bỉ: “Mơ đi!” “Tìm chết!” Na Tra tay dùng sức, ầm ầm đánh ra, liền đánh vào mắt trái của Ngao Bính, nói: “Còn không chịu thua, tiểu gia ta sẽ lột da ngươi, rút gân ngươi!” “Ngươi có thể thử!” Ngao Bính nhắm mắt lại, một chút pháp lực còn sót lại trên người vận chuyển, tự đoạn kinh mạch, linh hồn bay ra, bị Lục Đạo Luân Hồi của Địa Phủ hấp dẫn, đi về phía Tây.

“Chết rồi?” Na Tra cũng sững sờ, sau đó hung hăng nói: “Cũng có cốt khí, nhưng chết là xong sao?

Chương 275

Không...

Ta muốn lột da ngươi, rút gân ngươi...” Na Tra thú tính đại phát, lật qua lật lại thi thể của Ngao Bính, không chỉ lột vảy, lột da rồng, rút gân rồng, thậm chí cả thịt rồng của Ngao Bính cũng không tha, thu gom sạch sẽ.

Tây Sơn tan hoang, chỉ còn lại một bộ xương rồng khổng lồ, trên đó tỏa ra khí thế vô tận.

“Sư tôn!” Na Tra mang theo những thứ thu được trên người Ngao Bính, nói: “Sư tôn, chúng ta mau đi thôi, lát nữa Long tộc có thể sẽ đến!” “Không sợ!” Ánh mắt Thái Ất chân nhân không hề cảm thấy có gì không ổn, ung dung nói: “Long tộc thì sao?

Chúng ta là giáo môn của thánh nhân, Long tộc chẳng qua chỉ là một chủng tộc đã suy tàn, mất hết khí vận mà thôi, dám tìm ta gây phiền phức sao?” “Vâng, sư tôn!” Na Tra như trút được gánh nặng, đi theo sau Thái Ất chân nhân.

Long tộc!

Đông Hải Long Vương Ngao Quảng toàn thân run rẩy, “Quá đáng, quá đáng...” “Đi!” Ngao Quảng mắt nhìn con trai mình bị người ta ngược đãi đến chết, nhưng vì tổ huấn của Long tộc là không được đặt chân lên đại lục Hồng Hoang, nên không thể ra tay.

Nhưng, khi thấy Na Tra sau khi đánh chết Ngao Bính, lại còn lột da rút gân tàn bạo, cuối cùng không nhịn được nữa.

“Tiểu nhi, đừng chạy!” Ngao... gầm...

Đông Hải Long Vương gầm lên một tiếng, thân rồng vạn dặm từ

trong tầng mây lao ra, vuốt rồng khổng lồ mở ra, chụp xuống Na Tra.

Vuốt rồng quét qua, hư không lưu lại vết tích.

Gió hỗn độn thổi vào, nghịch diễn địa hỏa thủy phong.

Đông Hải Long Vương Ngao Quảng, cũng là đại năng Chuẩn Thánh, muốn đánh giết Na Tra quả thật dễ như trở bàn tay.

Nhưng, đáng tiếc là, bên cạnh Na Tra lại có một tồn tại cường đại, chính là Thái Ất chân nhân.

Ầm...

Vuốt rồng của Ngao Quảng xé rách hư không, mang theo khí hỗn độn chụp về phía Na Tra, nhưng giữa đường lại xuất hiện một cây búa lớn màu bạc, từ xa đánh tới, đâm vào vuốt rồng.

Bành...

Hai bên va chạm vào nhau, lập tức một đám tia lửa lóe lên.

Bầu trời vỡ nát, hư không từng mảng lớn hóa thành hư vô.

"Ngao Quảng, ngươi muốn làm gì?" Thái Ất chân nhân chặn đứng công kích của Ngao Quảng.

Ngao Quảng nói: "Tiểu nhi hung hãn, đánh chết con ta, còn muốn đi đâu?" "Hừ..." Thái Ất chân nhân nói: "Con ngươi học nghệ không tinh, lại có thể trách ai?" "Nếu con ta học nghệ không tinh, chết rồi bản tọa tự nhiên sẽ không ra tay.

Nhưng thầy trò các ngươi vô sỉ đến cực điểm, đường đường là Chuẩn Thánh lại ra tay giam cầm con ta, nếu không như vậy, con ta sao lại bại dưới tay Na Tra?" "Nói đùa!" Thái Ất chân nhân nói: "Ta là đường đường Chuẩn Thánh, há lại ra tay với một Thái Ất Kim Tiên nhỏ bé?" "Ngươi không thừa nhận?" "Ta không làm, sao phải thừa nhận?" Thái Ất chân nhân một bộ mặt dày, đánh chết cũng không thừa

nhận.

Cả Hồng Hoang, vô số người đều thấy Thái Ất chân nhân ra tay, nhưng y cứ không thừa nhận.

Ngươi làm gì được ta?

"Ha ha ha ha..." Ngao Quảng giận quá hóa cười, nói: "Đệ tử thánh nhân, môn đồ Xiển giáo, vô sỉ đến cực điểm, vô sỉ đến cực điểm a, thôi thôi, hôm nay lão long ta dù có chết, cũng phải rửa oan cho con ta!" "Ầm ầm ầm..." Bản thể của Ngao Quảng từ trong mây đen bay ra, hóa thành một lão giả, vung tay một cái, vô tận long tức phun ra, từ bốn phương tám hướng, bao trùm lấy hai thầy trò Thái Ất chân nhân.

"Hừ..." Thái Ất chân nhân tự nhiên không sợ, thượng phẩm tiên thiên linh bảo Cửu Long Thần Hỏa Tráo trong tay lén lút úp xuống, trực tiếp trấn áp Ngao Quảng vào trong, chín con rồng phun lửa, cộng thêm pháp lực của Thái Ất chân nhân trút xuống, lại có thêm mấy kiện bảo vật oanh tạc.

Ngao Quảng trong Cửu Long Thần Hỏa Tráo dường như bị một luồng cự lực của trời đất khóa chặt, lập tức không thể giãy giụa.

"Giở trò... có người giở trò với lão long ta...

Ta không phục...

Ta không phục..." Ngao Quảng biết, chỉ dựa vào một mình Thái Ất chân nhân, tuyệt đối không thể trấn sát mình. ...Có thánh nhân ra tay?

"Kẻ vô sỉ...

Xiển giáo vô sỉ a..." Ngao Quảng mắng ba tiếng, tắt thở mà chết.

Chân linh của Ngao Quảng bay ra, nguyên thần bất tử độn vào hư không, vào Đông Hải.

Chuẩn Thánh sau khi chết cũng có thể trọng sinh, Long tộc không

nằm trong Phong Thần Bảng, cho nên Ngao Quảng được bất tử, về lại Đông Hải Long Cung, nhưng bản nguyên lại bị tổn thương nặng. (Vui lòng tải xuống Feilu để đọc phiên bản không có dòng kẻ) Ầm ầm ầm...

Ngao Quảng trở về Long Cung, dùng bản nguyên của Long tộc cộng thêm một ít khí vận của Long tộc, ngưng tụ lại kim thân.

"Hừ..." Ngao Quảng lửa giận không nguôi.

Đối với y, tuy không chết, nhưng tổn thất chân thân, cho dù trọng sinh, cũng là một tổn thất cực lớn.

"Đông Hải Long tộc nghe lệnh, tất cả Long tộc từ Đại La Kim Tiên trở lên, tập kết tại Long Cung!" "Hải tộc nghe lệnh, tất cả Hải tộc từ Thái Ất Kim Tiên trở lên, tập kết tại Long Cung!" ... ...

Long Vương đầy giận dữ, liên tiếp hạ hai mệnh lệnh.

Một canh giờ sau, tất cả mọi người trong Long Cung đều đã tập kết đầy đủ, trừ những người đi ra ngoài chưa về, Long tộc tập kết được hơn hai mươi người, đều là tu vi từ Đại La Kim Tiên trở lên.

Hải tộc tập kết được mấy trăm người, đều là tu vi từ Thái Ất Kim Tiên trở lên.

"Đi..." Long Vương hét lớn một tiếng, trong biển ầm ầm một bức tường nước vạn trượng dâng lên.

Long Vương gầm dài một tiếng, hóa thành kim long bay lên, đậu trên bức tường nước đó, từ trên cao nhìn xuống nói: "Con trai của thủ tướng Trần Đường Quan Lý Tịnh, quá đáng, trước là đánh giết Hải tộc Hải Sa, sau đó con ta Ngao Bính đến lý luận, lại bị hai thầy trò Na Tra và Thái Ất chân nhân đánh chết, hành vi táng tận thiên lương như vậy, hôm nay bản vương muốn dẫn Long tộc, Hải tộc cùng nhau, đến Trần Đường Quan đòi lại công đạo, các ngươi có cùng bản vương đi

không?" "Đòi lại công đạo!" "Giết chết Na Tra!" "Xử tử Thái Ất chân nhân!" ... ...

Cái gọi là thỏ chết cáo buồn.

Long tộc thống ngự Hải tộc vô số năm, trong mắt Hải tộc, Long tộc là đại ca, che gió chắn mưa, đứng ra bảo vệ.

Lại có Hải Sa chết thảm trước, Ngao Bính chết thảm sau.

Cho nên, bất kể là Long tộc hay Hải tộc, đều vô cùng bi phẫn.

"Đi!" Long Vương cuốn theo bức tường nước vạn trượng, dẫn theo mấy trăm Hải tộc, mấy chục Long tộc, trong tường nước lại có tôm binh cua tướng mấy vạn, ầm ầm ầm... nước lớn hóa thành sấm sét, từ trên biển bay lên, dâng lên sóng lớn vạn trượng, cuồn cuộn về phía bờ biển Đông Hải.

Trong nháy mắt, bờ biển Đông Hải, nhìn từ xa, con sóng lớn vạn trượng thật sự giống như một bức tường nước cao vạn trượng, che lấp nửa bầu trời, trực tiếp từ trên biển lao vào lục địa, dừng lại ở cửa Trần Đường Quan.

Kim long ngạo nghễ trên đó, vô số Hải tộc gầm thét.

Thiên địa phong vân biến sắc, trong không khí đều tràn ngập một luồng hơi thở của biển cả.

Dưới Trần Đường Quan, vô số bách tính kinh hoảng thất sắc, chưa bao giờ thấy sóng biển như vậy, hiện nay sóng biển dưới sự khống chế của Ngao Quảng, hình thành một bức tường nước, đứng sừng sững không tan.

Chương 276

Nhưng một khi Ngao Quảng rút lại pháp lực, bức tường nước vạn trượng đổ xuống, đừng nói là một Trần Đường Quan nhỏ bé, mà cả ức vạn Nhân tộc ở bờ biển Đông Hải, đều khó thoát khỏi một trận tai ương.

"Hỏng rồi...

Long Vương nổi giận rồi!" "Long Vương nổi giận rồi!", ngay cả hai thầy trò Thái Ất chân nhân và Na Tra trong thành, cũng kinh ngạc nhìn bức tường nước, trán đổ mồ hôi lạnh.

Bọn họ tự nhiên không lo bị nước nhấn chìm, cùng lắm là bay đi là xong.

Nhưng, nếu nước lớn đổ xuống, vô số bách tính Nhân tộc diệt vong, chuyện này tất sẽ kinh thiên động địa, vô tận nghiệp lực nhiễm phải, Thái Ất chân nhân tuyệt đối không thoát tội.

Bởi vì Thái Ất chân nhân hiểu rõ hơn bất kỳ ai, nguồn cơn của tai họa này là do đâu?

"Lý Tịnh..." Long Vương đứng trên bức tường nước vạn trượng, hét lớn một tiếng: "Ngươi dung túng con trai hành hung, có biết tội không?" Lý Tịnh trong thành cũng mặt đầy ngơ ngác, ta dung túng con trai hành hung?

Con trai ta chẳng phải đã xin lỗi rồi sao?

"Vèo..." Lý Tịnh pháp lực thấp kém, chỉ có tu vi Địa Tiên, nhưng bay lượn trên trời dưới đất lại không có vấn đề gì, bay lên trời, đứng đối diện Long Vương, chắp tay nói: "Long Vương nguôi giận, con ta Na Tra đánh giết Hải tộc Hải Sa, ta đã lệnh cho Na Tra dập đầu xin

lỗi, chuyện này có tam thái tử Đông Hải Ngao Bính đích thân làm chứng, Long Vương tại sao lại đến nữa?" "Hừ..." Long Vương đầy phẫn nộ, nói: "Dập đầu xin lỗi?

Lý Tịnh à Lý Tịnh, ngươi nuôi con giỏi thật đấy, hồ đồ làm sao.

Con trai ngươi Na Tra hung hãn, chân trước xin lỗi, chân sau đã đi theo ra ngoài, ở Tây Sơn Đông Hải, hai thầy trò chúng nó liên thủ, đã đánh chết con ta Ngao Bính, còn lột da rút gân, lột vảy rồng... hôm nay nếu ngươi không cho ta một lời giải thích, bản tọa sẽ nhấn chìm Trần Đường Quan, báo thù cho con ta!" "Cái gì?" Lý Tịnh nghe vậy lập tức ngây người.

Con trai mình giết thái tử Long tộc?

Gây ra đại họa ngút trời?

"Thật sự như vậy?" Lý Tịnh bán tín bán nghi!

Long Vương nói: "Hồ đồ quá, nếu không như vậy, bản vương sao phải hưng binh đến đây, dâng nước vây Trần Đường Quan!" "Na Tra!" Lý Tịnh hét lớn một tiếng: "Cút ra đây!" Bên dưới, Na Tra trong phủ Lý run lẩy bẩy, không dám ra mặt.

Thái Ất chân nhân lại cố gắng trấn tĩnh, dẫn theo Na Tra ra ngoài, bay đến trước mặt Lý Tịnh và Long Vương, nói: "Không sai, Ngao Bính chính là bị Na Tra giết, nhưng chỉ có thể trách Ngao Bính học nghệ không tinh, không liên quan đến người khác.

Ngao Quảng, ngươi đừng tự cho mình có pháp lực, nước lớn như vậy nếu vỡ, vô số Nhân tộc diệt vong, đến lúc đó khí vận Long tộc sụp đổ, hậu quả ngươi có gánh nổi không?" "Hừ..." Long Vương nói: "Sụp đổ thì sao?

Hôm nay nếu không thể đòi lại công đạo cho con ta, ta Ngao Quảng còn mặt mũi nào sống trên đời?

Đã là chết, vậy thì mọi người cùng chết...” “Ngươi điên rồi!” Thái Ất chân nhân nói: “Ngươi muốn chết ta thành toàn cho ngươi, đừng kéo theo đạo gia, nếu không xem đạo hữu ta có giết hết lũ rồng của ngươi, san bằng Đông Hải của ngươi không!” “Vậy thì thử xem...” Ầm ầm ầm...

Ngao Quảng thả ra một tia pháp lực, bức tường nước vạn trượng lập tức sụp đổ một nửa, nhưng chưa kịp rơi xuống, lại bị pháp lực của Long Vương giam cầm lại.

Ngao Quảng thấy vậy, cũng không để ý đến Thái Ất chân nhân, nói với Lý Tịnh: “Na Tra là con của ngươi, hôm nay, bản vương muốn Lý Tịnh đòi lại công đạo, ngươi nói xem, nên làm thế nào?” “Ta...” Lý Tịnh đuối lý, không nói nên lời.

Ngao Quảng ha ha cười lớn, nói: “Thôi được, Lý Tịnh, ngươi giao Na Tra cho Long tộc ta xử trí, mối thù giết con, chúng ta coi như xóa bỏ, thế nào?” “Không được!” Lý Tịnh thân là phụ thân, dứt khoát từ chối, nói: “Không được, Long Vương, nếu nhất định phải có người đền mạng cho con ngài, ta Lý Tịnh nguyện ý một mạng đổi một mạng, lấy mạng của ta, đổi lấy mạng của con ta, thế nào?” Na Tra trong lòng khẽ thở phào, nhìn Lý Tịnh với vẻ mong đợi, hy vọng phụ thân có thể thay mình đền mạng.

Lý Tịnh vốn yêu con tha thiết, nhưng thấy cảnh này, trong lòng lại dâng lên một nỗi bi thương vô cớ: “Thôi thôi...

đứa con bất hiếu à, đứa con bất hiếu... cha nợ con, hôm nay trả hết!” Soạt!

Trường kiếm bên hông Lý Tịnh rút ra, kề kiếm vào cổ.

“Cang...” Long Vương Ngao Quảng lại điểm một chỉ, giam cầm Lý Tịnh, đánh rơi trường kiếm của ông, nói: “Lý Tịnh, ngươi ở Đông Hải bao nhiêu năm, bản vương cũng biết con người ngươi.

Hà tất phải như vậy?

Giao Na Tra ra đi, mạng của ngươi bản vương không cần, cũng không hiếm lạ gì, mối thù giết con không đội trời chung, ngươi chết rồi, bản vương vẫn sẽ đòi mạng Na Tra, đừng làm chuyện vô ích!" "Người này, quá đáng!" Na Tra nghe lời của Long Vương Ngao Quảng, lập tức nổi giận: "Cha ta đã đồng ý đem mạng cho ngươi rồi, tại sao cứ nhất quyết muốn ta chết, dù sao cũng có người đền mạng cho ngươi, không được sao?" Long Vương ngẩn người.

Quay đầu nhìn Lý Tịnh, ánh mắt đó như đang nói: Ngươi dạy con kiểu gì, mà nói ra được những lời đại nghịch bất đạo như vậy?

Sắc mặt Lý Tịnh đen như mực.

Từ nhỏ đến lớn, thực ra thời gian Na Tra ở bên cạnh ông không nhiều, phần lớn thời gian đều theo Thái Ất chân nhân chu du Hồng Hoang, cho nên, đối với sự hung hãn của Na Tra, Lý Tịnh không có cách nào.

Hôm nay Lý Tịnh đột nhiên phát hiện, con trai của mình, không chỉ hung hãn không coi ai ra gì, mà còn bạc bẽo như vậy, không có nửa phần lòng thương cảm, để cha mình đi chết, nói ra nhẹ nhàng như uống nước.

"Không được!" Ân phu nhân bên dưới thấy cảnh này, khóc đến ngã quỵ trên đất.

"Ai..." Lý Tịnh lắc đầu, không còn gì để nói.

"Thôi được!" Ngao Quảng nói: "Lý Tịnh, bản vương không làm khó ngươi, lui xuống đi!" Nói xong, ánh mắt Ngao Quảng rơi vào người Thái Ất chân nhân, nói: "Thái Ất chân nhân, mọi chuyện đều do hai thầy trò các ngươi gây ra, giao Na Tra ra, bản vương sẽ bỏ qua chuyện cũ, nếu không, nhân quả của vạn trượng sóng lớn này, ngươi

sẽ phải cùng ta Ngao Quảng gánh chịu.” “Hồ đồ, không nói lý lẽ!” Thái Ất chân nhân lập tức đứng trên lập trường đại nghĩa, mắng mỏ Ngao Quảng: “Ngao Quảng, đây là tư oán của chúng ta, hiện nay ngươi vì tư oán của mình, mà muốn diệt sát vô số bách tính Nhân tộc.

Lương tâm của ngươi ở đâu, công đức đạo nghĩa của Hồng Hoang ở đâu?” “...

Ha ha ha ha...” Ngao Quảng cười không ngớt: “Loại người như ngươi, cũng xứng nói đạo nghĩa với ta, thôi thôi... nếu ngươi đã cố chấp, bản vương không cần mạng này nữa, cũng phải đòi Thiên Đạo một công đạo, đi!” Bành...

Trong nháy mắt, Ngao Quảng nhắm mắt lại, thu hồi pháp lực.

Con sóng lớn ngàn trượng từ trên trời đổ xuống, lao về phía Trần Đường Quan đen nghịt bên dưới.

Sóng lớn vạn trượng, đừng nói là sẽ gây ra hồng thủy, chỉ riêng áp lực thôi, Nhân tộc bên dưới cũng đừng hòng sống sót.

“Không được...” Lý Tịnh mặt khổ sở gào lên.

“Xong rồi, xong rồi...” Thái Ất chân nhân trước mắt tối sầm, suýt nữa ngất đi.

Nhân tộc xong rồi.

Mình cũng xong rồi!

Nếu tai họa này xảy ra, Thiên Đạo không tìm mình gây phiền phức, những người bảo hộ Nhân tộc kia, e rằng cũng sẽ xé mình thành từng mảnh.

Ầm ầm ầm...

Nước lớn vô tận, đám người kinh hãi chạy tán loạn bên dưới.

Nhưng Nhân tộc không có tu vi pháp lực, hai chân có thể chạy

được bao xa, làm sao theo kịp nước lớn.

Mắt thấy nước lớn vô biên sắp tràn ngập, cả bờ biển Đông Hải của Hồng Hoang sắp trở thành đầm lầy, đột nhiên, một luồng vĩ lực kinh thiên tuôn ra.

"Chặn..." Ầm...

Một chữ vàng lớn, từ chân trời bay tới, miễn cưỡng chặn lại.

Lại có vô số chữ lớn hóa thành vũ khí, bao bọc lấy nước.

Mọi người nhìn thấy, người này chính là Á Thánh chí cao của Nhân tộc, Thương Hiệt.

Thương Hiệt xung quanh tử khí bao bọc, lúc này, vô tận pháp lực tuôn ra, miễn cưỡng giữ lại nước lớn.

Nhưng, Thương Hiệt tuy là Á Thánh, nhưng nhất thời không thể khống chế được nước lớn, ông cũng không giỏi khống chế dòng nước.

"Hóa..." Lúc này, trong mây đen trên chín tầng trời, đột nhiên nứt ra một khe hở.

Chương 277

Kim quang từ trong khe hở bay ra, một cái vuốt rồng chín móng thô to thò ra, từng đạo pháp lực từ trên chín móng đổ xuống, trong nháy mắt đã khống chế được hồng thủy.

"Lên..." Cái vuốt lớn đó nhấc lên, hồng thủy vô biên lập tức lại hóa thành bức tường nước vạn trượng, đứng trên mặt biển Đông Hải.

"Tan..." Một tiếng gầm lớn vang lên, sóng lớn chìm xuống, đổ về Đông Hải.

Một trận thủy hoạn đã được hóa giải.

Thái Ất chân nhân thở phào một hơi.

Sau đó ánh mắt của mọi người đều nhìn về phía chín cái vuốt kia, chỉ thấy một con rồng vàng khổng lồ không thấy đầu đuôi từ trên trời giáng xuống, hóa thành một lão giả, đáp xuống trước mặt mọi người.

Lão giả mắt chứa nhật nguyệt, thân giấu bốn mùa, đứng trên không trung, một phần uy áp dường như còn mạnh hơn Thương Hiệt trước mặt ba phần.

"Ra mắt Chúc Long lão tổ!" Người của Long tộc quỳ xuống dập đầu Chúc Long.

Thương Hiệt cũng chắp tay nói: "Đa tạ Chúc Long ra tay, ngăn chặn một trận đại tai nạn a!" Người này, chính là đại năng của Long tộc, Chúc Long.

Chúc Long năm xưa cùng Lâm Phàm chu du Hồng Hoang, đã đi đến mấy nơi tuyệt địa của Hồng Hoang, tuy bảo vật đều bị Lâm Phàm thu gom, nhưng Chúc Long cũng nhận được không ít cơ duyên và bản nguyên, hiện nay bản nguyên dung hợp, pháp lực uy năng của y, đã vô

hạn tiếp cận Long Vương năm xưa.

"Ừ!" Nhìn Thương Hiệt, Chúc Long cũng gật đầu, nói: "Nhân tộc và Long tộc vốn là một thể, bản tọa tự nhiên sẽ không nhìn Nhân tộc gặp nạn!" Nói xong, ánh mắt rơi vào người Thái Ất chân nhân, Chúc Long khẽ cười, nói: "Trước đó lão phu nghe ngươi nói, kỹ không bằng người, chết cũng uổng, không sai chứ!" "Ta..." Thái Ất chân nhân nhìn Chúc Long, nói: "Ngươi muốn làm gì?" "Ngươi và ta, đều là đại năng Chuẩn Thánh, lão phu cũng không bắt nạt ngươi!" Chúc Long vung tay, nói: "Ngươi và lão phu so tài, xem ai kỹ nghệ cao hơn một bậc nhé!" Ầm ầm ầm...

Chúc Long vung tay, cắt đứt thời gian, giam cầm không gian, một phương thiên địa nơi Thái Ất chân nhân đang đứng đều bị cắt lìa, trong nháy mắt đã bị Chúc Long bắt được, cầm trong lòng bàn tay.

Thái Ất chân nhân tuy cũng là Chuẩn Thánh, nhưng trong tay Chúc Long, thật sự ngay cả cơ hội phản kích cũng không có.

Đừng nói là phản kích, Cửu Long Thần Hỏa Tráo cũng chưa kịp tế ra.

"...

Ngươi muốn làm gì?" Thái Ất chân nhân kinh hãi thất sắc.

Chúc Long nói: "Long tôn Ngao Bính của ta, tại sao lại chết?

Ngươi giải thích cho ta?" "Hiện nay kỹ không bằng ta, bản tọa giết ngươi, ngươi có tâm phục không?" "Ngươi dám!" Thái Ất chân nhân trong lòng kinh hãi thất sắc, hoàn toàn không ngờ, Chúc Long lại mạnh mẽ như vậy.

Nhưng, y cũng không thực sự sợ hãi, dù sao cũng là đệ tử của thánh nhân.

"Chúc Long... ta là đệ tử thân truyền của thánh nhân Nguyên Thủy

Thiên Tôn, Thái Ất chân nhân, nếu ngươi giết ta, không sợ thánh nhân tìm ngươi gây phiền phức sao?" Thái Ất chân nhân gầm lên: "Sư tôn, cứu mạng!" Chúc Long khẽ cười: "Thánh nhân tìm Chúc Long ta gây phiền phức, ta nhận, nhưng hôm nay ngươi phải đền mạng cho long tôn của ta!" Ầm...

Pháp lực Chúc Long khẽ động, long tức trong tay bay ra, muốn mạt sát Thái Ất chân nhân.

Đúng lúc này, khí cơ giữa thiên địa đột nhiên thay đổi, một luồng pháp lực độc hữu của thánh nhân lan tỏa khắp nơi, giam cầm tất cả.

Chúc Long tuy là Chuẩn Thánh đỉnh phong, đại năng trấn áp Hồng Hoang, nhưng dưới vĩ lực của thánh nhân, cũng chỉ là một con kiến to xác mà thôi.

Ù ù ù...

Không gian trước mặt bị xé rách!

Pháp thân khổng lồ của Nguyên Thủy Thiên Tôn hiện ra, che lấp một phương thiên địa.

"Môn nhân Xiển giáo của ta có tội, bản thánh tự sẽ xử trí, không đến lượt Long tộc thi pháp!" Ánh mắt Nguyên Thủy nhìn Chúc Long, thản nhiên phất tay áo, phá vỡ phong tỏa của Chúc Long, liền bắt Thái Ất chân nhân từ xa.

"Sư tôn...

đệ tử đa tạ sư tôn cứu giúp!" Thái Ất chân nhân khóc lóc thảm thiết.

Nguyên Thủy không hề động lòng.

Chúc Long nói: "Ra mắt Nguyên Thủy thánh nhân, thánh nhân minh giám vạn dặm, những gì ngài biết, những gì ngài thấy, ta không

bì kịp, xin thánh nhân quyết đoán!" (Vui lòng tải xuống Feilu để đọc phiên bản không có dòng kẻ) "Bái kiến Thánh nhân!" "Bái kiến Sư tổ!" "Bái kiến Nguyên Thủy Thánh nhân!" .....

Phía dưới, vô số người, bất kể là Nhân tộc hay Hải tộc.

Bất kể có nguyện ý hay không, sau khi nhìn thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn, vị Thiên Đạo Thánh nhân, từ sâu trong nội tâm đều nảy sinh lòng kính sợ, tất cả đều cúi đầu hành lễ trước Thánh nhân.

Ngay cả Á Thánh Thương Hiệt và đại năng Chúc Long cũng không ngoại lệ.

Không, hai người Thương Hiệt và Chúc Long tuy có bái lạy, nhưng vẫn có thể khống chế suy nghĩ của bản thân, không bị Thiên Đạo can thiệp.

Chúc Long đứng thẳng người, hành lễ với Nguyên Thủy, nói: "Thánh nhân minh giám vạn lý, chuyện nhân quả nơi đây, chắc ngài đã sớm biết rõ, xin Thánh nhân quyết đoán, cho Long tộc chúng ta một lời công đạo!" "Hừ..." Nguyên Thủy nhìn Chúc Long, lạnh lùng hừ một tiếng, nói: "Công đạo?

Chúc Long đang hỏi bản Thánh lời công đạo sao?" "Chúc Long không dám!" Sắc mặt Chúc Long thoáng chốc tối sầm lại.

Ai cũng nói Nguyên Thủy bao che người nhà, hôm nay lần đầu gặp mặt, quả nhiên là như vậy: "Na Tra và Thái Ất chân nhân, hai người liên thủ giết thái tử Long tộc của ta, Long tộc chúng ta không dám đòi Thánh nhân một lời công đạo, nhưng xin Thánh nhân chỉ rõ, nên xử trí thế nào?" "Xử trí?" Trên mặt Nguyên Thủy không vui không buồn, nhàn nhạt liếc Chúc Long một cái: "Cần gì phải xử trí.

Chúc Long à, ngươi cũng là đại năng tồn tại từ thời thượng cổ.

Năm đó Long tộc tung hoành Hồng Hoang, quản lý bốn mùa trời

đất, mở mắt là ngày, nhắm mắt là đêm, trong một hơi thở là bốn mùa xuân hạ thu đông luân chuyển, anh hùng biết bao.

Nay khí vận Long tộc suy tàn, là vì sao?

Chẳng lẽ ngươi không nhìn thấu sao?" Chúc Long trong lòng thầm thắc mắc: Có liên quan quái gì đến chuyện trước mắt?

Chỉ nghe Nguyên Thủy nói tiếp: "Đây là do Thiên Đạo định sẵn.

Trong Hồng Hoang, giữa trời đất, vạn vật sinh linh đều có tạo hóa, đều có mệnh số.

Chuyện của Ngao Bính, chỉ có thể là do mệnh cách bạc nhược, đã định trước sẽ có kiếp nạn này, đừng nên chấp nhất như vậy!" Cái gì?

Trên mặt Chúc Long chảy xuống một vệt mồ hôi đen: …Như vậy cũng giải thích được sao?

Người nhà ta chết, một câu "số mệnh đã định" là xong chuyện sao?

Thánh nhân mà cũng vô sỉ vậy sao?

"Không được phỉ báng Thánh nhân!" Nguyên Thủy nhìn Chúc Long, nói: "Bản tọa biết ngươi còn nhiều nghi ngại, cứ về suy nghĩ cho kỹ, rồi sẽ từ từ hiểu ra!" "Lý Tĩnh!" Nói xong với Chúc Long, Nguyên Thủy lại liếc Lý Tĩnh một cái.

Lý Tĩnh run rẩy, quỳ trên đất dập đầu, nói: "Bái kiến Sư tổ!" Nguyên Thủy nói: "Ngươi là đệ tử đời thứ ba của Xiển Giáo ta, vì sao gặp chuyện lại hoảng hốt như vậy.

Có hiểu thế nào là chết không?

Đệ tử Xiển Giáo ta, làm gì có chuyện dễ chết như vậy, lui xuống, tự mình ngẫm lại đi!" "Vâng!" Lý Tĩnh cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng cụ thể không đúng ở đâu thì lại không nói được, cũng không

dám hỏi.

Bên cạnh, Thương Hiệt trong lòng cũng cười lạnh một trận, nhưng ông cũng không nói gì.

"Được rồi!" Nguyên Thủy phất tay áo: "Chuyện này cứ vậy đi, các ngươi giải tán cả đi!" Cái gì?

Thật sự xong rồi sao?

Chúc Long cũng là lão quái vật đã sống vô số năm, nói một câu không dễ nghe, khi y tung hoành phong vân, Nguyên Thủy chỉ là một tên Đại La Kim Tiên mới hóa hình mà thôi.

Chúc Long ta là cự lão Hồng Hoang, ta không cần thể diện à?

"Thánh nhân xin dừng bước!" Chúc Long liều cả nguy cơ vẫn lạc, nói: "Đệ tử Thánh giáo coi mạng người như cỏ rác, cứ thế dễ dàng cho qua, không sợ dính phải nhân quả nghiệp lực hay sao.

Chương 278

Phán quyết như vậy, Long tộc ta không phục, Chúc Long ta không phục!" "Không phục?" Nguyên Thủy xoay người, ánh mắt lại lần nữa rơi trên người Chúc Long, nói: "Chúc Long, ngươi hết lần này đến lần khác bất kính với Thánh nhân.

Bản tọa chỉ nể tình ngươi là lão nhân Hồng Hoang, mới dung túng cho ngươi, đừng có không biết sâu cạn!" Thực tế, Nguyên Thủy nào có quan tâm lão nhân hay không, Nguyên Thủy không thể không cân nhắc mối quan hệ giữa Chúc Long và Lâm Phàm.

Cả Hồng Hoang đều biết, Lâm Phàm và Chúc Long là "bạn tốt", Nguyên Thủy tự nhiên không dám quá đáng.

"Thánh nhân, Chúc Long hôm nay xin không biết sâu cạn một lần!" Chúc Long nghiến răng nói: "Xin Thánh nhân cho một lời công đạo, nếu không, Long tộc ta không phục, Chúc Long ta không phục!" Chúc Long cũng biết sức mình yếu, nhưng một câu "không phục", lại bộc lộ sự kháng cự vô hạn.

Nhất thời, Nguyên Thủy gần như không xuống đài được.

Dù sao thì, cả Hồng Hoang đều đang nhìn.

"Hừ..." Nguyên Thủy đã hết kiên nhẫn, lạnh lùng hừ một tiếng, một luồng uy áp từ giữa hai hàng lông mày hạ xuống, bao phủ Chúc Long, nói: "Không phục, bản Thánh sẽ khiến ngươi phục!" Uy áp vô tận đè lên người Chúc Long, thân thể Chúc Long bắt đầu run rẩy, nhưng y vẫn nhìn Nguyên Thủy, vẻ mặt đầy bất phục.

"Rắc..." Một tiếng động vang lên, thân thể Chúc Long từ giữa nứt ra một vết nứt khổng lồ, máu vàng chảy ra, rơi xuống mặt đất bên dưới, làm vỡ nát vô số ngọn núi, diễn hóa ra vạn nghìn sinh linh tiên

thiên.

“Phục chưa?” “Chúc Long không phục!” “Tốt...” Nguyên Thủy nhíu mày, uy áp lại tăng thêm một phần.

Trên người Chúc Long, vô số vết nứt dày đặc lan ra.

“Rắc...

Rắc rắc...

Rắc rắc...” Long khu của Chúc Long, giống như lưu ly từ từ vỡ nát.

Ngay khi y sắp bị uy áp của Thánh nhân nghiền thành bột mịn, vào lúc này, trên bầu trời chín tầng mây, lại đột nhiên bay tới một lá bùa màu đen, trên đó tỏa ra sức mạnh sinh cơ vô tận, bay vào trong cơ thể Chúc Long.

Lá bùa màu đen đó ấn vào long khu của Chúc Long, lại có ánh sáng tím bay ra.

Trong nháy mắt, thân thể vỡ nát của Chúc Long lại hợp thành một.

“...” Mọi người đều kinh hãi thất sắc.

Lá bùa này, có thể chữa lành vết thương do Thánh nhân gây ra trong nháy mắt?

Trong lúc mọi người kinh ngạc, Nguyên Thủy Thiên Tôn đột nhiên nói một câu: “Phù văn Bất Tử Đại Đạo, thì ra là Đại Đạo Thánh Nhân giá lâm!” “Ông ông ông...” Giữa trời đất, tử khí phun trào, Tây Vương Mẫu ngồi trên hương xa từ chín tầng trời hạ xuống, phía trước có huyền điểu, thanh điểu kéo xe, phía sau có nữ quyến Thiên đình đi theo, không nhanh không chậm, đáp xuống bầu trời phía trên Trần Đường Quan.

Chính là Tây Vương Mẫu, hàng xóm cũ của Tam Thanh.

“Bái kiến Tây Vương Mẫu nương nương...” Vô số người quỳ trên đất, dập đầu hành lễ với Tây Vương Mẫu.

Chúc Long càng hung hăng dập chín cái đầu: “Đa tạ nương nương cứu mạng!” Tây Vương Mẫu ngồi trên xe, nhìn Nguyên Thủy.

Nguyên Thủy cách không hành lễ, hỏi: “Nương nương hẳn đã biết xuất thân của Linh Châu Tử, lẽ nào cũng muốn nhúng tay vào sao?” “Không phải vậy!” Tây Vương Mẫu ôn hòa cười, nhìn Nguyên Thủy nói: “Nguyên Thủy đạo hữu, chuyện này đúng sai thế nào, ta và ngài thân là Thánh nhân, đều không tiện trực tiếp ra tay, nếu không sẽ có tiếng lấy lớn hiếp nhỏ, bao che người nhà.” Đối với lời châm chọc của Tây Vương Mẫu, Nguyên Thủy chỉ lạnh lùng hừ một tiếng.

“Hừ...” Nhưng ngay sau đó, Nguyên Thủy lại nói: “Vậy ý của nương nương là gì?” Tây Vương Mẫu nói: “Nhân tộc và Long tộc, vốn giao hảo, bảo vệ lẫn nhau, bản cung không nỡ nhìn hai tộc vì chuyện này mà sinh hiềm khích, cho nên đến đây, khuyên sư huynh dừng tay!” Nguyên Thủy lạnh lùng nói: “Đại Đạo Thánh Nhân định dùng sức ép người sao?” Thiên Đạo Thánh nhân, trong mắt loại Đại Đạo Thánh Nhân như Tây Vương Mẫu, cũng chỉ là con kiến mà thôi.

Tây Vương Mẫu lại cười, nói: “Không phải vậy, Nguyên Thủy sư huynh, dường như đã quên một chuyện!” “Chuyện gì?” “Năm đó Đạo Tổ sắc phong Hạo Thiên làm Thiên Đế, trong Hồng Hoang, dưới Thánh nhân, mọi chuyện đúng sai đều do Thiên đình quản lý.

Bản cung cảm thấy, chuyện này nên giao cho Hạo Thiên, công khai xét xử, chiêu cáo thiên hạ, ngài thấy thế nào?” Hạo Thiên, Thiên Đế của Thiên đình, cũng là chí tôn của Hồng Hoang.

Năm đó Đạo Tổ đã nói rõ, theo ý chí của Thiên Đạo, Hạo Thiên là Thiên Đế, có thể quản lý Hồng Hoang, trong Hồng Hoang dưới Thánh nhân, tất cả mọi người, về lý thuyết đều thuộc quyền quản lý của

Hạo Thiên.

Ngay cả đệ tử Thánh nhân cũng không ngoại lệ.

Như vậy, Hạo Thiên Thiên Đế tuyệt đối có quyền xét xử vụ án này.

Hơn nữa, kết quả do Hạo Thiên xét xử cũng có tính công bằng, vì Hạo Thiên và Xiển Giáo, Long tộc đều không có dính líu, không thể nào thiên vị.

Cho nên, đề nghị này của Tây Vương Mẫu có thể nói là vô cùng xác đáng, khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn gần như không có cách nào từ chối.

Chúc Long và các thành viên Long tộc nghe vậy thì vô cùng vui mừng.

Nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn rõ ràng không thể nào để Thiên đình xét xử.

Nguyên nhân đơn giản: Đuối lý.

Biết rõ mình đuối lý mà còn để Thiên đình xét xử, kết quả xét xử chẳng phải là tự vả vào mặt mình sao?

Lão tử là Thánh nhân, sao có thể bị vả mặt được.

"Thật ra, cũng không cần phiền phức như vậy!" Nguyên Thủy dừng lại một chút, giọng điệu có phần dịu đi, nhìn Tây Vương Mẫu, lại nhìn Chúc Long, nói: "Chuyện này rõ ràng minh bạch, cần gì phải làm rùm beng lên.

Vừa rồi Chúc Long cũng đã nói với bản Thánh, muốn một lời công đạo, bản Thánh thấy, Chúc Long người này lâm nguy không loạn, lại cương trực không a dua, dù đối mặt với bản Thánh, cũng có thể kiên trì bản tâm, thật sự là đáng quý, bản Thánh cho ngươi một lời công

đạo, thì có gì khó?" "Nương nương xem, như vậy có được không?" Nguyên Thủy hỏi Tây Vương Mẫu.

Tây Vương Mẫu cũng không muốn xem trò cười của Xiển Giáo, gật đầu nói: "Tự nhiên là được!" "Được thôi!" Nguyên Thủy lại hỏi Chúc Long: "Chúc Long đạo hữu, ngươi thấy thế nào?" Chúc Long run lên, mẹ nó thật không biết xấu hổ, ngay cả "đạo hữu" cũng nói ra rồi, ta còn có thể nói gì: "Vậy xin Thánh nhân vì Long tộc chúng ta làm chủ!" "Đại thiện!" Nguyên Thủy cười cười, nói: "Lần này Ngao Bính thân tử, bản tọa không hỏi nhân quả, không hỏi ân oán.

Vừa rồi bản tọa cũng đã tính toán, Ngao Bính hồn về Địa phủ, nhưng vẫn chưa vào luân hồi, đợi bản tọa triệu hồi hồn phách của nó, rồi tái tạo lại nhục thân, như vậy chết mà sống lại, chẳng phải là vẹn cả đôi đường sao?" Khóe miệng Chúc Long giật giật.

Nhưng Ngao Quảng lại vô cùng hoan nghênh phương án này, nói: "Tốt, tốt, cầu Thánh nhân cứu con trai của ta!" "Thôi được!" Nguyên Thủy nói: "Bản tọa đi một chuyến." Nguyên Thủy Thiên Tôn đích thân vào Địa phủ, bị Hậu Thổ làm khó một trận, cuối cùng cũng lấy được hồn phách của Ngao Bính từ tay Hậu Thổ.

Vốn dĩ, Ngao Bính đã sớm nên vào luân hồi, nhưng Hậu Thổ tính được nhân quả, nên mới giữ hồn phách Ngao Bính ở lại Địa phủ một chốc.

Nguyên Thủy lấy được hồn phách của Ngao Bính, liền thi triển pháp lực ngay trên Trần Đường Quan, vì Ngao Bính tái tạo lại chân thân, lại dùng long lân, long cân, long cốt dung hợp.

Ngao Bính trong nháy mắt phục hồi như cũ.

Tất cả đều vui mừng.

Nguyên Thủy nói: "Đệ tử Xiển Giáo ta có lỗi trước, bản Thánh

đền bù cho Long tộc các ngươi, nay ban cho Ngao Bính một quả tiên quả, giúp nó khôi phục bản nguyên!" Nói đoạn, Nguyên Thủy phất tay, lấy ra một quả nhân sâm quả, không biết lấy được lúc nào, nhưng là hàng thật giá thật, ném cho Ngao Bính.

Ngao Bính vô cùng vui mừng.

Đâu chỉ là đền bù, ăn vào có thể tấn cấp Đại La Kim Tiên luôn ấy chứ.

"Chúc Long, bản Thánh xử trí như vậy, ngươi có hài lòng không?" Nguyên Thủy nhìn Chúc Long.

Chúc Long thở dài một tiếng, chỉ có thể chắp tay đồng ý.

Long tộc lui đi, Tây Vương Mẫu cũng trở về Thiên đình.

Nguyên Thủy phất tay, liếc Thái Ất chân nhân và Na Tra một cái, cũng trở về đạo trường của mình.

Mặc dù, không trải qua sự xét xử của Hạo Thiên, có vẻ như không vả mặt Nguyên Thủy.

Nhưng thực tế, mặt của Nguyên Thủy đã sớm bị tát cho sưng vù rồi.

Miệng thì luôn nói không cho Long tộc một lời công đạo, nhưng cuối cùng, không chỉ cho Long tộc lời công đạo, mà còn lấy thân phận Thánh nhân, đích thân hồi sinh Ngao Bính, lại còn tặng một quả nhân sâm quả để bồi thường.

Chẳng phải là biến tướng nhận sai sao?

Thánh nhân nhận sai, hình tượng trong Hồng Hoang lập tức sa sút.

Vô số tín đồ Nhân tộc bắt đầu nghi ngờ giáo nghĩa của Xiển Giáo.

"Ầm ầm ầm..." Trên núi Côn Lôn, trước Ngọc Hư Cung, khí vận của Xiển Giáo đột nhiên giảm xuống hơn một thành, khiến cả Hồng

Hoang chấn kinh vô cùng.

Chương 279

Sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn đen như mực, nhưng y vẫn không hề trừng phạt Thái Ất chân nhân và Na Tra, sự bao che người nhà, có thể thấy rõ! .....

Sau chuyện này, Thái Ất chân nhân liền bắt đầu bế quan tu đạo.

Na Tra không đi theo sư tôn, mà trở về Trần Đường Quan, ở trong phủ của Lý Tĩnh đóng cửa không ra ngoài.

Chuyện này cũng khiến hắn nhận thức sâu sắc rằng, Xiển Giáo hùng mạnh cũng không thể muốn làm gì thì làm, sư tôn cũng không thể bảo vệ hắn mãi được.

Cộng thêm sự dạy dỗ của Lý Tĩnh, Na Tra dường như thật sự đã thay đổi tính nết, mỗi ngày kiên nhẫn ở nhà không ra ngoài, chỉ chuyên tâm tu hành.

Trong phủ của Lý Tĩnh có một kho vũ khí, kho vũ khí này bị khóa, người ngoài bình thường không được vào.

Một ngày, Na Tra tìm Ân phu nhân, hỏi: "Mẹ, trong kho vũ khí cất giấu thứ gì vậy, sao từ trước đến nay không bao giờ mở ra?" Ân phu nhân thấy Na Tra dạo này tâm tính chuyển biến tốt, cũng rất vui, nói với Na Tra: "Kho vũ khí đó không tầm thường đâu, Đại vương nước Đại Thương ra lệnh chinh phạt Đông Di, có một trọng bảo trấn áp nơi đây, nếu không, Đông Di cũng không nhanh chóng bị bình định như vậy!" "Trọng bảo?" Na Tra lập tức có hứng thú, hỏi: "Bảo bối gì vậy, con muốn xem!" "Con trai, bảo vật đó là vật tùy thân của Hiên Viên Hoàng Đế, đừng nói con là Thái Ất Kim Tiên, ngay cả Đại La Kim Tiên cũng không cầm nổi đâu, đừng xem nữa!" "Mẹ!" Na Tra kéo tay Ân phu nhân, nói: "Con chỉ xem thôi, mở mang tầm mắt, mẹ dẫn con

đi xem đi!" "Thôi được, thôi được." Ân phu nhân trong lòng nghĩ, dù sao nó cũng không cầm nổi, cho nó xem một cái để nó hết hy vọng cũng được.

Thế là, Ân phu nhân lén lút mở kho vũ khí ra.

Trong toàn bộ kho vũ khí, chỉ có một món vũ khí, đó là một cây cung, và một mũi tên.

"Bảo vật?" Na Tra có chút ngạc nhiên, trên bảo vật này không có bảo quang, dường như cũng không có đẳng cấp gì.

Ân phu nhân nói: "Bảo vật này vốn chỉ là vật phàm, tên là Chấn Thiên Cung, nhưng vì đã theo Hiên Viên Hoàng Đế mấy vạn năm, cùng ngài nam chinh bắc chiến, nên đã có được nhân hoàng chi khí, có thể trấn áp kẻ bất thần, tru sát tà ma, Đại vương đặt bảo vật này ở Trần Đường Quan, chính là để trấn áp những kẻ bất thần ở phương Đông!" "Để con xem." Na Tra nhảy tới, đưa tay định lấy.

Ân phu nhân nói: "Con không cầm nổi đâu!" Nhưng, điều khiến Ân phu nhân kinh ngạc là, Na Tra chỉ cần đưa tay ra, liền nhẹ nhàng cầm Chấn Thiên Cung trong tay, tùy tiện kéo một cái, đã giương được cây cung cứng.

"..." Ân phu nhân kinh ngạc há to miệng, lại đưa tay che lại.

Con trai ta... có thể kéo được cây cung này.

Vậy thì... chẳng phải là chứng tỏ, nó và cây cung này có duyên, là chủ nhân định mệnh của cây cung này sao.

"Ồ..." Na Tra kéo thần cung ra, nói một câu: "Trên cây cung này, sát khí thật nặng!" "Mẹ, xem này, cây cung dường như nhận con làm chủ, con có thể mang cây cung này ra ngoài không!" Na Tra hỏi Ân phu nhân.

Ân phu nhân không dám tự quyết, lại sai người mời Lý Tĩnh đến.

Thái độ của Lý Tĩnh và Ân phu nhân hoàn toàn khác biệt, ông dứt khoát từ chối, khóa thẳng Chấn Thiên Cung lại, không cho phép Na Tra vào nữa!

Na Tra không lấy được Chấn Thiên Cung và Chấn Thiên Tiễn, lòng như mèo cào.

Đã xin không được, vậy thì ta không xin nữa, ta trộm.

Thế là, nhân lúc đêm khuya gió lớn, với thần thông của Na Tra, tự nhiên dễ dàng vào được một kho vũ khí bình thường, dễ dàng lấy đi Chấn Thiên Cung và Chấn Thiên Tiễn.

Hơn nữa, vì sợ Lý Tĩnh và Ân phu nhân trách phạt, Na Tra trực tiếp mang cung tên rời khỏi Trần Đường Quan, đi về hướng Càn Nguyên Sơn Kim Quang Động tìm sư tôn của mình là Thái Ất chân nhân.

Na Tra cảm thấy, sư tôn Thái Ất chân nhân của mình rất hợp tính.

Na Tra chỉ có tu vi Thái Ất Kim Tiên, không có uy năng xé rách trời đất, chỉ có thể hóa thành lưu quang mà đi, tốc độ có thể tưởng tượng được, đi mấy năm, cũng chưa đến được dưới trướng sư tôn.

Một ngày nọ, đến một nơi tuyệt diệu, linh khí dồi dào, thiên tài địa bảo khắp nơi.

Na Tra vào trong núi, lại thấy trong núi có một tấm bia đá, trên đó viết: Khô Lâu Sơn, Bạch Cốt Động, tiên phủ của Thạch Cơ nương nương.

"Thì ra là nơi có chủ!" Na Tra lén lút nhìn vào thung lũng một cái, chỉ thấy trong thung lũng có vô số kỳ hoa dị thảo, lại có các loại thiên tài địa bảo, linh khí dồi dào.

"Nếu có thể tu hành ở đây một thời gian, hái được ít thiên tài địa bảo, vậy thì ta đột phá Đại La Kim Tiên chẳng phải là trong tầm tay

sao!" Na Tra lòng ngứa ngáy khó chịu, cũng không quan tâm có chủ hay không, trực tiếp bay xuống vườn thuốc, bắt đầu hái thiên tài địa bảo trong đó.

Các loại linh căn và quả thụ tiên thiên, đều bị hắn vơ vét sạch sẽ.

Đang định hái một cây chu quả, đột nhiên bị một giọng nói phía sau quát lên, nói: "Kẻ nào, tại sao lại trộm đồ của nhà ta?" Na Tra trong lòng giật thót, quay người lại nhìn, lại phát hiện một đồng tử, trong tay xách một giỏ thuốc.

Đồng tử chỉ có tu vi Địa Tiên, so với hắn, có thể nói là một trời một vực.

"Ha ha..." Na Tra mở miệng cười, nói: "Của ngươi?

Nhà của ngươi?

Ngươi gọi nó có đáp lời không?" "Nói nhảm!" Dược đồng nói: "Đây là địa bàn của Tiệt Giáo, vườn thuốc này là vườn thuốc của Thạch Cơ nương nương nhà ta, Thạch Cơ nương nương nhà ta, là ký danh đệ tử dưới trướng Thánh nhân ở Kim Ngao Đảo, ngươi làm vậy, không sợ chọc giận môn đồ của Thánh nhân sao?" Na Tra thầm nghĩ không ổn, không dưng lại đi trộm đồ của đệ tử Thánh nhân, nghe giọng điệu của tên này, dường như đây là đệ tử đời thứ hai của Tiệt Giáo.

Không được!

Tuyệt đối không thể để đối phương phát hiện.

Nhìn đồng tử, Na Tra lòng ác sinh gan, lén lút lấy ra Chấn Thiên Cung và Chấn Thiên Tiễn sau lưng, nói: "Tiểu yêu quái, người người đều có thể tru diệt, chết đi!" "Vút..." Na Tra giương cung lắp tên, trực tiếp bắn ra.

Chấn Thiên Tiễn đó lợi hại biết bao, trong nháy mắt khóa chặt yết

hầu, xuyên qua cổ họng của dược đồng, dược đồng chỉ trong chốc lát liền mất mạng, hồn phách bị Lục Đạo Luân Hồi hút đi, về phía Địa phủ.

Na Tra vội vàng lục lọi một phen, mang theo cung tên bỏ chạy!

Không!

Na Tra lại không phát hiện, trong vườn không chỉ có một dược đồng, mà là hai người.

Hai dược đồng này, là hai đồng tử dưới trướng Thạch Cơ, Bích Vân đồng tử và Thải Vân đồng tử, người vừa bị Na Tra bắn chết, chính là Bích Vân đồng tử.

Còn Thải Vân đồng tử, lại nhìn thấy tất cả mọi chuyện.

"Nương nương..." Thải Vân đồng tử vội vàng gửi tin cho Thạch Cơ. .....

Kim Ngao Đảo.

Phân thân của Lâm Phàm đang ở trên đảo cùng các sư đệ sư muội tán gẫu.

Dù sao, hắn cũng không lo về tu vi, cũng không cần thiết phải bế quan cả ngày, chuyện bế quan tu hành, bản tôn đang làm, hắn có làm nhiều hơn, cũng chỉ là công dã tràng mà thôi.

Lúc này, Thạch Cơ ở phía dưới đột nhiên nhận được tin tức của Thải Vân đồng tử, trong lòng lập tức nổi giận đùng đùng.

Lâm Phàm hỏi: "Thạch Cơ, sao vậy?" "Sư thúc!" Thạch Cơ tức giận đứng dậy, nói: "Đệ tử đời thứ ba của Xiển Giáo là Na Tra, vừa rồi ở Khô Lâu Sơn Bạch Cốt Động của con, đã giết chết đồng tử Bích Vân của con, đệ tử bây giờ phải đến xem!" "Đợi đã!" Lâm Phàm đối với nhân quả của Thạch Cơ, không thể quen thuộc hơn được nữa, vội

vàng nói: “Năm xưa lúc mới gặp, ta đã dặn dò ngươi một câu, còn nhớ không?” Thạch Cơ nhíu mày, nói: “Nhớ, đệ tử luôn ghi nhớ trong lòng, năm đó sư thúc nói, gặp Cửu Long Thần Hỏa thì lui!” “Đại thiện, lần này đi nhất định phải ghi nhớ, đi đi!” “Vâng!” Lâm Phàm trực tiếp dùng không gian thần thông, đưa Thạch Cơ đến Khô Lâu Sơn Bạch Cốt Động.

“Nương nương...” Nhìn thấy Thạch Cơ, Thải Vân đồng tử khóc lóc chạy đến, nói: “Na Tra...

Na Tra, đã giết Bích Vân, nương nương, người nhất định phải báo thù cho Bích Vân a!” “Tốt... tốt... tốt...” Thạch Cơ nói liền ba chữ “tốt”, sau đó nói: “Thải Vân, ngươi ở đây trông coi vườn thuốc, ta đến Càn Nguyên Sơn Kim Quang Động, tìm Thái Ất chân nhân đó lý luận một phen.” Nói đoạn, Thạch Cơ hóa thành lưu quang, bay về hướng Càn Nguyên Sơn.

Thạch Cơ hiện nay là Chuẩn Thánh sơ kỳ, muốn đến Càn Nguyên Sơn, chỉ cần xé rách không gian là được, nhưng nàng biết, Na Tra chỉ là một Thái Ất Kim Tiên, không thể nào xé rách không gian, cho nên nàng bay một mạch, chỉ để tìm Na Tra.

“Xoẹt!” Ai ngờ lúc này, Thái Ất chân nhân đã xé rách không gian trước một bước, đáp xuống bên cạnh Na Tra.

Chương 280

"Sư tôn!" Na Tra nhìn thấy Thái Ất chân nhân, liền ôm lấy đùi y, nói: "Có một nữ nhân ác độc đang đuổi theo con!" "Vi sư biết rồi!" Thái Ất chân nhân vỗ vỗ Na Tra, nói: "Không cần hoảng sợ!" "Sư tôn!" Na Tra không dám giấu diếm, đem chuyện mình làm thêm mắm dặm muối kể một phen, lại nói: "Thạch Cơ đó là đệ tử đời thứ hai dưới trướng Tiệt Giáo, không dễ đối phó đâu!" "Không sao!" Thái Ất chân nhân vẻ mặt khinh thường, nói: "Ở Tiệt Giáo chỉ là một ký danh đệ tử không ra gì, Thánh nhân có nhớ tên họ nó hay không còn chưa biết, yên tâm đi, nó dám tìm phiền phức, vi sư sẽ tự mình tiễn nó lên Phong Thần Bảng." Nói đoạn, Thạch Cơ đã đuổi tới, đáp xuống trước mặt Thái Ất chân nhân và Na Tra.

"Vô Lượng Thiên Tôn!" Thạch Cơ sau khi nhìn thấy Thái Ất chân nhân, trước tiên làm một cái đạo gia kê thủ lễ, sau đó nói: "Thái Ất sư huynh, ta là Thạch Cơ dưới trướng Tiệt Giáo, đệ tử của ngài là Na Tra, vừa rồi vào vườn thuốc của ta, trộm linh căn linh quả của ta thì không nói, còn bắn chết Bích Vân đồng tử dưới trướng tiểu muội, chuyện này, Thái Ất sư huynh hẳn đã biết rồi chứ?" "Vậy thì thật xin lỗi!" Thái Ất chân nhân nhìn Thạch Cơ, nói: "Linh căn linh quả bị tổn thất, ta tự sẽ bồi thường!" Nói đoạn, Thái Ất chân nhân phất tay, lấy ra một ít thiên tài địa bảo, nói: "Ngươi xem thích cái nào, cứ tùy tiện chọn." Thạch Cơ lắc đầu, "Ta và ngươi cũng đều thuộc Tam Thanh đồng môn, một ít linh quả linh căn, cũng không sao cả.

Nhưng, đệ tử dưới trướng ta là Bích Vân bị vô cớ bắn chết, chuyện này chẳng lẽ Thái Ất sư huynh không có một lời giải thích sao?" Thái Ất nói: "Đệ tử gì chứ?

Chẳng phải chỉ là một đồng tử trông coi vườn thuốc thôi sao, đệ

tử của ta là thân truyền đệ tử, nó không phải là đồng tử, giết thì giết rồi, có gì to tát?

Chẳng lẽ, ngươi muốn đệ tử của ta đền mạng sao?" Thạch Cơ nghe xong, lập tức tức điên lên.

Nàng vốn là một nữ tử lương thiện, đối đãi với sinh mệnh có thể nói là tôn trọng vô cùng, đối với hai đồng tử Bích Vân và Thải Vân và đệ tử cũng không có bất kỳ sự khác biệt nào, bình thường cũng vô cùng yêu thương, nay bị Thái Ất chân nhân hạ thấp như vậy, lập tức tức giận.

Người cũng phân ba bảy loại.

Trong mắt Thái Ất chân nhân, đồng tử là đồng tử, thân truyền đệ tử là thân truyền đệ tử.

Đồng tử chết thì chết rồi, lẽ nào lại muốn đệ tử của ta đền mạng sao?

"...Ngươi... cường từ đoạt lý!" Thạch Cơ tức đến mặt trắng bệch, thân thể run lẩy bẩy: "Đồng tử dưới trướng ta, ôn nhuận lương thiện, lại gặp phải ác đồ của ngươi, Thái Ất chân nhân, hôm nay dù thế nào, ngươi cũng phải giao người ra." "Được thôi!" Thái Ất chân nhân phất tay, kim quang trong động phủ của y lóe lên, một đồng tử bị kéo ra, đặt trước mặt Thạch Cơ, nói: "Đây là đồng tử bên cạnh ta, Kim Hà đồng tử.

Na Tra giết đồng tử của ngươi, ngươi giết đồng tử của ta, một mạng đền một mạng, hài lòng chưa?" "..." Thạch Cơ nói: "Tại sao ta phải giết đồng tử của ngươi, bản cung muốn bắt hung thủ, Thái Ất chân nhân, nếu ngươi không giao hung thủ thật sự ra, cẩn thận ta phá động phủ của ngươi, có náo đến chỗ Thánh nhân, ngươi cũng không có lý!" "Hay cho ngươi!" Sắc mặt Thái Ất chân nhân tối sầm lại, nói: "Thạch Cơ, đừng có được voi đòi tiên.

Bản tọa đồng ý dùng một đồng tử đổi mạng, là nể mặt ngươi là đệ tử Tiệt Giáo, nếu không, bản tọa đã sớm ra tay bắt ngươi, há lại dung ngươi ở đây hồ đồ dây dưa!" "Ta hồ đồ dây dưa?" Thạch Cơ cũng bó tay rồi.

"Không sai!" Thái Ất chân nhân nói: "Thạch Cơ, ngươi chẳng qua chỉ là ký danh đệ tử của Tiệt Giáo, Thánh nhân sư thúc có nhận ra ngươi không còn là hai chuyện, đừng thật sự tưởng mình là môn hạ của Thánh giáo.

Ta khuyên ngươi, lui xuống đi, bần đạo không gây khó dễ cho ngươi!" "Không được!" Thạch Cơ nói: "Nhất định phải giao Na Tra ra!" "Thật sự là được voi đòi tiên?" Thái Ất chân nhân nhíu mày, phất tay tế ra Cửu Long Thần Hỏa Tráo, nhưng vẫn chưa ra tay.

Trên Thần Hỏa Tráo, chín con rồng lửa uốn lượn, miệng mỗi con rồng đều phun ra lửa.

Nhìn thấy thứ này, Thạch Cơ trong lòng lập tức kinh hãi, nhớ lại câu nói mà sư thúc Phạm Lâm đã dặn dò vô số năm trước "gặp lửa Cửu Long thì lui..." Lẽ nào... sư thúc nói là hôm nay?

Ý của sư thúc, là lần này ta sẽ gặp nguy hiểm, nhưng nếu ta lui đi, chẳng những thù của Bích Vân đồng tử không thể báo, Tiệt Giáo chẳng phải là sẽ bị Xiển Giáo đè đầu trong chuyện này sao?

Không được!

Ta không thể đi!

Nếu ta đi, thù của Bích Vân không thể báo được.

Không được, cho dù vẫn lạc, ta cũng không thể lùi.

Nghĩ đến đây, Thạch Cơ lùi lại một bước, phất tay lấy ra một thanh bảo kiếm, tên là Thái A Kiếm.

Kiếm quang xông lên trời, hư không vô tận vỡ nát, pháp lực trong cơ thể dốc toàn lực, chém một kiếm về phía Thái Ất chân nhân, nói: "Hôm nay không giao Na Tra ra, bản cung quyết không bỏ qua!" "Ầm..." Thái A Kiếm đó vạch phá bầu trời, nơi kiếm quang ngưng tụ, núi đá đều vỡ nát thành bụi phấn.

"Hay lắm!" Thái Ất chân nhân đối diện cũng có tu vi Chuẩn Thánh, tự nhiên không sợ Thạch Cơ, Cửu Long Thần Hỏa Tráo trong tay phất lên, liền nhẹ nhàng đỡ được Thạch Cơ.

"Hay lắm, ngươi cũng ăn một chiêu của ta!" Thái Ất chân nhân nhíu mày, liền có một đạo kim quang từ trong khánh vân bay ra, giữa không trung hóa thành một viên gạch vàng lớn, cách không đập về phía Thạch Cơ.

Thạch Cơ hai bên trái phải đều có một chiếc khăn tay, lần lượt là Bát Quái Vân Quang Mạt và Bát Quái Long Tu Cân.

Hai chiếc khăn tay hợp lại một chỗ, hóa thành một dải lụa dài quấn quanh trời, đỡ lấy viên kim gạch đó.

"He he..." Thái Ất chân nhân không hề để ý, nói: "Thạch Cơ sư muội, ngươi còn có pháp bảo gì nữa không, nếu không có, thì chết đi!" "Ầm ầm ầm..." Cửu Long Thần Hỏa Tráo còn mạnh hơn nhiều so với những gì Thạch Cơ vừa thấy, chín cột lửa trên đó phun ra, xé rách hư không.

Cửu Long Thần Hỏa Tráo hóa thành một cái lồng lớn che trời, vô biên vô tế, ép xuống Thạch Cơ.

Dưới Thần Hỏa Tráo, hư không thời gian bị cấm cố, cho dù Thạch Cơ có tu vi Chuẩn Thánh, cũng không thể chạm vào vách ngăn trời đất, càng không thể xé rách trời đất để trốn thoát.

Cửu Long Thần Hỏa Tráo, là thượng phẩm tiên thiên linh bảo, uy

năng vượt xa tưởng tượng của Thạch Cơ.

"Ầm ầm ầm..." Thần Hỏa Tráo hạ xuống, lửa lớn vô biên, nhấn chìm Thạch Cơ trong đó, bắt đầu nung nấu.

"Tiểu sư thúc... cứu mạng a..." Đến lúc này, Thạch Cơ mới biết tiểu sư thúc của mình mạnh mẽ đến mức nào, có thể nhìn thấu nhân quả vận mệnh từ vô số năm trước.

Kim Ngao Đảo!

Thật ra phân thân của Lâm Phàm vẫn luôn chú ý đến tình hình của Thạch Cơ, nhìn thấy Cửu Long Thần Hỏa Tráo hạ xuống trong nháy mắt, hắn lắc đầu, thở dài một tiếng nói: "Thạch Cơ à, Thạch Cơ, sao ngươi lại thiện lương như vậy!" "Hôm nay vốn là ngày ngươi mất mạng, thôi được, bản tọa không sợ Thiên Đạo, cứu ngươi vậy!" Lâm Phàm phất tay, phá vỡ gợn sóng không gian, trong nháy mắt xuất hiện trước mặt Thái Ất chân nhân.

Nhìn thấy Lâm Phàm, Thái Ất chân nhân vô cùng kinh ngạc: "Phạm...

Phạm đạo hữu... không không không...

Phạm sư thúc, sao ngài lại đến đây?" "Biết rõ còn hỏi!" Lâm Phàm liếc Thái Ất chân nhân một cái, nói: "Nói đi, tại sao lại trấn áp Thạch Cơ!" "Ta!" "Ầm..." Thái Ất chân nhân vội vàng nhấc Cửu Long Thần Hỏa Tráo lên, nhưng đã muộn, Thạch Cơ nương nương bên trong bị lửa lớn nung nấu, tu vi toàn thân suy giảm, từ Chuẩn Thánh rơi xuống tầng Thái Ất Kim Tiên.

Hơn nữa, bản thể của Thạch Cơ cũng bị thương.

"Tiểu sư thúc..." Nhìn thấy Lâm Phàm, Thạch Cơ "phịch" một tiếng quỳ xuống đất.

"Nói đi!" "Vâng!" Thạch Cơ đứng dậy, sắc mặt tái nhợt nói: "Sư

thúc, bản nguyên của con bị tổn thương nghiêm trọng, phải hóa thành bản thể, xin tiểu sư thúc đưa đệ tử về Kim Ngao Đảo bế quan!" Nói đoạn, thân hình Thạch Cơ biến đổi, hóa thành một tảng đá huyền hoàng, rơi vào tay Lâm Phàm.

Lâm Phàm thu tảng đá lại, nhìn về phía Thái Ất chân nhân.

Trán Thái Ất chân nhân vã mồ hôi lạnh.

"Nói đi..." Lâm Phàm nói: "Tại sao lại muốn giết đệ tử Xiển Giáo của ta?

Ngươi nói hay, bản tọa tha mạng ngươi, nói không hay, hôm nay liền tiễn ngươi lên Phong Thần Bảng!" Giọng của Lâm Phàm không cao, nhưng lại có sức chấn nhiếp.

Thái Ất chân nhân không biết làm thế nào cho phải, đang định cầu cứu sư tôn hoặc bỏ chạy, thì đột nhiên phát hiện thời gian và không gian xung quanh dường như đã bị người khác cách ly.

"Ngươi là ai?" Bên cạnh, Na Tra hung hăng nhe răng nhìn Lâm Phàm: "Mày dám xen vào chuyện của tao, muốn chết à?" Nói đoạn, Na Tra kéo Chấn Thiên Cung, nhắm vào Lâm Phàm.

Lâm Phàm lắc đầu, nói: "Vốn là một viên linh châu trong suốt không nhiễm bụi trần, lại bị Xiển Giáo dạy thành cái dạng này.

Đáng tiếc, đáng tiếc a...

Thôi được, đã ngoan cố như vậy, bản tọa tiễn ngươi một đoạn, thay Nữ Oa Thánh nhân thanh lý môn hộ vậy!" "Ầm..." Lâm Phàm vung tay, từng sợi xích Đại Đạo quấn lấy Na Tra.

Chỉ trong khoảnh khắc, Na Tra liền trực tiếp hóa thành tro bụi, có mấy món bảo vật rơi xuống đất, chân linh bất tử, hóa thành quang mang bay đi, về phía Tử Tiêu Cung, vào Phong Thần Bảng, trở thành người đầu tiên trên Phong Thần Bảng.

Lâm Phàm chỉ một cái phất tay đã xóa sổ Na Tra.

Cảnh này, bất kể là Oa Hoàng Cung, Ngọc Hư Cung hay Kim Ngao Đảo, các đạo trường của Thánh nhân đều nhìn thấy rõ ràng.

Thông Thiên hơi sững sờ.

Nữ Oa nhíu mày lại.

Chương 281

Nếu là bình thường, bà nhất định phải ra mặt đòi lại công đạo cho đồng tử của mình, nhưng, nhìn Na Tra học tập ở Xiển Giáo, nhìn những biểu hiện của Na Tra ở Hồng Hoang, Nữ Oa lại không hề động đậy.

Vì bà biết, hiện nay chính là thời điểm mấu chốt của sát kiếp, ra mặt có lẽ có thể cứu được Na Tra.

Nhưng trên người Na Tra đã dính quá nhiều nhân quả, giết người vô số, sớm muộn gì cũng sẽ vẫn lạc trong phong thần sát kiếp.

Đã như vậy, hà tất phải mất mặt làm gì.

Nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn thì khác.

Có người đã giết đệ tử dưới trướng của y, còn là một đệ tử đời thứ ba có tiền đồ.

Mấu chốt là, người giết đệ tử đời thứ ba của y, là phó giáo chủ Tiệt Giáo Lâm Phàm.

Điều này khiến Nguyên Thủy lập tức nổi giận, đồng thời trong lòng cũng mừng thầm: Lão tử đã sớm muốn diệt ngươi, chỉ là không có cơ hội.

Giờ ngươi tự dâng đầu tới, đừng trách ta.

Thái Ất chân nhân thấy đệ tử yêu quý của mình bị đưa lên Phong Thần Bảng, lập tức đau lòng khóc lớn, nói: "Phạm Lâm, ta liều mạng với ngươi!" "Cũng tốt!" Lâm Phàm phất tay, định trụ Cửu Long Thần Hỏa Tráo của Thái Ất chân nhân, nói: "Bản tọa đánh giết Na Tra, là vì nó đã giết Bích Vân đồng tử của Tiệt Giáo ta, làm bị thương Thạch Cơ, bản tọa tiễn ngươi một đoạn, lên Phong Thần Bảng bầu bạn với

đệ tử của ngươi đi!" "Ầm..." Xích Đại Đạo vô tận bay ra, bao phủ lấy Thái Ất chân nhân.

Thái Ất chân nhân lập tức kinh hãi thất sắc, nhưng thời gian không gian xung quanh đã bị khóa chặt, trốn cũng không thoát.

"Mạng ta xong rồi..." Thái Ất chân nhân tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Nhưng ngay sau đó, giữa trời đất đột nhiên dâng lên một luồng tử khí.

Pháp thân khổng lồ của Nguyên Thủy Thiên Tôn xuất hiện trong hư không.

"Sư tôn cứu mạng!" Thái Ất chân nhân như ôm được cọng rơm cứu mạng cuối cùng.

Nguyên Thủy chỉ một ngón tay, liền tiêu diệt hết tất cả xiềng xích đạo pháp của Lâm Phàm, sau đó nói: "Phạm Lâm, ngươi giết đệ tử Xiển Giáo của ta, hôm nay bản tọa cũng tiễn ngươi lên Phong Thần Bảng!" "Đồ không biết xấu hổ!" Khóe miệng Lâm Phàm kéo lên một tia trào phúng nhàn nhạt, mắng một câu.

"Ngươi?" Sắc mặt Nguyên Thủy tối sầm lại: Có người dám mở miệng sỉ nhục Thánh nhân?

"Ta nói Nguyên Thủy Thiên Tôn ngươi không biết xấu hổ, hễ đệ tử dưới trướng rơi vào thế hạ phong, là vội vàng chạy tới, hoàn toàn không màng thân phận Thánh nhân mà lấy lớn hiếp nhỏ." "Sỉ nhục Thánh nhân, tìm chết!" Sắc mặt Nguyên Thủy tối sầm, giơ tay che lấp bầu trời, pháp lực vô tận tuôn ra, mang theo sức mạnh của trời đất, từ trên chín tầng trời hạ xuống, trực tiếp tấn công Lâm Phàm.

Dưới một chưởng này, hư không thời gian bị cấm cố, Lâm Phàm căn bản không có chỗ để di chuyển.

Thông Thiên ở cách xa vạn vạn dặm cũng động thân, nhưng đã

không kịp.

Bên cạnh, Thái Ất chân nhân ha ha cười lớn.

Báo ứng đến thật nhanh, vừa rồi còn ở nơi sinh tử, giây tiếp theo, kẻ địch đã không còn sức phản kháng.

"Còn cười?

Ngươi tưởng rằng, ngươi thoát được sao?" Lâm Phàm nhìn Thái Ất, khinh thường cười.

Thái Ất chân nhân nói: "Ngươi không giết được ta đâu!" "Đương nhiên!" Lâm Phàm cười, cười rất rạng rỡ, trong nụ cười, tràn đầy tự tin: "Hôm nay để ngươi xem, bản tọa dù có đối kháng Thánh nhân, cũng có thể dư sức giết ngươi." "Tru Tiên Kiếm Trận... ra!" "Vút vút vút..." Bốn thanh kiếm ảnh màu đen, đột nhiên từ trong cơ thể Lâm Phàm bay ra, chiếm giữ bốn phương bốn cực.

Cùng lúc đó, một tấm trận đồ cũ kỹ từ từ hiện ra.

Bốn thanh kiếm Tru, Lục, Hãm, Tuyệt bay ra, phối hợp với Tru Tiên Trận Đồ, trong nháy mắt tạo thành sát trận đệ nhất Hồng Hoang trên không trung: Tru Tiên Kiếm Trận.

Không sai, trước khi Lâm Phàm đến đây, đã mượn trước bốn thanh kiếm và trận đồ của Thông Thiên, chính là để phòng bị Nguyên Thủy.

Tru Tiên Kiếm Trận, là sát trận đệ nhất trong Hồng Hoang, một khi trận pháp được tế ra, phi tứ thánh bất khả phá.

Đương nhiên, nói vậy có chút khoa trương, nhưng nếu đại trận do Lâm Phàm tế ra, thì việc chống lại một kích của Thánh nhân, là có thể làm được.

"Ầm ầm ầm..." Bàn tay khổng lồ của Nguyên Thủy hạ xuống, bị

Tru Tiên Kiếm Trận chặn lại.

Lâm Phàm không quay đầu, không thèm nhìn, nhàn nhạt cười, nhìn về phía Thái Ất chân nhân, nói: "Thái Ất, mời ngươi lên đường!" "Ầm..." Trong ánh mắt kinh hoàng của Thái Ất chân nhân, một cây đại thương đen ngòm đột nhiên bay ra, oanh phá bầu trời, phá vỡ cấm cố không gian và thời gian, mang theo sát khí vô tận, oanh về phía Thái Ất chân nhân.

"Ầm..." Thân thể của Thái Ất chân nhân, dưới sự cấm cố của tuyệt thế thần thương, bị một thương oanh thành mảnh vụn.

"Keng keng keng..." Mấy món pháp bảo rơi xuống đất, sau đó, chân linh bất diệt của Thái Ất chân nhân hóa thành một đạo quang, bay về phía Tử Tiêu Cung.

Người thứ hai trên Phong Thần Bảng.

"Rắc..." Phía trên, cự lực của Nguyên Thủy cuối cùng cũng xé nát Tru Tiên Kiếm Trận.

Nhưng, đã chậm một bước, vì Lâm Phàm đã sớm tiễn Thái Ất chân nhân lên bảng.

"Tìm chết!" Nguyên Thủy sau khi dùng pháp lực nghiền nát Tru Tiên Kiếm Trận, dư lực trên tay không giảm, trực tiếp ép xuống phân thân của Lâm Phàm.

Ta đường đường là Thánh nhân, ngươi dám sỉ nhục Thánh nhân, còn giết đệ tử của bản Thánh ngay trước mắt bản Thánh?

Kiêu ngạo đến mức nào?

Khiêu khích đến mức nào?

Coi trời bằng vung đến mức nào.

Đã vả vào mặt Nguyên Thủy ta, hôm nay, Nguyên Thủy ta dù

không cần mặt mũi cũng phải trấn sát ngươi.

"Gầm..." Bàn tay khổng lồ che lấp trời đất.

Nơi chưởng phong đi qua, Lâm Phàm như một cây con trong cuồng phong, lung lay nghiêng ngả.

Nhưng, Lâm Phàm lại không hề sợ hãi.

"Đại Đạo Phù Văn, ra cho ta..." "Ầm..." "Vút vút vút..." Từng sợi xích Đại Đạo, kết thành phòng ngự vô tận để cản trở.

Đáng tiếc, Nguyên Thủy chung quy vẫn là Thánh nhân.

Phân thân của Lâm Phàm tuy đối với Đại Đạo thông thấu vô cùng, nhưng chung quy không phải là Thánh nhân.

Trong mắt Nguyên Thủy, chỉ là con kiến mà thôi.

Nhưng Lâm Phàm cũng không quan tâm, chỉ là một phân thân mà thôi, cho dù hôm nay bị Nguyên Thủy diệt sát, tùy tiện tìm một lý do tạo lại một cái, giống hệt như cũ, không hề khác biệt.

Nhưng... một tôn phân thân này, Nguyên Thủy lại cũng không thể diệt được.

Bởi vì...

Thông Thiên đã đến.

"Sát..." Thân thể khổng lồ của Thông Thiên cũng nằm ngang trời đất, một chữ vừa ra khỏi miệng, bốn thanh kiếm Tru, Lục, Hãm, Tuyệt bay ra, lại lần nữa tạo thành một sát trận trên không trung, sát trận vừa chuyển, liền trực tiếp nghiền nát cánh tay do Nguyên Thủy ngưng tụ.

"Ầm ầm ầm..." Một luồng năng lượng cuồng bạo dao động bay về bốn phương trời đất.

Trong Hồng Hoang, ánh sáng tứ phía, chói đến mức vạn vật sinh linh đều không mở nổi mắt.

Chương 282

Một phương trời đất nơi Lâm Phàm đang đứng, trực tiếp bị năng lượng vô tận thổi bay, không còn một ngọn cỏ.

"Keng..." Cả hai đều lùi lại một bước.

Thông Thiên và Nguyên Thủy giằng co giữa không trung.

Lâm Phàm đứng trên mặt đất, ha ha cười: "Sư huynh, đến thật đúng lúc nha!" Sắc mặt Nguyên Thủy tối sầm lại.

Thông Thiên đã đến, muốn giết Lâm Phàm nữa, là không thể.

Bởi vì Thông Thiên hiện nay là Hỗn Nguyên Tứ Trọng Thiên, còn Nguyên Thủy Thiên Tôn, mới chỉ là Tam Trọng Thiên mà thôi.

Hai đại Thánh nhân đối đầu trên bầu trời, một chiêu đã phân ra.

Vô số ánh mắt Hồng Hoang đều hướng về phương trời này, đối với Lâm Phàm vừa rồi cũng khen ngợi không ngớt.

Dù sao, dưới Thánh nhân đều là con kiến.

Một con kiến, có thể đỡ được sức mạnh của Thánh nhân, đồng thời có thể dưới sức mạnh của Thánh nhân mà đánh giết một Chuẩn Thánh, đủ để khoe khoang cả đời rồi.

"Thật mạnh!" "Bây giờ ta mới biết, phó giáo chủ Tiệt Giáo khủng bố đến mức này!" "Đúng vậy!" "Đáng tiếc, một trong mười hai Kim Tiên của Xiển Giáo là Thái Ất chân nhân và Na Tra, đều bị giết!" "Đáng đời, hai thầy trò đó, chẳng làm được việc gì tốt!" "Người của Xiển Giáo lên Phong Thần Bảng, ha ha ha..." "Ha ha ha..." .....

Hồng Hoang bàn tán xôn xao, người khác chỉ dám bình luận về Lâm Phàm, nhưng đối với đệ tử Tiệt Giáo, thì không khách khí nữa,

trực tiếp mở miệng mắng lớn đệ tử Xiển Giáo.

"Tam đệ!" Nguyên Thủy nhìn Thông Thiên, hỏi: "Ngươi muốn ngăn cản ta sao?" Thông Thiên nói: "Ngươi muốn giết phó giáo chủ Tiệt Giáo của ta, ta có nên ngăn cản không?" "Nhưng... hắn sỉ nhục Thánh nhân!" "Mắng ngươi không đúng sao?" Thông Thiên lạnh mặt, nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn: "Trước đó Na Tra và Thái Ất chân nhân chém chết thái tử Đông Hải Long Vương, trong Hồng Hoang ai mà không nhìn ra đúng sai nhân quả, đệ tử của ngươi hồ đồ dây dưa thì không nói, đường đường là thân phận Thánh nhân, lại lấy thế ép người, đổi trắng thay đen." "Lần này đệ tử Bích Vân đồng tử dưới trướng ta bị Na Tra giết chết, Thạch Cơ cũng suýt nữa vong mạng trong tay Thái Ất chân nhân.

Phạm Lâm ra tay, thì có gì không được?

Ngược lại là nhị ca ngươi, vội vàng chạy tới, suýt nữa diệt sát phó giáo chủ của ta, là có ý gì?" "Đúng là không biết xấu hổ...

đúng là hành động hạ tiện!" "Thông Thiên..." Nguyên Thủy bị lời nói của Thông Thiên làm cho tức đến suýt nữa bùng nổ.

Nhưng đây là hiện trường trực tiếp a, trước mặt chúng nhân Hồng Hoang, mắng ta vô sỉ, ... không, suy nghĩ kỹ một chút, Thông Thiên nói cũng không phải không có lý, Nguyên Thủy không thể phản bác.

Nói không lại, đánh ư, nhưng đánh cũng không thắng.

Làm sao bây giờ?

Đi?

"Nguyên Thủy lão nhi!" Lâm Phàm lại không khách khí, đứng trên mặt đất trường thương trong tay chỉ thẳng vào Nguyên Thủy Thiên Tôn, nói: "Ngươi lấy thân phận Thánh nhân lấy lớn hiếp nhỏ, cho rằng chúng ta đều là con kiến, hôm nay, con kiến ta đây cũng muốn

xem, Thánh nhân rốt cuộc có bao nhiêu bản lĩnh?" "Ồ..." Nguyên Thủy ánh mắt chuyển sang người Lâm Phàm, lạnh lùng cười: "Ngươi... khiêu chiến bản tọa sao?" "Không dám!" Lâm Phàm nói: "Nhưng vừa rồi Thánh nhân vô cớ đánh lén ta, lẽ nào Thánh nhân không định cho ta một lời giải thích?" Ta...

Phụt...

Nguyên Thủy thật sự muốn tức đến hộc máu.

Mẹ kiếp... ta đường đường là Thánh nhân, muốn giết thì giết, cần gì phải đánh lén?

Ta đánh lén ngươi?

Mẹ nó... vô số người trong Hồng Hoang đang nhìn đó có được không?

"Thôi được!" Lâm Phàm nói: "Vừa rồi ngươi đánh lén ta một chưởng, tiểu gia hôm nay xin trả lại một thương, mời Thánh nhân nhận thương..." "Ầm..." Thân thể Lâm Phàm đột nhiên trở nên to lớn vô cùng.

Tay phải của hắn, Thí Thần Thương hóa thành vạn trượng, một thương oanh về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Ông ông ông..." Trên cánh tay phải của Lâm Phàm, phù văn Lực Chi Đại Đạo, lại có phù văn Thời Gian, phù văn Không Gian... v.v., một loạt phù văn bay ra, gia trì lên Thí Thần Thương.

"Phá cho ta..." Lâm Phàm hét lớn một tiếng, Thí Thần Thương vạn trượng hóa thành một đạo lưu quang màu đen, đâm thủng hư không, phá vỡ thời gian không gian, oanh về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Phía sau trường thương, vô số gió hỗn độn thổi vào, nghịch chuyển tất cả, hóa thành địa hỏa thủy phong.

“Ầm...” Ánh thương lấp lánh, sát khí vô tận lan tràn khắp Hồng Hoang.

Vô số người trong Hồng Hoang há to miệng, không thể tin nổi, kinh ngạc đến tột độ.

Dám khiêu chiến Thánh nhân?

Chẳng phải là tìm chết sao?

“Hay lắm...” Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng hừ một tiếng, vung tay lớn, muốn bắt lấy Thí Thần Thương trong tay.

Trong mắt y, dưới Thánh nhân đều là con kiến.

Một con kiến nhỏ nhoi, cũng dám đối kháng với Thánh nhân như ta?

Chẳng phải là tìm chết sao?

Vừa hay nhân cơ hội này, cho ngươi một bài học, cũng để vãn hồi một chút danh dự cho Xiển Giáo của ta.

“Ông ông...” Bàn tay lớn của Nguyên Thủy vân lý rõ ràng, chộp về phía Thí Thần Thương.

Trong mắt Nguyên Thủy, bắt lấy một cây thương chẳng phải là chuyện đơn giản cực kỳ sao.

Nhưng đây là Thí Thần Thương, bảo vật cấp chí bảo, bản mệnh thần thương của La Hầu năm xưa.

Dám dùng thần thương đâm ta, vậy đừng trách bản tọa!

Thần thương của ngươi, bản tọa thu!

“Ầm...” Nguyên Thủy Thiên Tôn bàn tay lớn nắm chặt.

Nhưng, ngay sau đó!

Đôi mắt của y đột nhiên kinh ngạc.

Bởi vì một luồng khí đen từ trong Thí Thần Thương bay ra, muốn bám vào cánh tay của Nguyên Thủy Thiên Tôn. ...

Ma Đạo bản nguyên!

Không sai, chính là Ma Đạo bản nguyên!

Không ổn!

Chương 283

Nguyên Thủy Thiên Tôn biết rõ, năm xưa ngay cả Tiếp Dẫn sau khi dính phải Ma Đạo bản nguyên, cũng không thể hoàn toàn tiêu trừ, phải dùng pháp Trảm Tam Thi chém đi một tôn ma thi, gây họa cho Hồng Hoang, di họa vô cùng.

Nguyên Thủy không muốn dính phải Ma Đạo bản nguyên.

Cho nên, pháp lực vốn định dùng để tóm lấy Thí Thần Thương đột nhiên chuyển hướng, ngưng tụ tại một điểm hình thành một đạo phòng ngự, khống chế trực tiếp Ma Đạo bản nguyên ở giữa.

Như vậy, vốn định tóm lấy Thí Thần Thương đã không kịp.

"Ầm..." Thí Thần Thương đột nhiên gia tốc, dưới sự gia trì của Không Gian Đại Đạo, bỏ qua mọi không gian, oanh ra, xuyên qua ngón tay cái bên phải của Nguyên Thủy Thiên Tôn, làm rách hổ khẩu của Thánh nhân.

"Ông..." Một giọt thánh huyết màu tím vàng nhỏ ra, rơi xuống đại địa, nghiền nát vô số ngọn núi, diễn hóa vạn nghìn sinh linh.

Thí Thần Thương đó đột nhiên chuyển hướng, giây tiếp theo đã trở về tay Lâm Phàm.

"..." Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa kinh vừa giận.

Đường đường là Thánh nhân, trong một phen giao phong vừa rồi, bị một con kiến làm bị thương, chảy một giọt thánh huyết.

Mặc dù, chút chuyện này ngay cả vết thương cũng không tính.

Nhưng trong mắt chúng nhân Hồng Hoang, không nghi ngờ gì Lâm Phàm đã thắng một bậc.

Một con kiến bình thường, một chiêu làm bị thương Thánh nhân, đây là khái niệm gì?

Giống như một đứa trẻ ba tuổi, một quyền đấm nứt một tảng đá lớn, khiến người ta chấn động.

"..." Nguyên Thủy mất hết mặt mũi, nói: "Lại đây!" Lâm Phàm khẽ cười, thu thần thương, nói: "Không đấu nữa, không đấu nữa...

Nguyên Thủy sư huynh, vừa rồi ngài đánh ta, ta cũng đánh lại ngài rồi, con người ta không thích chiếm tiện nghi của người khác, về thôi!" Đùa à, chiếm được hời rồi té, đó mới là phong cách của ta.

Tiếp tục so tài với ngươi?

Mẹ nó ta ngu à!

Ngươi là Thánh nhân, ta chỉ là một Chuẩn Thánh, vừa rồi nhân lúc ngươi phân tâm thiết kế ngươi, đánh nữa lão tử chỉ có chết thôi có được không?

"Phụt..." Nguyên Thủy một ngụm máu tươi phun ra: "Tiểu tử, hôm nay ngươi chắc chắn phải chết..." "Bành..." Nguyên Thủy thật sự nổi giận.

Y phát hiện, đường đường là Thánh nhân, bị một đứa trẻ đùa giỡn trong lòng bàn tay, mà không tự biết.

Sỉ nhục a!

Sỉ nhục to lớn!

"Chết..." Một chưởng đẩy ra, hủy diệt trời đất.

"Vô Lượng Thiên Tôn!" Lúc này, Thông Thiên lại lần nữa ra tay, ngăn cản công kích của Nguyên Thủy, nói: "Nhị huynh, huynh xác định muốn tiếp tục dây dưa sao?" Sắc mặt Nguyên Thủy tái mét, hung hăng liếc Lâm Phàm một cái, nói: "Tiểu tử, liệu hồn đấy, đừng để rơi

vào tay bản Thánh!" Nói xong, vung tay lớn, xoay người rời đi!

Nguyên Thủy rời đi.

Lần trước, Thái Ất chân nhân và Na Tra chọc giận Long tộc, Long tộc không có đại năng, không thể kháng cự với Xiển Giáo, cho nên kết quả hoàn mỹ, Xiển Giáo chẳng qua chỉ tổn thất một ít khí vận mà thôi.

Nhưng lần này, chọc phải Tiệt Giáo.

Tiệt Giáo lại vừa hay có Thánh nhân, có cả nhân vật khó nhằn như phân thân của Lâm Phàm, cho nên lần này chịu thiệt lớn.

Đầu tiên, Thái Ất chân nhân và Na Tra hai người lên bảng, trực tiếp thân tử.

Thứ hai, Nguyên Thủy bị thương, mất hết cả mặt mũi.

Thực ra những chuyện này đều là thứ yếu, điều thật sự khiến Xiển Giáo tổn thương gân cốt, là một chuyện khác.

Đó là Nguyên Thủy Thiên Tôn công nhiên đổi trắng thay đen, khiến vô số giáo đồ Xiển Giáo trong Hồng Hoang, đối với giáo nghĩa của Xiển Giáo nảy sinh nghi ngờ, sau đó vô số người từ bỏ Xiển Giáo, chuyển sang Nhân Giáo, Tiệt Giáo, Tây Phương Giáo, v.v.

Cho nên, khí vận của Xiển Giáo lại lần nữa sa sút, lần này sa sút đến hơn hai thành.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tức đến gần như hộc máu.

Cũng cùng lúc đó, đột nhiên, giữa trời đất hạ xuống một đạo khí cơ.

Các Thánh nhân trên trời đồng thời cảm ứng được trong lòng, nhìn về một hướng.

Nơi đó, một con báo đen vừa trải qua tam cửu thiên kiếp hóa hình, trở thành một Kim Tiên.

Yêu tộc!

Kim Tiên.

Con báo đen này ở Hồng Hoang có thể nói là đã tu hành vô số năm, vì nguyên nhân căn nguyên nông cạn, mãi đến bây giờ mới hóa hình.

Sự ra đời của nó, vốn là một chuyện không hề bắt mắt, dù sao Hồng Hoang rộng lớn vô biên, gần như mỗi ngày đều có các loại yêu tộc hóa hình, đến cấp Kim Tiên, tuy ít, nhưng cũng không phải là không có.

Một con báo Kim Tiên, mọi người sẽ không chú ý.

Điều thật sự khiến mọi người hứng thú, là tướng mạo của con báo này.

Các Thánh nhân mở thiên nhãn, khi nhìn về phía con báo đen đó, đều không nhịn được mà kinh ngạc.

Phi Hùng Chi Tướng!

"Phi Hùng Chi Tướng?" Trong núi Thủ Dương, Lão Tử vuốt râu, đang định xé rách không gian, nhưng ngay sau đó, lại dừng lại.

"...Phản cốt?" Lão Tử hơi nghi hoặc, lập tức cười lớn: "Kẻ này trong mệnh có một lần phản bội, lúc này lại không phải là thời cơ tốt nhất a!" Lão Tử đã nhìn thấu.

Tương tự, Thông Thiên, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề v.v. cũng đã nhìn thấu.

Giống như Lão Tử, phản ứng đầu tiên là muốn thu nhận người này vào môn hạ, nhưng khi nhìn thấy phản cốt sau đầu con báo, lại đều không động đậy.

Theo ý chí của Thiên Đạo, trong phong thần sát kiếp, vô số đệ tử Tam giáo thân tử vẫn lạc, chân linh vào Phong Thần Bảng, để Thiên

đình sai khiến.

Đã có Phong Thần Bảng, tự nhiên có người phong thần.

Căn cứ theo ý chí mà Thiên Đạo truyền đạt, người phong thần, thân mang Phi Hùng Chi Tướng.

Người phong thần tay cầm Phong Thần Bảng và Đả Thần Tiên, có thể quản lý chúng thần, trong đó Đả Thần Tiên có quyền chấp pháp, ai không nghe lời thì đánh, có thể nói là quyền hành cực lớn, ở Thiên đình chỉ sau Thiên Đế Hạo Thiên.

Thậm chí, nếu người phong thần đủ mạnh mẽ, cũng không phải là không có khả năng lấn át Hạo Thiên.

Như vậy... người này đối với các phương giáo đều rất quan trọng.

Ai có thể lôi kéo được người này về tay mình, thứ nhất có thể khiến đệ tử giáo môn ít bị sai khiến, ít bị trừng phạt.

Thứ hai, cho dù giáo môn suy tàn, cũng có thể dựa vào người này, trực tiếp chia sẻ quyền hành và khí vận của Thiên đình.

Chương 284

Thậm chí, lấn át Hạo Thiên!

Mọi người đều không ngờ, người phong thần mà trời định, lại là một yêu tộc, một tiểu yêu không có tên tuổi.

Đương nhiên, điều khiến mọi người kinh ngạc hơn, là người này trời sinh phản cốt.

Các Thánh nhân suy đoán, bất kể người này bái nhập vào giáo môn nào, cũng sẽ không lâu dài, giữa chừng tất nhiên sẽ trải qua một lần phản bội, cũng chính là phản giáo đầu quân cho môn phái khác.

Như vậy, lần đầu tiên lại không thể tranh giành.

Phải đợi người này đầu quân vào giáo môn nào đó, sau đó ra tay dụ dỗ hắn phản giáo, mới có thể thật sự trở thành định hải thần châm của một giáo a.

Cho nên mọi người đều không động đậy, chờ con báo này bái sư, phản giáo! .....

Kim Ngao Đảo...

Thông Thiên tự nhiên cũng nhìn thấu.

Lâm Phàm lại khẽ cười, nói: "Sư huynh, ta cảm thấy, kẻ này tuy phải trải qua một lần phản giáo, nhưng lại có thể thu vào Tiệt Giáo của chúng ta!" "Tại sao?" Thông Thiên nói: "Hắn vào Tiệt Giáo của ta, sau này lại đầu quân cho môn phái khác, đối với ta chẳng phải là tổn thất to lớn sao?" "Không phải vậy!" Lâm Phàm ha ha cười, nói với Thông Thiên: "Sư huynh, Đạo Tổ năm xưa từng nói, trong Hồng Hoang vạn sự vạn vật, đều không tồn tại độc lập.

Cái gọi là cô âm bất sinh, độc dương bất trưởng.

Kẻ có Phi Hùng Chi Tướng, nhất định là người phong thần sao?

Tiểu đệ cảm thấy chưa chắc!" "Ồ?" Thông Thiên hỏi: "Vậy ý của ngươi là?" "Đây là hàng giả!" Lâm Phàm trực tiếp lật bài ngửa: "Ta thu nhận người này, vừa hay có thể mê hoặc các giáo môn khác, để ánh mắt của họ đều dán vào Phi Hùng giả, ta vừa hay có sức lực để đi tìm Phi Hùng thật sự." "Sao ngươi biết là giả?" Thông Thiên không hiểu.

Lâm Phàm nói: "Ta biết Thiên Đạo, người phong thần tất là Nhân tộc, không phải Yêu tộc, huynh cứ tin ta là được!" "Được!" Thông Thiên nói: "Vậy bây giờ làm sao?" Lâm Phàm khẽ cười: "Lão nhân gia ngài không cần ra ngoài, xem ta đi thu con báo đó về!" Nói đoạn, Lâm Phàm trực tiếp xé rách không gian, đáp xuống trong ngọn núi lớn đó, trước mặt con báo.

Con báo căn nguyên nông cạn, tuy lúc hóa hình chỉ có tam cửu thiên kiếp, nhưng một trận thiên kiếp giáng xuống, cũng đã đánh cho nó ngoài cháy trong mềm, trên người đâu đâu cũng là vết thương.

"Thân Công Báo, bái kiến tiên nhân!" Thân Công Báo nhìn thấy thủ đoạn xé rách không gian của Lâm Phàm, biết người trước mắt lợi hại vô cùng.

Lâm Phàm phất tay, lấy ra một viên đan dược, ném cho Thân Công Báo, nói: "Ăn đi, xử lý vết thương cho tốt!" "Vâng!" Thân Công Báo ăn viên đan dược luyện chế từ thiên tài địa bảo, vết thương trên người trong nháy mắt hồi phục.

"Thân Công Báo, đa tạ ân công đại ân đại đức!" Thân Công Báo trực tiếp "phịch" một tiếng quỳ xuống đất, dập đầu với Lâm Phàm.

Lâm Phàm cười cười, nói: "Không cần như vậy, ngươi tên là Thân Công Báo?" "Đúng vậy!" Thân Công Báo vẫn chưa đứng dậy, vẫn quỳ trên đất, nói: "Xin hỏi danh tính của ân công?" Lâm Phàm nói:

“Ta là người của Tiệt Giáo, Phạm Lâm!” “Cái gì?” Thân Công Báo kinh ngạc: “Giáo môn của Thánh nhân...

Ngài, ngài là phó giáo chủ Tiệt Giáo...” Thân Công Báo đi lại trong Hồng Hoang vô số năm, tuy đến nay mới hóa hình, nhưng đối với một số kiến thức trong Hồng Hoang lại khá quen thuộc, tự nhiên đã nghe qua danh tính của phân thân Lâm Phàm.

“Kính xin thượng tiên thu nhận làm đệ tử...

Thân Công Báo xin thượng tiên thu nhận làm đệ tử!” Lâm Phàm chưa mở miệng, Thân Công Báo đã bắt đầu được đằng chân lân đằng đầu.

Lâm Phàm nhàn nhạt cười, nói: “Bản tọa hôm nay tình cờ đi qua đây, thấy ngươi hóa hình, liền ra tay giúp đỡ.

Thôi được, cũng là duyên phận, dưới trướng của ta, chưa có đệ tử, ngươi vào môn hạ của ta, làm ký danh đệ tử của ta, có được không?” “...” Thân Công Báo vô cùng vui mừng, vội vàng bái tạ.

Theo sự chênh lệch địa vị giữa Thân Công Báo và Lâm Phàm, tuy hắn cầu xin Lâm Phàm thu làm đệ tử, nhưng trong thâm tâm lại biết, điều đó là không thể, chỉ mong Lâm Phàm có thể thương hại, thu hắn làm một tùy tùng phó nhân, như vậy ở Hồng Hoang cũng có một chỗ dựa vững chắc.

Nhưng vạn lần không ngờ, lại được làm ký danh đệ tử.

Lời to rồi a!

“Đệ tử Thân Công Báo, kiến bái Sư tôn!” Thân Công Báo vẻ mặt đầy mong đợi nhìn Lâm Phàm, hy vọng hắn có thể ban cho mình vài món bảo vật.

Ở Hồng Hoang vô số năm, đến nay mới hóa hình, có thể thấy hắn sống thảm hại đến mức nào, cho nên đến tận bây giờ, Thân Công Báo

vẫn chưa có lấy một món vũ khí ra hồn.

Theo quy củ trong Hồng Hoang, khi đệ tử bái sư, sư tôn phải ban lễ bái sư, hoặc là linh đan diệu dược, hoặc là thiên tài địa bảo, hoặc là pháp bảo vũ khí.

Thế nhưng...

điều khiến Thân Công Báo nghẹn họng là Lâm Phàm chẳng có biểu hiện gì cả.

Hắn chỉ búng tay một cái, nói: "Đi thôi, đã bái sư thì phải đi theo vi sư về đảo Kim Ngao tu hành!" Lâm Phàm vung tay một cái, xé rách không gian, đưa Thân Công Báo lên đảo Kim Ngao.

"Sư tôn!" Nhìn cảnh tượng trên đảo Kim Ngao tử khí ngập trời, đạo pháp phù văn nhiều không đếm xuể, Thân Công Báo chẳng khác nào già trẻ vào đại quan viên, vẻ mặt đầy chấn kinh.

Lâm Phàm nói: "Nơi này là đạo trường của Thánh nhân, linh khí và đạo pháp phù văn sung túc, là một nơi tu hành tốt.

Ngươi mới vào cửa, cần nhớ kỹ đừng có đi lung tung.

Sau đạo trường của vi sư có một vườn dược liệu, ngươi giúp ta chăm sóc nó đi!" "Vâng!" Thân Công Báo không dám phản bác, đi theo Lâm Phàm vào vườn dược liệu, bắt đầu chăm sóc linh căn.

Điều khiến Thân Công Báo uất ức là vị sư tôn này dường như coi hắn như người làm, không cho pháp bảo đã đành, ngay cả công pháp và thần thông cũng chẳng truyền thụ, chỉ bắt đi trông vườn.

Thật không còn gì để nói.

Nhưng Thân Công Báo cũng không dám nói nhiều.

Sau khi sắp xếp cho Thân Công Báo ở đảo Kim Ngao, ánh mắt của vô số người ở Hồng Hoang cũng nhìn chằm chằm vào từng cử động

của hắn, thậm chí các Thánh nhân còn cử người chuyên môn giám thị.

Dù sao Thân Công Báo cũng là người của Phong Thần, một khi phản khỏi Tiệt giáo thì các giáo phái khác sẽ có cơ hội.

Lâm Phàm an trí xong cho Thân Công Báo, lại quay về Hồng Hoang, ẩn đi toàn bộ tu vi và đạo pháp, thậm chí xóa sạch khí tức khiến Thánh nhân cũng không thể nhìn thấu hành tung.

Sở dĩ làm vậy là vì Lâm Phàm bắt đầu đi tìm Khương Tử Nha ở phàm gian.

Thân Công Báo đã xuất hiện rồi, hiện tại đã là cuối thời Đại Thương, không lý nào Khương Tử Nha lại chưa ra đời.

Đúng lúc này ánh mắt của các Thánh nhân đều bị Thân Công Báo thu hút, đối với Lâm Phàm, đây là cơ hội tốt để tìm Khương Tử Nha.

Thực ra với Lâm Phàm, tìm Khương Tử Nha không khó, nơi sinh của Khương Tử Nha là quận Nội Hà.

Có manh mối rồi thì tìm kiếm quả thực dễ dàng.

Lâm Phàm đến quận Nội Hà, thần thức tuôn ra, trong nháy mắt bao trùm toàn bộ quận.

Khắc sau, khóe miệng hắn lộ ra nụ cười.

Lâm Phàm nháy mắt hóa thành hư ảo, xuất hiện tại một khu chợ náo nhiệt ở quận Nội Hà.

Chỉ thấy ở khu chợ đó có một quán mì cũ nát, trong quán là một đôi vợ chồng trẻ khoảng hơn hai mươi tuổi, nam thì cao lớn, nữ thì mập mạp.

Người nam trông có vẻ bình thường, nhưng từ góc nhìn của Lâm Phàm lại phát hiện trên đỉnh đầu hắn có một luồng khí hỗn độn che phủ, khí tức ẩn giấu bên trong không phát ra ngoài.

Người này không ai khác chính là Khương Tử Nha mà Lâm Phàm đang tìm.

Tất nhiên, Lâm Phàm cũng biết vì sao chúng Thánh không thể nhìn ra tướng Phi Hùng, vốn dĩ hắn và Thân Công Báo một âm một dương, một sáng một tối, cả hai đều là người của Phong Thần.

Chỉ là tướng Phi Hùng của Khương Tử Nha đã bị khí hỗn độn ẩn nặc mất rồi.

"Khách quan, ngài muốn dùng mì sao?" Khương Tử Nha mặt đầy tươi cười đi đến trước mặt Lâm Phàm.

Lâm Phàm cười cười nói: "Mì thì thôi đi, ta thấy ngươi có duyên.

Chương 285

Người trẻ tuổi, có muốn theo bản tọa đi đến tiên cảnh phúc địa tu hành, trở thành tiên nhân vô thượng không?" "Ha ha ha..." Khương Tử Nha cười nói: "Ngài cứ nói đùa, tôi là kẻ ngu muội, đọc chữ còn khó, học đạo pháp thần tiên cái gì chứ, ngài đùa rồi..." "Thế sao?" Lâm Phàm đưa tay ra, một luồng pháp lực tuôn ra, vỗ nhẹ vào thất khiếu trên đầu Khương Tử Nha.

Oanh!

Khương Tử Nha dưới ngoại lực tác động, dường như thứ gì đó trong cơ thể được đả thông, thần trí bỗng chốc chuyển biến, trở nên vô cùng thanh minh, tâm trí cũng được nâng cao một đoạn dài.

"Tôi... tôi..." "Ha ha." Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Khương Tử Nha, Lâm Phàm phất tay, ống tay áo cuốn lại nói: "Đi theo ta!" Trong lúc nói chuyện, hắn đã xé rách không gian, đưa hắn lên đảo Kim Ngao.

Tất nhiên, Lâm Phàm không hóa giải khí hỗn độn trên người Khương Tử Nha mà để nó tiếp tục ẩn nặc, sau khi về đảo cũng chỉ giao cho hắn việc bưng trà rót nước.

Trong mắt người khác, thanh niên này chỉ là một hạ nhân của Lâm Phàm, không ai thèm chú ý tới.

Đại Thương!

Thành Triều Ca!

Đế vương Đại Thương là Đế Tân, tức Ân Thụ, nay đã kế vị được bốn mươi năm.

Ân Thụ là nhân tộc cộng chủ, có khí vận nhân tộc gia trì, thành Triều Ca lại có Cửu Đỉnh trấn áp, cho nên tuy không tu sĩ nhưng thân

thể cường kiện, bình thường sống vài trăm tuổi, thống trị nhân gian vài trăm năm cũng không vấn đề gì.

Vì thế dù đã kế vị bốn mươi năm, Ân Thụ hiện vẫn đang ở thời kỳ sung mãn.

Ân Thụ tôn sùng sát phạt, đẩy mạnh chiến lược trị quốc của Hiên Viên và Đại Vũ.

Cho nên sau khi lên ngôi, hắn bắt đầu chinh phạt đông tây, nay các bộ lạc phản loạn ở Đông Di đã quy phục hoàn toàn.

Chinh Đông đại tướng quân Hoàng Phi Hổ vào triều, nói với Thương Vương Ân Thụ: "Bệ hạ, nay các bộ tộc Đông Di đã bị bình định, thần đã bắt được quốc quân, thủ lĩnh Đông Di hơn ba trăm người, quý tộc vương thất không đếm xuể, cùng hàng triệu bá tính, nay toàn bộ đã được đưa về thành Triều Ca, xin bệ hạ phát lạc!" "Tốt... tốt lắm..." Văn võ quần thần ở dưới, Đế Tân đại hỉ đứng dậy khỏi ngự tọa, nói: "Hoàng Phi Hổ làm tốt lắm, những kẻ này dám phản lại trẫm, đều đáng chết, đáng sát.

Như vậy đi, mười ngày sau, trẫm sẽ hiến tù ở thái miếu, đem giết sạch bọn chúng đi!" "Không được!" Ngay lúc Trụ Vương hạ lệnh, một người bước ra, chắp tay nói với Đế Tân: "Bệ hạ, không được đâu!" "Hử?" Đế Tân nhìn đại thần dưới điện, nói: "Tô Hộ, ngươi có ý kiến gì?" Người này chính là Ký Châu Hầu Tô Hộ.

Tô Hộ nói: "Bệ hạ, những quốc quân phản bội bệ hạ, bệ hạ muốn xử tử bọn họ để tế thái miếu thì cũng được.

Nhưng vô số bá tính kia cũng là con dân của bệ hạ, vạn lần không được giết!" "Hừ!" Đế Tân giận dữ: "Dám phản trẫm thì phải chuẩn bị tâm lý bị giết!" "Bệ hạ!" Tô Hộ nói: "Dân núi thì biết gì thị phi, chẳng qua là đi theo quốc quân phản loạn mà thôi, thần cho rằng bọn họ vô tội, xin bệ hạ xá miễn!" "Tô Hộ, lui xuống, đừng nói nữa!" Đế

Tân cũng không phải kẻ hiếu sát, hắn làm vậy là để răn đe lũ tiểu nhân, để những kẻ có ý định phản loạn biết được hậu quả.

Nhưng Tô Hộ vẫn lải nhải không thôi: "Bệ hạ, tuyệt đối đừng làm vị quân chủ mất nước..." Câu này vừa thốt ra, Đế Tân đại nộ, tức giận lật đổ cả bàn thư án: "Lão già này, ngươi nói cái gì?" "Bệ hạ..." "Đừng nói nữa, người đâu, lôi Tô Hộ xuống hạ ngục cho trẫm!" Nghe Đế Tân muốn tống Tô Hộ vào ngục, không ít đại thần đứng ra khuyên can.

Đế Tân đứng phắt dậy, bước xuống khỏi ngự tọa, nhàn nhạt nói: "Trẫm bình định bốn phương, muốn thống nhất thiên hạ, trấn áp những kẻ bất phục, gầy dựng lại nghiệp lớn của Hiên Viên Hoàng Đế và Đại Vũ, lập lại công đức của Bát Đế nhân tộc.

Các ngươi không hiểu lòng trẫm, chẳng lẽ đáng giết sao?

Đáng chém sao?" "Chúng thần tri tội!" Mọi người quỳ rạp xuống đất.

Đế Tân nói: "Lui ra đi, đem Ký Châu Hầu Tô Hộ tống vào đại lao, khi nào hắn hối cải, hiểu được lòng trẫm thì mới thả ra!" Tả hữu lực sĩ bắt giữ Ký Châu Hầu Tô Hộ, đưa thẳng vào giám ngục.

Mười ngày sau, Đế Tân dẫn đầu văn võ bá quan, giết loạn dân, chém kẻ bất phục, tế lễ thái miếu, tổ chức một nghi thức hiến tù vô cùng quy mô.

Nghi thức này kéo dài suốt ba ngày.

Sau ba ngày, nghi thức kết thúc, Đế Tân Ân Thụ ngồi huyền xa về cung, bá quan xếp hàng văn võ theo hầu hai bên.

Huyền xa đi chậm rãi.

Thế nhưng khi đi qua cửa nam thành, trên không trung bỗng thổi tới một luồng gió lạ.

Gió tuy nhỏ nhưng cực kỳ mạnh, bao trùm lên đỉnh xe của Trụ Vương, một tiếng 'răng rắc' vang lên, cán cờ đồ đằng long kỳ bị gãy đoạn.

Cảnh này khiến văn võ bá quan và cả Đế Tân đều hoảng hốt.

Đế Tân vội vã xuống xe, nhìn cán long kỳ bị gãy, nói: "Chuyện gì thế này?" Bá quan chấn kinh, không ai dám nói lời nào.

"Vương thúc!" Đế Tân nhìn Tỷ Can hỏi: "Chuyện này có ý gì?" Tỷ Can cười khổ nói: "Đây là thiên đạo cảnh báo, chứng tỏ Thiên tử sát phạt quá nặng!" Sắc mặt Đế Tân trầm xuống.

Sát phạt quá nặng?

Chẳng lẽ vì ta giết đám tù binh đó?

Đế Tân nhìn Tỷ Can với vẻ mặt không mấy thiện cảm, nhưng dù sao Tỷ Can cũng là vương thúc nên hắn không truy cứu, chỉ nói: "Trẫm biết rồi, đi thôi!" Đang định lên xe, đúng lúc này hắn chợt thấy ở cuối con hẻm bên cạnh có một kiến trúc mái ngói lưu ly màu vàng sáng rực, trong lòng hiếu kỳ, Đế Tân hỏi: "Đó là nơi nào?" Tỷ Can tiến lên nói: "Báo bệ hạ, đó là miếu của Thánh Mẫu Nữ Oa nương nương, là mẹ của nhân tộc ta!" "Ồ!" Trụ Vương nói: "Đã là miếu Thánh Mẫu, trẫm phải vào tế bái một phen!" Thánh Mẫu Nữ Oa là Thánh nhân, được hưởng sự tôn kính vô thượng trong nhân tộc, bởi vì con người đều do Nữ Oa tạo ra nên coi bà là mẹ, gọi là Thánh Mẫu.

Trụ Vương tuy bạo ngược nhưng nhắc đến Nữ Oa cũng tràn đầy sự kính trọng.

"Dẫn đường phía trước, trẫm muốn tế bái Thánh Mẫu!" Các quyền thần và hoạn quan vội vã dẫn đường đến miếu Nữ Oa.

Đám hoạn quan đi trước dọn dẹp mọi thứ trong miếu, chuẩn bị sẵn hương hỏa chờ Trụ Vương.

Sau khi Đế Tân đến, thấy trước cửa có một lư hương, khói tỏa nghi ngút, hương hỏa không dứt.

"Ngôi miếu hưng thịnh thật!" Đế Tân cảm thán.

Tỷ Can nói: "Thánh Mẫu Nữ Oa nương nương và Thánh Phụ Lâm Phàm Thánh nhân đã hợp tác tạo ra nhân tộc ta, chúng ta mới có được địa vị nhân vật chính Hồng Hoang như hiện nay.

Cho nên nhân tộc cảm niệm Nữ Oa và Lâm Phàm nên lập miếu tế bái riêng, trong đó miếu Thánh Mẫu hương hỏa có phần thịnh hơn một chút!" "Ừ, nên như thế!" Trụ Vương nói: "Lấy hương cho ta!" Tam khấu cửu bái, Đế Tân cắm hương vào lư, vốn dĩ định rời đi.

Chẳng hiểu vô tình hay hữu ý, ngay lúc này bỗng có một trận gió thổi qua, hất tung bức rèm che trong miếu Nữ Oa, lộ ra tượng chân thân của Nữ Oa phía sau.

Trụ Vương liếc mắt nhìn qua, thấy pho tượng đẹp như trăng sáng, thanh thoát uyển chuyển, đẹp không sao tả xiết.

Bỗng nhiên, trong đầu hắn vang lên một tiếng 'oong', dường như có thứ gì đó nhập vào cơ thể, dưới tác động của thần tượng Nữ Oa và thứ trong não, Trụ Vương hơi sững sờ, một ý niệm khinh nhờn bay ra, không thể thu hồi.

"Trẫm muốn vào xem kỹ dung nhan của Nữ Oa Thánh Mẫu!" Trụ Vương muốn xem, đương nhiên không ai ngăn cản, dù sao nhân tộc cộng chủ xem Thánh Mẫu cũng là chuyện bình thường.

Nhưng!

Trụ Vương vào trong say mê ngắm nhìn Nữ Oa một hồi rồi lại nói: "Trẫm muốn đề thơ, người đâu, chuẩn bị văn phòng tứ bảo!" Đám hoạn quan vội dâng văn phòng tứ bảo lên.

Trụ Vương vung bút lên vách tường sạch sẽ trong miếu, rồng bay

phượng múa bắt đầu làm thơ.

Mọi người đều vỗ tay khen hay!

Bởi vì quần thần ai cũng biết vương quân Đại Thương hiện nay là văn võ toàn tài, vừa tinh thông thi phú, vừa có thể tay không bắt hổ.

Lúc này Trụ Vương đề thơ, quần thần đương nhiên tán thưởng.

Sau khi nhìn chân dung Nữ Oa, quần thần cũng tự mình tán thán vẻ đẹp thanh khiết của Thánh Mẫu.

Trong chốc lát, tiểu tư đã dâng bút mực lên.

Trụ Vương nhúng mực, không cần suy nghĩ, trên vách tường miếu Nữ Oa nháy mắt đã viết xong câu đầu tiên: "Phượng loan bảo chướng cảnh phi thường, tẫn nê kim xảo dạng trang." "Thơ hay!

Thơ hay!" "Đại vương quả là văn tài xuất chúng, chúng thần không bằng!" Quần thần thay nhau tán tụng.

Ngay cả Nữ Oa ở trên cửu thiên nhìn thấy cũng thầm gật đầu, khẽ nói: "Ân Thụ này quả thực có chút văn tài." Trụ Vương viết tiếp liên thứ hai: "Khúc khúc viễn sơn phi thúy sắc; Phiên phiên vũ tụ ánh hà thường." "Văn tài quá giỏi!

Đại vương đúng là đệ nhất tài tử Đại Thương ta!" Mọi người lại vỗ tay.

Chương 286

Nữ Oa trên cửu thiên xem xong hai câu này thì đôi mày hơi nhíu lại: "Phất phơ tay áo múa?

Ta là Thánh Mẫu nhân tộc, bốn chữ này có phần lả lơi rồi, đường đường là Thánh nhân, sao có thể dùng từ 'múa' được, mà dù có múa cũng không phải hạng quân vương nhân gian các ngươi có thể nhìn ngó." Nhưng suy cho cùng đây là thi phú, Nữ Oa cũng không quá chấp nhất.

Câu thứ ba!

"Lê hoa đái vũ tranh kiều diễm; Thược dược lung yên sính mị trang." Đại thần trong triều tiếp tục reo hò.

Sắc mặt Nữ Oa phía trên nháy mắt đen lại: "Ân Thụ khá khen cho ngươi, đồ cuồng vọng táo tợn, dám ví bản cung như cung nữ sao?

Hoa lê đẫm lệ, thược dược trong sương?

Ngươi tưởng bản Thánh là phi tần hậu cung tranh sủng chắc?

Cuồng vọng, quá cuồng vọng!

Bản Thánh nếu không dạy bảo ngươi thì ngươi còn vô pháp vô thiên đến mức nào!" Trong lúc Nữ Oa nổi giận, câu thơ thứ tư của Trụ Vương cũng ra đời!

Liên thứ tư: "Đãn đắc yêu nhiêu năng cử động, thủ hồi trường nhạc thị quân vương." (Nếu như người đẹp này mà cử động được, ta sẽ rước về cung Trường Lạc để hầu hạ quân vương).

Câu này vừa ra, Nữ Oa trên cửu thiên lập tức giận không kìm được: "Được lắm Ân Thụ, dám nảy sinh tâm tư dơ bẩn như thế, bản cung sẽ không để ngươi yên!" Phía dưới, quần thần Đại Thương càng

đại kinh thất sắc.

"Bệ hạ, không được đâu!" "Không được nhục mạ Thánh nhân!" "Mau, mau lau đi!" Tỷ Can là người sốt sắng nhất, vội bước lên dùng ống tay áo lau chữ trên tường, nhưng một màn kỳ lạ xuất hiện.

Bất kể Tỷ Can lau thế nào, dấu chữ trên vách tường vẫn không hề phai đi.

"Lấy nước!" Hạ nhân lấy nước tạt lên tường, vẫn vô dụng.

Lúc này, cả đại thần và Trụ Vương mới chấn kinh.

"Hỏng rồi..." Tỷ Can kéo Trụ Vương nói: "Bệ hạ, mau đến trước mặt Thánh Mẫu nương nương thỉnh tội đi!" Đùa sao, đây là Nữ Oa đấy, không phải tồn tại hư ảo mà là Thánh nhân thực sự.

Trong thành Triều Ca có không ít cao thủ hộ vệ nhân tộc, những người này sống vô số năm, không ít người tận mắt thấy Nữ Oa nương nương hiển thánh.

Khinh nhờn Thánh Mẫu là tội chết, cho dù là đế vương nhân gian.

"Ta... trẫm... trẫm..." Trụ Vương đại kinh thất sắc, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng: "Không phải ta, thật sự không phải trẫm, vừa rồi dường như có ai đó điều khiển tâm trí trẫm vậy!" Trên cửu thiên!

Nữ Oa nộ bất khả át.

"Hừ!" Bà lạnh hừ một tiếng: "Một tên đế vương nhân gian nhỏ bé mà dám khinh nhờn bản Thánh như vậy, muốn chết!" Nữ Oa trong cơn thịnh nộ chẳng cần suy xét gì thêm, phất tay một cái, một luồng pháp lực đánh ra từ xa.

Vĩ lực Thánh nhân vượt qua thời không, từ trong Hỗn Độn tiến vào Hồng Hoang, trên cửu thiên hình thành một bàn tay ngọc khổng lồ, trắng muốt tinh tế, vân tay rõ ràng.

Một chưởng này tuy chỉ dùng chưa đến một phần mười sức mạnh, nhưng đủ để hủy diệt cả thành Triều Ca.

Khinh nhờn Thánh nhân, cho dù có hủy diệt thành Triều Ca cũng không ai dám nói gì.

Oanh!

Bàn tay ngọc rơi xuống, xé toạc vách ngăn Hồng Hoang, dẫn tới địa hỏa thủy phong cuồng loạn.

Một chưởng này cách tuyệt không gian, cấm cố thời gian, dù trong thành Triều Ca có vô số đại năng nhân tộc cũng không ai có thể trốn thoát.

"Hỏng rồi..." "Chết chắc rồi..." Vô số người nhắm mắt chờ chết.

Thế nhưng chuyện kinh ngạc đã xảy ra.

Chỉ thấy khi bàn tay ngọc của Nữ Oa bay qua tầng tầng không gian, ở dưới đất, tại chín phương vị của thành Triều Ca, Cửu Đỉnh của nhân tộc đột nhiên lóe lên kim quang.

Chín luồng kim quang bộc phát, hợp lại làm một giữa hư không, tạo thành một cột sáng khí vận nhân tộc cường đại, lao thẳng lên trời, va chạm với bàn tay ngọc của Nữ Oa.

Oanh!

Hai luồng năng lượng va chạm, sau đó năng lượng tràn ra, xé rách hư không.

Nhìn cảnh tượng này, không chỉ Nữ Oa mà các Thánh nhân khác cũng đại kinh.

"Không ngờ khí vận Đại Thương lại nặng như vậy!" Nữ Oa hơi chau mày.

Những người còn lại như Tam Thanh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề

cũng đều nhìn về phía Đại Thương.

Trên thành Triều Ca, khí vận nhân tộc từ từ ngưng tụ thành một cái đỉnh khí vận khổng lồ.

Khí vận nhân tộc còn mạnh hơn cả khí vận của ba giáo Xiển, Nhân, Tiệt cộng lại.

"Khí vận Đại Thương đang thời thịnh trị, ngay cả một chưởng của Nữ Oa cũng không thể giết chết Ân Thụ!" Lão Tử nhìn khí vận Đại Thương, như đang suy nghĩ điều gì.

Nguyên Thủy Thiên Tôn ánh mắt nheo lại, tay bấm quyết bắt đầu tính toán.

Thông Thiên vung tay gọi phân thân của Lâm Phàm đến đạo trường, hỏi: "Sư đệ, nhìn khí vận Đại Thương thế này... kết quả cuộc tranh hùng Thương Chu sẽ ra sao?" Phong Thần sát kiếp vốn mượn cuộc chiến đế vương nhân gian để thực hiện việc thần tiên vẫn lạc.

Các giáo phái đều có thể chiếm cứ một bên.

Tuy chưa thấy rõ kết quả, nhưng hiện tại Tây Chu khí vận thấp kém, còn Đại Thương khí vận như cầu vồng, mạnh hơn cả giáo môn Thánh nhân.

Vậy chẳng lẽ khí vận Đại Thương có thể nghiền ép khí vận Đại Chu sao?

Các Thánh nhân hầu như đều nghĩ vậy, rõ ràng là muốn đứng về phía Đại Thương.

Nhưng Lâm Phàm lại mỉm cười nói với Thông Thiên: "Sư huynh... tất cả chỉ là giả tượng thôi, xin hãy tin đệ, khí vận Đại Thương đã tận, Ân Thụ chắc chắn là vị quân chủ mất nước!" "..." Ngay cả Thông Thiên cũng bán tín bán nghi.

“Hừ!” Nữ Oa trong lòng không phục.

Một tên đế vương nhân gian nhỏ bé, sau khi khinh nhờn Thánh nhân mà Thánh nhân ra tay lại không làm gì được?

Đối với Thánh nhân mà nói, đây là một sự sỉ nhục.

“Ân Thụ nhất định phải chết!” Nữ Oa hít sâu một hơi, ngẩng mặt lên cửu thiên nói với Thiên Đạo: “Thiên Đạo tại thượng, đệ tử Nữ Oa hôm nay muốn ra tay trừng phạt Nhân Hoàng Ân Thụ vì tội khinh nhờn Thánh nhân, đệ tử chỉ sát Ân Thụ, không động đến quốc bản Đại Thương, không giết người vô tội!” “Oanh long long...” Câu nói của Nữ Oa vừa dứt, trên Thiên Đạo sấm vàng cuồn cuộn, công nhận hành vi của Nữ Oa.

“Hừ!

Bản Thánh xem ngươi trốn đi đâu!” Nữ Oa quát lớn một tiếng, lại giơ tay lên, một chưởng nữa từ xa rơi xuống thành Triều Ca.

Chưởng lực lần này mạnh hơn lần trước một chút, nhưng không khóa chặt cả thành Triều Ca mà chỉ nhắm vào một mình Ân Thụ.

Quả nhiên, lần này Cửu Đỉnh không hề phát uy ngăn cản Nữ Oa.

Đại chưởng ấn của Nữ Oa thuận lợi xuyên qua mọi phòng ngự của thành Triều Ca, rơi xuống người Nhân Hoàng Ân Thụ.

Chương 287

Nhưng!

Lại có người xen vào.

Ngay khi chưởng lực của Nữ Oa sắp hạ xuống, trên núi Thủ Dương ở phương Đông bỗng bay ra một luồng quang hoa, chính là Lão Tử sử dụng Thái Cực Đồ đánh tan chưởng lực của Nữ Oa.

Cùng lúc đó, Lão Tử với vẻ mặt cười hì hì xé rách không gian, xuất hiện trước mặt Nữ Oa trong Hỗn Độn: "Nữ Oa sư muội, đắc tội, đắc tội rồi..." "Lão Tử, ý sư huynh là gì?

Muốn đối đầu với bản cung sao?" Liên tục hai lần bị ngắt quãng, Nữ Oa thực sự nổi giận.

Lão Tử cười bồi nói: "Nữ Oa sư muội yên tâm, Ân Thụ khinh nhờn Thánh nhân, lão phu cũng không nhìn nổi.

Nhưng người này là vương giả Đại Thương, nhân tộc cộng chủ.

Nếu giết hắn ngay bây giờ, Đại Thương tất nhiên sụp đổ!" "Đúng thế!" Một trận gió Hỗn Độn thổi qua, một vị Thánh nhân nữa bay đến, chính là Nguyên Thủy.

Sau đó, 'oong oong oong', Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Thông Thiên và những người khác cũng lần lượt xuất hiện trước mặt Nữ Oa.

"...

Các ngươi định bao che cho tên đó sao?" Khuôn mặt phấn chấn của Nữ Oa lộ vẻ giận dữ.

Nguyên Thủy nói: "Không phải, không phải đâu sư muội.

Nếu giết Ân Thụ lúc này, thiên hạ sẽ cho rằng hắn thất đức, lúc đó

nhân tộc tất nhiên đại loạn!" "Nguyên Thủy sư huynh nói đúng đó!" Chuẩn Đề nói: "Sư tỷ yên tâm, Ân Thụ làm sư tỷ tức giận, tiểu đệ cũng tuyệt đối không bỏ qua, chỉ là hiện tại không thể động vào hắn.

Chờ Phong Thần sát kiếp kết thúc, tiểu đệ nhất định sẽ đích thân bắt hắn tới trước mặt sư tỷ, lúc đó mặc cho sư tỷ định đoạt!" "Chuyện này quan trọng thế sao?" Nữ Oa nhìn các Thánh nhân.

Các Thánh nhân đồng loạt gật đầu.

Nữ Oa nói: "Thôi được, bản cung không giết hắn, nhưng không thể không phạt nhẹ để răn đe, cho hắn nếm chút khổ đầu!" "Ha ha ha..." Các Thánh nhân thấy Nữ Oa dịu giọng thì đều gật đầu.

Nữ Oa đã lùi một bước, các Thánh nhân đương nhiên cũng phải lùi một bước, nếu không sẽ có vẻ quá tuyệt tình.

"Được!" Chuẩn Đề nói: "Chỉ cần không giết, sư tỷ cứ việc trừng phạt!" Tam Thanh cũng gật đầu đồng ý.

Nữ Oa nói: "Như vậy tốt rồi, chỉ trừng phạt cho hắn nếm khổ thôi, bản cung cũng không hẹp hòi, các vị sư huynh sư đệ về đi!" Các Thánh nhân khuyên được Nữ Oa xong thì ai nấy đều về đạo trường của mình.

Nữ Oa vung tay xé không gian về Hồng Hoang, lấy Chiêu Yêu Hồ Lô ra, hướng về phía Hiên Viên phần ngoài thành Triều Ca mà lắc mạnh!

Hiên Viên phần là lăng mộ quần áo của Nhân Hoàng Hiên Viên, một trong Tam Hoàng Ngũ Đế thời viễn cổ.

Nơi này cách thành Triều Ca không tới mười vạn dặm, đất đai cao vạn trượng, chẳng khác nào một ngọn núi nhỏ.

Trên Hiên Viên phần có vô số sinh linh sinh sống.

Trong đó có ba sinh linh pháp lực cao nhất là Cửu Đầu Trĩ Kê Tinh, Cửu Vĩ Hồ Ly Tinh và Thiên Niên Ngọc Thạch Tỳ Bà Tinh.

Ba con yêu quái nhỏ này tu hành ở Hiên Viên phần vạn năm, nay đều đã tiến giai lên cấp Huyền Tiên, chỉ thiếu một bước là có thể lên Kim Tiên, thoát khỏi dòng sông vận mệnh. 'Đinh linh linh...' Một trận tiếng vang gấp gáp truyền đến, chính là do Nữ Oa lắc Chiêu Yêu Hồ Lô.

Nữ Oa là thủy tổ của vạn yêu, giáo chủ Yêu giáo, hồ lô trong tay có thể hiệu triệu vạn yêu thiên hạ.

Ba con tiểu yêu nghe Nữ Oa hiệu triệu không dám chậm trễ, hóa thành lưu quang bay lên thương khung đến trước mặt Nữ Oa.

"Kiến bái Nữ Oa nương nương!" Tam yêu run lẩy bẩy, vội quỳ xuống.

Nữ Oa nói: "Đứng lên cả đi, bản cung có một việc muốn giao cho ba người các ngươi!" Tam yêu đứng dậy.

Nữ Oa nói: "Đế vương nhân gian Ân Thụ không coi ai ra gì, khinh nhờn Thánh nhân.

Bản Thánh không tiện trực tiếp ra tay lấy mạng hắn, ba người nghe lệnh ta, hãy tìm cách nhập vào hậu cung của Ân Thụ ở Triều Ca, quấy nhiễu khí vận thiên hạ Đại Thương, tốt nhất là khiến tên Ân Thụ đó mang danh hôn quân!" "..." Ba con tiểu yêu lập tức khổ sở nói: "Nương nương, không làm được đâu ạ." "Vì sao?" Nữ Oa không hiểu.

Cửu Vĩ Hồ Ly Tinh nói: "Nương nương không biết đó thôi, trong thành Triều Ca có đại năng nhân tộc thủ hộ, ba người chúng con pháp lực thấp kém, đừng nói là vào quấy nhiễu lục cung của Ân Thụ, ngay cả thành Triều Ca cũng không vào nổi!" "Không sao!" Nữ Oa nói: "Cứ

đi Triều Ca đi, bản tọa tự nhiên sẽ không để ai động vào ba người!" 'Oong oong oong...' Nữ Oa phất tay, ba luồng sáng phân tán rơi xuống người ba người.

Ánh sáng rực rỡ đồng thời che đậy đi yêu khí trên người bọn họ.

Nữ Oa nói: "Các đại năng ở Triều Ca đều nhận ra khí tức của bản cung, tự nhiên sẽ không làm khó ba người, đi đi!" Ba người chắp tay chào Nữ Oa.

Nữ Oa dặn thêm: "Nhớ kỹ, lần này đi chỉ để phá hỏng khí vận giang sơn Thành Thang, chứ không phải giết người phóng hỏa, không được làm hại mạng người vô tội.

Chuyện này hoàn thành, bản tọa sẽ có thưởng.

Nếu các ngươi dám hại người, làm trái lời ta, bản cung cũng không tha đâu." Ba người mừng rỡ, từ biệt Nữ Oa rồi đi.

Nữ Oa là Thánh nhân, lời nói ra nặng tựa ngàn vàng, nhất định sẽ không nói dối.

Vậy nên một khi làm xong việc Thánh nhân giao, chắc chắn sẽ có ban thưởng.

Không nói tới ban thưởng, sau này nếu được theo hầu bên cạnh Nữ Oa nương nương, làm kẻ hầu người hạ cũng được, chẳng phải sẽ phất lên như diều gặp gió sao?

Ba con tiểu yêu thuận lợi tiến vào thành Triều Ca.

Trong thành có đại năng cảm nhận được tụi nó, nhưng vì có khí tức của Nữ Oa nương nương nên không ai ra tay.

Lại có đệ tử Tam giáo sớm nhận được dặn dò của Thánh nhân nên không được giết tam yêu.

Dù sao Nữ Oa cũng đã nể mặt Tam Thanh và nhị Thánh mà không

giết Trụ Vương, nay Nữ Oa muốn trút giận, bọn họ tự nhiên sẽ không cản trở.

Nhưng vấn đề là, ba con tiểu yêu vào thành thì dễ, muốn vào cung của Trụ Vương lại khó vô cùng, vì bình thường nếu không có lệnh bài trong cung thì người thường không thể vào được.

Chuyện này làm khó ba con tiểu yêu rồi.

Lại nói về Ân Thụ.

Sau khi đề thơ ở miếu Nữ Oa, Ân Thụ bị Nữ Oa tấn công hai lần nhưng đều được che chở.

Lần này tuy không bị tấn công trực tiếp nhưng hắn đã nhận thức được vĩ lực Thánh nhân, sợ đến mặt cắt không còn giọt máu, lòng dạ run rẩy, đúng lúc một trận gió âm thổi qua, hắn ngã lăn ra đất.

Mọi người vội vàng khiêng hắn vào cung, Ân Thụ cứ thế hôn mê li bì, mấy tháng trời không thấy chuyển biến tốt.

Ba tháng sau, hắn mới gượng xuống giường được nhưng vẫn cảm thấy đầu nặng chân nhẹ.

"Quả nhân sắp chết rồi sao?" Ân Thụ ngồi bên giường nhìn thúc thúc mình là Tỷ Can.

Tỷ Can nói: "Bệ hạ đã đắc tội Thánh nhân nên bị trời phạt, vì vậy xin bệ hạ hãy giảm bớt sát nghiệp, một khi sát nghiệp trên người giảm đi thì bệnh tình tự nhiên sẽ thuyên giảm!" "Ừ..." Ân Thụ đắc tội Nữ Oa, điều này hắn hiểu rõ hơn ai hết.

"Không biết phải làm gì mới giảm bớt tội nghiệp của quả nhân đây?" Tỷ Can nói: "Bệ hạ nên thuận theo Thiên đạo, bớt giết chóc, chăm lo chính sự.

Ví như Ký Châu Hầu Tô Hộ, lúc đó cũng vì giang sơn xã tắc Đại

Thương mà can gián việc xá miễn bá tính Đông Di.

Đại vương lại hạ lệnh tống hắn vào ngục, nay đã hơn ba tháng rồi, bệ hạ... có thể thả hắn ra không?" Ân Thụ mới nhớ ra chuyện Tô Hộ, vội nói: "Chuyện này quả thực trẫm sơ hốt rồi.

Thật với vương thúc, lúc đó trẫm cũng chẳng muốn làm gì Tô Hộ, chẳng qua thời thế bắt buộc, trẫm phải tống hắn vào ngục để răn đe lũ tiểu nhân, để những kẻ dám phản bội biết hậu quả của việc đối kháng với trẫm mà thôi.

Chương 288

Thôi được, nay vương thúc đã cầu tình, trẫm nể mặt người, thả Tô Hộ ra đi!" "Thần tạ bệ hạ!" Tỷ Can đại hỉ, khấu tạ Ân Thụ rồi lập tức cầm thủ dụ của đại vương vào đại ngục, thả Tô Hộ ra.

Tô Hộ ở trong ngục ba tháng, trong lòng vừa tức vừa hận.

Hắn là ai chứ?

Dù không phải Nhân Hoàng nhưng Tô Hộ cũng là một trong tám trăm chư hầu, là Ký Châu Hầu, từ nhỏ đã cẩm y ngọc thực, sống cuộc đời trên người khác, chưa bao giờ phải chịu nhục bị tống vào ngục như thế này.

Hơn nữa, Tô Hộ tự thấy mình trung thành tận tụy, là một trung thần.

Trung thần mà bị tống vào ngục sao?

Tô Hộ lòng đầy bất mãn, cho nên sau khi ra tù, ngay cả lời cảm ơn cũng không có, trực tiếp dẫn theo vài tên thủ hạ nhẹ nhàng rời khỏi thành Triều Ca.

Vừa ra khỏi cửa bắc thành, Tô Hộ quay đầu nhìn lại, lòng vẫn hậm hực nói với thủ hạ: "Lão phu vì Đại Thương đã cạn kiệt tâm sức, trung thành không hai.

Vậy mà lại bị Ân Thụ sỉ nhục như vậy, chuyện này thực sự khiến người ta phẫn nộ, hừ!" Nói xong, Tô Hộ xuống ngựa, đi đến cổng thành, giật lấy ngọn trường mâu trong tay lính canh.

Lính canh thấy là Tô Hộ nên cũng không dám kháng cự.

Tô Hộ cầm trường mâu, 'răng rắc' mấy nhát, khắc lên tường thành tám chữ lớn, sau đó vứt trường mâu xuống đất, lên ngựa phi thẳng về

Ký Châu.

Động tác bên này thu hút vô số bá tính chú ý, mọi người vây lại xem.

Nhưng phần lớn đều không biết chữ.

Lính giữ thành không dám tự quyết, báo cáo từng cấp lên trên, cuối cùng có đại thần triều đình tới, nhìn thấy tám chữ Tô Hộ để lại thì sợ tới mức hồn bay phách lạc.

Ân Thụ đang nằm trên giường nghe tin xong càng tức giận, đập mạnh chén thuốc xuống đất quát: "Ký Châu Tô Hộ, vĩnh bất triều Thương (vĩnh viễn không thần phục Thương).

Tốt, tốt lắm...

Vương thúc...

Tô Hộ muốn tạo phản rồi!" "Ha ha ha...

Ha ha ha..." Trụ Vương từ trên giường đứng phắt dậy, cười lớn.

Phía dưới, văn võ cả triều đều quỳ rạp trên đất.

"Ngày thường có vô số kẻ dâng thư nói Ký Châu Hầu Tô Hộ trung thành thế nào, vì quốc vì dân ra sao!" "Bây giờ nhìn đi, mở to mắt ra mà nhìn, Tô Hộ 'trung thành tận tụy' của các ngươi đấy!" "Phản rồi...

Hắn nói vĩnh viễn không thần phục Đại Thương!" Quần thần bên dưới chấn kinh.

Vương thúc Tỷ Can cũng không nói được lời nào.

Dù có bào chữa thế nào cũng không che đậy được sự thật là Tô Hộ đã phản bội Đại Thương.

"Bệ hạ..." Tỷ Can chỉ có thể khổ sở nói: "Xin bệ hạ giữ gìn long thể..." "Hừ, trẫm không sao!" Chẳng biết vì sao, Ân Thụ bỗng thấy cơ

thể khỏe khoắn hẳn lên.

"Chư vị ái khanh!" Ân Thụ dưới sự hầu hạ của cung nữ, từ từ mặc triều phục vào, nói: "Đứng lên cả đi, theo các ngươi trẫm nên xử lý Tô Hộ thế nào?" "Bệ hạ, thần thấy Tô Hộ có hành vi phản nghịch, đại vương nên điều đại binh đi chinh phạt!" "Đúng thế, phải đánh!" "Tô Hộ làm loạn rồi!" Quần thần bắt đầu phụ họa.

Ân Thụ lại không hoảng loạn, nói: "Tô Hộ khắc tám chữ trên tường thành 'Ký Châu Tô Hộ, vĩnh bất triều Thương' cũng chưa hẳn là phản loạn thực sự.

Mạo nhiên xuất binh chinh phạt, trẫm sợ mang tiếng ác!" "Đại vương anh minh!" Tỷ Can nói: "Thần cũng thấy mạo nhiên xuất binh là không ổn, hay là thế này, thần nguyện đích thân đến Ký Châu, bảo Tô Hộ mang tội đến Triều Ca tạ lỗi với đại vương!" "Được!" Ân Thụ phất tay: "Như vậy đi, vương thúc vất vả đi một chuyến!" Tỷ Can nhận lệnh, Ân Thụ lập tức sai người đưa vương thúc rời thành hướng về Ký Châu.

Vương thúc vừa đi, Ân Thụ liền bí mật truyền Hoàng Phi Hổ vào, nói: "Trẫm lệnh cho ngươi làm thống soái Đại Thương, thống lĩnh lục quân, mười ngày sau xuất phát chinh thảo Ký Châu!" "Bệ hạ không phái vương thúc đi an phủ Ký Châu rồi sao?

Tại sao lại bắt thần đi chinh phạt?" Ân Thụ cười nói: "Yên tâm đi, Tô Hộ chỉ là kẻ nhát gan.

Lúc đó hắn khắc chữ chỉ là nhất thời kích động.

Trẫm đoán chắc chắn hắn không dám đến Triều Ca gặp trẫm đâu." Hoàng Phi Hổ lập tức chuẩn bị, trong mười ngày tập kết đại quân, ngày thứ mười tiến thẳng về Ký Châu.

Thực tế đúng như Ân Thụ dự đoán, Tô Hộ không dám về Triều Ca

vì sợ Ân Thụ giết.

Vương thúc Tỷ Can buồn bã quay về, trên đường về đúng lúc gặp đại quân của Hoàng Phi Hổ.

Hoàng Phi Hổ hỏi kết quả, Tỷ Can kể lại sự thật, Hoàng Phi Hổ cười lớn: "Quả nhiên như bệ hạ dự liệu, bệ hạ đúng là thần nhân, các anh em, đánh Ký Châu cho ta!" Hàng triệu đại quân ập tới Ký Châu.

Thiên hạ có cửu châu, Tô Hộ chỉ chiếm một châu, mà trong Ký Châu cũng không phải chỉ có mình hắn, còn có hàng chục chư hầu khác.

Trụ Vương đã hạ mình yêu cầu Tô Hộ đến tạ tội trước, Tô Hộ không chịu thì hắn mới phát binh.

Cho nên về mặt đạo nghĩa, Tô Hộ đã thua một nước.

Tô Hộ có địa lợi nhưng không có thiên thời và nhân hòa, ngay từ đầu đã định sẵn thất bại.

Hoàng Phi Hổ không tốn một giọt máu, chỉ mười ngày đã chiếm được sào huyệt của Ký Châu Hầu, bắt sống cả nhà hắn.

Ký Châu Hầu nói với Hoàng Phi Hổ: "Võ Thành Vương, Ký Châu ta có một món bảo vật muốn dâng cho bệ hạ, chỉ hy vọng bệ hạ tha mạng cho cả nhà lão phu." Hoàng Phi Hổ hỏi: "Bảo vật gì?" Ký Châu Hầu gọi con gái mình ra, là một mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành tên là Tô Đát Kỷ, tiến lên hành lễ với Võ Thành Vương: "Đát Kỷ kiến bái Võ Thành Vương!" Ký Châu Hầu nói: "Đây chính là bảo vật của lão phu, là viên ngọc quý trên tay, nay muốn dâng cho đại vương, xin đại vương tha thứ cho lầm lỗi của thần tử!" Hoàng Phi Hổ thấy Đát Kỷ đoan trang tú lệ thì gật đầu: "Nữ tử này gả cho đại vương quả là lương phối, cũng chỉ có đại vương mới xứng với mỹ nhân thế này.

Thôi được, bản vương sẽ báo cáo với bệ hạ, còn thành hay không

thì bản vương không dám hứa chắc!" Hoàng Phi Hổ sai người đưa họa tượng Đát Kỷ về Triều Ca.

Trụ Vương xem xong thì đại hỉ, lập tức đồng ý.

Nhưng Trụ Vương không phải hôn quân, hắn chỉ đồng ý tha mạng cho cả nhà Tô Hộ, còn tước vị và lãnh địa thì bị tước đoạt hoàn toàn.

Hoàng Phi Hổ theo ý chỉ của Trụ Vương, dùng lễ hoàng hậu sắp xếp xe ngựa, tùy tùng cho Đát Kỷ, lại có mười vạn đại quân hộ tống, rầm rộ tiến về Triều Ca.

Đát Kỷ là con gái Ký Châu Hầu, sắc đẹp tuyệt trần, tiếng tăm vang khắp Ký Châu.

Cho nên khi nàng đi, cả bá tính Ký Châu đều ra tiễn.

Không chỉ vậy, sắc đẹp của Đát Kỷ không chỉ lưu truyền ở Ký Châu mà còn lan ra khắp Hồng Hoang, ngay cả bá tính ở kinh thành Triều Ca cũng không ít người nghe danh.

Có đại năng nhân tộc trực tiếp xé rách không gian, đưa mười vạn đại quân và xe ngựa Đát Kỷ di chuyển tới ngoại thành Triều Ca.

Đát Kỷ vào thành, bá tính Triều Ca đứng hai bên đường chào đón.

Vô số người muốn chiêm ngưỡng nhan sắc của nàng.

Tiếc là bọn họ đều thất vọng, Đát Kỷ tuy đẹp nhưng khi vào thành thì ngồi nghiêm chỉnh trong xe, người ngoài sao có thể thấy được dung mạo nàng dù chỉ một chút.

Nhưng được nhìn thấy đoàn xe của nàng cũng coi như là một phúc phận của bá tính Triều Ca rồi.

Lại nói về con Cửu Vĩ Yêu Hồ ở Hiên Viên phần nhận lệnh Nữ Oa, cũng đang lảng vảng ở Triều Ca.

Thực ra nó đã ở Triều Ca một thời gian rồi nhưng mãi không có

cách nào vào cung.

Nay thấy xe của Tô Đát Kỷ sắp vào cung, nó liền nảy sinh hiếu kỳ, thầm nghĩ: "Nghe nói Tô Đát Kỷ đẹp nhất thiên hạ, chim sa cá lặn, không biết thật giả thế nào, ta phải vào xem thử." Nói xong, Cửu Vĩ Yêu Hồ hóa thành một luồng hắc quang bay vào trong xe của Tô Đát Kỷ.

Chỉ thấy trong xe có một thiếu nữ mặc cung trang đỏ thắm, mắt sáng răng trắng, thần thái rạng ngời, khiến yêu hồ nháy mắt kinh ngạc: "Trên đời lại có nữ tử xinh đẹp nhường này sao?" Càng nhìn càng thấy Đát Kỷ xinh đẹp, lòng đố kỵ trỗi dậy, yêu hồ thầm nghĩ: "Ta đang không vào cung được, nếu có thể đoạt xá nữ tử này thì chẳng những có được vẻ đẹp của nàng, mà còn có thể nhân cơ hội lẻn vào cung, chẳng phải quá tốt sao?" Yêu hồ nghiến răng, quăng luôn lời cảnh báo "tuyệt đối không được hại người vô tội" của Nữ Oa ra sau đầu, lập tức thi triển pháp lực, ngưng tụ nguyên thần xâm nhập vào cơ thể Tô Đát Kỷ để đoạt xá.

Linh hồn yêu hồ tiến vào cơ thể Đát Kỷ.

Linh hồn nguyên bản của Đát Kỷ bị đẩy ra, bay lơ lửng giữa không trung.

Chương 289

Màn này các đại năng ở Triều Ca đều thấy rõ mười mươi, nhưng trong lòng họ đều biết yêu hồ này do Nữ Oa phái tới để trừng phạt Ân Thụ, nên cũng không ai dám nhúng tay phá hỏng đại kế của Nữ Oa.

Yêu hồ đã đắc thủ!

Cửu Vĩ Hồ Ly chiếm lấy thân xác của Đát Kỷ.

Linh hồn thật của nàng thì bị đẩy ra ngoài, phiêu dạt lên không trung, bị lục đạo luân hồi cảm triệu hướng về phía U Minh Huyết Hải địa phủ.

Đang bay giữa đường, bỗng nhiên trên cửu thiên có một luồng sáng rơi xuống bao phủ lấy hồn phách nàng.

Sau đó, luồng sáng đó thu lại, Đát Kỷ cảm thấy không gian xung quanh đảo ngược, gió Hỗn Độn thổi qua, khi đứng vững lại thì thấy mình đang ở trong một cung điện khổng lồ.

Cung điện này nằm trong Hỗn Độn, có tinh hà xoay quanh, vũ trụ sinh diệt, lại có một pháp thân Thánh nhân khổng lồ, toàn thân tỏa ánh kim quang, ngồi trên cao đài.

Thân thể người đó nằm giữa tinh hà vũ trụ vô tận, uy nghiêm không sao tả xiết.

Không biết là ai, nhưng chỉ cần nhìn một cái là trong ý thức sẽ nảy sinh một sự thôi thúc muốn quỳ lạy.

"Kiến bái Thánh nhân..." Đát kỷ tuy chỉ là một tiểu nữ tử nhân gian, nhưng lúc này cũng biết người trước mặt chính là Thánh nhân.

"Ừ." Thánh nhân gật đầu, thân hình lay động hóa thành một thanh niên có chiều cao như người thường, áo trắng phất phơ, không nhuốm

bụi trần.

Thanh niên ấy đưa mắt nhìn Đát Kỷ.

Đát Kỷ bị nhìn đến mức thẹn thùng, vội lấy tay che mặt.

"Đáng tiếc!" Vị Thánh nhân trước mặt lắc đầu.

Đát Kỷ hỏi: "Đáng tiếc chuyện gì ạ?" Thánh nhân nói: "Trông rất giống một người, nếu không nhìn kỹ thì hầu như không thấy điểm khác biệt.

Nhưng trên người lại thiếu đi một luồng khí thế!" "Khí thế gì ạ?" Đát Kỷ tò mò.

Thánh nhân nói: "Thiếu đi cái vẻ phong hoa tuyệt đại, bễ nghễ thiên hạ; thiếu cái hào khí xé toạc mây trời.

Thôi, không nói nữa..." "Ngươi có biết ta là ai không?" Thánh nhân mỉm cười nhìn Đát Kỷ.

Đát Kỷ lắc đầu.

"Ta chính là Lâm Phàm!" Đứng trước mặt nàng chính là bản tôn Lâm Phàm trong Hỗn Độn.

Nghe thấy hai chữ Lâm Phàm, Đát Kỷ lại quỳ xuống: "Kiến bái Thánh Phụ!" Lâm Phàm không chỉ là Thánh nhân, đối với nhân tộc, ông và Nữ Oa chính là Thánh Phụ Thánh Mẫu tạo ra con người.

"Không cần đa lễ, đứng lên đi!" Lâm Phàm chắp tay sau lưng, nhàn nhạt nói: "Khí vận của ngươi ở nhân gian đã tận, bản tọa cưỡng ép ngăn cản nhân quả thiên đạo, cứu ngươi trước khi vào lục đạo.

Nếu ngươi nguyện ý, có thể ở lại bên cạnh bản Thánh làm thị nữ.

Nếu không muốn, ta sẽ đưa ngươi vào luân hồi, thấy sao?" Đát Kỷ kích động vô cùng, nói: "Con nguyện ý, nguyện ý hầu hạ bên cạnh Thánh nhân!" Đùa sao, ai mà chẳng muốn trường sinh bất lão, hầu hạ

Thánh nhân dù chỉ là một tỳ nữ thấp kém thì cũng là tìm được một chỗ dựa khổng lồ, từ đó về sau có thể bất tử bất diệt rồi.

"Tốt!" Lâm Phàm chỉ tay một cái, một luồng kim quang bị đoạt lấy từ Hỗn Độn.

Lại chỉ một cái!

Một luồng tử quang bay tới.

Hồng Mông tử khí trộn lẫn với Huyền Hoàng chi khí, tái tạo một cơ thể mới cho linh hồn Đát Kỷ.

Tu vi của nàng cũng nháy mắt từ phàm nhân biến thành Kim Tiên.

"Đã vào Kim Tiên thì coi như dứt bỏ trần duyên." Lâm Phàm nhàn nhạt nói: "Tự nhiên cũng thoát khỏi vận mệnh, thọ mệnh vô tận.

Hãy vào vườn dược liệu của ta chăm sóc linh căn đi, khi thời cơ đến, ta sẽ cho ngươi đích thân báo thù!" Nói xong, Lâm Phàm đưa Đát Kỷ vào Vạn Thảo Đồ Phổ.

Trong đó có chín món trong thập đại tiên thiên linh căn, trừ đào tiên ra thì hầu như món nào cũng có.

Ngoài ra còn vô số tiên thiên linh căn bình thường.

Đát Kỷ vừa vào đã lập tức thích nơi này.

Đảo Kim Ngao!

Tại đạo trường của phân thân Lâm Phàm.

Thời gian thấm thoát trôi qua!

Từ lúc Lâm Phàm thu Thân Công Báo làm đồ đệ đến nay đã được năm mươi năm.

Năm mươi năm qua, Thân Công Báo luôn đi theo bên cạnh Lâm Phàm, chưa từng rời đạo trường nửa bước.

Tất nhiên hắn không cô đơn, vì trong đạo trường còn có một người nữa là Khương Tử Nha.

Lúc Khương Tử Nha mới vào đạo trường chỉ là thanh niên hai mươi tuổi, nay năm mươi năm trôi qua, hắn đã là lão già ngoài bảy mươi.

Khương Tử Nha chỉ là một người phàm bình thường, không có tuệ căn, không thể tu hành.

Cho nên bình thường Thân Công Báo căn bản không coi hắn ra gì.

Về địa vị, Khương Tử Nha chỉ là tùy tùng của Lâm Phàm, còn Thân Công Báo là đệ tử ký danh.

Trong đạo trường của Lâm Phàm, có sự phân biệt rõ ràng giữa chủ nhân và hạ nhân.

Nhưng điều khiến Thân Công Báo không thể hiểu nổi là cái lão già vừa già vừa ngốc, chẳng có tuệ căn hay địa vị gì như Khương Tử Nha lại thường xuyên được Lâm Phàm ưu ái.

Trong khi đó, hắn lại bị sư tôn lạnh nhạt.

Khương Tử Nha theo Lâm Phàm học tiên thiên bát quái, học về hưng suy nhân tộc, học về lịch sử Hồng Hoang.

Thậm chí có lần Lâm Phàm còn truyền cho hắn một bộ binh thư tên là 《Cửu Thiên Huyền Binh Lục》.

Chết tiệt thật!

Theo sư tôn tu hành năm mươi năm, một chút lợi lộc cũng chẳng có.

Công pháp?

Không có...

Thần thông?

Không có...

Thiên tài địa bảo?

Không có...

Pháp bảo?

Càng không...

Chương 290

Thân Công Báo không hiểu nổi tại sao sư tôn ngay cả Khương Tử Nha cũng ban cho vài món bảo vật, còn mình thì không.

Nhưng phận làm đệ tử, hắn cũng không dám hỏi nhiều.

"Đại lão gia!" Khương Tử Nha cung kính đi tới bên cạnh Lâm Phàm nói: "Con đã nghiên cứu kỹ bộ 《Cửu Thiên Huyền Binh Lục》 rồi ạ!" "Ồ!" Lâm Phàm đang câu cá quay đầu lại hỏi: "Nghiên cứu thuộc hết rồi à?" "Vâng!" "Tốt!" Lâm Phàm buông cần câu xuống: "Để ta khảo sát một phen!" Khương Tử Nha cúi đầu đứng trước mặt Lâm Phàm như một học sinh ngoan.

Lâm Phàm liếc nhìn Thân Công Báo, nói: "Thân Công Báo, đi pha cho ta hai chén linh trà..." "Con..." Thân Công Báo tối sầm mặt mũi, suýt ngã lăn ra đất: Ta là đồ đệ chứ có phải người hầu đâu?

Mà lão già Khương Tử Nha mới là người hầu chứ?

Nhưng sư tôn đã ra lệnh thì phải làm theo thôi.

Thân Công Báo pha hai chén trà, một chén trong đó bị hắn lén nhổ một ngụm nước bọt vào rồi không khách khí đưa cho Khương Tử Nha, thấy lão uống một cách ngon lành, hắn khoái chí vô cùng.

Còn chén của Lâm Phàm thì hắn không dám động vào.

Sau khi khảo sát binh pháp, Lâm Phàm nói: "Tốt lắm, học rất giỏi.

Tử Nha, giờ ta dạy ngươi thứ mới!" "Đa tạ Đại lão gia!" Khương Tử Nha mừng rỡ hỏi: "Không biết ngài định dạy gì cho tiểu nhân ạ?" Lâm Phàm nhàn nhạt nói: "Câu cá!" "Hả!" Khương Tử Nha ngẩn người.

"Phụt...

Khụ khụ khụ...” Phía sau, Thân Công Báo đang uống trà thì phun sạch ra ngoài, ho sặc sụa: Dạy câu cá?

Sư tôn à, người đúng là biết đùa thật đấy.

Thân Công Báo cười khẩy.

Nhưng Khương Tử Nha thì khác, lão không bao giờ thắc mắc, chỉ cần là thứ Lâm Phàm dạy thì lão đều cẩn thận học tập.

Ví như Thân Công Báo, khi thấy Khương Tử Nha bảy mươi tuổi còn học binh pháp thì cười nhạt.

Sắp chết tới nơi rồi còn học binh pháp làm cái quái gì?

Thế nhưng Khương Tử Nha không chỉ học mà còn hoàn thành rất tốt.

Như hiện tại, lão đang học câu cá với Lâm Phàm rất nghiêm túc.

Chớp mắt lại ba năm nữa trôi qua.

Nhân gian!

Tại thành Triều Ca, Cửu Vĩ Yêu Hồ hóa thành Đát Kỷ vào cung, quả nhiên được Trụ Vương hết mực sủng ái, sủng đến mức tận trời xanh, yêu hồ thậm chí còn tham gia vào đấu tranh triều chính, sát hại không ít trung thần lương tướng.

Chúng Thánh và đệ tử thánh môn đều đau đầu.

Nhưng vì đây là người do Nữ Oa phái tới nên ai cũng phải nhẫn nhịn.

Một ngày nọ, trời trong xanh.

Lâm Phàm gọi Thân Công Báo tới, nói: “Thân Công Báo à, ngươi theo ta học nghệ bao nhiêu năm rồi?” Thân Công Báo khóe miệng giật giật: Học nghệ... con học được cái gì đâu...

“Đệ tử theo sư tôn đã hơn bảy mươi năm rồi ạ!” Thân Công Báo vẻ mặt cung kính chắp tay.

Lâm Phàm nói: “À, hơn bảy mươi năm rồi.

Thôi được, hôm nay vi sư có việc muốn phái ngươi xuống núi xử lý.

Nếu làm tốt, vi sư chắc chắn sẽ ban thưởng, cho ngươi một món thượng phẩm tiên thiên linh bảo.” “Nhưng... nếu làm không xong thì đừng trách vi sư vô tình!” “Vâng!” Thân Công Báo lập tức như được tiêm máu gà: Tiên thiên linh bảo thượng phẩm nha!

“Ừ!” Lâm Phàm nói: “Nay Đại Thương trống rỗng, sát kiếp sắp tới, ngươi xuống thành Triều Ca - quốc đô Đại Thương, ngươi giỏi ăn nói lại lanh lợi, rất thích hợp với việc này.” “Đến Triều Ca rồi phải tìm mọi cách thâm nhập vào triều đình, nắm quyền kiểm soát nơi đó.

Kiểm soát được triều đình Triều Ca là một bước cờ lớn của Tiệt giáo ta, nếu thành công, không chỉ vi sư ban thưởng mà ngay cả Sư tổ Thánh nhân cũng sẽ ban cho vô lượng lợi ích!” Thân Công Báo đại hỉ, ánh mắt mong đợi nhìn Lâm Phàm, ngượng nghịu nói: “Sư tôn, đệ tử xuống núi nhưng trong tay chẳng có pháp khí nào vừa tay, cũng không có công pháp hay bản lĩnh phòng thân, cầu sư tôn nể tình đệ tử hầu hạ nhiều năm mà truyền thụ cho vài thức thần thông, ban cho ít pháp khí ạ!” Thân Công Báo cảm thấy mình chịu thiệt thòi quá rồi.

Thế nhưng Lâm Phàm lại lắc đầu, chẳng nói chẳng rằng, trực tiếp vung tay lên, một luồng pháp lực vô biên tuôn ra, đưa hắn tới thẳng thành Triều Ca: “Làm việc cho tốt, xong việc vi sư không thiếu phần thưởng cho ngươi đâu!” Ta...

Thân Công Báo muốn khóc mà không ra nước mắt!

Sư tôn à, người đúng là loại chưa thấy thỏ chưa thả ưng mà!

Thôi vậy!

Không còn cách nào khác, chỉ có thể làm việc thôi.

"Cho ngươi ba tháng!" Lúc này giọng của Lâm Phàm lại vang lên bên tai Thân Công Báo: "Ba tháng phải kiểm soát được triều đình, nếu không bản tọa sẽ trị tội lười biếng của ngươi!" Phụt...

Thân Công Báo suýt nôn ra máu.

Ba tháng kiểm soát triều đình?

Sư tôn đang đùa chắc?

Người chắc chứ?

Con... người cố ý chơi con đúng không?

Thân Công Báo sắp khóc đến nơi rồi.

Hắn trưng ra thân phận đệ tử Tiệt giáo, tự nhiên có thể đi lại tự do trong thành Triều Ca, nhưng lòng thì uất ức không sao tả xiết.

Thôi, trước tiên tìm chỗ nghỉ chân đã.

Thân Công Báo tìm một nhà trọ, mua một bình rượu, vừa uống rượu giải sầu vừa nghĩ đối sách.

Đúng lúc này, bỗng có một giọng nói từ bên ngoài truyền vào: "Đạo hữu, một mình uống rượu sao?" Thân Công Báo giật nảy mình.

Nhưng nhìn khắp phòng không thấy một bóng người.

"Ai đó?" Thân Công Báo đứng bật dậy, nhìn trước ngó sau hồi lâu vẫn chẳng thấy ai, trong lòng càng thêm sợ hãi, nói: "Đừng có dọa tiểu gia, ta là đệ tử Tiệt giáo đấy, có giỏi thì ra đây đấu tay đôi với ta!" "Ngươi chắc chắn muốn đấu tay đôi với ta không?" Giọng nói đó lại vang lên.

Sau đó không gian xung quanh đảo lộn, Thân Công Báo cảm thấy

có một lực hút cực lớn kéo mình vào một nơi hỗn độn.

Một hơi sau, không gian ngừng xoay chuyển, Thân Công Báo bỗng thấy trước mặt mình là một đạo nhân mặc áo trắng, béo mập, đang mỉm cười nhìn mình: "Đấu tay đôi chứ?" Thân Công Báo cười khổ.

Bản thân chỉ có tu vi Kim Tiên, còn thần thông của người đối diện nhìn qua đã biết là từ Đại La Kim Tiên trở lên, đấu cái gì mà đấu.

"Ta là đệ tử Tiệt giáo, sư tôn ta là phó giáo chủ Phạm Lâm, nếu ông không kính trọng ta thì cẩn thận sư tôn ta đánh đấy!" Nhắc đến uy danh của sư tôn, Thân Công Báo bỗng thấy bớt sợ hơn.

Nhưng vị đạo nhân béo mập đối diện dường như chẳng hề sợ hãi, cười nhạt nói: "Ta là Chuẩn Đề!" "Hả?" Thân Công Báo sững sờ, nghi ngờ có kẻ mạo danh Thánh nhân, nhưng sau đó nghĩ lại thấy chẳng ai gan to thế nên nháy mắt xác định đây chính là bản tôn Chuẩn Đề.

Sau đó, hắn sợ đến mức muốn tè ra quần.

Chương 291

"Con... con...

Thân Công Báo, kiến bái Thánh nhân!" Thân Công Báo vội vàng quỳ sụp xuống.

Chuẩn Đề cười ha hả nói: "Không muốn đấu tay đôi với ta nữa à?" "Con không dám, Thân Công Báo đáng chết, đáng chết ạ!" "Ừ!" Chuẩn Đề nói: "Cũng không cần sợ hãi, bản Thánh hôm nay có một việc khác tìm ngươi!" "Cung kính lắng nghe thánh dụ của Thánh nhân!" "Đừng khách sáo!" Chuẩn Đề nói: "Ta thấy ngươi ở Tiệt giáo sống cũng chẳng ra gì, bản Thánh cũng không vòng vo nữa.

Đã ở Tiệt giáo không được trọng dụng, hay là đầu quân vào môn hạ Tây Phương giáo của ta, thấy sao?" "Dạ?" Thân Công Báo nhất thời không phản ứng kịp.

Chuẩn Đề cười nói: "Ở Tiệt giáo, dù ngươi là đệ tử đời thứ hai nhưng không phải đệ tử của Thánh nhân.

Gia nhập Tây Phương giáo ta, bản tọa sẽ thu ngươi làm đệ tử thân truyền, từ đó về sau nhân quả khí vận liên kết với ta, thấy sao?" Thân Công Báo trong lòng rạo rực.

Đệ tử Thánh nhân!

Đệ tử thân truyền!

"Nhưng mà..." Dù rạo rực nhưng hắn vẫn có sự lo ngại: "Tiểu nhân là đệ tử Tiệt giáo, không tiện đầu quân sang giáo phái khác.

Tội phản giáo tiểu nhân gánh không nổi, xin Thánh nhân đừng làm khó tiểu nhân!" "Không không không..." Chuẩn Đề cười nói: "Ngươi chỉ là đệ tử ký danh của Phạm Lâm, không được chân truyền, nhân

quả khí vận không ràng buộc, nên không cần lo chuyện phản giáo.

Hơn nữa nói thật nhé, đã thành đệ tử thân truyền của ta thì ta sao có thể để kẻ khác bắt nạt, đừng nói là Phạm Lâm, ngay cả Thông Thiên Thánh nhân thì bản Thánh có gì phải sợ?" "Tây Phương giáo ta có tới hai vị Thánh nhân!" Chuẩn Đề bồi thêm một câu.

Thân Công Báo dao động nhưng vẫn chưa quyết định được.

Nhưng câu nói tiếp theo đã khiến hắn từ bỏ chút phòng bị cuối cùng.

Chuẩn Đề nói: "Nếu không đầu quân cho Tây Phương giáo ta thì kế hoạch ba tháng kiểm soát triều đình Đại Thương của ngươi coi như xong đời, lúc đó sư tôn ngươi giáng tội, e rằng ngươi sẽ vạn kiếp bất phục đấy!" Câu nói của Chuẩn Đề vừa thốt ra, lòng Thân Công Báo run lên bần bật!

Chết tiệt, nếu mình không đồng ý thì chắc chắn Chuẩn Đề Thánh nhân sẽ phá đám mình.

Thân Công Báo rơi vào cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Không đầu hàng thì coi như Chuẩn Đề đã nói rõ là sẽ phá bĩnh.

Đến lúc đó không hoàn thành nhiệm vụ thì chỉ có nước chờ sư tôn Phạm Lâm lấy đầu mình.

Còn đầu hàng... thì là phản giáo!

Dù chỉ là đệ tử ký danh, nhân quả không sâu đậm, nhưng dù sao cũng là phản giáo.

"Yên tâm đi, nếu Thông Thiên dám gây phiền phức, nhị Thánh Tây Phương chúng ta sẽ liều chết bảo vệ ngươi!" Chuẩn Đề nhìn Thân Công Báo, ân cần dụ dỗ: "Tiệt giáo chỉ có mỗi mình Thông Thiên là Thánh nhân thôi.

Yên tâm, Thông Thiên sẽ không vì một tên đệ tử ký danh mà xung đột với Tây Phương giáo ta đâu, huống hồ ngươi chỉ là đệ tử ký danh của phó giáo chủ chứ có phải đệ tử của Thánh nhân đâu!" "Gia nhập Tây Phương giáo ta, làm thân truyền của ta, có thể hưởng thụ nhân quả khí vận của Tây Phương giáo, bản tọa cũng sẽ ban cho tiên thiên bảo vật!" Thân Công Báo động tâm rồi!

So sánh hai bên là biết ngay.

Một bên là đệ tử Thánh nhân!

Thân truyền!

Được hưởng công đức khí vận!

Có bảo vật ban tặng!

Có sư tôn thương yêu!

Một bên thì chẳng coi ra gì!

Không có bảo vật!

Không truyền đạo pháp!

Thôi xong rồi!

Thân Công Báo hít sâu một hơi, trong lòng hạ quyết tâm, ngẩng đầu nhìn Chuẩn Đề hỏi: "Cám ơn Thánh nhân, nhưng tại sao ngài lại mạo hiểm đắc tội Tiệt giáo để thu con làm đồ đệ ạ?" Thân Công Báo có tự tri chi minh, tư chất của mình ra sao hắn rõ nhất.

Chuẩn Đề cũng không giấu giếm, nói thẳng: "Vì ngươi có tướng Phi Hùng, là người chủ chốt trong đại kiếp Phong Thần lần này.

Sau khi sát kiếp kết thúc, người nắm giữ Phong Thần Bảng và Đả Thần Tiên để sắc phong chư thần là một vị trí vô cùng quan trọng!" "Con..." Thân Công Báo ở Tiệt giáo tự nhiên biết chuyện Phong Thần Bảng, nhưng vạn vạn không ngờ mình lại là người của Phong Thần.

“Được, con đồng ý!” Vì có giá trị nên mới được Tây Phương giáo coi trọng.

Đã có giá trị thì gia nhập Tây Phương giáo sau này cũng không lo Thánh nhân đối xử tệ.

Thân Công Báo lập tức đồng ý.

“Ha ha ha!” Chuẩn Đề đại hỉ.

Thân Công Báo quỳ xuống đất, giơ tay lên trời: “Thiên đạo tại thượng, đệ tử Thân Công Báo hôm nay tự nguyện thoát khỏi Tiệt giáo, gia nhập Tây Phương giáo, xin Thiên đạo giám chứng!” Oanh long long...

Trên Thiên đạo vang lên hai tiếng sấm vàng.

Sau đó, một luồng khí cơ nhàn nhạt dao động lan tỏa, người thường không thấy nhưng những người liên quan đến lợi ích của Thân Công Báo như Lâm Phàm và Thông Thiên đều trực tiếp cảm nhận được.

Thông Thiên cười ha hả nhìn phân thân Lâm Phàm nói: “Sư đệ, có người cắn câu rồi!” “Vâng!” Lâm Phàm gật đầu nói: “Tất nhiên rồi, để vở kịch này thêm chân thực, đệ cũng không thể ngồi yên.

Lát nữa đệ cần mượn sức mạnh Thánh nhân của sư huynh rót vào thân thể, đệ đi tìm Chuẩn Đề gây phiền phức đây!” “Có được không?” Thông Thiên nhìn Lâm Phàm hỏi.

“Yên tâm đi!” Lâm Phàm vỗ vỗ cơ thể mình: “Rót bao nhiêu cũng được!” “Được, ta tin đệ!” Lâm Phàm phất tay xé rách không gian vô tận trước mặt, chỉ trong chớp mắt đã hạ lạc xuống ngoại thành Triều Ca.

Khi thấy Chuẩn Đề và Thân Công Báo, hắn mỉm cười nói: “Hai vị, định đi đâu vậy?” Áo trắng như gió, phong lưu phóng khoáng.

Lâm Phàm đứng trên thương khung nhìn xuống Chuẩn Đề và Thân Công Báo.

Thân Công Báo sợ đến mức run bắn người.

Chuẩn Đề thì thu Thân Công Báo vào không gian tùy thân, nói: "Vô Lượng Thiên Tôn, Nguyên Phạm phó giáo chủ, vạn pháp tùy duyên, mọi chuyện nên nhìn thoáng ra thì hơn.

Thân Công Báo tự nguyện gia nhập Tây Phương giáo ta, cưỡng cầu vô ích!" "Gia nhập Tây Phương giáo thì ta không quản!" Lâm Phàm nhàn nhạt nói: "Nhưng lần này làm mất mặt bản tọa, Chuẩn Đề, ngươi định rời đi dễ dàng như vậy sao, thật là quá coi thường người khác rồi!" "...

Thằng nhãi!" Chuẩn Đề lập tức đại nộ.

Chỉ là một Chuẩn Thánh đỉnh phong mà dám ăn nói như vậy với Thánh nhân.

"Phạm phó giáo chủ, ta nể mặt phó giáo chủ Tiệt giáo mà không chấp nhất, lần sau còn dám sỉ nhục Thánh nhân thì cẩn thận ta không khách khí đâu!" Lâm Phàm nói: "Thế sao, ta cũng muốn xem ngươi làm thế nào mà không khách khí!" "Chuẩn Đề lão cẩu, ăn của ta một thương!" Lâm Phàm ra tay trước, miệng mắng một câu, trường thương trong tay hóa thành hào quang, một thương xé rách thiên địa đâm về phía Chuẩn Đề.

"Muốn chết!" Chuẩn Đề chỉ vào hư không, vĩ lực Thánh nhân vô tận tuôn ra, định khống chế Lâm Phàm trong hư không.

Lâm Phàm lại chẳng hề bận tâm, quát: "Thông Thiên sư huynh!" Oanh long long...

Vô số sức mạnh từ đảo Kim Ngao bay ra, vĩ lực Thánh nhân gia trì, rót vào cơ thể Lâm Phàm.

Đồng thời!

Chương 292

Ở một khía cạnh khác, ngay cả Thánh nhân cũng không phát hiện ra, trên người bản tôn Lâm Phàm cũng truyền tới một luồng sức mạnh Thánh nhân, đó là sức mạnh Đại Đạo Thánh nhân.

Khí thế trên người Lâm Phàm từng chút từng chút bùng nổ!

"Răng rắc..." Một tiếng nứt vỡ giòn tan vang lên, không gian xung quanh cơ thể Lâm Phàm đột nhiên vỡ vụn.

Oanh!

Thí Thần Thương to lớn bỗng chốc hóa thành vạn trượng, đâm nát hư không, khóa chặt Chuẩn Đề tại chỗ.

"Ta..." Khắc này, Chuẩn Đề kinh hoàng phát hiện ra, đường đường là Thánh nhân mà trước sự khóa chặt của một Chuẩn Thánh lại không thể cử động.

Điều này không chỉ khiến ông ta đại kinh mà còn sợ hãi tột độ.

Oanh!

Cự thương quét qua, trực tiếp đánh nát lục trượng kim thân của Chuẩn Đề.

Giữa thiên địa, một cơn mưa máu vàng rơi xuống.

Hồng Hoang bị bao phủ trong bầu không khí bi thương.

Một thương!

Sát Thánh!

Thánh nhân vẫn lạc, thiên địa đồng bi!

Tất nhiên, Chuẩn Đề không phải tu sĩ bình thường, ông ta là Thánh

nhân, Thiên đạo Thánh nhân.

Nguyên thần gửi gắm vào Thiên đạo, bất tử bất diệt.

Tuy bị Lâm Phàm trực tiếp đâm chết bằng một thương, nhưng trong tích tắc sau đã trùng sinh ở một nơi không xa.

"Vô Lượng Thiên Tôn!" Chuẩn Đề vừa trùng sinh đã nói với Lâm Phàm: "Hôm nay bản tôn không chấp nhất với ngươi, cáo từ!" Nói thì hùng hổ nhưng quay đầu lại chạy như chó đế quốc.

Vô số người trong Hồng Hoang kinh ngạc.

Một mặt kinh ngạc vì Lâm Phàm quá mạnh, mặt khác kinh ngạc vì sự vô sỉ của Chuẩn Đề.

"Hừ!" Lâm Phàm nhếch môi cười nói: "Chạy à?

Chạy đằng trời!" Oong oong!

Lâm Phàm cũng xé rách không gian, một hơi sau đã xuất hiện trên bầu trời núi Tu Di.

"Chuẩn Đề lão cẩu, cút ra đây cho ta!" Oanh!

Lời của Lâm Phàm vừa dứt, một quyền đánh ra hướng về đạo trường núi Tu Di.

Quyền mang vô tận nghiền nát không gian, ngọn núi Tu Di khổng lồ phía dưới trong khoảnh khắc đã tan thành mây khói.

Lâm Phàm tuy không phải Thánh nhân!

Nhưng trên người hắn lại có Thánh nhân chi lực gia trì.

Một quyền đánh xuống chẳng khác nào một quyền của Thánh nhân.

Phía dưới, cả Tu Di Sơn bị một quyền đánh thành bột mịn, vô số đệ tử kêu la thảm thiết.

Lại có hơn mười đạo lưu quang bay ra, nhập vào Phong Thần Bảng trên Tử Tiêu Cung.

"Lâm Phàm, ngươi khinh người quá đáng…!" Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cùng lúc xuất hiện, vây lấy Lâm Phàm.

Lâm Phàm lạnh nhạt nói: "Ta khinh người quá đáng?

Kẻ nào đã xúi giục đệ tử của bản tọa, ta mà khinh người quá đáng ư?

Chuẩn Đề lão cẩu, đừng nói nhảm nữa, hôm nay không giao Thân Công Báo ra, lão tử sẽ san bằng Tây Phương các ngươi!" Ầm…!

Lâm Phàm vung trường thương trong tay, nhanh như tia chớp đâm về phía Chuẩn Đề.

Khí thế trên cây thương khổng lồ kinh người, hoàn toàn không giống sức mạnh mà một Chuẩn Thánh nên có.

Một thương đâm ra, trực tiếp dập tắt hư không, phá nát không gian, luồng sáng đen của mũi thương hòa cùng Hỗn Độn chi khí, nhuộm cả một phương trời đất trở nên thê thảm vô cùng.

Nhưng Chuẩn Đề đã sớm tránh đi.

Lần trước, lão đã bị một thương của Lâm Phàm đánh nổ thánh khu, lần này có phòng bị, Lâm Phàm chắc chắn không thể dễ dàng đắc thủ như lần đầu.

Nhưng vấn đề là, tuy Chuẩn Đề đã tránh được một thương, nhưng thương thế và sức mạnh của Lâm Phàm không hề suy giảm, không đánh trúng Chuẩn Đề, Lâm Phàm cũng không có ý định thu tay, thuận thế dùng hết lực thương, đánh trúng đống đổ nát của Tu Di Sơn phía dưới.

Dưới đống đổ nát, có không ít đệ tử.

Một thương của Lâm Phàm không nghiêng không lệch, vừa hay đánh chết hai người.

"Dược Sư a…!" "Già Diệp…!" Thật trùng hợp, chết hai người, lại đúng là hai đệ tử trụ cột của Tây Phương giáo, Già Diệp và Dược Sư.

Lâm Phàm cũng thấy hơi đau đầu, nhìn Chuẩn Đề đang đau đớn tột cùng, nói: "Khụ khụ khụ… Này, Chuẩn Đề lão ca, tên của hai đệ tử này đều có trên Phong Thần Bảng, sớm muộn gì cũng phải lên bảng thôi, đừng đau lòng nữa, bản tọa tiện tay tiễn chúng lên bảng trước!" "Cả… đồ đệ của ta, ta cũng tiễn đi rồi!" Nói xong, Lâm Phàm trực tiếp xé rách không gian, quay về Kim Ngao Đảo.

"Lâm Phàm… ngươi phải chết!" Phía sau, giọng nói của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn vang vọng khắp chân trời.

Nhưng cuối cùng, họ vẫn không đủ can đảm đến phương Đông tìm Lâm Phàm và Thông Thiên gây sự.

Dù sao đệ tử vẫn lạc tuy quý giá, nhưng cũng đã sớm lưu lại tên trên Phong Thần Bảng, bây giờ không chết thì sớm muộn cũng phải chết.

Già Diệp và Dược Sư hai người, năm xưa đến Nhân tộc truyền giáo, ngấm ngầm xúi giục bộ tộc Cửu Lê tạo phản, đã dính phải nhân quả, chuyện này Chuẩn Đề lòng dạ biết rõ.

Hai người sớm muộn gì cũng phải lên Phong Thần Bảng, sớm một bước hay muộn một bước cũng vậy.

Thông suốt mấu chốt trong đó, lại nhìn Thân Công Báo quay về, Chuẩn Đề thở dài một hơi, nói: "Thôi vậy!" Tiếp Dẫn cũng nói: "Thôi thôi, dù sao, sau lần Phong Thần sát kiếp này, Tây Phương giáo của chúng ta sẽ đại hưng.

Chỉ là hiện tại, người ứng kiếp Phong Thần đã bái nhập Tây

Phương.

Sao không nhân cơ hội này nhập hồng trần, thêm dầu vào lửa!" Chuẩn Đề nói: "Cũng tốt!" "Chỉ là, nhập thế như thế nào?

Gia nhập phe nào, cần phải bàn bạc kỹ hơn!" Nhân gian lúc này, hai nước Thương Chu thế như nước với lửa.

Chuyện phải nói từ Đại Thương.

Tại thành Triều Ca của Đại Thương, từ sau khi hồ yêu kia mượn thân thể Tô Đát Kỷ tiến vào lục cung của Trụ Vương, liền bắt đầu tham dự vào triều chính.

Ban đầu, Trụ Vương bắt Ký Châu Hầu Tô Hộ, giam vào đại ngục.

Sau khi Tô Hộ vào đại ngục, Ân Thụ ngấm ngầm quan sát, phàm là những người cầu xin cho Tô Hộ, toàn bộ đều bị Ân Thụ tống vào đại lao.

Có Tây Bá Hầu của Tây Chu là Cơ Xương, tuy không cầu xin cho Ký Châu Hầu, nhưng lúc Ký Châu Hầu Tô Hộ bị giam giữ, lại âm thầm thở dài.

Chương 293

Cái thở dài này bị Bắc Bá Hầu Sùng Hầu Hổ nhìn thấy, lén lút mách với Trụ Vương.

Ân Thụ vốn đã muốn suy yếu thực lực của Tây Bá Hầu, nay có cớ, liền nhân cơ hội bắt Tây Bá Hầu Cơ Xương, giam vào Dũ Lý, giam cầm hơn tám năm.

Trong thời gian đó, con trưởng của Tây Bá Hầu là Bá Ấp Khảo, từ Tây Kỳ đến thăm cha.

Kết quả âm kém dương sai, Bá Ấp Khảo không gặp được cha, lại bị hồ yêu hóa thân thành Tô Đát Kỷ nhìn trúng, thấy Bá Ấp Khảo là một mỹ nam tử nho nhã, hồ yêu nảy sinh dâm ý, bắt Bá Ấp Khảo muốn hoan hảo.

Bá Ấp Khảo là chính nhân quân tử, tự nhiên không chịu.

Chuyện này chọc giận Đát Kỷ, Đát Kỷ tìm cớ vu hãm trước mặt Trụ Vương, cuối cùng Trụ Vương ra lệnh cho người băm Bá Ấp Khảo thành tương thịt, rồi làm thành bánh bao gửi cho Tây Bá Hầu đang bị giam cầm trong Dũ Lý ăn.

Cơ Xương là truyền nhân cách đời của Thiên Hoàng Phục Hy, am hiểu sâu sắc đạo Tiên Thiên Bát Quái, lại dựa vào trí thông minh tài trí, đem Tiên Thiên Bát Quái suy diễn thành Bát Bát Lục Thập Tứ Quái.

Vì vậy, Cơ Xương suy diễn vô song, vừa nhìn thấy bánh bao liền lòng đau như cắt, hơi suy tính một chút đã hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện.

Nhưng lão vẫn giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, cố gắng

nuốt xuống mấy cái bánh bao nhân thịt người.

Trụ Vương cho rằng Cơ Xương già nua vô dụng, không làm nên chuyện lớn, lại cho rằng Cơ Xương giỏi suy diễn là lời đồn thất thiệt, nên liền vung tay một cái, thả Cơ Xương về.

Cơ Xương ra khỏi Triều Ca, giữa đường nôn ra nhân thịt bánh bao, hóa thành một vật.

Đó chính là Thỏ Tử Tiên Thiên!

Lấy ý nghĩa là "thổ tử" (nôn ra con).

Cứ như vậy, Tây Bá Hầu Cơ Xương và Đại Thương đã kết oán thù không thể hóa giải, hai nước bề ngoài không có gì, nhưng ngấm ngầm lại thế như nước với lửa.

Năm xưa Hồng Quân từng nói, lấy cuộc tranh đấu của đế vương nhân hoàng ở nhân gian, để diễn dịch Phong Thần sát kiếp.

Vậy thì bây giờ sát kiếp đã đến, thiên cơ dần dần lộ ra manh mối, rõ ràng hơn, cuộc tranh đấu của đế vương nhân gian, chắc chắn là Đại Thương và Đại Chu.

Vậy thì nên chọn phe nào đây?

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người, dùng thánh lực vĩ đại, trong khoảnh khắc đã tái kiến Tu Di Sơn, hai người lại ngồi bên Bát Bảo Công Đức Trì, bắt đầu suy diễn.

Nhưng suy diễn cả nửa ngày, cũng không ra kết quả.

Đúng lúc này, bầu trời đột nhiên gợn sóng, Thánh nhân Nguyên Thủy Thiên Tôn giáng lâm Tu Di Sơn của Tây Phương.

"Nguyên Thủy sư huynh!" Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người vội vàng hành lễ.

"Ngồi đi!" Nguyên Thủy phất tay, ba người ngồi xuống bên Bát

Bảo Công Đức Trì.

Ba người ngồi xuống, Nguyên Thủy nói: "Thiên cơ đã hiển lộ, sát kiếp sắp mở ra, nay người ứng kiếp Phong Thần của Tây Phương giáo, không biết định tính thế nào?" Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn nhìn nhau, không đáp lời.

Nguyên Thủy nói: "Lần sát kiếp này, nhằm vào đệ tử tứ giáo thánh giáo chúng ta, đại huynh tọa hạ chỉ có Huyền Đô, lại không nằm trên Phong Thần Bảng, có thể bỏ qua không tính.

Cho nên lần sát kiếp này, vốn chỉ nhằm vào hai môn Tiệt giáo và Xiển giáo của ta, nay Tây Phương giáo cũng bị cuốn vào, vậy là ba giáo chúng ta, bản tọa muốn cùng hai vị liên thủ, không biết có được không?" Vừa nghe vậy, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn lập tức cười.

"Đại thiện!" Chuẩn Đề cười nói: "Ha ha, bất kể thế nào, người ứng kiếp Phong Thần ở Tây Phương giáo ta, Nguyên Thủy sư huynh thật là một lựa chọn sáng suốt.

Chỉ là, hai nước Chu Thương, chúng ta nên quyết định thế nào?" Chuẩn Đề nhìn về phía Nguyên Thủy, muốn hỏi ý kiến của y!

Nguyên Thủy và Tiếp Dẫn cũng nhìn về phía Nguyên Thủy!

Nguyên Thủy mỉm cười, phất tay một cái, trong nước ao của Bát Bảo Công Đức Trì, đột nhiên cuộn trào diễn hóa, hóa ra một gợn sóng.

Vô số sóng nước tụ lại, hình thành một bản đồ Hồng Hoang.

Đại Thương thống ngự vạn phương, tám trăm chư hầu xếp hai bên.

Trong tám trăm chư hầu ngoài Đại Thương, lại có bốn phương quốc lớn nhất, tuy không rộng lớn bằng Đại Thương, nhưng cũng có diện tích ức vạn dặm.

Bốn phương quốc, lần lượt là Bắc Bá Hầu Sùng Quốc, Tây Bá Hầu Chu Quốc, Nam Bá Hầu Sùng Quốc, Đông Bá Hầu Khương Quốc.

Bốn phương bá, mỗi người cai quản khoảng mấy chục đến trăm chư hầu tiểu quốc.

"Thương Chu tranh phong, đã thành định cục, chỉ là thiên cơ không tiết lộ, dù gần trong gang tấc, chúng ta cũng không thể nhìn thấu kết cục a!" Nguyên Thủy hít sâu một hơi, nói: "Nhưng mà, hiện tại khí vận Đại Thương đang thịnh, các ngươi cũng đã thấy rồi.

Lần trước Nữ Oa sư muội dùng thánh lực đánh giết Ân Thụ, còn bị khí vận trên Cửu Đỉnh ngăn cản.

Khí vận của Nhân tộc Đại Thương, thậm chí còn mạnh hơn cả tứ giáo chúng ta, bản tọa thực sự không hiểu, Chu Quốc sao có thể đối đầu với Đại Thương, làm sao có thể thắng?" "Ừm!" Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, cũng đều có chung cảm nhận.

Nguyên Thủy nói: "Vậy thì, hai giáo chúng ta liền phái đệ tử, trước tiên vào triều đình Đại Thương, sau đó lại bàn chuyện Phong Thần sát kiếp, ép Tiệt giáo vào Chu, thế nào?" "Tốt tốt!" Chuẩn Đề nói: "Chỉ tiếc là, Nữ Oa sư muội vẫn còn hận trong lòng, nay lại có yêu hồ làm loạn hậu cung, khiến cho khí vận Đại Thương sụt giảm một phần.

Bản thánh sợ yêu hồ làm loạn ngày càng sâu, e rằng Trụ Vương sẽ bị nó lợi dụng, khí vận sẽ lại giảm xuống a!" "Không sao!" Nguyên Thủy nói: "Ta đã tính toán rồi, bản thánh sẽ phái đệ tử dưới trướng, vào Đại Thương để độ hóa trừ yêu.

Hừ… Ân Thụ khinh nhờn Nữ Oa, Nữ Oa ra lệnh cho tiểu yêu làm loạn triều đình, nay cũng náo loạn đủ rồi, bên Nữ Oa sư muội, ta sẽ đi nói chuyện!" "Tốt!" Hai thánh đáp ứng.

Thế là!

Xiển giáo và Tây Phương giáo đã chọn Đại Thương làm chỗ dựa, phái vô số môn nhân đệ tử, ùn ùn kéo đến, hướng về thành Triều Ca.

Đệ tử Thánh nhân có thể diện lớn, đại năng Nhân tộc cũng không dám hỏi.

Về phần Trụ Vương Ân Thụ, càng mở rộng cửa chào đón đệ tử thánh giáo vào Thương.

Sau khi Nguyên Thủy trở về Côn Luân Sơn, liền quyết định, phải trừ bỏ hồ yêu trong quốc đô Đại Thương.

"Vân Trung Tử, đến đây!" Thánh nhân mở lời, Vân Trung Tử trong nháy mắt đã đến đạo trường của Nguyên Thủy.

Đệ tử thân truyền dưới trướng Nguyên Thủy, thực ra không chỉ có Thập Nhị Kim Tiên, ngoài Thập Nhị Kim Tiên ra, còn có hai vị có căn nguyên sâu dày, được Nguyên Thủy chân truyền, địa vị thậm chí còn trên cả Thập Nhị Kim Tiên.

Một trong số đó, là Nam Cực Tiên Ông.

Sau khi Nguyên Thủy thành Thánh, từng dùng bản nguyên của bản thân để diễn hóa vạn vật trời đất, tạo ra một sinh linh tiên thiên, căn nguyên hồn hậu vô cùng, chính là Nam Cực Tiên Ông.

Nam Cực Tiên Ông do bản nguyên của Nguyên Thủy hóa thành, nói cách khác, cũng không khác gì con trai ruột của Nguyên Thủy.

Vì vậy, Nam Cực Tiên Ông có địa vị phi phàm trong Xiển giáo, tu vi cũng cao thâm.

Người thứ hai, chính là Vân Trung Tử.

Vân Trung Tử cũng không tầm thường.

Người này là Hồng Vân chuyển thế, trời sinh mang theo đại nhân

quả, đại công đức, căn nguyên sâu dày, trên người gần như không có nhân quả nghiệp lực.

Vân Trung Tử không chỉ tư chất tốt, mà còn giỏi đạo luyện khí, được Nguyên Thủy vô cùng yêu thích, đem đạo luyện khí truyền thụ cho Vân Trung Tử.

Vân Trung Tử thanh xuất vu lam thắng vu lam, đặc biệt trên đạo luyện khí, so với Nguyên Thủy cũng không thua kém bao nhiêu.

"Bái kiến sư tôn!" Vân Trung Tử quỳ trên đất dập đầu.

Nguyên Thủy cười cười, nói: "Con trai, lần này có việc quan trọng, con phải đi một chuyến.

Hồ yêu làm loạn lục cung của Trụ Vương, vi sư lệnh cho con đi trừ yêu.

Chương 294

Nhưng phải nhớ kỹ hai điều." "Một, hồ yêu này là do Nữ Oa nương nương triệu đến, chỉ cần mang đi là được, không được giết hại bừa bãi, tránh chọc giận Nữ Oa nương nương, mất nhiều hơn được!" "Vâng!" "Hai, hồ yêu được Ân Thụ vô cùng yêu thích, lúc trừ yêu, không được đắc tội Ân Thụ, hắn là đế vương nhân gian, nếu đắc tội, e rằng đệ tử Xiển giáo của chúng ta sẽ không được vào Thương!" "Vâng!" Sau khi nghe Nguyên Thủy dặn dò, Vân Trung Tử hóa thành lưu quang bay vào nhân gian.

Vân Trung Tử không ngốc nghếch đi thẳng vào Triều Ca bắt hồ yêu, mà trước tiên đến một nơi.

Nơi này là nơi Hạo Thiên năm xưa trấn áp Dao Cơ, là nơi Khoa Phụ đuổi mặt trời mà vẫn lạc, Đào Sơn.

Trên Đào Sơn, có vô số cây đào.

Mà mỗi cây đều là cây đào đã sống ức vạn năm.

Vân Trung Tử đáp xuống đỉnh Đào Sơn, tìm một cây đào có tuổi thọ lâu nhất, trực tiếp chặt xuống, lấy ra lõi gỗ đào ức vạn năm, làm một thanh chủy thủ bằng gỗ có hình dáng cổ phác, sau đó mới ung dung đi về phía thành Triều Ca.

Lúc này, Xiển giáo và Tây Phương giáo, tập hợp sức mạnh của cả hai giáo phái, cùng nhau mở đường cho Thân Công Báo, giúp Thân Công Báo đứng vững gót chân trong triều đình Đại Thương, trở thành quốc sư của Trụ Vương, được Trụ Vương vô cùng tin tưởng.

Ngày hôm đó, Thân Công Báo chắp tay nói với Ân Thụ: "Bệ hạ, thần có một lão hữu, là một tiên nhân đắc đạo, giỏi quan sát ngũ khí.

Nay thấy trong cung có yêu khí, thần xin bệ hạ tiếp kiến, để người đó trừ yêu!" "Ồ?" Ân Thụ hỏi Thân Công Báo: "Quốc sư, đó là yêu quái nào?" Thân Công Báo cười nói: "Là ái phi của bệ hạ, Tô Đát Kỷ!" "Hả?" Tô Đát Kỷ đang ở trên triều đường, ngồi bên cạnh Ân Thụ.

Nghe xong, lập tức đứng dậy, giận dữ nói: "Quốc sư cuồng vọng, ngậm máu phun người!" Thân Công Báo cười nói: "Nương nương bớt giận, đây không phải thần nói, mà là phương sĩ kia nói, muốn chứng minh nương nương trong sạch thực ra rất đơn giản, để phương sĩ kia vào, kiểm tra một chút là biết thật giả!" Hồ yêu trong lòng chột dạ, không dám đồng ý.

Trụ Vương trong lòng lại nảy sinh nghi ngờ, nói: "Quốc sư, cho phương sĩ kia vào, quả nhân muốn xem thử!" Ngay sau đó, một thân bạch y, dáng người thẳng tắp Vân Trung Tử tiến vào cung.

Trụ Vương hỏi: "Ngươi là phương sĩ?" "Vâng!" Vân Trung Tử nói: "Thảo dân là phương sĩ, có thể quan sát ngũ khí, phân biệt yêu tà!" Ân Thụ hỏi: "Trong cung của trẫm, có yêu tà không?" Vân Trung Tử nhìn hồ yêu mỉm cười, từ trong tay áo lấy ra thanh chủy thủ gỗ đào, đưa cho Trụ Vương nói: "Đây là chủy thủ làm từ gỗ đào vạn năm, được bần đạo dùng pháp lực tế luyện, khi đến gần yêu tà, sẽ tự sinh ra yêu quang, ai là yêu tà, bần đạo không tiện nói nhiều, bệ hạ thử một lần là biết!" Nói đoạn, Vân Trung Tử phất tay, thanh chủy thủ gỗ đào liền rơi xuống trước mặt Ân Thụ.

Ân Thụ từ từ cầm lấy chủy thủ, đi về phía Tô Đát Kỷ.

Hồ yêu sợ đến run lẩy bẩy, nói: "Bệ hạ, đừng, đừng mà!" Trên cây gỗ đào kia lại bị Vân Trung Tử thi triển pháp thuật, cách xa, hồ yêu đã có cảm giác hồn phách muốn lìa khỏi xác, nhìn Trụ Vương, sợ đến run lẩy bẩy, trong mắt cố gắng nặn ra hai hàng lệ trong: "Bệ hạ,

người đã nói, sẽ yêu Đát Kỷ một đời một kiếp, lời của người đều quên rồi sao?" "Người không tin tưởng Đát Kỷ nữa sao?" "Người muốn nghe lời của phương sĩ này, hại chết ta sao?" Hơn mười năm chung chăn chung gối, Ân Thụ sao có thể vô tình, nhìn dáng vẻ yếu đuối của Đát Kỷ, lòng sinh thương tiếc, nói: "Thôi thôi, ái phi của ta, sao có thể là yêu tà, đi đi!" Nói đoạn, ném thanh chủy thủ xuống đất!

"Ha ha ha ha…!" Trụ Vương lập tức ôm lấy Đát Kỷ, cười lớn không ngớt, nói: "Ái phi của ta ở bên ta mấy chục năm, sớm tối bên nhau, trẫm sao có thể không biết rõ ngọn ngành, không thể nào là yêu quái, ai dám nói ái phi là yêu tộc nữa, trẫm nhất định chém không tha!" "Người đâu!" Ân Thụ hét lớn một tiếng, gọi tả hữu đến, trói Vân Trung Tử dưới đài lại, áp giải ra đoạn đầu đài, chém giết ngay lập tức.

Vân Trung Tử là Chuẩn Thánh đại năng, thủ đoạn thiên biến vạn hóa, tự nhiên không thể bị phàm nhân giết chết, dùng một phép che mắt, liền trực tiếp rời đi.

Lúc đến sư tôn đã dặn, không được đắc tội Nữ Oa, không được đắc tội Trụ Vương.

Vừa rồi, Vân Trung Tử rõ ràng thấy Ân Thụ đã phát hiện ra thân phận của Đát Kỷ, rõ ràng biết Đát Kỷ là yêu tộc, nhưng lại không muốn giết, chỉ có thể nói là tình sâu nghĩa nặng, khó lòng ra tay.

Thôi thôi, không giết cũng được!

Vân Trung Tử trở về Côn Luân Sơn, đem mọi chuyện kể lại cho Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Lúc này, thánh mục của Nguyên Thủy Thiên Tôn mở ra, đã thấy ở nhân gian có đệ tử Tiệt giáo dị động, hướng về phía đất Đại Chu.

Trừ yêu không thành, Tiệt giáo lại vào Chu.

Một phen như vậy, ngược lại khiến Nguyên Thủy có chút không hiểu: lẽ nào, trong đó có gian trá?

Thiên đạo lẽ nào sẽ định đoạt khí vận Đại Thương suy tàn?

Nhưng, chuyện này Xiển giáo và Tây Phương giáo vào Thương đã thành định cục, khó lòng thay đổi.

Nguyên Thủy cũng nói: "Thương Chu đại chiến, mấu chốt không nằm ở thắng bại, mà ở người ứng kiếp Phong Thần.

Chỉ cần tướng phi hùng còn trong tay, không thể nào thua." Lời của Nguyên Thủy cũng đúng.

Thực ra đại chiến nhân gian chỉ là một môi giới, đúng sai thắng thua, thực ra quan hệ không lớn.

Mấu chốt là, trong một trận chiến, giữa Tiệt giáo, Xiển giáo và Tây Phương giáo, đệ tử của ai lợi hại hơn, pháp bảo của ai mạnh hơn, ai có thể nắm bắt được đại thế Phong Thần.

Kim Ngao Đảo, Tiệt giáo.

Lâm Phàm nhìn Khương Tử Nha tóc đã bạc trắng trước mặt, nói: "Khương Thượng, ngươi ở dưới trướng ta năm mươi mấy năm, đã học được gì?" Khương Thượng chắp tay, nói: "Bẩm đại lão gia, Khương Thượng đã học được binh pháp, đạo trị quốc, ừm… còn có câu cá!" "Tốt!" Lâm Phàm mặt đầy vui mừng: "Ngươi có nguyện bái nhập môn hạ của bản tọa, trở thành đệ tử thân truyền của bản tọa không?" "A?" Khương Thượng ngẩn người: ta không phải chỉ là một người hầu thôi sao, chỉ là một hạ nhân a?

"Không dám!" Khương Thượng vội vàng quỳ xuống đất, nói: "Khương Thượng tư chất ngu dốt, không có tư chất tu hành, không thể tu tập tiên gia bí thuật, nay đã tám mươi tuổi, không còn sống được bao lâu nữa, bái nhập môn hạ của ngài, chỉ thêm phiền phức cho

ngài a!" "Ha ha ha!" Lâm Phàm cười lớn, nói: "Ai nói ngươi không sống được bao lâu nữa, yên tâm đi, ngày tháng của ngươi còn dài lắm, hôm nay, bái nhập môn hạ của bản tọa, làm đệ tử của bản tọa đi!" "…" Khương Tử Nha vô cùng mừng rỡ, nói: "Vâng, đệ tử bái kiến sư tôn!" "Ừm!" Lâm Phàm phất tay, cách không nhiếp một con kỳ lân, kỳ lân là tọa kỵ hắn thu được khi đi lại trong Hồng Hoang năm xưa.

"Kỳ lân này là tọa kỵ của vi sư, nay liền ban cho ngươi!" "Đa tạ sư tôn!" "Ông ông ông…!" Lâm Phàm lại phất tay, lấy ra nửa bình Tam Quang Thần Thủy, mấy kiện tiên thiên linh bảo phòng ngự đưa cho Khương Tử Nha: "Những thứ này cũng ban cho ngươi, còn có…" Ông ông…!

Cong ngón tay bắn ra, một đạo ánh sáng nhỏ như hạt gạo bay ra, dung nhập vào trong đầu Khương Tử Nha.

Lâm Phàm nói: "Tuy ngươi không có tuệ căn không thể tu hành, nhưng pháp hô hấp đả tọa này, nếu chăm chỉ tu tập, có thể bảo đảm ngàn năm tuổi thọ không lo!" "Đa tạ sư tôn!" Khương Tử Nha vô cùng mừng rỡ.

Lâm Phàm nói: "Lần này, có một sứ mệnh, ngươi phải đi một chuyến." "Xin sư tôn minh thị!" "Thương Chu tranh phong đã gần, vi sư lệnh cho ngươi vào Chu, phò tá Tây Bá Hầu Cơ Xương, Cơ Phát phụ tử, khu trừ Ân Thụ, diệt Thương lập Chu, thành vạn thế công nghiệp, thế nào?" "…" Khương Tử Nha hơi do dự.

Lâm Phàm phất tay, liền xé rách không gian, đưa Khương Tử Nha đến địa bàn của Đại Chu.

Quốc đô của Đại Chu ở Tây Kỳ.

Ngoài Tây Kỳ, có một ngọn núi lớn, tên là Kỳ Sơn.

Khương Tử Nha theo Lâm Phàm học nghệ năm mươi mấy năm,

tuy chưa trải sự đời, nhưng đã sớm thấu tỏ thế sự, nhìn thấy từng chi tiết nhỏ.

Muốn vào Chu, nhưng cũng biết nếu đường đột đi lên, phần lớn sẽ bị quân vương Đại Chu lạnh nhạt.

Thay vì như vậy, không bằng lấy lùi làm tiến.

Thế là, Khương Tử Nha liền lên Kỳ Sơn, câu cá ở bên suối Bàn Khê, bắt đầu tự xây dựng hình ảnh.

Nếu Khương Tử Nha chỉ câu cá bình thường, cũng không thể gây chú ý.

Phương pháp câu cá của lão, vô cùng quỷ dị.

Thứ nhất, người khác câu cá đều dùng mồi.

Khương Tử Nha thì khác, không dùng bất kỳ loại mồi nào, chỉ có một lưỡi câu.

Lưỡi câu thì lưỡi câu đi, lại là lưỡi câu thẳng.

Một lưỡi câu sắt thẳng tắp buông trên suối Bàn Khê, làm sao câu được cá.

Trừ phi cá điên rồi, tự đâm vào lưỡi câu.

Nhưng dù cá có điên tự đâm vào lưỡi câu, cũng không thể nào, vì Khương Tử Nha câu cá, có một điểm kỳ lạ, lưỡi câu đó, không hề xuống nước, chỉ treo cách mặt nước một thước.

Như vậy sao câu được cá?

Cảnh tượng kỳ lạ này, đã thu hút vô số dân làng sống gần đó, mọi người đều cười nhạo Khương Tử Nha là một lão già ngốc nghếch, nhưng Khương Tử Nha vẫn như cũ, câu cá ở Bàn Khê.

Đương nhiên, Khương Tử Nha cũng không chỉ câu cá, nếu chỉ câu

cá, e rằng mọi người đều sẽ coi lão là kẻ ngốc.

Khương Tử Nha lúc câu cá, còn nói một số lời tựa như có tựa như không.

Những lời này, đều ẩn chứa đạo lý trời đất.

Hơn nữa, Khương Tử Nha giỏi suy diễn, mỗi lời nói ra đều ứng nghiệm, mỗi hành động đều trúng.

Ngày càng nhiều dân làng bắt đầu coi Khương Tử Nha là kỳ nhân, không còn cho là kẻ ngốc.

Sau một thời gian xây dựng hình ảnh, danh tiếng của Khương Tử Nha vang dội, không đầy ba năm tháng, đã truyền đến thành Tây Kỳ, lại qua hai tháng nữa, sự tích của Khương Tử Nha cuối cùng cũng thông đến triều đình và triều thần, truyền đến tai Tây Bá Hầu Cơ Xương.

Chương 295

Cơ Xương nghe xong, nói: "Đây là kỳ nhân, quả nhân phải gặp một lần!" Thế là, Cơ Xương chọn một ngày trời quang mây tạnh, dẫn theo quần thần, từ Tây Kỳ xuất phát, đến nơi Khương Tử Nha câu cá, trên đường đi lại nghe được vô số chuyện lạ về Khương Tử Nha, Tây Bá Hầu càng thêm tò mò về Khương Tử Nha.

Khi đến bên suối Bàn Khê, quả nhiên thấy một lão giả gầy gò xương xẩu, nhưng lại có phong thái tiên phong đạo cốt, ung dung ngồi trên một tảng đá, cần câu trong tay hạ xuống, treo cách mặt nước một thước.

Gió nhẹ thổi qua, sóng nước gợn lăn tăn.

Y phục của Khương Tử Nha bay phất phới, hình tượng cao nhân ngoại thế hiện ra rõ mồn một, khiến Tây Bá Hầu Cơ Xương không nhịn được mà tán thưởng.

"Lão tiên sinh a!" Cơ Xương từ từ đi đến sau lưng Khương Tử Nha, cười nói: "Cách câu cá này, có câu được cá không?" "Ngài nói xem?" Khương Tử Nha không hề quay đầu, chỉ lạnh nhạt hỏi lại một câu.

Tây Bá Hầu nói: "Ta thấy, khó!" "Vậy sao?" Khương Tử Nha vẫn không quay đầu nhìn Tây Bá Hầu, ánh mắt chăm chú nhìn mặt nước, lạnh nhạt nói: "Quân hầu ngài không hiểu sao?" "Quân hầu, ngài không hiểu sao?" Khương Tử Nha tuy không quay đầu, nhưng lại nói một câu khiến Tây Bá Hầu Cơ Xương kinh ngạc.

"…" Tây Bá Hầu lập tức rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan.

Vốn chỉ muốn dùng thân phận người thường để giao tiếp, nhưng ngươi lại ép ta phải ngửa bài, thật không thú vị chút nào.

Xoạt…!

Đúng lúc này, sóng nước trong suối gợn lên, lại có một con cá lớn màu đỏ đột nhiên nhảy lên khỏi mặt nước Bàn Khê, cắn vào lưỡi câu thẳng của Khương Tử Nha đang treo cách mặt nước một thước.

Khương Tử Nha cổ tay khẽ rung, con cá lớn liền rơi vào giỏ cá.

"…" Cảnh tượng này, khiến Tây Bá Hầu mắt tròn miệng dẹt.

Lưỡi câu thẳng, treo trên mặt nước một thước, không có bất kỳ mồi câu nào, lại có thể câu được cá, còn câu được một con cá lớn?

Mẹ kiếp, ta nhảy xuống nước tìm thử xem?

"Quân hầu lại gần đây!" Khương Tử Nha quay đầu, ánh mắt lạnh nhạt lướt qua Tây Bá Hầu một cái, không đứng dậy, càng không có ý định tham bái.

Cơ Xương cũng là người đã sống tám mươi năm, đối với sự vô lễ của Khương Tử Nha cũng không đặc biệt để ý, theo lời của Khương Tử Nha, tiến lên mấy bước, nói: "Nếu đã nhận ra bản hầu, vậy thì, là ngài chuyên môn ở đây đợi bản hầu sao!" "Ha ha…!" Khương Tử Nha nói: "Tiểu nhân tên Khương Tử Nha, là đệ tử Tiệt giáo!" "A!" Vừa nghe là đệ tử thánh giáo, Cơ Xương ngược lại cung kính cúi người, hướng Khương Tử Nha hành lễ.

Khương Tử Nha giữ lão lại, nói: "Quân hầu đừng hành lễ, nhìn xem, đây là cá gì?" "À, cá chép!" Cơ Xương đối với cá, cũng có một số nhận biết cơ bản.

"Cá chép đỏ!" Khương Tử Nha phất tay, thả con cá chép dài ba thước kia lại vào trong suối Bàn Khê, lạnh nhạt nói: "Quân hầu có biết, cá chép đỏ, còn có một tên gọi khác." "Ồ?" Cơ Xương hứng thú, nói: "Dám hỏi tiên sinh, còn có tên gọi gì?" "Đây là ngư long!" "Ồ?" Cơ Xương hứng thú, nhìn mặt nước hỏi: "Dám hỏi tiên sinh, ngư long

là gì?" Khương Tử Nha nói: "Nước suối Bàn Khê đổ vào sông lớn, cá chép tự nhiên cũng vào trong sông, nếu nó ở trong sông ngược dòng mà lên, sau khi vượt qua long môn, liền có thể trở thành rồng, cho nên, cá chép đỏ cũng gọi là ngư long vậy!" "A…!" Cơ Xương hơi kinh ngạc, nói: "Tiên sinh đùa rồi, cá là cá, sao có thể trở thành chân long?" "Cá cũng có thể trở thành chân long, ha ha ha ha!" Khương Tử Nha và Cơ Xương ngồi luận đạo, ba ngày không dứt.

Hai người nói chuyện rất hợp ý.

Khương Tử Nha khâm phục phương lược trị quốc của Cơ Xương, Cơ Xương khâm phục tài hoa và kiến thức, cũng như xuất thân của Khương Tử Nha.

Ba ngày sau, Cơ Xương hỏi Khương Tử Nha: "Ngài là bậc cao tài đương thời, không biết có thể đến Tây Kỳ của ta, giúp quả nhân một tay, quản lý quốc gia không?" Khương Tử Nha nói: "Ta tuy có tài, nhưng năng lực của quân hầu ngài, trị lý Đại Chu đã là dư dả, gọi ta đến, chẳng phải là thừa thãi sao!" "Không không không, tiên sinh đến Đại Chu ta, nhất định có đất dụng võ!" Cơ Xương mời đi mời lại.

Khương Tử Nha hỏi: "Nếu quân hầu đã mời, ta mà từ chối, thì có vẻ bất lịch sự.

Chỉ là, Khương Tử Nha cả đời sở học, trị thế là hạ sách, thượng binh phạt mưu, ngự quân là thượng sách.

Ta giỏi công thành chiếm đất, nếu quân hầu có ý khai chiến với Đại Thương, ta có thể giúp một tay, nếu chỉ là trị lý quốc gia…" "…" Cơ Xương lập tức khó xử.

Nhưng, Cơ Xương cũng biết tài năng của Khương Tử Nha, không muốn bỏ lỡ, suy nghĩ mãi, liền nói: "Không giấu gì ngài, ta và Ân Thụ kia có thù giết con, không đội trời chung, tiên sinh cứ việc xuất sơn, sớm muộn gì cũng có lúc đại hiển thân thủ!" Khương Tử Nha mừng

rỡ: "Đại thiện!" "Tốt quá rồi, tiên sinh, xin mời theo quả nhân vào Tây Kỳ!" Cơ Xương cũng mừng rỡ.

Khương Tử Nha đi theo Cơ Xương ra ngoài, khi đi đến con đường nhỏ trên núi bên ngoài, đột nhiên thấy phía trước có một chiếc xe khá tinh xảo, liền nói: "Quân hầu, Khương Thượng có một yêu cầu bất tình!" Cơ Xương nói: "Tiên sinh cứ nói!" Khương Tử Nha nói: "Ta tuổi đã cao, ở bên suối cùng quân hầu đàm luận thiên hạ đại sự, ba ngày ba đêm không nghỉ, nay chân tê mỏi không đi được nữa, quân hầu có thể vì thần kéo xe một đoạn được không?" Lời này vừa ra, lập tức đắc tội với đám văn thần võ tướng bên cạnh Cơ Xương.

Mọi người ai nấy đều trừng mắt nhìn Khương Tử Nha, có người thậm chí còn muốn rút vũ khí ra.

Cơ Xương ngược lại ha ha cười một tiếng, xua tay nói: "Tiên sinh sau này sẽ vì Đại Chu ta mà lao khổ bôn ba, hôm nay bản hầu cũng hành lễ sính nhiệm, không sao, tiên sinh mời lên xe!" Khương Tử Nha lên xe, Cơ Xương đích thân kéo chiếc xe một bánh, đi trên con đường núi gập ghềnh.

Nhưng Cơ Xương dù sao tuổi cũng đã cao, còn lớn hơn Khương Tử Nha mấy tuổi, nay đã tám mươi tuổi, thể lực không bằng thời trai tráng, kéo xe đi được một đoạn, tay trượt một cái, tay cầm xe rơi xuống đất.

Lúc này, Cơ Xương mồ hôi như tắm, thở hổn hển.

"Quân hầu!" Khương Tử Nha ngồi trên xe, thản nhiên nói: "Không biết quân hầu còn đi được nữa không?" "Có thể!" Cơ Xương lại kéo xe, nhưng có lòng mà không có sức, làm thế nào cũng không kéo nổi.

Văn thần võ tướng xung quanh nhìn thấy, không đành lòng, liền lén chạy ra sau xe, đưa tay đẩy xe, áp lực của Cơ Xương lập tức giảm đi nhiều, tiếp tục kéo xe đi về phía trước.

Thở hổn hển đi thêm một đoạn đường, Cơ Xương cuối cùng cũng không chống đỡ nổi, quay đầu nói với Khương Tử Nha: "Xin lỗi, tiên sinh, quả nhân cũng đã già yếu, thực sự không còn sức nữa rồi a!" Khương Tử Nha nói: "Quân hầu chắc chắn không còn sức nữa?" "Thật sự không còn sức nữa!" "Một chút cũng không còn?" "Một chút cũng không còn!" "Một bước cũng không đi nổi nữa?" "Đúng vậy tiên sinh, Cơ Xương thật sự một bước cũng đi không nổi nữa!" "Ai…!" Khương Tử Nha thở dài một hơi, từ trên xe bước xuống, một tay đỡ lấy Cơ Xương, nói: "Không phải thần trêu ghẹo quân hầu, thần dùng phương thức vừa rồi, để suy đoán quốc vận của Đại Chu chúng ta sau khi lập quốc!" "A?" Cơ Xương người run lên, quần thần phía sau ánh mắt sáng lên.

Cơ Xương hỏi: "Dám hỏi tiên sinh, quốc vận như thế nào?" Khương Tử Nha nói: "Quân hầu kéo lão thần đi, giữa chừng tay cầm xe rơi xuống một lần, cho thấy quốc vận Đại Chu chúng ta, giữa chừng sẽ có một lần trắc trở, chia quốc triều ra làm hai đoạn!" "Hai đoạn?" Cơ Xương không hiểu, hỏi: "Vì sao?" Khương Tử Nha nói: "Thần cũng không thể biết được.

Quân hầu lần đầu kéo lão thần đi được hai trăm bảy mươi sáu bước, cho thấy đoạn quốc vận đầu tiên của Đại Chu, có hai trăm bảy mươi sáu năm, sau đó, sẽ có một lần trắc trở!" "Quân hầu lần thứ hai kéo lão thần, đi được năm trăm mười lăm bước, cho thấy đoạn quốc vận thứ hai, tổng cộng có năm trăm mười lăm năm, trước sau cộng lại, quốc tộ của Đại Chu tổng cộng là bảy trăm chín mươi mốt năm!" "Hả?" Cơ Xương một mặt tiếc nuối và không thể chấp nhận, nhìn Khương Tử Nha nói: "Bảy trăm chín mươi mốt năm… tiên sinh, thật sự chỉ có bảy trăm chín mươi mốt năm sao, tại sao lại ngắn như vậy?" Kể từ khi có Nhân Hoàng, thời gian Nhân Hoàng thống ngự nhân gian rất dài.

Năm xưa Tam Hoàng Ngũ Đế, Phục Hy, Thần Nông, Hiên Viên Tam Hoàng, thời gian trị vì đều là mấy vạn năm đến mấy chục vạn năm.

Ngay cả Ngũ Đế, cũng có mấy ngàn năm thời gian.

Sau Ngũ Đế, Hạ Khải lập nên triều Hạ, tồn tại hơn mười vạn năm.

Huyền điểu sinh Thương, Đại Thương cũng có mấy vạn năm lập quốc.

Đại Chu của ta, lại chỉ có vỏn vẹn bảy trăm mấy năm, có nhầm không vậy?

"Ha ha…!" Khương Tử Nha mỉm cười, nhìn Cơ Xương nói: "Đây là thiên ý, nay thiên cơ đã hiển lộ, quân hầu cũng tinh thông thuật suy diễn, sao không thử suy diễn một lần?" Cơ Xương lắc đầu, nói: "Thôi vậy, mời tiên sinh tiếp tục!" "Ừm!" Khương Tử Nha tiếp tục nói: "Sau đó quân hầu kéo xe, lại phải dựa vào quần thần phía sau đẩy mới miễn cưỡng đi được.

Cho thấy đoạn quốc vận thứ hai của Đại Chu, tuy bề ngoài có năm trăm mười lăm năm, nhưng thực tế lại dựa vào sức mạnh của các nước chư hầu dưới trướng để duy trì, đã sớm là hữu danh vô thực rồi!" "…" Nghe lời của Khương Tử Nha, lòng Cơ Xương lạnh đi.

Ngắn ngủi thì thôi, tại sao lại chia làm hai đoạn, đoạn sau còn hữu danh vô thực.

Vậy thì, trừ đi, Đại Chu của ta lập quốc, cũng chỉ có hơn hai trăm năm là một đại quốc tự chủ?

"Tiên sinh!" Cơ Xương đột nhiên nói: "Ta còn sức, hay là, ta lại kéo ngài một đoạn nữa?" "Ha ha…!" Khương Tử Nha lắc đầu: "Hết rồi, hết rồi, thiên cơ đã định, thời gian đã qua, tất cả đã định rồi, mời

quân hầu về Tây Kỳ đi!" Cơ Xương biết là thiên mệnh, cũng không có cách nào, đành phải buồn bã trở về Tây Kỳ!

Đến đây, Khương Thượng lặng lẽ tiến vào Đại Chu, bắt đầu hỗ trợ Chu Văn Vương trị lý Đại Chu.

Đồng thời, Khương Tử Nha cũng thống lĩnh quân đội, huấn luyện binh sĩ, chuẩn bị đầy đủ cho cuộc chiến Thương Chu sắp tới.

Cũng có vô số đệ tử Tiệt giáo từ từ tiến vào Đại Chu.

Đại chiến Thương Chu, sắp bùng nổ.

Nhưng, hai bên vẫn giữ được sự kiềm chế và cân bằng, đều không chủ động ra tay phá vỡ thế giằng co này.

Cho đến khi, ngòi nổ của đại chiến Thương Chu bùng phát.

Lại nói Trụ Vương từ khi có được Đát Kỷ, anh hùng chí bị bào mòn, khí vận sụt giảm.

Trong vòng mấy chục năm ngắn ngủi, khí vận Đại Thương từ chỗ như mặt trời ban trưa, đã rơi xuống một mức độ đáng thương.

Ân Thụ cũng như biến thành một người khác, cả ngày chìm đắm trong lục cung không thể tự thoát ra, không màng triều chính, triều chính đều do Phí Trọng, Thân Công Báo và đám người của họ nắm giữ.

Ngày hôm đó, vợ của Võ Thành Vương Hoàng Phi Hổ vào cung, thăm hoàng phi của Trụ Vương.

Hoàng phi cũng là người trong hoàng gia, là em gái của Hoàng Phi Hổ, theo lý, chị dâu vào cung thăm em gái, là một chuyện rất bình thường.

Nhưng thật không may, vợ của Hoàng Phi Hổ vào cung, bị Ân Thụ nhìn thấy.

Ân Thụ say rượu, thấy vợ Phi Hổ mặt như trăng rằm, sáng ngời rực rỡ, lập tức nảy sinh ý xấu, ra lệnh cho người lôi vợ Phi Hổ lên Trích Tinh Đài uống rượu, rồi lại ôm vợ Phi Hổ đòi hoan lạc.

Vợ Phi Hổ không nghe, Trụ Vương đại nộ, ném nàng từ trên Trích Tinh Đài xuống.

Chương 296

Trích Tinh Đài cao khoảng trăm trượng, vợ Hoàng Phi Hổ chỉ là một phàm nhân không biết đạo pháp, từ đài cao trăm trượng rơi xuống, sao có thể sống sót.

Giết vợ của Hoàng Phi Hổ, Trụ Vương lập tức tỉnh rượu, hối hận không thôi.

Nếu là người khác thì không sao, nhưng Hoàng Phi Hổ là ai, là trụ cột của Đại Thương, một nhà mấy đời đều là trung thần của Đại Thương, được phong là Trấn Quốc Võ Thành Vương.

Hoàng Phi Hổ nắm giữ một nửa quân đội của cả nước, nếu hắn tạo phản, hậu quả không thể lường được.

Thế là, Trụ Vương làm tới cùng, ra lệnh cho người trong cung truyền Hoàng Phi Hổ vào cung, muốn nhân cơ hội trừ khử hắn.

Tiếc là, Hoàng Phi Hổ trong cung cũng có tai mắt, đã sớm ra khỏi cung, đem mọi chuyện xảy ra trong cung đều nói cho Hoàng Phi Hổ.

Hoàng Phi Hổ trong cơn đại nộ, dẫn theo hai ngàn tử sĩ trực tiếp đào tẩu.

Ra khỏi thành Triều Ca, Hoàng Phi Hổ lập tức cảm thấy thiên hạ rộng lớn, mà không có chỗ dung thân.

Thiên hạ đều là của Trụ Vương, ta có thể đi đâu được chứ?

Suy đi nghĩ lại, chỉ có Tây Chu là có thể đến.

Thế là, Hoàng Phi Hổ một đường xông qua năm cửa ải, đến được Đại Chu.

Lúc này, Cơ Xương đã mất, người kế vị Tây Bá Hầu là con thứ

của Cơ Xương, Cơ Phát.

Hoàng Phi Hổ đầu hàng Đại Chu, Đại Chu phong Hoàng Phi Hổ làm Trấn Quốc Võ Thành Vương.

Việc này, khiến Đại Thương hoảng loạn.

Tại sao?

Bởi vì Hoàng Phi Hổ từng là thống soái của Đại Thương, thống lĩnh một nửa quân đội Đại Thương, còn đích thân bình định loạn Ký Châu và loạn Đông Di, có uy vọng cực cao trong quân, thông thạo quân sự của Đại Thương.

Để tránh đêm dài lắm mộng, Đại Thương dốc toàn bộ binh lực quốc gia, do Thân Công Báo đích thân suất lĩnh, một đường về phía tây, trực tiếp bày binh ở Tị Thủy Quan, ngàn vạn đại quân gối giáo chờ sáng.

Bên Đại Chu cũng không chịu kém.

Tuy lãnh thổ Đại Chu chỉ bằng một phần mười Đại Thương, nhưng qua mười năm điều giáo của Khương Tử Nha, quân đội cũng có ngàn vạn, lương thảo hậu cần vô số.

Hai bên đại quân đối đầu.

Đại Thương bày binh ở Tị Thủy Quan, ngàn vạn đại quân Đại Chu áp sát dưới chân quan ải.

Hơn nữa, quân hầu Đại Chu Cơ Phát, còn đích thân đốc chiến, cùng Khương Tử Nha ở tiền tuyến chỉ huy.

Khi Khương Tử Nha và Cơ Phát hai người xuất hiện trước mặt mọi người, tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Không… chính xác mà nói, tất cả các Thánh nhân, đều kinh ngạc đến ngẩn người.

"…" Nguyên Thủy Thiên Tôn con ngươi co lại: "Tướng phi hùng… sao có thể?

Lại có một tướng phi hùng nữa?" "Thật kỳ lạ!" Tu Di Sơn, Chuẩn Đề mắt không chớp nhìn chằm chằm Khương Tử Nha, tim đập thình thịch.

Lão có một dự cảm, mình đã bị người ta tính kế.

Nhưng cụ thể bị tính kế thế nào, lại không rõ lắm.

"Thân Công Báo không phải là tướng phi hùng sao, tại sao lại xuất hiện thêm một người, người này từ đâu ra?" Chuẩn Đề đau cả đầu: "Một phàm nhân già bảy tám chục, không có tuệ căn, không thể tu hành?

Một Nhân tộc như vậy, sao có thể là người ứng kiếp Phong Thần chứ?" "Vô Lượng Thiên Tôn!" Tiếp Dẫn bên cạnh lắc đầu, nói: "Thiên cơ chưa hiện, chuyện này thật khó lường.

Hai tướng phi hùng, một thật, một giả, nhưng ai thật, ai giả, lại không dễ phân biệt a!" "Chuyện này không ổn!" Chuẩn Đề lắc đầu.

Thủ Dương Sơn, Lão Tử vốn luôn thanh tĩnh vô vi, cũng ngẩng đầu nhìn về phía Tị Thủy Quan, một mặt không thể tin được.

Chỉ có Thông Thiên của Tiệt giáo và Lâm Phàm hai người, ha ha ha cười lớn.

Lâm Phàm nói: "Sư huynh, đoán xem Nguyên Thủy và hai thánh Tây Phương sau khi nhìn thấy sẽ có biểu cảm gì?" Một trận cười sảng khoái của Thông Thiên lại lần nữa truyền ra.

Đương nhiên, người chấn kinh không chỉ có các Thánh.

Người chấn kinh và không thể tin được nhất, phải kể đến Thân Công Báo đang ở trên Tị Thủy Quan lúc này.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy Khương Tử Nha, hắn đã ngẩn người.

Thân Công Báo chỉ cảm thấy đầu óc ong lên một tiếng, một nỗi uất ức dâng lên trong lòng.

Năm xưa, đủ mọi chuyện ở Tiệt giáo, lại hiện ra trước mắt.

Đối với Thân Công Báo, đó là một đoạn tháng năm khó quên, tháng năm bị ruồng bỏ, tháng năm bị lạnh nhạt.

Nhưng Thân Công Báo không hiểu, mẹ nó một lão già tạp mao, dựa vào đâu mà làm đối thủ của ta?

"Thống soái quân Chu, mời tiến lên một bước nói chuyện!" Giọng nói của Thân Công Báo bay ra.

Sau đó, bên Đại Chu mở ra một lối đi.

Khương Tử Nha ngồi trên một con kỳ lân, từ từ đi ra, đến giữa hai quân đang đối đầu.

Đồng thời, Thân Công Báo một cái lộn người, cũng xuống khỏi Tị Thủy Quan.

Hai người gặp nhau, bốn mắt nhìn nhau, lại không có tia lửa nào tóe ra.

"Khương Tử Nha…!" Vừa mới gặp mặt, Thân Công Báo đã lạnh lùng hỏi: "Ngươi có đức hạnh gì, tài năng gì, mà làm được thống soái của Đại Chu, trở thành đối thủ của ta?" "Thân sư huynh!" "Đừng gọi ta là sư huynh!" Thân Công Báo một mặt ghét bỏ: "Ngươi cũng xứng?" Thân Công Báo hiện nay, là đệ tử thân truyền của Thánh nhân, còn Khương Tử Nha, năm xưa, chẳng phải chỉ là một phó nhân dưới trướng sư tôn ở Tiệt giáo thôi sao.

"Khương Tử Nha!" Thân Công Báo thở dài một hơi, nói: "Ta vạn

lần không ngờ, hai chúng ta sẽ gặp lại nhau theo cách này.

Bây giờ ta đã hiểu, tại sao sư tôn năm xưa lại dạy ngươi binh pháp, thì ra anh hùng có đất dụng võ a, nhưng Khương Tử Nha, đừng quá ngây thơ, chiến trường của thần tiên, Phong Thần đại kiếp, không phải là nơi để phàm nhân động dao động thương!" "Đương nhiên, sư huynh ta bây giờ là người ứng kiếp Phong Thần, sau này nếu ngươi chết, ta có thể cho ngươi một chức vị Thiên Binh Thiên Tướng, cũng coi như là tình cảm chúng ta sớm tối bên nhau năm mươi năm." Khóe miệng Khương Tử Nha nở một nụ cười, nói: "Vậy thì đa tạ Thân sư huynh rồi, nếu không có chuyện gì, tiểu đệ xin cáo lui trước!" "Đi đi, đi đi!" Một cuộc đối thoại không có chút dinh dưỡng nào, cứ thế bị cắt đứt.

Sau đó, Khương Tử Nha trở về quân Chu, lập tức lệnh cho đại quân đóng quân tại chỗ, ở ngoài Tị Thủy Quan mười dặm an doanh hạ trại, hình thành thế đối đầu với quân Thương.

Nhưng quân Chu không hề xuất động công chiếm quan ải.

Cơ Phát hỏi Tử Nha: "Tướng phụ, tại sao chúng ta không thừa thắng xông lên, công chiếm Tị Thủy Quan?" Khương Tử Nha cười nói: "Không đơn giản như vậy, quân Thương quân dung chỉnh tề, không dễ đánh như vậy, người lĩnh quân là sư huynh trước đây của ta, a a, người này tâm cao khí ngạo, quân hầu yên tâm, hắn nhất định sẽ khiêu chiến trước." Quả nhiên không ngoài dự liệu của Khương Tử Nha, bên này lời còn chưa dứt, bên ngoài đã có một tên lính trinh sát phi ngựa đến, nói: "Tham kiến quân hầu, thừa tướng, ngoài viên môn có tướng lĩnh Đại Thương khiêu chiến!" "Ha ha… ta nói không sai mà!" Khương Tử Nha nhìn Cơ Phát, hỏi: "Quân hầu cho rằng, phe ta ai xuất chiến là tốt nhất?" Cơ Phát nghĩ một lát, nói: "Nam Cung Thích đi, Nam Cung tướng quân là lão tướng, chinh chiến sa trường đã lâu, võ công bất phàm!" "Đại thiện!" Khương Tử Nha lập tức ra lệnh cho

Nam Cung Thích ứng chiến, tất cả các tướng lĩnh thống soái, đều ở trên tường thành quan chiến.

Chỉ thấy Nam Cung Thích tay vung hai cây đại chùy, cưỡi bạch mã xuất hiện trên chiến trường, đối đầu với Nam Cung Thích, là một tướng lĩnh của Đại Thương.

"Giết…!" Hai người mỗi người cưỡi đại mã xông vào chém giết.

Giao đấu khoảng mười mấy hiệp, Thích chớp lấy cơ hội, một chùy lấy mạng đối phương.

"Thắng rồi!" Cơ Phát thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó quân Chu hoan hô.

Quân Thương đối diện thì ai nấy đều cúi đầu ủ rũ.

Thân Công Báo nói: "Đừng vội, Ô Văn Hóa, ngươi đi, đánh hạ tên đó cho ta!" "Vâng!" Một tên đại hán cao ba trượng, đột nhiên từ trong quân đứng ra, cũng không cưỡi ngựa, chạy như điên về phía chiến trường.

Chương 297

Sắc mặt Thân Công Báo lộ ra một tia cười, nói với người bên cạnh: "Ô Văn Hóa, là hậu duệ của người Cửu Lê, trên người lưu lại huyết mạch của Vu tộc thời xa xưa, sức mạnh vô cùng, cường hãn vô song, cứ xem đi!" Nam Cung Thích thấy một tên đại hán như Ô Văn Hóa xông lên, cũng âm thầm kinh ngạc, nói: "Ngươi tên gì, dưới chùy của Nam Cung Thích không giết kẻ vô danh!" Ô Văn Hóa nói: "Ta tên Ô Văn Hóa, là ngươi gọi ta ra đó." "Ngươi không cưỡi ngựa sao?" "Không cưỡi, không cưỡi…!" Ô Văn Hóa xua tay nói: "Ta mà cưỡi ngựa, con ngựa đó sẽ bị ta đè bẹp mất!" Nam Cung Thích cười lớn.

Lời của Ô Văn Hóa cũng là sự thật, thân hình của hắn quá lớn, cao hơn người bình thường mấy lần.

Nam Cung Thích nói: "Ngươi cũng không dùng vũ khí sao?" Ô Văn Hóa nhìn tay mình, nói: "Ồ ồ ồ… ta đi tìm một cái." Nói đoạn, mắt Ô Văn Hóa lướt nhìn xung quanh, thấy một cây đại thụ to bằng vòng tay trẻ em, chạy như điên đến dưới cây, hai tay hơi dùng sức, liền nhổ cả cây đại thụ lên, nói: "Ta dùng cây làm vũ khí vậy!" Cảnh tượng này, lập tức dọa Nam Cung Thích sợ tè ra quần.

Dùng sức nhổ một cái cây lên a, sức mạnh đó phải lớn đến mức nào.

"Giết…!" Trong lúc Nam Cung Thích còn đang ngẩn người, Ô Văn Hóa đã kéo cây chạy như điên, phía sau tung lên một trận bụi đất, cuồn cuộn mười dặm.

Nam Cung Thích không dám chậm trễ, giơ đại chùy lên ứng chiến.

Kết quả, đại chùy còn chưa ra, đã bị Ô Văn Hóa dùng cây quét qua.

Lúc này, căn bản không kịp phản kích nữa.

Chạy…!

Nam Cung Thích người trên ngựa lộn một vòng, nhảy xa mấy trượng.

Bành…!

Nam Cung Thích tuy thoát khỏi phạm vi công kích, nhưng con bạch mã dưới yên lại gặp họa, bị Ô Văn Hóa dùng cây quét trúng, trực tiếp hóa thành một đám mưa máu và thịt nát.

Cảnh tượng này, khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Ô Văn Hóa một đòn không trúng, lại giơ đại thụ lên, nói với Nam Cung Thích: "Ngươi phải cẩn thận đấy!" Ầm…!

Một cây hạ xuống.

Nam Cung Thích tự biết tuyệt đối không địch lại, vội vàng bỏ chạy.

Nhưng, Nam Cung Thích chạy nhanh, Ô Văn Hóa phía sau đuổi còn nhanh hơn, lúc đuổi theo Nam Cung Thích, vung một quyền ra, trực tiếp đánh bay hắn.

Phụt…!

Nam Cung Thích miệng phun ra một vệt máu tươi, thân người lại bay ngược về.

"Mau cứu!" Khương Tử Nha vội vàng ra lệnh cho tọa kỵ cứu người, kỳ lân vọt ra, tha Nam Cung Thích bị trọng thương về.

Phụt…!

Phụt phụt…!

Nam Cung Thích ngất đi, miệng phun máu tươi, ngực thủng một lỗ lớn, ngũ tạng lục phủ đều tan nát, xem ra không sống nổi.

“Thừa tướng…!” Cơ Phát người run rẩy: “Thừa tướng, phải làm sao bây giờ?” “Không sao!” Khương Tử Nha phất tay, nói: “Quân hầu lùi lại, để ta cứu chữa.” Đương nhiên, Khương Tử Nha không biết y thuật, nhưng lão có bảo bối a.

Năm xưa lúc xuống núi, phân thân của Lâm Phàm đã tặng nửa bình Tam Quang Thần Thủy, Tam Quang Thần Thủy là thánh dược chữa thương đệ nhất thiên hạ, chỉ cần chưa chết, uống một giọt là có thể hồi phục.

Thế là, Khương Tử Nha lấy ra một giọt Tam Quang Thần Thủy, nhỏ lên người Nam Cung Thích.

Vết thương trên người Nam Cung Thích lập tức lành lại.

“Ồ ồ ồ…!” “Giết…!” Ô Văn Hóa đại hiển thần uy, ba chiêu đánh bại Nam Cung Thích, khiến sĩ khí binh sĩ Đại Thương đại chấn.

Ngược lại, sĩ khí của quân Chu, lại lập tức sa sút.

“Làm sao bây giờ?” Cơ Phát nhìn Khương Tử Nha.

Khương Tử Nha nói: “Tên to xác này sức mạnh vô cùng, ta thấy, tướng lĩnh bình thường của chúng ta không đánh lại hắn.

Đúng rồi, Võ Thành Vương, ngài có nắm chắc giao chiến với người này không?” Võ Thành Vương, chính là Hoàng Phi Hổ đầu hàng từ Đại Thương.

Hoàng Phi Hổ là chiến tướng, không chỉ có thiên phú thống lĩnh, mà sức chiến đấu cũng rất đáng gờm.

Nghe Khương Tử Nha hỏi, Hoàng Phi Hổ nói: “Người này không phải là người trong quân Đại Thương, e là đại lực sĩ chiêu mộ từ dân gian, sức mạnh vô cùng, nhưng lại không thông biến hóa, ta đi thử xem!” Hoàng Phi Hổ tay cầm trường thương đích thân ra trận.

Nhưng kết quả không như hắn nghĩ, hậu duệ của Cửu Lê, giống như người Cửu Lê, kế thừa thiên phú hiếu chiến của Vu tộc, không chỉ có sức mạnh lớn, da đồng xương sắt, chịu đòn cực tốt.

Mấu chốt là, vừa rồi Hoàng Phi Hổ nói hắn không linh hoạt, kết quả tên này linh hoạt đến mức không thể bắt được.

May mà Hoàng Phi Hổ có kinh nghiệm chiến trường phong phú, tuy bại trận, nhưng vẫn toàn thân rút lui, không hề bị thương.

"Không được!" Câu đầu tiên Hoàng Phi Hổ nói sau khi trở về là: "Người này không thể địch lại bằng sức mạnh, trong toàn quân Chu của chúng ta, không có ai là đối thủ của hắn, hay là, để tiên nhân của Tiệt giáo xuất chiến đi!" Phàm nhân không đánh lại, tiên nhân thì chắc không vấn đề gì.

Khương Tử Nha lại lắc đầu, nói: "Tiên nhân là lá bài tẩy, đối phương chưa ra mà ta đã ra, đã rơi vào thế hạ phong, không sao, tuy tên này sức mạnh vô cùng, nhưng ta thấy đầu óc đơn giản, Nam Cung Thích, Hoàng Phi Hổ, hai người các ngươi trở lại chiến trường dẫn dụ, ta thiết kế mai phục!" "Vâng!" Hoàng Phi Hổ và Nam Cung Thích trở lại chiến trường, hai người cùng Ô Văn Hóa giao chiến, nhưng vẫn bị Ô Văn Hóa áp đảo, hai người vừa đánh vừa lui, cuối cùng lui vào một thung lũng.

Khương Tử Nha nhân cơ hội phóng một mồi lửa lớn, đốt cháy cả ngọn núi, Ô Văn Hóa dù sao cũng không phải tiên nhân, không thể chống đỡ trong biển lửa, mang theo cả người lửa cháy bỏ chạy.

Tiếc là, ngọn lửa này, không phải là lửa phàm thông thường, mà là chân hỏa do Khương Tử Nha luyện hóa, nước dập không tắt, đất chôn không lụi, cuối cùng chỉ có thể trơ mắt nhìn Ô Văn Hóa hóa thành tro bụi.

Ô Văn Hóa chết, sĩ khí Đại Thương sa sút, sĩ khí Đại Chu đại

chấn.

Khương Tử Nha nói: "Chính là lúc này!" Thế là, Cơ Phát hạ lệnh, toàn quân công thành!

"Giết a…!" "Giết…!" Ngàn vạn quân Chu, điều động mấy chục vạn, tấn công mãnh liệt Tị Thủy Quan.

Nếu là thần tiên đánh nhau, phe Đại Chu yếu thế hơn, dù sao đối diện có đệ tử Xiển giáo, đệ tử Tây Phương giáo, số lượng đông đảo, đều là tinh anh.

Nhưng nếu là đánh trận, vậy thì ưu thế tự nhiên thuộc về phe Đại Chu.

Dù sao, Khương Tử Nha từng học binh pháp ở chỗ Lâm Phàm năm mươi năm, học lại là binh thư của Hiên Viên Hoàng Đế năm xưa, 《Cửu Thiên Huyền Binh Lục》.

Khương Tử Nha không chỉ lý luận phong phú, mà còn trị quân ở Đại Chu mười năm, trong mười năm đó, không chỉ luyện binh, mà còn đích thân dẫn binh đánh trận, năm xưa lúc Cơ Xương còn sống, suất quân cùng Cơ Xương, xuất binh phương bắc, diệt Sùng Quốc của Sùng Hầu Hổ, một trong Tứ Đại Phương Bá.

Cũng chính là tên tiểu nhân đã hãm hại Cơ Xương.

Ngoài Khương Tử Nha ra, còn có Hoàng Phi Hổ là một viên mãnh tướng.

Lại có Văn Trọng, Nam Cung Thích, đều là những người biết cầm quân đánh trận.

Cho nên, đối với Đại Chu, công thành chiếm đất đều không thành vấn đề.

Ngược lại là phe Đại Thương, người cầm quân chỉ có một Thân

Công Báo hoàn toàn không hiểu binh pháp, bình thường cổ vũ sĩ khí thì được, đến lúc gặp chuyện thật, quả nhiên rối loạn phương hướng.

"Giữ… giữ…!" "Tất cả giữ vững cho ta!" "Không ai được lui!" Thân Công Báo như lửa cháy đổ thêm dầu, nhưng lại không hiểu quân vụ.

Phía dưới, quân đội Đại Chu lại vô cùng chuyên nghiệp, không chỉ tiến thoái có trật tự, mà còn sử dụng các loại khí giới công thành, vân thê, hỏa pháo, đá lăn, v.v., đầy đủ cả.

Cho nên, không đầy ba ngày, quân Chu đã công hạ Tị Thủy Quan.

Ngàn vạn quân Chu công phá Tị Thủy Quan, quân đội Đại Thương thất bại thảm hại, Thân Công Báo suất lĩnh một nửa số người còn lại rút lui, trở về quan khẩu tiếp theo, Gia Mãnh Quan!

Quân Chu tiếp quản Tị Thủy Quan, không vội vàng tiếp tục tiến công, mà triển khai công tác hậu phương, một mặt vỗ về bá tánh, một mặt tiếp tục huấn luyện binh sĩ.

Đồng thời, vùng đất ức vạn dặm giữa Gia Mãnh Quan và Tị Thủy Quan, đều bị quân Chu tiếp quản, bắt đầu biên hộ tề dân, trị lý hậu phương.

Chương 298

Có hậu phương, lại có thể liên tục cung cấp quân nhu vật tư cho tiền tuyến.

Quân Chu công chiếm Tị Thủy Quan, đóng quân ở đó ba năm.

Trong ba năm, thu phục lòng dân bá tánh.

Đồng thời, các thần tiên của Tiệt giáo cũng lần lượt đến.

Có Tùy Thị Thất Tiên, Nhị Thập Bát Tinh Tú, Khô Lâu Nhị Tiên, thậm chí có cả Tam Tiêu và Triệu Công Minh.

Sự vụ trong Tiệt giáo do Triệu Công Minh thống lĩnh, quân vụ trong quân do Khương Tử Nha thống lĩnh.

Thấy những thần tiên này, ngay cả quân hầu Cơ Phát cũng phải quỳ lạy.

Đương nhiên, thần tiên còn xa mới chỉ có bấy nhiêu, còn có những người không ghi danh, có đến mấy ngàn người.

Ngày hôm đó, gió hòa nắng đẹp, trên cửu thiên đột nhiên xuất hiện một đám mây ngũ sắc.

Sau đó giữa đám mây ngũ sắc, một cô bé trông khoảng mười tuổi từ trên trời giáng xuống, đáp xuống Tị Thủy Quan.

Lại một vị thần tiên nữa.

Nhưng, vị thần tiên này, mọi người đều không quen biết.

Triệu Công Minh nhìn người này, hỏi: "Ngươi là ai?" Cô bé đó nói: "Ta là đệ tử quan môn của Lâm Phàm thánh nhân, Khổng Tuyên đây!" "…Đệ tử của Lâm Phàm thánh nhân?" Vừa nghe là đệ tử của Lâm Phàm, Triệu Công Minh đã kích động.

Đừng nói hắn, những người khác cũng đều kích động.

Trong trời đất Hồng Hoang, có ai không biết Lâm Phàm.

Lâm Phàm là Thánh Phụ của Nhân tộc, Đại Đạo Thánh Nhân, Đại Đạo Thánh Nhân đầu tiên, sư huynh của các thánh.

Đệ tử của Lâm Phàm thánh nhân, chẳng phải có nghĩa là, Lâm Phàm thánh nhân ủng hộ Đại Chu sao?

"Không biết Khổng Tuyên đạo hữu, đến đây là vì?" Triệu Công Minh thấy Khổng Tuyên tuổi còn trẻ đã có tu vi Chuẩn Thánh, tỏ ra vô cùng tôn kính.

Khổng Tuyên nói: "Ta phụng lệnh sư tôn, đến đây giúp một tay, đồng thời cũng đến lấy một món đồ, sư tôn nói, có thể tiến công rồi!" "A?" Nghe lời của Khổng Tuyên, đó chính là pháp chỉ của Lâm Phàm thánh nhân.

Khương Tử Nha và Cơ Phát thương nghị, quyết định tiếp tục tiến quân.

Hai người suất lĩnh đại quân đông tiến, đến quan khẩu thứ hai: Gia Mãnh Quan.

Sau khi đến Gia Mãnh Quan, tiểu loli Khổng Tuyên đích thân ra trận, thân người vừa chuyển đã đến dưới Gia Mãnh Quan, dáng vẻ vô cùng dễ thương, bàn tay nhỏ mũm mĩm chỉ vào người trên quan ải nói: "Ta là tướng lĩnh của Đại Chu, ai có bản lĩnh, thì ra đây nộp mạng đi!" "Ha ha ha ha…!" Mọi người thấy một cô bé con ở dưới tường thành khiêu chiến, ai nấy đều cười không ngớt.

Tướng lĩnh Đại Chu?

Bảo ta ra nộp mạng?

Phải có bản lĩnh?

Đùa sao.

"Quốc sư, hay là, mạt tướng xuống bắt nó về, tối nay để lại cho ngài dùng?" "Ha ha ha ha…!" Xung quanh lại một trận cười lớn.

Thân Công Báo lại ánh mắt sáng rực, nhìn Khổng Tuyên phía dưới, hồi lâu, mới nói: "Không đúng, là tiên nhân!" "Hả?

Tiên nhân?" "Có tiên nhân nhỏ như vậy sao?" "Không thể nào!" Mọi người đều nghi ngờ lời của Thân Công Báo.

Thân Công Báo lại nói: "Nơi này là Gia Mãnh Quan, xung quanh vạn dặm không có bá tánh, thử hỏi tại sao nơi này lại tự dưng xuất hiện một cô bé." "Rõ ràng, là phe Đại Chu phái đến, Đại Chu sẽ phái một cô bé tay không tấc sắt đến sao?" Thân Công Báo vừa nói vậy, mọi người mới kinh hãi thất sắc.

Cô bé đó, thật sự là tiên nhân sao?

"Ân Giao, ngươi xuống, thử pháp lực của nó!" Thân Công Báo nhìn một thanh niên.

Thanh niên này là con trai của Trụ Vương Ân Thụ, từ nhỏ theo đệ tử Xiển giáo học nghệ, là đệ tử tam đại của Xiển giáo.

"Vâng!" Ân Giao một cái phi thân xuống.

Học nghệ dưới trướng Quảng Thành Tử nhiều năm, lại có thiên tài địa bảo tương trợ, Ân Giao lúc này đã có tu vi Chân Tiên.

Càng có pháp bảo Lạc Hồn Chung, Thư Hùng Kiếm.

"Tiểu oa oa, ta đến thử ngươi đây!" Ân Giao tay cầm thư hùng song kiếm, tay lớn vung lên bay lên trời cao, hai ngón tay chụm lại điểm về phía Khổng Tuyên.

Ầm…!

Hai đạo kiếm quang bay ra, xé rách hư không, bay về phía Khổng

Tuyên.

"Đến hay lắm!" Khổng Tuyên đứng trên đất không nhúc nhích, chỉ giơ bàn tay nhỏ mũm mĩm lên, nói với hai đạo kiếm quang: "Thu!" Một chữ vừa ra, liền có một luồng sáng đen một luồng sáng trắng từ tay nàng bay ra, ánh sáng đi đến đâu, khóa chặt thư hùng song kiếm, lập tức thu đi.

"…" Ân Giao trên không cũng ngẩn người.

Pháp khí bị thu rồi?

Thần kỳ vậy sao?

"Chết đi…!" Ân Giao là con trai của nguyên Khương Hoàng Hậu, thái tử Đại Thương, cũng là người có tính khí, song kiếm bị thu đi lòng không phục, vung tay lại tế ra Lạc Hồn Chung, món đồ này là trung phẩm tiên thiên linh bảo, uy lực vô biên.

"Đinh linh linh…!" Lạc Hồn Chung khẽ rung một cái, liền có một âm thanh du dương từ thân chuông bay ra.

Người nghe thấy âm thanh này lập tức tam hồn lục phách chao đảo, hồn không phụ thể.

Nhưng lần này, Lạc Hồn Chung lại mất tác dụng với người phía dưới.

Khổng Tuyên mỉm cười, nói: "Đến đây!" Trong tay một đạo ánh sáng màu xanh bay ra, lại thu cả Lạc Hồn Chung đi.

"Ha ha ha ha ha…!" Khổng Tuyên cười lớn.

"Chết đi!" Ân Giao nói: "Hôm nay không giết ngươi, ta không phải là thái tử Ân Thương!" Ầm ầm ầm…!

Nói đoạn, Ân Giao vung tay tế ra một phương đại ấn.

Là đại ấn của sư tôn Quảng Thành Tử, tên là Phiên Thiên Ấn, là

pháp bảo hậu thiên cực phẩm do Nguyên Thủy Thiên Tôn dùng nửa đoạn bản thể của Bất Chu Sơn tế luyện thành, ban cho Quảng Thành Tử.

Lúc Ân Giao xuống núi, Quảng Thành Tử đã cho Ân Giao mượn pháp bảo này.

Pháp bảo uy lực vô biên, ngay cả Đại La Kim Tiên bị đập, cũng có thể đập thành bánh thịt.

Tiếc là, món đồ này tuy lợi hại, nhưng vẫn không chịu nổi Khổng Tuyên.

"Ta quét!" Khổng Tuyên vui vẻ hô một tiếng, trong tay ngũ sắc thần quang bay ra!

"Vụt…!" Một đạo ánh sáng lóe lên, Phiên Thiên Ấn trên không còn lớn hơn cả núi non vô số lần, lại bị ngũ sắc thần quang bao bọc, lại bị Khổng Tuyên thu đi!

"Ha ha ha ha ha…!" Khổng Tuyên cũng không ra tay thi pháp, chỉ dùng bản mệnh thần thông liên tục thu ba món bảo vật của Ân Giao.

"Ân Giao, mau về!" Thân Công Báo hét lớn.

Chương 299

Ân Giao tức giận trở về.

"Quốc sư!" Ân Giao nói: "Tại sao không để ta đánh giết tên đó?" "Không đánh lại đâu!" Thân Công Báo nói: "Trong tay nó nhất định có một món bảo bối lợi hại, như vậy đi, Dương Tiễn…" "Vâng!" Một thanh niên dáng người thẳng tắp, tay cầm Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao đến bên cạnh Thân Công Báo, thanh niên này chính là Dương Tiễn, con trai của Dương Thiên Hựu và Dao Cơ, năm xưa suýt bị Hạo Thiên giết chết, sau được Thanh Phúc Kim Tiên Ngọc Đỉnh Chân Nhân của Xiển giáo mang đi, bái nhập môn hạ Xiển giáo, trải qua vạn năm tu hành và vô số thiên tài địa bảo bồi đắp, nay đã có tu vi Thái Ất Kim Tiên.

Dương Tiễn là Thái Ất Kim Tiên, nhưng giữa trán có con mắt thứ ba, có thể mở ra một luồng sức mạnh thần bí, sau khi sức mạnh đó mở ra, thậm chí có thể phát huy ra thực lực của Đại La Kim Tiên, trong ba đại đệ tử của Xiển giáo, đứng một mình một cõi.

"Ngươi lên khiêu chiến với nó, bản tọa nhân cơ hội thu bảo vật của nó!" Thân Công Báo cười nói: "Xem nó còn kiêu ngạo thế nào!" "Vâng!" Dương Tiễn tay cầm Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao bay vào không trung, một luồng khí tức đặc trưng của Thái Ất Kim Tiên giáng xuống.

"Không tệ!" Khổng Tuyên nhìn Dương Tiễn nói: "Có chút thú vị, nhưng, quá yếu rồi, ta khuyên ngươi đổi người mạnh hơn đi, tốt nhất là để Thập Nhị Kim Tiên ra!" "Càn rỡ!" Dương Tiễn đại nộ, tay vung Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, thiên nhãn giữa trán mở ra.

Sức mạnh của Đại La Kim Tiên truyền vào, một thương từ mắt

bắn ra, gần như muốn xé nát hư không.

"Ta quét…!" Vút…!

Ngũ sắc chi quang từ tay Khổng Tuyên bay ra, trong nháy mắt thu đi Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao của Dương Tiễn.

"…" Dương Tiễn kinh hãi!

"Chính là lúc này!" Thân Công Báo thấy ngũ sắc chi quang từ tay Khổng Tuyên bay ra, tưởng là bảo vật, vội vàng lao xuống định cướp đoạt.

Ầm…!

Thân Công Báo bay đến bên cạnh Khổng Tuyên, tay tuôn ra pháp lực đánh vào đỉnh đầu Khổng Tuyên, đồng thời rút tay còn lại ra, muốn đoạt lấy cái gọi là "pháp bảo" của Khổng Tuyên.

Nhưng, khoảnh khắc tiếp theo!

Thân Công Báo đột nhiên phát hiện mình không động đậy được nữa.

"Ngươi muốn đánh lén ta?" Khổng Tuyên bàn tay nhỏ mũm mĩm tóm lấy Thân Công Báo, một mặt tức giận nói: "Ta chỉ chơi với các ngươi thôi, ngươi lại muốn đánh lén ta, a… chết đi cho ta…!" Ầm…!

Khổng Tuyên hơi dùng sức một chút, Thân Công Báo lập tức hóa thành tro bụi.

Một đời tướng phi hùng, cứ thế mà kết thúc.

Nhìn thấy tình huống này, Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Lão Tử và tất cả các Thánh nhân đều phải ngoảnh mặt đi, hai thánh Tây Phương và Nguyên Thủy càng thêm tiếc nuối.

Nhưng, họ cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn Khổng Tuyên làm càn, không ai dám ra mặt.

Ngay cả Thánh nhân, cũng không dám đối đầu với Khổng Tuyên.

Bởi vì, sau lưng Khổng Tuyên, là Lâm Phàm.

Một cái tên, có thể trấn áp cả Hồng Hoang.

"A…!" Ầm…!

Khổng Tuyên nổi giận, bàn tay nhỏ vung lên, một ngọn lửa vô tận bay ra, trong nháy mắt phá hủy toàn bộ Gia Mãnh Quan.

"Giết…!" Quân đội Đại Chu thấy vậy, vội vàng tiến công!

Quân đội Đại Thương lại lần nữa rút lui.

Lần này, Khương Tử Nha không chần chừ, tướng soái địa phương đã chết, đây là cơ hội ngàn năm có một a.

Thế là, để lại Cơ Phát dọn dẹp hậu phương, mình dẫn binh sĩ truy kích, đuổi giết về phía Đại Thương.

"Giết..." Khương Tử Nha dẫn theo quân đội Đại Chu bắt đầu xông lên.

Cùng lúc đó, trong thành Triều Ca, tại một đạo trường của Xiển giáo, mười một trong Thập Nhị Kim Tiên đều có mặt.

Đại sư huynh Quảng Thành Tử khẽ nheo mắt.

Hoàng Long chân nhân nói: "Nữ oa oa kia là đệ tử của Lâm Phàm thánh nhân, chúng ta ra mặt không thể thắng được, mà dù có thắng cũng không dễ xử lý a!" "Ai!" "Căn bản là không thể đánh!" Mọi người bàn tán xôn xao.

Cuối cùng, tất cả đều nhìn về phía đại sư huynh Quảng Thành Tử.

Ngọc Đỉnh chân nhân nói: "Hiện giờ đồ nhi Dương Tiễn của ta đã thoát được một kiếp, chỉ là đại sư huynh, chuyện này chúng ta phải có chủ ý a!" Quảng Thành Tử suy nghĩ hồi lâu rồi nói: "Thân Công Báo

chết rồi, Đại Thương không còn thống soái.

Phổ Hiền, ngươi đi bảo Viên Hồng ra ngăn cản trước, tạm thời thống lĩnh toàn quân.

Ta sẽ đến chỗ sư tôn một chuyến, hỏi xem sư tôn có kế sách gì không!" "Vâng!" Phổ Hiền bay đi.

Nói về Viên Hồng, đó là một đại năng của Yêu tộc, khi tiên thiên hóa hình đã ở tầng thứ Thái Ất Kim Tiên, được Nguyên Thủy Thiên Tôn thu làm ký danh đệ tử, truyền lại các loại thần thông như «Bát Cửu Huyền Công», «Bạch Quang Thuẫn Pháp».

Viên Hồng thần thông quảng đại, tuy chỉ là ký danh đệ tử nhưng sức chiến đấu không hề thua kém Thập Nhị Kim Tiên.

Phổ Hiền tìm thấy Viên Hồng, truyền đạt lại lời của Quảng Thành Tử.

Viên Hồng không nói hai lời, trực tiếp đáp xuống trong quân doanh Đại Thương, thống lĩnh tam quân, trở thành chủ soái của tam quân.

Từ Tây Chu đến Đại Thương, ở giữa có năm cửa ải, lần lượt là Tị Thủy quan, Gia Mãnh quan, Giới Bài quan, Xuyên Vân quan và Lâm Đồng quan.

Quân Chu liên tiếp phá hai ải, tiến đến dưới cửa ải thứ ba là Giới Bài quan.

Cùng lúc đó, Viên Hồng cũng đáp xuống trên Giới Bài quan, thay thế vị trí của Thân Công Báo, thống lĩnh quân Thương.

"Giết..." Khương Tử Nha dẫn đại quân đến sau Giới Bài quan, không nói hai lời, lập tức phát động tấn công mãnh liệt.

Đáng tiếc, điều họ không biết là hiện giờ quân Thương đã có chủ soái.

Sau khi ổn định lại cục diện, Viên Hồng liền một ngựa một thương ra trước trận quân Chu thách đấu.

Quân Chu lần lượt phái ra Lữ Nhạc, Thạch Cơ nương nương, Kim Cô tiên Mã Toại chờ mấy vị đại năng, đều bị Viên Hồng đánh bại.

Thạch Cơ nương nương và Lữ Nhạc hai người thậm chí còn bị Viên Hồng trực tiếp đánh chết, hồn phách tiến vào Phong Thần Bảng.

Đại Chu suy yếu, Đại Thương lại một lần nữa hùng mạnh.

Thế nhưng, lúc này cục diện lại thay đổi, vì nữ oa oa Khổng Tuyên đã từ phía sau đuổi tới.

"Viên Hồng... có dám ra đây đánh với ta không?" Khổng Tuyên đứng trước Giới Bài quan khiêu chiến.

Viên Hồng haha cười lớn, nói: "Một nữ oa oa thì lợi hại đến đâu, ta nghe nói ngươi đã đánh bại Thân Công Báo và Dương Tiễn, tốt, hôm nay để ta cho ngươi xem sự lợi hại của Viên Hồng ta!" Chiến tích của Khổng Tuyên, Viên Hồng không thể không biết, nhưng dù sao Viên Hồng cũng là đại năng Chuẩn Thánh tu vi, một tồn tại cùng đẳng cấp với Thập Nhị Kim Tiên.

Thân Công Báo chỉ là một Kim Tiên, Dương Tiễn cũng chỉ là Kim Tiên.

Cho nên, tuy biết Khổng Tuyên không tầm thường, nhưng hắn cũng cảm thấy tuyệt đối có thể hạ được nàng.

Đương nhiên, thân là ngoại môn đệ tử, Viên Hồng không biết quan hệ giữa Khổng Tuyên và Lâm Phàm, nếu không hắn đã không ứng chiến.

Một khi đã ứng chiến, lại không còn đường lui.

“Giết...” Viên Hồng không hề nương tay, Thủy Hỏa Nhất Khí Côn trong tay bay ra, khuấy động phong vân trời đất, xé rách thương khung đại địa, toàn bộ Hồng Hoang đều bị khí thế của một côn này làm kinh diễm.

Ngay cả Khổng Tuyên đối diện cũng chỉ khẽ mỉm cười, nói: “Không tệ!” Nói rồi, tay nàng đưa lên, nói: “Ta quét...” Lại là năm đạo ngũ sắc thần quang bay ra, trong nháy mắt liền đoạt lấy Thủy Hỏa Nhất Khí Côn của Viên Hồng.

Chương 300

Thủy Hỏa Nhất Khí Côn là thượng phẩm tiên thiên linh bảo, Viên Hồng vô cùng trân quý, nay bị đoạt đi, có thể biết hắn phẫn nộ đến mức nào, lập tức bỏ binh khí không dùng, chỉ dùng quyền cước tấn công Khổng Tuyên. «Bát Cửu Huyền Công» thoát thai từ «Cửu Chuyển Huyền Công» của Bàn Cổ, chỉ tu nhục thân, không tu pháp lực, nhục thân cường hãn vô cùng, sức mạnh vô tận.

Cho nên Viên Hồng dù không dùng vũ khí, sức chiến đấu vẫn là tồn tại cường hãn trong số các Chuẩn Thánh.

Ầm...

Khổng Tuyên dùng Phượng Hoàng chi hỏa chống đỡ một lần, pháp lực hai bên không hề thua kém nhau.

Viên Hồng kinh hãi thất sắc, nói: "Lợi hại đến vậy sao!" Hắn tuyệt đối không ngờ, một nữ oa oa trước mặt lại có tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong.

"Lại đến đây..." Khổng Tuyên không phục, hét dài một tiếng, hóa ra bản thể là một con khổng tước màu vàng kim.

Khổng tước mở miệng, phun lửa về phía Viên Hồng.

Viên Hồng cũng hóa ra bản thể, là một con vượn trắng.

Hai bên giao chiến hơn trăm hiệp không phân thắng bại.

Khổng Tuyên đánh mãi không xong, liền nói: "Ta không chơi với ngươi nữa, trảm..." Trong tay Khổng Tuyên đột nhiên xuất hiện một thanh đao màu đỏ như máu.

Hóa Huyết Thần Đao.

Thanh đao này là hậu thiên tà bảo, sức tấn công không thua kém tiên thiên chí bảo, chuyên công kích thần hồn của người khác, tà ý vô cùng.

Đây là bảo vật của Lâm Phàm, nhưng Lâm Phàm ít dùng, sau này ban cho Khổng Tước.

Xoẹt...

Một đao bay ra, đao mang màu máu chém rụng nửa bầu trời.

Viên Hồng đối diện hét lớn một tiếng không ổn, muốn quay đầu nhưng đã không kịp.

"A..." Một tiếng kêu thảm thiết xé lòng truyền đến, Viên Hồng bị một đao chém thẳng vào nguyên thần.

"Lại đây!" Khổng Tước chém ra nhát đao thứ hai, chém bay đầu lâu của Viên Hồng, sau đó kêu dài một tiếng, thu lấy tinh huyết bản nguyên của Viên Hồng, nói một câu: "Hoàn thành nhiệm vụ, bái bai!" Nói xong, nàng quay về trên cửu thiên, hướng đến đạo trường của thánh nhân trong Hỗn Độn.

Thì ra, tiểu Khổng Tước lần này hạ sơn là phụng mệnh lệnh của Lâm Phàm, chuyên đi lấy bản nguyên của Viên Hồng.

Trong Hỗn Độn có tứ đại viên hầu, do bản nguyên của Hỗn Độn Ma Viên hóa thành, lần lượt là: Lục Nhĩ Mi Hầu, Xích Khao Mã Hầu, Thông Tí Viên Hầu, Linh Minh Thạch Hầu.

Lục Nhĩ Mi Hầu đã dung hợp bản nguyên của Xích Khao Mã Hầu Vô Chi Kỳ, còn Viên Hồng chính là Thông Tí Viên Hầu.

Khổng Tước rời đi, Xiển giáo và Tây phương giáo đều thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần Lâm Phàm không tham gia là được!

“Giết a...” Sau khi tiểu Khổng Tước diệt Viên Hồng, Đại Thương lại một lần nữa không có chủ, sĩ khí quân lính sa sút, không còn sức chiến đấu.

Lợi dụng thời cơ này, Khương Tử Nha phát động tấn công, gần như không tốn một binh một tốt đã chiếm lĩnh được Giới Bài quan.

Đến đây, trong năm cửa ải giữa Thương và Chu, đã có ba ải bị Đại Chu chiếm lĩnh.

Nhưng, đợi đến khi Khương Tử Nha dẫn đại quân cùng chúng thần tiên Tiệt giáo đến cửa ải thứ tư Xuyên Vân quan, đại chiến thật sự mới bắt đầu.

Trên Xuyên Vân quan, có Xiển giáo phòng thủ.

Người phòng thủ và làm chủ soái chính là lão đại trong Thập Nhị Kim Tiên của Xiển giáo, Quảng Thành Tử.

Ngoài Quảng Thành Tử ra, còn có Xích Tinh Tử, Hoàng Long chân nhân, Vân Đỉnh chân nhân cùng mười vị Kim Tiên khác.

Còn có vô số giáo đồ Tây phương giáo, lại có hơn mười ký danh đệ tử của Nhân giáo.

Giờ khắc này!

Nhân giáo, Xiển giáo, Tây phương giáo đã liên hợp lại, bên phía Tiệt giáo thực lực cũng không yếu, không chỉ có Nhị Thập Bát Tinh Tú, Tùy Thị Thất Tiên các cao thủ, còn có Triệu Công Minh và Tam Tiêu, thậm chí Tam Thánh Mẫu là Quy Linh Thánh Mẫu, Kim Linh Thánh Mẫu và Vô Đương Thánh Mẫu cũng có mặt.

Một trận đại tàn sát sắp diễn ra.

“Giết...” Bên dưới, Khương Tử Nha suất lĩnh binh sĩ Đại Chu công đả Xuyên Vân quan.

Bên trên, đệ tử Tiệt giáo và đệ tử Xiển giáo bắt đầu giao tranh.

Các đại năng pháp lực cao cường đều chưa ra trận, mà là các đệ tử tam đại và ký danh đệ tử bắt đầu giao tranh trước.

Tiệt giáo người đông thế mạnh, chiếm được một chút thượng phong, lần lượt đánh lui nhiều đợt tấn công.

Sau đó, ký danh đệ tử của Thông Thiên giáo chủ, Ma Gia Tứ Tướng ra trận diễu võ dương oai.

Ma Lễ Thanh, Ma Lễ Hồng, Ma Lễ Hải, Ma Lễ Thọ, bốn người đều có tu vi Đại La Kim Tiên, pháp lực thâm hậu, mỗi người đều có một bộ pháp bảo độc đáo thuộc về mình, đều là tiên thiên, thi triển ra có thể hủy thiên diệt địa.

Càng kinh khủng hơn, nếu bốn huynh đệ cùng thi triển, lại phối hợp ăn ý, thậm chí có thể sánh ngang với đại năng Chuẩn Thánh.

Nhất thời, Ma Gia Tứ Tướng uy phong lẫm liệt, trực tiếp đánh lui nhiều đợt tấn công, còn giết chết Ân Giao, Ân Hồng, Dương Nhậm, Vi Hộ, Tiết Ác Hổ, Hàn Độc Long chờ số danh đệ tử tam đại của Xiển giáo.

"Ha ha ha ha..." Ma Gia Tứ Tướng đại dương oai phong, lão đại Ma Lễ Thanh ha ha cười lớn, hoàn toàn không coi chúng nhân Tiệt giáo ra gì.

"Xiển giáo, một đám rác rưởi, một đứa biết đánh cũng không có, có gan thì ra đây đánh với ta!" Dương Tiễn bên cạnh trừng mắt giận dữ, con mắt thứ ba giữa trán mở ra, tay cầm Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao xông lên, tấn công Ma Lễ Thanh một trận.

Dương Tiễn sau khi mở con mắt thứ ba, pháp lực và sức mạnh trên người đều tăng cường, có thể sánh với Đại La Kim Tiên, cho nên Dương Tiễn một mình đấu với Ma Lễ Thanh, thậm chí còn chiếm

được một chút thượng phong.

"Hừ..." Ma Gia Tứ Tướng là huynh đệ, thấy lão đại rơi vào thế hạ phong, những người còn lại đương nhiên không chịu, Ma Lễ Hồng, Ma Lễ Thọ, Ma Lễ Hải ba người cũng xông lên.

Bốn đánh một.

Dương Tiễn chống đỡ được một khắc, cuối cùng không chống đỡ nổi, mắt thấy sắp bị Ma Gia Tứ Tướng đánh chết tại chỗ.

Bên cạnh, Ngọc Đỉnh chân nhân tay khẽ bấm pháp quyết, đưa Dương Tiễn ra khỏi chiến trường.

Đồng thời, tay cầm Ngọc Đỉnh xông vào chiến trường, hướng về phía Ma Gia Tứ Tướng ầm ầm hạ xuống.

Bành...

Bành...

Bành...

Bành...

Ngọc Đỉnh là ai?

Đó là đại năng Chuẩn Thánh, một trong Thập Nhị Kim Tiên của Ngọc Thanh chính tông, thủ đoạn tầng tầng lớp lớp, ba chân bốn cẳng trực tiếp đưa Ma Gia Tứ Tướng lên Phong Thần Bảng.

"Ma Lễ Thanh..." Bên cạnh, Triệu Công Minh trong mắt lóe lên một tia hung ác.

Hắn là đại sư huynh ngoại môn của Tiệt giáo, là đệ tử tinh anh, bình thường quan hệ với Ma Gia Tứ Tướng rất tốt, nay thấy Tứ Tướng bị giết, quả quyết ra tay.

Chương 301

Ầm...

Hắc hổ không còn nữa.

Nhưng Triệu Công Minh lại kiếm được một con tọa kỵ nhanh nhẹn hơn, Hỗn Nguyên Chùy trong tay như tia chớp hạ xuống, hướng về phía Ngọc Đỉnh một chùy đập tới.

Rắc...

Hư không trực tiếp bị nổ tung, vô số hỗn độn chi khí tràn vào.

Ngọc Đỉnh không kịp phản ứng, chỉ đành ném ra bản mệnh pháp bảo để né một kiếp.

Bành...

Né được, nhưng pháp bảo lại bị Triệu Công Minh trực tiếp đập nát thành từng mảnh.

"Đi chết đi!" Triệu Công Minh ra tay như điện, là một tay súng cừ khôi, Hỗn Nguyên Chùy trong tay lại vung lên, Ngọc Đỉnh tiếp chiêu, nhưng Ngọc Đỉnh rõ ràng không phải đối thủ của Triệu Công Minh, sau ba chiêu liền chỉ có nước chạy trốn trên không trung.

"Sư đệ, ta giúp ngươi!" Bên cạnh, Hoàng Long chân nhân và Linh Bảo Đại Pháp Sư của Xiển giáo cùng xông lên.

Tình thế trên sân trong nháy mắt thay đổi.

Ba đánh một, đương nhiên Triệu Công Minh không chiếm được lợi, một chút sơ sẩy liền bị Long Hổ Ấn của Linh Bảo Đại Pháp Sư đập trúng trán, lúc đó nguyên thần ly thể, hóa thành một đạo quang bay vào Phong Thần Bảng.

“Ca ca...” Vừa thấy Triệu Công Minh bị đập chết, Tam Tiêu phía sau liền phát điên.

Trong Tiệt giáo, huynh muội Triệu Công Minh cùng nhau gia nhập, trước khi gia nhập Tiệt giáo, họ đã xưng bá ở Đông Hải vô số năm, là huynh muội ruột thịt.

Nay ca ca bị người ta giết, cơn giận của Tam Tiêu có thể tưởng tượng được.

“Các ngươi dám lấy nhiều hiếp ít, được lắm!” Vân Tiêu, Bích Tiêu, Quỳnh Tiêu ba người từ trong đám đông bay ra, Hỗn Nguyên Kim Đấu và Kim Giao Tiễn trong tay khẽ vung, bao vây Linh Bảo Đại Pháp Sư, Hoàng Long chân nhân và Ngọc Đỉnh chân nhân.

“Cửu Khúc Hoàng Hà... phúc thiên cái địa...” Ầm ầm ầm...

Trong Hỗn Nguyên Kim Đấu, bay ra ba đạo khí tức một đen một trắng một xanh, là tam tài chi khí của thiên địa nhân, tam tài chi khí hóa thành một Cửu Khúc Hoàng Hà đại trận, trong nháy mắt bao vây ba người.

“Hừ...” Vân Tiêu nói: “Hôm nay, nhất định sẽ biến ba người các ngươi thành máu mủ, báo thù cho ca ca ta!” “Ầm ầm ầm...” “Phanh phanh phanh...” Trong đại trận, ba người liều mạng tấn công.

Đáng tiếc, trận pháp này là đại trận thứ tư trong Hồng Hoang, chỉ sau Tru Tiên Kiếm Trận, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận và Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, ba Chuẩn Thánh nhỏ bé tự nhiên không thể công phá.

“Ầm...” Trong đại trận bay ra một đạo thái cực chi quang đen trắng, trong nháy mắt rơi xuống người ba người, khánh vân trên đầu ba người ầm ầm vỡ ra, tam hoa lung lay, nhưng tam hoa lại trong nháy mắt tan chảy, co rút vào trong cơ thể.

Đồng thời, ngũ khí trong ngực cũng đang tiêu tán.

"..." Ngọc Đỉnh chân nhân bắt đầu sợ hãi.

Ban đầu còn cho rằng dù không ra được trận, Tam Tiêu cũng không làm gì được mình, ai ngờ trận pháp lại lợi hại đến vậy, có thể tước đi tam hoa trên đỉnh đầu, ngũ khí trong lồng ngực.

"Đại sư huynh, cứu ta..." "Cứu mạng..." ...

Ba người trong đại trận la cứu mạng, Quảng Thành Tử mới biết trận pháp không đơn giản, nói: "Huynh đệ, cùng ta đi cứu ba người!" Ầm ầm ầm...

Quảng Thành Tử dẫn đầu, bảy người phía sau theo sát, trong nháy mắt cũng rơi vào đại trận.

Mười một vị Kim Tiên, mười một vị đại năng Chuẩn Thánh hợp lực công kích.

Thế nhưng!

Điều bất ngờ là, sự huyền diệu của trận pháp vượt xa dự liệu của Thập Nhị Kim Tiên, đánh nửa ngày không phá được, mà tam hoa trên đỉnh đầu và ngũ khí trong lồng ngực của mười một người lại bị tước đi hết.

Lợi hại nhất là, tu vi của họ cũng giảm mạnh, rơi xuống dưới tầng Đại La Kim Tiên.

"Sư tôn, cứu mạng!" Mười một người không thể phá trận, lại sắp bị hạ tu vi, chỉ có thể cầu cứu thánh nhân.

"Hừ..." Nguyên Thủy Thiên Tôn hừ lạnh một tiếng, từ ức vạn dặm xa xôi xé rách không gian, trong nháy mắt xuất hiện trên chiến trường.

Đại thủ vung lên, vô số linh khí trong không khí ngưng tụ, hình

thành một bàn tay lớn có vân lý rõ ràng, từ trên trời giáng xuống, bao phủ.

Rắc rắc...

Dưới sức mạnh của thánh nhân, Cửu Khúc Hoàng Hà Trận của thiên địa nhân trong nháy mắt sụp đổ.

Tam Tiêu mỗi người phun ra một ngụm máu rồi lùi lại.

"Chết đi..." Dư lực của Nguyên Thủy không dừng lại, tấn công về phía Tam Tiêu, không màng đến uy nghiêm của thánh nhân, bắt đầu tấn công đệ tử cấp thấp.

Đúng lúc này, trong hư không đột nhiên bay ra một cây thần thương thô to, dài rộng ức vạn dặm, cách không oanh kích lên thủ ấn của Nguyên Thủy Thiên Tôn, bàn tay của Nguyên Thủy, trong nháy mắt vỡ nát.

Giây tiếp theo, thân ảnh của Lâm Phàm nhàn nhạt hiện ra, đứng sừng sững trong hư không.

Phiêu dật, tiêu sái, bất kham!

"Sư thúc..." "Tiểu sư thúc đến rồi!" "Hừ..." Nguyên Thủy lại hừ lạnh: "Phạm Lâm, ngươi có ý gì?" "Đường đường là thánh nhân, lại ra tay với Chuẩn Thánh, ta mới phải hỏi ngươi có ý gì chứ?" Lâm Phàm thản nhiên nhìn Nguyên Thủy: "Còn cần mặt mũi không?" "Còn cần mặt mũi không?" Lâm Phàm thản nhiên nhìn Nguyên Thủy.

Tuy chỉ là phân thân, không phải thánh nhân, nhưng sức chiến đấu của phân thân có thể nói là cường hãn vô song, cho nên hắn không hề sợ hãi Nguyên Thủy.

Nguyên Thủy tức giận đến toàn thân run rẩy: "Hồ đồ, đừng tưởng bản thánh không dám giết ngươi!" "Vậy sao?" Lâm Phàm vung tay, trường thương lại bay ra, nói: "Vậy thì làm một trận!" Ầm...

Một cây cự thương vắt ngang bầu trời, vô số phù văn sát lục trên đó tuôn ra, oanh phá không gian, phá nát vô tận hư không thời gian, tấn công về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy hừ lạnh, sức mạnh của thánh nhân phun trào, cùng Lâm Phàm giao chiến.

"Muội muội, giết hết đám môn đồ Xiển giáo kia đi!" Vân Tiêu trong Tam Tiêu đứng ra, Hỗn Nguyên Kim Đấu trong tay run lên, miệng trào ra máu tươi.

"Vâng!" Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu mỗi người đều vận dụng pháp lực.

Pháp lực của Tam Tiêu hợp nhất, hội tụ thành một luồng sức mạnh kinh thiên động địa, một lần nữa thôi động Hỗn Nguyên Kim Đấu, hóa thành một đạo tam tài chi khí của thiên địa nhân.

Cửu Khúc Hoàng Hà đại trận lại một lần nữa hình thành, bao phủ về phía Thập Nhị Kim Tiên.

"Mau đi!" Bên cạnh, Nhiên Đăng phó giáo chủ kịp thời xuất hiện, vung tay đưa bốn người trong đó đi, chính là Cụ Lưu Tôn, Phổ Hiền chân nhân, Từ Hàng đạo nhân, Văn Thù đạo nhân.

Ầm ầm ầm...

Cửu Khúc Hoàng Hà đại trận chém xuống.

Ngoài bốn người được Nhiên Đăng đưa đi, những người còn lại toàn bộ bị bao phủ trong đó.

"Chết, chết hết cho ta..." Tam Tiêu lửa giận ngút trời, trên mặt tràn đầy đau khổ vô biên.

Người ca ca cùng họ lớn lên từ nhỏ, từ khi khai thiên tích địa đã luôn sống cùng nhau, lại bị đám người Xiển giáo này đánh chết, nỗi

đau trong lòng có thể tưởng tượng được.

Cho nên, Tam Tiêu đau khổ.

Đau khổ không gì có thể hơn!

Chương 302

Ba người không tiếc tổn thương tu vi, dùng bản nguyên chi lực nghịch chuyển đại trận, tiêu diệt toàn bộ bảy vị Kim Tiên trong đó.

"Phụt..." "Phụt..." "Phụt..." Tam Tiêu mỗi người đều phun ra một ngụm tinh huyết.

Sau đó, sinh mệnh lực trên người họ nhanh chóng trôi đi, trong nháy mắt, ba mỹ nhân như hoa như ngọc liền hóa thành ba bà lão.

"Ha ha ha ha ha..." Vân Tiêu không hề để tâm: "Báo thù rồi, ta đã báo thù cho ca ca, đệ tử Xiển giáo chết rồi!" Một hơi giết chết bảy đệ tử thân truyền cốt cán của Xiển giáo, Tam Tiêu cuối cùng cũng cảm thấy có chút an ủi.

"Ca ca, yên nghỉ nhé!" Vút vút vút...

Bảy đạo lưu quang bay ra, hóa thành cầu vồng bay về phía Phong Thần Bảng.

Bên trên, Nguyên Thủy Thiên Tôn đang đại chiến với Lâm Phàm thấy vậy, lập tức trừng mắt giận dữ.

Đệ tử của y, đường đường là Thập Nhị Kim Tiên, trong nháy mắt đã chết bảy người...

"Chết tiệt..." Ầm ầm ầm...

Thân thể Nguyên Thủy bành trướng, không còn quan tâm đến uy áp của thánh nhân, đại thủ bay ra, vô tận sức mạnh thánh nhân phun trào, như không cần tiền mà vung ra.

Lần này mục tiêu của y lại không phải là mệnh lệnh, mà là đám đệ tử Tiệt giáo.

Ngươi giết đệ tử của ta, tốt, bản thánh cũng không để ngươi sống yên.

Ầm ầm ầm...

Bành...

Phân thân của Lâm Phàm cũng không thể ngăn cản.

Sức mạnh của thánh nhân rơi xuống trận doanh Tiệt giáo, trong nháy mắt hủy diệt Nhị Thập Bát Tinh Tú, hai mươi tám đạo lưu quang bay ra, cũng bay về phía Phong Thần Bảng.

"Chết đi..." Đòn tấn công thứ hai của Nguyên Thủy bị Lâm Phàm miễn cưỡng đỡ được, nhưng đòn tấn công thứ ba lại rơi xuống trận doanh Tiệt giáo.

Lần này, lại có vô số đệ tử Tiệt giáo bỏ mình, thảm hơn nữa là Tùy Thị Thất Tiên cũng chết bốn người.

"Giết..." "Giết..." Nguyên Thủy thánh nhân ra tay, trong nháy mắt tiêu diệt vô số đệ tử Tiệt giáo, bên này quân đội Đại Thương tăng thêm sĩ khí, lại phản công.

Quân đội Đại Chu không địch lại, liên tiếp bại lui.

Khương Tử Nha chỉ huy bình tĩnh, để Nam Cung Thích đoạn hậu, cùng Cơ Phát dẫn đại quân lui về, mãi đến Giới Bài quan.

Quân Thương thắng một hiệp.

"Giết..." Rõ ràng, quân Thương muốn thừa thắng xông lên, lần này do Nhiên Đăng làm chủ soái, dẫn quân về phía Giới Bài quan.

Tất cả đệ tử Tiệt giáo đều phòng thủ ở Giới Bài quan, phân thân của Lâm Phàm làm phó giáo chủ, mọi việc trong giáo môn đều do y chủ trì.

Nguyên Thủy Thiên Tôn sau đó cũng đến, lại một trận đại chiến

kinh thiên động địa.

"Ai..." Lúc này, Thông Thiên không thể ngồi yên được nữa, thở dài một hơi, nói: "Nhị huynh, ta đã nhường ngươi ba chiêu, nhưng ngươi vẫn không chịu dừng tay, thôi được, nếu ngươi đã ra tay, tiểu đệ xin phụng bồi!" Thì ra Thông Thiên vẫn luôn quan sát trong bóng tối, không hề ra tay, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn dường như đã giết người đến nghiện, không có dấu hiệu dừng lại, lúc này Thông Thiên cũng không ngồi yên được nữa.

"Đến đây..." Thông Thiên vung tay, tử khí không tràn ngập bầu trời.

Vút vút vút...

Tru, Lục, Hãm, Tuyệt tứ kiếm bay ra, bày ra đại trận sát phạt đệ nhất Hồng Hoang, Tru Tiên đại trận, dưới Giới Bài quan.

"Ầm ầm ầm..." Thông Thiên đích thân điều khiển đại trận, lại có Lâm Phàm, Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu và Quy Linh Thánh Mẫu trấn giữ mỗi phương.

Ầm...

Thông Thiên vừa giơ tay, liền có ức vạn dặm kiếm khí sinh ra, vung về phía đám môn đồ Xiển giáo.

Dưới một kiếm, lại có hàng ngàn vạn kim quang bay ra, về phía Phong Thần Bảng.

Giữa thiên địa, biến thành một màu huyết sắc, vô số sát khí sinh sôi, linh khí loang lổ không còn thuần khiết, không còn thích hợp để tu hành.

"Hừ... xem ta phá trận thế nào!" Nguyên Thủy Thiên Tôn đích thân hạ trận, trong Tru Tiên đại trận, đối chiến với Thông Thiên.

Nhưng, y rõ ràng đã đánh giá thấp uy lực của Tru Tiên kiếm trận, năm đó Đạo Tổ đã nói, trận này một khi đã bày ra, phi tứ thánh bất khả phá.

Thông Thiên là thánh nhân, sau khi chủ trì đại trận, uy lực của trận pháp càng mạnh hơn một bậc.

Sau ba chiêu, Nguyên Thủy liền không chống đỡ nổi: "Tây phương nhị vị đạo hữu, hiện tại không ra tay, còn đợi đến khi nào?" "Vô Lượng Thiên Tôn!" Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người cũng từ hư không bước ra, kim quang trên người hai người lóe lên, mỗi người hóa thành trượng lục kim thân, tay cầm pháp khí tiến vào đại trận.

Trong tay Chuẩn Đề là cực phẩm tiên thiên linh bảo Thất Bảo Diệu Thụ, trong tay Tiếp Dẫn là cực phẩm tiên thiên linh bảo Lục Căn Thanh Tịnh Trúc.

"Ầm..." "Ầm..." Mười vạn dặm kiếm khí tung hoành, vung xuống không ngừng.

Không gian xung quanh sụp đổ, đại địa vỡ nát, đại trận mang theo ba vị thánh nhân trực tiếp xé rách hư không, tiến vào trong Hỗn Độn.

Trong Hỗn Độn, hỗn hỗn độn độn, vô tận hỗn độn chi phong lay động.

Trong hỗn độn lay động đó, lúc thì kiếm khí tung hoành, lúc thì có vết tích của Thất Bảo Diệu Thụ quét qua, lúc lại có Chư Thiên Khánh Vân vung ra.

Khánh vân kim đằng, lưu ly hỏa diễm, rơi xuống không dứt.

Mỗi một lần quang ảnh, đều tiêu diệt vô số thế giới, khai sáng vô số không gian.

Thông Thiên giáo chủ một mình chiến ba thánh, vẫn chiếm thế thượng phong.

Bên dưới, chiến trường nhân gian, cuộc chiến giữa Xiển giáo và Tiệt giáo, lại một lần nữa đảo ngược, chuyên nghiệp chỉ thấy, Tiệt giáo phản công, từ Giới Bài quan lại đánh đến Xuyên Vân quan, vô số đệ tử Xiển giáo và Tây phương giáo vẫn lạc, nguyên thần tiến vào Phong Thần Bảng.

Nguyên Thủy thấy tình hình này, lập tức sốt ruột, nói: "Đại huynh, còn không ra tay sao, đợi đến khi nào?" Đúng lúc này, hỗn độn chi quang lóe lên, một tòa tiểu tháp màu vàng đất bay ra, bao phủ thân ảnh Lão Tử vào trận, Lão Tử cuối cùng cũng xuất hiện trên chiến trường.

Ầm...

Một đạo kiếm khí chém xuống mười vạn dặm hư không.

Trong Tru Tiên kiếm trận, từng đạo gợn sóng bay ra, quét sạch hỗn độn chi khí trong ức vạn dặm hư không xung quanh, tạo thành một không gian chân không.

"Đến đây..." Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Nguyên Thủy ba người cùng nhau tung ra sức mạnh thánh nhân oanh kích lên Tru Tiên kiếm trận, kiếm trận rung chuyển, nhưng còn xa mới bị phá vỡ.

"Đại huynh, còn không ra tay sao?" Nguyên Thủy hét lên một tiếng, sau đó hư không rung động, thân ảnh còng lưng của Lão Tử dưới tòa Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, chậm rãi bước vào đại trận.

"Thông Thiên, đầu hàng đi, đệ tử tam giáo chúng ta đều đã chết gần hết rồi, cuộc chiến giữa các thánh nhân chúng ta, không còn ý nghĩa nữa!" Lão Tử vào đại trận xong, không ra tay, mà trước tiên khuyên Thông Thiên đầu hàng!

"Hừ... nghĩ hay lắm!" Thông Thiên điều khiển kiếm khí, không chút khách khí, một kiếm chém xuống đỉnh đầu Lão Tử, nhưng không

phá được phòng ngự của Lão Tử: "Đại huynh, ngươi vẫn luôn thiên vị lão nhị, năm đó ở Côn Luân sơn phân nhà như vậy, bây giờ tam giáo chúng ta tranh đấu, lại cũng như vậy!" "Không!" Lão Tử lắc đầu, nói: "Tam đệ à, thân là thánh nhân, ngươi không biết Thiên Đạo sao?

Thiên Đạo diễn hóa vạn vật, chủ tể thăng trầm, ngươi lại cưỡng ép muốn từ Thiên Đạo trực tiếp đoạt lấy một tia sinh cơ.

Thiên Đạo chọn lọc tự nhiên, kẻ mạnh sống sót, ngươi lại hữu giáo vô loại.

Chương 303

Thứ cho ta nói thẳng, giáo nghĩa của ngươi, chính là lời nói nghịch thiên!" "!" Lão Tử tiếp tục nói: "Năm đó sư tôn đã nói, Tru Tiên Tứ Kiếm sát khí quá nặng, là chí bảo sát phạt đệ nhất Hồng Hoang, không thích hợp để trấn áp khí vận giáo môn, ngươi lại cưỡng ép dùng nó để trấn áp khí vận.

Hôm nay, Tiệt giáo diệt vong, là trời định, ai cũng không cứu được!" Ầm...

Lão Tử cuối cùng cũng ra tay.

Lão Tử vừa ra tay, kết quả đã khác hẳn.

Tứ thánh hợp lực, mỗi người công kích một cửa, chỉ trong nháy mắt, Tru Tiên đại trận lộ ra một tia sơ hở, rung chuyển không ngừng, gần như sắp sụp đổ.

"Giết..." Thông Thiên đã giết đến đỏ mắt, đồng thời điều khiển bốn đạo kiếm khí tấn công.

Nhưng làm sao được, tứ thánh mỗi người đều có bảo vật phòng ngự.

Thất Bảo Diệu Thụ và Lục Căn Thanh Tịnh Trúc vốn có công năng phòng ngự, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn sau khi tế ra trượng lục kim thân, sức phòng ngự của nhục thân không thua kém Tổ Vu.

Về phần Nguyên Thủy Thiên Tôn có Chư Thiên Khánh Vân, Lão Tử có Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp lại càng là chí bảo phòng ngự đệ nhất Hồng Hoang.

Như vậy, bốn người liền ở vào thế bất bại.

"Ầm ầm ầm..." Sau mấy lần công kích, Tru Tiên kiếm trận không

còn chịu nổi áp lực của tứ thánh, ầm ầm vỡ nát.

"Thông Thiên, ăn một cây Biển Quải của ta....." Bên này, Lão Tử, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề và Nguyên Thủy bốn người đồng loạt ra tay với Thông Thiên.

Thánh khu của Thông Thiên không chịu nổi, trong nháy mắt nổ tung.

Bành...

Mưa máu văng khắp nơi, vô tận thánh huyết chảy ra trong hư không.

Thông Thiên thân tử.

Nhưng, ngay lập tức, Thiên Đạo hiện ra, một tia khí cơ bất diệt, nguyên thần của Thông Thiên phục sinh, một lần nữa hóa thành thân thể rơi xuống bên cạnh.

Thánh nhân nguyên thần ký thác vào Thiên Đạo, bất tử bất diệt, đánh chết cũng vô dụng.

Năm đó ngay cả Lâm Phàm cũng không thể tiêu diệt Nguyên Thủy, huống chi bây giờ là tứ thánh đối với Thông Thiên?

"Hừ..." Nguyên Thủy trong lòng bất mãn, thầm nghĩ ta đánh không chết ngươi, chẳng lẽ không đánh chết được đệ tử của ngươi sao?

"Chết hết cho ta..." Nguyên Thủy vung đại thủ, muốn ra tay với bốn đệ tử Tiệt giáo vừa trấn thủ Tru Tiên kiếm, trong đó một người là phân thân của Lâm Phàm, ba người còn lại là Tam Thánh Mẫu, tức Kim Linh Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu và Vô Đương Thánh Mẫu.

Phân thân của Lâm Phàm tế ra Thí Thần Thương, phá vỡ không gian bỏ chạy, nhưng Tam Thánh Mẫu lại không may mắn như vậy, bị

Nguyên Thủy trực tiếp nghiền nát đến chết.

Thông Thiên vừa mới phục sinh thấy cảnh này, căn bản không kịp cứu viện.

"Ái đồ..." Trong tiếng kêu thảm thiết của Thông Thiên, Tam Thánh Mẫu hóa thành lưu quang, bay vào Phong Thần Bảng.

"Chạy đi đâu..." Ban đầu, Lâm Phàm oanh phá Tu Di sơn, ép Tây phương nhị thánh mất hết mặt mũi, bây giờ có cơ hội, Tây phương nhị thánh sao có thể bỏ qua, hai người hai cái trượng lục kim thân, mỗi người tay cầm cực phẩm tiên thiên linh bảo, không màng đến tôn nghiêm của thánh nhân, hai đánh một nghiền ép về phía phân thân của Lâm Phàm.

Mắt thấy phân thân của Lâm Phàm sắp bỏ mình.

Đúng lúc này, lại có một luồng dao động từ trong hư không Hỗn Độn truyền đến, bản tôn của Lâm Phàm xuất hiện, nhẹ nhàng vung tay, vô số đại đạo phù văn khóa liên hoành không, dễ dàng đỡ được đòn tấn công của nhị thánh.

Lại vung tay một cái, nhị thánh ầm ầm vỡ nát, thánh khu vẫn lạc.

"Bản tôn?" Phân thân nhìn Lâm Phàm, thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Phàm gật đầu, nói: "Sứ mệnh đã hoàn thành, có thể cùng ta hợp nhất!" "Vâng!" Trên mặt phân thân không vui không buồn, trong nháy mắt hóa thành một đạo bản nguyên khí cơ, dung hợp ức vạn năm cảm ngộ và lắng đọng, bay vào cơ thể Lâm Phàm, cùng Lâm Phàm dung hợp làm một.

"..." Vừa thấy phân thân và Lâm Phàm dung hợp, chúng thánh kinh hãi không thôi, lúc này mới hiểu ra, thì ra phó giáo chủ của Tiệt giáo, chính là phân thân của Lâm Phàm hành tẩu Hồng Hoang.

"Kính chào Lâm Phàm đạo huynh!" Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn vừa

mới phục sinh, cùng với Tam Thanh bên cạnh, sau khi thấy Lâm Phàm liền không còn tâm tư tranh đấu, đều hướng về Lâm Phàm hành lễ.

So sánh ra, chênh lệch quá lớn.

Trước mặt Đại Đạo Thánh Nhân Lâm Phàm, năm người họ cộng lại cũng không bằng năm con kiến hôi.

"Ừm!" Lâm Phàm vung tay: "Đi thôi, sát kiếp phía dưới cũng cơ bản đã kết thúc rồi, các ngươi chuẩn bị chuyện phong thần đi!" Nói xong, thân thể Lâm Phàm trực tiếp biến mất.

Ánh mắt ngũ thánh nhìn xuống dưới, đúng như Lâm Phàm đã nói, cuộc sát phạt phía dưới cũng cơ bản đã kết thúc.

Tiệt giáo ngoài Đa Bảo ra, còn có Tam Tiêu và Khương Tử Nha, những người còn lại đều đã lên bảng.

Xiển giáo, có Nhiên Đăng và Cụ Lưu Tôn năm người còn sống, những người khác đều đã chết.

Nhân giáo thì không có tổn thất gì lớn, nhưng thiện thi của Lão Tử là Thái Thượng Lão Quân cũng đã lên Phong Thần Bảng.

Về phần Tây phương giáo, toàn bộ bị tiêu diệt, chỉ còn lại Lục Áp, Di Lặc vài người.

Đại quân Thương liên tiếp bại lui, quân Chu tiến đến Triều Ca.

Thân thể Lâm Phàm hóa thành một đạo lưu quang rơi xuống thành Triều Ca, vừa hay nhìn thấy ba bà lão tóc trắng xóa, định thần nhìn lại, chính là Tam Tiêu đã mất đi bản nguyên.

"Gặp nhau cũng là một loại duyên phận!" Lâm Phàm khẽ búng ngón tay, ba giọt Tam Quang Thần Thủy bay ra, lần lượt rơi vào cơ thể Tam Tiêu, lại có ba đạo Bất Tử Đại Đạo chi lực bén rễ nảy mầm trong cơ thể Tam Tiêu.

Bản nguyên của Tam Tiêu quay về, còn nhờ sức mạnh của Lâm Phàm mà đột phá lên Chuẩn Thánh đại viên mãn, dung mạo cũng trở lại như xưa.

"Đa tạ Lâm Phàm thánh nhân!" Tam Tiêu không nhận ra Lâm Phàm, sau khi quỳ lạy thì phát hiện Lâm Phàm đã sớm hóa thành quang tiến vào thành Triều Ca.

Thành Triều Ca, trên Trích Tinh Đài.

Trụ vương Ân Thụ ngồi cao trên Trích Tinh Đài, toàn thân treo đầy châu báu, bên cạnh y, có mấy chục cung tần mỹ nữ lục cung, trước mặt là vô số mỹ tửu và mỹ thực.

"...

Uống!" Ân Thụ ha ha cười lớn: "Hôm nay có rượu hôm nay say!" Bên cạnh Ân Thụ, hồ yêu đoạt xá Đát Kỷ sắc mặt không tốt, nhưng cũng cố gắng gượng cười.

Lâm Phàm rơi xuống trước mặt mọi người, mọi người đều nhìn.

"Ra đi!" Lâm Phàm vung tay, Đát Kỷ bị thu làm thị nữ được thả ra: "Bây giờ, là lúc ngươi tự mình báo thù!" "Ngươi có thể tự tay giết nó!" Lâm Phàm thản nhiên nói một câu.

Sau đó, thân thể Tô Đát Kỷ hiện ra.

Năm đó Tô Hộ phản Thương, Hoàng Phi Hổ phụng mệnh đưa Tô Đát Kỷ vào thành Triều Ca, ai ngờ bị hồ yêu thừa cơ, chim khách chiếm tổ chim cưu, khiến Đát Kỷ suýt chút nữa phải luân hồi địa phủ.

May mà Lâm Phàm cứu giúp, dùng đạo pháp tái tạo kim thân.

Đát Kỷ sau khi tái tạo kim thân, đã có tu vi Kim Tiên, những năm này ở bên cạnh Lâm Phàm hầu hạ, được các loại đại đạo đạo pháp và linh khí gột rửa, lại có các loại thiên tài địa bảo mà Lâm Phàm ban

thưởng, ăn một bữa, tuy tư chất của Tô Đát Kỷ bình thường, nhưng cũng đã đạt đến tầng Thái Ất Kim Tiên.

Nhìn lại hồ yêu trước mắt, chưa đến Kim Tiên.

Hai người đã không còn cùng một đẳng cấp.

"Ngươi?" Hồ yêu sau khi thấy Tô Đát Kỷ, sợ đến run người, muốn bỏ chạy.

"Chạy?" Tô Đát Kỷ vung tay, một đạo kim quang rơi xuống, phong tỏa đường lui của hồ yêu, pháp lực va chạm, ba năm chiêu sau hồ yêu liền lộ nguyên hình, là một con cửu vĩ yêu hồ.

Chương 304

"Ngày đó ngươi giết ta, hôm nay ta giết ngươi, đáng phải có kiếp này!" Tô Đát Kỷ tay đao rơi xuống, muốn chém yêu hồ.

Yêu hồ đột nhiên phát ra mấy tiếng kêu thảm thiết, nói: "Nương nương cứu mạng, nương nương cứu mạng..." Thì ra nó vẫn nhớ là làm việc cho Nữ Oa, muốn dựa vào sự che chở của Nữ Oa.

Tô Đát Kỷ liền không hạ tay được, nhìn về phía Lâm Phàm.

Lâm Phàm nói với yêu hồ: "Năm đó Nữ Oa thánh nhân quả thực đã đồng ý, chỉ cần ngươi phá hủy khí vận của Thành Thang, tự nhiên sẽ có vô tận chỗ tốt.

Nhưng đừng quên, Nữ Oa nương nương đã dặn đi dặn lại, bảo ngươi không được làm hại người vô tội, nhưng những năm này ngươi đã tai họa bao nhiêu người?

Tô Đát Kỷ, Tỷ Can, Bá Ấp Khảo, hừ... còn trông mong nương nương cứu ngươi?" "Vút..." Nghe Lâm Phàm nói xong, Tô Đát Kỷ hoàn toàn yên tâm, vung tay, pháp lực ngưng tụ thành một thanh kiếm, kiếm từ trên trời rơi xuống, chém đứt đầu yêu hồ.

Nhưng tinh hồn của yêu hồ lại không bay vào địa phủ, hồn phách lóe lên, nhập vào Phong Thần Bảng.

Ầm ầm ầm...

Lúc này, Lâm Phàm ngẩng mắt nhìn lại, phát hiện Trụ vương toàn thân treo đầy châu ngọc đã châm lửa trên đài cao, tự thiêu chết trong đó.

Ngay sau đó, quân đội Đại Chu xông vào thành Triều Ca, Đại Thương diệt quốc.

Cùng với sự sụp đổ của Đại Thương, đệ tử của bốn thánh giáo Xiển giáo, Tiệt giáo, Nhân giáo và Tây phương giáo vẫn lạc, thiên địa trở lại trong sáng, một luồng khí cơ giáng xuống, tất cả mọi người đều có cảm ứng: sát kiếp đã qua.

Phong Thần sát kiếp, đến nhanh đi cũng nhanh, trước sau không đến trăm năm, không giống như Long Phượng đại kiếp và Vu Yêu lượng kiếp, kéo dài mấy chục vạn, trăm vạn năm.

Phong Thần sát kiếp kết thúc, có hai đạo lưu quang từ Tử Tiêu Cung trong Hỗn Độn bay ra, xuyên qua giới mô thiên địa, bay vào thành Triều Ca, rơi vào tay người phong thần là Khương Tử Nha.

Lúc này, Lâm Phàm đến trước mặt Khương Tử Nha.

Tuy Lâm Phàm đã thay đổi dung mạo, bản tôn và phân thân hợp nhất, nhưng dựa vào tu vi của Lâm Phàm, để Khương Tử Nha nhìn thấu chân tướng, cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt.

"Đệ tử Khương Tử Nha, bái kiến sư tôn!" Khương Tử Nha quỳ trên đất, dập đầu lạy Lâm Phàm.

Lâm Phàm gật đầu nói: "Đứng lên đi, vi sư có chuyện muốn nói với con!" "Vâng!" "Phong Thần sát kiếp đã kết thúc, mười ngày sau, ngoài thành Triều Ca lập Phong Thần Đài, đến lúc đó chư thiên thánh nhân đều sẽ đến, con phụ trách chủ trì việc phong thần.

Thứ hai, sau khi phong thần, sẽ có Thiên Đạo công đức giáng xuống, tuy tư chất con ngu dốt, nhưng cũng có thể nhờ sức mạnh của công đức, mà được xếp vào tiên ban!" "Vâng!" Khương Tử Nha mừng rỡ.

Hôm sau, Khương Tử Nha cầu nguyện với trời, tuyên bố ngày phong thần.

Mười ngày sau, Lâm Phàm từ hư không giáng lâm thành Triều Ca,

nói: “Chư thánh đến đây!” Các thánh nhân mỗi người hóa thành lưu quang xé rách bầu trời, từng tôn thánh khu ngự trên hư không, ép cho cả hư không không thở nổi, lại có vô tận kim hoa kim liên rơi xuống.

Bên cạnh các thánh nhân, cũng có những mầm non còn sót lại của các giáo môn.

Tiệt giáo chỉ còn lại bốn người, đại sư huynh Đa Bảo, sau đó là Tam Tiêu, rồi đến Kim Cô tiên Mã Toại.

Xiển giáo thì khá hơn, Vân Trung Tử, Nam Cực Tiên Ông, Nhiên Đăng, Cụ Lưu Tôn, Phổ Hiền, Văn Thù, Từ Hàng và những người khác đều còn sống, xếp bên cạnh Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Bên cạnh Lão Tử chỉ có một mình Huyền Đô Đại Pháp Sư.

Về phần Tây phương giáo, thì chỉ còn lại Lục Áp và Di Lặc hai người.

Trải qua sát kiếp lần này, khí vận các thánh giáo đều sa sút, phong quang ngày xưa không còn nữa!

“Vô Lượng Thiên Tôn!” Nguyên Thủy Thiên Tôn nói một câu, rồi nói: “Phong thần có thể bắt đầu rồi!” Thế là Khương Tử Nha lên đài, tay cầm Phong Thần Bảng mở ra, nói: “Chư thiên thánh nhân, các vị đại năng Hồng Hoang, nhân hoàng Đại Chu, Khương Tử Nha đảo cáo thượng thiên, phong thần bắt đầu!” “Thái Thượng Vô Cực Hỗn Nguyên giáo chủ sắc viết: Ô hô!

Tiên phàm đường khác, không có gốc rễ sâu dày sao có thể thông; thần quỷ lối riêng, há gian tà xiểm nịnh có thể nương tựa...” “Ngươi Hoàng Thiên Hóa tuổi trẻ đã tận trung báo quốc, hạ sơn lập đại công, cứu cha càng thể hiện hiếu dưỡng; chưa kịp hưởng vinh phong, đã da ngựa bọc thây, tình thực đáng thương!

Xét công định thưởng, đương lưu hậu thế, đặc sắc phong ngươi

làm Quản lĩnh Tam sơn chính thần Bỉnh Linh Công chi chức...” “Nãi sắc phong ngươi Hoàng Phi Hổ làm Ngũ Nhạc chi thủ, Đông Nhạc Thái Sơn Đại Tề Nhân Thánh Đại Đế...” “Đặc sắc phong ngươi Sùng Hắc Hổ làm Nam Nhạc Hành Sơn Tư Thiên Chiêu Thánh Đại Đế...” “Đặc sắc phong ngươi Văn Sính làm Trung Nhạc Tung Sơn Trung Thiên Sùng Thánh Đại Đế...” “Đặc sắc phong ngươi Thôi Anh làm Bắc Nhạc Hằng Sơn An Thiên Huyền Thánh Đại Đế...” “Đặc sắc phong ngươi Tưởng Hùng làm Tây Nhạc Hoa Sơn Kim Thiên Nguyện Thánh Đại Đế...” ...

Khương Tử Nha đọc từng cái tên một, mỗi lần đọc, trong Phong Thần Bảng liền có kim quang lóe lên, nguyên thần của những thần linh đã vào Phong Thần Bảng được Thiên Đạo công nhận, từ nay về sau liền là thần của thiên đình, phục vụ cho Thiên Đạo và chúng sinh Hồng Hoang.

Tám bộ ba trăm sáu mươi lăm vị chính thần, hai ngàn phó thần, tám vạn bốn ngàn thiên binh thiên tướng, sau khi đọc xong từng người, Khương Tử Nha đột nhiên kinh hãi thất sắc, nói: “Khải bẩm chư thánh, trên Phong Thần Bảng, phàm ba trăm sáu mươi lăm vị chính thần, hai ngàn vị phó thần, tám vạn bốn ngàn thiên binh thiên tướng, đều đã ứng vị, nhưng thiếu một người!” Thiếu một người?

Chúng thánh và các đại năng Hồng Hoang không khỏi nhíu mày.

Thiếu người nào nhỉ?

Nguyên Thủy Thiên Tôn quan tâm hỏi: “Tử Nha, thiếu ai?” Chúng thánh cũng đều nhìn về phía Khương Tử Nha.

Khương Tử Nha nói: “Thiếu một người, là thủ lĩnh tam giới, tám bộ ba trăm sáu mươi lăm thanh phúc chính thần, tổng quản các thần chi vị!” Nói một cách thông tục, giống như một công ty lớn, các giám đốc bộ phận, phó bộ phận, thậm chí nhân viên nhỏ, giám đốc khu vực,

bộ phận khai thác thị trường, đều đã đủ người.

Mẹ nó lại thiếu một tổng giám đốc!

"..." Chúng thánh khó xử.

Mẹ nó sát kiếp đều đã kết thúc rồi, đi đâu mà tìm đủ người đây?

Hay là, tùy tiện giết một người lên bảng?

Lâm Phàm lại thản nhiên nói: "Nhân số không đủ, sát kiếp không thể kết thúc, các vị giáo chủ, vị trí ba trăm sáu mươi lăm thanh phúc chính thần chi vị, là đứng đầu các thần, cần một đệ tử đức cao vọng trọng, nếu tùy tiện giết một người, dù có vào kiếp, cũng không vào bảng!" Lời của Lâm Phàm rất rõ ràng.

Thứ thiếu là cái vị trí chủ tịch hội đồng quản trị hoặc tổng giám đốc, không phải nhân viên bình thường.

Tùy tiện giết một người, quả thực có thể vào kiếp, nhưng tuyệt đối không thể lên bảng trở thành người đứng đầu ba trăm sáu mươi lăm vị thanh phúc chính thần.

Làm sao bây giờ?

"..." Chuẩn Đề nói: "Bây giờ sát kiếp đều đã kết thúc, đi đâu giết người?" Lâm Phàm cười lạnh: "Phong Thần Bảng chưa đầy, sát kiếp không thể kết thúc, sao gọi là kết thúc?" Lúc này, Thông Thiên đột nhiên đứng ra, nói với Lão Tử: "Đại huynh, xem ai thích hợp?" Lão Tử vuốt vuốt râu, đang định suy nghĩ, lại đột nhiên thấy Thông Thiên tế ra Tru Tiên kiếm, bất ngờ một kiếm bay ra, trúng ngay Huyền Đô Đại Pháp Sư bên cạnh.

Ầm...

Huyền Đô Đại Pháp Sư là đệ tử thân truyền duy nhất của Lão Tử, tu vi Chuẩn Thánh đại viên mãn, nhưng dưới một đòn của thánh nhân,

tuyệt đối không có khả năng sống sót.

Vút...

Nguyên thần của Huyền Đô hóa thành một đạo quang, rơi vào tay Khương Tử Nha.

Lão Tử lập tức đại nộ, nói: "Thông Thiên, ngươi tìm chết?" Thông Thiên cười lạnh nói: "Tam giáo chúng ta chết không ít người, đệ tử ta tổn thất nặng nề, còn Nhân giáo không hề hấn gì.

Đại huynh, cũng quá không công bằng rồi, bây giờ đệ tử của huynh thống lĩnh các thần là vừa đẹp!" "..." Lão Tử tức đến suýt thổ huyết: Viện cớ.

"Chết cho ta!" Lão Tử phát điên, ai cũng sợ, Biển Quải ném ra, hướng về phía Tam Tiêu và Đa Bảo bên cạnh Thông Thiên oanh tới.

Lâm Phàm đã có chuẩn bị, vung tay che chở cho Tam Tiêu và Đa Bảo, nói với Lão Tử: "Huyền Đô mệnh trung, cũng đáng có kiếp này.

Năm đó thời Tam Hoàng Ngũ Đế, y cưỡng ép tham gia vào việc trị thủy, dùng Cửu Thiên Tức Nhưỡng để chặn hồng thủy, kết quả hồng thủy tràn lan, tạo thành vô biên sát kiếp, nhân quả nghiệp lực quấn thân, không phải nhân quả bình thường có thể so sánh, lần này vào Phong Thần Bảng, coi như trả lại nhân quả đã nợ Nhân tộc năm đó!" "Tốt, tốt, tốt..." Nghe lời của Lâm Phàm, Lão Tử nói liền ba chữ "tốt", sau đó nói: "Lâm Phàm thánh nhân nói có lý.

Nhưng Thông Thiên giết đệ tử của ta, thù này không đội trời chung, hôm nay không báo thù, ta uổng làm Thái Thượng Lão Tử!" "Ầm..." "Bành..." Thông Thiên và Lão Tử hai người, người một quyền, ta một cước, ác liệt đánh nhau.

Nhưng Lâm Phàm lại kinh khủng phát hiện, hai người dường như đang diễn kịch, trong mỗi quyền mỗi cước đều ẩn chứa năng lượng

vô tận, nhưng lại không phải oanh kích vào đối phương, mà là cố ý oanh kích vào đại địa Hồng Hoang.

Mẹ nó...

Lâm Phàm thầm nghĩ: Hai tên này cố ý phải không?

Ầm ầm ầm...

Chương 305

Đúng lúc này, giữa thiên địa bỗng nhiên phát ra một tiếng sấm vàng, trên cửu thiên kim quang cuồn cuộn, vô số kim vân đi kèm với tạo hóa huyền quang giáng xuống, toàn bộ rơi vào người Khương Tử Nha.

Dưới sự thúc đẩy của công đức, Khương Tử Nha tuy là thân thể phàm nhân, nhưng cũng trong nháy mắt trở thành Kim Tiên.

Kim Tiên, trong tiên giới có thể coi là một quả vị tiên nhân sơ cấp, nhưng bất kể thế nào, một khi đạt đến tầng Kim Tiên, liền có thể nhảy ra khỏi dòng sông vận mệnh, từ đó không bị giới hạn tuổi thọ, được hưởng vô biên tuế nguyệt.

Cẩu được, sống được lâu.

Phần công đức còn lại hóa thành một vòng công đức kim quang, lơ lửng sau lưng Khương Tử Nha, từ đó về sau Khương Tử Nha được Thiên Đạo chiếu cố, người bình thường cũng không dám ra tay với y.

"Trở về!" Lâm Phàm vung tay, Khương Tử Nha cùng với Phong Thần Bảng, nhập vào thiên đình, bái kiến thiên đế Hạo Thiên.

Về phần Lão Tử và Thông Thiên, thì vẫn đang loạn chiến.

Hai người đánh qua đánh lại, không biết từ lúc nào, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn và Nguyên Thủy cũng đều tham gia.

Chư thánh hỗn chiến, nhất thời sức mạnh tung hoành.

Ầm...

Ầm...

Ầm...

Vô tận quang mang bay lượn trên đại địa Hồng Hoang.

Vô số khí cơ đứt gãy.

Sông lớn cạn dòng, núi cao san thành bình địa.

Không lâu sau, lục địa Hồng Hoang từ trung tâm nứt ra, hóa thành vô số mảnh vỡ, bay vào Hỗn Độn.

Ầm...

Các thánh nhân vẫn đang đại chiến.

Hồng Hoang cũng hóa thành mảnh vỡ trong trận đại chiến của các thánh nhân.

Nhưng, cuối cùng cũng có người không nhìn nổi.

Nữ Oa ra tay, che chở cho khu vực xung quanh thành Triều Ca.

Hậu Thổ dùng pháp lực của thánh nhân, che chở cho U Minh Huyết Hải và địa phủ.

Lâm Phàm che chở cho Đông Hải!

Trấn Nguyên Tử che chở cho khu vực xung quanh Ngũ Trang Quán.

Lại có Côn Bằng và những người khác, mỗi người xuất hiện, che chở cho Hồng Hoang.

Nhưng Hồng Hoang dù sao cũng quá lớn, vỡ nát lại quá triệt để, địa bàn mà mọi người che chở so với toàn bộ diện tích Hồng Hoang, không đến một phần mười.

Lâm Phàm tuy pháp lực vô biên, nhưng tinh lực chủ yếu không đặt ở việc che chở đất đai Hồng Hoang.

Hồng Hoang vỡ nát, vô số sinh linh chết trong sự vỡ nát đó.

Đối với những tiên nhân từ Kim Tiên trở lên, không có ảnh hưởng

gì lớn, nhưng đối với những tiên nhân dưới Kim Tiên, đặc biệt là Nhân tộc, thì khổ rồi.

Vô số người, chết trong một trận tai nạn.

Lâm Phàm không khỏi nghĩ, đây có lẽ cũng là một phần của Phong Thần sát kiếp.

"Ầm..." Lâm Phàm giơ tay, quét sạch Nhân tộc trên vô số mảnh vỡ, phàm là người còn sống, đều bị đưa vào Hỗn Độn thế giới, sinh tồn trong Bất Hủ Phàm Giới.

Một phen bận rộn, cũng cứu được không ít Nhân tộc.

Đúng lúc này, giữa thiên địa truyền đến một đạo hồng mông tử khí.

Đạo Tổ Hồng Quân đang bế quan trong Tử Tiêu Cung lại phá không gian mà đến, hét lớn một tiếng, nói: "Tất cả dừng tay cho ta!" Mọi người thấy Hồng Quân đã lên tiếng, cũng không dám đánh nữa, từng người một dừng tay.

Hồng Quân vung tay, lại có vô số mảnh vỡ ngưng tụ, thành một mảnh lục địa mới.

Nhưng, đại bộ phận mảnh vỡ Hồng Hoang đều đã bay vào Hỗn Độn, dưới sự thổi của hỗn độn chi phong, nghịch chuyển địa hỏa thủy phong, biến mất không dấu vết.

Hồng Hoang, không còn là Hồng Hoang đó nữa, không bao giờ trở lại được Hồng Hoang ban đầu.

"Ai..." Hồng Quân thở dài một hơi, nói: "Mấy đứa các ngươi, đã gây ra sát kiếp rồi a!" "Sư tôn!" Lâm Phàm nhìn Hồng Quân, nói: "Những mảnh vỡ còn lại cũng đang không ngừng tan rã, lúc này không phải là lúc trách mắng mọi người, trước tiên hãy luyện chế lại những mảnh vỡ Hồng Hoang thành thế giới mới đi!" "Cũng được!" Nói rồi,

Hồng Quân vung tay, kéo Triều Ca mà Nữ Oa che chở, Vạn Thọ Sơn mà Trấn Nguyên Tử che chở, cùng với Đông Hải, Bắc Hải các khu vực lại với nhau, hình thành một mảnh lục địa khổng lồ.

Hậu Thổ che chở U Minh Huyết Hải, hóa thành một thế giới độc lập.

Về phần thiên đình trên cửu thiên, ba mươi ba tầng trời vẫn còn nguyên vẹn, không bị ảnh hưởng bởi cuộc hỗn chiến của các thánh nhân!

"Ầm..." Hồng Quân vung tay, đặt thiên đình, đại lục và Huyết Hải địa phủ ba nơi lại với nhau.

Thiên đình ở trên cùng, ở giữa là Địa Tiên Giới, tầng dưới cùng là địa phủ.

"Luyện!" Trong cơ thể Hồng Quân, vô tận pháp lực chi hỏa tuôn ra.

Lâm Phàm cũng dùng tam thiên đại đạo pháp tắc phụ trợ.

Trong khoảnh khắc, thế giới được luyện lại.

Hồng Hoang ban đầu, hóa thành tam giới.

Tam giới hình thành, lại có một luồng thiên cơ mới giáng xuống, bị các thánh nhân bắt được.

Một luồng thiên cơ mới được các thánh nhân bắt được.

Thiên Đạo một lần nữa giáng lâm.

Sau khi bắt được luồng thiên cơ này, các thánh nhân đều vô cùng kinh ngạc.

Quy tắc của Thiên Đạo đã thay đổi.

Thế giới Hồng Hoang không còn nữa, Hồng Hoang ban đầu, đã

hóa thành tam giới hiện tại, chia thành thiên giới, Địa Tiên Giới và U Minh Giới.

Diện tích của tam giới hiện tại, nhỏ hơn chín phần so với diện tích Hồng Hoang ban đầu.

Hay nói cách khác, chưa đến một phần mười của ban đầu.

Như vậy, cùng với sự suy yếu của Hồng Hoang, sức mạnh của Thiên Đạo suy yếu, tất cả mọi thứ trong thiên địa đều suy yếu, linh khí cũng trở nên loãng đi không ít.

Cho nên, quy tắc của Thiên Đạo trong thiên địa, cũng đã xảy ra thay đổi.

Đương nhiên, đại bộ phận đều không thay đổi, trong đó thay đổi rõ rệt nhất, có hai điểm.

Điểm thứ nhất, là sự thay đổi của địa phủ.

Chương 306

Trước kia, sau khi vạn vật sinh linh vẫn lạc, hồn phách bị Lục Đạo Luân Hồi hấp dẫn, tự động bay về địa phủ, sau khi vào địa phủ, lại do Lục Đạo trấn thủ gột rửa, sau đó uống canh Mạnh Bà, tiến vào Lục Đạo Luân Hồi, một lần nữa chuyển thế.

Bây giờ thì khác rồi!

Vì Hồng Hoang đã biến thành tam giới, Địa Tiên Giới tồn tại độc lập, Địa Tiên Giới và U Minh Giới bị tường chắn Hồng Hoang ngăn cách, như vậy sinh linh của Địa Tiên Giới sau khi chết, hồn phách không thể cảm ứng được vị trí của Lục Đạo Luân Hồi.

Vấn đề đến rồi.

Không cảm nhận được vị trí của Lục Đạo Luân Hồi, làm sao luân hồi?

Chỉ có một cách, đó là do địa phủ phái ra một lượng lớn câu hồn sứ giả, đi lại giữa âm dương lưỡng giới, chuyên câu hồn phách của người đã chết, dẫn về địa phủ.

Đó là điểm thay đổi thứ nhất.

Điểm thứ hai, là thay đổi nhắm vào tiên nhân Hồng Hoang.

Thiên địa Hồng Hoang vỡ nát, tổng khí vận giảm đi chín phần, như vậy tất cả khí vận của tam giới cộng lại, cũng không đủ để chống đỡ cho vô số tiên nhân tu hành và tiến bộ.

So sánh ra, sau đại kiếp thiên địa, những tiên nhân từ Kim Tiên trở lên vẫn lạc rất ít, đại bộ phận đều sống sót, hiện tại chen chúc trong Địa Tiên Giới.

Những người này, mỗi ngày đều phải hao phí vô số linh lực để tu

hành và duy trì pháp lực.

Trong tam giới, căn bản không có nhiều linh lực như vậy, cũng không có nhiều thiên tài địa bảo như vậy, càng không có nhiều bảo vật và khí vận để cung cấp.

Thế là, Thiên Đạo tiện tay thay đổi quy tắc.

Thời Hồng Hoang, tu vi đạt đến Kim Tiên, liền có thể nhảy ra khỏi dòng sông vận mệnh, tuổi thọ vô tận, trường sinh bất lão, chỉ cần có thể cẩu được, là có thể sống đến trời sập đất lún.

Nhưng bây giờ thì khác.

Vì khí vận không đủ, quy tắc của Thiên Đạo Hồng Hoang đã thay đổi, không còn Kim Tiên bất tử, Chuẩn Thánh bất tử nữa.

Dưới Chuẩn Thánh, bao gồm cả Đại La Kim Tiên, tất cả thần tiên, đều phải trải qua tiên kiếp năm trăm năm một lần.

Cái gọi là tiên kiếp, không phải lôi kiếp, mà là một loại kiếp nạn, biểu hiện cụ thể có thể là bệnh tật, có thể là trúng độc, có thể là tẩu hỏa nhập ma, v.v.

Năm trăm năm phát tác một lần.

Hay nói cách khác, tuổi thọ của những tiên nhân này, cũng chỉ có năm trăm năm.

Một luồng khí cơ hạ xuống, tất cả sinh linh Hồng Hoang đều nhận được, thế là, những tồn tại Kim Tiên ban đầu, từng người một sợ đến run rẩy.

Đùa cái gì vậy?

Năm trăm năm?

Có lúc bế quan một lần đã hết rồi.

Đương nhiên, cái gọi là Thiên Đạo không tuyệt đường người, vẫn lưu lại một tia sinh cơ.

Cũng không phải là, năm trăm năm chắc chắn sẽ chết.

Có hai phương pháp có thể miễn trừ tiên kiếp.

Thứ nhất, là tìm một người phúc trạch sâu dày, ở bên cạnh người đó, có thể tránh được sát kiếp.

Nhưng người có phúc trạch sâu dày, Thiên Đạo cũng không nói rõ.

Tương đương với việc con đường này tính khả thi không lớn.

Thứ hai, thiên tài địa bảo.

Nếu nuốt được thiên tài địa bảo, liền có thể sống thêm năm trăm năm, tránh được một lần sát kiếp.

Cái gì mới là thiên tài địa bảo?

Yêu cầu hà khắc, phải là những thứ do thập đại tiên thiên linh căn kết ra.

Ví dụ như nhân sâm quả, bàn đào, hoàng trung lý, phong lôi hạnh, v.v., đương nhiên, cửu chuyển kim đan của Lão Tử cũng được.

Nhưng có và không có cơ bản không có gì khác biệt.

Những thứ này đều nằm trong tay thánh nhân, tiên nhân bình thường khó mà nhìn thấy.

Cho bạn một cây nhân sâm quả thụ, trên đó cũng chỉ có hơn ba mươi quả, một lần ra hoa kết quả thành thục, cần chín vạn năm, chín vạn năm hơn ba mươi quả, không đủ cho một người dùng.

Hồng Hoang mênh mông, tiên nhân từ Kim Tiên trở lên, dưới Chuẩn Thánh, có đến hàng trăm vạn a.

Đủ không?

Không đủ!

Các loại phong lôi hạnh, hoàng trung lý, bàn đào khác cũng đều như vậy.

Về phần cửu chuyển kim đan của Lão Tử, ha ha... cửu chuyển kim đan cũng là do thiên tài địa bảo luyện chế, bây giờ Hồng Hoang vỡ nát, thiên tài địa bảo ít đi chín phần, Lão Tử cũng không có cách nào luyện chế được.

Nhất thời, toàn bộ tiên nhân Hồng Hoang, đều rơi vào tuyệt vọng.

Thậm chí có người nghĩ, sớm biết như vậy, ta không bằng vào Phong Thần Bảng cho rồi, lên Phong Thần Bảng tuy bị thiên đế Hạo Thiên sai khiến, cũng tốt hơn trực tiếp bỏ mình không phải sao?

Nhưng, sự tuyệt vọng của các tiên nhân không kéo dài bao lâu, đã được khơi dậy hy vọng vô hạn.

Trên cửu thiên, giọng nói của Tây Vương Mẫu thánh nhân đột nhiên vang xuống.

"Bản thánh Tây Vương Mẫu, dùng Bất Tử Đại Đạo và bất tử chi lực, diễn hóa bàn đào thụ thành bàn đào lâm, có thể kết ra vô số bàn đào, mỗi quả bàn đào đều chứa đựng bất tử bản nguyên và bất tử chi lực, ăn một quả, liền có thể tránh tiên kiếp!" "Từ nay về sau, mỗi năm trăm năm, thiên đình sẽ tổ chức một lần Bàn Đào đại hội, trên Bàn Đào đại hội, sẽ có đủ bàn đào cung cấp, các vị tiên nhân, từ Kim Tiên trở lên, nhận được lời mời đều có thể đến!" Giọng nói của Tây Vương Mẫu vang dội, truyền khắp tam giới.

Tam giới thần tiên nghe xong lập tức vui mừng như điên.

Vô số thần tiên đối với thiên đình và Tây Vương Mẫu tràn đầy cảm kích, những sự cảm kích này từ sâu trong nội tâm kích phát ra, trong nháy mắt hóa thành nguyện lực.

Nguyện lực ngưng tụ, lại có thể tăng thêm khí vận.

Cho nên, trong tình hình tam giáo sa sút hiện nay, khí vận thiên đình lại nghịch thế tăng trưởng.

Ầm ầm ầm...

Trên cửu thiên, trên dòng sông vận mệnh ở cửa Lăng Tiêu Điện, kim quang lóe lên, vô tận khí vận dâng trào, kim sắc quang mang chiếu rọi cửu thiên thập địa.

Toàn bộ Hồng Hoang, đều có thể thấy được khí vận như hồng kia.

Khí vận của Nhân tộc, lại sa sút.

Khí vận Nhân tộc giảm xuống, một mặt vì Hồng Hoang thu nhỏ, nhân khẩu loài người tổn thất mười phần đến chín, mặt khác vì khí vận Đại Chu hiện tại không ổn, là do mất cửu đỉnh.

Khí vận thiên đình một mình một cõi, khiến Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người không thể chấp nhận.

Chương 307

Bởi vì theo ý chí của Thiên Đạo, sau Phong Thần sát kiếp lần này, Tây phương giáo đương hưng.

Nhưng kết quả là, Tây phương không hưng thịnh, mà thiên đình lại hưng thịnh, chuyện gì thế này?

Ông ông ông...

Đúng lúc Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đang nghĩ, lại có một luồng thiên đạo khí cơ ẩn khuất giáng xuống.

Nói là ẩn khuất, là vì luồng thiên đạo khí cơ này, không phải cho tất cả mọi người xem, mà chỉ cho Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người.

Hai người nhận được khí cơ xong, lập tức kinh ngạc, bốn mắt nhìn nhau.

Bên Bát Bảo Công Đức Trì, Chuẩn Đề nhìn Tiếp Dẫn, nói: "Sư huynh, căn cứ ý chí của Thiên Đạo, là muốn hai chúng ta thoát ly Huyền môn, lập ra Phật môn a!" "Ừm!" Tiếp Dẫn nhíu mày, khẽ gật đầu.

"Nhưng mà..." Chuẩn Đề có chút khó xử.

Huyền Môn do Đạo Tổ Hồng Quân sáng lập, ít nhất là ở Hồng Hoang này.

Rời khỏi Huyền Môn chẳng khác nào phản giáo.

Không chỉ phản bội Hồng Quân, mà còn phản bội cả Huyền Môn, trở thành kẻ địch của cả thiên hạ.

"Sư huynh... e là sẽ đắc tội Đạo Tổ!" Sắc mặt Chuẩn Đề không tốt.

Sắc mặt Tiếp Dẫn lại càng thêm sầu khổ.

Thế nhưng, sau một hồi, Tiếp Dẫn vẫn nói: "Bản tọa cũng biết làm vậy sẽ khiến sư tôn đau lòng.

Nhưng sư đệ à, năm xưa hai chúng ta đã phát đại nguyện trước Thiên Đạo, nhưng toàn là những đại nguyện không thể hoàn thành.

Bây giờ nếu thoát ly Huyền Môn, không những không cần quan tâm đến những đại nguyện đó nữa, mà nhân quả nợ Hồng Vân đạo hữu tự nhiên cũng không cần trả." Bao năm qua, trơ mắt nhìn tu vi của Tam Thanh phương Đông cứ vùn vụt tăng lên, trong khi hai vị Thánh nhân phương Tây lại dậm chân tại chỗ, cũng sốt ruột lắm chứ.

Nhưng sốt ruột cũng chẳng có cách nào, đại nguyện chưa hoàn thành thì biết làm sao?

Ví dụ như, trong số các đại nguyện hai người đã phát, có một cái là "Nguyện cho Hồng Hoang đại địa, người người như rồng...", có thể sao?

Lại có một cái là "Độ hết thảy ác quỷ hồn phách trong thiên hạ...", cái này lại càng không thể.

Năm xưa khi Địa Phủ được tạo ra, Hậu Thổ vì để báo thù Yêu tộc đã đặc biệt thiết lập một cái Vô Gián Địa Ngục, Yêu tộc trong địa ngục đó vĩnh sinh vĩnh thế không được siêu sinh.

Cho nên, nếu cứ tiếp tục như vậy, Tây Phương Giáo sớm muộn gì cũng sụp đổ.

"Hơn nữa!" Tiếp Dẫn lại nói: "Thoát ly Huyền Môn, lập ra Phật Môn, đây là ý chí của Thiên Đạo, sư tôn của chúng ta chắc chắn cũng sẽ không can dự đâu!" Hồng Quân mà can dự thì cũng là đối nghịch với Thiên Đạo.

"Thôi được rồi!" Chuẩn Đề trong lòng quyết đoán, hạ quyết tâm.

Hai người tắm gội thay áo, trong Bát Bảo Công Đức Trì tẩy sạch trượng lục kim thân, sau đó bay lên trời cao, nhìn xuống đại địa.

Tiếp Dẫn mở miệng nói: "A Di Đà Phật..." "A Di Đà Phật." Chuẩn Đề theo sát phía sau, nhất ngôn nhất hành.

Ông ông ông...

Dù chỉ bốn chữ, nhưng lại hàm chứa áo nghĩa của trời đất, là chân ngôn của nhà Phật.

Vì vậy, trên Thiên Đạo có vô tận kim lôi cuồn cuộn, vô số huyền quang rủ xuống.

"Ta là Tiếp Dẫn/Chuẩn Đề, hôm nay thoát ly Huyền Môn, lập ra Phật Môn, gọi là Tây phương Phật giáo.

Ta, Tiếp Dẫn, là A Di Đà Phật!" "Ta, Chuẩn Đề, là Chuẩn Đề Phật Tổ!" Ầm ầm ầm...

Toàn bộ bầu trời Hồng Hoang đều bị kim lôi chiếm cứ.

Lâm Phàm mỉm cười nhìn xuống dưới, lắc đầu: Cái gì đến, rồi cũng sẽ đến.

Hồng Quân mở rồi lại nhắm đôi mắt tím, tựa như sớm đã biết hết thảy mọi chuyện.

Thế nhưng, các vị Thánh nhân Thiên Đạo trong Hồng Hoang lại lập tức chấn kinh.

"Hai tên này định giở trò gì vậy?" Nguyên Thủy Thiên Tôn từ núi Côn Luân bước ra, một bước đã đến đạo trường của Lão Tử ở núi Thủ Dương.

"Ta cũng không biết!" Lão Tử nhìn lên trời, thấy tóc trên đỉnh đầu của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề bị gió thổi bay sạch, bèn thở dài một tiếng, nói: "Hai người họ muốn phản giáo rồi!" Nữ Oa, Thông Thiên,

cũng đều kinh ngạc nhìn cảnh tượng trên trời.

Đa Bảo lại cười cười, nói: "Sư tôn, năm đó sư thúc...

ờ, Phàm Thánh Nhân từng nói với đệ tử, rằng ta hợp với việc vào Phật Môn, chưởng khống Phật giáo." "Ồ..." Mắt Thông Thiên loé lên một tia sáng.

Tiệt Giáo bây giờ chỉ còn trên danh nghĩa, khí vận cũng đã sụp đổ, nếu Đa Bảo có thể vào Phật giáo, chưởng khống Phật Môn, thì không khác gì một đòn rút củi dưới đáy nồi.

Thông Thiên lập tức mừng rỡ, nói: "Thật vậy sao?" Đa Bảo nói: "Là Lâm Phàm Thánh nhân nói vậy." "Ha ha ha...

Tốt quá rồi..." … Trên bầu trời.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề sóng vai đứng, hiện ra trượng lục kim thân.

Xung quanh hai người hình thành một kết giới màu trắng, bên trong kết giới tự thành một quốc gia, thánh khiết đoan trang vô cùng.

"Ta là A Di Đà Phật, là Thánh nhân của Phật Môn!" "Ta là Chuẩn Đề Tổ Phật, là Thánh nhân của Phật Môn!" Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn một người xướng một người họa.

Thiên Đạo kim lôi lại lần nữa cuộn trào, tỏ vẻ chấp thuận.

"Chư vị Phật tử, còn không quy vị!" Chuẩn Đề hét lớn một tiếng, kim cang nộ mục.

Sau đó, từ Tây Phương Giáo truyền đến tiếng của một người, nói: "Ta là Vị Lai Phật, Phật Tổ của Phật Môn!" Người này vừa dứt lời, thân hình loé lên tiến vào Phật quốc, chính là đệ tử thân truyền của Chuẩn Đề, Di Lặc, nay đã trở thành Di Lặc Phật, Vị Lai Phật.

"A Di Đà Phật..." Trong Xiển Giáo ở núi Côn Luân, Nhiên Đăng

đột nhiên đứng dậy, hai tay chắp lại, tóc trên đầu rụng sạch: "Ta là Quá Khứ Phật, là Phật Tổ của Phật Môn!" Ông ông ông...

Nhiên Đăng thân hình loé lên, cũng nhập vào Phật quốc, đứng dưới Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, cùng Di Lặc đứng song song một trước một sau.

Ngay sau đó, lại có một người bay ra, nói: "A Di Đà Phật, ta là Ô Sào Phật, là một trong Chư Phật!" Chính là đứa con trai duy nhất còn lại của Đế Tuấn, Lục Áp đạo nhân, trở thành một trong Chư Phật.

Địa vị Chư Phật lại ở dưới Phật Tổ, xếp sau Nhiên Đăng và Di Lặc.

"A Di Đà Phật..." "Ta là Cụ Lưu Tôn Phật, là một trong Chư Phật!" Một trong Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo, Cụ Lưu Tôn, nháy mắt bay vào Phật Môn, trở thành một trong Chư Phật, đứng ngang hàng với Lục Áp, dưới Nhiên Đăng và Di Lặc.

"A Di Đà Phật, ta là Phổ Hiền Bồ Tát!" "A Di Đà Phật, ta là Văn Thù Bồ Tát!" "A Di Đà Phật, ta là Quan Thế Âm Bồ Tát!" Trong Xiển Giáo, Phổ Hiền, Văn Thù và Từ Hàng ba người cũng đều bay ra, nhập vào Tây phương Phật Môn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy vậy, tức đến tam thi thần nhảy dựng lên: Mấy người có ý gì đây?

Phó giáo chủ và mấy người còn sót lại của Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo ta chạy hết rồi sao?

Nhìn lại xung quanh, chỉ còn lại Vân Trung Tử và Nam Cực Tiên Ông.

"Chuẩn Đề...

Tiếp Dẫn..." Nguyên Thủy tức đến run cả người, đang định bùng nổ thì đột nhiên nhận được cảnh báo của Thiên Đạo, lập tức không

dám ra khỏi núi Côn Luân.

Chương 308

"Ta là..." "Ta là..." Phật quốc hình thành, không chỉ có đệ tử Tây Phương Giáo, mà còn có đệ tử Xiển Giáo, cũng có vô số tán tiên trong Hồng Hoang nhân cơ hội này nhập vào Phật quốc.

Trong nháy mắt, dưới Phật Thánh là Phật Tổ, Chư Phật, Bồ Tát, bảy mươi hai Kim Cang, năm trăm La Hán, ba ngàn Tỳ Kheo, lại có vô số Sa Di, Đầu Đà, vân vân.

Một Phật quốc hoàn chỉnh đã thành hình.

"Thiên Đạo ở trên, hôm nay, Phật quốc thành lập!" Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hướng về cửu thiên nói: "Sau Phong Thần, Thánh nhân không vào Hồng Hoang, mọi việc trong Phật Môn của ta đều do Vị Lai Phật và Quá Khứ Phật quản lý, hai người cùng lo liệu mọi sự vụ của Phật Môn." Trong Phật Môn, chỉ có quá khứ và vị lai, không tồn tại hiện tại.

Bởi vì cái hiện tại mà người ta chú ý, trong khoảnh khắc sẽ biến thành quá khứ.

Cho nên, không có khái niệm hiện tại, cũng không có Hiện Tại Phật, chỉ có Quá Khứ Phật và Vị Lai Phật.

Thế nhưng, ngay sau đó!

Trong Tiệt Giáo, Đa Bảo đạo nhân lại cất tiếng cười ha hả, nói: "Ta, Đa Bảo, hôm nay thoát ly Tiệt Giáo, gia nhập Tây phương Phật Môn, làm Phật Tổ, là Hiện Thế Phật, sẽ chấp chưởng Phật Môn!" Ầm ầm ầm...

Thiên Đạo giáng xuống vô biên kim lôi tỏ vẻ chấp thuận.

Thân hình Đa Bảo loé lên, tiến vào Phật quốc, chen vào giữa Nhiên

Đăng và Di Lặc, đẩy Nhiên Đăng ra phía sau, đẩy Di Lặc lên phía trước, còn Đa Bảo thì đứng ở chính giữa.

"Ta là Như Lai, Hiện Thế Phật, chấp chưởng Phật Môn!" Ầm ầm ầm...

Thiên Đạo kim lôi giáng xuống, Phật quốc viên mãn.

Vào khoảnh khắc Phật quốc viên mãn, vô tận kim lôi lóe lên, công đức Thiên Đạo rủ xuống.

Núi Tu Di ở phương Tây nháy mắt hóa thành Linh Sơn.

Trên Linh Sơn, lơ lửng một mai Phật ấn, Phật ấn là kim ấn khí vận, khí vận trên đó tăng vọt.

Tây Phương Giáo đại hưng, cũng bắt đầu từ đây.

Nhưng khí vận Tây Phương Giáo tuy mạnh, so với Thiên Đình vẫn còn kém không chỉ một chút!

Sau khi Phật quốc thành lập, giọng nói của Lâm Phàm từ trong Hỗn Độn truyền đến: "Chư vị Thánh nhân, đến Hỗn Độn!" Đối với lời của Lâm Phàm, không ai dám trái nghịch!

Ngay cả Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn vừa mới trở thành Phật Thánh cũng không ngoại lệ.

Mặc dù năng lực có tăng lên, nhưng cũng chỉ ngang hàng với Tam Thanh, so với Lâm Phàm còn kém xa.

Thánh nhân Thiên Đạo tuy siêu thoát, vạn kiếp bất diệt, vô lượng lượng kiếp không hủy.

Nhưng đối với Lâm Phàm, muốn hủy diệt họ cũng chỉ là một ý niệm mà thôi.

Tại sao ư?

Lâm Phàm bây giờ, ngay cả Thiên Đạo cũng có thể dễ dàng trấn áp, huống chi là mấy vị Thánh nhân này.

Thế là, giây tiếp theo, các vị Thánh nhân lần lượt đến cung điện của Lâm Phàm.

Lâm Phàm nhìn mọi người, nói: "Sau Phong Thần sát kiếp, Thánh nhân không hiện thế.

Bản tọa hôm nay gọi các ngươi đến, đồng thời cũng hạ thông điệp, yêu cầu tất cả dời đạo trường của Thánh nhân vào Hỗn Độn, bởi vì Tam Giới không còn đủ năng lực để chống đỡ đạo trường của Thánh nhân nữa!" "Vâng!" Mọi người chắp tay.

Lâm Phàm nói: "Đương nhiên, Hậu Thổ cần trấn áp Lục Đạo Luân Hồi, Vương Mẫu cần trấn áp vườn Bàn Đào của Thiên Đình, là trường hợp ngoại lệ, có thể không cần dời đi!" Thế là, các vị Thánh nhân lần lượt dời đạo trường vào trong Hỗn Độn.

Từ đó về sau, Thánh nhân không thể tiến vào Tam Giới, cũng không thể tính kế Tam Giới, tham gia vào cuộc đấu tranh giữa Tam Giới nữa.

Bây giờ những toan tính trong Tam Giới đều diễn ra giữa Thiên Đình và Phật Môn, không còn liên quan nhiều đến các vị Thánh nhân.

Thánh nhân rời đi.

Lâm Phàm phất tay, nói: "Lục Nhĩ, đến đây!" Lục Nhĩ Mi Hầu đến trước mặt Lâm Phàm.

Lâm Phàm nói: "Theo ý chí Thiên Đạo luân chuyển, sau Phong Thần sát kiếp sẽ là Tây Du lượng kiếp.

Nhưng bây giờ theo vi sư thấy, Tây Du lượng kiếp bỏ đi vậy, từ nay cuộc tranh đấu giữa Thiên Đình và Phật Môn, vi sư cũng không hỏi đến.

Nhưng có một việc, phải mưu tính cho ngươi!" "Đa tạ sư tôn!" Hầu tử quỳ xuống đất dập đầu.

Lâm Phàm nói: "Bây giờ trong Địa Tiên Giới, chia thành tứ đại bộ châu, là Bắc Câu Lô Châu, Đông Thắng Thần Châu, Tây Ngưu Hạ Châu và Nam Thiệm Bộ Châu.

Giữa bốn châu lại có đại dương ngăn cách.

Ở Đông Thắng Thần Châu có nước Ngạo Lai, nước Ngạo Lai có một ngọn núi tên là Hoa Quả Sơn, ngọn núi này là tổ mạch của thập châu, là long mạch của tam đảo, tự khi thanh trọc phân định, hồng mông phán xét mà thành.

Trên Hoa Quả Sơn, có một tảng đá, hấp thu tinh hoa của nhật nguyệt, thực ra nó là một trong Tứ Hầu do Hỗn Độn Ma Viên hóa thành năm xưa, cũng là con khỉ cuối cùng, Linh Minh Thạch Hầu!" "Trong Linh Minh Thạch Hầu, ẩn chứa đạo bản nguyên cuối cùng của Hỗn Độn Ma Viên giữa trời đất.

Linh Minh Thạch Hầu, chính là nhân vật then chốt của Tây Du lượng kiếp.

Bây giờ ngươi hãy đến Hoa Quả Sơn, lấy bản nguyên của Thạch Hầu đi." Lục Nhĩ Mi Hầu lập tức mừng rỡ, bái tạ Lâm Phàm, cầm Kim Cô Bổng bay vào Địa Tiên Giới, đến trên núi Hoa Quả Sơn của Đông Thắng Thần Châu.

Ầm...

Lục Nhĩ Mi Hầu đáp xuống Hoa Quả Sơn.

Tảng đá khổng lồ kia có hình dáng như một con khỉ, nằm trên đỉnh núi, trên đó quang hoa lưu chuyển, ánh sáng bảy màu tỏa ra tứ phía, bên dưới là biển mây cuồn cuộn, ngàn dặm mây trắng làm nền.

Linh khí nơi đây sung túc, gần như ngưng tụ thành thực chất.

“Thảo nào sư phụ nói nơi này là tổ mạch của thập châu, là long mạch của tam đảo.

Đúng là một nơi tốt!” “Đi!” Hầu tử xoay người, liền đáp xuống bên cạnh Linh Minh Thạch Hầu.

Tảng đá sáng như vàng, trong suốt lấp lánh, bên trong có một đạo bản nguyên màu đen luồn lách, hấp thu tinh hoa của nhật nguyệt, đang tự mình tẩm bổ.

Dường như cảm nhận được tình hình bên ngoài, bản nguyên tinh hoa đã sinh ra linh trí, một luồng ý chí từ tảng đá truyền ra, lọt vào tai Lục Nhĩ Mi Hầu.

“Đừng làm hại ta, đừng làm hại ta, cầu xin ngươi...” “Ha ha...” Khóe miệng Lục Nhĩ Mi Hầu lộ ra một nụ cười, nói: “Chúng ta vốn là một thể, đến đây, dung nhập vào thân ta, sẽ trở thành vĩnh hằng!” Bành...

Kim Cô Bổng vung lên, một gậy đập vào tảng đá, một đạo vật chất bản nguyên màu đen liền chảy ra từ bên trong.

Lục Nhĩ Mi Hầu vội vàng thu lấy, lập tức mừng rỡ.

Đây chính là đạo bản nguyên cuối cùng của Hỗn Độn Ma Viên mà hắn ngày đêm mong nhớ.

Năm xưa Hỗn Độn Ma Viên bị Bàn Cổ đánh chết, bản nguyên trốn vào thiên địa Hồng Hoang, dưới sức mạnh xé rách của Thiên Đạo, đã chia làm bốn, hóa thành Tứ Hầu.

Trong đó, Linh Minh Thạch Hầu và Lục Nhĩ Mi Hầu, mỗi người chiếm ba phần mười bản nguyên, còn Xích Khao Mã Hầu Vô Chi Kỳ và Thông Tí Viên Hầu Viên Hồng, mỗi người chiếm hai phần mười bản nguyên.

Linh Minh Thạch Hầu đã giết Vô Chi Kỳ, hấp thu hai thành, cách

đây không lâu Khổng Tước giết Viên Hồng, lại đem hai thành tặng cho Lục Nhĩ Mi Hầu.

Sau khi sở hữu bảy phần mười bản nguyên, tu vi của Lục Nhĩ Mi Hầu trực tiếp đột phá Chuẩn Thánh, nhưng vẫn chưa đạt đến cấp độ Thánh nhân, cảnh giới của hắn tương đương với một cảnh giới giữa Chuẩn Thánh và Thánh nhân, trong Hồng Hoang không có cảnh giới này, nhưng lại không thua kém Thánh nhân.

Vô cùng huyền diệu.

Nhìn ba phần mười bản nguyên cuối cùng trong tay, Lục Nhĩ vô cùng kích động: Nếu dung hợp những thứ này, có lẽ có thể trở thành Thánh nhân.

Chương 309

Lục Nhĩ trực tiếp nhảy về Hỗn Độn, đến đạo trường của sư tôn.

Sau đó, bố trí một trận pháp đơn giản trong đại điện của Lâm Phàm, khánh vân trên đỉnh đầu mở ra.

Ầm...

Khánh vân mười mẫu mở ra, ba đóa hoa trong đó bay ra.

Tam hoa của Lục Nhĩ, lúc ban đầu là hoa nở bảy phẩm, sau khi dung hợp bản nguyên của Viên Hồng và Vô Chi Kỳ, bây giờ đã biến thành hoa nở tám phẩm.

"Ông ông..." Sau khi khánh vân mở ra, một phù văn màu đen từ từ bay ra, hình thành chữ "Chiến" trên không trung.

Đại đạo mà Lục Nhĩ sở hữu, chính là đại đạo giống hệt Hỗn Độn Ma Viên năm xưa, là Chiến chi đại đạo.

"Dung hợp..." Ba phần mười bản nguyên cuối cùng trong tay, bị Lục Nhĩ đưa vào khánh vân, bay vào trong phù văn Chiến chi đại đạo.

Ông ông ông...

Trăm năm sau, theo một tiếng nổ lớn, tu vi của Lục Nhĩ đột nhiên tăng vọt.

Trên đỉnh đầu hắn, ba đóa hoa Thiên Địa Nhân trong khánh vân bỗng nhiên biến thành hoa nở chín phẩm.

Cùng lúc đó, phù văn Chiến chi đại đạo viên mãn, biến thành màu tím vàng, một đạo phù văn bay ra, nổ tung, hóa thành hàng ức vạn văn tự nhỏ như đầu ruồi, dày đặc như thủy triều, từ đạo trường của Lâm Phàm tràn ra Hỗn Độn.

Gió Hỗn Độn trong phạm vi hàng ức vạn dặm bị thổi bay sạch.

Thủy triều Đại Đạo bắt đầu khuếch tán ra ngoài.

"..." Nhìn thấy cảnh này, vô số người đều kinh ngạc không thôi.

Lâm Phàm trở thành Đại Đạo Thánh Nhân, mọi người còn có thể hiểu được; đạo lữ của Lâm Phàm là Tây Vương Mẫu, Hậu Thổ, Hi Hòa, Thường Hi và những người khác trở thành Đại Đạo Thánh Nhân, miễn cưỡng có thể chấp nhận.

Nhưng bây giờ ngay cả đệ tử của Lâm Phàm cũng trở thành Đại Đạo Thánh Nhân, mọi người đều phát điên.

Đặc biệt là các vị Thánh nhân, quả thực sắp phát điên rồi!

Trong Hồng Hoang, có mấy vị Thánh nhân Thiên Đạo?

Nữ Oa, Tam Thanh, Nhị Thánh!

Chỉ có sáu người.

Còn Đại Đạo Thánh Nhân thì sao?

Không tính Dương Mi, Tả Vụ và Kim Lượng ở ngoài, thì có Lâm Phàm, Tây Vương Mẫu, Hi Hòa, Thường Hi, Hậu Thổ, bây giờ lại thêm một Lục Nhĩ Mi Hầu.

Cũng là sáu người.

Hơn nữa, các vị Thánh nhân tin rằng, trong tương lai không xa, chắc chắn sẽ có thêm Đại Đạo Thánh Nhân xuất hiện.

Ví dụ như Nữ Oa.

Dù sao thì đạo của Nữ Oa cũng đã gần viên mãn.

Vậy thì, Thánh nhân Thiên Đạo chẳng phải đang nguy ngập sao?

"Không được!" Trong Bát Cảnh Cung, ánh mắt Lão Tử nhìn về phía sâu trong Hỗn Độn.

Không lâu sau, có không gian ba động truyền đến, Lão Tử định thần nhìn lại, là Nguyên Thủy.

"Đại huynh!" Nguyên Thủy ngồi trước mặt Lão Tử, nói: "Bây giờ Thánh nhân chúng ta không được vào Hồng Hoang, lại không có công đức Thiên Đạo để mưu đồ, cũng chẳng có cái gọi là khí vận, vậy việc tu hành của chúng ta, sau này làm sao tiến bộ?" "Ha!" Trong mắt Lão Tử tràn đầy mờ mịt.

Ông cũng không biết.

Bây giờ không cho đến Hồng Hoang, thì có thể làm gì chứ?

Hồng Hoang bây giờ, không còn như xưa nữa.

Khí vận yếu, linh khí cũng không đủ.

"Ta muốn tiến thêm một bước, chỉ có thể từ bỏ Thánh nhân Thiên Đạo, đi tìm kiếm Đại Đạo!" Ánh mắt Nguyên Thủy sáng rực, nhìn Lão Tử.

Lão Tử cười khổ lắc đầu: "Đại Đạo?

Đại Đạo khó khăn đến nhường nào, hơn nữa, chúng ta làm sao mà khám phá Đại Đạo?

Muốn tham ngộ, cũng không có phù văn Đại Đạo!" Tam Thanh ở trong Hồng Hoang, căn nguyên vô cùng sâu dày, nhưng ba người lại không nhận được phù văn Đại Đạo.

Ông ông ông...

Đúng lúc này, hư không lại lần nữa rung động.

Lại có người xuyên không mà đến.

Lão Tử và Nguyên Thủy quay đầu nhìn lại, nguyên là Thông Thiên giáo chủ từ trong Hỗn Độn rơi xuống.

“Tam đệ?” Nguyên Thủy và Lão Tử đều có chút kinh ngạc.

Theo lý, sau khi trải qua Phong Thần sát kiếp, Thông Thiên và Lão Tử, Nguyên Thủy thế như nước với lửa, bây giờ đến đây là có ý gì.

“Đại huynh, nhị huynh!” Thông Thiên đứng trước mặt hai người, nhàn nhạt nói: “Chuyện cũ đã qua, đều như mây khói.

Giáo nghĩa, khí vận, đệ tử, bây giờ đều đã tan thành tro bụi.” “Haizz...” Lão Tử thở dài một tiếng.

Nguyên Thủy cười khổ lắc đầu.

Lão Tử nói: “Ngồi đi!” Hai người nhìn Thông Thiên ngồi xuống, Lão Tử lại nói: “Cái gọi là hồng hoa bạch ngẫu thanh liên diệp, Tam Thanh vốn là một nhà.

Hôm nay ba chúng ta không còn tranh giành giáo thống, không còn tính kế khí vận.

Có thể nào trở lại như xưa, quy về một nhà?” Thông Thiên đến đây, đã cho thấy Thông Thiên đã nhìn thấu, cũng nguyện ý buông bỏ thành kiến.

Bây giờ là xem Nguyên Thủy.

Ánh mắt của Lão Tử và Thông Thiên đều đổ dồn vào người Nguyên Thủy.

Cơ mặt Nguyên Thủy giật giật mấy cái, nói: “Đệ tử Xiển Giáo của ta, toàn bộ đều lên Phong Thần Bảng...” “Được rồi!” Lão Tử quát: “Nguyên Thủy, đệ tử ngươi lên Phong Thần Bảng, chẳng lẽ đệ tử của ta không lên sao?

Đệ tử duy nhất dưới trướng lão phu là Huyền Đô, cũng đã đến Thiên Đình, lão phu không đau lòng sao?” “Ừm!” Nguyên Thủy hít sâu một hơi: “Thôi được, đại huynh nói phải, Tam Thanh vốn là một nhà,

chúng ta lại làm một nhà!" "Tốt!" Lão Tử vô cùng vui mừng.

Thông Thiên nói: "Tình thế Hồng Hoang hiện nay, Lâm Phàm Thánh nhân một nhà độc chiếm, Thiên Đạo cũng bị suy yếu, sức mạnh Hồng Hoang không còn có thể tạo ra nhiều Thánh nhân, chúng ta đang ở trong tình thế tiến thoái lưỡng nan, muốn thay đổi cục diện hiện tại, chỉ có thể đến chỗ Lâm Phàm Thánh nhân tìm đường ra.

Ý của tiểu đệ là, ba chúng ta cùng đi, thế nào?" Lão Tử nói: "Cũng không phải là không có cách, chỉ là, Nguyên Thủy..." Ai cũng biết, Nguyên Thủy và Lâm Phàm có ân oán sâu sắc.

Thế nhưng, lúc này đây, Nguyên Thủy lại thản nhiên cười, nói: "Đi thì đi, đừng nhìn ta, so với Đại Đạo, chút ân oán nhỏ nhặt này có đáng là gì?" "Vậy được, đi thôi!" Thông Thiên phất tay, mở ra tầng tầng thông đạo, đến bên ngoài đạo trường của Lâm Phàm.

Trên cung điện của Lâm Phàm, treo một tấm biển, trên đó viết bốn chữ lớn "Bất Hủ Phàm Cung".

Chương 310

"Lâm Phàm Thánh nhân!" Ba người hít sâu một hơi, cúi người dưới cửa, hướng vào trong cung hành lễ: "Cầu xin Thánh nhân cho gặp mặt!" Két...

Cửa lớn cung điện của Lâm Phàm mở ra: "Ba vị vào đi!" Tam Thanh bước vào, nhìn thấy trong cung tinh hà rủ xuống, vô tận vũ trụ sinh diệt diễn hóa, không khỏi có cảm giác như đang đi vào Tử Tiêu Cung.

Không... bài trí và khí thế của cung điện này, so với Tử Tiêu Cung còn hùng vĩ hơn gấp bội.

"Lâm Phàm đạo hữu!" Ba người hướng Lâm Phàm chắp tay.

Lâm Phàm từ trên đài cao hạ xuống, ánh mắt lướt qua, nhìn ba người.

Trong Tam Thanh, Thông Thiên và Lâm Phàm có quan hệ tốt hơn, dù sao giữa hai người còn có mối giao tình với phân thân Phạm Lâm.

Lão Tử và Lâm Phàm quan hệ bình thường, nhưng cũng không tệ.

Duy chỉ có Nguyên Thủy, là đối đầu của hắn.

Nhưng chuyện xưa đã qua như mây khói, Lâm Phàm bây giờ là Đại Đạo Thánh Nhân, đã siêu thoát khỏi trời đất vạn vật, thậm chí cả Hỗn Độn, cho nên có tầm nhìn rộng lớn, sẽ không vì chuyện năm xưa mà trút giận lên đầu Nguyên Thủy.

Ngược lại, Lâm Phàm bây giờ nhìn Nguyên Thủy, lại có cảm giác như nhìn thấy một cu li: Nếu có thể đưa ba tên này vào thế giới của mình, giúp mình khai cương thác thổ, giáo hóa thế giới, hẳn là cũng không tồi.

“Ý định của ba người, bản tọa đã hiểu!” Lâm Phàm nhàn nhạt nhìn ba người, phất tay, ra khỏi cung điện, đến một không gian trong Hỗn Độn, một chiếc bàn vuông, bốn người mỗi người một bên.

“Bây giờ, bản tọa cho các ngươi hai lựa chọn, hãy suy nghĩ đi!” “Thứ nhất!” Lâm Phàm nhìn chằm chằm ba người, nói: “Các ngươi cũng biết, bản tọa có được Hỗn Độn Châu, bây giờ trong hạt châu đó đã diễn hóa ra một phương thế giới, bản tọa đã khai tịch ra những đại thế giới không thua kém thế giới Hồng Hoang trong Hỗn Độn thế giới đó, nếu các ngươi đến đó, tự nhiên có thể tiếp tục trở thành tồn tại như Đạo Tổ của một phương.

Hơn nữa, còn có thể có đủ khí vận và nhân duyên, để tham ngộ Đại Đạo!” “Đương nhiên, trước khi vào thế giới của ta, phải ký khế ước sinh tử với ta, khế ước này một khi có hiệu lực, đời này kiếp này, vĩnh viễn không được rời khỏi Hỗn Độn thế giới của ta, trừ phi bản tọa thay đổi ý định, thế nào?” “Lựa chọn thứ hai!” Lâm Phàm tiếp tục nói: “Ở lại thế giới này, vĩnh sinh bất diệt, nhìn Hồng Hoang biến thành Tam Giới, sau này Tam Giới có khả năng sẽ vỡ thành vô số vũ trụ.

Chỉ cần các ngươi muốn, ở một phương thiên địa có Thiên Đạo bảo hộ, cùng thiên địa đồng diệt, cũng không khó!” Dù sao, Tam Thanh cũng là tồn tại Thánh nhân Thiên Đạo, nguyên thần ký thác vào Thiên Đạo, bất tử bất diệt.

Lâm Phàm, vì duyên cớ Hồng Hoang là quê hương, nên không có ý định xóa sổ Thiên Đạo.

“Lâm Phàm đạo huynh!” Thông Thiên nhìn Lâm Phàm, khe khẽ nói: “Không có lựa chọn thứ ba sao?” “Có...” Ầm ầm ầm...

Đúng lúc này, một thân thể cao lớn từ bên cạnh bước ra, đáp xuống trước mặt bốn người.

Tam Thanh ngẩng mắt nhìn, lập tức kinh hãi, thân thể không kìm được run rẩy.

Người đến chính là Bàn Cổ.

Bàn Cổ nhìn Tam Thanh, lạnh lùng hừ một tiếng nói: "Ba tên xương mềm các ngươi, nếu muốn, có thể trở lại bản nguyên, trở thành nguyên thần của bản tọa, thế nào?" "Phụ thần!" Tam Thanh nhìn thấy Bàn Cổ, nháy mắt liền sợ hãi, từng người một run như cầy sấy, quỳ xuống đất.

Bàn Cổ lạnh lùng hừ một tiếng, nói: "Phụ thần?

Các ngươi không xứng, hậu duệ của Bàn Cổ ta, phải như Đế Giang và Thập Nhị Tổ Vu kia, nào có loại xương mềm như các ngươi?" "Con..." Tam Thanh thân thể run rẩy không thôi.

Theo lý mà nói, Thập Nhị Tổ Vu do tinh huyết của Bàn Cổ hóa thành, Tam Thanh do nguyên thần của Bàn Cổ hóa thành.

Tam Thanh càng có thể đại biểu cho ý chí của Bàn Cổ, dù sao cũng là tinh thần của Bàn Cổ.

Nhưng trên thực tế, Vu tộc không kính trời, không sợ đất, không tôn Thánh nhân, chỉ thờ Bàn Cổ.

Từng người một, ngay cả Thiên Đạo cũng không thèm để ý, tinh thần bất khuất bất khuất, không quỳ không lạy đó, mới là tinh thần của Bàn Cổ.

Trái lại là Tam Thanh, quay đầu bái dưới trướng Hồng Quân, trở thành đệ tử của Hồng Quân, điểm này khiến Bàn Cổ vô cùng khinh thường.

"Đi đi, ba tên vô dụng!" "Vâng!" Bàn Cổ cũng ngồi xuống, Tam Thanh tự nhiên không dám ngồi, đứng bên cạnh Bàn Cổ và Lâm Phàm.

Bàn Cổ nói: "Lâm đạo hữu, lần này làm phiền ngươi rồi!" "Không sao!" Lâm Phàm nhàn nhạt nói: "Bàn Cổ đạo hữu đã giúp đỡ ta nhiều lần, đây là việc nên làm!" "Ừm!" Bàn Cổ nói: "Ta hy vọng, ngươi có thể truyền thụ cho mỗi người bọn họ một thức Đại Đạo, như vậy cũng coi như tìm cho họ một vị trí!" Ra là, Bàn Cổ đang cầu tình cho Tam Thanh.

Nói đi nói lại, đều là hậu duệ của ông, tuy không có chí khí, nhưng cũng không thể không quan tâm.

"Thôi được!" Lâm Phàm nhìn Tam Thanh, nói: "Nghe thấy chưa, Bàn Cổ đang cầu tình cho các ngươi đấy, nói đi, muốn tu luyện Đại Đạo nào?" "Đa tạ phụ thần!" Tam Thanh mừng rỡ.

Sau đó, ba người lần lượt bước ra, Lão Tử nói: "Ta muốn tu hành Lực chi đại đạo, kế thừa tinh thần vĩnh không chịu thua của phụ thần!" "Thôi đi!" Bàn Cổ mặt già sầm lại: "Lực chi đại đạo, ngươi không xứng.

Lâm Phàm, cho hắn cái Hắc Tâm Đại Đạo đi!" "Ờ..." Lâm Phàm gãi đầu: "Ba ngàn đại đạo cũng không có Hắc Tâm Đại Đạo!" "Hừ..." Bàn Cổ nói: "Vậy cho hắn Hắc Ám Đại Đạo đi, ta thấy khá hợp đấy!" "Thông Thiên ngược lại quang minh lỗi lạc, có chút phong thái của ta!" Bàn Cổ tiếp tục nói: "Cho Thông Thiên một cái Kiếm chi đại đạo, còn Nguyên Thủy, lòng cao khí ngạo, cho hắn cái..." Bàn Cổ nghĩ nửa ngày, cũng không có đại đạo nào hợp với Nguyên Thủy, bèn hỏi: "Nguyên Thủy, ngươi muốn đại đạo nào?" Nguyên Thủy nhìn Lâm Phàm, nói: "Nếu có thể, ta muốn tu hành Thời Gian Đại Đạo!" Ông ông ông...

Lâm Phàm không chút keo kiệt, phất tay tế ra ba phù văn Đại Đạo.

Một là Hắc Ám Đại Đạo, hai là Kiếm chi đại đạo, ba là Thời Gian Đại Đạo.

Ba phù văn, Lão Tử, Thông Thiên, Nguyên Thủy mỗi người một cái.

"Từ hôm nay trở đi, các ngươi hãy theo Lâm Phàm, vào Hỗn Độn thế giới của hắn đi, ta cũng đã tìm cho các ngươi một lối thoát tốt!" Bàn Cổ phất phất tay, biến mất không thấy.

Tam Thanh hướng Bàn Cổ dập đầu, lại hướng Lâm Phàm tạ ơn.

Lâm Phàm nói: "Vào thế giới của ta thì dễ, nhưng muốn cắt đứt với Hồng Hoang Tam Giới này, e là có chút khó khăn, lần này, phải lấy lại nguyên thần của các ngươi từ tay Thiên Đạo, nhưng một khi lấy lại, các ngươi cũng sẽ mất đi sức mạnh vĩ đại của Thánh nhân, có bằng lòng không?" "Nguyện ý!" Ba người cúi đầu trước Lâm Phàm.

"Vậy được!" Lâm Phàm đứng dậy, phất tay.

Vạch ra vô tận gió Hỗn Độn, trước mắt là một đại thế giới, không gì khác, chính là Hồng Hoang Tam Giới.

"Thiên Đạo, hiện ra cho ta..." Theo lời Lâm Phàm, vô số phù văn Đại Đạo bay ra, bao trùm trời đất, nhấn chìm Hồng Hoang.

Trong Hồng Hoang, lại có một không gian đặc biệt, ở trên cả ba mươi ba tầng trời, trong không gian đó, có vô tận bản nguyên màu trắng bao phủ.

Giữa bản nguyên màu trắng, ngồi ngay ngắn một đạo nhân áo tím, chính là Hồng Quân.

Hồng Quân ngồi ngay ngắn giữa bản nguyên Thiên Đạo, đang dung hợp với Thiên Đạo.

Bản nguyên Thiên Đạo cuồn cuộn, thỉnh thoảng lại có Hồng Mông Tử Khí bay ra, tổng cộng có sáu luồng.

"Đến đây cho ta!" Lâm Phàm hét lớn một tiếng, sáu luồng Hồng

Mông Tử Khí đều rơi vào tay Lâm Phàm, trong đó ba luồng có ghi tên Tam Thanh, ba luồng còn lại, một ghi tên Nữ Oa, hai luồng tự nhiên là của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

"Ầm..." Lâm Phàm dùng vô tận pháp tắc, trực tiếp xóa đi dấu ấn nguyên thần của Tam Thanh.

Ầm ầm ầm...

Thiên Đạo chấn nộ, trực tiếp giáng xuống vô tận sức mạnh Thiên Đạo, hóa thành sấm sét đánh về phía Lâm Phàm.

"Hừ..." Lâm Phàm lạnh lùng hừ một tiếng, chỉ vươn tay ra, liền có ba ngàn phù văn Đại Đạo bay xuống, quấn quanh thành ba ngàn xiềng xích Đại Đạo, vắt ngang hư không thiên địa, đùa giỡn sấm sét Thiên Đạo trong lòng bàn tay.

"Trấn..." Một chữ xuất ra, liền có vô số pháp tắc hạ xuống, trấn áp sức mạnh Thiên Đạo, khiến nó vỡ tan.

"..." Thủ đoạn thông thiên của Lâm Phàm, khiến Tam Thanh ánh mắt lấp lánh.

Trong Hồng Hoang Tam Giới, ngoài Hỗn Độn, lại có vô số đại năng trợn mắt há mồm.

"Trời ạ...

Lâm Phàm Thánh nhân sao lại mạnh mẽ đến thế, có thể trấn áp Thiên Đạo!" "Một tay trấn áp Thiên Đạo, thật là lợi hại?" "Lâm Phàm Thánh nhân, thật sự quá lợi hại rồi!" "Ta vừa rồi hình như thấy, Thánh nhân phất tay liền chưởng khống ba ngàn đại đạo, chẳng lẽ, Lâm Phàm Thánh nhân thật sự đã dung hội quán thông toàn bộ ba ngàn đại đạo?" … Không sai!

Bao nhiêu năm qua, Lâm Phàm không để ý đến chuyện Hồng Hoang, không mưu đồ bất kỳ khí vận và công đức Hồng Hoang nào,

chỉ tạo ra một phân thân đi lại trong Hồng Hoang, là vì muốn đặt toàn bộ tâm sức vào việc lĩnh ngộ Đại Đạo.

Dưới sự gia trì của trận pháp thời gian và bản nguyên Đại Đạo, cuối cùng hắn đã lĩnh ngộ viên mãn ba ngàn đại đạo.

Chương 311

Bây giờ nếu sáng tạo thế giới, căn bản không cần sự trợ giúp của Tạo Hóa Ngọc Điệp, chỉ một ý niệm là có thể sinh ra vô số thế giới.

Phụt phụt phụt...

Trước mặt, Tam Thanh mỗi người phun ra một ngụm máu, tu vi nháy mắt tụt xuống.

Tu vi Hỗn Nguyên Tứ Trọng Thiên, Ngũ Trọng Thiên đường đường, nháy mắt thụt lùi, hóa thành Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Đương nhiên, tuy là Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng thần thông pháp tắc vẫn còn đó, Chuẩn Thánh bình thường không đánh lại được họ.

Lâm Phàm nhìn ba đạo Hồng Mông Tử Khí trong tay, suy nghĩ một chút, thả cho tử khí của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đi, trở về với Thiên Đạo, chỉ giữ lại tử khí của Nữ Oa bên mình, không xóa đi, cũng không trả về.

"Đi thôi!" Lâm Phàm giơ tay, mang theo Tam Thanh thoát khỏi Hỗn Độn, đến một thế giới hoàn toàn mới.

Trong thế giới này, vẫn là một mảnh hỗn độn, vô biên vô tế, không thấy điểm cuối.

Nhưng dưới mắt bốn người, ở chính giữa thế giới hỗn độn, lại có một hạt châu màu tím, trên đó có lạc ấn bằng vàng, một chữ "Phàm", chính là Bất Hủ Phàm Giới.

"Đây là Hỗn Độn thế giới của bản tọa, ta sẽ khai tịch thế giới, hôm nay các ngươi có thể vào đó!" Lời vừa dứt, ý thức của Lâm Phàm nảy sinh.

Theo ý chí của Lâm Phàm, một thế giới liền trực tiếp hình thành trong Hỗn Độn, ba ngàn đại đạo bay ra, trở thành xương cốt của thế giới, chống đỡ toàn bộ thế giới.

Một thế giới dần dần mới mẻ, giống như Hồng Hoang, hiện ra sống động.

Lâm Phàm đứng giữa hư không Hỗn Độn, trước mặt Tam Thanh.

Trong đầu một ý niệm bay ra, liền có vô biên đạo pháp hội tụ, ngưng tụ thành sức mạnh, sức mạnh va chạm trong Hỗn Độn, liền có không gian thế giới diễn hóa sinh ra.

Đương nhiên, thế giới do sức mạnh va chạm tạo ra, chỉ là không gian đơn thuần, nếu không có đạo pháp gia trì, những không gian này sẽ nháy mắt bị Hỗn Độn xóa sổ.

Lâm Phàm lại một ý niệm, lấy mình làm trung tâm, ba ngàn đại đạo khóa chặt hư không, ba ngàn phù văn Đại Đạo, từ trên người hắn bay ra, nhập vào thế giới vừa mới diễn hóa.

Không Gian Đại Đạo diễn hóa ra vô tận không gian, nháy mắt mở rộng không gian ban đầu ra vô cùng lớn.

Sau đó, Thời Gian Đại Đạo bắt đầu sản sinh trục thời gian, vạn sự vạn vật, bắt đầu vận chuyển theo quỹ tích của thời gian.

Không Gian Đại Đạo và Thời Gian Đại Đạo diễn hóa ra không gian và thời gian, thế giới này liền ổn định trong Hỗn Độn, còn lại, Ngũ Hành Đại Đạo dung hợp giao thoa, diễn hóa thiên địa vạn vật, lại có Nhân Quả Đại Đạo, Vận Mệnh Đại Đạo, Lực chi đại đạo, vân vân một loạt đại đạo xuất hiện, ba ngàn đại đạo, giống như ba ngàn xương cốt, trực tiếp dệt nên một phương thế giới, không còn khả năng sụp đổ nữa.

"Ông ông ông..." Trước mặt ánh sáng màu tím lóe lên, một hạt

châu rơi vào Hỗn Độn, hình thành một thế giới giống hệt Bất Hủ Phàm Giới.

Hai hạt châu, từ góc nhìn đa chiều của Lâm Phàm thì không xa, nhưng trên thực tế, khoảng cách giữa hai thế giới gần như vô cùng lớn, ngay cả Thánh nhân, dùng cả đời cũng chưa chắc đã đến được.

"..." Cảnh Lâm Phàm khai thiên, khiến Tam Thanh kinh hãi run rẩy không thôi.

Trong ấn tượng của họ, mọi việc khai thiên tích địa, đều nên giống như Bàn Cổ, dùng cự phủ bổ ra Hỗn Độn, sau đó dùng Tạo Hóa Ngọc Điệp diễn hóa thiên địa vạn vật.

Chưa từng thấy ai khai thiên tích địa, lại ung dung như Lâm Phàm.

Tùy tiện hai ý niệm bay ra, một thế giới đã hoàn chỉnh ra đời.

"Đi, vào xem!" Lâm Phàm mang theo Tam Thanh, nháy mắt đã đến thế giới vừa mới khai tịch.

Thế giới này, cùng cấp bậc với Hồng Hoang, bên trong có hải dương, có lục địa, có bầu trời, có địa ngục.

Những gì Hồng Hoang có, ở đây đều có, diện tích thế giới này, còn lớn hơn thế giới Hồng Hoang ban đầu mấy trăm lần.

"Thế giới thật lớn!" Lão Tử khen ngợi.

Nguyên Thủy gật đầu.

Thông Thiên mỉm cười, vuốt râu, như đang suy tư điều gì.

Lâm Phàm nói: "Thiên địa mới khai tịch, bên trong tự có vô số bảo vật khai thiên, pháp tắc của thế giới này, giống hệt thế giới Hồng Hoang ban đầu.

Chỉ là không có Thiên Đạo mà thôi." "Ở trong đó, các ngươi chính là Thiên Đạo, là chúa tể, thế nào?" "Chúng ta là Thiên Đạo, là chúa

tể?" Tam Thanh nghe lời Lâm Phàm, đôi mắt đều sáng lên.

Theo đuổi cả đời, chẳng phải là vì trở thành Thánh nhân, sau đó cùng thiên địa tồn tại, có thể hưởng thụ tự do vô biên, không bị bất kỳ ai khống chế sao?

Nhưng không được, lại bị Thiên Đạo khống chế.

Nhưng trong nháy mắt, lại trở thành chúa tể của một phương.

Mặc dù, đã có minh ước với Lâm Phàm không được ra khỏi Hỗn Độn thế giới, nhưng trở thành chúa tể của một thế giới, đối với họ, thật sự không còn gì hối tiếc.

"Tốt, tốt..." Tam Thanh mừng rỡ.

Lâm Phàm nói: "Thế giới này, bây giờ không có vạn vật sinh linh, nhưng các loại pháp tắc tạo hóa đều có, các ngươi có thể sáng tạo sinh linh, cũng có thể diễn hóa sinh linh!" "Ầm..." Lâm Phàm phất tay, từ trên người Tam Thanh mỗi người lấy ra một bụm tinh huyết, thánh huyết vung ra, chảy vào thế giới mới, rơi xuống đất, đập nát vô số ngọn núi, làm sụp đổ sông ngòi.

Nhưng, cũng đồng thời diễn hóa ra vô số sinh linh tiên thiên.

"Tốt!" Lão Tử nói: "Đa tạ Lâm đạo huynh, đại ân không lời nào tả hết, từ nay về sau, ba huynh đệ chúng ta sẽ cư ngụ ở đây!" "Không không không..." Lâm Phàm sao có thể để họ ở chung một chỗ.

Ba nhân tài mà chỉ lo một thế giới, chẳng phải lãng phí sức lao động sao?

"Ba người, mỗi người một thế giới!" Lâm Phàm vừa nói, vừa phất tay lần nữa mang ba người đi.

Trở lại trên không Hỗn Độn.

"Rơi..." Lâm Phàm phất tay, hai luồng ánh sáng bay vào Hỗn Độn

va chạm với khí Hỗn Độn, lập tức lại có hai thế giới nữa ra đời.

Hai thế giới này, rất gần với thế giới vừa tạo ra, ở ngoài Hỗn Độn, có thể nhìn thấy hai thế giới còn lại.

Ba thế giới gần như chồng lên nhau.

Lâm Phàm nói: "Ta biết ba huynh đệ tình sâu nghĩa nặng, nhưng ba người chúa tể một thế giới thì có gì thú vị, mỗi người một cái, sau khi vào, hãy nhanh chóng diễn hóa sinh linh, giáo hóa thế giới, đối với bản tọa, cũng có thêm sức mạnh thế giới gia trì!" "Vâng!" "Đi đi!" Lâm Phàm phất tay, Tam Thanh mỗi người bay vào một thế giới, Lâm Phàm lại đặt tên một lượt, lần lượt là Thái Thanh Giới, Thượng Thanh Giới và Ngọc Thanh Giới.

Từ đó, trong Hỗn Độn thế giới của Lâm Phàm liền có thêm ba sức lao động miễn phí giáo hóa chúng sinh.

Chẳng phải là quá vui sao!

Sắp xếp xong xuôi, Lâm Phàm lại trở về Hồng Hoang, lần này, trực tiếp vào Tử Tiêu Cung.

Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân đang ngồi đả tọa, nhưng Lâm Phàm biết, đây chỉ là phân thân của Hồng Quân, thân thể chính lúc này đang ở trong không gian bản nguyên Thiên Đạo, muốn dung hợp Thiên Đạo.

"Sư tôn!" Lâm Phàm tuy bây giờ mạnh hơn Hồng Quân vô số lần, nhưng gặp Hồng Quân vẫn vô cùng cung kính.

"Ừm..." Hồng Quân gật gật đầu, nói: "Ta lại thích lúc ngươi gọi ta là lão già thối hơn!" "Ha ha..." Lâm Phàm mỉm cười, nói: "Lần này đến, chủ yếu là hỏi sư tôn, có hứng thú đến thế giới của con không, đệ tử sẽ khai tịch một thế giới riêng, để sư tôn chúa tể thế giới đó, còn lớn hơn Hồng Hoang Tam Giới nhiều!" "Lòng hiếu thảo của ngươi, ta

xin nhận!" Hồng Quân nhìn Lâm Phàm, lắc đầu, nói: "Hồng Hoang là gốc rễ của bản tọa, bây giờ bản tọa dung hợp Thiên Đạo đã hoàn thành ba thành, nỗ lực nhiều năm đã có chút kết quả, ta sẽ không từ bỏ!" "Được!" Lâm Phàm nói: "Nếu sư tôn không đi, vậy lần này, coi như đồ nhi đến cáo từ đi!" "Đệ tử xin trợ người một tay!" Nói xong, Lâm Phàm phất tay, ba ngàn đại đạo trên người bay ra, hóa thành xiềng xích Đại Đạo vắt ngang hư không, lần nữa mở ra toàn bộ không gian Thiên Đạo.

Vô tận bản nguyên Thiên Đạo như kẹo bông gòn lấp đầy.

"Trấn áp..." Ba ngàn đại đạo của Lâm Phàm cùng lúc hạ xuống, hóa thành một cái lồng giam khổng lồ, bao trùm toàn bộ sức mạnh bản nguyên Thiên Đạo.

Ầm ầm ầm...

Thiên Đạo muốn phản kháng, muốn giãy giụa.

Đáng tiếc, dưới sự bao trùm của sức mạnh Đại Đạo của Lâm Phàm, Thiên Đạo căn bản không có khả năng giãy giụa.

Chương 312

Hồng Quân nhân cơ hội này, trực tiếp một hơi làm tới, chưa đến một năm đã hoàn toàn luyện hóa toàn bộ Thiên Đạo.

Ầm...

Sau khi luyện hóa Thiên Đạo, tu vi của Hồng Quân cũng từ Hỗn Nguyên Thập Nhị Trọng Thiên, trực tiếp tiến giai lên Thiên Đạo Cảnh.

Đương nhiên, đây chỉ là cảnh giới trong Hồng Hoang.

Sau khi tiến giai lên Thiên Đạo Cảnh, Hồng Quân đồng thời cũng hóa thân thành Thiên Đạo, chưởng khống toàn bộ quỹ đạo vận hành của Hồng Hoang Tam Giới.

Giờ phút này, ông là vị vua tuyệt đối trong Hồng Hoang, mỗi lời nói, mỗi hành động, đều quyết định sự sống chết của Hồng Hoang.

Hồng Quân chưởng khống Thiên Đạo, khí tức vị trí của Thiên Đạo đã thay đổi.

Đồng thời, chủ nhân của một phương thiên địa cũng đã đổi, không còn là một Thiên Đạo không có ý thức tự ngã, chỉ biết vận hành theo ý chí bản thân.

Thiên Đạo vô tư, trời không thiên vị.

Nhưng bây giờ đã khác, Thiên Đạo hiện tại có chúa tể, một người sống sờ sờ, có ý thức của mình, có suy nghĩ của mình, tự nhiên cũng không có chuyện vô tư và không thiên vị.

Nhưng, ở một mức độ nhất định, Hồng Quân vẫn sẽ tiến hành theo ý chí ban đầu của Thiên Đạo, ví dụ như Tây Du lượng kiếp sắp tới.

Mặc dù không có Tôn Ngộ Không, nhưng có Kim Thiền Tử, có những người khác, vẫn có thể đến Tây Thiên lấy kinh.

Có điều, ý nghĩa ban đầu của Tây Du lượng kiếp, có lẽ sẽ thay đổi.

Ví dụ như, Tây Du lượng kiếp ban đầu, là để suy yếu Thiên Đình, tăng cường cho Tây phương Phật Môn.

Bây giờ Hồng Quân nắm quyền, ý định ban đầu sẽ thay đổi, Hạo Thiên là đồng tử của ông, Tây phương Phật Môn là kẻ phản đồ.

Sao có thể thiên vị Phật Môn để làm hại Hạo Thiên?

"Sư tôn, chúc mừng sư tôn!" Lâm Phàm hướng Hồng Quân chắp tay.

Hồng Quân cười ha hả, nói: "Thực ra sư tôn phải cảm ơn ngươi, không có sự giúp đỡ của ngươi, vi sư muốn triệt để dung hợp Thiên Đạo, không biết phải đến năm nào tháng nào, ha ha ha ha..." Hồng Quân rất vui, dung hợp Thiên Đạo, trở thành chúa tể của toàn bộ Hồng Hoang, đó là tâm nguyện của ông.

"Sau này, đợi Tây Du lượng kiếp kết thúc, vi sư sẽ lần nữa nghịch chuyển thiên cơ, tái tạo Hồng Hoang, lúc đó, hoan nghênh ngươi đến!" Hồng Quân nhìn Lâm Phàm.

Lâm Phàm gật gật đầu.

Với tu vi hiện tại của Hồng Quân, chúa tể toàn bộ Hồng Hoang, lại có năng lực khai thiên tích địa, Hồng Hoang chỉ thiếu không gian mà thôi, hoàn toàn có thể khiến Tam Giới trở lại dáng vẻ Hồng Hoang.

Lâm Phàm suy nghĩ, lại lấy Tạo Hóa Ngọc Điệp ra, ném cho Hồng Quân, nói: "Sư tôn, thứ này đệ tử cũng không dùng đến, liền tặng cho sư tôn!" "Tốt, tốt!" Hồng Quân nhận lấy ngọc điệp, trong lòng vô cùng vui mừng.

Nghĩ lại, năm xưa ông tặng cho Lâm Phàm mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp vỡ nát, không ngờ bây giờ Lâm Phàm lại cho ông một cái hoàn chỉnh, cũng tốt.

Sau khi dung hợp Thiên Đạo, việc tu hành của Hồng Quân chắc chắn sẽ dừng lại, nhưng bây giờ có Tạo Hóa Ngọc Điệp, có thể tiếp tục tham ngộ pháp tắc Thời Gian Đại Đạo rồi.

"Đệ tử cáo lui!" Thân hình Lâm Phàm thu lại, hư hóa rời đi.

Giây tiếp theo, hắn đã ở trong Oa Hoàng Cung của Nữ Oa.

"Lâm Phàm ca ca..." Đối với việc Lâm Phàm đột nhiên ghé thăm, Nữ Oa không hề chuẩn bị, nhưng nhìn thấy Lâm Phàm, tự nhiên là rất vui.

"Đến rồi sao?" "Ha ha..." Lâm Phàm ôn hòa cười, đáp xuống trước mặt Nữ Oa, ánh mắt dịu dàng nhìn nàng, nói: "Ta sắp rời khỏi thế giới Hồng Hoang, trong lòng còn có chút vương vấn chưa nguôi, nên đến thăm nàng!" "Huynh sắp đi sao?" Trên mặt Nữ Oa lộ ra một tia đau thương.

"Đúng vậy!" Lâm Phàm nói: "Ta có Hỗn Độn thế giới của riêng mình, đã khai tịch ra những thế giới giống như Hồng Hoang, nếu nàng đồng ý, có thể..." "Ta nguyện ý!" Lâm Phàm chưa nói hết lời, Nữ Oa đã chớp chớp đôi mắt to long lanh, trực tiếp nói ra ba chữ ta nguyện ý.

Sau đó, dưới ánh mắt ngỡ ngàng của Lâm Phàm, Nữ Oa nhắm mắt lại, chu môi, hôn lên...

Bị đẩy ngược sao?

Lâm Phàm lập tức rối bời.

Phải biết Nữ Oa, bất luận là nhan sắc hay tài tình, đều là người con gái khiến Lâm Phàm say đắm, hơn nữa, tình cảm của Nữ Oa dành cho hắn, Lâm Phàm cũng sớm đã biết.

Đáng tiếc... trong lòng Lâm Phàm vẫn luôn có một khúc mắc.

Đó là, Nữ Oa là Thánh Mẫu của Nhân tộc, về lý thuyết, bản chất của Lâm Phàm cũng là Nhân tộc.

Đệ tử Nhân tộc mà làm chuyện đó với Thánh Mẫu Nhân tộc, chẳng phải là loạn luân sao?

Không chấp nhận được, không chấp nhận được!

"Đừng động!" Tay ngọc của Nữ Oa giữ chặt vai Lâm Phàm, nói: "Lâm Phàm ca ca, ta biết trong lòng huynh có e ngại, nhưng tu sĩ chúng ta đều đã siêu thoát khỏi Thiên Đạo và thế giới, còn có gì phải cố kỵ chứ?" Được rồi!

Nếu nàng đã cho ta một lý do tốt như vậy, vậy thì ta không khách khí nữa!

Hú...

Lâm Phàm phất tay, bên ngoài vô tận trận pháp tầng tầng tổ hợp, che khuất một phương thiên địa.

Sau một hồi mưa gió vần vũ, hai người cuối cùng đã là một thể.

Lâm Phàm nói: "Đại Đạo của nàng sắp viên mãn rồi sao?" Nữ Oa mặt đỏ bừng, gật gật đầu nói: "Đúng vậy, chỉ còn thiếu một chút cuối cùng, nhưng cũng phải tốn vô số năm tháng!" Đại Đạo khó, khó hơn lên trời xanh, khó ở chỗ càng về sau càng khó.

Càng đến cuối cùng, càng khó viên mãn.

Ví dụ như một phần trăm cuối cùng, có thể còn khó hơn mười phần trăm trước đó.

"Không sao!" Lâm Phàm nhìn Nữ Oa, mỉm cười, nói: "Tạo Hóa Đại Đạo, thực ra trọng ở hai chữ tạo hóa, một là sáng tạo, một là diễn hóa, hai thứ bổ trợ cho nhau, không thể thiên về một bên, nàng hãy cân

nhắc trong lòng rồi thử lại xem!" "Ừm!" Nữ Oa hít sâu một hơi, theo lời Lâm Phàm, tham ngộ tạo hóa.

Trong nháy mắt, đôi mắt nàng đột nhiên sáng lên, nói: "Không sai, Lâm Phàm ca ca, huynh nói quá đúng, trước đây ta không ngộ ra được sự khác biệt giữa chúng!" "Ha ha!" Lâm Phàm cười ha hả, phất tay, khánh vân mở ra.

Ầm ầm ầm...

Khánh vân của Lâm Phàm tuôn trào ra, dày đặc vô cùng, khánh vân mở ra, bao phủ ức vạn dặm trời không.

Người bình thường khi tam hoa tụ đỉnh, khánh vân trên đầu mở ra cũng chỉ khoảng một mẫu, đại năng Chuẩn Thánh có được trăm mẫu đã là hạng người thiên phú dị bẩm, Thánh nhân, nghìn mẫu đã là cực hạn.

Nhưng tam hoa của Lâm Phàm, lại rộng đến hàng nghìn vạn dặm.

Trong khánh vân, tam hoa lay động, mỗi đóa hoa nở mười hai phẩm, dưới tam hoa trong luồng khí huyền hoàng, lại có ba ngàn phù văn Đại Đạo hiện ra.

Mỗi một phù văn, đều lấp lánh những màu sắc khác nhau, ngũ quang thập sắc, ánh sáng ngút trời.

Ông ông ông ông...

Một mai phù văn màu lục bay ra, lấp lánh ánh sáng màu tím và lục xen kẽ, dừng lại giữa hư không.

Chính là phù văn Tạo Hóa Đại Đạo.

Lâm Phàm đã lĩnh ngộ toàn bộ ba ngàn đại đạo, tự nhiên cũng bao gồm cả phù văn Tạo Hóa.

"Nàng và ta cùng luận đạo một phen!" Lâm Phàm dịu dàng nhìn

Nữ Oa, nói: “Nhân tiện giúp nàng viên mãn Đại Đạo, đúng rồi, sau khi Đại Đạo viên mãn, tuyệt đối không được đi trên con đường Đại Đạo, hãy nhớ kỹ, nhớ kỹ!” “Vâng!” Nữ Oa gật gật đầu, hít sâu một hơi, đôi mắt nhắm lại, khánh vân nghìn mẫu trên đỉnh đầu cũng nháy mắt mở ra.

Chương 313

Ông ông...

Trên đỉnh đầu, tam hoa nở rộ, một đạo phù văn Tạo Hóa Đại Đạo màu lục bay ra.

Sau đó giữa hư không, phù văn Tạo Hóa của Nữ Oa và phù văn Tạo Hóa của Lâm Phàm đan vào nhau, hấp thu lẫn nhau, bao bọc lẫn nhau.

Đây gọi là luận đạo.

Luận đạo, là để kiểm tra thiếu sót, sửa chữa những gì còn thiếu.

Một năm!

Hai năm!

Ba năm!

Năm năm!

Mười năm!...

Nghìn năm sau, theo một tiếng nổ vang.

Đạo pháp của Nữ Oa viên mãn, cuối cùng đã đột phá được lớp màng cửa sổ cuối cùng.

Sau đó, nàng trở thành Đại Đạo Thánh Nhân.

Tạo Hóa Thánh Nhân.

Tạo Hóa Đại Đạo của Nữ Oa viên mãn, cuối cùng đã trở thành Tạo Hóa Đại Đạo Thánh Nhân.

"Ầm..." Vô số phù văn tản ra, lao đi tứ phía.

Từng đạo phù văn Đại Đạo lên xuống như thủy triều.

Thủy triều Đại Đạo bắt đầu.

Trong Hồng Hoang Tam Giới, vô số sinh linh từ khắp nơi trên trời đất kéo đến, ở ngoài Oa Hoàng Cung trăm vạn dặm hấp thu năng lượng, lĩnh ngộ tham ngộ.

Ngay cả những nhân vật như Minh Hà lão tổ, Trấn Nguyên Tử, Côn Bằng cũng đều đến.

Có thể thấy Đại Đạo Thánh Nhân mạnh mẽ đến mức nào.

"Chúc mừng nàng, Nữ Oa sư muội!" Lâm Phàm nhìn Nữ Oa, mỉm cười.

Nữ Oa thu lại pháp lực, vô tận phù văn đạo pháp bay về, lại lần nữa bị hấp thu vào trong cơ thể.

Giờ phút này, sau khi trở thành Đại Đạo Thánh Nhân, mỗi cử chỉ của Nữ Oa đều tràn đầy uy năng và tự tin vô cùng, sức mạnh này, so với Thánh nhân Thiên Đạo, có thể nói là một trời một vực.

"Phu quân!" Đôi mắt Nữ Oa nhìn về phía Lâm Phàm: "Đa tạ phu quân!" Từ sau khi theo Lâm Phàm, cách xưng hô của Nữ Oa tự nhiên cũng thay đổi.

Lâm Phàm nói: "Giữa chúng ta, còn khách khí sao?" "Đúng rồi, phu quân!" Trong mắt Nữ Oa lấp lánh ánh sáng, nói: "Vừa rồi phu quân không cho thiếp đi trên con đường Đại Đạo, là vì sao, vừa rồi thiếp chạm đến con đường Đại Đạo, dường như có thể đi được?" "?" Lâm Phàm ngược lại kinh ngạc: Nữ Oa cũng có thể đi trên con đường Đại Đạo?

Phải biết rằng, Đại Đạo Thánh Nhân tuy chưởng ác Đại Đạo, nhưng lại không thể đi trên Đại Đạo, chỉ có những tu sĩ cực kỳ tự tin, tư chất siêu phàm, mới có thể sau Hỗn Nguyên Cửu Trọng Thiên của Đại Đạo, chạm đến một vài cánh cửa Đại Đạo, có thể đi trên Đại

Đạo.

Như Nữ Oa vừa mới bắt đầu đã có thể đi trên Đại Đạo, Lâm Phàm cũng chịu thua.

Đương nhiên, năm xưa Lâm Phàm cũng vừa mới đột phá đã có thể đi trên Đại Đạo.

Lâm Phàm suy nghĩ, hẳn là không phải vì tư chất Nữ Oa tốt, mà là Nữ Oa đã chìm đắm trong Tạo Hóa Đại Đạo nhiều năm, lại có công đức tạo người, mới có thể mở ra cánh cửa Đại Đạo.

"Điểm cuối của Đại Đạo là vực sâu!" Lâm Phàm nói: "Năm xưa ta đi đến cuối Đại Đạo, suýt chút nữa đã thân tử đạo tiêu, được rồi, bây giờ tạm thời không nói những chuyện này, sau này nàng tự nhiên cũng sẽ hiểu.

Bây giờ, ta lại giúp nàng một tay!" Vừa nói, Lâm Phàm vừa phất tay, lấy ra Hồng Mông Tử Khí của Nữ Oa.

Nữ Oa vô cùng vui mừng: "Phu quân, chàng lấy nó lúc nào vậy?" "Đoán xem!" "Xấu quá!" Nhưng, có thể lấy lại Hồng Mông Tử Khí, Nữ Oa vẫn rất vui mừng, điều này có nghĩa là nàng đã được giải thoát khỏi Thiên Đạo, từ nay về sau, không chỉ không bị Thiên Đạo khống chế, mà cũng không bị Hồng Quân khống chế.

Đương nhiên, Nữ Oa bây giờ là Đại Đạo Thánh Nhân, Hồng Quân muốn khống chế, cũng không có năng lực đó.

"Phu quân!" Nữ Oa nhìn Lâm Phàm, hỏi: "Tiếp theo, thiếp phải đến thế giới mới sao?" "Ừm!" Lâm Phàm gật gật đầu, nói: "Rời khỏi Hồng Hoang lần này, sau này có lẽ sẽ không trở lại nữa.

Nhưng trước khi đi, có một chuyện, cần phải xử lý!" Nữ Oa hỏi: "Chuyện gì?" Lâm Phàm nói: "Đi theo ta, tự nhiên sẽ biết!" Vừa nói, Lâm Phàm vừa kéo Nữ Oa phá không gian.

Vô tận Hỗn Độn lóe lên phía sau, từng tầng không gian bị vạch ra, sau một hơi thở, hai người đã đến một đạo trường.

Nơi này thần hi lưu chuyển, kim quang lấp lánh, lại có tiếng tụng kinh của Phật Môn vô thượng vang vọng không dứt.

Phía dưới, là một ngọn núi lớn, chính là núi Tu Di.

Đây chính là đạo trường do Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề xây dựng trong Hỗn Độn.

"Ông ông ông..." Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn nhìn thấy Lâm Phàm, không dám chậm trễ, hai người từ trong Bát Bảo Công Đức Trì đứng dậy, toàn bộ bước ra.

"Gặp qua Lâm Phàm sư huynh... gặp qua Nữ Oa sư tỷ!" Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hướng hai người Lâm Phàm hành lễ.

Tóc trên đầu hai người đã rụng sạch, Chuẩn Đề mập mạp trong bộ tăng y, Tiếp Dẫn thì gầy gò như một hòa thượng khô héo, hai người đứng cùng nhau, quả thật xứng đôi vừa lứa.

"Ha ha!" Lâm Phàm nhìn hai người mỉm cười, nói: "Không dám nhận, bây giờ Tây phương Phật Môn đã thoát ly Huyền Môn, một tiếng sư huynh và sư tỷ, thật không biết từ đâu mà ra!" Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn có chút lúng túng.

Thật sự lúng túng, không phải bây giờ mới bắt đầu, mà từ khoảnh khắc Hồng Quân hợp đạo thành công, đã lúng túng rồi, lúng túng không thể tả.

Năm xưa vì để phối hợp với Thiên Đạo, thoát ly khỏi Huyền Môn, thuận theo ý chí Thiên Đạo.

Bây giờ Thiên Đạo trực tiếp bị Hồng Quân luyện hóa rồi, vậy thì... lúng túng quá!

“Ờ...” Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn nhìn Lâm Phàm không biết mở miệng từ đâu.

Chuẩn Đề nói: “Không biết lần này Lâm Phàm Thánh nhân đến đây, có chỉ giáo gì?” Lâm Phàm nói: “Năm xưa bản Thánh đi trên con đường Đại Đạo, bị vực sâu ở cuối Đại Đạo gây họa, thân tử đạo tiêu.

May mắn có thuốc bất tử hộ thể mới không bị vẫn lạc.

Nhưng khi ta du đãng trong Hỗn Độn, các ngươi đã sỉ nhục hai muội muội của ta ở Thái Âm Tinh, lúc đó vì nể mặt ý chí Thiên Đạo và nhu cầu của Hồng Hoang lượng kiếp, bản tọa tạm thời tha cho các ngươi!” “Bây giờ, các ngươi lại thoát ly Huyền Môn tự lập môn hộ, hôm nay, chúng ta tính cả nợ mới nợ cũ, một lần cho xong!” “A?” Nghe Lâm Phàm nói vậy, thân thể Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn run lên: Cái gì đến, rồi cũng sẽ đến.

“A Di Đà Phật, không biết Lâm Phàm Thánh nhân, muốn hai huynh đệ chúng tôi tạ tội như thế nào?” Thân hình gầy gò của Tiếp Dẫn đứng trước mặt Lâm Phàm, bình tĩnh hỏi.

Lâm Phàm nói: “Hôm nay, Lâm Phàm ta mời hai vị Thánh nhân Tây phương...

đi chết!” “?” Chuẩn Đề trực tiếp nhảy dựng lên: “Lâm Phàm sư huynh, hà tất phải làm tuyệt như vậy, chúng ta cũng không có thù không đội trời chung!” “Tự mình chết, hay để ta tiễn một đoạn?” Lâm Phàm lười lý luận với họ, sắc mặt điềm nhiên, trong tay huyền quang sáng tối, lấp lánh không ngừng.

Tiếp Dẫn cười khổ một tiếng, nói: “Sư đệ, thôi vậy, thôi vậy.

Ta hôm nay đã biết điềm chẳng lành sắp đến, thôi vậy, hôm nay huynh đệ ta liền đi một chuyến trong Hỗn Độn vậy!” “Ai...” Chuẩn Đề tuy không muốn, nhưng trước mặt Lâm Phàm, cũng chỉ đành thỏa

hiệp.

Tự mình đi, có thể bảo lưu bản thể, nếu để Lâm Phàm ra tay, e là thật sự hồn bay phách tán.

Chương 314

"A Di Đà Phật..." "A Di Đà Phật..." Hai người ngồi xếp bằng trên đất, hóa thành trượng lục kim thân, ngồi trên bồ đoàn, xoay tròn nhanh chóng.

Theo sự xoay tròn của hai người, cảnh sắc xung quanh dường như cũng xuất hiện dấu vết thời gian đảo ngược, thân thể hai người dần dần tiêu tán, vô số mảnh vỡ màu vàng phiêu vào Hỗn Độn, bị gió Hỗn Độn thổi một cái, tan biến không thấy, nghịch chuyển địa hỏa thủy phong.

"Thiên địa sơ khai ta đã hiện!

Hóa hình đã là Đại La Tiên!

Nay đảo ngược quy về nguyên bản!

Hẹn gặp lại ở Hỗn Độn sau!" Hai người lần lượt ngâm xướng, thân thể hóa thành tro bụi bay đi, trong không gian hỗn độn, chỉ còn lại hai gốc linh căn, một là Tiên Thiên Canh Kim Bồ Đề, một là Lục Căn Thanh Tịnh Chi Trúc.

Hai gốc tiên thiên linh căn lay động sinh trưởng, rễ lại quấn chặt lấy nhau.

Hai cái cây, một gốc là Cánh Kim Bồ Đề, một gốc là Lục Căn Thanh Tịnh Trúc, rễ cây bám chặt vào nhau, cành lá phía trên đung đưa, tựa như đang chào hỏi đối phương.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đã dùng phương thức này để đi hết cuộc đời mình.

Hiện tại hai gốc cây này chỉ còn lại bản thể, không còn tinh thần, không còn hồn phách.

Chúng vẫn là cực phẩm Tiên Thiên Linh Căn, có lẽ sau ngàn vạn năm nữa vẫn có thể hóa hình, trở thành hai sinh linh khác, nhưng tính cách và tư chất đều đã thay đổi, tuyệt đối không phải là Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn trước kia.

"Đi..." Lâm Phàm đưa tay chỉ một cái, hai gốc cây bay ra khỏi Hỗn Độn, rơi xuống Địa Tiên Giới trong Tam Giới rồi ẩn mình đi.

"Hy vọng, khi các ngươi tái sinh, đừng như thế này nữa!" Lâm Phàm phất tay, mang theo Nữ Oa rời đi.

Phía sau hắn, ngọn núi Tu Di lấp lánh ánh vàng, thần quang dần dần ảm đạm, rồi từ từ biến mất trong Hỗn Độn.

Ù ù ù...

Giữa thiên địa, vô số khí cơ chấn động.

Thánh nhân vẫn lạc, trời đất cùng buồn.

Lần này, hai người Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn sẽ không bao giờ trở về nữa.

Trong Hồng Hoang, vị trí Thánh nhân vốn có, ngoài Thiên Đạo Thánh Nhân ra chỉ còn lại Hồng Quân.

Tam Thanh đã đi, Nữ Oa đã siêu thoát, Tây Phương Nhị Thánh cũng đã tan thành tro bụi.

Vô số người cảm nhận được khí cơ này, có kẻ vui mừng, có người rơi lệ.

Minh Hà, Trấn Nguyên Tử và Côn Bằng Thánh Nhân phá lên cười ha hả.

"Có cơ hội rồi...

Cơ hội của ta đến rồi..." "Sớm muộn gì, ta cũng sẽ trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân!" "Ta là Minh Hà, hôm nay lập chí thành Thánh!" ...

Trên núi Tu Di, Di Lặc nhìn khung cảnh hỗn độn xung quanh, đôi mắt hổ to như chuông đồng ngập tràn lệ nóng, hồi lâu không tan.

"Sư phụ..." "Sư bá..." "...

Hai người đi thong thả..." ...

Lâm Phàm mang theo Nữ Oa trở về đạo trường.

"Chư vị Thánh nhân!" "Trấn Nguyên Tử đạo hữu, Minh Hà đạo hữu, cũng đến đây đi!" Vù vù vù...

Theo tiếng gọi của Lâm Phàm, mấy luồng sáng từ trong Hồng Hoang bay tới, đều hạ xuống bên ngoài đạo trường.

Lâm Phàm phất tay mở ra đại môn đạo trường.

Mọi người lần lượt đi vào.

Lần này tới đạo trường của Lâm Phàm, có ba nô bộc Đại Đạo Thánh Nhân là Dương Mi, Kim Lượng và Tả Vụ, có ba vị phu nhân Đại Đạo Thánh Nhân của Lâm Phàm là Tây Vương Mẫu, Nữ Oa, Hậu Thổ.

Ngoài ba người này ra, còn có Huyền Minh chưa thành Thánh, hiện là Phong Đô Đại Đế, nhưng khoảng cách tới Đại Đạo Thánh Nhân còn rất xa.

Ngoài ra, còn có những người bạn thân thiết của Lâm Phàm như Chúc Long, Trấn Nguyên Tử, Minh Hà.

Lại có các đệ tử của Lâm Phàm là Lục Nhĩ Mi Hầu, Lâm Tiểu Huyền, Khương Tử Nha, Khổng Tuyên.

Còn có những người đi theo Lâm Phàm là Hạo Thiên, Dao Trì!

Những người khác, còn có các thị nữ kề cận như Tô Đát Kỷ, Thường Nga.

Trong đạo cung, tinh hà rủ xuống, vũ trụ vô tận sinh diệt, thân thể cao lớn của Lâm Phàm ngồi trên cao đài, mọi người cũng đều bước lên.

Lâm Phàm nói thẳng không kiêng dè: "Bản tọa năm xưa từng có được Hỗn Độn Châu, bên trong ẩn chứa một thế giới Hỗn Độn, sau khi được bản tọa dùng tứ nguyên châu Địa Hỏa Thủy Phong diễn hóa, hiện nay thế giới Hỗn Độn bên trong đã không khác gì thế giới Đại Hỗn Độn bên ngoài Hồng Hoang, trong đó ta còn mở ra một thế giới rộng lớn hơn cả thế giới Hồng Hoang!" "Chuyện này, có người biết, có người không.

Hôm nay những người có thể đến đây đều là bạn bè thân thiết, người thân huynh muội của ta, Lâm Phàm.

Lát nữa bản tọa sẽ rời khỏi Hồng Hoang, đến thế giới kia của ta, sau này có lẽ sẽ không bao giờ trở lại.

Có ai muốn đi theo, có ai muốn ở lại, tự quyết định đi!" Sau đó, mọi người lần lượt bày tỏ ý kiến.

Đầu tiên là ba Đại Đạo Thánh Nhân Dương Mi, không có lựa chọn nào khác, vì là nô bộc của Lâm Phàm nên chỉ có thể đi theo.

Thứ hai, các nữ nhân của Lâm Phàm là Tây Vương Mẫu, Nữ Oa, Hậu Thổ, Huyền Minh cũng đều phải đi theo.

Còn Hi Hòa và Thường Hi thì đã sớm đến Bất Hủ Phàm Giới.

Tiếp theo, các đệ tử của Lâm Phàm về cơ bản đều nguyện ý đi theo hắn, đương nhiên, có một người ngoại lệ, đó là Khương Tử Nha.

Khương Tử Nha không có bất kỳ thiên phú nào, chỉ dựa vào Thiên Đạo công đức gia trì mới miễn cưỡng đạt đến tầng Kim Tiên, được Cơ Phát phong làm chư hầu, có con cháu, lại quản lý Phong Thần Bảng của Thiên Đình, không thể rời đi, chỉ có thể ở lại.

Còn Hạo Thiên và Dao Trì cũng quyết định ở lại, vì dù sao trong Hồng Hoang còn có Hồng Quân, mà Hồng Quân là chỗ dựa lớn nhất của hai người họ.

"Đa tạ hảo ý của Lâm Phàm Thánh nhân!" Trấn Nguyên Tử chắp tay nói: "Ta đối với Hồng Hoang có tình cảm, Đạo Tổ cũng ở đây, Người muốn khôi phục trạng thái Hồng Hoang năm xưa, sau này nếu có cơ hội, cũng sẽ cho ta một thánh vị, ta quyết định không đi!" "Xin lỗi, Lâm Phàm Thánh nhân!" Minh Hà nói: "Đạo Tổ đã hứa cho ta thánh vị, ta cũng không đi!" Lâm Phàm gật đầu.

Những người này đều là đại năng trong Hồng Hoang, đã sống ở đây vô số năm, Đạo Tổ tự nhiên muốn lôi kéo.

"Cũng được!" Lâm Phàm gật đầu, không cưỡng cầu: "Chúc Long đạo hữu, ngươi thì sao?" Chúc Long cười ha hả, nói: "Ta, Chúc Long, nguyện ý đi theo Thánh nhân, nhưng, Chúc Long có một nguyện vọng!" "Nói!" "Ta có thể mang theo Long tộc, trực tiếp tiến vào thế giới mới không?" "Không được!" Lâm Phàm lắc đầu: "Không phải bản tọa không cho phép, Long tộc là đồ đằng của Nhân tộc, không thể chết hết được.

Thế này đi, cho phép ngươi dẫn một triệu Long tộc vào thế giới mới!" "Được, đa tạ Thánh nhân!" Chúc Long vui mừng khôn xiết.

Khí vận của Long tộc ở Hồng Hoang vốn đã suy tàn, sau này dựa vào Nhân tộc mới có chút khởi sắc, nhưng cũng chỉ tàm tạm, nếu có thể đổi sang thế giới khác, không bị khí vận áp chế, tự nhiên là hắn nguyện ý.

"Nếu đã như vậy, chư vị, hãy theo ta đến thế giới mới!" Ầm ầm ầm...

Lâm Phàm phất tay, vớt lên một triệu Long tộc từ trong biển cả, rồi trực tiếp mang theo mọi người biến mất trong Hỗn Độn.

“Cung tiễn Lâm Phàm Thánh nhân...” Phía sau, Trấn Nguyên Tử, Minh Hà và những người khác quỳ trên mặt đất, tiễn Lâm Phàm đi xa.

...

Thế giới mới!

Chương 315

Thế giới của Lâm Phàm.

Nhìn từ trong hư không, một mảnh hỗn hỗn độn độn, trong đó có bốn viên châu màu tím sáng ngời, ba trong số đó nằm sát nhau, lần lượt là Thượng Thanh Giới, Thái Thanh Giới và Ngọc Thanh Giới.

Viên còn lại ở một nơi xa hơn một chút, chính là Bất Hủ Phàm Giới của Lâm Phàm.

"Khai..." Lâm Phàm một ý niệm, tức thì va chạm tạo ra một thế giới trong Hỗn Độn, sau đó ý niệm lại lóe lên, vô số đạo pháp phù văn bay ra, mở ra một thế giới mới trong Hỗn Độn.

Một ý niệm, thế giới sinh ra.

So với Bàn Cổ năm xưa vung búa khai thiên lập địa, quả thực nhẹ nhàng hơn không biết bao nhiêu lần.

Mọi người xung quanh thấy cảnh này, đều vô cùng chấn động, tán thán không thôi.

Bàn Cổ thì bĩu môi.

"Cái này, gọi là Vạn Long Giới đi!" Lâm Phàm nhìn Chúc Long: "Từ nay về sau, ngươi chính là chúa tể của Vạn Long Giới, đi đi, hãy diễn hóa thế giới cho tốt, giáo hóa chúng sinh!" "Đa tạ Lâm Phàm Thánh nhân!" Chúc Long mang theo một triệu Long tộc, tiến vào Vạn Long Giới.

"Phu quân, ta cũng muốn một cái!" Tây Vương Mẫu đi đến bên cạnh Lâm Phàm.

Lâm Phàm cười nói: "Đó là tự nhiên!" "Khai!" Một luồng sáng từ trong đầu Lâm Phàm bay ra, lại có vô tận Đại Đạo phù văn xiềng xích

vắt ngang hư không.

Trong Hỗn Độn, lại hình thành một thế giới, tên là: Bất Tử Giới.

Chính là thế giới của Tây Vương Mẫu.

Sau khi thế giới hình thành, Tây Vương Mẫu cũng không lập tức tiến vào trong đó.

Lâm Phàm lại giơ tay lên.

Tạo Hóa Giới!

Thế giới của Nữ Oa.

Luân Hồi Giới!

Thế giới của Hậu Thổ!

"Phu quân, ta cũng muốn một cái!" Huyền Minh nhìn Lâm Phàm, kéo kéo tay áo hắn lay lay.

Hiện tại Huyền Minh tuy chưa thành Đại Đạo Thánh Nhân, nhưng được công đức của Địa Phủ nuôi dưỡng, tu vi bao năm qua đã sớm siêu thoát Chuẩn Thánh, ngang hàng với Á Thánh.

"Cũng được!" Lâm Phàm giơ tay, lại sáng tạo một thế giới, là Huyền Minh Giới.

"Sư tôn, ta muốn một cái Chiến Thần Giới!" Lục Nhĩ Mi Hầu háo hức thử.

Lâm Phàm giơ tay, một thế giới ra đời, tên là: Chiến Thần Giới!

"Con cũng muốn, con cũng muốn!" Tiểu loli Khổng Tuyên nhảy tưng tưng trước mặt Lâm Phàm, hắn nhìn nàng, vẻ mặt cưng chiều nói: "Không được đâu, tạo cho con một giới không đủ để con quậy phá à.

Thế này đi, con cứ theo hai vị sư nương ở Thái Âm Tinh, cùng ta

sống ở Bất Hủ Phàm Giới, đợi khi nào lớn lên, có thể tự khống chế được, ta sẽ tách riêng cho con một giới!" "Vâng ạ!" Cứ như vậy, tiểu loli Khổng Tuyên và Lâm Tiểu Huyền hai người, cùng Lâm Phàm sống ở Bất Hủ Phàm Giới.

Còn lại là ba nô bộc của Lâm Phàm.

"Ta muốn một Dương Mi Giới!" "Được!" Lâm Phàm lại ra tay, liên tiếp tạo ra ba giới, lần lượt là: Dương Mi Giới, Kim Lượng Giới, Tả Vụ Giới.

"Đi thôi!" Mọi người giải tán, ai về thế giới của người nấy, cả Hỗn Độn trống rỗng, chỉ còn lại Lâm Phàm và Bàn Cổ.

Lâm Phàm nói: "Bàn Cổ đạo hữu, hay là ta cũng tách cho ngươi một thế giới?" "Không cần!" Bàn Cổ lắc đầu: "Khai thiên lập địa, lão phu biết làm.

Hiện tại Tam Thiên Đại Đạo đã viên mãn, phủ có thể đi trên Đại Đạo rồi?" Sự theo đuổi của Bàn Cổ, không hề đơn giản là làm chúa tể một giới.

Nếu chỉ là chúa tể một giới, năm xưa sau khi khai thiên lập địa hắn đã có thể hóa thân thành Thiên Đạo, làm gì có chuyện của ba ngàn Ma Thần và Hồng Quân, càng sẽ không có Thiên Đạo.

Sự theo đuổi của hắn, là thứ ở trên cả Vô Thượng Hỗn Độn, là thế giới hư vô phiêu miểu kia, là tầng Đại Đạo cao hơn.

Đại Đạo viên mãn, dung hội quán thông.

"Chắc là có thể, nhưng cụ thể ta cũng không biết!" Đối mặt với vấn đề này, Lâm Phàm vẫn không có nắm chắc lắm.

"Đi thôi, chúng ta đến Hắc Sơn Thành, xem tên Phổ Lạp Đa kia thế nào!" "Được!" Lâm Phàm từ trong thế giới Hỗn Độn của mình thoát ra, lại đến Hỗn Độn bên ngoài Hồng Hoang, lấy ra bản đồ Hỗn Độn,

nhắm thẳng hướng Hắc Sơn Thành, đưa tay vung lên, tức thì xé rách không gian vô tận.

Bàn Cổ theo sau, một hơi thở sau đã hạ xuống, chính là Hắc Sơn Thành năm xưa.

Thế giới phồn hoa này, vô số Đại Đạo Thánh Nhân ở đây tham ngộ tu hành, khai thác Đại Đạo tinh thạch trên Hắc Sơn.

"Đi!" Lâm Phàm không chần chừ, trực tiếp đến phủ thành chủ.

"Phủ thành chủ không được vào, đi đi!" "Ầm..." Lâm Phàm không nói hai lời, giơ tay liền trấn áp ba trăm Đại Đạo Thánh Nhân giữ thành.

"..." Nhìn thủ đoạn của Lâm Phàm, tất cả mọi người trên đường đều ngẩn ngơ.

Sao lại lợi hại như vậy?

Ầm...

Lâm Phàm mang theo Bàn Cổ, đi vào trong thành.

Ù ù ù...

Một ngọn lửa lóe lên, một tu sĩ toàn thân bốc cháy xuất hiện, tay cầm một cây huyền trọng xích, chặn trước mặt Lâm Phàm, nhưng khi nhìn rõ hắn, dường như nhớ lại ký ức không mấy tốt đẹp nào đó, liền nói: "Thì ra là Lâm đạo hữu, mời vào!" Tiêu Viêm nhường đường.

Lâm Phàm thuận lợi tiến vào cửa thứ hai.

Sau đó, hắn nhìn thấy một nữ tử đeo mặt nạ đồng xanh, dáng người uyển chuyển, phảng phất như bước ra từ trong tranh.

Tuy đeo mặt nạ, nhưng vẫn có thể thấy được, đôi mắt nàng trong như nước thu, lông mi dài như rèm.

Cằm trắng nõn, vừa nhìn đã biết là một mỹ nhân không thể tả.

Trên chiếc mặt nạ quỷ, vẽ một khuôn mặt quỷ, như khóc mà không phải khóc, như cười mà không phải cười, mặt nạ lúc thì hóa thành tiên kiếm, lúc thì hóa thành nhẫn đồng xanh, sau một thoáng hỗn độn, lại hóa thành mặt nạ đeo trên mặt.

Một khuôn mặt mà người khác không thể nhìn thấy.

Nhưng Lâm Phàm từ vô số năm trước đã nhìn thấy một lần.

"Lại là ngươi?" Ngoan Nhân nhìn Lâm Phàm, đôi mắt khẽ nhíu lại.

Người này, ấn tượng rất sâu sắc.

Đương nhiên, điều khiến Ngoan Nhân ấn tượng sâu sắc nhất, là năm xưa Lâm Phàm đã từng tháo mặt nạ của nàng xuống.

"Là vinh hạnh của ta!" Lâm Phàm thản nhiên đứng trước mặt Ngoan Nhân, cười nói: "Ngươi còn nhớ ta, không biết, có còn nhớ, giao ước năm xưa với ta không?" "Ta và ngươi, có giao ước gì?" Ngoan Nhân khinh thường.

Cuộc đời nàng, cao khiết thanh nhã, chưa bao giờ phục bất kỳ ai.

Cho dù tu vi của người này mạnh hơn nàng, thì đã sao, ta vẫn không xem ngươi ra gì, vì sớm muộn gì, ta cũng sẽ vượt qua ngươi.

Chương 316

Từ lần trước gặp Lâm Phàm, nàng đã nỗ lực tu hành.

Nghĩ ra mười phương pháp, có thể phá giải thần thông "Chúa Tể Nhất Phương" của Lâm Phàm.

Thiên thượng địa hạ, tài tình đệ nhất, quan tuyệt cổ kim, những lời đánh giá như vậy dùng trên người nàng, tuyệt không quá lời.

"Ta, tiểu ca ca mà ngươi quên, từ nay về sau, trong lòng ngươi chỉ được phép có một mình ta!" "Hoa ngôn xảo ngữ!" Giọng nói của Ngoan Nhân, tràn ngập sự lạnh lẽo như băng, vừa ra tay, vô số đạo pháp phù văn bay ra, mỗi cái, đều như con ngươi sắc bén, có thể đâm thủng không gian.

"Không tệ!" Lâm Phàm thản nhiên nói: "Một chiêu này, đã có thể phá thần thông của ta!" "Chỉ tiếc, hôm nay lúc ta đến, quên mang theo thần thông rồi, ngươi phá cái gì?" Lâm Phàm ha ha cười, nhấc chân bước tới.

Đúng vậy!

Đi tới!

Đi một cách nhẹ nhàng, thản nhiên, cứ thế từng bước một đi tới, dừng lại trước mặt Ngoan Nhân, hai người đứng sát nhau, dường như chóp mũi sắp chạm vào nhau.

Sau đó, Lâm Phàm nhẹ nhàng giơ tay, lại nhẹ nhàng gỡ chiếc mặt nạ trên mặt nàng xuống.

Thuần khiết như nước, thanh đạm như sen, đẹp không diễm lệ.

Đó là một vẻ đẹp khiến người ta khắc vào xương tủy, không thể diễn tả bằng lời.

Như hoa sen xanh vừa nhú khỏi mặt nước, không dính một chút bùn nhơ.

"Lại được thấy rồi!" Lâm Phàm mỉm cười, lại đặt mặt nạ lên mặt Ngoan Nhân.

Lúc này, Ngoan Nhân mới phản ứng lại.

Vừa rồi Lâm Phàm chậm rãi bước tới, trông có vẻ vô tình, nhưng thực ra có ba ngàn Đại Đạo đan xen, đã nhẹ nhàng khống chế cả thế giới, một Ngoan Nhân nhỏ bé, chỉ có thể mặc cho người ta xâu xé.

Nhưng Lâm Phàm lại không xâu xé nàng.

"Thế nào!" Lâm Phàm nhìn Ngoan Nhân: "Có thể vì ta, quên đi tiểu ca ca của ngươi không?

Hoặc là có hay không, ta chính là tiểu ca ca của ngươi?" "Hừ..." Ngoan Nhân biết Lâm Phàm vượt qua mình quá nhiều, không khỏi hừ lạnh một tiếng, sau đó cúi đầu ủ rũ.

Lần đầu tiên trong đời, nhìn Lâm Phàm mà cảm thấy tuyệt vọng.

Người này, sao có thể ưu tú đến vậy?

Ngoan Nhân ngây ngốc nhìn Lâm Phàm.

Khóe miệng Lâm Phàm, treo một nụ cười.

"Lần sau gặp ta, không được kiêu ngạo như vậy, cũng không được cao ngạo như vậy!" Lâm Phàm ghé vào tai Ngoan Nhân, nhỏ giọng nói: "Nếu không, lần sau bản tọa gỡ xuống, không phải là mặt nạ của ngươi, hoặc là..." Ánh mắt Lâm Phàm, đột nhiên nhìn xuống, vừa vặn nhìn chằm chằm vào phần trên của Ngoan Nhân, sau đó, ánh mắt từ từ di chuyển xuống: "Hoặc cũng có thể là đạo bào của ngươi!" "Ngươi..." "Suỵt..." Lâm Phàm đặt ngón trỏ lên môi: "Phải dịu dàng!" "Ha ha ha..." Vừa nói, Lâm Phàm vừa xoay người rời đi, sải bước tiến

về phủ thành chủ.

Sau Ngoan Nhân, đáng lẽ còn có mấy cửa ải nữa, Lâm Phàm cũng lười từng cửa một xông qua, trực tiếp tung một quyền, vô số cửa ải trước mặt bị đánh nát.

Động tĩnh bên này, đương nhiên đã thu hút sự chú ý của thành chủ phủ.

"..." Thành chủ nhìn thấy Lâm Phàm, lập tức vui mừng, nói: "Lâm Phàm đạo hữu, a... ha ha ha...

Lâm Phàm lão đệ, mới bao lâu không gặp, pháp lực của ngươi đã mạnh đến mức này rồi!" Thành chủ đích thân ra đón, nhưng khi thấy Bàn Cổ sau lưng Lâm Phàm, thành chủ lại một lần nữa kinh hãi: "...

Bàn Cổ Thiên Vương, ngài là Bàn Cổ Thiên Vương, là tồn tại Đại Đạo Thập Nhị Trọng Thiên duy nhất trong Hỗn Độn!" "Hừ!" Bàn Cổ hừ lạnh một tiếng.

Sau đó thành chủ cung kính mời Lâm Phàm và Bàn Cổ vào trong đại điện thành chủ.

Nhiều năm không gặp, Đại Đạo Bản Nguyên tinh thạch trong đại điện, lại một lần nữa chất thành núi.

"Hai vị, mời ngồi!" Thành chủ phất tay, hiện ra hai tòa cao đài, mời Lâm Phàm và Bàn Cổ ngồi xuống.

Lâm Phàm nói: "Phổ đạo hữu, chúng ta người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám..." "Đợi đã..." Thành chủ vẻ mặt ngơ ngác nhìn Lâm Phàm, nói: "Lâm Phàm lão đệ, ... lão phu không họ Phổ a, ngươi gọi ta là Phổ đạo hữu, chẳng lẽ não của Lâm lão đệ có vấn đề, chuyện năm xưa đều không nhớ nữa?" "Não của ngươi mới có vấn đề ấy!" Lâm Phàm nói: "Ngươi không phải tên là Phổ Lạp Đa sao?" Lâm Phàm thật sự bối rối, trong ấn tượng của hắn, gã này tên là

Phổ Lạp Đa mà.

"Không, ngài nhớ lầm rồi!" Thành chủ giơ tay, chỉ lên phía trên.

Ánh mắt Lâm Phàm nhìn qua, chỉ thấy trên bầu trời, treo một thanh đao, trên thân đao dài vạn trượng ánh vàng rực rỡ, từng luồng đao khí phun ra.

Lâm Phàm hiểu ra, thành chủ này, dường như tu luyện Đao Chi Đại Đạo.

"Lâm Phàm lão đệ... ta tên là Bá Đao!" Bá Đao?

Vậy không phải là Phổ Lạp Đa?

Chết tiệt, bỏ mẹ, thì ra là mình sai.

Thôi, thôi!

Chuyện nhỏ, không cần truy cứu.

"Bá Đao đạo hữu, đa tạ Đại Đạo Bản Nguyên tinh thạch của ngươi!" Lâm Phàm chắp tay, nói: "Hiện tại tiểu đệ không phụ sự mong đợi của mọi người, cuối cùng đã viên mãn, lĩnh ngộ thông suốt ba ngàn Đại Đạo, ta muốn thử, một lần nữa đi trên Đại Đạo!" "Nhanh vậy?" Bá Đao lập tức kinh ngạc: "Lâm huynh, mới bao lâu thôi, ngươi đã lĩnh ngộ thông suốt hết rồi?" Không thể tin được.

Trong mắt Bá Đao, đây là một chuyện không thể tin được.

Dù Lâm Phàm đã rời Hắc Sơn Thành vô số năm, nhưng so với việc tham ngộ Đại Đạo, vô số năm có là cái đinh gì.

Đừng nói ba ngàn Đại Đạo, người bình thường ngay cả một Đại Đạo cũng không thể lĩnh ngộ thông suốt.

Lâm Phàm, lại lĩnh ngộ thông suốt ba ngàn Đại Đạo?

Quá nhanh rồi!

“Ủa... không đúng!” Bá Đao cảm thấy có gì đó không đúng, nghĩ một lúc lâu mới nói: “Lúc đầu không phải, để lệnh sư Bàn Cổ Thiên Vương lĩnh ngộ Đại Đạo sao, Lâm huynh đệ, sao lại là ngươi lĩnh ngộ ba ngàn Đại Đạo?” Bá Đao từ đầu đến cuối chưa từng bảo Lâm Phàm lĩnh ngộ.

Người được chỉ định là Bàn Cổ.

Kết quả, Bàn Cổ bên cạnh cười khổ, nói: “Lão phu năm xưa khi đi trên Đại Đạo, bị thương, không thể lĩnh ngộ, nên chỉ có... khụ khụ...

Lâm đạo hữu ra tay thay!” “?” Bá Đao lại kinh ngạc: Bàn Cổ Thiên Vương không phải là sư tôn của Lâm Phàm sao?

Bây giờ, Bàn Cổ Thiên Vương lại gọi Lâm Phàm là đạo hữu?

Lúc này, Bá Đao hoàn toàn bối rối.

Lâm Phàm phất tay, trong tay phải lập tức tuôn ra ba ngàn xiềng xích Đại Đạo, như đóa hoa cúc nở rộ, tỏa ra bốn phương tám hướng, hình thành một cái đĩa tròn.

Trên đĩa tròn, ba ngàn Đại Đạo tụ hội, không thừa một, không thiếu một.

Chương 317

Nhìn cảnh tượng này, Bá Đao hoàn toàn kinh ngạc đến ngây người.

Lâm Phàm nói: "Chỉ cần có người lĩnh ngộ ba ngàn Đại Đạo là được rồi, quản gì là ai lĩnh ngộ.

Chỉ là ta có một vấn đề muốn hỏi đạo hữu, không biết đối với việc đi trên Đại Đạo, ngài có những lĩnh ngộ gì?" "Ta à..." Bá Đao nhíu mày, nói: "Nhất thời không nói rõ được, hay là thế này, chúng ta luận đạo một phen, thế nào?" "Hay lắm!" Lâm Phàm vui mừng.

Luận đạo, có thể biến lĩnh ngộ của đối phương thành lĩnh ngộ của mình, là phương thức giao lưu tốt nhất.

Thế là, ba người lần lượt mở khánh vân, khánh vân dung hợp.

Đương nhiên, khánh vân của Bàn Cổ và Bá Đao chỉ lớn vạn mẫu, còn khánh vân của Lâm Phàm, lại trực tiếp rộng ngàn vạn dặm, bao trùm khánh vân của hai người vào trong, không chừa một chút!

Nhìn thấy khánh vân của Lâm Phàm, bất kể là Bàn Cổ hay Bá Đao, đều kinh ngạc đến mức không nói nên lời.

Giống như, một người bình thường, đột nhiên thấy có người có thể bay, chấn động như vậy đó.

Ù ù ù...

Ba người lần lượt bình tĩnh lại, bắt đầu luận đạo.

Một năm!

Hai năm!

Ba năm!

Năm năm!

Mười năm!

Một ngàn năm!

Trong nháy mắt, mười vạn năm đã trôi qua.

Mười vạn năm sau, ba người lần lượt thu lại khánh vân.

Đối với việc đi trên Đại Đạo, ba người cũng đã có sự hiểu biết sâu sắc hơn.

Khánh vân giao hợp luận đạo, có nghĩa là ba người đã hoàn toàn trao đổi những cảm ngộ của mình về việc đi trên Đại Đạo.

Bàn Cổ nói: "Những kẻ thủ hộ vực sâu kia, quả thực quá kinh khủng.

Nhưng, hiện tại Lâm Phàm đạo hữu đã lĩnh ngộ ba ngàn Đại Đạo, lại có sức mạnh thế giới trong Hỗn Độn Châu gia trì, muốn so cao thấp với Trấn Đạo Giả, cũng có chút vốn liếng, chỉ là hiện tại, chúng ta nên bắt đầu từ Đại Đạo nào?" "Phương pháp tốt nhất, là chúng ta hợp lực khiêu chiến những Trấn Đạo Giả đó!" Bá Đao nói.

Lâm Phàm cũng gật đầu.

Nhưng, vấn đề là Lâm Phàm lĩnh ngộ ba ngàn Đại Đạo, Bàn Cổ lĩnh ngộ Lực Chi Đại Đạo, Bá Đao lĩnh ngộ Đao Chi Đại Đạo.

Ba người không thể trùng hợp.

"Thế này!" Lâm Phàm nhìn Bàn Cổ, nói: "Ta sợ kẻ trấn thủ Lực Chi Đại Đạo quá mạnh, chúng ta chi bằng đi trước Đao Chi Đại Đạo, nếu có thể đả thông Đao Chi Đại Đạo, sau đó lại tính tiếp, thế nào?" "Được!" Hai người đều đồng ý, không có ý kiến.

Lâm Phàm nói: "Vậy lần này, do ta và Phổ...

à không, Bá Đao đạo hữu cùng nhau đi trên Đao Chi Đại Đạo, Bàn Cổ đạo hữu, phiền ngươi hộ pháp cho hai chúng ta, nếu thành công, đợi ta trở về, lại đi đả thông Lực Chi Đại Đạo!" "Hay lắm!" Bàn Cổ phất tay, bố trí vô số phù văn.

Lâm Phàm và Bá Đao hai người nhìn nhau một cái, tiến vào Đao Chi Đại Đạo, bắt đầu hành trình! ...

Ầm...

Lâm Phàm và Bá Đao hai người cùng nhau tiến vào trên Đại Đạo.

Trong một không gian hư không đặc thù, có một con Đại Đạo màu vàng, không có đầu, không có đuôi.

Trên Đại Đạo, kim quang tứ xạ, có khí tức của người sống, từ phía trước truyền đến.

Phía sau, cũng có vô tận khí tức người sống.

Điểm này, Lâm Phàm vô cùng có kinh nghiệm, năm xưa đi trên Thời Gian Đại Đạo, chính là một hình dạng khép kín.

Hắn đã tách ra một phân thân, hai người đi hai hướng, cuối cùng hội hợp ở cuối Đại Đạo.

Như vậy cũng có nghĩa là, bất kể đi bên nào, cuối cùng đều có thể đến được cuối Đại Đạo.

"Đi thôi!" Lâm Phàm cũng không vội, mang theo Bá Đao cùng nhau đi trên Đại Đạo, vừa đi vừa trò chuyện.

Đang nói chuyện, Bá Đao đột nhiên nói: "Nếu có một môn thần thông có thể phân thân thì tốt rồi, khi đi trên Đại Đạo, có thể tách ra một hóa thân, lỡ như bản thể bị Trấn Đạo Giả giết chết, còn có thể sống lại!" Một câu nói, như một chiếc búa lớn đập vào ngực Lâm Phàm.

Phân thân?

Ta dường như có một thần thông phân thân a.

Dùng bản nguyên của bản thân để tế luyện, sau đó có thể ngưng tụ.

Lâm Phàm, năm xưa ở Hồng Hoang, từng dùng Hồng Mông Tử Khí của Nhân tộc Bát Đế, đổi lấy bản nguyên Tam Thanh của Tam Thanh, lại uy hiếp tống tiền Lão Tử, lấy được thiên phú thần thông "Nhất Khí Hóa Tam Thanh".

Lâm Phàm nghiên cứu vô số năm, cuối cùng đã diễn hóa thần thông, thoát ly khỏi phạm trù của Tam Thanh, diễn hóa thần thông thành một thần thông mới, gọi là "Nhất Khí Hóa Tam Thân!" Thần thông này, lấy bản nguyên của Lâm Phàm làm chủ đạo, sau đó dùng thần thông hóa ra ba phân thân, khác biệt với Nhất Khí Hóa Tam Thanh của Lão Tử ở chỗ, phân thân hóa ra của Lâm Phàm, tu vi gần như tương đương với hắn.

Lời của Bá Đao ghim vào lòng Lâm Phàm, hắn nghĩ, nếu mình hóa ra ba phân thân, không biết có thể lừa được Trấn Đạo Giả kia không?

Thử xem!

Lâm Phàm nắm trong tay ba ngàn Đại Đạo.

Có Lực Chi Đại Đạo, Thời Gian Đại Đạo và Không Gian Đại Đạo xếp hạng cao, cũng có những cái xếp hạng sau, có các loại Đại Đạo kỳ lạ.

Ví dụ như, có một loại Đại Đạo, gọi là Khi Phiến Đại Đạo (Đại Đạo lừa dối).

Có Ẩn Nặc Đại Đạo (Đại Đạo ẩn nấp).

"Bá Đao đạo hữu, ngài kinh nghiệm phong phú, đi trước đi!" Lâm

Phàm nhìn Bá Đao.

Bá Đao gật đầu, nói: "Được!" Hắn không lo Lâm Phàm giở trò, vì nếu Lâm Phàm giở trò, hắn cũng chẳng được lợi gì.

Lâm Phàm đương nhiên sẽ không giở trò, chỉ phất tay hóa ra ba phân thân, ngay dưới mí mắt Bá Đao, ẩn giấu bản thể và hai phân thân còn lại.

Hắn lần lượt dùng Khi Phiến Đại Đạo và Ẩn Nặc Đại Đạo.

Điều khiến Lâm Phàm thở phào nhẹ nhõm là, hắn làm những chuyện này ngay dưới mí mắt Bá Đao, mà Bá Đao không hề phát hiện.

"Bá Đao đạo hữu!" Lâm Phàm dùng phân thân giao lưu với Bá Đao, nói: "Lát nữa đến cuối Đại Đạo, nếu không phải là đối thủ của Trấn Đạo Giả kia, khi ta ra tay, ngươi lui ra, chọn đúng thời cơ mới được, biết không?" "Yên tâm, ta biết chừng mực!" Bá Đao cảm kích nhìn Lâm Phàm.

Hai người tiếp tục tiến về phía trước.

Trên Đại Đạo, không có khái niệm thời gian, cũng không có khái niệm không gian, nơi đây, khắp nơi đều là Đạo.

Chương 318

Vì Lâm Phàm và Bá Đao đều là người viên mãn Đao Chi Đại Đạo, nên đối với Đao Chi Đại Đạo, rất quen thuộc, tốc độ đi trên đó cũng nhanh.

Đặc biệt là Bá Đao, đây không phải là lần đầu tiên.

Không lâu sau, hai người đã nhìn thấy cuối Đại Đạo.

Giống như những gì Lâm Phàm đã thấy trên Thời Gian Đại Đạo trước đây.

Cuối Đại Đạo, là một vực sâu.

Trong vực sâu, có vô số hài cốt màu vàng, trên đó tỏa ra khí tức nồng đậm, từng nhát đao cắt lìa không gian xung quanh, từng luồng đao khí ngút trời, nhưng lại như chất dinh dưỡng, bị một đạo nhân mặc áo đen không nhìn rõ mặt mũi hấp thu.

Đạo nhân đó đứng giữa hư không vực sâu, vạn đạo kim quang từ trên hài cốt bay ra, dung nhập vào cơ thể đạo nhân.

Cảm nhận được sự hiện diện của Lâm Phàm và Bá Đao, đôi mắt của đạo nhân đột nhiên mở ra.

Dù không nhìn rõ dung mạo, nhưng đôi mắt, lại trong suốt lạ thường, trong đó tràn ngập vô tận khí tức Đao Đạo.

“Hai kẻ cùng lúc, có chút thú vị!” Ầm...

Bóng đen đó tức thì lao lên, đao khí trên người phát ra, cắt nát Đại Đạo.

“Mau lui!” Lâm Phàm vừa dứt lời, Bá Đao vung trường đao trong tay, chém nát đạo pháp trước mặt, thân hình cấp tốc lùi lại.

“Ha ha ha ha...” Trấn Đạo Giả áo đen cười lớn: “Những kẻ đến cuối Đại Đạo, đều là chất dinh dưỡng của ta, ta một mình, trấn áp Đao Đạo vô số năm, há để cho bọn tiểu bối các ngươi muốn đi là đi!” “Chết cho ta!” Trấn Đạo Giả tự tin.

Tình hình bình thường, một ý niệm, có thể khiến những kẻ lạc vào đây trực tiếp chết.

Nhưng khi thấy hai người cùng lúc, Trấn Đạo Giả tuy có chút kinh ngạc, nhưng vẫn khinh thường, phất tay, vô số phù văn Đao Đạo kích phát, bắn về phía phân thân của Lâm Phàm và Bá Đao.

Lâm Phàm thở phào nhẹ nhõm.

Vì hắn phát hiện, Trấn Đạo Giả áo đen, không hề phát hiện ra bản tôn và hai phân thân còn lại.

“Ầm...” Phân thân của Lâm Phàm có năng lực gần như bản thể, dưới sự tấn công của Trấn Đạo Giả, ba ngàn Đại Đạo trong cơ thể hội tụ, hóa thành một xiềng xích thô tráng, từ xa đánh về phía Trấn Đạo Giả.

Bành...

Hai đạo pháp va chạm, sức mạnh của Lâm Phàm hơn một bậc, trực tiếp đánh tan pháp lực của Trấn Đạo Giả, rồi đánh về phía hắn.

“Ủa...” Trấn Đạo Giả kinh ngạc, nói: “Sao có thể?

Ngươi... lĩnh ngộ ba ngàn Đại Đạo?” “Hừ...” Trấn Đạo Giả sau khi kinh ngạc, liền hừ lạnh, pháp lực và đạo tắc trong cơ thể tuôn ra, hóa thành một thanh trường đao, từ xa quét ngang qua ba ngàn Đại Đạo của Lâm Phàm.

Ầm...

Ba ngàn đạo của Lâm Phàm toàn bộ sụp đổ.

“Chỉ là con kiến hôi!” Trấn Đạo Giả cười ha hả, nói: “Lĩnh ngộ ba ngàn Đại Đạo thì đã sao?

Hôm nay, ngươi phải trở thành chất dinh dưỡng cho ta, đi chết đi...” Ầm ầm ầm...

Vô tận kim văn trong tay Trấn Đạo Giả, hóa thành một thanh trường đao màu tím vàng, toàn bộ do phù văn ngưng tụ thành.

“Chết đi!” Đây là đòn tấn công mạnh nhất của Trấn Đạo Giả.

Một đao này, đủ để hủy diệt vô số thế giới Hỗn Độn.

Lâm Phàm và Bá Đao trước mắt, dưới sự tấn công của hắn, căn bản không có bất kỳ khả năng sống sót nào.

“Hỏng rồi...” Bá Đao vừa thấy khí thế, liền nhắm mắt lại, nói: “Mạng ta xong rồi!” Nhưng!

Lâm Phàm lại phản kháng, trong tay lại một lần nữa ngưng tụ xiềng xích ba ngàn Đại Đạo.

Tiếc là, Đại Đạo chưa trưởng thành, trước mặt Đao Chi Đại Đạo đã trưởng thành, từng sợi xiềng xích mỏng manh, khoảnh khắc hóa thành vô tận mảnh vỡ!

“Hừ...” Trấn Đạo Giả cười, trên mặt hắn, lộ ra nụ cười đắc ý.

“Ầm...” Phân thân của Lâm Phàm bị trực tiếp đánh thành mảnh vụn. ...

Lâm Phàm dù đã dùng toàn thân pháp lực để chống cự, vẫn hóa thành tro bụi.

Phía sau, Bá Đao sợ đến mức trực tiếp nhắm mắt lại.

Không phải hắn nhát gan, mà hắn biết, sự khác biệt giữa hắn và Trấn Đạo Giả đối diện, thực sự quá lớn.

Trong bóng tối, bản tôn của Lâm Phàm và hai phân thân còn lại, đều thắt lòng.

Nếu không phải trước đó đã tạo ra phân thân và dùng lừa dối ẩn nấp đi, e rằng, dù bản tôn của Lâm Phàm có lợi hại thế nào, cũng đều sẽ hóa thành tro bụi.

Cường đại!

Hiện tại Lâm Phàm đã lĩnh ngộ ba ngàn Đại Đạo, nhưng khi nhìn Trấn Đạo Giả kia, trong đầu Lâm Phàm vẫn chỉ hiện ra hai chữ.

Cường đại!

Quá mạnh.

Đó là cảm giác của một con kiến nhìn lên một con voi.

Ba ngàn con kiến hợp lại một chỗ, thì có thể làm gì?

Chẳng phải là bị voi trực tiếp giẫm nát sao?

Nhưng đối mặt với voi, dù là kiến, cũng phải có ý chí chiến đấu, có ý chí bất khuất.

"Giết..." Bản tôn của Lâm Phàm và hai phân thân đột nhiên từ trong hư không Đại Đạo lao ra.

Cảnh này, không chỉ dọa Trấn Đạo Giả giật nảy mình, mà còn dọa Bá Đao phía sau một phen.

Ầm...

Ba cỗ thân thể, trên dưới xếp thành một hàng, trực tiếp chặn lại thanh đao do Đại Đạo phù văn ngưng tụ.

Không... không phải chặn lại...

"Hồng Mông Đại Na Di..." Lâm Phàm gào thét, ba cỗ thân thể đồng thời kích động, đồng thời dùng Đại Na Di.

Một đao bay đến, cuối cùng đã bị mượn lực.

“Chém...” Ba người gần như cùng một lúc giơ đại đao lên, một đòn chí cường do Trấn Đạo Giả phát ra, hiện tại bị Lâm Phàm bất ngờ đoạt lấy, dùng gậy ông đập lưng ông, đánh trả lại.

Chương 319

Ầm...

Lưỡi đao khổng lồ, cắt nát không gian Đại Đạo, trong nháy mắt đã xuất hiện.

"Lực Chi Đại Đạo..." "Không Gian Đại Đạo..." "Thời Gian Đại Đạo..." ...

Ba ngàn Đại Đạo, toàn bộ gia trì lên đó.

"Chúa Tể Nhất Phương..." Lâm Phàm phun ra một ngụm tinh huyết màu tím vàng, lại thêm một luồng sức mạnh.

Tương đương với việc, Lâm Phàm đã phản đòn toàn bộ thần thông của Trấn Đạo Giả, lại gia trì sức mạnh ba ngàn Đại Đạo, lại thi triển thần thông Chúa Tể Nhất Phương.

Thần thông "Chúa Tể Nhất Phương", là bộ thần thông mà Lâm Phàm năm xưa ở cuối vực sâu Thời Gian Đại Đạo, khi bị kẻ trấn thủ Thời Gian Đại Đạo giết chết, lĩnh ngộ được.

Bộ thần thông này, cũng thuộc về Trấn Đạo Giả, tuy trong tay Lâm Phàm thi triển ra yếu đi, nhưng cấp bậc lại không hề giảm.

Thần thông của Trấn Đạo Giả.

Thần thông gia trì, lại có ba ngàn Đại Đạo gia trì.

"Không đủ..." Lâm Phàm hét lớn: "Vô tận thế giới lực, gia trì thân ta..." Ầm ầm ầm...

Trong Hỗn Độn Châu, sức mạnh vô số thế giới gia trì lên người, lại tăng thêm cho đòn công kích hơn một thành.

Bành...

Ba người, đồng thời vung đao.

Ba luồng đao quang hợp thành một, rồi lao về phía Trấn Đạo Giả.

Một đao này không chỉ phản đòn toàn lực của Trấn Đạo Giả, sau khi được Lâm Phàm gia trì, còn mạnh hơn ba phần.

Ầm...

Khóa chặt hư không, khóa chặt thời gian.

Lại có Chúa Tể Nhất Phương chúa tể một Đại Đạo.

Trên mặt Trấn Đạo Giả cuối cùng cũng hiện ra vẻ kinh ngạc, gầm lên một tiếng: "Không... không thể nào... sao ngươi có thể có loại thần thông này?" Ầm...

Đao quang lóe lên, thân thể Trấn Đạo Giả bị trực tiếp đánh thành mảnh vụn.

Nhưng, nguyên thần của Trấn Đạo Giả kia bị đánh đến suy yếu, nhưng không chết.

"Vù..." Trấn Đạo Giả muốn chạy trốn.

Nhưng khóe miệng Lâm Phàm, lại hiện lên một nụ cười: "Chết!" Ầm...

Trong vô số mảnh vỡ, lại có một luồng bản nguyên Ma Đạo màu đen bay ra, bao vây lấy nguyên thần kia.

"A..." Trấn Đạo Giả kêu thảm một tiếng, toàn thân tu vi bị bản nguyên Ma Đạo xâm thực, sau vài ba hơi thở, trực tiếp hóa thành tro bụi, ngay cả một tia tàn hồn cũng không còn.

Ầm ầm ầm...

Trấn Đạo Giả chết, vô số bản nguyên Đao Chi Đại Đạo trên người hắn vây quanh Lâm Phàm, vô số bản nguyên đạo pháp, xâm

nhập vào cơ thể hắn.

Lâm Phàm lập tức ngồi xếp bằng trong hư không vực sâu, vừa hấp thu phù văn Đao Đạo, vừa hấp thu khí vận Đao Đạo tỏa ra từ vô tận hài cốt.

Ầm ầm ầm...

Gần như trong nháy mắt, Đao Chi Đại Đạo trên người Lâm Phàm từ viên mãn, cuối cùng đã đạt đến dung hội quán thông, Đại Đạo trưởng thành, trở thành một Đại Đạo chân chính.

Một Đại Đạo này, Lâm Phàm không chỉ có thể đi trên đó, mà còn có thể nắm giữ trong tay.

Ầm...

Lâm Phàm phất tay, giữa mỗi cử chỉ, đều có sức mạnh vô thượng.

Một khắc này, Đao Đạo trưởng thành, lại có ba ngàn Đại Đạo đan xen, tu vi và chiến đấu lực của hắn, thậm chí đã vượt qua Trấn Đạo Giả lúc trước.

"Ha ha ha ha..." Lâm Phàm vui mừng cười lớn.

Hắn đứng dậy, nhìn xuống vô số hài cốt trong vực sâu, rồi nhẹ nhàng phất tay, nói: "Thôi bỏ đi, từ hôm nay trở đi, các ngươi tự do rồi!" Ầm...

Pháp lực cuốn đi, vô số hài cốt hóa thành tro bụi, từ cuối Đao Chi Đại Đạo bay ra, trở về thế giới bản nguyên của mình.

Trên những hài cốt đó, tuôn ra vô số tàn hồn, bái tạ Lâm Phàm.

"Đi đi!" Lâm Phàm phất tay, cuối Đại Đạo trống không.

Cảnh này, khiến Bá Đao vô cùng ngưỡng mộ.

"Huynh đệ, chúng ta thành công rồi!" Bá Đao chạy tới, ôm chầm

lấy Lâm Phàm, nước mắt lưng tròng.

Đã đợi vô số năm, thực sự là vô số năm.

Cuối cùng đã thành công.

"Buông ra, buông ra..." Lâm Phàm vẻ mặt lúng túng: "Mẹ nó buông ra, ông đây không chơi gay!" "Thực ra..." Bá Đao cười hì hì, nói: "Lâm Phàm huynh đệ, thực ra ta có thể biến thành nữ nhân..." "Bỏ mẹ...

Cút!" Lâm Phàm nhấc chân, một cước đá bay Bá Đao.

Ầm ầm ầm...

Lúc này, vực sâu ở cuối Đại Đạo đột nhiên biến mất, thay vào đó, là một cánh cửa.

Cánh cửa được mở ra, một con Đại Đạo màu vàng thông về phía trước.

Phía trước, sương mù màu tím lượn lờ, không nhìn rõ bất cứ thứ gì.

Một khắc này, trong lòng Bá Đao đột nhiên minh ngộ, nói: "Thông rồi, Đao Chi Đại Đạo không còn Trấn Đạo Giả, cuối cùng đã thông rồi, thông rồi..." "Ừm!" Lâm Phàm gật đầu, nói: "Đúng vậy, cuối con đường, chắc là một thế giới khác!" Trong nháy mắt, vô số thế giới Hỗn Độn, vô số Thánh Nhân Đao Chi Đại Đạo, đều có cảm ứng.

"Đao Chi Đại Đạo thông rồi!" "Trời ạ, Đao Chi Đại Đạo của ta đã dung hội quán thông!" "Ta cũng vậy, dung hội quán thông rồi!" ...

Ầm ầm ầm...

Trên Đao Chi Đại Đạo, vô số người ùn ùn kéo đến, chạy về phía thông đạo kia.

Những người này, đều là Thánh Nhân Đao Chi Đại Đạo, chỉ là đến từ những thế giới khác nhau, những Hỗn Độn khác nhau.

“Lâm Phàm huynh đệ, cảm ơn ngươi, ta cũng phải đi!” Bá Đao nhìn Lâm Phàm.

Lâm Phàm gật đầu nói: “Đi đi, bản tọa phải quay về đón Bàn Cổ, không đi cùng ngươi!” “Được!” Bá Đao nhìn Lâm Phàm một cái, chân vừa động, đã bay đến tận cùng thế giới, đi đến thế giới cao hơn kia!